Giới thiệu

Diệp Thu tỉnh lại và nhận ra mình không thể cử động.

Anh bị giam cầm trong một không gian tăm tối vô tận, thị giác và xúc giác hoàn toàn biến mất, chỉ có linh hồn dường như đang trôi nổi trong một trạng thái hư vô, trống rỗng.

Giữa sự tĩnh lặng đến đáng sợ, những âm thanh đào bới và tiếng người trò chuyện từ phía trên vọng xuống, phá vỡ sự im lặng.

Qua cuộc đối thoại của họ, Diệp Thu kinh hoàng nhận ra sự thật: anh đã chết, và nơi anh đang "nằm" chính là một ngôi cổ mộ có niên đại ba trăm năm.

Tệ hơn nữa, những kẻ bên trên chính là một nhóm trộm mộ đang lên kế hoạch khai quật ngôi mộ của anh.

Giữa lúc tuyệt vọng và bối rối, một giọng nói khác vang lên bên cạnh Diệp Thu.

Đó là một cô hồn dã quỷ đã chết hơn hai trăm năm, cũng bị chôn cất gần đó.

Linh hồn này hả hê cảnh báo Diệp Thu về một định mệnh khủng khiếp: một khi mộ phần bị mở, thi thể tiếp xúc với ánh dương, linh hồn của anh sẽ ngay lập tức hồn phi phách tán.

Đối mặt với nguy cơ bị xóa sổ vĩnh viễn, khi những cuốc xẻng của bọn trộm mộ ngày một gần hơn, một tia hy vọng bất ngờ lóe lên.

Một giọng nói máy móc vang lên trong đầu anh: "Đinh, Hệ thống Mộ huyệt Tối cường đã khởi động!" Một giao diện tựa như cửa hàng ảo hiện ra, cung cấp cho Diệp Thu vô số công cụ để biến ngôi mộ của mình thành một pháo đài bất khả xâm phạm.

Từ những sinh vật canh gác đáng sợ như Thi Miết, Hỏa Xà, Kiến Ăn Thịt Người cho đến các cạm bẫy tâm linh như "Quỷ Đả Tường" hay "U Hồn Mê Vụ", tất cả đều có thể mua được bằng "tích phân".

Vấn đề duy nhất là, Diệp Thu không có một điểm tích phân nào.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, hệ thống phát hiện ra một nguồn năng lượng có thể hấp thụ - chính là linh hồn của gã hàng xóm đang hả hê chờ xem anh bị tiêu diệt.

Không một chút do dự, Diệp Thu quyết định "thí đạo hữu chứ không thí bần đạo", hấp thụ linh hồn kia và nhận được 10 điểm tích phân đầu tiên.

Với số vốn ít ỏi, anh dốc toàn bộ để triệu hồi một Hỏa Xà – một sinh vật mang hình dáng loài rắn nhưng toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam quỷ dị, trên đầu còn có một đôi cánh nhỏ.

Theo mệnh lệnh của Diệp Thu, Hỏa Xà trở thành cơn ác mộng kinh hoàng của nhóm trộm mộ, tiêu diệt gần hết bọn chúng và chỉ để sót lại gã đầu sỏ có biệt danh Quang Đầu trốn thoát.

Sau chiến thắng đầu tiên, Diệp Thu hấp thụ linh hồn của những kẻ đã chết, tích lũy được một lượng điểm đáng kể.

Anh bắt đầu hành trình xây dựng và củng cố "ngôi nhà" của mình.

Anh dùng "Mộ Huyệt Khoách Triển Phù" để mở rộng không gian mộ thất lên 100 mét vuông, trồng "Âm Hòe Thụ" để tự động sản sinh tích phân mỗi ngày.

Mục tiêu của anh ngày càng lớn hơn: tích đủ điểm để hóa thân thành "Tống Tử" – một dạng cương thi có thể di chuyển, và xa hơn nữa là tìm một "phong thủy bảo địa" để di dời mộ huyệt ("bàn gia"), nhằm tối ưu hóa việc thu thập tích phân và nhận phần thưởng lớn hơn.

Hai tháng sau, mối nguy hiểm quay trở lại.

Quang Đầu không cam tâm thất bại, hắn đã mời đến một đội ngũ chuyên nghiệp hơn, dẫn đầu bởi một nhân vật lão luyện đến từ Hoắc gia ở Trường Sa – một trong những gia tộc lớn của giới đạo mộ.

Hóa ra, chuyến đi này có liên quan đến Hoắc Tú Tú, tiểu thư Hoắc gia, người đang mắc phải một căn bệnh kỳ lạ sau một chuyến đi trộm mộ và cần tinh huyết của Hỏa Xà để chữa trị.

Đối mặt với một đội quân tinh nhuệ được trang bị tận răng, Diệp Thu cũng đã không còn là kẻ yếu thế.

Hỏa Xà đầu tiên của anh đã tiến hóa thành Hồng Lân Hỏa Mãng khổng lồ, được đặt tên là A Đại, cùng với một đội quân hàng trăm Hỏa Xà và hàng ngàn Thi Miết.

Diệp Thu chủ động giăng bẫy, dùng "U Hồn Mê Vụ" bao phủ chiến trường, biến khu rừng thành một địa ngục trần gian.

Cuộc tàn sát diễn ra nhanh chóng, toàn bộ nhóm trộm mộ chuyên nghiệp bị tiêu diệt, và ngôi mộ của Diệp Thu chính thức trở thành một "hung mộ" đáng sợ trong lời kể của những kẻ sống sót.

Sau khi hấp thụ thêm một lượng linh hồn khổng lồ, Diệp Thu cuối cùng cũng tích đủ điểm để thực hiện kế hoạch lớn nhất của mình: di dời mộ huyệt.

Anh mua "Mộ Huyệt Tham Trắc Nghi" và "Bàn Thiên Phù", bắt đầu tìm kiếm một ngôi nhà mới.

Hệ thống nhanh chóng xác định một bảo địa phong thủy cấp 2, cách đó 429 cây số.

Diệp Thu không ngần ngại khởi động quá trình "bàn gia".

Tuy nhiên, khi cuộc di chuyển kết thúc và không gian xung quanh

định hình lại, anh kinh ngạc phát hiện ra một sự thật còn tréo ngoe hơn cả việc tỉnh lại trong mộ của chính mình.

Mộ huyệt của anh đã được chuyển đến một nơi mới, nhưng đó không phải là một vùng đất trống.

Nó đã vật chất hóa ngay bên trong một ngôi mộ cổ khác, to lớn và hùng vĩ hơn nhiều - chính là Tây Sa Hải Để Mộ lừng danh.

Tệ hơn nữa, mộ thất của anh đang đè nặng lên chiếc quan tài của chủ nhân ban đầu.

Và từ bên dưới, một giọng nói đầy uy nghiêm và tức giận vang lên: "Kẻ nào dám xâm phạm nơi ta yên nghỉ?" Cuộc sống mới của Diệp Thu với tư cách là một mộ chủ bắt đầu bằng việc trở thành một gã hàng xóm không mời mà đến, đối mặt với sự phẫn nộ của huyền thoại giới đạo mộ, Uông Tang Hải.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 1

Tỉnh dậy, Diệp Thu phát hiện mình không thể cử động.

Hắn đang ở trong một bóng tối vô tận, cơ thể không thể động đậy, mắt không nhìn thấy gì, chỉ có bên tai thỉnh thoảng vang lên những tiếng sột soạt. "Đây là đâu?" Hắn cảm giác linh hồn mình dường như đã rời khỏi cơ thể.

Hư vô.

Trống rỗng.

Không thể nắm bắt, không thể nhìn thấy, mọi thứ trước mắt đều là hư ảo.

Một lúc lâu sau, Diệp Thu cuối cùng cũng thích nghi được với bóng tối, có thể cảm nhận được một vài thứ.

Ví dụ như phía trên đỉnh đầu, lúc này đang truyền đến từng trận tiếng va đập, còn có tiếng người nói chuyện. "Quang đầu ca, bên dưới thật sự có mộ cổ à?" "Đương nhiên rồi, lão tử trộm mộ bao nhiêu năm nay, lúc nào nhìn nhầm chứ." "He he, cũng không biết mộ cổ này bao nhiêu năm rồi, bên trong có bảo bối gì không." "Nhìn cái vẻ tiền đồ của mày kìa, một ngôi mộ hoang trên núi, theo suy đoán của tao, chắc phải có lịch sử hơn ba trăm năm.

Dù sao cũng là mộ cổ, bên trong chắc chắn sẽ có đồ tốt." Người đàn ông trung niên tên Quang đầu ca, ngoài ba mươi tuổi, mặt mũi hung ác, trên mặt có một vết sẹo đao, chém từ khóe mắt phải xuống thẳng cằm.

Hắn rút xẻng Lạc Dương ra khỏi đất, dựa vào tình hình đất đai, nhanh chóng phán đoán ra niên đại của ngôi mộ cổ này.

Hôm nay hai người bọn họ vốn chuẩn bị trộm một ngôi mộ cổ khác.

Nhưng Quang đầu ca biết một chút kiến thức phong thủy, sau khi đến đây thì phát hiện nơi này hẳn là có mộ cổ.

Vì vậy hắn dùng xẻng Lạc Dương thử dò xét khắp nơi, quả nhiên nhanh chóng tìm thấy ngôi mộ hoang này.

Đối với hắn, đây là một niềm vui bất ngờ. "Đúng là niềm vui bất ngờ, ha ha, đào cái này trước, sau đó qua ngôi mộ lớn bên cạnh.

Kêu tất cả mọi người lại đây, chúng ta xử lý xong ngôi mộ hoang này trước đã." "Vâng ạ." Tiếng nói chuyện của hai người, Diệp Thu có thể nghe rõ mồn một. "Mộ cổ, ba trăm năm, trộm mộ?" Hai người trên đỉnh đầu nói chuyện, muốn trộm mộ.

Lẽ nào... họ muốn trộm mộ của mình?

Chẳng lẽ mình chết rồi?

Hắn cảm thấy hơi khó chịu, xuyên không thành một người chết ư? "Huynh đệ, cậu đúng là xui xẻo thật, vừa mới có ý thức, mộ đã sắp bị trộm rồi, ha ha." Đột nhiên một giọng nói hả hê vang lên từ bên cạnh, lọt vào tai Diệp Thu.

Lời này chắc chắn là nói với Diệp Thu, vì vậy hắn tò mò hỏi: "Họ muốn trộm mộ tôi, tôi chết rồi sao?" Đối phương "Ừ" một tiếng, giọng đầy thất vọng: "Tôi tỉnh lại sớm hơn cậu vài năm, tôi chết được hơn hai trăm năm rồi, bị chôn ở chốn núi rừng hoang vu này, ai.

Hai chúng ta, đều thuộc loại cô hồn dã quỷ." Lần này thì Diệp Thu đã xác định được.

Hình như mình chết thật rồi.

Thi thể được chôn trong mộ, nhưng không biết vì sao linh hồn lại

tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại, đã phát hiện có người muốn trộm mộ. "Huynh đệ, bảo trọng nhé, đám trộm mộ này một khi đào thi thể ra, nhìn thấy ánh mặt trời là coi như xong đời." "Trước đây bên cạnh tôi có một lão già, bị người ta đào xương cốt lên, sau đó hồn phi phách tán luôn." Gã bên cạnh không hề có chút quan tâm nào đến Diệp Thu, ngược lại còn ra vẻ chuẩn bị xem kịch vui.

Diệp Thu hừ lạnh một tiếng: "Không sợ đào xong mộ tôi rồi lại qua đào mộ của ngươi à?" "He he." Gã hàng xóm cười âm hiểm: "Không đâu, đám trộm mộ này chuẩn bị trộm một ngôi mộ lớn ở bên cạnh.

Cậu xui xẻo nên mới bị gã đầu trọc kia phát hiện, mộ của tôi giấu kỹ lắm, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện đâu." Trong giọng nói tràn đầy sự hả hê, sau đó gã không nói nữa.

Dường như đang chuẩn bị xem Diệp Thu bị đào xương cốt lên, vứt xác nơi hoang dã, hồn phi phách tán. "Đồ khốn." Diệp Thu lẩm bẩm một câu, tiếng động trên đầu ngày càng lớn, dường như có tiếng bước chân đang đi trên mộ của hắn.

Diệp Thu có chút hoảng loạn.

Nếu bị đám trộm mộ đào mộ lên, vậy thì thật sự tiêu đời. "Làm sao bây giờ?" Trong nhất thời, dường như không có cách nào cả. 【Ting, Tối Cường Mộ Huyệt Hệ Thống đã khởi động, ngài có thể mua vật phẩm trong thương thành, xây dựng mộ huyệt, ngăn chặn trộm mộ.】 Lúc này một giọng nói vang lên bên tai, sau đó Diệp Thu phát hiện trong đầu mình xuất hiện một cái thương thành.

Trong thương thành liệt kê rất nhiều thứ có thể mua. 【Thi miết, 1 tích phân】 【Hỏa biểu trùng, 1 tích phân】 【Thực nhân nghĩ, 2 tích phân】 【Hỏa xà, 10 tích phân】 【Tống tử, 1000 tích phân】 【Quỷ

đả tường (dùng một lần), 10 tích phân】【U hồn mê vụ (dùng một lần), 10 tích phân】【Huyền hồn thê (dùng một lần), 1000 tích phân】【Thi hương ma dụ (dùng một lần), 1000 tích phân】Trong thương thành có đồ để mua, Diệp Thu lập tức hiểu ra, hệ thống định để hắn biến mộ huyệt thành một pháo đài vững như thành đồng vách sắt.

Một khi sau này mộ huyệt được xây dựng thành công, vậy thì tuyệt đối không có bất kỳ ai có thể trộm mộ được. "Nhưng vấn đề là, bây giờ mình không có tích phân." Tiếng động trên đầu ngày càng lớn, Diệp Thu nghe rõ, Quang đầu ca đã gọi đồng bọn đến, khoảng hơn chục người.

Đám người này đang dùng xà beng, cuốc chim, búa tạ một cách thô bạo để đào lớp đất trên mộ của Diệp Thu.

Dù sao cũng là mộ cổ mấy trăm năm, tuy chỉ là một ngôi mộ hoang, nhưng muốn đào thông, e là cũng phải mất nửa giờ.

Nhìn những món đồ tốt trong thương thành của hệ thống, Diệp Thu nghĩ dù chỉ mua được vài con Thi miết thả ra dọa đám người kia chạy cũng tốt.

Nhưng vấn đề là, không có tích phân.

Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người này, đào mộ của mình ra, sau đó mở quan tài, để thi thể mình phơi ngoài đồng hoang, hồn phi phách tán sao.【Phát hiện năng lượng có thể hấp thu, có muốn tiến hành hấp thu ngay lập tức không?】Đúng lúc này, hệ thống thông báo cho Diệp Thu, ở phía bên trái không xa, có một luồng năng lượng có thể hấp thu. "Hả?

Chẳng phải là con ma chết dẫm ở bên cạnh sao." Luồng năng lượng bên trái Diệp Thu, chẳng phải chính là con ma chết dẫm vừa rồi còn hả hê, chờ xem mình hồn phi phách tán hay sao. "Đạo hữu chết

chứ bần đạo không chết, dù sao hai ta cũng chẳng có giao tình gì, thái độ của ngươi với ta cũng không tốt, yên tâm, ta sẽ mãi mãi nhớ đến ngươi." Trong nháy mắt, Diệp Thu lập tức bắt đầu hấp thu năng lượng của con ma bên cạnh.

Về hậu quả sau khi bị hấp thu, không cần nghĩ cũng biết, con ma đó chắc chắn tiêu đời rồi. "A!" Quả nhiên, giây tiếp theo Diệp Thu nghe thấy con ma bên cạnh hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó biến mất.

Thay vào đó, Diệp Thu nhận được tích phân. 【Chúc mừng đã hấp thu dã quỷ cấp một, nhận được 10 tích phân.】 "Cảm ơn con ma chết dẫm, cảm ơn tổ tông tám đời nhà ngươi, yên tâm, ta sẽ mãi mãi nhớ đến ngươi." Trong lòng mặc niệm cho lão ma kia, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngươi chờ xem ta chết, ta dùng ngươi đổi chút tích phân, rất công bằng. 10 điểm tích phân, Diệp Thu đang suy nghĩ rốt cuộc nên đổi cái gì mới có thể giải quyết được nguy cơ trước mắt.

Lướt xem trong thương thành.

Hắn nhanh chóng bất lực phát hiện, 10 điểm tích phân thật sự quá ít ỏi. 【Thi miết, 1 tích phân】 【Hỏa biều trùng, 1 tích phân】 【Thực nhân nghĩ, 2 tích phân】 【Hỏa xà, 10 tích phân】 【Quỷ đả tường (dùng một lần), 10 tích phân】 【U hồn mê vụ (dùng một lần), 10 tích phân】 Tất cả những thứ có thể đổi, Quỷ đả tường và U hồn mê vụ thuộc cùng một loại, mê hoặc tâm trí con người.

Đáng tiếc, cả hai đều là đồ dùng một lần, thời gian hiệu lực là hai giờ, dùng xong sẽ biến mất.

Hiện tại, không đáng.

Loại trừ!

Còn lại là Thi miết, Hỏa biều trùng, Thực nhân nghĩ, và Hỏa xà

bốn loại.

Suy đi nghĩ lại, Diệp Thu cuối cùng đã đổi một con Hỏa xà. 【Đổi Hỏa xà thành công.】 Giây tiếp theo, một con rắn toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam u uất, dài hơn ba mươi centimet, khắp người mọc đầy vảy, hai bên đầu có cánh, ánh mắt lạnh lùng vô tình, lè lưỡi rắn lạnh lẽo, xuất hiện trước mặt Diệp Thu. "Đi, giết hết đám người đó đi." Diệp Thu hạ lệnh cho Hỏa xà.

Đối với những kẻ dám trộm mộ, không cần phải nương tay, giết hết là tốt nhất. "Tè tè~~" Hỏa xà dường như đã hiểu, trước tiên thân mật gật đầu với Diệp Thu, sau đó khi quay người đi, ánh mắt lại lập tức trở nên vô cùng hung ác, mang theo sát khí lạnh lẽo.

Nơi nó xuất hiện là trong mộ của Diệp Thu, bên cạnh quan tài.

Sau khi nhận được chỉ lệnh của Diệp Thu, Hỏa xà lè lưỡi, cơ thể linh hoạt chui vào trong đất, có thể tùy ý ra vào giữa mộ thất của Diệp Thu và bên ngoài. "Cũng tiện lợi đấy." Đối với uy lực của Hỏa xà, Diệp Thu rất rõ ràng.

Lý do không đổi Thi miết hay Hỏa biểu trùng là vì mấy con đó quá nhỏ, sức chiến đấu hoàn toàn không thể so với Hỏa xà.

Hỏa biểu trùng giết người thuộc dạng đồng quy vu tận.

Giết một người sẽ mất một con Hỏa biểu trùng, còn sức chiến đấu của Thi miết thì quá cùi bắp, chỉ khi có số lượng đủ nhiều mới có thể khiến người ta sợ hãi.

Thực nhân nghĩ cũng vậy, đều là những bảo bối dùng số lượng để chiến thắng.

Chỉ có Hỏa xà mới có đủ năng lực để một mình giết hết đám trộm mộ bên ngoài.

Trong khu rừng núi tĩnh mịch, gã trọc đang chỉ huy hơn mười

thuộc hạ, bắt đầu đào bới một cách thô bạo theo vị trí đã xác định. "Hừ, mộ hoang mà cũng có gạch đá, xem lão tử đập vỡ nó đây." "Tám mươi, tám mươi, tám mươi, tám mươi!!!" Một gã béo vung búa tạ, miệng hô khẩu hiệu, đập mạnh vào lớp gạch đá lộ ra. "Tất cả nhanh tay lên, mau chóng đào cái mộ rách này ra cho lão tử, lấy đồ xong chúng ta còn đi làm chuyện chính." Quang đầu ca châm một điếu thuốc, vốn dĩ trộm mộ cần phải đào đạo động để vào mộ thất.

Nhưng đó là đối với những ngôi mộ cổ lớn, bởi vì những ngôi mộ lớn thông thường được xây dựng rất kiên cố, bên trong có cơ quan, muốn cưỡng ép mở ra trừ khi dùng thuốc nổ mạnh, nếu không thì hoàn toàn không thể.

Còn loại mộ hoang này, Quang đầu ca thấy hoàn toàn không cần thiết.

Một ngôi mộ hoang thì có thể kiên cố đến đâu, cùng lắm là xây bằng gạch đá, cứ dùng búa tạ mà đập. "Ha ha.

Đại Bàn hôm nay sao yếu thế, dùng chút sức được không." "Dùng sức cái gì, thằng nhóc này chắc dồn hết sức vào con mụ ngày hôm qua rồi." "Ha ha." Thấy đã đập một lúc lâu mà vẫn chưa phá được kết cấu gạch đá, Đại Bàn mệt đến thở hổn hển.

Đồng bọn không thương tiếc trêu chọc, ngay cả một lớp gạch đá trên nóc mộ thất cũng không đập vỡ nổi.

Bị người ta coi thường, Đại Bàn hừ lạnh một tiếng đáp trả: "Đi chết đi, chúng mày giỏi thì vào mà đập, gầy như que tăm, có vung nổi búa tạ không." ".Hừ." Người vừa nói là một gã trung niên vừa gầy vừa lùn, đúng như Đại Bàn nói, căn bản không vung nổi cây búa tạ mấy chục cân.

Nhưng điều đó không có nghĩa là gã chịu thua: "Mỗi người một nghề, bản lĩnh của gia đây là xuống mộ mò bảo bối, thuộc loại hoạt

động kỹ thuật, lợi hại hơn cái thằng to xác ngu ngốc nhà ngươi nhiều." "Loại mộ hoang này, đương nhiên không đáng để gia đây ra tay." Băng trộm mộ này đông người, phân công rõ ràng.

Quang đầu ca phụ trách tìm mộ, Đại Bàn dẫn người phụ trách đào đạo động, Sấu tử dẫn người phụ trách xuống mộ mò bảo bối. "Được rồi, tất cả mau làm việc đi." Quang đầu ca lên tiếng, Đại Bàn và Sấu tử đều sợ, lập tức không dám nói nữa, cúi đầu làm việc. "Tè tè." "Ai!" Quang đầu ca đột ngột quay người lại, vừa rồi hắn cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình từ sau lưng.

Nhưng sau khi quay lại thì không thấy gì cả.

Lắc đầu, Quang đầu ca tiếp tục hút thuốc. "Đại...

Đại, Đại Bàn.

Đừng động!" Đúng lúc này, đột nhiên Sấu tử và những người khác, ánh mắt đầy kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Đại Bàn. "Sao thế?" Đại Bàn quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ bất mãn.

Nhưng giây tiếp theo, hắn cảm giác có thứ gì đó, không biết từ lúc nào, đã quấn quanh cổ mình.

Cảm giác khi chạm vào thứ đó lạnh như băng, giống như băng giá từ cõi u minh, lạnh thấu tim gan, lạnh đến tận xương tủy.

Bên tai truyền đến tiếng "tè tè". "Mẹ ơi, rắn!!!

Rắn!!!" Đại Bàn không dám cúi đầu, lòng đầy sợ hãi, giây tiếp theo Đại Bàn nhìn thấy một con rắn kỳ dị phát ra ánh sáng xanh lam, đang lè lưỡi.

Điều kỳ dị nhất là, hai bên đầu con rắn có một đôi cánh, lớp vảy trên thân lạnh đến mức khiến người ta run rẩy, đôi mắt tam giác lộ ra tử khí vô tận, nhìn chằm chằm vào Đại Bàn và những người khác. "Mẹ kiếp!!!" "Rắn?" "Có cánh, thành tinh rồi à." "Đại Bàn đừng động,

tao cứu mày." Con rắn này quá kỳ dị, mọc cả cánh, trên người tỏa ra ánh sáng xanh lam, vừa nhìn đã biết là sinh vật cực độc.

Đây là mệnh lệnh Diệp Thu đưa ra, giết sạch đám người đào mộ trộm này.

Hỏa Xà chỉ kiên định chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Sau khi quấn quanh cổ gã béo, trong ánh mắt kinh hoàng của hắn, Hỏa Xà trực tiếp cắn một nhát vào cổ, nọc độc kịch liệt được phóng ra từ răng nanh.

Nọc độc trong nháy mắt xâm nhập vào mạch máu và thần kinh của gã béo.

“A...!” Gã béo hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể nhanh chóng chuyển sang màu tím tái, đồng tử mất đi tiêu cự.

Bịch một tiếng, hắn ngã xuống đất.

“Mau chạy đi!!!” Cùng với cái chết của gã béo, những tên trộm mộ còn lại không hề có ý định báo thù mà ngược lại, từng tên một lập tức quay đầu bỏ chạy.

Chỉ hận không thể mọc thêm vài cái chân.

Đặc biệt là gã đầu trọc, ngay khi nhìn thấy Hỏa Xà, hắn đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào.

Chương 2

"Hỏa Xà, Hỏa Xà, ta từng đọc trong sách cổ, phàm nơi nào có Hỏa Xà, tất có đại mộ, hung hiểm dị thường." "Nhưng đồng thời, trong mộ táng chắc chắn có rất nhiều bảo bối." "Trước đó nhìn nhầm rồi, cứ tưởng chỉ là một ngôi mộ hoang ở quê, không ngờ lại là một đại mộ." Đối với tính mạng của thuộc hạ, gã đầu trọc dù có lòng muốn cứu, nhưng biết là không thể.

Hỏa Xà là một loại sinh vật giữ mộ đáng sợ.

Phàm là người bị nó nhắm tới, gần như không ai có thể chạy thoát.

Việc cấp bách bây giờ là gã đầu trọc phải bảo toàn tính mạng của mình.

Tim đập chân run, hắn không dám quay đầu lại mà rời đi.

Tại chỗ, Hỏa Xà bắt đầu cuộc tàn sát những tên trộm mộ.

Chủ nhân muốn giết hết tất cả, vậy thì tuyệt đối không thể để một ai rời đi.

"Vút!" "Mẹ ơi, đừng, đừng...

Ặc!" "Thứ quái gì thế, tại sao lại biết bay, nhanh quá." "Mau chạy." Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên trong rừng núi, kèm theo đó là những tiếng va đập, quật ngã.

Động vật trong rừng nghe thấy tiếng động, đều ngẩng đầu nhìn về hướng đó, nhưng không con nào dám đến gần.

Bởi vì chúng có thể cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng từ phương hướng đó.

Đến đó sẽ chết.

Vài phút sau, khu rừng lại trở nên yên tĩnh, hơn mười cái xác toàn thân tím tái, trên người đầy những vệt đen, chết vô cùng thê thảm.

"Cuối cùng cũng yên tĩnh, mặc dù đã để chạy mất một tên." Diệp Thu có thể quan sát cảnh tượng trong phạm vi vài trăm mét xung quanh mộ phần.

Tên đầu trọc dẫn đầu đã chạy thoát, nhưng cũng không thể trách Hỏa Xà, dù sao nó chỉ có một mình.

"Xì xì." Hỏa Xà quay trở lại mộ huyệt, lè lưỡi rắn về phía Diệp Thu, biểu cảm rất giống người, dường như đang tự trách vì để một tên chạy thoát.

"Không sao." Diệp Thu an ủi tiểu gia hỏa.

Tạm thời giữ được mộ phần của mình không bị đào bới, tránh được cảnh hồn bay phách tán.

Nhưng Diệp Thu biết, đây cũng chỉ là tạm thời.

Đám người này bị diệt, lần sau chắc chắn sẽ có người khác phát hiện ngôi mộ, đến lúc đó lại gặp tai ương.

Đám trộm mộ này cũng chỉ là một đám người nghèo trong núi, hoàn toàn không chuyên nghiệp.

Cũng chỉ có tên đầu trọc kia biết một chút về phong thủy, những người còn lại đều là dân quê chân chất. [Phát hiện năng lượng có thể hấp thu, mười lăm dã quỷ cấp một, có hấp thu không?] Mười lăm người bị Hỏa Xà cắn chết đều biến thành dã quỷ.

"Còn có cách này sao?" Diệp Thu đang sầu não làm thế nào để thu được năng lượng chuyển hóa thành tích phân, bây giờ trong lòng đã có một nhận thức rõ ràng.

"Hấp thu." Giây tiếp theo, mười mấy luồng năng lượng tinh thuần

từ trên đỉnh đầu bay xuống, Diệp Thu có thêm 150 điểm tích phân.

Có tích phân, Diệp Thu lập tức bắt đầu xem xét những thứ có thể mua. [Âm Hòe Thụ (trồng bên cạnh mộ huyệt, mỗi ngày có thể nhận được 10 điểm tích phân): 50 tích phân] [Bùa Mở Rộng Mộ Huyệt (100 mét vuông): 100 tích phân] [Bùa Hóa Thân Tống Tử (có thể hóa thân thành Tống tử, có đủ năng lực hành động): 200 tích phân] [Bùa Di Dời Mộ Huyệt (có thể chọn phong thủy bảo địa trong vòng 500 km, di chuyển mộ huyệt đến đó): 500 tích phân].

Đồ trong thương thành vô cùng đa dạng, bao la vạn tượng, chỉ có điều không nghĩ ra chứ không có gì không có.

Nhưng vì tích phân không nhiều, Diệp Thu chỉ có thể mua được vài thứ đó.

"Trước tiên mở rộng mộ huyệt đã, sau đó trồng một cây hòe." Diệp Thu hiện tại chỉ là một hồn thể, không có thực thể.

Vốn dĩ mở rộng mộ huyệt là không cần thiết, nhưng ở trong bóng tối quá khó chịu, Diệp Thu quyết định mở rộng một chút.

Hắn đổi Bùa Mở Rộng Mộ Huyệt. [Có sử dụng không?] "Sử dụng." Ngay lập tức.

Diệp Thu thấy mộ huyệt của mình đang nhanh chóng mở rộng, tuy bên trong vẫn tối đen, nhưng không gian lập tức biến thành một mộ thất rộng 100 mét vuông, cao hơn ba mét.

"Mình cũng có đại mộ rồi." Giữa mộ thất là quan tài của Diệp Thu, bên trong là thi thể của hắn.

Diệp Thu nhìn qua, thi thể không hề mục rữa, vẫn còn như đang sống, chỉ là toàn thân không có chút huyết sắc nào.

"Đợi đủ tích phân, có thể biến thành Tống tử, lúc đó không có việc gì có thể ra ngoài dạo chơi." Từng bước một.

Trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ, biến mình thành Tống tử.

Sau khi mở rộng mộ huyệt xong, Diệp Thu lại đổi một cây Âm Hòe Thụ, trồng ngay phía trên mộ huyệt.

"Ầm ầm ầm." Sau những tiếng động như địa chấn, một cây hòe với tốc độ mắt thường có thể thấy được đã nhanh chóng lớn lên, cho đến khi trở thành một cây đại thụ cao chọc trời, cành lá sum suê bao phủ lấy nấm mồ bên dưới.

Cùng lúc đó.

Nấm mồ và thảm thực vật vừa bị bọn trộm mộ phá hoại cũng bắt đầu hồi phục một cách kỳ lạ.

Hồi lâu sau, khu rừng phía trên mộ của Diệp Thu đã lặng lẽ khôi phục lại nguyên trạng, kể cả thi thể của những tên trộm mộ cũng đều biến mất không dấu vết.

Mọi thứ.

Tựa như chưa từng xảy ra. [Nhắc nhở ký chủ, có thể di dời mộ phần, đến một phong thủy bảo địa thích hợp sẽ giúp tăng tốc độ nhận được nhiều tích phân hơn, và mỗi khi tìm được một phong thủy bảo địa, sẽ nhận được một phần thưởng.] Phần thưởng?

Phong thủy bảo địa.

Diệp Thu chợt hiểu ra, người xưa chôn cất rất coi trọng phong thủy, chọn một mảnh đất có phong thủy tốt để chôn cất tổ tiên có thể phù hộ cho con cháu đời sau.

Phàm là đại mộ, nhất định được xây dựng ở những vị trí có huyệt vị phong thủy cực tốt.

Thậm chí có những kẻ tàn nhẫn, chuyên tìm những nơi cực âm, xây dựng mộ huyệt, dùng âm dưỡng sát, ngưng tụ sát khí, từ đó

dưỡng thi, khiến thi thể không bị mục nát.

Ngôi mộ này của hắn chỉ ở một vùng núi hoang, hoàn toàn không dính dáng gì đến phong thủy bảo địa.

Hơn nữa phong thủy bảo địa đâu có dễ tìm như vậy.

Diệp Thu còn không hiểu, làm sao mà tìm được chứ. [Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, vui lòng nâng cấp hệ thống] [Nghe Sét Dò Mộ, vui lòng nâng cấp hệ thống] [Long Cốt Thiên Thư, vui lòng nâng cấp hệ thống] Đừng nói nữa, Diệp Thu thật sự đã tìm thấy trong thương thành những kỹ năng có thể dò tìm phong thủy.

Nhưng những thứ này đều có màu xám, hoàn toàn không thể đổi, cần phải nâng cấp hệ thống mới có thể đổi.

"Cũng không phải là không có." [Máy Dò Mộ Huyệt (sử dụng một lần, có thể dò tìm phong thủy bảo địa cấp bậc nhất định trong phạm vi 500 km): 1000 tích phân] Cái máy dò mộ huyệt này hiện tại là thứ phù hợp nhất với Diệp Thu. 1000 tích phân, tích cóp một thời gian là có thể đủ.

Cùng với Bùa Di Dời Mộ Huyệt 500 tích phân, chi phí cho một lần chuyển nhà là 1500 tích phân.

Tuy cao, nhưng cũng không phải là không thể thực hiện được.

Những thứ tốt cấp cao hiện tại cấp bậc không đủ nên không thể đổi, dù sao bất kể là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Nghe Sét Dò Mộ, v.v., đều là những kỹ năng trộm mộ vô cùng mạnh mẽ.

Bên trong bao la vạn tượng, liên quan đến rất nhiều thứ.

Thứ Diệp Thu cần chỉ là có thể tìm được một vài phong thủy bảo địa. 《Côn Luân Thần Cung》, 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, 《Hải Để Mộ》, 《Tần Lĩnh Mê Quật》... những mộ táng này, nếu có thể tìm

được một cái, chuyển mộ của mình vào đó.

Điều đó đối với Diệp Thu chẳng khác nào từ một căn nhà lá chuyển đến một biệt thự xa hoa lộng lẫy.

Chất lượng cuộc sống tuyệt đối sẽ thay đổi không thể so sánh được.

Hắn xem lại thuộc tính của mình.

Tên: Diệp Thu Cấp mộ huyệt: Mộ hoang cấp 1 Diện tích mộ huyệt: 100 mét vuông Người bảo vệ mộ huyệt: Hỏa Xà *1 (Người bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không sẽ có sinh mệnh vô hạn.) Phong thủy mộ huyệt: Không. [Có muốn chi 100 điểm tích phân, đổi Thi Miết *100 không] "Có." [Đổi Thi Miết thành công.] [Tích lũy đổi Thi Miết *100] 100 con Thi Miết nghe có vẻ nhiều, nhưng xuất hiện trong âm trạch 100 mét vuông của Diệp Thu lại chẳng nhiều chút nào.

Những tiểu khả ái này vừa xuất hiện, liền thân mật chào hỏi chủ nhân, Diệp Thu có thể cảm nhận được thông tin chúng truyền đến.

Hắn cười vẫy tay, càng nhìn những sinh vật nhỏ này càng thấy đáng yêu: "Đi chơi đi." Thi Miết nhận lệnh của Diệp Thu, không hề tản ra mà tập hợp lại một chỗ, bắt đầu dọn dẹp bên trong âm trạch.

Giống như những con robot hút bụi, chúng dọn dẹp bùn đất xung quanh quan tài của Diệp Thu trong âm trạch, gọn gàng ngăn nắp, thật sự rất thú vị.

Diệp Thu không còn chú ý nữa.

Đừng thấy những sinh vật nhỏ này trước mặt hắn hiền lành, ngoan ngoãn, thậm chí còn biết dọn phòng.

Nhưng một khi có người xâm nhập mộ huyệt, những tiểu gia hỏa này sẽ bước vào trạng thái cuồng bạo, khát máu tàn nhẫn, chui vào cơ

thể của kẻ trộm mộ, ăn sạch nội tạng và máu thịt của hắn.

Chương 3

Mỗi cây Âm Hòe Thụ mỗi ngày có thể tạo ra cho Diệp Thu 10 điểm tích phân, sau hơn mười ngày tích lũy, Diệp Thu lại đổi thêm bốn cây Âm Hòe Thụ trồng trên mộ phần.

Tổng cộng năm cây Âm Hòe Thụ, mỗi ngày Diệp Thu có thể nhận được 50 điểm tích phân.

Hắn vốn định một lần trồng nhiều hơn, như vậy trồng càng nhiều, sau này tích phân sẽ tích lũy càng nhiều. [Ting, cấp bậc mộ huyệt hiện tại của ngài, tối đa chỉ có thể trồng năm cây Âm Hòe Thụ, xin hãy nhanh chóng tìm mộ huyệt mới, mở rộng diện tích trồng trọt.] Thôi được rồi.

Xem ra việc chuyển nhà là việc phải nhanh chóng thực hiện.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, mỗi ngày Diệp Thu đều nhận được 50 điểm tích phân, chuẩn bị đợi đủ tích phân sẽ tiến hành chuyển nhà.

Nhưng Diệp Thu không chắc chắn, sau khi chuyển nhà có gặp nguy hiểm hay không.

Mặc dù hắn là một người chết.

Nhưng nếu chuyển nhà đến phong thủy bảo địa của người khác, gặp phải chủ nhân, Diệp Thu sẽ thuộc loại cường đạo, chiếm đoạt phong thủy bảo địa của người ta, thế tất sẽ phải xung đột với đối phương.

Trong mộ huyệt của hắn có Thi Miết, nhà người ta cũng có chứ.

Trong những đại mộ kia, con nào mà không có hàng ngàn, hàng vạn Thi Miết bảo vệ.

Thậm chí còn có đủ loại sinh vật quỷ dị mạnh mẽ.

Rết sáu cánh.

Thằn lằn bá vương.

Rắn chín đầu.

Nhện mặt người.

Cá đao răng cưa.

Còn có cả yêu quái chồn vàng.

Máy dò dùng một lần khi kiểm tra mộ huyệt sẽ không cho Diệp Thu bất kỳ thông tin nào, chỉ cho biết nơi nào có phong thủy bảo địa.

Còn trên phong thủy bảo địa có chủ nhân hay không, thì không rõ.

Cho nên, trước khi chuyển nhà, Diệp Thu phải chuẩn bị kỹ càng, để tránh lúc đó chuyển xong lại gặp phải một gã hàng xóm ngang ngược, đập nát quan tài, vứt xác ra ngoài nắng, thế là toi.

Nhiệm vụ nặng nề mà đường còn xa.

Một ngày nọ, Diệp Thu đã bỏ ra 200 điểm tích phân, biến mình thành Tống tử.

Cứ mãi ở trong trạng thái linh hồn hư vô thật sự chẳng có chút ý nghĩa nào.

Sau khi biến thành Tống tử, hắn mở nắp quan tài, từ bên trong bước ra.

"Hành động cũng được, không giống như Tống tử trong phim, đi đường chậm rì rì." Cảm nhận cơ thể của mình, tuy hành động không nhanh, nhưng cũng ngang ngửa một đứa trẻ.

Quan trọng nhất là sau khi trở thành Tống tử, đao thương bất nhập, nhưng lại sợ lửa.

Điều khiến Diệp Thu vui mừng là cơ thể hắn không bị mục rữa,

sắc mặt trắng bệch như tuyết, đồng tử đen kịt, trông rất đáng sợ.

Nhưng không thể thấy ánh mặt trời.

May mà Diệp Thu cả ngày ở trong mộ huyệt, không có việc gì thì hoạt động một chút, chờ đủ tích phân để chuyển nhà, cũng khá tự tại.

"Gã đầu trọc, có phải đại mộ đó không?" "Không sai, chính là ở đây." Gã đầu trọc lại đến.

Cách đây hai tháng, hơn mười thuộc hạ của hắn đều bỏ mạng ở đây, khiến hắn tổn thất nặng nề.

Mộ không đào được, bảo bối không vớt được, lại còn khiến tất cả thuộc hạ toi mạng.

Con Hỏa Xà đáng sợ đó, đến nay gã đầu trọc vẫn còn nhớ như in.

Nhưng hắn biết, phàm nơi nào có Hỏa Xà xuất hiện, tất có đại mộ tồn tại.

Đại mộ đó!

Điều đó đại biểu cho vô số tài bảo bên trong.

Tiền tài làm động lòng người, vì tiền tài, gã đầu trọc trong thời gian ngắn đã tập hợp người ngựa, kéo một đám trộm mộ chuyên nghiệp, chuẩn bị gặm cho được ngôi đại mộ này.

"Kỳ lạ, sao nơi này thay đổi nhiều vậy, lẽ nào ta tìm sai chỗ rồi?" Theo địa chỉ mộ huyệt trong trí nhớ, gã đầu trọc dẫn theo đội trộm mộ hoàn toàn mới đến trước mộ của Diệp Thu.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là địa hình nơi đây hoàn toàn khác so với hai tháng trước.

Cái hố lớn đào trước đó đã biến mất hoàn toàn, như thể chưa từng xuất hiện.

Điều khiến gã đầu trọc khó hiểu nhất là trước ngôi mộ, không biết từ lúc nào đã mọc thêm năm cây hòe cao chọc trời.

"Đầu trọc, cậu chắc chắn đại mộ ở đây không?" "Mới hai tháng trước, cậu nói đào ở đây, sao chỗ này không có một chút dấu vết đào bới nào vậy." Trong đám người, một ông lão ngoài năm mươi tuổi có râu dê, đeo kính râm, mặc Đường trang, cử chỉ toát ra một luồng khí thế.

"Lão Tần, tôi nào dám lừa ngài, chắc chắn ở đây, chỉ là..." Lão Tần là cao nhân mà gã đầu trọc lần này mời đến, chuyên để đối phó với con Hỏa Xà khó nhằn kia.

Vì vậy đối với ông ta, gã đầu trọc rất tôn trọng.

Người ta có thực lực, về thân phận của ông ta, gã đầu trọc biết không nhiều, nhưng có một điều chắc chắn, lão Tần là người của một thế gia trộm mộ nào đó.

Như vậy là đủ rồi.

"Cây hòe trăm năm thành âm, có công năng ngưng tụ âm sát, ánh nắng không chiếu vào được, khí trường hỗn loạn, ẩn hiện một luồng khí tức âm u đáng sợ." "Lấy la bàn ra đây." Lão Tần không thèm để ý đến gã đầu trọc, quay sang nhìn năm cây Âm Hòe Thụ, nhíu mày trầm tư.

Một thanh niên lấy la bàn ra, cung kính đưa lên tay ông ta.

"Không sai, nơi này quả thực có mộ, nhưng tuyệt đối không phải đại mộ mà cậu nói, vì nơi đây căn bản không phải phong thủy bảo địa." "Nếu đã ở đây, thì đào đi, dùng thuốc nổ cho nhanh." Đối với cái gọi là đại mộ của gã đầu trọc, lão Tần sau khi dò xét đã cười khẩy.

Nơi này căn bản không phải phong thủy bảo địa, tuyệt đối sẽ không có đại mộ.

Người xưa chôn cất rất coi trọng phong thủy kham dư.

Phàm là đại mộ, nhất định được xây dựng trên long mạch phong thủy, hoặc là nơi cực âm, dùng để dưỡng sát.

Lần này ông ta đến là vì Hỏa Xà.

"Chỉ cần bắt được một con Hỏa Xà về, luyện lấy tinh huyết Hỏa Xà, dung hợp với các dược liệu khác, mới có thể chữa khỏi bệnh cho đại tiểu thư." Ông ta căn bản không họ Tần, mà họ Hoắc.

Là người của Hoắc gia ở Sa thành.

Hai tháng trước, đại tiểu thư Hoắc Tú Tú của Hoắc gia, theo chân tiểu tử nhà Ngô gia xuống một ngôi mộ, kết quả bị âm vật quấy nhiễu, mắc phải một căn bệnh lạ.

Bệnh này rất kỳ quái, khiến người ta như ngâm mình trong nơi cực hàn, mỗi ngày toàn thân run rẩy, Hoắc gia đã tìm vô số bác sĩ nhưng đều bó tay.

Sau đó một vị trưởng bối nói, Hoắc Tú Tú đã trúng phải cực hàn chi độc.

Muốn giải độc, cần một phương thuốc, nhưng phương thuốc này cần một vị thuốc dẫn.

Đó chính là tinh huyết Hỏa Xà trong truyền thuyết, tồn tại ở Tinh Tuyệt Cổ Thành phía Tây Vực.

Là một thế gia trộm mộ, Tinh Tuyệt Cổ Thành dĩ nhiên họ biết.

Nhưng đó chỉ là một truyền thuyết, chẳng ai biết Tinh Tuyệt Cổ Thành ở đâu.

Người đứng đầu Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô vì cháu gái, đã định huy động toàn bộ sức mạnh của Hoắc gia đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đúng lúc này, gã đầu trọc không biết qua mối quan hệ nào đã tìm

đến Hoắc gia, nói rằng trong một khu rừng có đại mộ, có Hỏa Xà xuất hiện.

Vì vậy, Hoắc Viễn mới đến đây.

"Gã đầu trọc, hình như là tên đã chạy thoát lần trước." Trong mộ huyệt, Diệp Thu ngồi trên ghế, tay cầm một ly rượu bằng ngọc lắc lư.

Dĩ nhiên, trong ly không có rượu.

Là Tống tử, không cần ăn uống, ở nơi hoang giao dã ngoại này, lấy đâu ra rượu.

Ly rượu là đồ bồi táng trong quan tài.

Cuộc đối thoại trước mộ, Diệp Thu nghe rất rõ, cũng đã thấy những người đang đứng trước mộ lúc này.

"Số người, nhiều hơn lần trước rồi." Lần trước tính cả gã đầu trọc, chỉ có hơn mười người, lần này gã đầu trọc dẫn theo không dưới bốn mươi người.

Rõ ràng, tên khốn này đã bám riết không tha, nhất định phải đào mộ của Diệp Thu lên mới được.

"A Đại, bạn cũ của mày đến rồi kìa." "Xì xì." Bên cạnh Diệp Thu, con Hỏa Xà đầu tiên được triệu hồi trước đây đã hoàn toàn thay đổi.

Bây giờ, thân dài hơn mười mét, to như thùng nước, toàn thân phủ đầy lớp vảy đỏ rực như dung nham, hai bên mọc ra sáu đôi cánh.

Chương 4

Hỏa Xà sau vài tháng được Diệp Thu bồi dưỡng đã tiến hóa.

Thuộc về sinh vật giữ mộ, con Hỏa Xà đầu tiên Diệp Thu triệu hồi có thể tiến hóa.

Đàn Hỏa Xà cần một thủ lĩnh, A Đại sẽ là đại thống lĩnh của đội quân Hỏa Xà sau này của Diệp Thu.

Bây giờ, nó không còn được gọi là Hỏa Xà nữa.

Hồng Lân Hỏa Mãng.

Diệp Thu đặt tên cho nó là A Đại.

"Đi đi, ra chơi với bạn cũ của mày một chút, lần này phải cẩn thận đấy, ta không hy vọng có bất kỳ ai chạy thoát." Vuốt ve đầu Hồng Lân Hỏa Mãng, Diệp Thu nhàn nhạt nói.

"Xì xì." A Đại thân mật tận hưởng sự vuốt ve của chủ nhân, nghe Diệp Thu nói không hy vọng có ai chạy thoát.

Ánh mắt nó nhìn lên phía trên, mang theo sự tàn nhẫn và lạnh lùng vô tận.

Lần trước nó còn nhỏ, để gã đầu trọc chạy thoát, điều này vẫn luôn khiến A Đại tự trách.

Quay người, A Đại chui vào trong đất bùn bên cạnh.

Phía sau nó, là hơn trăm con Hỏa Xà đi theo.

Đây đều là vốn liếng của Diệp Thu, là con át chủ bài khi chuyển nhà.

Hơn trăm con Hỏa Xà, đã tốn hơn 1000 tích phân.

Riêng việc tiến hóa cho A Đại đã tốn không ít tích phân.

Ngoài Hỏa Xà, trong mộ huyệt của Diệp Thu còn có 1000 con Thi Miết, dưới sự dẫn dắt của một con Thi Miết Vương, mỗi ngày đều ngăn nắp dọn dẹp phòng.

Đây là toàn bộ tài sản hiện tại của Diệp Thu.

Có những thuộc hạ này, sau này khi chuyển nhà, lỡ gặp phải một gã hàng xóm không tốt tính, cũng có chút thủ đoạn tự vệ.

Trong rừng, dưới gốc cây hòe.

Dưới sự chỉ huy của Hoắc Viễn, những tên trộm mộ bắt đầu phân công rõ ràng bố trí thuốc nổ, chuẩn bị cho nổ tung ngôi mộ hoang này.

"Nhanh tay lên." "Ha ha, một ngôi mộ rách, xem tôi đây." "Cứ tưởng có đại mộ chứ, hóa ra chỉ là một ngôi mộ hoang trên núi." "Thật thất vọng." "Gã đầu trọc đúng là cáo mượn oai hùm, chỉ một con Hỏa Xà mà đã khiến đám thuộc hạ trước của hắn toàn quân bị diệt." "Toàn là mấy nông dân chân chất, mong đợi chúng có bản lĩnh gì." "Được rồi, làm việc đi." Những người đang bố trí thuốc nổ cười nói với nhau, dường như rất thất vọng vì không gặp được đại mộ.

Nhưng mục đích lần này là tìm Hỏa Xà.

Nơi đây ngoài gã đầu trọc, những người còn lại đều là người của Hoắc gia.

Rất nhanh, thuốc nổ đã được bố trí xong.

Ngay khi Hoắc Viễn chuẩn bị cho nổ thuốc nổ.

Bỗng nhiên, sương mù nổi lên. [Có muốn chi 10 điểm tích phân, đổi U Hồn Mê Vụ (dùng một lần) không] "Có." Số người bên trên quá đông, Diệp Thu phát hiện trong tay bọn họ có súng, vì vậy để đảm bảo an toàn, hắn đã đổi một huyễn cảnh U Hồn Mê Vụ. [Đổi U Hồn Mê

Vụ thành công, xin hãy chọn nơi bố trí.] [Bố trí thành công.] Hắn bố trí U Hồn Mê Vụ trước mộ, lập tức lấy mộ của Diệp Thu làm trung tâm, trong phạm vi một kilomet, sương mù dày đặc trong nháy mắt tụ lại.

U Hồn Mê Vụ và quỷ đả tường tương tự nhau, đều có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người, từ đó tạo ra ảo giác nhất định.

Trong sương mù, tầm nhìn bị cản trở, thuận tiện cho A Đại báo thù.

"Chuyện gì vậy, sao tự nhiên lại có sương mù?" "Có gì đó kỳ quái." "Mọi người cẩn thận, nơi này có điều cổ quái." Sương mù đột ngột nổi lên khiến tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi.

Đặc biệt là Hoắc Viễn.

Ngay khi sương mù nổi lên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng kim chỉ la bàn trong tay đang quay cuồng.

La bàn động, u hồn xuất.

La bàn trong tay Hoắc Viễn không phải vật tầm thường, mà là một món cổ vật.

Hoắc gia gia nghiệp lớn, tuy những năm gần đây đã không còn đổ đấu, nhưng những món đồ tốt trong nhà cất giữ quả thật không ít.

La bàn này là một trong số đó.

"Hoắc Quang, bảo tất cả mọi người cảnh giác, ta cảm thấy có thứ gì đó sắp ra rồi." Căn bản không cần hắn nói, sương mù kỳ lạ như vậy, người của Hoắc gia và gã đầu trọc lập tức biết, có lẽ sắp có thứ đáng sợ xuất hiện.

Gã đầu trọc lúc này mặt đầy kinh hoàng, đột nhiên nhớ lại thảm cảnh đồng bạn của mình bị cắn chết hơn hai tháng trước.

Trong cơn hoảng hốt, hắn dường như nghe thấy tiếng ma sát từ mặt đất truyền đến, cùng với những tiếng "xì xì" quỷ dị.

Tựa như có thứ gì đó đáng sợ đang bò trên mặt đất, dần dần tiếp cận.

"Không ổn rồi.

Hỏa Xà!!!" Đồng tử gã đầu trọc co rụt lại.

Hắn nhìn thấy một con Hỏa Xà xuất hiện ngay trước mắt mình.

Trong nháy mắt, gã đầu trọc quay đầu bỏ chạy, nhưng tốc độ của Hỏa Xà quá nhanh, ngay khi gã đầu trọc nhìn thấy nó, Hỏa Xà đã với tốc độ cực nhanh lao vào người hắn.

Một con.

Hai con.

Ba con.

Trong nháy mắt, trước khi gã đầu trọc mất đi ý thức, hắn đã thấy không dưới trăm con Hỏa Xà lao vào người mình.

"Xong rồi, hối hận vì đã bị lợi ích che mắt, tại sao mình lại quay lại đây!" Trên đời không có thuốc hối hận để bán.

Ở cuối con đường sinh mệnh, gã đầu trọc trong lòng hối hận chết đi được, tại sao lại vì lợi ích mà quay lại đây.

Lần trước một con Hỏa Xà đã tiêu diệt hơn mười thuộc hạ của hắn.

Bây giờ có hơn trăm con.

"Xì xì." Bị hơn trăm con Hỏa Xà quấn chặt, cắn xé, đồng tử của gã đầu trọc nhanh chóng giãn ra, hắn nhìn thấy một đôi mắt tam giác lạnh lùng khát máu, tàn nhẫn, phát ra ánh sáng xanh u u trong sương

mù.

Tựa như ác quỷ địa ngục.

Trong cơn mơ màng, gã đầu trọc nhìn thấy một sinh vật to như thùng nước, toàn thân phủ đầy vảy đỏ rực như dung nham, lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó quay người hướng về phía lão Tần và những người khác.

"Rắc...!" "A...!" Đối với gã đầu trọc, A Đại vô cùng căm hận.

Lần trước để hắn chạy thoát, khiến chủ nhân thất vọng, A Đại trong lòng vẫn luôn tự trách.

Bây giờ tên này lại quay lại, còn mang theo nhiều người như vậy, muốn đào mộ chủ nhân.

Làm sao có thể nhịn được.

Vì vậy, ngay từ đầu, A Đại đã chỉ huy hơn trăm con Hỏa Xà, trước tiên cắn chết hắn, để hắn chết trong sự đau đớn bị trăm con rắn cắn xé.

"Ai đang kêu vậy?" Tiếng kêu thảm thiết lúc hấp hối của gã đầu trọc bên cạnh khiến những người của Hoắc gia bên cạnh Hoắc Viễn run lên.

"Đại tổng quản, nghe tiếng hình như là gã đầu trọc." Hoắc Viễn nhíu chặt mày, vốn tưởng rằng đây chỉ là một ngôi mộ cổ hoang dã, không ngờ lại xảy ra chuyện kỳ quái như vậy.

Sương mù không rõ nguồn gốc khiến hắn không thể nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào.

Tầm nhìn bị cản trở.

Ánh mắt của Hoắc Viễn chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi chưa đến một mét trước mặt.

Theo thời gian trôi đi, phạm vi này đang thu hẹp lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Muốn rút lui, đã quá muộn rồi.

"Mọi người chú ý, đây là U Hồn Mê Vụ, có thể làm nhiễu loạn tâm trí, tất cả mọi người cầm chắc vũ khí, cảnh giác." Dù sao cũng là người của Hoắc gia, biết rất nhiều thứ.

Mặc dù Hoắc gia hiện tại đã không còn trộm mộ, nhưng những kiến thức trộm mộ lưu truyền lại, Hoắc Viễn đều biết.

U Hồn Mê Vụ.

Một thứ khó có thể diễn tả, thường xuất hiện xung quanh những đại mộ trong rừng núi.

Nghe nói nguyên nhân hình thành loại sương mù này liên quan đến từ trường xung quanh đại mộ.

Cụ thể ra sao, Hoắc Viễn không biết.

Nhưng hắn biết một điều.

Chương 5

Đó là trong U Hồn Mê Vụ, chắc chắn có âm vật xuất hiện.

"Lẽ nào là Hỏa Xà?" Lần này ra ngoài là để bắt Hỏa Xà, Hoắc Viễn nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Bên tai truyền đến những tiếng sột soạt, như thể có thứ gì đó đang ma sát trên mặt đất.

Lắng nghe kỹ, dường như tiếng ma sát không ít.

"Chắc không sai rồi, là Hỏa Xà, lần này đại tiểu thư có cứu rồi." Hoắc Viễn đoán, chắc là Hỏa Xà.

"Nhanh, mặc hết trang bị vào, Hỏa Xà ra rồi." Để bắt Hỏa Xà, tất cả mọi người đều mang theo trang bị chuyên nghiệp, có thể bảo vệ toàn thân, không bị rắn cắn.

Nghe lời hắn, tất cả người của Hoắc gia lập tức lấy từ ba lô ra một bộ đồ bảo hộ mặc vào.

Cùng lúc đó, Hoắc Viễn ra lệnh cho thuộc hạ cầm chắc vũ khí đề phòng, một khi phát hiện tung tích Hỏa Xà, lập tức nổ súng bắn hạ.

Trong sương mù, tiếng sột soạt ngày càng rõ.

Tất cả mọi người đều có thể nghe rõ, xung quanh họ, dường như có thứ gì đó đang đến gần.

Ở nơi không nhìn thấy được, có thứ gì đó đang từ từ đến gần.

Nỗi sợ hãi vô hình này khiến tất cả người của Hoắc gia có mặt tại hiện trường đều khô miệng khô lưỡi, tim đập thình thịch.

Nỗi sợ hãi không biết trước mới là thứ khiến người ta kinh hãi nhất.

Ngay cả những kẻ liều mạng cả ngày trên lưỡi đao cũng vậy.

Hoắc Viễn thì trầm ổn, tay nắm chặt súng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía trước.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người nhìn thấy, trong sương mù đột nhiên sáng lên hai ngọn đèn quỷ dị, âm u, xanh lục.

"Mẹ ơi...

Thứ gì vậy!!!" Nhưng mà, đợi đến khi ngọn đèn đó đến gần, họ mới phát hiện.

Mẹ kiếp, đó đâu phải là đèn.

Đó là hai con mắt!

Đôi mắt khát máu, tàn nhẫn, xanh lục, ẩn hiện trong sương mù, cùng với thân hình to như thùng nước.

"Ực." "Đại tổng quản, chúng ta... chạy thôi." "...Đó đâu phải Hỏa Xà, đó là Hỏa Mãng mà." Khi thân hình của A Đại xuất hiện trước mặt, Hoắc Viễn và những người khác cảm thấy hồn sắp bay khỏi xác.

Hỏa Xà to như thùng nước, toàn thân phủ đầy vảy đỏ rực như dung nham, thân dài hơn mười mét.

Hỏa Xà như vậy, làm sao mà bắt được?

Đùa à.

"Rút!" Hoắc Viễn cũng rất dứt khoát, ngay khi nhìn thấy A Đại, lập tức gầm lên một tiếng, sau đó nổ súng vào A Đại.

Pằng pằng pằng!

Đạn bắn trúng cơ thể A Đại, nhưng bị lớp vảy cứng trên người nó bật ra, không để lại một chút dấu vết nào.

Có thể thấy phòng ngự của A Đại biến thái đến mức nào.

“Đi.” Đạn cũng không xuyên thủng được lớp vảy của Hỏa Mãng, Hoắc Viễn trợn to mắt, lập tức bỏ chạy.

Nhưng mà, A Đại sao có thể để hắn chạy thoát.

“Xì xì.” Trong đôi mắt xanh lục, lộ ra một tia khinh thường, A Đại chỉ huy Hỏa Xà, đuổi theo.

“A...” “Đừng...” “Pằng pằng pằng.” Trong rừng, trong sương mù truyền đến những tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, như ác quỷ địa ngục đang gào thét, ai oán.

Người của Hoắc gia mà Hoắc Viễn mang theo, trong thời gian cực ngắn, đã tổn thất nặng nề.

Hơn trăm con Hỏa Xà từ trong sương mù lao ra, lao vào người của Hoắc gia, cắn xé.

Nhưng họ mặc đồ bảo hộ, Hỏa Xà không cắn được.

Điều này khiến A Đại tức giận.

Trong đôi mắt xanh lục, tỏa ra khí tức tử vong, A Đại chỉ huy Hỏa Xà bao vây họ lại, nếu đã không cắn được, vậy thì quấy nhiễu.

Sau đó, nó tự mình ra tay, dùng những chiếc răng nanh sắc nhọn, cùng với lực cắn khổng lồ đáng sợ, trực tiếp đuổi theo một người rồi cắn một nhát.

“Phụt.” Người bị A Đại cắn, trên người lập tức bị răng nanh sắc nhọn đâm thủng hai lỗ thủng đáng sợ.

Vết thương đẫm máu, trong nháy mắt chuyển sang màu đen kịt, độc trên người A Đại không phải là thứ mà những người này có thể chịu được.

Bốn mươi mấy người của Hoắc gia, trong chưa đầy ba phút, đã bị A Đại cắn chết hơn ba mươi người.

Hoắc Viễn được người bảo vệ, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng điều khiến hắn tuyệt vọng là, bất kể chạy thế nào, hắn đều có một loại ảo giác.

Rằng mình vẫn đang dậm chân tại chỗ.

Xung quanh đều không nhìn thấy gì, nếu không phải mọi người nắm tay nhau, có lẽ ngay cả đồng bạn cũng không thấy đâu.

Dần dần.

Sương mù ngày càng dày đặc.

Tiếng kêu thảm thiết trong rừng ngày càng ít đi.

Cho đến cuối cùng, cả khu rừng hoàn toàn tĩnh lặng.

"Gia chủ, tôi xin lỗi ngài, không thể mang về tinh huyết Hỏa Xà cho tiểu thư!" Lúc hấp hối, Hoắc Viễn nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở phần mềm liên lạc, gầm lên một đoạn tin nhắn.

"Bẩm báo gia chủ, nơi này quả thực có Hỏa Xà, nhưng vô cùng nguy hiểm, tất cả người của tôi, toàn quân bị diệt!!!" "Ngôi mộ này, tuyệt đối là một nơi kinh khủng, là một hung mộ!" Rắc!

Chưa kịp nói hết câu.

Hoắc Viễn đã bị con Hồng Lân Hỏa Mãng khổng lồ cắn chặt, sau đó một tiếng "rắc", tiếng xương gãy vang lên.

Toàn bộ cơ thể Hoắc Viễn bị A Đại xé xác.

"Xì xì." Sau khi xử lý hết những kẻ muốn đào mộ chủ nhân, trong đôi mắt tam giác của A Đại, lộ ra một vẻ thỏa mãn rất giống người.

Lần trước để chạy mất một người, A Đại vẫn luôn ghi nhớ.

Lần này trong lòng ôm một bụng lửa giận, trực tiếp tiêu diệt tất cả.

Như vậy, sau khi trở về, chủ nhân chắc chắn sẽ khen ngợi.

Mang theo tâm trạng như vậy, A Đại gọi những tiểu đệ Hỏa Xà, lặn xuống lòng đất, quay trở về mộ huyệt.

Trong mộ huyệt, Diệp Thu đang nằm trong quan tài một cách nhàm chán, suy ngẫm về cuộc đời.

Đối với năng lực của A Đại, hắn không hề nghi ngờ.

Những kẻ muốn đào mộ này, tuyệt đối không ai có thể sống sót rời đi.

Diệp Thu thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn.

Quả nhiên, rất nhanh A Đại đã trở về.

Nó trợn to mắt, thân mật dùng đầu dụi vào quan tài của Diệp Thu, lè lưỡi rắn.

"Làm tốt lắm, đi chơi đi." Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, vuốt ve đầu của bảo bối lớn.

Tiểu gia hỏa được khen ngợi, nhe miệng ra, như đang cười.

Bảo nó đi chơi, Diệp Thu liếc nhìn lên phía trên mộ, phát hiện thi thể của những người đó vẫn còn đó.

"Lão Nhị, dẫn tiểu đệ của mày đi xử lý những thi thể đó đi." Cạch cạch cạch.

Thi Miết Vương, tên là Lão Nhị.

Ban đầu Thi Miết chỉ to bằng nắm tay trẻ con, nhưng sau khi được Diệp Thu tiến hóa, Lão Nhị đã to bằng một quả dưa hấu.

Toàn thân đen kịt, dưới chân là những chiếc càng dày đặc, răng nanh sắc nhọn đáng sợ, khiến người ta rùng mình.

Nhưng Diệp Thu lại cảm thấy Lão Nhị rất đáng yêu.

Chương 6

Dù sao cũng là đứa con mình nuôi lớn, tình cảm là có.

"Cục cục." Miệng Lão Nhị phát ra tiếng cục cục, vừa sắc nhọn, lại vừa chói tai.

Nhận lệnh của Diệp Thu, nó dẫn theo hơn nghìn tiểu đệ, rời khỏi mộ thất, ra ngoài bắt đầu xử lý những thi thể đó.

Cách xử lý rất đơn giản.

Ăn trực tiếp là được.

Là Thi Miết, chúng ăn thịt người.

Bốn mươi mấy thi thể người, cho hơn nghìn con Thi Miết gặm, còn không đủ cho chúng nhét kẽ răng.

Riêng Lão Nhị đã ăn hết ba người.

Khó mà tưởng tượng, trong cơ thể nhỏ bé đó, lại nhét được nhiều máu thịt như vậy. [Ting, phát hiện bốn mươi sáu cô hồn cấp một, có hấp thu không?] Bốn mươi sáu người, đây là một khoản thu nhập không nhỏ.

Tương đương với thu nhập tích phân trong chín ngày của năm cây Âm Hòe Thụ của Diệp Thu.

"Hấp thu." [Hấp thu thành công, chúc mừng ngài nhận được 460 điểm tích phân.] Lập tức, Diệp Thu có thêm 460 tích phân.

Hắn nhìn lại thuộc tính của mình.

Tên: Diệp Thu Cấp mộ huyệt: Mộ hoang cấp 1 Diện tích mộ huyệt: 100 mét vuông Người bảo vệ mộ huyệt: Hồng Lân Hỏa Mãng *1, Hỏa Xà *105, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *1001 (Người bảo vệ

của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không sẽ có sinh mệnh vô hạn.) Phong thủy mộ huyệt: Không Tích phân hiện có: 1750.

Sau khi hấp thu số tích phân này, tích phân của Diệp Thu đã lên đến 1750.

Nhiều tích phân như vậy, đủ để chuyển nhà rồi.

"Vừa hay, bây giờ thuộc hạ cũng nhiều rồi, có A Đại và Lão Nhị, có nhiều tiểu đệ như vậy, chuyển đến nhà mới, cũng không đến nỗi bị người khác bắt nạt." Ẩn mình mấy tháng, Diệp Thu đã bỏ ra rất nhiều tích phân, tiến hóa cho A Đại và Lão Nhị.

Lại đổi thêm nhiều Hỏa Xà và Thi Miết như vậy, cũng là vì ngày chuyển nhà.

Bây giờ tích phân đã đủ, cũng đến lúc tiến hành chuyển nhà rồi. [Có muốn chi 1000 tích phân, đổi Máy Dò Mộ Huyệt không?] [Có muốn chi 500 điểm tích phân, đổi Bùa Di Dời Mộ Huyệt không?] Muốn chuyển nhà, Diệp Thu cần tìm một nơi phong thủy bảo địa, chuyển mộ huyệt đến đó.

Máy Dò Mộ Huyệt có thể kiểm tra phong thủy bảo địa trong phạm vi năm trăm kilomet.

Vận may tốt, có thể tìm được một nơi vô chủ.

Vận may không tốt, tìm phải mộ của người khác.

"Đổi." Diệp Thu đổi Máy Dò Mộ Huyệt và Bùa Di Dời Mộ Huyệt. [Có sử dụng Máy Dò Mộ Huyệt không?] "Sử dụng." Ngay lập tức, trước mặt hắn xuất hiện một màn hình giống như radar, kim chỉ trên đó đang quay, dường như đang quét.

Thời gian quét khoảng ba phút.

Chút thời gian này, đối với Diệp Thu có sinh mệnh vô hạn, chỉ là một cái chớp mắt, cũng không cảm thấy căng thẳng. [Ting, quét thành công, phát hiện cách đây 429 kilomet, có một phong thủy bảo địa cấp 2, nếu cần di dời, xin hãy sử dụng Bùa Di Dời Mộ Huyệt.] "Cách đây 429 kilomet?

Phong thủy bảo địa cấp hai?" Theo giải thích của hệ thống, phong thủy bảo địa tổng cộng được chia thành chín cấp.

Vị trí mộ huyệt hiện tại của Diệp Thu, ngay cả cấp 1 cũng không đạt được.

Cùng lắm chỉ là một nơi có núi có nước.

Thuộc tính trên mỗi cấp phong thủy bảo địa đều khác nhau, xây dựng mộ huyệt an gia ở đó, lợi ích mang lại cho Diệp Thu cũng khác nhau.

"Chuyển nhà, chuyển nhà, chuyển ngay bây giờ!" Còn về nơi đó ở đâu, có ma quỷ nào đã xây mộ ở đó hay không, không phải là chuyện Diệp Thu cần cân nhắc.

Hiện tại, hắn chỉ muốn từ căn nhà rách này chuyển đến một biệt thự xa hoa để ở. [Có sử dụng Bùa Di Dời Mộ Huyệt không?] "Sử dụng." [Sử dụng thành công, đếm ngược thời gian chuyển nhà bắt đầu, thời gian dự kiến hoàn thành: 23:59:59] Chuyển nhà lại phải đợi 24 tiếng mới xong.

Thôi được rồi, sắp phải chuyển nhà rồi, có chút không nỡ rời khỏi cái nơi rách nát này." Con người ai cũng hoài niệm.

Diệp Thu tuy đã trở thành một Tống tử, nhưng linh hồn vẫn là của con người, tư duy cũng là của con người.

Cái nơi rách nát này, dù sao cũng là nơi xương cốt của anh đã yên nghỉ mấy trăm năm, bây giờ sắp phải chuyển đi, nhất thời có cảm giác

không nỡ cũng là chuyện bình thường.

“Hai đứa mày cũng không nỡ rời khỏi đây à?” A Đại cuộn thân hình khổng lồ trong mộ thất, Diệp Thu nằm trên người nó, cảm thấy còn thoải mái hơn cả nằm trong quan tài.

Lão Nhị thì nằm bên cạnh Diệp Thu buồn chán cào cào móng.

“Tí tí.” A Đại le lưỡi rắn liếm vào má Diệp Thu, tỏ ý cũng có chút không nỡ.

Nó sinh ra ở đây, lớn lên cũng ở đây.

Bây giờ đã khai mở linh trí, tự nhiên sẽ có chút hoài niệm.

Người xưa có câu, nhà vàng nhà bạc cũng không bằng cái ổ chó của mình.

“Tư tưởng này không được, chúng ta phải bắt kịp thời đại, phải nghĩ cho tương lai.

Nhìn xem nơi này đi, phong thủy cũng chẳng có.” “Bây giờ thân hình của hai đứa đã lớn thế này, sắp không nhét vừa nữa rồi, sau này còn lớn nữa, chẳng phải cái mộ thất nhỏ này sẽ bị chúng mày làm vỡ tung sao?” “Đợi chúng ta chuyển nhà xong, đổi sang một căn biệt thự mộ địa siêu lớn mà ở, lúc đó thân hình của chúng mày có thể hoạt động tùy ý, kích thích biết bao.” Thân thể của A Đại quá lớn, ở trong mộ huyệt cứ phải cuộn tròn, không thể duỗi ra được.

“Nhưng mà đã quyết định đi rồi, trước khi đi phải để lại chút gì đó trấn trạch, dù sao cũng là nhà mình đã ở lâu như vậy mà.” “A Đại, lấy vảy mày lột ra đem chôn ở đây, coi như làm kỷ niệm đi.” Trong quá trình tiến hóa, A Đại đã lột ra rất nhiều vảy.

Những lớp vảy này đều ở trong mộ thất, dù sao cũng sắp đi rồi, vảy cũng không còn tác dụng.

Chi bằng chôn ở đây, lưu lại một kỷ niệm.

"Tí tí." A Đại gật đầu, sau đó ra lệnh cho đám tiểu đệ Hỏa xà của mình đem vảy đi chôn ở một nơi bên cạnh mộ thất.

"Tôi ngủ một giấc trước, đến giờ thì gọi tôi dậy." Còn hơn hai mươi tiếng nữa mới đến giờ chuyển nhà, Diệp Thu trở về quan tài, nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Ngủ là thói quen của con người, tuy Tống tử không cần ngủ.

Nhưng Diệp Thu không định thực sự trở thành một Tống tử.

Anh tin rằng, sau này sẽ có cách để anh có thể tắm mình dưới ánh mặt trời, làm một con người thực sự.

Sa Thành.

Hoắc gia.

Gia chủ Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô, đã ngoài sáu mươi tuổi.

Bà là một người phụ nữ đã dùng sức mình đè bẹp những người đàn ông khác trong nhà, nắm giữ toàn bộ Hoắc gia, thủ đoạn vô cùng cao siêu.

Người phụ nữ này là một huyền thoại ở Sa Thành, được mệnh danh là "Thiết nương tử huyền thoại của Sa Thành".

Nhưng gần đây, Hoắc Tiên Cô lại cả ngày sầu muộn, lòng dạ không yên.

Không vì điều gì khác, mà là vì cháu gái bảo bối của bà, người thừa kế duy nhất của Hoắc gia, Hoắc Tú Tú, đã mắc phải một căn bệnh kỳ lạ.

Lần trước Hoắc Tú Tú lén lút trốn ra ngoài, cùng với cậu nhóc nhà họ Ngô đi xuống một ngôi mộ, nghe nói là đến Lỗ Vương Cung.

Kết quả là sau khi Hoắc Tú Tú trở về, liền mắc phải căn bệnh quái ác này.

Cứ cách vài ngày, cơ thể cô bé lại như ở trong địa ngục băng giá, toàn thân lạnh buốt, trên lông mày, môi, lông mi đều phủ một lớp băng dày.

Dù ở trong phòng có nhiệt độ cao đến mấy cũng vô ích.

Thời gian phát bệnh không cố định, nhưng tuyệt đối không quá mười ngày sẽ phát tác một lần, thậm chí có lúc một ngày phát tác một lần.

Mỗi lần phát bệnh, Hoắc Tú Tú đều sống không bằng chết, khiến Hoắc Tiên Cô đau lòng khôn xiết.

"Bên Hoắc Viễn có tin tức gì không?" Hoắc Tú Tú vừa mới trải qua một lần phát bệnh, vô cùng đau đớn.

Hoắc Tiên Cô luôn ở bên cạnh cháu gái, đợi đến khi cô bé qua cơn, nghỉ ngơi rồi mới ra ngoài.

Đối với bệnh tình của cháu gái, Hoắc Tiên Cô đã tìm khắp các bệnh viện và bác sĩ trên cả nước, kết quả đều không thể chữa trị.

Cách đây một thời gian, một vị tiền bối đến Hoắc gia làm khách, sau khi xem tình hình của Hoắc Tú Tú đã đưa ra một phương pháp chữa trị.

Đó là dùng tinh huyết của Hỏa xà làm thuốc dẫn, có thể chữa khỏi bệnh cho Hoắc Tú Tú.

Thế là, vì cháu gái, Hoắc Tiên Cô ngay lập tức ra lệnh cho toàn bộ người nhà họ Hoắc đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, vì trong truyền thuyết, chỉ có trong Tinh Tuyệt Cổ Thành mới có Hỏa xà xuất hiện.

Nhưng mấy hôm trước, Hoắc gia nhận được tin tức, ở một khu

rừng núi nọ có Hỏa xà xuất hiện.

Vì vậy, Hoắc Tiên Cô đã phái đại quản gia Hoắc Viễn đích thân dẫn đội đến đó để bắt Hỏa xà.

Chương 7

"Gia chủ, bên đại quản gia vẫn chưa có tin tức." "Lão thái thái, ngài đừng sốt ruột, năng lực của đại tổng quản ngài rõ nhất mà, ông ấy đã ra tay, chắc chắn có thể mang tinh huyết Hỏa xà về cứu tiểu thư." Bên cạnh, một phu nhân thường xuyên hầu hạ Hoắc Tiên Cô lên tiếng.

"Ừ." Đối với năng lực của Hoắc Viễn, Hoắc Tiên Cô rất rõ.

Hoắc gia tuy đã sớm không còn đổ đấu, nhưng Hoắc Viễn với tư cách là đại tổng quản của Hoắc gia, từ nhỏ đã lớn lên ở đây, theo chân các bậc trưởng bối thế hệ trước xuống không ít mộ.

Một con Hỏa xà cỏn con, không làm gì được ông ấy.

"Gia chủ, Ngô gia tiểu tam gia đến rồi, muốn thăm tiểu thư." Lúc này, có người đến bẩm báo.

"Hừ.

Thằng nhóc chết tiệt đó mà cũng có mặt mũi đến Hoắc gia sao?" Nghe đến cậu nhóc nhà họ Ngô, sắc mặt Hoắc Tiên Cô trở nên lạnh như băng.

Nếu không phải vì thằng nhóc đó, cháu gái bà sao có thể mắc phải căn bệnh quái ác này.

"Đưa cậu ta đến chỗ tiểu thư đi, tôi lười gặp người nhà họ Ngô." Những năm đầu, Hoắc Tiên Cô và người nhà họ Ngô có một đoạn ân oán dây dưa, nên không có nhiều thiện cảm với người nhà họ Ngô.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú lại là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, quan hệ thân thiết.

Bây giờ Tú Tú bệnh nặng như vậy, có bạn bè ở bên, cũng có thể

vui vẻ hơn một chút.

Ngoài cửa Hoắc gia.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người mang theo quà cáp đang đứng đợi để vào thăm Hoắc Tú Tú.

“Này Thiên Chân, tôi nói này, lúc này chúng ta không nên đến đây, đến rồi lại tự rước vạ vào thân.

Bà già nhà họ Hoắc kia bây giờ chắc hận không thể đập chết cậu.” Bàn Tử vừa ngoáy tai vừa nói với vẻ bất cần nhưng ánh mắt lại đầy cảnh giác, sợ rằng từ trong cửa sẽ xông ra mấy chục người nhà họ Hoắc, đánh cho hai người một trận.

“Ực.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, có chút chột dạ, trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái: “Bàn Tử, đừng nói bậy.” Nhưng ngay giây tiếp theo, bước chân cậu ta lại lặng lẽ lùi về phía sau, tránh xa cửa chính.

Cậu ta cũng sợ bị bà Hoắc đánh.

Rốt cuộc, trong cả Cửu Môn, ai mà không biết tính tình của Hoắc Tiên Cô, cực kỳ nóng nảy.

“Tiểu tam gia, gia chủ đã nói rồi, ngài cứ trực tiếp vào thăm tiểu thư là được.” May quá, không có đám tay chân nào xông ra.

“Cảm ơn nhiều.” Hạo Thiên Chân kéo Bàn Tử, đi vào trong, quen đường quen lối đi về phía tiểu viện của Hoắc Tú Tú.

Trạch viện của Hoắc gia là một tòa nhà có sáu lớp sân, vô cùng xa hoa.

“Trời ạ, cái sân này to thế, không có mấy chục vạn chắc không mua nổi đâu nhỉ?” Bàn Tử lần đầu tiên đến Hoắc gia, trên đường đi mắt cứ trợn tròn.

Nhà này, cũng quá xa hoa rồi.

Thùng rác bên đường trông cũng giống như tác phẩm nghệ thuật, còn lắp đủ loại đèn, Bàn Tử còn không nỡ vứt rác vào trong.

"Thiên Chân ca ca.

Anh đến rồi." Hoắc Tú Tú nhận được tin, sắc mặt có chút tái nhợt, ra tận cửa đón Hạo Thiên Chân.

"Tú Tú, sao em lại ra đây, mau vào nhà đi." Dung mạo tuyệt mỹ, thân hình gầy yếu, Hạo Thiên Chân từ nhỏ đã coi cô như em gái ruột, hết mực yêu thương.

Lần này Hoắc Tú Tú bị bệnh, cậu càng tự trách mình.

"Không sao đâu, bệnh của em không cần lo lắng, chú Hoắc Viễn đã đi tìm thuốc cho em rồi, chắc chỉ vài ngày nữa là em khỏi thôi." "Thuốc?

Thuốc gì có thể chữa được bệnh của em à?" Hạo Thiên Chân ngạc nhiên.

Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút rồi nói: "Bà nội nói, hình như có một thứ gọi là tinh huyết Hỏa xà, dùng làm thuốc dẫn, có thể chữa khỏi bệnh của em." "Hỏa xà?" Hạo Thiên Chân nhíu mày, lập tức nói: "Truyền thuyết nói, Hỏa xà xuất hiện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành phía Tây Vực, chẳng lẽ đại quản gia đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Hoắc Tú Tú lắc đầu: "Không có, Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ là truyền thuyết, chú Hoắc đi về phía Tây, nghe nói là ở gần Tây Sa." "Tây Sa?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc.

"Em chắc chắn là ở khu vực Tây Sa chứ?" Điều khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử có chút ngạc nhiên là Hoắc Viễn đã đến khu vực Tây Sa.

Bởi vì gần đây, Hạo Thiên Chân cũng đang chuẩn bị đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa để tìm tung tích của chú Ba.

Hoắc Tú Tú suy nghĩ kỹ một chút, gật đầu nói: “Em cũng không chắc lắm, hình như là vậy.” “Đúng rồi Thiên Chân ca ca, hôm nay anh đến đây, không chỉ để thăm em thôi đâu nhỉ?” Hoắc Tú Tú hiểu Hạo Thiên Chân, tuy cậu hiền lành, nhưng lúc này biết rõ bà nội vì chuyện cô bị bệnh mà có thành kiến lớn với cậu, vậy mà vẫn dám đến Hoắc gia.

Chắc chắn là có chuyện.

“He he.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, có chút ngượng ngùng.

Vì cậu thật sự có chuyện muốn nhờ Hoắc Tú Tú, nhưng lại không tiện mở lời.

“Haiz.

Tú Tú muội muội, anh Thiên Chân của em tìm em là có chút chuyện, liên quan đến cô Hoắc Linh của em.” Hạo Thiên Chân ngại hỏi, nhưng Bàn Tử thì không có gì phải e dè, nên cứ thế thẳng thắn nói ra.

“Hỏi về cô tôi làm gì?” Hoắc Tú Tú ngạc nhiên, cô Hoắc Linh của cô đã mất lâu lắm rồi.

Bà nội vì chuyện đó mà đã đau lòng suốt nhiều năm.

“Tú Tú, chuyện là thế này, gần đây tôi phát hiện ra một vài manh mối về chú Ba, trong đó có nhắc đến một nơi, một ngôi mộ cổ.” “Em cũng biết, nhiều năm trước chú Ba tôi và cô Hoắc Linh, cùng với cô Văn Cẩm đã cùng một đội đi khảo cổ ở Tây Sa, sau đó chú Ba mất tích.” “Chuyện năm đó là một bí ẩn lớn, tôi muốn giải đáp nó, xem có thể tìm được tung tích của chú Ba và cô Hoắc Linh không.” Đối với Hoắc Tú Tú, Hạo Thiên Chân không hề giấu giếm, vì Hoắc Tú Tú thông minh, chuyện này giấu cũng không cần thiết.

Hơn nữa quan hệ của hai người rất tốt, lại liên quan đến hai vị

trưởng bối mất tích của cả hai.

"!!

Có thể tìm được tung tích của cô tôi?" Hoắc Tú Tú kinh ngạc, cô Hoắc Linh năm đó vô cớ mất tích, mấy chục năm không thấy tung tích, người nhà đều tưởng đã chết.

Bà nội càng đau lòng một thời gian dài.

Bây giờ anh Thiên Chân lại tìm được tung tích của cô.

"Thiên Chân ca ca, đi theo em." Quay người, Hoắc Tú Tú nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vào trong sân của mình.

Trong phòng khách, một căn phòng cổ kính, trên giá trong phòng bày đầy đồ cổ.

"Thiên Chân mau nhìn kìa, đồ đồng, đỉnh nước hoa văn rồng mây thời Chiến Quốc, chậc chậc.

Hoắc gia đúng là gia nghiệp lớn thật, thứ này mà ở bên ngoài, chắc ít nhất cũng phải án tử hình." "Bàn Tử, chú ý một chút." Hạo Thiên Chân có chút chột dạ, chủ yếu là sợ Hoắc Tiên Cô, nên ở đây phải kiềm chế.

Thấy Bàn Tử không đứng đắn, liền nhắc nhở.

"Được rồi, trong lòng tôi biết rõ mà, yên tâm, tuyệt đối không gây họa cho cậu đâu, nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ của cậu kìa, bị một bà già dọa cho sợ." Lời chưa nói xong, Bàn Tử thấy Hoắc Tú Tú từ trong phòng đi ra, liền vội vàng ngậm miệng.

"Thiên Chân ca ca, năm đó trước khi cô tôi đi, có để lại một cuốn sổ tay, anh xem có giúp được gì không." Cuộc đối thoại của hai người, Hoắc Tú Tú vừa rồi không nghe thấy, nếu không, có người sau

lưng bàn tán về bà nội mình, Hoắc Tú Tú chắc chắn sẽ xử lý Bàn Tử.

Cô nhóc tuy tuổi không lớn, tính cách hiền lành, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt.

"Đúng rồi, chính là cuốn sổ tay này, trên đó ghi lại chuyện năm đó, có thể giúp tôi tìm được ngôi mộ dưới đáy biển kia." Hạo Thiên Chân lật xem cuốn sổ tay, kết hợp với những thông tin đã thu thập được, lập tức vui mừng khôn xiết.

Bây giờ, cuối cùng cậu cũng có thể xác định được vị trí của ngôi mộ dưới đáy biển đó.

"Khụ khụ.

Tú Tú, cảm ơn em." Đứng dậy, Hạo Thiên Chân chuẩn bị cáo từ.

Lấy được đồ rồi, ở lại đây có chút hoang mang, sợ lát nữa Hoắc Tiên Cô xuất hiện, chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

"Phụt.

Nhìn cậu sợ chưa kìa, bà nội tôi có phải ma quỷ đâu." Hoắc Tú Tú che miệng cười trộm, nhận ra Hạo Thiên Chân dường như rất sợ bà nội mình.

"Đi thôi.

Em tiễn anh ra ngoài, nhưng Thiên Chân ca ca, em đã giúp anh một việc lớn như vậy, anh không nên cảm ơn em sao?" Vừa đi ra ngoài, Hoắc Tú Tú vừa chắp tay sau lưng, có chút tinh nghịch nhìn Hạo Thiên Chân nháy mắt.

Tuy bây giờ sắc mặt cô tái nhợt, nhưng dáng vẻ nháy mắt tinh nghịch đó, lại khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nuốt nước bọt ừng ực.

"Sau này lớn lên, con nhóc này chắc chắn là yêu tinh họa quốc

ương dân.” “Vợ của anh em, không thể trêu ghẹo, A Di Đà Phật, Bàn gia tôi không thấy gì hết.” Bàn Tử tưởng rằng, Hoắc Tú Tú thích Thiên Chân, phụ nữ của anh em, tự nhiên không thể xúc phạm.

Bàn gia tuy là đồ khốn nạn, nhưng tuyệt đối là một người anh em tốt đáng tin cậy nhất.

Chỉ có Hạo Thiên Chân biết, Hoắc Tú Tú căn bản không để ý đến mình.

Từ nhỏ cậu đã biết, người đàn ông mà Hoắc Tú Tú muốn là người có thể chinh phục được cô, khiến cô răm rắp nghe lời, thuộc tuýp bá đạo.

Hạo Thiên Chân thuộc loại tính cách lười biếng, do dự không quyết đoán, căn bản không phải gu của Hoắc Tú Tú.

“Đương nhiên rồi, không cần biết là chuyện gì, nói đi, anh trai chắc chắn sẽ đồng ý, yên tâm.” Cũng không nghĩ xa xôi, Hạo Thiên Chân liền đồng ý.

“Hi hi.

Nếu đã như vậy, vậy thì dẫn em đi cùng đến ngôi mộ dưới đáy biển đi, em cũng muốn đi tìm cô Hoắc Linh, cho dù cô ấy đã chết, em cũng phải tìm được thi thể của cô ấy, mang về chôn cất ở Hoắc gia.” Khỉ thật!

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, trợn tròn mắt, không dám tin nhìn Hoắc Tú Tú.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, nghe lời cô nói, sợ đến mức lập tức run rẩy toàn thân.

Chương 8

Mẹ ơi.

Lần trước dẫn cô đi một chuyến đến Lỗ Vương Cung, về liền mắc bệnh lạ, bây giờ bà Hoắc hận không thể giết mình mới hả dạ.

Nếu để bà ấy biết mình dẫn cô đi đến ngôi mộ dưới đáy biển nữa… Vậy thì thôi khỏi nói.

Đến lúc trở về, chính là ngày giỗ của mình.

"Không được, tuyệt đối không được!!" Hạo Thiên Chân từ chối dứt khoát, chuyện này không có gì để bàn, cậu còn muốn sống thêm mấy chục năm nữa.

"Thiên Chân ca ca.

Anh không thể nói mà không giữ lời được đâu, nếu anh không dẫn em đi, em sẽ nói với bà nội, lần trước ở trong Lỗ Vương Cung, anh đã làm những chuyện đó với em." Đối với việc Hạo Thiên Chân từ chối, Hoắc Tú Tú sớm đã liệu trước, nên không vội không hoãn mà mỉm cười với cậu.

"Ái chà.

Thiên Chân à, tôi biết ngay mà, lần trước cậu đã làm chuyện không tốt, bây giờ thì hay rồi nhé!!" "Thành thật khai báo, lúc đó, chẳng phải là trước khi phát hiện ra con hồ ly mắt xanh, trong khoảng thời gian hai người tách ra sao!" "Mẹ kiếp, được đấy chứ, trong thời gian ngắn như vậy, ở trong hoàn cảnh đó, mà có thể làm ra chuyện cầm thú không bằng." "Tiểu lão đệ, cậu được lắm." Ngọn lửa hóng hớt bùng cháy, Bàn Tử kinh ngạc thốt lên, chỉ vào Hạo Thiên Chân mà hóng chuyện.

Lúc đầu, Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân không hiểu ý của hắn.

Sau đó hai người phản ứng lại, sắc mặt Hoắc Tú Tú trở nên khó coi, trong nháy mắt tối sầm lại, vẻ mặt không thiện cảm, nghiến răng ken két nhìn Bàn Tử.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, cút sang một bên, tưởng ai cũng bẩn thỉu như anh à." Hạo Thiên Chân dở khóc dở cười, đầu óc Bàn Tử sao mà bẩn thỉu thế, giống hệt như con người hắn, nửa tháng không tắm, còn có thể cạy móng chân ra ngửi, vẻ mặt say sưa.

Đơn giản là kinh tởm.

"Tú Tú không có ý đó, đi đi đi." "À.

Hiểu lầm, hiểu lầm cả thôi, cái đó, tôi ra ngoài đợi trước, hai người ra nhanh nhé." Bàn Tử lúng túng, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Hoắc Tú Tú, trong lòng có chút hoảng.

Tìm một cái cớ, liền vội vàng chuồn đi.

"Tú Tú, chuyện khác anh đều có thể đồng ý, nhưng chuyện dẫn em xuống mộ, không được, nếu để bà Hoắc biết, bà ấy sẽ lột da anh mất." Hai người vẫn đang nói chuyện, Hạo Thiên Chân thật sự không dám dẫn Hoắc Tú Tú xuống mộ nữa.

Lỡ như lại có chuyện gì bất trắc, thì thật sự không sống nổi qua năm nay.

Hoắc Tiên Cô thật sự sẽ giết cậu.

"Thôi được rồi, nếu đã như vậy, em cũng không làm khó anh nữa." Hoắc Tú Tú thất vọng, cô cũng không phải không biết tính tình của bà nội, cũng hiểu được sự khó xử của Hạo Thiên Chân.

Sau đó cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Hai người đi trong sân, khi đi ngang qua cửa tiểu viện của Hoắc

Tiên Cô, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Hoắc Tiên Cô giận dữ truyền ra từ trong phòng.

"Cái gì?

Tất cả đều chết rồi?" "Bốn mươi mấy người, tất cả đều chết rồi?" "Nơi đó, rốt cuộc có cái gì!!!" Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân nghe thấy âm thanh, hai người nhìn nhau, không biết vì sao Hoắc Tiên Cô lại nổi giận lớn như vậy.

Tất cả đều chết rồi?

Ai chết?

Đúng lúc này, một người từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân.

"Đại tiểu thư, tiểu tam gia." Người đó vội vàng chào hỏi.

"Tú Tú ở ngoài à?

Vào đi, còn có cậu nhóc nhà họ Ngô, đã đến rồi thì cũng vào đi." Trong phòng, Hoắc Tiên Cô lên tiếng.

Hạo Thiên Chân tuy không muốn vào, nhưng trưởng bối đã lên tiếng, cậu đành theo Hoắc Tú Tú đi vào.

"Bà nội, xảy ra chuyện gì vậy, bà không được tức giận, sức khỏe là quan trọng." Vừa vào phòng, Hoắc Tú Tú thấy sắc mặt bà nội không tốt, liền vội vàng đau lòng xoa xoa vầng trán nhíu lại của bà.

"Ngoan.

Bà nội không sao." Nhìn cháu gái, Hoắc Tiên Cô hiếm khi nở nụ cười, ánh mắt cưng chiều khiến người ta động lòng.

"Hừ." Tuy nhiên, khi nhìn thấy Hạo Thiên Chân, bà lại hừ lạnh một tiếng, tức không chỗ nào xả.

“À… Bà Hoắc.” Hạo Thiên Chân lúng túng, vội vàng gọi một tiếng, trong lòng nghĩ lát nữa nên tìm cớ gì để chuồn đi cho nhanh.

“Thằng nhóc thối, đều tại cậu cả, lần này Hoắc gia ta tổn thất bốn mươi mấy người, ai.” Hoắc Tiên Cô tức giận, nếu không phải Hạo Thiên Chân dẫn Hoắc Tú Tú xuống mộ, cô cũng sẽ không mắc bệnh lạ.

Không mắc bệnh lạ, Hoắc Viễn và những người khác cũng sẽ không đi tìm tinh huyết Hỏa xà.

Bây giờ thì hay rồi.

Hoắc Viễn và những người nhà họ Hoắc đi tìm Hỏa xà, tất cả đều toi mạng.

“Bà nội, đã xảy ra chuyện gì, bà vừa nói ai chết rồi?” Hoắc Tú Tú nhíu mày.

“Nghe đi.” Hoắc Tiên Cô cho người mang điện thoại đến, sau đó phát một đoạn âm thanh.

“Bẩm báo gia chủ, ở đây quả thực có Hỏa xà, nhưng vô cùng nguy hiểm, tất cả người của tôi, toàn quân bị diệt!!!” “Ngôi mộ này, tuyệt đối là một nơi kinh khủng, một hung mộ!” Đoạn hội thoại được phát ra, Hoắc Tú Tú và Hạo Thiên Chân lập tức nghe ra.

Người nói là Hoắc Viễn.

Điều đáng sợ là, khi nói chuyện, dường như rất hỗn loạn, khắp nơi đều có tiếng la hét thảm thiết.

Ở đoạn cuối của đoạn ghi âm, còn nghe rõ tiếng “tí tí” quỷ dị.

“Chú Hoắc Viễn chết rồi!” Hoắc Tú Tú không dám tin, đồng thời tự trách mình.

Cô biết Hoắc Viễn đi tìm tinh huyết Hỏa xà cho mình, bao gồm cả

những người nhà họ Hoắc đó.

Nhưng không ngờ, tất cả đều đã chết.

"Hoắc gia ta lần này tổn thất nặng nề, mất mấy chục người, cũng không lấy được tinh huyết Hỏa xà, ai.

Cũng không biết trong ngôi mộ đó, rốt cuộc có thứ gì, lại lợi hại như vậy." Hoắc Tiên Cô cũng đau đầu, chết nhiều người như vậy, đều là người cũ của Hoắc gia.

Thậm chí còn có đại tổng quản của Hoắc gia, cánh tay phải của bà.

Đối với bà, đây không khác gì nỗi đau đứt ruột.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hoắc Tiên Cô nhìn Hạo Thiên Chân, càng lúc càng không thiện cảm.

"Ực." Hạo Thiên Chân hiểu rõ nguyên do, cũng hiểu được tâm trạng của Hoắc Tiên Cô.

Hơn nữa, lần trước đi Lỗ Vương Cung, cũng là cậu dụ dỗ Hoắc Tú Tú đi cùng.

Cho nên chuyện này, cậu có trách nhiệm.

Bây giờ Hoắc Viễn và những người khác đã chết, tinh huyết Hỏa xà không lấy được, trong lòng Hạo Thiên Chân cũng không dễ chịu.

Vì vậy vội vàng mở lời: "Bà Hoắc, chuyện tinh huyết Hỏa xà, hay là giao cho cháu đi, cháu đi lấy cho em Tú Tú, dù sao chuyện này cũng là do cháu." "Ồ?" Hoắc Tiên Cô ngạc nhiên nhìn cậu một cái.

Biết rõ Hoắc gia chết nhiều người như vậy mà vẫn không lấy được tinh huyết Hỏa xà, vậy mà vẫn dám đi.

Dũng khí cũng đáng khen.

“Thôi bỏ đi, nơi đó quá nguy hiểm.” Bà xua tay, không muốn để Hạo Thiên Chân đi nộp mạng.

Ngay cả nhiều người của Hoắc gia như vậy cũng chết ở đó, Hạo Thiên Chân đi cũng chẳng có tác dụng gì.

“Bà Hoắc yên tâm, cháu có vài người bạn rất lợi hại, nghe chú Hoắc Viễn nói là đi đến Tây Sa, vừa hay gần đây cháu cũng định đi một chuyến, tiện đường.” “Bà đưa địa chỉ cho cháu, cháu tiện đường đi một chuyến, nếu có thể lấy được cháu nhất định sẽ mang tinh huyết Hỏa xà về, nếu không được, lúc đó chúng ta lại nghĩ cách khác, thế nào ạ?” “Cậu muốn đi Tây Sa?” Hoắc Tiên Cô nhíu mày, nhắc đến nơi này, bà lại cảm thấy khó chịu.

Vì năm đó, con gái bà cũng là sau khi đến Tây Sa mới mất tích, đến giờ vẫn bặt vô âm tín.

“Vâng, bà Hoắc, bà đưa địa chỉ cho cháu đi, cháu sẽ cố hết sức giúp em Tú Tú tìm tinh huyết Hỏa xà.” Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều, sợ nhắc đến con gái của Hoắc Tiên Cô, sẽ khiến bà đau lòng.

“Nếu đã như vậy, vậy thì cẩn thận một chút, nhớ kỹ tuyệt đối không được cậy mạnh, có nguy hiểm nhất định phải lập tức rời đi.” Hoắc Tiên Cô suy nghĩ một chút, liền đồng ý.

Bà biết bên cạnh Hạo Thiên Chân có người lợi hại, nên cũng không lo lắng.

Nhưng vẫn dặn dò, dù sao cũng là con cháu của mình, từ nhỏ đã nhìn nó lớn lên.

Sau đó, Hoắc Tiên Cô cho người gửi vị trí mà Hoắc Viễn và những người khác đã đến cho Hạo Thiên Chân.

Đợi cậu đi rồi, Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút, rồi thì thầm vào tai

Hoắc Tiên Cô.

“Thật sao?” Hoắc Tiên Cô trước tiên ngạc nhiên, sau đó nhíu chặt mày.

“Thật đó bà nội, lần này anh Thiên Chân đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa, không chừng có thể tìm được tung tích của cô.” “Cháu đi cùng anh ấy, mang theo thuốc, nếu gặp được tinh huyết Hỏa xà, có thể giải độc ngay lập tức, không chừng có thể tìm được tung tích của cô nữa.” Hoắc Tú Tú từ khi biết Hạo Thiên Chân muốn đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa, đã nảy ra ý định.

Cô muốn đi giải đáp bí mật về sự biến mất của cô Hoắc Linh năm đó.

Như vậy cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của bà nội.

Chương 9

"Nhưng quá nguy hiểm." "Không nguy hiểm đâu, bà yên tâm đi, bên cạnh anh Thiên Chân có tên Bàn Tử đó, còn có một cao thủ của Trương gia, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm đâu." "Trương gia?" Hoắc Tiên Cô nheo mắt, là Trương gia của Thượng Tam Môn trong Cửu Môn, Trương Đại Phật gia của Trương gia.

"Được rồi, đi đi, nhớ mang theo nhiều người bảo vệ." Suy nghĩ hồi lâu, Hoắc Tiên Cô cuối cùng cũng đồng ý với yêu cầu của Hoắc Tú Tú.

Chủ yếu là, bà thật sự muốn biết, con gái năm đó vì sao lại mất tích.

Đúng như Hoắc Tú Tú nói, mang theo thuốc cần thiết, giả sử gặp được tinh huyết Hỏa xà, có thể lập tức sắc thuốc, chữa bệnh cho cô.

Có Hạo Thiên Chân và nhiều cao thủ của Hoắc gia như vậy, còn có người của Trương gia bảo vệ, chắc chắn sẽ không xảy ra nguy hiểm.

"Cảm ơn bà nội, yêu bà chết mất, muah muah ~~~~~" Được bà nội đồng ý, Hoắc Tú Tú vô cùng phấn khích, liên tiếp tặng cho bà lão mấy cái hôn.

"Con bé thối này, không đứng đắn chút nào!" Hoắc Tiên Cô miệng thì mắng, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười cưng chiều.

Hành động của Hạo Thiên Chân rất nhanh, sau khi lấy được cuốn sổ tay của Hoắc Linh, liền lập tức chuẩn bị lên đường đến Tây Sa.

Trang bị đã sớm chuẩn bị xong.

"Tú Tú???" Tuy nhiên, lúc lên đường, khi Hạo Thiên Chân nhìn

thấy Hoắc Tú Tú mặc một bộ đồ bó sát màu đen xuất hiện, mắt cậu gần như trợn ra ngoài.

"Thiên Chân xong rồi, hai người không còn trong sạch nữa rồi, người ta đã tìm đến tận nhà rồi kìa." Bàn Tử đứng bên cạnh cười gian trêu chọc.

"Cút, tên Bàn Tử chết tiệt." Hạo Thiên Chân tức giận trừng mắt nhìn hắn.

"Bàn Tử, anh nói cái gì đấy!" Hoắc Tú Tú vẻ mặt không thiện cảm, Bàn Tử lập tức im bặt, cầu xin tha thứ: "Cô nương ơi, tôi chỉ đùa thôi mà, đừng coi là thật, đừng coi là thật." Nếu không phải nhìn thấy đám trai tráng mặt mày nghiêm nghị bên cạnh Hoắc Tú Tú, hông lại phồng lên, rõ ràng là mang theo vũ khí, Bàn Tử đã tiếp tục trêu chọc vài câu nữa.

"Hừ!" Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, rồi nói: "Thiên Chân ca ca, bà nội em đã đồng ý cho em đi cùng anh đến Tây Sa rồi, yên tâm đi." "Thật sao?" "Ừ, thôi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau đi thôi." "Được." Một đoàn người mười mấy người, mang theo túi lớn túi nhỏ trang bị, sau đó lái xe lên đường.

Mang theo nhiều đồ như vậy, lại có hàng cấm, chắc chắn không thể đi máy bay, chỉ có thể lái xe đi.

May mà, cũng chỉ có hơn một nghìn cây số đường, lái một đêm là đến. [Ting, còn 10 giây nữa là đến giờ chuyển nhà.] Trong một khu rừng núi.

Bên trong mộ huyệt.

Diệp Thu đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, chỉ còn mười giây cuối cùng là đến giờ chuyển nhà.

“Cuối cùng cũng đến rồi sao.” Mở mắt ra, anh yên lặng chờ đợi mười giây cuối cùng kết thúc.

“A Đại, Lão Nhị, chuẩn bị đi, chúng ta sắp chuyển nhà rồi.” A Đại và Lão Nhị nghe vậy, dường như có chút phấn khích.

Sau khi được Diệp Thu “giáo huấn”, chúng cũng hiểu ra, chuyển đến một ngôi mộ lớn được trang hoàng lộng lẫy, hai đứa sẽ có đủ không gian để thỏa sức quậy phá.

Chắc chắn sẽ thoải mái hơn nhiều so với việc ở trong một nơi nhỏ bé 100 mét vuông.

“5, 4, 3, 2, 1.” [Bắt đầu chuyển nhà.

Trong quá trình chuyển nhà, sẽ xuất hiện một số ánh sáng, xin túc chủ đừng lo lắng.] Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm thấy cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cùng lúc đó, anh như thể bước vào một không gian thời gian kỳ lạ, cảnh sắc xung quanh ngày càng mờ ảo, cho đến khi cuối cùng hóa thành những luồng sáng.

Giống như một đường hầm thời gian.

Ánh sáng mạnh mẽ xuất hiện, nhưng không gây hại cho Diệp Thu.

Là một Tống tử, anh sợ ánh sáng mặt trời, ánh sáng trong đường hầm tuy mạnh mẽ thậm chí chói mắt, nhưng đối với anh không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Diệp Thu yên tâm.

Anh yên lặng chờ đợi quá trình chuyển nhà kết thúc.

Toàn bộ quá trình kéo dài khoảng mười phút.

Khi cảnh vật xung quanh bắt đầu ngưng tụ lại, ngày càng rõ ràng hơn, Diệp Thu biết mình đã đến nơi.

Rất nhanh, cảnh tượng xung quanh hoàn toàn định hình, biết đã đến nhà mới, Diệp Thu nhìn quanh, chuẩn bị xem xét nhà mới của mình.

"Hả.

Đây không phải là mộ thất 100 mét vuông của tôi sao?" Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là, cảnh vật xung quanh vẫn là mộ thất 100 mét vuông đó, căn bản không có bất kỳ thay đổi nào. [Ting, chuyển nhà thành công, lần chuyển nhà này đến huyệt vị phong thủy cấp 2, chúc mừng túc chủ nhận được 10 vạn điểm tích phân.] [Thông báo hệ thống, khi tích phân tích lũy đủ 100 vạn điểm, hệ thống sẽ nâng cấp, mở ra nhiều quyền hạn mua sắm hơn.] Ồ!

Lần này nhận được 10 vạn điểm tích phân, đây là một khoản tài sản khổng lồ.

Và còn nhận được tích phân nâng cấp hệ thống, chỉ cần tích lũy đủ 100 vạn điểm là có thể nâng cấp hệ thống.

Diệp Thu đã sớm nghiên cứu kỹ, sau khi hệ thống nâng cấp, có thể mua được rất nhiều thứ tốt. [Thân Thể Trường Sinh (sau khi đổi có thể nhận được sự bất tử): Xin hãy nâng cấp hệ thống] [Nguồn Gốc Sức Mạnh (sau khi đổi, có thể nhận được sức mạnh chưa từng có): Xin hãy nâng cấp hệ thống] [Thanh Đồng Môn (sau khi đổi, có thể triệu hồi Thanh Đồng Môn bất cứ lúc nào, đi vào bên trong): Xin hãy nâng cấp hệ thống] Những thứ này, Diệp Thu đã sớm thèm nhỏ dãi, đợi sau này hệ thống nâng cấp là có thể đổi được rồi.

"Là ai… đã xâm phạm nơi ta yên nghỉ?" Đúng lúc này, Diệp Thu bỗng nghe thấy một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

"Xem ra tôi đoán không sai, nơi này có một người hàng xóm tính tình không tốt." Giọng nói này hư vô, lại ẩn chứa một sự bá đạo và uy nghiêm.

Dường như đối với việc Diệp Thu xâm nhập vào địa bàn của mình, vô cùng khó chịu.

"Ầm ầm." Bên cạnh mộ thất của Diệp Thu, một cánh cửa đá mở ra, sau khi cửa đá mở ra, từng luồng gió âm thổi vào trong mộ thất, khiến Diệp Thu cảm thấy thoải mái.

Là một Tống tử, anh thích nhất là những nơi cực âm như thế này.

Âm khí ở đây nồng đậm, lại kèm theo từng luồng sát khí nồng nặc.

Thế này mới đúng chứ.

Là chủ nhân của một ngôi mộ, phải yên nghỉ ở nơi cực âm cực sát như thế này mới đúng.

"Không tệ, A Đại, Lão Nhị, đi, chúng ta đi xem nhà mới." "Tí tí." "Cù cù." A Đại, Lão Nhị, cùng với hàng nghìn con thi miết, hàng trăm con Hỏa xà, mang theo sát khí âm u lạnh lẽo, đi theo sau Diệp Thu.

Bước ra khỏi cửa đá, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rộng lớn.

Đây là một mộ thất giống như cung điện, vô cùng khổng lồ, đỉnh mộ thất cao ít nhất phải mười mấy mét.

Diệp Thu ước lượng diện tích, mộ thất khổng lồ này, phải lớn bằng một sân bóng đá.

Gật gật đầu, Diệp Thu mới hiểu ra, hóa ra sau khi chuyển nhà, mộ thất của mình tự nhiên sẽ được đặt vào trong một vùng đất phong thủy mới.

Hệ thống sẽ tự động chọn huyệt nhãn phong thủy của nơi này, cũng là vị trí tốt nhất của cả khu mộ, để đặt mộ huyệt 100 mét vuông của mình vào.

"Khốn kiếp, rốt cuộc là ai, quan tài và thi thể của ta bị đè ở dưới

rồi.” Lúc này, giọng nói đó lại vang lên lần nữa.

Dường như đối với việc Diệp Thu không để ý đến mình, vô cùng tức giận.

“Cút sang một bên, đừng làm phiền gia gia tham quan nhà mới.” Diệp Thu lười để ý, trước tiên làm quen với môi trường đã, lát nữa sẽ đi nói chuyện tử tế với người hàng xóm này.

“Hừ.

Ngươi sẽ phải hối hận.” Người đó hừ lạnh một tiếng, giọng điệu lạnh lùng.

“A Đại, chú ý cảnh giới, phát hiện bất kỳ vật sống nào, trực tiếp giết.” Phàm là đại mộ, chắc chắn có người bảo vệ.

Ngôi mộ này trông có vẻ không nhỏ, chỉ riêng mộ thất khổng lồ trước mắt này đã lớn như vậy, bên trong chắc chắn còn có những mộ thất khác.

Thực lực hiện tại của Diệp Thu, chỉ là một loại Tống tử bình thường, chắc đánh không lại người giữ mộ.

Nhưng A Đại thì có thể.

“Tí tí.” Nhận lệnh của Diệp Thu, ánh mắt A Đại trở nên lạnh lùng, bắt đầu đi tuần tra xung quanh Diệp Thu.

Phàm là có thứ gì cử động xuất hiện, tuyệt đối sẽ lao lên ngay lập tức, cắn chết đối phương.

“Ở đây có một mô hình cung điện.” Có A Đại bảo vệ, Diệp Thu liền yên tâm, trong mộ thất có đèn trường minh, Diệp Thu trực tiếp thắp lên, trong nháy mắt cả mộ thất đều sáng lên.

Lúc này mới nhìn rõ, hóa ra trong mộ thất khổng lồ này, có một mô hình cung điện hoàn chỉnh.

Trên vòm mái, khắc họa bố cục Cửu Long Hí Châu.

"Nơi này, có chút quen mắt." Diệp Thu nhìn mô hình cung điện, cảm thấy hình như có chút quen mắt.

Đến gần, trên mô hình cung điện, anh thấy một thi thể mặc quan phục cổ đại.

Thi thể giống như xác khô, cúi đầu, ngồi xếp bằng đối diện với một phương hướng nào đó, và làm một thủ thế kỳ lạ.

Trong một lúc, Diệp Thu không nhận ra đây là đâu, nhưng cũng không sao.

"Đi, ném cái thi thể kia sang một bên rồi đốt đi, từ hôm nay trở đi, đây là địa bàn của chúng ta." Không cần biết là ai, Diệp Thu cũng lười hỏi.

Trực tiếp bảo A Đại ném thi thể sang một bên, sau đó dùng lửa đốt cháy.

Chương 10

Xoẹt!

"Kít kít." Lúc đốt thi thể, từ trong thi thể xuất hiện một con vật giống như con khỉ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kỳ quái, kêu kít kít với Diệp Thu và A Đại.

Ánh mắt nó lạnh lùng đáng sợ, mang theo ánh sáng khát máu.

"Gầm!" A Đại nhìn thấy nó, ngay lập tức lao tới nhanh như chớp, há cái miệng lớn như chậu máu, để lộ hàm răng nanh sắc nhọn, cắn tới.

Vút!

Con khỉ giật mình, vội vàng lăn sang một bên, tránh được đòn tấn công của A Đại, và nhe răng kêu loạn xạ về phía nó, dường như tức giận.

"Bốp!" Ánh mắt A Đại lộ vẻ khinh thường, đuôi nhanh như chớp, trực tiếp quật bay con khỉ, đập mạnh vào tường.

"Phụt." Chỉ một đòn, con khỉ đã bị A Đại đánh cho miệng phun ra máu đen như mực.

Thấy nó không chịu đòn như vậy, A Đại càng thêm khinh thường.

Quá yếu.

A Đại còn lười bắt nạt, trực tiếp cho Hỏa xà tấn công, cắn chết con khỉ. [Ting, phát hiện Thủy Hầu Tử, có muốn tiêu 100 điểm tích phân để thuần hóa không?] Thủy Hầu Tử?

Diệp Thu dường như hiểu ra mình đang ở đâu rồi.

Nếu anh đoán không sai, đây hẳn là ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Chẳng trách, vừa rồi cảm thấy mô hình cung điện trước mắt có chút quen thuộc, hóa ra là ngôi mộ dưới đáy biển.

“Thuần hóa.” Thêm một thuộc hạ, Diệp Thu vui mừng.

Chỉ 100 điểm tích phân, đối với Diệp Thu đang nắm giữ 10 vạn điểm tích phân, chỉ là chuyện nhỏ.

Bên kia, Thủy Hầu Tử đang đối đầu với A Đại và Lão Nhị, nhe răng gầm gừ với hai tên này, nhưng lại căn bản không dám động thủ.

Nó không ngốc, biết đánh không lại A Đại, bắt nạt Lão Nhị con thi miết thì có thể.

Vừa rồi bị A Đại đánh thành trọng thương, đau đến nhe răng trợn mắt, hung tướng lộ rõ.

Lúc này, bỗng nhiên trong mắt Thủy Hầu Tử xuất hiện vẻ ngơ ngác.

Sau đó, ánh mắt nó nhìn Diệp Thu đã thay đổi, không còn địch ý nữa, một cách khó hiểu, nó cảm thấy Diệp Thu rất thân thiết, muốn đến trước mặt anh, để anh vuốt ve đầu nó.

“Kít kít.” Thủy Hầu Tử ra hiệu với A Đại, ý muốn đi đến chỗ Diệp Thu.

“Tí tí.” Tuy nhiên, A Đại lại ánh mắt lạnh lùng, để lộ răng nanh, chỉ cần nó cử động, liền chuẩn bị cắn chết.

Muốn đến gần chủ nhân của ta?

Cửa cũng không có.

“Kít kít.” Thủy Hầu Tử sợ hãi rụt lại, trốn sau cây cột, đáng thương nhìn Diệp Thu kêu.

“A Đại, để nó qua đi.” Lúc này, Diệp Thu lên tiếng.

A Đại ngẩn ra, rồi tránh đường, để Thủy Hầu Tử đi qua.

“Kít kít.” Thủy Hầu Tử cẩn thận đi qua A Đại, đến bên cạnh Diệp Thu, ngây ngô nhìn anh cầu an ủi.

“Được rồi, sau này theo ta đi, nó là đại ca, nó là nhị ca, sau này gọi ngươi là tiểu tam.” “Kít kít.” Được đặt tên, Thủy Hầu Tử gãi gãi đầu, ra vẻ người lớn ôm quyền cúi chào A Đại, lại nhe răng cười với Lão Nhị.

Lộ rõ bản chất của một kẻ nịnh bợ.

Đọc xong một lượt, Diệp Thu đã nắm được sơ bộ địa thế bên trong.

Một tòa điện chính, cộng thêm mấy tòa thiên điện, phong cách kiến trúc cổ kính.

Trong thiên điện có sân nhỏ, trong sân có một cây san hô khổng lồ.

Trên cây treo vô số chuông đồng.

Trong sân nhỏ có một căn phòng trống theo kiểu cổ, nội thất đầy đủ, ngay cả giường cũng làm bằng gỗ kim tơ nam mộc.

“Nơi này không tệ.” Diệp Thu vừa nhìn đã thích, quyết định đây sẽ là phòng ngủ của mình sau này.

Còn A Đại, mộ thất lớn như vậy, muốn đi đâu chơi thì đi.

“Nhưng trước đó, phải giải quyết gã hàng xóm kia đã.” Quay lại cửa mộ thất, Diệp Thu mới thấy, chẳng trách đối phương lại tức giận như vậy.

Mộ thất của anh đã đè thẳng lên trên quan tài của đối phương.

“Anh bạn, hay là chúng ta nói chuyện một chút, sau này hai ta sống hòa bình, ông ngủ phần ông, tôi chơi phần tôi?” Chiếm đất của người ta, Diệp Thu cảm thấy làm người phải nói lý lẽ.

“Hừ.

Không thể nào.” “Ta cảnh cáo ngươi, mau cút đi, nếu không đợi ta ra ngoài, ngươi chết chắc.

Một con tống tử quèn mà cũng dám giương oai trước mặt lão phu!” Tuy nhiên, sự đối xử bình đẳng của Diệp Thu lại đổi lấy sự xa lánh và thù địch, còn có cả uy hiếp.

“Được voi đòi tiên.” Sắc mặt Diệp Thu lạnh đi.

“A Đại, vào đào hắn ra cho tôi, để tôi xem thử, gã ngông cuồng này rốt cuộc là ai.” A Đại nhận lệnh, lập tức đi vào, đuôi quét một cái, làm vỡ nát thạch quan bị mộ thất đè bên dưới.

Ngay khoảnh khắc thạch quan vỡ nát, một bóng người toàn thân mọc đầy lông trắng lao nhanh về phía Diệp Thu.

Diệp Thu ngửi thấy một mùi hôi thối và mục rữa.

“Bốp!” Tuy nhiên, ngay khi sinh vật lông trắng sắp đến trước mặt Diệp Thu, Thủy Hầu Tử không biết từ đâu lấy ra một phiến đá, đập thẳng vào người nó.

“Gào.” Sinh vật lông trắng gầm lên giận dữ, trừng mắt nhìn Thủy Hầu Tử.

“Súc sinh, ta mới là chủ nhân của ngươi.” Nó không hiểu tại sao kẻ canh mộ mà nó nuôi dưỡng lại tấn công nó.

“Kít kít.” Thủy Hầu Tử nhe răng đáp lại.

Lúc này, Diệp Thu cuối cùng cũng nhìn rõ, thì ra gã này là một con cương thi lông trắng.

“Uông Tàng Hải?” Diệp Thu đột nhiên lên tiếng.

Cương thi lông trắng sững người, miệng gầm lên, âm thanh kinh khủng như xé vải, dường như đang nói chuyện.

Người thường nghe chỉ tưởng nó đang gào thét.

Nhưng Diệp Thu lại nghe ra tiếng người, hiểu rằng bên trong cơ thể cương thi lông trắng này có một linh hồn.

“Hừ, không ngờ ngươi nhận ra ta.

Không sai, lão phu chính là Uông Tàng Hải.” “Thì ra là vậy.” Diệp Thu gật đầu.

Trong truyền thuyết, Uông Tàng Hải vì tìm kiếm trường sinh đã tự xây cho mình một ngôi mộ dưới đáy biển.

“Cơ thể của một con cương thi lông trắng?

Đây là cái gọi là trường sinh sao?” Diệp Thu nở nụ cười mỉa mai.

Uông Tàng Hải hừ lạnh một tiếng, nói: “Thằng nhãi, ngươi biết gì chứ, cơ thể này chỉ là một vật thí nghiệm của lão phu, kẻ đang nói chuyện với ngươi cũng chỉ là một mảnh linh hồn do lão phu tách ra mà thôi.” “Con đường trường sinh, lão phu đã nắm giữ, đợi thời cơ chín muồi, lão phu chắc chắn sẽ tỉnh lại, từ đó trường sinh bất lão.” Uông Tàng Hải vì trường sinh, cả đời đã đi qua vô số đại mộ, thậm chí cả mộ của Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương cũng đã đến.

Cuối cùng còn tiến vào bên trong Thanh Đồng Môn, nơi tận cùng.

Ông ta đã hiểu được bí mật của sự trường sinh.

Thế là ông ta bày ra một ván cờ, chờ đợi ngày mình thức tỉnh.

Mộ dưới đáy biển chỉ là một trong những nước cờ của Uông Tàng Hải, bên trong nuôi dưỡng một mảnh linh hồn của ông ta.

“Nếu đã không thể thương lượng, vậy thì chết đi.” Hai người chắc chắn không thể nói chuyện lâu.

Diệp Thu đã đến đây thì trong thời gian ngắn sẽ không đi.

Uông Tàng Hải có lẽ cũng hận anh đến tận xương tủy.

Nếu đã vậy, chỉ có thể một người chết.

"A Đại, Lão Nhị, Tiểu Tam, giết hắn." Ra lệnh cho đàn em giết cương thi lông trắng, Diệp Thu cũng không quan tâm nữa, tự mình đi vào sân nhỏ cổ kính, nằm lên chiếc giường gỗ kim tơ nam mộc.

Anh chuẩn bị mua sắm.

Trong tay có 10 vạn tích phân, chắc chắn phải mua chút đồ tốt.

Chương 11

"Gào." "Khốn nạn.

Súc sinh, lão phu nhất định phải giết ngươi!" Uông Tàng Hải gầm lên, Diệp Thu không chỉ xâm nhập nơi ông ta yên nghỉ, chiếm đoạt huyệt nhãn phong thủy, mà bây giờ còn muốn giết ông ta.

Thật đáng hận.

"Xì xì." "Cốc cốc." "Kít kít." A Đại với thân hình khổng lồ, toàn thân phủ lớp vảy đỏ rực như dung nham, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, đôi mắt tam giác xanh biếc tràn ngập sát ý và sự tàn nhẫn vô tận.

Bên cạnh nó, hơn trăm con hỏa xà lè lưỡi, tiến lại gần Uông Tàng Hải.

Thi Miết Vương dẫn theo hàng ngàn con thi miết, từ từ bao vây Uông Tàng Hải.

Thủy Hầu Tử nhe răng, tay ôm một tảng đá, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Chủ nhân đã ra lệnh, cương thi lông trắng, phải chết!

"Thằng nhãi này quá kỳ quái, mấy con súc sinh nó mang theo còn kỳ quái hơn, lão phu không phải là đối thủ." Uông Tàng Hải biết rõ mình không phải là đối thủ của A Đại.

Bây giờ không thể chết, nếu mảnh linh hồn này tiêu tan, sẽ rất bất lợi cho ván cờ trường sinh mà ông ta đã bày ra, sẽ có ảnh hưởng.

Vì vậy, đối mặt với sự vây công của ba con thú cưng, Uông Tàng Hải chỉ có thể tức giận gầm lên một tiếng về phía Diệp Thu.

Sau đó, ông ta chạy.

Nhanh chóng đến trước một cơ quan, mở nó ra, một cánh cửa mộ hiện ra, Uông Tàng Hải lập tức lao vào, rời khỏi nơi này.

Là người thiết kế ngôi mộ cổ này, không ai hiểu rõ kết cấu của mộ dưới đáy biển này hơn ông ta.

"Đợi lão phu thả Hạn Bạt Vương trong Thập Nhị Thủ Nữ Thi ra, rồi sẽ giết lũ súc sinh các ngươi." "Con Thủy Hầu Tử chết tiệt, dám phản bội." Uông Tàng Hải hận thù quay đầu nhìn lại con Thủy Hầu Tử phản bội, thật muốn một chưởng đập chết nó.

Kẻ canh mộ mình nuôi dưỡng lại phản bội.

May mắn là ông ta vẫn còn con bài tẩy.

Mộ dưới đáy biển có tổng cộng hai huyệt vị phong thủy.

Một trong số đó, Uông Tàng Hải giữ lại cho mình, dùng để dưỡng linh.

Huyệt còn lại, ông ta dùng Thập Nhị Thủ Nữ Thi để nuôi một con Hạn Bạt.

Đó là tồn tại lợi hại nhất trong số các cương thi, cương thi lông trắng của Uông Tàng Hải ở trước mặt nó cũng không chịu nổi một đòn.

Thấy Uông Tàng Hải bỏ chạy.

Ba tên A Đại nổi giận.

Thủy Hầu Tử vừa kêu kít kít vừa vung vẩy tảng đá, đuổi theo.

A Đại và Lão Nhị cũng vội vàng đuổi theo.

Một cuộc rượt đuổi lớn trong mộ cổ, bắt đầu từ đây.

"Ầm!" "Bốp!" Trong mộ thất tối tăm vô tận, con cương thi toàn thân mọc đầy lông trắng chạy với tốc độ cực nhanh, thỉnh thoảng

quay đầu lại, phát ra một tiếng gầm giận dữ rung chuyển không gian.

Uông Tàng Hải thực sự tức giận không thể tả, sắp bị tức chết.

Phía sau, thân thể khổng lồ của con hỏa mãng vảy đỏ bám sát từng bước, chờ cơ hội dùng hàm răng sắc bén cắn vào người ông ta.

Mấy lần, cơ thể cương thi lông trắng của Uông Tàng Hải đã bị hỏa mãng vảy đỏ cắn trúng, may mà cơ thể cương thi cứng rắn, Uông Tàng Hải chạy nhanh nên may mắn thoát được.

Nhưng cơ thể ông ta cũng bắt đầu tàn tạ.

A Đại sau khi tiến hóa, sức mạnh bây giờ quả thực kinh khủng vô cùng, chỉ cần bị tóm được lần nữa, nó có thể xé nát cơ thể Uông Tàng Hải, khiến mảnh hồn phách mất đi thân xác, lập tức tiêu tan.

Hết cách, Uông Tàng Hải chỉ có thể dựa vào sự quen thuộc với kết cấu của mộ dưới đáy biển để né tránh các đòn tấn công của A Đại.

Nhưng điều khiến ông ta tức giận nhất là, ngôi mộ dưới đáy biển này, không chỉ mình ông ta quen thuộc.

Thủy Hầu Tử cũng khá quen thuộc.

Tên phản bội này, khi Uông Tàng Hải biến mất, đã dựa vào khứu giác nhạy bén, dẫn A Đại và hơn trăm con hỏa xà nhanh chóng tìm ra Uông Tàng Hải.

"Súc sinh, sớm biết vậy lúc đó nên thiêu xương ngươi thành tro!" Uông Tàng Hải tức điên lên.

Con súc sinh này không chỉ phản bội, nhận con tống tử chết tiệt kia làm chủ nhân, mà còn làm người dẫn đường cho con hỏa mãng vảy đỏ thành tinh đó.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử tay cầm một khối đá, đứng trên đầu A Đại, chỉ đường, nhe răng truy sát Uông Tàng Hải, coi những lời chửi

rủa của ông ta như không có gì.

Thậm chí phía sau, ánh mắt nó còn lộ ra vẻ khinh thường.

Thi Miết chạy chậm, sớm đã bị bỏ lại phía sau không biết tung tích.

"Gào." "Bốp!" Lại một lần nữa bị A Đại đuổi kịp, Uông Tàng Hải sợ đến hồn bay phách lạc.

Cái đuôi rắn khổng lồ, mang theo sức mạnh không thể địch nổi, đập thẳng cơ thể ông ta vào vách tường.

"Ầm!" Sức mạnh khổng lồ khiến bức tường đá trong mộ đạo cũng xuất hiện vết nứt.

"Chết tiệt." Dù đã sống mấy trăm năm, Uông Tàng Hải lúc này cũng không nhịn được mà chửi thề.

Từ mộ thất trong cùng, men theo những mộ đạo chằng chịt phức tạp, cuối cùng đến một mộ đạo nối liền bốn gian mộ thất.

Nơi này là vị trí tiền điện của mộ dưới đáy biển, cũng là nơi có huyệt nhãn phong thủy còn lại.

Uông Tàng Hải đến đây để đánh thức Hạn Bạt, để nó đi đối phó A Đại.

"Rắc!" Cuối cùng, ông ta trốn vào một trong những gian mộ thất, sau đó nhanh chóng xoay một cơ quan ở đâu đó, cửa mộ thất lập tức đóng lại.

A Đại không thể đuổi kịp.

"Xì xì." A Đại hỏi Thủy Hầu Tử làm sao để mở cửa mộ thất.

Thủy Hầu Tử lắc đầu, tay khoa chân múa, miệng kêu kít kít, biểu thị rằng cửa mộ thất này không thể mở từ bên ngoài.

Hết cách.

A Đại chỉ có thể cuộn mình trước cửa mộ thất, chờ Uông Tàng Hải ra ngoài.

Nó quyết định cầm cự với đối phương.

"Phù.

May mà thoát được." Trong mộ thất, Uông Tàng Hải toàn thân lông trắng thở phào nhẹ nhõm.

May mà cơ thể cương thi lông trắng này cứng rắn, nếu không chắc chắn đã bị A Đại xé nát.

"Bây giờ chỉ cần đợi mộ thất luân chuyển, mình có thể từ mộ thất bên cạnh đi ra." Thiết kế của toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển này, Uông Tàng Hải có thể nói là vô cùng đắc ý.

Bởi vì mấy gian mộ thất ở tiền điện không cố định.

Chúng sẽ di chuyển, giống như một vòng tròn, bốn gian mộ thất nằm trên đường viền của vòng tròn, cứ một khoảng thời gian nhất định, mộ thất sẽ đổi vị trí.

Bây giờ ông ta chỉ cần chờ đợi, là có thể lặng lẽ ra ngoài từ một mộ thất khác.

Cách mộ dưới đáy biển Tây Sa 429 cây số, trong một vùng núi.

Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Tú và những người khác sau một đêm bôn ba, cuối cùng cũng đến được vị trí mà Hoắc Viễn đã gửi về.

"Thiên Chân, cậu chắc chắn là ở đây không?" Bàn Tử nhìn xung quanh, những cây cổ thụ cao chót vót, cây cối xanh tươi rợp bóng.

Đúng là một nơi có phong cảnh hữu tình.

Nhưng liệu ở đây có đại mộ không?

Bàn Tử không nhìn ra chút nào.

"Ờ.

Hình như là ở đây, lạ thật." Hạo Thiên Chân nhìn địa thế, không giống nơi có đại mộ.

Nhưng theo định vị điện thoại của Hoắc Viễn, vị trí hiển thị đúng là ở đây.

"Trước tiên cứ tìm xung quanh xem sao." Tâm trạng Hoắc Tú Tú có chút không tốt, những người Hoắc gia đã chết đó đều là vì tiền tài mà chết.

"Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu, thế là mọi người tản ra tìm kiếm.

"Này, Thiên Chân, mau nói, rốt cuộc cậu đã làm chuyện gì táng tận lương tâm với Tú Tú em gái ở Lỗ Vương Cung thế?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vừa đi tìm vừa hóng hớt hỏi.

Trước đó ở Hoắc gia, Hoắc Tú Tú nói nếu Hạo Thiên Chân không đưa cô đi hạ mộ, cô sẽ nói ra chuyện cậu ta đã làm.

Chương 12

Điều này khiến ngọn lửa hóng chuyện của Bàn Tử bùng cháy, mãi vẫn chưa tắt.

“Cút đi Bàn Tử, Tú Tú là em gái tôi, tôi không làm loại chuyện bẩn thỉu đó đâu.” Hạo Thiên Chân lườm một cái, biết Bàn Tử hiểu lầm, bèn giải thích.

“Trước kia ở Lỗ Vương Cung, tôi và Tú Tú ra ngoài, phát hiện một quyển cổ tịch ghi chép lại những chuyện trong đời của Lỗ Thương Vương, cậu cũng biết tôi rất hứng thú với mấy thứ này.” “Trùng hợp là Tú Tú cũng thích quyển cổ tịch đó, cứ đòi tôi.

Lúc đó tôi mượn nó, nói xem trước vài ngày, sau đó… vẫn chưa trả.” “Con bé đó vẫn còn ghi hận trong lòng đấy.” “?” Bàn Tử lập tức mất hứng.

Vốn tưởng là chuyện gì to tát, ai ngờ chỉ có vậy?

Làm như hai người có chuyện gì mờ ám lắm vậy, thật vô vị.

“Phi, cậu tưởng ai cũng vô sỉ bẩn thỉu như cậu à, tư tưởng bẩn thỉu.” Hạo Thiên Chân tức giận hừ một tiếng.

“Tôi cảnh cáo cậu nhé, Tú Tú tính tình không tốt đâu, cô ấy rất coi trọng danh tiếng, cậu là anh em của tôi nên cô ấy mới không so đo, chứ đổi lại là người khác nói linh tinh trước mặt cô ấy thì sớm đã gặp xui rồi.” “Lần sau tuyệt đối đừng lấy chuyện đó ra đùa, nếu không chọc giận cô ấy, tôi cũng không cứu được cậu đâu.” Bàn Tử người tốt nhưng cái miệng không giữ mồm giữ miệng, Hạo Thiên Chân lo cậu ta chọc giận Hoắc Tú Tú, lúc đó cô nàng nổi điên lên, anh cũng phải sợ.

“Được rồi được rồi, Bàn gia biết rồi, sau này không bao giờ nhắc nữa.” Đúng lúc này, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng người.

“Tìm thấy điện thoại rồi, ở đây.” Hai người nhìn nhau, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng đi qua.

“Hai người vừa rồi thì thầm cái gì thế?” Hoắc Tú Tú tay cầm chiếc điện thoại bị mất của Hoắc Viễn, nhìn Bàn Tử với ánh mắt vô cùng nguy hiểm.

Đúng như Hạo Thiên Chân đã nói, Hoắc Tú Tú rất coi trọng danh tiếng.

Lớn từng này, cô luôn giữ mình trong sạch, không ai dám lấy danh tiếng của cô ra đùa.

Bàn Tử hôm qua đã phạm vào điều cấm kỵ, nếu không phải là bạn của Thiên Chân, Hoắc Tú Tú đã định dạy dỗ cậu ta.

“He he.

Không có gì, tôi với Thiên Chân vừa nói, nhất định phải giúp Tú Tú em gái tìm ra hỏa xà.” Bàn Tử bị Hoắc Tú Tú nhìn đến trong lòng phát run.

“Hừ.” Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý nữa, quay sang kiểm tra điện thoại của Hoắc Viễn.

May mà vẫn còn pin.

Nhưng điều khiến cô thất vọng là, sau khi xem hết ảnh và video trong album, không có bất kỳ manh mối nào, chỉ có đoạn ghi âm gửi cho Hoắc gia trong phần mềm liên lạc.

“Ai.

Rốt cuộc là chuyện gì?” “Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chú Hoắc Viễn rốt cuộc chết như thế nào?” Không có thi thể, mộ hung

của Hoắc Viễn cũng không thấy.

Ngay cả tung tích của hỏa xà cũng không thấy đâu.

Hoắc Tú Tú không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

“Lạ thật, theo lý thì đại tổng quản Hoắc gia và đoàn người của ông ta hẳn là bị một loại sinh vật cực kỳ lợi hại giết chết.” “Lúc tôi đến, đã nghe lại đoạn ghi âm, phát hiện âm thanh quỷ dị cuối cùng giống như tiếng rắn trườn, có thể giết chết hơn bốn mươi người, con rắn đó chắc chắn rất lớn.” “Nhưng sau khi chúng ta đến đây lại không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của động vật bò sát.” “Chẳng lẽ.” Bàn Tử tay vuốt cằm, tấm tắc phân tích.

“Chẳng lẽ?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Hoắc Tú Tú cũng nhìn sang, chẳng lẽ Bàn Tử đã phát hiện ra điều gì?

“He he!” Bàn Tử cười, bí hiểm nói: “Chẳng lẽ mộ hung của Hoắc đại tổng quản biết di chuyển?

Hung thú trong mộ sau khi giết người, cảm thấy chúng ta sẽ quay lại báo thù, nên đã mang cả ngôi mộ chạy trốn?” Hay cho một tên!

Nếu Diệp Thu có mặt ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc trước lối suy nghĩ của Bàn Tử.

Quá đúng trọng tâm.

Sự thật là vậy.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú lại nhìn cậu ta như nhìn một kẻ thiểu năng.

“Đại mộ biết chạy?

Óc cậu có vấn đề à, Bàn Tử béo.” Hạo Thiên Chân cười mắng một câu, lắc đầu, không coi là thật.

Hoắc Tú Tú cũng thất vọng, hoàn toàn không hiểu.

"Đại tiểu thư, chúng tôi tìm thấy vài thứ." Người của Hoắc gia vừa rồi đào bới lung tung dưới đất, thật sự đào được vài thứ, vội vàng gọi Hoắc Tú Tú đến xem.

"?Vảy sao?" Hoắc Tú Tú nhìn thứ được đào lên, những mảnh vảy màu đỏ rực như dung nham.

Dùng tay gõ, phát ra âm thanh kim loại, chất liệu vô cùng cứng rắn.

"Hẳn là vảy lột ra từ một loại động vật nào đó, xét theo kích thước của vảy, chà chà.

Con vật này không nhỏ đâu, nếu là loài rắn, thân hình ít nhất cũng phải dài bảy tám mét trở lên." Đầu óc Bàn Tử như một cuốn bách khoa toàn thư, nhìn những mảnh vảy to bằng lòng bàn tay, giơ tay ra ước lượng.

"Mười mét?

Vậy là mãng xà rồi, con mãng xà này phải to cỡ nào chứ." Ngoài những mảnh vảy này, đoàn người đào bới ở đây cả một ngày, sâu nhất cũng đã đào mười mét, đừng nói là mộ, ngay cả một cái bóng ma cũng không đào ra.

"Chết tiệt, đúng là gặp ma rồi, tà môn thật!" "Hoắc Viễn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, chết như thế nào?" Bàn Tử mệt như một con chó, đào đất cả ngày, buổi tối một mình ăn hết khẩu phần của ba người mới hồi sức.

"Thôi vậy, sáng mai chúng ta đến mộ dưới đáy biển Tây Sa trước, đợi khi từ mộ dưới biển trở về, chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm." Hoắc Tú Tú cũng không hiểu, xung quanh đã tìm hết rồi mà vẫn không phát hiện ra gì.

Nhưng rõ ràng điện thoại của Hoắc Viễn ở đây, chứng tỏ ông ta chắc chắn đã chết ở đây.

Hiện trường không có bất kỳ dấu vết đánh nhau hay hoạt động của động vật lớn.

Ngay cả một thi thể cũng không thấy.

Đúng là sống mà gặp ma.

"Nếu không tìm được hỏa xà, bệnh của cậu thì sao?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng.

"Không sao đâu, gần đây bệnh của tôi về cơ bản tám chín ngày mới phát tác một lần, đủ thời gian để đi mộ dưới biển." Căn bệnh quái lạ này, trước kia phát tác thường xuyên, bây giờ gần như đã có quy luật.

Tám chín ngày phát tác một lần.

Hôm qua mới phát tác, cách lần tiếp theo còn một tuần.

Đủ để đi mộ dưới biển.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Sáng hôm sau, đoàn người thu dọn đồ đạc, lên đường ra bờ biển Tây Sa, ở đó họ chuẩn bị đi thuyền ra khơi, đến mộ dưới đáy biển.

Ở bờ biển, Hạo Thiên Chân nhận một cuộc điện thoại, sau đó đứng đợi bên bờ biển, khoảng một giờ sau, một người phụ nữ mặc đồ bó sát, dẫn theo mấy chục người nước ngoài trang bị vũ trang đầy đủ, đến bên cạnh anh.

Người phụ nữ có khuôn mặt tuyệt mỹ, thân hình cao ráo, tóc dài buộc đuôi ngựa sau gáy, để lộ xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp: "Hạo Thiên Chân, khá đúng giờ đấy, đi thôi, thuyền đã chuẩn bị xong." Thấy cô ta, sắc mặt Hạo Thiên Chân vẫn như thường: "A

Ninh, tôi đã đồng ý đến Tây Sa, cũng hy vọng cô giữ lời hứa." "Chắc chắn rồi." A Ninh nhún vai, lần này cô mời Hạo Thiên Chân đến Tây Sa là vì manh mối mà đối phương cung cấp.

Đương nhiên, tất cả đều do ông chủ của A Ninh, Cừu Đức Khảo, điều khiển.

Cừu Đức Khảo vì thứ trong mộ dưới biển, Hạo Thiên Chân vì tìm Tam Thúc.

Hai bên thuộc dạng hợp tác, không tồn tại cạnh tranh.

"Lề mề như đàn bà, mau đi thôi." Bàn Tử không có ấn tượng tốt với A Ninh, cảm thấy người phụ nữ này cao ngạo, lạnh lùng, tàn nhẫn.

"He he.

Tú Tú em gái, mời cô." Quay sang Hoắc Tú Tú thì lại cười toe toét, so với A Ninh lạnh như băng, cô em gái hàng xóm Hoắc Tú Tú dễ thương hơn nhiều.

"Tránh xa tôi ra, người cậu hôi quá." Tuy nhiên, sự nhiệt tình của cậu ta lại đổi lấy một tiếng hừ lạnh của Hoắc Tú Tú.

Mất hứng, Bàn Tử lẩm bẩm: "Tôi nói rồi mà, phụ nữ khó chiều, đối xử tốt với họ thì bị coi là liếm cẩu, đối xử không tốt thì lại bảo không quan tâm." "Được rồi Bàn Tử, đi thôi." Hạo Thiên Chân cười trộm.

Mọi người lên thuyền, nhanh chóng tiến vào biển lớn.

Trong mộ thất.

Diệp Thu nằm trên giường gỗ kim tơ nam mộc, nhìn các món hàng trong hệ thống, đang do dự không biết nên mua gì.

Vốn tưởng nắm trong tay 10 vạn điểm tích phân là một khoản tiền

lớn.

Nhưng mở Thương thành ra mới phát hiện, mười vạn điểm tích phân, những thứ có thể mua thật sự không nhiều.

"Đầu tiên, Thi Hương Ma Dụ phải có một cái, thứ này không chỉ đẹp mà còn có thể nuôi dưỡng thi thể và linh hồn." "Thực lực của mình hiện tại còn yếu, chỉ là một con tống tử bình thường, cần phải khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn, nên phải nâng cấp thể chất, hóa thành thân thể Hạn Bạt, tăng sức mạnh và tốc độ." "Đàn em của mình quá ít, hỏa xà mới có 100 con, A Đại hiện tại mới tiến hóa cấp ba, đánh cương thi lông trắng của Uông Tàng Hải thì dễ như trở bàn tay, nhưng nếu đối phó với Hạn Bạt trong Thập Nhị Thủ Nữ Thi kia, e là năm ăn năm thua." "Trong lăng mộ cũng cần bố trí một chút, để phòng có người trộm mộ." "Thôi, chốt những thứ này." [Có chi 20000 tích phân để mua Thi Hương Ma Dụ (vĩnh viễn) không?] [Có chi 50000 tích phân để mua Thân Thể Hạn Bạt không?] [Có chi 20000 tích phân để tiến hóa Hồng Lân Hỏa Mãng thành Xích Lân Cự Mãng không?] [Có chi 5000 tích phân để đổi 5000 con thi miết không?] [Có chi 5000 tích phân để đổi 500 con hỏa xà không?] "Xác nhận." Sau khi đổi xong, 10 vạn điểm tích phân mà Diệp Thu vừa có được, lập tức biến mất không còn một xu. [Đinh, chúc mừng ngài đổi thành công Thi Hương Ma Dụ.] Thi Hương Ma Dụ: loài hoa ma trong truyền thuyết đến từ địa ngục, trồng trong mộ thất có thể nuôi dưỡng thi thể, hoa ma dụ nở ra có khả năng mê hoặc tâm trí, nhiễu loạn suy nghĩ, là loài thực vật tốt nhất để bảo vệ lăng mộ. (Bị động: Thi Hương Ma Dụ mỗi ngày có thể cung cấp cho ký chủ 100 điểm tích phân.) [Xin chọn địa điểm trồng Thi Hương Ma Dụ.] [Trồng thành công.] Diệp Thu trồng Thi Hương Ma Dụ trong sân nhỏ của mình, loài hoa địa ngục xinh đẹp này có thể mê hoặc tâm trí và thần hồn của những kẻ trộm mộ.

Đồng thời chỉ cần đến gần Thi Hương Ma Dụ, nó có thể nuôi dưỡng thi thể và linh hồn mọi lúc mọi nơi, có thể bảo vệ thi thể vĩnh viễn không mục nát.

Trong chớp mắt, đóa Thi Hương Ma Dụ rực rỡ mê hoặc, tỏa ra ánh sáng bảy màu, đã bén rễ nảy mầm trong sân, và trong thời gian cực ngắn, hoa đã nở rộ.

Bông hoa tuyệt mỹ và những luồng sáng rực rỡ, như thứ đẹp nhất trên đời, không ngừng thu hút mọi thứ xung quanh, nhưng thứ đẹp đẽ lại ẩn chứa sát cơ.

Chương 13

Bất kỳ sinh vật nào đến gần Thi Hương Ma Dụ, chắc chắn sẽ bị mê hoặc tâm trí, sinh ra ảo giác chết người.

"Đẹp thật." Trong sân, Diệp Thu nhìn Thi Hương Ma Dụ, vô cùng hài lòng. [Đinh, chúc mừng ngài nâng cấp thành công, từ thân thể tống tử bình thường, nâng cấp thành thân thể Hạn Bạt, sức mạnh và tốc độ tăng mạnh.] Ngay sau đó, Diệp Thu có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đang thay đổi.

Thân thể tống tử ban đầu, ngoài khả năng chống chịu đòn tốt hơn một chút, các thuộc tính khác thật sự rất tệ.

Tốc độ như một đứa trẻ, chỉ có thể đi bộ, chạy cũng không nổi.

Bây giờ nâng cấp thành thân thể Hạn Bạt, anh có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ và sức mạnh của mình đã tăng lên mấy chục lần.

Mặc dù không đến mức khoa trương như động như gió giật, một quyền phá núi nứt đá.

"Ầm!" Diệp Thu thử một chút, một quyền có thể đập vỡ một tảng đá trong sân.

Tốc độ hoàn toàn không thể so sánh với trước kia, nếu hành động trước đây như một đứa trẻ, thì bây giờ tốc độ của Diệp Thu có thể sánh với vận động viên nhanh nhất thế giới.

Là một cương thi, tốc độ này đã rất lợi hại.

Diệp Thu cứ tưởng, sau khi nâng cấp thành thân thể Hạn Bạt, có thể giống như trong tiểu thuyết hay phim ảnh, hủy thiên diệt địa, kinh khủng tột cùng.

Xem ra anh đã nghĩ nhiều, cái gọi là Hạn Bạt, cũng chỉ là một loại

tương đối lợi hại trong số các tống tử.

Sức mạnh và lực phòng ngự mạnh mẽ, tốc độ nhanh hơn một chút, không có bất kỳ năng lực thần kỳ nào.

"Thật thất vọng, nhưng may là, cơ thể của mình trông giống người hơn rồi." Điều duy nhất khiến anh vui mừng là, dáng vẻ của anh trở nên giống người hơn.

Trước kia là tống tử, toàn thân trắng bệch như giấy, con ngươi đen kịt, không có tròng trắng.

Sau khi tiến hóa thành thân thể Hạn Bạt, da của Diệp Thu không còn trắng bệch như vậy, trong con ngươi đen kịt đã xuất hiện tròng trắng.

Nếu ở trong bóng tối, nếu không để ý, sẽ không ai phát hiện ra anh là một cương thi.

Năm ngàn con thi miết, cùng năm trăm con hỏa xà, xuất hiện bên ngoài sân của Diệp Thu.

"Đi đi, tìm đại ca của các ngươi đi." Anh ra lệnh cho đám bảo bối nhỏ, để chúng đi tìm A Đại và Lão Nhị. [Bắt đầu tiến hóa Hồng Lân Hỏa Mãng.] A Đại đi truy sát Uông Tàng Hải, cũng không biết tình hình hiện tại ra sao, Diệp Thu cứ tiến hóa cho A Đại trước đã.

Ở tiền điện của mộ thất, trước cửa một gian mộ.

A Đại và Thủy Hầu Tử đang trừng đôi mắt đỏ ngầu chờ Uông Tàng Hải xuất hiện ở cửa, nếu hắn không ra, cả hai quyết định sẽ bám trụ ở đây.

Cửa kim cương của mộ thất, vật liệu sử dụng vô cùng cứng rắn, ngay cả thân thể mạnh mẽ của A Đại cũng không phá được cửa.

"Súc sinh, hai con súc sinh các ngươi cứ chờ đấy cho lão phu."

“Con Thủy Hầu Tử chết tiệt, con tống tử chết tiệt, và con yêu xà chết tiệt.” “Tức chết lão phu!” Bên trong cửa, Uông Tàng Hải tức giận gầm thét, dù sao ông ta cũng biết, hai con súc sinh bên ngoài không thể phá được cửa kim cương.

Bây giờ chỉ cần chờ thời gian, là có thể đến huyệt nhãn của mộ thất khác, đánh thức Hạn Bạt trong Thập Nhị Thủ Nữ Thi.

Đến lúc đó, với uy lực của Hạn Bạt đã được nuôi dưỡng mấy trăm năm, tuyệt đối có thể xé nát con yêu xà và Thủy Hầu Tử chết tiệt kia!

Sau đó, sẽ đi băm con tống tử kia ra thành từng mảnh, ăn sống mới có thể giải được mối hận trong lòng Uông Tàng Hải.

Mấy trăm năm qua, ông ta chưa bao giờ thảm hại như vậy.

Huyệt nhãn phong thủy nơi ông ta ở là nơi ẩn giấu nhất trong toàn bộ mộ dưới đáy biển, Uông Tàng Hải có đủ tự tin, dù cho kẻ trộm mộ lợi hại nhất tiến vào, cũng tuyệt đối không tìm được huyệt nhãn mộ thất nơi ông ta ẩn thân.

Theo nguyên tác, hai huyệt nhãn của trận pháp phong thủy mộ dưới đáy biển, nhóm người Thiên Chân cuối cùng cũng chỉ tìm thấy huyệt nhãn mộ thất nơi có Thập Nhị Thủ Nữ Thi.

Còn huyệt nhãn kia, đến cuối cùng cũng không tìm thấy.

Từ đó có thể thấy, Uông Tàng Hải coi trọng nơi ẩn thân của mình đến mức nào.

Nhưng điều khiến ông ta kinh ngạc là, con tống tử kia rốt cuộc dùng phương pháp gì, mà lại xuất hiện đột ngột như vậy, dùng một tòa mộ thất trấn áp quan tài của ông ta ở bên dưới.

Còn không biết xấu hổ đòi sống chung hòa bình với ông ta, đúng là sỉ nhục lớn.

“Thời gian cũng sắp đến rồi.” Trong lòng tính toán thời gian, Uông Tàng Hải chờ một lúc, quả nhiên không lâu sau, quan tài trong mộ thất phát ra một tiếng động nhẹ.

Ông ta biết mộ thất đã luân chuyển, liền lập tức mở cửa kim cương, bên ngoài không còn A Đại và Thủy Hầu Tử.

Uông Tàng Hải lập tức nhanh chóng tiến vào một mộ thất khác, sau đó đóng cửa kim cương lại.

Trong mộ thất này, có một chiếc quan tài cực lớn, đang tỏa ra ánh sáng âm u, như thể bên trong có thứ gì đó kinh khủng.

Ngay chính giữa mộ thất có một chiếc quan tài bằng đá khổng lồ, Uông Tàng Hải đến gần, sức mạnh của cương thi lông trắng không nhỏ, trực tiếp hất bay nắp quan tài đá.

“Bốp!” Nắp quan tài nặng trịch rơi xuống đất, bốc lên từng đợt bụi bặm.

“Ừm.

Nuôi dưỡng khá hoàn hảo.” Bên trong quan tài toàn là dung dịch màu xanh đen, là dung dịch thần kỳ dùng để nuôi dưỡng thi thể.

Cương thi lông trắng Uông Tàng Hải, qua lớp dung dịch, nhìn thấy thi thể có hình thù kỳ quái dưới đáy, hài lòng gật đầu.

“Bốp!” “Xoạt!” Ông ta trực tiếp đập vỡ một lỗ trên quan tài, dung dịch màu xanh đen bên trong lập tức chảy ra, không lâu sau, lộ ra một khối thịt trông vô cùng kinh tởm.

Khối thịt vừa xuất hiện đã tỏa ra mùi tanh hôi kinh thiên, nhìn kỹ khối thịt dường như có hình người.

Chỉ là, nó có mười hai cánh tay, ba cái đầu lâu.

Đây chính là Thập Nhị Thủ Nữ Thi mà Uông Tàng Hải dùng để

nuôi Hạn Bạt.

Được nuôi dưỡng trong mộ dưới đáy biển mấy trăm năm, Hạn Bạt đã hoàn toàn thành hình.

"Xoẹt!" Dùng móng tay sắc bén rạch một đường ở giữa nữ thi, tách lớp thịt thối ra, lộ ra bên trong một con quái vật toàn thân đen kịt, mặt xanh nanh vàng.

"Gào." Trong chớp mắt, mắt của con quái vật đột ngột mở ra, đỏ rực như máu, toát lên vẻ cuồng bạo, khát máu, tàn nhẫn vô tận.

Hạn Bạt!

Không vào luân hồi, không sa vào tam giới ngũ hành.

Hạn Bạt vừa ra, đất cằn nghìn dặm!

Sách cổ miêu tả Hạn Bạt như vậy, nhưng Uông Tàng Hải tự nhiên không thể nuôi ra được loại Hạn Bạt thần thoại đó.

Con ông ta nuôi chỉ là một con cương thi cực kỳ lợi hại, thuộc hàng đỉnh cấp trong số các cương thi.

"Ra đi, con của ta." Từ trong bộ quần áo tinh xảo trên người, ông ta lấy ra một viên châu kỳ lạ, Uông Tàng Hải nhét viên châu vào miệng Hạn Bạt.

"Gào." Viên châu vào cơ thể, chiều cao của Hạn Bạt lập tức bắt đầu tăng vọt, cuối cùng vượt qua hai mét, toàn thân phủ đầy vảy đen kịt, mặt xanh nanh vàng, kinh khủng đáng sợ.

Con Hạn Bạt vốn đang cuồng bạo, sau khi ăn viên châu, lập tức im lặng, và quỳ xuống trước mặt cương thi lông trắng hóa thân của Uông Tàng Hải.

Rõ ràng, khi còn sống, Hạn Bạt chắc chắn là đầy tớ của Uông Tàng Hải.

“Đi, theo lão phu đi đại khai sát giới!” Có Hạn Bạt bên cạnh, Uông Tàng Hải cảm thấy mình đã có tư cách chém giết con yêu xà và con tống tử Diệp Thu kia.

Sau đó đoạt lại quyền kiểm soát đại mộ.

Nơi giường ngủ, sao có thể dung người khác xâm phạm!

Con tống tử đó, và đám thú cưng của nó, phải chết!

“Gào.” Hạn Bạt gật đầu, trong con ngươi đỏ rực mang theo sát ý lạnh lùng, chiều cao hơn hai mét, giống như một người khổng lồ nhỏ, đi theo sau Uông Tàng Hải.

“Rắc!” Xoay cơ quan, Uông Tàng Hải mở cửa kim cương của mộ thất.

Cương thi lông trắng và con Hạn Bạt kinh khủng bước ra khỏi mộ thất, vào mộ đạo trước cửa.

Động tĩnh bên này tự nhiên bị A Đại và Thủy Hầu Tử nghe thấy.

Cả hai quay người nhìn lại, quả nhiên thấy Uông Tàng Hải, và cái bóng kinh khủng toàn thân phủ đầy vảy đen kịt đi theo sau hắn.

“Kít kít.

Kít kít!!!” Ngay khoảnh khắc Thủy Hầu Tử nhìn thấy Hạn Bạt, con ngươi của nó sắp lồi ra ngoài.

Nó lo lắng vỗ vào người A Đại, toàn thân run rẩy, ý bảo A Đại mau chạy.

Hạn Bạt rất lợi hại.

“Xì xì.” A Đại lười để ý đến con quỷ nhát gan này, nó là do hỏa xà tiến hóa, thuộc loại âm thú tiêu chuẩn.

Mặc dù có thể cảm nhận được sự kinh khủng của Hạn Bạt,

nhưng A Đại tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Chuyện chủ nhân giao phó, giết cương thi lông trắng, dù có chết, A Đại cũng phải hoàn thành mệnh lệnh.

Chương 14

"Đi, giết con khỉ và con yêu xà đó!" Trước đó bị A Đại và Thủy Hầu Tử truy sát, Uông Tàng Hải đã nén một bụng tức giận.

Bây giờ bên cạnh có tay sai, tự tin mười phần, thản nhiên ra lệnh cho Hạn Bạt.

"Gào." Hạn Bạt gầm lên như ác quỷ, toàn thân đen kịt, phủ đầy vảy, móng tay dài ngoằng, lấp lánh ánh sáng sắc bén.

Mùi tanh hôi kinh tởm tỏa ra từ người Hạn Bạt.

May mà A Đại và Thủy Hầu Tử là âm thú, có thể miễn nhiễm với mùi tanh hôi.

Nếu là sinh vật sống, chỉ riêng mùi này cũng đủ khiến người ta chóng mặt.

"Bốp!" "Ầm!" Không nói nhiều lời, ánh mắt A Đại lạnh băng, lao vào đánh nhau với Hạn Bạt.

Hai sinh vật mạnh mẽ, sức mạnh khổng lồ, va chạm, cắn xé, gầm thét, khiến toàn bộ mộ thất rung chuyển.

Hạn Bạt hành động nhanh chóng, móng vuốt sắc nhọn, sức mạnh cường đại.

Thân thể A Đại khổng lồ, vảy trên người cứng rắn, nhưng đã bị Hạn Bạt dùng móng vuốt sắc bén xé xuống mấy mảnh.

Lập tức, cơn đau dữ dội khiến đôi mắt tam giác của A Đại cũng phải nheo lại.

Chờ được một cơ hội, A Đại dùng đuôi quật mạnh vào Hạn Bạt.

"Đùng đùng đùng." "Rắc!" Sức mạnh khổng lồ khiến Hạn Bạt bị

đánh bay, liên tục đập vào hai bên tường mộ đạo, lập tức kích hoạt cơ quan trong mộ đạo.

Vô số mũi tên bắn ra từ những lỗ hổng trên bức tường tối tăm.

Đinh đinh đang đang!

Tuy nhiên, lớp vảy đen cứng rắn trên người Hạn Bạt hoàn toàn phớt lờ những mũi tên sắc bén đó, chúng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

"Gào!" Hạn Bạt nổi giận!

Tốc độ còn nhanh hơn lao về phía A Đại.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử liên tục ném đá vào Hạn Bạt đang lao tới.

Hết cách, đối mặt với cuộc chiến của hai kẻ biến thái này, Thủy Hầu Tử không thể xen vào, nhưng tình nghĩa huynh đệ khiến nó dù sợ hãi Hạn Bạt nhưng vẫn không bỏ chạy.

Ngược lại còn ở bên cạnh, cố hết sức giúp A Đại làm nhiễu loạn Hạn Bạt.

Ầm!

Dù đá không thể gây thương tổn cho Hạn Bạt, nhưng lại khiến nó càng thêm hung bạo, và còn mang tính sỉ nhục cực mạnh!

A Đại phối hợp với Thủy Hầu Tử, mấy lần tấn công mạnh đã cắn rách vài mảng vảy của Hạn Bạt, khiến nó đau đớn ngửa mặt lên trời gầm giận dữ.

Nó thực sự nổi giận rồi!

Biết con mãng xà lửa vảy đỏ A Đại khó giết, nên nó quay người, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Thủy Hầu Tử, quyết định giết chết con khỉ đáng ghét này trước.

“Chít chít...!!!” Thủy Hầu Tử sợ hãi quay người bỏ chạy, với thân hình nhỏ bé của nó, một cái tát của Hạn Bạt cũng đủ đập chết.

“Gầm!” Hạn Bạt làm sao có thể để nó chạy thoát, liền đuổi theo ngay lập tức.

“Súc sinh quay lại, để tao giết!

Đuổi theo con khỉ đó làm gì!” Uông Tàng Hải tức muốn chết, Hạn Bạt đi đuổi Thủy Hầu Tử, còn con mãng xà lửa vảy đỏ kia cứ nhìn chằm chằm, dọa chết đám cương thi của gã.

Tuy nhiên, Hạn Bạt lúc này đã rơi vào trạng thái cuồng nộ, làm gì còn nghe lọt tai lời của gã nữa.

Chịu thiệt thòi lớn như vậy trong tay Thủy Hầu Tử, nó nhất định phải đập chết con súc sinh này mới hả dạ.

“Mẹ kiếp, tức chết lão phu!” Hết cách, Uông Tàng Hải không muốn bị mãng xà lửa vảy đỏ giết chết, vội vàng đuổi theo.

Cả đám bỏ chạy, A Đại tự nhiên cũng bắt đầu đuổi theo.

“Phụt!” Thủy Hầu Tử hoảng hốt không chọn đường, chạy vào một gian mộ thất rồi nhảy thẳng vào một hố nước bên trong.

Theo ngay sau, Hạn Bạt cũng không do dự mà nhảy vào.

“Chết tiệt!” Uông Tàng Hải nhìn A Đại đang truy đuổi phía sau, tức đến lửa giận ngút trời, cũng nhảy theo vào.

“Xì xì.” A Đại nhìn hố nước, có chút do dự không biết có nên nhảy vào hay không.

Vì chưa từng xuống nước, bản năng của nó có chút kháng cự.

Đúng lúc này, A Đại đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh đặc biệt bao phủ toàn thân.

“Xì xì.” Đôi mắt tam giác của A Đại tràn đầy vui mừng, luồng sức mạnh này quá quen thuộc rồi.

Đây là sức mạnh mà chủ nhân ban cho, có thể khiến nó tiến hóa. 【Đinh, Hồng Lân Hỏa Mãng bắt đầu tiến hóa.】 【10, 9, 8, 7, 6...】 【3, 2, 1.】 【Xích Lân Cự Mãng tiến hóa hoàn thành.】 Thân hình to như thùng nước của A Đại không thay đổi nhiều, nhưng chiều dài cơ thể thì từ mười mét đã tăng vọt lên hai mươi mét.

Hơn nữa, toàn thân vảy lúc này đã trở nên đỏ rực hơn, lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Sáu đôi cánh ở hai bên đầu rắn ban đầu cũng hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó, trên đỉnh đầu xuất hiện hai cục u lên như cục thịt.

Đầu mọc sừng, là điềm báo hóa Giao.

“Gầm!” Sau khi tiến hóa hoàn thành, A Đại mở miệng phát ra tiếng gầm vui sướng, âm thanh khủng bố như tiếng rồng ngâm.

Hiện tại, nó đã là bán Giao chi thể.

Cứ tiếp tục tiến hóa, sẽ có một ngày nó trở thành Giao thực sự!

Từ một con rắn, dần dần tiến hóa thành Giao.

Sức mạnh tăng cường, A Đại hóa thân thành bán Giao chi thể, nhìn vũng nước trước mắt không chút do dự, liền lao thẳng vào.

Ở trong nước, A Đại cảm thấy vô cùng thoải mái, với thân hình dài hai mươi mét, nó quẫy đuôi, cơ thể nhanh chóng xuyên qua một đạo dưới nước, đuổi theo Thủy Hầu Tử.

Trên biển, màn đêm đen kịt nổi lên sóng gió.

Con tàu khổng lồ di chuyển trong cơn bão, sự chao đảo dữ dội khiến tất cả mọi người trên tàu đều khó chịu.

“Oẹ...

Ói!!!” “Thiên Chân, mau cứu tôi với, Bàn gia tôi sắp bị lắc chết rồi!” Bàn Tử ôm một cái thùng rác ói mửa liên tục.

“Ói...

Tôi, cứu không nổi cậu!” Hạo Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là bao, cũng ôm một cái thùng rác, ói đến mật xanh mật vàng, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Hai người đàn ông to lớn, ói đến tơi tả.

Ngược lại, hai cô gái A Ninh và Hoắc Tú Tú lại chẳng hề hấn gì.

“Sao hai người không có phản ứng gì vậy?” Bàn Tử nói, “Thể trạng cường tráng như tôi còn ói thành ra thế này, hai người lại không sao cả.” A Ninh lạnh lùng liếc nhìn một cái, không nói gì.

Hoắc Tú Tú thì liếc một cái, nhàn nhạt nói: “Lúc nhỏ tôi thường cùng bà nội đi thuyền ra biển, sớm đã quen rồi, hai người các anh... haizz!” Lắc đầu, Hoắc Tú Tú không nói thêm nữa.

“Khốn kiếp...

Bị coi thường rồi.” Bàn Tử trong lòng cay đắng.

“Phải chi có Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi, uống chút máu của cậu ấy, tôi và Thiên Chân chắc chắn sẽ không ói nữa!” Trước đây trong Lỗ Vương Cung, Bàn Tử đã chứng kiến sự lợi hại của máu Kỳ Lân của Tiểu Ca, nên lúc nào cũng muốn kiếm một ít máu để phòng thân.

Vừa nói xong, anh không để ý bên cạnh mình, một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp, đầu ngố, đeo kính, khóe miệng giật giật một cách không tự nhiên.

Đầu ngố, Tiểu Ca.

Lần này anh sử dụng Tỏa Cốt Thuật, thay đổi dung mạo, dùng

thân phận chuyên gia để trà trộn vào đội của A Ninh.

Mục đích của Tiểu Ca chủ yếu là để tìm lại ký ức đã mất.

Tiện thể âm thầm bảo vệ Thiên Chân.

“Trời ơi, đó là cái gì!!” Trong buồng lái, thuyền trưởng đang dựa vào định vị vệ tinh để đi đến đích.

Đúng lúc này, đột nhiên trong màn đêm đen kịt sóng gió, ông phát hiện một bóng đen đang nhanh chóng tiếp cận thuyền của họ.

“Thuyền trưởng, cái bóng đen đó là gì?” Thuyền phó nhíu mày, dùng ống nhòm nhìn thử.

Chương 15

Nhưng trời quá tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng đen.

“Không biết.” Thuyền trưởng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Ông vội vàng dùng bộ đàm thông báo cho A Ninh về bóng đen.

“Tôi đến ngay.” Trong thuyền, A Ninh nhận được tin tức, lập tức đi ra ngoài.

Hoắc Tú Tú, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca và những người khác trong phòng cũng nghe được nội dung bộ đàm.

Biết rằng thuyền trưởng phát hiện một bóng đen khả nghi đang tiếp cận tàu của họ.

Thế là, mọi người lập tức tò mò, tất cả đều theo A Ninh ra ngoài xem xét.

“Mẹ kiếp...

Tàu ma!” “Tàu ma...

Mau rời đi!” “Buổi tối gặp tàu ma, chắc chắn không có chuyện gì tốt.” Đợi bóng đen đó lại gần, mọi người mới phát hiện ra đó là một con tàu không người đang trôi nổi trên biển.

Tàu ma!

Trên biển cả đột nhiên xuất hiện tàu ma khiến tất cả mọi người trên tàu đều rùng mình.

Đặc biệt là thuyền trưởng, thuyền phó và các thuyền viên khác, họ lập tức quỳ xuống đất cầu nguyện trời cao.

Mong được bình an.

Người đi biển kiêng kỵ nhất là gặp phải tàu ma hay những thứ quỷ dị vào ban đêm.

Bởi vì gặp phải chúng, đồng nghĩa với việc sắp xảy ra chuyện.

A Ninh nhìn con tàu ma đang ngày càng đến gần, nhíu mày trầm tư, không biết đang nghĩ gì.

Trong lòng cô luôn có một dự cảm không tốt, có thể sắp xảy ra chuyện.

"Con tàu đó, con tàu đó..." Hạo Thiên Chân nhìn con tàu ngày càng gần, ban đầu cũng cảm thấy quỷ dị, nhưng khi nó lại gần và nhìn rõ, anh đột nhiên trợn to mắt.

Bởi vì con tàu đó và con tàu trong tấm ảnh cũ anh xem, con tàu của đội khảo cổ của chú Ba năm đó ra biển, giống hệt nhau.

Anh chỉ vào con tàu ma đen kịt quỷ dị đối diện, kích động nói với những người bên cạnh: "Đó là tàu khảo cổ mà chú Ba và cô Hoắc gia năm đó ra biển!" "Mẹ kiếp, thật vậy, giống y như trong ảnh." Bàn Tử cũng nhận ra, hai người lập tức kích động.

"Con tàu khảo cổ năm đó đã hư hỏng nặng, đáng lẽ ra đã chìm từ lâu, nhìn san hô và rêu xanh trên thân tàu kìa, chắc chắn đã chìm dưới đáy biển nhiều năm rồi." "Nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trên biển?" A Ninh cẩn thận, dù biết con tàu đó là con tàu khảo cổ mà Ngô Tam Tỉnh và những người khác đã dùng để vào mộ dưới đáy biển.

Nhưng trong lòng cô vẫn có dự cảm không tốt, cảm thấy nên rời xa nó ngay lập tức.

Mục đích của họ là mộ dưới đáy biển, là những thứ trong mộ, họ hoàn toàn không hứng thú với con tàu này.

"Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải lên đó xem, biết đâu có thể tìm

được manh mối gì đó." Hạo Thiên Chân lại muốn lên tàu, biết đâu có thể tìm được manh mối trên đó.

"Đúng đúng đúng, loại tàu ma này chắc chắn có không ít manh mối, tôi thấy chúng ta nên lên đó xem, ha ha." Vị giáo sư ngốc nghếch do Tiểu Ca hóa thân, nhìn con tàu ma, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Trong đầu anh dường như hiện ra một vài ký ức, cũng muốn lên tàu xem thử.

"Tôi cũng đi." Hoắc Tú Tú cũng muốn lên tàu, biết đâu có thể tìm được manh mối về cô cô Hoắc Linh của mình.

Bàn Tử tự nhiên đi theo Thiên Chân.

Thấy vậy, A Ninh tuy không muốn, nhưng lần đi mộ dưới đáy biển này phải hợp tác với Hạo Thiên Chân, thấy mọi người đều đi, cô cũng đành đồng ý.

"Chuẩn bị dây thừng." Lính đánh thuê nhanh chóng chuẩn bị dây thừng, đợi tàu ma lại gần, họ dùng xích sắt cố định hai con tàu lại.

"Thiên Chân, cẩn thận một chút." "Tôi biết rồi, Bàn Tử, Tú Tú, hai người ở lại đây, đừng đi." Lúc leo lên xích sắt, Hạo Thiên Chân quay đầu dặn dò Bàn Tử và Hoắc Tú Tú, tuyệt đối không được đi.

Bàn Tử gật đầu, biết ý của anh.

Hạo Thiên Chân không tin A Ninh và người của cô, Bàn Tử càng không tin.

Hai bên tuy tạm thời chưa trở mặt, nhưng theo Bàn Tử, sau khi xuống mộ thì đó là chuyện sớm muộn.

Thiên Chân đi rồi, lỡ một lát nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Bàn Tử còn có thể cứu viện.

Hoắc Tú Tú thông minh lanh lợi, hiểu lời của Hạo Thiên Chân, nên

cũng đè nén sự tò mò trong lòng.

"Tôi cũng đi xem." Giáo sư ngốc nghếch do Tiểu Ca giả dạng lập tức đi theo.

A Ninh do dự một chút, cũng đi cùng.

Ba người bám vào dây thừng, tiến vào bên trong tàu ma.

Ban đầu không có gì nguy hiểm xảy ra, và rất nhanh, Hạo Thiên Chân đã tìm thấy một cuốn sổ tay trong khoang sinh hoạt của tàu ma.

"Sổ tay của thành viên đội khảo cổ." Cầm được cuốn sổ, Hạo Thiên Chân vô cùng vui mừng.

"Đi thôi, ở đây không có gì khác." A Ninh đột nhiên có một dự cảm không tốt, thúc giục Hạo Thiên Chân quay về.

"Ừ." Thế là, ba người chuẩn bị men theo dây thừng để quay lại tàu.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên có tiếng "phụt", một bóng người quỷ dị từ dưới biển lao lên, và với tốc độ cực nhanh đã lên được tàu ma.

"Mẹ kiếp!!!" Bóng người quỷ dị xuất hiện đột ngột suýt nữa dọa chết Hạo Thiên Chân, ánh mắt kinh hoàng.

A Ninh và Tiểu Ca thì ánh mắt ngưng lại.

"Chít chít." Bóng người quỷ dị lên tàu chính là Thủy Hầu Tử, bị Hạn Bạt đuổi từ mộ dưới đáy biển lên đến mặt biển, thấy có tàu, Thủy Hầu Tử lập tức từ dưới biển lao lên.

Tuy nhiên, vừa lên thuyền, thấy ba người Hạo Thiên Chân, Thủy Hầu Tử liền chỉ trỏ xuống biển với ba người, rồi lại từ phía bên kia của con tàu, nhảy thẳng lên thuyền của Hạo Thiên Chân.

"Mẹ ơi!!

Quái vật!" "Mau nổ súng!" "Giết chết nó, con quái vật đó." Thủy Hầu Tử nhảy lên thuyền, suýt nữa dọa chết người trên thuyền, vì bộ dạng của nó thực sự quá kinh khủng.

Đêm hôm khuya khoắt, đột nhiên từ dưới đáy biển lao lên một sinh vật không rõ lai lịch, không bị dọa chết đã là may lắm rồi.

Bàn Tử nhìn thấy Thủy Hầu Tử, lập tức quay người bỏ chạy.

"Tú Tú em gái, mau chạy đi!" Không cần anh nhắc, Hoắc Tú Tú đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng quay người chạy vào trong khoang thuyền.

Lính đánh thuê lập tức nổ súng, muốn bắn chết Thủy Hầu Tử, nhưng con vật này cực kỳ linh hoạt, chạy đông né tây, tránh hết đạn, rồi từ phía bên kia của con tàu, "phụt" một tiếng chui xuống biển.

"Phù." Thấy nó lại xuống biển, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi cảm thấy, con quái vật đó hình như đang nhắc nhở chúng ta?" Hạo Thiên Chân mãi mới hoàn hồn, vừa rồi Thủy Hầu Tử chỉ xuống đáy biển sau lưng họ, vừa kêu chít chít.

Dường như đang nhắc nhở điều gì đó.

"Tôi cũng có cảm giác đó, rốt cuộc con quái vật đó là gì?" Giáo sư ngốc nghếch do Tiểu Ca giả dạng gãi gãi cái đầu ngố, kỳ lạ, luôn cảm thấy con quái vật này có vẻ quen quen, nhưng lại không nhớ ra.

"Cẩn thận!" Đột nhiên, bên tai hai người vang lên tiếng hét kinh hãi của A Ninh.

Ngay sau đó, bên tai họ truyền đến một tiếng gầm giận dữ khủng bố quỷ dị, kèm theo một mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

"Thiên Chân, mau chạy đi!!!" Bàn Tử gầm lên, vì anh đã thấy, từ dưới biển phía sau Hạo Thiên Chân, lại có hai bóng người lao lên.

Một trong số đó cao hơn hai mét, mặt xanh nanh vàng, vô cùng kinh khủng, kẻ còn lại toàn thân mọc đầy lông trắng, vừa nhìn đã biết là cương thi.

"Gầm." Hạn Bạt đang truy sát Thủy Hầu Tử, sau khi lên thuyền liền thấy ba người Hạo Thiên Chân, ánh mắt nó tràn ngập sát ý khát máu, cảm giác trên người ba người này dường như có thứ nó cần.

Còn con cương thi kia thì khao khát máu tươi.

"Mẹ ơi." Nhìn thấy Hạn Bạt và cương thi lông trắng, Hạo Thiên Chân suýt nữa bị dọa chết.

A Ninh sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, cơ thể không kìm được run rẩy.

Cơ thể Tiểu Ca căng cứng, nhưng không quá sợ hãi, anh có huyết mạch Kỳ Lân, Hạn Bạt không phải là đối thủ.

Tay của Tiểu Ca lặng lẽ đưa ra sau lưng, nắm lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao giấu trong quần áo.

"Người của Trương gia?" Sau khi Uông Tàng Hải nhìn thấy Tiểu Ca, gã cảm nhận được huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể anh, đó là huyết mạch độc nhất chỉ người Trương gia mới có.

Giống như huyết mạch Phượng Hoàng của nhà họ Uông, đều thuộc về hậu duệ của thời thượng cổ.

Tình hình căng như dây đàn, Hạn Bạt chuẩn bị hút máu của ba người trước, sau đó mới đi giết Thủy Hầu Tử.

Uông Tàng Hải không quản.

Ngược lại, gã còn vui khi để Hạn Bạt hút máu.

Bởi vì Hạn Bạt bây giờ vừa mới ra đời, nếu được nuôi dưỡng bằng máu người, thực lực sẽ càng mạnh hơn.

Chương 16

"Nếu có thể hút được huyết mạch Kỳ Lân của người Trương gia thì tốt rồi.

Nhưng người Trương gia này không yếu, xem ra không được rồi." Uông Tàng Hải có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tiểu Ca, tuy huyết mạch Kỳ Lân là vật đại bổ đối với Hạn Bạt.

Nhưng phía sau còn có một con quái vật khủng bố đang truy đuổi.

Tùy tiện động thủ với người Trương gia, không đáng.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu như rồng ngâm từ xa truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng hình khủng bố trực tiếp xuất hiện từ dưới đáy biển, lao tới cắn Hạn Bạt và cương thi lông trắng.

"Mẹ kiếp, con rắn to quá!" Bàn Tử sợ đến chân mềm nhũn.

"Gầm." Thấy A Đại đuổi tới, Hạn Bạt lập tức lao vào đánh nhau với nó.

Trước đó hai bên có thể đánh ngang tay.

Nhưng bây giờ A Đại đã tiến hóa thành Xích Lân Cự Mãng, thân hình tăng vọt lên 20 mét.

Sức mạnh đã không thể so sánh với trước đây.

Hạn Bạt tuy mạnh mẽ, nhưng A Đại trực tiếp ngoạm một cái, xé nát một cánh tay của nó.

"Ầm!" Xé đứt một cánh tay của Hạn Bạt, A Đại quất đuôi, đập mạnh vào Hạn Bạt.

Trực tiếp đập Hạn Bạt từ trên tàu xuống biển, thân tàu lập tức

xuất hiện một cái lỗ lớn.

“Gầm.” Hạn Bạt gầm lên giận dữ, cơn đau dữ dội khiến nó muốn phát điên.

“Cô đông.” “...Phim quái vật à?” “Con mãng xà khổng lồ khủng bố quá!” “Lạy Chúa, đây là địa ngục sao?” Trên tàu, đám lính đánh thuê sợ đến toàn thân run rẩy.

Cảnh tượng quái vật khổng lồ đánh nhau, có quái vật hình người, cương thi lông trắng, hoàn toàn vượt qua nhận thức của họ.

Chỉ có những lính đánh thuê trong nước mới biết, họ đã gặp phải hải thú.

“Bắt mấy người trên con tàu kia ném xuống biển.” Hạn Bạt chịu thiệt, Uông Tàng Hải liền hạ lệnh cho nó, sau khi hút máu, Hạn Bạt có thể nhanh chóng hồi phục và tăng cường sức mạnh.

“Gầm.” Hạn Bạt từ dưới nước lao lên, nhảy lên thuyền của họ, nhanh chóng bắt lấy mấy tên lính đánh thuê, rồi nhảy xuống biển, lập tức bỏ chạy, né tránh A Đại.

“Rắc!” Sau khi xuống biển, Hạn Bạt nhanh chóng hút cạn máu của bốn người.

Sau đó, ánh mắt nó lộ ra một tia thỏa mãn, được máu tươi nuôi dưỡng, thực lực lại tiến thêm một bước.

“Gầm.” Xích Lân Cự Mãng thấy Hạn Bạt chạy mất, đôi mắt tam giác xanh biếc kỳ lạ nhìn mấy người Hạo Thiên Chân một cái.

Ánh mắt đó khiến cả ba người dựng tóc gáy.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không nhịn được rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị động thủ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, A Đại lại trực tiếp chui vào

trong biển.

“Chuyện gì vậy?” Bầu không khí căng thẳng đột nhiên biến mất, bốn con quái vật xuất hiện, tất cả đều không làm hại Hạo Thiên Chân và những người khác.

Điều này khiến mọi người đều ngơ ngác.

Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng không ngờ đối phương lại bỏ qua họ mà chạy mất.

“Không rõ, nhưng tôi cảm thấy, lần tranh giành mộ dưới đáy biển này, nguy hiểm có thể vượt xa dự đoán.” Bốn thuộc hạ của A Ninh đã bị Hạn Bạt và cương thi lông trắng bắt đi.

Cô có chút đau lòng, đó đều là những thuộc hạ do cô tự tay bồi dưỡng, bây giờ chưa xuống mộ đã mất bốn người.

“Về thôi.” Ba người nhanh chóng quay lại thuyền, ngay lúc đó, con tàu ma kia ầm ầm chìm xuống đáy biển.

Kéo theo một xoáy nước khổng lồ.

May mà thuyền trưởng có kinh nghiệm, nhanh chóng rời khỏi xoáy nước, tiếp tục đi đến đích.

“Bốn con quái vật đó, rốt cuộc là gì?” Sống sót trở về thuyền, Hạo Thiên Chân và A Ninh đều có cảm giác như vừa thoát chết trong gang tấc.

“Thiên Chân, cậu sống sót trở về, tốt quá rồi.” “Vừa rồi Bàn gia tôi tưởng rằng sẽ bị con quái vật đó ăn thịt mất, hu hu... dọa chết Bàn gia rồi.” Bàn Tử ôm lấy Hạo Thiên Chân, khóc lóc thảm thiết.

Vừa rồi thật sự bị dọa chết.

“Bàn Tử, tôi không sao.” Sắc mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch.

Trên đầu mọi người dường như bao phủ một lớp bóng ma không

thể xua tan.

Chưa xuống mộ đã gặp phải bốn con quái vật kinh khủng như vậy.

"Con đầu tiên là Thủy Hầu Tử, hai con sau một là cương thi lông trắng, con còn lại nếu tôi không đoán sai thì là Hạn Bạt, còn con mãng xà khổng lồ cuối cùng thì không biết là loài gì." Giáo sư ngốc nghếch do Tiểu Ca giả dạng bắt đầu phân tích.

"Tôi cảm thấy, con Thủy Hầu Tử đó dường như đang chạy trốn, cương thi lông trắng và Hạn Bạt đang truy sát nó, còn con mãng xà khổng lồ kia hình như đang truy sát Hạn Bạt?" Hoắc Tú Tú nói, mọi người đều cảm thấy có vẻ là như vậy.

Bàn Tử mặt mày méo xệch: "Tôi có dự cảm, lần xuống mộ này, chúng ta sẽ rất gian nan, hy vọng bốn con quái vật đó đừng xuất hiện trong mộ thì tốt." "Tên Bàn Tử chết bầm, ngậm cái miệng quạ của cậu lại." A Ninh trừng mắt.

Nếu trong mộ có bốn con đó, thì vào làm gì nữa, chạy thẳng luôn đi.

Mộ dưới đáy biển, trong mộ thất thiên cung sâu thẳm, trong tiểu viện.

Diệp Thu vừa mới trồng mười cây Âm Hòe trong sân.

Đây là mộ dưới đáy biển, cây Âm Hòe chỉ có thể trồng trong mộ thất.

Mười cây Âm Hòe, cộng với Thi Hương Ma Dụ, mỗi ngày có thể cung cấp cho Diệp Thu 200 điểm tích phân.

Số tích phân này đối với anh bây giờ, quá ít.

"Có cách nào để nhận tích phân nhanh hơn không nhỉ." Hệ thống

không có gợi ý, Diệp Thu chỉ có thể từ từ tìm tòi.

"Hửm?" Đột nhiên, ánh mắt Diệp Thu nhìn lên đỉnh, cảm ứng được dường như có thứ gì đó đang đến gần.

"Thú vị đấy." Giả vờ không phát hiện, Diệp Thu muốn xem xem thứ gì đã đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới chân anh đột nhiên xuất hiện vô số sợi tóc đen dài dày đặc, những sợi tóc này men theo các khe hở trên tường xung quanh xuất hiện, lặng lẽ đến dưới chân Diệp Thu.

Sau đó, những sợi tóc chuẩn bị quấn chặt lấy anh.

"Cấm Bà." Diệp Thu biết thứ gì đã đến rồi.

Cấm Bà.

Không giống như con người ăn Thi Miết Đan trở thành Cấm Bà, con Cấm Bà này là do oán khí trên thi cốt của một người phụ nữ bị ném xác xuống đáy biển tự nhiên hình thành.

Có lẽ là cảm nhận được Thi Hương Ma Dụ nên mới đến.

Thi Hương Ma Dụ có thể nuôi dưỡng thi thể và linh hồn, đối với quỷ vật, có một sự hấp dẫn chí mạng. 【Đinh, có muốn tiêu 10 điểm tích phân để đổi Xích Viêm Hỏa Diễm không?】 "Đổi." Trong tay Diệp Thu xuất hiện một quả cầu lửa, ngọn lửa do hệ thống đổi ra không gây tổn hại cho anh, nhưng đối với những thứ quỷ vật khác, lại có thể gây chết người.

Anh ném quả cầu lửa xuống đất.

"A...!" Ngay lập tức, một tiếng hét thảm thiết chói tai của một người phụ nữ vang lên bên tai Diệp Thu.

Khoảnh khắc tiếp theo, những sợi tóc dưới chân anh đều biến mất trong nháy mắt.

Cấm Bà cứ như vậy bị Diệp Thu dùng một ngọn lửa thiêu chết.

"Cũng không biết bên A Đại thế nào rồi, Uông Tàng Hải đã chết chưa, đi xem thử xem." Tiêu diệt xong Cấm Bà, Diệp Thu chắp tay sau lưng đi ra khỏi tiểu viện, chuẩn bị đi xem A Đại đã giết chết Uông Tàng Hải chưa.

Bây giờ anh đã có Hạn Bạt chi thể, có sức mạnh tự vệ, một Uông Tàng Hải và cương thi lông trắng cỏn con, Diệp Thu có thể bóp chết.

Ngay cả con Hạn Bạt mà Thập Nhị Thủ Nữ Thi nuôi dưỡng cũng không phải đối thủ của Diệp Thu.

Bởi vì Hạn Bạt chi thể của anh là thuần khiết nhất.

Con mà Uông Tàng Hải nuôi dưỡng, chỉ là một con Hạn Bạt hàng dởm mà thôi.

Diệp Thu đi ra cửa mộ, tiến vào dũng đạo.

Vừa lúc Diệp Thu mới ra khỏi cửa mộ thất, tiến vào dũng đạo.

Đột nhiên, 【Đinh, phát hiện vật có thể hấp thu.】 Hệ thống nhắc nhở, khiến anh sững sờ, nhìn về phía trước, vật có thể hấp thu cách khoảng mấy trăm mét.

Diệp Thu đi theo gợi ý, xuyên qua dũng đạo, tiến vào một cánh cửa mộ nhỏ hẹp, cánh cửa mộ này đang đóng chặt.

"Ầm!" Không tìm cơ quan, Diệp Thu nhìn một chút, cửa mộ là loại cửa đá thông thường, khá mỏng.

Chương 17

Thế là, anh dồn sức đấm một quyền, tiếng "ầm" vang lên, đánh vào cửa mộ, tức thì trên cửa mộ xuất hiện những vết nứt.

"Sức mạnh yếu quá." Một quyền cũng không đấm nát được cửa mộ, sức mạnh này đối với một con Hạn Bạt, quả thực yếu đến đáng thương.

"Ầm ầm ầm!" Lại ba quyền nữa giáng xuống, cánh cửa mộ đó cuối cùng cũng bị Diệp Thu đấm xuyên.

Đi vào, anh phát hiện bên trong tối đen như mực, trong bóng tối Diệp Thu có thể lờ mờ nhìn thấy, trong mộ thất đầy nước đọng, giữa mộ thất có một nơi giống như tế đàn.

"Một mộ thất dùng để tế tự." Đi trong làn nước đọng, anh đến tế đàn.

Xung quanh tế đàn, bốn cây cột có hình thù quỷ dị đứng ở bốn góc đông, nam, tây, bắc.

Trên cột khắc những sinh vật không rõ, mặt xanh nanh vàng, vô cùng đáng sợ.

"Hóa ra là cái này." Diệp Thu ở trung tâm tế đàn, nhìn thấy vật mà hệ thống gợi ý có thể hấp thu.

Một vật bằng đồng lớn bằng lòng bàn tay, được điêu khắc giống như một con cá.

Xà Mi Đồng Ngư! 【Có hấp thu không?】 "Hấp thu." Khoảnh khắc tiếp theo, Xà Mi Đồng Ngư trong tay Diệp Thu hóa thành những điểm sáng biến mất.

Ngay sau đó trong đầu anh vang lên tiếng thông báo. 【Đinh, hấp

thu Xà Mi Đồng Ngư thành công, nhận được 5 vạn điểm tích phân.】【Mời chủ thể thu thập đủ năm con Xà Mi Đồng Ngư, có thể mở ra cơ duyên thành tiên.】 "Cơ duyên thành tiên?" Diệp Thu nhíu mày suy nghĩ, cái gọi là thành tiên của hệ thống, hẳn là không cùng một ý nghĩa với trường sinh bất lão mà Uông Tàng Hải và Tây Vương Mẫu theo đuổi.

Nếu không, căn bản không cần thiết phải làm vậy.

Bởi vì trong thương thành của Diệp Thu, chỉ cần đủ điều kiện, là có thể trực tiếp đổi lấy trường sinh chi thể.

Vì vậy anh đoán định.

Cơ duyên thành tiên này, hẳn là thành tiên thực sự.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu hô hấp dồn dập.

So với trường sinh, anh càng muốn thành tiên hơn, đương nhiên thế giới này chắc chắn không có thứ như thiên đình.

Cái gọi là thành tiên, hẳn là trên cơ sở trường sinh, có thể nhận được sức mạnh không thể tưởng tượng.

Loại sức mạnh này, so với chung cực sau Thanh đồng môn, còn mạnh hơn.

"Đặt một mục tiêu nhỏ trước, thu thập đủ năm con Xà Mi Đồng Ngư, tìm kiếm cơ duyên thành tiên." Điều khiến Diệp Thu khó hiểu là, trong nguyên tác, Xà Mi Đồng Ngư tổng cộng có ba con, Xà Mi Đồng Ngư, chỉ là một vật kiện trong bố cục của Uông Tàng Hải, dùng để thu hút những kẻ trộm mộ đi theo ván cờ mà gã đã bày ra.

Nhưng bây giờ hệ thống lại yêu cầu thu thập đủ năm con.

Xem ra trong chuyện này, hẳn là có liên quan đến một số thứ mà Diệp Thu không biết.

Rõ ràng, Xà Mi Đồng Ngư hẳn không phải do Uông Tàng Hải đúc ra, gã chỉ tình cờ có được ba con, phát hiện ra sức mạnh thần kỳ bên trong, nên mới bày ra một ván cờ.

Một con Xà Mi Đồng Ngư, đã giúp anh tăng thêm năm vạn điểm tích phân.

Ngay cả không phải vì thành tiên, chỉ vì tích phân, Diệp Thu cũng phải tìm kiếm chúng.

"Nếu tôi nhớ không lầm, một con Xà Mi Đồng Ngư khác, đang ở trên người Thiên Chân, chắc là sắp đến mộ dưới đáy biển rồi." Hạo Thiên Chân đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, đã nhận được một con Xà Mi Đồng Ngư.

Sau đó ở mộ dưới đáy biển, lại nhận được một con nữa.

Nhưng bây giờ một con, đã bị Diệp Thu lấy đi rồi.

Còn một con khác, ở nhà họ Trần của Lão Cửu Môn, cũng chính là con mà Trần Bì A Tứ năm đó đào được trong mộ.

Anh đã nắm được tung tích của ba con rồi.

Còn lại hai con, không vội, từ từ tìm sẽ thấy.

Việc Diệp Thu cần làm bây giờ, là làm thế nào để lấy được hai con Xà Mi Đồng Ngư còn lại đã biết.

"Miếng trên người Hạo Thiên Chân, không biết lúc xuống mộ dưới đáy biển có mang theo không." "Ầm!" "Gầm." Đang suy nghĩ, Diệp Thu đột nhiên nghe thấy từng trận tiếng gầm giận dữ từ vách bên cạnh truyền đến.

Theo sau đó là tiếng va chạm và đánh nhau dữ dội.

Dường như có hai con quái vật khổng lồ đang sinh tử tương tàn.

"A Đại." Diệp Thu chỉ khi ở trong mộ thất rộng 100 mét vuông,

mới có thể nhìn xuyên qua mộ thất, xem tình hình bên ngoài.

Có thể đây là một năng lực đặc biệt của anh.

Ra khỏi mộ thất của mình thì không được nữa.

Nhưng anh có thể cảm ứng được, bên cạnh đang chiến đấu chắc chắn là A Đại.

A Đại hẳn là không có nguy hiểm.

"Uông Tàng Hải, thật sự khó giết a." Lâu như vậy rồi, A Đại vẫn chưa giết được Uông Tàng Hải, xem ra, Uông Tàng Hải hẳn đã đánh thức con Hạn Bạt trong Thập Nhị Thủ Nữ Thi rồi.

Đó có thể là một thứ vô cùng khủng bố.

"Chít chít." "Cô cô." Diệp Thu còn nghe thấy tiếng kêu nhe răng trợn mắt của Thủy Hầu Tử, và cả tiếng của Thi Miết Vương.

Ba anh em, hẳn là đang kề vai tác chiến.

"Đi xem thử xem." 【Đinh, có muốn tiêu 20000 điểm tích phân để đổi sơ cấp Kỳ Lân huyết mạch không?】 "Đổi." Kỳ Lân huyết mạch là thứ tốt, có thể tăng cường sức chiến đấu của Diệp Thu, chỉ riêng sơ cấp Kỳ Lân huyết mạch, đã cần 20000 điểm tích phân.

Còn cấp tối đa, đó càng là một con số khủng khiếp. 【Đổi Kỳ Lân huyết mạch thành công, mở giao diện thuộc tính cá nhân.】 Tên: Diệp Thu Mộ huyệt cấp: Cấp 2 Diện tích mộ huyệt: 100 mét vuông Kẻ bảo vệ mộ huyệt: Xích Lân Cự Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Thủy Hầu Tử *1 (Những kẻ bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không đều có sinh mệnh vô hạn.) Phong thủy mộ huyệt: Phong thủy cấp hai Tích phân hiện có: 21050 Thuộc tính: Hạn Bạt chi thể, Kỳ Lân huyết mạch.

Sức mạnh: 100 (Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm: 50) Tốc độ: 100

(Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm: 50) Thể chất: 100 (Kỳ Lân huyết mạch cộng thêm: 50) Phía dưới bảng điều khiển của Diệp Thu, đã thêm một giao diện thuộc tính ba chiều. 100 điểm ban đầu là thuộc tính của Hạn Bạt chi thể, sau đó Kỳ Lân huyết mạch đã tăng thêm 50 điểm cho ba thuộc tính của Diệp Thu.

Thuộc tính trung bình.

Trên người Diệp Thu, ngay lập tức xuất hiện một hình xăm Kỳ Lân sống động như thật.

Mộ thất này tổng cộng có mấy cánh cửa mộ, Diệp Thu nghe ngóng phương vị, xác định hướng của A Đại xong.

Trước cửa mộ, anh nhìn thấy cơ quan mở cửa bên cạnh, thế là ấn xuống.

Cạch!

Cửa mộ mở ra.

Đúng lúc này, đột nhiên Diệp Thu nhìn thấy một bóng người, đang nhanh chóng muốn chui vào theo cánh cửa mộ vừa mở.

"Cút!" Trong một khoảnh khắc, Diệp Thu đã nhìn thấy bóng người đó, một thứ mặt xanh nanh vàng, cao hơn hai mét, toàn thân phủ đầy vảy đen kịt.

Chỉ là thứ này bây giờ có vẻ thảm hại, một cánh tay đã gãy, vảy trên người cũng rụng nhiều.

Hạn Bạt!

Diệp Thu lập tức đoán ra, chắc chắn là con Hạn Bạt mà Uông Tàng Hải nuôi.

Thế là, ngay khoảnh khắc Hạn Bạt xông vào, anh trực tiếp đấm một quyền tới.

Ầm!

Hạn Bạt bất ngờ không kịp phòng bị, bị Diệp Thu một quyền đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào tường trong mộ đạo.

"Gầm." Bị một quyền đánh bay, Hạn Bạt gầm lên giận dữ, ánh mắt khát máu trừng trừng nhìn Diệp Thu, dường như muốn xé xác anh ra.

Nhưng, cú đấm vừa rồi, nó đã cảm nhận được sức mạnh của Diệp Thu, dường như còn khủng bố hơn nó, nên đối với Diệp Thu đột nhiên xuất hiện, nó vô cùng kiêng dè.

Nguyên một mình A Đại đã đủ khiến Hạn Bạt khó chịu rồi, bây giờ lại thêm một Diệp Thu có sức mạnh còn cao hơn Hạn Bạt.

"Sao có thể..." Sự xuất hiện của Diệp Thu khiến Uông Tàng Hải đang trốn ở xa kinh ngạc.

Cú đấm vừa rồi của Diệp Thu, gã nhìn rất rõ, sức mạnh có thể đánh bay Hạn Bạt.

Trước đây người này, rõ ràng chỉ là một con Tống tử cấp thấp nhất mà.

Tại sao một thời gian không gặp, sức mạnh lại có thể ngang hàng với Hạn Bạt?

Điều khiến Uông Tàng Hải khó hiểu nhất là con rắn cưng mà người này mang theo.

Tại sao lại đột nhiên tiến hóa, thân hình trực tiếp tăng gấp đôi.

Dẫn đến Hạn Bạt bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ.

Chương 18

Hắn và Hạn Bạt, bị Xích Lân Cự Mãng đuổi từ ngoài biển về tận mộ dưới đáy biển.

Hết cách.

Uông Tàng Hải phát hiện tốc độ di chuyển của Xích Lân Cự Mãng trong biển quá nhanh, Hạn Bạt và gã căn bản không phải đối thủ, nên chỉ có thể quay về mộ dưới đáy biển.

Nhưng sau khi trở về, lại phát hiện ra một vấn đề.

Đó là không đánh lại.

Hạn Bạt hoàn toàn không phải đối thủ của Xích Lân Cự Mãng, toàn bộ quá trình đều bị áp đảo.

Nếu không phải dựa vào thể chất mạnh mẽ của Hạn Bạt, e rằng sớm đã bị Xích Lân Cự Mãng A Đại xé nát rồi.

Một mình A Đại đã khiến cả hai khốn đốn, bây giờ lại thêm một Diệp Thu có thực lực còn mạnh hơn Hạn Bạt.

"Chạy." Uông Tàng Hải trong lòng cay đắng, cánh tay của Hạn Bạt đã gãy, tuy đã hút máu người, nhưng cần đủ thời gian mới có thể hồi phục, mọc lại cánh tay.

Gã chỉ huy Hạn Bạt rút lui trước, dưỡng sức, sau khi nâng cao thực lực, sẽ quay lại tìm người này báo thù.

"Rút." Trong mộ dưới đáy biển, có một mộ thất ẩn giấu, chỉ có Uông Tàng Hải biết.

Lối vào mộ thất đó, ở dưới cỗ quan tài trong mộ thất mà Uông Tàng Hải đã triệu hồi Hạn Bạt trước đây.

“Gầm.” Đôi mắt đỏ ngầu của Hạn Bạt giận dữ nhìn Diệp Thu, dường như không cam tâm, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn.

“A Đại, giải quyết nhanh gọn.” Diệp Thu đã thử sức mạnh của mình, có thể một quyền đánh bay Hạn Bạt, không tệ.

Còn Uông Tàng Hải, Diệp Thu tạm thời không nhìn thấy, đoán chừng lão già đó đã trốn rồi.

Là người thiết kế ngôi mộ này, không ai quen thuộc cấu trúc mộ dưới đáy biển hơn gã.

Nếu gã trốn, Diệp Thu muốn tìm, thật sự không dễ.

Nhưng không sao, Diệp Thu lại một lần nữa chuẩn bị chuyển nhà rồi.

Mộ dưới đáy biển không phải là một nơi tốt để ở lâu dài, cấp bậc phong thủy cũng chỉ có cấp 2, lại ở dưới đáy biển.

Khiến Diệp Thu thỉnh thoảng muốn ra ngoài đi dạo, ngắm trời đêm cũng không được.

“Gầm.” Nghe lời Diệp Thu, A Đại phát ra tiếng rồng ngâm, gật đầu, đồng tử xanh biếc trong mắt tam giác trở nên sắc lạnh như băng giá mùa đông.

“Ngoan, đợi giải quyết xong hai đứa này, chúng ta lại chuẩn bị chuyển nhà.” Vuốt ve thân thể A Đại, Diệp Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ vảy nó, cười ha ha nói.

Vừa mới ổn định, lại sắp phải chuyển nhà.

A Đại thân mật dùng cái đầu rắn to lớn dụi dụi vào Diệp Thu, sau đó đi truy đuổi Hạn Bạt và Uông Tàng Hải.

Diệp Thu không hề lo lắng.

Cũng không để Hạn Bạt và Uông Tàng Hải vào lòng.

Bởi vì trong mắt anh, hai người đó chỉ là đồ chơi cho A Đại, để nó không quá nhàm chán.

"Chít chít." "Cô cô." Thấy Diệp Thu vuốt ve A Đại, Thủy Hầu Tử và Thi Miết Vương cũng đến bên cạnh Diệp Thu cầu an ủi.

Dù sao thì trong việc truy sát Uông Tàng Hải, hai đứa cũng có công.

"Được rồi, đều có thưởng, Lão Nhị, Tiểu Tam, cũng đi chơi với A Đại đi." Diệp Thu dở khóc dở cười, xoa xoa hai đứa nhỏ đáng yêu, rồi vẫy tay, để chúng đi chơi.

"Chít chít." Thủy Hầu Tử vui mừng khôn xiết, cõng Thi Miết Vương Lão Nhị lên vai, rồi vẫy tay với Diệp Thu, đi tìm A Đại.

Bên này Diệp Thu quay về tiểu viện, dọn một cái ghế đá, ngồi bên cạnh đóa Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ trong sân, vô cùng thoải mái.

Thi Hương Ma Dụ có thể nuôi dưỡng thi thể và linh hồn.

Quan trọng nhất là nó rất đẹp, mãn nhãn, lại có một mùi hương rất dễ chịu.

Ngồi bên cạnh, Diệp Thu cảm thấy thoải mái như đang ngồi dưới máy lạnh vào ngày hè oi ả. 【Đinh, có muốn đổi Máy dò mộ huyệt - Cao cấp (một lần), tiêu hao 5000 điểm tích phân không?】 "Đổi." Bây giờ muốn chuyển nhà, Diệp Thu chỉ có thể dùng Máy dò mộ huyệt, trước đây dùng bản thường, chỉ có thể dò mộ huyệt trong bán kính 500 km.

Vừa rồi trong thương thành hệ thống, anh thấy có bản cao cấp.

Máy dò mộ huyệt - Cao cấp (một lần): Có thể dò tìm bảo địa phong thủy trong bán kính 5000 km, cấp thấp nhất dò được là cấp ba.

Đắt hơn bản thường 4000 tích phân, nhưng chức năng lại mạnh

hơn gấp mấy lần.

Không chỉ phạm vi tăng lên 5000 km, mà còn trực tiếp dò được cấp bậc mộ huyệt, thấp nhất là cấp ba.

So với mộ dưới đáy biển hiện tại, cấp bậc phong thủy tốt hơn.

"Không tệ, hy vọng lần này có thể tìm cho tôi một bảo địa phong thủy thích hợp để ở lâu dài." Diệp Thu không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng có thể tìm được một bảo địa phong thủy thích hợp để ở lâu dài. 【Đinh, sử dụng Máy dò mộ huyệt - Cao cấp thành công, bắt đầu kiểm tra mộ huyệt, thời gian còn lại: 24:59:59】 Vẫn còn 24 giờ, Diệp Thu đã quen rồi.

Anh rời khỏi tiểu viện, đến trước quần thể kiến trúc cung điện mê cung trong mộ thất.

"Không thể không nói, Uông Tàng Hải thật sự là một nhân tài, thứ mà gã thiết kế, quả thực là quỷ phủ thần công." Bỏ qua những chuyện khác, Diệp Thu rất tán thưởng năng lực của Uông Tàng Hải.

Mộ dưới đáy biển do gã thiết kế, sau khi tận mắt chứng kiến, quả thật là quỷ phủ thần công.

"Keng!" Từ hệ thống đổi ra một thanh kiếm thép tinh luyện, Diệp Thu khắc một dòng chữ trên quần thể cung điện sống động như thật.

Lưu lại một kỷ niệm.

"Tiên lộ tận cùng ai là đỉnh, vừa thấy Vô Thủy đạo thành không!" Ký tên Diệp Thiên Đế.

Viết xong, Diệp Thu hài lòng gật đầu.

Bất ngờ nhận được cơ duyên thành tiên, sau này nếu Diệp Thu thành tiên, vậy thì thật sự trở thành Diệp Thiên Đế. 【Có muốn dùng 10 điểm tích phân để đổi lấy ý cảnh không?】 "Đổi." Cái thứ ý cảnh

này, dùng để hù người cũng hay, Diệp Thu nảy ra một ý tưởng tinh quái.

Nếu sau này có người đọc đoạn văn này, thêm cả ý cảnh vào, khiến người ta không nhịn được mà đắm chìm trong đó thì sẽ rất thú vị.

Sau khi đổi, trên đoạn chữ Diệp Thu vừa viết lập tức xuất hiện một cảm giác mông lung, vừa nhìn qua cứ như không thể thấy rõ chữ viết gì.

Đến khi nhìn rõ thì lại có cảm giác như cả người đã bị hút vào trong.

"Tìm thấy rồi, ở ngay bên dưới." Trên biển, bên trong một chiếc thuyền công trình.

Sau một đêm tìm kiếm, nhóm người A Ninh cuối cùng cũng đã tìm được vị trí của ngôi mộ dưới đáy biển.

Thuyền dừng lại trên mặt biển, A Ninh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Muộn Du Bình, Hoắc Tú Tú và những người khác bắt đầu mặc trang bị lặn, đồng thời chuẩn bị các loại vũ khí vật tư.

Phải vào trong ngôi mộ dưới biển.

"Tú Tú, cơ thể em không sao chứ?" Hoắc Tú Tú mắc một căn bệnh kỳ lạ, Hạo Thiên Chân lo rằng sau khi xuống biển, bệnh tình sẽ tái phát, lúc đó sẽ rất phiền phức.

"Không sao đâu." Hoắc Tú Tú lắc đầu, cô biết rõ bệnh của mình, tuy lặn biển sẽ làm tăng nguy cơ tái phát, nhưng trong thời gian ngắn thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

"Có nhiều người của Hoắc gia bảo vệ em như vậy, anh yên tâm đi." Lần này ra ngoài, Hoắc Tiên Cô sợ có nguy hiểm nên đã cử trực tiếp mười tám cao thủ của Hoắc gia đi theo để bảo vệ an toàn cho cô.

Những người này đều là tinh anh của Hoắc gia.

Những kẻ lão luyện quanh năm hạ đấu hoặc làm việc liên quan đến mộ cổ.

"Yên tâm đi Thiên Chân, Tú Tú em ấy sẽ không sao đâu, người nên lo lắng bây giờ là chúng ta kìa." Bàn Tử nhăn mặt bước tới, cười hắc hắc: "Mấy con quái vật tối qua thật sự rất đáng sợ, Bàn gia tôi bây giờ chỉ cầu nguyện, mong rằng mấy tên đó đừng xuất hiện trong mộ là tốt rồi." "Tên Bàn Tử chết bầm, ngậm cái miệng quạ của cậu lại." Hạo Thiên Chân chưa kịp nói gì, A Ninh đã lạnh lùng trừng mắt.

Cái miệng của Bàn Tử đôi khi cứ như được khai quang, giống hệt thuộc tính mở miệng là có chuyện của Hạo Thiên Chân, nói tốt thì không linh, nói xấu thì linh nghiệm vô cùng.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung, A Ninh đã được chứng kiến nên ký ức vẫn còn sâu sắc.

"Bàn Tử, đừng nói bừa nữa, sẽ không có chuyện gì đâu." Hạo Thiên Chân cũng hơi hoảng, bảo Bàn Tử đừng nói nữa.

Lỡ như sau khi xuống mộ mà gặp phải mấy con quái vật đó thì cũng chẳng cần tìm chú Ba nữa, có khi chạy cũng không thoát.

"Haizz.

Phải chi có Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi, có cậu ấy, chúng ta hoàn toàn không cần sợ mấy con quái vật đó." Lúc này, Bàn Tử vô cùng nhớ nhung Muộn Du Bình.

"Ừm, cũng không biết Tiểu Ca đi đâu rồi." Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Bên cạnh hai người, Muộn Du Bình đang giả dạng thành giáo sư ngốc nghếch nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười bí ẩn, không nói gì, chỉ lặng lẽ thu dọn trang bị.

“Chuẩn bị xong cả rồi chứ, chúng ta xuống ngay bây giờ.” Lần này xuống mộ, A Ninh dẫn theo hơn bốn mươi người, Hoắc Tú Tú dẫn theo mười tám người, cộng thêm Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Muộn Du Bình.

Cả đoàn hơn sáu mươi người, tất cả đều mặc trang bị lặn, đeo ba lô chống nước.

Chương 19

Trong ba lô mỗi người đều chứa đủ loại vật tư và vũ khí.

Có thể đảm bảo mọi người sống sót trong mộ dưới đáy biển ít nhất một tuần.

"Phùm." Tất cả mọi người nhảy xuống biển, theo lộ trình được đánh dấu trên bản đồ, bắt đầu tìm kiếm vị trí của ngôi mộ.

Trên đường đi, cũng không xảy ra nguy hiểm gì.

Rất nhanh, nhóm Hạo Thiên Chân đã tìm thấy cửa mộ dẫn vào ngôi mộ dưới đáy biển.

"Tìm thấy rồi." Hạo Thiên Chân và những người khác vui mừng trong lòng, lập tức theo cửa mộ tiến vào mộ đạo, men theo mộ đạo dài dưới đáy biển, bơi khoảng chừng hai mươi phút.

Cuối cùng, họ cũng đã đến cuối đường.

"Soạt!!!" Theo mộ đạo dưới nước đi đến cuối cùng, người đầu tiên trồi lên là Bàn Tử.

Tiếp theo, những người khác cũng lần lượt trồi lên.

"Đây là một mộ thất sao?" Sau khi lên khỏi vũng nước, mọi người phát hiện nơi mình đang đứng là bên trong một mộ thất, giữa mộ thất có một cái hố nước, chính là nơi họ vừa trồi lên.

"Cuối cùng cũng vào được rồi, mau nhìn kìa, ở đó có đồ." Hạo Thiên Chân nhanh chóng phát hiện một chiếc ba lô trong mộ thất, vội vàng đi tới lấy lên xem bên trong có gì.

"Là ba lô của đội khảo cổ của chú Ba, chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Bên trong ba lô chính là những thứ mà đội khảo cổ của Ngô Tam Tỉnh

năm đó để lại.

“Oa.

Thiên Chân mau nhìn này, nhiều đồ cổ quá, nhiều bình lọ thế này, chắc chắn đáng giá không ít tiền đâu nhỉ.” Sự chú ý của Bàn Tử hoàn toàn tập trung vào những con dơi gốm trong mộ thất.

Những chiếc bình lọ đó, theo cậu ta thấy thì chắc chắn rất đáng tiền.

“Bàn Tử, đây là đồ gốm, không đáng tiền đâu, chúng ta vào đây không phải để trộm mộ mà là để tìm chú Ba.” “Ai da, biết rồi, biết rồi, thật đáng tiếc, nhiều đồ như vậy mà không đáng tiền.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, nghe nói mấy cái bình gốm không đáng tiền, lập tức mất hết hứng thú.

“Đi thôi, mở cửa mộ thất, chúng ta vào trong xem thử.” A Ninh có mục tiêu rõ ràng, tìm kiếm một món đồ mà ông chủ Cừu Đức Khảo của cô ta cần.

Tiện thể, nếu có thể, A Ninh cũng sẽ mang đi những món đồ cổ có giá trị trong mộ, như vậy cũng có thể cải thiện cuộc sống gia đình.

Công việc cho Cừu Đức Khảo tuy lương không thấp, nhưng đó là công việc liếm máu trên lưỡi đao, đầu lúc nào cũng treo trên thắt lưng.

Có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Nếu không phải vì nuôi gia đình, A Ninh sẽ không làm công việc nguy hiểm như vậy.

Cừu Đức Khảo muốn trường sinh, muốn những thứ có thể giúp ông ta trường sinh.

A Ninh thì muốn tiền.

Cả hai không ảnh hưởng đến nhau.

Cả nhóm bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất, để mở cơ quan cửa mộ.

Nhưng, đúng lúc này.

"Ầm!" "Rầm!" "Gào!!!" Đột nhiên, cửa mộ thất bị một thứ gì đó va chạm dữ dội, cả mộ thất đều rung chuyển.

Tiếp theo, một tiếng gầm giận dữ như dã thú vang lên từ ngoài cửa, ngay sau đó là tiếng đánh nhau kịch liệt.

"Ực." Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều ngây người.

Sau đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Bàn Tử, ánh mắt đó vô cùng nguy hiểm.

"Ách.

Tôi cũng chỉ nói bừa thôi mà, thật sự không thể trách tôi được." Bàn Tử sắp khóc đến nơi.

Cậu ta thật sự chỉ nói bừa, không ngờ lại xui xẻo như vậy, mấy con quái vật đó rõ ràng đang ở trong ngôi mộ này.

"Tên Bàn Tử chết bầm, lần này thật sự bị cậu nói trúng rồi, nghe tiếng động thì chắc chắn là bốn con quái vật tối qua đang ở trong mộ." Một người đàn ông trung niên của Hoắc gia, vẻ mặt nghiêm nghị, bảo vệ Hoắc Tú Tú sau lưng, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Lần này người dẫn đội bảo vệ Hoắc Tú Tú của Hoắc gia tên là Hoắc Phổ.

"Đại tiểu thư, nếu không được, chúng ta quay về đi, nếu không lát nữa bị mấy con quái vật đó phát hiện, có lẽ chúng ta sẽ không ai thoát được." Nhiệm vụ của Hoắc Phổ là bảo vệ an toàn cho Hoắc Tú Tú, những chuyện khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông ta.

Nghe lời ông ta, Hoắc Tú Tú có chút do dự.

"Sợ cái quái gì, lũ người Hoa các người nhát gan thật, chỉ là mấy

con quái vật thôi, tối qua là do chúng ta không có chuẩn bị." "Bây giờ chúng ta mang theo nhiều vũ khí như vậy, chẳng lẽ không giết được chúng sao?" Một gã người nước ngoài trong đội của A Ninh, dùng tiếng Anh nói một cách khinh thường.

Những con quái vật đó tuy đáng sợ, tối qua đã bắt đi mấy người đồng đội.

Nhưng gã người nước ngoài tin chắc rằng, quái vật dù lợi hại đến đâu cũng sợ thuốc nổ, cũng sợ đạn.

"Gã Tây kia nói gì thế?

Sao tôi cứ cảm thấy không phải lời hay ho gì." Bàn Tử lén lút hỏi Thiên Chân, cậu ta không hiểu tiếng Anh.

"Nói chúng ta là lũ nhát gan, bị mấy con quái vật dọa sợ rồi." Hạo Thiên Chân giải thích một câu.

"Rắm mẹ nó chứ.

Lũ quỷ Tây này xem thường ai đấy?

Mẹ kiếp!!!" "Lũ quỷ Tây chết tiệt, dám kiêu ngạo trên địa bàn của chúng ta, Bàn gia tôi là người đầu tiên không đồng ý!" Bàn Tử lập tức không vui, tức giận nhìn chằm chằm gã người nước ngoài, bắt đầu chửi rủa.

Cái dáng vẻ đó, chắc chắn là một thanh niên phẫn nộ không thể nghi ngờ.

Hoắc Phổ cũng nhìn gã người nước ngoài với ánh mắt lạnh như băng, nếu không phải e ngại đối phương đông người, Hoắc Phổ đã trực tiếp ra tay rồi.

Hai bên giương cung bạt kiếm, vừa mới xuống mộ đã bắt đầu đối đầu nhau.

Ánh mắt của Bàn Tử, gã người nước ngoài tên Charles, và Hoắc Phổ va chạm, có dấu hiệu chuẩn bị ra tay.

“Tất cả im miệng!

Charles, lùi lại.” Vào thời khắc mấu chốt, A Ninh hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt liếc nhìn Charles, tỏ vẻ không hài lòng với lời nói của gã.

Bởi vì, A Ninh cũng là người Hoa.

“Cậu quên lời ông chủ dặn rồi sao?” Cừu Đức Khảo đã dặn dò, lần này hợp tác với nhóm Hạo Thiên Chân, tuyệt đối không được xảy ra xích mích.

“Đại tỷ, tôi biết sai rồi.” Những tên lính đánh thuê này đều do A Ninh huấn luyện, nên có vẻ rất sợ cô ta.

“Hừ, tôi không hy vọng nghe lại những lời tương tự, chúng ta là quan hệ hợp tác, không phải quan hệ đối địch.” Nói xong, A Ninh nhìn Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú.

Thể hiện lập trường của mình, sau đó nhìn phản ứng của hai người.

“A Ninh nói đúng, hiện giờ chúng ta nên đoàn kết, đừng nội bộ lục đục, Bàn Tử, chú Hoắc Phổ, Tú Tú.” Hạo Thiên Chân lên tiếng, sau đó lắc đầu với ba người Bàn Tử, ý bảo đừng hành động theo cảm tính.

Hoắc Tú Tú, Bàn Tử, Hoắc Phổ bèn gật đầu nhẹ.

“Được rồi, tiếp theo chúng ta phải đối mặt với một vấn đề.” A Ninh thấy mọi người đã bày tỏ thái độ, hài lòng gật đầu, sau đó chỉ vào cửa mộ thất: “Bên ngoài cửa mộ thất, chắc chắn có quái vật, rất có thể là mấy con mà chúng ta đã thấy tối qua.” “Bây giờ chúng ta biểu quyết, rốt cuộc là đi vào, hay là quay về đường cũ.” “Tôi nói trước, tôi có mang theo thuốc nổ, thậm chí cả súng phóng lựu, nếu sử dụng

đúng cách, có lẽ có thể giết được những con quái vật đó, vì vậy tôi quyết định đi vào." A Ninh chắc chắn sẽ không quay về, nhiệm vụ ông chủ giao chưa hoàn thành, chắc chắn không thể quay về.

Những tên lính đánh thuê sau lưng cô ta thì đều răm rắp nghe theo.

"Ách." Thế là vấn đề được đẩy sang cho nhóm Hạo Thiên Chân.

"Thiên Chân, hay là chúng ta quay về đường cũ đi, không thể vào được đâu, mở đầu đã là độ khó địa ngục rồi, theo kịch bản thì chúng ta vào chắc chắn sẽ toi đời." "Nghe lời Bàn gia đi, giữ mạng là quan trọng nhất." Bàn Tử thì thầm vào tai Hạo Thiên Chân, muốn khuyên cậu quay về.

Mấy con quái vật ngoài cửa đó, chỉ cần một con thôi họ cũng không đối phó nổi.

Huống chi có đến bốn con.

Chưa kể bên trong còn có thứ gì khác nữa không.

Vừa mới xuống mộ đã gặp phải mấy con quái vật giữ mộ này, quả thực là độ khó địa ngục.

"Đại tiểu thư, chúng ta quay về đi." Hoắc Phổ cũng đang khuyên Hoắc Tú Tú.

"Nghe này, mấy con quái vật đó hình như đã rời đi rồi?" Đột nhiên, Hoắc Tú Tú ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó áp tai vào cửa mộ thất cẩn thận lắng nghe.

"Thật vậy, tiếng đánh nhau càng lúc càng xa." Những người khác cũng nín thở lắng nghe, tiếng gầm gừ và đánh nhau càng lúc càng xa, biết rằng mấy con quái vật đó dường như đang di chuyển ra xa nơi này.

"Chú Hoắc Phổ, chú biết bà nội vì chuyện của cô, vẫn luôn canh

cánh trong lòng, vô cùng đau buồn.” “Bây giờ chúng ta khó khăn lắm mới tìm được đến đây, không thể cứ thế mà đi được.” “Anh Thiên Chân, anh định đi sao?” Hoắc Tú Tú không định đi, cô muốn tìm cô của mình, Hoắc Linh.

“Chắc chắn không đi.” Hạo Thiên Chân tự nhiên cũng sẽ không đi.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mở cửa mộ thất, sau đó cẩn thận tránh né những con quái thú đó, lặng lẽ tiến vào bên trong mộ thất thôi.” Cuối cùng, mọi người cũng không bàn bạc ra được cách nào hay, chỉ có thể cầm chắc vũ khí trong tay, thậm chí cả súng phóng lựu cũng đã giương lên.

Chuẩn bị khi gặp quái vật thì dùng hỏa lực áp chế đối thủ.

“Giáo sư Trương, phiền ông tìm cơ quan.” A Ninh nói với giáo sư ngốc do Muộn Du Bình đóng giả.

Chương 20

"Được thôi." Muộn Du Bình sờ sờ cái đầu ngốc, diễn xuất bùng nổ.

Vai diễn lần này của anh là chuyên gia cơ quan mộ thất và khảo cổ của đội A Ninh.

Muộn Du Bình bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất, trong đầu anh liên tục xuất hiện những mảnh ký ức rời rạc.

Anh hiểu rằng, mình chắc chắn đã từng đến đây, vì cảm giác rất quen thuộc.

"Cạch!" Anh đã tìm thấy cơ quan, sau khi xoay nó, cửa mộ thất cũng theo đó mà mở ra.

"Không tệ nha tên ngốc, kỹ thuật tìm cơ quan này, có thể so với Bàn gia rồi đó." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, trêu chọc, Muộn Du Bình chỉ sờ đầu mỉm cười, cũng không nói gì.

"Cũng cao ngạo gớm." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, sau đó tay cầm chặt xẻng công binh, lặng lẽ lùi lại.

Không có vũ khí nóng, tự nhiên sẽ không đi đầu.

A Ninh thấy vậy, vẫy tay ra hiệu cho đám lính đánh thuê của mình, cầm vũ khí đi lên phía trước.

Người phụ nữ lòng dạ độc ác này, sau khi xuống mộ, việc dùng thuộc hạ để thử cơ quan là chuyện A Ninh thường làm.

Mấy chục người ra khỏi mộ thất, bắt đầu men theo mộ đạo, khám phá toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển.

Muộn Du Bình đi phía trước, dựa vào những ký ức rời rạc trong

đầu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Tú thì đi ở phía sau.

"Cót két." Đúng lúc này, đột nhiên tất cả mọi người nghe thấy những âm thanh quỷ dị vang lên từ xung quanh mộ đạo.

"Cái gì vậy?" Gã lính đánh thuê người nước ngoài đi đầu nhìn thấy từng đốm đen, đang xuất hiện từ các bức tường xung quanh.

"Mau chạy đi, Thi Miết!!!" Bàn Tử hét lên một tiếng thất thanh, nghe thấy tiếng động, quay người lại nhìn, phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện dày đặc Thi Miết.

Con nào con nấy to bằng nắm tay.

Thiếu chút nữa đã dọa cậu ta chết khiếp.

"Chạy." Xung quanh, số lượng Thi Miết xuất hiện ngày càng nhiều, toàn bộ mộ đạo đều bị bao phủ, ước chừng có ít nhất mấy ngàn con.

A Ninh cũng sợ hãi trong lòng, loại Thi Miết này tấn công nhanh, số lượng đông, quan trọng nhất là kích thước nhỏ.

Nổ súng cũng chưa chắc đã giết được mấy con.

"Đoàng đoàng đoàng." Gã người nước ngoài vừa nổ súng, vừa có trật tự dưới sự chỉ huy của A Ninh chạy vào sâu trong mộ đạo.

"A!" Nhưng, số lượng Thi Miết dày đặc quá nhiều, chẳng mấy chốc đã có Thi Miết chui vào người một tên lính đánh thuê.

Sau đó, có thể thấy bằng mắt thường, người đó trong thời gian cực ngắn đã bị Thi Miết ăn sạch chỉ còn lại bộ xương.

Cảnh tượng kinh hoàng đó khiến mọi người càng chạy nhanh hơn.

"Phía trước có một mộ thất, chúng ta trốn vào đó." Hạo Thiên

Chân mắt tinh, phát hiện phía trước có một mộ thất đang mở cửa, lập tức chui vào.

Đợi những người khác đều vào, mọi người hợp sức đóng sầm cửa mộ thất lại.

Cuối cùng cũng thoát khỏi lũ Thi Miết.

"Cót két." Ngoài cửa mộ thất.

Thi Miết Vương Lão Nhị nhìn đám người trốn vào trong, không vui, đó đều là đồ ăn của nó cả, Lão Nhị đã lâu lắm rồi chưa được ăn thịt người.

Nó chỉ huy đám Thi Miết, từ một lối vào khác tiến vào mộ thất, định ăn sạch đám người này.

Tiện thể, Lão Nhị triệu hồi Thủy Hầu Tử, giao tiếp với nó.

Thủy Hầu Tử đang cùng A Đại đuổi giết Uông Tàng Hải và Hạn Bạt, cưỡi trên lưng A Đại, không biết tìm đâu ra một cái ba lô đeo lên.

Trong ba lô toàn là đá cuội.

Thỉnh thoảng nó lại lấy đá ra, ném về phía Hạn Bạt và Uông Tàng Hải, chơi không biết chán.

Từ khi được Diệp Thu thuần hóa, Thủy Hầu Tử đã khai mở linh trí, dựa vào uy lực của đại ca mà cáo mượn oai hùm.

Ngược lại, Hạn Bạt và Uông Tàng Hải bị A Đại đuổi cho chạy trối chết trong mộ cổ.

"Lão phu tức chết mất!

Súc sinh chết tiệt." Hành vi của Thủy Hầu Tử, quả thực là một sự sỉ nhục.

Nếu không có A Đại ở đó, Hạn Bạt có thể tiện tay bóp chết nó,

ngay cả thân thể cương thi lông trắng của Uông Tàng Hải cũng có thể dễ dàng xử lý nó.

Nhưng khốn nỗi.

Nó lại trốn sau lưng A Đại, liên tục khiêu khích, vô cùng bỉ ổi.

Khiến Uông Tàng Hải và Hạn Bạt hận không thể xé xác nó ra, nhưng lại không làm gì được.

"Chít chít." Đột nhiên, Thủy Hầu Tử nghe thấy tiếng triệu hồi của Thi Miết Vương Lão Nhị, rồi mắt nó đảo một vòng, kêu với A Đại mấy tiếng rồi rời đi.

"Rầm!" Bên này, Uông Tàng Hải và Hạn Bạt khó khăn lắm mới trốn được vào mộ thất nơi Hạn Bạt ra đời, sau đó Uông Tàng Hải lập tức đóng cửa kim cương lại.

Xích Lân Cự Mãng dùng đuôi đập mạnh vào cửa kim cương, cả mộ thất đều rung chuyển.

Nhưng chất liệu của cửa kim cương vô cùng cứng rắn.

A Đại sau khi tiến hóa cũng không phá được.

"Đi, xuống dưới trước." Uông Tàng Hải dẫn Hạn Bạt, từ đường hầm dưới quan quách trong mộ thất, tiến vào một nơi ẩn giấu khác của ngôi mộ.

Cần phải đợi Hạn Bạt hồi phục rồi mới ra ngoài.

"Gầm." Trong miệng A Đại phát ra âm thanh tựa như tiếng rồng ngâm, nó biết hai tên kia vào trong rồi thì tuyệt đối sẽ không ra nữa.

Thế là nó lè lưỡi rắn, quay người đi tìm Thi Miết Vương Lão Nhị.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc có mở được cửa không, nếu không mở được nữa, chúng ta sẽ bị Thi Miết ăn thịt mất." Phía bên kia, nhóm Hạo Thiên Chân đã bị quân đoàn Thi Miết bao vây.

Vốn tưởng rằng trốn vào mộ thất thì Thi Miết sẽ không vào được, nhưng không bao lâu, Thi Miết đã chui vào từ những nơi khác.

Mộ thất mà nhóm Hạo Thiên Chân đang ở chính là gian dùng để tế tự, cũng là nơi Diệp Thu lấy được Xà Mi Đồng Ngư.

"Đoàng đoàng đoàng." Lính đánh thuê đang dùng vũ khí bắn quét về phía Thi Miết, nhưng Thi Miết quá nhiều, dường như giết không xuể.

"Châm lửa, Thi Miết sợ lửa." Bàn Tử nhớ lại lũ Thi Miết ở Lỗ Vương Cung, lập tức hét lên một tiếng.

Có người lấy cồn từ trong ba lô ra, đổ xuống đất rồi châm lửa.

Lập tức, những con Thi Miết đó thấy lửa liền không tiến lên nữa.

Mọi người vui mừng, phương pháp này quả nhiên hiệu quả.

"Nhanh lên, mở cửa ra, lửa không trụ được lâu đâu." Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình, A Ninh, Hoắc Tú Tú và những người khác đang nghiên cứu cách mở cửa mộ để đến mộ thất tiếp theo.

"Mau nhìn kìa, là Hỏa Xà!

Đại tiểu thư, Hỏa Xà." Đột nhiên, Hoắc Phổ nhìn thấy xa xa có thứ gì đó phát ra ánh sáng xanh lam u u đang tiếp cận, nhìn kỹ thì ra là Hỏa Xà trong truyền thuyết.

Giống hệt như Hỏa Xà được ghi chép trong cổ tịch của Hoắc gia.

Dày đặc Hỏa Xà, có tới mấy trăm con.

Hoắc Phổ trước hết là sững sờ, sau đó là vui mừng.

Không ngờ lại gặp được Hỏa Xà trong mộ dưới đáy biển.

Lần này, bệnh của đại tiểu thư có hy vọng cứu chữa rồi.

"Cười cái quái gì, nhiều Hỏa Xà như vậy, nếu chúng lao tới, chúng

ta đều phải toi đời.” Bàn Tử sắp khóc đến nơi, Hoắc Phổ còn cười được sao?

Bây giờ là lúc chữa bệnh à, nhiều Thi Miết và Hỏa Xà như vậy, trước tiên phải sống sót đã chứ.

“Mở được rồi!” Đúng lúc này, Muộn Du Bình đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ở một vị trí không dễ thấy trên bức tường bên cạnh, anh mạnh mẽ ấn xuống.

Rầm rầm!

Cửa mộ trước mặt, theo tiếng đó mà mở ra.

“Mau đi thôi.” Tất cả mọi người lập tức chui vào trong cửa mộ, sau đó đóng sầm lại.

Sau khi vào cửa mộ, trước mặt là một hành lang dài, không biết dẫn đến đâu.

Chương 21

A Ninh và Thiên Chân nhìn nhau, không do dự, tiến về phía trước.

Cũng không biết đã đi bao lâu, xa xa đã thấy ánh sáng.

“Phía trước có ánh sáng.” Hạo Thiên Chân nói một câu.

“Không phải là có người ở bên trong chứ?” Bàn Tử có chút sợ hãi, lẩm bẩm một câu.

“Im miệng, tên Bàn Tử chết bầm!” A Ninh trừng mắt.

Sợ rằng cái miệng quạ của Bàn Tử lại ứng nghiệm.

“Cái gì vậy?

Tôi hình như thấy một tòa cung điện?” Đột nhiên, Hoắc Tú Tú chỉ về phía trước kinh hô.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của cô, lờ mờ thấy ở nơi có ánh sáng, dường như thật sự có một tòa cung điện thời Minh.

“Ở đó hình như có người?” A Ninh nhíu mày, dường như trước cung điện, cô nhìn thấy một bóng người.

Sắc mặt Muộn Du Bình đột nhiên kinh ngạc, bởi vì anh cũng nhìn thấy, trước cung điện dường như có một bóng người, nhìn bóng lưng có vẻ là một người đàn ông.

Chỉ có điều, khi anh nhìn kỹ lại thì bóng người đó đã biến mất.

“Đừng nói bừa, trong mộ có quái thú tôi tin, nhưng có người thì có đánh chết Bàn gia tôi cũng không tin, trừ phi là ma.” Bàn Tử rụt cổ, cùng Hạo Thiên Chân bước nhanh về phía có ánh sáng.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đi qua hành lang, tiến vào nơi có ánh sáng.

Trước mắt bỗng nhiên rộng mở, đây là một mộ thất khổng lồ, to gần bằng một sân bóng đá, bên cạnh có cửa, rõ ràng sau cửa còn có không gian khác.

“Hít.

Thật sự là một tòa cung điện, trời ạ, nhiều bảo bối quá.” Bàn Tử nhìn những món đồ cổ trong cung điện, mắt trợn tròn như sắp lòi ra ngoài.

Những món đồ cổ này, cái nào cũng tinh xảo đẹp mắt, có đồ sứ, đồ đồng, có vàng bạc.

Tuyệt đối đáng tiền, không chạy đi đâu được.

“Mau nhìn kìa, ở đó hình như có chữ.” Hoắc Tú Tú đột nhiên chỉ vào một bức tường của mô hình cung điện, kinh hô một tiếng.

“Có chữ à?

Đâu, đâu?” Nghe thấy tiếng Hoắc Tú Tú, Bàn Tử la ó, trợn mắt tìm kiếm xem chữ ở đâu.

“Thật sự có chữ, trời ạ, không nhìn rõ.” Không chỉ cô, những người khác cũng vậy, tất cả mọi người đều nhìn thấy trên một bức tường của cung điện có chữ.

Nhưng lại có cảm giác không thể nhìn rõ ý nghĩa của những chữ đó.

Ai cũng tò mò, dùng mắt chăm chú nhìn vào dòng chữ, rõ ràng là chuẩn bị xem nội dung là gì.

Những ai đang nhìn vào dòng chữ đều đứng trước bức tường cung điện, bất động, mặt mày ngây dại, dường như đã rơi vào một giấc mộng.

“Không ổn rồi.” Hạo Thiên Chân không nhìn vào dòng chữ, cậu

đang quan sát xung quanh, còn Bàn Tử, A Ninh, Hoắc Tú Tú và những người khác thì đang nhìn dòng chữ đó.

Một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, Hạo Thiên Chân bèn nhìn về phía Bàn Tử.

Sau đó phát hiện, Bàn Tử mặt mày ngây dại, giống như bị câu hồn vậy.

"Dòng chữ có vấn đề!!!" Hạo Thiên Chân lập tức hiểu ra, dòng chữ này chắc chắn có vấn đề, có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Rốt cuộc là chữ gì mà lại có hiệu quả đáng sợ như vậy.

"Nhanh lên, gọi họ tỉnh lại." Muộn Du Bình cũng không nhìn vào dòng chữ, anh có một cảm giác mơ hồ rằng nơi này tồn tại một sự kinh hoàng lớn.

"Ồ." Hạo Thiên Chân không biết giáo sư ngốc chính là Muộn Du Bình, không dám chần chừ, lập tức đi gọi Bàn Tử tỉnh lại.

"Bốp.

Bàn Tử, tỉnh lại!" "A!

A!!!

Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi!!!

Ha ha.

Bàn gia đã thấy rõ rồi." Bị vỗ mạnh một cái, Bàn Tử giật nảy mình, sau đó lập tức phấn khích hét lên.

"Tên Bàn Tử chết bầm, la hét cái gì, cậu thấy gì?" Những người khác vẫn còn đang chìm trong đó, Hạo Thiên Chân lập tức đi gọi A Ninh, Hoắc Tú Tú và những người khác tỉnh lại.

“Thiên Chân, cậu biết dòng chữ đó viết gì không, Bàn gia tôi đã phát hiện ra một bí mật lớn đó.” Bàn Tử mặt mày hớn hở, nói: “Tôi đã nhìn thấy một người thành tiên!” “Người thành tiên?

Ai vậy?” Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình nhíu mày, Bàn Tử thật sự thích nói bừa, trên đời này làm gì có người thành tiên.

Hoàn toàn không thể nào.

“Bàn Tử không nói dối đâu.” A Ninh tỉnh lại, sắc mặt mang theo một tia sợ hãi nói: “Tiên lộ tẫn đầu thùy vi phong, nhất kiến Vô Thủy đạo thành không.” “Vừa rồi, tôi dường như đã nhìn thấy trong một vùng trời sao, bóng lưng của một người đàn ông quay về phía tôi, vô cùng đáng sợ.” “Người đàn ông đó, tên là Diệp Thiên Đế.” Vừa rồi, những ai bị cuốn vào dòng chữ đó đều dường như đã nhìn thấy, trong một màn sương mù giữa trời sao, bóng lưng của một người đàn ông quay về phía chúng sinh.

Nhìn xuống vạn cổ.

Dù chỉ là một bóng lưng, cũng đã đáng sợ đến thế.

“Tất cả đều bị trúng tà rồi sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

Sao lại đột nhiên trở nên huyền huyễn như vậy?

“Ai da, cậu nhìn là biết ngay.” Bàn Tử không trả lời, kéo Hạo Thiên Chân và giáo sư ngốc do Muộn Du Bình đóng giả đến trước bức tường cung điện có dòng chữ đó.

Hai người biết không có nguy hiểm, cũng không e ngại mà nhìn vào.

Ban đầu, dòng chữ dường như bị bao phủ bởi sương mù, nhưng rất nhanh sau đó, sương mù càng lúc càng rõ ràng.

“Tiên lộ tẫn đầu thùy vi phong, nhất kiến Vô Thủy đạo thành

không.” “Lạc khoản: Diệp Thiên Đế” Trong thoáng chốc, Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình dường như nhìn thấy một vũ trụ sao trời đen kịt, ở cuối trời sao đó, một bóng người quay lưng về phía chúng sinh đang ngồi.

Bùm!

Trong lòng hai người dường như có một giọng nói mách bảo, bóng người quay lưng về phía chúng sinh đó, tên là Diệp Thiên Đế.

“Rắc!” Mộng cảnh tan vỡ, Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình bị Bàn Tử kéo về thực tại.

“Thế nào, thấy rõ rồi chứ, Bàn gia không nói dối mà.” Chỉ một dòng chữ mà có thể khiến người ta đắm chìm trong đó, thậm chí còn nhìn thấy cả hình ảnh.

Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình hít một hơi khí lạnh.

“Diệp Thiên Đế rốt cuộc là ai?

Đây là mộ dưới đáy biển?

Một vị tiên nhân?

Trên đời này thật sự có tiên nhân tồn tại sao?” Có người kinh ngạc thốt lên.

“Không thể nào.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: “Trên đời không thể có người thành tiên, chắc hẳn là thủ đoạn do ai đó bày ra, muốn mê hoặc chúng ta, còn Diệp Thiên Đế này là ai thì cần phải điều tra kỹ mới xác định được.” “Không, vị này hẳn là một người có bản lĩnh thần kỳ.” Hạo Thiên Chân phân tích, tuyệt đối không tin trên đời có người có thể thành tiên.

Sự thần kỳ của dòng chữ này tuy không giải thích được, nhưng trong mộ cổ, có bao nhiêu chuyện có thể giải thích rõ ràng đâu.

“Lẽ nào mộ dưới đáy biển này là mộ của Diệp Thiên Đế?” Bàn Tử đột nhiên vỗ tay một cái.

“Có khả năng.” Hạo Thiên Chân và những người khác gật đầu, cảm thấy dường như đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa.

Thậm chí có khả năng, từ người tên là Diệp Thiên Đế này, có thể tìm ra một đoạn lịch sử hoàn toàn mới cũng không chừng.

“Không đúng, đây hẳn là mộ của Uông Tàng Hải mới phải.” Giáo sư ngốc do Muộn Du Bình đóng giả, dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên lên tiếng.

“Uông Tàng Hải?” Hạo Thiên Chân thì thầm.

Cái tên này, không phải lần đầu tiên cậu nghe thấy.

Trong bút ký của chú Ba, cũng đã xem qua câu chuyện về Uông Tàng Hải.

Trong truyện, Uông Tàng Hải vì theo đuổi sự trường sinh, đã bày ra một ván cờ kinh thiên.

Mộ dưới đáy biển này, theo ghi chép trong bút ký của chú Ba, hẳn là ngôi mộ mà Uông Tàng Hải đã xây dựng cho mình.

Nhưng nếu là mộ của Uông Tàng Hải.

Vậy thì Diệp Thiên Đế là ai?

Hạo Thiên Chân lập tức bối rối.

Chương 22

"Tiểu Tam gia, đại tiểu thư, mau nhìn chỗ này." Đột nhiên, có người của Hoắc gia kinh hô.

Mọi người lập tức đi tới, sau đó sắc mặt liền trở nên trắng bệch, dường như vừa gặp ma.

"Mẹ kiếp, cấu trúc mộ thất này, lạ thật đấy?" Trước mặt mọi người, lẽ ra phải là cấu trúc của một gian mộ thất.

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi là, nơi này dường như có hai gian mộ thất.

Gian mộ thất kết cấu gạch đá ở trên, trông giống như một ngôi mộ hoang ở nông thôn, nhưng gian mộ thất này lại đè lên một gian mộ thất khác.

Giống như hộp lồng trong hộp vậy.

Mộ thất bên dưới có một chiếc quan quách vỡ nát, hiện trường có dấu vết đánh nhau, dường như có thứ gì đó đã thoát ra ngoài.

"Quái dị thật." "Gian mộ thất ở trên, tại sao tôi lại có cảm giác nó xuất hiện từ không trung, trấn áp gian mộ thất vốn có ở dưới, tiện thể đè luôn cả quan quách của mộ thất ban đầu xuống dưới." "Giống như, nhà của chủ mộ có một vị khách mạnh mẽ xông vào, ngang nhiên chiếm lấy nhà của ông ta vậy." Cấu trúc mộ thất trước mắt, tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua.

Vô cùng quái dị.

Không ai hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

"Này, có phải Diệp Thiên Đế đó đã mang mộ thất đến đây, sau đó trấn áp mộ thất của chủ mộ ban đầu, chiếm lấy ngôi mộ dưới đáy

biển này không?" "Theo phân bố phong thủy, nơi này hẳn là vị trí huyệt nhãn của trận phong thủy mộ dưới đáy biển, là trung tâm của cả mộ thất." Hoắc Phổ thời trẻ thường xuyên hạ đấu, cũng biết kiến thức phong thủy, tuy không nhiều nhưng có thể xác định được.

Gian mộ thất này chính là vị trí phong thủy của cả ngôi mộ.

"Đừng nói bừa, sao có thể chứ." Những người khác lắc đầu.

Làm sao có thể có người di chuyển được một ngôi mộ từ nơi ban đầu đến đây, cách cả ngàn dặm, mà lại là một người cổ đại được cho là đã chết từ lâu.

"Nhưng làm sao giải thích được tình huống này?" "Chú Hoắc Phổ, cháu đoán đây hẳn là một ảo ảnh do chủ mộ bày ra, mục đích là để chúng ta suy đoán lung tung." "Cháu đoán đây hẳn là trung tâm của cả ngôi mộ rồi, cháu sẽ đi xem xét xung quanh, xem có thể tìm được manh mối về chú Ba không." "A Ninh, cô cho người canh gác ở lối vào mộ đạo, nếu lũ Thi Miết đuổi theo, chúng ta lập tức tìm cách rút lui." Hạo Thiên Chân ngắt lời Hoắc Phổ, định đi xem xét xung quanh trước.

"Charles, dẫn người canh gác, tiện thể thu dọn và đóng gói tất cả những món đồ cổ này." A Ninh ra lệnh cho Charles và đám lính đánh thuê.

"Vâng, đại tỷ." Charles nhìn những món đồ cổ trong cung điện, nhe răng cười.

Lính đánh thuê, liều mạng làm việc cũng chỉ vì tiền.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Muộn Du Bình, A Ninh, Hoắc Tú Tú và những người khác thì đi xem xét, tìm kiếm xung quanh.

"Ở đây có một cánh cửa, không biết phía sau cửa là nơi nào." Hoắc Tú Tú nhìn thấy một cánh cửa, chuẩn bị đi vào xem xét.

“Tú Tú cẩn thận.” Hạo Thiên Chân không dám để cô vào một mình, nếu xảy ra nguy hiểm, sau khi quay về Hoắc Tiên Cô có thể đánh chết cậu.

Thế là cậu gọi Bàn Tử, cùng Hoắc Tú Tú đi vào trong cửa.

Những người khác thấy vậy cũng lập tức đi theo.

“Mẹ kiếp!!!” “Đẹp quá.” “Tôi hình như thấy một tuyệt thế mỹ nữ, đang vẫy tay với tôi.” “Chú Ba.

Chú Ba!” “Cô.” Vừa đi qua, ánh mắt của mọi người đột nhiên nhìn thấy một vùng ánh sáng bảy màu rực rỡ, ngay khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều bị cuốn vào trong đó.

Thi Hương Ma Dụ.

Người thường nhìn thấy, sẽ bị hương hoa tỏa ra mê hoặc tâm trí, sinh ra ảo giác.

Nhóm Hạo Thiên Chân đã rơi vào ảo cảnh.

Chỉ có Muộn Du Bình, mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, mới có thể chống lại sự tấn công của ảo giác.

“Không ổn!

Thi Hương Ma Dụ!” Sau khi nhìn rõ thứ rực rỡ đó là gì, đồng tử của Muộn Du Bình co rút mạnh, lập tức túm lấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lùi lại.

Còn những người khác thì đang từ từ đi về phía Thi Hương Ma Dụ.

“Đừng cản tôi, đừng cản tôi, tiền của tôi.” “Chú Ba, chú Ba đừng đi.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân giãy giụa, rõ ràng đã rơi vào ảo cảnh.

Muộn Du Bình trực tiếp vỗ mạnh vào sau gáy hai người, hai người lập tức giật nảy mình, tỉnh lại.

“Im miệng, đừng nói gì.” Hai người sau khi tỉnh lại, lập tức định nói gì đó, nhưng bị Muộn Du Bình bịt miệng lại.

“Giọng nói này, Tiểu Ca??” Trong lúc cấp bách, Muộn Du Bình không giấu giọng nói của mình, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức nhận ra anh.

“Là tôi, im miệng.” Muộn Du Bình không giấu giếm, xé chiếc mặt nạ ngốc nghếch trên mặt xuống, để lộ dung mạo thật sự đẹp trai lạnh lùng của mình.

“Mẹ ơi, thật sự là Tiểu Ca.” Bàn Tử phấn khích, vừa định gầm lên thì bị Muộn Du Bình bịt miệng lại: “Im miệng, nhìn kia.” Theo lời anh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn sang, ngay sau đó đồng tử của hai người co rút lại, cảm giác như tim mình sắp ngừng đập.

“Ở đó có người.” Chỉ thấy, trong ánh sáng của Thi Hương Ma Dụ ở xa, dường như có một bóng người, đang ngồi trên một chiếc ghế.

Xung quanh, Hoắc Tú Tú và A Ninh, cùng với người của Hoắc gia, đều đang chìm trong mê man, sắp tiến vào trong ánh sáng của Thi Hương Ma Dụ.

Người đó là ai?

Là người hay là ma?

“Tiểu Ca, mau cứu Tú Tú.” Hạo Thiên Chân sắp sợ chết khiếp rồi.

Bóng người bí ẩn đó, rốt cuộc là ai.

Còn thứ tỏa ra ánh sáng rực rỡ kia, là gì vậy.

“Muộn rồi.” Muộn Du Bình lắc đầu, ra hiệu cho hai người nhìn sang bên cạnh Hoắc Tú Tú và những người khác.

Chỉ thấy, bên cạnh đó, một con vật thân dài hơn hai mươi mét, toàn thân phủ đầy vảy đỏ như nham thạch, mắt tam giác lóe lên ánh

sáng u u lạnh lẽo.

“Mẹ kiếp, lần này toi rồi.” Nhìn thấy con quái vật to lớn này, Bàn Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Con rắn khổng lồ tối qua cũng ở đây.

Xem ra, nó đang bảo vệ bóng người trong sân kia?

“Không được, phải cứu chứ.” Hạo Thiên Chân không bỏ cuộc, lập tức định xông lên.

“Tôi đi.” Muộn Du Bình giữ cậu lại, sau đó thân hình lao ra, chuẩn bị kéo Hoắc Tú Tú và những người khác về.

“Gầm.” Nhưng, thân hình của anh lập tức bị con rắn khổng lồ phát hiện, A Đại vừa mới trở về đây, quấn quanh bên cạnh chủ nhân, nhìn thấy Muộn Du Bình lao tới.

Tưởng rằng người này muốn làm hại chủ nhân, nó lập tức chắn trước mặt Muộn Du Bình, gầm lên giận dữ.

“A Đại, đuổi ba người đó ra khỏi mộ.” Ngồi trên ghế trong sân nhỏ, Diệp Thu còn không thèm nhìn A Ninh và Hoắc Tú Tú đang bị mê hoặc.

Tôi chỉ có hứng thú với Xà Mi Đồng Ngư trên người Hạo Thiên Chân.

Nhưng điều khiến tôi thất vọng là, không hề cảm ứng được Xà Mi Đồng Ngư trên người Hạo Thiên Chân.

Xem ra, lần này xuống mộ cậu ta không mang theo.

Đối với tên đó và Bàn Tử, còn có Trương Khởi Linh, tôi không định giết.

Cứ giữ lại sẽ có ích.

Chỉ cần để A Đại đuổi ba người đó ra khỏi mộ là được.

A Đại gật đầu, lập tức giao chiến với Muộn Du Bình.

Mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, lại có thần khí Hắc kim cổ đao bên người, sức chiến đấu của Muộn Du Bình còn mạnh hơn cả Hạn Bạt.

Trong một lúc, anh và A Đại đã đánh ngang tay.

"Lão Nhị, Tiểu Tam, đi giết sạch những kẻ dám lấy bảo vật của ta ở bên ngoài đi." Những tên lính đánh thuê đó đang thu dọn đồ cổ trong mộ thất, đối với người nước ngoài, Diệp Thu không có chút thương hại nào.

Huống chi những người này còn định lấy đồ của tôi.

Tất cả bảo vật trong mộ thất này, Diệp Thu đều định mang đi, dù sao sau này cũng phải sống trong xã hội loài người, có thể sẽ dùng đến.

"Cót két." "Chít chít." Thi Miết Vương và Thủy Hầu Tử cũng đã quay về đây, nghe lời Diệp Thu, lập tức tiến vào đại điện.

Sau khi ra lệnh xong, Diệp Thu nhìn A Ninh và Hoắc Tú Tú đang bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc.

Phải công nhận, hai người phụ nữ này quả thực rất xinh đẹp, A Ninh cao ngạo lạnh lùng, thân hình bốc lửa.

Hoắc Tú Tú thì thân thiện, đáng yêu như cô em gái nhà bên.

Nhưng, Diệp Thu lại lắc đầu, tôi căn bản không cần phụ nữ.

"Rắc!" Tôi tóm lấy cổ A Ninh và Hoắc Tú Tú, hai người lập tức tỉnh lại từ ảo cảnh, sau đó nhìn thấy Diệp Thu.

"Ách." Đồng tử của hai người phụ nữ co rút lại, sự sợ hãi trong lòng không thể che giấu.

“Yên tâm, sẽ không đau đớn đâu.” Diệp Thu cười tà mị với hai người, rồi hai tay dùng sức.

Chương 23

"Rắc" một tiếng.

Cổ của họ đã bị bẻ gãy.

"Không!" Bên ngoài, nhìn thấy bóng người bí ẩn đó đã giết chết Hoắc Tú Tú và A Ninh, Hạo Thiên Chân như muốn phát điên.

Vốn dĩ Diệp Thu không định giết Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Anh cũng không phải kẻ thích giết chóc.

Nhưng vừa rồi, khi nhìn hai người phụ nữ, trong đầu anh vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 【Phát hiện hai người có thể chất thuần âm, có thể luyện hóa thành Thi Nô.】 【Điều kiện luyện hóa: Túc chủ phải tự tay giết chết người có thể chất thuần âm mới có thể tiến hành luyện hóa.】 【Thi Nô sau khi luyện hóa sẽ giữ lại ký ức ban đầu, tuyệt đối trung thành với túc chủ, không sợ ánh mặt trời, không khác gì người thường và có thể tiến hóa.】 Thi Nô!

Hiện tại Diệp Thu tạm thời không thể rời khỏi mộ huyệt quá xa.

Xích Lân Cự Mãng và Thi Miết Vương, kể cả Thủy Hầu Tử, đều không thể đi quá xa.

Diệp Thu muốn có được năm miếng Xà Mi Đồng Ngư thì cần phải tìm kiếm trong xã hội loài người.

Ban đầu Diệp Thu còn đang nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào để tìm Xà Mi Đồng Ngư.

Giờ thì tốt rồi.

Chỉ cần luyện hóa hai người phụ nữ này thành Thi Nô rồi để họ quay về tìm là được.

“Ặc.” Hoắc Tú Tú và A Ninh đều trợn to mắt, nhìn Diệp Thu đã ra tay giết mình, đồng tử hai người dần dần giãn ra. 【Có chi 10000 tích phân để luyện hóa Thi Nô không?】 【Có chi 10000 tích phân để luyện hóa Thi Nô không?】 Luyện hóa Thi Nô phải được thực hiện ngay khoảnh khắc người đó chết, khi linh hồn chưa rời khỏi cơ thể.

Như vậy mới có thể khóa chặt hồn phách trong thân thể Thi Nô.

Nếu không, hệ thống cũng sẽ không yêu cầu Diệp Thu phải tự tay giết hai người phụ nữ này.

“Luyện hóa.” Một Thi Nô tốn 10000 tích phân, hai người phụ nữ đã rút cạn túi của Diệp Thu, khiến anh lại trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi. 【Bắt đầu luyện hóa.】 【Luyện hóa thành công.】 Rất nhanh, A Ninh và Hoắc Tú Tú vốn đã chết do bị Diệp Thu bẻ gãy cổ, bỗng chốc mở bừng mắt.

Trong ánh mắt của hai cô gái, đầu tiên là một tia mờ mịt.

Sau đó, khi nhìn thấy Diệp Thu trước mặt, họ lập tức quỳ xuống.

“Ra mắt chủ nhân.” “Theo ta vào nhà.” Diệp Thu ừ một tiếng rồi xoay người vào trong nhà, chuẩn bị giao nhiệm vụ cho hai người. 【Có chi 10 điểm tích phân để đổi U Hồn Mê Vụ (dùng một lần) không?】 “Đổi.” Trước khi vào nhà, anh đã bố trí U Hồn Mê Vụ khắp mộ thất.

Xích Lân Cự Mãng, Thi Miết, Hỏa Xà, Thủy Hầu Tử và các kẻ canh mộ khác của Diệp Thu không bị ảnh hưởng trong U Hồn Mê Vụ.

“Sương mù bốc lên rồi.” “Thiên Chân, mau chạy!!” Trong làn sương mờ ảo, Hạo Thiên Chân dường như thấy A Ninh và Hoắc Tú Tú bị bóng người đáng sợ kia giết chết.

Anh ta tức đến nổ đom đóm mắt, Hoắc Tú Tú mà chết thì sau khi quay về, Hoắc gia chắc chắn sẽ không để yên.

“Mau đi.” Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đang giao chiến với Xích Lân Cự Mãng, may mà huyết mạch Kỳ Lân mạnh mẽ, dù huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca lúc này vẫn chưa thức tỉnh.

Sức chiến đấu của anh sẽ dần mạnh lên theo thời gian.

Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân, lập tức chạy về hướng cửa mộ.

Bây giờ hoàn toàn không có tâm trạng đi tìm Tam thúc.

Chỉ muốn mau chóng chạy thoát thân là trên hết.

“Mẹ nó, cái bóng người vừa giết Tú Tú và A Ninh chắc chắn là tên Diệp Thiên Đế kia!” “Bàn gia tao nhớ kỹ rồi, tao thề, cả đời này nhất định phải đào mộ của mày.” Bàn Tử vừa chửi rủa vừa kéo Hạo Thiên Chân chạy.

Tiểu Ca ở lại chặn hậu.

Xích Lân Cự Mãng nhận được mệnh lệnh là đuổi ba người đi, nên cũng không hạ sát thủ.

Nhưng Thủy Hầu Tử và Thi Miết Vương thì khác.

Chúng dẫn theo hơn sáu trăm con Hỏa Xà và sáu nghìn con Thi Miết, đang bắt đầu tàn sát những người còn lại.

“A!” “Pằng pằng pằng!” “Đoàng đoàng đoàng.” Trong sương mù, đám lính đánh thuê hoảng sợ xả súng loạn xạ, xung quanh là lũ Thi Miết dày đặc và những con Hỏa Xà âm u đáng sợ, khiến lòng họ tràn ngập nỗi kinh hoàng.

Liên tục có người bị Hỏa Xà cắn trúng, trong chớp mắt toàn thân phủ đầy những đường vân đen kịt, trúng độc mà chết.

Quân đoàn Thi Miết lại càng len lỏi khắp nơi.

Chỉ cần bị một con Thi Miết bò lên người, nó sẽ lập tức chui vào cơ thể, phá hủy nội tạng.

“Phụt.” Một tên lính đánh thuê ngoại quốc bị vô số Thi Miết gặm thành vụn xương.

“Pằng!

Tao liều mạng với mày!!!” Hoắc Phổ gần như phát điên.

Tiểu thư bị một bóng người bí ẩn trong mộ bắt đi, có thể đã bị giết rồi.

Anh ta dẫn theo người của Hoắc gia, đôi mắt đỏ ngầu, tràn ngập hận thù, thề phải báo thù cho đại tiểu thư.

“Đừng làm hại người của Hoắc gia.” Giọng nói của Diệp Thu truyền đến tai mấy kẻ canh mộ cùng đám Thi Miết và Hỏa Xà.

Người của Hoắc gia, giữ lại vẫn còn có ích.

Lập tức, bất cứ nơi nào Hoắc Phổ đi qua, dù là Thi Miết hay Hỏa Xà, tất cả đều tránh xa, chuyển sang tấn công đám lính đánh thuê kia.

“Chuyện gì vậy?” “Tại sao lũ súc sinh này không tấn công chúng ta?” “Không biết.” Hoắc Phổ và những người khác không hiểu.

Nhưng khi họ định tiến vào sân nhỏ để tìm Hoắc Tú Tú thì lại bị mấy chục con Hỏa Xà chặn lại.

“Xì xì.” Những con Hỏa Xà này tuyệt đối không cho phép bất cứ ai tiếp cận chủ nhân, từng con một lè lưỡi rắn, đôi mắt tam giác lạnh lùng mang theo vẻ âm hiểm cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hoắc Phổ và những người khác.

Nhìn lũ Hỏa Xà, Hoắc Phổ và những người khác lập tức không dám cử động.

Thứ này quá lợi hại.

Hai bên nhất thời giằng co tại đó.

Trong sân, bên trong phòng.

Hoắc Tú Tú và A Ninh đã hóa thành Thi Nô đang quỳ bên cạnh Diệp Thu, đấm bóp chân cho anh.

Ánh mắt hai người nhìn Diệp Thu mang theo sự sùng bái vô tận.

Trước đó, khi bị Diệp Thu giết, trong lòng hai người chỉ có nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

Bây giờ bị luyện thành Thi Nô, nhưng lại giữ được ký ức khi còn sống, đối với hai người mà nói, điều này chẳng khác nào chết đi sống lại.

Biết mình đã trở thành Thi Nô, hai người không những không tức giận, ngược lại trong lòng chỉ có vui mừng.

Bởi vì, Thi Nô có thể tiến hóa, chỉ cần luôn đi theo bên cạnh chủ nhân, làm việc cho ngài.

Khi chủ nhân ban cho cơ hội tiến hóa, hai người sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thậm chí có thể trường sinh bất lão.

"Chủ nhân." Trở thành Thi Nô, trong lòng chỉ có chủ nhân, Hoắc Tú Tú nằm úp trên đùi Diệp Thu.

A Ninh thì đứng dậy, gục lên vai anh.

Diệp Thu ngồi trên ghế, tận hưởng sự dịu dàng của hai Thi Nô.

"Được rồi, ta giao cho hai người một nhiệm vụ, làm tốt sẽ có thưởng." Cơ thể hiện tại của anh là thể chất Hạn Bạt, không thể hành nhân đạo.

Ăn cũng không được, nên anh giả vờ không thấy sự quyến rũ của hai người.

Thể chất thuần âm, đại biểu cho những người phụ nữ chưa từng thất thân.

Vì vậy, A Ninh và Hoắc Tú Tú chắc chắn vẫn còn là hàng nguyên zin.

Điểm này Diệp Thu không hề nghi ngờ.

Chỉ là, vì nguyên nhân của bản thân, hiện tại anh không thể làm chuyện đó, chỉ có thể đợi sau khi tích đủ tích phân, nâng cấp thể chất một lần nữa mới có thể hành nhân luân.

"Vâng." A Ninh và Hoắc Tú Tú có chút thất vọng, Thi Nô tồn tại là để thỏa mãn chủ nhân.

Hai người chờ đợi Diệp Thu giao nhiệm vụ.

"Tú Tú, và A Ninh, sau khi quay về, mọi thứ cứ như cũ, không cần thay đổi.

Chương 24

Giúp ta tìm kiếm Xà Mi Đồng Ngư.” Giao cho hai người nhiệm vụ quay về tìm Xà Mi Đồng Ngư, Diệp Thu đổi từ hệ thống ra hai miếng ngọc bội đưa cho họ.

“Sau khi tìm được, bóp nát ngọc bội, ta tự nhiên sẽ biết vị trí của hai người, mang Xà Mi Đồng Ngư đến gặp ta.” “Vâng, thưa chủ nhân.” Hai người gật đầu, liếc nhìn nhau, dù thế nào cũng phải giúp chủ nhân tìm được Xà Mi Đồng Ngư.

“Chủ nhân, tôi biết Hạo Thiên Chân có một miếng, nhà họ Trần của Lão Cửu Môn cũng có một miếng.” Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút rồi nhớ lại.

“Cừu Đức Khảo cũng có một miếng.” A Ninh nói.

“Ồ?” Ba miếng?

Vậy chẳng phải là, chỉ cần tìm thêm miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, Diệp Thu có thể mở ra cơ hội thành tiên sao?

“Tốt, đi đi, tìm được thứ đó mang đến cho ta.” “Ta sắp rời khỏi lăng mộ dưới đáy biển, đến lúc đó cứ theo thông tin trên ngọc bội mà tìm ta.” Ngọc bội tốn 10 điểm tích phân để đổi, có thể truyền vị trí của Diệp Thu vào ngọc bội bất cứ lúc nào.

Như vậy tiện cho hai người tìm kiếm sau này.

“Vâng.” Hai cô gái gật đầu, lưu luyến nhìn Diệp Thu, sau đó làm một việc bất ngờ, trước khi đi, hai người phụ nữ đã cả gan hôn anh một cái.

“Ha.

Thi Nô quả là cần phải giáo dục cho tốt.” Đối với Hoắc Tú Tú và

A Ninh khi còn là người, Diệp Thu không có nhiều hứng thú.

Nhưng bây giờ họ là Thi Nô, tương đương với những sủng vật bị cấm đoán.

Đối với sủng vật, Diệp Thu rất yêu thương.

"Hi hi." Hôn được chủ nhân, Hoắc Tú Tú và A Ninh mang vẻ mặt mãn nguyện và vui sướng, rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa bước vào sân, cả hai đều trở lại vẻ lạnh lùng.

Sự dịu dàng của Thi Nô, mãi mãi chỉ dành cho một mình chủ nhân.

"Tiểu thư." Hoắc Phổ thấy Hoắc Tú Tú đi ra, lập tức trợn tròn mắt.

Đại tiểu thư không chết?

Tốt quá rồi!

"Ừm." Hoắc Tú Tú gật đầu.

Cô liếc nhìn A Ninh, sau đó hai người tách ra, Hỏa Xà tự động rẽ ra một con đường cho họ đi qua.

"Đi." Hoắc Tú Tú lạnh lùng nói một câu.

"Vâng." Hoắc Phổ nhất thời không cảm thấy có gì khác thường, chỉ cảm thấy tiểu thư dường như có chút khác biệt.

Nhưng bây giờ trong đầu anh ta chỉ toàn là tin mừng đại tiểu thư không chết.

"Bảo vệ đại tiểu thư rời đi, tiện thể bắt một con Hỏa Xà về để chữa bệnh cho đại tiểu thư." Bệnh trên người đại tiểu thư cần Hỏa Xà để chữa trị.

"Không cần nữa, bệnh của tôi khỏi rồi." Hoắc Tú Tú lắc đầu, sau khi trở thành Thi Nô, cơ thể cô đã được cường hóa, bất kể là sức

chiến đấu hay khả năng hồi phục, đều được tăng cường đáng kể.

"Khỏi rồi?" Hoắc Phổ có chút ngạc nhiên, nhưng vì đại tiểu thư đã khỏi nên anh ta cũng không hỏi thêm.

Về phần đại tiểu thư đã vào sân trong một khoảng thời gian, đã xảy ra chuyện gì, đợi sau khi quay về hỏi cũng không muộn.

Người của Hoắc gia bảo vệ Hoắc Tú Tú và A Ninh, nhanh chóng ra ngoài, gặp lại Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca.

"Mẹ kiếp.

Gặp ma rồi!" Bên kia, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang vất vả chiến đấu với Thi Miết, Hỏa Xà và cả Thủy Hầu Tử.

Khi thấy A Ninh và Hoắc Tú Tú, hai người sợ đến mức suýt hồn bay phách tán.

Đúng là ban ngày gặp ma.

Vừa rồi hai người họ đã tận mắt thấy A Ninh và Hoắc Tú Tú bị bóng người bí ẩn kia bóp chết.

Bây giờ lại sống lại?

"Tú Tú?

A Ninh?" Hạo Thiên Chân chết lặng.

"Tiểu Tam gia, đây không phải nơi để nói chuyện, ra ngoài trước rồi nói sau." Hoắc Tú Tú nhàn nhạt nói, cô cần phải lấy được miếng Xà Mi Đồng Ngư của Hạo Thiên Chân cho chủ nhân, nếu không thì cô cũng chẳng thèm để ý đến anh ta.

"Được." Hạo Thiên Chân thở phào một hơi, Tú Tú không chết là tốt rồi.

"Thiên Chân, cậu không thấy kỳ lạ à?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

“Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, tôi đoán lúc nãy hai chúng ta nhìn thấy có thể là ảo giác, giống như lúc chúng ta bị mấy bông hoa phát sáng kia mê hoặc, đều là ảo ảnh thôi.” Hạo Thiên Chân lắc đầu.

“Tiểu Ca, đóa hoa đó là Thi Hương Ma Dụ, một thứ vô cùng đáng sợ, tôi từng đọc về loại hoa này trong một cuốn sách cổ.” “Thi Hương Ma Dụ được mệnh danh là hoa của địa ngục, vô cùng hiếm có, hễ nơi nào có Thi Hương Ma Dụ xuất hiện, chắc chắn có một nhân vật ghê gớm được chôn ở đó.” “Tôi đang đoán, bóng người lúc nãy chúng ta thấy, có khả năng chính là Diệp Thiên Đế đó.” “Chà, đúng là một nhân vật tàn nhẫn.” Bàn Tử bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Bóng người trong luồng sáng rực rỡ kia mang lại cho anh ta nỗi sợ hãi chưa từng có.

Chỉ nhìn thấy một bóng người mờ ảo đã khiến Bàn Tử suýt chết khiếp, có lẽ sau này sẽ bị ám ảnh tâm lý.

“Đừng nói nhảm nữa Bàn Tử, mau rút lui thôi.” Tiểu Ca thoát khỏi con Xích Lân Cự Mãng, dẫn theo Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, cùng với nhóm người của Hoắc Tú Tú và A Ninh, mò mẫm tìm vị trí cửa mộ trong sương mù.

Cả nhóm lập tức tiến vào, men theo cửa mộ chuẩn bị quay trở ra theo đường cũ.

Về phần những tên lính đánh thuê mà A Ninh mang theo, tất cả đều trở thành thức ăn cho Thi Miết.

“Gào.” Bên này, con cương thi lông trắng do Uông Tàng Hải hóa thành, cùng với Hạn Bạt từ trong mộ thất dưới quan quách đi ra.

Không biết Uông Tàng Hải đã làm gì, Hạn Bạt bây giờ đã hoàn toàn hồi phục.

Cánh tay bị gãy cũng đã mọc lại, lớp vảy bị tổn thương trên người

cũng lành lặn như mới.

“Đi, đi báo thù!” Hạn Bạt hồi phục, thực lực lại tăng cường thêm một lần nữa, Uông Tàng Hải lập tức dẫn nó ra khỏi mộ thất, chuẩn bị đi tìm con rắn và con khỉ chết tiệt kia báo thù.

“Mẹ kiếp, sao ở đây lại có hai con, Tiểu Ca, xử nó!!” Đúng lúc này, nhóm người của Hạo Thiên Chân đi qua mộ thất tế tự, tiến vào mộ đạo, chạm trán với Uông Tàng Hải và Hạn Bạt.

Bàn Tử lập tức muốn khóc.

“Tránh ra.” Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, so với con Xích Lân Cự Mãng khổng lồ, con Hạn Bạt trước mắt này trông yếu hơn nhiều.

“Gào.” Hạn Bạt thấy người, mùi vị thơm ngon của máu người lập tức khiến nó hưng phấn.

Uông Tàng Hải cũng không quan tâm, để Hạn Bạt hút thêm chút máu người có thể giúp nó tăng cường thực lực.

“Phụt.” “Rắc!” “Gào.” Tuy nhiên, Uông Tàng Hải đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Tiểu Ca, dựa vào bộ pháp linh hoạt và sức mạnh kinh người, trong lúc chiến đấu với Hạn Bạt, anh đã tìm được cơ hội, trực tiếp một đao chém bay đầu Hạn Bạt.

Lập tức, Hạn Bạt bất động.

“Chết tiệt.

Không ổn rồi.” Uông Tàng Hải thấy vậy, lập tức quay người định chạy.

Nhưng Tiểu Ca đâu có chịu buông tha, anh đuổi theo lại chém thêm một đao, đầu của con cương thi lông trắng cũng bị chém bay.

“Tức chết lão phu rồi!!!

Tên Tống tử kia, lão phu với ngươi không đội trời chung.” Thân

thể cương thi ký sinh đã chết, một tia linh hồn của Uông Tàng Hải lập tức tan thành mây khói.

"Đi!" Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng.

Cả nhóm nhanh chóng tìm được mộ thất lúc vào, sau đó mặc đồ lặn, nhảy xuống ao nước.

Một giờ sau.

Tất cả mọi người đều đã rời khỏi lăng mộ dưới đáy biển, lên thuyền.

Vừa lên thuyền, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, một cảm giác sống sót sau tai kiếp tràn ngập trong lòng.

"Bà nội nó, chuyến đi lăng mộ dưới đáy biển này, Bàn gia suýt nữa bỏ mạng ở đó, tức nhất là chẳng vớt vát được bảo bối gì." "Bàn Tử, tôi còn thảm hơn cậu, manh mối về Tam thúc, tôi chẳng tìm được chút nào." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nằm trên boong tàu, thở hổn hển.

"Thiên Chân, lần này về nhất định phải tra xem, tên Diệp Thiên Đế đó rốt cuộc là ai, Bàn gia tôi thề, cả đời này sẽ đeo bám hắn, phải đào được mộ của hắn mới được." "Bà nội nó, tức chết Bàn gia tôi rồi." Bây giờ trong đầu Bàn Tử chỉ toàn là cái tên Diệp Thiên Đế.

Anh ta nghi ngờ, bóng người lúc nãy nhìn thấy, có khả năng chính là Diệp Thiên Đế.

Một người còn đáng sợ hơn cả Uông Tàng Hải, sau khi chết có thể bố trí nhiều thứ kinh khủng như vậy trong mộ.

"Ừm." Không cần Bàn Tử nói, Hạo Thiên Chân cũng sẽ đi điều tra, Diệp Thiên Đế này, rốt cuộc là ai.

Trong lăng mộ dưới đáy biển.

Sau khi nhóm người Hạo Thiên Chân rời đi, những tên lính đánh

thuê mà A Ninh mang theo đã toàn quân bị diệt, tất cả đều trở thành thức ăn cho Thi Miết.

Chương 25

"Suýt nữa thì quên." Diệp Thu suýt nữa quên mất một chuyện, may mà bây giờ nhóm người Hạo Thiên Chân chưa đi xa, vẫn còn kịp. 【Ting, có chi 1000 điểm tích phân để đổi Thương Thiên Huyết Chú không?】 "Đổi." Thương Thiên Huyết Chú: Người trúng chú sẽ phải chịu lời nguyền của trời cao, mỗi ngày vào giờ Tý sẽ phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, và trên vai sẽ hình thành một ấn ký huyết chú đặc biệt, lời nguyền này có thể dùng Mục Trần Châu để giải trừ. 【Đổi thành công, xin hãy chọn người để nguyền rủa.】 Diệp Thu gieo Thương Thiên Huyết Chú lên người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Về phần những người khác, họ không xứng đáng với một lời nguyền mạnh mẽ như vậy. 【Nguyền rủa thành công.】 Trên biển lớn.

Trên thuyền công trình.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Khởi Linh, ba người vừa thoát chết đang tắm rửa, chuẩn bị thay một bộ quần áo sạch sẽ.

"Thiên Chân, cậu thích xăm mình từ khi nào thế, lại còn xăm một hình kỳ quái như vậy." Bàn Tử mắt tinh, phát hiện ra một hình vẽ kỳ dị sau vai Hạo Thiên Chân.

Giống như một con mắt quỷ màu đỏ máu.

"Xăm mình, tôi chưa từng xăm." Hạo Thiên Chân nói.

"Vậy sao?

Để tôi chụp cho cậu xem." Bàn Tử lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh cho Hạo Thiên Chân xem, vẻ mặt ngơ ngác.

“Cái quái gì đây?

Tôi không có xăm mình mà?” “Trời ạ, trên người Bàn Tử cậu cũng có.” Bàn Tử vừa quay người, Hạo Thiên Chân đã thấy sau lưng anh ta cũng có một hình y hệt.

“Hả?

Tôi cũng có?” “Không chỉ có cậu, Tiểu Ca cũng có.

Anh ấy chắc chắn không xăm mình.” Phát hiện này khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức hoảng hốt.

Tiểu Ca cũng nhíu mày, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chắc là một loại lời nguyền.” Hồi lâu sau, Hạo Thiên Chân và hai người kia nghiên cứu và đi đến một kết luận.

“Mẹ kiếp, chắc chắn là trúng phải lời nguyền của tên Diệp Thiên Đế kia rồi, a!!!

Cũng không biết hiệu quả của lời nguyền này là gì, có gây chết người không nữa.” Trong mộ thất thiên cung, đống hài cốt đã không còn sót lại một chút thịt nào. 【Ting, phát hiện 42 con dã quỷ cấp một, có hấp thụ không?】 “Hấp thụ.” Diệp Thu đứng tại chỗ, hấp thụ 42 linh hồn, thu được 420 điểm tích phân.

“Ai.

Mới ở đây được có hai ngày, lại phải chuyển nhà, thật xui xẻo.” “Hy vọng lần chuyển nhà này, hệ thống sẽ chọn cho mình một nơi tốt, tốt nhất là có một người hàng xóm thân thiện, như vậy cũng có thể qua lại vui vẻ, không đến nỗi nhàm chán.” Lần đầu tiên chuyển nhà, gặp phải Uông Tàng Hải.

Người hàng xóm này tính tình khá nóng nảy, thậm chí có chút ngang ngược.

Nhưng Uông Tàng Hải bị Xích Lân Cự Mãng truy sát suốt cũng đáng thương.

Diệp Thu đang nghĩ, trước khi đi có nên đến chào tạm biệt Uông Tàng Hải không.

Biết đâu sau này ở nơi khác, còn có thể gặp lại linh hồn của hắn.

Dù sao gã này cũng đã bố trí rất nhiều lăng mộ, có lẽ linh hồn hắn đang ẩn náu trong một trong số đó.

"Lão Nhị, dẫn Thi Miết, chuyển hết đồ cổ trong mộ vào mộ thất của ta." Anh dặn dò Thi Miết Vương, dẫn quân đoàn Thi Miết, chuyển tất cả đồ cổ trong ngôi mộ cổ vào mộ thất rộng 100 mét vuông của mình.

Để lúc chuyển nhà, có thể mang đi cùng một lúc. 【Có chi 1000 tích phân để nâng cấp chủ mộ thất không?】 'Nâng cấp.' Chủ mộ thất chỉ có 100 mét vuông, quá nhỏ.

Khi chuyển nhà, đám sủng vật của anh đều cần phải vào trong mộ thất mới có thể đi cùng.

Chỉ riêng A Đại bây giờ đã dài 20 mét, một mình nó đã chiếm hết nửa căn phòng.

Diệp Thu chi 1000 điểm tích phân, nâng cấp mộ thất lên 1000 mét vuông.

Lần này, đủ chỗ để chứa nhiều đồ đạc và đám sủng vật trong nhà.

"Cô cô." "Kỷ kỷ." "Được, đi cùng đi, tiện thể dẫn Thi Miết, chuyển hết bảo vật đồ cổ ở các mộ thất khác về đây." Thủy Hầu Tử hăng hái xung phong, muốn giúp Diệp Thu chuyển đồ cổ.

Một cơ hội tốt để thể hiện trước mặt chủ nhân như vậy, dĩ nhiên nó sẽ không bỏ qua.

Được Diệp Thu đồng ý, Thủy Hầu Tử nhe răng cười, xách cổ Thi Miết Vương đi tìm bảo bối.

"Xì xì." Lúc này, một con Hỏa Xà đến bên cạnh Diệp Thu, truyền tin cho anh.

"Ừm?

Uông Tàng Hải và Hạn Bạt chết rồi?" Đây quả là một tin tức bất ngờ, Uông Tàng Hải và Hạn Bạt đã chết.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Trương Khởi Linh giết.

Mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, sức chiến đấu của Trương Khởi Linh rất cao, giết chết Hạn Bạt và Uông Tàng Hải không phải là chuyện khó.

"Tiếc thật, vốn còn định đến chào tạm biệt người hàng xóm này, chậc chậc." Vì Uông Tàng Hải đã chết, Diệp Thu cũng không cần phải đi tìm.

Thế là, Diệp Thu trực tiếp quay về sân nhỏ, chuyển chiếc giường cổ bằng gỗ kim tơ nam mộc vào trong mộ thất.

Tiện tay cũng chuyển luôn cả Thi Hương Ma Dụ vào trong.

Về phần cây Âm Hòe Thụ, thứ này khi chuyển nhà sẽ tự động đi theo Diệp Thu, đến lúc đó chọn một chỗ để trồng là được.

Số tích phân Diệp Thu cần hiện tại là vô cùng lớn, cây Âm Hòe Thụ mỗi ngày chỉ cho 10 điểm tích phân, đối với anh là quá ít.

Cây Âm Hòe Thụ mỗi khi tăng một cấp phong thủy cho mộ thất, chỉ có thể trồng thêm 5 cây.

Lăng mộ dưới biển là bảo địa phong thủy cấp 2, cũng chỉ có thể trồng mười cây Âm Hòe Thụ, cấp ba trồng 15 cây, cứ thế mà suy ra.

Muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt.

Để sớm hoàn thành nhiệm vụ tổng tích phân 1 triệu, Diệp Thu sẽ không bỏ qua bất kỳ con đường nào để kiếm tích phân.

"Nếu Xà Mi Đồng Ngư có thể hấp thụ, vậy có thể nói rõ, những thứ khác cũng có thể hấp thụ được." Xà Mi Đồng Ngư hấp thụ một miếng, có thể nhận được 5 vạn điểm tích phân.

Trong thế giới đạo mộ, có rất nhiều bảo vật.

Ví dụ như Mục Trần Châu, Quỷ Tỳ, Ma Nhãn... những kỳ trân dị bảo này, không biết có thể đổi lấy tích phân được không.

Vấn đề này, chỉ có thể đợi sau này có được những thứ đó rồi mới thử nghiệm được.

Rất nhanh, toàn bộ bảo bối trong lăng mộ dưới đáy biển đều đã được chuyển vào mộ thất của Diệp Thu.

Không phải Diệp Thu ham tiền, mặc dù hiện tại anh không thể rời khỏi mộ huyệt, nhưng không có nghĩa là sau này cũng không thể.

Sẽ có một ngày, Diệp Thu có thể tự do đi lại dưới ánh mặt trời.

Đến lúc đó, khi không có việc gì làm, anh cũng phải đến xã hội loài người sống một thời gian.

Nếu không cứ suốt ngày ở trong mộ, thật là khô khan.

"Muốn tự do đi lại dưới ánh mặt trời, có lẽ phải đợi tôi đổi được Trường Sinh Thể mới được." Thể chất hiện tại là Hạn Bạt, nhưng cũng là cương thi.

Cương thi sợ ánh mặt trời, Diệp Thu cũng không có cách nào.

Chờ đợi thêm một thời gian nữa, Diệp Thu có thể chuyển nhà lần nữa.

Cuối cùng, Diệp Thu nằm trên chiếc giường gỗ kim tơ nam mộc, buồn chán chờ đợi hồi lâu, thời gian đã đến. 【Ting, phát hiện một

lăng mộ cách ngài 2998 km, cấp độ phong thủy của lăng mộ là cấp 5, xin hỏi có muốn chuyển nhà không?】 Cuối cùng cũng có thể đi.

Nhưng khoảng cách chuyển nhà lần này, có vẻ hơi xa. 2998 km.

Trời ạ.

Gần như băng qua cả đất nước, vị trí hiện tại của Diệp Thu là ở Tây Sa, một nơi xa như vậy, ước tính, chắc là khu vực Tây Bắc rồi.

"Chuyển nhà." Nhưng có một tin tốt, nơi chuyển nhà lần này là một bảo địa phong thủy cấp năm.

Bảo địa phong thủy cấp 2 ở lăng mộ dưới đáy biển đã cho anh phần thưởng 10 vạn điểm tích phân.

Nếu là cấp năm, phần thưởng chẳng phải sẽ nhiều hơn sao.

Chương 26

【Ting, bắt đầu chuyển nhà, trong quá trình di chuyển sẽ xuất hiện ánh sáng mạnh, xin túc chủ không cần hoảng sợ.】 Cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, gần giống như lần đầu tiên.

Quá trình kéo dài khoảng mười phút, khi cảnh vật xung quanh bắt đầu mờ đi, xuyên qua đường hầm thời gian, rồi lại rõ ràng một lần nữa. 【Hoàn tất lần chuyển nhà này.】 Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, Diệp Thu mở cửa mộ thất, bước ra ngoài.

"Ừm?

Đây là một vách đá cheo leo?" Bất ngờ là, nơi lăng mộ chuyển đến lần này là bên cạnh một vách đá.

Mộ thất 1000 mét vuông của Diệp Thu nằm trong một hang động tự nhiên bên vách đá, địa thế ở đây bằng phẳng, mộ thất của Diệp Thu tọa lạc tại đây, chiếm khoảng một phần ba vị trí.

Bên ngoài hang động là vách đá đen kịt.

"Đây là đâu?" Diệp Thu có chút ngạc nhiên, bước ra khỏi mộ thất, bên ngoài, theo sau anh là Xích Lân Cự Mãng, Thủy Hầu Tử, Thi Miết Vương, cùng với mấy nghìn con Thi Miết và mấy trăm con Hỏa Xà.

"Gầm." "Cô cô." "Kỷ kỷ." Đối với ngôi nhà mới, đám sủng vật của Diệp Thu dường như rất thích, bởi vì nơi này khắp nơi đều toát ra vẻ âm u, quỷ khí lượn lờ, âm khí lan tỏa.

Đây là môi trường mà các thú canh mộ yêu thích nhất.

"Đi thăm dò môi trường xung quanh, xem đây là đâu." Diệp Thu để Thủy Hầu Tử và Xích Lân Cự Mãng đi xem xét môi trường xung quanh.

Còn anh thì đứng bên vách đá, phát hiện trong vách đá là một màu đen kịt, âm u đáng sợ, sâu không thấy đáy.

Bên trong vách đá, thỉnh thoảng có gió âm thổi ra, phát ra âm thanh tựa như tiếng quỷ khóc.

Nếu người sống ở đây, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Tuy nhiên, Diệp Thu lại cảm thấy, nơi này không tồi. 【Ting, chúc mừng ngài nhận được 25 vạn tích phân.】 Phần thưởng đến tay, Diệp Thu vui mừng ra mặt. 25 vạn tích phân trong tay, lại có thể mua đồ. 25 vạn tích phân, cộng với 10 vạn điểm từ lăng mộ dưới đáy biển trước đó, và 5 vạn điểm nhận được từ việc hấp thụ Xà Mi Đồng Ngư.

Cộng thêm số tích phân lẻ tẻ kia.

Tổng tích phân hiện tại của Diệp Thu đã có hơn 40 vạn điểm.

Chỉ còn thiếu 60 vạn điểm là có thể nâng cấp hệ thống, mở khóa quyền hạn thương thành mạnh mẽ hơn.

Đám sủng vật đều đã ra ngoài dò đường, trong nhà chỉ còn lại một mình Diệp Thu.

"Nếu đã có tiền rồi, vậy thì cũng nâng cấp nhà của mình lên đi." Trước đó Diệp Thu đã nghĩ, phải nâng cấp mộ thất một chút.

Hiện tại mặc dù mộ thất rộng 1000 mét vuông, nhưng kết cấu mộ thất hình khối vuông vức bằng gạch đá, trông có vẻ tồi tàn.

Như vậy sao được.

Bây giờ có tiền rồi, cũng phải xây cho mình một ngôi nhà tốt để ở chứ.

Tìm kiếm trong hệ thống hồi lâu, Diệp Thu cuối cùng cũng tìm được bản thiết kế lăng mộ. 【Bản thiết kế Lý Thuần Phong Mộ, 10000 tích phân】 【Bản thiết kế Lỗ Vương Cung Mộ, 10000 tích

phân】【Bản thiết kế Hải Để Mộ, 10000 tích phân】【Bản thiết kế Tinh Tuyệt Nữ Vương Mộ, 20000 tích phân】【Bản thiết kế Côn Luân Thần Cung, 20000 tích phân】【Bản thiết kế Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, 20000 tích phân】 Nhiều bản thiết kế mộ thất như vậy, Diệp Thu cuối cùng đã chọn lựa, quyết định chọn bản thiết kế Lý Thuần Phong Mộ.

Không còn cách nào khác, chỉ một bản thiết kế mà đắt như vậy.

Chỉ có Lý Thuần Phong Mộ là cần không gian nhỏ hơn.

Các lăng mộ khác đều cần không gian lớn, Diệp Thu ước tính một chút, hang động tự nhiên hiện tại căn bản không đủ để xây dựng một lăng mộ lớn như vậy.

Hơn nữa, Lý Thuần Phong Mộ, chỉ xét về ngoại hình, là đẹp nhất trong số nhiều mộ thất.

Nó được xây dựng dựa trên nguyên lý ngũ hành bát quái.

Về tạo hình, giống như một con cá âm dương, tinh xảo, tao nhã và uy nghi.【Có chi 10 vạn điểm tích phân để nâng cấp thành Lý Thuần Phong Mộ không?】 "Có." Mười vạn điểm tích phân, nâng cấp mộ thất, Diệp Thu cảm thấy không lỗ.

Dù sao đây cũng là nhà của mình sau này, không thể nào mỗi lần chuyển nhà đều phải chiếm mộ của người khác để ở chứ.

Nhà của mình ở mới thoải mái.【Bắt đầu nâng cấp.

Thời gian dự kiến là 1 giờ.】 Trong chốc lát, phía sau Diệp Thu, mộ thất kết cấu gạch đá rộng 1000 mét vuông ban đầu, đang biến đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một giờ sau, một công trình kiến trúc uy nghi, hùng vĩ xuất hiện trước mặt Diệp Thu.

Một cung điện khổng lồ như cung Thái Cực thời Đường.

Trước cung điện có chín chín tám mươi mốt bậc thềm.

Trước bậc thềm là một đồ án âm dương ngư khổng lồ của Đạo gia.

Hai bên âm dương ngư, dựng đứng chín chín tám mươi mốt cột trụ thông thiên, chất liệu bằng đồng xanh.

"Không tồi.

Thế này mới giống nhà chứ." Diệp Thu nhìn tòa đại điện uy nghi hùng vĩ, gật đầu hài lòng.

Anh rất hài lòng với mộ thất được cải tạo với giá 11 vạn điểm tích phân.

"Về nhà xem thử." Bước vào trong điện, bố cục tổng thể tương tự như cung điện thời Đường.

Chỉ là diện tích khổng lồ, lớn hơn rất nhiều so với 1000 mét vuông trước đây.

Bố cục hợp lý, trang trí trong nhà mang đậm phong cách cổ xưa.

Diệp Thu rất hài lòng.

Anh chuyển chiếc giường gỗ kim tơ nam mộc vào một phòng ngủ trong điện, vàng bạc châu báu và đồ cổ thì đặt ở một phòng khác.

Thi Hương Ma Dụ được Diệp Thu trồng trên đồ án âm dương ngư trước đại điện.

Như vậy không chỉ đẹp mắt, mà Thi Hương Ma Dụ chỉ cần ở trong phạm vi mộ thất của Diệp Thu, có thể không ngừng nuôi dưỡng linh hồn và thi thể của anh.

Sau đó, anh lại trồng thêm 25 cây Âm Hòe Thụ bên cạnh Thi

Hương Ma Dụ.

Bảo địa phong thủy cấp 5, có thể trồng 25 cây Âm Hòe Thụ.

Mỗi ngày có thể cung cấp cho Diệp Thu 250 điểm tích phân, cộng với Thi Hương Ma Dụ mỗi ngày cung cấp 100 điểm.

Diệp Thu hiện tại mỗi ngày có thể nhận được 350 điểm tích phân.

Sắp xếp xong xuôi, Diệp Thu chuyển một chiếc ghế thái sư, mang về từ lăng mộ dưới đáy biển, ngồi ở cửa cung điện.

Anh ung dung nằm đó, chờ đám sủng vật trở về.

"Gầm." "Kỷ kỷ." "Cô cô." Không lâu sau, Xích Lân Cự Mãng, Thủy Hầu Tử và Thi Miết Vương đã trở về.

Diệp Thu vừa định hỏi, thì nhanh chóng phát hiện, phía sau chúng, có một con rắn khác.

Một con rắn có kích thước không thua kém Xích Lân Cự Mãng, có ba cái đầu, toàn thân phủ đầy vảy, ánh mắt hung ác, vô cùng đáng sợ.

"Trời ạ, nơi này có một con rắn lớn như vậy sao?" Diệp Thu ngây người một lúc.

"Con rắn lớn kia là của ngươi?

Người mới chuyển đến à?" Đúng lúc này, Diệp Thu nghe thấy một giọng nói phụ nữ rất dễ nghe.

Ngay sau đó, anh thấy, trên lưng con rắn ba đầu kia, có một người phụ nữ mặc trang phục dị vực, mặt che mạng, chỉ để lộ đôi mắt.

Giọng nói của người phụ nữ này nhẹ nhàng, dường như xa, lại dường như gần.

Không nhanh không chậm, mang theo một vẻ uy nghiêm bẩm sinh.

Cô mặc một bộ trang phục Tây Vực vô cùng lộng lẫy, tinh xảo,

mái tóc dài được búi lên, trên đầu đội một chiếc vương miện bằng vàng vô giá.

Mạng che mặt che kín mặt, không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng đôi mắt kia lại đẹp như sao trời, và Diệp Thu có thể cảm nhận được, đôi mắt của cô rất đặc biệt.

Chỉ là, cơ thể của người phụ nữ dường như hư ảo trong suốt, rõ ràng không phải thực thể, chắc là một loại hành vi tương tự như linh hồn xuất khiếu.

Hàng xóm?

Chắc là vậy rồi.

Chương 27

Xem ra, người hàng xóm mới này dường như không có ác ý với anh.

Chỉ là có chút cao ngạo lạnh lùng.

"Phải, tôi vừa mới chuyển đến đây, hy vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình." Sống một mình, quả thực có chút cô đơn.

Nếu có một người hàng xóm tính tình tốt, thỉnh thoảng có thể qua lại, cũng không tồi.

"Năng lực của tiên sinh, tôi rất khâm phục, có thể di chuyển một lăng mộ đồ sộ như vậy đi ngàn dặm, loại thần lực này, như thần linh vậy." Người phụ nữ nhận được câu trả lời, trong lòng chấn động.

Cô đã ngủ yên ở đây từ lâu, hôm nay nghe thấy động tĩnh mới tỉnh lại, liền thấy một con Xích Lân Cự Mãng do Hỏa Xà tiến hóa thành.

Điều này khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Rắn, là thánh vật đồ đằng của tộc cô.

Trong phần mộ của cô, cũng nuôi Hỏa Xà, nhưng không có một con nào có thể tiến hóa thành Xích Lân Cự Mãng đáng sợ như vậy.

Vì tò mò, cô đặc biệt đến bái kiến Diệp Thu.

"Cô quá khen rồi." Khen ngợi xã giao mà thôi, Diệp Thu cũng không coi là thật.

"Nếu cô không chê, mời vào nhà ngồi chơi." Dù sao cũng là hàng xóm, mời đối phương vào nhà làm khách, cũng là một lễ nghi tốt đẹp.

Người phụ nữ suy nghĩ một chút, đôi mắt như sao trời tò mò nhìn Diệp Thu, rồi gật đầu.

Rắn khổng lồ ba đầu và Xích Lân Cự Mãng, Thủy Hầu Tử đợi trước cung điện, người phụ nữ từ trên lưng rắn ba đầu xuống.

"Tiên sinh cũng thích rắn sao?" Diệp Thu kinh ngạc, người phụ nữ này rất cao, nhưng cơ thể lại hư ảo.

Thấy anh nhìn mình, người phụ nữ giải thích: "Tôi hiện đang ở trạng thái linh hồn, bản thể đang ngủ say." "Ồ." Anh đoán không sai.

"Đúng vậy, nhà tôi có nuôi rắn, đều là Hỏa Xà, con to này tên là A Đại, là sủng vật đầu tiên của tôi." Diệp Thu chỉ vào A Đại, giải thích một câu.

Người phụ nữ nghe vậy, mắt sáng lên: "Rắn là hóa thân của thần minh tại nhân gian, người Ma tộc chúng tôi sùng bái thần rắn, tiên sinh cũng thích rắn như vậy, lẽ nào cũng là người Ma tộc?" Ma tộc?

Chủng tộc gì vậy?

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Không phải, tôi là hậu duệ chính thống của Long Quân, không phải Ma tộc." "Hậu duệ Long Quân?" Người phụ nữ kinh ngạc: "Vậy tại sao tiên sinh lại đến Tây Vực?

Người Trung Thổ không thích nhất vùng đất Tây Vực chúng tôi, cho rằng đây là nơi hoang vu, chẳng lẽ tiên sinh là vương tộc của triều Đại Chu?" Triều Đại Chu?

Đó là thời quá xa xưa rồi.

Diệp Thu hiểu ra, khi người phụ nữ này chết, rõ ràng là mấy nghìn năm trước.

Nếu không sẽ không cho rằng, bây giờ vẫn là thiên hạ của nhà Chu.

Nhưng đối với điều này, anh cũng không giải thích, thân phận gì đối với anh đều không quan trọng.

“Có thể nói vậy, tôi vẫn luôn theo đuổi cơ hội thành tiên, bao nhiêu năm qua vẫn luôn tìm kiếm, đến Tây Vực, cũng là một sự tình cờ.” “Thành tiên?” Người phụ nữ trong lòng kinh ngạc.

Việc cô vẫn luôn làm, là để trường sinh.

Người đàn ông trước mắt này, lại là vì thành tiên.

Trường sinh và thành tiên, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Chẳng trách, có thần lực như vậy, có thể di chuyển cả tòa mộ thất cung điện đi ngàn dặm.

Đây, nhất định là thủ đoạn của thần tiên.

“Vương tộc Đại Chu.

Chẳng trách.” Người phụ nữ lẩm bẩm, sau đó không hỏi thêm nữa.

Lần này, vốn định đến thăm dò hư thực, sau khi biết đối phương là người từ vương tộc Đại Chu, người phụ nữ đã chấp nhận thân phận của Diệp Thu.

Mới có thể bình đẳng ngồi nói chuyện.

Nếu không, người phụ nữ tuyệt đối sẽ không đối xử khách khí với Diệp Thu như vậy.

Bởi vì bản chất cô không phải là người lương thiện.

Nói chuyện vài câu, người phụ nữ đứng dậy cáo từ.

Diệp Thu tiễn cô rời đi, biết được mộ thất của cô, cách đây không xa.

“Nếu có thời gian, tiên sinh có thể đến chỗ của bản vương làm khách.” Người phụ nữ khí thế mười phần, rõ ràng khi còn sống là một người ở địa vị cao.

“Nhất định.” Diệp Thu gật đầu, đồng ý.

Sau đó người phụ nữ cười rắn khổng lồ ba đầu rời đi.

Tóm lại, người hàng xóm nữ lần này, tính tình không tồi.

Hai người nói chuyện khá vui vẻ.

“Như vậy mới tốt chứ, mọi người sống yên ổn với nhau, đừng gây chuyện như Uông Tàng Hải, nhỏ nhen như vậy, cứ phải để tôi ra tay giết người.” Sa thành.

Trên đường trở về Hoắc gia, Hoắc Tú Tú theo lời dặn của Diệp Thu, mọi thứ vẫn như cũ, không hề biểu hiện ra bất kỳ điều gì khác biệt.

Nhưng người của Hoắc gia có thể cảm giác được, đại tiểu thư sau khi trở về, dường như đã thay đổi một chút.

Trở nên lạnh lùng hơn, trước đây đại tiểu thư đối xử với người trong nhà đều ôn hòa, làm sai việc đại tiểu thư cũng không trách mắng.

Bây giờ, hễ làm sai việc, tất nhiên sẽ bị đại tiểu thư trừng phạt.

Trong một thời gian, người của Hoắc gia bất kể nam nữ, đối với Hoắc Tú Tú đều có một loại sợ hãi, cảm giác ngày càng giống Hoắc Tiên Cô.

“Không tồi, Tú Tú của bà đã trưởng thành rồi.” Hoắc Tiên Cô đối với điều này lại vô cùng hài lòng, cho rằng Hoắc Tú Tú đã trưởng thành.

Để cai quản hạ nhân, cần phải có thủ đoạn như vậy.

Nếu không tính tình quá tốt, ai cũng có thể bắt nạt, sẽ bị ngoài mặt vâng dạ sau lưng làm trái.

“Đại tiểu thư, đồ của Ngô gia tiểu tam gia gửi đến.” Hoắc Phổ đưa một chiếc hộp đến trước mặt Hoắc Tú Tú.

“Biết rồi.” Hoắc Tú Tú biết, bên trong chắc chắn là Xà Mi Đồng Ngư.

Trước đó khi trở về, cô đã hỏi Hạo Thiên Chân xin thứ đó, đối phương nói không có, sẽ gửi cho cô sau khi về.

Bây giờ Hạo Thiên Chân, không biết Xà Mi Đồng Ngư có tác dụng gì.

Lại tiện cho Hoắc Tú Tú.

“Bây giờ đã lấy được một miếng, tiếp theo phải đến Trần gia, tìm miếng Xà Mi Đồng Ngư còn lại.” “Đợi A Ninh lấy được miếng trong tay Cừu Đức Khảo, chủ nhân chỉ còn thiếu miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng là tập hợp đủ.” “Miếng cuối cùng, rốt cuộc ở đâu nhỉ.” Hoắc Tú Tú nhíu mày, cô hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện khác, chỉ nghĩ đến việc có thể giúp chủ nhân tìm Xà Mi Đồng Ngư, sau đó là ở bên cạnh bà nội.

Mặc dù đã trở thành Thi Nô, nhưng tình cảm của cô không hề thay đổi.

Chủ nhân trong lòng là vị thần tối cao, còn bà nội là người thân duy nhất.

Diệp Thu không hề cắt đứt thất tình lục dục của cô.

“Hoắc Phổ, dẫn người đi một chuyến đến Trần gia.

Giúp tôi hỏi xem, Xà Mi Đồng Ngư trong tay họ, có bán không.” “Vâng, đại tiểu thư.” “Bàn gia sắp bị hành hạ đến chết rồi.” “Thiên Chân, mau cứu tôi với!” Đêm khuya, tại Hàng Thành, bên trong Ngô Sơn Cư.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lúc này cảm thấy trên người như có vạn con kiến đang cắn xé, không đến nỗi chết người nhưng lại đau đến thấu tim.

Kể từ khi phát hiện mình bị trúng lời nguyền, hai người nhận ra lời nguyền này cứ đúng 12 giờ đêm mỗi ngày là sẽ phát tác.

Mỗi lần phát tác kéo dài khoảng mười mấy phút.

Cơn đau thấu tim đó khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sống không bằng chết.

"Mẹ kiếp, Diệp Thiên Đế, đừng để Bàn gia đây tìm được mộ của mày, nếu không chắc chắn sẽ lôi xác mày ra khỏi quan tài, tiên gian hậu sát!" "Hù hù...

Bàn gia sắp chết rồi." Hết sức khó khăn mới chịu đựng qua được, cả hai người Bàn Tử mồ hôi lạnh vã ra như tắm, làm ướt sũng quần áo.

"Bàn Tử nói đúng, cái tên Diệp Thiên Đế đó, đợi chúng ta tìm được mộ của hắn, nhất định phải lôi xương cốt ra tán cốt dương hôi." Hạo Thiên Chân cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm qua, hai người dẫn theo người, lại lặng lẽ xuống mộ dưới đáy biển một lần nữa.

Lần này hai người đã biết tình hình bên trong, chuẩn bị đầy đủ, mang theo nhiều súng phun lửa và các vũ khí khác để đối phó với thi miết và hỏa xà.

Thậm chí còn chuẩn bị một lượng lớn súng gây mê, định dùng để đối phó với con mãng xà khổng lồ kia.

Nhưng khi tiến vào mộ thất, họ lại phát hiện bên trong trống không.

Chương 28

Ngôi mộ bằng gạch đá đột ngột xuất hiện, đè lên vị trí phong thủy của quan quách, cùng với con mãng xà khổng lồ, thủy hầu tử, thi miết… tất cả đều biến mất.

Ngay cả Thi Hương Ma Dụ cũng không thấy đâu.

Công cốc một chuyến, nhưng Hạo Thiên Chân lại thấy may mắn.

Trong lăng mộ dưới đáy biển, họ đã tìm thấy manh mối về chú Ba.

Nhân tiện đó, Hạo Thiên Chân còn làm một việc điên rồ hơn, đó là dỡ cả bức tường trong điện của mộ thất thiên cung mang về.

Chỉ vì, trên bức tường đó, có một đoạn văn do Diệp Thu viết.

"Tiên lộ tận cùng ai là đỉnh, vừa thấy Vô Thủy đạo thành không." "Ký tên: Diệp Thiên Đế" Cả hai người ướt sũng, cũng không ngủ được, bèn ngồi lại nghiên cứu đoạn văn tự vừa mang về nhà.

"Thiên Chân, Diệp Thiên Đế này rốt cuộc là người của triều đại nào, chúng ta tra nhiều tài liệu như vậy mà không tìm được bất kỳ manh mối nào liên quan đến hắn." "Còn nữa, tại sao những thứ trong mộ thất đó lại biến mất hết?

Cái bóng người mà chúng ta thấy hôm đó, có phải là Diệp Thiên Đế không?" Bàn Tử đến giờ vẫn không hiểu.

Tại sao mộ thất bằng gạch đá, xích lân cự mãng, hỏa xà, thủy hầu tử, thi miết, Thi Hương Ma Dụ, và bóng người bí ẩn đó... tất cả những thứ đó lại biến mất được chứ?

"Tôi cũng không biết." Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: "Nhưng tôi đoán, Diệp Thiên Đế hẳn là một nhân vật cổ xưa, thậm chí có khả năng còn sớm hơn cả những ghi chép lịch sử hiện có của chúng ta

cũng không chừng.” “Sớm hơn ghi chép lịch sử hiện có?” “Chẳng lẽ là người thời thượng cổ?

Thật sự là thần tiên sao?” Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

“Chắc không phải thần tiên đâu, cậu phân tích kỹ đoạn văn này đi.” Hạo Thiên Chân chỉ vào chữ trên bức tường đá trước mặt, nói: “Nếu là thần tiên, chắc chắn đã sớm đạt đến cảnh giới siêu thoát rồi.” “Nhưng qua đoạn văn này, có thể rút ra một thông tin, đó là Diệp Thiên Đế vẫn luôn theo đuổi con đường thành tiên, nhưng con đường thành tiên rất gian nan, có lẽ hiện tại vẫn chưa hoàn thành.” “Còn nữa, tôi đoán cái tên Vô Thủy này, có lẽ cũng là một người, hoặc một thế lực nào đó, đang cản trở Diệp Thiên Đế thành tiên.” “Bàn Tử, sau này ngoài việc tìm chú Ba, chúng ta lại có thêm một nhiệm vụ nữa, đó là tìm ra cái người gọi là Diệp Thiên Đế này.” Qua phân tích của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cảm thấy rất có lý.

Cái người tên Diệp Thiên Đế này, bất kể là nhân vật thời kỳ nào cũng không quan trọng.

Quan trọng là, hắn đang trên con đường theo đuổi thành tiên, và vẫn chưa thành công.

Nếu chưa thành công, vậy thì hắn không phải tiên nhân, chỉ là một người chết có năng lực thần kỳ mà thôi.

“Được, cả đời này Bàn gia tôi không làm gì khác, chỉ chuyên tâm tìm Diệp Thiên Đế, nhất định phải chặt đứt con đường thành tiên của hắn, để hắn làm cô hồn dã quỷ.” “Nhưng Thiên Chân, trước khi tìm hắn, chúng ta không phải nên giải lời nguyền trước sao?” “Bàn gia tôi thật sự quá khó chịu rồi.” Mỗi lần lời nguyền phát tác, đều sống không bằng chết, Bàn Tử gần như muốn khóc.

“À... tôi cũng không có cách nào, tôi còn không biết đây là loại lời nguyền gì, Tiểu Ca cũng không rõ cách giải trừ.” Hạo Thiên Chân

cũng bất lực.

Bởi vì hoàn toàn không hiểu về lời nguyền này, trong bút ký đạo mộ của ông nội không có ghi chép, chú Ba cũng chưa từng đề cập.

Đúng lúc này, hai người đột nhiên thấy Tiểu Ca mặc áo đen, lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện trước mặt.

"Trời ạ, Tiểu Ca xuất quỷ nhập thần, muốn dọa chết người à." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân giật nảy mình.

Tiểu Ca không nói gì, bản tính của Muộn Du Bình vốn ít nói.

Lấy ra một cuốn sách cổ từ trong người, Tiểu Ca ném cho Hạo Thiên Chân.

"Trang 24." Hạo Thiên Chân lật đến trang 24, rồi lập tức hét lên: "Bàn Tử, mau cởi quần áo!" Bàn Tử ngẩn người, sau đó vội vàng ôm chặt quần áo, sắc mặt đại biến: "Thiên Chân, Bàn gia tôi coi cậu là anh em tốt, cậu không thể có ý đồ bất chính với tôi được." Gã này rõ ràng đã nghĩ lệch, Hạo Thiên Chân trừng mắt một cách bực bội.

"Cút đi, đừng làm tôi buồn nôn, Tiểu Ca tìm được loại lời nguyền rồi, mau cởi quần áo ra, tôi đối chiếu." Đưa cuốn sách cổ trong tay cho Bàn Tử xem, trên sách quả nhiên có ghi chép một hình vẽ, rất giống với lời nguyền trên người mấy người họ.

"Tuyệt vời, tôi cởi đây." Bàn Tử không nhiều lời, lập tức cởi áo.

Tìm được lời nguyền, tức là có hy vọng giải trừ.

"Không sai, chính là hình này, Tiểu Ca, anh giỏi thật." Sau khi đối chiếu, Hạo Thiên Chân phát hiện hình vẽ trên sách cổ giống hệt với hình trên người Bàn Tử.

"Mau xem có cách nào giải lời nguyền không?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

“Đừng vội, để tôi xem.” Hạo Thiên Chân xem kỹ: “Đây là Thương Thiên Huyết Chú, một loại lời nguyền được gieo vào trong máu, người trúng chú mỗi ngày vào lúc nửa đêm sẽ phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.” “Lời nguyền này là của một vương tộc nào đó thời Tây Chu thượng cổ, dùng để nô dịch nô lệ.” “Phượng Hoàng Đảm có thể giải được chú này.” “Mẹ kiếp, tức chết đi được, gã đó coi anh em chúng ta là nô lệ!” Bàn Tử sau khi biết nội dung, tức đến phát điên.

Đường đường là Mạc Kim Giáo Úy, lại bị người ta coi là nô lệ, hạ lời nguyền.

Hạo Thiên Chân không để ý: “Được rồi Bàn Tử, việc cấp bách bây giờ là tìm cách giải lời nguyền đã.” Bàn Tử cười hắc hắc: “Trong sách nói, muốn giải lời nguyền, cần dùng Phượng Hoàng Đảm, nhưng Phượng Hoàng Đảm là thứ quái gì?” “Tôi cũng không biết.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, quay sang hỏi Tiểu Ca: “Tiểu Ca có biết không?” Tiểu Ca lắc đầu.

Hắn cũng không biết Phượng Hoàng Đảm.

“Đợi sáng mai, chúng ta đi tìm người hỏi vậy.” Sáng sớm hôm sau, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đến bảo tàng, chuyên tìm một vị giáo sư già để hỏi về Phượng Hoàng Đảm.

Một vị giáo sư già của bảo tàng Hàng Thành, là bạn của thầy giáo Hạo Thiên Chân.

“Phượng Hoàng Đảm, tương truyền là viên châu thần kỳ do phượng hoàng niết bàn tái sinh hóa thành, có năng lực hồi sinh người chết, nhưng đó đều là truyền thuyết.” “Giáo sư Trần, vậy ngài có biết tung tích của Phượng Hoàng Đảm không?” Hạo Thiên Chân hỏi.

Giáo sư Trần đã ngoài sáu mươi, là giáo sư chuyên nghiên cứu lịch sử cổ đại.

Nghe Hạo Thiên Chân hỏi, ông ngẫm nghĩ một lát: "Mà này, trước đây cũng có người tìm tôi hỏi về Phượng Hoàng Đảm này." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ngẩn người.

Có người tìm giáo sư Trần hỏi tung tích của Phượng Hoàng Đảm?

"Là ai vậy?" Cả hai tò mò.

Giáo sư Trần lắc đầu: "Tôi không quen, chỉ biết đó là một du học sinh từ nước ngoài trở về, do một đồng nghiệp cũ của tôi giới thiệu, nhưng tôi lại biết được một thông tin khác từ cô ấy." Một thông tin khác?

Bàn Tử vội hỏi: "Giáo sư, thông tin gì vậy ạ?" "Là thế này, Phượng Hoàng Đảm còn có một tên gọi khác là Mục Trần Châu, cô gái đó hình như nói, Mục Trần Châu ở trong một ngôi mộ cổ, nhưng không biết là ngôi mộ nào." Mục Trần Châu.

Trong mộ cổ.

Hạo Thiên Chân lẩm bẩm trong miệng, sau đó chào từ biệt giáo sư Trần, quay về Ngô Sơn Cư.

Bàn Tử nằm trên ghế trong sân, than thở một cách chán nản.

"Trời ơi, tại sao lại đối xử với Bàn gia tôi như vậy." "Được rồi, tiếp theo ngoài việc tìm chú Ba, chúng ta có thêm một nhiệm vụ, đó là khi xuống mộ phải tìm Mục Trần Châu." Có được thông tin về Mục Trần Châu, cũng tức là Phượng Hoàng Đảm, biết được thứ đó hẳn là ở trong mộ.

Chỉ là, ở mộ nào thì không rõ.

"Được rồi, thời gian tới chúng ta phải đến Tần Lĩnh một chuyến, chú Ba sau khi rời mộ dưới đáy biển, chắc là đã đến Tần Lĩnh." "Bàn Tử, cậu đi Sa Thành với tôi một chuyến trước, tôi cần tìm một người, lần này đi Tần Lĩnh, cần người giúp đỡ." "Được, đi thôi." Kinh thành.

Trong một tứ hợp viện nào đó.

“Lần này chúng ta đến thành cổ Tinh Tuyệt, có tìm được hay không, tất cả nhờ vào cậu Hồ và cậu Vương đấy.” Một người đàn ông trung niên đeo kính, đang nói chuyện với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Lần này mượn danh nghĩa đội khảo cổ, đến Tây Vực tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, cần một người giỏi phân kim định huyệt.

Vừa hay, người đàn ông trung niên này quen biết Đại Kim Nha, thế là Đại Kim Nha đã giới thiệu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Sau một hồi thử tài, Hồ Bát Nhất đã dùng năng lực của mình để nhận được sự khẳng định của người đàn ông.

“Chuyện đó khỏi nói, hai anh em chúng tôi đảm bảo sẽ đưa các vị tìm được thành cổ đó, nhưng chúng ta đã nói rồi, sau khi xong việc, thù lao không được thiếu một xu nào đâu đấy.” Vương Bàn Tử là kẻ ham tiền, cuộc sống hiện tại của hai người rất eo hẹp.

Có thể nói là sống khá thê thảm.

Khó khăn lắm mới nhận được một công việc tốt, tự nhiên không thể để vuột mất.

“Chuyện thù lao, tuyệt đối không thiếu một phân.” Tuyết Lỵ Dương từ trong phòng bước ra, lạnh lùng nói.

Thế là, hai bên đã hẹn, ba ngày sau gặp nhau ở Tây Vực.

Lúc đó sẽ bắt đầu tiến vào sa mạc Taklamakan, tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Sa Thành.

Hoắc gia.

“Đại tiểu thư, đã hỏi rõ rồi, người của Trần gia đúng là có Xà Mi

Đồng Ngư, nhưng bọn họ nói sẽ không bán cho bất kỳ ai, và cũng sẽ không bán cho Hoắc gia chúng ta." Hoắc Phổ đang bẩm báo với Hoắc Tú Tú, ông ta đã đến Trần gia một chuyến để tìm người đứng đầu.

Đối phương sau khi biết Hoắc gia muốn mua Xà Mi Đồng Ngư đã thẳng thừng tuyên bố, bán cho ai cũng được nhưng sẽ không bán cho Hoắc gia.

Hai nhà sớm đã có ân oán.

Dù cùng thuộc Cửu Môn, nhưng nước sông không phạm nước giếng.

"Biết rồi." Hoắc Tú Tú sắc mặt lạnh lùng, Trần gia không bán, vậy thì đừng trách cô: "Triệu tập nhân thủ trong nhà, tối mai hành động, diệt Trần gia, lấy Xà Mi Đồng Ngư." "Đại tiểu thư, thật sự phải làm vậy sao?" Hoắc Phổ chấn động, nếu động thủ, đó chính là khơi mào chiến tranh, các nhà khác trong Cửu Môn sẽ không ngồi yên.

Hoắc Tú Tú liếc ông ta một cái, lạnh lùng nói: "Lời của tôi, không nói lần thứ hai, Xà Mi Đồng Ngư, bắt buộc phải lấy được." "Vâng." Hoắc Phổ không hỏi nữa, hiện tại cả Hoắc gia đều do Hoắc Tú Tú làm chủ.

Kể từ khi trở về, Hoắc Tiên Cô đã giao toàn bộ quyền lực trong nhà cho cô.

Đối với việc diệt Trần gia, Hoắc Phổ không có ý kiến.

Suy cho cùng hai bên là thế thù, động thủ chỉ là chuyện sớm muộn.

Trước giờ vẫn luôn có Tân Nguyệt Phạn Điếm ở đó đè nén, hai nhà mới không động thủ.

Không lâu sau, Hoắc Tiên Cô nghe tin, đến phòng của Hoắc Tú Tú.

"Tú Tú, cháu muốn diệt Trần gia?

Chương 29

Vì sao?" Đối với việc cháu gái huy động nhân thủ trong nhà, tấn công Trần gia, Hoắc Tiên Cô rất kỳ lạ.

"Bà nội, cháu nói thật với bà, lần này cháu đến mộ dưới đáy biển, đã tìm được một cơ duyên liên quan đến trường sinh, nhưng cần Xà Mi Đồng Ngư." "Chỉ cần tập hợp đủ tất cả, mở ra một nơi, có thể sẽ có được sức mạnh trường sinh." "Cháu muốn chữa khỏi bệnh cho bà nội, để bà trường sinh, mãi mãi ở bên cạnh cháu." Hoắc Tú Tú sau khi trở thành Thi Nô, về lý thuyết là trường sinh bất lão, bởi vì chỉ cần Diệp Thu không chết, cô sẽ mãi mãi thanh xuân, không già đi.

Nhưng bà nội thì không được.

Cô không muốn nhìn bà nội chết đi, chỉ cần giúp chủ nhân tìm được Xà Mi Đồng Ngư, lúc đó có thể cầu xin chủ nhân, để bà nội được trường sinh.

Như vậy, cô có thể thường xuyên ở bên cạnh bà nội.

"Con bé ngốc.

Làm tất cả, đều là vì bà nội sao?" Hoắc Tiên Cô kinh ngạc, sau đó hốc mắt ươn ướt, không ngờ Hoắc Tú Tú muốn diệt Trần gia, lấy Xà Mi Đồng Ngư, là vì bà già này?

"Con bé ngốc, bà nội đối với trường sinh, không có bất kỳ hy vọng xa vời nào, nhưng nếu cháu đã quyết định, chắc chắn là có nắm chắc, vừa hay món nợ năm đó, cũng nên trả rồi." "Nhưng cháu phải nghĩ cho kỹ, một khi động thủ, chúng ta sẽ phải đối mặt với toàn bộ Cửu Môn." Hoắc gia động thủ, diệt Trần gia không khó.

Cái khó là, sau khi diệt xong, Hoắc gia sẽ phải đối mặt với sự uy

hiếp của toàn bộ Cửu Môn.

"Cửu Môn?

Hừ." Hoắc Tú Tú trong lòng khinh thường, trước đại sự thành tiên của chủ nhân, Cửu Môn cỏn con, nếu dám cản đường, vậy thì diệt luôn.

Trên đời này, không có chuyện gì, quan trọng hơn chuyện của chủ nhân.

"Bà nội yên tâm, trong lòng cháu đã có tính toán." Cô không sợ sự uy hiếp của các nhà khác trong Cửu Môn, bởi vì sau lưng cô, có Diệp Thu chống đỡ.

"Nếu đã như vậy, bà cũng không quản nữa." Hoắc Tiên Cô gật đầu, bà phát hiện cháu gái mình, sau khi đi mộ dưới đáy biển một chuyến, dường như đã biến thành một người khác.

Nhưng theo bà thấy, sự thay đổi này là tốt.

Muốn nắm giữ gia tộc, cần phải tàn nhẫn, nếu không sớm đã bị người khác nuốt chửng.

Một đêm, Hoắc gia triệu hồi nhân thủ, đều là những kẻ tàn nhẫn độc ác.

Trần gia do Trần Bì A Tứ năm đó sáng lập, trong Cửu Môn thuộc về Bình Tam Môn.

Trần Bì A Tứ là một kẻ tàn nhẫn, năm đó vì đạo mộ, đã từng làm ra chuyện tàn sát cả một làng.

Hoắc gia thuộc về Hạ Tam Môn, ít khi đạo mộ, chủ yếu kinh doanh, buôn bán đồ cổ.

Bình Tam Môn và Hạ Tam Môn, trước nay quan hệ mật thiết, bởi vì Bình Tam Môn đạo mộ, Hạ Tam Môn phụ trách tiêu thụ.

Nhiều năm qua, vẫn luôn hợp tác vui vẻ.

Nhưng nhiều năm trước, Trần Bì A Tứ đã phá vỡ quy tắc này.

Năm đó bày mưu, lừa của Hoắc gia một lô hàng, trị giá không nhỏ, nhân tiện còn giết không ít người của Hoắc gia.

Mối thù máu.

Hoắc Tiên Cô vẫn luôn muốn báo thù, nhưng lại bị Trương Đại Phật Gia đè xuống, vì Trần Bì A Tứ là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, Trương Đại Phật Gia nợ Nhị Nguyệt Hồng một ân tình.

Nên đã bảo vệ Trần Bì A Tứ khỏi Hoắc gia.

Kể từ đó, Hoắc gia và Trần gia, không bao giờ liên lạc nữa, trở thành kẻ thù truyền kiếp.

Sau khi trở thành Thi Nô, các thuộc tính cơ thể của Hoắc Tú Tú, tăng lên đáng kể.

Không hề khoa trương, một mình cô, cũng có thể dễ dàng diệt cả Trần gia.

Nhưng chuyện này, Hoắc Tú Tú không định tự mình ra tay, để đề phòng bất trắc, cô ở bên ngoài phòng hờ có người chạy thoát.

Ngày hôm sau, đêm khuya!

Trong nhà cũ của Trần gia, đột nhiên vang lên từng trận tiếng la hét thảm thiết.

Tiếng la hét kéo dài vài phút rồi dừng lại, sau đó trở về im lặng.

"Đại tiểu thư, tìm thấy rồi." Hoắc Phổ dẫn người từ trong nhà cũ của Trần gia ra, đã tìm thấy Xà Mi Đồng Ngư.

"Ừm, tất cả đồ đạc bên trong không được động đến, rút lui." Đồ đã lấy được, Trần gia bị diệt môn, Hoắc Tú Tú trực tiếp ra lệnh rút

lui.

Ngày hôm sau.

Cả Cửu Môn đều nhận được một tin tức.

“Nghe nói chưa, Trần gia bị diệt môn, vào tối qua.” “Hít... rốt cuộc là ai tàn nhẫn vậy, diệt cả Trần gia.” “Không biết nữa, bây giờ ngay cả Trương đại nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng bị kinh động rồi.” “Trần gia không có tổn thất về tài sản, rõ ràng là thù sát.” Trong một đêm, Trần gia bị diệt môn.

Sáng sớm vừa đến Sa Thành, chuẩn bị đi tìm Giải Vũ Thần, Hạo Thiên Chân ngẩn người.

“Trời ạ, ai tàn nhẫn vậy, diệt môn cả Trần gia?” Bàn Tử nghe tin này, kinh ngạc đến ngây người.

Trần gia của Cửu Môn, dù sao cũng là một gia tộc không nhỏ, thế lực không ít.

Trần Bì A Tứ vẫn còn sống, vậy mà bị người ta diệt môn trong một đêm.

“Không biết nữa, chuyện này phải đi hỏi chú Hai.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, chuyện này quá lớn, thậm chí đã kinh động đến cả người nhà họ Trương ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ban đầu định đi tìm Giải Vũ Thần, nhưng Hạo Thiên Chân lại đổi hướng đến chỗ Ngô Nhị Bạch.

“Chú Hai, cháu nghe nói Trần gia bị diệt môn, chú có biết ai làm không?” Ngô Nhị Bạch nhìn Hạo Thiên Chân, mỉm cười vui vẻ.

Đây chính là độc đinh của nhà họ Ngô.

Nhưng khi nói đến chuyện Trần gia bị diệt môn, sắc mặt ông lại có chút khác thường: “Người diệt Trần gia, là Hoắc gia.” Trong Lão

Cửu Môn ở Sa Thành.

Hiện nay Ngô gia, Giải gia và Hoắc gia là ba nhà lớn nhất.

Tân Nguyệt Phạn Điếm thuộc phe trung lập, người nhà họ Trương vẫn luôn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tai mắt của Ngô gia ở Sa Thành, gần như thâm nhập cả hắc bạch lưỡng đạo, Ngô Nhị Bạch vào buổi sáng, đã nhận được tin, biết ai đã diệt Trần gia.

Đồng thời, ông cũng nhận được một tin tức khác.

"Hoắc gia?

Hoắc bà bà?

Tại sao lại làm vậy!" Hạo Thiên Chân ngẩn người.

Cậu không hiểu, tại sao Hoắc Tiên Cô lại muốn diệt Trần gia.

Ngô Nhị Bạch liếc cậu một cái, cười như không cười: "Sai rồi, người diệt Trần gia không phải Hoắc Tiên Cô, mà là một người khác." "Một người khác?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhíu mày: "Là ai vậy chú Hai?" Hoắc gia không phải do Hoắc Tiên Cô làm chủ sao?

Sao lại xuất hiện thêm một người khác?

"Người này, là Tú Tú lớn lên cùng cháu từ nhỏ." Ngô Nhị Bạch thở dài, kinh ngạc thốt lên.

Việc Hoắc Tú Tú làm, quá tàn nhẫn, ngay cả ông sau khi nghe cũng không khỏi rùng mình.

"Trời đất!!!

Tú Tú??" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gần như sợ chết khiếp.

Hoắc Tú Tú.

Có đánh chết họ cũng không tin, Hoắc Tú Tú có thể làm ra chuyện

như vậy.

Lâu nay, họ luôn cảm thấy Hoắc Tú Tú giống như cô em gái nhà bên, đáng yêu, lương thiện.

Tuyệt đối không ngờ, Hoắc Tú Tú có thể làm ra chuyện như vậy.

"Nhưng, tại sao Tú Tú lại muốn diệt Trần gia?

Chẳng lẽ vì ân oán năm xưa giữa Hoắc gia và Trần gia?" Ân oán giữa hai nhà, Hạo Thiên Chân cũng biết một chút.

Đối với con người Trần Bì A Tứ, cậu rất khinh thường.

Không chỉ cướp của người trong nghề, lừa Hoắc gia một cú, giết nhiều người của Hoắc gia như vậy.

Nếu không phải Trương Đại Phật Gia đè xuống, có lẽ hai nhà đã sớm khai chiến rồi.

"Chuyện này, chú ngược lại muốn hỏi cháu, lần trước đi mộ dưới đáy biển, rốt cuộc đã thấy gì." Ngô Nhị Bạch không trả lời câu hỏi của cậu, mà hỏi về trải nghiệm ở mộ dưới đáy biển.

"Lần đó…" Hạo Thiên Chân không giấu giếm, kể lại toàn bộ những gì đã thấy trong mộ dưới đáy biển cho Ngô Nhị Bạch nghe.

"Thì ra là vậy, Diệp Thiên Đế?

Chương 30

Thành tiên?" "Ta hiểu rồi, ta biết tại sao rồi." Trong mắt Ngô Nhị Bạch lóe lên tinh quang, cuối cùng ông cũng đã hiểu ra.

"Chú Hai, chú biết rồi sao?" Hạo Thiên Chân sắp sốt ruột chết rồi, chú Hai nói chuyện cứ úp úp mở mở.

"Đừng vội." Ngô Nhị Bạch trừng mắt nhìn cậu, dần dần giải đáp bí ẩn.

"Hoắc Tú Tú, ở trong mộ dưới đáy biển, có thể đã tìm thấy thứ gì đó ghê gớm, có khả năng, liên quan đến thành tiên, hoặc trường sinh." "Ta nhận được tin, trước khi Trần gia bị diệt môn, người của Hoắc gia đã đến tìm, hình như muốn mua một thứ gì đó từ tay Trần gia." "Nhưng Trần Bì A Tứ đã từ chối, vì vậy Trần gia bị diệt môn." "Nếu ta đoán không sai, Hoắc Tú Tú diệt Trần gia, là vì thứ đó." "Có thể liên quan đến bí mật trường sinh hoặc thành tiên, con bé đó chắc chắn đã tìm thấy cơ duyên ghê gớm ở mộ dưới đáy biển." Trường sinh!

Thành tiên!

"Cái đó... chú Hai à, cho cháu chen vào một câu, chú sẽ không tin rằng, trên đời này thật sự có chuyện thành tiên và trường sinh chứ?" Bàn Tử chen miệng.

Chuyện thành tiên và trường sinh, đều là mê tín của người xưa.

Làm gì có trường sinh thật sự, càng đừng nói đến chuyện thành tiên hư vô mờ mịt.

Người mà Bàn Tử căm hận nhất là Diệp Thiên Đế, theo cậu ta cũng chỉ là một người chết, nhiều lắm là trước khi chết đã để lại hậu thủ mà thôi.

Hạo Thiên Chân đồng tình với Bàn Tử: "Đúng vậy chú Hai, phải tin vào khoa học chứ, trường sinh đã là một chuyện không thể, huống chi là thành tiên." "Chỉ là một phỏng đoán của ta thôi, ai nói không có trường sinh, không nói xa, ngay gần thôi, người nhà họ Trương ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, giải thích thế nào?" Ngô Nhị Bạch cười ha hả, cũng không tranh luận với họ.

"Nếu không phải đã phát hiện ra bí mật kinh thiên, thì Hoắc Tú Tú, tại sao lại diệt Trần gia vào lúc này?" "Bây giờ ta đoán, cả Cửu Môn đều muốn biết, rốt cuộc Hoắc Tú Tú đã phát hiện ra điều gì ở mộ dưới đáy biển, có được thứ gì.

Rốt cuộc đang tìm kiếm cái gì." Ngô Nhị Bạch đoán không sai.

Hiện tại trong Cửu Môn ở Sa Thành, tất cả những người đứng đầu đều biết, Hoắc Tú Tú đã diệt Trần gia.

Họ đều đang đoán, Hoắc Tú Tú diệt Trần gia, là vì thứ gì.

Thứ đó chắc chắn rất quan trọng, liên quan đến một bí mật kinh thiên động địa.

Quan trọng đến mức, Hoắc Tú Tú thà vì nó, mà phá vỡ sự hòa bình lâu nay của Cửu Môn.

"Dù là vì cái gì, Thiên Chân nhớ kỹ, Ngô gia chúng ta không tham gia vào chuyện này, cháu làm gì chú Hai không quản, nhưng chuyện của Hoắc gia, tuyệt đối không được tham gia, hiểu chưa?" Ngô Nhị Bạch không muốn Hạo Thiên Chân bị cuốn vào chuyện này.

Ngô gia không có dã tâm lớn.

Ngô Nhị Bạch chỉ đợi Hạo Thiên Chân kết hôn, giao lại Ngô gia to lớn vào tay cậu, rồi sống cuộc sống về hưu.

"Cháu biết rồi chú Hai." "Được rồi, đi đi." Vẫy vẫy tay, Ngô Nhị Bạch biết Hạo Thiên Chân đến Sa Thành, chắc chắn có việc.

Hai người chào từ biệt chú Hai, Hạo Thiên Chân chuyển hướng đến Giải gia.

Hoắc gia.

Lấy được hai miếng Xà Mi Đồng Ngư, Hoắc Tú Tú liên lạc với A Ninh, biết được bên kia cũng đã lấy được miếng Xà Mi Đồng Ngư khác của Cừu Đức Khảo.

"Tú Tú, tôi đã tra rồi, miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, hình như đang ở trong tay người nhà họ Uông." "Chỉ là, người nhà họ Uông này rất thần bí, tôi không tìm được tung tích của họ." A Ninh thời gian qua, vẫn luôn phái người tìm kiếm.

"Người nhà họ Uông?" Hoắc Tú Tú nhíu mày, cô cũng chưa từng nghe qua gia tộc nào như vậy.

"Hay là thế này, tôi mang ba miếng Xà Mi Đồng Ngư đến cho chủ nhân trước, chủ nhân hẳn sẽ biết người nhà họ Uông ở đâu." Cuối cùng, A Ninh đề nghị, Hoắc Tú Tú nghĩ lại cũng thấy đúng.

Chủ nhân mạnh mẽ như vậy, chắc chắn có thể biết người nhà họ Uông là ai.

"Cũng được, cô đến Sa Thành tìm tôi, tôi sẽ giao đồ cho cô, rồi cô đi tìm chủ nhân, bên tôi có chút chuyện cần xử lý." Diệt Trần gia, Hoắc gia tiếp theo sẽ phải đối mặt với không ít phiền phức, Hoắc Tú Tú phải xử lý từng cái một.

"Được, chiều nay tôi đến." A Ninh nói xong, cúp máy.

Chiều hôm đó, A Ninh đến Sa Thành, đến Hoắc gia một chuyến, mang theo hai miếng Xà Mi Đồng Ngư của Hoắc Tú Tú, rời khỏi Hoắc gia.

"Tôi biết mà.

Hoắc Tú Tú chắc chắn đã có được bí mật kinh thiên, nếu không sẽ không tàn nhẫn như vậy." Sau khi A Ninh rời khỏi Hoắc gia, trong bóng tối có vô số cặp mắt đang theo dõi.

Rất nhanh, những người đứng đầu các nhà khác trong Cửu Môn đều nhận được tin.

"Phái người theo sát, xem cô ta đi đâu, có phải như chúng ta đoán không, Hoắc Tú Tú đã có được bí mật có thể trường sinh." "Vâng." Tối hôm đó, có người của Cửu Môn, âm thầm theo sau A Ninh.

Đối với việc này, A Ninh không hề để tâm, vì Diệp Thu đã nói, nếu A Ninh đi tìm anh, có người theo dõi phía sau, cứ trực tiếp dẫn đến.

Rời khỏi Sa Thành, A Ninh lấy ra miếng ngọc bội Diệp Thu đưa cho, bóp nát.

Trong đầu cô lập tức nhận được thông tin về vị trí của Diệp Thu.

"Ở Tây Vực?" A Ninh kinh ngạc, chủ nhân di chuyển thật nhanh, đã đến Tây Vực rồi.

Ở vùng trung tâm sa mạc Taklamakan.

Thế là, A Ninh lên chuyến tàu đến Tây Vực, trên tàu, cô gặp một đoàn người của đội khảo cổ.

Dẫn đầu chính là Trần Hành Chi và Tuyết Lỵ Dương, cùng với đội của Hồ Bát Nhất.

"Em gái A Ninh, em cũng đến Tây Vực sao?" Như thể có sự sắp đặt của ông trời, A Ninh và Tuyết Lỵ Dương ngồi cùng một khoang giường nằm, một phòng mềm dành cho hai người.

Hai người nói chuyện rất hợp nhau, A Ninh vốn lạnh lùng với người khác, nhưng với Tuyết Lỵ Dương lại không hề lạnh lùng.

A Ninh gật đầu: “Vâng, em phải đến sa mạc Taklamakan, tìm một nơi, chị Dương, chị đến Tây Vực làm gì vậy?” Tuyết Lỵ Dương mỉm cười một cách bí ẩn trên khuôn mặt xinh đẹp: “Chị đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt.” “Thành cổ Tinh Tuyệt?” A Ninh ngẩn người, thông tin từ ngọc bội cho biết, vị trí của chủ nhân Diệp Thu, chính là ở thành cổ Tinh Tuyệt.

“Em biết thành cổ Tinh Tuyệt sao?” Tuyết Lỵ Dương thấy cô kinh ngạc như vậy, hẳn là biết chút gì đó.

“Em biết.” A Ninh gật đầu, nói: “Vì nơi em đến, hình như cũng là ở đó.” “Thật tốt quá.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy mừng rỡ, lập tức mời A Ninh gia nhập đội của mình: “Em gái A Ninh, đi cùng chị đi, trên đường chị cũng tiện chăm sóc em, nếu không một mình em đến đó, nguy hiểm lắm.” A Ninh suy nghĩ một chút, thông tin Diệp Thu đưa cho, nói rằng khi cô đến gần thành cổ Tinh Tuyệt, anh sẽ ra đón.

Một mình A Ninh đi trên đường, quả thực có chút nguy hiểm.

Đi cùng đội của Tuyết Lỵ Dương, cũng là một lựa chọn không tồi.

“Được ạ.” Thế là, A Ninh cứ như vậy gia nhập đội khảo cổ của Tuyết Lỵ Dương, chuẩn bị cùng nhau đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Đối với mục đích đến đó của A Ninh, Tuyết Lỵ Dương không hỏi, cô là người thông minh, sẽ không hỏi lung tung.

Bên trong hang động âm u lạnh lẽo.

Diệp Thu vừa nhận được tin tức của A Ninh, biết cô mang theo ba miếng Xà Mi Đồng Ngư, đang trên đường đến tìm mình.

“Hai cô nhóc này làm việc cũng nhanh thật, nhanh vậy đã lấy được ba miếng Xà Mi Đồng Ngư rồi.” Từ thông tin truyền về từ ngọc bội, Diệp Thu biết A Ninh đang từ Sa Thành đến.

Anh không biết cô đang ở đâu, nhưng khi A Ninh đến đủ gần, anh

có thể cảm nhận được.

Vì vậy đến lúc đó, Diệp Thu định sẽ ra đón.

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài dạo một vòng." Ở đây hai ngày, Diệp Thu cũng định đi dạo một vòng, thuận tiện đến thăm vị nữ hàng xóm lạnh lùng kia.

Trong cả hẻm núi, gió âm thổi từng cơn, thỉnh thoảng có tiếng quỷ khóc từ đáy hẻm núi truyền lên.

Đối với tiếng quỷ khóc, tuy có chút phiền, nhưng không có cách nào, đó là âm thanh tự nhiên do tiếng gió tạo thành trong hẻm núi.

Để lại rất nhiều thi miết và hỏa xà canh nhà, Diệp Thu dẫn theo xích lân cự mãng, thi miết vương, thủy hầu tử rời khỏi cung điện mộ thất.

Con đường bên ngoài hang động, chằng chịt phức tạp, nhưng lại có quy luật để đi theo.

"Nơi này chắc là con đường được người ta sửa chữa, mở rộng từ nhiều năm trước." Đi trên con đường bên vách núi, bên cạnh là vực sâu đen kịt, âm u, không thấy đáy.

Men theo con đường vách núi, đi khoảng mười phút, đến trước một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Trên cánh cửa đồng xanh, viết những văn tự cổ xưa, giống như giáp cốt văn thời cổ, Diệp Thu không đọc được.

"Ầm ầm." Đúng lúc này, cánh cửa đồng xanh trước mặt vang lên tiếng động lớn, mở ra.

"Đến rồi à." Bên trong cánh cửa, truyền đến giọng nói vừa uy nghiêm lại vừa êm tai của nữ hàng xóm.

"Rảnh rỗi không có việc gì, đặc biệt đến thăm, làm phiền rồi." Đi

thăm hàng xóm, không thể đi tay không được, Diệp Thu đã đặc biệt chuẩn bị một món quà. [Đing, có chi 5000 tích phân để mua U Minh Xà Nhãn không?] "Xác nhận." U Minh Xà Nhãn: Con mắt của cự xà trong cõi u minh thời thượng cổ, có thể nhìn thấu không gian hư ảo, có chức năng huyễn hóa, sau khi sử dụng, có thể tiến hóa năng lực của đồng tử.

Trước đó Diệp Thu đã nhận ra, đôi mắt của nữ hàng xóm lạnh lùng này rất đặc biệt, con ngươi như sao trời, trong sự quyến rũ mang theo một chút khí tức đáng sợ.

Hẳn là, lúc sinh thời chắc chắn có tu luyện về phương diện này.

Tặng chút quà, cũng coi như là lời xin lỗi vì đã chiếm mộ huyệt của cô ấy.

Dù sao Diệp Thu vừa mới đến, nữ hàng xóm đã đích thân đến thăm, thái độ rất hữu hảo.

Cứ như vậy, cô đối tốt với tôi, tôi đối tốt với cô.

Giống như cái tính cách kiêu ngạo tự cho mình là nhất của Uông Tàng Hải, Diệp Thu tuyệt đối sẽ giết chết không do dự.

"Tiên sinh mời vào." Nữ vương lạnh lùng mời Diệp Thu vào trong cửa đồng xanh.

Chương 31

Bước vào bên trong, không gian đột nhiên rộng mở, trước mắt là một mộ thất khổng lồ.

Ở chính giữa mộ thất, khắp nơi tỏa ra ánh sáng vàng kim, Diệp Thu nhếch mép, hóa ra nữ hàng xóm này là một phú bà.

Cả mộ thất chất đầy đồ vàng và tiền vàng.

Đống vàng chất cao như núi, khiến Diệp Thu cũng phải kinh ngạc.

"Soạt soạt soạt." Sau khi Diệp Thu bước vào, ánh nến trong mộ thất lập tức được thắp sáng, trong khoảnh khắc cả mộ thất tràn ngập ánh sáng.

Đầu mũi ngửi thấy một mùi hương, Diệp Thu nhìn thấy bóng dáng nữ hàng xóm, xuất hiện trên vương tọa phía trước mộ thất.

Bên cạnh, ba con cự xà đang phủ phục hai bên.

Còn có người hầu, chỉ là hình dáng giống như xác khô, đang chuẩn bị rượu nước các loại, rõ ràng là chuẩn bị chiêu đãi Diệp Thu.

"Ồ.

Lần này không phải linh hồn xuất khiếu?" Diệp Thu ngạc nhiên, nữ hàng xóm lần này không ở trạng thái linh hồn, mà là thực thể.

Hơn nữa, cơ thể của cô ấy giống như người thật, da thịt trắng nõn, mịn màng, trắng hồng.

Mùi hương dễ chịu ở đầu mũi, tỏa ra từ cơ thể cô ấy.

Nữ hàng xóm lạnh lùng mỉm cười: "Tiên sinh đến làm khách, bản vương tự nhiên phải đích thân chiêu đãi.

Tiên sinh mời ngồi." Diệp Thu đến gần, ngồi xuống chiếc ghế đá

bên cạnh.

Người hầu lập tức bưng rượu lên.

“Tiên sinh yên tâm, rượu này đều có thể uống được.” Thấy Diệp Thu ngạc nhiên, nữ hàng xóm giải thích: “Ta tuy ngủ say, nhưng người hầu của ta cứ một thời gian sẽ tỉnh lại, ủ lại rượu đã cất trữ.” “Rượu xà quả được ủ từ xà quả của ma tộc, tiên sinh thử xem thế nào.” Cũng khá mới lạ, Diệp Thu kể từ khi xuyên không, thật sự chưa ăn, cũng chưa uống gì.

Chủ yếu là không có.

Uống một ngụm rượu xà quả, vị ngon ngọt, rất tuyệt.

Thấy anh có vẻ thích, khóe miệng nữ hàng xóm lạnh lùng nhếch lên, có chút đắc ý.

“Lần đầu đến thăm, cũng không biết cô thích gì, tùy tiện tặng chút đồ vậy.” Diệp Thu đặt U Minh Xà Nhãn trước mặt nữ hàng xóm, thứ này hẳn sẽ có ích cho việc tu luyện đôi mắt của cô ấy.

“Hả?” Nữ hàng xóm vừa mới có chút đắc ý trên mặt, sau khi nhìn thấy U Minh Xà Nhãn, đồng tử lập tức co lại.

“U minh... không sai, là U Minh Chi Nhãn!

Thần thánh chi nhãn.” Cô không ngờ, món quà mà Diệp Thu tùy tiện tặng, lại là thứ quý giá như vậy.

“Cái này, quá quý giá rồi.

Ta không thể nhận.” Nữ hàng xóm từ chối: “Tiên sinh có biết, đây là con mắt của U Minh Chi Xà trong truyền thuyết thượng cổ, có uy năng vô cùng, xà nhãn có thể nhìn thấu hư ảo, có năng lực huyễn hóa, thuộc về thần vật trong truyền thuyết, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.” Trong lòng cô gái, đối với thân phận của Diệp Thu, lại một lần

nữa chấn động.

Vương tộc Đại Chu ở Trung Thổ, quả nhiên nội tình sâu không lường được.

Ngay cả thần vật như thế này cũng không coi ra gì, đem tặng làm quà.

Rốt cuộc là người như thế nào.

"Đồ tôi đã tặng, chưa bao giờ thu hồi." Diệp Thu nhàn nhạt cười, vô cùng bá khí.

Nữ hàng xóm lạnh lùng nhìn anh thật sâu, đôi mắt như sao trời lộ ra vẻ suy tư, một lúc lâu sau cuối cùng cũng gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy đa tạ tiên sinh." Cô thật sự rất cần xà nhãn này.

Vì cô trời sinh đã có ma nhãn, có thể nhìn thấu hư ảo, điều khiển xà thần, trở thành nữ vương của ma quốc.

Ngủ say ở đây, theo đuổi trường sinh, chính là dựa vào năng lực của đôi mắt này.

Chờ ma nhãn, tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng, lúc đó sẽ hoàn toàn thực hiện được trường sinh.

Ban đầu, theo thời gian muốn tiến hóa thành Vô Giới Yêu Đồng, không biết phải chờ bao lâu.

Nhưng bây giờ có U Minh Xà Nhãn này, trong vòng trăm năm, chắc chắn có thể tiến hóa hoàn thành, thực hiện trường sinh.

"Na Già đa tạ tiên sinh, đại ân đại đức, vĩnh viễn không quên." Na Già đứng dậy, cúi mình thi lễ với Diệp Thu, bày tỏ lòng cảm tạ.

"Na Già?" Diệp Thu lần đầu tiên biết tên cô ấy.

Rất hay.

“Tôi tên Diệp Thu, hôm nay đến thăm, tôi muốn ra ngoài dạo một vòng, làm quen với môi trường ở đây.” “Vậy để ta dẫn tiên sinh đi, nơi này là đất cũ của Tinh Tuyệt quốc chúng ta, không ai quen thuộc hơn ta.” Na Già nghe lời Diệp Thu, chủ động mời dẫn anh đi làm quen môi trường.

“Tinh Tuyệt quốc?

Nữ vương Tinh Tuyệt!” Hay thật!

Chẳng trách Diệp Thu cảm thấy nơi này có chút quen thuộc, nhưng lại không chắc.

Hẻm núi lớn đó hẳn là thánh địa của tộc Quỷ Động.

Nơi này chính là thành cổ Tinh Tuyệt!

Tinh Tuyệt Nữ Vương Na Già đích thân dẫn Diệp Thu đi dạo trong thành cổ Tinh Tuyệt.

Bây giờ đã là đêm, Diệp Thu có thể tạm thời ra khỏi sơn động để ngắm nhìn bầu trời đêm trong sa mạc.

Đi cùng Na Già, anh luôn có thể ngửi thấy mùi hương quyến rũ trên người cô.

Dù rất thơm, nhưng Diệp Thu vẫn lặng lẽ giữ khoảng cách, nếu không sẽ dễ gây hiểu lầm.

Na Già chú ý đến hành động của Diệp Thu, trong đôi mắt đẹp loé lên một tia khác lạ, rồi khoé miệng cô bỗng nhếch lên, trông như một cô gái tinh nghịch, không biết đang nghĩ gì.

Theo đường hầm mộ, ra khỏi cửa đồng, men theo con đường quanh co bên hẻm núi, họ nhanh chóng ra khỏi lòng núi.

Bên ngoài là một sa mạc rộng lớn vô tận.

Giữa sa mạc là một khu phế tích thành trì cổ xưa.

Diệp Thu lờ mờ nhìn thấy những con hỏa xà đang bò lổm ngổm trong phế tích, chuẩn bị săn mồi.

"Để tiên sinh chê cười rồi, đây là cố địa của Tinh Tuyệt quốc chúng tôi.

Vốn dĩ Tinh Tuyệt quốc là quốc gia lớn nhất Tây Vực, nhưng vì năm đó tôi đột ngột qua đời, dẫn đến toàn bộ tử dân trong nước đều phải tuẫn táng theo tôi." Đứng trên đỉnh núi cao, nhìn xuống di chỉ thành cổ đã bị chôn vùi dưới cát vàng, bị gió cát bào mòn, Na Già thở dài, có chút tự trách, có chút phiền muộn.

"Năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Thu biết cô sắp nói vào chuyện chính, nên thuận thế hỏi.

Na Già hừ lạnh một tiếng, nói: "Năm đó, sau khi tôi sinh ra đã mang theo ma nhãn, từ nhỏ đã được xác lập là người kế vị, tiếp quản ma tộc từ tay phụ thân, thống lĩnh Tinh Tuyệt quốc.

Tôi đã thề sẽ đưa đất nước trở nên hùng mạnh." "Sau đó, tôi thông qua ma nhãn, điều khiển Xà Thần, chinh phạt các quốc gia khác ở Tây Vực, xây dựng một Tinh Tuyệt quốc với bản đồ bao phủ toàn bộ Tây Vực." "Năm đó, tôi mới ngoài hai mươi tuổi." "Ngay khi cả Tây Vực thần phục dưới chân tôi, tôi lại bị chính chị gái ruột của mình bán đứng, thảm thương chết oan.

Xà Thần nổi giận, bóng tối giáng xuống, Tinh Tuyệt quốc của tôi trong phút chốc bị hủy diệt." "Tôi được tử dân chôn cất trong động sâu, chờ đợi sự trường sinh." Nói xong, Na Già dường như nghĩ đến người chị gái của mình, sắc mặt tràn ngập sát ý mãnh liệt.

Diệp Thu lắc đầu.

Không ngờ Tinh Tuyệt quốc lại bị diệt vong như vậy.

Một quốc gia hùng mạnh thống nhất cả Tây Vực, lại bị chính chị gái ruột phản bội, bóng tối giáng xuống, Tinh Tuyệt quốc bị hủy diệt chỉ trong một đêm.

Phải có thù hận lớn đến mức nào mới có thể làm ra chuyện như vậy.

"Cô định báo thù sao?

Đã mấy nghìn năm trôi qua, chị gái cô chắc cũng đã chết từ lâu rồi nhỉ?" Đó đã là chuyện của mấy nghìn năm trước.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn báo thù, e rằng cũng không còn cơ hội.

"Không." Na Già lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn về một hướng nào đó, chỉ tay về phía đó và nói với Diệp Thu: "Chị gái tôi chưa chết, cũng giống như tôi, cũng đang theo đuổi sự trường sinh." "Nơi đó là nơi bà ta ẩn náu.

Sau khi hủy diệt Tinh Tuyệt quốc của tôi, bà ta lại lập nên một quốc gia khác, tự xưng là Tây Vương Mẫu quốc, thống nhất Tây Vực suốt một trăm năm." Theo hướng cô chỉ, xem ra là hướng tây nam, Diệp Thu ước chừng đó có lẽ là hướng của bồn địa Sài Đạt Mộc.

"Tây Vương Mẫu?" Hơi loạn một chút rồi!

Tây Vương Mẫu là chị gái của Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Điều này thực sự khiến Diệp Thu bất ngờ.

Hai chị em nhà này ai cũng tàn nhẫn.

Em gái thống nhất Tây Vực, trở thành nữ vương.

Chương 32

Chị gái giết chết em gái, cũng trở thành nữ vương.

Lợi hại nhất là, cả hai chị em đều đang theo đuổi sự trường sinh. 【Đinh, phát hiện âm binh xuất hiện.】 Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên thông báo, Diệp Thu ngạc nhiên, sau đó nhìn thấy trong cố địa Tinh Tuyệt xuất hiện một đội âm binh.

Số lượng âm binh ít nhất cũng phải lên đến hàng nghìn người.

Dẫn đầu là một người cưỡi chiến mã, mặc trang phục tướng quân.

"Cô nuôi âm binh à?" Diệp Thu muốn hấp thu chúng, vì tất cả đều là tích phân.

Nhưng câu trả lời nhận được lại là, âm binh không thể bị hệ thống hấp thu, chỉ có những quỷ hồn vô chủ mới có thể.

Những âm binh kia, hẳn là do Tinh Tuyệt Nữ Vương nuôi.

"Không phải của tôi." Na Già lắc đầu, nhìn những âm binh này đang tuần tra trong cố địa Tinh Tuyệt, giọng điệu không tốt: "Đây là âm binh do chị gái tôi bố trí, chuyên dùng để giam cầm tôi." "Bà ta cũng giống tôi, sở hữu ma nhãn, chỉ khác là năng lực ma nhãn của tôi là tiến hành huyễn hóa, điều khiển Xà Thần, còn ma nhãn của bà ta thì có thể giao tiếp với âm dương, triệu hồi âm binh." "Bà ta biết tôi không thể chết, nên dùng những âm binh này trấn áp ở đây, không cho linh hồn của tôi thoát ra khỏi thành cổ Tinh Tuyệt." Trước khi hoàn toàn trường sinh, trở lại thành người.

Na Già vẫn thuộc phạm trù quỷ, những âm binh này có thể gây ra tổn thương cực lớn cho cô.

Vì vậy, bao nhiêu năm qua, cô vẫn không dám ra khỏi quỷ động.

Bởi vì ra ngoài sẽ gặp phải âm binh, lúc đó linh hồn sẽ bị chúng chém giết.

"Đủ tàn nhẫn!" Diệp Thu chợt hiểu ra.

Chẳng trách Na Già chỉ loanh quanh ở cửa động, không đi ra ngoài.

Hóa ra bên ngoài có âm binh canh giữ, không thể ra được.

"Về thôi." A Ninh sắp đến rồi, cần vài ngày nữa.

Diệp Thu chỉ làm quen với đường đi, để lúc đó tiện ra đón.

Đối với ân oán giữa Na Già và chị gái, Diệp Thu không có hứng thú lắm.

Đó là chuyện nhà người ta.

Hai chị em tranh đấu, không rõ nguyên do, Diệp Thu sẽ không xen vào.

Mấy ngày tiếp theo, Na Già dường như có cảm tình với Diệp Thu, ngày nào cũng đến tìm anh nói chuyện.

Chuyện trên trời dưới bể, họ đều trò chuyện.

Diệp Thu cũng không cảm thấy phiền, trước kia cô hàng xóm này tỏ ra rất cao ngạo, có phong thái của một nữ vương.

Kể từ khi anh tặng quà, thái độ của Na Già đối với anh đã thay đổi, trở nên thân thiết hơn.

Mỗi lần gặp, Diệp Thu đều có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người cô, thực sự rất thơm.

Khiến Diệp Thu chỉ muốn hỏi xem rốt cuộc cô dùng loại nước hoa nào.

Một ngày nọ, Na Già đến như đã hẹn, nhưng hôm nay, cô lại mang

theo một thứ.

“Trước đây tiên sinh đã tặng tôi U Minh Xà Nhãn, gần đây tôi đang luyện hóa nó, cần phải ngủ một thời gian dài.” “Tôi tặng tiên sinh một món quà.” Con rắn ba đầu khổng lồ ngậm một khúc gỗ cực lớn trong miệng. 【Đinh, phát hiện Côn Luân Thần Mộc, có hấp thu không?】 Côn Luân Thần Mộc?

Đây là một thứ tốt, là một trong tam đại thần mộc trong truyền thuyết.

Diệp Thu không lập tức hấp thu, anh nhận lấy món quà, vì Na Già đã tặng, nếu không nhận, đối phương cũng sẽ không vui.

“Vậy thì, đa tạ.” Diệp Thu nhận lấy món quà, Na Già nhếch mép cười.

So với Côn Luân Thần Mộc, U Minh Xà Nhãn mà Diệp Thu tặng có giá trị cao hơn.

Sau khi tiếp xúc với Diệp Thu mấy ngày, cô cảm thấy anh là người không tệ, thân phận hoàng tộc Đại Chu, rất xứng với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Tiên sinh lúc sinh thời đã từng kết hôn chưa?” Na Già mang theo một tia mong đợi, hỏi Diệp Thu.

“Kết hôn?” Diệp Thu sững sờ, không hiểu tại sao cô lại hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời: “Chưa.” Nghe câu này.

Trong mắt Na Già loé lên vẻ vui mừng: “Ta sắp chìm vào giấc ngủ, ngày tỉnh lại cũng là lúc có thể trường sinh bất tử.

Nếu tiên sinh không chê.” “Na Già nguyện dốc hết sức lực của một quốc gia để phó thác cả đời, bầu bạn bên cạnh tiên sinh, chàng làm quốc vương, ta làm vương hậu.” “Tinh Tuyệt quốc của ta tuy đã diệt, nhưng vẫn còn nội tình.

Na Già biết tiên sinh đang truy cầu thành tiên, không coi trọng những thứ phàm trần này, Na Già chỉ cần được bầu bạn bên cạnh tiên sinh, mỗi ngày có người để trò chuyện, đã mãn nguyện rồi." Sau khi trường sinh, trên thế gian này, người đàn ông có thể xứng với Tinh Tuyệt Nữ Vương, căn bản không có.

Nhưng đó là trước đây.

Bây giờ gặp được Diệp Thu, Na Già cảm thấy trên đời này cũng chỉ có Diệp Thu mới có thể xứng với thân phận của cô.

Hừm.

Không phải có hơi nhanh quá rồi không.

Mới tiếp xúc vài ngày, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã muốn chiêu anh làm quốc vương?

"Nếu có duyên, tôi sẽ suy nghĩ." Diệp Thu nghĩ một lát, chủ yếu là cảm thấy Na Già không tệ, có tâm cơ, có năng lực, nhưng cách làm người xử sự lại khiến anh cảm thấy thoải mái.

Quan trọng nhất là, mùi hương trên người cô, thật sự rất thơm.

Nghĩ đến sau này có thể không được ngửi nữa, Diệp Thu có chút không nỡ.

"Được, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, Na Già xem như tiên sinh đã đồng ý." "Phu quân.

Thiếp thân xin cáo từ, đợi ngày tỉnh lại, thiếp thân sẽ lại đi tìm phu quân." Na Già nhếch mép cười, trong mắt mang theo một tia tinh nghịch.

Cô đến trước mặt Diệp Thu, sau đó ngay trước mặt anh, vén tấm mạng che mặt lên.

Gương mặt tuyệt mỹ đến nghẹt thở ấy, tinh xảo như thể là kiệt

tác hoàn hảo nhất của thượng đế.

Mang theo một nét đẹp của Tây Vực.

“Phu quân, hãy nhớ kỹ dáng vẻ của thiếp thân, từ nhỏ đến lớn, ngoài phụ thân ra, chàng là người đàn ông đầu tiên thấy được dung mạo thật của ta.” “Theo truyền thống của ma tộc chúng tôi, người thấy được dung mạo thật của tôi, sẽ là phu quân của tôi đời đời kiếp kiếp.” Cô dịu dàng mỉm cười với Diệp Thu, Na Già nháy mắt một cái, rồi thì thầm bên tai anh: “Mùi hương trên người ta, có thơm không?” Hóa ra, cô đã sớm phát hiện Diệp Thu thích ngửi mùi hương trên người mình.

“Khụ khụ.

Không tệ.” Diệp Thu có chút xấu hổ, bị phát hiện rồi.

Na Già cười ranh mãnh, nhẹ giọng nói: “Đó là mùi hương trinh nữ của Na Già đó.” Nói xong, cô xoay người rời đi, không chút do dự, phong thái nữ vương đầy đủ.

“Phu quân, Na Già đã chuẩn bị cho chàng vài người hầu, trong thời gian ta ngủ, họ sẽ giúp ta chăm sóc chàng.” Con rắn ba đầu khổng lồ biến mất trước cung điện, bóng dáng Na Già cũng biến mất không thấy.

Bỗng dưng có được một cô vợ, Diệp Thu cười khổ.

“Người ta nói con gái Tây Vực nhiệt tình phóng khoáng, quả không sai.” Vị nữ vương cao ngạo có chút bá đạo, nhưng tính cách lại khiến Diệp Thu cảm thấy yêu thích.

“Thôi vậy.” Đã tự dưng có được một cô vợ, vậy sau này sẽ xây một ngôi mộ ở đây, coi như là nhà của hai người. 【Đinh, hấp thu Côn Luân Thần Mộc thành công, nhận được 2 vạn điểm tích phân.】 Món quà đổi bằng 5000 điểm, thu về 2 vạn điểm tích phân, ván này

không lỗ.

A Ninh, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và những người khác sau mấy ngày dài bôn ba, cuối cùng cũng tiến vào sa mạc Taklamakan.

Trước khi vào sa mạc, Tuyết Lỵ Dương đã đến khe nứt dưới sông băng Côn Luân một chuyến.

Mối quan hệ giữa A Ninh và Tuyết Lỵ Dương rất tốt, ở dưới sông băng Côn Luân, A Ninh đã cứu Tuyết Lỵ Dương mấy lần.

Trước khi trở thành Thi Nô, thân thủ của A Ninh đã rất giỏi.

Sau khi trở thành Thi Nô, thể chất được tăng cường, trong mắt người thường quả thực là cấp độ biến thái.

Ngay cả con quái thú thời tiền sử dưới đáy sông băng Côn Luân, Bá Vương Kỳ Nhông, cũng bị A Ninh dễ dàng chém giết.

Một đao chém chết Bá Vương Kỳ Nhông, khiến Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Chị đại này hung dữ quá, Lão Hồ, chúng ta đừng chọc vào chị ấy." Vốn dĩ, Vương Bàn Tử thấy A Ninh lạnh lùng, có chút ý kiến.

Nhưng sau khi chứng kiến sự lợi hại của cô, Vương Bàn Tử lập tức quyết định, sau này nhất định phải cung phụng chị đại này như bà nội.

Người ta có tư cách để cao ngạo mà.

"Không chỉ hung dữ, phải nói là hung dữ một cách kinh khủng." Tôi cảnh cáo cậu đấy Bàn Tử, tuyệt đối đừng chọc vào cô ấy, nếu không bà nội này nổi giận, không ai cứu được cậu đâu." Hồ Bát Nhất có chút sợ hãi, may mà anh ta vẫn luôn dặn dò Bàn Tử không gây sự.

Trời mới biết tại sao bà nội này lại lợi hại như vậy.

Trong cửu tầng yêu tháp, Tuyết Lỵ Dương đã tìm thấy bút tích do cha mình để lại.

Cả nhóm, dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn, tiến vào sa mạc, bắt đầu tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Chương 33

Vào sa mạc, đi được mấy ngày, trải qua bão cát đen, cả nhóm trốn vào một cái lán tạm trong một ốc đảo.

Tại đây, họ gặp phải kiến ăn thịt người sa mạc, nếu không phải Hồ Bát Nhất phát hiện sớm, e rằng đã bị lũ kiến này gặm thành vụn xương.

"Mau nhìn kìa, đó không phải là Từ Sơn trong truyền thuyết sao!

Giống hệt trong ảnh." Đột nhiên, Hách Ái Quốc phát hiện ra hai ngọn Từ Sơn ở phía xa, sừng sững giữa sa mạc.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng lấy ra tấm ảnh kẹp trong sổ tay, sau khi xem xong liền vui mừng khôn xiết.

"Tìm thấy rồi, cuối cùng cũng tìm thấy rồi." Tìm thấy Từ Sơn, nghĩa là đã tìm thấy Tinh Tuyệt cổ quốc.

Diệp Diệc Tâm bị ốm trên đường đi, sắc mặt tái nhợt, nhưng khi tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, trên mặt cô cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

"Trần giáo sư, chúng ta cuối cùng cũng đến nơi rồi." Trần giáo sư xúc động lau nước mắt.

Dù có thể nhìn thấy từ xa, nhưng khi họ đi đến được Từ Sơn, cũng mất cả một ngày.

Tiến vào bên trong Từ Sơn, họ đã thực sự bước vào Tinh Tuyệt cổ quốc.

Sau khi đến đây, A Ninh có thể cảm nhận được Diệp Thu đang ở gần.

Sắc mặt cô vui mừng, cuối cùng cũng có thể gặp lại chủ nhân.

"A Ninh." Đúng lúc này, bên tai A Ninh truyền đến giọng nói của Diệp Thu, sắc mặt cô vui mừng, nhưng sau khi nghe lời chủ nhân nói, sắc mặt A Ninh có chút kỳ quái, nhưng vẫn chuẩn bị làm theo.

"A Ninh, sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương thấy sắc mặt A Ninh khác thường, tưởng cô không khỏe, vội vàng hỏi.

Suốt chặng đường đi, A Ninh đã cứu cô mấy lần, Tuyết Lỵ Dương không quan tâm A Ninh đến thành cổ Tinh Tuyệt để làm gì, chỉ biết rằng, từ nay về sau A Ninh là ân nhân cứu mạng của mình.

"Tôi không sao." A Ninh lắc đầu, chủ yếu là vừa rồi Diệp Thu nói với cô, trong thành cổ Tinh Tuyệt có âm binh, bảo A Ninh đừng đi sâu vào, hãy đợi anh.

Trong quỷ động, sau khi cảm nhận được A Ninh, Diệp Thu ra khỏi mộ thất, chuẩn bị đi đón cô.

Trong thành cổ có âm binh, thứ đó rất quỷ dị, ngay cả Diệp Thu hiện tại cũng không có cách nào đối phó với chúng.

Trong truyền thuyết, người có thể khống chế âm binh, chỉ có Quỷ Tỳ, hoặc là người có thể giao tiếp với âm dương.

Tây Vương Mẫu có thể khống chế âm binh, là nhờ vào ma nhãn bẩm sinh.

"Chị Dương, bên trong âm u đáng sợ, rất nguy hiểm, em nghi ngờ có thể có âm vật tồn tại.

Trời cũng tối rồi, chúng ta tìm một nơi an toàn nghỉ ngơi trước, ban ngày hãy vào." Nghe nói trong thành có âm binh, A Ninh không nỡ để Tuyết Lỵ Dương bị âm binh câu hồn.

Tuy chưa từng thấy, nhưng người trong nước từ nhỏ đã nghe

những câu chuyện về địa phủ mà lớn lên.

Âm binh đi qua, phàm là sinh hồn, đều phải chết!

"…Cũng được." Tuyết Lỵ Dương trầm ngâm, nghe theo đề nghị của A Ninh.

Hôm nay đã đi cả ngày, mọi người đều mệt rồi, Tiểu Diệp lại đang ốm, quả thực không thích hợp để đi tiếp.

Dù sao cũng đã đến nơi, không vội một đêm.

"Trần giáo sư, Hách giáo sư, Hồ tiên sinh, tối nay chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước nhé, sáng mai hãy vào." Sau khi nói ý tưởng này với Hồ Bát Nhất và Trần giáo sư, mọi người cũng đồng ý.

"Cuối cùng cũng được nghỉ rồi, hôm nay mệt chết tôi rồi." Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng gật đầu, Hồ Bát Nhất cũng vậy.

Từng là lính, họ nhanh chóng tìm được một nơi an toàn, mọi người dựng lều, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi mới tiến vào thành cổ.

An Lực Mãn thì vẫn luôn khuyên mọi người đừng đi vào trong.

Nếu không sẽ bị thần linh trừng phạt.

Mọi người đều không nghe lời ông, suốt đường đi ông già này cứ lẩm bẩm thần thần bí bí.

Nhưng dù sao cũng đã an toàn đưa mọi người đến được thành cổ Tinh Tuyệt.

"Chú An Lực Mãn, chú không cần vào đâu, ở bên ngoài đợi chúng cháu là được." Tuyết Lỵ Dương trao đổi với ông, An Lực Mãn gật đầu, thế là ông tìm một chỗ cắm trại, chuẩn bị đợi họ ra.

Không ai chú ý, cách thành cổ Tinh Tuyệt vài dặm trong sa mạc, có một đội ngũ mấy chục người đang lặng lẽ bám theo.

“Không ngờ trong sa mạc lại ẩn giấu một thành trì cổ xưa.” “Hoắc Tú Tú rốt cuộc đã có được thứ gì mà lại phái người vào sa mạc.” “Mọi người khi đến đây đều nhận được lệnh của gia chủ nhà mình, bám theo sau bọn họ xem rốt cuộc trong sa mạc có chuyện gì.” “Không sai.” “Này, Hoắc Tú Tú chẳng lẽ thật sự đã có được bí mật trường sinh?” “Ai mà biết được, nhưng chắc chắn có liên quan đến việc này!” “Chậc chậc.

Nếu thật sự như vậy, vậy chúng ta cũng có thể giống như người nhà họ Trương, trường sinh bất lão.” “Cho nên, mọi người lần này hãy hợp tác hết mình, xem người phụ nữ kia vào sa mạc tìm gì, khi cần thiết… giết cô ta, cướp đồ.” “Hắc hắc.” Một đội người, khoảng năm sáu mươi người, tất cả đều vũ trang đầy đủ, mang theo vũ khí và vật tư.

Những người này, đều là người của các gia tộc Cửu Môn phái đi theo A Ninh, hiện tại trong nội bộ Cửu Môn ở Sa Thành đều đang đồn rằng, Hoắc Tú Tú đã nắm giữ bí mật có thể trường sinh.

Nếu có được nó, vậy nhà họ Hoắc có thể tạo ra một nhà họ Trương thứ hai.

Người nhà họ Trương có tuổi thọ rất dài, cho dù không thực sự trường sinh, chỉ cần sống được vài trăm năm, ai mà không muốn chứ.

Không chỉ Cửu Môn, các gia tộc khác trên giang hồ ở Sa Thành cũng đều phái người đến.

Chỉ thiếu người của nhà họ Ngô và nhà họ Giải.

Ngô Nhị Bạch căn bản không tham gia vào chuyện này.

Giải Vũ Thần tuy cũng tò mò, nhưng quan hệ với nhà họ Hoắc rất tốt, tự nhiên sẽ không tham gia vào.

Nhưng việc này nghi là có liên quan đến trường sinh.

Không ai lại không tò mò về sự trường sinh.

Nếu có thể khám phá bí mật trường sinh, tạo ra một nhà họ Trương thứ hai… "Bám theo, cẩn thận đừng để bị phát hiện, lặng lẽ bám theo vào trong rồi tính." Một đội người, cuối cùng đã chọn một vị trí không dễ bị phát hiện trong sa mạc, cắm trại ẩn nấp.

Đối với việc có người bám theo sau, A Ninh suốt đường đi đều biết rõ.

Chỉ là, cô không thèm để ý.

Bên trong thành cổ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dựng lều xong, mọi người ăn xong bữa tối, chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ.

Đúng lúc này, Hách Ái Quốc đột nhiên đề nghị đi dạo xung quanh.

A Ninh không quan tâm đến hành vi của ông ta, trong cả đội, cô chỉ có quan hệ tốt với Tuyết Lỵ Dương.

Sự sống chết của những người khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của A Ninh.

"A!" Không lâu sau, mọi người đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm.

"Không hay rồi.

Ái Quốc." Trần giáo sư sắc mặt đại biến, ông và Tuyết Lỵ Dương vội vàng ra khỏi lều đi tìm.

Những người khác cũng biến sắc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vừa nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi liền nhìn nhau, lập tức đuổi theo ra ngoài.

A Ninh thở dài một hơi, cũng đứng dậy rời đi.

Men theo tiếng hét, mọi người nhanh chóng tìm thấy Hách Ái Quốc ở gần đó.

Chỉ là, sau khi nhìn thấy ông ta, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

"Rắn?" Chỉ thấy Hách Ái Quốc nằm trên đất, toàn thân đen kịt, đã không còn hơi thở.

Trên người ông ta, có một con rắn toàn thân đỏ rực, đôi mắt tam giác lạnh lùng đang nhìn chằm chằm vào những người vừa đến.

"Hỏa xà, một loại rắn cực độc." A Ninh giải thích một câu, con hỏa xà này không phải do Diệp Thu nuôi.

Vì những con rắn do Diệp Thu nuôi, A Ninh có thể giao tiếp với chúng.

Rõ ràng, con hỏa xà này hẳn là sản vật trong thành cổ Tinh Tuyệt.

"Xì xì." Con hỏa xà thấy đột nhiên xuất hiện nhiều người, tỏ ra vô cùng hung bạo, lè lưỡi rắn ra, cảnh giác nhìn mọi người, sau đó bắt đầu triệu hồi đồng bọn.

Không lâu sau, xung quanh xuất hiện mấy chục con hỏa xà, và số lượng hỏa xà xung quanh ngày càng nhiều.

Chỉ trong vài phút, mọi người phát hiện ra, họ đã hoàn toàn bị hỏa xà bao vây.

Xung quanh chi chít hỏa xà, không dưới vài trăm con.

"Lão Hồ, nhiều rắn quá, anh em mình tối nay không lẽ phải bỏ mạng ở đây sao?" Giọng Vương Bàn Tử đã mang theo tiếng khóc.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt ừng ực, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Còn những người khác, thì hoàn toàn sợ đến mức toàn thân mềm nhũn.

"Lão Hồ, mau nghĩ cách đi." Xung quanh là mấy trăm con hỏa xà,

đôi mắt tam giác mang theo ánh nhìn lạnh lùng, tàn nhẫn và khát máu, chăm chăm nhìn mấy người họ.

Vương Bàn Tử sợ đến mức chân mềm nhũn, giọng nói mang theo tiếng khóc.

Chương 34

“Chết tiệt.

Bố mày có cách quái gì đâu!” Hồ Bát Nhất trợn mắt, anh ta lại không phải thần tiên, nhiều rắn như vậy vây quanh, làm gì có cách nào.

“Xong rồi.

Bàn gia ta một đời anh danh, chưa hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp, chưa kiếm được đô la Mỹ, sắp phải chết trong thành cổ Tinh Tuyệt này rồi.” Vương Bàn Tử bi thảm kêu lên.

“Ai mang theo lửa?” Tuyết Lỵ Dương vội vàng hỏi.

“Tôi mang, tôi mang.” Vương Bàn Tử nói.

“Mau đưa cho tôi.” Lấy bật lửa trong túi ra đưa cho Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử cũng đoán được cô muốn làm gì, thế là không cần Tuyết Lỵ Dương nói, anh ta chủ động cởi áo khoác trên người ra.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng vội vàng cởi áo.

Tuyết Lỵ Dương thấy hai người thức thời, hài lòng, vội vàng châm lửa đốt quần áo.

Sau đó, Hồ Bát Nhất cầm quần áo đang cháy che chắn trước mặt mọi người, không ngừng vung vẩy.

Đừng nói, chiêu này có tác dụng.

Hỏa xà thấy lửa, lập tức không dám tiến lên.

“Lão Hồ, có hi vọng!” Vương Bàn Tử kinh hỉ gầm lên.

“Cũng có thể dùng đèn pin cường độ cao, lũ rắn này sợ ánh sáng.” A Ninh hiểu rõ tập tính của hỏa xà, biết chúng sợ ánh sáng, nên nhắc

nhở Tuyết Lỵ Dương.

Vừa hay, trên tay mọi người đều có đèn pin cường độ cao.

Thế là, có lửa, cộng thêm đèn pin cường độ cao không ngừng chiếu vào lũ hỏa xà, những con hỏa xà xung quanh quả nhiên không còn tiến lại gần nữa.

Nhưng, cũng chỉ là không tiến lại gần mà thôi.

"Cứ thế này không ổn, lũ rắn này tuy không lại gần chúng ta, nhưng cứ bao vây mãi, chúng ta cũng không ra được." Vương Bàn Tử nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Họ muốn dựa vào lửa và ánh sáng mạnh của đèn pin để mở một con đường, thoát ra khỏi vòng vây của hỏa xà.

Nhưng vừa có động thái, lũ hỏa xà liền tỏ ra vô cùng hung dữ, dường như sẵn sàng lao lên cắn người bất cứ lúc nào.

Lập tức, Vương Bàn Tử không dám động đậy nữa, miệng lẩm bẩm chửi rủa: "Lũ này hình như cố ý, vây chúng ta lại không cho ra ngoài, mẹ kiếp chúng thành tinh rồi, một lũ rắn lòng dạ đen tối." "Xì xì." Lũ hỏa xà dường như cũng giống như Vương Bàn Tử nói, chỉ vây quanh, cũng không có hành động gì.

"Lão Hồ, cô Dương, quần áo sắp cháy hết rồi, hai người ai cởi một cái đi?" Quần áo trong tay Bàn Tử sắp cháy hết, đó là một chiếc áo khoác da, áo khoác của Hồ Bát Nhất cũng sắp cháy hết.

"Đừng nhìn tôi, tôi mặc một chiếc áo len, áo khoác ở trong lều." Tuyết Lỵ Dương khoanh tay, tỏ vẻ bất lực.

A Ninh thậm chí còn không thèm để ý đến hai người họ.

"Đốt của tôi đi." Hai sinh viên của Trần giáo sư là Tiểu Tát và Sở Kiện cởi áo khoác ra, đưa cho hai người họ tiếp tục đốt.

Nhưng cũng chỉ kéo dài được thêm một chút thời gian mà thôi.

"Cứ thế này không phải là cách, Lão Hồ, vì cách mạng, cởi quần ra đi." Ngoài hai người phụ nữ, áo khoác và áo len bên trong của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trần giáo sư, Tiểu Tát, Sở Kiện đều đã đốt hết.

Mỗi người chỉ còn mặc một chiếc áo lót.

Nếu còn đốt nữa, chỉ có thể cởi quần.

"Cởi cái quái gì, cùng lắm là liều mạng với lũ súc sinh này, lão tử tuyệt đối không cởi quần." Hồ Bát Nhất lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, trong lòng đang nghĩ cách.

Ngọn lửa tắt dần, hoàn toàn cháy hết.

Mọi người chỉ có thể cầm đèn pin cường độ cao, không ngừng chiếu rọi, nhưng không còn sự uy hiếp của ngọn lửa, lũ hỏa xà xung quanh bắt đầu rục rịch.

"Lần này xong thật rồi." Tuyết Lỵ Dương sắc mặt tái nhợt, nắm chặt tay A Ninh, nói: "A Ninh em gái, có lẽ phải cùng chị chết ở đây rồi, chị xin lỗi em, không nên kéo em đi cùng." Cô có chút hối hận vì đã kéo A Ninh đi cùng.

Chết thì thôi, lại còn liên lụy đến A Ninh.

"Không sao, chúng ta không chết được đâu, đồng đội của em đến rồi." A Ninh lắc đầu, cô cảm nhận được, Diệp Thu đang ở gần đây.

"Đồng đội?" Tuyết Lỵ Dương sững sờ, nói: "Em có đồng đội trong thành cổ Tinh Tuyệt sao?" "Ừ." A Ninh gật đầu, nửa thật nửa giả nói: "Trước đây có một đồng đội của em, đến đây tìm một thứ, em đến để hội hợp với anh ấy." Chẳng trách.

Tuyết Lỵ Dương trong lòng lập tức hiểu ra.

A Ninh một mình đến sa mạc, hóa ra là có đồng đội ở đây.

"Nhưng ở đây nhiều hỏa xà như vậy, đồng đội của em có mấy người?" Nếu đối phương đông người, trong tay có vũ khí, vậy thì họ có lẽ sẽ được cứu.

"Oa.

Chị đại A Ninh, đồng đội của chị ở đâu vậy, mau bảo anh ấy đến cứu chúng tôi đi, muộn là tôi bị rắn cắn chết đó." "Cái đó… cô A Ninh, có cách nào liên lạc với đồng đội không, mau nói cho anh ấy biết vị trí của chúng ta, biết đâu còn kịp." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe A Ninh có đồng đội ở đây, hai người mừng rỡ.

A Ninh thân thủ giỏi như vậy, đồng đội của cô chắc chắn cũng lợi hại.

Đối phương chắc chắn đông người, nếu trong tay có vũ khí, vậy hẳn là có thể cứu họ.

"Đúng rồi, đồng đội của chị có bao nhiêu người, chị đại A Ninh?" Vương Bàn Tử mang theo hy vọng hỏi.

A Ninh liếc anh ta một cái, mang theo vẻ trêu chọc: "Một người." "Phụt." Vương Bàn Tử sững sờ, suýt nữa hộc máu, sau đó đến tâm tư muốn chết cũng có.

Một người?

Uổng công Bàn gia tôi mong chờ.

Những người khác nghe đồng đội của A Ninh chỉ có một người, cũng vô cùng thất vọng.

Đối với điều này, A Ninh không giải thích, vì cô cảm nhận được, Diệp Thu đã đến.

"Gầm." Đúng lúc này, mọi người đột nhiên nhìn thấy ở phía xa,

một vật thể khổng lồ đang từ từ tiến lại, kèm theo một tiếng gầm như tiếng rồng ngâm.

“Trời ơi.

Lão Hồ, tự sát đi, lại đến một con hung dữ hơn.” “Tên béo chết tiệt, cậu đi trước, tôi theo sau.” “Tiểu Tát, giết tôi đi.” “Không, Sở Kiện, cậu giết tôi trước đi.” “Hừm.

A Ninh em gái, em giết chị trước đi, chị không muốn trơ mắt nhìn mình bị con quái vật đó ăn thịt đâu.” Khi nhìn rõ bộ mặt thật của vật thể khổng lồ đó, một con mãng xà khổng lồ dài hơn hai mươi mét, toàn thân phủ đầy vảy đỏ như nham thạch.

Đôi mắt tam giác của con mãng xà mang theo khí phách ngạo nghễ thiên hạ, kiêu hãnh tiến đến.

Con mãng xà này, chính là A Đại.

Thấy A Đại, những con hỏa xà đang bao vây Hồ Bát Nhất và những người khác đều cúi đầu, tỏ vẻ thần phục.

Mọi người nhìn thấy A Đại, trong khoảnh khắc đó đều mất hết ý chí chiến đấu.

Tất cả mọi người đều có một suy nghĩ.

Đó là tự sát trước, còn hơn là trơ mắt nhìn mình bị con mãng xà và lũ hỏa xà này ăn thịt, hoặc bị cắn chết.

“Không cần chết đâu, vì… đồng đội của tôi đến rồi.” A Ninh nhìn thấy, Diệp Thu đang đứng sau con mãng xà vảy đỏ.

“Đồng đội, không phải là con mãng xà khổng lồ này chứ?” “Chị đại A Ninh, tôi phát hiện chị cũng khá hài hước đấy.” “Trò đùa này chẳng vui chút nào.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cho rằng A Ninh đang nói đùa.

Trước mặt là một con mãng xà khổng lồ, chẳng lẽ là đồng đội của A Ninh?

Tuyết Lỵ Dương dường như lờ mờ nhìn thấy một bóng người trong bóng tối.

Trong lòng kinh ngạc, đó là người gì, lại đi sau con mãng xà khổng lồ?

Chẳng lẽ là đồng đội của A Ninh?

Ngay sau đó, Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, A Ninh bên cạnh cô đột nhiên động đậy, không thèm nhìn những con hỏa xà xung quanh, trực tiếp lao về phía con mãng xà khổng lồ đó.

"A Ninh, cẩn thận!" "Chị đại A Ninh." "Đừng nghĩ quẩn thế cô A Ninh." Những người khác thấy A Ninh lao về phía con mãng xà khổng lồ sau lưng lũ hỏa xà, đều sợ hãi.

Họ đồng loạt kinh hô.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương, dường như đã hiểu ra, trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc.

"Chủ nhân." Diệp Thu đứng sau A Đại, thấy A Ninh lao tới, mỉm cười giang rộng vòng tay.

Như chim yến về tổ, A Ninh mặt mày hớn hở, lao vào lòng anh.

Đã nhiều ngày không gặp, A Ninh kích động hôn Diệp Thu một cái.

"Ngoan, đi theo tôi nào." Diệp Thu dịu dàng cười, ôm lấy vòng eo thon thả của cô, vuốt ve mái tóc, đầy vẻ cưng chiều.

"Vâng." A Ninh gật đầu, phấn khích ôm lấy cánh tay Diệp Thu, chuẩn bị cùng anh rời đi.

Diệp Thu ra ngoài, là chuyên để đón A Ninh.

Chương 35

"Chủ nhân, ngài có thể cứu chị Dương được không?" A Ninh nghĩ một lát, cầu xin Diệp Thu cứu Tuyết Lỵ Dương.

Hai người quen biết mấy ngày nay, A Ninh cảm thấy Tuyết Lỵ Dương là người không tệ.

"Tuyết Lỵ Dương?" Diệp Thu ngạc nhiên, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người đang bị hỏa xà bao vây.

Khi anh nhìn họ, ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đang nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

Vừa rồi Hồ Bát Nhất và những người khác tưởng rằng A Ninh định liều mạng với con mãng xà khổng lồ để cứu mọi người.

Điều đó khiến Hồ Bát Nhất và những người khác cảm động vô cùng.

Nhưng đồng thời, trong lòng họ vô cùng khó chịu, vạn nhất A Ninh vì thế mà bị thương thậm chí mất mạng, e rằng họ sẽ áy náy cả đời.

Sau đó mới chứng minh.

Hoàn toàn là họ tự mình đa tình.

Người ta A Ninh, căn bản không phải đi liều mạng, mà là đi tìm người tình cũ.

Nhìn A Ninh lao vào lòng người đàn ông bí ẩn kia.

Tiểu Tát và Sở Kiện, cảm giác như tim mình sắp vỡ tan.

Chàng trai nào mà không có một thời mơ mộng, Tiểu Tát và Sở Kiện đều có lòng ái mộ với A Ninh.

“Trời ơi.

Anh bạn này lợi hại thật, có thể hàng phục được cả chị đại A Ninh.” Vương Bàn Tử nhìn Diệp Thu, không thể không gật đầu thừa nhận, đẹp trai hơn mình một chút.

“Bàn Tử có phát hiện ra không, từ khi anh bạn này xuất hiện, lũ hỏa xà này đến động cũng không dám động, cả con mãng xà khổng lồ kia cũng không làm hại anh ta và A Ninh.” Hồ Bát Nhất quan sát tỉ mỉ, lập tức phát hiện ra tình huống kỳ lạ.

“Lão Hồ, có khi nào anh bạn này là yêu quái rắn, là tổ tông của loài rắn, nên rắn ở đây đều sợ anh ta?” Vương Bàn Tử nhìn một cái, thấy có vẻ đúng là như vậy, lập tức phát huy trí tưởng tượng bay bổng của mình.

“Trí tưởng tượng của Bàn gia ngài đúng là đột phá cả bầu trời, tôi đây Lão Hồ không còn gì để nói.” Hồ Bát Nhất trợn mắt, lười đáp lời.

Trên đời này làm gì có yêu quái có thể biến thành hình người?

Đùa à.

“Hồ Bát Nhất?” Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất nghe thấy Diệp Thu nói, anh sững sờ, nhưng nhanh chóng gật đầu, khách sáo nói: “Chào huynh đệ, tôi là Hồ Bát Nhất.” Thái độ không thể nói là không tốt.

Chủ yếu là, Hồ Bát Nhất không nắm được lai lịch của Diệp Thu.

Dường như có thể khống chế rắn, đó không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Diệp Thu gật đầu, xác nhận trong nhóm có Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

“A Đại, bảo chúng nó tản ra đi.” Anh cũng có chút tò mò, muốn nói chuyện với Hồ Bát Nhất và những người khác.

Nếu có thể học được Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật từ Hồ Bát Nhất, thì càng tốt.

"Gầm!" A Đại nghe lời Diệp Thu, gầm lên một tiếng với lũ hỏa xà xung quanh.

Trong nháy mắt, những con hỏa xà vốn đang bao vây Hồ Bát Nhất và những người khác đều rời đi, nhanh chóng biến mất không thấy.

"Phù." Đến lúc này, tất cả mọi người mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Một cảm giác may mắn sau kiếp nạn bao trùm lấy tất cả mọi người.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và những người khác đối với Diệp Thu, càng thêm tò mò và kính trọng.

"Có thể chỉ huy con mãng xà khổng lồ đó.

Trời ơi, Lão Hồ, chúng ta gặp được cao nhân rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô, nhìn Diệp Thu với ánh mắt sáng rực.

Hồ Bát Nhất gật đầu, đồng ý với cách nói của anh ta.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương nói lời cảm ơn với Diệp Thu: "Đa tạ tiểu ca ra tay tương cứu, nếu không chê, hay là đến doanh địa của chúng tôi ngồi một lát?" Thật ra, khi mời Diệp Thu, Tuyết Lỵ Dương trong lòng có chút thấp thỏm.

Vì là hậu duệ của tộc Quỷ Động, cô có thể cảm nhận được sự khủng bố trên người Diệp Thu.

Nhưng cùng lúc đó, không biết tại sao, Tuyết Lỵ Dương lại cảm thấy Diệp Thu rất thân thiết.

Điều này khiến cô rất khó hiểu.

Hồ Bát Nhất và những người khác mong đợi nhìn Diệp Thu,

không biết anh có đồng ý đến doanh địa của họ làm khách không.

Bên này, Diệp Thu suy nghĩ một lát, gật đầu, nói: "Vậy đi thôi." Anh cũng muốn đến tìm Hồ Bát Nhất nói chuyện.

"Tốt quá rồi.

Tiểu ca mời đi bên này." Vương Bàn Tử toe toét cười, vô cùng ân cần.

A Ninh thì liếc anh ta một cái, lắc đầu, Vương Bàn Tử người không tệ, chỉ là tính cách hơi ồn ào.

Diệp Thu dắt tay A Ninh, đi theo sau mọi người về phía doanh địa.

"Cái đó, tiểu ca." Hồ Bát Nhất quay người lại nói chuyện, Diệp Thu xua tay ngắt lời, nói: "Tôi tên Diệp Thu, đừng gọi tôi là tiểu ca." Cái xưng hô tiểu ca này, Diệp Thu luôn nghĩ đến mối tình đam mỹ của Trương Khởi Linh và Hạo Thiên Chân.

Thật khó chịu.

"Thu gia, ngài xem có thể để vị đại huynh đệ này, tạm thời ở lại đây không.

Trong doanh địa của chúng tôi có một cô bé nhát gan, đang ốm, nếu lát nữa bị dọa, thì…" Anh ta kính trọng gọi một tiếng Thu gia, đó là thói quen của Hồ Bát Nhất.

Cũng là Diệp Thu đã được anh ta công nhận.

Anh ta chỉ vào A Đại đang ở sau lưng mọi người, cẩn thận nói.

"Gầm." A Đại có thể hiểu tiếng người, nghe lời Hồ Bát Nhất dường như không vui, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Hồ Bát Nhất bị dọa giật mình, tim đập thình thịch.

"Mẹ ơi, con rắn này thành tinh rồi, Lão Hồ đừng có chọc vào nó."

“Xà gia, đừng giận, đừng giận, Lão Hồ nhà tôi không phải chê ngài xấu, mà là ngài quá uy vũ hùng tráng, như thiên xà giáng lâm, bá khí ngút trời, chỉ sợ thân hình hùng vĩ của ngài, dọa mất cô bé kia, ngài thông cảm cho, xà gia!” Vương Bàn Tử vội vàng cười nịnh nọt với A Đại, nói lời xin lỗi, nịnh nọt.

“A Đại, mày ở bên kia chơi trước đi.” Diệp Thu lắc đầu, bảo A Đại đi chơi.

“Gầm.” A Đại gật đầu một cách rất người, sau đó nhìn Vương Bàn Tử với ánh mắt không mấy thiện cảm, trong ánh mắt ngơ ngác của anh ta, A Đại nhếch mép rắn, đôi mắt tam giác màu xanh lục u tối, phảng phất như đang trêu chọc.

“Chết tiệt.

Lão Hồ, con rắn đó coi thường lão tử!” Vương Bàn Tử có thể cảm nhận rõ ràng sự chế giễu từ A Đại.

“Đi thôi Bàn Tử, xà gia ngài đừng giận.” Hồ Bát Nhất vội vàng kéo anh ta đi.

“Thu gia, mời uống trà, đây là trà tôi đặc biệt mang về từ kinh thành đấy, trên đường đi chẳng nỡ cho ai uống cả.” “Tôi biết mà, mang theo trà ra ngoài chắc chắn sẽ gặp được quý nhân, chẳng phải đã gặp Thu gia ngài rồi sao, hắc hắc.” Trong khu cắm trại.

Hồ Bát Nhất đốt một đống lửa, Diệp Thu cùng mọi người ngồi bên cạnh.

Vương Bàn Tử lục lọi trong lều một hồi lâu, cuối cùng cũng lấy ra một gói trà quý.

Sau đó, hắn nhanh nhẹn đun nước, pha cho Diệp Thu một tách trà.

“Cảm ơn.” Diệp Thu ngạc nhiên, Vương Bàn Tử cũng giỏi thật, vào sa mạc mà còn mang theo được cả lá trà.

“Ôi đệt, thằng Béo chết tiệt này có đồ tốt mà từ trước đến giờ không nói tiếng nào?” Hồ Bát Nhất và những người khác đều trố mắt kinh ngạc.

Không ai ngờ Vương Bàn Tử lại có trà.

“Đấy là ai chứ, Bàn gia tôi đây thì có thứ gì mà không có chứ.” Vương Bàn Tử vô cùng đắc ý, trên người hắn mang theo đủ thứ kỳ quái.

Mọi người nhìn nhau cười.

Sau một hồi trò chuyện, mọi người cũng dần thân thiết hơn.

Diệp Thu ít nói, chỉ im lặng lắng nghe.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đã nắm được tính cách của anh, vị Thu gia này không thích nói nhiều, nhưng tuyệt đối là một người đáng gờm.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Thu gia, mạo muội hỏi một câu, ngài đến Tinh Tuyệt Cổ Thành để làm gì vậy?” “Đương nhiên, nếu ngài không muốn nói thì cứ coi như tôi chưa hỏi.” Chuyện này thuộc về riêng tư, Hồ Bát Nhất biết không nên hỏi, nhưng quả thực quá tò mò.

Diệp Thu ôn hòa cười, trong mắt những người khác, sắc mặt anh có phần tái nhợt, nhưng có một điểm mà mọi người không thể không thừa nhận.

Thu gia trông thực sự rất đẹp trai.

Tuyết Lỵ Dương từ lúc Diệp Thu ngồi đó vẫn chưa nói câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn anh, không biết đang nghĩ gì.

“Thật ra cũng không có gì, tôi đang tìm một thứ.” Diệp Thu thuận miệng bịa ra một câu.

Chương 36

“Thứ mà có thể khiến Thu gia phải tìm kiếm, chắc chắn là bảo bối rồi.

Đúng rồi Thu gia, sao ngài lại điều khiển được con cự mãng kia vậy?” Bàn Tử bây giờ đã hoàn toàn khâm phục Diệp Thu, thậm chí còn sùng bái.

Bởi vì Diệp Thu có thể điều khiển cự mãng.

Đó là một bản lĩnh phi thường.

Diệp Thu vừa uống trà vừa nói, tuy không phải loại ngon nhất, nhưng có thể uống được trong sa mạc đã là điều không dễ dàng rồi: “Là bản lĩnh tổ tiên truyền lại, có thể thuần hóa một số dã thú để sử dụng, cũng giống như ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’ của lão Hồ vậy.” “Hả, Thu gia, sao ngài biết gia truyền nhà tôi?” Hồ Bát Nhất trừng mắt.

Diệp Thu có thể nói ra ngay ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’, chắc chắn không đơn giản.

“Thật không dám giấu, tôi muốn xem cuốn bí thuật phong thủy đó, không biết có được không?” “Haiz.

Chuyện có to tát gì đâu, Thu gia ngài muốn xem thì cứ lấy đi.” Cứ tưởng Hồ Bát Nhất sẽ từ chối, ai ngờ anh ta lại sảng khoái đến vậy.

Anh ta tìm cuốn sách trong ba lô rồi đưa cho Diệp Thu.

“Tôi nợ cậu một ân tình.” Hệ thống có thể đổi được ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’, nhưng phải đợi hệ thống nâng cấp xong.

Diệp Thu ước tính, đến lúc đó chi phí cũng sẽ là một con số trên

trời, cực kỳ đắt đỏ.

Hơn nữa trong thương thành của hệ thống là bản hoàn chỉnh.

Còn của Hồ Bát Nhất chỉ có một nửa là phần Phong Thủy.

"Hắc hắc, ân tình gì chứ, hôm nay Thu gia ngài đã cứu mạng tôi, chút chuyện nhỏ này, đừng để trong lòng." Hồ Bát Nhất xua tay.

Tính cách của anh ta là vậy, Diệp Thu đã cứu mạng anh ta, đừng nói là xem bí thuật phong thủy, dù có yêu cầu quá đáng hơn nữa, Hồ Bát Nhất cũng sẽ đồng ý. 【Ting, phát hiện 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', bản thiếu, có muốn tiêu hao 10000 điểm tích phân để học không?】 Hay thật, chỉ học một bản thiếu mà đã tốn 10000 điểm tích phân.

"Học." Diệp Thu không do dự, học ngay lập tức. 【Học thành công.】 Rất nhanh, trong đầu Diệp Thu đã xuất hiện những kiến thức về âm dương phong thủy.

"Quả nhiên thần kỳ." "Chỉ riêng phần Phong Thủy đã có năng lực thần kỳ như vậy, xem ra phần Âm Dương còn lợi hại hơn nữa." Thứ lợi hại nhất của 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' không phải là phần Phong Thủy, mà là phần Âm Dương.

Xem một lúc, anh trả lại sách cho Hồ Bát Nhất.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất ngạc nhiên, Thu gia mới xem có mấy cái đã mất hứng rồi sao?

Chẳng lẽ cuốn sách báu gia truyền nhà mình trong mắt Thu gia cũng chẳng có giá trị gì lớn lao.

Chắc chắn là vậy rồi.

"Đúng rồi Thu gia, ngài đang tìm thứ gì vậy, nếu ngài nói cho tôi biết, ngày mai tôi cũng vào mộ, biết đâu có thể giúp ngài tìm được thì

sao?" Vương Bàn Tử lúc này mới lại gần nói chuyện với Diệp Thu.

Diệp Thu ôn hòa cười: "Thứ tôi cần tìm, gọi là Xà Mi Đồng Ngư." Bây giờ anh đã có bốn miếng Xà Mi Đồng Ngư, chỉ thiếu miếng cuối cùng là có thể mở ra cơ duyên thành tiên.

Nhưng miếng cuối cùng ở đâu, Diệp Thu thật sự không biết.

Thứ này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chắc chắn không biết.

Nghe Diệp Thu nhắc đến Xà Mi Đồng Ngư, A Ninh lập tức lấy ra ba miếng từ trên người đưa cho anh.

"Miếng cuối cùng tôi đã tra rồi, có lẽ đang ở trong tay người của Uông gia, nhưng tôi không tìm thấy tung tích của họ." A Ninh tra ra Xà Mi Đồng Ngư đang ở trong tay người Uông gia, nhưng người Uông gia ở đâu thì lại không có chút manh mối nào.

Lần này, cô muốn hỏi Diệp Thu về manh mối của người Uông gia.

Nhận lấy ba miếng Xà Mi Đồng Ngư, Diệp Thu cầm trong tay nghịch ngợm, miệng lẩm bẩm: "Người Uông gia?

Thú vị đấy." Uông gia chính là gia tộc của Uông Tàng Hải.

Người Uông gia hiện tại cũng đang tìm kiếm Uông Tàng Hải, muốn đánh thức ông ta.

Bởi vì Uông Tàng Hải đã để lại hậu chiêu, cần hậu nhân tìm thấy chân thân của ông ta, sau đó đánh thức để đạt được mục đích trường sinh.

"Khoan đã." Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhìn chằm chằm vào Xà Mi Đồng Ngư trong tay Diệp Thu, mắt trợn tròn.

"Thu gia, thứ này có thể cho tôi xem một chút được không?" "Cậu nhận ra nó à?" Diệp Thu ngạc nhiên, đưa Xà Mi Đồng Ngư cho hắn, cũng không sợ hắn giở trò.

Bàn Tử không nói gì, nhận lấy một miếng rồi xem xét kỹ lưỡng, càng xem mắt càng sáng lên.

Bỗng nhiên, hắn như nhớ ra điều gì đó, vui mừng nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, ông xem miếng Xà Mi Đồng Ngư này của Thu gia, có phải giống hệt miếng chúng ta thấy ở chỗ Đại Kim Nha không?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn, suy nghĩ kỹ, rồi vỗ đùi một cái.

"Thu gia, tôi nhớ ra rồi, thứ này tôi và Bàn Tử đã từng thấy." Diệp Thu ngạc nhiên, tò mò hỏi: "Ở đâu?" Đúng là một niềm vui bất ngờ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã từng thấy Xà Mi Đồng Ngư?

"Tôi à, ký ức có chút mơ hồ, Bàn Tử cũng vậy." "Đúng vậy, tôi nhớ là đã từng thấy, chắc chắn là ở chỗ Đại Kim Nha." Hai người cau mày suy nghĩ, thứ này không quá nổi bật, họ cũng chỉ nhớ là đã thấy ở chỗ Đại Kim Nha.

Nếu không phải Diệp Thu lấy ra, họ căn bản không biết thứ này gọi là Xà Mi Đồng Ngư.

"Tôi nhớ ra rồi, lần trước tôi đến chỗ Đại Kim Nha bán hàng, thấy ông ta đang nói chuyện với một nhóm người, một người trong số đó đang cầm một miếng Xà Mi Đồng Ngư." "Tôi nhớ là nhóm người đó đang hỏi Đại Kim Nha về tung tích của thứ này, rõ ràng cũng đang tìm kiếm nó." Hai người suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra.

Thế là họ kể lại chi tiết sự việc cho Diệp Thu nghe.

Diệp Thu nghe xong gật đầu, những người đó hẳn là người của Uông gia.

"A Ninh, sau khi về thì đi thăm Đại Kim Nha một chuyến." Biết được tung tích của miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, Diệp Thu rất vui.

Bất kể thế nào, nhất định phải lấy được nó.

“Vâng.” A Ninh cũng mừng rỡ, chỉ cần tìm được, bất kể đối phương là ai, chỉ cần có thứ đó, không đưa thì giết.

“Thu gia, ngài đã cứu mạng tôi và Bàn Tử, thứ này xem ra rất quan trọng với ngài, hay là thế này, tôi và Bàn Tử giúp ngài tìm nhé.” “Ngài yên tâm, hai chúng tôi tuy không có bản lĩnh gì khác, nhưng tìm đồ thì tuyệt đối giỏi.” “Đúng đúng đúng, Thu gia, để hai anh em tôi giúp ngài tìm nhé?” Hồ Bát Nhất có ý muốn kết giao với Diệp Thu, Bàn Tử cũng có ý đó, nên chủ động xin đi.

Diệp Thu ngạc nhiên nhìn hai người, suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu.

“Vậy thì làm phiền hai cậu rồi.” Hai anh em này quả thực không tệ, biết được tung tích của miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, Diệp Thu đã nợ họ một ân tình.

Ân tình này, phải trả.

Diệp Thu quyết định, lúc đi sẽ tặng họ một ít đồ cổ mang về.

Tiền bạc đối với Diệp Thu bây giờ không có tác dụng gì, nhưng đối với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì tuyệt đối hữu dụng.

Nhìn đồng hồ, trời cũng sắp sáng, Diệp Thu phải quay về.

“Cứ trò chuyện trước đi, tôi phải đi rồi.

Đúng rồi, sau khi vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, đừng động lung tung vào bất cứ thứ gì, cũng đừng phá hoại kết cấu của bất kỳ mộ thất nào, nhớ lời tôi nói.” Nơi đó sau này sẽ là nhà của Diệp Thu và Na Già, đã đến rồi thì chắc chắn sẽ vào.

Diệp Thu không ngăn cản, nhưng lại cảnh cáo không được động vào đồ trong cổ mộ.

“Thu gia yên tâm, chúng tôi là người đứng đắn, tuyệt đối sẽ không

động vào bất cứ thứ gì, cũng sẽ không phá hoại.” Vương Bàn Tử vỗ ngực đảm bảo, hắn biết Diệp Thu đang nhắc nhở.

Rõ ràng là trong mộ có nguy hiểm.

“Ừm.” Diệp Thu gật đầu, rồi dẫn A Ninh rời đi.

Trước khi đi, anh đột nhiên liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương, ánh mắt khiến tim Tuyết Lỵ Dương đập loạn xạ, rồi Diệp Thu mới cười rời đi.

“Tại sao anh ta lại nhìn mình?” Tuyết Lỵ Dương nghi ngờ.

Dẫn theo A Ninh và A Đại trở về Quỷ Động, trên đường đi, cô nàng A Ninh cứ khoác tay Diệp Thu, Diệp Thu biết cô đang mong chờ điều gì.

Nhưng anh lại có chút bất lực.

Muốn “hành nhân đạo”, chỉ có thể đợi hệ thống nâng cấp, mở ra giai đoạn tiến hóa thể chất tiếp theo.

Hiện tại, thể chất cao nhất mà anh có thể mua được là Hạn Bạt Chi Thể.

Có câu nói rằng, không phải là không muốn, mà là không thể.

Thật chết tiệt.

“Đừng nghĩ nữa, gần đây không thể được đâu.” Anh gõ nhẹ vào đầu A Ninh, ngăn cô suy nghĩ lung tung.

“Ồ.” A Ninh mặt hơi đỏ, có chút thất vọng.

Tác dụng tồn tại của Thi Nô là làm người tình của chủ nhân, thỏa mãn chủ nhân.

Nhưng hiện tại cơ thể của Diệp Thu không cho phép, A Ninh cũng đành phải chờ đợi.

Đối với điều này, Diệp Thu cũng chỉ biết lắc đầu.

Rất nhanh, hai người đã trở về cung điện trong mộ thất.

Chương 37

"Chủ nhân, đây là đồ Tú Tú nhờ tôi mang đến cho ngài, ngài xem có dùng được không." Trở lại cung điện, Diệp Thu để đám thú cưng đi chơi, còn mình thì ung dung nằm trên ghế thái sư ở cửa, A Ninh lấy từ trong ba lô ra cà phê, lá trà, ấm đun nước và bộ trà cụ.

Thậm chí còn có cả rượu.

Thật chu đáo, cô biết Diệp Thu trong mộ không có những thứ này, nên đã luôn mang theo.

Lục lọi một hồi, A Ninh lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu tím vàng, đưa cho Diệp Thu.

Hoắc Tú Tú nhờ cô mang đến cho Diệp Thu.

Không biết bên trong là gì.

"Để tôi xem." Diệp Thu nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem, rồi sững sờ.

Thứ trong hộp là một vật bằng ngọc lớn khoảng năm centimet, trông giống như một con dấu.

Chỉ có điều, thứ được khắc trên con dấu lại có chút đáng sợ.

Đó là một con quỷ. 【Ting, phát hiện Quỷ Tỳ, có thể luyện hóa.】 Quỷ Tỳ!

Là Quỷ Tỳ.

Trong truyền thuyết, đây là Quỷ Tỳ có thể điều khiển âm binh.

Diệp Thu sửng sốt, rồi nhớ ra.

Trong nguyên tác, Hoắc Tiên Cô từng đưa cho Trương Khởi Linh một chiếc Quỷ Tỳ, sau đó Trương Khởi Linh lại lấy được một chiếc

khác ở nơi khác.

Anh ta đã dùng những chiếc Quỷ Tỳ này để mở Thanh đồng môn và đi vào bên trong.

Diệp Thu không có hứng thú lắm với việc vào Thanh đồng môn.

Nhưng anh lại khá hứng thú với việc điều động âm binh.

"Luyện hóa." 【Ting, luyện hóa thành công, tiêu hao 5 vạn điểm tích phân.】 Diệp Thu giật giật khóe miệng, trong lòng tức điên.

Cái thứ rách nát này mà tốn mất năm vạn điểm tích phân.

Tên: Diệp Thu Cấp mộ huyệt: Cấp 4, mộ Âm Dương của Lý Thuần Phong Người bảo vệ mộ huyệt: Xích Lân Cự Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Thủy Hầu Tử *1 (Những người bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không sẽ có sinh mệnh vô hạn.) Phó nhân: Hoắc Tú Tú (Thi Nô, có thể tiến hóa), A Ninh (Thi Nô, có thể tiến hóa) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ) Phong thủy mộ huyệt: Phong thủy cấp 5 Bảo vật: Quỷ Tỳ Điểm tích phân hiện có: 95450 Thuộc tính: Hạn Bạt Chi Thể, Huyết Mạch Kỳ Lân.

Sức mạnh: 100 (Huyết Mạch Kỳ Lân cộng thêm: 50) Tốc độ: 100 (Huyết Mạch Kỳ Lân cộng thêm: 50) Thể chất: 100 (Huyết Mạch Kỳ Lân cộng thêm: 50) Nhìn lại số điểm tích phân hiện tại, Diệp Thu chỉ còn hơn 9 vạn.

Lúc ở trong Quỷ Động, anh đã nhận được 25 vạn điểm tích phân, nâng cấp và cải tạo mộ thất đã tốn mất 11 vạn.

Tặng cho Na Già một con mắt U Minh Xà, tốn 5000, nhưng thu được một khối Côn Luân Thần Mộc, nhận lại 2 vạn điểm tích phân.

Trước đó học 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' của Hồ Bát Nhất, tốn 1 vạn điểm.

Bây giờ luyện hóa cái Quỷ Tỳ này lại tốn thêm 5 vạn tích phân.

Tổng tích phân của Diệp Thu hiện tại có hơn 42 vạn.

May mà, Diệp Thu bây giờ lại có thêm ba miếng Xà Mi Đồng Ngư. 【Ting, có muốn hấp thu ba miếng Xà Mi Đồng Ngư không?】 "Hấp thu." 【Chúc mừng ngài nhận được 15 vạn tích phân, xin hãy tiếp tục thu thập miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, sẽ mở ra cơ duyên thành tiên.】 Lại có thêm 15 vạn tích phân vào tài khoản, bây giờ Diệp Thu tổng cộng có hơn 24 vạn tích phân.

Xà Mi Đồng Ngư, chỉ còn thiếu miếng cuối cùng là đủ bộ.

Diệp Thu rất mong chờ, sau khi cơ duyên thành tiên được mở ra, sẽ có chuyện gì xảy ra.

Hấp thu ba miếng Xà Mi Đồng Ngư, nhận được 15 vạn điểm tích phân.

Tổng tích phân của Diệp Thu tăng lên hơn 57 vạn.

Cách mục tiêu một triệu tổng tích phân chỉ còn thiếu 43 vạn.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và những người khác sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần đã phấn chấn trở lại.

"Lão Hồ, hơi lạnh." Đêm qua, mấy người đàn ông đã đốt quần áo chỉ còn lại chiếc áo ba lỗ, sáng ra cảm thấy lành lạnh.

"Tôi có mang theo áo khoác, đủ cho mọi người." Tiểu Tát vội vàng vào lều, lấy ra hai chiếc áo khoác cho hai người, mặc vào cuối cùng cũng không lạnh nữa.

"Hơi chật, thân hình vạm vỡ như Bàn gia tôi, ai." Áo của Tiểu Tát, Vương Bàn Tử mặc vào thấy chật ních, tuy có chút buồn cười nhưng

còn hơn là không có gì.

“Đi thôi.

Thu gia đã dặn rồi, những con Hỏa Xà trên đường và những sinh vật độc trong mộ sẽ không làm hại chúng ta đâu.” Để ngăn những người này trong lúc chiến đấu chạy loạn phá hoại mộ thất của Na Già, Diệp Thu đã dọn dẹp sẵn con đường phía trước.

Những sinh vật độc trong mộ sẽ không làm hại họ.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất và những người khác càng cảm thấy Diệp Thu thần bí, thậm chí có chút đáng sợ.

Một nhóm người thu dọn hành lý, đóng gói ba lô, Tiểu Diệp sau một đêm nghỉ ngơi và uống thuốc hôm nay cũng không còn gì đáng ngại.

Tinh thần trông khá tốt.

“Tiểu Diệp, cậu không biết đâu, tối qua tôi đã trải qua những gì!” “Lúc đó, tôi bị mấy trăm con cự mãng đáng sợ bao vây, thậm chí còn có một con to lớn, cao bằng tòa nhà sáu tầng.” “Kết quả đều bị Bàn ca tôi đây dẹp yên hết.” Bàn Tử trên đường đi đang khoác lác với Tiểu Diệp để giải khuây.

“Hả?” Diệp Diệc Tâm ngơ ngác, tối qua cô vẫn hôn mê, đã xảy ra chuyện như vậy sao?

“Thật không?” Cô có chút không tin lời của Bàn Tử, làm sao có thể có mấy trăm con cự mãng, lại còn có một con cao bằng tòa nhà sáu tầng.

Con rắn đó phải lớn đến mức nào chứ.

“Tiểu Diệp, Tiểu Vương tuy có khoa trương một chút, nhưng sự việc là thật.” Giáo sư Trần giải thích sơ qua chuyện tối qua, Diệp

Diệc Tâm trừng lớn mắt, lòng còn sợ hãi.

"Vậy Diệp Thu rốt cuộc là ai?" Đối với Diệp Thu trong lời mọi người, Tiểu Diệp rất tò mò.

"Chỉ cần biết rằng, người cùng họ với cậu là một người rất lợi hại là được rồi." Vương Bàn Tử hắc hắc cười.

Nếu để cô biết, Diệp Thu căn bản không phải là người, có lẽ sẽ sợ chết khiếp.

Sau khi thu dọn xong, mọi người men theo di chỉ cổ thành, nhanh chóng tiến vào bên trong ngọn núi.

Trên đường đi, họ gặp phải Hỏa Xà, nhưng những con Hỏa Xà này nhìn thấy họ cũng chẳng thèm để ý, tự mình đi lang thang.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương càng thêm cảm kích Diệp Thu.

Sau khi vào bên trong ngọn núi được khoảng một giờ.

Bên ngoài cổ thành từ từ xuất hiện một đội ngũ hơn sáu mươi người, trang bị vũ khí đầy đủ.

"Tiêu rồi." An Lập Mãn đang cắm trại ở một nơi khuất gió bên ngoài thành để chờ Hồ Bát Nhất và những người khác quay về, thấy những người mang vũ khí này liền lập tức bỏ chạy.

Nhưng rất nhanh, ông đã bị người ta bắt lại.

"Lão già, tôi không cần mạng của ông, mau thành thật nói cho tôi biết, những người đó đã vào trong chưa?" Người của Cửu Môn đoán rằng Hồ Bát Nhất và những người khác đã vào trong thành, nên sáng sớm đã đuổi theo.

"Ặc.

Vào rồi, vào rồi." An Lập Mãn để bảo toàn tính mạng, đành phải

nói thật.

Người của Cửu Môn nghe vậy, lập tức quyết định tiến vào thành để tìm cổ mộ.

Họ đều là người xuất thân từ gia tộc trộm mộ, tuy có người chưa từng xuống đấu.

Nhưng trong đó cũng có không ít người là tay lão luyện.

"Đi." Không thèm để ý đến An Lập Mãn, một nhóm hơn sáu mươi người lập tức tiến vào cổ thành.

"Ở đây có dấu chân, đi bên này." Men theo dấu chân trên cát, họ dễ dàng theo dõi được hành tung của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Bây giờ là ban ngày, Hỏa Xà trong cổ thành sẽ không xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời.

Bởi vì Hỏa Xà đã vào hết trong cổ mộ.

Người của Cửu Môn, men theo dấu chân, nhanh chóng đến rìa núi, tìm thấy cửa động dẫn vào bên trong.

"Tìm thấy rồi.

Bên trong hẳn là có một ngôi mộ lớn." "Nơi này, hẳn là Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, ngôi mộ bên trong chắc chắn là mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt." "Trong truyền thuyết, Nữ vương Tinh Tuyệt từng thống nhất các quốc gia ở Tây Vực, trong mộ của bà ta, chắc chắn có vô số bảo vật." "Chuyện tốt như vậy, tìm được mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, chúng ta chỉ cần tùy tiện lấy vài món đồ về, là có thể sống sung sướng cả đời." "Ha ha." "Anh em, vào thôi." Họ đều là những người sống bằng nghề liếm máu trên lưỡi đao, vào sinh ra tử cũng chỉ vì tiền bạc.

Có thể vừa hoàn thành nhiệm vụ gia chủ giao phó, vừa có thể thu

hoạch được một khối tài sản khổng lồ.

Những người này đều cười toe toét.

Chương 38

Như thể vô số tài bảo đã ở ngay trong tầm tay.

Theo họ thấy, với hơn sáu mươi người ở đây, mang theo vũ khí, dù trong mộ có Tống tử cũng căn bản không thể ngăn cản được.

Mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt rất lớn, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất sau khi vào bên trong ngọn núi, xuyên qua vô số hang động, mất mấy tiếng đồng hồ mới nhìn thấy một cánh cửa mộ.

"Đến nơi rồi.

Cửa mộ Nữ vương Tinh Tuyệt." Trên cửa mộ có khắc văn tự của tộc Quỷ Động, Hồ Bát Nhất và những người khác không nhận ra.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương lại nhận ra.

Cô xác định, sau cánh cửa này chính là mộ thất của Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Ở đây có cơ quan." Bàn Tử phát hiện ra cơ quan, mọi người sau một hồi vất vả cuối cùng cũng mở được cửa mộ.

Nếu không phải Diệp Thu dặn dò không được phá hoại kết cấu mộ thất, Bàn Tử đã định dùng thuốc nổ rồi.

Cậu ta là một chuyên gia phá bom nhỏ đấy.

"Ầm ầm." Sau khi cả nhóm vào trong, cửa mộ thất đóng sầm lại.

"Bộp." Bỗng nhiên, chiếc đèn pin trong tay Bàn Tử rơi xuống đất, nhưng cậu ta không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngây người nhìn chằm chằm về phía trước, nhìn kỹ, nước dãi cũng chảy ra.

"Ôi đệt." "…" Những người khác cũng vậy, sau khi vào trong mộ thất, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả đều ngây dại.

Một mộ thất vô cùng rộng lớn, ở phía chính đông của mộ thất là một ngai vàng.

Xung quanh mộ thất, là một hành lang liên hoàn được khảm vào giữa không trung, vị trí của Hồ Bát Nhất và những người khác sau khi vào chính là trên hành lang đó.

Ở phía dưới mộ thất, ngay chính giữa.

Là đầy ắp đồ vàng.

Dưới ánh sáng của đèn pin, những đồ vật bằng vàng và tiền vàng phát ra ánh sáng chói lòa, khiến tất cả mọi người đều nuốt nước bọt ừng ực.

Thực sự quá nhiều.

"Lão Hồ.

Phát tài rồi!!!" Trong mắt Bàn Tử dường như toàn là vàng.

"Cút đi, quên lời Thu gia dặn rồi à, bất cứ thứ gì trong mộ đều không được động vào." Hồ Bát Nhất lập tức nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Đối với Diệp Thu, Vương Bàn Tử khâm phục từ tận đáy lòng.

Lời của Diệp Thu, tuy rằng thèm thuồng trước đống vàng, nhưng tốt nhất vẫn nên kiềm chế lại.

"Thu gia nói, đồ trong mộ mà động vào, chúng ta sẽ gặp xui xẻo, ai.

Tạo nghiệt quá, tại sao lại cho tôi thấy nhiều vàng như vậy chứ." Vương Bàn Tử khóc không ra nước mắt.

Núi vàng ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể lấy.

Đối với một người ham tiền như cậu ta, đây quả thực là một sự

tra tấn lớn.

“Được rồi, đừng nhìn nữa.

Bàn Tử, nhìn lên trên kia, có bốn thứ giống như tổ ong vò vẽ, tôi đoán đó là một loại côn trùng lợi hại.” “Nếu chúng ta động vào đống vàng ở dưới, những con côn trùng đó, bao gồm cả những con Hỏa Xà kia, chắc chắn sẽ lập tức tấn công chúng ta.” Hồ Bát Nhất chỉ lên phía trên mộ thất, nơi có bốn thứ khổng lồ như tổ ong.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nói: “Không sai, mọi người hãy nhớ lời của Thu gia, bất cứ thứ gì trong mộ thất đều không được động vào, nếu không sẽ có nguy hiểm.” Ngoài Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, những người còn lại đều là đội khảo cổ.

Họ không hứng thú với những tài sản này.

Chỉ hứng thú với khảo cổ.

Tuyết Lỵ Dương bản thân cũng có tiền, tự nhiên sẽ không vội vàng đi lấy vàng trong mộ.

“Đi thôi, đi tìm manh mối.” Cả nhóm cũng không dừng lại, men theo mộ thất, nhanh chóng tìm thấy một con đường, tiến vào vực sâu của Quỷ Động.

Sau khi họ đi, trong mộ thất lập tức xuất hiện dày đặc mấy ngàn con Thi Miết, cùng với mấy trăm con Hỏa Xà, chúng nhìn chằm chằm vào họ.

Đây là Thi Miết và Hỏa Xà Diệp Thu để lại trong mộ thất, nếu có người động vào đồ trong mộ thất, những con vật nhỏ này sẽ tấn công.

“Không động vào đồ vàng trong mộ?

Có một đội người khác đã vào cổ mộ?” Trong vực sâu Quỷ Động, tại mộ thất trong hang động.

Diệp Thu nghe Thi Miết Vương báo cáo, rất hài lòng khi Hồ Bát Nhất và những người khác không động vào đồ vàng trong mộ Na Già.

Họ vào mộ thất, Diệp Thu không ngăn cản, vì anh đoán rằng, những người này hẳn là do Na Già dẫn đường.

Người được dẫn đường, chắc chắn là Tuyết Lỵ Dương.

Vì cô là hậu duệ của tộc Quỷ Động.

Người tộc Quỷ Động còn sống không còn nhiều, có lẽ Na Già triệu hồi cô đến là có việc muốn cô làm.

Vì vậy Diệp Thu mới để họ vào.

Nếu không, những người này có lẽ còn chưa đến được mộ thất của Na Già đã bị Hỏa Xà và Thi Miết giết sạch rồi.

Huống hồ, trong mộ của Na Già, có âm thú canh mộ, và những phó nhân của bà ta, đều là những Tống tử già.

Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Hồ Bát Nhất vào mộ, phó nhân của Na Già không ngăn cản, rõ ràng là có ý đồ.

“Chủ nhân, những người theo sau hẳn là người của Cửu Môn.” A Ninh nghe lời Diệp Thu, nhớ ra trên đường đi, có người của Cửu Môn vẫn luôn theo dõi.

Chỉ là Diệp Thu nói không cần để ý.

Nên A Ninh vẫn luôn không quan tâm.

Nếu không, những người đó, A Ninh sớm đã cho họ đi chầu trời hết, tuyệt đối không chừa một ai.

“Lúc tôi đi, nghe được tin tức, bây giờ trong Cửu Môn ở Sa Thành đều đang đồn rằng, Tú Tú đã có được bí mật trường sinh.” “Những

người này theo tôi, chắc chắn là vì chuyện đó.” Diệp Thu nghe vậy, khẽ nheo mắt.

“Trường sinh?” Chuyện Hoắc Tú Tú vì lấy Xà Mi Đồng Ngư mà diệt Trần gia của Cửu Môn, A Ninh đã kể cho anh nghe.

Đối với hành vi của Tú Tú, Diệp Thu khá hài lòng.

Nhưng làm như vậy, rõ ràng sẽ gây ra không ít phiền phức cho anh và nhà họ Hoắc.

Thể chất của Thi Nô tuy mạnh hơn người thường rất nhiều, nhưng tuyệt đối không thể chống lại được đạn và các loại vũ khí nóng khác.

Thương công khai dễ tránh, tên bắn lén khó phòng.

Khó đảm bảo những người khác trong Cửu Môn có ra tay ám hại Tú Tú không.

“Xem ra đã đến lúc phải nâng cấp cho hai tiểu Thi Nô đáng yêu rồi.” Nâng cấp cho Thi Nô một lần, cần tốn 10 vạn điểm tích phân.

Trước đây Diệp Thu không có nhiều tích phân như vậy.

Sau khi nâng cấp, thể chất của Hoắc Tú Tú và A Ninh sẽ được tăng cường thêm một bước, có lẽ có thể đạt đến trình độ như Trương Khởi Linh hiện tại.

Đồng thời, sau khi nâng cấp, Thi Nô sẽ ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng.

Đó là lý do tại sao nó đắt.

“A Ninh, nếu tung tin ra ngoài, để những người đó tin rằng trường sinh thực sự tồn tại, chỉ cần có được một thứ gì đó, không những có thể trường sinh, thậm chí còn có thể thành tiên.” “Như vậy, liệu có thể lừa được người của Uông gia đến đây không?” Một ý nghĩ đột nhiên

lóe lên trong đầu Diệp Thu.

Hành tung của người Uông gia rất quỷ dị, sau khi A Ninh quay về, cũng chưa chắc có thể tìm được họ và lấy được Xà Mi Đồng Ngư.

Mọi thứ đều là một ẩn số.

Nhưng nếu, tung tin tức về trường sinh ra ngoài, để người Uông gia biết được, Diệp Thu đoán chắc chắn họ sẽ đến đây.

"Chủ nhân, tôi thấy có thể được." A Ninh mắt sáng lên.

Trước đây lợi dụng công ty của Cừu Đức Khảo để điều tra, căn bản không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về người Uông gia.

Ngay cả công ty của Cừu Đức Khảo cũng không tìm được.

Rõ ràng, người Uông gia ẩn mình rất sâu.

"Nếu đã như vậy, vậy thì phải thiết kế cẩn thận một chút rồi." Diệp Thu suy nghĩ, làm thế nào để người ta tin rằng, trường sinh là có thật.

"Đúng rồi, trước đây tôi không phải đã bịa ra cái tên Diệp Thiên Đế để lừa Hạo Thiên Chân sao, hay là cứ tiếp tục như vậy." "Tạo ra một Diệp Thiên Đế trong truyền thuyết?" Ý tưởng này không tồi.

Chương 39

【Ting, phát ra nhiệm vụ, mời túc chủ tự mình tạo ra một vương triều cầu tiên bí ẩn đã biến mất trong lịch sử.】【Nhiệm vụ không giới hạn thời gian, sau khi hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng.】【Túc chủ xin chú ý, nhiệm vụ này có liên quan mật thiết đến việc mở ra cơ duyên thành tiên.】 Hay thật.

Hệ thống chủ động giao nhiệm vụ.

Nhiệm vụ còn liên quan mật thiết đến cơ duyên thành tiên.

Diệp Thu nhếch mép cười, trong lòng lập tức có ý định.

Bước đầu tiên, bắt đầu từ những người của Tinh Tuyệt Cổ Thành và Cửu Môn này.

Để tạo ra một vương triều bất hủ đã biến mất trong lịch sử, nhất định phải có những manh mối thực tế được đưa ra.

Huống hồ, vương triều này một lòng cầu tiên.

Vậy thì càng phải thần kỳ hơn nữa.

"Có rồi." Rất nhanh, Diệp Thu đã có kế hoạch.

Nhưng cần phải cải tạo lại mộ thất một chút.【Có muốn tiêu hao 5000 tích phân, đổi Huyền Hồn Thê (vĩnh viễn) không?】【Có muốn tiêu hao 5000 tích phân, đổi Huyền Không Cung Điện (vĩnh viễn) không?】【Có muốn tiêu hao 5000 tích phân, đổi Cửu Long Kéo Quan (vĩnh viễn) không?】【Có muốn tiêu hao 5000 tích phân, đổi An Lạc Cửu Đỉnh (phỏng) (vĩnh viễn) không?】 "Đổi." Chọn những thứ cần thiết, Diệp Thu đã tiêu tốn 2 vạn điểm tích phân.

Tiêu tốn nhiều tích phân như vậy để dụ người Uông gia, nếu lúc đó họ không đến, Diệp Thu sẽ lỗ to.

Nhưng cũng không sao, lần này chủ yếu cũng là để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. 【Xin túc chủ chọn vị trí của Huyền Hồn Thê.】 【Xin túc chủ chọn lại vị trí của cung điện mộ thất.】 【Xin túc chủ chọn vị trí của Cửu Long Kéo Quan.】 【Xin túc chủ chọn vị trí của An Lạc Cửu Đỉnh.】 Cung điện của Diệp Thu hiện tại nằm trong một hang động rộng lớn, vị trí này tuy tốt, nhưng chưa đủ chấn động.

Anh đứng bên vách đá của Quỷ Động, nhìn ra xa, muốn tìm một nơi thích hợp để đặt lại cung điện mộ thất.

"Nơi đó hẳn là quan quách của Na Già." Diệp Thu nhìn thấy một tảng đá nhô ra trên vách đá, trên tảng đá có một đóa Thi Hương Ma Dụ rực rỡ.

Nơi được Thi Hương Ma Dụ bao phủ, có một chiếc quan quách, được xích sắt khóa vào vách đá.

Diệp Thu biết, đó chắc chắn là quan quách của Na Già.

Anh trầm tư một lúc, nghĩ xem có nên di chuyển quan quách của Na Già vào trong mộ thất không.

Nhưng sau đó lại từ bỏ.

Đợi bà ta tỉnh lại rồi di chuyển cũng không muộn, bây giờ di chuyển, khó đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến việc trường sinh.

Cuối cùng, Diệp Thu chọn đặt mộ thất ở trên không trung phía trên quan quách của Na Già.

Nơi đó là đỉnh của toàn bộ vách đá Quỷ Động, không gian rộng lớn, phù hợp với ý tưởng của Diệp Thu.

Tạo ra một thần điện mộ thất lơ lửng trên không trung. 【Ting, sử dụng Huyền Không Mộ Thất thành công, cung điện mộ thất của ngài đã thay đổi vị trí.】 Ngay sau đó, cung điện mộ thất trong hang động

sau lưng Diệp Thu, toàn bộ biến mất không còn dấu vết.

Thay vào đó, ở phía trên vực sâu Quỷ Động, vang lên từng tràng tiếng nổ như sấm sét.

Tiếng nổ không chỉ kinh động thú cưng của Diệp Thu, A Ninh còn tận mắt chứng kiến cung điện mộ thất khổng lồ biến mất ngay trước mắt.

Mang theo sự kinh hãi, cô đến bên cạnh Diệp Thu, nhìn theo ánh mắt của anh.

Chỉ thấy, trên không trung của vực sâu Quỷ Động, một thần điện mang theo ánh sáng vàng chói lọi, lơ lửng trên không trung, đang từ từ thành hình.

"Đó là… cung điện mộ thất của chủ nhân!" Thủ đoạn thần kỳ này khiến A Ninh chấn động.

Đối với năng lực của chủ nhân, cô lại có thêm một nhận thức rõ ràng hơn.

Dưới đáy vách đá, trước một cửa động.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác sau khi trải qua bảy bảy bốn chín khúc cua, cuối cùng cũng đến được lối đi ở đáy vực sâu Quỷ Động.

"Ầm ầm ầm." Bất ngờ, mọi người vừa đến nơi, bỗng nghe thấy tiếng ầm ầm như sấm rền từ trên không trung vọng xuống.

Âm thanh vang lên đột ngột trong Quỷ Động, khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

"Mẹ kiếp, sấm đánh à!" Vương Bàn Tử sợ đến mức run rẩy.

"Nói bậy, rõ ràng đây là một hang động tự nhiên dưới lòng đất, sao có thể có sấm được, chắc là có vấn đề gì đó ở đâu rồi." Hồ Bát Nhất

quan sát xung quanh, tìm kiếm xem âm thanh phát ra từ đâu.

Nhưng xung quanh vực sâu tối đen như mực, đèn pin cũng không chiếu được xa, nhìn đi nhìn lại cũng không phát hiện ra âm thanh phát ra từ đâu.

Nhưng âm thanh vẫn vang lên không ngớt.

Bỗng nhiên, Hồ Bát Nhất cảm thấy có người vỗ mình, quay đầu lại nhìn, là Vương Bàn Tử.

"Vỗ tôi làm gì?" Hồ Bát Nhất kỳ lạ, chỉ thấy lúc này Vương Bàn Tử đang nằm trên mặt đất, đầu hướng về phía vực sâu, nhìn lên trên, ánh mắt như gặp ma.

"Lão… lão… lão… Hồ… Hồ… Hồ." Bàn Tử nói cũng lắp bắp, tay run rẩy, mắt trợn tròn chỉ lên trên.

Tuyết Lỵ Dương và những người khác không biết Bàn Tử đã nhìn thấy gì.

Hồ Bát Nhất cũng vậy.

Đỉnh đầu mọi người là vách đá, muốn nhìn lên trên không trung của vực sâu, phải nghiêng người cũng không nhìn thấy, chỉ có thể giống như Bàn Tử, nằm trên mặt đất, thò một phần thân ra ngoài để nhìn.

Bịch!

Bịch!

Thấy Bàn Tử như gặp ma, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức nằm xuống, tìm một góc nhìn lên.

Diệp Diệc Tâm, giáo sư Trần, Tiểu Tát, Sở Kiện và những người khác cũng bắt chước.

Cả nhóm người nằm song song bên vách đá, ánh mắt nhìn lên trên

không trung của vực sâu.

"Tôi… Mẹ kiếp!!!" Sau khi nhìn thấy tình hình trên đó, ngay cả một người luôn trầm ổn, bình tĩnh như Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được mà văng tục.

"Trời ơi…?" "Thiên đình sao?" "Có một cung điện lơ lửng trên không trung?

Phát ra ánh sáng vàng!!!" "Giáo sư Trần, nhìn kia, không phải là chín con rồng sao, nhưng chúng lại bị xích sắt trói lại, hình như đang kéo cái gì đó?" "Tiểu Diệp… thứ mà chín con rồng đang kéo, là một cỗ quan tài!!!" "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" "Không được, tôi bủn rủn cả người rồi, tôi không đi lên trên nữa đâu." "Tôi cũng vậy." Sau khi nhìn thấy tình hình trên đó, cô bé Diệp Diệc Tâm phát hiện cơ thể mình bủn rủn, không thể đứng dậy được.

Bị dọa sợ rồi.

Cửu Long Kéo Quan!

Điều quan trọng là Cửu Long Kéo Quan vẫn luôn bay lượn giữa không trung, dường như vẫn luôn đang chuyển động.

Cỗ quan tài mà chín con rồng đang kéo là của ai?

Tại sao thần điện đó có thể lơ lửng trên không trung, phát ra ánh sáng vàng chói mắt, giống như thiên đình trong truyền thuyết.

Không chỉ Diệp Diệc Tâm bị dọa sợ, những người khác cũng vậy.

Chuyện này quá quỷ dị.

"Mau nhìn kìa, phía dưới thần điện đó, có một tảng đá nhô ra, trên đó hình như có một chiếc quan quách!" Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn thấy quan quách của Na Già.

Tuyết Lỵ Dương thở gấp, vì chiếc quan quách đó và tảng đá nhô ra

giống hệt như những gì cô thấy trong mơ.

"Đó là quan quách của Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Ai da, bây giờ có phải là lúc thảo luận về Nữ vương Tinh Tuyệt không, ai biết được, cái thần điện đó rốt cuộc là thứ gì, chúng ta có nên đi lên không?" Vương Bàn Tử nói trúng tim đen.

Thần điện lơ lửng trên không trung đó, và Cửu Long Kéo Quan thần bí quỷ dị đó, khiến người ta không dám tiến lên.

"Cha mẹ ơi, có nên lên không?" Cả đám người lúc này đều cảm thấy chân tay bủn rủn, chủ yếu là vì ngôi thần điện đột ngột xuất hiện quá kỳ dị.

Càng kỳ dị hơn nữa là cỗ quan tài được chín con rồng kéo lơ lửng giữa không trung, dường như không ngừng chuyển động.

Nó giống như tồn tại từ thuở hồng hoang, lạnh lẽo, tăm tối, toát ra một nỗi sợ hãi không tên.

"Ực." Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, có chút chùn bước, không khỏi nhìn sang đội trưởng của cả nhóm, Tuyết Lỵ Dương.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tuyết Lỵ Dương.

"…" Tuyết Lỵ Dương cũng đang do dự, tình hình hiện tại quá quỷ dị, nhưng nhìn thấy quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt ở ngay trước mắt, cô lại không muốn từ bỏ.

Lần này đến cổ quốc Tinh Tuyệt, ngoài việc tìm kiếm Mục Trần Châu, Tuyết Lỵ Dương còn liên tục có một giấc mơ, trong mơ có một người bảo cô đến đây.

Quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt phía trên kia, cùng với đóa Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ, giống hệt như cảnh tượng trong giấc mơ của cô.

“Mau nhìn kìa.” Đúng lúc này, Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một chiếc cầu thang thông thiên đột nhiên từ trong thần điện trải dài ra, kéo đến tận vách đá phía trên đầu mọi người rồi dừng lại.

Chiếc cầu thang trời đó phủ một lớp sương mù mỏng, khiến người ta không thể nhìn rõ diện mạo thật của nó.

Chương 40

"Kia… kia là Thu gia và A Ninh!!" Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, nhìn thấy hai bóng người đang bước lên cầu thang trời.

Phía sau hai người họ là một con mãng xà khổng lồ.

Mờ ảo, không thể nhìn rõ người, nhưng thân hình khổng lồ của con mãng xà thì mọi người đều thấy rất rõ.

Chính là con Xích Lân Cự Mãng mà họ đã gặp tối qua.

Hai bóng người bên cạnh con mãng xà khổng lồ đó, tự nhiên là Diệp Thu và A Ninh.

"Mẹ kiếp.

Thu gia định làm gì thế?

Định lên cái thần điện kia à?" "Trong thần điện đó quỷ dị lắm, Thu gia lại muốn lên đó." "Thu gia!!

Mau chạy đi, trên đó có đại khủng bố đấy!" "Thu gia… đừng lên đó." Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác đều vô cùng kính nể và tôn trọng Diệp Thu từ tận đáy lòng.

Suốt chặng đường, họ không gặp phải nguy hiểm nào, tất cả đều là nhờ có Diệp Thu.

Vì vậy, họ sợ Diệp Thu đi lên đó sẽ gặp nguy hiểm nên mới lên tiếng nhắc nhở.

"Hửm?" Đang bước trên Huyền Hồn Thê, chuẩn bị đăng nhập lên thần điện, Diệp Thu nghe thấy tiếng gọi, liền nhìn theo hướng âm thanh, thấy Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đang vẫy tay với mình.

Dáng vẻ của mấy người này lúc này đang nằm sõng soài trên đất, trông có chút buồn cười.

"Việc ai nấy làm đi." Mục tiêu của Diệp Thu không phải là những người này, anh nói một câu rồi dẫn A Ninh đi dọc theo Huyền Hồn Thê, bước lên quảng trường lơ lửng trước thần điện.

Giọng nói của anh tuy không lớn, nhưng lại truyền đến tai Hồ Bát Nhất và những người khác một cách rõ ràng.

Tận mắt chứng kiến Diệp Thu bước lên thần điện, sự chấn động trong lòng mọi người có thể tưởng tượng được.

"Tao biết ngay mà, Thu gia không phải người thường, bây giờ tao nghiêm túc nghi ngờ, Thu gia là thần tiên!!!" Vương Bàn Tử phát hiện ra mình lại một lần nữa nhận thức lại sự đáng sợ của Thu gia.

"Không sai, Thu gia quá thần bí rồi, trong thần điện kia chắc chắn có bí mật lớn, còn Cửu Long Kéo Quan kia, rốt cuộc trong quan tài là ai?" "Thu gia đã nói rồi, bảo chúng ta việc ai nấy làm." "Vậy chẳng phải là, chỉ cần chúng ta không đến thần điện đó thì sẽ không có nguy hiểm sao?" "Chắc là vậy." Lời của Diệp Thu khiến cả nhóm ngay lập tức bớt sợ hãi đi nhiều.

Trước đó họ còn do dự, không biết có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Bây giờ có lời của Diệp Thu, mọi người biết rằng tiếp theo cũng sẽ không có nguy hiểm, vì vậy lập tức không còn sợ hãi nữa.

"Xuất phát." Mọi người đứng dậy, chuẩn bị tiến về phía quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nhìn thì gần, nhưng để đến được đó, họ cần phải đi xuyên qua rất nhiều mộ thất được xây dựng bên vách đá.

Khoảng cách vô cùng xa.

Ở một phía khác, người của Cửu Môn cũng đã nhanh chóng tiến vào bên trong ngọn núi, đi theo con đường trong sơn động để tìm kiếm cửa vào mộ thất.

"Có rắn." "Nhanh, nổ súng!" "Đoàng đoàng đoàng." Tuy nhiên, đối với những kẻ xâm nhập này, họ không có được may mắn như nhóm của Hồ Bát Nhất.

Những con hỏa xà cuộn mình trong sơn động, cùng với các loại độc vật khác, thấy người là lập tức tấn công.

Trong sơn động tối tăm, tiếng súng vang lên tứ phía, hỗn loạn vô cùng.

Chẳng mấy chốc đã có không ít người bị hỏa xà cắn trúng, toàn thân lập tức thâm đen, giãy giụa trong đau đớn rồi chết.

Những người khác vừa nổ súng xua đuổi, vừa giết không ít hỏa xà.

Những con hỏa xà này đều là thú giữ mộ do Na Già nuôi, số lượng rất đông.

Không chỉ có hỏa xà, mà còn có thi miết, độc trùng.

Tất cả đều lao ra.

"Mau chạy!" "Mấy thứ này nhiều quá, giết không xuể." "Chạy mau." Người của Cửu Môn dù trang bị tinh nhuệ, cũng bị đám thú giữ mộ này hành cho tơi tả.

Trong vòng một giờ đồng hồ, đã chết bảy tám người.

Những người đã chết, không ai thèm quan tâm.

Càng không có ai đến cứu giúp.

Người bên cạnh vừa chết, lập tức có kẻ khác lấy ba lô và trang bị của họ, sau đó bỏ chạy thục mạng.

Sơn động chằng chịt, vô cùng phức tạp.

Người của Cửu Môn nhanh chóng bị phân tán. [Đinh, có muốn tiêu 1000 tích phân để cải tạo mộ đạo không?] "…" Bên này, Diệp Thu đang ở trên quảng trường lơ lửng trước thần điện, A Đại ngậm chiếc ghế thái sư đặt vào giữa quảng trường, ngay trên đồ án âm dương ngư, bên cạnh đóa Thi Hương Ma Dụ.

Hai bên có tám mươi mốt cây cột đồng sừng sững, tựa như những cây cột chống trời, vô cùng đáng sợ.

Toàn bộ hẻm núi Quỷ Động, cùng với Cửu Long Kéo Quan đổi ra, đều là hàng mẫu, dùng để hù người.

Chín chiếc đỉnh an lạc, lơ lửng bên cạnh thân của chín con rồng, tựa như cửu đỉnh bàn long, khí thế kinh người.

Biết được người của Cửu Môn đã tiến vào bên trong núi, đang hướng về phía mộ thất của Na Già.

Diệp Thu không muốn phá hủy mộ thất của Na Già.

Đó là lăng mộ của phu nhân mình, sao có thể để những kẻ này phá hoại.

Thế là, anh đã tiêu 1000 tích phân để cải tạo mộ đạo trong sơn động trước mộ thất của Na Già.

Để cho những người của Cửu Môn này, cứ đi theo con đường đó sẽ thẳng đến hang động mà họ ở trước đó.

Sau khi cải tạo xong, Diệp Thu lấy ra Quỷ Tỳ từ trên người.

Thứ này đã tiêu tốn của anh 5 vạn tích phân mới luyện hóa được, có thể khống chế âm binh.

Đồng thời, Quỷ Tỳ cũng có thể cung cấp điểm thuộc tính cho Diệp Thu.

Quỷ Tỳ: Vật phẩm của địa phủ trong truyền thuyết, có thể khống chế âm binh, thu âm binh vào trong đó, người sở hữu có thể nhận được thuộc tính tăng thêm. (Quỷ Tỳ tăng tổng hợp thuộc tính +50) Một chiếc Quỷ Tỳ, giống như huyết mạch Kỳ Lân sơ cấp, đã tăng cho Diệp Thu 50 điểm tổng hợp thuộc tính.

Trong cổ thành Tinh Tuyệt, có âm binh do Tây Vương Mẫu bố trí để canh giữ Na Già.

Giờ đây, những âm binh này thuộc về Diệp Thu.

Anh ném Quỷ Tỳ lên không trung, tâm niệm Diệp Thu vừa động, Quỷ Tỳ lập tức tỏa ra ánh sáng đen kịt, kèm theo những âm thanh u minh, mê hoặc tâm trí.

Hàng ngàn âm binh trong cổ thành Tinh Tuyệt dường như nhận được triệu hoán.

Tất cả âm binh đều tỉnh giấc từ giấc ngủ sâu, trong thoáng chốc, bầu trời vốn trong xanh phía trên cổ thành liền bị mây đen bao phủ.

Âm binh xuất hiện, mây đen che khuất mặt trời.

Khí tức tử vong bao trùm toàn bộ phạm vi cổ thành, âm binh lạnh lùng, khí thế khủng bố âm u.

"Thần linh ơi, âm binh à, xong rồi, mình không vào được rồi." Bên ngoài, An Lực Mãn thấy trời đột nhiên tối sầm, lập tức biết có chuyện chẳng lành, nhìn vào trong cổ thành mà suýt nữa chết khiếp.

Vì ông ta đã nhìn thấy âm binh.

Âm binh qua lại, người sống phải chết.

Lão già An Lực Mãn sợ đến mức không dám ở lại nữa, lập tức dắt lạc đà rời xa nơi này.

Hàng ngàn âm binh, tất cả đều hướng vào bên trong ngọn núi.

Xuyên qua nham thạch, tiến vào trong núi, âm binh đi lại trật tự, vẻ mặt lạnh lùng, mang theo tử khí nồng nặc.

Bất cứ nơi nào âm binh đi qua, tất cả hỏa xà, thi miết và độc trùng dường như nhìn thấy thứ gì đó kinh hoàng, lập tức tránh xa.

"…Âm binh!!!" Trong sơn động, người của Cửu Môn đang liều mạng chạy trốn, men theo sơn động nhanh chóng hội tụ lại với nhau tại một hang động khổng lồ.

Phía sau không còn hỏa xà và thi miết truy đuổi, mọi người vừa mới thở phào một hơi.

Bỗng nhiên, một người trong số họ toàn thân run rẩy, như thể bị trúng tà, chỉ tay về phía vực sâu bên ngoài hang động, giọng nói như bị bóp cổ phát ra, vô cùng khó nghe.

Những người còn lại, nhìn theo ánh mắt của hắn.

Lập tức, tất cả mọi người đều mặt mày sợ hãi, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Âm binh qua lại!

Họ đã nhìn thấy âm binh trong truyền thuyết.

Những âm binh này thân hình hư ảo, vẻ mặt lạnh lùng, toát ra tử khí vô tận, dù cách xa, mọi người cũng có thể cảm nhận được một nỗi sợ hãi chết chóc đang bao trùm lấy mình.

Chương 41

"Hít…" Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, không dám thở mạnh một tiếng.

"Ta là Thiên Đế, sẽ trấn áp hết thảy kẻ địch trên thế gian!" Bỗng nhiên, khi người của Cửu Môn đang chìm trong nỗi sợ hãi về âm binh, trong tai họ lại vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Âm thanh đó, dường như ở ngay bên tai, lại dường như ở một nơi rất xa.

Hư ảo, phiêu diêu, nhưng lại rõ ràng đến vậy.

"Đây là nơi nào?" "Tại sao lại có âm binh?" "Giọng nói đó là của ai?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Người của Cửu Môn, ai nấy đều mặt mày hoảng hốt, âm binh, Thiên Đế, tất cả dường như đã vượt quá sự hiểu biết của họ.

"Chẳng lẽ, những âm binh này đều do Thiên Đế kia triệu hoán?" "Hít… Người có thể triệu hoán âm binh, chẳng lẽ là người chưởng quản địa phủ trong truyền thuyết?" "Không thể nào, trên đời này căn bản không có địa phủ." "Vậy giải thích thế nào?" "Tôi đoán… có khả năng đáp án về việc Hoắc Tú Tú diệt Trần gia, chính là ở đây, chúng ta đến đây không phải vì chuyện này sao." "Không sai, tôi cảm thấy mình đang đến gần đáp án đó rồi." "Mẹ nó, cùng lắm là chết, đi theo âm binh xem thử chẳng phải là biết sao." Có người gan lớn lập tức đề nghị, muốn đi theo âm binh để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Những người khác tuy có người rõ ràng sợ hãi, nhưng đến đây là để tìm kiếm chân tướng.

Bây giờ chân tướng đang ở ngay trước mắt, có khả năng, liên quan đến bí mật về trường sinh.

Thế là, cắn răng một cái, tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, men theo rìa hang động, đi theo sau âm binh để tìm kiếm câu trả lời.

"Trời đất ơi." "Kia là!!" "Thần điện!" "Nhìn kia, trên trời có chín con rồng, dùng xích sắt kéo một cỗ quan tài." "Bên cạnh chín con rồng, có chín chiếc đỉnh lơ lửng!" "Cửu Long Kéo Quan!!!!" "Mấy cái đỉnh kia, liệu có phải là Cửu Đỉnh của Hạ Vũ trong truyền thuyết không?" Ra khỏi hang động, tất cả mọi người đều nhìn thấy ngôi thần điện lơ lửng trên không trung của vực sâu, cùng với Cửu Long Kéo Quan, và Cửu Đỉnh lơ lửng bên cạnh chín con rồng.

"Bái kiến Thiên Đế!" "Bái kiến Thiên Đế!" "Bái kiến Thiên Đế!" Đúng lúc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy, những âm binh đó, đi trong hư không, đã đến trước thần điện.

Khoảnh khắc tiếp theo, âm binh quỳ xuống trước Cửu Long Kéo Quan, chính xác hơn là, quỳ xuống trước cỗ quan tài được xích sắt kéo.

Âm thanh như sấm sét, tử khí lan tràn, toát ra nỗi sợ hãi sâu sắc.

Truyền vào tai những người của Cửu Môn.

Âm binh, lại có thể sợ hãi người trong quan tài đó.

Tất cả mọi người đều kinh hãi trong lòng, biết rằng, có lẽ họ đã tìm thấy chân tướng.

Người đang ngủ say trong quan tài, được chín con rồng kéo, là một vị Thiên Đế.

Ngay cả âm binh trong truyền thuyết, trước mặt ngài cũng vô cùng sợ hãi.

Lại còn có Cửu Đỉnh của Hạ Vũ trong truyền thuyết trấn áp, rốt cuộc là ai?

Sau khi âm binh quỳ lạy xong, người của Cửu Môn nhìn thấy rõ, chúng đã tiến vào trong thần điện đó.

"Chúng ta… có thể đã phát hiện ra chân tướng." Có người trong mắt mang theo sự hưng phấn vô tận.

"Ở đây có một chiếc thang trời, chắc là thông đến thần điện đó." Bên cạnh vách đá, có một chiếc thang trời phủ đầy sương mù, nối liền với thần điện.

Tuy nhiên, dù nhìn thấy chiếc thang trời đó, tất cả mọi người đều không dám bước lên.

Bởi vì, đi lên đó, có thể sẽ gặp phải âm binh.

Thậm chí, có thể sẽ có những thứ còn đáng sợ hơn cả âm binh tồn tại.

"Chẳng lẽ không làm rõ chân tướng nữa sao?" "Chỉ có đi lên, mới có thể nhìn rõ chân tướng." "Mau nhìn, cô gái kia đang ở trên đó." "Thật, cô ta lên được, chắc chúng ta cũng lên được." Trong lúc mọi người đang do dự, bỗng nhiên họ nhìn thấy từ xa, trước thần điện dường như có một bóng người, chính là A Ninh.

Suốt đường theo sau A Ninh đến đây, thấy A Ninh đã lên đó, tất cả mọi người lập tức không còn do dự, liền bước lên Huyền Hồn Thê.

Chuẩn bị lên đó bắt A Ninh, ép hỏi rốt cuộc cô ta đã có được bí mật gì.

Cũng như, vị Thiên Đế kia là ai.

"Ầm!" Ngay khi tất cả mọi người bước lên Huyền Hồn Thê, bỗng nhiên tất cả đều rơi vào ác mộng.

Khoảnh khắc bước lên Huyền Hồn Thê, những người này phát hiện cảnh tượng trước mắt đều đã thay đổi.

Không còn là vực sâu đen kịt, không còn là vách núi cheo leo.

Trước mặt, là một tòa thành trì khổng lồ, lơ lửng giữa không trung.

Nơi đây như tiên cảnh, các loại phi cầm kỳ dị bay lượn trên bầu trời, thậm chí có thể nhìn thấy Ngũ Trảo Kim Long, đó là đồ đằng an lạc.

"Thiên Đình!" Trên thành trì, hai văn tự cổ xưa viết hai chữ Thiên Đình.

Vị trí họ đang đứng, là dưới một cánh cửa đồng khổng lồ.

Đứng dưới cửa đồng, mỗi người đều cảm thấy mình thật nhỏ bé, như một con kiến.

"Tộc của chúng tôi mang theo thần vật, xin Thiên Đế ban cho trường sinh!" Trước mắt xuất hiện một nhóm người cổ đại, dưới cửa đồng, dường như không nhìn thấy những người này, thành kính quỳ lạy trước cửa đồng.

Một người trong số họ tay cầm một vật điêu khắc hình cá và rắn quấn vào nhau, quỳ trước cửa hô lớn.

"?" "Tôi hiểu rồi, ký ức của ngày xưa, thông qua một cách nào đó, đã truyền đến đây cho chúng ta." "Những gì chúng ta đang thấy, đều là những chuyện đã xảy ra trong quá khứ." "Hóa ra vào thời cổ đại, thật sự tồn tại Thiên Đình!" "Nghe thấy không, họ mang theo thần vật, xin Thiên Đế ban cho trường sinh." "Thần vật đang ở trong tay hắn, nhớ kỹ thứ đó, mau lên." "Thiên Đình, Thiên Đế, trường sinh, thần vật!!!" "Tôi hiểu rồi, ha ha.

Tôi đã tìm ra bí mật của trường sinh." Tất cả những gì xảy ra trước mắt, khiến mọi người đều hiểu ra, hóa ra vào thời cổ đại thật sự tồn tại một nơi gọi là Thiên Đình.

Trong Thiên Đình này, có một vị Thiên Đế thống trị.

Ngài có năng lực thần kỳ, có thể ban cho con người sự trường sinh.

Chỉ cần có thần vật, là có thể thỉnh cầu Thiên Đế ban cho trường sinh.

"Thiên Đế có lệnh, người mang thần vật, ban cho tộc quần, con cháu đời sau trường sinh, thọ mệnh năm trăm năm." Đúng lúc này, cánh cửa đồng khổng lồ mở ra, một đội binh lính uy phong lẫm liệt, mang theo khí thế khủng bố từ trong thành đi ra, binh lính nhận lấy thần vật trong tay người kia, miệng niệm một loại chú ngữ cổ xưa nào đó.

"Ầm!" Đúng lúc này, chín chiếc đỉnh đồng từ trong thành bay ra, hình thành một trận pháp đặc thù, bao trùm tất cả mọi người dưới Cửu Đỉnh.

"Cửu Đỉnh an lạc!" Trên đỉnh, khắc rõ núi sông, phong thủy, tiên dân, mơ hồ có tiếng tế tự từ trên đỉnh truyền ra.

Mọi người nhìn rõ, đó là Cửu Đỉnh của Hạ Vũ trong truyền thuyết.

Cửu Đỉnh hình thành trận pháp, tỏa ra ánh sáng chói lọi, bao phủ những người phía dưới, sau đó chuyện xảy ra, khiến người của Cửu Môn kích động đến run rẩy cả người.

Chỉ thấy những người bị ánh sáng bao phủ, cơ thể lập tức xảy ra biến hóa, người già hom hem, lập tức phục hồi tuổi xuân, người trẻ thì tinh khí thần trông thay đổi rõ rệt.

Trong cơ thể mỗi người, dường như tràn ngập sức mạnh vô tận.

Cải lão hoàn đồng, tụ tinh nạp khí!

Trường sinh bất lão!

Loại trường sinh bất lão này, còn có thể phúc ấm cho con cháu đời sau, con cháu đều có thọ mệnh năm trăm năm.

Năm trăm năm đó.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, những người này không biết mình đã rơi vào ảo cảnh bao lâu.

Chỉ như một người ngoài cuộc, nhìn từng bộ lạc mặc da thú, đến trước cửa đồng, dâng lên thần vật, cầu xin trường sinh.

Tuy nhiên, thọ mệnh của mỗi tộc quần đều không cố định.

Có người được Thiên Đế ban cho 500 năm thọ mệnh, có người được ban ngàn năm, có người còn trường sinh mãi mãi.

Điều này liên quan đến số người đến trước đó.

Người đông, thọ mệnh ngắn, người ít, thọ mệnh dài.

Thần vật, thì đều giống nhau.

Cho đến một ngày, bỗng nhiên tất cả mọi người đều nghe thấy bên trong cửa đồng, truyền ra một tiếng gầm giận dữ: "Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm." "Ta muốn trời, không thể che mắt ta, ta muốn chư Phật đầy trời, đều tan thành mây khói!" "Ta là Thiên Đế, sẽ trấn áp hết thảy kẻ địch trên thế gian!" "Ta muốn tìm con đường thành tiên chân chính." "Giết!" Ầm!

Trời đất chấn động, như thể tận thế, bầu trời vốn trong xanh, lập tức tối sầm.

Tất cả mọi người đều thấy, chín con thần long, kéo một cỗ chiến xa, trên chiến xa dường như có một bóng người đứng sừng sững, ngạo nghễ thiên hạ, kiếm chỉ thương thiên!

Phía sau ngài, có vô số bóng người, chân đạp phi kiếm hoặc các

loại bảo vật kỳ dị, đi theo người đó.

Tranh đấu với trời!

Khủng bố đến nhường nào!

Lão Thiên dường như nổi giận, giáng xuống sấm sét kinh hoàng, và có vô số bóng người, xuất hiện trên bầu trời, đối đầu với vị Thiên Đế kia.

Trời sập!

Đất lở!

Đại chiến không biết kéo dài bao lâu, mọi người cảm giác như đã trải qua những năm tháng dài đằng đẵng.

Cho đến khi, thế giới đều bị đánh sập, hình ảnh hoàn toàn biến mất.

Sau khi tỉnh lại, mới phát hiện mình vẫn đứng trên thang trời, không hề di chuyển.

“Hù hù hù.” Mồ hôi lạnh, kinh hãi, tràn ngập trong lòng mỗi người.

Chương 42

"A." Có người không chịu nổi áp lực tâm lý, hét lên một tiếng kinh hoàng, như thể phát điên, gào thét.

Bị ảnh hưởng tâm trí, đã điên rồi.

"A Đại, đi đi, giết vài chục người, để lại vài kẻ thả về là được." Trước thần điện, Diệp Thu nhìn những người của Cửu Môn trên Huyền Hồn Thê tỉnh lại từ ảo cảnh do mình tạo ra, khóe miệng nhếch lên.

Huyền Hồn Thê vốn có thể ảnh hưởng đến tâm trí của con người, vĩnh viễn cũng không thể lên được đến trước thần điện.

Mục đích của Diệp Thu, là để họ biết rằng, mang theo thần vật đến đây, có thể có được trường sinh.

Như vậy là đủ rồi.

Giết hết những kẻ có tâm trí mạnh mẽ, để lại những kẻ đã phát điên kia mang về, tin tức tự nhiên sẽ được truyền ra ngoài.

Trong truyền thuyết, vào thời viễn cổ, có một quốc gia.

Nơi đó toàn dân tu tiên, tên là Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, có một vị Thiên Đế, có thể ban cho con người sự trường sinh.

"Gầm." A Đại gật đầu, rời khỏi trước thần điện, tiến vào trong Huyền Hồn Thê.

Không lâu sau, Diệp Thu nghe thấy tiếng la hét thảm thiết.

"Mau chạy!" "A… đừng giết tôi." "Thiên Đế tha mạng!!" Đội ngũ vốn có hơn sáu mươi người, bị hỏa xà giết bảy tám người, A Đại giết

hơn bốn mươi người.

Chỉ còn lại chưa đến mười người, điên điên khùng khùng chạy trốn.

"A Ninh, em cũng về đi, đảm bảo những người này an toàn trở về Sa Thành, mang tin tức về." "Vâng, chủ nhân." A Ninh gật đầu, tuy không nỡ rời xa Diệp Thu, nhưng chủ nhân đã phân phó, tự nhiên sẽ không phản bác.

"Đợi đã." Diệp Thu bỗng nhiên gọi lại.

Trước khi A Ninh rời đi, cần phải thăng cấp cho cô ấy.

Không chỉ A Ninh, mà còn có Hoắc Tú Tú.

Vì lần này trở về, tin tức về trường sinh được truyền ra ngoài, áp lực mà Hoắc Tú Tú phải đối mặt, có thể tưởng tượng được. [Đinh, có muốn tiêu 10 vạn tích phân để tiến hóa cho Thi Nô A Ninh không?] Tiến hóa cho A Ninh một lần, cần 10 vạn tích phân.

Hiện tại Diệp Thu chỉ còn 22 vạn tích phân.

Trước đó có 24 vạn, đã tiêu tốn 2 vạn tích phân để tạo ra thần điện lơ lửng, Cửu Long Kéo Quan, Cửu Đỉnh, và Huyền Hồn Thê.

Sau khi tiến hóa cho hai Thi Nô, chỉ còn lại hai vạn.

Nhưng anh cũng không hề tiếc nuối, sau khi tiến hóa cũng là tăng cường thực lực của bản thân.

Hơn nữa, Thi Nô tiến hóa, sẽ ngẫu nhiên nhận được một kỹ năng.

"Tiến hóa!" Trừ đi 10 vạn tích phân, A Ninh đang ở bên cạnh Diệp Thu lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí tiến vào cơ thể mình.

"Chủ nhân." Trong lòng kinh hỉ, cô hiểu đây là sức mạnh chủ nhân ban cho.

Đối với sự mạnh mẽ của chủ nhân, A Ninh tin tưởng không chút nghi ngờ.

Luồng sức mạnh thần bí đó gột rửa cơ thể A Ninh, thay đổi kết cấu cơ thể, khiến cho mọi thứ trong cơ thể cô đều có sức mạnh cường đại hơn. [Đinh, tiến hóa thành công, Thi Nô A Ninh lĩnh ngộ kỹ năng đặc biệt: Mị Ảnh] Mị Ảnh: Sau khi khởi động, tốc độ tăng mạnh, như quỷ mị, để lại một ảo ảnh tại chỗ, nhanh như chớp.

Thời gian sử dụng trong 24 giờ: 2 phút.

Nhìn thấy kỹ năng này A Ninh lĩnh ngộ được, Diệp Thu chép miệng, có chút ghen tị.

Tuy một ngày chỉ có thể sử dụng hai phút.

Nhưng đây tuyệt đối là một kỹ năng khủng bố.

Sau khi khởi động, tốc độ nhanh như chớp, để lại một ảo ảnh tại chỗ, chỉ cần sử dụng đúng lúc, vào thời khắc quan trọng tuyệt đối là thần kỹ, không chỉ có thể tự vệ, mà còn có thể giết người nhanh chóng.

Huống hồ, sau khi tiến hóa, thể chất của A Ninh gần như đã đạt đến trình độ của Trương Khởi Linh ở giai đoạn hiện tại.

Phải biết Trương Khởi Linh có huyết mạch Kỳ Lân.

"Đa tạ chủ nhân." A Ninh cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình, đồng thời trong đầu cô xuất hiện thông tin về Mị Ảnh.

Trong lòng hưng phấn, cô nhào vào lòng Diệp Thu.

"Được rồi, đi đi." Diệp Thu xoa đầu cô, vẫy tay bảo cô rời đi.

"Vâng." A Ninh không nỡ, nhưng vì để hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân, cô dứt khoát rời đi.

"Vụt!" Cô muốn thử nghiệm kỹ năng mới nhận được, khoảnh

khắc tiếp theo Diệp Thu thấy A Ninh vẫn đứng tại chỗ, nhưng anh biết, A Ninh thực ra đã đến hang động bên dưới.

Rất nhanh, bóng dáng A Ninh tại chỗ đó biến mất không thấy.

Chỉ để lại ảo ảnh.

Thân thật, trong một khoảnh khắc đã đến hang động dưới Huyền Hồn Thê.

Thật sự nhanh như chớp.

Kỹ năng mạnh mẽ như vậy, một ngày chỉ có thể sử dụng hai phút, cũng không thiệt.

"Mồi câu đã thả ra rồi, tiếp theo chỉ cần chờ cá lớn cắn câu là được." Để mở ra cơ hội thành tiên, Diệp Thu cũng đã tốn không ít tâm tư.

Về phần nhiệm vụ hệ thống còn lại, Diệp Thu không vội.

Muốn tạo ra một truyền thuyết lan rộng, khiến thế nhân tin tưởng, không phải là không thể hoàn thành.

"Suýt nữa quên mất, thêm một lời nguyền, hiệu quả sẽ tốt hơn." Về loại hình lời nguyền, trong thương thành của Diệp Thu có.

Lần trước ếm lên ba người Hạo Thiên Chân, chỉ là một lời nguyền khiến họ khó chịu, không chí mạng.

Đối với những người của Cửu Môn này, tự nhiên sẽ không dùng lời nguyền đó. [Đinh, có muốn tiêu 500 tích phân, đổi lấy Linh Hồn Trớ Chú không?] Linh Hồn Trớ Chú: Áp lời nguyền lên linh hồn đối phương, người thi thuật có thể tùy thời khống chế sinh tử của đối phương, nếu không quản, tối đa một tháng, đối phương sẽ bị linh hồn giày vò đau đớn đến chết.

"Đổi." Anh áp lời nguyền lên những người của Cửu Môn còn

sống sót.

Chỉ có cái chết của những người này, mới càng có sức chấn nhiếp hơn! [Đinh, phát hiện năm mươi tư dã quỷ cấp một, có hấp thu không?] "Hấp thu." Năm mươi tư người của Cửu Môn đã chết, đã tăng cho Diệp Thu 540 điểm tích phân.

"Không thể bên trọng bên khinh được, A Ninh đã thăng cấp, Tú Tú cũng phải thăng cấp mới được, nhưng cô ấy ở xa mình như vậy, không biết có thể thăng cấp được không." Diệp Thu thử thăng cấp cho Hoắc Tú Tú đang ở xa tại Sa Thành. [Xin lỗi, Thi Nô ở quá xa ngài, không thể thăng cấp.] Quả nhiên, xa quá rồi, không có cách nào thăng cấp. [Nếu muốn thăng cấp cho Thi Nô Hoắc Tú Tú, có thể thông qua Thi Nô A Ninh trong phạm vi tiếp xúc nhất định để thăng cấp.] Hử?

Điều này có chút thú vị.

Ý là, đợi khi A Ninh ở bên cạnh Hoắc Tú Tú, là có thể thăng cấp cho cô ấy.

Vì A Ninh đã thăng cấp, dường như trên người cô ấy có một loại nút truyền tống đặc thù, có thể gián tiếp để Diệp Thu không cần tiếp xúc với Hoắc Tú Tú mà vẫn có thể thăng cấp cho cô.

Cũng không tệ.

"Phu quân, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Đúng lúc này, bỗng nhiên bên tai Diệp Thu truyền đến một giọng nói dịu dàng.

Là Na Già.

Nghe thấy giọng của Na Già, khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, đoán chừng động tĩnh vừa rồi đã kinh động đến nàng, nên nàng mới hỏi.

"Không sao, nàng cứ tiếp tục ngủ say, sớm ngày tỉnh lại." Na Già đang ngủ say, nói chuyện với Diệp Thu là lợi dụng năng lực ma nhãn,

truyền thẳng vào linh hồn Diệp Thu.

"Vâng, thiếp cảm thấy có lẽ không cần đến trăm năm, là có thể tỉnh lại, thật hy vọng sớm ngày được gặp phu quân." Giọng nói nhẹ nhàng, mang theo một chút dịu dàng như chim nhỏ nép vào người.

Na Già dường như rất hiểu tính cách của Diệp Thu, biết anh không thích phụ nữ mạnh mẽ.

"Ta cũng hy vọng vậy." Diệp Thu cười nói.

Kể từ khi nhìn thấy dung mạo thật của Nữ vương Tinh Tuyệt, anh thực sự đã bị kinh diễm.

Sau này có mỹ nhân bầu bạn, quả thực là một chuyện vô cùng thoải mái.

"Thiếp đã chuẩn bị cho phu quân hai người hầu, sau này để họ hầu hạ bên cạnh phu quân, thay thiếp vậy." Giọng của Na Già biến mất, hiển nhiên lại rơi vào giấc ngủ sâu.

Diệp Thu nghe lời của nàng, trong lòng đại khái đã đoán được, người hầu của nàng là ai rồi.

Chương 43

Trong Quỷ Động, bên cạnh vực sâu.

Phía dưới thần điện, trên một tảng đá nhô ra.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, giáo sư Trần, Tiểu Tát, Sở Kiện mấy người đàn ông lúc này đều đang nằm sõng soài trên đất, hôn mê bất tỉnh.

Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm thì ánh mắt có chút ngây dại, đứng trước đóa Thi Hương Ma Dụ.

Cũng không biết hai người đã trải qua chuyện gì.

Đợi khi hai người tỉnh lại, trong ánh mắt Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm xuất hiện một tia khác thường và e thẹn.

Đồng thời, hai người dường như đã biết được một số chuyện.

Nhìn lên thần điện trên đầu, trong ánh mắt toát ra một tia khao khát.

Phịch!

Khoảnh khắc tiếp theo, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm quỳ xuống trước thần điện.

"Bái kiến Thánh Vương!" Tuyết Lỵ Dương trong lòng chấn động khôn tả.

Hóa ra, Diệp Thu đó, căn bản không phải là người.

Là phu quân của Nữ vương Tinh Tuyệt, Thánh Vương của nước Tinh Tuyệt.

Hậu duệ của tộc Quỷ Động, thuộc về con cháu của thần dân nước Tinh Tuyệt, đối với việc Nữ vương Tinh Tuyệt muốn họ hầu hạ Diệp

Thu, không thể không đáp ứng.

Hơn nữa, trong lòng Tuyết Lỵ Dương thực ra cũng không hề kháng cự.

Vì Nữ vương Tinh Tuyệt đã nói, chỉ cần hầu hạ tốt Thánh Vương, một ngày nào đó được ngài để mắt đến, trở thành Thi Nô của Thánh Vương.

Sẽ có thể trường sinh.

Thậm chí thành tiên!

Đây là một phúc duyên.

Diệp Diệc Tâm không có nhiều suy nghĩ như vậy, chỉ đơn thuần là tò mò về Thánh Vương.

Đồng thời, cô cũng muốn trường sinh, thậm chí thành tiên.

Diệp Thu nghe thấy hai giọng nói, khóe miệng giật giật!

Quả nhiên không sai.

Người hầu mà Na Già chuẩn bị cho anh, chính là Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm.

"Có nên luyện hóa hai người này thành Thi Nô không nhỉ?

Dù sao cũng là do Na Già chọn." Trên người anh còn 12 vạn tích phân.

Mười vạn tích phân để dành tiến hóa cho Hoắc Tú Tú.

Hai vạn còn lại, đủ để luyện hóa rồi.

Nhưng thôi, Diệp Thu đã từ bỏ ý định đó.

Đợi một thời gian nữa, khi trong tay dư dả rồi tính sau.

Giữ lại chút tích phân, vào thời khắc quan trọng có thể dùng đến.

“Các cô về trước đi, đợi thời cơ thích hợp, ta sẽ triệu hoán.” Tuyết Lỵ Dương và Diệp Diệc Tâm, nghe thấy giọng nói từ trong thần điện truyền ra, ngữ khí mang theo một tia lãnh đạm.

“Vâng.” Tuy trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng không thể làm gì khác.

“Đi thôi, muội muội.” Kéo Diệp Diệc Tâm, Tuyết Lỵ Dương cười khổ, từ nay về sau hai người chỉ thuộc về một người đàn ông.

“Vâng.” Diệp Diệc Tâm mặt mang theo một tia thất vọng, từ đầu đến cuối cô vẫn chưa được gặp Thánh Vương.

Không như Tuyết Lỵ Dương, đã từng gặp Diệp Thu.

Hai người đánh thức Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác.

“Xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi vừa rồi hình như mơ một giấc.” “Tôi mơ một giấc mơ đẹp, hì hì.” “Mẹ kiếp, tôi ngủ quên à?” Mấy người đàn ông bị đánh thức, ai nấy đều mặt mày ngơ ngác.

Vừa rồi đang đi, bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Sự tình đã rõ ràng, chuyến đi đến cổ quốc Tinh Tuyệt, kết thúc rồi, chúng ta nên về thôi.” Tuyết Lỵ Dương không giải thích, chỉ nói với mọi người là nên về rồi.

“Tốt quá rồi lão Hồ, cuối cùng cũng được về rồi.” “Ừ.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều rất vui, vì về rồi, là có thể kiếm được đô la Mỹ, một con số không nhỏ.

“Đúng rồi, Thu gia đâu?

Chúng ta đã hứa giúp anh ấy tìm Xà Mi Đồng Ngư mà, lần này về

nhất định phải đến chỗ Đại Kim Nha hỏi thử." Vương Bàn Tử nhìn lên thần điện phía trên, không biết Diệp Thu có ở đó không.

Hồ Bát Nhất thì hét lên về phía thần điện: "Thu gia, ngài có ở đó không, tôi với Bàn Tử phải về rồi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại, ngài yên tâm, tôi sẽ giúp ngài tìm Xà Mi Đồng Ngư." Hai người được Diệp Thu cứu, từ tận đáy lòng khâm phục năng lực của Diệp Thu, muốn kết giao với anh.

Vì vậy đối với chuyện của Diệp Thu, họ rất để tâm.

Diệp Thu nghe lời của Hồ Bát Nhất, cười một tiếng, sau đó bảo Thủy Hầu Tử đến cung điện lấy mấy món đồ cổ ra, tùy tiện một món mang về, cũng có thể bán được cả chục triệu.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử đưa bốn món đồ cổ cho Diệp Thu.

Diệp Thu tiện tay ném đồ cổ xuống, dường như có một sức mạnh thần bí dẫn dắt, bốn món đồ cổ rơi xuống trước mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Tặng cho hai cậu, có duyên sẽ gặp lại!" Giọng nói của anh, cũng truyền đến tai hai người.

Trước đó đã học được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất, Diệp Thu nợ anh một ân tình.

Đây coi như là một sự đền đáp.

"Đa tạ Thu gia, ha ha.

Lão Hồ, tao nói này, sắp phát tài rồi!!" Vương Bàn Tử mắt sáng rực, vội vàng cất đồ vào trong túi, đây là Thu gia cho, không cần xem cũng biết là đáng giá cả đống tiền.

"Nhìn cái dáng vẻ mê tiền của cậu kìa." Hồ Bát Nhất thấy cậu ta bảo vệ cái ba lô, sợ người khác cướp mất, cảm thấy buồn cười.

Những người khác cũng cạn lời nhìn Bàn Tử.

Cả nhóm người, nhìn sâu một cái lên thần điện trên không trung, và Cửu Long Kéo Quan quỷ dị đó.

Cùng với Cửu Đỉnh.

Những hình ảnh này, họ sẽ cả đời không thể quên được.

Cuối cùng, họ rời khỏi cổ thành Tinh Tuyệt, rời khỏi sa mạc, lên chuyến tàu hỏa trở về.

Ở một phía khác, những người của Cửu Môn điên điên khùng khùng kia, tuy trạng thái tinh thần điên loạn, nhưng dưới sự bảo vệ của A Ninh, đã mất bảy ngày.

Trở về Sa Thành.

"Về rồi.

Mấy người đó về rồi!" "Bẩm báo gia chủ, người chúng ta phái đi theo dõi Hoắc Tú Tú, đã về." "Gia chủ, người đã về." Đêm khuya.

Sa Thành.

Một đêm, Cửu Môn ở Sa Thành, và các gia tộc trên giang hồ, đều nhận được một tin tức.

Người phái đi theo dõi A Ninh, đã trở về.

Tin tức này, như một trận động đất, chấn động tất cả các gia tộc ở Sa Thành.

Trương gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô gia, Giải gia, Lý gia và những người khác trong Cửu Môn, tất cả đều nhận được tin tức, tò mò không biết những người đó có thể mang về tin tức gì.

Kỳ thực trên giang hồ, phàm là gia tộc có dính dáng đến đồ cổ, gần như đều có bối cảnh trộm mộ.

Một số gia tộc trong số này thậm chí không thua kém Lão Cửu Môn.

Mọi người đều biết được ngay lập tức, bí mật của Hoắc Tú Tú.

Thế là, gia chủ đương nhiệm của Trương gia, Trương Nhật Sơn ra mặt, liên hợp với Doãn Nam Phong của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi thương lượng, đã đưa tất cả những người trở về này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đồng thời, phàm là những gia tộc có máu mặt ở Sa Thành, đều nhận được lời mời.

Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, cùng nhau thẩm vấn những người đó.

Chương 44

Một bầu không khí gió núi sắp đến, bao trùm lên toàn bộ bầu trời Sa Thành.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đêm đã khuya nhưng đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Bên ngoài khách sạn có vài người canh gác, bên trong thì không đông lắm, chỉ vài chục người.

Nhưng vài chục người này lại đại diện cho những thế lực có máu mặt nhất trên giang hồ ở Sa Thành, tất cả đều đã có mặt.

Thậm chí cả Ngô Nhị Bạch và Giải Vũ Thần, những người không định tham gia vào chuyện này, cũng đã đến.

Hai người họ đến hoàn toàn vì tò mò, nhận được thiệp mời của Trương Nhật Sơn thì không thể không đến.

Trương gia với tư cách là người lãnh đạo Cửu Môn, uy vọng đã luôn khắc sâu trong lòng người của Cửu Môn.

Huống hồ, xét về vai vế, Trương Nhật Sơn còn là trưởng bối của Ngô Nhị Bạch.

Giải Vũ Thần phải gọi một tiếng ông.

"Nếu mọi người đã đến đủ, vậy thì bắt đầu đi.

Dẫn người vào đây." Trong đại sảnh, Trương Nhật Sơn trông còn trẻ, vô cùng anh tuấn, gương mặt như giếng cổ không gợn sóng, không chút biểu cảm.

Lần này cử người đi theo dõi A Ninh, Trương gia không hề cho người của mình đi, đều là người của các nhà khác.

Bản thân người Trương gia có tuổi thọ cao, không mấy hứng thú với chuyện trường sinh.

Nhưng Doãn Nam Phong đã phái người đi.

Ông ta và Trương Nhật Sơn là quan hệ hợp tác, Tân Nguyệt Phạn Điếm và Trương gia có quan hệ mật thiết, vợ của Trương Đại Phật Gia chính là bà cô của Doãn Nam Phong.

Mọi người nghe lời Trương Nhật Sơn, lập tức trở nên kích động.

Những người này đều muốn biết, rốt cuộc Hoắc Tú Tú đã nắm giữ bí mật gì.

Có phải thực sự liên quan đến trường sinh hay không.

Rất nhanh, bảy người được đưa vào.

Chỉ là, khi nhìn thấy bảy người này, tất cả các gia chủ có mặt đều cau mày.

"Tôi nhớ mình đã phái đi tổng cộng hơn sáu mươi người mà?" "Chỉ về được bảy người?" "Chẳng lẽ những người khác đều chết cả rồi?" "Rốt cuộc họ đã trải qua chuyện gì." Những người này sau khi vào Sa Thành đã bị người của Trương gia khống chế, nên các gia chủ kia không biết đã có bao nhiêu người trở về.

"Rắn...

Rắn khổng lồ...

Thiên đình...

Thần vật...

Thiên Đế...

Trường sinh...

Ha ha ha!!!" "Đừng giết tôi, Thiên Đế tha mạng!" "Trời sập rồi,

Thiên đình không còn, Thiên Đế cũng không còn!!!" "Chư Phật biến mất, Thiên Đế tìm kiếm con đường thành tiên mới, ha ha ha." Thế nhưng, khi mấy người trở về được dẫn vào, tất cả đều trở nên điên điên khùng khùng, trông như phát rồ, miệng lẩm bẩm những lời mà không ai hiểu nổi.

"Những người này rõ ràng đã bị kích động mạnh về tinh thần, phát điên rồi, có ai có cách gì không?" Trương Nhật Sơn lắc đầu.

Trong trạng thái này, chắc chắn không thể hỏi ra được bất cứ điều gì.

Những người này cũng không biết đã trải qua chuyện gì mà tất cả đều hóa điên.

"Để tôi thử xem." Một ông lão đứng dậy, ông ta am hiểu thuật châm cứu, gia đình có nghề y học cổ truyền gia truyền.

Người này họ Trần, là một tay buôn đồ cổ lớn, có quan hệ mật thiết với Cửu Môn, tổ tiên cũng xuất thân từ nghề trộm mộ.

Ông ta lấy từ trên người ra một túi vải, sau khi mở ra, bên trong là những cây kim bạc mảnh.

Cho người giữ chặt một trong số họ, ông lão dùng kim bạc liên tục kích thích các huyệt vị trên đỉnh đầu người đó.

Lập tức, trong mắt người nọ thoáng hiện vẻ tỉnh táo.

"Nhanh lên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Các người đã thấy gì?" Ông lão biết rằng phương pháp kích thích huyệt vị này không thể duy trì được lâu, liền vội vàng quát hỏi.

Người kia tỉnh táo lại, nhìn xung quanh toàn là những ông lớn của Sa Thành, gia chủ của anh ta cũng ở trong đó.

"Hứa Sơn, rốt cuộc cậu đã thấy gì?

Tại sao chỉ có bảy người trở về?

Những người khác đâu?" "Tại sao tất cả các cậu đều phát điên?" Gia chủ của Hứa Sơn hỏi.

Người tên Hứa Sơn nghe vậy, ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng, toàn thân run rẩy.

"Gia chủ, tôi đã theo người phụ nữ đó đến Tây Vực, vào trong Tinh Tuyệt Cổ Thành." Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Tất cả mọi người nghe vậy, đều bật dậy.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành thực sự tồn tại?" Trong truyền thuyết, vương quốc Tinh Tuyệt bí ẩn nhất Tây Vực sở hữu khối tài sản không thể tưởng tượng nổi.

Ai mà tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, số của cải trong đó có tiêu xài mười đời cũng không hết.

"Tại Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi đã phát hiện ra bí mật của Hoắc Tú Tú." Hứa Sơn nói đến đây, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi: "Tôi đã vào một vực sâu bí ẩn trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, ở đó tôi đã thấy âm binh, thấy thần điện, thấy cửu long kéo quan, thấy an lạc cửu đỉnh, còn thấy cả Thiên Đế của Thiên đình cổ quốc thời viễn cổ, đại chiến với thần minh!!!" "Thiên địa đều bị đánh cho sụp đổ, trận chiến đó quá kinh khủng!!!" "Chỉ cần cầm thần vật, đến thần điện của Thiên Đế, là có thể có được trường sinh!" Hứa Sơn càng nói, những người còn lại càng thở dốc, trong lòng kinh hãi.

Bởi vì những gì anh ta nói, đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Hứa Sơn kể lại toàn bộ những gì mình đã thấy và nghe trên đường đi, bao gồm cả việc trải qua ảo ảnh.

Các gia chủ của các gia tộc lớn xung quanh đều mắt tròn mắt dẹt,

không dám tin.

Thiên đình.

Thần vật.

Trường sinh.

Cửu long kéo quan.

An lạc cửu đỉnh.

Âm binh.

Mỗi một thứ đều quỷ dị, rợn người như vậy, nhưng lại có thể khơi dậy sự tò mò và khao khát mãnh liệt trong lòng người.

"Thần vật?" Trương Nhật Sơn cau mày hỏi.

Thứ thần vật mà Hứa Sơn nói, rốt cuộc là gì, cầm nó đến thần điện là có thể có được sức mạnh trường sinh.

"Đưa bút đây, tôi vẽ ra cho." Hứa Sơn gầm lên, nhanh chóng có người đưa giấy bút đến, anh ta lập tức bò ra đất vẽ.

Rất nhanh, Hứa Sơn đã vẽ xong.

Sau đó, "phụt" một tiếng, anh ta phun ra máu tươi, rồi trợn trừng mắt, ngã xuống.

Chết rồi.

Không một ai trong số những người có mặt quan tâm đến sống chết của anh ta.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều bị thứ thần vật mà anh ta vẽ ra hấp dẫn.

Mọi người vây lại, quan sát hình dạng của thần vật.

"...Xà Mi Đồng Ngư?" Ngô Nhị Bạch kinh ngạc thốt lên, bởi vì ông ta đã từng thấy Hạo Thiên Chân mang ra một miếng Xà Mi Đồng

Ngư từ trong Lỗ Vương Cung.

Nó giống hệt như thứ thần vật mà Hứa Sơn vẽ.

“Tôi biết rồi.

Tôi biết rồi.

Trần Bì A Tứ cũng có một miếng Xà Mi Đồng Ngư, tôi đã từng thấy.” Đột nhiên, một ông lão trông già nua, tóc đã bạc trắng, chống gậy lên tiếng.

Ông ta cùng thời với Trần Bì A Tứ, và có quan hệ mật thiết với Trần gia, thường xuyên qua lại.

Vì vậy, miếng Xà Mi Đồng Ngư trong tay Trần Bì A Tứ, ông ta đã thấy không chỉ một lần.

Chương 45

Những người khác nghe vậy, lập tức hiểu ra.

“Vậy thì không sai rồi, Hoắc Tú Tú chắc chắn đã sớm biết những chuyện này, việc diệt Trần gia, rõ ràng là vì Xà Mi Đồng Ngư.” “Không sai.

Hoắc Tú Tú muốn trường sinh, nên đã diệt Trần gia, thật là một kẻ lòng dạ độc ác.” “Chỉ không biết, cô ta đã thành công chưa?” “Chắc chắn là chưa, theo lời Hứa Sơn, muốn có được trường sinh, phải đích thân cầm thần vật đến thần điện.” “Vậy thì Hoắc Tú Tú, có lẽ đã phái người phụ nữ kia đi tìm vị trí của thần điện, chắc không bao lâu nữa, cô ta sẽ khởi hành.” “Nếu đã như vậy.

Các vị nghĩ sao?” Rất nhanh mọi người đã phân tích ra, Hoắc Tú Tú có lẽ vẫn chưa thành công.

Bởi vì muốn trường sinh, phải đích thân đến đó.

A Ninh có lẽ chỉ là người đi tìm địa điểm.

Mọi người nhìn nhau, đều đang chờ đối phương mở lời.

Trường sinh đó!

Không ai có thể từ chối sự cám dỗ của trường sinh.

Chỉ cần cầm sinh vật, tìm được thần điện, là có thể trường sinh.

Bất kể là thật hay giả, đều phải thử một lần.

“Chuyện này, Ngô gia chúng tôi không tham gia.” “Giải gia chúng tôi cũng không tham gia.” “Trương gia chúng tôi cũng không tham gia.” Ngay lập tức, Ngô Nhị Bạch, Giải Vũ Thần, và Trương Nhật Sơn ba người đều bày tỏ thái độ.

Ba nhà sẽ không tham gia vào chuyện này, Trương Nhật Sơn không hứng thú với trường sinh, nhưng lại có hứng thú với cửu long kéo quan, cũng như vị Thiên Đế trong truyền thuyết kia.

Tìm cơ hội, Trương Nhật Sơn chuẩn bị đích thân đi Tây Vực một chuyến.

Ngô Nhị Bạch thì gian xảo, miệng nói không tham gia, nhưng trong lòng đã có tính toán.

Quay về tìm Hạo Thiên Chân, bảo cậu ta mang theo Xà Mi Đồng Ngư, lập tức đến sa mạc Tây Vực, tìm kiếm thần điện.

Dựa vào lời kể của Hứa Sơn, vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong lòng Ngô Nhị Bạch đã có con số đại khái.

Chỉ cần tìm kiếm cẩn thận, chắc chắn có thể tìm thấy.

Nếu thực sự như lời Hứa Sơn nói, dâng lên thần vật, có thể khiến cả gia tộc có được thể chất trường sinh, vậy thì tương lai của Ngô gia, chắc chắn sẽ vô cùng huy hoàng.

Giải Vũ Thần thì không có hứng thú, liền đứng dậy cáo từ.

Ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải Vũ Thần vội vã chuẩn bị đến Hoắc gia.

Tiếp theo, không cần nói cũng biết, những kẻ kia chắc chắn sẽ ra tay với Hoắc Tú Tú.

Vì, miếng Xà Mi Đồng Ngư trong tay cô ta.

Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú có quan hệ tốt, phải đi thông báo, cũng là để hỏi xem, lẽ nào Hoắc Tú Tú thực sự đã nắm giữ bí mật trường sinh?

"Giải đương gia, chuẩn bị đi đâu vậy?" Thế nhưng, Giải Vũ Thần vừa mới ra khỏi cửa, đã bị người chặn lại.

“Tự nhiên là về nhà rồi, ý gì đây, muốn chặn tôi?” Phía sau Giải Vũ Thần, đương gia của các nhà khác bước ra, rõ ràng cũng đã đoán được Giải Vũ Thần định làm gì.

“Chúng tôi cũng không làm khó Giải đương gia, Giải gia không tham gia vào chuyện này, nhưng chúng tôi hy vọng cậu có thể giữ thái độ trung lập, nếu không... chuyện làm ăn của Giải gia ở Sa Thành, e là sẽ không dễ dàng đâu.” “À.

Giải đương gia nên biết rõ, vì một Hoắc gia, mà đối đầu với tất cả chúng tôi, có đáng không.” “Không nói nhiều lời, Giải đương gia còn trẻ, đừng để Giải gia, bị chôn vùi trong tay cậu.” “Các vị, chúng ta quay lại tiếp tục bàn bạc.” Uy hiếp!

Đây là sự uy hiếp trắng trợn.

Ngụ ý là, chỉ cần Giải Vũ Thần đi giúp Hoắc gia, thì sẽ là kẻ địch của tất cả các gia tộc.

Vậy thì tiếp theo phải đối mặt, sẽ là sự vây công của tất cả các gia tộc ở Sa Thành.

Những người này, vì để có thể trường sinh, sẽ không từ thủ đoạn.

Giải gia tuy lớn, nhưng nếu đồng thời đắc tội với tất cả các gia tộc, thì căn bản không thể chống đỡ nổi.

Giải Vũ Thần cắn răng, anh ta biết, những người này thực sự dám làm.

Anh ta chỉ có một mình, nhưng có biết bao nhiêu người của Giải gia đang trông cậy vào anh ta.

Vì tình nghĩa với Hoắc Tú Tú, mà đắc tội với cả Sa Thành?

Giải Vũ Thần thực sự không dám.

“Cáo từ!” Cuối cùng, Giải Vũ Thần đã khuất phục.

Không còn cách nào khác.

“Tú Tú, hy vọng cậu có thể bình an.” Trong lòng cầu nguyện cho Hoắc Tú Tú, Giải Vũ Thần sắc mặt âm trầm rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm. . . .

Tại Hoắc gia.

A Ninh đã trở về Sa Thành, tìm đến Hoắc Tú Tú.

Và kể lại toàn bộ kế hoạch của Diệp Thu.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, đôi mắt đẹp khép hờ, trong lòng lập tức đã có tính toán.

“Hoắc Phổ, đi tung tin ra ngoài.” Gọi Hoắc Phổ đến, Hoắc Tú Tú dặn dò cẩn thận, tung tin về chuyện Xà Mi Đồng Ngư, thần điện, và trường sinh ra ngoài.

Lũ người Cửu Môn đó, tuyệt đối sẽ không để lộ tin tức ra ngoài.

Hoắc Tú Tú không cần đoán cũng biết, những người đó chắc chắn sẽ đến gây phiền phức, bắt cô giao ra Xà Mi Đồng Ngư.

“Tiếp theo định làm gì?” A Ninh hỏi.

“Tôi đã sớm đoán được rồi, nên tôi đã cho người chế tạo trước vài thứ hay ho.” Hoắc Tú Tú nhướng mày, ánh mắt mang theo nụ cười tinh quái.

Cô lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, A Ninh nhìn thứ bên trong, bật cười thành tiếng: “Tú Tú, cậu thật xấu xa.” Trong hộp, toàn là Xà Mi Đồng Ngư, chỉ là do Hoắc Tú Tú làm giả.

Đồ giả.

“Chuẩn bị đi, đem những thứ này, cố ý để những người đó lấy được, sau đó dụ họ đến Tây Vực.” “Chậc chậc.

Chắc là những người đó đi rồi, sẽ bị chủ nhân giết sạch.” Chiêu này của Hoắc Tú Tú, tuyệt đối đủ hiểm.

Đem đồ giao ra, không chỉ có thể bảo vệ Hoắc gia bình an, mà còn có thể gài bẫy người Cửu Môn.

Nếu họ cử người đến Tây Vực, tuyệt đối là có đi không có về.

Có thể sống sót trở về, e là không được mấy người.

Như vậy, Cửu Môn sẽ tổn thất nguyên khí nặng nề.

“Hì hì.

Tôi cũng không còn cách nào khác, không thể thực sự để những người đó tấn công Hoắc gia, uy hiếp bà nội tôi được, bà đã lớn tuổi rồi.” “Tất cả những gì chủ nhân làm, căn bản không phải vì đám người Cửu Môn này, mà là để lừa người của Uông gia đến Tây Vực.” Diệp Thu bày ra một ván cờ, nhằm vào người của Uông gia.

Người của Cửu Môn, căn bản không quan trọng. . . .

Đêm hôm đó, Hoắc Tú Tú đích thân đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tìm Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong.

Cô giao một miếng Xà Mi Đồng Ngư cho hai người, và thẳng thắn nói rằng nếu mọi người đều đã phát hiện ra bí mật trường sinh, thì cô chắc chắn không giữ được.

Thà rằng, giao đồ ra, để Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong, bảo vệ Hoắc gia bình an vô sự.

Đối với việc Hoắc Tú Tú lấy ra Xà Mi Đồng Ngư, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong vô cùng ngạc nhiên, nhưng cũng hiểu ý của cô.

“Chuyện này tôi đồng ý.” Trương Nhật Sơn nhận lấy Xà Mi Đồng Ngư, đồng ý với Hoắc Tú Tú, bảo đảm cho Hoắc gia.

“Nhưng tôi chỉ có thể bảo đảm người Cửu Môn không đến gây phiền phức, còn các nhà khác, tôi cũng lực bất tòng tâm.” Ngoài người Cửu Môn, các gia tộc giang hồ khác, Trương Nhật Sơn không thể khống chế được.

“Tôi hiểu.” Hoắc Tú Tú biết rõ, Cửu Môn không tham gia, còn các nhà khác... thì chỉ có thể đối đầu trực diện.

Chương 46

. . .

Sa Thành.

Trong một căn nhà cũ nào đó.

Mấy người của Cửu Môn, đang khẩn cấp bàn bạc, những người này trong Cửu Môn, đều là nhân vật cốt cán, có thể biết được những chuyện bí mật.

Chuyện xảy ra ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay, họ nhanh chóng biết được.

Bởi vì có người đã để lộ tin tức.

Cầm thần vật, tìm thần điện, có thể có được trường sinh.

Chuyện này, đã lan truyền khắp giới giang hồ Sa Thành.

Hơn nữa, họ cũng đã đi theo gia chủ của mình, đích thân gặp những người của Cửu Môn trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Báo cáo cho gia chủ, đã tìm thấy bí mật của trường sinh, nơi đó có thể liên quan đến lão tổ." Mấy người mở máy tính, đăng nhập vào một trang web bí ẩn.

Sau đó truyền thông tin bên trong ra ngoài.

Hơn nữa, họ đều là người của Uông gia.

Gián điệp của Uông gia ẩn nấp trong Cửu Môn.

Tại một trang viên nào đó ở nước ngoài, gia chủ hiện tại của Uông gia, nhanh chóng nhận được thông tin.

"Thần vật?

Trường sinh?

Xà Mi Đồng Ngư.” Người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, cau mày suy nghĩ.

“Lẽ nào thực sự là lão tổ?” Uông gia đang tìm kiếm Uông Tàng Hải, âm mưu hồi sinh ông ta, bây giờ nhận được thông tin này, cũng cho rằng đó là nơi do Uông Tàng Hải bố trí.

Và rất có thể, Uông Tàng Hải đang ở đó.

“Đi, mang theo Xà Mi Đồng Ngư, đến Tây Vực.” Lập tức, gia chủ Uông gia đã ra quyết định, ngay lập tức về nước, sau đó đi đến Tây Vực.

Bởi vì nơi đó, rất có thể là chân thân của Uông Tàng Hải.

Cũng không biết Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đã nói gì với các nhà khác trong Cửu Môn, tóm lại người của Cửu Môn, tạm thời đã từ bỏ việc đối phó với Hoắc Tú Tú.

Chuyện này, khiến các nhà khác trong giới giang hồ vô cùng tức giận.

Rõ ràng đã nói xong, cùng nhau đối phó Hoắc gia, cướp Xà Mi Đồng Ngư, sau đó mọi người cùng nhau đi Tây Vực tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ quốc, tìm thần điện.

“Nghe nói Hoắc Tú Tú đã đi Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, tìm Trương Nhật Sơn, chắc là đã đạt được thỏa thuận nào đó.” “Tôi đoán, trong tay Hoắc Tú Tú chắc chắn không chỉ có một miếng Xà Mi Đồng Ngư, có thể đã dùng thứ gì đó để giao dịch.” “Chỉ có khả năng này, đám người Cửu Môn cũ này, thật là không giữ chữ tín.” “Hừ.

Bọn họ không đi, vậy chúng ta đi tìm Hoắc gia, bắt Hoắc Tú Tú giao ra những miếng Xà Mi Đồng Ngư còn lại.” “Đúng vậy.” Các gia tộc còn lại trên giang hồ Sa Thành, số lượng thành viên, thế lực còn

lớn hơn Cửu Môn.

Chỉ là, về sức ảnh hưởng, thì Cửu Môn cũ không thể so bì được.

Họ đều là những gia tộc mới nổi, nền tảng không sâu dày, nhưng tài lực hùng hậu, nhân thủ đông đảo.

Đêm hôm đó, có thế lực đã phái người, đến Hoắc gia lén lút dò xét.

Những người này, vừa mới vào Hoắc gia, đã bị A Ninh giết sạch.

"Thật là vô lý!

Đem người theo tôi đi." "Hoắc gia, thân phận Cửu Môn của hôm nay, e là sắp trở thành quá khứ." "Đi." Những người này vô cùng bá đạo, vì để có được thứ mình muốn, đã phái người đi dò xét trước, người bị giết, lại đổ tội cho Hoắc Tú Tú đã giết người.

"Đại tiểu thư, nhà chúng ta bị bao vây rồi." Hoắc gia.

Hoắc Tú Tú và A Ninh đang uống trà, Hoắc Phổ sắc mặt nghiêm trọng bẩm báo.

"Biết rồi." Hoắc Tú Tú thản nhiên gật đầu, đã sớm liệu được những người này sẽ đến.

"Hoắc Phổ thúc, có bao nhiêu người?" "Thưa tiểu thư, có lẽ ngoài Cửu Môn, tất cả các nhà khác ở Sa Thành đều đã đến." "Ừm." Người Cửu Môn đã có Xà Mi Đồng Ngư, lại có Trương Nhật Sơn kiềm chế, Ngô gia và Giải gia không tham gia, tự nhiên không còn mấy nhà.

Còn những người còn lại...

Ánh mắt Hoắc Tú Tú lạnh lùng, quyết định đại khai sát giới.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên có cảm ứng: "Tú Tú, cậu sắp tiến hóa." "Hửm?" Hoắc Tú Tú không hiểu ý của A Ninh.

Nhưng giây tiếp theo, cô đột nhiên cảm nhận được một luồng sức

mạnh bí ẩn tiến vào cơ thể mình.

"...!!!" Hoắc Tú Tú trong lòng kinh ngạc, rồi nhanh chóng mừng rỡ.

Luồng sức mạnh này rất quen thuộc, giống hệt như cảm giác khi trở thành Thi Nô lúc ban đầu.

"Chủ nhân." A Ninh sau khi trở về đã trở nên mạnh hơn.

Thậm chí còn có một kỹ năng lợi hại: Mị Ảnh.

Hoắc Tú Tú đã được chứng kiến, vô cùng ngưỡng mộ, nhưng tạm thời không thể rời khỏi Sa Thành, đi tìm Diệp Thu, nên cũng không có cách nào tiến hóa.

Nhưng bây giờ, cô đã cảm nhận được sức mạnh.

"Sức mạnh của chủ nhân thật quá cường đại." Có thể ở tận Tây Vực, mà vẫn tiến hóa được cho cô, loại sức mạnh thần kỳ này, trên thế gian có lẽ chỉ có chủ nhân mới làm được. 【Đinh, tiến hóa thành công, Thi Nô Hoắc Tú Tú lĩnh ngộ kỹ năng đặc biệt: Huyễn Đồng】 Huyễn Đồng: Sau khi khởi động có thể khiến tất cả sinh vật sống trong vòng hai mươi mét rơi vào ảo ảnh (thời gian rơi vào ảo ảnh, phụ thuộc vào tinh thần lực của đối phương), và có thể tạm thời khống chế đối phương để mình sử dụng (thời gian khống chế, cũng phụ thuộc vào tinh thần lực của đối phương.) Số lần sử dụng mỗi 24 giờ: 2 Diệp Thu đang ở trước thần điện tại Tây Vực, nhìn kỹ năng mà Hoắc Tú Tú nhận được sau khi tiến hóa, lại một lần nữa ngưỡng mộ.

So với Mị Ảnh của A Ninh, kỹ năng Huyễn Đồng này của Hoắc Tú Tú, còn cường đại hơn nhiều.

Kỹ năng khống chế diện rộng.

Có thể khống chế đối phương để mình sử dụng.

Ở một phương diện nào đó, còn mạnh hơn Mị Ảnh của A Ninh nhiều.

"Mười vạn tích phân tiêu tốn thật đáng giá." Diệp Thu nhếch miệng cười, hài lòng. . . .

Hoắc Tú Tú cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, cùng với thông tin về kỹ năng hiện ra trong đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Tú Tú, cậu nhận được kỹ năng gì vậy?" A Ninh tò mò, thấy Hoắc Tú Tú vui như vậy, chắc là đã tiến hóa xong.

"Hì hì." Hoắc Tú Tú cười trộm, nói: "A Ninh, tôi có cách rồi." Cô kể cho A Ninh về kỹ năng của mình, A Ninh nghe xong, lập tức ngưỡng mộ.

Loại kỹ năng có thể mê hoặc người khác, và còn có thể khống chế người khác, tuyệt đối là thần kỹ.

Nhưng kỹ năng của cô cũng không tệ, A Ninh vốn giỏi đánh đấm, tăng tốc độ đối với cô, càng phù hợp hơn.

"Hoắc Phổ thúc, ra ngoài mời các vị đương gia đó vào đây một chuyến." Sau một lúc, Hoắc Tú Tú lập tức có ý tưởng.

"Vâng." Cô bảo Hoắc Phổ ra ngoài mời các đương gia của các gia tộc giang hồ đó, vào Hoắc gia.

Không lâu sau, những người đó đều đã đến.

Chủ yếu là vì lúc Hoắc Phổ ra ngoài, họ đều đang ở ngay cửa.

Nghe lời mời của Hoắc Tú Tú, những người này cũng đã đoán trước được, nên không nghĩ nhiều, tiến vào Hoắc gia.

"Các vị.

Mời ngồi." Trong đại sảnh Hoắc gia, Hoắc Tú Tú ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, sắc mặt lạnh lùng nhìn mọi người.

“Hoắc Tú Tú, mục đích chúng tôi đến hôm nay, là vì Xà Mi Đồng Ngư.” “Chúng tôi không muốn đối đầu với Hoắc gia, chỉ cần cô giao ra Xà Mi Đồng Ngư, chúng tôi lập tức đi.” “Đúng vậy.” Những người này đi thẳng vào vấn đề, mục đích rõ ràng, là vì Xà Mi Đồng Ngư.

Hoắc Tú Tú gật đầu, sau đó có chút khó xử nói: “Nhưng Xà Mi Đồng Ngư, tôi chỉ có hai miếng, nhiều người như vậy, đưa cho ai đây?” Muốn ly gián sao?

Không, đây là đang ám thị tâm lý cho họ.

“Hừ, không cần cô quan tâm, chỉ cần giao ra là được.” “Đúng vậy, phân chia thế nào là chuyện của chúng tôi.” “Con nhóc ranh, muốn ly gián chúng tôi, còn non lắm.” “Đúng vậy.

Ngoan ngoãn giao ra đi, đừng để Hoắc gia bị chôn vùi trong tay cô.” Những người này không biết, từ lúc bước vào cửa, họ đã rơi vào ảo ảnh của Hoắc Tú Tú.

Chương 47

Trong ký ức của họ, sau một hồi uy hiếp dụ dỗ, dọa nạt, Hoắc Tú Tú đã ngoan ngoãn giao ra Xà Mi Đồng Ngư.

Hơn nữa, ký ức của mỗi người đều không giống nhau, đều cho rằng Hoắc Tú Tú đã giao Xà Mi Đồng Ngư cho mình.

"Thật muốn giết hết đám người này." A Ninh và Hoắc Tú Tú ngồi trong phòng khách, nhìn đám người đang đứng ngây ngốc ở cửa, lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngay khi bước vào cửa, họ đã trúng Huyễn Đồng của Hoắc Tú Tú, rơi vào ảo ảnh.

Vì vậy tất cả bọn họ đều ánh mắt đờ đẫn.

"Được rồi, đồ đã đưa cho các vị, mời các vị về cho." Khóe miệng Hoắc Tú Tú nhếch lên, khống chế những người này rời khỏi Hoắc gia.

Khi ra đến ngoài cửa, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại.

Nhưng không hề nghi ngờ mình đã trúng ảo ảnh, tất cả mọi người sau khi rời khỏi Hoắc gia, chào tạm biệt nhau, lập tức quay về.

"Đến Tây Vực, ngay lập tức, tức khắc!" Mỗi người đều cho rằng, trong tay mình có Xà Mi Đồng Ngư.

Lòng người đều tham lam, tự nhiên sẽ không chia sẻ với người khác.

Vì vậy, sau khi trở về, những người này lập tức đưa ra cùng một quyết định.

Đó là lập tức đi Tây Vực.

Có suy nghĩ tương tự, còn có người trong Cửu Môn.

Dưới sự hòa giải của Trương Nhật Sơn, người trong Cửu Môn quyết định cùng nhau đi Tây Vực, nếu thực sự có thể trường sinh, thì mọi người cùng nhau trường sinh.

Trương Nhật Sơn cũng chuẩn bị đi Tây Vực, bởi vì anh ta tò mò về vị Thiên Đế trong truyền thuyết kia.

"Cũng không biết người của Uông gia, đã nhận được tin tức chưa, có đến Tây Vực không nhỉ." Hoắc Tú Tú và A Ninh nhìn bầu trời đêm tán gẫu, A Ninh suy tư.

"Nếu họ coi trọng Xà Mi Đồng Ngư, thì chắc chắn sẽ đi." Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút, khẳng định gật đầu.

Đúng như cô nói, người của Uông gia hành động rất nhanh.

Ngay khi nhận được tin tức, gia chủ hiện tại của Uông gia, đã dẫn người đi Tây Vực.

Bao chuyên cơ từ nước ngoài, bay thẳng đến tỉnh Ô Lỗ Mộc Tề, từ đó bắt đầu tiến vào sa mạc, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sa mạc Taklamakan.

Sau khi chuẩn bị, tộc trưởng Uông gia dẫn một đoàn người, đến một huyện lỵ nhỏ ở rìa sa mạc.

Để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Tộc trưởng, nghe dân làng ở đây nói, lần trước có một người tên là An Lập Mãn, đã vào được Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Ồ?

Tìm ông ta, bảo ông ta dẫn đường." Vừa đến nơi, người của Uông gia đã dò hỏi về An Lập Mãn.

Thế là, ông lão lại một lần nữa bị người của Uông gia tìm đến, hy vọng ông ta dẫn đội tiến vào sa mạc, tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Không được đâu, không được đâu, trong sa mạc có âm binh, đáng sợ lắm, tôi không đi đâu.” An Lập Mãn được tìm thấy, sống chết cũng không chịu vào sa mạc nữa.

Lần trước nhìn thấy âm binh, đã để lại cho ông ta một bóng ma tâm lý.

“Ây da da.

Mấy người này không đùa đâu.

Được rồi được rồi, tôi dẫn đi.” Thế nhưng, khi thấy những người này cầm súng chỉ vào mình, An Lập Mãn vội vàng tươi cười.

Trong lòng ấm ức.

Tôi An Lập Mãn chọc ai ghẹo ai chứ.

Không thể nói chuyện đàng hoàng được à?

Cứ phải động dao động súng uy hiếp người ta.

Mặt mày méo xệch, An Lập Mãn bị người của Uông gia cưỡng ép dẫn đi, tiến vào sa mạc.

“Lão gia, yên tâm, sau khi xong việc, tiền bạc tuyệt đối sẽ không thiếu của ông.” Tộc trưởng Uông gia cũng không thực sự định giết An Lập Mãn.

Dù sao cũng là xã hội pháp trị.

Mọi người đều biết họ tìm An Lập Mãn, nếu giết ông ta, sẽ có phiền phức.

“Ây.

Thế mới phải chứ, tôi thích nghe những lời như vậy.” Nghe có tiền, An Lập Mãn lập tức vui vẻ.

Dù sao cũng không trốn được, đi thì đi.

Có thể lấy tiền, cũng tốt.

Một đoàn mấy chục người, cưỡi mấy chục con lạc đà tiến vào sa mạc.

Vào ngày thứ hai sau khi vào sa mạc, người của Sa Thành cũng đã đến đây.

"Cái gì?

Có người đã vào trước, còn mang theo An Lập Mãn?" Trương Nhật Sơn và người của Cửu Môn chuẩn bị tìm người dẫn đường, tiến vào sa mạc.

Bởi vì chỉ có người quen thuộc sa mạc dẫn đường, mới có thể an toàn đi vào, rồi lại đi ra.

Nhưng lại biết được người có kinh nghiệm phong phú nhất là An Lập Mãn, hôm qua đã dẫn người vào sa mạc rồi.

Trương Nhật Sơn và những người khác cau mày, không biết là ai.

. . .

Hai ngày tiếp theo, những người còn lại trên giang hồ Sa Thành đều lần lượt đến nơi.

Nhưng mọi người đều đi riêng, đề phòng lẫn nhau, chứ không đi cùng nhau.

Ngoài người của Cửu Môn, trong tay Trương Nhật Sơn có một miếng Xà Mi Đồng Ngư giả do Hoắc Tú Tú làm ra.

Những người khác trên giang hồ, trong tay đều có một miếng Xà Mi Đồng Ngư giả.

Mỗi người đều cho rằng, mình đang cầm một trong hai miếng duy nhất.

Vì vậy, những người trên giang hồ hiện tại đều cảnh giác lẫn

nhau, không ai hợp tác với ai.

"Chết tiệt, không có An Lập Mãn, chẳng lẽ không có người khác sao, tìm cho lão tử, chỉ cần dẫn ta tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, tiền không thành vấn đề." Tại huyện lỵ nhỏ ven sa mạc, không chỉ có An Lập Mãn mới có thể vào sa mạc.

Chỉ là kinh nghiệm của ông ta là phong phú nhất.

Trọng thưởng tất có dũng phu. (Dưới thưởng lớn ắt có người dũng cảm) Rất nhanh tất cả mọi người đều tìm được người dẫn đường, dẫn họ tiến vào sa mạc. . . .

Có sự dẫn đường của An Lập Mãn, tốc độ của người Uông gia rất nhanh, đi chưa đến bảy ngày, đã thành công đến núi Zagrama, xa xa đã thấy hai ngọn núi từ tính kia.

"Chính là nơi đó.

Bên trong là Tinh Tuyệt Cổ Thành mà chúng ta cần tìm." Khi đến nơi, trời đã tối.

An Lập Mãn đề nghị có nên nghỉ ngơi một đêm, ban ngày hãy vào hay không.

Thế nhưng, người của Uông gia đang vội, không đợi được một khắc nào.

"Nghỉ ngơi tại chỗ, sau khi ăn no uống đủ, lập tức đi vào." Tộc trưởng Uông gia hạ lệnh, mấy chục người bắt đầu chuẩn bị một cách có trật tự.

Ông ta lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp gỗ tử kim tinh xảo, sau khi mở ra, bên trong chính là miếng Xà Mi Đồng Ngư của Uông gia.

"Lão tổ thực sự sẽ ở trong đó sao?

Ai." Người của Uông gia, thực ra không nhất thiết phải họ Uông,

chỉ có người Uông gia trực hệ, mới họ Uông.

Chương 48

Người Uông gia mang trong mình huyết mạch Phượng Hoàng, mấy trăm năm nay vẫn luôn đối đầu với Trương gia.

Chỉ là, so với huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, huyết mạch Phượng Hoàng của Uông gia yếu hơn, chủ yếu là do huyết mạch không thuần khiết, những người không phải Uông gia trực hệ, chỉ có hình xăm phượng hoàng.

Căn bản không phải là huyết mạch.

Huyết mạch phượng hoàng thuần khiết, sức mạnh cũng rất cường đại.

Nhưng trải qua bao nhiêu thế hệ, Uông gia đã không còn huyết mạch phượng hoàng thuần khiết nhất nữa.

Người Uông gia tha thiết muốn tìm Uông Tàng Hải như vậy, ngoài tổ huấn của Uông gia, còn có một điểm là một khi tìm được Uông Tàng Hải.

Vậy thì cả Uông gia, đều có thể nhận được lợi ích to lớn.

Trường sinh!

Cũng không phải là không thể.

Vì vậy các tộc trưởng Uông gia các đời, mục tiêu lớn nhất là tìm được chân thân của Uông Tàng Hải. . . .

Trong quỷ động.

Trong vực sâu.

Trên thần điện.

Diệp Thu hiện tại rất nghèo, sau khi tiến hóa cho Hoắc Tú Tú

xong, trên người chỉ còn khoảng 2 vạn tích phân.

"Đợi lấy được miếng Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, tôi chắc lại phải chuyển nhà rồi." Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, thực sự rất nhàm chán.

Na Già đang chìm trong giấc ngủ, không biết cần bao lâu mới tỉnh lại.

Nhưng lần chuyển nhà này, Diệp Thu không định mang theo cả lăng mộ đi nữa.

Tòa huyền không thần điện này, sẽ để lại đây, coi như là nhà của anh và Na Già sau này.

"...Cũng không biết người của Uông gia, có bị lừa không." Bày ra một ván cờ lớn như vậy, nếu người của Uông gia không đến, thì có hơi khó chịu. 【Đinh, phát hiện Xà Mi Đồng Ngư.】 Đột nhiên, Diệp Thu sững sờ, rồi mừng rỡ.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Đợi bao nhiêu ngày, những người này cuối cùng cũng đã đến.

"Đi, ra ngoài xem thử." Diệp Thu mang theo A Đại, Thủy Hầu Tử và Thi Miết Vương lão nhị, rời khỏi thần điện, nhanh chóng đến vị trí cửa quỷ động.

Vì là ban đêm, nên Diệp Thu không sợ ánh nắng mặt trời, trực tiếp đi ra ngoài.

Cảm ứng vị trí của Xà Mi Đồng Ngư, Diệp Thu nhanh chóng tìm thấy đám người Uông gia đang nghỉ ngơi ở cửa cổ thành.

"Ra là ông lão An Lập Mãn dẫn đường." An Lập Mãn tốt thật!

Diệp Thu bây giờ càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đã thành công dẫn người của Uông gia đến, quả là người tốt.

“Đã đến rồi, thì giữ lại một mạng cho ông vậy.” Người của Uông gia, Diệp Thu sẽ không tha một ai.

Cũng sẽ không để họ vào trong quỷ động.

Bởi vì sau khi những người này vào, chắc chắn sẽ phá hoại quỷ động, thậm chí sẽ phá hoại lăng mộ của Na Già.

Điều đó không thể dung thứ.

Tất cả đều phải chết.

Lấy Quỷ Tỳ từ trên người ra, Diệp Thu triệu hồi âm binh.

“Đi, giết hết những người đó, trừ ông lão kia ra.” “A Đại, ngươi cũng đi, nhớ kỹ không chừa một ai.” “Vâng, chủ nhân!” Âm binh quỳ xuống nhận lệnh, sau đó sắc mặt lạnh lùng, mang theo một luồng tử khí, tiến về phía người của Uông gia.

A Đại thì nhếch miệng cười, Thủy Hầu Tử và Thi Miết Vương cũng đi theo.

Những người này chết đi, đều là thức ăn cho ba anh em chúng nó.

Ba tên nhóc này, đứa nào cũng ăn khỏe hơn đứa nào.

Âm Binh ra tay, tuyệt đối không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

“Đó là?” “Mẹ kiếp, hình như là Âm Binh!” “Xong rồi.” “Tộc trưởng, mau chạy!” Những người nhà họ Uông đang nghỉ ngơi bỗng nhiên thấy một đội Âm Binh xuất hiện trong cổ thành, tất cả mọi người lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Trong truyền thuyết, nơi nào Âm Binh đi qua, người sống tất phải chết!

Những Âm Binh đến từ địa phủ này toàn thân mang theo tử khí, chỉ cần dính phải tử khí, tuyệt đối không thể sống sót.

Đó là lời nguyền của địa ngục.

Những ai nhìn thấy Âm Binh cũng sẽ bị nguyền rủa.

“Rút lui.” Tộc trưởng nhà họ Uông nhìn thấy Âm Binh, vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng kinh hãi.

Trước đó ông ta không tin lời An Lập Mãn rằng trong này có Âm Binh, bây giờ thì tin rồi, lập tức ra lệnh cho mọi người rút lui.

“Trời thần ơi, tôi đã nói rồi mà, trong này có Âm Binh, cứ không chịu nghe, giờ thì hay rồi.” An Lập Mãn sợ đến mức lập tức quỳ xuống, dập đầu lia lịa về phía Âm Binh.

Hắn cho rằng mình đã phải chịu sự trừng phạt của trời thần vì đã dẫn người vào thành cổ Tinh Tuyệt, quấy rầy giấc ngủ của Âm Binh.

An Lập Mãn không chạy nổi nữa.

Hắn sợ đến toàn thân mềm nhũn, chỉ biết quỳ đó dập đầu.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, chết chắc rồi.

Người nhà họ Uông căn bản không quan tâm đến sống chết của An Lập Mãn, thấy hắn quỳ ở đó dập đầu thì tất cả đều lập tức rút lui.

Tuy nhiên, ngay lúc An Lập Mãn đang chờ chết, đám Âm Binh kia lại đi lướt qua bên cạnh hắn, không thèm liếc mắt một cái.

Diệp Thu đã tha cho hắn một mạng.

“Giết!” Nhưng người nhà họ Uông thì không may mắn như vậy.

Mệnh lệnh mà Âm Binh nhận được là không chừa một ai.

Tất cả người nhà họ Uông đều là mục tiêu tấn công.

Âm thanh lạnh lẽo truyền vào tai người nhà họ Uông, như thể tử thần đang réo gọi.

“Mau chạy đi.” “Nổ súng.” “Pằng pằng pằng!!!” Người nhà họ

Uông nhanh chóng bị Âm Binh giết sạch, Âm Binh giết người nhắm vào linh hồn, trên người người chết không có bất kỳ vết thương nào.

Chỉ là linh hồn đã bị Âm Binh lôi ra khỏi cơ thể, chờ Diệp Thu xử trí.

Vũ khí nóng không có chút tác dụng nào với Âm Binh, vì chúng không có thực thể.

"Gào." Người nhà họ Uông liều mạng chạy trốn, tất cả mọi người hộ tống tộc trưởng nhà họ Uông.

Thân thể khổng lồ của A Đại nhanh chóng đuổi theo, thứ Diệp Thu muốn đang nằm trong tay tộc trưởng nhà họ Uông, không thể nào chạy thoát được.

"Rắn." "Mãng xà khổng lồ." "Mau chạy đi." Nhưng tất cả đều là vô ích, đối mặt với Âm Binh và A Đại, dù những người nhà họ Uông này có liều mạng chống cự, cuối cùng cũng toàn bộ bỏ mạng.

Không một ai sống sót. [Đinh, phát hiện sáu mươi lăm dã quỷ cấp một, có hấp thu không?] Sau khi tất cả mọi người đều chết, Diệp Thu hấp thu linh hồn của bọn họ, nhận được 650 điểm tích phân.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử cầm một chiếc hộp màu tím vàng đến trước mặt Diệp Thu, vẻ mặt như đang kể công.

"Làm tốt lắm, Tiểu Tam." Diệp Thu vuốt vuốt đầu nó, khen ngợi.

"Kít kít." Được chủ nhân khen ngợi, Thủy Hầu Tử toe toét cười, vô cùng đắc ý.

A Đại quay về bên cạnh Diệp Thu thì nhìn nó với vẻ khinh thường, phẫn phất như đang nói: "Người đều do ông đây giết, mày cầm mỗi thứ đó mà cũng dám kể công à?

Biết xấu hổ chút đi." "Thần minh ơi, con không bao giờ dám dẫn

người vào sa mạc nữa, cầu xin ngài tha thứ cho tội lỗi của con." An Lập Mãn quỳ trên đất, nhắm chặt mắt, nghe tiếng la hét thảm thiết bên cạnh bỗng dưng biến mất.

Tim hắn đập thình thịch.

Chương 49

Hắn không ngừng dập đầu, cầu xin trời thần tha thứ.

Diệp Thu nhìn hắn, lắc đầu, nói một câu: "Đi đi, sau này nếu còn thấy ngươi dẫn người vào sa mạc, giết không tha!" "Ấy, không dám nữa đâu ạ, không bao giờ dám nữa đâu ạ, có chết con cũng không dám nữa." Nghe lời Diệp Thu, An Lập Mãn ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thần minh đó, là thần minh đó.

Thần minh sao một kẻ phàm nhân có thể nhìn thấy được.

Trời thần đã tha mạng cho hắn, thật là nhân từ.

"Đi đi." Diệp Thu lạnh nhạt nói một câu, rồi quay trở lại bên trong quỷ động.

An Lập Mãn quỳ rất lâu, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Hắn lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn một cái.

"Mẹ ơi." Chỉ thấy trước mặt hắn là khuôn mặt kinh khủng, quỷ dị, đeo mặt nạ của Thủy Hầu Tử.

Lúc này chiếc mặt nạ đó đang nở một nụ cười kỳ quái với hắn.

An Lập Mãn lúc đó sợ đến suýt nữa thì tinh thần thất thường.

Hắn vừa lăn vừa bò ra khỏi cổ thành, tìm thấy đàn lạc đà, không quay đầu lại mà rời đi.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử khoanh tay, cảm thấy nhàm chán, bèn quay trở lại quỷ động.

Sau khi trở lại thần điện, Diệp Thu trong lòng vui mừng, vất vả lâu như vậy, cuối cùng cũng thu thập đủ tất cả Xà Mi Đồng Ngư.

Có thể mở ra cơ duyên thành tiên.

Đối với việc thành tiên, Diệp Thu vô cùng khao khát.

Tiên nhân không chỉ có thể lên trời xuống đất, mà còn có năng lực dời non lấp biển, pháp thuật vừa ra, có thể hủy diệt cả một thành phố, sánh ngang với bom hạt nhân.

Tiên nhân cao cấp hơn, ví dụ như tiên nhân trong tiểu thuyết hồng hoang, thì còn lợi hại hơn.

Tùy tiện ra tay đều là các loại thần thông, vô cùng thần kỳ.

Tiên nhân trong tiểu thuyết huyền huyễn lại càng kinh khủng hơn, động một cái là hủy diệt một thế giới, hủy diệt cả một vũ trụ.

Thật kích thích. [Đinh, có hấp thu Xà Mi Đồng Ngư không?] Với tâm trạng mong đợi, Diệp Thu lập tức hấp thu Xà Mi Đồng Ngư. [Đinh, chúc mừng ngài nhận được 50.000 điểm tích phân.] [Chúc mừng ngài đã thu thập đủ năm viên Xà Mi Đồng Ngư, đang mở khóa cơ duyên thành tiên.] [Xin chú ý, tổng tích phân hiện tại của ngài chưa đạt 1.000.000, không thể mở khóa cơ duyên thành tiên.] "Tổ sư cha nhà nó!!!" Lần đầu tiên Diệp Thu thực sự chửi bậy.

Tổng tích phân không đủ?

Đùa chắc.

Vậy mình vất vả, tốn bao nhiêu công sức thu thập Xà Mi Đồng Ngư, có tác dụng quái gì.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn đã phát hiện ra một điểm khác biệt.

Mặc dù không thể mở khóa cơ duyên thành tiên, nhưng Diệp Thu có thể xem được một số thứ. [Điều kiện mở khóa Tiên Nhân Thể: Bất Tử Thể > Vĩnh Sinh Thể > Trường Sinh Thể] [Mở khóa Trường Sinh Thể: 500.000 tích phân + Trái tim Đồng Thần Thụ + Nội đan Chúc

Cửu Âm + Kiển Mẫu Thai + U Minh Hồn Nhãn.] [Mở khóa Vĩnh Sinh Thể: ...] [Mở khóa Bất Tử Thể: ...] Nhìn những thông tin này, Diệp Thu trong lòng đã hiểu đại khái.

Cái gọi là thành tiên, thực chất là một loại thể chất, cần không ngừng tiến hóa mới có thể thực hiện được.

Và một khi đạt được Tiên Nhân Thể, Diệp Thu sẽ như được thăng hoa, sẽ nhận được sức mạnh vô cùng cường đại, không chừng có thể sánh ngang với tiên nhân trong các tiểu thuyết.

Từ Trường Sinh Thể, tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, rồi tiến hóa thành Bất Tử Thể, cuối cùng mới là Tiên Nhân Thể.

Chỉ riêng việc tiến hóa Trường Sinh Thể đã cần nhiều điều kiện như vậy, huống hồ còn cần đến 500.000 tích phân.

Điều quan trọng nhất là phải nâng cấp hệ thống trước, sau khi tổng tích phân đạt 1.000.000 mới được.

"Xem ra phải lập tức tiến hành 'dời nhà'." Tổng tích phân hiện tại của Diệp Thu có khoảng sáu mươi vạn.

Chỉ còn thiếu bốn mươi vạn nữa là có thể đạt được 1.000.000 tổng tích phân.

Nếu lần "dời nhà" này có thể tìm được một nơi có cấp độ phong thủy cao, thì một lần nhận được 400.000 tích phân cũng không phải là không thể.

Diệp Thu đã tổng kết ra quy luật.

Phong thủy cấp một có thể nhận được 50.000 điểm tích phân.

Giả sử tìm được một bảo địa phong thủy cấp tám, thì 400.000 tích phân sẽ dễ như trở bàn tay.

"Dời.

Mẹ nó, phải dời!" Sau khi quyết định, Diệp Thu lập tức bắt đầu tính toán chuyện dời nhà.

Chỉ là, trước khi dời nhà, có một việc phải làm.

Trước khi dời nhà, Diệp Thu cần phải xử lý thành cổ Tinh Tuyệt một chút.

Vì Diệp Thu biết, người của Cửu Môn sau khi biết tin tức về sự trường sinh, chắc chắn sẽ tìm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bọn người đó đi đến đâu là phá hoại đến đó.

Nơi này sau này sẽ là nhà của hắn và Na Già, Diệp Thu tuyệt đối không cho phép bị người Cửu Môn phá hoại.

Huống hồ hắn sắp phải đi rồi.

Nghĩ vậy, Diệp Thu bắt đầu tìm kiếm trong hệ thống những thứ có thể giúp ích.

Rất nhanh, Diệp Thu đã tìm thấy thứ mình cần. [Triệu hồi Bão Cát Đen (dùng một lần), 5000 tích phân.] Diệp Thu không ngờ trong thương thành lại có thứ này.

Không chỉ có thể triệu hồi bão cát đen, mà còn có triệu hồi thiên lôi, triệu hồi thiên thạch, triệu hồi U Minh Chi Hỏa.

Hầu hết đều là dùng một lần, chi phí cũng đều là 5000 điểm.

"Đắt quá." 5000 tích phân chỉ triệu hồi được một lần, đúng là hơi đắt.

Chủ yếu là Diệp Thu đã xem phần mô tả của bão cát đen, có thể điều khiển một cách đơn giản, như vậy Diệp Thu có thể giấu toàn bộ thành cổ Tinh Tuyệt trong biển cát mênh mông.

Đảm bảo bất cứ ai đến đây cũng không thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt.

“Đổi bão cát đen.” [Đinh, đổi thành công, mời ký chủ tự mình điều khiển địa điểm của bão cát đen.] Diệp Thu chọn địa điểm hình thành bão cát đen ở một nơi không xa cổ thành.

Ầm ầm ầm!

Ngay sau khi chọn xong, có thể nghe thấy rõ ràng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm rền.

Kèm theo tiếng sấm, những trận cuồng phong đột nhiên xuất hiện, càn quét khắp nơi.

Lập tức, cát vàng mịt mù, cát vàng đen kịt, như một con quỷ khổng lồ, nuốt chửng mọi thứ nơi nó đi qua.

“Mẹ ơi.” An Lập Mãn đang đi xa, nhìn thấy cơn bão cát đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời thành cổ Tinh Tuyệt, suýt nữa thì sợ chết khiếp.

May mà đã đi đủ xa, trong lòng hắn thầm mừng, trời thần đã tha mạng cho hắn.

An Lập Mãn lập tức thúc lạc đà, liều mạng chạy, rời xa nơi này.

Lạc đà dường như cũng có cảm ứng, kêu lên một cách lo lắng, không cần An Lập Mãn thúc giục, chạy rất nhanh.

Động vật đều có linh tính, đặc biệt là lạc đà trong sa mạc.

Cơn bão cát đen khổng lồ, mang theo cát vàng, dưới sự điều khiển của Diệp Thu, chỉ mất chưa đầy hai giờ đã chôn vùi toàn bộ thành cổ Tinh Tuyệt dưới lớp cát vàng.

Nhìn từ xa, nơi đó chỉ là một sa mạc, không còn bất kỳ một dấu tích nào của cổ thành.

“Bão cát đen, bão cát đen, mau trốn đi!” “Thật xui xẻo, lần đầu tiên dẫn người vào sa mạc đã gặp phải bão cát đen.” “Mau tìm chỗ trốn.”

“Nhanh nhanh nhanh.” Người của Cửu Môn, sau bảy ngày đi đường, cuối cùng cũng tìm thấy di tích sông ngầm Tư Độc, men theo dòng sông mà đến được phụ cận Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tuy nhiên, vừa mới đến nơi, họ đã nhìn thấy cơn bão cát đen ở phía xa.

Ở phía sau, người của các gia tộc xã hội đen cũng vậy.

Hầu hết họ đều sắp tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, nhưng lại gặp phải bão cát đen.

Họ không may mắn như nhóm Hồ Bát Nhất ngày trước, có thể tìm được một nơi để tránh bão cát đen.

Gặp phải bão cát đen, tất cả mọi người chỉ có thể quây lạc đà lại, rồi trốn sau lưng chúng.

Còn có thể sống sót hay không, phải xem vận may.

Chương 50

Sau khi cơn bão cát đen qua đi, người của Cửu Môn và các băng đảng xã hội đen ở Sa Thành thương vong thảm trọng.

Một trận bão cát đen không chỉ khiến họ mất đi vật tư, quan trọng nhất là nguồn nước, mà số người còn lại cũng chẳng bao nhiêu.

Thậm chí có người bị chôn vùi dưới cát vàng, vĩnh viễn không tìm thấy được.

Có người bị lốc xoáy của bão cát đen thổi đi đâu không biết.

Sắc mặt Trương Nhật Sơn và những người khác vô cùng khó coi.

Chưa tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt đã tổn thất nhiều nhân thủ như vậy, đều là những tay giỏi của Cửu Môn.

Làm sao có thể không tức giận.

"Đi." Mang theo một niềm tin sắt đá, Trương Nhật Sơn phải tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, phải thấy được thần điện trong truyền thuyết, Cửu Long Kéo Quan, An Lạc Cửu Đỉnh, và cả vị Thiên Đế bí ẩn đó.

"Theo lời An Lập Mãn trước đó, lẽ ra phải ở đây rồi, kỳ lạ." Người dẫn đường đều nghe An Lập Mãn nói về vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt, nên không dẫn sai đường.

Sau khi bão cát đen qua đi, họ lại đi thêm một ngày, cuối cùng cũng đến được vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người bất ngờ là, nơi này ngoài sa mạc mênh mông ra, vẫn là sa mạc.

Đừng nói là thành cổ Tinh Tuyệt, ngay cả một hòn đá cũng không

có.

Khắp nơi đều là cát vàng.

"Rốt cuộc ngươi có biết đường không vậy?" Một người của Cửu Môn tính tình nóng nảy, giận dữ quát người dẫn đường.

"Chắc chắn là ở đây, tuyệt đối không sai đâu ạ, tôi đi dọc theo sông ngầm Tư Độc, chắc chắn là ở đây." Người dẫn đường quả quyết rằng mình không đi sai đường.

"Chắc là không sai, ở đây thôi." Trương Nhật Sơn trước đó đã dựa vào miêu tả của Hứa Sơn mà tính toán vị trí.

Đại khái là ở đây, địa điểm chắc chắn không tìm sai.

Nhưng, thành cổ Tinh Tuyệt đã biến mất.

Sau một hồi lâu, ông ta đột nhiên thở dài một tiếng: "Xem ra chúng ta đến muộn rồi, hoặc là đến không đúng lúc." "Đương gia, tình hình thế nào?" Bên cạnh Trương Nhật Sơn, một thanh niên tay cầm cần câu, vô cùng kỳ lạ, hỏi.

Trương Nhật Sơn lắc đầu, nói: "Nếu tôi đoán không lầm, Tinh Tuyệt Cổ Thành có lẽ đã chìm sâu vào sa mạc.

Có thể nơi này cứ cách một khoảng thời gian mới xuất hiện một lần." "Lần trước Hứa Sơn vận may tốt, chắc là vừa kịp lúc cổ thành xuất hiện, nên đã vào được." "Nhưng chúng ta thì không có vận may tốt như vậy." Những người khác nghe vậy đều cảm thấy Trương Nhật Sơn nói đúng.

Mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào khác.

Thời cơ không đúng, không bắt kịp.

Chuyến đi này coi như công cốc, còn tổn thất bao nhiêu nhân thủ.

"Rút thôi." Trương Nhật Sơn bất đắc dĩ phất tay, ra hiệu cho mọi

người rút lui.

Nước mang theo không đủ để tiếp tục đi tới, có lẽ ngay cả đường về cũng không đủ, không thể trì hoãn thêm nữa.

"Đi." Người của Cửu Môn, tổn thất gần một nửa nhân thủ, kết quả đừng nói là Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả một hòn đá cũng không thấy, cứ thế xám xịt rời khỏi sa mạc.

Trên đường trở về, Trương Nhật Sơn gặp những người khác của các băng đảng xã hội đen ở Sa Thành.

Hai bên gặp nhau, không có bất kỳ giao tiếp nào, khóe miệng Trương Nhật Sơn nở một nụ cười xấu xa, cũng không nhắc nhở.

Những người đó còn xui xẻo hơn Trương Nhật Sơn và đồng bọn nhiều.

Trong cơn bão cát đen, họ đã tổn thất quá nhiều vật tư, hiện tại hoàn toàn dựa vào niềm tin về sự trường sinh mới chống đỡ được để tiếp tục đi tới.

Trương Nhật Sơn mong chờ, khi những người đó biết được Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất, có lẽ sẽ suy sụp.

"Ha ha." Nghĩ đến đây, ông ta không nhịn được cười.

Quả nhiên, những người của các băng đảng xã hội đen khác, khi đến di tích cổ thành, thấy cũng chỉ toàn là cát vàng, không có gì cả.

Có người trực tiếp phát điên.

Trong sa mạc, điều hành hạ tinh thần con người nhất chính là điều này.

Những người này quen sống trong nhung lụa, trên đường đã chết bao nhiêu người, tổn thất bao nhiêu vật tư.

Cuối cùng, lại phát hiện, Tinh Tuyệt Cổ Thành không còn nữa!

Con đường trường sinh đó chẳng phải cũng đã bị cắt đứt rồi sao?

Lập tức, có mấy người không chịu nổi, liền phát điên.

Những người còn lại tuy không điên, nhưng tinh thần cũng bị đả kích nặng nề.

"Rút lui." Việc có thể sống sót ra khỏi sa mạc, trở thành vấn đề nan giải lớn nhất đặt ra trước mặt tất cả mọi người.

Trong vực sâu quỷ động, bên trong thần điện.

Diệp Thu không biết, một trận bão cát đen mà hắn triệu hồi ra đã khiến người ở Sa Thành tổn thất nặng nề, thương vong quá nửa.

Dù có biết, hắn cũng sẽ chỉ cười nhạt, không hề để tâm.

"Mọi việc đã xong, đi chào Na Già một tiếng rồi có thể chuẩn bị rời đi." Ý niệm vừa động, Diệp Thu thay đổi vị trí của huyền hồn thê.

Men theo bậc thang, hắn đến vách đá nhô ra, trước quan tài của Na Già.

"Tôi sắp đi rồi.

Đến đây từ biệt cô." Diệp Thu biết Na Già chắc chắn có thể nghe thấy lời hắn nói.

"Thiếp thân biết.

Phu quân là người làm đại sự, vốn nên như vậy, không cần câu nệ chuyện nhi nữ tình trường, cứ đi đi." Quả nhiên, giọng nói của Na Già từ trong quan tài truyền ra, nghe thấy Diệp Thu chuẩn bị đi, dường như có chút buồn bã.

Mặc dù ở bên nhau ngắn ngủi, nhưng tình cảm của hai người cũng đã có.

Không thể nói là yêu đến chết đi sống lại, điều đó không thực tế,

dù sao cũng mới quen biết bao lâu.

Na Già là người tâm cao khí ngạo, là nữ vương của Ma tộc, một nữ vương cao ngạo.

Mặc dù không nỡ, nhưng nàng vẫn cố gắng che giấu.

Nữ vương có chút kiêu ngạo đáng yêu, Diệp Thu đối với điều này cũng chỉ cười, không vạch trần.

"Đợi cô tỉnh lại, tôi sẽ đến đón cô, lúc đó chúng ta sẽ thành hôn." Lời này, là một lời hứa dành cho Na Già.

"Thật sao?" Nữ vương vừa rồi còn kiêu ngạo, lập tức mang theo ngữ khí vui mừng.

Sau đó có thể ý thức được không ổn, lại khôi phục vẻ bình thản: "Phu quân có thể nhớ đến Na Già là được rồi, ta không dám cầu xin nhiều." Lời nói tuy vậy, nhưng Diệp Thu lại cười ha hả, mang theo vẻ trêu chọc.

Hắn vuốt ve quan tài của Na Già, hí hửng nói: "Không sợ tôi ở nơi khác lại tìm người phụ nữ khác sao?" "Từ xưa đến nay nam nhi tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình.

Phụ hoàng của ta năm đó cũng có mấy trăm phi tử, phu quân nếu có bản lĩnh, thiếp thân tự nhiên sẽ không để ý." "Nhưng mà…" "Nhưng mà?" Diệp Thu tò mò, nữ vương kiêu ngạo này xem ra ở phương diện này rất thoáng.

Hoặc là, ở thời đại đó, tình huống như vậy là bình thường.

"Phu quân lần này đi, nếu có thể gặp được tỷ tỷ của ta, lỡ có xảy ra xung đột, xin phu quân hãy nương tay." Tỷ tỷ của Na Già.

Tây Vương Mẫu.

Diệp Thu kinh ngạc: "Cô không hận tỷ tỷ của mình sao?

Tại sao lại bảo tôi nương tay?" Na Già sở dĩ chết là vì Tây Vương Mẫu phản bội, câu kết với thế lực hắc ám, để ma thần giáng lâm.

Không chỉ diệt vong Tinh Tuyệt quốc, mà còn khiến Na Già bỏ mạng.

Lẽ ra phải là mối thù trời không chung chứ.

"Bởi vì… ta muốn tự tay giết chết bà ta." Na Già im lặng một lúc, ngữ khí không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, chắc là hận thấu xương.

"Được thôi.

Tôi đồng ý." Diệp Thu gật đầu.

Biết đâu sau này thật sự có thể gặp được Tây Vương Mẫu thì sao.

"Tôi đi đây." Vẫy vẫy tay, từ biệt Na Già, Diệp Thu lại quay đầu lại: "Đúng rồi, thần điện tôi sẽ không mang đi, tôi chuyển quan tài của cô vào trong thần điện, có ảnh hưởng gì đến cô không?" Quan tài của nàng đặt ở đây, lỡ thời gian dài vách đá sụp đổ, đó là chuyện không ai nói trước được.

Quan tài của Na Già được làm từ cả một cây Côn Luân Thần Mộc.

Loại thần mộc thượng cổ này có thể khiến thi thể của nàng vĩnh viễn không bị phân hủy, cộng thêm Thi Hương Ma Dụ vẫn luôn nuôi dưỡng.

Chương 51

Thân thể của Na Già mới được như Diệp Thu thấy, trắng nõn hồng hào, như một người sống vậy.

“Tốt quá rồi, ta sớm đã muốn đổi chỗ khác, nhưng xiềng xích mà tỷ tỷ ta năm đó bố trí đã khóa chặt quan tài của ta, không thể di chuyển được.” Ai ngờ, Na Già nghe vậy lại vui mừng.

Tây Vương Mẫu quả là đủ ác độc.

Không chỉ giết chết em gái ruột, mà còn khóa thi thể của nàng trên vách đá, quan tài không thể nhúc nhích, không thể di chuyển vị trí.

“Vậy thì tốt, tôi giúp cô chuyển vào thần điện, nơi đó sau này sẽ là nhà của chúng ta.” Sau khi được sự đồng ý của Na Già, Diệp Thu gọi A Đại, bảo nó giật đứt xiềng xích.

Xiềng xích tuy được rèn từ dược liệu đặc biệt, vô cùng chắc chắn.

Ngay cả A Đại cũng phải tốn rất nhiều sức lực, may mà cuối cùng cũng giật đứt được.

Xiềng xích bị Diệp Thu trực tiếp ném xuống vực sâu.

Với sức mạnh hiện giờ, ôm quan tài của Na Già quả là chuyện nhỏ.

Ngay khi Diệp Thu chuẩn bị ôm thẳng quan tài Côn Luân Thần Mộc, đưa lên thần điện.

“Phu quân, đợi đã.” Na Già đột nhiên gọi Diệp Thu lại.

“Sao vậy?” Diệp Thu dừng động tác.

Lúc này, giọng nói của Na Già mang theo một chút mong đợi và e thẹn: “Phu quân có thể tự mình ôm ta lên được không?” Diệp Thu

ngẩn người, sau đó cười.

“Được.” “Đa tạ phu quân!” Na Già dường như rất vui, có chút không nỡ rời xa Diệp Thu, nên dùng cách này để Diệp Thu ghi nhớ.

Diệp Thu mở quan tài, nhìn Na Già đang say ngủ bên trong, chóp mũi ngửi thấy mùi hương vô cùng dễ chịu trên người nàng.

Đó là mùi hương cơ thể của Na Già.

Hắn ôm Na Già lên, cảm nhận được sự mềm mại, làn da nàng trắng nõn, bóng mịn, có thể thổi bay là rách.

Người không biết, tuyệt đối sẽ không nghĩ đây là một người chết, mà chỉ nghĩ là một tuyệt thế mỹ nữ đang ngủ say.

“A Đại, mang quan tài theo.” Thi Hương Ma Dụ mọc trên quan tài, A Đại ngậm quan tài của Na Già, theo sau Diệp Thu, lên thần điện.

Đặt quan tài của Na Già vào trong đại điện của mộ thất, Diệp Thu có chút không nỡ buông tay.

Chủ yếu là không nỡ mùi hương trên người nàng.

“Tôi đi đây.

Đợi ngày cô tỉnh lại, tôi sẽ đến đón cô.” Cuối cùng, sắp xếp xong mọi thứ, Diệp Thu chuẩn bị rời đi.

“Phu quân.

Ta nghĩ lại rồi, nếu có thể, gặp được tỷ tỷ của ta, hãy luyện bà ta thành Thi Nô, ta sẽ còn vui hơn nữa đó, khì khì.” Ách.

Diệp Thu khựng lại, lắc đầu.

Luyện Tây Vương Mẫu thành Thi Nô?

Cũng được đó. [Đinh, có muốn tiêu 5000 tích phân để sử dụng Máy Dò Mộ Huyệt không?] “Có.” [Dò tìm thành công, phát hiện một

bảo địa phong thủy cấp bảy ở vị trí cách ngài 2789 km, có muốn di chuyển không?] Bảo địa phong thủy cấp bảy?

Không tệ.

Có thể nhận được 350.000 tích phân.

Như vậy, chỉ cần kiếm thêm 50.000 điểm tích phân nữa, Diệp Thu có thể mở khóa cơ duyên thành tiên.

"Dời nhà!" [Đinh, sử dụng Mộ Huyệt Bàn Thiên Phù thành công, thời gian còn lại: 23:59:59] Đếm ngược bắt đầu, Diệp Thu chờ đợi việc dời nhà. 24 giờ nhanh chóng kết thúc, cảnh tượng quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện, cảnh vật xung quanh dần dần mơ hồ, biến mất, cho đến khi trở thành một đường hầm thời gian.

Ánh sáng chói lòa, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Diệp Thu.

Lần dời nhà này, Diệp Thu chỉ mang theo thú cưng của mình.

Cung điện mộ thất, ngay cả Thi Hương Ma Dụ cũng không mang theo.

Vì sau khi đến nơi mới, hắn sẽ xây dựng một mộ thất khác.

Nơi đây để lại cho Na Già yên nghỉ.

Khi cảnh vật xung quanh Diệp Thu một lần nữa trở nên rõ ràng, hắn phát hiện nơi mình đang ở đã thay đổi.

Vì không mang theo mộ thất, nên nơi Diệp Thu xuất hiện lần này dường như là trong một mộ thất khổng lồ.

Nơi đây đèn đuốc sáng trưng, đi cùng với ánh sáng là tiếng lễ nhạc văng vẳng xung quanh.

"Chậc chậc.

Nơi này thật sự không tệ, thật xa hoa.” Nhìn cung điện mộ thất mình đang đứng, Diệp Thu chậc chậc khen ngợi.

Tất cả các cung điện hắn từng đến, xét về độ lớn đều không thể so sánh với nơi này.

Xa hoa.

Tinh xảo.

Cao cấp!

Hai bên dựng đứng các loại vũ khí và khôi giáp, có cả đồ đồng tồn tại.

Xem ra chủ nhân của ngôi mộ này lúc sinh thời địa vị không hề thấp.

Chỉ có điều kỳ lạ là, trong cung điện Diệp Thu không thấy quan tài, lẽ nào, chủ nhân của ngôi mộ không được chôn trong mộ thất này?

Sau khi hệ thống dời nhà, vị trí mà nó dịch chuyển Diệp Thu đến về cơ bản đều là huyệt nhãn phong thủy trong mộ huyệt.

Trong cung điện mộ thất này lại không có quan tài của chủ nhân ngôi mộ. [Đinh, chúc mừng ngài dời nhà thành công.

Vì ngài không mang theo mộ thất khi dời nhà, nên xin hãy xây dựng mộ thất trong vòng ba ngày, nếu không sẽ có ảnh hưởng đến ngài.] [Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được 350.000 tích phân.] 350.000 tích phân vào tay, Diệp Thu hiện tại chỉ còn thiếu 50.000 điểm tích phân cuối cùng là có thể nâng cấp hệ thống, mở khóa cơ duyên thành tiên.

Tên: Diệp Thu Cấp độ mộ huyệt sở hữu: 4, Lý Thuần Phong Âm Dương Mộ Mộ huyệt thủ hộ giả: Xích Lân Cự Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Thủy Hầu Tử *1 (Thủ hộ

giả của ngài, trừ phi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không tất cả đều có sinh mệnh vô hạn.) Người hầu: Thi Nô Hoắc Tú Tú (có thể nâng cấp), Thi Nô A Ninh (có thể nâng cấp) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ) Phong thủy mộ huyệt hiện tại: Cấp 7 Bảo vật phong thủy: Quỷ Tỳ Tích phân hiện có: 418.000 Thuộc tính: Hạn Bạt Chi Thể, Kỳ Lân Huyết Mạch.

Sức mạnh: 100 Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50 Tốc độ: 100 Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50 Thể chất: 100 Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50 Nhìn thuộc tính của mình, tích phân hiện tại có hơn 41 vạn, đối với Diệp Thu, đây là một khoản tiền khổng lồ.

"Cũng gần đủ rồi." Sau khi nâng cấp hệ thống, Diệp Thu cần phải mở khóa Trường Sinh Thể, không nói đến những thứ cần thiết đó, chỉ riêng tích phân đã cần 50 vạn.

Huống hồ còn cần phải xây dựng một mộ thất mới, lại là một khoản chi phí khổng lồ.

"Trước tiên làm quen với nơi này, sau đó tìm một chỗ tốt để xây dựng mộ thất." Đã đến thì cứ ở yên.

Diệp Thu nhìn quanh bốn phía, cung điện mộ thất trước mắt tuy đẹp, nhưng không phải là mộ thất của hắn.

Không biết đây là đâu, cần phải làm quen với môi trường trước.

"Ai đó?" Đúng lúc này, trước mặt Diệp Thu đột nhiên xuất hiện một bé gái xinh xắn như ngọc.

Chỉ là, thân thể của bé gái đó mờ ảo, rõ ràng là trạng thái quỷ hồn.

"Phụ hoàng, có người đột nhập vào nhà của con." Nhìn thấy Diệp Thu, bé gái dường như kinh ngạc, nhưng cũng không sợ hãi, liền la hét chạy ra ngoài.

"Tôi…" Diệp Thu ngẩn người, không cho hắn cơ hội giải thích gì

cả.

“Kẻ nào, dám tự tiện xông vào tẩm cung của trẫm?

Người đâu, bắt lấy.” Đột nhiên, Diệp Thu nghe thấy bên ngoài cung điện mộ thất truyền đến một giọng nói đầy uy nghiêm, dường như mang theo nộ khí.

“Dạ!” “Bệ hạ có lệnh, bắt lấy thích khách!” “Giết giết giết!” Sau đó, Diệp Thu nghe thấy, từ ngoài điện truyền đến từng đợt tiếng bước chân, kèm theo một luồng tử khí kinh khủng, lan tỏa vào trong.

“Âm Binh!” Sắc mặt hắn ngưng lại, chủ nhân của ngôi mộ này có thể khống chế Âm Binh.

“Chết tiệt, đụng phải thứ dữ rồi.” Người có thể khống chế Âm Binh tuyệt đối đều là những nhân vật tàn nhẫn.

Nghe cuộc đối thoại, Diệp Thu dường như đã xông vào một lăng mộ hoàng gia nào đó?

Trở thành hàng xóm của hoàng đế?

Không, có lẽ là đã xông vào nhà của hoàng đế.

“Quỷ Tỳ!” Âm Binh rất phiền phức, cho dù là Diệp Thu hiện tại cũng không có cách nào đối phó, nhưng hắn không sợ.

Chương 52

Bởi vì Diệp Thu cũng có Âm Binh.

Lấy ra Quỷ Tỳ, Diệp Thu triệu hồi hàng nghìn Âm Binh xuất hiện, bảo vệ sau lưng hắn.

Tên tướng lĩnh Âm Binh dẫn đầu, mình mặc khôi giáp, cưỡi ngựa, nghiêm trận chờ lệnh bước ra khỏi đại điện.

Diệp Thu cũng bước ra khỏi đại điện, nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Chỉ thấy nơi hắn đang đứng, giống như một bầu trời đêm thật sự.

Phía trên tinh tú giăng đầy, trong một không gian rộng lớn vô cùng, cung điện sau lưng hắn cũng chỉ là một trong số những công trình trong thế giới khổng lồ này.

"Mẹ kiếp, nơi này sao lại lớn như vậy?" Diệp Thu ngây người.

Rốt cuộc chủ nhân của ngôi mộ này là ai, mà lại tạo ra một ngôi mộ lớn đến như vậy.

Bầu trời sao phía trên rõ ràng là do con người tạo ra, bởi vì những thứ phát sáng đó đều là dạ minh châu.

Xa xa có một dòng sông.

Cây xanh rợp bóng, cầu nhỏ nước chảy, một quần thể cung điện khổng lồ, phảng phất như một vương cung.

Quá xa hoa.

"Ngươi là ai, báo tên.

Dưới đao của lão phu, không giết quỷ vô danh!" Đúng lúc này, Diệp Thu thấy một lão giả, mình mặc áo giáp, sau lưng dẫn theo hàng nghìn Âm Binh, hỏi hắn.

“Cái đó… tôi nói đây là hiểu lầm, ông có tin không?” Diệp Thu muốn giải thích một phen, dù sao cũng đã xông vào nhà người ta, thật ngại quá.

“Nhảm nhí, tên trộm rõ ràng là muốn trộm bảo vật trong mộ thất của bệ hạ, lão phu đã nhìn thấu rồi.” “Nói nhiều vô ích, cứ đánh trước rồi nói, lão phu đã hơn hai nghìn năm không động thủ rồi, ha ha.” Lão tướng quân thân hình cao lớn, mặc khôi giáp, khí thế mười phần.

Rút thanh kiếm đồng bên hông, chỉ vào Diệp Thu và Âm Binh bên cạnh, rồi thổi hiệu lệnh xung kích cho binh sĩ sau lưng.

“Giết!!!” “Giết giết giết!!!” “Giết giết giết!!!” Những Âm Binh sau lưng ông ta không giống Âm Binh của Diệp Thu, mặt mày lạnh lùng, không chút biểu cảm.

Chúng phảng phất như người sống, vô cùng kích động.

Dường như đã lâu không thấy người ngoài nên rất phấn khích.

“Chết tiệt, chiến thôi.” Thấy bọn người này cứ đòi đánh đấm, Diệp Thu bất đắc dĩ, nếu đã giải thích không thông, vậy thì đánh thôi.

“Giết!” Tướng lĩnh Âm Binh dưới trướng Diệp Thu nhận được mệnh lệnh, gầm lên một tiếng.

Lập tức, Âm Binh của Diệp Thu chiến đấu với đối phương.

Cả hai bên đều là hồn thể, nên không tồn tại tình huống không thể làm tổn thương nhau.

Giống như trận chiến của binh sĩ cổ đại thực sự, hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt.

“Gào.” “Kít kít.” “Cú cú.” Ba thú cưng của Diệp Thu nhìn trận chiến của Âm Binh cũng trở nên phấn khích.

Chủ yếu là trận chiến quy mô lớn như vậy, chúng chưa từng thấy.

Nếu không phải đối phương là hồn thể, cả ba đã sớm tham gia vào trận chiến rồi.

“Oa, ha ha.

Sướng thật, đã lâu lắm rồi không có trận chiến nào sảng khoái đã đời như vậy.” “Tốt lắm, tiểu tử kia, nể tình ngươi đã cho lão phu sảng khoái một trận, lát nữa lão phu sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái.” Theo diễn biến trận chiến, lão tướng quân dường như đánh rất sảng khoái, giao chiến với tướng lĩnh Âm Binh của Diệp Thu, hai người lại đánh bất phân thắng bại trong một thời gian.

Diệp Thu biết rõ tướng lĩnh Âm Binh của mình lợi hại đến mức nào.

Lão già này có thể đánh ngang ngửa với nó, quả nhiên không phải là một con quỷ đơn giản.

Chỉ là, Diệp Thu nghe lời ông ta nói lại khịt mũi coi thường.

Hắn thử dùng Quỷ Tỳ xem có thể thu phục được đám Âm Binh trong mộ này không. [Đinh, không thể thu phục, Âm Binh này đang ở trạng thái được bảo vệ.] Không có cách nào thu phục.

Thật khó chịu.

Rốt cuộc là có thứ gì đang bảo vệ chúng?

“Trận chiến này thật vô vị.

Chẳng có gì đáng xem.” Rất nhanh Diệp Thu đã phát hiện ra một chuyện nhàm chán.

Đó là, Âm Binh không chết được.

Hai bên giao tranh, Âm Binh của Diệp Thu sau khi bị giết sẽ lập tức hồi sinh bên cạnh hắn, vì có Quỷ Tỳ, Quỷ Tỳ khống chế Âm Binh.

Còn binh sĩ của đối phương, sau khi bị chém giết sẽ biến mất, sau

đó lập tức hồi sinh từ một lương đình không xa.

Rồi lại hớn hở, phấn khích gầm lên xông tới.

"Ai." Biết rằng hai bên không ai làm gì được ai, Diệp Thu chán nản ngồi trên bậc thềm trước cửa cung điện, bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh.

Đừng nói, sau khi quan sát một hồi, Diệp Thu phát hiện nơi này thật sự giống như một vương cung.

Vị trí hắn đang ở, dường như là đại điện thượng triều của hoàng đế trong vương cung.

Hắn quay đầu nhìn tấm biển phía trên mộ thất.

"Tứ Hải Quy Nhất." Thật sự có chữ, là chữ cổ, giống như chữ viết của triều Tần.

"Điện Tứ Hải Quy Nhất?

Mẹ kiếp, không lẽ đây là lăng mộ Tần Thủy Hoàng?" Không thể nào.

Đúng lúc này, Diệp Thu lại nhìn thấy cô bé xinh xắn như ngọc đó.

Cô bé vẫn luôn trốn ở xa, tò mò nhìn Diệp Thu.

Thấy vậy, Diệp Thu nhếch mép cười, cô bé này thật đáng yêu, chỉ là hơi nhát gan.

Thân là quỷ mà nhát gan như vậy là không được.

"Này, tặng cho ngươi một thứ." Từ không gian hệ thống, hắn đổi một miếng ngọc bội, tốn 1000 tích phân. [Đổi Dưỡng Hồn Ngọc thành công, tiêu tốn 1000 tích phân.] Dưỡng Hồn Ngọc: Một loại ngọc bội thần kỳ, chuyên dùng cho quỷ vật đeo, có thể nuôi dưỡng linh hồn của quỷ vật.

Miếng ngọc bội này có hình dạng đáng yêu, là một con heo Peppa, trẻ con chắc chắn sẽ thích.

"Lại đây." Diệp Thu ôn hòa vẫy tay với cô bé, và cho cô bé xem con heo Peppa trong tay mình.

Cô bé rõ ràng đã động lòng.

Chỉ là có chút sợ hãi.

Nhưng, nhìn Diệp Thu dường như không giống người xấu, trẻ con đều tương đối đơn thuần, chẳng mấy chốc đã lấy hết can đảm, thử đi đến gần Diệp Thu.

"Đế Cơ không được, tên tiểu tử kia, đừng hòng làm hại Đế Cơ của ta!" Đúng lúc này, lão tướng quân đang giao chiến với tướng lĩnh Âm Binh gầm lên một tiếng.

Cô bé bị dọa một phen, vội vàng chạy trốn.

"Tiểu tặc, nạp mạng!" Lão tướng quân thoát khỏi tướng lĩnh Âm Binh của Diệp Thu, tay cầm thanh kiếm đồng, nhắm thẳng vào Diệp Thu.

Đối với điều này, Diệp Thu không thèm liếc mắt một cái.

Vì vừa rồi hắn đã hỏi hệ thống rồi.

Âm Binh không thể làm hắn bị thương.

"Keng!" Quả nhiên, lão già tuy hung mãnh, nhưng là hồn thể, vũ khí xuyên thẳng qua cơ thể Diệp Thu, hoàn toàn vô hiệu.

"Sao có thể?

Không làm ngươi bị thương được?" Lão giả chấn kinh.

Tuy là quỷ hồn, nhưng người bình thường bị một kiếm đâm trúng, tuyệt đối sẽ bị thương linh hồn, thậm chí linh hồn bị xé nát trực tiếp.

Nhưng người trước mắt này lại không hề hấn gì.

Tình huống gì đây?

“Này, ta ngồi đây cho ngươi đâm, nếu ngươi có thể làm ta bị thương, ngươi lợi hại.” Diệp Thu hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên chế giễu.

“Oa ya ya.

Chương 53

Tức chết lão phu!!" Rõ ràng, lời nói của hắn đã chọc giận lão giả, sau đó ông ta đâm loạn xạ một trận, cố gắng xé nát linh hồn của Diệp Thu.

Nhưng… rõ ràng là vô ích.

Đánh nửa ngày, Diệp Thu chỉ cảm thấy có từng trận gió âm thổi qua mặt, khá thoải mái.

Không có cảm giác gì khác.

"Đừng dừng lại, đang mát mà." Thấy lão tướng quân dừng lại, hắn hơi bất mãn.

"Hừ.

Lão phu không làm ngươi bị thương được." Mặc dù trong lòng không phục, nhưng lão tướng quân thừa nhận, không làm gì được Diệp Thu.

Chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, nhận thua.

"Phế vật, giữ ngươi lại làm gì, ngay cả ta cũng không làm bị thương được." Diệp Thu chậc chậc lắc đầu, lời nói thốt ra khiến lão già kia tức giận nhìn chằm chằm hắn.

"Tất cả dừng tay." Diệp Thu ra lệnh cho Âm Binh của mình dừng lại, sau đó thu tất cả Âm Binh vào trong Quỷ Tỳ.

Thấy thủ đoạn thần kỳ này, lão tướng quân kinh ngạc, nhìn Quỷ Tỳ trong tay Diệp Thu, kinh hô: "Quỷ Tỳ!!

Ngươi cũng có Quỷ Tỳ." "Ồ?

Ông từng thấy thứ này sao?" Diệp Thu có hứng thú, rốt cuộc có

bao nhiêu Quỷ Tỳ, vẫn luôn là một bí ẩn.

Theo như Diệp Thu biết, có hai cái.

Một cái ở nhà họ Hoắc, là cái trong tay hắn, một cái nữa có lẽ ở chỗ Trương Khởi Linh.

Lẽ nào ở đây cũng có một cái?

"Hừ, đó là tự nhiên, bệ hạ giàu có bốn bể, bảo vật gì mà không có, một cái Quỷ Tỳ cỏn con thì có là gì." Lão tướng quân biết không làm gì được Diệp Thu, cũng nhìn ra, Diệp Thu không phải là người bình thường.

Trên người hắn tỏa ra tử khí, có lẽ là cương thi.

Nếu đã là cương thi, vậy chắc chắn không phải đến lăng mộ để trộm bảo vật.

Vì vậy, ông ta ngồi xuống bên cạnh Diệp Thu, trò chuyện phiếm.

"Lão phu là Vũ Thành Hầu Vương Tiễn của Đại Tần, tiểu tử, báo tên đi." Vương Tiễn!

Nơi này thật sự là lăng mộ của Long Vương sao?

Cả Đại Tần, nơi có thể khiến Vương Tiễn sau khi chết vẫn canh giữ, chỉ có lăng mộ Tần Thủy Hoàng Doanh Chính trong truyền thuyết.

Chẳng trách, lăng mộ này được xây dựng xa hoa như vậy, tinh tú, núi sông, sông ngòi, vương cung đều có đủ.

Cũng chỉ có Long Vương mới có thể hưởng thụ lăng mộ dưới lòng đất xa hoa như vậy.

"Tại hạ Diệp Thu." Diệp Thu nói một câu, rồi nói: "Xông vào đây hoàn toàn là một tai nạn, không biết đây là lăng mộ của Long Vương, xin lão tướng quân đừng trách." Thân là người An Lạc, đều là hậu

duệ của Long Vương.

Bỗng nhiên đến lăng mộ của lão tổ tông, Diệp Thu thật sự có chút kích động.

“Long Vương?

Không tệ.

Bệ hạ xứng đáng với danh xưng này.” Vương Tiễn mặt già cười tủm tỉm, có thể thấy, người trẻ tuổi trước mặt dường như có thiện cảm với bệ hạ.

Có lẽ cũng là con dân hậu duệ của Đại Tần ta.

Nếu đã là con dân Đại Tần, vậy là người một nhà.

“Bọn ta đội ơn rồng của bệ hạ, sau khi chết được bệ hạ ban cho Quỷ Tỳ, trở thành Âm Binh, đời đời kiếp kiếp trấn giữ hoàng lăng, bảo vệ bệ hạ, bảo vệ long mạch An Lạc.” “Ta có một câu hỏi, tại sao ngươi lại xuất hiện trong hoàng lăng một cách lặng lẽ không tiếng động?” Giống như Diệp Thu suy đoán, Doanh Chính cũng có Quỷ Tỳ.

Để Vương Tiễn trở thành Âm Binh, đời đời kiếp kiếp bảo vệ hoàng lăng.

Xem ra, chức vụ này không phải ai cũng có thể làm được.

Nếu không phải lúc sinh thời được Doanh Chính tin tưởng sâu sắc, sau khi chết tuyệt đối sẽ không được Doanh Chính sắp xếp bảo vệ trong hoàng lăng.

Cũng chỉ có Vương Tiễn, cả đời chinh chiến vì Đại Tần, mới có được vinh dự này.

Đối với việc làm sao đến đây, Diệp Thu tự nhiên sẽ không nói rõ.

Hắn nói qua loa: “Đây là một tai nạn, tôi vốn là người cầu đạo thành tiên, trong lúc tu luyện đã kích hoạt một cánh cổng không thời

gian, sau đó mơ mơ màng màng mà đến đây." "Thành tiên?

Tu tiên?" Vương Tiễn vừa nghe, lập tức chấn động không sao tả xiết.

Bệ hạ cả đời đều theo đuổi trường sinh, nhưng cuối cùng lại chết ở Sa Khâu.

May thay, Bệ hạ tuy đã chết, nhưng vì lúc sinh thời dùng quá nhiều đan dược, dẫn đến cơ thể sau khi chết hóa thành cương thi, và nhờ được quan quách bằng gỗ thần Côn Luân nuôi dưỡng nên xác thịt không bị thối rữa.

Khi hạ táng, có những vật phẩm nuôi dưỡng linh hồn được chôn cùng, nên linh hồn đã được bảo tồn.

Đây cũng là một phương diện khác của trường sinh.

Còn những người như Vương Tiễn thì lại là quỷ vật theo đúng nghĩa đen.

Bởi vì sau khi chết, họ phải dựa vào sức mạnh của Quỷ Tỳ mới có thể tồn tại.

Diệp Thu, đang theo đuổi việc thành tiên thật sự?

"Cậu thực sự đang tu tiên?" Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ sau lưng Diệp Thu.

Cậu giật nảy mình, không biết người đó xuất hiện từ lúc nào.

Quay đầu lại, cậu thấy một người đàn ông trung niên mặc long bào màu đen, đầu đội quan miện, đang nắm tay cô bé kia và nhìn mình chằm chằm.

"Tham kiến Bệ hạ!" "Tham kiến Bệ hạ!" Vương Tiễn và các binh sĩ thấy vậy liền lập tức bái kiến.

Đại Tần không có lễ quỳ lạy, nên các tướng sĩ chỉ chắp tay làm lễ.

“Bình thân đi.” Doanh Chính khẽ phất tay, rồi đi đến bên cạnh Diệp Thu, ngồi xuống bậc thềm gần đó.

Ông ta tò mò nhìn Diệp Thu: “Trên đời này thật sự có tiên nhân sao?” Bất ngờ nhìn thấy Tần Thủy Hoàng, Diệp Thu có chút ngơ ngác.

Nhưng cậu nhanh chóng hoàn hồn, cười nói: “Có tiên nhân hay không thì tôi không biết, vì tôi cũng đang trên con đường tìm kiếm sự thành tiên, chỉ là vô cùng gian nan.” “Ai.” Doanh Chính nghe vậy, bỗng thở dài một hơi, nói: “Trẫm cả đời tìm kiếm trường sinh, lỡ tin lời yêu đạo Từ Phúc, ăn phải rất nhiều kim đan có độc, mãi đến khi chết mới thông suốt mọi chuyện.” “Sau khi trẫm chết, Triệu Cao và Lý Tư cấu kết với nhau, sửa đổi di chiếu, để Hồ Hợi lên ngôi, hủy hoại cả cơ nghiệp Đại Tần của ta.” “À phải rồi, bây giờ bên ngoài là triều đại nào rồi?

Bách tính An Lạc của ta sống có tốt không?” Chuyện lịch sử đã qua hơn hai ngàn năm, nhưng Doanh Chính vẫn chưa thể buông bỏ.

Tuy nhiên, ông ta dường như rất tò mò về thế giới bên ngoài.

Ngủ say trong địa cung hai ngàn năm, không biết bên ngoài đã xảy ra những biến hóa gì.

Diệp Thu suy nghĩ một chút rồi nói: “Bệ hạ không cần bận lòng, Đại Tần đã qua hơn hai ngàn năm rồi, thế giới hiện tại rất tốt, quốc phú dân cường, người dân An Lạc chúng ta đoàn kết một lòng, chống lại ngoại tộc.” Cậu miêu tả sơ lược về thế giới bên ngoài.

Doanh Chính và Vương Tiễn càng nghe càng cảm thấy thần kỳ.

Không ngờ đã trôi qua hơn hai ngàn năm.

Sau khi Đại Tần diệt vong, đã trải qua biết bao triều đại, trải qua những năm tháng động loạn.

“Thật là vô lý, bọn người man di đó quả thực đáng giết, đám Hồ

nhân cỏn con mà cũng dám vào làm chủ Thăng Long, thật đáng hận." "Cả cái triều đình bím tóc đó nữa, thật đáng chết." "Bọn liên quân tám nước, nếu trẫm còn tại vị, tất sẽ dẫn dắt tướng sĩ Đại Tần, cho chúng có đi không có về!" "Cả cái nước Trung Cẩu đó, một nơi nhỏ như cái lỗ đạn mà cũng dám dòm ngó An Lạc." Doanh Chính tức giận, không ngờ sau khi ông ta chết, mảnh đất An Lạc lại phải trải qua nhiều tai ương như vậy.

Nhưng cuối cùng, tất cả đều đã vượt qua, nghe tin An Lạc lại một lần nữa quật khởi, ông ta cuối cùng cũng gật đầu hài lòng.

"Tiên sinh tìm kiếm con đường thành tiên, đã có manh mối gì chưa?" Quay đầu lại, Doanh Chính lại quan tâm đến chuyện thành tiên.

Bây giờ ông ta là cương thi, trường sinh bất lão, nhưng đó lại là hai chuyện khác nhau so với thành tiên.

"Chưa có, nếu Bệ hạ có hứng thú, đợi tôi nghiên cứu thành công sẽ báo cho ngài biết." Diệp Thu không biết, đến lúc thành tiên, liệu có thể giúp người khác thành tiên được không.

Nếu có thể, thì việc thỏa mãn nguyện vọng thành tiên của Long Vương hẳn sẽ không khó.

"Nếu vậy, trẫm đa tạ tiên sinh." "Người đâu, dọn rượu, trẫm muốn cùng tiên sinh không say không về." Nhận được lời hứa của Diệp Thu, Doanh Chính có vẻ rất vui.

Ông ta dường như có thiện cảm với Diệp Thu, trên người chàng trai trẻ này có một cảm giác thần bí, không thể nhìn thấu.

Là một cương thi, Doanh Chính có thể cảm nhận được, trên người Diệp Thu có một loại áp lực đáng sợ.

Dường như là sự áp chế về cấp bậc của cương thi.

Diệp Thu có thân thể Hạn Bạt, còn Doanh Chính hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là phi cương, cao hơn bạch mao cương thi một cấp.

Long Vương mời uống rượu, Diệp Thu không từ chối.

Binh sĩ đã chuẩn bị sẵn rượu, nhưng không có đồ ăn.

Chương 54

Diệp Thu và Doanh Chính ngồi đối diện nhau uống rượu, Vương Tiễn ngồi bên cạnh tiếp đãi, còn vị tiểu công chúa đáng yêu thì ngồi bên cạnh Doanh Chính, vẻ mặt tò mò nhìn Diệp Thu.

"Tiểu công chúa, cái này tặng cho em." Diệp Thu nhìn cô bé, lấy ra một miếng ngọc bội Tiểu Trư Bội Kỳ.

Cô bé không nhận, mà nhìn thoáng qua phụ hoàng.

"Dưỡng hồn ngọc?

Con gái ta, nhận lấy đi." Doanh Chính nhìn vật trong tay Diệp Thu, cảm nhận được sự thần kỳ của miếng ngọc bội, khẽ gật đầu với Diệp Thu tỏ ý cảm tạ.

Uy nghiêm của bậc đế vương vẫn còn đó.

"Tiên sinh tặng cho con gái ta một món quà quý giá như vậy, trẫm cũng có vật muốn tặng cho tiên sinh." "Người đâu, đến phòng ta lấy cái hộp màu đỏ lại đây." "Vâng." Một binh sĩ đi đến phòng Doanh Chính, nhanh chóng khiêng một cái hộp màu đỏ đến trước mặt.

"Đây là món quà trẫm tặng tiên sinh." Doanh Chính mở hộp, Diệp Thu nhìn thấy vật bên trong, đó là một con mắt trông như đá lại như ngọc.

"Đây là?" Diệp Thu tò mò, tặng quà lại tặng con mắt, có chút kỳ quái rồi.

"À, vật này là do trẫm có được lúc sinh thời, trẫm cũng không biết là vật gì, chỉ là mỗi đêm, vật này đều phát ra ánh sáng mờ ảo, và có âm thanh truyền ra, vô cùng thần kỳ." "Ta nghĩ đây hẳn là một kỳ vật, tiên sinh xem có dùng được không, nếu không thích, trẫm sẽ đổi món

khác.” Doanh Chính cũng không biết đó là thứ gì.

Chỉ thấy nó thần kỳ nên đã mang theo vào lăng mộ. 【Đinh, phát hiện U Minh Hồn Nhãn, có hấp thu không?】 Bất ngờ, lúc này hệ thống lên tiếng, Diệp Thu mừng rỡ.

U Minh Hồn Nhãn?

Cậu nhớ rất rõ, sau khi hệ thống nâng cấp, một trong những điều kiện để mở khóa Trường Sinh Thể chính là cần có U Minh Hồn Nhãn.

Vốn dĩ còn đang thắc mắc, thứ này ở đâu ra.

Không ngờ lại có được trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Xem ra, việc Diệp Thu xuất hiện ở đây không phải là ngẫu nhiên, mà là do hệ thống đã sắp đặt cả.

“Vật này không tồi, rất thần kỳ, tôi nhận nó.” Diệp Thu phất tay, lập tức hấp thu U Minh Hồn Nhãn. 【Đinh, chúc mừng ngài đã hấp thu U Minh Hồn Nhãn, nhận được 5 vạn điểm tích phân.】 【Đinh, chúc mừng túc chủ, tổng tích phân đạt 100 vạn điểm, có thể mở khóa khế cơ thành tiên.】 【Đinh, chúc mừng túc chủ, tổng tích phân đạt 100 vạn điểm, hệ thống có thể nâng cấp, có muốn nâng cấp ngay không?】 “Nâng cấp.” Cuối cùng cũng được!

Diệp Thu cuối cùng cũng có thể nâng cấp hệ thống. 【Hệ thống cần 12 tiếng để nâng cấp, xin vui lòng chờ.】 Mười hai tiếng cũng nhanh thôi.

“Bệ hạ, tôi kính ngài!” Thật sự phải cảm ơn Chính ca, nếu không nhờ món quà của ông, Diệp Thu không biết đến khi nào mới có thể nâng cấp.

Lần này, Diệp Thu dường như đã tìm ra một con đường mới để kiếm tích phân.

Hệ thống cần 12 tiếng để nâng cấp, Diệp Thu cũng không vội, đợi sau khi nâng cấp xong sẽ xem thử khế cơ thành tiên, ngoài việc cần nâng cấp thể chất ra thì còn cần điều kiện gì khác.

Cậu không cho rằng, chỉ đơn thuần nâng cấp thể chất là có thể thành tiên.

Chắc chắn sẽ có nhiệm vụ khác.

"Thủ đoạn của tiên sinh thật là thần kỳ." Doanh Chính và Vương Tiễn thấy Diệp Thu phất tay một cái, U Minh Hồn Nhãn liền biến mất trước mắt, hai người trừng mắt kinh ngạc.

"Giới tử nạp Tu di?" Vương Tiễn nghe nói, thời cổ đại các luyện khí sĩ có một loại thủ đoạn thần kỳ gọi là giới tử nạp Tu di, đó chính là thủ đoạn của tiên gia chính hiệu.

"Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ, để Bệ hạ và lão tướng quân chê cười rồi." Về việc này, Diệp Thu không giải thích nhiều, xem như thừa nhận.

Doanh Chính và Vương Tiễn nhìn nhau, thấy cậu thừa nhận thì vô cùng ngưỡng mộ.

"À phải rồi, Bệ hạ, quan quách của ngài ở đâu?" Nhận được lợi ích lớn như vậy từ Chính ca, Diệp Thu cũng muốn đáp lễ, chuẩn bị tặng ông một đóa Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ.

Chỉ là, lúc nãy ở đại điện, cậu không hề thấy quan quách của Doanh Chính.

"Quan quách của trẫm ở bên ngoài, giữa ngân hà." Doanh Chính khẽ cười, sau đó mời Diệp Thu cùng mình đi tham quan thiên cung mộ thất.

Vừa hay, Diệp Thu cũng rất tò mò, mộ của Long Vương, vừa rồi đi ra cũng không thấy.

“Tiên sinh mời xem, đó là ngân hà, quan quách của trẫm ở trên ngân hà, cứ trôi nổi mãi, ngụ ý tuần du cửu châu.” “Trên đỉnh thiên cung, được khảm ba vạn sáu ngàn viên dạ minh châu, còn có cả thiên thạch từ ngoài không gian, khiến cho một phần kiến trúc bên trong thiên cung có thể lơ lửng giữa không trung.” Suốt đường đi, Doanh Chính đích thân giới thiệu cho Diệp Thu những thiết kế tinh xảo trong thiên cung mộ thất.

Cái gọi là ngân hà, thực chất toàn là thủy ngân.

Loại chất kịch độc này tồn tại để đảm bảo không một đạo mộ tặc nào dám tiến vào mộ thất để trộm cắp.

Mật độ thủy ngân rất lớn, nên quan quách bằng gỗ thần Côn Luân có thể cứ thế nổi lềnh bềnh trên đó.

Còn ở phía xa, ở phía bắc nhất của thiên cung có mấy tòa kiến trúc giống như gác lầu nhỏ, thực sự lơ lửng giữa không trung.

Chắc hẳn đó là do tác dụng của thiên thạch.

“…Cửu đỉnh!” Bỗng nhiên, ánh mắt Diệp Thu nhìn vào chín cái đỉnh lớn ở trung tâm quảng trường.

Trên đỉnh, có khắc hình tiên dân, cây cối, chim bay thú chạy, và mơ hồ có tiếng tế tự truyền ra.

Đây thật sự là Cửu đỉnh của An Lạc.

Tương truyền, Thủy Hoàng Đế đã mang Cửu đỉnh của An Lạc vào trong địa cung.

Hóa ra là thật. 【Đinh, Cửu đỉnh trấn sơn hà, Cửu đỉnh An Lạc này đang khóa long mạch nơi đây và bảo vệ quỷ linh trong địa cung, có hấp thu không?】 Ghê thật.

Khẩu vị của hệ thống cũng không nhỏ, ngay cả Cửu đỉnh An Lạc

cũng muốn hấp thu.

"Không." Chẳng trách trước đó Diệp Thu dùng Quỷ Tỳ mà không thu phục được đám âm binh của Vương Tiễn.

Hóa ra là do Cửu đỉnh An Lạc đang bảo vệ quỷ linh.

Hơn nữa, Cửu đỉnh còn đang khóa long mạch nơi này.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng chính là nơi long mạch của An Lạc tọa lạc, Cửu đỉnh khóa chặt và bảo vệ toàn bộ long mạch An Lạc.

Không thể động vào được.

Diệp Thu lắc đầu, quay người đi nơi khác.

Cậu nhanh chóng đi theo Doanh Chính, đến trước quan quách.

Quan quách của Doanh Chính cũng được làm từ gỗ thần Côn Luân.

Nhưng, thân là Long Vương An Lạc, quan quách được làm quả thật rất lớn.

Nói là quan quách, không bằng nói là một tòa cung điện nhỏ trôi nổi giữa ngân hà.

Toàn bộ cung điện đều được làm từ gỗ thần Côn Luân.

Vô cùng tráng lệ, vĩnh viễn không mục nát.

"Tôi tặng Bệ hạ một món quà, có thể nuôi dưỡng cả xác thịt lẫn linh hồn." Diệp Thu bí ẩn cười với Doanh Chính, người sau ngạc nhiên, không hiểu ý của Diệp Thu.

Thế là, cậu đổi từ hệ thống một đóa Thi Hương Ma Dụ, trồng lên quan quách của Doanh Chính.

Trong nháy mắt, đóa hoa rực rỡ nở rộ, tựa như đóa hoa của địa ngục, mang theo một mùi hương kỳ dị, tràn ngập mũi Doanh Chính.

Đóa Thi Hương Ma Dụ khổng lồ, tựa như loài hoa đẹp nhất thế gian, chỉ có hoa Bỉ Ngạn trong truyền thuyết trên đường Hoàng Tuyền mới có thể sánh ngang.

"Đây là vật gì?" Doanh Chính kinh hãi.

Ông ta cảm nhận được sau khi Thi Hương Ma Dụ nở rộ, nó mang lại cho bản thân một cảm giác khoan khoái và dễ chịu.

Từ cơ thể đến linh hồn, đúng là sảng khoái tột độ.

"Đây là Thi Hương Ma Dụ, có thể nuôi dưỡng thi thể và linh hồn, có thứ này nuôi dưỡng, sẽ giúp ích rất lớn cho Bệ hạ." "Đúng rồi." Nói đến đây, Diệp Thu nhìn tiểu công chúa bên cạnh Doanh Chính, cười nói: "Công chúa còn nhỏ, tuy là linh vật, nhưng còn yếu ớt, để cô bé được nuôi dưỡng trong Thi Hương Ma Dụ quanh năm, sẽ có thể mau chóng lớn lên." Quỷ cũng có thể lớn lên, đó là do hệ thống nói.

"Thật sao?" Hô hấp của Doanh Chính trở nên dồn dập, ánh mắt nhìn con gái tràn đầy yêu thương.

Đứa trẻ này, là người con gái mà lúc sinh thời ông yêu thương nhất, nhưng lại chết trước cả ông.

Lúc chết, cô bé mới năm tuổi.

Vì vậy, Doanh Chính đã chôn cất hài cốt của cô bé vào trong địa cung của mình, và lợi dụng sức mạnh của Quỷ Tỳ để cô bé có được một loại trường sinh khác.

Bây giờ nghe Diệp Thu nói tiểu công chúa có thể lớn lên, Doanh Chính vô cùng phấn khích.

Ông tin lời Diệp Thu.

"Cháu thật sự có thể lớn lên sao?" Tiểu công chúa chớp mắt, trông rất đáng yêu.

“Tin chú đi, chắc chắn có thể.” Diệp Thu xoa đầu cô bé, dịu dàng cười.

Chương 55

"Đa tạ tiên sinh." Bỗng nhiên, Doanh Chính thi lễ với Diệp Thu, tỏ lòng cảm tạ.

"Bệ hạ!" Vương Tiễn và các binh sĩ chấn động, đường đường là đế vương Đại Long, lại thi lễ với người khác.

Diệp Thu cũng sững sờ, vội vàng đỡ Doanh Chính dậy, nói: "Bệ hạ không cần như vậy, tôi đã làm phiền ở đây khá lâu, cũng nên đi rồi, nếu có duyên, sau này tôi sẽ quay lại thăm Bệ hạ và công chúa, cũng như lão tướng quân." "Được thôi." Doanh Chính không giữ lại, ông biết Diệp Thu sẽ không ở lại đây lâu.

"Nhưng sau này nếu tiên sinh có rảnh, nhất định phải đến thiên cung cùng trẫm uống rượu hàn huyên." "Nhất định." Diệp Thu ôm quyền, từ biệt Doanh Chính và Vương Tiễn.

Nhưng rất nhanh, cậu phát hiện ra một vấn đề.

Làm sao để ra ngoài đây?

Lúc vào là do hệ thống dịch chuyển vào, nhưng lúc ra thì phải làm sao?

Cậu lại không biết thuật dịch chuyển tức thời.

"…Bệ hạ, trong địa cung có lối ra không?" Hết cách, Diệp Thu đành phải hỏi.

Doanh Chính vẻ mặt kỳ lạ, nhưng rồi lại mỉm cười, nói: "Trong địa cung của ta có một lối ra, vốn là do những người thợ xây dựng địa cung để lại, chắc là có thể ra ngoài được." "Vương Tiễn, dẫn tiên sinh đến đó." "Vâng." Diệp Thu theo Vương Tiễn đi về phía lối ra, đợi cậu đi rồi, Doanh Chính không thể chờ đợi được nữa liền dắt tay con gái

vào trong quan quách.

“Con gái ta, hãy ngủ yên ở đây, đợi khi lớn lên rồi hãy ra ngoài.” Đưa con gái vào quan quách, Doanh Chính bảo khi nào cô bé lớn lên thì hãy ra ngoài.

Còn ông thì không vào.

“Vâng.” Cô bé mang theo vẻ hy vọng trên khuôn mặt, bước vào trong quan quách.

Theo chân Vương Tiễn, Diệp Thu nhanh chóng đến trước một cánh cửa đá ẩn khuất.

Cửa đá rất lớn, Vương Tiễn chỉ vào một cơ quan bên cạnh.

“Tiên sinh ấn vào cơ quan này là có thể ra ngoài.” “Lão phu và tiên sinh cũng coi như không đánh không quen, nếu sau này có rảnh, tiên sinh nhất định phải đến thăm Bệ hạ và lão phu!” Vương Tiễn ôm quyền với Diệp Thu.

Hai người thật sự là không đánh không quen, lão tướng quân tuy tính tình nóng nảy, nhưng lại là người thẳng thắn.

Tính cách này rất hợp khẩu vị của Diệp Thu.

“Được, lão tướng quân tạm biệt.” Diệp Thu cũng ôm quyền, rồi ấn vào cơ quan, cánh cửa đá lập tức mở ra.

“Đi thôi.” Bên cạnh cậu, có A Đại, thủy hầu tử, và thi miết vương đi theo.

Còn đám hỏa xà và thi miết kia thì đều được để lại trong thần điện sa mạc, bảo vệ ngôi nhà của Diệp Thu ở đó.

Lần chuyển nhà này, Diệp Thu chỉ mang theo ba con thú cưng, cũng đủ rồi.

May mà cửa đá đủ lớn đủ cao, nếu không với thân hình đồ sộ của

A Đại, chưa chắc đã qua được.

"Gầm." Tuy có hơi chật, nhưng cuối cùng cũng vào được, A Đại đi phía trước, thủy hầu tử và thi miết vương theo sau.

Diệp Thu từ biệt Vương Tiễn, là người rời đi cuối cùng.

"Ầm ầm!" Sau khi ra ngoài, cánh cửa đá nặng nề đóng lại.

Vừa ra khỏi cửa đá, trước mắt bỗng trở nên rộng mở.

"Đây là một hang động ngầm." Ra khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đi qua một đoạn đường hầm nhân tạo, cuối cùng đến được một hang động ngầm tự nhiên.

"Chí chí." Thủy hầu tử tỏ ra hưng phấn, mũi nó khụt khịt, dường như đã ngửi thấy mùi gì đó, nó quay về một hướng và kêu với Diệp Thu.

"Hướng đó có mộ lớn à?" Diệp Thu không ngờ, thủy hầu tử lại có thể ngửi được nơi nào có mộ.

Thật không thể xem thường nó.

"Chí chí." Thủy hầu tử có vẻ hơi đắc ý, nó chỉ vào mũi mình, ý nói nó rất lợi hại.

Diệp Thu cảm thấy buồn cười: "Được rồi, biết mày lợi hại rồi, chúng ta đi xem thử, nơi nào có mộ lớn." Thời gian nâng cấp hệ thống còn hơn mười tiếng nữa, Diệp Thu cũng không vội.

Cậu biết, nơi này thuộc chân núi Ly Sơn, đi theo hang động dưới chân Ly Sơn, hẳn là đã tiến vào trong dãy núi Tần Lĩnh.

Từ xưa Tần Lĩnh đã có nhiều mộ lớn.

Trong lịch sử không biết có bao nhiêu vương công đại thần được chôn cất trong Tần Lĩnh.

Đây là vùng đất phong thủy bảo địa của An Lạc, nơi long mạch tọa lạc.

Diệp Thu ngồi trên thân của con xích lân cự mãng, trong lòng ôm thi miết vương lão nhị, còn thủy hầu tử thì chí chóe dẫn đường phía trước.

Đi dọc theo hang động ngầm khoảng vài tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, thủy hầu tử chỉ về một hướng, ý bảo đã đến nơi.

"Vào trong xem." Diệp Thu tuy biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng đó chỉ có tác dụng khi ở bên ngoài, có thể nhìn sơn xuyên hà lưu để biết nơi nào có mộ lớn, nơi nào có phong thủy tốt.

Ở dưới lòng đất thì không có tác dụng gì nhiều.

Đi theo lối vào hang động một đoạn thời gian nữa, trước mắt Diệp Thu bỗng trở nên quang đãng.

Phía trước là một quảng trường khổng lồ, giữa quảng trường có chín chín tám mươi mốt cây cột đồng sừng sững, ở trung tâm quảng trường có một đồ án âm dương ngư.

Cuối quảng trường là lối vào một tòa địa cung đồ sộ.

"Hả?

Nơi này có chút quen thuộc." Nhìn nơi này, Diệp Thu lập tức cảm thấy quen thuộc.

Đây không phải là thần điện sao?

"Mộ Lý Thuần Phong.

Chẳng trách." Cậu chợt nhớ ra, thần điện được xây dựng theo mộ của Lý Thuần Phong, nên nơi này mới giống với nhà của cậu như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, đây chắc chắn là mộ của Lý Thuần Phong.

"Gầm." "Chí chí." A Đại và thủy hầu tử gầm gừ giận dữ về phía trước.

Bởi vì trên quảng trường phía trước, có vô số con nhện.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng!

Những con nhện lưng có mặt người này, thân hình đồ sộ, cao hơn ba mét, dài hơn mười mét.

Nhìn qua, chúng dày đặc như kiến, không dưới trăm con.

Rõ ràng, đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng này cũng đã thấy Diệp Thu và thú cưng của cậu.

Lập tức, hơn trăm con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng thân hình đồ sộ lao về phía Diệp Thu.

"Gầm." "Chí chí." "Cút cút." Ba con thú cưng của Diệp Thu tính tình đều khá nóng nảy, đối mặt với sự khiêu khích, cả ba con đều ánh mắt hung ác, nếu không phải Diệp Thu chưa lên tiếng, chúng đã xông lên rồi.

Diệp Thu nhìn những con nhện khổng lồ này, vẻ mặt khinh thường.

Nhìn chúng to xác, dọa người là chính.

Nhưng thực tế sức chiến đấu, có lẽ còn không bằng thủy hầu tử.

Huống chi là A Đại.

Chỉ là số lượng quá nhiều, cũng hơi phiền phức.

"Dừng tay.

Lùi lại!" Ngay khi Diệp Thu chuẩn bị triệu hồi thiên hỏa, thiêu

chết hết đám nhện này, thì bỗng có một tiếng quát từ trong cánh cửa lớn xa xa truyền đến.

Nghe thấy tiếng nói, những con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng lập tức dừng lại, quay người tản ra.

"Quý khách giá lâm, bần đạo có lỗi không ra đón từ xa, mời vào." Ầm ầm!

Cánh cửa khổng lồ ở xa mở ra, một giọng nói già nua truyền đến tai Diệp Thu.

Cùng lúc đó, Diệp Thu thấy bên trong cửa có một người mặc đạo bào, đang mỉm cười nhìn mình.

"Lý Thuần Phong." Nơi này là mộ của Lý Thuần Phong, vậy người mặc đạo bào kia chắc chắn là ông ta.

"Lão già này cũng thông minh đấy, rõ ràng là sợ mình giết hết đám thú cưng của ông ta." Diệp Thu bĩu môi.

"Đi." Cậu vỗ vỗ đầu A Đại, A Đại lập tức đưa cậu đến trước cửa mộ.

Dọc đường, những con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng ở hai bên đều hung tợn nhìn một người ba thú.

A Đại và thủy hầu tử thì vô cùng nóng nảy gầm gừ đáp trả, nếu không phải Diệp Thu không cho phép, hai con chắc chắn sẽ lao vào đánh nhau với đối phương.

Chương 56

“Bần đạo hôm qua xem quẻ, biết sắp có quý khách đến nhà, nên hôm nay đã chờ ở đây, đạo hữu quả nhiên đã đến.” “Ha ha.” Đến gần, thân ảnh của Lý Thuần Phong không hề hư ảo, mà rất chân thực.

Hẳn là một con quỷ, hoặc là một thân thể cương thi.

Chỉ là giống như Doanh Chính, linh hồn được bảo tồn.

“Lý đạo trưởng, làm phiền rồi.” Diệp Thu từ trên người A Đại bước xuống, khẽ gật đầu đáp lại.

“Đạo hữu nhận ra bần đạo?” Điều này khiến Lý Thuần Phong hơi ngạc nhiên.

“Đại danh của Lý Thuần Phong, ai mà không biết chứ.

Nói ra, chúng ta còn có chút duyên nợ đấy, ha ha.” Sao lại không có duyên nợ chứ.

Thần điện trong nhà Diệp Thu chính là xây dựng theo mộ thất của ông ta.

“Đạo hữu mời.” Lý Thuần Phong không hỏi nhiều, mời Diệp Thu vào trong.

“Mời.” Diệp Thu theo sau là ba con thú cưng, nhìn thấy mà Lý Thuần Phong có chút ngưỡng mộ, trong mộ của ông ta chỉ có đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng bảo vệ, chứ không có thú giữ mộ nào khác.

Cũng không phải không muốn, mà là năm đó trước khi chết, chỉ tìm được Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

“Thú giữ mộ của đạo hữu thật là uy vũ.” Đầu A Đại đã mọc sừng,

rõ ràng là sắp hóa giao.

"Đám tiểu tử của đạo trưởng cũng đáng yêu lắm." Tâng bốc nhau thôi mà, Diệp Thu quá quen rồi.

Hai người vào trong mộ thất của Lý Thuần Phong, bên trong là một mộ thất giống như một căn phòng, rất rộng, giữa mộ thất có một cái quan quách, hẳn là của Lý Thuần Phong.

"Không biết đạo hữu đến đây có việc gì?" Sau khi hai người ngồi xuống, mộ của Lý Thuần Phong có hơi tồi tàn, đến rượu cũng không có.

Diệp Thu bèn lấy ra một bình rượu, cùng ông ta đối ẩm.

"Rượu!" Nhìn thấy rượu, Lý Thuần Phong mắt sáng lên.

"Cuộc sống của đạo trưởng quả thật thanh bần." Diệp Thu rót rượu cho ông ta, không ngờ đường đường là Lý Thuần Phong mà trong mộ không có thứ gì.

"Ai, đừng nhắc nữa." Nhắc đến chuyện này, Lý Thuần Phong có vẻ đau khổ.

Diệp Thu trong lòng khẽ động, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Có lẽ cảm thấy Diệp Thu không có ác ý, Lý Thuần Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Đạo hữu, thật không dám giấu, bần đạo đã ngủ yên ở đây ngàn năm, nơi này là nơi bần đạo lúc sinh thời tìm kiếm rất lâu mới chọn được làm huyệt mộ." "Nhưng sau khi đến đây, bần đạo mới phát hiện, nơi này quá loạn." "Xung quanh mộ thất của ta, có bảy ngôi mộ lớn được bố trí, bên trong toàn là những kẻ đáng gờm." "Cách đó không xa, có một cây thần thanh đồng khổng lồ, nơi đó có một con hung thú thượng cổ là Chúc Cửu Âm canh giữ, còn có một đội quân hùng mạnh." "Mộ thất của ta ở tầng dưới cùng, những người hàng xóm xung quanh suốt ngày đánh đánh giết giết, khiến bần đạo rất

phiền muộn.” Mộ của Lý Thuần Phong, lúc ban đầu xây dựng đã xảy ra hỗn loạn.

Theo những gì ông ta nói, lúc mới xây được một nửa, thì phát hiện ra một mộ thất thời Tây Chu, bất đắc dĩ đành phải tiếp tục xây mộ thất xuống sâu hơn.

Tránh mộ thất Tây Chu đó ra.

Bởi vì trong ngôi mộ Tây Chu đó có một con huyết thi, rất đáng sợ.

Lúc đó đã chết không ít người, mà vẫn không làm gì được con huyết thi đó.

Mãi mới xây xong mộ, Lý Thuần Phong sau khi chết được chôn vào, dùng phương pháp đặc thù biến thành thân thể cương thi.

Linh hồn được bảo tồn, thực hiện một loại trường sinh khác.

Dường như tất cả người xưa đều dùng phương thức này.

Sau khi chết biến thi thể thành cương thi để thực hiện trường sinh.

Lý Thuần Phong cũng không ngoại lệ.

Chỉ là sau khi được hạ táng, ông ta mới phát hiện xung quanh có bảy ngôi mộ lớn.

Bên trong mỗi ngôi mộ đều là những kẻ đáng gờm.

Không chỉ vậy, còn có cây thần thanh đồng, và hung thú thượng cổ Chúc Cửu Âm canh giữ cây thần.

Cùng với một đội quân Hậu Thử cũng chết ở đây, đóng quân lại.

Lý Thuần Phong thế đơn lực bạc, bao nhiêu năm qua không dám ra khỏi mộ thất, sợ bị những kẻ đáng gờm đó giết chết.

Trong huyệt mộ sâu trong Tần Lĩnh, những kẻ đáng gờm đó thường xuyên đánh nhau.

Khiến Lý Thuần Phong rất phiền muộn.

Ghê thật.

Diệp Thu tấm tắc khen ngợi, thật không ngờ sâu trong Tần Lĩnh lại vui như vậy.

Nếu biết sớm thì đã đến sớm rồi.

Đông người mới vui, mới náo nhiệt chứ.

Đông người rồi, Diệp Thu cũng không còn cô đơn nữa.

"Thật không dám giấu, lần này tôi đến đây cũng chuẩn bị ở lại lâu dài, và đang tìm một nơi để xây dựng một huyệt mộ để ở, đạo trưởng có nơi nào để giới thiệu không?" "Hả?

Đạo hữu cũng muốn ở đây sao?" Lời nói của Diệp Thu khiến Lý Thuần Phong suýt phun cả rượu trong miệng ra.

Nơi này đã đủ loạn rồi, Diệp Thu cũng muốn ở lại đây.

Nhưng nhìn A Đại bên cạnh cậu, và cảm giác áp bức mơ hồ mà Diệp Thu mang lại, Lý Thuần Phong hiểu ra.

Cương thi trước mắt này cũng là một nhân vật đáng gờm.

"Thôi xong, sau này nơi này sẽ còn náo nhiệt hơn nữa." Lý Thuần Phong trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

Nhưng cũng may, mình đã quen biết với một nhân vật đáng gờm như Diệp Thu trước, chỉ cần giữ mối quan hệ tốt, đợi Diệp Thu ổn định ở đây rồi, Lý Thuần Phong cũng có thể thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo một vòng.

Dù sao cũng tốt hơn là suốt ngày ru rú trong mộ thất, không dám ra ngoài.

Nghĩ vậy, Lý Thuần Phong lập tức phấn chấn tinh thần, vội vàng

tìm cho Diệp Thu một nơi tốt để xây mộ thất.

Tốt nhất là ở ngay bên cạnh, hai người làm hàng xóm.

"Đạo hữu, bên cạnh mộ thất của ta có một hang động tự nhiên rất lớn, chỉ cần cải tạo một chút là có thể xây dựng một địa cung không nhỏ, hay là ta dẫn cậu đi xem thử?" "Được." Diệp Thu gật đầu, trong vòng ba ngày phải xây xong mộ thất, nếu không có mộ thất sẽ có ảnh hưởng.

Hai người ra khỏi mộ thất, nhanh chóng đến hang động tự nhiên mà Lý Thuần Phong nói.

Nơi này rất rộng, có một thác nước ngầm, và mọc đủ loại thực vật dưới lòng đất.

"Không tồi, chính là nơi này." Diệp Thu vừa nhìn đã ưng ý nơi này. 【Đinh, có muốn chi 1 vạn tích phân để mua bản thiết kế mộ thất Tinh Tuyệt Nữ Vương không?】 "Mua." Bố cục mộ thất của Già Lam rất thích hợp để xây dựng ở đây, Diệp Thu dứt khoát dùng luôn.

Nhưng kể từ khi thấy địa cung của Thủy Hoàng Đế, Diệp Thu cảm thấy sau này mình cũng phải xây một địa cung còn lớn hơn thế nữa.

Vừa đẹp, vừa hoành tráng, vừa bá khí. 【Đinh, có muốn chi 10 vạn tích phân để bắt đầu xây dựng mộ thất không?】 "Xây." Mười một vạn tích phân để xây mộ thất, nghe có vẻ xa xỉ, nhưng Diệp Thu không quan tâm.

Vì cậu đã tìm ra một con đường để kiếm tích phân.

Kể từ khi hấp thu U Minh Hồn Nhãn mà Thủy Hoàng Đế tặng, Diệp Thu biết rằng, hấp thu những thứ này đều có thể nhận được tích phân.

Hiện tại cậu có 46 vạn tích phân.

Mười một vạn chẳng là gì.

Xây!

Ầm ầm!

Giữa lúc Diệp Thu phất tay, toàn bộ hang động dưới lòng đất lập tức vang lên tiếng sấm rền, ngay sau đó vô số khối đá vuông vức từ vách núi xung quanh bay ra.

Rồi chúng tập hợp lại một chỗ, xây dựng địa cung.

Lấy vật liệu tại chỗ.

"Bịch." Lý Thuần Phong bên cạnh Diệp Thu bị thủ đoạn này dọa đến mức ngồi phịch xuống đất, mắt tròn miệng dẹt.

"Thần tích, thần tích!!" "Đây là thủ đoạn của tiên nhân." Thủ đoạn gì mà có thể xây dựng một địa cung đồ sộ nhanh chóng trong thời gian ngắn như vậy?

Ngay cả Lý Thuần Phong cũng chưa từng thấy.

Tuyệt đối là thủ đoạn của tiên nhân.

Nhìn bóng lưng của Diệp Thu, Lý Thuần Phong trong lòng kinh hãi.

Theo sau đó là sự vui mừng khôn xiết.

Có một ngày, Lý Thuần Phong ta lại có thể làm hàng xóm với một nhân vật như thần tiên thế này sao?

Chương 57

Thật là may mắn!

Tiếng động dữ dội và sự rung chuyển của vách núi vang vọng khắp dãy núi ngầm Tần Lĩnh.

Trong lúc Diệp Thu xây dựng địa cung, những thứ đang ngủ say trong mấy ngôi mộ cổ xung quanh đều bị đánh thức.

"Ai đó?" "Đã xảy ra chuyện gì?" "Gầm!

Kẻ nào dám làm phiền lão phu ngủ?" "Đi xem thử, bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Chủ nhân của các ngôi mộ lớn bị tiếng động dữ dội đánh thức, sau đó có người phái thú giữ mộ đi kiểm tra.

Cách đó không xa, một cây thần thanh đồng khổng lồ sừng sững trong dãy núi Tần Lĩnh.

Tiếng động dữ dội khiến cây thần thanh đồng rung lên ong ong.

Dưới gốc cây thần thanh đồng, trong một tòa cung điện, một đội cương thi mặc quân phục cổ đại lập tức mở mắt.

Trong đó có một vị tướng lĩnh ngồi trên ngai vàng, tay cầm trường đao, nhìn về một hướng nào đó, không nói một lời.

Dưới cây thần thanh đồng, một con quái vật khổng lồ cũng bị tiếng động đánh thức, dường như rất tức giận vì có kẻ làm phiền giấc ngủ của mình, nó gầm lên giận dữ.

"Ong ong ong." Cây thần thanh đồng rung chuyển dữ dội, âm thanh phát ra dường như chấn động cả linh hồn.

Lúc này, trong một mộ thất cách cây thần thanh đồng không xa, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, cùng với Tiểu Ca một nhóm người, nghe

thấy tiếng động, đột nhiên quay đầu lại.

“Mẹ kiếp, Thiên Chân mau chạy, động đất rồi.” Cảm nhận được sự rung lắc dữ dội, Bàn Tử lập tức kéo Hạo Thiên Chân định bỏ chạy.

Cả nhóm vừa mới xuống mộ đã gặp phải động đất.

“Tiểu Tam Gia, rút thôi, mộ thất đang rung lắc, có thể sắp có động đất rồi.” Phan Tử cũng hộ tống Hạo Thiên Chân, chuẩn bị chạy trốn.

“Xui xẻo thật, mình mới tìm được mộ thất thôi mà.” Hạo Thiên Chân mặt mày rầu rĩ, đến Tần Lĩnh, trải qua bao nhiêu gian khổ mới tìm được mộ thất.

Nhưng vừa vào đã gặp động đất.

“Đi.” Tiểu Ca dường như có linh cảm, ánh mắt nhìn về một hướng nào đó, trong lòng có một dự cảm không lành.

Thế là, cả nhóm lập tức quay đầu, rời khỏi mộ thất.

“Mẹ nó chứ xui thật.” Đợi tất cả mọi người đều ra khỏi ngôi mộ cổ, đến được khu rừng bên ngoài, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

Bàn Tử nằm bò trên một tảng đá lớn, miệng lẩm bẩm chửi rủa.

“Thiên Chân, đến khi nào chúng ta mới tìm được Mục Trần Châu đây?

Bây giờ mỗi đêm tôi đều bị hành hạ đến phát điên rồi.” Kể từ khi dính phải Thương Thiên Huyết Chú, Bàn Tử gần đây sống rất khổ sở.

Mỗi đêm vào giờ tý, lời nguyền lại đúng giờ phát tác, mỗi lần đều khiến gã đau đến nhe răng trợn mắt, la hét không ngừng.

Khốn nỗi, lời nguyền không gây chết người mà chỉ hành hạ người ta.

“Cái tên Diệp Thiên Đế chết tiệt, Bàn gia ta có một ngày sẽ đào mộ của ngươi lên!” Nếu hỏi người mà Bàn Tử hận nhất đời này, đó chắc chắn là cái tên Diệp Thiên Đế kia.

“Mập chết bầm, cậu tưởng tôi không khổ sở à, lần này chúng ta đến Tần Lĩnh không phải là để tìm Mục Trần Châu sao.” Hạo Thiên Chân thở dài.

Tra cứu cổ tịch và tài liệu, cậu biết được Mục Trần Châu thật sự tồn tại trong lịch sử.

Nhưng lại bị một người nào đó mang theo vào mộ.

Ngôi mộ đó ở đâu thì cũng không biết.

Vì vậy họ chỉ có thể như mèo mù, tìm kiếm từng ngôi mộ cổ một.

Vừa hay, cậu phải tìm tung tích của chú Ba Ngô Tam Tỉnh, theo manh mối mà đến Tần Lĩnh, vì nghe nói ở đây có mộ lớn.

“Tiểu Tam Gia, cái người tên Diệp Thiên Đế đó rốt cuộc là ai vậy?” Gần đây, Phan Tử vẫn luôn ở bên cạnh Hạo Thiên Chân, cùng tra cứu tài liệu, chuẩn bị đi tìm Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh là sư phụ của Phan Tử, đối với ân sư, Phan Tử tuyệt đối không chối từ, nhất định phải tìm cho bằng được.

Chỉ là, gã tò mò, cái gã Bàn Tử này, mỗi ngày miệng đều lẩm bẩm đòi đào mộ của Diệp Thiên Đế, đã thành câu cửa miệng của gã rồi.

Diệp Thiên Đế rốt cuộc là ai.

“Anh Phan Tử, đừng hỏi là ai, chỉ cần biết Diệp Thiên Đế là một lão già thối tha vô cùng đáng ghét là được rồi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng không vui.

“Gần đây tôi nghe nói bên Cửu Môn xảy ra chuyện, sáng nay gọi điện thoại, tộc trưởng Trương gia đã dẫn người Cửu Môn đến Tây

Vực, kết quả tổn thất không ít người." "Cả các gia tộc trên con đường Sa Thành cũng đều đến Tây Vực, nhưng nghe nói đều bị tổn thất." Phan Tử nói ra chuyện này.

"Có chuyện đó sao?

Họ đến Tây Vực làm gì?" Hạo Thiên Chân kỳ lạ.

Ngay cả tộc trưởng Trương gia, Trương Nhật Sơn cũng đích thân ra tay, còn có các gia tộc trên con đường Sa Thành nữa.

Nhiều người cùng đến Tây Vực như vậy, thật kỳ lạ.

Bàn Tử vỗ vai cậu: "Này Thiên Chân, cậu đúng là không màng thế sự, chuyện xảy ra mấy ngày nay chẳng lẽ cậu không biết chút nào sao?" "Tôi biết gì chứ?

Thời gian qua tôi vẫn luôn tra cứu tài liệu mà." Hạo Thiên Chân ngơ ngác, thật sự không biết.

"Haiz, để tôi nói cho cậu biết, gần đây Sa Thành xảy ra chuyện lớn rồi." Bàn Tử ra vẻ bí hiểm, khiến Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đều tò mò.

"Chuyện gì?" Hạo Thiên Chân vội vàng hỏi.

"Về phần chuyện gì...

để Phan Tử nói cho các cậu biết, vì Bàn gia tôi cũng không biết, ha ha!" Bàn Tử làm sao biết được chuyện gì đã xảy ra.

Gần đây ngày nào cũng ở cùng Hạo Thiên Chân, lo sốt vó vì chuyện Mục Trần Châu.

Gã này chẳng bao giờ nghiêm túc được, Hạo Thiên Chân lườm một cái, Tiểu Ca lắc đầu.

Hai người đều nhìn về phía Phan Tử.

Phan Tử nói: “Chuyện là thế này, sáng nay lúc tôi gọi điện thoại, nghe Nhị gia nói, Hoắc Tú Tú của Hoắc gia, hình như đã nắm được bí mật trường sinh.” “Bí mật trường sinh?

Ai?

Hoắc Tú Tú?” “Trời đất, Phan Tử, lời này là thật hay giả?” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mắt tròn miệng dẹt, Hoắc Tú Tú đã nắm được bí mật trường sinh?

Chuyện từ lúc nào vậy.

Chẳng phải mới cùng hai người họ ra khỏi mộ dưới đáy biển không lâu sao.

“Nhị gia nói vậy, ông ấy tìm tôi để hỏi chuyện về Xà Mi Đồng Ngư, vốn dĩ còn bảo tôi nói với cậu, bảo cậu mang Xà Mi Đồng Ngư đến Tây Vực tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau đó tìm Thiên Đế trong Cửu Long Kéo Quan để được ban cho sự trường sinh.” “Sau đó không tìm được cậu, chuyện này đành gác lại, rồi nghe nói người của Cửu Môn và người trên giang hồ đều đến Tây Vực, và bị tổn thất.” “Nhị gia cũng không nhắc lại chuyện này nữa.” Phan Tử kể chi tiết những gì mình biết cho Hạo Thiên Chân.

Gã cũng là hôm nay mới tìm được Hạo Thiên Chân, cùng nhau xuống mộ.

Từ lúc người Cửu Môn nghi ngờ Hoắc Tú Tú tìm được bí mật trường sinh, theo dõi A Ninh đến Tây Vực, sau đó phát hiện Cửu Long Kéo Quan, thần điện thiên cung thần bí, và cả vị Thiên Đế có thể ban cho con người sự trường sinh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, cùng với Tiểu Ca ba người nghe những lời này, cảm giác như đang nghe truyện huyền huyễn vậy.

Thật là khó tin.

“Trời đất, mình không có ở đây mấy ngày mà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Chẳng trách Tú Tú trước đó hỏi mượn mình Xà Mi Đồng Ngư, hóa ra thứ đó là thần vật à?” “Thiên Chân, lỗ rồi, lỗ to rồi, là trường sinh đó.” “Cút đi!

Cậu cũng tin à Bàn Tử, trên đời này làm gì có trường sinh.” “Cũng đúng.” Nhưng rất nhanh, Bàn Tử bỗng nhiên hô hấp dồn dập, gầm lên một tiếng: “Tôi biết rồi!” Mọi người nhìn gã, chỉ thấy Bàn Tử kích động nói: “Bàn gia tôi biết rồi, vị Thiên Đế có thể ban cho người ta sự trường sinh đó, chắc chắn là cái tên Diệp Thiên Đế kia, chỉ có lão già bất tử đó, theo đuổi thành tiên, mới có thủ đoạn như vậy.” “Thật sao?” Hạo Thiên Chân cảm thấy có khả năng.

“Không sai, chúng ta chỉ cần đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tìm thi thể của Thiên Đế đó, tuyệt đối có thể giải trừ lời nguyền trên người.” Bàn Tử cười hắc hắc.

“Đừng nghĩ nữa.” Phan Tử lắc đầu, nói: “Theo tin tức truyền về, Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất rồi, không tìm được nữa.” Một câu nói này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức xìu xuống.

“Ai, đừng nói nữa, tiếp tục xuống mộ thôi, tốt nhất là có thể tìm được Mục Trần Châu ở đây.” Bàn Tử thở dài, Hạo Thiên Chân thì lại lạc quan hơn, vỗ vỗ vai an ủi gã.

“…chúng ta nghỉ ngơi một đêm nữa, xem tình hình thế nào rồi hãy xuống, tiện thể đợi Tiểu Hoa.” Lần đến Tần Lĩnh này, Hạo Thiên Chân đã tìm Giải Vũ Thần, cầu xin sự giúp đỡ.

Giải Vũ Thần cũng đã đồng ý, sẽ dẫn người đến.

Mấy người họ chỉ là đi trước mở đường thôi.

Thế là, bốn người ở bên ngoài, bắt đầu dựng lều, nhóm lửa nấu cơm, chuẩn bị ngày mai lại xuống mộ. …Dưới lòng đất Tần Lĩnh,

trong hang động.

Mất khoảng nửa tiếng, trước mặt Diệp Thu, một tòa địa cung uy nghi hoành tráng đã thành hình. 【Đinh, mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương đã xây dựng hoàn thành.】 Xong xuôi, Diệp Thu đổi một đóa Thi Hương Ma Dụ ra, trồng ở lối vào địa cung.

Sau khi Thi Hương Ma Dụ nở hoa, có thể bao phủ toàn bộ địa cung, những đóa hoa đỏ tươi, tựa như hoa của địa ngục, vô cùng đẹp mắt.

Mùi hương kỳ dị đó, người sống ngửi phải sẽ bị mê hoặc tâm trí, rơi vào ảo cảnh.

Chương 58

Nhưng đối với người chết, lại vô cùng dễ chịu.

Trồng xong Thi Hương Ma Dụ, Diệp Thu lại lập tức trồng 35 cây Âm Hòe Thụ trước cửa địa cung.

Nơi này là vùng đất phong thủy cấp 7, có thể trồng tối đa 35 cây Âm Hòe Thụ, mỗi ngày cung cấp cho Diệp Thu 350 điểm tích phân, cộng với 100 điểm mỗi ngày từ Thi Hương Ma Dụ, tổng cộng là 450 điểm.

Hơn nữa, Diệp Thu phát hiện ra, Thi Hương Ma Dụ và Âm Hòe Thụ trồng trong quỷ động ở Tây Vực cũng có thể tiếp tục tăng tích phân cho cậu.

Bên đó một ngày 350 điểm, bên này 450 điểm.

Như vậy một ngày được 800 điểm tích phân.

Cũng không ít.

"Đạo hữu, thật sự là thủ đoạn của thần tiên." Lý Thuần Phong vô cùng khâm phục Diệp Thu, thủ đoạn thần tiên như vậy thật sự quá kinh người.

"Gầm." Đúng lúc này, bỗng nhiên con xích lân cự mãng bên cạnh Diệp Thu gầm gừ về phía một lối vào hang động không xa, thủy hầu tử cũng gầm gừ giận dữ về phía đó.

Diệp Thu quay đầu nhìn qua, phát hiện một thân ảnh toàn thân mọc đầy lông đỏ, đang trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn mình.

Một con huyết thi.

"…Nhóc con vô liêm sỉ!

Lão phu và ngươi không đội trời chung!" Con huyết thi đó nhìn thấy Diệp Thu, ánh mắt bỗng nhiên bùng lên sự oán hận, nó gầm lên giận dữ, dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mà nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

"Ai?

Ta quen ngươi à?" Giọng nói phẫn nộ của Huyết Thi khiến Diệp Thu ngơ ngác.

Ta đào mộ tổ tiên, giết cả nhà ngươi, hận ta đến thế sao?

Không đúng.

Nếu nói là đắc tội, Diệp Thu thực sự chỉ đắc tội một người, à không, một người chết.

"Uông Tàng Hải?" Cũng chỉ có thể là Uông Tàng Hải.

"Hừ, lão phu đây, tên nhãi vô sỉ, ngươi đã hủy một đạo linh hồn của lão phu trong mộ đáy biển, lão phu hận không thể xé xác ngươi ra." Huyết Thi, cũng chính là Uông Tàng Hải, đôi mắt đỏ ngầu đằng đằng sát khí, oán hận nhìn chằm chằm Diệp Thu.

Ở mộ đáy biển, phân thân và linh hồn của gã đã bị Diệp Thu hủy đi.

Tuy không phải do Diệp Thu trực tiếp ra tay, cơ thể đó là do Tiểu Ca Trương Khởi Linh giết, nhưng mối hận này, gã đã tính lên đầu Diệp Thu.

Tất cả linh hồn đều tương thông, Uông Tàng Hải vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng ở mộ đáy biển, bị A Đại truy đuổi như chó nhà có tang.

Trên chính địa bàn của mình lại bị người ngoài truy sát.

Thật là một sự sỉ nhục lớn lao.

“Còn có con súc sinh đáng chết kia, kẻ phản bội!” Ngoài Diệp Thu, kẻ mà Uông Tàng Hải hận nhất chính là Thủy Hầu Tử.

Rõ ràng là con thú giữ mộ do gã nuôi dưỡng, cuối cùng lại phản bội, đi theo Diệp Thu truy sát chính chủ nhân của mình.

“Kít kít.” Thủy Hầu Tử nhe răng trợn mắt, dường như tỏ ra khinh thường lời nói của Uông Tàng Hải.

“Ủa.

Đây không phải là cái thứ trong ngôi mộ Tây Chu đó sao?” Lý Thuần Phong nghe một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra Diệp Thu đạo hữu có thù với Huyết Thi này.

Con Huyết Thi này chính là chủ nhân của ngôi mộ Tây Chu phía trên mộ thất, năm xưa khi Lý Thuần Phong xây dựng mộ thất, con Huyết Thi này đã giết không ít người.

“Mộ Tây Chu?

Cái gã hung hãn ở sát vách ấy à?

Cái gã đã giết người lúc ông xây mộ thất ấy hả?” Diệp Thu ngạc nhiên.

“Không sai.” Lý Thuần Phong gật đầu.

Xem ra Uông Tàng Hải cũng có chút thủ đoạn, không biết Diệp Thu đã dùng cách gì mà dung hợp linh hồn của mình vào Huyết Thi trong mộ Tây Chu.

Uông Tàng Hải là người thời Minh, còn Lý Thuần Phong là người thời Đường.

Kẻ giết người của Lý Thuần Phong lúc xây mộ thất, tự nhiên không thể là Uông Tàng Hải.

Hơn nữa, con Huyết Thi trước kia không có linh hồn, chỉ có một ý thức khát máu.

Sau này không biết bị Uông Tàng Hải dùng cách gì mà dung hợp linh hồn của gã vào, chiếm cứ thân thể Huyết Thi.

"Mặc kệ ngươi là Huyết Thi hay gì, đã gặp rồi thì đi chết đi." Dù sao thì Uông Tàng Hải cũng không thể hòa bình chung sống được.

Diệp Thu cũng không định tha cho gã.

Hai bên không có gì để nói.

Vậy thì để gã chết đi. 【Đinh, có muốn tiêu tốn 50.000 điểm tích phân để tiến hóa Thủy Hầu Tử không?】 Hệ thống tuy đang trong quá trình nâng cấp, nhưng không ảnh hưởng đến việc sử dụng của Diệp Thu.

Diệp Thu vẫn luôn muốn tiến hóa cho Thủy Hầu Tử, chỉ là trước đây quá nghèo.

Bây giờ có tiền rồi, tự nhiên phải tiến hóa cho tiểu gia hỏa này một phen.

Còn Thi Miết Vương thì đã hết không gian tiến hóa, đã đến giới hạn rồi.

"Tiến hóa!" Trong địa hình này, Thủy Hầu Tử thân thể linh hoạt, để nó đi giết Huyết Thi này là thích hợp nhất.

Còn A Đại, thân thể quá cồng kềnh, Huyết Thi chỉ cần tìm một chỗ trốn là nó cũng hết cách.

"Kít kít." Thủy Hầu Tử đang ở bên cạnh Diệp Thu bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh thần bí bao trùm lấy mình.

Lập tức, nó trợn to hai mắt, có chút hoảng sợ nhìn Diệp Thu.

"Đừng sợ, đang tiến hóa cho mày đấy." Diệp Thu xoa đầu nó,

Thủy Hầu Tử nghe vậy liền toe toét cười.

"Ầm!" Khi sức mạnh tràn vào cơ thể, có thể thấy bằng mắt thường, chiều cao của Thủy Hầu Tử đang tăng lên, dáng vẻ của nó cũng đang thay đổi.

Ban đầu, Thủy Hầu Tử chỉ cao khoảng một mét hai, da dẻ toàn thân nhăn nheo, khó coi, không có lông tóc.

Chiếc mặt nạ trên mặt lại càng xấu xí vô cùng.

Cả con khỉ trông rất xấu, không có gì khác.

Nhưng bây giờ, cơ thể nó nhanh chóng lớn lên, vóc dáng tăng cao đến khoảng một mét tám, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn, lông tóc màu đỏ sẫm bắt đầu mọc ra.

Dáng vẻ của nó đang tiến hóa thành một con vượn.

"Kít kít... kít kít kít!!" Sau khi tiến hóa, Thủy Hầu Tử dùng hai tay đấm thùm thụp vào ngực, miệng phát ra tiếng gầm đầy vui sướng. 【Đinh, Cự Lực Minh Viên tiến hóa hoàn thành.】 Thủy Hầu Tử tiến hóa thành Cự Lực Minh Viên, và vì là Thủy Hầu Tử tiến hóa nên sức chiến đấu trong nước sẽ được tăng thêm.

"Tốt lắm nhóc, Tiểu Tam, diệt nó đi." Nhìn Cự Lực Minh Viên uy vũ hùng tráng, Diệp Thu vỗ vỗ vào bộ lông màu đỏ rực trên người nó, trông vô cùng sắc bén.

Diệp Thu chỉ vào Uông Tàng Hải đang hóa thân thành Huyết Thi, ra lệnh cho Cự Lực Minh Viên đi giết gã.

Cự Lực Minh Viên toe toét cười, hưng phấn gật đầu, sau đó đôi đồng tử đỏ rực của nó gắt gao nhìn chằm chằm vào Huyết Thi do Uông Tàng Hải hóa thân.

Trong nháy mắt, nó từ bên cạnh Diệp Thu nhảy vọt tại chỗ, nhảy

thẳng đến bên cạnh Uông Tàng Hải.

“Gào...!” Cự Lực Thần Viên gầm lên giận dữ, nắm đấm to lớn đấm thẳng vào Uông Tàng Hải.

“Phụt...!” “Rầm!” Thế mà, nó lại đấm Huyết Thi do Uông Tàng Hải hóa thân bay thẳng vào trong tảng đá phía sau.

Cự Lực Minh Viên!

Khủng bố đến như vậy!

Một quyền đã suýt chút nữa đập nát thân thể Uông Tàng Hải.

Thân thể Huyết Thi của Uông Tàng Hải cũng bị đấm lõm vào một mảng lớn.

“Khốn kiếp.” Uông Tàng Hải nổi giận!

Đồng thời trong lòng kinh hãi.

Chương 59

Đây là Tống tử quái quỷ gì vậy.

Một con Thủy Hầu Tử bình thường, trong nháy mắt lại có thể tiến hóa thành một con âm thú hung mãnh như vậy?

"Rầm!" Thân thể Huyết Thi này còn hung hãn hơn cả con Hạn Bạt mà Uông Tàng Hải nuôi.

Năm xưa để chiếm được cơ thể này, Uông Tàng Hải đã phải tốn chín trâu hai hổ mới thành công.

Gã biết rõ sự lợi hại của Huyết Thi.

Nhưng không ngờ, thân thể mà gã tự cho là lợi hại lại không phải là đối thủ của Cự Lực Minh Viên.

Không đánh lại được.

"Rút lui." Uông Tàng Hải không muốn cơ thể này lại bị Diệp Thu diệt mất.

Nếu không thì thật sự tức chết mất.

Con đường trường sinh đang ở ngay trước mắt, không thể bị cắt đứt được.

"Kít kít." Thấy Uông Tàng Hải bỏ chạy, Cự Lực Minh Viên khinh thường hừ lạnh một tiếng, định đuổi theo nhưng Diệp Thu đã gọi nó quay lại.

"Đừng đuổi nữa, gã này không sống được mấy ngày đâu, đợi chúng ta ổn định nhà cửa rồi sẽ đi xử lý nó." Cự Lực Minh Viên gật đầu, quay lại bên cạnh Diệp Thu, rồi dùng cái đầu to của mình dụi vào người anh.

“Được rồi, đi chơi một bên đi.” Diệp Thu xoa đầu nó rồi bảo nó đi chơi.

Gã này liền chạy đến trước mặt A Đại, dang hai tay ra khoe cơ bắp của mình.

“Xì... ” A Đại khinh thường le lưỡi, trực tiếp dùng đuôi quật nó sang một bên.

Thấy A Đại không thèm để ý, Cự Lực Minh Viên lại đi tìm Thi Miết Vương Lão Nhị để khoe mẽ.

“Cục cục.” Lão Nhị trí tuệ đơn giản, giống như một đứa trẻ, liền phối hợp với nó.

“Kít kít.” Lần này, nó vui mừng khôn xiết, ôm lấy Thi Miết Vương Lão Nhị hôn lấy hôn để, ý tứ như muốn nói, sau này anh đây sẽ bảo kê cho mày.

Hành vi của ba tên này, Diệp Thu lười để ý.

Anh mời Lý Thuần Phong vào nhà mới của mình làm khách.

“Nếu đã vậy, tại hạ xin cung kính không bằng tuân mệnh.” Lý Thuần Phong bây giờ mừng lắm, muốn sống tốt trong thế giới dưới lòng đất Tần Lĩnh này thì phải ôm chặt đùi của kẻ hung hãn trước mắt.

Con Huyết Thi mạnh mẽ như vậy mà còn bị thú cưng của Diệp Thu đánh cho chạy trối chết.

Huống chi, thủ đoạn thần kỳ của Diệp Thu khiến Lý Thuần Phong phải thốt lên là tiên nhân.

Quá là trâu bò.

“Đạo hữu dọn đến nhà mới, bần đạo tuy thanh bần nhưng cũng phải chuẩn bị chút quà cho đạo hữu, ngài vào trước đi, bần đạo đi một

lát rồi về.” Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói.

Lý Thuần Phong quyết định chơi lớn, ông ta quay về mộ của mình, lấy bảo bối cất giữ bấy lâu tặng cho Diệp Thu để cầu được che chở.

Lý Thuần Phong cáo từ, quay trở lại mộ thất.

Rất nhanh đã quay lại, trong tay ôm một cái rương gỗ lim to lớn.

“Rầm!” Chiếc rương đặt xuống đất rất nặng.

“?” Diệp Thu tò mò, đối với một kẻ nghèo kiết xác như Lý Thuần Phong, thứ có thể lấy ra chắc cũng không đáng tiền.

“《Thôi Bối Đồ》!” Lý Thuần Phong đắc ý cười: “Đây là tác phẩm vĩ đại mà bần đạo đã nghiên cứu cả đời, 《Thôi Bối Đồ》, tuy biết đạo hữu có thể không coi trọng thứ này, nhưng cũng là một chút tấm lòng của bần đạo.” “Lý đạo hữu, ngài đã đưa toàn bộ 《Thôi Bối Đồ》 cho tôi rồi.” 《Thôi Bối Đồ》?

Tương truyền đây là một bộ kỳ thư kinh điển do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cang cùng viết.

Nó được mệnh danh là kỳ thư tiên tri số một của An Lạc.

Trong đó dung hợp Dịch Kinh, thiên văn, thơ từ, câu đố, tranh vẽ làm một thể.

Tổng cộng có sáu mươi tượng, mỗi tượng lấy thiên can địa chi làm số hiệu, có thể tiên đoán những sự kiện lớn sẽ xảy ra trong tương lai.

Vô cùng lợi hại.

Diệp Thu không ngờ Lý Thuần Phong lại tặng cho mình nguyên bản của 《Thôi Bối Đồ》.

Nhìn chiếc rương nặng trịch, ước chừng sách bên trong không ít.

“Đa tạ đạo trưởng.” Tuy không dùng đến, nhưng dù sao cũng là một tấm lòng của đối phương, Diệp Thu cũng vui vẻ nhận lấy.

“Đạo hữu thích là được rồi, 《Thôi Bối Đồ》 là toàn bộ sở học cả đời của bần đạo, đều nằm trong đó, lúc rảnh rỗi đạo hữu có thể dùng để giết thời gian.” Lý Thuần Phong cười nói.

Diệp Thu mời ông ta vào trong mộ thất trò chuyện một lúc lâu, lúc đi còn tặng một bình rượu ngon, đều là do A Ninh mang đến cho Diệp Thu.

Tổng cộng có mấy bình.

Được rượu, Lý Thuần Phong vui vẻ ra về.

“Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.” Đợi ông ta đi, Diệp Thu ngồi trên vương tọa trong địa cung, nhìn địa cung trống rỗng, cảm thấy có chút cô đơn.

“Phải nhanh chóng tìm đủ đồ, sau đó đổi lấy Trường Sinh Thể, như vậy có thể gọi A Ninh và Tú Tú ra ngoài rồi.” Hệ thống nâng cấp cần một chút thời gian.

Và sau khi nâng cấp thành công, có được Trường Sinh Thể, cũng đồng nghĩa với việc thoát khỏi thể chất cương thi.

Đến lúc đó, có thể tiến hành nhân đạo.

Hai nàng Thi Nô đáng yêu cũng có đất dụng võ.

Tuy nhiên, Trường Sinh Thể không thể ra ánh sáng, ở một mức độ nào đó, vẫn thuộc phạm trù người chết.

“Thanh đồng thần thụ tâm, Chúc cửu âm nội đan, Thi kiển mẫu thai, U minh hồn nhãn, bốn thứ này ta đã có được U minh hồn nhãn, còn lại ba thứ, rốt cuộc ở đâu.” Thanh đồng thần thụ tâm, hẳn là ở trong cây Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh.

Chúc cửu âm nội đan thì đơn giản.

Giết Chúc Cửu Âm là có được.

Thi kiển mẫu thai, cũng ở trên cây Thanh Đồng Thần Thụ.

"Đợi hệ thống nâng cấp xong, sẽ đi thu thập đồ, sau đó đổi lấy Trường Sinh Thể." Hơn mười giờ sau.

Trong lúc Diệp Thu đang buồn chán. 【Đinh, hệ thống nâng cấp hoàn tất.】【Đinh, chúc mừng túc chủ, có thể lập tức mở ra cơ duyên thành tiên.】【Xin hỏi có muốn mở không?】Cuối cùng cũng xong!

"Lập tức mở." Đợi hơn mười giờ, cuối cùng cũng có thể mở ra cơ duyên thành tiên.

Diệp Thu kích động ngồi dậy, chăm chú nhìn nội dung hiện ra trên hệ thống.

Cơ duyên thành tiên: 1: Xin túc chủ tiến hóa thể chất thành Tiên Nhân Thể. 2: Xin túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử. (Độ hoàn thành càng cao, phần thưởng càng phong phú.) 3: Xin túc chủ tập hợp đủ chín đại huyết mạch, và nâng cấp tất cả lên cấp độ cao nhất.

Hoàn thành các nhiệm vụ trên, túc chủ sẽ có thể thành tiên, và nhận được sức mạnh không thể tưởng tượng.

Quả nhiên, sau khi xem xong, Diệp Thu biết muốn thành tiên không phải là chuyện đơn giản.

Đầu tiên phải tiến hóa thể chất thành Tiên Nhân Thể, đây không phải là chuyện dễ dàng.

Tiếp theo là phải xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử.

Nhiệm vụ này, hệ thống không đưa ra giải thích rõ ràng, nhưng

Diệp Thu biết, đây là trực tiếp bảo anh bịa ra một đoạn lịch sử.

Đoạn lịch sử này phải khiến người ta tin tưởng mới được.

Ý nghĩa của độ hoàn thành, có lẽ là càng nhiều người tin tưởng, phần thưởng sẽ càng phong phú.

Về điều kiện hoàn thành, thì không có giải thích rõ.

Cuối cùng, thu thập đủ chín đại huyết mạch, toàn bộ nâng cấp lên cấp cao nhất.

"Mẹ kiếp, ta chỉ biết huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Phượng Hoàng, còn có huyết mạch Cùng Kỳ, những cái còn lại ở đâu ra?" Diệp Thu hỏi hệ thống. 【Đinh, chín đại huyết mạch lần lượt là: Kỳ Lân, Phượng Hoàng, Ma Tộc, Quỷ Tộc, Cùng Kỳ, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.】 "Đùa nhau à, ở đâu ra nhiều huyết mạch như vậy?" Diệp Thu nổi giận, cái hệ thống chó chết này đúng là nói bậy bạ.

Trong thế giới Đạo Mộ này, làm gì có nhiều huyết mạch như vậy?

Đối mặt với sự phẫn nộ của anh, hệ thống không đưa ra phản hồi.

Chương 60

"Phải tìm cơ hội tra một chút, chín đại huyết mạch này rốt cuộc ở đâu." Huyết mạch Kỳ Lân hiện tại đã có.

Có thể trực tiếp mua trong hệ thống.

Nhưng tám huyết mạch còn lại, hệ thống không có.

Nâng cấp huyết mạch thì đơn giản, dùng tích phân là được.

Nâng cấp huyết mạch Kỳ Lân lên cấp cao nhất cần 500.000 tích phân.

Những cái khác chắc cũng tương tự.

Huyết mạch Phượng Hoàng là độc quyền của người nhà họ Uông, còn huyết mạch Ma Tộc, hẳn là của tộc Na Già Quỷ Động.

Cùng Kỳ, là huyết mạch của nhánh Trương gia, năm đó Trương Đại Phật Gia có huyết mạch Cùng Kỳ.

Muốn có được sức mạnh huyết mạch cũng đơn giản, tìm một người sở hữu huyết mạch đó, trực tiếp giết rồi hấp thu là được.

"Nhiệm vụ nặng nề, đường còn dài, trước tiên cứ nâng cấp Trường Sinh Thể đã." Đối mặt với nhiều nhiệm vụ như vậy, Diệp Thu cũng theo phái Phật hệ.

Có nhiều thời gian, cứ từ từ làm.

Sẽ có một ngày, có thể hoàn thành nhiệm vụ, chân chính thành tiên.

Trong khu rừng Tần Lĩnh.

Sau một đêm nghỉ ngơi, Hạo Thiên Chân và mọi người quyết định tiếp tục xuống mộ, tìm kiếm manh mối.

“Cái tên Tiểu Hoa này, cũng không biết khi nào mới đến, thật không đáng tin.” Hạo Thiên Chân gọi điện cho Giải Vũ Thần, đối phương trực tiếp tắt máy.

Cũng không biết khi nào Giải Vũ Thần mới đến được.

Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, bất mãn.

Rõ ràng trước đó đã hứa hẹn xong xuôi, sẽ gặp nhau ở Tần Lĩnh, nhưng bây giờ lại chẳng thấy đâu.

“Thôi được rồi Bàn Tử, có lẽ Tiểu Hoa có việc bận, Tiểu Ca, chúng ta vào trong thôi.” “Ừm.” Tiểu Ca gật đầu, vẫn như cũ, lạnh lùng không thích nói chuyện.

Đối với tính cách của cậu, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã sớm quen rồi.

“Đi thôi, Tiểu Tam Gia.” Phan Tử đeo ba lô, cùng Tiểu Ca đi trước mở đường, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì đi theo sau.

Bốn người lại một lần nữa tiến vào mộ thất trước đó.

Sau khi vào mộ thất, bốn người cẩn thận lắng nghe một lúc, không nghe thấy tiếng động gì, cũng không cảm thấy có rung chuyển, bèn yên tâm đi sâu vào bên trong.

Đi được vài giờ, trên đường gặp phải một số độc trùng rắn rết, nhưng đều bị Tiểu Ca giải quyết.

Rất nhanh, mọi người đến trước một cửa động, nhìn ra xa, bên ngoài cửa động là một hẻm núi khổng lồ, dưới hẻm núi toàn là xương trắng.

Đối diện hẻm núi, trên vách núi khắp nơi đều là huyền quan, vô cùng quỷ dị.

“.” Mấy người nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Đúng lúc này, họ bỗng nhìn thấy một nhóm người khác.

"Lão Dương?" Nhìn thấy một người trong nhóm đó, Hạo Thiên Chân lập tức ngạc nhiên kêu lên.

"Ngứa hả, Lão Dương, Thiên Chân ngứa ở đâu, để Bàn gia gãi cho." Bàn Tử tưởng Hạo Thiên Chân bị ngứa, bèn cười hì hì muốn giúp cậu gãi.

"Bàn Tử nhìn kìa, có một đội người, cái người tóc dài đó là bạn thân của tôi, tên là Lão Dương." Hạo Thiên Chân chỉ vào nhóm người ở không xa, Bàn Tử thuận theo ánh mắt nhìn qua, mới phát hiện bên đó có người.

Vừa rồi thật sự không để ý.

"Tiểu Tam Gia, đừng đả thảo kinh xà vội, đám người này xuất hiện trong mộ, chắc chắn không đơn giản." Phan Tử rất cảnh giác, Hạo Thiên Chân tự nhiên cũng biết, bây giờ không phải là lúc chào hỏi.

"Theo tôi thấy, mục đích của đám người này chắc chắn giống chúng ta, tìm bảo bối." "Xuống mộ không phải để trộm mộ lấy bảo bối, thì xuống mộ làm gì, chẳng lẽ đi du lịch à." Bàn Tử xoa cằm, nhìn đám người ở không xa với ánh mắt không mấy tốt lành.

Bốn người thương lượng một chút, đều quyết định tạm thời án binh bất động.

Đối phương chưa phát hiện ra họ, chi bằng cứ lén lút đi theo, nghe lén xem họ đang nói gì.

"Chờ đó, tôi đi." Tiểu Ca bảo ba người đợi tại chỗ, cậu lẳng lặng đi theo để dò la.

Ba người Hạo Thiên Chân gật đầu.

Với thân thủ của Tiểu Ca, chỉ cần cậu không muốn, đối phương chắc chắn không thể phát hiện ra tung tích của cậu.

Một lúc lâu sau, khi ba người đang đợi có chút sốt ruột, Tiểu Ca quay về.

"Trộm mộ, tìm bảo bối." Tiểu Ca không thích nói nhiều, chỉ một câu đơn giản, những người khác lập tức hiểu ra.

Đám người đó cũng là trộm mộ.

"Trong tay họ có một cuốn sách tên là Hà Mộc Tập, bên trong ghi lại nơi có kho báu của quân đội Bắc Ngụy năm xưa, cho nên họ đang tìm kho báu." Thật hiếm thấy, Tiểu Ca có thể một lần nói ra nhiều chữ như vậy.

"Tiểu Ca được đấy, hóa ra cũng có thể nói nhiều như vậy à, hì hì." "Thôi đi Bàn Tử, bây giờ không phải lúc đùa giỡn." Hạo Thiên Chân ngắt lời, cau mày nói: "Tôi tò mò, tại sao Lão Dương cũng ở đây." "Còn vì sao nữa, đương nhiên là vì tiền rồi." Bàn Tử tiếp lời, sau đó nhìn xuống thung lũng bên dưới, vội nói: "Mau nhìn kìa, bọn họ xuống dưới rồi." "Tiểu Tam Gia xem kìa, bên đó có một cửa mộ, hẳn là con đường duy nhất để xuống dưới, chúng ta muốn vào cũng phải đi lối đó." Trên vách núi xung quanh, chỉ có hai ba cửa động, đám người kia hẳn là từ nơi khác vào.

Nơi này có lẽ là tầng trên của đại mộ, muốn đi sâu vào trong mộ, chỉ có thể tiến vào cửa mộ ở bên dưới.

Nhưng mà, nhìn đống xương trắng dưới thung lũng, mấy người đều biết, nơi này chắc chắn không đơn giản như vậy.

"Cứ đợi đã, để đám người đó đi dò đường trước." Bàn Tử ranh ma nói, đám người đó xuống dưới rồi, chính là hòn đá dò đường tốt nhất.

“Cũng được.” Ba người còn lại gật đầu, tuy có chút không tử tế, nhưng trước khi làm rõ tình hình, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nhóm của Lão Dương có khoảng mười mấy người, trong tay mang theo súng, trang bị tinh nhuệ.

Có lẽ vì có súng nên gan cũng lớn hơn.

Đi trong thung lũng, xung quanh tối đen như mực, đèn pin ánh sáng mạnh chiếu rọi xung quanh, một bầu không khí vô cùng âm u đáng sợ đang ngưng tụ.

“Ở đây chẳng có gì cả, cũng không có nguy hiểm gì.” “Làm tôi cứ căng thẳng mãi.” “Lương sư gia, lần này ngài sai rồi, xương cốt ở đây chắc đều là hố chôn người tuẫn táng từ lâu, căn bản không có nguy hiểm.” “.” Mấy người đi được một đoạn dài, thấy còn cách cửa mộ chỉ vài trăm mét, cũng không có nguy hiểm gì xuất hiện, bèn thả lỏng cảnh giác.

Có người thậm chí bắt đầu trêu chọc.

Người được gọi là Lương sư gia, đeo kính, thân hình gầy nhỏ, mặc một bộ đồ Trung Sơn, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

“Thái thúc, lần này nếu có thể tìm được kho báu, chúng ta sẽ phát tài to.” Một lão già khác tên là Thái thúc, là một tay trộm mộ, vừa buôn bán đồ cổ, vừa kiêm nghề trộm mộ.

Lần này, Vương lão bản bên cạnh ông ta là người đầu tư, cùng nhau tìm kiếm kho báu của đội kỵ binh Bất Ngôn thời Bắc Ngụy.

“Hy vọng vậy.” Vương lão bản vừa nói, Hà Mộc Tập là một cuốn sách gia truyền của nhà ông ta, chuyên ghi lại những bản đồ kho báu được chôn giấu.

Sắc mặt Thái thúc vẫn như thường, khẽ cười một tiếng.

“Ù ù ù.” Bỗng nhiên, mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” “Động đất à?” “Vãi chưởng, kia là cái gì?” “Hai cái đèn lồng đỏ?

Đèn lồng đỏ gì mà to thế?” Rất nhanh, nhóm của Thái thúc phát hiện ở không xa có hai chiếc đèn lồng khổng lồ xuất hiện.

Trông không bình thường.

Nhưng Hạo Thiên Chân và mấy người đứng trên cao lại nhìn rất rõ.

Đó đâu phải là đèn lồng đỏ.

Đó là một con mãng xà khổng lồ toàn thân đen kịt, đôi mắt đỏ rực như đèn lồng.

Gọi là mãng xà có lẽ không thích hợp.

Bởi vì trên trán của con quái vật khổng lồ đó có sừng, tựa rồng không phải rồng, tựa rắn không phải rắn.

“Chúc Cửu Âm!” Trong đầu Tiểu Ca dường như xuất hiện một vài mảnh ký ức, nhận ra thứ đó chính là Chúc Cửu Âm.

“Vãi chưởng, hung thú thượng cổ Chúc Cửu Âm?

Thứ này thật sự tồn tại sao?” “Nó phải to cỡ nào chứ, ít nhất cũng phải dài hàng trăm mét.

Thân hình gã này chắc phải to bằng một chiếc xe tải lớn.” Thân hình của Chúc Cửu Âm quá lớn.

Bàn Tử sợ đến mức mặt mày có chút tái nhợt.

“Gào!” Chúc Cửu Âm rõ ràng là kẻ bảo vệ nơi này, đã phát hiện ra nhóm người của Thái thúc xâm nhập lãnh địa của nó.

Nó rống lên một tiếng kinh thiên động địa, giống như tiếng rồng gầm, làm cả hẻm núi rung chuyển.

Sự rung chuyển này không chỉ dọa sợ tất cả mọi người có mặt.

Chương 61

Ngay cả Diệp Thu ở dưới lòng đất cũng nghe thấy tiếng kêu của Chúc Cửu Âm.

"Hửm?

Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Thu đang ở trong địa cung, nghe thấy âm thanh này, lập tức nảy sinh hứng thú.

"A Đại, Tiểu Tam, đi, chúng ta ra ngoài xem, Lão Nhị ở lại trông nhà." Để Thi Miết Vương ở lại trông nhà, Diệp Thu mang theo Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên đi theo hướng âm thanh, chuẩn bị ra xem chuyện gì đã xảy ra.

"Đạo hữu chuẩn bị ra ngoài sao?

Bần đạo đi cùng với." Vừa đến cửa, đã thấy Lý Thuần Phong cũng đến.

"Vậy đi thôi." Lý Thuần Phong quá cô đơn, bị nhốt trong mộ thất cả ngàn năm không dám ra ngoài đi dạo.

Bây giờ khó khăn lắm mới ôm được đùi của Diệp Thu, tự nhiên phải nhân cơ hội này đi ra ngoài một vòng.

Diệp Thu liếc nhìn lão già này, gật đầu đồng ý.

Hai người men theo cửa động trong đường hầm, đi ra ngoài.

"Vãi chưởng, Uông Tàng Hải?

Sao ngươi lại ở đây." Thế mà, vừa ra khỏi cửa động, Diệp Thu đã nhìn thấy Uông Tàng Hải, gã vẫn chưa đi, vẫn ở bên ngoài.

"Không ổn rồi!" Nhìn thấy Diệp Thu, Uông Tàng Hải quay đầu bỏ chạy, trong lòng thầm kêu xui xẻo.

Gã không phải đến tìm Diệp Thu, mà chuẩn bị đi tìm một chủ mộ mà gã quen biết dưới lòng đất Tần Lĩnh, chuẩn bị cùng nhau đối phó Diệp Thu.

Trước đó bị Cự Lực Minh Viên một quyền đánh lõm cả lồng ngực, Uông Tàng Hải đã hồi phục rất lâu mới cuối cùng dưỡng thương xong.

Kết quả vừa ra ngoài tìm người, đã gặp phải Diệp Thu.

Thật quá xui xẻo.

"Đuổi theo.

Giết chết nó cho lão tử." Kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, Diệp Thu bây giờ cũng không định đi xem náo nhiệt nữa.

Trước tiên phải giết chết Uông Tàng Hải đã.

"Gừ..." "Kít kít." A Đại và Tiểu Tam hưng phấn đuổi theo, chuẩn bị trực tiếp đập chết Uông Tàng Hải.

"Tức chết lão phu rồi.

Tống tử đáng chết, con rắn đáng chết, con khỉ đáng chết!!!

A a a...!" Uông Tàng Hải tức điên lên, một con khỉ gã còn đánh không lại, huống chi còn thêm một con mãng xà khổng lồ, và một tên Tống tử chết tiệt Diệp Thu vẫn chưa ra tay.

Gã chỉ có thể tức giận bỏ chạy.

"Aiya.

Huyết Thi cũng có ngày hôm nay, bần đạo tuy không nên cười, nhưng không nhịn được a!" Thấy Uông Tàng Hải bị hai con thú cưng của Diệp Thu truy đuổi như chó nhà có tang, có lẽ vì chuyện bị Huyết Thi bức hại ngàn năm trước, cũng có lẽ vì bị Huyết Thi áp bức bao nhiêu năm không dám bước ra khỏi cửa mộ, Lý Thuần Phong hả hê

cười không ngớt.

“Hừ.

Lão mũi trâu, cứ chờ đó cho lão phu.” Vẻ mặt hả hê của ông ta khiến danh sách kẻ thù của Uông Tàng Hải lại thêm một người.

Một tên cương thi mũi trâu quèn, một gã trước khi Diệp Thu đến vẫn luôn bị trấn áp không dám ra khỏi cửa.

Bây giờ lại dám trào phúng gã.

“Lo cho mình đi, đồ phế vật.” Diệp Thu bĩu môi, đúng là vịt chết còn mạnh miệng, nói chính là Uông Tàng Hải.

Bản thân còn khó giữ, lại có tâm tình đi uy hiếp người khác.

“Tống tử chết tiệt, muốn giết lão phu, ngươi nghĩ dễ dàng vậy sao?” Trước kia mộ đáy biển không lớn, một phân thân khác của gã bị A Đại truy đuổi không có chỗ trốn.

Nhưng dưới lòng đất Tần Lĩnh thì khác.

Nơi này địa hình phức tạp, vô cùng rộng lớn, Uông Tàng Hải muốn chạy, có lẽ thật sự không khó.

“Gừ...!” “Kít kít...!” Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên sao có thể để gã chạy.

Cự Lực Minh Viên có sức bật siêu cường, chỉ cần nhảy một cái tại chỗ là có thể nhảy xa mấy chục mét, nhanh chóng đuổi kịp Uông Tàng Hải.

“Phụt.” Sau khi đuổi kịp, Cự Lực Minh Viên hai tay nắm thành quyền, trực tiếp đập vào đầu Huyết Thi.

Nếu bị đập trúng, có thể trực tiếp đập nát đầu Huyết Thi.

Thời khắc mấu chốt, Uông Tàng Hải gần như liều mạng, vặn vẹo

thân thể.

Nắm đấm của Cự Lực Minh Viên trực tiếp đập vào vai gã.

Rắc!

Một tiếng gãy xương giòn tan vang lên, vai của Huyết Thi bị một đòn đánh gãy.

"Gào...!" Uông Tàng Hải đau đến mức phát ra tiếng gầm rú như dã thú, ánh mắt oán hận dường như muốn giết chết Cự Lực Minh Viên.

"Chờ đấy." Ngay sau đó, gã quay người tiến vào một đường hầm bên cạnh.

"Đuổi theo." Diệp Thu chắc chắn sẽ không để gã chạy thoát.

A Đại và Cự Lực Minh Viên đi truy đuổi, còn anh và Lý Thuần Phong thì như đang đi dạo, đi theo phía sau.

Diệp Thu cũng không sợ có thứ gì đó đánh lén.

Với thể chất hiện tại của anh, bình thường không ai có thể một đòn giết chết anh.

Chỉ cần không chết, anh có thể phản công triệu hồi Thiên Hỏa, để đối phương nếm thử mùi vị bị chôn vùi trong biển lửa vô tận.

"Không hay rồi, tên Uông Tàng Hải đó có lẽ muốn đi tìm Chúc Cửu Âm!" Hai người đang đi, bỗng nhiên Lý Thuần Phong dường như nghĩ ra điều gì đó, lo lắng nói với Diệp Thu: "Đạo hữu, bảo hai con thú giữ mộ của ngài đừng đuổi nữa, con Chúc Cửu Âm đó không dễ đối phó đâu, nó là bá chủ dưới lòng đất Tần Lĩnh đấy." Lý Thuần Phong đã nhìn ra.

Lộ trình chạy trốn của Uông Tàng Hải là hướng đến địa bàn của Chúc Cửu Âm.

Con quái vật khổng lồ đó trong toàn bộ thế giới dưới lòng đất Tần

Lĩnh, không ai dám chọc vào.

Thực sự quá khủng bố.

Ông ta sợ thú cưng của Diệp Thu trúng gian kế của Uông Tàng Hải, đến lúc đó đánh nhau với Chúc Cửu Âm sẽ bị thiệt.

"Chúc Cửu Âm?

Vậy thì tốt quá rồi." Vừa nghe đến Chúc Cửu Âm, Diệp Thu càng thêm hứng thú.

Bởi vì anh cần nội đan của Chúc Cửu Âm, mà nội đan chỉ có thể giết nó mới có được.

Về phần hai con thú cưng có đánh lại được Chúc Cửu Âm hay không, cứ thử rồi nói.

Thực sự không đánh lại, đành phải cắn răng chi một khoản lớn, lại nâng cấp cho hai tiểu gia hỏa này.

Lần nâng cấp tiếp theo của A Đại cần 100.000 tích phân.

Lão Tam cũng vậy.

Hiện tại tích phân của Diệp Thu chỉ còn khoảng 300.000.

Trước đó có 460.000, sau đó xây dựng địa cung mộ thất, tốn mất 110.000, nâng cấp cho Thủy Hầu Tử, tốn mất 50.000.

"Nếu lấy được nội đan của Chúc Cửu Âm, một con quái vật mạnh như vậy, hẳn sẽ tăng cho mình không ít tích phân." Một cái U Minh Hồn Nhãn đã tăng cho Diệp Thu năm vạn điểm.

Chúc Cửu Âm mạnh như vậy, nội đan của nó đáng giá hai mươi mấy vạn tích phân, cũng không quá đáng chứ.

Vì vậy, khoản đầu tư này đáng để làm.

"Đi, chúng ta đi xem con Chúc Cửu Âm đó, giết Chúc Cửu Âm."

Nghĩ đến đây, Diệp Thu lập tức đuổi theo.

Lý Thuần Phong bất lực thở dài, phát hiện ra người hàng xóm này còn hung hãn hơn cả trong tưởng tượng.

Người ta vừa nghe đến loại nhân vật hung hãn như Chúc Cửu Âm đã hận không thể quay đầu bỏ chạy.

Nhưng người hàng xóm mới này lại muốn giết Chúc Cửu Âm.

"Vô Lượng Thiên Tôn a.

Đúng là một tên điên." Lý Thuần Phong có chút hối hận vì đã đi ra ngoài cùng Diệp Thu, giết ai không tốt, lại đi giết Chúc Cửu Âm, đó là hung thú thượng cổ a.

Nếu bây giờ quay đầu, chắc chắn sẽ khiến Diệp Thu không vui.

Chương 62

Cắn răng.

Lý Thuần Phong mặt mày đau khổ, chỉ có thể đi theo.

“Hy vọng lát nữa có thể giữ được cái mạng quỷ này.” Trong hẻm núi, xương trắng đầy đất, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Nhóm của Thái thúc, từ lúc nhìn thấy con Chúc Cửu Âm kinh khủng đó, căn bản không phải là đèn lồng mà là một con quái vật khổng lồ, tất cả mọi người đều sợ chết khiếp.

Mãi đến khi Chúc Cửu Âm một miếng cắn chết một người, mọi người mới phản ứng lại.

“Chạy mau.” “Nổ súng!” “Đoàng đoàng đoàng.” Thái thúc, Lương sư gia, Lão Dương, Vương lão bản mấy người nhìn xung quanh, căn bản không có nơi nào khác để trốn thoát.

“Chạy về phía cửa mộ, vào trong đó sẽ an toàn.” Lão Dương bỗng nhiên hét lên một tiếng, lập tức tất cả mọi người liều mạng chạy về phía cửa mộ.

Trong lòng nghĩ, nếu đến được đó, vào trong cửa mộ là có thể an toàn.

Phía sau mấy người, lính đánh thuê do Vương lão bản thuê thì liều mạng nổ súng, cố gắng giết chết Chúc Cửu Âm.

Nhưng đạn của vũ khí nóng bắn vào người Chúc Cửu Âm, lập tức bị lớp vảy dày đặc bật ra, không gây ra được một chút tổn thương nào.

“Vãi chưởng.

Thiên Chân, con quái vật khổng lồ này thật quá hung dữ.” Bên trong cửa động phía trên hẻm núi, Bàn Tử nhìn con quái vật khổng lồ, trợn to hai mắt.

“Tiểu Tam Gia, hay là chúng ta rút lui đi, con quái vật khổng lồ này ở đây, chúng ta không vào được đâu.” Phan Tử lo lắng cho tính mạng của Hạo Thiên Chân, đề nghị rút lui.

Nhưng, đề nghị này lập tức bị bác bỏ.

“Không được, đã đến đây rồi, chưa vào sao có thể đi, chưa nói đến việc bên dưới có manh mối của chú Ba, lỡ như bên trong có Mục Trần Châu thì sao, chúng ta phải xuống dưới.” “Đúng, không sai, phải xuống dưới, Bàn gia tôi phải tìm được Mục Trần Châu.” Hạo Thiên Chân vừa nhắc đến Mục Trần Châu, trong lòng Bàn Tử lập tức dấy lên một luồng tức giận.

Tuyệt đối không thể đi.

“Tiểu Ca, cậu có thể đối phó với con quái vật khổng lồ đó không?” Bàn Tử bỗng nhiên hỏi Tiểu Ca.

Kết quả, Tiểu Ca đáp lại bằng một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, nói: “Đoán xem?” “Tôi đoán chắc chắn không đánh lại được, hì hì.” Tiểu Ca tuy mạnh, nhưng đối mặt với hung thú thượng cổ kinh khủng như vậy, cũng bất lực.

“Thôi được rồi, không phải Bàn gia tôi không trượng nghĩa, thật sự là địch quá mạnh, tự cầu phúc đi.” Đối với sự sống chết của đám người Thái thúc, mọi người bất lực, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng cho họ.

Bên dưới, trong hẻm núi.

Có lính đánh thuê ở phía sau dùng súng thu hút sự chú ý của Chúc Cửu Âm, đám người Thái thúc hận không thể mọc thêm vài cái chân.

Họ chạy về phía cửa mộ chỉ cách đó vài trăm mét.

Khoảng cách ngắn ngủi vài trăm mét, lại vô cùng dài.

Tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết phía sau đã dừng lại.

Điều đó có nghĩa là, những tên lính đánh thuê đó, tất cả đều đã bị Chúc Cửu Âm giết chết.

"Nhanh nhanh nhanh." "Đừng quay đầu, chạy!" "Chết tiệt, cảm giác chạy không nổi nữa." Mấy người không dám quay đầu, liều mạng chạy về phía trước.

Cuối cùng, cũng đến trước cửa mộ.

Lão Dương dường như rất quen thuộc với nơi này, anh ta ấn vào một chỗ không dễ thấy ở bên trái cửa mộ.

Ầm!

Cửa mộ đang đóng chặt, lập tức mở ra.

"Cửa mở rồi.

Khá lắm Lão Dương." "Tốt lắm nhóc, có tài đấy." "Đi." Thái thúc, Lương sư gia, Vương lão bản ba người mừng rỡ vô cùng, khen ngợi năng lực của Lão Dương.

Tuy nhiên, khi bốn người chuẩn bị tiến vào cửa mộ, bỗng nhiên nhìn thấy trong mộ đạo bên trong, có một con Huyết Thi toàn thân lông đỏ, đang nhanh chóng chạy về phía họ.

Con Huyết Thi còn chưa đến gần, mọi người đã ngửi thấy một mùi tanh hôi, đầu óc có chút choáng váng.

"Gào." Huyết Thi có lẽ cũng không ngờ nơi này lại có người khác, hiển nhiên cũng sững sờ một chút, nhưng sau đó liền nổi giận.

Bởi vì mấy người này đã chặn đường đi của nó.

“Rầm!” Vương lão bản xui xẻo, bị Huyết Thi tóm lấy cánh tay, ném mạnh ra ngoài, đập vào vách đá bên cạnh.

“Phụt.” Vương lão bản bị đập đến hộc máu, điều đáng sợ nhất là, cánh tay bị Huyết Thi tóm lấy, lập tức đen kịt, thi độc đã xâm nhập vào cơ thể.

“Nhanh, chặt tay của ông ta đi.” Lương sư gia thấy vậy, lập tức lấy con dao khai sơn từ tay Lão Dương, chém vào cánh tay của Vương lão bản.

“A... ~`.” Vương lão bản hét thảm, cánh tay của ông ta bị chặt đứt, nhưng lại giữ được một mạng.

Nếu không thi độc công tâm, tuyệt đối không sống nổi.

“Xong rồi.

Trước có cương thi, sau có hung thú, làm sao sống đây?” Vừa mở cửa, đã nhìn thấy Huyết Thi, đứng ở cửa mộ đạo không đi, dường như đang chờ đợi.

Phía sau lại có hung thú thượng cổ kinh khủng Chúc Cửu Âm.

Mấy người Thái thúc lập tức cảm thấy mình chết chắc rồi.

Mấy người Bàn Tử cũng bị con Huyết Thi đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình: “Xong rồi Thiên Chân, đám người này chết chắc rồi.” “Mẹ nó, Huyết Thi à, đây rốt cuộc là nơi nào, vừa có Chúc Cửu Âm, vừa có Huyết Thi.” Phan Tử có chút kinh hãi.

Huyết Thi đấy, đó là thứ đại hung.

Thứ này không phải Tống tử bình thường có thể so sánh.

Rất lợi hại.

“Ủa, không đúng Thiên Chân, tôi cảm thấy con Huyết Thi đó, hình như không có hứng thú với đám người này, nó cứ quay đầu lại, giống

như phía sau có thứ gì đó đang đuổi theo." Bàn Tử có sức quan sát mạnh, nhận ra con Huyết Thi đó, sau khi ném Vương lão bản sang một bên, thì không thèm nhìn đám người kia nữa.

Nó cứ nhìn về phía mộ đạo sau lưng, rồi lại nhìn về phía Chúc Cửu Âm ở không xa.

"Ngươi nói vậy, hình như đúng là vậy, Huyết Thi đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân và mọi người đều phát hiện ra manh mối.

"Mẹ nó, Huyết Thi hình như đang dụ dỗ thứ gì đó vào đây, nhìn nó lúc nào cũng chuẩn bị chạy, chắc chắn phía sau có thứ gì đó đang đuổi theo." "Huyết Thi dụ thứ ở phía sau vào đây, chẳng lẽ..." Bàn Tử còn chưa nói xong, trong đầu Hạo Thiên Chân bỗng nhiên xuất hiện một khả năng.

"Để Chúc Cửu Âm đối phó với thứ ở phía sau!!!" Hít!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, tuy mấy người cảm thấy có chút hoang đường, nhưng dường như thật sự có khả năng này.

Huyết Thi có truy binh phía sau, đánh không lại, nên dụ những người đó vào chỗ Chúc Cửu Âm.

Sau đó lợi dụng Chúc Cửu Âm để thoát thân.

"Vãi chưởng.

Huyết Thi thành tinh rồi à, chiêu mượn dao giết người chơi hay đấy." Bàn Tử khâm phục con Huyết Thi này, thật sự thành tinh rồi.

"Bàn gia, hai người đều đang suy đoán, không biết có thật không.

Ặc!!" Phan Tử không đồng ý với lời của hai người, vừa định phản bác.

Thì nghe thấy trong mộ đạo đó lại truyền ra hai tiếng gầm giận dữ.

“Gừ...” “Kít kít.” Sau đó, họ nhìn thấy, từ trong mộ đạo đột nhiên lao ra hai con quái vật khổng lồ.

Đó là một con mãng xà khổng lồ toàn thân phủ đầy vảy đỏ rực như nham thạch, trên trán có sừng, thân hình dài hơn hai mươi mét.

Và, một con khỉ toàn thân lông đỏ rực, cao gần hai mét, cơ bắp cuồn cuộn, trông rất đáng sợ.

Phan Tử lập tức không nói nữa.

Bởi vì con rắn và con khỉ đó sau khi xuất hiện, trực tiếp tìm đến con Huyết Thi.

Huyết Thi thấy vậy, lập tức chạy về phía Chúc Cửu Âm.

“Thiên Chân.

Thiên Chân.

Vãi chưởng.

Vãi chưởng.” Phan Tử nhìn con mãng xà khổng lồ và con khỉ đang truy đuổi Huyết Thi, mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Bàn Tử sau khi nhìn thấy con Xích Lân Cự Mãng đó, lập tức tròng mắt gần như muốn lồi ra ngoài.

Cậu ta kích động vỗ vào vai Hạo Thiên Chân, nhất thời kích động đến mức không nói nên lời.

Chương 63

“Mẹ kiếp...! !” Hạo Thiên Chân cũng kích động chỉ vào Xích Lân Cự Mãng, nhìn về phía Tiểu Ca.

Hai người lập tức nhận ra.

Xích Lân Cự Mãng, là con quái vật khổng lồ họ đã gặp trong mộ đáy biển.

“Diệp Thiên Đế, Diệp Thiên Đế, haha.

Con rắn lớn ở đây, vậy thì Diệp Thiên Đế không phải cũng ở đây sao?” “Bàn gia tôi lần này nhất định phải đào mộ của ông ta lên!!” Con Xích Lân Cự Mãng này là thú bảo vệ của Diệp Thiên Đế đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chắc chắn như vậy.

Con mãng xà khổng lồ ở đây, chẳng phải điều đó có nghĩa là, ngôi mộ của Diệp Thiên Đế đã gieo lời nguyền cho họ cũng ở đây sao?

Lần này, hai người hoàn toàn kích động.

“Bình tĩnh, đừng lên tiếng Bàn Tử, muốn chết à.” Giọng của Bàn Tử có chút lớn, Hạo Thiên Chân lập tức bịt miệng cậu ta lại.

Bây giờ ở dưới đó có nhiều thứ hung hãn như vậy, nếu thu hút sự chú ý của chúng, thì tiêu đời.

“Ừm ừm ừm.” Bàn Tử lập tức ngậm miệng, chỉ là trong ánh mắt lại có niềm vui sướng và hưng phấn không thể che giấu.

Nếu có thể tìm được mộ của Diệp Thiên Đế ở đây, thì tốt quá rồi.

Bàn gia chắc chắn phải đào mộ của lão già đó lên để xả giận.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều cho rằng, Diệp Thiên Đế trong truyền thuyết đã cố gắng thành tiên, là một lão già xấu xa.

Chắc chắn là một nhân vật cấp quân chủ đã biến mất trong lịch sử Âu Lạc.

"Gừ." "Kít kít." "Gào." "Gầm." Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên đuổi vào trong hẻm núi, thấy Huyết Thi của Uông Tàng Hải lại sắp chạy thoát, cả hai lập tức nổi giận.

Nhưng đúng lúc này, Chúc Cửu Âm cũng nhìn thấy hai con thú.

Nó không tấn công Huyết Thi của Uông Tàng Hải, ngược lại dường như quen biết Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải nói gì đó với nó, Chúc Cửu Âm liền gật đầu một cách nhân tính hóa.

Sau đó, ánh mắt đỏ ngầu khát máu của nó, khóa chặt lấy Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên.

"Sắp đánh nhau rồi!!!" Hạo Thiên Chân và mọi người nhìn thấy cảnh này, không biết vì sao lại có một cảm giác hưng phấn.

Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên bị Chúc Cửu Âm chặn mất đường đi.

Uông Tàng Hải đứng sau thân hình khổng lồ của Chúc Cửu Âm, đối mặt với hai kẻ đang truy đuổi, lạnh lùng hừ một tiếng: "Hai con súc sinh chết tiệt, muốn giết lão phu à, mơ đi." "Lão phu sẽ đứng đây nhìn hai con súc sinh các ngươi bị Chúc Cửu Âm ăn thịt, ha ha." Bị truy sát suốt một quãng đường, Uông Tàng Hải cũng chẳng dễ chịu gì.

Bị Cự Lực Minh Viên đấm cho cánh tay gần như gãy lìa, bị Xích Lân Cự Mãng cắn một phát suýt nữa xé nát nửa thân mình.

Bây giờ trên người hắn ta đâu đâu cũng là vết rách và vết thương, dịch thể đen ngòm chảy ra từ miệng vết thương, một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa khắp thung lũng.

“Mẹ nó, thối chết đi được.” “Ọe.” Hạo Thiên Chân và những người khác dù đứng ở khoảng cách rất xa cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ trên người huyết thi.

Mùi hương làm họ choáng váng đầu óc.

Bởi vì trong mùi hôi có thi độc, sẽ gây hại cho cơ thể người.

“Nhanh, bịt mũi lại, trong mùi hôi có thi độc.” Tiểu Ca, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, xé một mảnh quần áo, lấy chai nước trong ba lô ra thấm ướt rồi bịt lên miệng mũi.

Những người còn lại lập tức làm theo.

Sau khi bịt miệng mũi, cuối cùng họ cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ngôn ngữ giữa những kẻ đã chết, họ không thể nghe hiểu được.

Hạo Thiên Chân và mấy người khác, có cả Thái thúc, chỉ có thể nghe thấy huyết thi dường như đang gầm gừ giận dữ với Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên.

Dường như nó đang nói gì đó, thái độ vô cùng kiêu ngạo, ngông cuồng.

“Thằng huyết thi này ngứa đòn rồi, tìm được chỗ dựa là bắt đầu khiêu khích ngay.” Bàn Tử nhìn với ánh mắt kỳ quái, cảm thấy huyết thi này thật sự đã thành tinh.

“Không sai, nhìn cái vẻ vênh váo của nó kìa, tôi cũng muốn đấm nó.” Những người khác gật đầu.

“Gàooo!” Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm dài cả trăm mét, thân hình to như xe tải, nhìn chằm chằm con mãng xà và con khỉ với ánh mắt lạnh lẽo.

Ngay sau đó, nó trực tiếp phát động tấn công.

“Đánh rồi kìa!” “Hai đứa nhóc kia chắc chắn không đánh lại Chúc Cửu Âm.” “Nói nhảm, chênh lệch kích thước quá lớn rồi còn gì.” Không biết vì sao, dù Bàn Tử và Hạo Thiên Chân rất ghét Diệp Thiên Đế đó.

Nhưng thấy con mãng xà và con khỉ dường như không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm, trong lòng cả hai lại có chút lo lắng.

“Mẹ kiếp, Bàn gia ta mà lại đi lo lắng cho thú cưng của Diệp Thiên Đế à?” “Bùm!” A Đại và Tiểu Tam cũng là những kẻ hung hãn, dù đối mặt với Chúc Cửu Âm có thân hình to lớn hơn nhiều, chúng cũng không hề sợ hãi.

Chúc Cửu Âm phát động tấn công, cả hai nhìn nhau một cái, vô cùng ăn ý.

A Đại thu hút sự chú ý của Chúc Cửu Âm, còn Tiểu Tam hành động nhanh nhẹn, trực tiếp nhảy sang một bên, tránh khỏi tầm nhìn của Chúc Cửu Âm.

“Keng!” Lập tức, lớp vảy trên toàn thân A Đại phát ra tiếng ma sát chói tai, va chạm trực diện với Chúc Cửu Âm.

“Rầm.” Hai con quái vật khổng lồ va vào nhau, tạo ra một làn sóng xung kích cực lớn, lan rộng ra xung quanh.

Trong thung lũng, xương cốt trên mặt đất đều bị làn sóng xung kích này hất tung đi.

“Gràooo.” Nhưng chênh lệch về kích thước là quá lớn, thể tích của Chúc Cửu Âm gần như gấp năm lần A Đại, trong cú va chạm, A Đại đã chịu thiệt.

Nó bị Chúc Cửu Âm húc văng về phía sau, nhưng lại không bị thương.

Lớp vảy trên người nó, cứng như nham thạch địa ngục, bảo vệ

thân thể nó.

"Vãi, con rắn này trâu bò thật, không sao cả." Hạo Thiên Chân và những người khác chứng kiến cảnh tượng chấn động này, họ bị sức phòng ngự kinh khủng của A Đại làm cho kinh ngạc.

Bị Chúc Cửu Âm húc mạnh như vậy mà không hề hấn gì.

"Nhìn kia kìa." Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ vào vách đá đối diện.

Chỉ thấy con khỉ to lớn kia không biết từ lúc nào đã leo lên vách đá, đang dùng tay bám vào một cỗ quan tài treo.

Đợi sau khi con mãng xà và Chúc Cửu Âm va chạm, Chúc Cửu Âm dường như có chút kinh ngạc.

Nó lập tức nhảy xuống từ chỗ quan tài treo.

"Bốp!" Tiểu Tam chụm hai chân lại, giáng một cú trời giáng lên đầu Chúc Cửu Âm.

Đồng thời, hai tay nó nắm thành quyền, liên tục đấm mạnh vào hộp sọ của Chúc Cửu Âm.

"Gàooo." Sức mạnh của Cự Lực Minh Viên trực tiếp đấm cho Chúc Cửu Âm đau điếng.

"Binh binh binh!" "Âm âm âm!" "Gào gào gào!" Cự Lực Minh Viên chớp lấy cơ hội, đấm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, giống như một chiến thần, đứng trên đầu Chúc Cửu Âm mà đấm vào hộp sọ nó.

Chúc Cửu Âm kêu lên thảm thiết, dường như đã bị chọc giận, cơ thể nó lập tức lật nhào, cái đầu to lớn lắc qua lắc lại, cố gắng hất Cự Lực Minh Viên xuống.

Thế nhưng, Cự Lực Minh Viên lại trực tiếp bám chặt lấy cái sừng trên đầu Chúc Cửu Âm, tay không dùng được thì nó dùng chân đá.

Khỉ vốn sinh ra đã linh hoạt, Chúc Cửu Âm nhất thời không thể

hất nó xuống khỏi đầu mình được.

Con khỉ trên đỉnh đầu cứ liên tục đá mạnh vào hộp sọ nó, tuy sát thương gây ra có hạn.

Nhưng tính sỉ nhục lại cực kỳ lớn.

"Vãi, Hầu ca quá dũng mãnh!" "Hầu ca trâu bò!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử, ba người thấy Cự Lực Minh Viên dũng mãnh, hiếu chiến như vậy, liền hét lên trâu bò.

Họ chưa bao giờ thấy Chúc Cửu Âm, vốn như một vị thần, lại bị một con khỉ bắt nạt như thế.

"Ặc… Nhưng mà cũng vô dụng thôi, Hầu ca tuy lợi hại, nhưng da của Chúc Cửu Âm quá dày, căn bản không đánh thủng được." "Đúng vậy, nếu Hầu ca có một cây Gậy Như Ý thì tốt rồi, một gậy đập chết Chúc Cửu Âm." "Xem Tây Du Ký nhiều quá rồi hả.

Nó lại không phải Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không." Hạo Thiên Chân liếc Bàn Tử một cái, nhìn Chúc Cửu Âm đang bị Cự Lực Minh Viên bắt nạt, lăn lộn trên mặt đất, muốn hất con khỉ kia xuống.

Con khỉ thì bám chặt lấy cái sừng trên đầu nó, rồi từng cước từng cước đá vào đầu nó.

Hắn cảm thấy Chúc Cửu Âm thật sự quá xui xẻo.

"Gàooo." Nhưng rất nhanh, Chúc Cửu Âm dường như đã bị con khỉ chọc giận hoàn toàn, thấy không hất được nó xuống, nó liền nghĩ ra một cách khác.

Nó trực tiếp đâm đầu vào vách núi bên cạnh.

"Mẹ kiếp, Chúc Cửu Âm cũng ác thật, hất không xuống được thì lão tử đâm chết mày." "Chơi bẩn quá, không chơi lại thì chơi trò này." Bàn Tử kinh ngạc hét lên.

“Chít chít.” Cự Lực Minh Viên thấy Chúc Cửu Âm phát điên muốn đâm chết mình, biết là phải rời đi.

Thế là, nó lại đá mạnh vào đầu Chúc Cửu Âm một cái nữa, rồi trực tiếp nhảy xa mấy chục mét, đến bên cạnh A Đại.

Chương 64

“Grừ.” A Đại nhìn nó, kêu lên một tiếng, dường như đang nói: Huynh đệ, làm tốt lắm.

“Chít chít.” Con khỉ đắc ý nhe răng, chỉ vào Chúc Cửu Âm kêu chít chít, dường như đang nói lão già này cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Hừ.

Hoàn toàn chọc giận Chúc Cửu Âm rồi, chờ chết đi, lũ súc sinh.” Uông Tàng Hải cũng tức muốn chết, hai đứa này tuy không làm gì được Chúc Cửu Âm, nhưng rất khó đối phó.

Nhưng không sao, vì hắn biết, cơn thịnh nộ của Chúc Cửu Âm đã bị kích phát hoàn toàn.

“Gàooo.” Sau khi Chúc Cửu Âm đâm nát một mảng vách núi, nó lập tức quay đầu lại, ánh mắt đỏ rực giận dữ nhìn A Đại và con khỉ.

Ngay sau đó, nó há miệng ra, trong miệng nó, một luồng nhiệt độ kinh hoàng đang nhanh chóng hình thành.

“Vãi, nó sắp phun lửa!!!” “Thằng này biết phun lửa!” Mọi người đều tưởng Chúc Cửu Âm sắp phun lửa, vì họ cảm nhận được nhiệt độ trong miệng nó đang tăng cao.

Thế nhưng, thứ mà Chúc Cửu Âm phun ra tiếp theo không phải là lửa, mà là một loại chất lỏng còn đáng sợ hơn cả lửa.

Chất lỏng cổ xưa mang theo nhiệt độ kinh hoàng, kèm theo một mùi chua khó ngửi.

“Axit sunfuric!

Nồng độ cực kỳ cao.” Một loại chất lỏng tương tự như axit

sunfuric phun thẳng về phía A Đại và Tiểu Tam.

"Toang rồi, Chúc Cửu Âm chơi bẩn, dùng đại chiêu rồi, với một cú phun này, con mãng xà và con khỉ kia không chết cũng phải lột một lớp da." "Tốc độ nhanh như vậy, không thể nào tránh được." Khoảng cách giữa hai bên rất gần, Chúc Cửu Âm lại đột ngột tấn công, lượng axit phun ra quá nhiều, với thân hình khổng lồ của nó, cơ bản đã bao phủ toàn bộ diện tích thung lũng trước mặt.

Xích Lân Cự Mãng và Cự Lực Minh Viên, cùng với Thái thúc, Lương sư gia bốn người ở phía sau, tất cả đều nằm trong phạm vi tấn công.

"Grừm." "Chít chít." A Đại và con khỉ có chút hoảng sợ, có lẽ chúng cảm nhận được axit sunfuric có thể gây ra sát thương kinh khủng cho chúng. 【Đinh, có muốn tiêu hao 5000 tích phân, triệu hồi Thiên Thủy không?】 Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân và những người khác ở phía trên sơn động đột nhiên thấy một bức tường nước xuất hiện giữa Chúc Cửu Âm và con khỉ cùng mãng xà.

Giống như một cơn sóng thần kinh thiên động địa, xuất hiện một cách đột ngột.

"Xèoooo!" Axit sunfuric mạnh mà Chúc Cửu Âm phun ra đều bị tường nước chặn lại, axit gặp nước, phát ra tiếng "xèo xèo" chói tai, cùng với một mùi cực kỳ khó ngửi lan tỏa trong sơn động.

Sau khi chặn được axit, tường nước lập tức biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Chỉ có một vũng nước trên mặt đất chứng minh mọi chuyện vừa rồi không phải là ảo giác.

"Vãi!" "Gặp ma rồi!" "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Ai đang sử dụng pháp thuật?" Con ngươi của Hạo Thiên Chân và những

người khác gần như lồi ra ngoài, bức tường nước đột nhiên xuất hiện vừa rồi, giống hệt như pháp thuật, khiến họ vĩnh viễn không thể hiểu nổi nó đã xuất hiện như thế nào.

"Có sương mù rồi." Tiểu Ca nhíu mày.

Phía dưới thung lũng, trong nháy mắt đã bị sương mù bao phủ.

Sương mù nhanh chóng lan rộng, chỉ trong mười mấy giây, Hạo Thiên Chân và những người khác đã không thể nhìn thấy tình hình bên trong thung lũng nữa.

"Sương mù u hồn, đúng là Sương mù u hồn, trong mộ dưới đáy biển tôi cũng đã thấy qua." Nhìn thấy sương mù, họ nhớ lại những gì đã trải qua trong mộ dưới đáy biển.

"Sương mù xuất hiện, liệu có phải bóng người mà tôi thấy trong mộ dưới đáy biển cũng đã đến rồi không?" Hạo Thiên Chân đột nhiên thốt ra một câu nói mơ hồ.

Câu nói này khiến sắc mặt của Bàn Tử và Tiểu Ca đại biến.

"Diệp Thiên Đế!" "Diệp Thiên Đế!" Hai người buột miệng nói ra.

Lúc ở trong mộ dưới đáy biển, trong ánh sáng mê hoặc của thi hương, họ đã lờ mờ nhìn thấy một bóng người, bóng người đó dường như đã giết A Ninh và Hoắc Tú Tú.

Sau đó Hoắc Tú Tú và A Ninh lại quay về như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cả ba người đều nghĩ rằng bóng người đó chỉ là ảo giác.

Nhưng bây giờ… "Chắc là không phải đâu, chúng ta không nhìn thấy tình hình bên dưới, cứ chờ đã." Bên trong mộ đạo.

Diệp Thu và Lý Thuần Phong chậm rãi bước ra từ bên trong.

Sương mù u hồn đương nhiên là do hắn triệu hồi ra, vừa rồi ở bên

trong, Diệp Thu thấy Chúc Cửu Âm phun ra chất lỏng giống như axit sunfuric mạnh.

Hắn biết A Đại và con khỉ không thể chống đỡ nổi, diện tích tấn công quá lớn, không có cách nào để trốn.

Bất đắc dĩ, Diệp Thu chỉ có thể tiêu hao 5000 tích phân, triệu hồi một bức tường nước.

Cảm nhận được có hơi thở người sống bên ngoài, Diệp Thu không muốn để người khác nhìn thấy, nên đã triệu hồi Sương mù u hồn để che khuất tầm nhìn của họ.

"Đạo hữu, thủ đoạn của ngài thật sự giống như thần tiên vậy." Dù đây không phải là lần đầu tiên chứng kiến thủ đoạn của Diệp Thu, Lý Thuần Phong vẫn bị chấn động đến mức không nói nên lời.

Tự dưng tạo ra địa cung, triệu hồi tường nước.

Sương mù u hồn bên ngoài chắc chắn cũng là do hắn làm ra.

Lý Thuần Phong cảm thấy, vị đạo hữu Diệp Thu này thật sự quá thần bí, chẳng lẽ là thần tiên?

"Chúc Cửu Âm?" Diệp Thu cười nhạt, không trả lời câu hỏi của Lý Thuần Phong, nhìn con quái vật khổng lồ kia, tấm tắc khen ngợi.

Phải công nhận, Chúc Cửu Âm thật sự là âm thú lớn nhất mà hắn từng thấy.

Thân dài trăm mét, cơ thể thật sự to như một chiếc xe tải lớn, toàn thân phủ đầy vảy đen, trán có sừng, trông giống rồng nhưng không phải rồng, giống rắn nhưng không phải rắn.

Trông vô cùng bá khí, uy vũ phi phàm.

"Bá chủ dưới lòng đất Tần Lĩnh, Chúc Cửu Âm, không ai biết nó có từ khi nào, dù sao thì lúc bần đạo được hạ táng, dường như nó đã

ở đây nhiều năm rồi.” “Chúc Cửu Âm bình thường đều ở trong hang động sâu dưới lòng đất, trước đây thường có người tổ chức các buổi tế lễ lớn ở đây, gia súc, con người, đều bị ném xuống, trở thành thức ăn cho nó.” “Sau này bộ tộc đó dường như đã biến mất, đã mấy trăm năm không có hoạt động tế lễ lớn nào được tổ chức.” Những gì Lý Thuần Phong biết cũng không nhiều.

Chỉ biết rằng, Chúc Cửu Âm đã tồn tại rất lâu, có lẽ là thần thú bảo hộ của một bộ tộc nào đó, thường có người đến đây tế lễ, cúng bái.

Chỉ là sau này bộ tộc đó đã biến mất, không bao giờ quay lại nữa.

Diệp Thu gật đầu, trong lòng thì đang suy tính, nên làm thế nào để giết chết con quái vật này.

“Gàooo.” Nhưng, Chúc Cửu Âm dường như cũng đã nhìn thấy hắn, không biết vì sao, nó không có ý định tiếp tục tấn công.

Ngược lại, nó nhìn sâu vào Diệp Thu một cái, rồi quay đầu bỏ đi.

Rất nhanh, nó đã biến mất trong thung lũng.

“Thằng này sợ chết à.” Diệp Thu ngẩn người, Chúc Cửu Âm dường như biết hắn chuẩn bị giết nó nên đã chạy mất.

“Huyết thi kia cũng không thấy đâu nữa.” Lý Thuần Phong cũng ngạc nhiên, bá chủ dưới lòng đất Tần Lĩnh đường đường, nhìn thấy Diệp Thu liền bỏ chạy.

“Đạo hữu, Chúc Cửu Âm dường như sợ ngài.” “Không phải.” Diệp Thu lắc đầu.

Chúc Cửu Âm có lẽ không sợ hắn.

“Tôi đoán, có lẽ là do chất lỏng giống axit sunfuric mà nó vừa phun ra đã làm tổn hao cơ thể nó rất nhiều, nên nó cần nghỉ ngơi, mới bỏ

đi.” Diệp Thu đoán không sai, sau khi Chúc Cửu Âm phun axit sunfuric, nó sẽ bị tiêu hao rất lớn, ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Không phải nó sợ Diệp Thu, mà là một đòn không làm bị thương A Đại và con khỉ, nó biết hai kẻ này khó đối phó, nên tạm thời rút lui.

“Linh trí cũng không thấp.” “A Đại, Tiểu Tam, chúng ta về thôi.” Uông Tàng Hải kia đã chạy mất dạng, với sự quen thuộc của hắn ta với nơi này, Diệp Thu muốn tìm hắn thật sự rất khó khăn.

Nhưng không sao, hắn không đi tìm Uông Tàng Hải, đối phương chắc chắn sẽ tìm đến hắn.

Giết hắn ta chỉ là chuyện sớm muộn.

“Đúng rồi, đến mộ của hắn xem có bảo bối gì không, trực tiếp dọn sạch, coi như thu chút tiền lãi.” Huyết thi mà Uông Tàng Hải chiếm giữ, dù sao cũng là một ngôi mộ thời Tây Chu, nếu bên trong có một vài bảo vật kỳ lạ, có thể đổi lấy tích phân thì chắc chắn lời to.

Cho dù không có, khoắng sạch những thứ có giá trị trong mộ, sau này để A Ninh mang ra ngoài bán, cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

“Đạo trưởng, chúng ta đến mộ của huyết thi kia dạo một vòng, xem có thứ gì tốt không.” Lời của Diệp Thu khiến Lý Thuần Phong ngẩn người, nhưng ngay sau đó ông ta liền cười gian gật đầu.

“Bần đạo dẫn đường.” Lý Thuần Phong nghèo mà, ông ta biết, trong mộ của huyết thi có không ít thứ tốt.

Thậm chí có những thứ, Lý Thuần Phong cũng đã thèm nhỏ dãi từ lâu.

Bây giờ có cơ hội đi cướp bóc, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Đi thôi.” Diệp Thu vẫy tay với A Đại và con khỉ, rồi quay người

rời đi.

Còn về đám người Thái thúc, hắn không thèm liếc mắt nhìn.

Bởi vì những người đó đang bị lạc trong Sương mù u hồn, Diệp Thu biết, sớm muộn gì họ cũng sẽ chết.

Hà tất phải làm chuyện thừa thãi.

Diệp Thu và Lý Thuần Phong rời đi, lần này để cứu A Đại và con khỉ, đã tiêu tốn 5000 điểm tích phân, nói không đau lòng là nói dối. 5000 tích phân, triệu hồi một bức tường nước, thật sự không đáng chút nào.

"Xem ra phải tiếp tục tiến hóa cho hai đứa nhóc này, nhất định phải làm." Trận chiến hôm nay, Diệp Thu hiểu rõ, chỉ dựa vào A Đại và con khỉ hiện tại, để giết Chúc Cửu Âm, lấy nội đan là rất khó khăn.

Hai đứa nhóc tuy hung hãn, nhưng Chúc Cửu Âm da dày thịt béo, căn bản không đánh thủng được.

Chương 65

Tiếp tục tiến hóa, có lẽ có thể giết được nó.

Nhưng tất cả đều cần tích phân.

Sau khi họ rời đi, sương mù trong thung lũng vẫn chưa tan, Sương mù u hồn tạm thời này có hiệu lực trong hai giờ.

Mấy người Hạo Thiên Chân không nhìn thấy tình hình bên dưới, nhưng vì đứng xa nên không bị Sương mù u hồn ảnh hưởng.

Thái thúc, Lương sư gia, Vương lão bản, Lão Dương bốn người thì đang loanh quanh trong sương mù, tạm thời bị mắc kẹt.

"Rốt cuộc bên dưới có chuyện gì vậy, một chút âm thanh cũng không có?" Bàn Tử không nhìn thấy, có chút sốt ruột.

Hắn rất muốn biết, bóng người bí ẩn trong mộ dưới đáy biển rốt cuộc có ở đây không.

"Đừng vội, chúng ta đợi sương mù tan rồi nói." Hạo Thiên Chân tuy cũng muốn biết, nhưng không dám xuống ngay bây giờ.

Nếu không, trong sương mù, chỉ cần tùy tiện gặp một trong mấy con quái vật kia, họ đều phải bỏ chạy.

Trừ khi gặp huyết thi, Tiểu Ca có thể đánh một trận.

Còn lại ba con quái vật lớn kia, thôi bỏ đi.

Không thể chọc vào được.

Bàn Tử cười hì hì: "Lần này đến đây thật đáng giá, tôi nghi ngờ mộ của Diệp Thiên Đế ở ngay đây." "Chỉ cần chúng ta tìm được mộ, đào mộ của Diệp Thiên Đế lên, không chừng có thể giải trừ lời nguyền trên người, như vậy chúng ta không cần đi tìm Mục Trần

Châu nữa.” “Không sai.” Hạo Thiên Chân gật đầu, rõ ràng đồng ý với lời của Bàn Tử.

“Tiểu tam gia, chẳng lẽ cậu quên mất thứ có thể triệu hồi tường nước vừa rồi sao?” Đúng lúc này, Phan Tử yếu ớt nói một câu.

Hai người đang thảo luận làm thế nào để đào mộ của Diệp Thiên Đế, giải trừ lời nguyền.

Nhưng kẻ có thể triệu hồi tường nước mới là nhân vật lợi hại.

Mọi người thậm chí còn chưa nhìn thấy mặt kẻ đó.

Với thủ đoạn như vậy, ngoài thần tiên ra, Phan Tử không nghĩ ra được ai khác.

“Hít.” “Thiên Chân, tôi thấy chúng ta rút lui đi, ở đây quá nguy hiểm.” Phan Tử vừa nhắc nhở, hai người liền tỉnh ngộ.

Chúc Cửu Âm, con mãng xà khổng lồ, con khỉ kia và huyết thi đã đủ lợi hại rồi.

Bây giờ lại có thêm một thứ không biết là gì, một kẻ có thể sử dụng pháp thuật, còn lợi hại hơn bốn kẻ kia nhiều.

Không chừng, đó là một con Tống tử già đã sống mấy nghìn năm, biết pháp thuật, loại Tống tử cấp bậc đó, thật đáng sợ.

Bàn Tử có chút hoảng sợ, không muốn tiếp tục đi sâu vào nữa.

Hạo Thiên Chân nghe vậy cũng thấy hoang mang trong lòng.

Hắn nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca mặt không cảm xúc, chỉ mở miệng nói: “Nghe theo cậu.” Rõ ràng đã giao quyền quyết định cho Hạo Thiên Chân.

“Hay là chúng ta biểu quyết giơ tay đi, đồng ý rút lui thì giơ tay, đồng ý tiếp tục đi sâu thì không giơ tay, 3...2...1!” Hạo Thiên Chân nói

xong.

Nhìn một vòng, không một ai giơ tay.

“Tên béo chết tiệt, tôi biết cậu sẽ không cam tâm mà.” Hạo Thiên Chân bực bội liếc Bàn Tử một cái.

“Hì hì.

Đã đến đây rồi, nếu không mang chút đồ về, Bàn gia sao có thể cam tâm được chứ.” “Đi thôi, Tiểu tam gia, để Bàn gia dẫn cậu đi tìm bảo bối.” Bàn Tử cười hì hì.

Đợi rất lâu, sương mù trong thung lũng cuối cùng cũng tan, bốn người lập tức đi xuống thung lũng phía dưới.

Khi họ xuống đến nơi, Thái thúc, Lương sư gia bốn người đã sớm biến mất.

Không biết đã đi vào từ lúc nào.

Bốn người Hạo Thiên Chân cũng lập tức tiến vào mộ đạo, cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng phía trước đột nhiên nhảy ra một con huyết thi.

Phía bên kia, Diệp Thu và Lý Thuần Phong hai người, men theo sơn động giống như mê cung, đi rất lâu cuối cùng cũng đến trước một cánh cửa mộ.

Nếu không có Lý Thuần Phong dẫn đường, Diệp Thu thật sự sẽ bị lạc trong thế giới dưới lòng đất như mê cung này.

Thật sự quá lộn xộn.

“Đạo hữu có lẽ không biết, mê cung Tần Lĩnh là một rào cản tự nhiên, có thể mê hoặc những kẻ trộm mộ.” “Trong mê cung, còn có rất nhiều nhện mặt người và trống ly cổ, có cả tinh tinh và dã thú bị trống ly cổ khống chế, vô cùng nguy hiểm.” “Đương nhiên, những thứ này

đối với chúng ta không có nguy hiểm gì, nhưng tuyệt đối có thể giết sạch tất cả những kẻ trộm mộ đến đây." "Dưới sự bảo vệ tự nhiên như vậy, có người đã chọn xây dựng mộ thất ở đây." Lý Thuần Phong biết không ít, bởi vì lúc đầu sở dĩ ông ta chọn mộ thất ở đây.

Là vì đã nhìn trúng điều kiện của nơi này.

Tuyệt đối sẽ không bị người ta trộm mộ.

"Không phải bần đạo khoác lác, đạo hữu có biết không, mộ của bần đạo tuy không lớn bằng của người khác, nhưng tuyệt đối là ẩn giấu nhất, dù có thêm nghìn năm nữa, cũng tuyệt đối sẽ không có kẻ trộm mộ nào vào được mộ của ta." "Trong mộ của ta, không chỉ được bần đạo thiết lập Huyền Hồn Thê, mà còn có Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng bảo vệ, bất kể là kẻ trộm mộ nào, tuyệt đối không thể tiến vào địa cung của bần đạo." Nói rồi, Lý Thuần Phong bắt đầu khoe khoang về mộ thất của mình với Diệp Thu.

Xem ra ông ta rất tự hào về lựa chọn và thiết kế mộ thất của mình.

Vô cùng tự tin, tuyệt đối không có kẻ trộm mộ nào có thể tiến vào mộ thất để trộm đồ.

"Vậy sao?" Diệp Thu không biết có nên nói cho ông ta biết không.

Có lẽ không lâu sau, mộ của ông ta sẽ bị một người tên là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, cùng với một số kẻ ngốc trong Tần Lĩnh phá hủy.

Nhưng bây giờ vì sự xuất hiện của Diệp Thu, tình tiết dường như đã thay đổi.

Hắn cũng không rõ, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương có ở trong mê cung Tần Lĩnh không.

"Cạch!" Lý Thuần Phong dường như khá quen thuộc với lăng mộ Tây Chu, biết cơ quan mở cửa mộ ở đâu.

“Thật không dám giấu, bần đạo đã sớm thèm nhỏ dãi mấy cái đỉnh dùng để tế lễ trong lăng mộ Tây Chu này rồi.” Đối mặt với ánh mắt của Diệp Thu, Lý Thuần Phong dường như có chút ngượng ngùng, vội vàng giải thích một câu.

Ông ta thường xuyên lén lút đến trước cửa, nhưng cũng chỉ đến đó thôi, không dám đi xa hơn.

Uông Tàng Hải không ít lần bắt nạt Lý Thuần Phong.

“Vào thôi.” Diệp Thu không nói gì, dẫn theo A Đại và con khỉ, cùng Lý Thuần Phong tiến vào lăng mộ Tây Chu.

“Ối, không ít đồ tốt đâu.” Tiến vào trong mộ thất, tìm được hố chôn đồ tùy táng, bên trong có rất nhiều đồ tốt.

Toàn bộ là đồ đồng, những thứ này Diệp Thu không lấy, vì ở bên ngoài không thể bán được.

Nhưng Lý Thuần Phong lại rất hứng thú với những chiếc đỉnh đồng có chữ trên đó.

“Không sai, những chiếc đỉnh này, trên đó thật sự ghi lại Hà Đồ Lạc Thư hoàn chỉnh.” Là một đạo sĩ chuyên nghiên cứu thiên văn tinh tượng, Dịch Kinh bát quái, Lý Thuần Phong vô cùng say mê những thứ này.

Trong hố chôn đồ tùy táng, có hai chiếc đỉnh đồng khổng lồ, trên đó ghi lại Hà Đồ và Lạc Thư.

Lại còn là bản hoàn chỉnh.

“Bần đạo xin nhận vậy.” Lý Thuần Phong như nhặt được báu vật, khiêng hai chiếc đỉnh đồng ra, chuẩn bị lát nữa mang đi.

Diệp Thu không hứng thú với những thứ này, đang tìm kiếm xem có thứ gì có thể hấp thu đổi lấy tích phân không.

Nhưng tìm rất lâu, Diệp Thu cũng không phát hiện ra thứ gì có thể hấp thu đổi lấy tích phân.

Lăng mộ Tây Chu rất lớn, nhưng mộ thất chôn đồ tùy táng lại không nhiều.

Đi một hồi, họ đến chủ mộ thất.

Ban đầu, Diệp Thu đã không còn hy vọng. 【Đinh, phát hiện vật phẩm có thể hấp thu.】 Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên thông báo, sắc mặt Diệp Thu vui mừng, theo hướng dẫn nhanh chóng đến trước quách ở chính giữa mộ thất. 【Phát hiện Phù Tang Thần Mộc, có hấp thu không?】 Phù Tang Thần Mộc?

Cỗ quách trước mắt, bên ngoài được điêu khắc từ một loại đá đen không rõ tên, vô cùng to lớn và bá khí.

Vừa rồi Diệp Thu không để ý.

Thì ra bên trong quách được làm từ Phù Tang Thần Mộc.

Ba loại thần mộc trong truyền thuyết.

Phù Tang, Kiến Mộc, Côn Luân Thần Mộc.

Ba loại thần mộc này đều vô cùng hiếm có, nhưng chỉ cần có được, làm thành quách đều có công hiệu đặc biệt.

Côn Luân Thần Mộc bảo vệ thi thể vạn năm không mục nát.

Kiến Mộc được cho là có thể khiến linh hồn vĩnh viễn tồn tại trong thi thể.

Chương 66

Phù Tang Thần Mộc thì có thể không ngừng tiến hóa thi thể, thậm chí trong lời đồn, chỉ cần thời gian đủ lâu, còn có hiệu quả thần kỳ là chết đi sống lại.

"Uông Tàng Hải cưỡng ép chiếm đoạt thân thể huyết thi, là vì muốn chết đi sống lại sao?" Diệp Thu vuốt cằm.

Uông Tàng Hải chiếm lĩnh nơi này, không biết dùng cách gì, đã dung nhập linh hồn vào trong huyết thi, có lẽ có liên quan mật thiết đến kế hoạch trường sinh.

Trong đó, quách Phù Tang Thần Mộc có lẽ là quan trọng nhất.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta xin nhận." Không lấy thì phí, nếu là thứ Uông Tàng Hải cần, Diệp Thu tự nhiên sẽ không để lại cho hắn.

"Hấp thu." 【Đinh, hấp thu Phù Tang Thần Mộc thành công, nhận được 5 vạn điểm tích phân.】 Trước kia lão già kia tặng cho Diệp Thu một đoạn Côn Luân Thần Mộc, Diệp Thu hấp thu xong cũng chỉ nhận được 2 vạn điểm tích phân.

Quách Phù Tang Thần Mộc có thể nhận được 5 vạn điểm tích phân, quả thực là một niềm vui bất ngờ.

"Không tệ." Diệp Thu hài lòng, đang chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy dưới quách, sau khi Phù Tang Thần Mộc biến mất, lộ ra một chiếc hộp gỗ âm trầm tinh xảo.

"?" Chiếc hộp rất lớn, dài gần một mét rưỡi, rộng cũng gần một mét.

Chiếc hộp được giấu dưới Phù Tang Thần Mộc.

Nếu không phải Diệp Thu hấp thu quách Phù Tang Thần Mộc, chiếc hộp này có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không lộ ra.

Thật sự giấu quá kỹ.

"Giấu kỹ như vậy, chắc chắn là đồ tốt." Cầm chiếc hộp lên, cảm giác rất nặng, phải biết rằng sức mạnh hiện tại của Diệp Thu đã lên tới 150 điểm.

Người bình thường chỉ có chưa đến 20 điểm sức mạnh.

Diệp Thu đã mạnh hơn người bình thường gấp 7 lần.

Vậy mà cũng cảm thấy chiếc hộp này nặng.

Thứ bên trong chắc chắn không đơn giản.

"Ơ, đạo hữu có vật gì vậy?

Dưới quách giấu đồ tốt à?" Lý Thuần Phong thấy Diệp Thu lấy ra một chiếc hộp gỗ âm trầm lớn từ trong quách, ngạc nhiên bước tới.

A Đại và con khỉ cũng vây quanh Diệp Thu, tò mò nhìn chiếc hộp gỗ âm trầm này.

Diệp Thu mở chiếc hộp ra, sau khi nhìn thấy thứ bên trong, lập tức có chút thất vọng.

Tưởng là gì, thì ra là một món vũ khí.

Một chiếc rìu Hoàng Việt, cán rìu dài gần một mét, thân rìu rất lớn, lưỡi rìu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chứng tỏ thứ này rất sắc bén.

Diệp Thu tuy cũng thích vũ khí, nhưng không hứng thú với loại rìu.

Thứ này quá nặng, không thích hợp để sử dụng.

Không để ý, Diệp Thu chuẩn bị vứt nó đi.

"Đạo hữu đừng động, đừng động, để bần đạo xem xem." Lý

Thuần Phong lại ngăn cản hành động của hắn.

"Đạo trưởng có hứng thú với vũ khí à?" Diệp Thu ném chiếc rìu cho ông ta.

Lý Thuần Phong sau khi đỡ lấy, cảm thấy vô cùng nặng, mắt sáng lên, rồi vừa xem vừa trả lời Diệp Thu: "Bần đạo lại không thích đánh đấm chém giết, tự nhiên không hứng thú với vũ khí." "Nhưng." "Nếu bần đạo không đoán sai, vũ khí này hẳn là một món bảo bối." Lý Thuần Phong học rộng tài cao, nếu không cũng không thể lừa được Lý Thế Dân coi trọng mình như vậy.

Lão già này có thực tài.

"Rìu này có lai lịch à?" Diệp Thu tò mò.

Chẳng lẽ chiếc rìu bình thường này lại có gì đặc biệt sao?

"Đừng vội, để bần đạo xem kỹ, xem kỹ." Lý Thuần Phong nghiên cứu kỹ lưỡng, rất nhanh đã phát hiện ra một chữ văn tự Tây Chu trên chiếc rìu.

"Cơ!" "Không sai, là nó rồi.

Đạo hữu vận khí tốt thật, đúng là một món bảo bối." Thấy Diệp Thu tò mò, ông ta giải thích: "Đạo hữu có biết Chu Võ Vương Cơ Phát không?" "Biết chứ." Cơ Phát ai mà không biết.

"Vậy thì đúng rồi, tương truyền Chu Võ Vương Cơ Phát có một thanh thần binh lợi khí, rìu Hoàng Việt, đầu rìu tương truyền do Khương Tử Nha truyền thụ, là một món tiên khí, không chỉ sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, quan trọng nhất là." "Rìu Hoàng Việt chuyên khắc chế tiên nhân, khi đối chiến chỉ cần xuất ra rìu Hoàng Việt, pháp lực của tiên nhân sẽ bị phong tỏa, không thể thi triển, đúng là một món thần binh lợi khí." Lý Thuần Phong giới thiệu cho Diệp Thu, nhưng Diệp Thu nghe xong lại lắc đầu.

Những gì Lý Thuần Phong nói, giống như trong Phong Thần Diễn Nghĩa vậy.

Thời kỳ Tây Chu chính thống, làm gì có nhiều thần tiên như vậy.

Nhưng rìu Hoàng Việt, tuy không phải tiên khí, nhưng cũng là một món vũ khí hiếm có.

Diệp Thu không dùng đến.

Nhưng có một kẻ có thể dùng đến.

Cầm rìu Hoàng Việt, Diệp Thu trực tiếp chém vào quách đá bên cạnh.

Keng!

Chiếc quách đá đen ngòm, trực tiếp bị chém đôi, vết cắt sắc bén và bằng phẳng.

"Không tệ." "Tiểu Tam, sau này thứ này cho ngươi dùng." Cự Lực Minh Viên sức mạnh lớn, kích thước cũng vừa phải, cho nó dùng rìu Hoàng Việt là thích hợp nhất.

"Chít chít." Con khỉ nhận lấy rìu Hoàng Việt, múa vài đường, hài lòng gật đầu, dường như rất thích.

Nó nhe răng với Diệp Thu, tỏ ý cảm ơn.

"Ta làm cho ngươi một cái bao rìu, như vậy bình thường có thể đeo rìu sau lưng." Cứ cầm rìu trên tay mãi cũng không phải là chuyện hay.

Diệp Thu từ thương thành của hệ thống mua cho nó một cái bao rìu, để nó có thể đeo rìu sau lưng khi không có việc gì.

Sau khi làm xong, con khỉ trông quả thực uy vũ hơn rất nhiều.

Trên người đeo một chiếc rìu Hoàng Việt, trông sát khí đằng đằng,

giống như một chiến tướng thời cổ đại.

"Nếu cho nó thêm một bộ khôi giáp nữa thì tốt.

Nhưng chuyện này để sau đi." Tiểu gia hỏa này nếu mặc thêm một bộ khôi giáp nữa thì gần giống Mỹ Hầu Vương rồi, chỉ là một người vũ khí là Gậy Như Ý, một người vũ khí là rìu Hoàng Việt.

Lấy được Phù Tang Thần Mộc, nhận được 5 vạn điểm tích phân, tìm được cho con khỉ một món vũ khí vừa tay.

Chuyến đi đến lăng mộ Tây Chu này không lỗ.

"Đi thôi." Tiếp tục tìm kiếm một lúc lâu, cũng không phát hiện ra thứ gì có thể tiếp tục hấp thu.

Diệp Thu mang theo một số đồ ngọc khí, kim khí trong cổ mộ.

Những đồ ngọc khí và kim khí này không giống như đồ đồng không thể mua bán.

Trên chợ đen có người dám mua, giá cả đắt đỏ.

Đợi A Ninh đến, để cô ấy mang ra ngoài bán, cũng không tệ.

Hai thi nô, nhà Hoắc Tú Tú có tiền, không cần để ý đến những thứ này.

Nhưng A Ninh dường như rất cần tiền, hình như là vì gia đình cô ấy.

Nguyên nhân cụ thể Diệp Thu không biết.

Nhưng là thi nô của mình, phải đối xử tốt một chút.

Lý Thuần Phong khiêng một chiếc đỉnh đồng to lớn, chiếc đỉnh đồng còn lại, Diệp Thu để con khỉ giúp khiêng.

Hai người hai thú rời khỏi lăng mộ Tây Chu, xuyên qua đường hầm dưới lòng đất như mê cung, trở về trước mộ của Lý Thuần

Phong.

"Đa tạ đạo hữu, đa tạ Hầu ca." Lý Thuần Phong có được bản hoàn chỉnh Hà Đồ và Lạc Thư, vui mừng muốn bắt đầu nghiên cứu.

Vì vậy sau khi tạm biệt Diệp Thu, ông ta chuẩn bị bế quan một thời gian, chuyên tâm nghiên cứu món đồ tốt mà mình đã khao khát từ lâu.

Diệp Thu gật đầu, trở về địa cung mộ thất.

Con khỉ nghịch ngợm vũ khí vừa có được, sau khi về liền khoe khoang với Thi Miết Vương lão nhị.

Lão nhị linh trí thấp, chỉ ở mức độ trẻ em mấy tuổi.

Tự nhiên phối hợp.

Khiến con khỉ vui mừng khôn xiết.

A Đại thấy bộ dạng hèn mọn đó, khinh thường bĩu môi.

Chương 67

Ba đứa nhóc chơi đùa, Diệp Thu thì thảnh thơi nằm trên ghế, trong lòng đang suy tính chuyện.

"Việc tạo ra một vương triều cầu tiên biến mất trong lịch sử, cũng có thể bắt đầu tiến hành rồi." Diệp Thu vẫn luôn suy nghĩ, làm thế nào để tạo ra một vương triều cầu tiên biến mất trong lịch sử.

Và để nhiều người tin tưởng hơn.

Mãi đến vừa rồi, trong đầu hắn đột nhiên có chút manh mối.

Lúc ở Tinh Tuyệt cổ thành ở Tây Vực, hắn đã dùng Huyền Phù Thiên Cung thần điện và Cửu Long Kéo Quan để lừa Cửu Môn.

Sau đó thu hút người của Uông gia, lấy được Xà Mi Đồng Ngư.

Diệp Thu nghĩ, muốn để người ta tin tưởng, vậy thì hoàn toàn có thể tạo ra một ngôi mộ kinh thế hãi tục.

Không chỉ là mộ, mà phải có cả di chỉ cổ thành.

Trong ngôi mộ này, phải có những thứ thần kỳ mà người ta vĩnh viễn không thể tưởng tượng được, trong di chỉ cổ thành cũng phải để lại đủ manh mối.

Sau đó, tìm một cơ hội, để người ta phát hiện ra di chỉ cổ thành, tiến vào đại mộ.

Khảo cổ khai quật.

Mở ra một quốc gia thần kỳ chưa từng có.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ chấn động cả thế giới.

Chỉ không biết, tiêu chuẩn hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống là gì.

“Kệ tiêu chuẩn, đã muốn chơi, thì chơi lớn một phen.” Từ khi nhìn thấy quần thể cung điện dưới lòng đất của Doanh Chính, Diệp Thu đã có ý định xây dựng một ngôi mộ còn lớn hơn, xa hoa và kinh ngạc hơn thế.

Trong địa cung không chỉ có sông núi, trăng sao, mà còn phải có vô số chim bay thú chạy, phải có thực vật thần kỳ.

Tất cả đều phải là vật sống.

Quan trọng nhất, trong toàn bộ ngôi mộ, phải có một tòa cổ thành khổng lồ, lơ lửng giữa không trung.

Trong lòng dần dần suy tính, Diệp Thu dần dần có manh mối.

Nhưng muốn xây dựng đại mộ, phải tìm được một nơi phong thủy bảo địa thích hợp.

Tần Lĩnh chắc chắn không thích hợp.

Diệp Thu không vội, bây giờ cũng chỉ là ý tưởng, muốn hoàn thành một công trình lớn như vậy, tích phân tiêu tốn cũng là một con số khổng lồ.

Nhắm mắt nằm trên ghế, Diệp Thu nhắm mắt dưỡng thần.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên mơ hồ nghe thấy một âm thanh nhỏ.

“A… Ai!!!

Đã trộm Phù Tang Thần Mộc của lão phu!” Âm thanh dường như phẫn nộ, nhưng ở rất xa.

Nếu không phải tiếng vang trong mê cung dưới lòng đất Tần Lĩnh, có lẽ cũng không truyền đến chỗ Diệp Thu.

Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, không để ý.

Bên trong lăng mộ Tây Chu.

Uông Tàng Hải trốn tránh đã lâu, cuối cùng cũng trở về lăng mộ Tây Chu.

Hôm nay bị thương nặng, hắn cấp thiết cần tĩnh dưỡng.

Quách Phù Tang Thần Mộc trong lăng mộ Tây Chu là một trong những bí mật tĩnh dưỡng của hắn.

Phù Tang Thần Mộc đối với thi thể có lợi ích rất lớn, nằm bên trong sử dụng bí thuật, có thể nhanh chóng giúp vết thương của huyết thi hồi phục.

Lúc đầu hắn đã tốn rất nhiều công sức để chiếm đoạt thân xác huyết thi, chính là vì Phù Tang Thần Mộc.

Cũng là một mắt xích rất quan trọng trong kế hoạch trường sinh của hắn, mặc dù linh hồn trong huyết thi cũng chỉ là một phân thân của Uông Tàng Hải mà thôi.

Nhưng bây giờ quách Phù Tang Thần Mộc đã bị người ta trộm đi.

Khiến Uông Tàng Hải tức đến hộc máu, suýt nữa mất đi lý trí.

Hắn không biết ai đã trộm đi, chỉ có thể ở cửa mộ thất, phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ.

Chủ nhân của các ngôi mộ lớn xung quanh cũng bị tiếng gầm phẫn nộ của Uông Tàng Hải đánh thức.

Nghe thấy lời của hắn.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt kỳ quái.

“Quách Phù Tang Thần Mộc của huyết thi bị trộm rồi?” “Ha ha.

Đáng đời.” “Uông huynh chắc chắn đang tức giận.” “Ta và Uông huynh tình như tay chân, không thể ngồi yên không quan tâm.” Những chủ nhân ngôi mộ đang ngủ say, có người vui mừng, có người hả hê, có người đồng cảm.

Nhưng mọi người đều biết, lúc này Uông Tàng Hải chắc chắn đang rất tức giận, nên không có ai đến hỏi han.

Uông Tàng Hải gầm gừ một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc ai đã trộm quách Phù Tang Thần Mộc.

Ba loại thần mộc, khó có được nhất chính là Phù Tang Thần Mộc.

Bởi vì Phù Tang Thần Mộc chỉ có thể lấy từ cây Phù Tang Thần Thụ trong truyền thuyết.

Cây Phù Tang Thần Thụ thời thượng cổ chỉ có một cây, bây giờ đã sớm không biết tung tích.

Có lẽ trong lăng mộ Tây Chu này là khối Phù Tang Thần Mộc duy nhất trên đời.

"Chẳng lẽ là tên Tống tử chết tiệt đó?" Bình tĩnh lại, đối tượng nghi ngờ đầu tiên của Uông Tàng Hải là Diệp Thu.

Bởi vì hắn và Diệp Thu có thù sâu hận lớn, hai bên không đội trời chung.

"Không đúng, chắc là không phải, thủ đoạn của tên Tống tử đó rất thần kỳ, hiển nhiên trong tay có không ít đồ tốt, có lẽ không cần đến Phù Tang Thần Mộc." Nhưng rất nhanh, hắn lắc đầu.

Từ trước đến nay, ấn tượng của Diệp Thu đối với hắn đều là thủ đoạn thần kỳ, sát tâm quá nặng, động một tí là đánh đấm chém giết.

Đáng ghét nhất là dường như chỉ nhắm vào một mình Uông Tàng Hải để giết.

Đáng ghét nhất.

Nhưng một người thần kỳ như Diệp Thu, chắc chắn có đồ tốt, Phù Tang Thần Mộc có lẽ không lọt vào mắt hắn.

“Chẳng lẽ là Lý Thuần Phong?” “Không đúng, Lý Thuần Phong kia nhát gan như chuột, tự nhiên không dám vào mộ của ta trộm đồ.” “Vậy thì chỉ có thể là những con người đó.” Trước đó ở trong thung lũng, Uông Tàng Hải không chỉ nhìn thấy nhóm người Thái thúc, mà còn phát hiện ra nhóm người Hạo Thiên Chân ẩn nấp trong vách núi.

Những con người này có khả năng là thủ phạm.

“Chắc chắn là chúng.

Lũ chết tiệt, lão phu nhất định sẽ giết các ngươi!” Dường như đã nhanh chóng xác định được mục tiêu, Uông Tàng Hải phẫn nộ.

Hắn muốn giết người.

Những con người nhỏ bé này, dám trộm Phù Tang Thần Mộc của hắn.

Chết tiệt!

“Gầm.” Uông Tàng Hải đang phẫn nộ, thậm chí đã quên cả mối thù với Diệp Thu, lập tức ra khỏi lăng mộ Tây Chu, chuẩn bị đi tìm những con người đó, ép hỏi tung tích của Phù Tang Thần Mộc.

Bên trong mê quật Tần Lĩnh.

Sau khi nhóm người Hạo Thiên Chân tiến vào cửa mộ đạo, họ đã bị lạc trong mê cung dưới lòng đất dày đặc.

“Rốt cuộc phải đi đường nào đây, Bàn gia ta đã nhìn cái ngã rẽ này bảy lần rồi!” Tại một ngã rẽ lớn, Bàn Tử sẽ làm ký hiệu.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện, dù đi đường nào thì họ cũng quay về lại đây.

Họ đã bị lạc.

“Cũng không biết Lão Dương đi đâu rồi.” “Nơi này như mê cung vậy, đi mãi không ra được.” Hạo Thiên Chân cũng bực bội.

Họ đã đi mấy tiếng đồng hồ rồi mà vẫn cứ loanh quanh ở gần đây.

Phan Tử vác hai cái ba lô to sụ, nếu không phải thể trạng tốt thì cũng không chịu nổi, bèn đề nghị: "Tiểu Tam Gia đừng vội, mọi người đều mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát đi." "Cũng được." Mấy người quả thực đã mệt, bèn ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, bổ sung thức ăn và nước uống trước.

"Thiên Chân, chúng ta cứ đi tiếp thế này, liệu có gặp phải mấy thứ dữ dằn không?" "Bàn Tử chết bầm, không nói được câu nào tốt lành hơn à." Bàn Tử vừa ăn lẩu tự sôi vừa hưởng thụ.

"Khốn kiếp, Bàn Tử chết bầm lại mang theo lẩu tự sôi." Hạo Thiên Chân trừng mắt, Bàn Tử thật biết hưởng thụ, lập tức xông vào ăn ké.

Chương 68

"Này, chừa cho Bàn gia một ít, Thiên Chân, tôi phát hiện ra vóc dáng cậu nhỏ mà ăn khỏe hơn cả Bàn gia tôi đấy." "Ha ha." Hai người cười đùa một hồi, Tiểu Ca và Phan Tử thì bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tê tê." Nhưng trong lúc mọi người đang ăn uống, không ai chú ý rằng có những thứ nhỏ bé đang tiến lại gần.

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân cảm giác sau lưng có thứ gì đó đang bò, bèn đưa tay ra sau sờ thử.

Ngay lập tức, mặt cậu trắng bệch.

Vì cậu đã sờ phải một sinh vật sống đang động đậy.

"Cẩn thận." Vào thời khắc mấu chốt, ánh mắt Tiểu Ca ngưng lại, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp ghim thứ mà Hạo Thiên Chân sờ phải xuống đất.

Mọi người quay đầu lại nhìn, đó là một sinh vật có xúc tu dài, mang một lớp vỏ cứng.

"Ly Cổ." Ký ức trong đầu Tiểu Ca dường như lại một lần nữa thức tỉnh.

"Ly Cổ?" Bàn Tử không để tâm, ngược lại còn thấy thứ đồ chơi nhỏ này có chút đáng yêu.

"Nó có thể dán lên mặt, duỗi xúc tu chui sâu vào cổ họng và đại não, dùng độc tố thần kinh để điều khiển hành động của ngươi." "Là một loại cổ trùng ký sinh, một khi bị ký sinh, về cơ bản là đã chết." Tiểu Ca hiếm khi nói một tràng dài như vậy.

Đợi anh nói xong, Bàn Tử, người vừa mới thấy con Ly Cổ có chút đáng yêu, lập tức mặt mày tái mét, rồi ghê tởm đá cái xác Ly Cổ sang

một bên.

"Ghê tởm quá, nếu bị thứ này chui vào cổ họng khống chế, Bàn gia ta thà chết còn hơn." "Tê tê." Vừa đá cái xác Ly Cổ đi, sắc mặt Bàn Tử đột nhiên càng thêm tái nhợt.

Bởi vì, hắn đã nhìn thấy trên vách tường và mặt đất xung quanh họ, dày đặc toàn là Ly Cổ.

"Thiên...

Thiên Chân...

Tiểu...

Tiểu Ca...

Phan gia...

Mau... mau mau chạy đi!" Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, những người khác cũng nhìn quanh, tức thì cũng thấy đám Ly Cổ dày đặc xung quanh.

"Mẹ kiếp." "Đúng là gặp quỷ rồi, sao nhiều thế!" Hạo Thiên Chân và Phan Tử chửi ầm lên, mấy người lập tức đứng dậy, vác ba lô lên và bỏ chạy.

Thấy họ định chạy, đám Ly Cổ đó lập tức lao tới.

"Phụt phụt phụt!" Tiểu Ca bảo vệ phía sau, hễ có con Ly Cổ nào lao tới đều bị anh chém đôi bằng một nhát dao.

Chất lỏng màu xanh lục chảy ra từ thân Ly Cổ, một mùi hôi thối khó ngửi xộc vào mũi.

"Tiểu Ca, mau chạy đi." Hạo Thiên Chân hét về phía Tiểu Ca.

"Ừm." Tiểu Ca gật đầu, Ly Cổ quá nhiều, dày đặc không giết hết được.

Anh đành phải từ bỏ, xoay người rời đi.

“Gào.” Nhưng mà, trong lúc hoảng loạn không chọn đường, mấy người đi chưa được bao xa đã thấy một bầy tinh tinh mặt đeo mặt nạ quỷ dị đang xông về phía họ.

“Không hay rồi, là lũ tinh tinh bị Ly Cổ ký sinh.” Những con tinh tinh đó mặt đeo mặt nạ quỷ dị, chính là thân thể của Ly Cổ.

Rõ ràng, đám tinh tinh này đã bị Ly Cổ khống chế, mất đi suy nghĩ, trong mắt chỉ còn chém giết và tàn nhẫn.

“Chết tiệt, hun chết Bàn gia ta rồi.” Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử bị mùi hôi làm cho hơi choáng váng.

“Mấy con này dùng vũ khí sinh hóa, không được, phải mau rút lui thôi.” Đánh thì chắc chắn không lại.

Đám tinh tinh này quá hung hãn, chỉ có thể chạy.

“Thiên Chân, hay là để Bàn gia ta cho nổ tung chúng nó?” Bàn Tử là chuyên gia phá hoại, trên người có mang theo thuốc nổ.

“Được, mau lên!” Phía trước có tinh tinh, phía sau có Ly Cổ dày đặc, cả hai đường đều bị chặn.

Nếu không tìm cách đột phá, có lẽ mọi người thật sự sẽ trở thành kẻ bị Ly Cổ ký sinh.

Hạo Thiên Chân giục Bàn Tử mau cho nổ.

“Được thôi.

Lũ ranh con, nếm thử gói thuốc nổ của Bàn gia đây, ha ha.” Bàn Tử lấy ra hai quả lựu đạn từ trên người, mở chốt an toàn, đợi vài giây rồi ném về phía đám tinh tinh và Ly Cổ.

Ném ra xong, hắn lập tức gầm lên: “Mau nằm xuống!” Xung quanh không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể nằm xuống.

Mọi người nghe vậy, lập tức nằm rạp xuống.

"Ầm!" "Ầm!" Hai quả lựu đạn phát nổ, âm thanh dữ dội và sóng xung kích tạo ra đã làm rung chuyển toàn bộ mê quật Tần Lĩnh.

Ly Cổ và tinh tinh bị lựu đạn nổ chết và bị thương thảm trọng.

Nhưng điều đó cũng mở ra một con đường sống cho mọi người.

"Mau chạy." Không cần Bàn Tử nói, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Tiểu Ca lập tức lao ra ngoài.

Mấy người chạy thoát, phía sau là đám Ly Cổ dày đặc và lũ tinh tinh ngày càng đông bắt đầu đuổi theo.

"Đúng là đen đủi hết chỗ nói!" Bàn Tử vừa chạy vừa lẩm bẩm.

Ở phía không xa, Uông Tàng Hải đang tìm kiếm Huyết Thi con người cũng bị tiếng nổ thu hút.

Lão lập tức lần theo âm thanh đuổi tới.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Thu vừa về nhà không lâu thì nghe thấy tiếng nổ dữ dội.

"Kỷ kỷ." Con khỉ vừa có được vũ khí, đang muốn thể hiện, liền hăng hái xung phong đi xem thử.

"Đi đi." Diệp Thu biết nó muốn ra ngoài chơi một lát.

Đối với sự an nguy của nó, Diệp Thu không hề lo lắng.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng khó giết được con khỉ, huống chi là những thứ khác.

"Kỷ kỷ." Được Diệp Thu cho phép, con khỉ toe toét miệng, vác Hoàng Việt Phủ, nhảy nhót rời đi một cách phấn khích.

A Đại thì không hứng thú với bên ngoài, cuộn mình nghỉ ngơi bên cạnh Diệp Thu.

Trong mê quật.

Nhóm người của Thái thúc đã đi xa cũng nghe thấy tiếng nổ phía sau.

"Phía sau chúng ta có người." "Mẹ kiếp, lần này tổn thất thảm trọng." Lão Vương bị mất một tay đã giữ được mạng sống, nếu không phải vì sự cám dỗ của kho báu, lão đã không đi tiếp.

Bây giờ nghe thấy tiếng nổ, biết phía sau có người.

Lão có chút hoảng sợ, vì có tiếng nổ, chứng tỏ nhóm người đó chắc chắn mang theo thuốc nổ, đã có thuốc nổ thì không cần nghĩ cũng biết trên người chắc chắn có súng.

"Mau đi thôi." Lương sư gia suy nghĩ, thúc giục mấy người đi nhanh hơn.

"Mẹ nó chứ, đừng có đuổi nữa, có xong không đây." "Ái chà." Phía sau, Ly Cổ và tinh tinh đuổi theo điên cuồng, và ngày càng nhiều, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mấy người bị đuổi cho chạy trối chết.

Không chạy không được.

Phía sau nhiều thứ quá.

Nếu không chạy, lát nữa sẽ bị Ly Cổ bao vây, bị khống chế thành thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ, lúc đó thì khổ.

"Đi đường này." Trong cơn hoảng loạn, họ cũng không biết mình đang chạy đi đâu.

Tóm lại, chỗ nào không có Ly Cổ thì chạy về phía đó.

"Tên nhãi vô sỉ, lão phu không tin ngươi không trộm Phù Tang Thần Mộc của ta!!" Huyết Thi do Uông Tàng Hải hóa thành cũng đã tìm đến đây theo tiếng nổ.

Và, tại một góc rẽ trong mê quật, lão vừa hay gặp phải bốn người

Hạo Thiên Chân.

Lần này thì hay rồi.

Chỉ thấy đôi mắt đỏ ngầu của Uông Tàng Hải nhìn chằm chằm vào họ, miệng gầm lên hỏi Phù Tang Thần Mộc ở đâu.

"Gào." Tuy nhiên, trong lòng Hạo Thiên Chân và những người khác chỉ biết chửi mẹ.

Vì phía sau có Ly Cổ và tinh tinh đang đuổi, chưa thoát được, chớp mắt đã gặp phải Huyết Thi.

Nghe tiếng gầm giận dữ của Huyết Thi, họ đương nhiên không hiểu ý nghĩa.

Chương 69

"Trời đất ơi, sao lại xui xẻo thế này, lại gặp ngay Huyết Thi." Bàn Tử sắp khóc rồi.

"Tiểu Ca, làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân chỉ có thể nhìn về phía Tiểu Ca.

"Đi trước đi." Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ánh mắt ngưng trọng nhìn Huyết Thi, với thân thủ của anh, đối phó với Huyết Thi hẳn không khó.

"Rút lui, Tiểu Ca bảo trọng." Ba người còn lại cũng biết, ở lại chỉ làm vướng chân anh.

Thế là họ không chút do dự lập tức rút lui.

"Gào." Thấy ba người định chạy, Uông Tàng Hải tức khắc nổi giận.

"Lại một người của Trương gia, hay lắm, cũng đến đây rồi, chắc chắn là ngươi.

Chính ngươi đã trộm Phù Tang Thần Mộc của lão phu." Trước kia trong mộ dưới đáy biển, Uông Tàng Hải đã gặp Tiểu Ca.

Và, lão sẽ không bao giờ quên, phân thân của lão trong mộ dưới đáy biển đã bị Tiểu Ca giết chết.

Không chỉ vậy, Hạn Bạt mà lão khổ công nuôi dưỡng nhiều năm, khi chưa hoàn toàn trưởng thành, cũng bị Tiểu Ca giết chết.

Lần này, thù mới cộng thêm hận cũ, Uông Tàng Hải nhìn mấy người họ, lửa giận trong lòng bùng cháy, chuẩn bị đại khai sát giới.

Lão dường như đã khẳng định trong lòng rằng Phù Tang Thần

Mộc là do Hạo Thiên Chân và đám người kia trộm, thế nên đã nảy sinh sát tâm.

Đối với cơ thể này, Uông Tàng Hải vô cùng tự tin.

Huyết Thi rất mạnh, không phải Tống tử bình thường có thể so sánh, thậm chí còn mạnh hơn Hạn Bạt gấp bội.

Lần trước không đánh lại con khỉ, Uông Tàng Hải cho rằng là do bị đánh lén trước.

Sau đó lại một chọi hai, nên mới rơi vào thế hạ phong.

Mới bị đuổi như chó nhà có tang, chạy trối chết.

Bây giờ chỉ là một tên Trương gia, tuyệt đối có thể giết chết.

"Keng!" Hắc Kim Cổ Đao chém lên người Huyết Thi, phát ra tiếng kim loại va chạm, rồi bị lớp da dày trên người Huyết Thi bật ra.

Ánh mắt Tiểu Ca ngưng lại.

Đối mặt với móng tay sắc bén của Huyết Thi, anh không dám sơ suất, lập tức xoay người né tránh.

Hiện tại, huyết mạch Kỳ Lân của anh chưa hoàn toàn phục hồi.

Và huyết mạch Kỳ Lân có không gian trưởng thành rất lớn.

Thực lực của Trương Linh, theo thời gian trôi đi, sẽ ngày càng mạnh.

Nhưng hiện tại, thực lực so với lúc ở mộ dưới đáy biển không tăng cường bao nhiêu.

Con Huyết Thi trước mắt này, rất khó đối phó.

Đao thương bất nhập, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không làm nó bị thương được.

"Rút!" Thấy Hạo Thiên Chân và những người khác đã đi xa,

Trương Linh không tiếp tục dây dưa với Huyết Thi nữa.

Thế là, sau khi tìm được một khe hở, anh lập tức quay đầu bỏ đi, tốc độ cực nhanh đuổi theo nhóm Hạo Thiên Chân.

"Chết đi, chạy đi đâu!

Chết cho lão phu!" Uông Tàng Hải sao có thể để anh chạy thoát.

Tốc độ của Huyết Thi không hề chậm, cực kỳ nhanh.

Trương Linh vừa chạy, lão liền đuổi theo.

Đối mặt với kẻ đã giết phân thân và Hạn Bạt của mình, Uông Tàng Hải tuyệt đối sẽ không để anh sống sót rời khỏi Tần Lĩnh.

Tên Trương gia này, phải chết!

"Tiểu Ca mau tránh ra!" Bàn Tử đột nhiên quay lại, gầm lên với Tiểu Ca, rồi ném một quả lựu đạn về phía Huyết Thi đang đuổi theo sau.

Sau đó, Tiểu Ca và Bàn Tử không thèm ngoảnh đầu lại mà bỏ chạy.

"Ầm!" Lựu đạn phát nổ, trong chốc lát, khói bụi bao trùm khắp mê quật.

Nhưng loại sát thương này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Huyết Thi.

Nhưng nó đã cản trở tốc độ tiến lên của lão.

"Đi." Giọng Tiểu Ca trầm xuống, lập tức bỏ đi.

Có lẽ do may mắn, mấy người họ đã trốn vào một gian mộ thất kín đáo, không bị Huyết Thi phát hiện.

Uông Tàng Hải đi thẳng qua mộ thất, đuổi theo về hướng khác.

"Hù.

Gã đó đáng sợ quá.” “Trong Tần Lĩnh này nguy hiểm thật, sơ sẩy một chút là chúng ta toi đời.” Thấy Huyết Thi đi xa, bốn người trốn trong mộ thất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong mộ thất vô cùng âm u, có thể nói là tối đen như mực.

Mọi người chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Hạo Thiên Chân thở phào, sau đó lấy ra bật lửa, “tách” một tiếng, châm lửa.

Cậu lấy cồn từ trong ba lô, dùng một mảnh vải rách quấn quanh một khúc gỗ, làm thành một cây đuốc đơn giản, cắm xuống đất bên cạnh.

Tức thì, ánh lửa chiếu bóng của mấy người lên vách tường trong mộ thất.

“Thiên Chân nhìn xem, bóng của chúng ta hài hòa biết bao, cứ dựa vào Bàn gia ta thế này, có phải cảm thấy an toàn hơn không.” Hết nguy hiểm, Bàn Tử lại trở lại với vẻ mặt tươi cười nhí nhố, nói đùa.

“Để Bàn gia biểu diễn cho các cậu xem một màn múa rối bóng, tôi nói cho mà nghe, tôi đã học hỏi đàng hoàng từ bậc tiền bối đấy nhé.” “Ồ, Bàn Tử còn có tuyệt kỹ này nữa à?” Hạo Thiên Chân tò mò.

“Thế còn gì nữa, nhìn đây.” Bàn Tử nổi hứng, chuẩn bị biểu diễn cho Hạo Thiên Chân xem công phu múa rối bóng.

Dùng tay, dưới tác dụng của ánh sáng, biến đổi bóng thành các hình dạng khác nhau.

Mọi người đều đã chạy mệt, cũng muốn thư giãn một chút, nên đều nhìn Bàn Tử.

“Xem cho kỹ đây.” “Con chó nhỏ.” “Con mèo nhỏ.” “Con chim

nhỏ.” “Cho các cậu xem một chiêu độc đây, cái này gọi là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, người thường không làm được đâu.” Phải nói, tay của Bàn Tử quả thực không tệ, những cái bóng làm ra vô cùng giống.

“Bàn gia, Tôn Ngộ Không không đúng rồi, vũ khí của Mỹ Hầu Vương là Kim Cô Bổng, còn Mỹ Hầu Vương của anh cầm, hình như là một cái rìu thì phải?” Khi Bàn Tử định làm Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, ba người Hạo Thiên Chân thấy trên tường xuất hiện một cái bóng giống con khỉ.

Tay nó cầm một cái rìu.

Phan Tử tức thì trêu chọc.

“Tôi... tôi... tôi đã bắt đầu làm đâu, cái bóng đó ở đâu ra vậy?” Thế nhưng, một câu nói của Bàn Tử khiến ba người còn lại tức thì toát mồ hôi lạnh.

“Bàn Tử chết bầm, đừng có dọa tôi.” Giọng Hạo Thiên Chân đột nhiên có chút run rẩy.

Chưa bắt đầu làm, vậy cái bóng khỉ đó từ đâu ra?

“Tôi... tôi thật sự chưa làm mà, nhìn tay tôi đây này, đạo cụ còn chưa chuẩn bị xong.” Bàn Tử muốn khóc, oan ức giơ hai tay ra để chứng minh sự trong sạch.

Trong tay hắn có một vài thứ, rõ ràng là chưa chuẩn bị xong.

“Vậy...” “Cái bóng đó là của ai?” Giọng Phan Tử có chút run rẩy.

Tiểu Ca thì im lặng, trong lòng đột nhiên có một linh cảm không lành.

Không chỉ anh, ba người còn lại cũng vậy.

Thế là, bốn người cẩn thận quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía sau

họ, một con khỉ cao hơn một mét tám, thân hình vạm vỡ, tay cầm một cây rìu đồng khổng lồ, đang toe toét miệng cười với bốn người.

"Ực." Nhìn con khỉ, bốn người khó khăn nuốt nước bọt.

"Cái đó...

Hầu ca...

Chương 70

Vẫn khỏe chứ, em là fan cuồng của anh đây mà.” Bàn Tử sắp khóc rồi, giọng nói mang theo một chút nức nở, đáng thương cầu xin, làm thân với con khỉ.

Hạo Thiên Chân ba người không nói gì, nhưng tâm trạng vô cùng nặng nề.

Hay thật.

Vừa mới trốn được Huyết Thi, quay đi quay lại đã gặp Hầu ca.

Hầu ca này quá hung hãn, còn khó đối phó hơn cả Huyết Thi.

Nếu nó nổi điên lên, thì thật là khổ sở.

“Kỷ kỷ.” Cứ tưởng giây tiếp theo, con khỉ sẽ nổi điên giết người, mấy người đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy bất cứ lúc nào.

Tay Trương Linh đã nắm chặt chuôi đao.

Nhưng đột nhiên, con khỉ nghe thấy lời của Bàn Tử, nó toe toét miệng cười, dường như có thể hiểu được.

Nó sờ sờ cái đầu to của Bàn Tử, gật gật với hắn, rồi ra hiệu một cách rất người, ý bảo Bàn Tử nói thêm vài câu nữa.

“???” “???” “???” Dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Tiểu Ca.

Tình hình gì đây?

Chỉ có Bàn Tử, dường như đã hiểu ý của con khỉ.

Gương mặt đang mếu máo của hắn tức thì bừng lên một tia hy vọng sống.

“Hầu ca, Hầu ca, anh thật là phi thường!!!” “Anh có biết không, trong số những con khỉ em từng thấy, chỉ có anh, giống như mặt trời trên cao kia, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, soi sáng trái tim em, một vùng quang minh.” “Hầu ca, nếu ngài không chê, sau này ngài là đại ca của em, em là nhị đệ của ngài, chúng ta kề vai sát cánh, dũng cảm xông pha giang hồ.” “Gọi một tiếng đại ca tốt, cả đời là đại ca!” “Đại ca, đây là quà gặp mặt của em, xin ngài vui lòng nhận cho.” Nói xong, Bàn Tử từ trong túi móc ra một cái đùi gà to, rồi cười nịnh nọt, giống như một tên chân chó bóc bao bì, đưa đến trước mặt con khỉ.

Con khỉ ngạc nhiên, nhận lấy đùi gà, rồi ném vào miệng.

Nó chóp chép ăn hết.

“Kỷ kỷ.” Sau đó, mắt nó sáng lên, cười một cách rất người, dường như rất hài lòng với sự hiếu kính của Bàn Tử.

Con khỉ đưa tay to ra, vuốt đầu Bàn Tử, gật gật đầu.

Rõ ràng, con khỉ đã thừa nhận, muốn thu Bàn Tử làm tiểu đệ.

“Đại ca... hu hu hu... cuối cùng em cũng tìm được ngài rồi, đại ca tốt của em.” Bàn Tử trong lòng cảm động muốn khóc.

Nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày, mình sẽ kết bái với một con khỉ, nhận một con khỉ làm đại ca.

Thấy Bàn Tử khóc, con khỉ dường như vỗ vỗ vai hắn, có vẻ như đang an ủi.

“Phụt.” “Hít.” “Ặc.” Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Tiểu Ca ba người ngây người.

Tình hình hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Hầu ca có thể hiểu tiếng người, dường như linh trí rất cao, còn biết an ủi người khác.

“Hầu ca à, anh phải làm chủ cho tiểu đệ đấy, bên ngoài có một con Huyết Thi cứ đuổi theo em, còn có đám Ly Cổ và một bầy tinh tinh nữa.” “Đệ đệ em suýt nữa bị giết chết rồi.

Hu hu!” Bàn Tử không biết xấu hổ, đồng thời dường như có cảm tình tốt với con khỉ, bây giờ đã nhận đại ca, lập tức bắt đầu kể khổ.

Đây là một cái đùi lớn mà.

Phải ôm cho thật chặt.

Tuyệt đối không thể buông tay.

Trong mê quật Tần Lĩnh này, có Hầu ca bảo vệ, sau này tuyệt đối có thể đi ngang trong mộ.

“Kỷ kỷ.” Con khỉ vừa nghe đến Huyết Thi, chủ nhân đã giao phó, phải tiêu diệt con Huyết Thi đó.

Huyết Thi dám làm hại tiểu đệ mới nhận, sao được.

Con khỉ nghịch ngợm, thích khoe khoang, thích nịnh bợ chủ nhân, và càng thích được người khác nịnh bợ.

Vừa hay, hành động của Bàn Tử khiến con khỉ cảm thấy rất vui.

Thu một đứa cũng là thu, thu một đám cũng là thu.

Đối mặt với lời kể lể của Bàn Tử, con khỉ vỗ ngực, tỏ ý sau này có ta bảo kê.

Sau đó, ánh mắt nó nhìn về phía ba người Hạo Thiên Chân, toe toét miệng cười, ra hiệu, ý bảo ba người cũng nhận nó làm đại ca.

Sau này sẽ bảo kê cho.

“Tiểu Ca, tôi có cảm giác, ý của Hầu ca là muốn chúng ta cũng nhận nó làm đại ca?” “Tiểu Tam Gia, cậu không cảm giác sai đâu.” Hạo Thiên Chân và Phan Tử mặt mày quái dị, không thể tin được.

“Hai người còn chờ gì nữa, mau gọi đại ca đi, sau này theo Hầu ca, anh em chúng ta sẽ đi ngang trong mộ thất.” Bàn Tử vội vàng thúc giục mấy người.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn nhau, trong lòng cười khổ.

Không ngờ có một ngày, hai người sẽ nhận một con khỉ làm đại ca.

Nhưng có con khỉ ở bên cạnh, sau này chắc sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

“Đại ca!” “Đại ca!” Lập tức, hai người ân cần gọi đại ca.

“Kỷ kỷ.” Con khỉ nghe thấy, hài lòng gật đầu, rồi vỗ vỗ ngực, tỏ ý sau này là người của ta.

Anh đây bảo kê.

Khiến Hạo Thiên Chân và Phan Tử trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

“Tôi không nhận.” Tiểu Ca không thể chấp nhận việc nhận một con khỉ làm đại ca, lập tức từ chối một cách lạnh lùng.

Con khỉ nghe lời của anh, tức thì nổi giận.

Nó tưởng gã này coi thường mình, thế là lập tức nhe răng trợn mắt, vung vẩy cây Hoàng Việt Phủ trong tay, dọa nạt Tiểu Ca.

“Ặc.” Thấy con khỉ như vậy, Tiểu Ca trong lòng cũng tức giận.

Nhưng nếu đánh nhau với con khỉ, thật sự không đánh lại.

Điểm này phải thừa nhận.

“Tiểu Ca, đừng cố chấp nữa.” “Tiểu Ca làm gì vậy, không được vô lễ với Hầu ca của tôi như thế.” “Hầu ca đừng giận, để tôi khuyên Muộn Du Bình.” Bàn Tử ba người suýt nữa bị dọa chết, Hầu ca là

một kẻ nóng tính, vội vàng khuyên Tiểu Ca, mau gọi một tiếng đại ca.

"Kỷ kỷ." Cây Hoàng Việt Phủ sắc bén trong tay con khỉ chỉ vào Tiểu Ca, mặt nó tỏ vẻ không vui, nhe răng trợn mắt với Trương Linh, ý như muốn nói, hay là chúng ta đánh một trận?

"Đừng, đừng, có gì từ từ nói." "Hầu ca đừng giận!" "Tiểu Ca, đừng có không biết điều, mau gọi đại ca đi." Bàn Tử ba người bị dọa một phen, vội vàng an ủi con khỉ.

Tiểu Ca bị con khỉ uy hiếp, sắc mặt quái dị.

Sau đó dường như đã nghĩ thông.

Anh thở dài một hơi, bất đắc dĩ gọi một tiếng: "Đại...

đại ca." Một tiếng gọi xong, Trương Linh trong lòng vô cùng ấm ức.

"Hừ." Con khỉ thấy anh đã gọi, mới hài lòng hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Tiểu Ca, đầu gần như nghênh lên trời.

Dáng vẻ đó khiến Tiểu Ca tức đến nghiến răng.

Đúng là tức chết người mà.

"Gào." Đúng lúc này, Uông Tàng Hải không biết từ lúc nào đã quay lại, tìm được mộ thất nơi mấy người ẩn náu, trực tiếp đẩy cửa, đi vào.

"Hầu ca cứu em!" "Hầu ca!" "Chết tiệt, Huyết Thi này không tha cho người ta à." Bàn Tử mấy người thấy Huyết Thi, lập tức trốn sau lưng con khỉ.

Thấy Huyết Thi, đôi mắt con khỉ lập tức nheo lại, vẻ mặt hung ác, mang theo sát ý khát máu.

Nó không quên lời dặn của chủ nhân, Huyết Thi phải chết.

“Kỷ kỷ.” Con khỉ toe toét miệng, lộ ra nụ cười tàn nhẫn với Uông Tàng Hải, rồi vỗ vỗ vai các tiểu đệ, ý bảo đừng sợ.

Anh đây bảo kê.

“Đại ca uy vũ!” “Đại ca bá khí!” “Đại ca ngầu quá!” Bàn Tử ba người thật sự bị cảm động.

Đại ca tuy bá đạo, nhưng lại rất bảo vệ đàn em, đối mặt với Huyết Thi còn an ủi họ.

Chương 71

"Súc sinh chết tiệt, ngươi cũng ở đây!" Uông Tàng Hải không ngờ, con khỉ cũng ở đây, nhìn thấy con khỉ, trong lòng càng thêm tức giận.

"Kỷ kỷ." Hai bên gặp mặt, con khỉ tỏ ra khinh thường Huyết Thi, không nói lời nào, trực tiếp vung cây Hoàng Việt Phủ trong tay, như chiến thần hạ phàm, bổ về phía Uông Tàng Hải.

"Phụt." Uông Tàng Hải không kịp né tránh, trực tiếp bị một rìu bổ trúng, một cánh tay bị chém đứt.

"Gào." Cơn đau dữ dội khiến Uông Tàng Hải gầm lên trong lòng, đồng thời kinh hãi nhìn cây Hoàng Việt Phủ trong tay con khỉ, vừa nhìn một cái, lão tức đến mức tại chỗ phun ra một ngụm máu.

"Thì ra là con súc sinh chết tiệt này, ngươi đã trộm Phù Tang Thần Mộc của lão phu." Hoàng Việt Phủ, là vũ khí của Chu Vũ Vương Cơ Phát năm đó.

Nó được giấu trong một chiếc hộp gỗ âm trầm dưới quan tài Phù Tang Thần Mộc.

Chuyện này người biết được, chỉ có Uông Tàng Hải.

Lão vốn định đợi sau khi hồi sinh, sẽ mang thần binh lợi khí này đi.

Nhưng không ngờ, bây giờ nó lại ở trong tay con khỉ.

Không cần nghĩ cũng biết, Phù Tang Thần Mộc đó, chắc chắn đã bị con khỉ lấy đi rồi.

"Hừ." Cự Lực Minh Viên hừ lạnh, rất không vui với lời nói của Uông Tàng Hải, cũng không thèm nói nhảm với lão, trực tiếp muốn bổ chết lão.

“Chết tiệt!” Uông Tàng Hải biết rõ uy lực của Hoàng Việt Phủ, sợ đến mức lập tức nhặt cánh tay bị đứt, quay đầu bỏ chạy.

Thân thể Huyết Thi tuy đao thương bất nhập, nhưng Hoàng Việt Phủ lại là thứ giống như thần khí.

Chém sắt như chém bùn chỉ là chuyện nhỏ.

Bổ chết một con Huyết Thi, hoàn toàn không tốn sức.

Ấm ức quá!

Phẫn nộ quá!

Muốn khóc quá!

Đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng, Uông Tàng Hải nước mắt lưng tròng, cảm thấy mình quá xui xẻo.

Tại sao lại gặp phải Diệp Thu chứ.

Gã này cứ như khắc tinh trong mệnh của lão vậy.

Ở mộ dưới đáy biển, phân thân bị truy sát chạy trối chết, cuối cùng bị người của Trương gia giết.

Bây giờ phân thân trong Tần Lĩnh, lại bị đuổi đến không còn chỗ trốn.

Còn bị nó trộm mất Phù Tang Thần Mộc mà lão coi như báu vật.

“Phụt.” Uông Tàng Hải tức giận công tâm, trực tiếp phun ra một ngụm máu đen từ trong miệng.

Nhưng dù tức giận, tốc độ chạy trốn của lão không hề chậm.

Dường như đã quen, một khắc cũng không dám quay đầu, không chạy vào sâu trong mộ, chuẩn bị đi tìm hảo hữu.

Trước tiên phải chữa lành vết thương trên người đã rồi tính.

“Kỷ kỷ.” Cự Lực Minh Viên thấy lão chạy, hưng phấn vung rìu

đuổi theo.

Thấy nó chạy ra ngoài, nhóm người Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

“Đuổi theo thôi.

Không thể để đại ca chạy mất được!” “Đúng vậy!” “Nhanh lên.” Khó khăn lắm mới nhận được một đại ca mạnh mẽ như vậy.

Đại ca đúng là hung hãn, một rìu chém đứt cánh tay của con Huyết Thi đó.

Phải biết rằng, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng vô dụng với con Huyết Thi đó, đừng nói là chém đứt cánh tay.

Thậm chí còn không chém rách được da của đối phương.

“Tiểu Ca, có thấy xấu hổ không, đại ca của tôi một rìu đã chém đứt cánh tay của con Huyết Thi đó, dọa nó chạy trối chết.” “Vậy mà cậu còn không chém rách được da của người ta.” Vừa chạy, Bàn Tử vừa nháy mắt trêu chọc Tiểu Ca.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử không nhịn được cười trộm.

Tiểu Ca thì sắc mặt khó coi, lại vô cùng xấu hổ.

“Đuổi theo tên đó, giết chết nó!

Mẹ kiếp, cái khí thế lúc nãy truy sát Bàn gia đâu rồi, bây giờ lại như một thằng cháu vậy.” “Huyết Thi, tên trộm chết tiệt.

Có giỏi thì đừng chạy, ăn một rìu của đại ca ta đây!” “Đại ca, ngàn vạn lần đừng tha cho tên trộm đó.” Uông Tàng Hải chạy nhanh, con khỉ đuổi cũng không chậm, chỉ là Uông Tàng Hải dựa vào sự quen thuộc với nơi này, sắp biến mất khỏi tầm mắt của con khỉ.

Bàn Tử mấy người cũng đuổi theo điên cuồng ở phía sau.

Chủ yếu là không muốn rời xa con khỉ quá, nếu không gặp phải

đám Ly Cổ và lũ tinh tinh bị Ly Cổ khống chế, e là phải khóc.

Lúc nãy bị Huyết Thi truy sát thê thảm, bây giờ vai trò của hai bên đã hoán đổi.

Bàn Tử hưng phấn la hét, cảm thấy quá đã.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử cũng cảm thấy sự ấm ức trong lòng dường như đã được giải tỏa.

Thế là hai người cũng giống như Bàn Tử, ở phía sau cổ vũ cho đại ca.

Con khỉ nghe thấy lời của họ, tức thì cảm thấy rất có thể diện, toe toét miệng cười, quay đầu lại vẫy tay, ý bảo theo kịp.

Chỉ có Tiểu Ca, bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh cảm thấy ba người này cùng với một con khỉ, giống như bốn tên ngốc vậy.

"Tức chết lão phu rồi.

Tức chết lão phu rồi!" "Hoàng Sào huynh, cứu ta!" Uông Tàng Hải bị đuổi theo suốt một đường, men theo mê cung ngoằn ngoèo, nhanh chóng đến trước một cánh cửa mộ vô cùng to lớn.

Ở cửa mộ, có hai con âm thú tạo hình kỳ quái, trông vô cùng đáng sợ và rùng rợn.

Hai bên cửa mộ, có vô số con rắn, lè lưỡi rắn, âm u nhìn Uông Tàng Hải.

"Ầm ầm!" Nghe thấy Uông Tàng Hải cầu cứu, cánh cửa mộ nặng nề kia giây tiếp theo liền mở ra.

Lão trực tiếp chui vào qua cửa mộ.

"Két!" Cửa mộ lại một lần nữa đóng lại.

Khi Cự Lực Minh Viên mang theo nhóm người Hạo Thiên Chân đuổi đến đây, ngay cả con khỉ trời không sợ đất không sợ cũng cảm thấy nơi này có gì đó quỷ dị.

"Kỷ kỷ." Con khỉ sắc mặt ngưng trọng, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân và những người khác đừng nhúc nhích, vì hai bên trái phải, đang có vô số rắn độc và côn trùng độc, dày đặc.

"Ực." "Mẹ nó, đều là rắn Kê bột tử?" "Rắn Ngũ Cùng kịch độc à." "Còn có những con trùng độc kia, toàn là những loài độc nhất trên đời." Con khỉ tuy hung hãn, nhưng nhìn thấy nhiều rắn độc và côn trùng độc như vậy, trong lòng cũng có chút hoảng.

Nó không giống như A Đại, vốn là Hỏa Xà, mang thuộc tính kịch độc.

Đối với những sinh vật độc này, gần như miễn nhiễm, và bẩm sinh có uy áp, là vua của loài rắn.

Con khỉ thì sợ độc.

"Kỷ kỷ." Cuối cùng, nó hậm hực nhìn cánh cửa mộ nơi Uông Tàng Hải biến mất, con khỉ vẫy tay, mang theo Hạo Thiên Chân và những người khác rút lui.

Rắn độc và côn trùng độc không đuổi theo.

Đợi chúng đi rồi, trong cửa mộ truyền ra một giọng nói âm lãnh.

"Về đi." Những con rắn độc và côn trùng độc nghe thấy giọng nói, lập tức lui về hang ổ, biến mất không thấy.

Trong động.

Dưới thác nước.

Sau khi Diệp Thu để con khỉ ra ngoài chơi, anh liền đến dưới thác nước, tắm rửa.

Tuy là thân thể cương thi, nhưng cũng phải giữ gìn sạch sẽ.

Tuy không có bệnh sạch sẽ, nhưng anh có thói quen mỗi ngày tắm một lần.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Gào thét om sòm thế?” Đang tắm, Diệp Thu đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét từ trong sơn động truyền ra.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng kêu của con khỉ, dường như rất hưng phấn.

Chương 72

“Gã này ra ngoài xong, rõ ràng là chơi điên rồi.” Lắc lắc đầu, Diệp Thu lười để ý đến nó.

Con khỉ nghịch ngợm, nhưng Diệp Thu không lo lắng cho sự an nguy của nó, tên nhóc này tinh ranh hơn ai hết.

Khi gặp nguy hiểm, chắc chắn nó sẽ chạy về tìm anh đầu tiên.

“Ngâm.” A Đại ở bên cạnh Diệp Thu, hỏi có cần nó giúp anh tắm không.

“Đi chơi một bên đi.” Diệp Thu xua tay bảo nó đi chơi, một con rắn giúp mình tắm, cảm giác thật kỳ quái.

“Nếu A Ninh và Tú Tú ở đây thì tốt rồi.” Nếu hai Thi Nô đáng yêu đó tắm cho anh, Diệp Thu có thể sẽ đồng ý.

“Đại ca, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?” Uông Tàng Hải đã chạy vào trong mộ thất đó, Cự Lực Minh Viên cũng không có cách nào, đành phải quay đầu lại.

Đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, con khỉ ngẩn ra, cũng không biết phải đi đâu.

Nó ra ngoài để chơi mà.

“Kỷ kỷ.” Thế là, con khỉ chỉ về phía trước, ý bảo Bàn Tử dẫn đường, đi đâu chơi cũng được.

“Ổn thỏa.

Đại ca, chúng ta cùng đi tìm đồ tốt.” Bàn Tử mặt mày vui mừng, đại ca muốn đi cùng, hắn cầu còn không được.

Có con khỉ ở bên cạnh, trên đường đi dù gặp phải thứ gì, tuyệt đối

cũng không sợ.

“Đại ca, chúng ta đi thôi, đi tìm thứ gì vui vui.” “Không sai, đại ca ngài đi trước.” Ba tiểu đệ hóa thành “liếm cẩu”, suốt đường nịnh bợ, chuẩn bị chính thức bắt đầu khám phá tòa cổ mộ khổng lồ này.

Con khỉ toe toét miệng cười, vác Hoàng Việt Phủ sau lưng, hưởng thụ sự nịnh bợ của các tiểu đệ, có chút lâng lâng.

Bốn người một khỉ, nhanh chóng tiến hành khám phá trong mê quật.

Trên đường, họ lại gặp phải Ly Cổ và những con tinh tinh bị Ly Cổ khống chế.

Nhưng có Cự Lực Minh Viên ở đây, đám Ly Cổ đó căn bản không đáng lo, nó vung rìu, trực tiếp bổ chết tất cả những con tinh tinh bị khống chế.

Ly Cổ dường như biết nó không dễ chọc, trực tiếp rút lui.

“Đại ca uy vũ!” “Đại ca bá khí!” “Đại ca trâu bò!” Hành động hung hãn của con khỉ khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mấy người cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Quả nhiên, chỉ có theo đại ca, mới có thể đi ngang không trở ngại trong mộ.

“Ủa?

Đây là đâu?

Sao nhiều dây leo thế?” “Bên kia có một thác nước khổng lồ.” Họ nhanh chóng đến không gian khổng lồ nơi có cây thần Thanh đồng.

Cây thần Thanh đồng này, sừng sững trong dãy núi Tần Lĩnh, vô cùng to lớn.

Cành cây trên thân cây, phủ đầy các loại rêu, trông như những dây

leo khổng lồ.

“Không phải dây leo, dường như là một cái cây, nhìn dưới cùng kia kìa, giống như rễ cây vậy.” “Trời đất, Thiên Chân, vén mấy lớp rêu này ra xem, bên dưới là thanh đồng!” “...” “Một cái cây thanh đồng to lớn không thể tưởng tượng nổi!” Mấy người nhanh chóng phát hiện ra, một cái cây thanh đồng vô cùng to lớn.

Phía dưới lờ mờ có thể thấy được gốc cây.

“Mẹ kiếp, trên cây treo đầy, dày đặc toàn là Ly Cổ.” Trên thân cây, khắp nơi đều là Ly Cổ dày đặc.

Mấy người trong lòng có chút run, nhiều quá, căn bản không thể đếm được.

“Thiên Chân nhìn kìa, đó không phải là đám của phát tiểu sao?” Lúc này, Bàn Tử mắt tinh nhìn thấy ở một nơi nào đó phía dưới, có nhóm người của Lão Dương.

“Thật.” Hạo Thiên Chân suy nghĩ, vẫn không hiểu tại sao Lão Dương lại ở đây.

Phan Tử trước đó đã cảm thấy những người này kỳ lạ: “Chúng ta có nên theo sau xem thử không, đám người đó trông có vẻ rất quen thuộc với nơi này, chắc là có bản đồ.” “Tìm kho báu, chắc chắn có bản đồ của nơi này.” Mấy người bàn bạc, quyết định theo sau xem thử.

Bây giờ ở trong đây, hai mắt bôi đen, không biết đâu là đâu.

Theo Lão Dương, có lẽ nơi họ đến cũng có manh mối của Ngô Tam Tỉnh.

“Kỷ kỷ.” Con khỉ nghe vậy liền hứng thú, trước khi ra ngoài, Diệp Thu cũng bảo nó thăm dò địa hình nơi này, làm quen đường đi.

Bây giờ thì tốt rồi.

Nghe nói có kho báu, con khỉ càng thêm hăng hái.

Chủ nhân cần những bảo vật kỳ quái, nếu có thể tìm về cho chủ nhân một cái, chắc chắn sẽ được chủ nhân khen ngợi.

Nghĩ đến đây, con khỉ toe toét miệng cười.

"Chúng ta đi đường vòng xuống dưới đi." Lão Dương ở phía dưới, khoảng cách khá xa.

Nếu muốn xuống, con đường nhanh nhất là trèo xuống theo cây thần Thanh đồng.

Nhưng đám Ly Cổ dày đặc trên cây khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chùn bước.

Thế là chỉ có thể tìm đường, men theo con đường đá xung quanh, từ từ đi xuống.

"Kỷ kỷ." Con khỉ không muốn đi từ từ xuống, nó tóm lấy Bàn Tử, đặt lên lưng, rồi một tay trực tiếp ôm lấy Hạo Thiên Chân và Phan Tử.

"Đại ca, anh... anh định làm gì vậy?" "Đừng mà đại ca, em sợ độ cao, đừng nhảy mà." Rõ ràng, ba người dường như đã đoán được ý đồ của con khỉ, người run lẩy bẩy, có chút rụt rè, bảo đại ca đừng kích động.

Trong ánh mắt kinh hoàng của ba người, con khỉ toe toét miệng, ý bảo đừng sợ.

Rồi, nó trực tiếp nhảy xuống.

"A!!!" "Cứu mạng!!!" "Mẹ ơi!!!" Ba người bị dọa đến trắng cả mặt.

Còn về phần Tiểu Ca, con khỉ không thèm để ý, vì nó biết, Tiểu Ca

chắc chắn có cách xuống được.

Thấy con khỉ mang theo ba người nhảy xuống, Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không nói gì, cũng nhảy theo.

Men theo từng cành cây thanh đồng, con khỉ dùng làm điểm tựa, nhảy xuống một cách vô cùng tiêu sái.

Còn những con Ly Cổ trên cây, thì bị con khỉ trực tiếp nhảy lên giẫm chết.

Khi Ly Cổ vừa chuẩn bị tấn công, con khỉ lại lập tức nhảy xuống cành cây tiếp theo.

Vô cùng tiêu sái.

Nhưng Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người thì muốn ói.

Sự xóc nảy dữ dội, cộng thêm lực ly tâm khi rơi xuống, cùng với trải nghiệm kích thích đó.

Đơn giản là sảng hơn đi tàu lượn siêu tốc mấy chục lần.

Ba người trợn trắng mắt, sắp ngất đến nơi.

Khó khăn lắm, đợi con khỉ đến vị trí của Lão Dương lúc trước, trở lại mặt đất.

"Ọe." "Phụt." "Oa." Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người, từ trên người con khỉ xuống, trực tiếp chạy sang một bên ói thốc ói tháo.

Ba người mặt mày trắng bệch, ói xong thì nằm bệt trên đất với vẻ không còn gì để luyến tiếc, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Rõ ràng là không chịu nổi.

"Kỷ kỷ." Con khỉ tỏ vẻ không hài lòng với ba tên này, yếu đuối thế, không chịu nổi à?

“Đại ca... ngài để em nghỉ một lát, em thật sự không động đậy nổi nữa.” “Ca... không chơi thế được, cũng không hỏi em có đồng ý không, cứ ôm em nhảy.” “Ọe.” Tiểu Ca cũng nhanh chóng xuống đến nơi, đến bên cạnh con khỉ, nhìn ba người ói thốc ói tháo, không biết vì sao, lại có chút buồn cười.

Đối với ba tên “liếm cẩu” này, Tiểu Ca thầm nghĩ trong lòng một câu: Đáng đời.

Nghỉ ngơi hồi lâu, ba người cuối cùng cũng đỡ khó chịu hơn.

Thế là họ tiếp tục lên đường, nhanh chóng đuổi kịp nhóm người Lão Dương.

Chỉ là, họ không phát hiện có người theo dõi phía sau.

Chỉ thấy Lão Dương đi thẳng về phía một thác nước khổng lồ.

Trong thác nước đó, có những sợi xích sắt vô cùng to lớn.

Dưới thác nước là một đầm nước, bốc lên hơi nóng, và thỉnh thoảng có tiếng nước ùng ục, từ trong đầm nước sủi lên.

Chương 73

"Nước nóng, rơi xuống chắc chắn bị luộc chín." "Mấy gã này gan thật lớn, họ định đi đâu vậy?" "Họ lên xích sắt rồi." Nhóm người của Lão Dương, men theo xích sắt cẩn thận bò đi, Hạo Thiên Chân và những người khác thấy vậy liền theo sau.

Khi con khỉ chuẩn bị lại một lần nữa mang mấy người đi, họ đều từ chối.

"Đại ca, em tự đi được." "Đại ca tin em đi, em có thể làm được!" "Đại ca, ngài đi trước, em theo sau." Con khỉ bất đắc dĩ dang tay, khinh thường tính cách nhát gan của ba người, trực tiếp nắm lấy xích sắt, linh hoạt đi qua.

Tiểu Ca cũng tiêu sái đi qua.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử ba người thì men theo xích sắt, cẩn thận bò qua.

Đợi đến khi qua được, ba người trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Mau nhìn kìa, ở đó có một cánh cửa mộ.

Đang mở, Lão Dương chắc chắn đã vào trong rồi." Cánh cửa mộ phía trước không biết dẫn đến nơi nào.

Lúc này, cửa mộ đã mở, Hạo Thiên Chân và Hầu Tử cùng nhóm người đi vào.

Sau khi tiến vào, cảnh vật trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Bên trong cửa mộ thất không phải là địa cung mà là một hang động tự nhiên khổng lồ.

Trong động có một hồ nước cực lớn.

“Nơi này, dẫn đến đâu vậy?” Đi theo sau đám người Lão Dương, Bàn Tử và Hầu Tử không biết đối phương rốt cuộc muốn đi đâu.

Phía trước, Thái thúc, Lương sư gia, Lão Dương, và cả Vương lão bản đã bị gãy một cánh tay.

Đang đi thì họ đột nhiên dừng lại.

“Xem lại bản đồ đi, không phải đi đường này.” Thái thúc có lẽ đã hơi mệt, liền ngồi xuống nghỉ ngơi trên một tảng đá bên bờ sông.

Lão Dương không nói gì, chỉ im lặng không lên tiếng.

“Ừm.” Vương lão bản gật đầu, lấy ra một cuốn cổ tịch trông rất cũ kỹ từ trên người, lật ra xem.

“Theo ghi chép trong Hà Mộc Tập, chúng ta phải đi xuyên qua hồ nước này, sau đó đi thêm một đoạn không xa là có thể đến nơi cất giấu kho báu của Bất Ngôn Kỵ năm đó.” “Chúng ta không đi nhầm đường.” “Nhanh lên.” Vừa nghe sắp đến nơi, Thái thúc và Lương sư gia đều trở nên phấn khích.

Trong truyền thuyết, năm đó Bắc Ngụy có một đội quân thần bí tên là Bất Ngôn Kỵ.

Họ chuyên phụ trách đào mộ lớn của hoàng gia để lấy bảo vật, dùng làm quân phí và chi tiêu.

Sau khi Bắc Ngụy bị diệt quốc, Bất Ngôn Kỵ hộ tống một vị chủ nhân thần bí trốn tránh tai nạn, bất đắc dĩ phải chạy vào sâu trong Tần Lĩnh tìm nơi cất giấu kho báu.

Sau đó chờ đợi thời cơ để phục quốc.

Nhưng không ngờ, cuối cùng cả nhóm người đều chết ở đây.

Chỉ có một số ít người trốn thoát được, sau đó họ đã tạo ra một cuốn Hà Mộc Tập, ghi lại địa điểm cất giấu tất cả kho báu của Bất

Ngôn Kỵ.

Hy vọng con cháu đời sau có thể tìm thấy.

Vương lão bản chính là hậu duệ của những người Bất Ngôn Kỵ trốn thoát năm đó.

“Hì hì.

Lão, lão bản.

Chúng ta đã nói rồi nhé, tôi dẫn đường cho các vị, sau khi trở về sẽ báo thù?” Lão Dương nói có chút cà lăm.

“Yên tâm đi, tôi Vương lão bản nói lời giữ lời, lần này có thể vào được đây, đều phải nhờ cậu cả.” Vương lão bản híp mắt, dường như đang cười.

Nhưng Thái thúc và Lương sư gia lại phát hiện trong mắt hắn lộ ra sát ý.

Lão Dương chỉ là một người dẫn đường.

Ban đầu khi mọi người còn chưa vào Tần Lĩnh, thông qua người giới thiệu, họ biết Lão Dương rất quen thuộc nơi này, có thể tìm được vị trí cổ mộ.

Thế là Vương lão bản đã thuê anh ta.

Vốn dĩ Vương lão bản không định trả tiền trước, định bụng sau khi tìm được kho báu sẽ giết Lão Dương.

Bởi vì Lão Dương là một yếu tố không thể kiểm soát, không thể để anh ta biết bí mật.

“Cảm ơn lão bản, cảm ơn lão bản.” Lão Dương có vẻ rất vui, cười ngây ngô cảm ơn, dường như hoàn toàn không nhìn ra sát ý của Vương lão bản.

“Ai.” “Thằng ngốc.” Thái thúc và Lương sư gia bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng không nói gì.

Họ cũng không phải người lương thiện, tự nhiên sẽ không đi quản chuyện của Vương lão bản.

Hơn nữa, người biết về kho báu càng ít càng tốt.

Nếu không tin tức bị lộ ra, bị thế lực khác nhòm ngó, kho báu đó sẽ không giữ được.

Lão Dương có vẻ rất cao hứng, chủ động nhóm lửa bên cạnh, chuẩn bị nấu cơm ăn.

Không ai trong ba người phía sau nhìn thấy, khóe miệng Lão Dương đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị.

Nụ cười đó vừa tàn nhẫn, lại vừa quái đản.

“Thiên Chân, thằng bạn nối khố của cậu có gì đó không ổn, nhìn nụ cười của nó kìa, đâu có giống người, đúng là quỷ.” Ở nơi không xa, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Tiểu ca và Hầu Tử đang ẩn mình trong bóng tối.

Hầu Tử nằm trên đất, vắt chéo chân nhìn lên đỉnh hang động, vừa hay phía trên có một tảng đá đang nhỏ nước đúng vào miệng nó.

Hầu Tử cứ nằm đó, há miệng, thỉnh thoảng lại có một giọt nước suối rơi vào miệng.

Nó nghịch ngợm, nhất thời chơi rất vui vẻ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử mấy người thì vẫn luôn quan sát Lão Dương.

Bàn Tử nhìn nụ cười quái dị của Lão Dương, nhíu mày cảm thấy không ổn.

“Đừng nói bậy, nó từ nhỏ đã bệnh tật, đầu óc có chút vấn đề.”

Hạo Thiên Chân không muốn tin bạn mình có vấn đề: “Hơn nữa, Lão Dương từng ngồi tù, có thể tinh thần bị kích động, nên mới để lại chút di chứng.” “Thôi được rồi, cậu nói sao thì là vậy.” Bàn Tử không nói thêm gì, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Sau đó, họ thấy Thái thúc đang ngồi nghỉ bên bờ sông, từ trong nước hồ bên cạnh, một bóng đen lao vút ra, nhanh như chớp, còn chưa kịp nhìn rõ đã cắn phập vào cánh tay Thái thúc.

Rồi sau đó, kéo ông ta xuống nước.

“Cứu mạng...!!!” Thái thúc chỉ kịp hét lên một tiếng cứu mạng, rồi biến mất trong nước.

“A.

Thái thúc!!” Lương sư gia ngồi cạnh Thái thúc bị dọa cho ngây người.

Ông ta liều mạng lập tức chạy xa khỏi bờ hồ, toàn thân run rẩy, mặt mày trắng bệch.

“Mẹ kiếp.” Vương lão bản cũng đang ngồi bên hồ, lập tức hoảng loạn chạy ra xa.

Thứ quái quỷ đột nhiên xuất hiện, suýt chút nữa đã dọa chết hai người họ.

“Xong.

Lại toi một mạng.” Bàn Tử khoanh tay, cảm khái.

Trong mộ này đúng là nơi đâu cũng nguy hiểm.

“Tiếp theo phải làm sao?

Thái thúc chết rồi, hay là chúng ta quay về đi, Vương lão bản?” Nhìn Thái thúc biến mất trong hồ, trong lòng Lương sư gia đã nảy sinh ý định rút lui.

Chủ yếu là, Thái thúc là lão bản của ông ta, bây giờ lão bản chết rồi, không chừng Vương lão bản vì kho báu mà sẽ giết người diệt khẩu.

Mặc dù Vương lão bản đã mất một cánh tay, nhưng trên người hắn có súng!

Vương lão bản hung hăng nhìn chằm chằm Lương sư gia, gằn từng chữ: "Về cái con khỉ, đã đến đây rồi, không thể quay về, phải tiếp tục đi." "Lương sư gia, đi theo tôi lão Vương đây, tuyệt đối không kém hơn đi theo Thái thúc, ông thấy sao?" Đây là một lời đe dọa trần trụi.

Nếu không chọn đi theo hắn, vậy thì chết.

Vương lão bản thực ra không muốn giết Lương sư gia, bởi vì nếu Lương sư gia chết, thì hắn sẽ thật sự chỉ còn lại một mình.

Quá cô đơn.

Còn về Lão Dương, trong lòng hắn đã là một người chết rồi.

Lương sư gia có bản lĩnh, không chỉ thông thạo lịch sử đồ cổ, mà còn nhận biết được những thứ kỳ lạ quái dị.

Là một nhân tài.

"Vậy thì… sau này Lương mỗ xin nhờ Vương lão bản chiếu cố nhiều hơn, hì hì." Lương sư gia rất lanh lợi, lập tức cười toe toét nhận lão bản mới.

Chương 74

“Ừm, đi theo tôi, có tiền mọi người cùng kiếm mà.

Á…!!!

Cứu… cứu tôi!” Lời còn chưa nói xong.

Lương sư gia nhìn thấy sau lưng Vương lão bản, đột nhiên có một con Ly Cổ lao ra.

Con Ly Cổ nhanh chóng bám lên mặt Vương lão bản, sau đó những chiếc xúc tu dài ngoằng chui vào miệng và thâm nhập vào dây thần kinh não, phóng ra độc tố.

“A…!!!” Lương sư gia bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng lùi lại.

“Gầm…” Vương lão bản nhanh chóng bị Ly Cổ khống chế, miệng phát ra tiếng gầm gừ đau đớn như dã thú.

“Cạch.” Cuốn Hà Mộc Tập từ trên người hắn rơi xuống đất.

Lão Dương mắt nhanh tay lẹ, lập tức nhặt lấy Hà Mộc Tập, sau đó nở một nụ cười quỷ dị với Lương sư gia, quay đầu chạy về phía bờ sông, rồi nhanh chóng bơi theo dòng nước sang bờ bên kia.

“A…” Lương sư gia, thì bị Vương lão bản giết chết ngay tại chỗ.

“Lão Dương.” Thấy Lão Dương cầm đồ vật xuống sông, Hạo Thiên Chân lập tức đuổi theo, đứng bên bờ sông gọi đối phương.

“Thiên Chân?” Lão Dương vừa bơi sang bờ bên kia nghe thấy tiếng, quay đầu lại nhìn thấy Hạo Thiên Chân.

Mặt anh ta lộ vẻ vui mừng, nhưng dường như lập tức nghĩ đến điều gì đó, Lão Dương lo lắng nói: “Thiên Chân, mau rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt.” “Lão Dương, cậu…” Hạo Thiên Chân vừa định hỏi,

Lão Dương đã chui thẳng vào hang động đối diện, biến mất không thấy tăm hơi.

"Gầm…" Vương lão bản bị Ly Cổ khống chế, sau khi giết Lương sư gia, lại có một con Ly Cổ khác lao lên người Lương sư gia, ký sinh vào ông ta.

Bị Ly Cổ khống chế, họ không còn bất kỳ cảm xúc nào, trong lòng chỉ có sát ý tàn nhẫn và hung bạo.

Nhìn thấy Hạo Thiên Chân, hai người họ lao tới.

"Vụt!" "Phập!" "Phập!" Nhưng, còn chưa kịp đến gần, đã bị Tiểu ca trực tiếp chém mỗi người một nhát, từ đỉnh đầu bổ thẳng xuống, chẻ làm đôi.

Cả con Ly Cổ đang khống chế họ cũng bị Tiểu ca chém thành hai nửa.

"Ọe… Tiểu ca, có thể đừng tàn nhẫn như vậy được không." Máu tươi đỏ thẫm và nội tạng, cùng với óc lợn cợn kinh tởm, trong nháy mắt chảy lênh láng khắp mặt đất.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại bắt đầu nôn mửa.

Phan Tử thì không có phản ứng gì.

"Chí chí." Cự Lực Minh Viên thong dong bước tới, nhìn hai gã bị Tiểu ca chém thành hai nửa, dường như rất hài lòng với thủ pháp giết người này.

Nó vỗ vỗ vai Tiểu ca, ra vẻ tán thưởng.

Tiểu ca đảo mắt, sắc mặt quái dị, quay đầu đi, lười để ý đến nó.

Đánh lại không lại con khỉ này, bị ép gọi là đại ca.

Bây giờ giết người, lại được con khỉ khen ngợi.

Tiểu ca thật sự dở khóc dở cười.

“Chúng ta có qua đó không?

Dưới nước hình như có thứ gì đó.” Lão Dương đã chạy mất, mấy người đều biết mục đích của anh ta, hẳn là địa điểm cất giấu kho báu của Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy.

Đối với kho báu, Bàn Tử lập tức sáng mắt lên.

Hắn là một kẻ ham tiền.

Lần này đến Tần Lĩnh, Hạo Thiên Chân là để tìm manh mối của chú Ba Ngô Tam Tỉnh, tiện thể hai người họ thử vận may, xem có gặp được Mục Trần Châu không.

Còn Bàn Tử, ngoài việc tìm Mục Trần Châu, còn là để đổ đấu.

“Đi.

Bơi qua.” Mặc dù trong nước có quái vật, nhưng bây giờ bắt buộc phải đi, nếu không chỉ có thể quay về.

“Chí chí.” Hầu Tử đột nhiên vỗ vào đầu Bàn Tử, rồi khoa chân múa tay.

“Hả?

Đại ca, anh có thể đi xử lý con quái vật dưới nước đó không?” Hầu Tử gật đầu.

Nó vốn là thủy hầu tiến hóa thành, sức chiến đấu dưới nước còn được tăng thêm.

Chỉ là một con quái vật dưới nước, đối với nó chỉ là thức ăn vặt.

“Trời ạ, Bàn Tử thật sự có thể hiểu được lời của đại ca sao?” Phan Tử ngơ ngác.

Bàn Tử đúng là có tài, có thể giao tiếp không rào cản với một con

khỉ.

Đúng là thần kỳ.

“Này, Bàn gia là ai chứ, tôi với đại ca tâm đầu ý hợp, đương nhiên có thể hiểu lời đại ca nói.” “Đi thôi, đại ca!” Bàn Tử nghe vậy, vô cùng đắc ý, khiến mấy người kia chỉ biết lắc đầu.

“Tõm.” Con khỉ bên cạnh lập tức nhảy xuống nước.

Mọi người biết nó đi tìm con quái vật dưới nước, nên cũng ngoan ngoãn chờ đợi.

Khoảng vài phút sau.

Họ thấy Hầu Tử từ dưới nước đi lên.

Hơn nữa, trong hai tay nó, còn tóm theo hai con vật khổng lồ.

“Triết La Khuê?” “Mẹ kiếp, thứ này hung dữ vậy sao, hai con Triết La Khuê to quá.” Thấy Hầu Tử tóm hai con vật khổng lồ trong tay, Hạo Thiên Chân và những người khác đã nhận ra chúng.

Đó là loài cá nổi tiếng hung dữ, Triết La Khuê, chuyên ăn thịt người.

“Chí chí.” Hầu Tử ném hai con cá lên bờ, ra hiệu rằng bên dưới không còn nguy hiểm nữa, rồi bơi theo dòng nước đi trước.

“Đi thôi.” Thấy Hầu Tử đi trước, bốn người trong lòng vui mừng.

Quả nhiên, có đại ca bao bọc, mọi chuyện đều thuận lợi biết bao.

Mọi người chuẩn bị ba lô xong, trước khi đi Bàn Tử còn lấy cả ba lô của Vương lão bản và Lương sư gia.

Hắn tìm vật tư bên trong, chia đều cho mọi người.

Hơn nữa, Bàn Tử còn mò được một khẩu súng lục từ trên xác Vương lão bản.

“Đồ tốt đây.” Nhét súng vào ba lô chống nước, Bàn Tử và những người khác lập tức đi theo.

Vượt qua sông, men theo dấu chân trên đất, họ đuổi theo hướng Lão Dương đã đi.

Đi khoảng một giờ.

Mọi người phát hiện, họ đã đến bên dưới cây thần đồng.

Trước mặt là rễ của cây thần đồng, bên cạnh cây thần khổng lồ, có một đài tế tự to lớn.

Trên đài tế tự, dường như có thứ gì đó.

“Thiên Chân, thằng bạn nối khố của cậu Lão Dương ở kia.” Bàn Tử chỉ vào đài tế tự, phát hiện Lão Dương lúc này đang đứng đó với vẻ mặt ngây dại, không hề động đậy, vô cùng quỷ dị.

“Đi, lên xem thử.” Hạo Thiên Chân trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Mấy người men theo bậc thang, đi lên đài tế tự.

Sau đó, khi nhìn thấy thứ ở trên đó, tất cả đều ngây người.

“Thứ quái gì đây.” “Trông giống như một thứ gì đó giống như nhau thai.” “Nói bậy, nhà ai có nhau thai to thế này?” Trên đài tế tự, ngoài một số đồ đồng ra, bên cạnh còn có một chiếc quan tài bằng đá.

Cạnh quan tài, là một khối màu vàng, có chất liệu giống như hổ phách, trông như một cái kén.

Giống như kén của động vật.

Nhưng cái kén này cũng quá lớn rồi.

Cao ít nhất hai mét, rộng cũng phải năm sáu mét.

“Trời đất, nếu đây là kén, thì thứ được nuôi dưỡng bên trong, phải

đáng sợ đến mức nào?" Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, định tiến lên sờ vào cái kén.

"Bàn Tử đừng động, cẩn thận có độc." Hạo Thiên Chân lập tức bước lên ngăn cản.

Nhưng anh ngăn được Bàn Tử, lại không chú ý dưới chân, dường như bị thứ gì đó vấp phải.

Chương 75

Tức thì, cả người Hạo Thiên Chân ngã nhào về phía cái kén trước mặt.

“Thiên Chân.” Bàn Tử định nắm lấy tay anh, nhưng lại phát hiện mình không thể cử động được.

Sắc mặt hắn kinh hãi, hoảng sợ.

Tiểu ca nhíu mày, lập tức tiến lên chuẩn bị tóm lấy Hạo Thiên Chân, nhưng khi đến gần cái kén, lại phát hiện hành động của mình vô cùng khó khăn.

“...” “Đại ca, cứu mạng.” Hạo Thiên Chân kêu cứu Hầu Tử.

“Chí chí.” Nhưng, Hầu Tử cũng hành động chậm chạp, nhe răng trợn mắt muốn kéo anh lại, nhưng lại phát hiện không thể cử động được.

Cảnh tượng quỷ dị này, khiến tất cả mọi người trong lòng đều có chút sợ hãi.

“Ục.” Sau đó, một cảnh tượng còn quỷ dị hơn xuất hiện.

Hạo Thiên Chân ngã lên trên cái kén lớn trước mặt, không hề có va chạm như tưởng tượng.

Anh trực tiếp xuyên qua lớp vỏ ngoài của kén, đi thẳng vào bên trong, giống như cả người bị cái kén hấp thụ.

Trong nháy mắt biến mất không thấy.

“Mẹ nó chứ!!!” “Thiên Chân của tôi!” Sau khi Hạo Thiên Chân biến mất, mọi người đột nhiên cảm thấy cơ thể đã lấy lại được tự do.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử nổi giận, rút xẻng công binh ra,

gầm lên rồi bổ về phía cái kén trước mặt.

"Keng!" Nhưng chiếc xẻng công binh, lại giống như đập vào một tấm kim loại dày, bị lớp vỏ ngoài của kén chặn lại.

Hạo Thiên Chân bị cái kén lớn hút vào.

Bàn Tử tức đến nổ đom đóm mắt, nhưng xẻng công binh, căn bản không thể chém vỡ cái kén thần bí này.

"Chết tiệt, thứ quái gì mà cứng thế này, Tiểu ca." Hạo Thiên Chân sống chết không rõ, mọi người lo lắng cho sự an nguy của anh, vào trong đó, nếu không có không khí, chẳng mấy chốc sẽ bị ngạt chết.

Nếu không nhanh chóng mở ra, cứu Hạo Thiên Chân ra, thì xong đời.

"Bàn Tử, Tiểu ca, Phan Tử, cứu tôi." Đột nhiên, mấy người nghe thấy từ trong kén lớn, vọng ra tiếng của Hạo Thiên Chân.

"Tiểu tam gia đừng lo, tôi cứu cậu ngay đây." Nghe thấy tiếng của anh, ba người tức thì thở phào nhẹ nhõm, còn nói được chứng tỏ hiện tại không có nguy hiểm.

Vậy thì chỉ cần mở được kén lớn, là có thể cứu anh ra.

"Tôi tới đây." Tiểu ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sắc mặt ngưng trọng, dùng hết toàn lực chém về phía kén lớn trước mặt.

"Xoẹt...!" Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm thấy hổ khẩu rung động dữ dội, một luồng lực phản chấn cực lớn từ Hắc Kim Cổ Đao truyền đến cánh tay, rồi đi vào cơ thể cậu.

"Phụt." Cậu trực tiếp phun ra một ngụm máu, sau đó bay ngược ra ngoài.

Cú ngã khá nặng, trực tiếp từ trên đài tế tự bay ra, ngã xuống bên dưới.

May mà thân thể có huyết mạch Kỳ Lân, thể chất cường tráng, tuy khó chịu, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

"Gặp quỷ rồi." Ngay cả Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu ca, cũng không chém vỡ được kén lớn.

Còn bị bật bay.

Quá quái dị.

"Đại ca.

Anh phải cứu Thiên Chân, bây giờ chỉ trông cậy vào anh thôi." Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử và Phan Tử hai người, đều đổ dồn ánh mắt hy vọng vào Cự Lực Minh Viên.

Chiếc rìu Hoàng Việt trong tay nó, ngay cả thân thể Huyết Thi cũng có thể dễ dàng chém vỡ, cái kén lớn này, chắc cũng được nhỉ?

Hầu Tử nhe miệng cười, vừa rồi bị kén lớn khống chế, cơ thể không cử động được.

Dẫn đến một tên tiểu đệ bị hút vào.

Khiến nó cảm thấy mất mặt.

Thế là, nó rút chiếc rìu Hoàng Việt sau lưng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử hai người lùi ra, nó sắp nghiêm túc đây.

"Đại ca.

Cố lên!" "Đại ca, nhất định phải cứu được tiểu tam gia ra nhé." Bàn Tử và Phan Tử, vội vàng đi sang bên cạnh, nhường không gian cho Hầu Tử.

"Chí chí." Hầu Tử vỗ ngực, sau đó hai tay vung chiếc rìu Hoàng Việt trong tay, trực tiếp bật nhảy, từ không trung bổ xuống phía trên kén lớn.

Định từ giữa chém đôi cái kén ra.

"Đại ca thật dũng mãnh, giống như chiến thần hạ phàm, anh tư bừng bừng, uy vũ hùng tráng!" Hầu Tử nhảy một phát cao mười mấy mét, dáng vẻ vung rìu lớn trên không, quả thật uy vũ phi thường.

Rìu Hoàng Việt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trực tiếp bổ xuống kén lớn!

"Keng!" "Ầm!" "Phụt!" Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử và Phan Tử hai người không nhịn được che mắt lại.

Bởi vì, rìu Hoàng Việt chém vào kén lớn, cũng không thể chém vỡ, hơn nữa kén lớn dường như có lực phản chấn cực lớn, trực tiếp hất bay Hầu Tử ra ngoài.

"Chí chí." Hầu Tử hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó trực tiếp bay ra xa hàng trăm mét.

Tõm một tiếng, nó ngã mạnh vào vách núi, còn đập ra một cái hố trên vách núi.

Lần này, Hầu Tử bị chấn đến đầu óc có chút choáng váng, cảm giác tay không còn là của mình nữa, toàn thân đều đau, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Đại ca.

Anh không sao chứ?" Bàn Tử hai người nhìn Hầu Tử, hít một hơi khí lạnh, hỏi han.

Không thể để đại ca bị thương được.

Suốt chặng đường, nhờ có đại ca chiếu cố, nếu không không biết đã chết mấy lần rồi.

Người đều có tình cảm, ở chung với Hầu Tử lâu rồi, họ đều thích gã này.

“Chí chí.” Hầu Tử xua tay, nhe răng trợn mắt từ trong hố bò ra, sau đó trực tiếp nhảy xuống, dáng vẻ ôm mông, trông rất khôi hài.

Nhặt lại chiếc rìu Hoàng Việt bị hất bay, sau đó đeo sau lưng, khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp nhảy trở lại đài tế tự.

Tiểu ca cũng đã trở về.

Thấy bộ dạng thảm hại của Hầu Tử, cậu vô cùng đồng cảm, và hiểu được nỗi đau của nó.

Bởi vì hai người đều chịu chung một lực phản chấn.

“Mẹ nó quỷ dị quá, rốt cuộc là thứ quái gì vậy.” Tiểu ca không mở được, ngay cả Cự Lực Minh Viên cũng không chém vỡ được.

Cái kén lớn này rốt cuộc là thứ gì.

Bàn Tử tức giận, cũng không biết Thiên Chân ở bên trong thế nào rồi.

“Thiên Chân, cậu khỏe không?

Tôi không chém vỡ được thứ chết tiệt này.” Nhưng điều khiến ba người lo lắng là, câu hỏi của Bàn Tử không nhận được hồi đáp.

Hạo Thiên Chân không nói gì.

“Thiên Chân?” “Tiểu tam gia?” Nghe vậy, Bàn Tử và Phan Tử tức thì lo lắng, sợ Hạo Thiên Chân bị ngạt chết, hoặc là trúng độc.

Bên trong lâu không có hồi âm.

Im phăng phắc.

“Thiên Chân trời đánh của cậu, đừng dọa Bàn gia chứ, nói một tiếng đi.” Bàn Tử ra sức đập vào kén lớn, nhưng bên trong vẫn không có hồi âm.

Ba người đều sốt ruột.

Nhưng lại hoàn toàn không có cách nào.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy Lão Dương đang đứng bên cạnh, mặt mày ngây dại.

Dường như có chút khác so với lúc mấy người họ nhìn thấy trước đó, nhưng Bàn Tử cũng không để ý.

"Anh bạn, Thiên Chân bị ăn mất rồi, đây rốt cuộc là thứ gì, cậu biết không?" Bàn Tử hỏi Lão Dương.

Lão Dương hoàn toàn không nhìn, ánh mắt vẫn ngây dại, đứng đó, giống như một kẻ ngốc.

"Mẹ nó, sao vậy, vừa rồi không phải vẫn ổn sao?" Phan Tử sắp lo chết rồi, Hạo Thiên Chân không có tiếng động, nếu xảy ra nguy hiểm, về làm sao ăn nói với Ngô Nhị Bạch.

Trước mắt dường như người hiểu rõ về kén lớn, chỉ có người tên Lão Dương này.

Chương 76

Phan Tử sắp quỳ xuống rồi: "Anh bạn tỉnh lại đi, đây rốt cuộc là thứ gì?" Lay động cơ thể Lão Dương, không ngờ lại thật sự có tác dụng, Lão Dương nhìn anh ta một cái, và trong mắt lóe lên một tia giãy giụa: "Thi kiển… Thi kiển… Mẫu thai… Mẫu thai!" Trong miệng khó khăn thốt ra mấy chữ, sau đó lại trở lại vẻ ngây dại.

"Thi Kiển Mẫu Thai?" "Thi Kiển Mẫu Thai là cái gì, làm sao mở được nó ra, tại sao Thiên Chân lại bị hút vào?" Nhưng dù hỏi thế nào, Lão Dương cũng không nói nữa, chỉ có vẻ mặt ngây dại, như người mất hồn.

"Mẹ kiếp, làm sao bây giờ?" Không còn cách nào, ba người chỉ có thể đứng đó lo lắng.

Hầu Tử gãi gãi đầu, nhìn Thi Kiển Mẫu Thai trước mặt, dường như đang suy nghĩ.

"Chí chí." Đột nhiên, Hầu Tử kích động lên.

Nó chỉ vào Thi Kiển Mẫu Thai, nghĩ ra rồi, chủ nhân của nó cũng đang tìm thứ này.

Bây giờ đã phát hiện ra, chỉ cần thông báo cho chủ nhân, chẳng phải có thể cứu được tiểu đệ ra sao?

"Đại ca, ngài phát hiện ra cái gì rồi?" Bàn Tử thấy nó kích động như vậy, lập tức hỏi.

Hầu Tử khoa chân múa tay một lúc lâu, Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra, tức thì trừng lớn mắt: "Anh nói, có người có thể mở được Thi Kiển Mẫu Thai, cứu được Thiên Chân?" "Chí chí." Hầu Tử gật đầu, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu liên lạc với chủ

nhân của mình.

Là thú cưng của Diệp Thu, nó và Diệp Thu có cảm ứng thần bí, có thể trong khoảng cách ngắn, truyền đạt một số thông tin cho Diệp Thu.

Thấy Hầu Tử ngồi xuống, dường như sắp bắt đầu triệu hồi người nào đó.

Bàn Tử, Phan Tử, Tiểu ca ba người ngơ ngác.

"Mẹ kiếp, đại ca định làm gì vậy?

Truyền tín hiệu vô tuyến à?" Bàn Tử lẩm bẩm.

"Chắc là đang gọi người, người của nó chắc chắn là một nhân vật đáng gờm." Phan Tử phân tích.

Bàn Tử nghe vậy, không biết tại sao đột nhiên nghĩ đến con mãng xà khổng lồ đó, sắc mặt có chút tái nhợt: "Không phải lát nữa, sẽ là con mãng xà khổng lồ đó chứ?" Đối với con mãng xà khổng lồ, Bàn Tử có ấn tượng sâu sắc.

Khi ở trong mộ dưới đáy biển, hắn vĩnh viễn không thể quên, sự khủng bố của con mãng xà khổng lồ đó, cũng như bóng người thần bí mà nó bảo vệ.

"Diệp Thiên Đế!" "Mẹ kiếp, không lẽ đại ca gọi Diệp Thiên Đế đó chứ?" "Chẳng lẽ, thi thể của ông ta thật sự ở đây?" Nghe đến Diệp Thiên Đế, Phan Tử trừng mắt.

Tiểu ca trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Trước đó cậu chưa từng nghĩ đến phương diện này.

"Chẳng lẽ, Hầu Tử cũng là thú cưng do Diệp Thiên Đế nuôi?" Lời lẩm bẩm của cậu, sau khi bị Bàn Tử nghe thấy, giống như gặp quỷ, sợ đến toàn thân rùng mình.

“Không phải chứ.

Vạn lần đừng mà, hóa ra chúng ta gọi đại ca cả buổi, cuối cùng lại là thú cưng của Diệp Thiên Đế?” “Vậy tôi là gì?

Tiểu đệ của thú cưng của Diệp Thiên Đế?” “...” Bàn Tử không dám nghĩ đến cảnh tượng đó.

Trước đó hắn còn la hét, muốn đi đào mộ Diệp Thiên Đế.

Bây giờ lại thành tiểu đệ của thú cưng nhà người ta một cách khó hiểu.

Nếu đi đào mộ, chẳng phải sẽ bị đại ca đập chết sao. ...Hang động.

Trong địa cung.

Diệp Thu đang ngồi trong mộ thất xem Thôi Bối Đồ mà Lý Thuần Phong tặng, lúc đầu thực ra cũng không có hứng thú lắm.

Nhưng càng xem càng nhập tâm.

Thôi Bối Đồ vô cùng thần kỳ, trong đầu Diệp Thu có kiến thức về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, lại xem Thôi Bối Đồ, hoàn toàn không cảm thấy khô khan vô vị.

Cũng không quá khó hiểu.

Kỳ thư đệ nhất An Lạc, danh bất hư truyền, những thứ bên trong, Diệp Thu xem rất say sưa.

“Gừm.” A Đại chán chường nằm cuộn tròn bên cạnh Diệp Thu, nhắm mắt như đang ngủ gà ngủ gật.

Thi miết vương Lão Nhị, thì nằm trong lòng Diệp Thu, cuộn mình trong lòng hưởng thụ sự vuốt ve của chủ nhân.

“Hửm?” Đột nhiên, Diệp Thu trong lòng có cảm ứng.

Anh nhận được thông tin do Cự Lực Minh Viên truyền về.

“Tìm thấy Thi Kiển Mẫu Thai rồi?” “Thằng nhóc này giỏi đấy, được lắm.” Để sách xuống, Diệp Thu suy nghĩ một chút, sau đó lấy Quỷ Tỳ ra, ném cho A Đại.

“Đi tìm Tiểu Tam, mang Thi Kiển Mẫu Thai về đây, nếu gặp phải âm binh, dùng Quỷ Tỳ triệu hồi âm binh của chúng ta đối kháng.” Anh lười đi.

Đang xem sách đến đoạn hay, Thi Kiển Mẫu Thai cứ để A Đại đi là được.

Có nó và Hầu Tử hai con, tuyệt đối có thể mang đồ về.

“Đúng rồi, cho mày cái này, dùng để đựng Thi Kiển Mẫu Thai.” Diệp Thu từ trong hệ thống đổi một cái vương miện thú cưng Giới Tử Nạp Tu Di, sau đó đội lên đầu A Đại.

Vương miện vừa đội lên, khí thế của A Đại tức thì tăng lên.

“Ta dạy mày cách sử dụng.

Nhớ kỹ rồi đó.” Giới Tử Nạp Tu Di, xuất hiện sau khi hệ thống của Diệp Thu nâng cấp, trong hệ thống cũng không đắt, chỉ 1000 tích phân một cái.

Bởi vì bản thân Diệp Thu có không gian tùy thân, nên loại bảo bối đổi ra này, chỉ có thể cho thú cưng hoặc thi nô sử dụng.

Trước đây chưa nghĩ đến, sau này có thể cho Hầu Tử, A Đại cùng với A Ninh và Tú Tú, mỗi người chuẩn bị một cái.

Tiện cho việc cất giữ đồ vật.

“Không gian bên trong, có 10*10*10, tuy không lớn, nhưng chắc là đủ để đựng cái Thi Kiển Mẫu Thai đó.” Không gian ba chiều mười mét khối, đã là giới hạn rồi.

Không có cái lớn hơn, bởi vì đây là loại duy nhất.

Tạo hình có thể chọn.

Ngoài vương miện, còn có tạo hình vật phẩm tùy thân như nhẫn, vòng cổ.

“Gừm.” Được đồ vật, A Đại vô cùng vui vẻ, thân mật cọ cọ vào mặt Diệp Thu.

“Được rồi, đi đi.” Diệp Thu vẫy vẫy tay, bảo nó đi nhanh về nhanh.

Bên cạnh Thi Kiển Mẫu Thai đó, hình như là nơi được đội quân Bất Ngôn Kỵ bảo vệ, bọn chúng đều thuộc về âm binh.

A Đại không đối phó được.

Cho nên Diệp Thu mới đưa Quỷ Tỳ cho nó, để lúc đó triệu hồi âm binh trong Quỷ Tỳ ra, đối phó với Bất Ngôn Kỵ.

A Đại gật đầu, đặt Quỷ Tỳ vào không gian vương miện, sau đó đi tìm Hầu Tử.

Giữa nó và Hầu Tử, cũng có cảm ứng đặc biệt, có thể tìm được vị trí của nhau. ...

Bên dưới cây thần đồng, trên đài tế.

Hầu Tử sau khi truyền tin tức xong, nhe miệng cười, đến bên cạnh Thi Kiển Mẫu Thai, vỗ vỗ vào cái Thi Kiển Mẫu Thai to lớn, dường như vô cùng không phục.

“Chí chí.” Mặc dù không chém vỡ được thứ này, nhưng không sao, chỉ cần chủ nhân đến, thứ này tuyệt đối sẽ bị chủ nhân hấp thụ.

“Đại ca, thật sự sẽ có người đến sao?” “Không phải là Diệp Thiên Đế đó chứ?” Bàn Tử cẩn thận đi tới, có chút kinh hãi hỏi Hầu Tử.

“Chí chí?” Hầu Tử không biết Diệp Thiên Đế là ai, lắc đầu.

“Phù.

Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi.” Chỉ cần không phải Diệp Thiên Đế là được, nếu là ông ta đến, Bàn Tử đoán chừng Thiên Chân cũng khỏi cứu, mọi người cùng nhau tự sát đi.

Đó là lão tổng tử không biết bao nhiêu năm trước.

Tuyệt đối là nhân vật tàn nhẫn.

“Bàn Tử, Tiểu ca, Phan Tử, tại sao… tại sao không cứu tôi!” Đúng lúc này, đột nhiên mấy người lại nghe thấy từ trong Thi Kiển Mẫu Thai vọng ra tiếng của Hạo Thiên Chân.

“Thiên Chân?” “Tiểu tam gia?” Ba người mặt lộ vẻ vui mừng, có tiếng nói chứng tỏ Thiên Chân không sao.

“Tại sao không cứu tôi, tại sao không cứu tôi?” “Uổng công tôi coi các người là anh em ruột thịt, vậy mà không cứu tôi!” “Đáng chết, tất cả đều đáng chết!” Nhưng, những lời tiếp theo của Hạo Thiên Chân, lại khiến sắc mặt ba người thay đổi.

Giọng điệu của Hạo Thiên Chân, bắt đầu trở nên vô cùng hung bạo, và trong lời nói, mang theo sự oán độc và hận thù mãnh liệt.

Dường như đối với việc Bàn Tử ba người không cứu, vô cùng oán hận.

Chương 77

Ba người nhíu mày, trong lòng khó chịu, Bàn Tử càng tức giận gầm lên: "Thiên Chân trời đánh của cậu, Bàn gia đã cố gắng cứu cậu như vậy, cậu có thể nói thế sao?" "Tiểu tam gia, chúng tôi vẫn luôn tìm cách cứu cậu mà." Phan Tử cũng đau lòng.

"Đáng chết, tất cả đều đáng chết!!!" Nhưng, lời nói của Hạo Thiên Chân vẫn tràn đầy oán độc.

"Không ổn." Tiểu ca nhạy bén phát hiện ra điểm bất thường, không thể nào là lời Hạo Thiên Chân nói ra được.

"Chết tiệt, suýt chút nữa bị mày lừa, Thiên Chân không thể nào nói những lời như vậy." Bàn Tử cũng phản ứng lại.

"Vậy người nói là ai?" Phan Tử mặt mày kinh hãi.

"Quỷ mới biết.

Tôi bây giờ lo lắng, Thiên Chân ở bên trong thế nào rồi." Bàn Tử lắc đầu.

Giọng nói bên trong Thi Kiển Mẫu Thai, tuyệt đối không phải của Hạo Thiên Chân.

Bởi vì Bàn Tử hiểu Hạo Thiên Chân, anh tuyệt đối sẽ không nói những lời ác độc như vậy với họ.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Bên trong có một gã nào đó, đang mạo danh Hạo Thiên Chân.

Giọng nói quỷ dị đó, rốt cuộc là ai, Bàn Tử ba người không biết.

Nhưng vô cùng lo lắng, Hạo Thiên Chân ở bên trong có gặp nguy hiểm không.

“Ra rồi.

Ra rồi, ha ha.

Sắp ra rồi!” Đột nhiên, Lão Dương đứng sau lưng mọi người, phảng phất như phát điên, cười một cách quỷ dị, miệng nói những lời khó hiểu.

“Mẹ kiếp dọa chết Bàn gia.” Bàn Tử bị dọa giật mình, nhưng sau đó lại kinh hãi.

Bởi vì, lúc này Lão Dương có gì đó không ổn, trên mặt anh ta mang nụ cười quỷ dị và khủng bố, gắt gao nhìn chằm chằm mấy người Bàn Tử.

“Khà khà.

Có người thay thế tôi, tôi được giải thoát rồi, giải thoát rồi!” Nói xong, khuôn mặt cười quỷ dị của Lão Dương, đột nhiên lại biến thành đau thương, khóc lóc.

“Thiên Chân.

Thiên Chân.

Tha lỗi cho tôi nhé.” Sau đó, cơ thể Lão Dương đang nhanh chóng hóa thành những điểm sáng tiêu tán.

Rất nhanh, cơ thể anh ta hoàn toàn biến mất không thấy.

“Mẹ kiếp, gặp ma rồi!” Cảnh tượng kinh khủng, dọa cho Bàn Tử và Phan Tử hai người cơ thể run rẩy, trong lòng lạnh buốt, phảng phất như đang ở trong băng giá, toàn thân đều lạnh ngắt.

“Lời nói vừa rồi của hắn có ý gì?” “Hắn nói hắn được giải thoát rồi?” “Còn có tiểu tam gia, chẳng lẽ là thay thế?” “Rốt cuộc có ý gì?” Những lời nói của Lão Dương trước khi biến mất, giống như một lời nguyền, khiến trong lòng ba người có một dự cảm không lành.

Giải thoát.

Thay thế.

Rốt cuộc có ý gì.

Lúc mọi người đang suy nghĩ.

“Cộc.” Phảng phất như có tiếng thứ gì đó xuyên qua vang lên.

Sau đó, ba người và Hầu Tử, nhìn thấy Hạo Thiên Chân, từ trong Thi Kiển Mẫu Thai đi ra.

“???” “???” “???” Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử ba người, cùng với Hầu Tử, đều giống như gặp ma.

“Khụ khụ.” Sau khi ra ngoài, Hạo Thiên Chân dường như không thích ứng được, thở hổn hển, từ miệng phun ra chất lỏng giống như nước ối.

Những chất lỏng này có màu vàng trong suốt, trông rất kinh tởm.

“Bàn Tử.

Nước!” Anh ta gấp gáp nói với Bàn Tử, muốn xin nước.

Bàn Tử ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng kích động lấy nước cho anh.

“Thiên Chân, cho cậu.” Đưa bình nước cho anh, Hạo Thiên Chân lập tức uống, uống xong lại ho dữ dội, phun ra thứ chất lỏng kinh tởm đó.

“Tiểu Thiên Chân à, cậu dọa chết Bàn gia tôi rồi, tôi còn tưởng cậu sắp toi rồi chứ, rốt cuộc là tình hình gì vậy, ở bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Bàn Tử nhíu mày, bịt mũi, vỗ lưng anh, lo lắng hỏi.

“Tôi.

Tôi không nhớ nữa.” Lắc đầu, Hạo Thiên Chân dường như có chút

mông lung, hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì bên trong.

“Tiểu tam gia.

Cậu không sao chứ?” Phan Tử sau khi kinh ngạc, vui mừng khôn xiết, Hạo Thiên Chân không sao, cảm giác như tảng đá lớn trong lòng đã được đặt xuống.

“Không sao, Phan Tử, cảm ơn.” Hai người đều ở bên cạnh Hạo Thiên Chân, quan tâm anh.

Nhưng Tiểu ca và Hầu Tử, lại dường như cảm nhận được điều gì đó, không hề tiến lên.

Hầu Tử có thể cảm giác được, Hạo Thiên Chân trước mắt này, so với tên tiểu đệ mà nó thu nhận, dường như có gì đó khác biệt.

Là một âm thú, đối với một số phương diện nó vô cùng nhạy cảm.

“Chí chí.” Hầu Tử chỉ vào Hạo Thiên Chân, nhắc nhở Bàn Tử và Phan Tử, người trước mắt này có vấn đề.

“Đại ca đừng đùa, Thiên Chân ra rồi, phải vui mừng chứ.” Bàn Tử không để ý đến Hầu Tử, tưởng nó đang nói đùa.

Người đang ở ngay trước mắt, có thể có vấn đề gì chứ?

“Bàn Tử, nước!” Bàn Tử đột nhiên nghe thấy lời của Hạo Thiên Chân, sau đó ngẩn ra, nói: “Tôi nói này cậu nhóc, cậu cũng uống khỏe quá rồi đấy, Bàn gia vừa… vừa… vừa… Mẹ kiếp!” Lời còn chưa nói xong, quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân, lại đột nhiên như gặp ma.

Bởi vì bên cạnh anh, không biết từ lúc nào, đột nhiên lại xuất hiện một Hạo Thiên Chân nữa.

Hạo Thiên Chân này sau khi xuất hiện, tất cả động tác và hành vi, đều giống hệt người mà anh đang vỗ lưng.

Ngay cả lời nói của anh ta cũng giống hệt.

“Tiểu.

Tiểu tam gia??” Phan Tử cũng ngẩn người.

Tình huống gì thế này, tại sao lại xuất hiện hai Hạo Thiên Chân?

“Bàn Tử, nước!” Hạo Thiên Chân thứ hai phun ra chất lỏng, dường như vô cùng khó chịu, chỉ xin nước từ Bàn Tử.

“Đừng đưa!” Nhưng, Hạo Thiên Chân thứ nhất lại ngăn cản Bàn Tử, sắc mặt vô cùng khó coi nói: “Là giả, Thi Kiển Mẫu Thai có thể sao chép người, là giả, là Thi Kiển Mẫu Thai sao chép tôi.” “Mau đi.” Nói xong, Hạo Thiên Chân thứ nhất kéo Bàn Tử và Phan Tử, muốn rời đi.

Lúc này, Bàn Tử và Phan Tử hai người hoàn toàn bị dọa đến chân có chút mềm nhũn.

Khó hiểu xuất hiện hai Hạo Thiên Chân.

Rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả?

“Bàn Tử, nước… nước!” Hạo Thiên Chân thứ hai lo lắng, cầu xin Bàn Tử đưa nước.

“...” Bàn Tử khó xử, không biết có nên đưa hay không.

“Bàn Tử mau đưa đi, bây giờ không biết cái nào là tiểu tam gia thật, cho chắc ăn, mau đưa đi.” Phan Tử lấy nước trong ba lô, ném cho Hạo Thiên Chân thứ hai.

Sau đó, cùng Bàn Tử nhìn nhau một cái, vô cùng ăn ý lặng lẽ rời xa hai Hạo Thiên Chân.

Hai người đến bên cạnh Tiểu ca và Hầu Tử, nhìn hai Hạo Thiên Chân giống hệt nhau trước mặt, cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“Bây giờ làm sao đây, Tiểu ca cho một ý kiến đi?” Tiểu ca lắc đầu, nói: “Không biết.” Cậu chỉ cảm thấy Hạo Thiên Chân thứ nhất có chút bất thường, hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện Hạo Thiên Chân thứ hai.

Hai người, giống hệt nhau, không phân biệt được ai thật, ai giả.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc phải làm sao đây, rốt cuộc cái nào mới là Thiên Chân thật.” Bàn Tử sắp khóc rồi.

“Chí chí.” Hầu Tử chỉ vào Hạo Thiên Chân thứ hai, khoa chân múa tay với Bàn Tử.

Bởi vì nó có thể cảm giác được, trên người Hạo Thiên Chân thứ nhất, có một loại khí tức quái dị, luồng khí tức đó khiến Hầu Tử cảm thấy không thoải mái.

“Đại ca ý ngài là, Thiên Chân thứ hai là thật?” Bàn Tử mắt sáng lên.

Hầu Tử gật đầu.

Chương 78

Bàn Tử ba người do dự.

Chủ yếu là không biết cảm giác của Hầu Tử có chuẩn không.

Nếu làm sai, thì hỏng bét.

Ba người một khỉ, cứ đứng đó, gắt gao nhìn chằm chằm hai Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thứ hai uống xong nước, cũng bắt đầu nôn mửa, nôn một lúc lâu, mặt mày trắng bệch không còn giọt máu, mới phảng phất như dễ chịu hơn nhiều.

Đợi anh ta bình tĩnh lại, sau đó cùng Hạo Thiên Chân thứ nhất nhìn nhau.

Trong ánh mắt của cả hai, đều mang theo sự chấn động khó tả.

"Ngươi là ai?" "Ngươi là ai?" Hai người đồng thời lên tiếng.

Hai Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc và hãi hùng trong mắt đối phương.

Bởi vì bây giờ xuất hiện hai người giống hệt nhau.

Như vậy Bàn Tử chắc chắn không phân biệt được ai là thật, ai là giả.

"Hai người ai là thật?

Bàn gia tôi hỏi một câu là biết." Sau cơn chấn động, Bàn Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Muốn phân biệt thật giả giữa hai Hạo Thiên Chân, chỉ cần hỏi vài vấn đề mà chỉ có Bàn Tử và cậu ấy biết là được.

“Ý kiến hay.” Phan Tử tán thành.

Thế là, Bàn Tử bắt đầu hỏi vài câu mà chỉ cậu ta và Hạo Thiên Chân biết.

“Thiên Chân, còn nhớ chúng ta quen nhau ở đâu không?” Bàn Tử nghĩ, tên giả mạo chắc chắn không biết.

Nào ngờ, sau khi hỏi xong, cả hai Hạo Thiên Chân đồng thanh đáp: “Lỗ Vương Cung.” “… Quái lạ thật!” Bàn Tử ngẩn người, sau đó lại hỏi một câu khác: “Lúc Bàn gia từ Lỗ Vương Cung trở về, cậu mời tôi ăn gì?” Câu hỏi này, thật sự chỉ có hai người họ mới biết.

“Canh thịt bò!” Nhưng, cả hai Hạo Thiên Chân gần như không cần suy nghĩ đã trả lời.

Đáp án vẫn giống hệt nhau.

Bàn Tử trợn tròn mắt, sau đó lại hỏi thêm vài câu nữa.

Nhưng kết quả đều như nhau.

Cả hai Hạo Thiên Chân đều đối đáp trôi chảy.

“Mọi người, tôi hết cách rồi.” Bàn Tử lập tức chịu thua, cuối cùng cũng hiểu ý của Lão Dương.

Thi kiển mẫu thai sau khi ăn Hạo Thiên Chân vào, rõ ràng đã sao chép ra một người hoàn toàn giống hệt.

Không chỉ ngoại hình y chang, mà cả ký ức cũng y hệt.

Hoàn toàn không thể phân biệt được.

“Tiểu Ca?” Bàn Tử quay sang nhìn Muộn Du Bình cầu cứu.

Muộn Du Bình không nói gì, chỉ giơ tay lên, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay.

“Sắp rồi,” anh lẩm bẩm một câu.

“Sắp rồi?

Cái gì sắp rồi?” “Sắp rồi?

Cái gì sắp rồi?” Cả hai Hạo Thiên Chân cùng lúc nhìn về phía Muộn Du Bình, không hiểu ý anh.

“Tên giả kia, đừng có nhại lời tôi.” “Tên giả kia, đừng có nhại lời tôi.” Sau đó hai người trừng mắt nhìn nhau, lời nói lại giống hệt nhau.

Bàn Tử và những người khác chỉ biết lắc đầu, vô cùng bất lực.

Căn bản không phân biệt được ai là ai.

Nhưng cũng tò mò, “sắp rồi” của Muộn Du Bình là có ý gì.

Chỉ là Muộn Du Bình không trả lời, chỉ lắc đầu với cậu ta, rồi tìm một chỗ ngồi xuống, rõ ràng là đang chờ đợi.

“Này Tiểu Ca.

Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?” Bàn Tử hoang mang.

Phan Tử cũng vậy.

Còn con khỉ, trong mắt lóe lên một tia sáng, rồi liếc nhìn hai Hạo Thiên Chân, lắc đầu, cũng ngồi xuống.

“Cứ chờ đi.” Muộn Du Bình chỉ nói một câu.

Bàn Tử trợn mắt, tức đến nghiến răng.

Nhưng lại chẳng làm gì được.

Chỉ có thể nhìn hai Hạo Thiên Chân trừng mắt nhìn nhau.

Bên kia, hai Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ bối rối, cả hai đều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mọi người cứ nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không ai nói một lời nào.

Khoảng một tiếng sau, ngay lúc Bàn Tử và những người khác sắp mất kiên nhẫn, đột nhiên, cậu ta cảm thấy trên người bắt đầu xuất hiện cơn đau, cơn đau này xuất hiện rất đột ngột và dữ dội, khiến Bàn Tử phải nhe răng trợn mắt.

"Lời nguyền chết tiệt, mẹ kiếp Diệp Thiên Đế, Bàn gia hận ngươi!" Cơn đau tê dại lan từ đỉnh đầu xuống tận lòng bàn chân, toàn thân không có chỗ nào không đau.

Hiệu quả của Thương Thiên Huyết Chú.

Một khi phát tác, về cơ bản phải bị hành hạ mười lăm phút mới thôi.

Đột nhiên, Bàn Tử sững người, mạnh mẽ nhìn về phía hai Hạo Thiên Chân.

Vào khoảnh khắc đó, Bàn Tử dường như đã hiểu ý của Muộn Du Bình.

Rõ ràng anh đã xem thời gian, biết sắp đến giờ, lời nguyền trên người ba người họ sắp phát tác.

Vì vậy, anh lợi dụng lời nguyền để phân biệt ai là Hạo Thiên Chân thật.

Bàn Tử nghiến răng chịu đau, nhìn chằm chằm hai Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt Muộn Du Bình cũng co giật trong giây lát, rõ ràng là đau đớn vô cùng.

Nhưng ánh mắt anh vẫn sắc như đuốc, gắt gao nhìn hai Hạo Thiên Chân.

"A…!" "A…!" Cả hai Hạo Thiên Chân dường như cũng phải chịu

đựng lời nguyền, đều hét thảm.

"Tên đầu tiên là giả!!!" Tuy nhiên, Bàn Tử mắt tinh lại nhìn rất rõ, Hạo Thiên Chân đầu tiên rõ ràng đã đợi Hạo Thiên Chân thứ hai bắt đầu la hét rồi mới lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Hiển nhiên, thi kiển mẫu thai sao chép Hạo Thiên Chân nhưng không thể sao chép cả lời nguyền.

Hạo Thiên Chân đầu tiên biết có lời nguyền, nhưng không chắc thời gian, nên vẫn luôn quan sát Hạo Thiên Chân thứ hai.

Bàn Tử phát hiện ra Hạo Thiên Chân đầu tiên là giả, phấn khích gầm lên với Phan Tử: "Phan Tử, xử lý tên giả mạo này, bảo vệ Thiên Chân, tin Bàn gia tôi đi, tuyệt đối không sai." Lúc này, Phan Tử không hề do dự, vì anh biết Bàn Tử tuy bình thường thích đùa giỡn, nhưng bây giờ nếu không nắm chắc mười phần, tuyệt đối sẽ không nói bừa.

"Mẹ kiếp, con quái vật này, dám giả mạo Tiểu Tam Gia, lão tử xé xác mày." Rút một con dao găm từ trên người ra, Phan Tử với vẻ mặt hung tợn đâm về phía Hạo Thiên Chân đầu tiên.

"Phụt." Hạo Thiên Chân đầu tiên lộ vẻ kinh hoàng, miệng la lên: "Phan Tử đừng, không được giết tôi, tôi là thật mà." Nhìn thấy khuôn mặt đó, Phan Tử do dự, cuối cùng vẫn không thể ra tay.

"Phan Tử cậu làm gì vậy, nó là giả, mau xử lý đi!" Bàn Tử gầm lên, nếu không phải hành động bất tiện, chắc chắn cậu ta đã tự mình ra tay rồi.

Mà nghĩ lại, có lẽ Bàn Tử cũng không nỡ ra tay.

Dù biết là giả, nhưng tên giả đó có khuôn mặt và ký ức giống hệt Hạo Thiên Chân.

Về một phương diện nào đó, đúng là Hạo Thiên Chân.

“Tôi… tôi… không ra tay được, đó là Tiểu Tam Gia mà.” Phan Tử đè Hạo Thiên Chân xuống, nhìn khuôn mặt bất lực, cầu xin đó, cuối cùng vẫn không nỡ ra tay, Phan Tử sốt ruột đến sắp khóc.

Rõ ràng biết trước mắt là đồ giả, nhưng đó là khuôn mặt của Tiểu Tam Gia.

Thật sự không thể ra tay.

Hạo Thiên Chân bị Phan Tử đè dưới thân chỉ lo cầu xin, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa, dường như cơn đau vừa rồi chỉ là giả vờ.

Chương 79

Phan Tử càng thêm chắc chắn đó là đồ giả.

Nhưng nhìn khuôn mặt đó, anh không thể ra tay.

Hạo Thiên Chân thứ hai thấy Phan Tử khóc lóc không dám động thủ, đột nhiên cũng khóc theo.

"Phan Tử…" Hiệu quả lời nguyền trên người vẫn tiếp tục, Hạo Thiên Chân đau đến mồ hôi lạnh túa ra, nghiến chặt răng, mặt đẫm nước mắt.

Hơn mười phút sau, cơn đau trên người Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng biến mất.

Sắc mặt cậu trắng bệch đáng sợ, khó khăn đứng dậy, rồi đi đến bên cạnh Phan Tử.

"Phan Tử, để tôi." Cậu biết Phan Tử không nỡ ra tay giết, nên đã nhận lấy con dao găm từ tay anh.

Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, nhìn người giống hệt mình.

Vẻ mặt phức tạp.

"Cậu muốn giết tôi sao?" "Tôi cũng là cậu mà!

Hai chúng ta giống hệt nhau, tại sao không thể cùng tồn tại?" Hạo Thiên Chân giả có chút kích động, nhìn chằm chằm Hạo Thiên Chân thật, hy vọng có thể được tha.

"Không, cậu không nên tồn tại trên thế gian này." Hạo Thiên Chân nắm chặt hai tay, đột nhiên đâm một nhát vào tim đối phương.

"Phụt." Cậu đau đớn nhắm mắt lại, cảm giác tự tay giết chết chính mình thật sự rất khó chịu, khó chịu không thể tưởng tượng nổi.

“Tại sao… tôi rõ ràng sắp thành công rồi, tại sao lời nguyền đó, tôi lại không thể sao chép được!!” Hạo Thiên Chân giả trợn trừng mắt, không cam lòng gầm lên.

Rõ ràng cậu ta sắp thành công rồi, chỉ cần giết Hạo Thiên Chân thật là có thể thay thế đối phương.

Mọi thứ đều hoàn hảo như vậy, nhưng lời nguyền đó, cậu ta lại không thể sao chép.

“Bởi vì… lời nguyền của Diệp Thiên Đế, ngươi không xứng đáng sở hữu!” Giây phút này, Hạo Thiên Chân mới thấy may mắn biết bao khi đã trúng lời nguyền của Diệp Thiên Đế.

“Cảm ơn Diệp Thiên Đế, Bàn gia sau này không bao giờ đào mộ của ngài nữa, tha cho Bàn gia đi.” Bàn Tử đi tới, vỗ vai Hạo Thiên Chân an ủi.

Thật may mắn.

Ba người họ đã trúng lời nguyền của Diệp Thiên Đế, nếu không hôm nay không chừng đã thật sự bị tên giả mạo lừa gạt qua mặt.

“Xoạt.” Sau khi Hạo Thiên Chân giả chết, cơ thể nhanh chóng hóa thành những đốm sáng, tan biến trong không khí.

“Gràooo.” Ngay khi mấy người đang thở phào nhẹ nhõm, họ nghe thấy một tiếng gầm tựa như tiếng rồng, rồi nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ toàn thân phủ vảy đỏ, đầu đội vương miện, đang mang theo ánh mắt lạnh lẽo, từ từ tiến đến!

A Đại đã đến rồi.

Từ trong địa cung ra, A Đại thuận theo cảm ứng với con khỉ, đến được đài tế lễ.

“Chí chí.” Nhìn thấy A Đại xuất hiện, Cự Lực Minh Viên toe toét

cười, sau đó lập tức hóa thân thành kẻ nịnh bợ, từ trên đài tế lễ nhảy thẳng xuống.

Nó chạy đến bên cạnh A Đại, rất lấy lòng chỉ vào trên đài tế lễ.

Rõ ràng, nó đang khoe công với đại ca.

"Grừm." A Đại gật đầu một cách đầy nhân tính, không giống như con khỉ nghịch ngợm, A Đại rất cao ngạo, lạnh lùng.

"Trời ạ.

Tổ tông thật sự đến rồi." "Thiên Chân.

Hay là chúng ta nằm xuống giả chết đi, tôi nghe nói mãng xà khổng lồ không ăn đồ chết." Nhìn thấy con mãng xà vảy đỏ khổng lồ, Bàn Tử và mấy người khác nuốt nước bọt ừng ực, trong lòng có chút hoảng sợ.

Vì con mãng xà khổng lồ này, họ vẫn còn nhớ như in, đúng là một kẻ biến thái.

Quan trọng nhất là, con mãng xà này nghi là thú cưng của Diệp Thiên Đế.

"Không phải đại ca bảo không phải Diệp Thiên Đế sao, sao con mãng xà lại đến rồi." "Đại ca nói không sai mà, Diệp Thiên Đế không đến thật." "Tôi cảm thấy, đại ca của chúng ta, ở trước mặt con mãng xà này, chỉ là một tên tiểu đệ?" Mấy người nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn.

Con khỉ luôn tỏ ra là đại ca trước mặt họ, sao đến trước mặt con mãng xà lại trở nên hèn mọn như vậy?

Cái bộ dạng nịnh nọt, mặt dày mày dạn đó, giống hệt như bộ dạng lúc nãy Bàn Tử bám theo con khỉ, luôn miệng gọi đại ca tốt.

Hai người họ gần như giống hệt nhau.

Nhưng con mãng xà đối với sự ân cần của con khỉ, chỉ lạnh lùng gật đầu, vô cùng cao ngạo.

"Grừm." A Đại trườn lên đài tế lễ, đối diện với nhóm Hạo Thiên Chân.

Đôi mắt tam giác xanh lục gắt gao nhìn chằm chằm mấy người, không biết đang nghĩ gì.

"Ực." Muộn Du Bình bảo vệ ba người Hạo Thiên Chân sau lưng, vô cùng căng thẳng đối mặt với A Đại.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy.

Nếu lát nữa con mãng xà có hành động gì, đánh chắc chắn không lại, chỉ có thể chạy, hy vọng có thể chạy thoát.

Không khí nhất thời có chút căng thẳng, ánh mắt A Đại càng lúc càng lạnh lẽo, và trong mắt bắt đầu xuất hiện một loại cảm xúc nóng nảy.

"Chí chí." Cự Lực Minh Viên đứng bên cạnh A Đại, khoa tay múa chân giải thích, đây đều là tiểu đệ nó mới thu nhận.

Ý của nó là, tôi là đại ca của cậu, tiểu đệ của tôi chắc chắn cũng là tiểu đệ đệ của cậu.

"Grừm?" A Đại rõ ràng có chút ngạc nhiên, kỳ quái liếc nhìn con khỉ, rồi lại nhìn những con người yếu ớt trước mặt.

Nó liếc nhìn Hạo Thiên Chân và những người khác, rồi chuyển ánh mắt sang thi kiển mẫu thai khổng lồ bên cạnh.

"Phù." "Sợ chết tôi rồi." Bị A Đại nhìn chằm chằm ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí có lúc còn cảm nhận được khí thế đáng sợ trên người nó.

Hạo Thiên Chân và những người khác sợ đến tim đập loạn xạ.

May mắn là, con khỉ đã cứu họ.

"Cảm ơn đại ca!" "Cảm ơn đại ca!" "Đại ca uy vũ!" Ngoại trừ Muộn Du Bình, ba người còn lại lập tức vây quanh con khỉ ân cần nịnh nọt.

"Chí chí!" Con khỉ vỗ vỗ ngực, vô cùng đắc ý khoa tay múa chân, đều là tiểu đệ của tôi, tôi sẽ bảo kê.

A Đại lười để ý đến tên ngốc này, nó trườn đến bên cạnh thi kiển mẫu thai, trong lòng nghĩ đây chắc là thứ chủ nhân cần.

"Grừm!" Sử dụng giới tử nạp tu di, giây tiếp theo nó trực tiếp thu thi kiển mẫu thai vào không gian vương miện.

"Đậu má!" "Gặp quỷ rồi!" "Thi kiển mẫu thai đâu?" Đột nhiên thi kiển mẫu thai biến mất ngay trước mắt không một lý do, Hạo Thiên Chân và những người khác tròng mắt gần như lồi ra.

"Chí chí." Con khỉ an ủi, rồi khoa tay múa chân, thi kiển mẫu thai đã bị đại ca thu rồi.

"Hít…" "Con mãng xà biết pháp thuật?" "Ai mà cản được?" Thôi xong, mấy người càng cảm thấy thế giới quan của mình sắp sụp đổ rồi.

Đại ca của đại ca lại biết pháp thuật, mà đó lại là một con mãng xà.

"Thú cưng của Diệp Thiên Đế sao?

Một con thú cưng cũng biết pháp thuật?" "Mẹ kiếp, nếu được làm thú cưng của Diệp Thiên Đế, ngầu biết bao nhiêu, Bàn gia tôi cũng muốn làm." Không biết tại sao, Bàn Tử cảm thấy ghen tị với A Đại và con khỉ.

Hai con này chắc đều là thú cưng của Diệp Thiên Đế.

Một con chiến đấu dũng mãnh, sức mạnh vô cùng, lại còn có một món thần binh lợi khí.

Con còn lại càng lợi hại hơn.

Con mãng xà đầu đội vương miện, như bá chủ trong loài rắn, quan trọng là biết pháp thuật.

Ghen tị quá đi.

"Không biết Diệp Thiên Đế có thu nhận thú cưng là người không.

Bàn gia tôi không cầu gì khác, chỉ cần mạnh lên, chỉ cần trưởng sinh thôi." "Tên Bàn Tử chết bầm nhà cậu." Hạo Thiên Chân trừng mắt, bất mãn: "Lúc nãy tôi xin nước của cậu, cậu còn do dự, tên này, tình bạn cách mạng của chúng ta đâu rồi?" Trước đó lúc ra khỏi thi kiển mẫu thai, cậu xin nước của Bàn Tử, Bàn Tử lại do dự không cho.

"Ai ai ai.

Thiên Chân, oan cho Bàn gia tôi rồi, lúc đó anh không phải nghĩ cậu là giả sao, tình có thể tha thứ mà, phải không?" Bàn Tử gian xảo, cười hì hì.

"Lần này tha cho cậu." Hạo Thiên Chân cười đấm một quyền.

Thu xong thi kiển mẫu thai, A Đại hoàn thành nhiệm vụ, quay đầu liếc nhìn mấy người Hạo Thiên Chân, rồi lại liếc nhìn con khỉ.

"Grừm?" Nó đang hỏi, con khỉ có về cùng không.

"Chí chí!" Con khỉ lắc đầu, nó muốn tiếp tục đi tìm những thứ còn lại cho chủ nhân.

A Đại sững người, rồi gật đầu, dường như rất hài lòng vì con khỉ hiểu chuyện như vậy.

Chương 80

Nó dùng đuôi vỗ vỗ đầu con khỉ, chuẩn bị mang đồ về cho chủ nhân trước.

“Giao thi kiển mẫu thai ra đây.” Nhưng đúng lúc này, sương mù đột nhiên bao phủ bốn phía.

Cùng với sương mù nhàn nhạt, một luồng khí lạnh âm u bao trùm lấy tất cả mọi người trên đài tế lễ.

Sau đó, một đội âm binh từ một hang động không xa, đạp không mà đến.

Người dẫn đầu đội âm binh là một vị tướng quân mặc áo giáp.

Đội âm binh này, số lượng rất đông, ít nhất cũng phải có hơn nghìn người.

“Không hay rồi, âm binh!” “Mẹ kiếp, xui thật.” “Sao lại có âm binh.” Nhìn thấy âm binh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cảm thấy quá xui xẻo.

Bây giờ là nửa đêm, lúc âm khí nặng nề nhất, lại ở trong một ngôi mộ lớn như thế này.

Tử khí trên người đám âm binh càng thêm nồng đậm.

Dù cách xa, người sống cũng không chịu nổi tử khí trên người chúng.

“Rút!” Muộn Du Bình túm lấy Hạo Thiên Chân, rồi nhanh chóng rời đi.

Bàn Tử và Phan Tử cũng nhanh chóng theo sau.

Mấy người chạy xuống đài tế lễ, trốn ở một nơi xa.

Tướng quân âm binh không thèm liếc nhìn mấy người họ, chỉ tập trung chú ý vào A Đại và con khỉ.

"Nghiệt súc, giao thi kiển mẫu thai ra đây." Trong đội ngũ âm binh, xuất hiện một lão già mặc quan phục, giận dữ quát A Đại và con khỉ, bắt chúng giao ra thi kiển mẫu thai.

"Nếu không, giết không tha!" "Binh!" Theo lời lão già, hơn nghìn âm binh xung quanh lập tức sát khí lan tỏa, như tử thần, gắt gao nhìn chằm chằm A Đại và con khỉ.

"Xì." Đối mặt với lời đe dọa của lão già, A Đại khinh thường hừ lạnh.

"Nghiệt súc…!" Lão già kia rõ ràng tức điên.

"Grừm!" Tuy nhiên, giây tiếp theo, A Đại trực tiếp tế ra Quỷ Tỳ, sau đó triệu hồi hơn nghìn âm binh bên trong Quỷ Tỳ.

Vụt!

Bên cạnh A Đại, một đội âm binh khác với tử khí còn nồng đậm hơn xuất hiện.

"Đậu má." "Lại một đội âm binh nữa!" Lão già nhìn thấy đám âm binh đột nhiên xuất hiện, tử khí nồng đậm trên người chúng còn đáng sợ hơn phe mình rất nhiều, không khỏi biến sắc.

Bên cạnh lão, vị tướng quân âm binh mặc giáp rõ ràng run lên một cái.

"Quỷ Tỳ!" Nhìn thấy Quỷ Tỳ lơ lửng trên không trung trên đầu A Đại, ánh mắt Muộn Du Bình ngưng lại.

Bởi vì trên người anh cũng có một khối Quỷ Tỳ.

Sắc mặt Muộn Du Bình ngưng trọng, suy nghĩ: "Quỷ Tỳ có thể triệu hồi âm binh sao?" Sau khi có được Quỷ Tỳ, anh chỉ biết lợi dụng

nó, mơ hồ nhớ rằng có thể đi vào một cánh cửa đồng khổng lồ.

Nó giống như một chiếc chìa khóa, ngoài ra không có tác dụng gì khác.

Nhưng bây giờ, con mãng xà khổng lồ lại có thể lợi dụng Quỷ Tỳ, triệu hồi ra nhiều âm binh như vậy.

Xem ra Quỷ Tỳ còn có những tác dụng mà Muộn Du Bình chưa tìm hiểu hết.

Trong lòng anh suy nghĩ, liệu có thể dùng Quỷ Tỳ của mình để triệu hồi âm binh không.

Nếu có cơ hội, có thể thử xem.

"Giết…!" Đám âm binh xuất hiện từ trong Quỷ Tỳ là những binh lính thực sự đến từ U Minh Hoàng Tuyền, năm xưa Tây Vương Mẫu vì giam cầm em gái mình là Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã lợi dụng ma nhãn triệu hồi từ địa ngục.

Tử khí trên người chúng, không phải là thứ mà đám âm binh hình thành sau này có thể so sánh.

Có thể so sánh với chúng, chỉ có đám âm binh của Vương Tiễn trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, vì được long mạch và Quỷ Tỳ bảo vệ, thực lực mới biến thái như vậy.

Đối mặt với âm binh chính thống, đám âm binh đối diện rõ ràng có chút kinh hãi.

"… là âm binh từ U Minh Địa Ngục!

Không sai." "Tướng quân… rút lui đi, không có thi kiển mẫu thai, công chúa vẫn có thể phục sinh." Lão già mặc quan phục, nhìn thấy âm binh chính thống, quay sang khuyên giải vị tướng quân đang cưỡi ngựa bên cạnh.

Đội ngũ này rất kỳ quái, ngoài lão già này ra, những người khác dường như đều không biết nói chuyện.

Không có bất kỳ âm thanh nào.

Vị tướng quân dẫn đầu nghe lời lão già, dường như đang suy nghĩ.

Nếu đánh, với thực lực hồn thể hiện tại của họ, chắc chắn không phải là đối thủ của đám âm binh chính thống này.

"Chúng ta là một dạng tồn tại giữa âm binh và cương thi, không chỉ có thể chiến đấu bằng linh hồn, mà còn có thể tùy lúc nhập vào thi thể, hóa thành cương thi chiến đấu." "Tướng quân, nhưng một khi linh hồn của chúng ta bị đám âm binh này giết chết, sẽ hoàn toàn tan thành mây khói, đến lúc đó công chúa phục sinh, sẽ không có ai bảo vệ được ngài ấy." "Xin hãy suy nghĩ lại, tướng quân!" Ở phía xa, Hạo Thiên Chân và những người khác nghe lời lão già, nhíu mày trầm tư.

"Tôi biết rồi, đội quân này là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ!" "Chẳng trách.

Nghe ý của lão già kia, Bất Ngôn Kỵ canh giữ ở đây, là để chờ công chúa phục sinh?" "Thứ mà công chúa cần để phục sinh, chính là thi kiển mẫu thai." "Tồn tại giữa âm binh và cương thi, rốt cuộc là làm sao vậy." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì thầm với nhau, Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ, hóa thành âm binh, có thể tùy lúc trở thành cương thi, canh giữ cho công chúa của họ phục sinh.

Nhưng dường như họ rất kiêng kỵ đám âm binh mà con rắn khổng lồ triệu hồi.

"Thiên Chân, cơ hội đến rồi, lát nữa Bàn gia đưa cậu đi tìm công chúa của họ, phải chiếm lấy cô ấy, làm phò mã." "Đến lúc đó, tất cả bảo tàng của Bất Ngôn Kỵ, đều là của cậu." Bàn Tử đột nhiên cười gian, huých Hạo Thiên Chân một cái, trêu chọc.

“Xì.” Hạo Thiên Chân trợn mắt: “Cậu có hứng thú, hay là cậu đi đi?” “Thôi, Bàn gia không có sức hấp dẫn đó.” Bàn Tử chép miệng.

“Cậu cũng biết vậy à.” Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, tướng quân Bất Ngôn Kỵ dường như đã thông suốt, hiểu rằng người của mình không phải là đối thủ của đám âm binh đối diện.

Nếu đối phương là cương thi, hoặc những sinh vật có thi thể khác, thì Bất Ngôn Kỵ không sợ ai, thề chết cũng phải chiến đấu.

Ngay cả Chúc Cửu Âm, khi Bất Ngôn Kỵ hóa thân thành quân đoàn cương thi, cũng rất kiêng dè.

Nhưng đối mặt với âm binh, họ hoàn toàn không có cách nào.

Âm binh tấn công linh hồn, dù hóa thân thành cương thi cũng vậy.

Nếu đánh, thuộc hạ của ông ta sẽ thương vong thảm trọng, linh hồn tan biến, không thể bảo vệ công chúa được nữa.

Lập tức, tướng quân Bất Ngôn Kỵ phất tay, ra hiệu cho đội quân rút lui.

Lão già nói đúng, công chúa sắp phục sinh rồi, bây giờ có hay không có thi kiển mẫu thai cũng không còn quan trọng nữa.

Cùng lắm là lâu hơn một chút so với dự tính.

Bất Ngôn Kỵ muốn đi, nhưng A Đại không dễ nói chuyện như vậy.

Mắng ta xong rồi muốn đi?

Không có cửa đâu.

“Grừm…!” A Đại tính tình nóng nảy, một khi đã nổi giận, trừ phi Diệp Thu ở đây, nếu không không ai có thể ngăn cản.

“Giết!” Nhận được mệnh lệnh của A Đại, tướng quân âm binh

trong Quỷ Tỳ, sắc mặt lạnh lùng, sát khí lan tỏa.

“Giết giết giết!” Hơn nghìn âm binh, mang theo tử khí khiến người ta rùng mình, lao về phía Bất Ngôn Kỵ!

“Không hay rồi.

Mau rút!” Lão già vừa rồi luôn miệng gọi A Đại là nghiệt súc, lúc này sắc mặt đại biến.

Bất Ngôn Kỵ cảm nhận được sát khí của âm binh chính thống, rõ ràng có chút hoảng loạn.

Tất cả binh sĩ Bất Ngôn Kỵ lập tức rút lui, lao về phía vách núi phía sau.

Đám âm binh trong Quỷ Tỳ thì đuổi theo.

Tốc độ của chúng rất nhanh, đã đuổi kịp.

“Giết!” “Phụt.” “Ách.” Âm binh Quỷ Tỳ mặt mày luôn vô cảm, không có bất kỳ biểu cảm nào, mỗi binh sĩ vung vũ khí trong tay, thu gặt linh hồn của Bất Ngôn Kỵ.

Vừa mới tiếp xúc, linh hồn của một số binh sĩ Bất Ngôn Kỵ đã bị âm binh trực tiếp nghiền nát.

“Hừ.” Vị tướng lĩnh Bất Ngôn Kỵ thấy chạy không thoát, cũng dứt khoát không chạy nữa.

Sắc mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, muốn cùng đám âm binh phía sau đồng quy vu tận!

“Giết!” Âm binh Quỷ Tỳ, giống như cỗ máy chiến tranh, dù phía trước là ai, vẫn luôn tiến về phía trước.

“Trời ơi.

Âm binh đánh nhau, lần đầu tiên thấy đó.” “Thật là đáng sợ.” Hạo

Thiên Chân và những người khác lần đầu tiên chứng kiến cuộc chiến giữa các âm binh.

Chương 81

Cảnh tượng đó tàn khốc hơn nhiều so với những cuộc chiến tranh cổ đại trên TV.

Mặc dù âm binh không có máu chảy ra.

Nhưng chỉ riêng khí thế đó cũng đủ khiến họ tim đập loạn xạ.

Đây là một cuộc tàn sát đơn phương.

Bất Ngôn Kỵ mặc dù chiến đấu dũng mãnh, không sợ chết.

Nhưng đối mặt với âm binh Quỷ Tỳ, rõ ràng không phải là đối thủ.

Nhanh chóng, binh sĩ Bất Ngôn Kỵ đã bị âm binh Quỷ Tỳ nghiền nát hơn một trăm người.

Hoàn toàn hỗn bay phách tán.

Ngay khi cuộc tàn sát đang tiếp diễn, đột nhiên từ trong vách núi phía sau Bất Ngôn Kỵ, một người phụ nữ mặc váy cung trang màu đỏ bay ra.

Gương mặt cô mang một tấm mạng che, không nhìn rõ dung mạo, nhưng lúc này ánh mắt vô cùng lo lắng.

"Dừng tay!" "Xin các hạ dừng tay, tôi nguyện hiến dâng bảo vật, xin các hạ hãy tha cho binh sĩ của tôi." Cô gái trong bộ cung trang cầu xin A Đại tha cho binh sĩ của mình.

"Công chúa, mau rời khỏi đây, nguy hiểm." Lão già mặc quan phục vừa nhìn thấy, liền sốt ruột giậm chân, vội vàng tiến lên, bảo vệ cô ở sau lưng.

Tướng quân Bất Ngôn Kỵ cũng vậy, thoát khỏi tướng lĩnh âm binh, đứng trước mặt cô gái, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm

vào đám âm binh trước mặt.

“Cầu xin các hạ giơ cao đánh khẽ.

Tôi nguyện hiến dâng kho báu, cầu xin sự tha thứ!” Công chúa luôn nhìn về phía A Đại, cô biết A Đại có thể hiểu được lời cô nói.

“Grừm.” Quả nhiên, A Đại vừa nghe đối phương muốn thần phục, lập tức ra hiệu cho âm binh ngừng tấn công.

“Công chúa đẹp quá, Thiên Chân!!” Dù che mạng, không nhìn thấy mặt, nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt kia và dáng người đó, trong mắt Bàn Tử đã hiện lên vẻ si mê.

Đúng là một mỹ nhân tuyệt thế!

“Đẹp thật.

Khí chất của công chúa, thật sự là người tốt nhất trong số tất cả những người phụ nữ tôi từng gặp.” Phan Tử cũng tấm tắc khen ngợi.

“Chú ý nhé, đây là quỷ.” Hạo Thiên Chân lạnh lùng nói một câu, khiến Bàn Tử và Phan Tử phải lắc đầu.

Mỹ nhân tuy đẹp, nhưng không phải là người.

Sau khi âm binh dừng tay, công chúa Bắc Ngụy dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng đám âm binh vẫn chưa rút lui, rõ ràng đối phương đang chờ đợi lời của cô.

“Binh sĩ của tôi đã vô tình va chạm với các hạ, xin hãy tha thứ, không biết chủ nhân của các hạ là ai, tôi nguyện hiến dâng kho báu để hóa giải hiểu lầm này, được không?” Công chúa biết, con mãng xà khổng lồ có thể hiểu được tiếng người, và có thể triệu hồi âm binh, vậy thì phía sau nó, chắc chắn có một chủ nhân hùng mạnh.

Trong mê cung Tần Lĩnh có một ngôi mộ lớn.

Mộ của một kẻ hung ác, tất cả đều ở đó, không ai dám chọc vào.

“Grừm?” A Đại tuy có thể hiểu tiếng người, nhưng không biết nói, rõ ràng không thể giao tiếp với đối phương.

Người có thể giao tiếp với A Đại, chỉ có chủ nhân Diệp Thu và con khỉ, thi miết vương, cùng hai thi nô của chủ nhân, cũng là thú cưng của chủ nhân.

Nó muốn đáp lại đối phương, nhưng lại phát hiện không có cách nào.

“Chí chí.” Con khỉ lanh lợi, nói với A Đại một câu, ánh mắt A Đại đột nhiên nhìn về phía Bàn Tử, rồi gật đầu.

“Không phải chứ?

Có chuyện gì liên quan đến tôi à?” Bàn Tử thầm nghĩ không ổn.

Sợ A Đại là con mãng xà gian xảo.

“Chí chí.” Tuy nhiên, giây tiếp theo con khỉ vẫy tay với cậu, ra hiệu cho Bàn Tử qua đó, rõ ràng là chuẩn bị để cậu làm phiên dịch.

“Đi đi Bàn Tử, không sao đâu.” Hạo Thiên Chân cười gian, đẩy Bàn Tử ra ngoài.

Có con khỉ ở đó, chắc chắn không sao.

“Không phải cậu muốn làm thú cưng của Diệp Thiên Đế sao, bây giờ có cơ hội rồi, tạo mối quan hệ tốt với đại ca của đại ca, không chừng sẽ có cơ hội đấy!” Phan Tử cũng nhướng mày, trêu chọc.

“Cút đi hai ông.” Bàn Tử tức giận, nhưng vẫn ân cần đi lên đài tế lễ.

A Đại nói với con khỉ, con khỉ dùng tay ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử quả không hổ là tri kỷ của con khỉ, gần như có thể hiểu được 100% ý của nó.

“Vị công chúa kia, đại ca nhà tôi nói, muốn dập tắt cơn giận của chủ nhân, cần phải mang theo tài bảo, đến xin lỗi chủ nhân.” “Nếu chủ nhân nhà tôi hài lòng, chuyện này coi như xong.” Công chúa Bắc Ngụy nghe xong, sững người, rồi gật đầu: “Cũng được, vậy xin các hạ dẫn đường, bản cung sẽ đích thân đến xin lỗi chủ nhân của ngài.” “Công chúa, không được đâu ạ!” Vừa dứt lời, lão già mặc quan phục không đồng ý: “Ngài đường đường là công chúa, sao có thể đích thân đi xin lỗi người khác, họa là do lão thần gây ra, đáng lẽ lão thần phải đi.” “Xoạt!” Đám binh sĩ Bất Ngôn Kỵ phía sau lập tức quỳ xuống.

Tướng quân Bất Ngôn Kỵ dẫn đầu, dùng tay ra hiệu: “Công chúa không thể đi, mạt tướng sẽ đi cùng thừa tướng.” “Đứng dậy đi, Trương thừa tướng, chuyện này không trách ngài, ngài cũng là vì bản cung.” “Nhưng chuyện này không giải quyết được, bản cung sẽ đích thân đi.” Dứt lời, trong đôi mắt đẹp của công chúa thoáng một tia bất đắc dĩ, nói: “Về chuẩn bị lễ vật, bản cung sẽ đến bái kiến vị thần bí nhân đó.” “Vâng!” Trương thừa tướng và những người khác chỉ có thể tuân lệnh.

Thế là lập tức có binh sĩ Bất Ngôn Kỵ biến mất trong vách núi phía sau, rõ ràng là về chuẩn bị lễ vật.

Đợi một lát.

Từ một hang núi không xa, một đội binh sĩ đi ra, chính là binh sĩ của Bất Ngôn Kỵ.

Chỉ là, lúc này cơ thể của họ không còn hư ảo nữa, mà là thân thể cương thi.

“Xin các hạ dẫn đường.” Công chúa gật đầu, rồi nói với A Đại.

“Grừm.” A Đại hừ một tiếng, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, thu lại Quỷ Tỳ, rồi quay người rời đi.

Đám âm binh không bị A Đại thu vào Quỷ Tỳ, mà đi theo sau, cảnh giác với đám binh sĩ Bất Ngôn Kỵ phía sau.

"Đi thôi." Công chúa lắc đầu, đi theo trước.

Tướng quân Bất Ngôn Kỵ và Trương thừa tướng, cùng với đám binh sĩ Bất Ngôn Kỵ phía sau, và cả những binh sĩ cương thi đang khiêng mấy cái rương lớn, lập tức theo sau.

"Chí chí." Con khỉ vẫy tay với A Đại, đợi nó đi rồi, lại tiếp tục trà trộn với nhóm Hạo Thiên Chân, chuẩn bị đi tìm một thứ khác cho chủ nhân.

Thanh Đồng Thần Thụ Tâm!

Con khỉ biết rõ, thứ chủ nhân cần, nó đã lấy được hai món rồi.

Bây giờ chỉ còn thiếu nội đan của Chúc Cửu Âm, và một Thanh Đồng Thần Thụ Tâm.

Dẫn theo một đoàn quỷ của công chúa Bắc Ngụy, A Đại xuyên qua tầng tầng mê cung, mất hơn một giờ đồng hồ, mới quay về được hang động trong địa cung của Diệp Thu.

"Grừm." Lúc này Diệp Thu đang đọc sách, nghe thấy tiếng của A Đại, liền đặt sách xuống, đi ra khỏi cửa mộ địa cung.

"Về rồi." Nhìn thấy một đội người ngựa đi theo sau A Đại, Diệp Thu trước tiên ngẩn người, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía A Đại, chờ đợi lời giải thích của nó.

"Grừm." A Đại kể lại cho Diệp Thu nghe chuyện vừa xảy ra, rồi thân mật cọ cọ vào mặt hắn.

"Được rồi, tôi biết rồi." Biết được đầu đuôi sự việc, Diệp Thu cũng không để tâm.

"Để đồ xuống, chuyện này coi như xong." Hắn phất tay, nói nhạt

với nhóm công chúa Bắc Ngụy.

Diệp Thu không phải là người hiếu sát, vì là hiểu lầm, đối phương cũng thành khẩn đích thân đến xin lỗi, vậy chuyện này hắn cũng không truy cứu nữa.

Còn đối phương là ai.

Hắn không có hứng thú.

Dù là công chúa Bắc Ngụy, hay Bất Ngôn Kỵ, Diệp Thu cũng không có hứng thú.

Bị Diệp Thu phớt lờ, công chúa Bắc Ngụy rõ ràng sững sờ.

"Có lý nào lại như vậy, có ai lại tiếp khách như thế không?" Trương thừa tướng không vui, công chúa đích thân đến xin lỗi, mà người trước mặt lại phớt lờ như vậy.

"Điếc à?" Mặc dù giọng ông ta không lớn, nhưng Diệp Thu lại không điếc, nghe rất rõ.

Hắn quay người, lời nói bình thản, nhưng lọt vào tai Trương thừa tướng lại như tiếng gọi của ma quỷ.

Ánh mắt A Đại dần dần lạnh đi.

Đám âm binh Quỷ Tỳ xung quanh cũng chuẩn bị chiến đấu.

"Ách." Trương thừa tướng trong lòng tức giận.

Lão phu chưa từng thấy người nào vô lý như vậy.

Thú cưng nhà ngươi vô lý thì thôi, đó là súc sinh, lão phu không thèm chấp.

Nhưng chủ nhân cũng vô lý như vậy.

Chương 82

Nhưng thực lực không bằng người ta, lại không có cách nào và dũng khí để phản bác Diệp Thu.

Công chúa Bắc Ngụy ra hiệu cho thừa tướng im miệng, và trừng mắt nhìn ông ta một cái.

Rồi mới quay sang hành lễ với Diệp Thu, giọng nói nhẹ nhàng rất dễ nghe: "Xin tiên sinh đừng trách, thừa tướng không có ý chọc giận tiên sinh, bản cung thay thừa tướng xin lỗi tiên sinh." "Không tiễn." Diệp Thu lạnh nhạt liếc nhìn công chúa, rồi quay người đi vào địa cung.

Đối với thái độ của Diệp Thu, đôi mắt đẹp của công chúa Bắc Ngụy lóe lên, rõ ràng đang suy nghĩ.

"Công chúa…" Trương thừa tướng cảm thấy uất ức.

Đường đường là công chúa Bắc Ngụy, lại bị người kia phớt lờ như vậy.

"Được rồi, đi thôi." Công chúa ngắt lời, nhìn sâu vào bóng lưng của Diệp Thu, rồi rời đi.

Hiểu lầm đã được giải quyết, tuy mất đi một số bảo vật, nhưng đối với họ, không quan trọng.

"Trong Tần Lĩnh, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một người như vậy." Nhưng đối với Diệp Thu, không phải là không tức giận, chỉ là công chúa đã che giấu cảm xúc của mình.

Cô kiêng kỵ Diệp Thu, một người có thể triệu hồi âm binh chính thống, tuyệt đối không thể chọc vào.

Nhưng đồng thời, công chúa cũng rất tò mò về con người Diệp

Thu.

Bây giờ rõ ràng không phải là lúc để làm quen, sau này sẽ tính.

“Rút!” Bất Ngôn Kỵ rời đi.

“Mang những bảo vật đó vào đi.” Diệp Thu dặn A Đại, mang hết những bảo vật để lại vào phòng chứa bảo vật.

“Grừm.” A Đại gật đầu, thu bảo vật vào không gian vương miện giới tử nạp tu di, rồi vào phòng chứa bảo vật trong địa cung, đặt đồ ra.

Có giới tử nạp tu di này, A Đại càng ngày càng thích.

Thứ này đối với nó, quả thực quá tiện lợi.

Trước đây A Đại chuyển đồ, chỉ có thể dùng miệng cắn.

Bây giờ trực tiếp thu vào, rồi lại đặt ra, nó chơi rất vui vẻ.

“Đừng chơi nữa, mau đưa đồ cho tôi.” Diệp Thu cười mắng, sau đó tò mò: “Lão Tam chưa về à?” A Đại lắc đầu, nói với Diệp Thu rằng con khỉ đã đi tìm giúp hắn Thanh Đồng Thần Thụ Tâm còn lại.

“Tiểu tử này cũng có chút lương tâm.” Con khỉ tuy ham chơi, nhưng rất lanh lợi, cũng biết điều, Diệp Thu không lo lắng cho sự an nguy của nó.

“Grừm.” Nhưng chuyện tiếp theo của A Đại, lại khiến Diệp Thu cảm thấy kỳ lạ.

“Tên này thu nhận mấy tiểu đệ?

Là con người?” Tốt thật.

Con khỉ cũng bắt đầu thu nhận tiểu đệ rồi.

Diệp Thu đoán, nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn là nhóm Hạo Thiên Chân rồi.

Hắn lắc đầu, không để tâm đến chuyện này nữa.

Vì A Đại đã lấy thi kiển mẫu thai ra. 【Đinh, phát hiện thi kiển mẫu thai, có hấp thụ không?】 "Hấp thụ." 【Đinh, hấp thụ thi kiển mẫu thai thành công, chúc mừng ngài nhận được 20 vạn tích phân.】 Diệp Thu vui mừng, thi kiển mẫu thai đã mang lại cho hắn 20 vạn tích phân, đây quả là một bất ngờ lớn.

Hắn kiểm tra thuộc tính hệ thống của mình.

Tên: Diệp Thu Cấp độ lăng mộ sở hữu: 4, Lý Thuần Phong Âm Dương Mộ Người bảo vệ lăng mộ: Xích Lân Cự Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Thủy Hầu Tử *1 (Những người bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không tất cả đều có sinh mệnh vô hạn.) Người hầu: Thi nô Hoắc Tú Tú (có thể nâng cấp), Thi nô A Ninh (có thể nâng cấp) (Thi nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ) Phong thủy lăng mộ hiện tại: Cấp 7 Bảo vật phong thủy: Quỷ Tỳ Tích phân hiện có: 597500 Thuộc tính: Hạn Bạt Chi Thể, Kỳ Lân Huyết Mạch.

Sức mạnh: 100 (Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50) Tốc độ: 100 (Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50) Thể chất: 100 (Kỳ Lân Huyết Mạch gia thành: 50) Cơ duyên thành tiên: Tiến hóa Trường Sinh Thể: 50 vạn tích phân (đã đủ) Thanh Đồng Thần Thụ Tâm (chưa có được) Chúc Cửu Âm Nội Đan (chưa có được) Thi Kiển Mẫu Thai (đã có được) U Minh Hồn Nhãn (đã có được) Thu thập đủ chín đại huyết mạch: Kỳ Lân Huyết (đã có được), Phượng Hoàng Huyết (chưa có được), Cùng Kỳ Huyết (chưa có được)… Xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử: chưa hoàn thành.

Tích phân hiện có hơn năm mươi vạn.

Và trong bảng hệ thống, đã xuất hiện thêm nhiệm vụ cơ duyên thành tiên.

Những thứ cần để tiến hóa Trường Sinh Thể, hắn đã lấy được hai

món, và tích phân cũng đã đủ, chỉ còn thiếu Thanh Đồng Thần Thụ Tâm và nội đan của Chúc Cửu Âm.

Đến lúc đó có thể tiến hóa Trường Sinh Thể, hoàn toàn thoát khỏi thể chất cương thi, tiến vào một tầng thứ khác.

"Không biết Thanh Đồng Thần Thụ Tâm ở đâu, trước tiên để con khỉ đi tìm thử, bây giờ chỉ còn thiếu hai món là có thể tiến hóa rồi, tôi cũng có chút sốt ruột." "Cứ trực tiếp đi, giết Chúc Cửu Âm, lấy nội đan, rồi đi tìm Thanh Đồng Thần Thụ Tâm." Bây giờ tích phân đã đủ nhiều, chỉ còn thiếu hai món cuối cùng là Diệp Thu có thể tiến hóa Trường Sinh Thể.

Dứt khoát, hắn quyết định tiến hóa cho A Đại thêm một lần nữa, rồi đi tìm Chúc Cửu Âm, giết nó, lấy nội đan.

Vấn đề tích phân, Diệp Thu không lo lắng.

Chỉ riêng thi kiển mẫu thai đã cho hắn hai mươi vạn tích phân, vậy thì nội đan của Chúc Cửu Âm, chắc cũng cho không ít, ít nhất cũng phải hai mươi vạn. 【Đinh, có muốn tiêu hao 10 vạn điểm tích phân để tiến hóa Xích Lân Cự Mãng không?】 Mười vạn tích phân thôi mà.

Tiêu!

Nếu tiến hóa xong vẫn không đánh lại Chúc Cửu Âm, thì lại tiêu hai mươi vạn để tiến hóa.

Diệp Thu không tin, không thể giết chết được Chúc Cửu Âm.

"Tiến hóa." A Đại đang ở bên cạnh Diệp Thu, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí tiến vào cơ thể.

Ngay lập tức, ánh mắt A Đại trở nên hưng phấn.

Chủ nhân lại cho nó tiến hóa rồi.

Ầm!

Sau khi sức mạnh thần bí tiến vào cơ thể, có thể thấy bằng mắt thường, thân hình A Đại bắt đầu phình to.

Và lớp vảy trên người nó cũng từ màu đỏ rực trước đó, dần dần biến đổi, ngày càng nhạt đi.

Cuối cùng, màu đỏ rực, như lớp vảy dung nham, biến thành màu trắng như tuyết.

Một con mãng xà khổng lồ màu đỏ, trong thời gian cực ngắn, biến thành một con bạch xà khổng lồ.

Và sự biến đổi này vẫn tiếp tục.

Thân hình A Đại tăng trưởng hơn bốn mươi mét, gần năm mươi mét mới dừng lại.

Hai cái bướu thịt trên đỉnh đầu cũng nhanh chóng vỡ ra, mọc ra hai chiếc sừng rồng.

Tuy vẫn là hình dạng của rắn.

Nhưng sừng rồng trên đầu đã mọc ra, cách hóa giao lại gần thêm một bước.

Quá trình này kéo dài khoảng vài phút.

A Đại hoàn toàn tiến hóa xong.

Lúc này, nó thực sự đẹp hơn trước rất nhiều, anh tư bừng bừng.

Toàn thân là lớp vảy trắng như tuyết, trông vô cùng thu hút, trên vảy lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Đầu đội vương miện, trán mọc hai sừng.

Trong đôi mắt tam giác khổng lồ, không còn vẻ hung ác trước đó, mà tràn đầy sự linh động của con người.

Nếu không phải diện tích địa cung đủ lớn, thân hình của A Đại

thật sự có thể làm nứt cả địa cung. 【Đinh, Bạch Lân Tuyết Mãng tiến hóa hoàn thành!】 Xích Lân Cự Mãng, tiến hóa thành Bạch Lân Tuyết Mãng, cái tên này thật hợp, trắng như tuyết, quá đẹp.

"Grừm." Đối với diện mạo mới, A Đại dường như vô cùng kinh ngạc.

Nó uốn lượn cơ thể khổng lồ, cả địa cung đều rung chuyển, thân hình thật sự quá lớn.

Tuy không thể so với thân dài 100 mét của Chúc Cửu Âm.

Nó thân mật thè lưỡi rắn ra, liếm mặt Diệp Thu.

Lưỡi rắn thôi cũng đã to hơn cả người Diệp Thu.

Liếm một cái, chẳng khác nào liếm cả người Diệp Thu.

"Đi đi đi.

Toàn nước miếng." Diệp Thu ghét bỏ đẩy nó ra, vừa mới tắm không lâu, bị tên to xác này liếm cả người toàn nước miếng.

"Grừm ~~~" Diệp Thu ghét bỏ, A Đại dường như uất ức, trong đôi mắt to linh động, dường như sắp khóc.

Nó ngày càng có linh tính rồi.

Chương 83

“Được rồi, tôi không ghét bỏ, cậu càng ngày càng lớn, bị cậu liếm một cái là phải đi tắm, đi chơi đi.” Diệp Thu bất lực, an ủi nó, A Đại mới vui lên.

Chủ nhân không ghét bỏ là tốt rồi.

“Đợi tôi đi tắm, chúng ta đi tìm Chúc Cửu Âm, giết nó.” Cả người ướt sũng, Diệp Thu đi ra thác nước tắm rửa, rồi ra ngoài, chuẩn bị đi tìm Chúc Cửu Âm.

“Nơi này không quen thuộc, cũng không biết Chúc Cửu Âm thường ở đâu, đi hỏi Lý Thuần Phong xem sao.” Lý Thuần Phong từ sau khi lấy được Hà Đồ và Lạc Thư trong mộ Tây Chu thì vẫn luôn nghiên cứu chúng trong mộ thất.

Ông ta vô cùng si mê những thứ này.

Lúc Diệp Thu đến, Lý Thuần Phong đang đứng bên cạnh hai cái đỉnh đồng khổng lồ, nhìn những thứ trên đó và lẩm bẩm Thiên Can Địa Chi. "Đạo hữu tìm bần đạo, có chuyện gì vậy?" Diệp Thu nói rõ ý định: "Tôi chuẩn bị đi tìm Chúc Cửu Âm để giết nó, nhưng không biết bình thường nó ở đâu, đạo trưởng có biết không?" Bịch!

Nghe lời Diệp Thu nói, ông ta trợn mắt rồi ngã phịch xuống đất.

Rõ ràng là vô cùng kinh ngạc. "Đạo hữu hãy suy nghĩ kỹ lại đi, Chúc Cửu Âm kia là bá chủ Tần Lĩnh, giết nó... căn bản là không thể." Trước đó, hai con thú cưng của Diệp Thu cũng không làm gì được Chúc Cửu Âm, ngược lại còn để nó chạy thoát.

Bây giờ Diệp Thu lại muốn đi giết nó?

Quá điên rồ rồi. "Hửm?" Đúng lúc này, Lý Thuần Phong cảm thấy

cả mộ thất rung chuyển, sau đó nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, trên trán mọc sừng xuất hiện. "...Con thú giữ mộ của đạo hữu?" Con mãng xà trắng như tuyết trước mắt có thân hình quá khổng lồ, mộ thất cũng sắp không chứa nổi.

Hiểu rõ thủ đoạn thần kỳ của Diệp Thu, lại từng tận mắt chứng kiến con khỉ tiến hóa thế nào, Lý Thuần Phong liền hiểu ra.

Hẳn là con mãng xà bên cạnh Diệp Thu.

Rõ ràng, nó lại tiến hóa rồi. "Không sai." Diệp Thu gật đầu, sau khi A Đại tiến hóa, sức chiến đấu tăng vọt, không biết đối phó với Chúc Cửu Âm được không.

Nếu có thể giết thì tốt nhất, nếu không thể giết thì Diệp Thu sẽ lại cho nó tiến hóa lần nữa.

Tóm lại, phải giết chết Chúc Cửu Âm mới được. "Tôi dẫn cậu đi." Lý Thuần Phong dứt khoát đáp, ông biết Diệp Thu đã quyết tâm giết chết Chúc Cửu Âm, huống chi nhìn thấy thân thể uy vũ của A Đại sau khi tiến hóa.

Ông cảm thấy, giết chết Chúc Cửu Âm cũng không phải là không thể. "Đi." Được tự mình tham gia vào chuyện này, tận tay tiêu diệt bá chủ Tần Lĩnh Chúc Cửu Âm, quả là một chuyện đủ kích thích.

So với nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư thì sảng khoái hơn nhiều.

Lý Thuần Phong có chút phấn khích. "Chúc Cửu Âm kia ngày thường đều ở trong vực sâu Tần Lĩnh, đó là ổ của nó, chúng ta đi đường tắt." Hai người một rắn nhanh chóng đến thung lũng nơi từng đại chiến với Chúc Cửu Âm trước đó.

Men theo thung lũng đi sâu vào trong.

Khoảng nửa giờ sau, họ đã đến một vực sâu. "Ổ của Chúc Cửu Âm ở trong cái động kia." Lý Thuần Phong chỉ vào một cửa động

khổng lồ trên vực sâu, nơi đó âm u đen kịt và có mùi máu tanh nồng nặc. "Đi đi.

Cẩn thận một chút." Diệp Thu nói với A Đại. "Gừ..." A Đại gật đầu, trong đôi mắt linh động lóe lên vẻ tàn nhẫn và khát máu, thân thể to lớn men theo vách đá tiến vào trong sơn động.

Diệp Thu và Lý Thuần Phong thì đứng trên vách núi quan sát. "Gàoooo!" "Gràooo!" "Ầm ầm ầm!" Chẳng mấy chốc, trong sơn động đã truyền đến tiếng gầm giận dữ của Chúc Cửu Âm và tiếng kêu của A Đại.

Kèm theo đó là những rung động và va chạm kịch liệt.

Những va chạm và rung động mạnh mẽ vang vọng khắp mê cung Tần Lĩnh.

Hai con quái vật khổng lồ rõ ràng đã lao vào đánh nhau bên trong. "Bằng!" "Ầm!" Tiếng va chạm, đụng độ, gào thét ngày càng lớn.

Diệp Thu có chút lo lắng, nhưng có thể cảm nhận được A Đại không hề bị thương.

Tiếng kêu thảm thiết trong động phần lớn đều là của Chúc Cửu Âm.

Dường như nó rất tức giận, và vì bị A Đại đánh lén nên đã bị thương.

Hai con quái vật khổng lồ kịch liệt chiến đấu trong sơn động, tiếng gầm rú và va chạm vang vọng khắp Tần Lĩnh, theo tiếng vọng của thung lũng truyền đi khắp mê cung. "Có người đang chiến đấu với Chúc Cửu Âm?" "Là ai, lại đi chọc vào Chúc Cửu Âm?" "Uông huynh đệ, người đi chọc Chúc Cửu Âm có phải là tên Tống tử kia không?" "Không sai, Hoàng Sào lão ca." Trong một mộ thất to lớn, âm u đen kịt, hai bóng đen ngồi trên bảo tọa bên cạnh quách.

Một trong số đó chính là huyết thi do Uông Tàng Hải hóa thành.

Người còn lại mặc khôi giáp màu vàng của Đại Đường, trên mặt đeo mặt nạ, không nhìn rõ dung mạo, chỉ để lộ đôi mắt sắc bén như người sống, khí thế mười phần.

Người này chính là cứu tinh của Uông Tàng Hải, Hoàng Sào.

Một vị kiêu hùng cuối thời nhà Đường, từng đánh vào Trường An, chiếm lĩnh Thái Cực Cung, xưng đế.

Tên sát thần này vô cùng tàn bạo.

Cánh tay bị chặt đứt của Uông Tàng Hải không biết đã được Hoàng Sào dùng cách gì nối lại, lành lặn như cũ. "Tên này cũng có chút can đảm đấy, ha." Đối với việc Uông Tàng Hải bị một kẻ ngoại lai truy sát đến mức chạy trối chết, Hoàng Sào rất tức giận.

Bởi vì ông ta và Uông Tàng Hải đã quen biết mấy trăm năm, là bạn bè rất tốt.

Tên Tống tử kia dám khi nhục huynh đệ của ông ta.

Phải chết!

Hoàng Sào đang định đợi Uông Tàng Hải hồi phục xong sẽ ra ngoài báo thù cho hắn.

Không ngờ, Diệp Thu lại đi tìm Chúc Cửu Âm. "Tên Tống tử đáng chết, bị Chúc Cửu Âm ăn thịt mới tốt." Đối với Diệp Thu, Uông Tàng Hải chỉ mong hắn bị Chúc Cửu Âm giết chết. "Huynh đệ đừng vội, không quá hai ngày nữa, vi huynh nhất định sẽ để đệ tự tay giết kẻ thù." Hoàng Sào cười lạnh. ...

Xung quanh cây thần thanh đồng, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, Tiểu Ca và cả con khỉ đang thăm dò.

Bỗng nhiên, họ bị chấn động kịch liệt từ cây thần thanh đồng làm

cho màng nhĩ sắp vỡ tung.

Giống như động đất, cả thung lũng dưới lòng đất đều rung chuyển. "Gàooo!" "Gràooo!" Sau đó, họ nghe thấy tiếng gầm giận dữ như rồng ngâm truyền đến từ xa. "Khỉ thật, chuyện gì vậy, động đất à?" "Động đất cái con khỉ, tôi nghe tiếng này giống Chúc Cửu Âm thì phải?" "Chúc Cửu Âm hình như đang đánh nhau với thứ gì đó?" "Chuyện lớn rồi, ai dám đi gây sự với Chúc Cửu Âm chứ?" Cả đám đang bàn tán, bỗng nhiên nhìn về phía con khỉ bên cạnh.

Bởi vì người dám gây sự với Chúc Cửu Âm, dường như bên cạnh họ cũng có một vị, còn có con mãng xà khổng lồ đáng sợ kia nữa.

Chỉ là, lúc này con khỉ đang nheo mắt, nhìn về hướng phát ra âm thanh, ánh mắt dần trở nên hung tợn.

Nó đã nghe thấy tiếng của A Đại. "Chí chí!" Vụt!

Con khỉ từ tại chỗ bật lên, lao về phía hẻm núi vực sâu. "Đi, qua xem thử." Hạo Thiên Chân và mấy người nhìn nhau, lập tức đuổi theo. ...

Trong hẻm núi vực sâu.

A Đại và Chúc Cửu Âm đã ra khỏi hang động, hai con quái vật khổng lồ từ vực sâu đuổi đánh, cắn xé nhau một mạch đến bên rìa hẻm núi. "Gàooo!" Sau khi tiến hóa, sức chiến đấu của A Đại rõ ràng đã tăng lên không chỉ một hai bậc, hoàn toàn áp đảo Chúc Cửu Âm.

A Đại hung hãn, chủ yếu là cắn chặt lấy Chúc Cửu Âm, có thể xé toạc cả vảy trên người nó.

Chương 84

"Xoẹt!" "Phụt!" Lớp vảy trên người Chúc Cửu Âm không biết đã bị A Đại xé mất bao nhiêu mảng, máu me đầm đìa khắp nơi.

Nó gào thét kịch liệt, tuy thân hình dài gấp đôi A Đại nhưng trong thời gian ngắn không phải là đối thủ của A Đại.

Muốn giết nó, A Đại chỉ có thể hao tổn, từ từ hành hạ nó đến chết.

Diệp Thu chắp tay sau lưng, cùng Lý Thuần Phong đứng bên vách đá, lặng lẽ chờ đợi Chúc Cửu Âm bị tiêu hao đến chết.

Hai con quái vật khổng lồ đánh nhau trời đất mù mịt.

Vách núi trong thung lũng bị chúng va vào lồi lõm khắp nơi.

Đá vụn bay tứ tung, bụi đất mù mịt.

Lớp bụi dày đặc che khuất hai thân hình, trông vô cùng bí ẩn và đáng sợ. "Chí chí." Con khỉ di chuyển rất nhanh, hưng phấn chạy đến, nhìn thấy Diệp Thu liền kêu lên với anh. "Đi đi, giải quyết sớm một chút." Diệp Thu biết nó muốn đến giúp A Đại. "Chí chí!" Con khỉ toe toét cười, rút hoàng việt phủ ra, tìm đúng cơ hội, tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên đầu Chúc Cửu Âm.

Nó bám chặt vào sừng trên đầu Chúc Cửu Âm, một tay cầm hoàng việt phủ, nhắm thẳng vào đầu con quái vật mà bổ xuống!

Ở phía xa, Hạo Thiên Chân và những người khác đuổi theo con khỉ, nhìn thấy cảnh này, miệng há hốc, mặt mày ngơ ngác! ... "Rắc!" Hoàng việt phủ là vũ khí của Chu Võ Vương Cơ Phát năm xưa, chém sắt như chém bùn là chuyện nhỏ, vảy trên người Chúc Cửu Âm tuy cứng rắn nhưng vẫn bị hoàng việt phủ bổ ra.

Một rìu trực tiếp bổ nứt hộp sọ của Chúc Cửu Âm, vết thương

sâu vào tận xương. "Gàoooo!" Chúc Cửu Âm lập tức hét thảm, như phát điên, gầm lên giận dữ, tuy vết thương sâu nhưng dù sao thân hình nó cũng lớn, một vết thương do hoàng việt phủ chỉ gây đau đớn mà thôi.

Trừ khi vết thương như vậy được mở rộng đủ lớn mới có thể gây ra tổn thương chí mạng.

Nhưng dù không chí mạng, nó cũng đủ để làm Chúc Cửu Âm phân tâm.

Đừng quên, đối thủ của nó không chỉ có một con khỉ.

Còn có một con mãng xà tuyết vảy trắng còn khó nhằn hơn cả con khỉ. "Xoẹt!" Nhân lúc Chúc Cửu Âm hét thảm, A Đại chớp lấy cơ hội, trực tiếp cắn vào yết hầu của nó.

Đánh rắn đánh bảy tấc.

Tuy Chúc Cửu Âm tựa rồng không phải rồng, tựa rắn không phải rắn, nhưng nơi đó vẫn là khu vực chí mạng. "Rẹt!" "Gàoooo!" Lớp vảy ở yết hầu, cùng với một mảng thịt khổng lồ, bị A Đại trực tiếp xé toạc.

Chúc Cửu Âm phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Máu đỏ tươi từ đó tuôn ra như thác đổ.

Một cú cắn của A Đại đã trực tiếp lấy mạng nó.

Nó giãy giụa trước khi chết.

Nhưng cuối cùng vẫn là vô ích.

Sau một hồi giãy giụa, thân thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng đổ ầm xuống đất.

Chết rồi.

Bá chủ dưới lòng đất Tần Lĩnh ngày nào đã chết.

Lý Thuần Phong xem mà máu nóng sôi trào, bá chủ Tần Lĩnh, tai họa của Tần Lĩnh, cuối cùng cũng chết rồi. "Thú giữ mộ của đạo hữu quả thật hung mãnh!" Đối với hai con thú giữ mộ của Diệp Thu, ông thực sự ghen tị chết đi được.

Càng ghen tị hơn là thủ đoạn có thể khiến thú cưng tiến hóa của Diệp Thu.

Giống như thần tiên vậy, đáng sợ vô cùng. "Hít..." "Khỉ thật!" "Chết rồi?" Ở phía xa, Hạo Thiên Chân và mọi người tận mắt chứng kiến con Chúc Cửu Âm vô cùng đáng sợ kia bị giết chết.

Mấy người đều hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, họ nhìn con mãng xà tuyết vảy trắng toàn thân trắng muốt kia, càng thêm run rẩy. "Con mãng xà khổng lồ kia ở đâu ra vậy?

Đáng sợ quá đi?" "Sao tôi cảm thấy con mãng xà này có chút quen quen nhỉ?" "Tôi cũng có cảm giác đó, nhìn cái vương miện trên đầu nó xem, có quen mắt không?" "Hít...

Không lẽ là đại ca của đại ca chúng ta à?

Lớn lên, biến dạng rồi?" Mới gặp A Đại trước khi tiến hóa cách đây không lâu, chỉ mới mấy giờ không gặp, A Đại đã trở nên đáng sợ như vậy.

Không chỉ hình dạng hoàn toàn thay đổi, mà cả thân hình cũng phình to ra gần năm mươi mét.

Nếu không phải vì chiếc vương miện trên đầu, Hạo Thiên Chân và mọi người thật sự không nhận ra. "Chí chí!" Giết được Chúc Cửu Âm, con khỉ vung vẩy hoàng việt phủ trong tay, vui vẻ gầm lên.

A Đại thì ánh mắt lạnh băng, nó cũng bị thương, lúc liều mạng với

Chúc Cửu Âm, bị đối phương cắn mất không ít vảy, trên người máu me đầm đìa, khắp nơi đều là vết thương.

Diệp Thu nhìn vết thương trên người nó, tuy không chí mạng nhưng trong thời gian ngắn, A Đại phải nghỉ ngơi mới được.

Anh có chút đau lòng, định xem trong hệ thống có thứ gì có thể chữa trị cho A Đại không.

Nhưng tìm nửa ngày, thất vọng phát hiện, không có những thứ đó. "Vất vả cho mày rồi." A Đại đến bên cạnh Diệp Thu, cái đầu to lớn của nó còn to hơn cả Diệp Thu, thân mật muốn cọ vào người anh.

Diệp Thu vỗ vỗ cái đầu to của nó, an ủi. "Chí chí!" Con khỉ cũng đến bên cạnh kể công, giết Chúc Cửu Âm, nó cũng có phần. "Được rồi, sau khi về sẽ cho mày thăng cấp, coi như phần thưởng." Diệp Thu ha ha cười. "Chí chí!" Con khỉ toe toét, rõ ràng là vừa hưng phấn vừa mong đợi, sau khi thăng cấp lần nữa, nó sẽ trở nên mạnh đến mức nào.

Lý Thuần Phong nhìn tình cảm giữa Diệp Thu và thú giữ mộ, càng thêm ghen tị.

Ông khống chế những con rết mặt người kia bằng cổ thuật, cộng thêm việc nuôi dưỡng chúng từ nhỏ nên mới có chút tình cảm.

Nhưng so với sự thân mật và dựa dẫm của thú giữ mộ của Diệp Thu, dường như chúng coi Diệp Thu như cha mình, hoàn toàn khác biệt.

Vì vậy ông mới ghen tị. "Chúc mừng đạo hữu, hạ hỉ đạo hữu, đã chém giết Chúc Cửu Âm, ha ha!" Chúc Cửu Âm chết rồi, Lý Thuần Phong rất vui, vì sau này cuối cùng cũng không phải nghe nó thỉnh thoảng gào mấy tiếng nữa, hơn nữa con vật này cứ cách một khoảng thời gian lại lột da, va chạm khắp nơi trong mê cung, thật phiền phức.

Sau này cuối cùng cũng được yên tĩnh rồi. 【Ting, phát hiện nội đan Chúc Cửu Âm.】 Diệp Thu chỉ gật đầu, nghe thấy thông báo của hệ thống, cuối cùng cũng mỉm cười hài lòng. "Tiểu Tam, đi lấy nội đan ra đi." Nội đan của Chúc Cửu Âm nằm trong hộp sọ của nó, vừa hay Cự Lực Minh Viên sức lực lớn, lại có thần khí.

Con khỉ gật đầu, theo vị trí Diệp Thu chỉ, trực tiếp bắt đầu mổ sọ Chúc Cửu Âm lấy nội đan.

Đây là một công việc vô cùng tẻ nhạt, nhưng lại tốn thời gian.

Hộp sọ của Chúc Cửu Âm quá lớn, lại cứng rắn, con khỉ muốn bổ ra hoàn toàn cần không ít thời gian.

Trong lúc nó đang làm việc, Diệp Thu bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ánh mắt nhìn về phía xa.

Ở đó, là nhóm người Hạo Thiên Chân. "Thiên...

Thiên...

Thiên Chân, ...mau nhìn bên kia!" Lúc Diệp Thu nhìn họ, Bàn Tử bên cạnh cũng phát hiện ra bóng dáng của anh.

Chỉ là, lúc này trong thung lũng khắp nơi đều là bụi đất do xác Chúc Cửu Âm đập ra, nên Bàn Tử chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hai bóng người ở đó.

Diệp Thu và Lý Thuần Phong đứng cùng nhau.

Khi thấy con mãng xà tuyết vảy trắng to lớn kia thân mật với bóng người đó, Bàn Tử biết, bóng người đó chắc chắn là Diệp Thiên Đế!

Chương 85

Bởi vì bóng người đó rất quen thuộc.

Trong mộ dưới đáy biển, trong sự dụ dỗ ma mị của thi hương, hắn đã từng thấy. "Nhìn xem.

Hít!" Hạo Thiên Chân theo tay Bàn Tử nhìn qua, trong nháy mắt da đầu tê dại.

Bởi vì cậu cũng nhận ra rồi.

Bóng người đó là ai.

Ngay lập tức, Hạo Thiên Chân cảm thấy cơ thể mình không nhịn được mà run rẩy, Thương Thiên Huyết Chú trên người dường như sắp phát tác.

Một cơn đau kịch liệt đột nhiên xuất hiện trên người cậu. "Tiểu Ca!!!" Hạo Thiên Chân đau đến nhe răng trợn mắt, nắm lấy cánh tay Tiểu Ca bên cạnh, lại phát hiện lúc này sắc mặt Tiểu Ca cũng vô cùng tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra. "A!

Đau chết Bàn gia rồi." "Không phải mới phát tác một lần sao, sao lại phát tác nữa rồi." Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, ngồi trên đất gào khóc. "Nếu người đó là Diệp Thiên Đế, vậy hắn là ông ta đang dùng lời nguyền cảnh cáo chúng ta, lập tức rời đi, nếu không..." Hạo Thiên Chân cắn răng, suy đoán. "Diệp Thiên Đế à, Bàn gia tôi thật sự không muốn đào mộ của ông đâu, tôi rút đây!!" Bàn Tử vừa nghe, đâu còn dám chần chừ.

Mau chóng đi thôi. "Tiểu Tam gia, tôi dìu hai người đi." Phan Tử một mình dìu cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, vẻ mặt kinh hãi lùi lại, rời xa nơi này.

Tiểu Ca thì sâu sắc quay đầu lại nhìn bóng người kia một cái, sau đó nén đau, rời đi.

Quả nhiên, sau khi rời đi, đi được một khoảng cách đủ xa.

Cơn đau do lời nguyền trên người ba người lập tức biến mất. "Hù chết Bàn gia rồi, bóng người đó chắc chắn là Diệp Thiên Đế." "Hù...

Đáng sợ quá, không ngờ Diệp Thiên Đế thật sự ở đây, đã giết Chúc Cửu Âm." "Quả nhiên là kẻ tàn nhẫn, giết Chúc Cửu Âm, không phải vì thành tiên, trên người Chúc Cửu Âm chắc chắn có thứ ông ta cần." "Kệ đi, chúng ta mau rút thôi." "Được, đi theo." ...

Mãi đến khi đi thật xa, xuyên qua thung lũng đầy xương trắng, tiến vào cửa mộ thất, mấy người mới cuối cùng yên tâm.

Tuy trong lòng biết, Diệp Thiên Đế kia chắc chắn sẽ không đuổi theo.

Nhưng sợ hãi, không thể khống chế được nỗi sợ đó.

Chủ yếu là, Diệp Thiên Đế đối với họ quá thần bí, quá đáng sợ.

Một lão quái vật nghi ngờ vẫn luôn truy tìm con đường thành tiên, không biết đã chết bao nhiêu năm, lại có nhiều thủ đoạn đáng sợ và khó hiểu như vậy.

Tuyệt đối là kẻ tàn nhẫn. "Cuối con đường tiên, ai là đỉnh cao?

Vừa thấy Vô Thủy, đạo thành không!" "Thiên Chân, bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu câu nói mà Diệp Thiên Đế để lại trong mộ dưới đáy biển rồi." Bàn Tử dựa vào tường, thở hổn hển. "Hiểu rồi?" Hạo Thiên Chân tò mò.

Bàn Tử gật gật đầu, bắt đầu phân tích. "Tôi đoán, Diệp Thiên Đế lúc sinh thời, tuyệt đối là một người có sức mạnh mà chúng ta không thể tưởng tượng được, hoặc là Luyện Khí Sĩ thượng cổ trong truyền

thuyết gì đó." "Cũng có thể, Diệp Thiên Đế là lãnh tụ của một quốc gia hoặc tông môn khổng lồ nào đó." "Nhưng có một ngày, một người tên là Vô Thủy, hoặc một tổ chức tên là Vô Thủy, đã tìm đến Diệp Thiên Đế, sau đó hai bên đã đánh nhau." "Cuối cùng, Diệp Thiên Đế bị giết, sau khi chết không cam tâm sống lại lần nữa, quyết định truy tìm con đường thành tiên, sau đó đi tìm kẻ thù báo thù." "Vì vậy mới có câu, 'vừa thấy Vô Thủy, đạo thành không'." Bàn Tử tự cho rằng mình phân tích rất hay, mạch lạc rõ ràng, vô cùng hợp logic.

Nhưng ba người Hạo Thiên Chân lại lười để ý đến hắn.

Căn bản là nói bậy bạ. "Tình hình cụ thể, e rằng chỉ có bản thân Diệp Thiên Đế mới biết." Hạo Thiên Chân nói: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi tìm manh mối của chú Ba." Bây giờ biết Diệp Thiên Đế, một kẻ tàn nhẫn đang ở đây, mấy người càng thêm cẩn thận.

Bàn Tử trước đó còn la hét, nếu tìm thấy quách của Diệp Thiên Đế, đào mộ lên là có thể giải trừ lời nguyền, bây giờ cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Đùa à.

Cứ tưởng Diệp Thiên Đế là người chết, không đáng sợ lắm.

Bây giờ biết, đối phương chắc chắn là một lão Tống tử đã sống không biết bao nhiêu năm.

Chỉ cần đến gần, lời nguyền trên người sẽ phát tác.

Đừng nói là đào mộ.

Ước chừng chưa đến gần mộ thất, đã bị con mãng xà khổng lồ kia, còn có đại ca của nó đập chết rồi.

Mấy người đã xác định.

Đại ca khỉ chính là thú cưng của Diệp Thiên Đế. "Đùng đùng

đùng." Đang chuẩn bị đi, bỗng nhiên Hạo Thiên Chân và mấy người nghe thấy một trận âm thanh giống như tiếng nổ.

Âm thanh truyền đến từ thung lũng đầy xương trắng bên ngoài. "Không lẽ là Tiểu Hoa đến rồi?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm.

Bàn Tử nhíu mày: "Không đúng, cũng có thể là người của Cửu Môn, đám này đến nhanh thật, không phải ở sa mạc đã tổn thất nặng nề sao." Mấy người từ khi vào ngôi mộ lớn này, không biết đã qua mấy ngày.

Nhưng theo thời gian phát tác của lời nguyền trên người, đã phát tác bốn lần.

Vậy hẳn là đã qua bốn ngày. "Trước tiên đi tìm manh mối đi, trước đó tôi đã tìm thấy một số ký hiệu mà chú Ba để lại trên cây thần thanh đồng kia, chưa kịp xem kỹ..." "Vậy, quay lại đi." Thế là, mấy người quay người đi về phía cây thần thanh đồng.

Nhưng lần này không có con khỉ đi theo bên cạnh, nên mọi người vô cùng cẩn thận.

Sợ kinh động đến đám rết chi chít trên cây thần thanh đồng. ...

Trong núi Tần Lĩnh.

Lúc này, ở đây đang tụ tập mấy chục người lảng vảng, người đứng đầu chính là tộc trưởng hiện tại của Trương gia, Trương Nhật Sơn.

Hai ngày trước, Trương Nhật Sơn từ sa mạc trở về Sa Thành, lần đi sa mạc này tổn thất nặng nề, Trương gia mất không ít người.

Nhưng vừa về đến Sa Thành, ông đã nghe được một tin tức.

Trong sâu trong Tần Lĩnh có một ngôi mộ lớn, trong mộ có bảo bối do Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy mai táng.

Đối với Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy, Trương Nhật Sơn có hiểu biết, năm đó từng cùng Phật Gia thử tìm kiếm.

Trong truyền thuyết, trong tay hậu duệ của Bất Ngôn Kỵ có một cuốn Hà Mộc Tập, trên đó ghi chép chi tiết địa chỉ của tất cả các kho báu mà Bất Ngôn Kỵ đã phát hiện.

Và, nơi cất giấu kho báu lớn nhất, cũng là nơi Bất Ngôn Kỵ cuối cùng chết.

Sâu trong Tần Lĩnh.

Trương Nhật Sơn và những người khác nhận được tin tức này từ một hậu duệ của Bất Ngôn Kỵ.

Và đã nhận được một cuốn Hà Mộc Tập.

Cuốn sách năm đó được sao chép không chỉ một bản, truyền lại cho những hậu duệ Bất Ngôn Kỵ sống sót thoát ra.

Doãn Nam Phong đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua lại cuốn sách này từ tay hậu duệ đó.

Sau đó đưa cho Trương Nhật Sơn.

Về trộm mộ, Trương gia là chuyên gia, Doãn Nam Phong tìm đúng người rồi. "Tộc trưởng, đã tìm thấy.

Lối vào ở đây, đã cho nổ rồi." Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đứng dưới bóng cây, người của Trương gia bên cạnh đã tìm thấy vị trí mộ thất, trực tiếp dùng thuốc nổ cho nổ tung.

Nơi này là khu vực không người ở sâu trong Tần Lĩnh, căn bản không cần tốn công đào đạo động.

Một cửa động đen kịt xuất hiện trước mặt mọi người.

Trương Nhật Sơn đứng ở cửa động, nhìn xuống một cái. "Xuống thăm dò đường đi." Lập tức có người của Trương gia phía sau xuống

thăm dò. "Không sai, là ở đây." Rất nhanh người bên dưới truyền lại tin, Trương Nhật Sơn gật đầu, nói: "Xuống đi." Người của Trương gia và người của Tân Nguyệt Phạn Điếm do Doãn Nam Phong mang theo, lần lượt đi xuống.

Chương 86

"Chúng ta cũng xuống đi." "Ừm." Doãn Nam Phong anh tư hiên ngang, dáng người cao gầy, tóc búi sau gáy, cả người lạnh lùng nhưng lại đầy vẻ đẹp tri thức.

Cô khẽ gật đầu, sau đó tung người nhảy xuống cửa động.

Thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, không kém Trương Nhật Sơn bao nhiêu.

Người ngoài đều cho rằng, Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ là người bình thường.

Nhưng chỉ có tộc trưởng Trương gia có quan hệ thân thiết với Tân Nguyệt Phạn Điếm mới biết.

Người của Doãn gia, huyết mạch chảy trong người họ không hề bình thường, thậm chí còn đáng sợ.

Đó là huyết mạch của thần thú thượng cổ Chu Tước.

So với huyết mạch Kỳ Lân của người Trương gia, cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là bí mật này, người biết quá ít.

Hơn nữa, không phải mỗi người của Doãn gia đều có huyết mạch Chu Tước.

Phần lớn đều là người bình thường, nhưng cứ hai mươi năm, cơ bản sẽ sinh ra một người của Doãn gia có huyết mạch Chu Tước.

Người đó sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo của Doãn gia.

Một nhóm người xuống mộ thất, chính là nơi Hạo Thiên Chân đã đi qua.

Chỉ là, Hạo Thiên Chân đi vào từ lối vào mộ thất, còn họ thì trực tiếp cho nổ tung mộ thất, cưỡng ép tiến vào. "Ở đây có dấu chân, còn mới, hẳn là có người đã vào trước, thời gian không quá năm ngày." Rất nhanh người của Trương gia phát hiện dấu chân trên đất, suy đoán ra thời gian đại khái. "Vậy hẳn là thằng nhóc nhà Ngô gia rồi." Chuyện Hạo Thiên Chân ở Tần Lĩnh không phải là bí mật. "Cứ đi theo dấu chân đi." Có người đi trước thăm dò, Hạo Thiên Chân, bên cạnh còn có Trương Khởi Linh của Trương gia.

Trương Nhật Sơn biết, phía trước chắc chắn không còn nguy hiểm gì.

Bởi vì năng lực của Trương Khởi Linh, ông ta rõ hơn ai hết.

Một đoàn người, men theo dấu chân, đi vào trong mê cung Tần Lĩnh. ...

Bên vực sâu.

Diệp Thu và Lý Thuần Phong cũng nghe thấy tiếng nổ bên kia vừa rồi.

Lý Thuần Phong lắc đầu thở dài: "Xem ra lại có bọn trộm mộ đến rồi." "Không cần để ý, những người vào đây, không sống được bao lâu đâu." Diệp Thu không có hứng thú với bọn trộm mộ.

Trong mê cung Tần Lĩnh, không chỉ có ông và Lý Thuần Phong, còn có những ngôi mộ lớn khác tồn tại.

Theo Lý Thuần Phong, mỗi ngôi mộ đều là của những kẻ tàn nhẫn.

Bao nhiêu năm nay, những kẻ trộm mộ vào Tần Lĩnh, không ai có thể sống sót ra ngoài. 【Ting, kiểm tra nội đan Chúc Cửu Âm, có hấp thu không?】 Con khỉ đã đào nội đan của Chúc Cửu Âm ra, to bằng nắm đấm của Diệp Thu, toàn thể hiện ra một màu đỏ máu quỷ dị.

"Hấp thu." Trực tiếp hấp thu nội đan Chúc Cửu Âm, Diệp Thu mong chờ nó có thể tăng thêm bao nhiêu tích phân. 【Ting, hấp thu nội đan Chúc Cửu Âm thành công, nhận được tích phân 50 vạn.】 Tuy đã dự đoán, tích phân mà nội đan Chúc Cửu Âm mang lại sẽ không ít, nhưng con số 50 vạn tích phân khiến Diệp Thu ngây người một lúc lâu. "Ngon!" Diệp Thu cười.

Có 50 vạn tích phân, bây giờ tổng tích phân trên người anh đã lên đến 99 vạn.

Nếu không phải trước đó đã chi 10 vạn để thăng cấp cho A Đại, thì bây giờ tích phân của Diệp Thu đã có 109 vạn rồi. "Đi, về nhà." Cuộc đi săn này thu hoạch khiến Diệp Thu hài lòng.

Bây giờ, anh chỉ còn thiếu trái tim của cây thần thanh đồng cuối cùng là có thể thăng cấp Trường Sinh Thể.

Nhưng Diệp Thu không vội, vì sớm muộn gì cũng có thể tìm được.

Bây giờ về trước, để A Đại nghỉ ngơi một thời gian, hôm nay nó bị thương, Diệp Thu rất đau lòng, tiếp theo dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không định để A Đại ra tay nữa.

Trở lại hang động, Lý Thuần Phong cáo từ, quay về tiếp tục nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư.

Diệp Thu mang theo A Đại và con khỉ, trở về địa cung mộ thất. "A Đại, đi nghỉ đi, tiếp theo cứ yên tâm dưỡng thương." Diệp Thu không có thứ gì có thể chữa trị vết thương cho A Đại, thậm chí cả một ít thuốc cũng không có.

Vết thương của nó tuy không chí mạng, nhưng cũng không nhẹ. "Mình nhớ chỗ Chính ca hình như có không ít đồ tốt, lát nữa qua hỏi ông ấy xem, có thứ gì có thể chữa lành nhanh cho A Đại không." A Đại gật gật đầu, tìm một nơi thoải mái cuộn tròn lại, nhắm mắt chìm

vào giấc ngủ sâu.

Con khỉ ngày thường ồn ào cũng không dám phát ra tiếng động, sợ làm phiền A Đại nghỉ ngơi.

Nhưng, con khỉ vô cùng mong đợi nhìn Diệp Thu, chờ đợi chủ nhân tiếp tục tiến hóa cho nó.

Diệp Thu trước đó đã hứa, đợi sau khi về sẽ tiếp tục tiến hóa cho nó, con khỉ vẫn luôn nhớ kỹ.

Nhìn A Đại sau khi tiến hóa, sức chiến đấu mạnh mẽ kia, đừng nói là ghen tị đến mức nào. "Được rồi, tiến hóa cho mày đây." Diệp Thu cạn lời, sau đó bắt đầu tiến hóa cho con khỉ. 【Ting, có muốn tiêu 10 vạn điểm, tiến hóa Cự Lực Minh Viên không?】 "Có." Bây giờ trên người có gần trăm vạn tiền lớn.

Cho tiểu gia hỏa này tiến hóa thêm một lần nữa, để nó và A Đại luôn duy trì ở cùng một cấp độ tiến hóa.

Khác với Thi Miết Vương Lão Nhị, tiềm năng tiến hóa của con khỉ dường như rất cao.

Diệp Thu cũng không biết, sau khi nó tiến hóa sẽ biến thành dạng gì. "Chí chí!!!!" Sức mạnh quen thuộc lại một lần nữa tiến vào cơ thể, con khỉ hưng phấn gãi tai gãi má, hạnh phúc nhắm mắt lại, chờ đợi quá trình tiến hóa kết thúc. "Xoạt xoạt!" Điều khiến Diệp Thu kinh ngạc là, con khỉ tiến hóa không giống như A Đại tăng trưởng kích thước.

Thân hình nó không có thay đổi lớn, chỉ là bộ lông màu đỏ trên người bắt đầu trở nên đen kịt.

Cơ bắp trên người nó đang nhanh chóng co giật, trở nên càng thêm dữ tợn.

Rõ ràng, sức mạnh của con khỉ lại tăng lên. "Khỉ thật." Nhưng

chuyện xảy ra tiếp theo, khiến Diệp Thu cũng không nhịn được mà văng tục.

Bởi vì, trên người con khỉ, đang dần dần xuất hiện một bộ khôi giáp.

Bộ khôi giáp này, dường như được làm riêng cho nó, vừa vặn với cơ thể.

Dưới chân mọc ra một đôi chiến ngoa.

Chiều cao tăng lên một chút, đạt đến gần hai mét, trông như một người khổng lồ nhỏ.

Thân mặc khôi giáp, sau lưng đeo một chiếc rìu khổng lồ, con khỉ trông thật uy vũ, hùng tráng, bá khí. 【Ting, Hồn Thiên Chiến Viên tiến hóa thành công!】 Hồn Thiên Chiến Viên, cái tên này xứng với khí thế hiện tại của con khỉ.

Diệp Thu hài lòng. "Chí chí!!" Kế hoạch kết thúc, con khỉ đối với tạo hình mới, đừng nói là hài lòng đến mức nào.

Nó rút hoàng việt phủ sau lưng ra, vung vẩy.

Khôi giáp trên người lóe lên ánh sáng u ám, luôn vừa vặn với cơ thể con khỉ, bảo vệ thân thể nó.

Thật sự như chiến thần hạ phàm. "Đi chơi đi." Sau khi tiến hóa, Diệp Thu phất phất tay, bảo nó muốn làm gì thì làm.

Con khỉ toe toét cười, sau khi tiến hóa, bây giờ nó chỉ muốn đi tìm người khoe khoang.

Còn đối tượng khoe khoang, tự nhiên là mấy đứa tiểu đệ của nó rồi.

Thế là, nó xin Diệp Thu cho đi tìm tiểu đệ chơi, sau đó giúp Diệp Thu tìm tung tích của trái tim cây thần thanh đồng. "Được." Diệp Thu

không từ chối, con khỉ vui mừng ra ngoài.

Đợi nó đi rồi, Diệp Thu lắc đầu. "Tiếp theo, cũng nên tiến hóa cho mình rồi." Tuy bây giờ Diệp Thu không thể tiến hóa Trường Sinh Thể, vì thiếu một trái tim cây thần thanh đồng.

Chương 87

Nhưng, anh có thể thăng cấp huyết mạch để tăng sức chiến đấu.

Huyết mạch Kỳ Lân, thăng lên cấp tối đa, uy lực không hề yếu hơn Trường Sinh Thể.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người Trương gia, cơ bản đều là sơ cấp, chỉ có Trương Khởi Linh, sau này thăng cấp lên trung cấp hoặc cao cấp.

Nhưng chưa thăng lên đỉnh cấp.

Ước chừng chỉ có lão tổ của Trương gia năm xưa, hoặc cho Trương Khởi Linh đủ thời gian mới có thể làm được. 【Ting, có muốn tiêu 50 vạn điểm tích phân, thăng huyết mạch Kỳ Lân lên đỉnh cấp không?】 Sức mạnh của mỗi loại huyết mạch, muốn thăng lên đỉnh cấp đều cần 50 vạn điểm tích phân.

Diệp Thu muốn thành tiên, cần tập hợp đủ sức mạnh của chín đại huyết mạch, tất cả đều phải thăng lên đỉnh cấp mới được.

Vì vậy, đây là chuyện sớm muộn, bây giờ có tiền, tự nhiên phải thăng cấp huyết mạch Kỳ Lân. "Thăng cấp." 【Ting, bắt đầu thăng cấp.

Trong quá trình có thể có một chút không thoải mái, xin hãy nhẫn nại.】 Ầm!

Giây tiếp theo, Diệp Thu cảm giác hình xăm Kỳ Lân trên người như sống lại, hình xăm hóa thành một con thụy thú Kỳ Lân.

Kỳ Lân xuất hiện xong, lập tức tiến vào cơ thể Diệp Thu, sau đó tịnh hóa huyết mạch trong cơ thể. "Hừ!" Huyết mạch đang tăng cấp, trong cơ thể xuất hiện một cơn đau kịch liệt khó tả.

Diệp Thu thật muốn đấm chết cái hệ thống này, mẹ nó chứ hơi khó chịu?

Cơ thể như mỗi tế bào đều đang đau, may mà Diệp Thu nhịn được, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Quá trình này diễn ra ngắn, chỉ có mười mấy giây.

Thụy thú Kỳ Lân lại xuất hiện lần nữa, hóa thành những đốm sáng, biến mất trước mắt.

Trên người Diệp Thu, xuất hiện một hình xăm Kỳ Lân càng rõ nét, càng chân thực linh động hơn. 【Ting, huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp thành công.】 【Ting, chúc mừng ngài đã thăng huyết mạch Kỳ Lân lên đỉnh cấp, nhận được kỹ năng: Kỳ Lân Hộ Thể.】 ...

Huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp lên đỉnh cấp, Diệp Thu cảm giác trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh, đây không phải là một ảo giác.

Sức mạnh thực sự đã tăng cường.

Không vội xem thuộc tính hiện tại, Diệp Thu tò mò kiểm tra kỹ năng vừa nhận được.

Trước đó khi tiến hóa cho hai thi nô, mỗi người đều nhận được kỹ năng, Diệp Thu lúc đó rất ghen tị.

Không ngờ, sau khi tiến hóa huyết mạch, mình cũng có thể có kỹ năng xuất hiện.

Đây quả là một bất ngờ. 【Kỳ Lân Hộ Thể】: Sau khi sử dụng, làm cho toàn bộ thuộc tính tăng thêm 2.5 lần, thời gian duy trì: 2 phút, mỗi 24 giờ chỉ có thể sử dụng một lần.

Giới thiệu đơn giản.

Nhưng lại khiến Diệp Thu vui mừng.

Đây là một kỹ năng tăng cường toàn bộ thuộc tính.

Tuy chỉ có 2.5 lần, nhưng đã là biến thái rồi.

Bây giờ thuộc tính của Diệp Thu không cao, có thể không thấy rõ.

Đợi đến khi điểm thuộc tính cao đến một mức độ nhất định, khởi động tăng phúc toàn thuộc tính gấp 2.5 lần.

Sức mạnh lúc đó sẽ đáng sợ đến mức nào? "Xem thuộc tính hiện tại của mình xem." Diệp Thu mong đợi, thăng cấp tối đa huyết mạch Kỳ Lân có thể mang lại cho mình giá trị thuộc tính như thế nào.

Tên: Diệp Thu Cấp độ mộ huyệt sở hữu: 4, mộ Âm Dương của Lý Thuần Phong Người bảo vệ mộ huyệt: Xích Lân Cự Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Cự Lực Minh Viên *1 (Người bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không sẽ có sinh mệnh vô hạn.) Phó nhân: Thi Nô Hoắc Tú Tú (có thể thăng cấp), Thi Nô A Ninh (có thể thăng cấp) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng thọ mệnh) Phong thủy mộ huyệt hiện tại: 7 cấp Bảo vật phong thủy: Quỷ Tỳ Tích phân hiện có: 397500 Thuộc tính: Thể Hạn Bạt, Huyết mạch Kỳ Lân (đỉnh cấp) Sức mạnh: 100 Huyết mạch Kỳ Lân gia thành: 500 Tốc độ: 100 Huyết mạch Kỳ Lân gia thành: 500 Thể chất: 100 Huyết mạch Kỳ Lân gia thành: 500 Cơ hội thành tiên: Tiến hóa Trường Sinh Thể: 50 vạn tích phân (chưa đủ) Trái tim cây thần thanh đồng (chưa nhận được) Nội đan Chúc Cửu Âm (đã nhận được) Thai mẫu Thi Gián (đã nhận được) U Minh Hồn Nhãn (đã nhận được) Tập hợp đủ chín đại huyết mạch: Huyết Kỳ Lân (đã nhận được) Huyết Phượng Hoàng (chưa nhận được) Huyết Cùng Kỳ (chưa nhận được)...

Xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử: chưa hoàn thành.

Nhìn tích phân chỉ còn lại 39 vạn, Diệp Thu không hề lo lắng.

Bởi vì anh biết, khi nhận được trái tim cây thần thanh đồng cuối

cùng, chắc chắn sẽ nhận được không ít tích phân.

Tuyệt đối đủ để thăng cấp Trường Sinh Thể.

Điều khiến Diệp Thu bất ngờ nhất là, huyết mạch Kỳ Lân thăng lên đỉnh cấp, làm cho thuộc tính của anh tăng thêm 450 điểm.

Trước đó huyết mạch Kỳ Lân sơ cấp tăng 50 điểm, đỉnh cấp là 500 điểm, vậy là đã tăng 450 điểm. 500 điểm cộng với 100 điểm của Thể Hạn Bạt.

Thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu đã đạt đến 600 điểm.

Không biết thuộc tính tổng hợp 600 điểm lợi hại đến mức nào, vì Diệp Thu chưa từng đánh nhau với người khác. "Tìm cơ hội có thể thử một chút." Thuộc tính tăng cường, Diệp Thu có thể cảm nhận được mình mạnh hơn, còn mạnh đến mức độ nào, không có vật tham chiếu, cũng không rõ.

Đợi có cơ hội, Diệp Thu chuẩn bị tìm người thử nghiệm sức mạnh hiện tại của mình. "Trước tiên đi tìm Chính ca, xem có thể xin chút đồ trị thương cho A Đại không." Nhìn A Đại bên cạnh đầy vết thương, Diệp Thu có thể cảm nhận dường như nó rất đau đớn.

Ban đầu triệu hoán ra con Hỏa Xà đầu tiên, theo mình lâu nhất.

Diệp Thu thật sự coi nó như con mình mà nuôi. "Lão Nhị, trông nhà cho tốt, có nguy hiểm lập tức truyền tin cho ta." Phân phó Thi Miết Vương Lão Nhị trông nhà.

Thú cưng trong khoảng cách ngắn đều có thể truyền cho Diệp Thu một số thông tin đơn giản. "Cốc cốc!" Lão Nhị gật đầu, sau đó nằm đó tiếp tục ngủ.

Diệp Thu ra khỏi địa cung, mượn đường từ mộ thất của Lý Thuần Phong, đến quảng trường trước cửa mộ thất.

Muốn đến mộ Tần Thủy Hoàng, phải đi qua đây mới được. "Xì xì!" Những con rết mặt người mà Lý Thuần Phong nuôi dưỡng như đã nhận ra Diệp Thu, nhìn thấy anh cũng không tấn công, cũng không để ý.

Nhanh chóng xuyên qua quảng trường, đến trước vách núi.

Trên sườn núi có một sơn động, chỉ có lên đó mới có thể từ đó đi đến mộ Tần Thủy Hoàng. "Vụt!" Diệp Thu hơi khuỵu người xuống, sau đó trực tiếp nhảy lên.

Vèo một tiếng.

Một cú nhảy cao đến mười mấy mét, trực tiếp nhảy lên cửa sơn động một cách hiểm hóc. "Không tệ." Đối với sức mạnh của mình, anh đã có một nhận thức rõ ràng.

Trước đó nhảy, cũng chỉ được hai ba mét.

Bây giờ toàn lực nhảy, ước chừng có thể đạt đến hai mươi mét.

Không chút do dự, Diệp Thu bắt đầu chạy hết tốc lực, tốc độ cực nhanh.

Vì đã quen đường, nên chỉ dùng không đến hai mươi phút đã chạy đến ngoài cửa mộ thoát hiểm của lăng Tần Thủy Hoàng. "Binh binh binh!" Cơ quan mở cửa mộ ở bên trong, bên ngoài căn bản không mở được, Diệp Thu tuy cảm giác có thể đập nát cánh cửa mộ trước mặt.

Nhưng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Dù sao cũng là địa bàn của người ta, đập nát cửa mộ thì không hay.

Đành dùng cách gõ cửa, nhắc nhở Chính ca, mình đã đến. "Ầm ầm!" Một lát sau, cửa mộ mở ra.

Vương Tiễn lão tướng quân nhìn thấy Diệp Thu, sắc mặt vui

mừng: "Diệp tiên sinh, ha ha.

Lão phu biết chắc chắn là cậu." Ngoài Diệp Thu, thật sự không có ai khác có thể biết vị trí của cánh cửa mộ ẩn giấu này. "Lão tướng quân, vẫn khỏe chứ." Diệp Thu chắp tay. "Đều là huynh đệ nhà mình, không cần khách sáo, Bệ hạ vừa mới nhắc đến cậu với lão phu đấy, không ngờ cậu đến thật, ha ha." "Mời vào nhanh." Vương Tiễn ha ha cười, mời Diệp Thu vào. "Ơ, Diệp tiên sinh so với trước đây hình như có chút khác biệt." (Ủa/Hử) Sau khi Diệp Thu vào cửa, Vương Tiễn nhìn bóng lưng của Diệp Thu, luôn cảm thấy Diệp Thu hôm nay, dường như khác với mấy ngày trước.

Chương 88

Cảm giác... hình như đã trở nên mạnh hơn.

Vương Tiễn luôn cảm thấy, Diệp Thu là một người thần bí lại thần kỳ.

Dù sao truy tìm con đường thành tiên, chuyện này không phải người thường có thể làm được.

Thủ đoạn của anh lại thần kỳ như vậy. "Tiên sinh đến rồi.

Mời ngồi." Diệp Thu theo Vương Tiễn đến lương đình bên bờ ngân hà.

Lúc này Tần Thủy Hoàng đang ngồi trong lương đình, nhìn chiếc quách khổng lồ trôi nổi trên ngân hà.

Rõ ràng, ông đang mong đợi, con gái của mình khi nào có thể lớn lên.

Nhìn thấy Diệp Thu, Doanh Chính rất vui. "Bệ hạ." Diệp Thu cười gật đầu, sau đó ngồi xuống đối diện Doanh Chính. "Người đâu, chuẩn bị rượu, trẫm muốn cùng tiên sinh uống một trận thỏa thích." "Vâng." Vương Tiễn ôm hai vò rượu đi tới, lấy ra chén rượu bằng đồng, thời Tần gọi là tước. "Tiên sinh, trẫm kính ngài." "Không dám, phải là tôi kính Bệ hạ mới đúng." "Cạn!" "Cạn!" Rượu qua ba tuần, Diệp Thu và Doanh Chính trò chuyện hồi lâu, Doanh Chính mới hỏi: "Tiên sinh đến đây, có chuyện gì vậy?" Chính ca biết rõ, Diệp Thu mới đi mấy ngày đã quay lại, chắc chắn không phải chuyên đến thăm ông.

Tuyệt đối có chuyện.

Đối với điều này, Diệp Thu cũng không giấu giếm, trước tiên kể lại chuyện thú cưng A Đại chiến đấu với Chúc Cửu Âm bị thương.

Thế nhưng, vừa nói xong, lại thấy Vương Tiễn và Doanh Chính, mặt mày kinh hãi nhìn mình.

Vương Tiễn càng kinh ngạc hô lên. "Cậu... cậu giết Chúc Cửu Âm?" "Không sai, đã giết." Diệp Thu không giải thích, chỉ nói đã giết nó.

Vốn tưởng hai người sẽ không hỏi nữa, không ngờ Vương Tiễn thấy anh thừa nhận, liền nhìn Doanh Chính một cái.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Thu, ông quỳ một chân xuống đất trước mặt anh. "Lão tướng quân...

ông làm gì vậy?" Diệp Thu vội vàng đỡ ông dậy, lại phát hiện không đỡ được.

Bởi vì ông là hồn thể.

Vương Tiễn quỳ một chân, nhìn chằm chằm Diệp Thu, hồi lâu, mới nghẹn ngào nói. "Lão phu Vương Tiễn, cảm tạ tiên sinh đã giết Chúc Cửu Âm, báo thù cho Vương gia ta!" Vương Tiễn đột nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Thu, khiến anh trở tay không kịp.

Mãi mới đỡ được ông dậy, Vương Tiễn kể cho Diệp Thu nghe chuyện cũ hơn hai ngàn năm trước.

Lúc này anh mới hiểu ra nguyên do.

Nguyên lai, năm đó khi Tần Thủy Hoàng xây dựng hoàng lăng, vào giai đoạn sau thường xuyên xảy ra chuyện kỳ quái.

Những nô lệ xây lăng thường xuyên mất tích không lý do, ban đầu người ta cho rằng họ đã bỏ trốn.

Về sau mới phát hiện, những người mất tích đó đã bị một con dã thú đáng sợ bắt đi.

Không chỉ vậy, binh lính nhà Tần giám sát công trình tại hoàng

lăng cũng biến mất một cách khó hiểu.

Lúc đó, Doanh Chính ra lệnh cho Vương Tiễn phụ trách điều tra kỹ lưỡng chuyện này.

Vương Tiễn đã cử một người cháu trai tên là Vương Hán, phụng mệnh đến điều tra.

Cuối cùng, khi tiến sâu vào trong Tần Lĩnh, ông mới biết những nô lệ và binh lính mất tích đều bị Chúc Cửu Âm bắt đi.

Đồng thời, họ cũng chạm trán Chúc Cửu Âm ở sâu trong Tần Lĩnh.

Kết quả cuối cùng, Vương Hán cùng toàn bộ binh lính nhà Tần đi theo gần như toàn bộ đều tử vong.

Chỉ có vài người trốn thoát được.

Chúc Cửu Âm quá đáng sợ, lúc đó hoàn toàn bất lực, Doanh Chính đành phải dùng cách cúng tế, thường xuyên mang súc vật đến một nơi cố định để dâng lên làm thức ăn cho nó.

Sau đó, mọi chuyện mới được yên ổn.

Cái chết của cháu trai vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Vương Tiễn.

Ông hận Chúc Cửu Âm, nhưng căn bản không có cách nào báo thù.

Bây giờ Diệp Thu đã giết chết con súc sinh đó, nỗi uất hận chôn giấu trong lòng Vương Tiễn hơn hai ngàn năm cuối cùng cũng được giải tỏa.

Vì vậy, ông mới kích động quỳ xuống đất cảm tạ Diệp Thu. "Dù thế nào đi nữa, Diệp tiên sinh là ân nhân của Vương Tiễn ta, đứa cháu đáng thương của ta trên trời có linh thiêng, chắc chắn có thể yên nghỉ rồi." "Xin nhận của Vương Tiễn một lạy!" Diệp Thu bất đắc dĩ, nhưng Vương Tiễn vẫn kiên quyết, anh cũng không thể từ chối, đành

lắc đầu nói: "Lão tướng quân đã lạy rồi, ta cũng nhận lời cảm tạ này, sau này không được như vậy nữa đâu." "Được." Vương Tiễn biết ý của Diệp Thu, nên không nói nhiều nữa. "Bệ hạ, không biết có thuốc trị thương không, loại có thể chữa ngoại thương, tăng tốc độ hồi phục ấy?" Thuốc này là để dùng cho A Đại.

Doanh Chính nghe vậy, ngẫm nghĩ một chút, ông thực sự không rõ về những thứ trong địa cung. "Vương Tiễn, ngươi đi tìm xem, có thứ gì như vậy không." "Vâng." Nếu nói về mức độ quen thuộc, Vương Tiễn là người rành rẽ nhất mọi thứ trong địa cung này. "Lão thần nhớ trong phòng đan dược có thánh dược trị thương thượng hạng, vì phương thức bảo quản lúc đó rất đặc biệt, có lẽ vẫn còn giữ được." Dù sao cũng đã hai ngàn năm.

Có thuốc thì cũng chưa chắc đã dùng được.

Vương Tiễn chỉ có thể đi thử vận may. "Đi tìm đi, những gì có thể dùng được, đều mang đến cho tiên sinh." Doanh Chính vung tay, tỏ rõ sự coi trọng đối với Diệp Thu.

Nếu không phải ông đã chết, nếu bây giờ còn đang trị vì Đại Tần, Doanh Chính chắc chắn sẽ phong Diệp Thu làm Quốc sư của Đại Tần.

Có thể thấy, ông yêu mến Diệp Thu đến mức nào. "Đa tạ bệ hạ." "Không sao, tiên sinh hãy kể tiếp cho trẫm nghe, thế giới bên ngoài bây giờ ra sao rồi?" Tuy Doanh Chính là vị đế vương bá khí nhất từ xưa đến nay, nhưng suy cho cùng, ông đã chết.

Ngủ say trong địa cung hai ngàn năm, thân là cương thi, chắc chắn không thể ra ngoài.

Ông cũng không có ý định đánh ra ngoài, nhưng lại rất tò mò về thế giới bên ngoài.

Vừa hay Diệp Thu có thể kể cho ông nghe. "Được, tôi sẽ kể kỹ cho bệ hạ nghe." Trò chuyện với hoàng đế của dân tộc An Lạc, sau khi vị hoàng đế này đã qua đời, Diệp Thu có lẽ là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Vị trước mắt đây chính là thiên cổ nhất đế đã thống nhất toàn bộ dân tộc An Lạc.

Diệp Thu là người An Lạc, trong lòng tự nhiên có sự sùng bái đối với ông.

Điều này không thể thay đổi, bởi vì anh là người An Lạc.

Hai người ngồi lại trò chuyện rất lâu, Diệp Thu kể cho Doanh Chính nghe về lịch sử sau thời nhà Tần, cũng như những câu chuyện văn hóa thú vị mà anh biết.

Doanh Chính thì kể cho anh nghe về những chuyện ông đã trải qua trong đời.

Càng nói càng quên cả thời gian.

Kể từ khi trở thành cương thi, khái niệm về thời gian của Diệp Thu ngày càng mờ nhạt.

Bởi vì sinh mệnh của anh rất dài, gần như là vĩnh cửu.

Vương Tiễn từ phòng đan dược mang về cho Diệp Thu rất nhiều thuốc, đều là thuốc trị ngoại thương.

Đây đều là kim sang dược tốt nhất của nhà Tần, phương thuốc đã thất truyền từ lâu ở bên ngoài.

Tuy đã qua hai ngàn năm, nhưng được bảo quản rất tốt, không ảnh hưởng đến việc sử dụng.

Diệp Thu nhận lấy dược liệu, sau khi cảm ơn cũng không vội đi, hiếm có dịp, anh cùng Doanh Chính và Vương Tiễn ngồi trong lương

đình uống rượu, trò chuyện.

Thật là thoải mái.

Trong lúc Diệp Thu còn ở trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Sâu trong Tần Lĩnh, tại cửa địa cung của Diệp Thu, Lý Thuần Phong đột nhiên xuất hiện. "Đạo hữu, đạo hữu?

Chương 89

Có nhà không?" Lý Thuần Phong mấy ngày nay nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư, thu được khá nhiều thành quả, nên định ra ngoài thực hành, đi ra khỏi mê cung, quan sát thiên tượng ban đêm để kiểm chứng những gì mình học được.

Lần này, ông đến để cáo biệt Diệp Thu, nói rằng mình cần nghiên cứu thiên tượng, có lẽ phải đi mất mấy ngày.

Dù sao thân là cương thi, ban ngày không thể ra ngoài, chỉ có thể hoạt động vào ban đêm.

Ông định tìm một hang động trong Tần Lĩnh, ban ngày ngủ say, ban đêm ra ngoài. "Ầm ầm!" Cửa lớn địa cung mở ra, nhưng người xuất hiện không phải Diệp Thu, mà là con khỉ. "Chí chí?" Con khỉ khoa tay múa chân hỏi Lý Thuần Phong, tìm chủ nhân có việc gì. "Chủ nhân nhà ngươi đâu?" "Chí chí." Con khỉ chỉ về phía xa, ý nói chủ nhân đã ra ngoài, không biết khi nào mới về. "Ồ." Lý Thuần Phong gật đầu, sau đó nói: "Không có gì, bần đạo đến đây đặc biệt để cáo biệt chủ nhân nhà ngươi, nếu không có ở đây thì bần đạo cũng không làm phiền nữa, cáo từ." Nếu Diệp Thu không có ở đây, Lý Thuần Phong cũng đi thẳng.

Con khỉ đóng cửa địa cung lại, cũng đi ra ngoài chơi.

Nó quay về mang thức ăn cho A Đại.

Trước đó, con khỉ đã bắt được vài con cá triết la khuê còn to hơn ở một đầm nước khác, mang về cho A Đại ăn.

Lão đại bị thương, làm tiểu đệ đương nhiên phải thể hiện sự ân cần.

Đây là mỹ đức mà con khỉ học được từ Bàn Tử.

Đưa đồ xong, với bản tính không ngồi yên được, nó lại đi tìm nhóm Hạo Thiên Chân chơi tiếp.

Tiện thể giúp chủ nhân tìm kiếm tung tích của lõi cây Thần Thụ Bằng Đồng.

Đợi đến khi Diệp Thu từ lăng Tần Thủy Hoàng trở về, đã là ba ngày sau.

Về đến nhà, Diệp Thu đem toàn bộ thuốc bôi lên cho A Đại.

Phải nói, hiệu quả thật sự rất tốt.

Vương Tiễn gần như đã đưa hết tất cả thuốc có thể dùng trong hoàng lăng.

Đủ cho A Đại sử dụng. "Gầm!" Sau khi bôi thuốc, vết thương trên người A Đại vào ngày thứ hai đã đóng vảy toàn bộ, và bắt đầu hồi phục chậm rãi.

Ước chừng chưa đến nửa tháng là có thể khỏi hẳn. "Đúng là kim sang dược của nhà Tần, đã hơn 2000 năm rồi mà vẫn còn hiệu quả." A Đại cảm kích liếm đầy nước bọt lên người Diệp Thu. "Được rồi, mấy ngày ta không có nhà, có xảy ra chuyện gì không?" Diệp Thu vuốt đầu con quái vật to lớn, hỏi. "Gầm." "Lý Thuần Phong à, định đến cáo biệt ta sao?" Chuyện này khiến Diệp Thu khá tò mò.

Lý Thuần Phong ra ngoài rồi ư?

Nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường.

Lão già đó bị nhốt trong địa cung cả ngàn năm, bây giờ Chúc Cửu Âm đã chết, Uông Tàng Hải thường xuyên bắt nạt lão cũng không biết đã đi đâu.

Chắc là buồn chán quá, nên ra ngoài đi dạo một vòng. "Hống.

Tên Tống tử chết tiệt, mau ra đây cho lão phu, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Ngày thứ hai, Diệp Thu đang ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng chửi bới từ bên ngoài địa cung. "Uông Tàng Hải!" Nghe giọng nói, Diệp Thu liền biết là ai.

Ngoài Uông Tàng Hải ra, chẳng còn ai khác.

Lão già này mất tích nhiều ngày như vậy, không biết trốn ở đâu, hôm nay lại dám đến trước cửa khiêu chiến.

Diệp Thu không hề biết chuyện trước đó Uông Tàng Hải bị khỉ chém đứt cánh tay.

Nếu biết, chắc anh đã cười chết rồi. "Ầm ầm!" Diệp Thu mở cửa địa cung, rồi bước ra ngoài, muốn xem xem Uông Tàng Hải rốt cuộc có át chủ bài gì mà dám tự tìm đến cửa. "Tên Tống tử chết tiệt, lão phu còn tưởng ngươi chỉ biết trốn trong địa cung, dựa vào sự bảo vệ của hai con súc sinh thôi chứ, ha ha!" Ra khỏi cửa, bất ngờ là Uông Tàng Hải chỉ có một mình. "Ồ, ta còn tưởng gan ngươi béo thế nào, chắc chắn phải dẫn theo đồng bọn chứ." "Một tên phế vật chỉ biết chạy trốn, nghĩ thông rồi à, không muốn sống nữa nên đến tìm ta để được chết phải không?" Diệp Thu bật cười, dựa vào cửa địa cung, trêu chọc, mỉa mai Uông Tàng Hải. "Hừ." Bị Diệp Thu gọi là phế vật, Uông Tàng Hải hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ vô cùng tức giận. "Nghe nói con thú cưng của ngươi bị thương khi đánh nhau với Chúc Cửu Âm, sao rồi, chết chưa?" "Nếu sắp chết rồi thì lôi ra cho lão phu vui mừng một chút, ha ha!" Uông Tàng Hải dám đến, tự nhiên đã có chuẩn bị.

Hắn đã theo dõi địa cung của Diệp Thu từ lâu.

Trước đó nghe ngóng được, thú cưng A Đại của Diệp Thu bị trọng thương khi giao đấu với Chúc Cửu Âm, còn con khỉ bên cạnh cũng đã rời đi, không có trong địa cung.

Như vậy, lúc này trong địa cung, chắc chỉ có một mình Diệp Thu

và một con mãng xà khổng lồ bị thương.

Mãng xà khổng lồ bị thương, chắc chắn phải ngủ say dưỡng sức, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu.

Cho nên, bây giờ cũng chỉ có một mình Diệp Thu.

Uông Tàng Hải cảm thấy không có nguy hiểm gì lớn, nên mới dám tìm đến Diệp Thu.

Nhân tiện, xem có thể dụ anh ra ngoài, dẫn đến nơi đã hẹn với Hoàng Sào hay không.

Sau đó, để Hoàng Sào chém giết Diệp Thu.

Đối với sức chiến đấu đáng sợ của Hoàng Sào, Uông Tàng Hải rất rõ ràng.

Vì vậy, hắn lập tức dùng lời lẽ kích động Diệp Thu, cố gắng khiến anh tức giận, rơi vào bẫy của hắn.

Diệp Thu tuy không phát hiện ra âm mưu của hắn, nhưng cũng đoán được, Uông Tàng Hải tìm đến chắc chắn có mục đích. "Không chết thì cút đi, ông đây không có thời gian để ý đến thằng thiểu năng nhà ngươi." Lão già này chắc chắn đang có ý đồ xấu.

Diệp Thu nhất quyết không thuận theo lời hắn.

Nói xong, anh trực tiếp quay vào địa cung, sau đó "rầm" một tiếng, đóng sập cửa lại. "Oa nha nha.

Tức chết lão phu!" Diệp Thu không chơi theo bài, khiến Uông Tàng Hải tức muốn chết.

Nhưng hắn thật sự không dám đến quá gần địa cung của Diệp Thu.

Nếu không, con mãng xà khổng lồ kia mà ra, e là chạy cũng không kịp.

Dù đối phương đã bị thương, nhưng vẫn mạnh hơn hắn quá nhiều. "Mềm không được, vậy chỉ có thể dùng cứng, xem ra chỉ có thể trả một cái giá lớn, mời Hoàng Sào huynh đích thân ra tay, chém giết tên Tống tử chết tiệt này." Diệp Thu không mắc bẫy, hắn cũng hết cách.

Hôm nay là cơ hội tốt nhất để giết Diệp Thu.

Con rắn thú cưng của anh bị thương, sức chiến đấu giảm mạnh, con khỉ cũng không có nhà.

Bỏ lỡ hôm nay, đợi con khỉ trở về, muốn giết sẽ rất khó.

Dù xưng huynh gọi đệ với Hoàng Sào, nhưng muốn mời hắn ra tay, cái giá phải trả không nhỏ, thậm chí đến Uông Tàng Hải cũng có chút đau lòng. "Chơi tới bến!" Nhưng để giết chết Diệp Thu, đảm bảo an nguy sau này ở Tần Lĩnh.

Dù cái giá có lớn đến đâu, hắn cũng sẵn lòng trả.

Thế là, Uông Tàng Hải xoay người rời đi, đến địa cung của Hoàng Sào, bí mật thương nghị với Hoàng Sào một lúc lâu. "Ầm!" Cửa địa cung đột nhiên mở ra.

Hoàng Sào, mặc một bộ khôi giáp nhà Đường, thân hình vạm vỡ, cao lớn, mặt đeo mặt nạ kim loại, cưỡi trên một con âm thú có hình thù kỳ dị, vô cùng đáng sợ, tay cầm một thanh trường đao khổng lồ bước ra.

Phía sau hắn là Uông Tàng Hải, và hai con mãng xà khổng lồ có kích thước khoảng bốn mươi mét.

Trên thân hai con mãng xà là lớp vảy màu đen đỏ, trên đầu mọc ra một thứ giống như mào gà.

Chính là Dã Kê Bột Tử khổng lồ. "Đi!" Ra khỏi địa cung, Hoàng Sào để Uông Tàng Hải dẫn đường, tiến đến chém giết tên Tống tử

kia. "Chỉ là một tên Tống tử quèn, bắt bản vương mang theo cả Thư Hùng Nhị Sát, quả thực là quá coi trọng tên Tống tử kia rồi." Thư Hùng Nhị Sát, chính là hai con Dã Kê Bột Tử khổng lồ phía sau.

Chương 90

Chúng là thần thú giữ mộ trong lăng mộ của Hoàng Sào.

Không chỉ kịch độc vô cùng, mà sức chiến đấu cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Từng có lần, hai con mãng xà khổng lồ này đã chiến đấu với Chúc Cửu Âm, và suýt nữa đã giết chết nó.

Có thể thấy, sức chiến đấu của chúng hung hãn đến mức nào.

Để đối phó với một tên Tống tử quèn, Hoàng Sào cảm thấy đội hình này là dùng dao mổ trâu giết gà.

Hắn có thể tiện tay tát chết tên Tống tử đó, bao gồm cả con thú cưng của hắn.

Hắn rất tự tin vào thực lực của mình. "Hoàng Sào huynh không thể khinh suất, tên Tống tử đó tuy yếu, nhưng rất tà môn, có những thủ đoạn bất ngờ, con mãng xà khổng lồ thú cưng của hắn tuy đã bị thương, nhưng nếu liều mạng phản kháng, cũng không thể xem thường." "Muốn giết, thì không thể cho hắn bất kỳ cơ hội phản kháng nào." "Phải biết tầm quan trọng của việc nhổ cỏ phải nhổ tận gốc a." Uông Tàng Hải cũng cười một con âm thú giống của Hoàng Sào, hai người sóng vai đi trong mê cung Tần Lĩnh. "Ngươi nói đúng." Hoàng Sào gật đầu, hắn là một kẻ vũ phu, lại hiếu chiến tàn nhẫn, bản tính thích giết chóc.

Những việc cần động não như thế này không hợp với hắn.

Hai người đi tìm Diệp Thu, lại với đội hình lớn như vậy.

Tự nhiên đã thu hút sự chú ý của các chủ mộ khác. "Hoàng Sào à?

Hắn ra ngoài rồi." "Hai người họ định đi đâu làm gì?" "Đi, đi xem

thử." Trong địa cung Tần Lĩnh, có bảy ngôi mộ lớn, nếu tính cả Lý Thuần Phong thì là tám.

Ngoài Uông Tàng Hải và Hoàng Sào, cùng với Lý Thuần Phong.

Nơi này còn có năm ngôi mộ lớn khác tồn tại.

Và đều là những nhân vật tàn nhẫn.

Nếu không Lý Thuần Phong nhiều năm như vậy, cũng sẽ không bị dọa đến mức không dám ra khỏi cửa mộ một bước.

Thấy Hoàng Sào và Uông Tàng Hải cùng xuất động, lại nghĩ đến chuyện Uông Tàng Hải bị người ta truy sát trước đó.

Không cần nghĩ cũng biết.

Hoàng Sào chắc chắn đi báo thù cho Uông Tàng Hải.

Thế là, các chủ mộ khác trong các ngôi mộ lớn ở Tần Lĩnh đều trở nên phấn khích.

Có lẽ đã im ắng quá lâu, khó khăn lắm mới gặp được chuyện kích thích lòng người như vậy, mọi người đều đi xem náo nhiệt.

Sau đó, "ầm ầm ầm!" Cửa mộ của mấy ngôi mộ lớn mở ra, mấy bóng người rời khỏi mộ thất, đi theo sau hai người Hoàng Sào.

Đối với những người đó, Hoàng Sào không hề để ý, ngược lại trong lòng còn đắc ý.

Cái gì gọi là thể diện?

Đây chính là thể diện.

Bản vương vừa xuất động, những kẻ này đã phải ra xem, xem bản vương định làm gì.

Ở trong Tần Lĩnh này, có được thể diện như vậy, ngoài Hoàng Sào ta ra, còn có ai? "Tộc trưởng, nhìn kia kìa.

Hít!" Ở một nơi xa, nhóm người Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong vừa đúng lúc đến đây.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy Hoàng Sào và Uông Tàng Hải, cùng với hai con Dã Kê Bột Tử khổng lồ phía sau họ.

Thậm chí, còn có mấy bóng người đáng sợ đang đi theo ở phía xa. "Đại hội Tống tử à?" "Mẹ ơi, trong Tần Lĩnh lại có nhiều Tống tử như vậy, hai con rắn kia, mẹ nó to thật." "Đáng sợ quá." Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều trợn mắt. "Có muốn đi theo xem không?" Trương Nhật Sơn mắt sáng lên, tò mò không biết đám Tống tử này định đi làm gì. "Ừm.

Cũng được." Doãn Nam Phong suy nghĩ một lúc, rồi đồng ý.

Thế là, cả nhóm người cẩn thận theo sau từ xa, đuổi theo.

Đúng là nghệ cao gan lớn, nếu là những tên trộm mộ bình thường, thấy nhiều Tống tử như vậy, cùng với hai con mãng xà khổng lồ đáng sợ kia.

E là đã sợ đến mức quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng, đối với người nhà họ Trương, số mộ họ đã hạ nhiều không kể xiết, các loại Tống tử họ đã gặp còn nhiều hơn nữa.

Người nhà họ Trương có thủ đoạn đối phó Tống tử, nên căn bản không sợ.

Doãn Nam Phong càng không sợ, thủ đoạn của cô, không hề thua kém người nhà họ Trương.

Cả nhóm người lẳng lặng đi theo phía sau, có thể không bị phát hiện, dù sao cũng bớt đi một số phiền phức.

Những chủ mộ phía trước, hiển nhiên không biết, có một đám người gan to bằng trời, đang theo đuôi họ. "Hoàng Sào và Uông Tàng

Hải, định đi đối phó với tên mới đến kia à?" "Rõ ràng rồi, nghe nói Uông Tàng Hải có thù với tên mới đến đó, mấy hôm trước bị người ta truy sát đến mức không dám về nhà." "Ha ha.

Buồn cười nhất là, cây Phù Tang thần mộc mà Uông Tàng Hải cất giấu, bị người ta trộm mất, chắc cũng là do tên mới đến đó làm." "Đúng là xui xẻo thật." Mấy vị chủ mộ, bốn nam một nữ.

Trên người đều mặc trang phục tinh xảo hoa lệ, thuộc các niên đại khác nhau, hiển nhiên những người này khi còn sống, địa vị đều vô cùng khủng bố.

Mỗi người trông, ngoài làn da trắng bệch ra, không khác gì người sống.

Chỉ là, tử khí nồng nặc quanh người họ, lại khiến người sống phải kinh hãi.

Bốn người đàn ông đang bàn tán về ân oán giữa Uông Tàng Hải và Diệp Thu, đều cảm thấy Uông Tàng Hải thật xui xẻo.

Là một bá vương ngủ say ở Tần Lĩnh lâu như vậy, tên mới đến Diệp Thu kia, sau khi đến đây, không những không đến bái kiến.

Trong mắt họ, đó là không biết quy củ.

Bây giờ Hoàng Sào định đi chém giết Diệp Thu.

Mấy người đàn ông đều hả hê, chờ xem tên mới đến kia chết. "Có khi nào, nếu người đó giết Hoàng Sào thì sao?" Người phụ nữ vẫn luôn im lặng, mặc một bộ cung trang váy dài, mặt đeo một chiếc mặt nạ bạc đột nhiên lên tiếng.

Lời của cô, khiến mấy người đàn ông sững sờ, sau đó, như thể nghe được một câu chuyện cười. "Hoàng Sào là người thế nào, Thượng Quan tiểu thư hẳn phải rõ, hắn đã đạt đến cực hạn của thể chất cương thi, chỉ còn một bước nữa là có thể thăng hoa, bước vào

một tầng lớp khác." "À, Hoàng Sào gặp may mắn, có được bảo bối nuôi dưỡng cơ thể, cộng thêm trước khi chết hình như đã ăn một thứ gì đó thần kỳ, sau khi chết thi thể dị thường mạnh mẽ." "Tên mới đến đó, chắc chắn sẽ bị Hoàng Sào chém giết." "Chúng ta cứ xem kịch vui là được rồi." Mấy người này không cho rằng, Diệp Thu là đối thủ của Hoàng Sào.

Dù sao, Hoàng Sào đó đã đạt đến cực hạn của thể chất cương thi, thậm chí một chân đã bước vào một tầng lớp khác.

Chỉ cần cho hắn thời gian tiến hóa, tuyệt đối có thể thoát khỏi hạn chế của thể chất cương thi.

Còn tên mới đến Diệp Thu kia?

Thôi đi.

Chờ chết đi.

Người phụ nữ tên Thượng Quan, không phản bác, chỉ lắc đầu, tuy đi cùng, nhưng cũng không cho rằng, Diệp Thu sẽ là đối thủ của Hoàng Sào.

Dù Diệp Thu có hai con thú giữ mộ mạnh mẽ.

Cũng vậy thôi.

Sự mạnh mẽ của Hoàng Sào, cả khu vực dưới lòng đất Tần Lĩnh này, ai mà không biết.

Tại đáy Thần Thụ Bằng Đồng, bên trong địa cung mộ của Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy. "Công chúa, đại hỉ, đại hỉ a.

Ha ha." Tể tướng Trương mặt mày hớn hở, đi vào trong mộ thất chính, nói với quan tài trong mộ thất. "Có chuyện gì?" Bên trong quan tài, truyền ra giọng nói của công chúa Bắc Ngụy.

Tể tướng Trương ha ha cười một tiếng, nói: "Công chúa, tên cướp

đó không biết vì sao lại chọc giận Hoàng Sào, bây giờ Hoàng Sào đang chuẩn bị đi giết hắn, chẳng phải là đại hỉ cho người sao." Tên cướp, chính là Diệp Thu.

Dù sao trong mắt tể tướng Trương, Diệp Thu đã cướp đi Thi Kiển Mẫu Thai, Thi Kiển Mẫu Thai đó là thứ mà Bất Ngôn Kỵ đã phải tốn bao công sức mới mang về được.

Mục đích là để phục sinh công chúa.

Lại bị Diệp Thu cưỡng ép cướp đi.

Chương 91

Không chỉ vậy.

Tên cướp đó còn rất bá đạo, tống tiền châu báu, tuy những châu báu đó là công chúa tự nguyện đưa.

Nhưng tể tướng Trương đem tất cả, đổ hết tội lên đầu Diệp Thu.

Vừa rồi nghe nói tên Diệp Thu đó hình như đã chọc giận Hoàng Sào, bây giờ Hoàng Sào đang chuẩn bị đi chém giết hắn.

Đối với Bất Ngôn Kỵ, đây tuyệt đối là một tin tốt.

Công chúa Bắc Ngụy nghe vậy, cũng vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Sào là ai.

Đó là tai họa chỉ đứng sau Chúc Cửu Âm ở dưới lòng đất Tần Lĩnh.

Hơn nữa thực lực của Hoàng Sào rất mạnh, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng từng chịu thiệt trong tay hắn, không dám đến chọc giận.

Không ngờ, tên khốn đó lại chọc giận Hoàng Sào?

Đúng vậy, trong lòng công chúa Bắc Ngụy, Diệp Thu là một tên khốn. "Đi, đi xem náo nhiệt." Tên khốn đó sắp bị Hoàng Sào chém giết, công chúa Bắc Ngụy tuyệt đối không thể bỏ lỡ cảnh tượng này.

Thế là, linh hồn của cô từ trong quan tài bay ra, dẫn theo tể tướng Trương và người của Bất Ngôn Kỵ, xuyên qua tường, đi về phía địa cung của Diệp Thu.

Là âm binh, xuyên tường là thủ đoạn cơ bản.

Dùng để đi đường trong Tần Lĩnh, quả là quá thích hợp, cứ đi thẳng một đường xuyên qua là được.

Chẳng mấy chốc, công chúa Bắc Ngụy và đội quân Bất Ngôn Kỵ, đã đến trước một cửa hang động gần địa cung của Diệp Thu.

Đi vào trong hang động, là một hang động khổng lồ.

Địa cung của Diệp Thu, nằm trong hang động đó. "Tên Tống tử chết tiệt, cút ra đây chịu chết!" Vừa mới đến, đã nghe thấy giọng nói truyền ra từ trong hang động.

Đi vào hang động, công chúa Bắc Ngụy nhìn thấy Uông Tàng Hải và Hoàng Sào, đang ở ngay trước cửa chính địa cung của Diệp Thu khiêu chiến.

Bên cạnh hai người họ, là hai con mãng xà khổng lồ đáng sợ.

Hai con mãng xà này, công chúa Bắc Ngụy biết rõ, là thú giữ mộ của Hoàng Sào, là những tồn tại năm xưa suýt nữa đã giết chết Chúc Cửu Âm, vô cùng lợi hại. "Ồ, công chúa cũng đến xem náo nhiệt à?" Lúc này, Thượng Quan nhìn thấy công chúa Bắc Ngụy, hai người hiển nhiên quen biết, nên đi tới. "Thượng Quan muội muội." Công chúa Bắc Ngụy gật đầu, đáp lại, hai người trò chuyện vài câu, rồi dồn sự chú ý về phía cửa địa cung phía trước.

Bởi vì, lúc này họ thấy cửa lớn địa cung đột nhiên mở ra.

Một bóng người, từ trong địa cung bước ra.

Diệp Thu nhìn thấy bên ngoài có nhiều người như vậy, cũng sững sờ.

Ôi trời.

Ngoài Uông Tàng Hải, còn có công chúa Bắc Ngụy và Bất Ngôn Kỵ ở phía xa, những người còn lại anh chưa từng gặp.

Hiển nhiên, đây đều là chủ nhân của các ngôi mộ lớn xung quanh.

Lười để ý đến những người này, ánh mắt Diệp Thu nhìn về phía

Uông Tàng Hải, và vị tướng quân mặc khôi giáp, cao hơn một mét chín bên cạnh hắn.

Cùng với, hai con mãng xà khổng lồ màu đen đỏ phía sau hai người họ. "Không tệ, cũng có chút đầu óc, cuối cùng cũng biết tìm người giúp đỡ báo thù." Kể từ khi vào đây, bắt đầu từ lúc gặp Uông Tàng Hải, Diệp Thu chưa từng buông tha hắn.

Chỉ là tên này quá ranh ma, chạy còn nhanh hơn thỏ, dựa vào việc quen thuộc địa hình ở đây, nên đã trốn thoát.

Hôm nay dám đến cửa khiêu chiến, hiển nhiên đã tìm được người giúp đỡ.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là vị tướng quân mặc khôi giáp bên cạnh hắn.

Nhìn thấy Diệp Thu, trong mắt Hoàng Sào lóe lên một tia kinh ngạc.

Bởi vì dáng vẻ của Diệp Thu căn bản không giống cương thi, ngược lại càng giống một người bình thường.

Nếu không phải trên người có tử khí, Hoàng Sào còn tưởng đây là một người sống.

Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Sào giơ trường đao trong tay lên, khinh thường nói: "Ngươi là Tống tử nào?

Dưới lưỡi đao của bản vương, không chém quỷ vô danh, mau báo tên ra." "Để ngươi chết cũng được minh bạch, người giết ngươi hôm nay, là..." Nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Diệp Thu cắt ngang. "Dừng lại." "Tôi không có hứng thú biết ngươi là ai, vì tôi không thích lãng phí lời thừa với một kẻ sắp chết." Ngông cuồng!

Thực sự quá ngông cuồng.

Hoàng Sào đã ngông cuồng, Diệp Thu còn ngông cuồng hơn hắn.

Đối với việc Hoàng Sào là ai, thân phận thế nào, Diệp Thu không có chút hứng thú nào.

Trong mắt anh, nếu đã dám đến cửa khiêu chiến, vậy thì chắc chắn là một kẻ sắp chết.

Với một kẻ sắp chết, không cần lãng phí thời gian để nhớ hắn là ai.

Hơn nữa, tên này ngông cuồng, vừa lên đã tỏ thái độ miệt thị, không coi Diệp Thu ra gì, Diệp Thu tự nhiên không thể nuông chiều hắn. "Ngông cuồng!" "Kẻ này đã chọc giận Hoàng Sào hoàn toàn rồi." "Chờ chết đi." Những chủ mộ lớn kia, thì lắc đầu, cảm thấy Diệp Thu quả thực quá ngông cuồng.

Ai mà không biết tính khí Hoàng Sào nóng nảy, một khi bị chọc giận, hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Thượng Quan cũng lắc đầu, cảm thấy Diệp Thu quả thực đang tìm chết.

Dù sao, không như vậy thì cũng phải chết.

Chỉ có công chúa Bắc Ngụy, nhìn Diệp Thu lúc này, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng khó hiểu.

Đối mặt với những kẻ hung ác như Hoàng Sào, Diệp Thu có thể biểu hiện bình tĩnh, thậm chí ngông cuồng như vậy.

Điều đó chỉ có thể chứng tỏ, anh rất tự tin.

Công chúa Bắc Ngụy đối với Diệp Thu, quả thực vô cùng tò mò.

Cô muốn biết, Diệp Thu rốt cuộc sẽ hóa giải nguy cơ tử vong do kẻ tàn nhẫn Hoàng Sào mang đến như thế nào.

Quả nhiên, lời nói của Diệp Thu vừa thốt ra, đã hoàn toàn chọc

giận Hoàng Sào. "Tiểu tử vô liêm sỉ, dám vô lễ với Hoàng Sào lão ca của ta như vậy, lão ca, huynh đệ ta đây còn không nhìn nổi nữa rồi!" "Nếu là ta, nhất định sẽ chém bay cái đầu chó của ngươi, để giải tỏa cơn giận trong lòng." Uông Tàng Hải vô liêm sỉ âm hiểm, hiểu rõ tính khí của Hoàng Sào.

Diệp Thu ngông cuồng như vậy.

Hắn không những không tức giận, ngược lại trong lòng còn mừng như điên.

Bởi vì như vậy tuyệt đối sẽ chọc giận Hoàng Sào, sau đó sẽ bị hắn trong cơn thịnh nộ, chém bay đầu chó.

Vì vậy, Uông Tàng Hải đúng lúc đổ thêm dầu vào lửa, quả nhiên không ngoài dự đoán, đôi mắt dưới lớp mặt nạ của Hoàng Sào, nhanh chóng từ đen chuyển sang đỏ. "Bản vương xé xác ngươi!" Trong đôi mắt một màu đỏ rực, như thể sắp phun ra lửa.

Hắn đã rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Con âm thú dưới thân, có lẽ cảm nhận được cơn giận của chủ nhân, nhe răng nanh gầm gừ về phía Diệp Thu. "Giết!" Hoàng Sào gầm lên một tiếng giận dữ, con âm thú đột nhiên lao tới, lao thẳng về phía Diệp Thu.

Hoàng Sào, thì vung trường đao trong tay, muốn một nhát chém bay đầu Diệp Thu.

Đối với Hoàng Sào đột nhiên bùng nổ, Diệp Thu dường như đã lường trước. "Kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu!" Trong nháy mắt, anh kích hoạt kỹ năng, Kỳ Lân Hộ Hữu.

Toàn bộ thuộc tính lập tức tăng gấp 2.5 lần.

Đây thực sự là lần đầu tiên Diệp Thu đánh nhau với người khác, nếu có thể, anh sẽ không ra tay.

Bởi vì anh không chắc chắn sức mạnh của mình, rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào.

Nhưng người ta đã đánh đến tận cửa nhà, nếu lúc này không phản kích, Diệp Thu cảm thấy thà tự sát còn hơn. "Thử xem sức mạnh của mình thế nào, nếu không địch lại, vậy thì bỏ ra một khoản lớn, triệu hồi thiên hỏa thiêu chết hắn." Đối thủ trước mắt, chỉ cần nhìn khí thế là biết không dễ chọc.

Chương 92

Dường như rất mạnh.

Diệp Thu dành cho hắn sự tôn trọng lớn nhất.

Nếu sức mạnh không địch lại.

Vậy chỉ có thể bỏ ra tích phân, triệu hồi thiên hỏa, thiên lôi để giết hắn.

Dù sao bây giờ tích phân trên người Diệp Thu đủ nhiều, cũng không sợ.

Sau khi Kỳ Lân Hộ Hữu được kích hoạt, hình xăm kỳ lân trên người Diệp Thu, bùng phát ra một luồng ánh sáng vàng.

Trong khoảnh khắc, anh cảm giác sức mạnh của mình, trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nguyên bản tổng hợp thuộc tính của Diệp Thu là 600 điểm.

Sau khi tăng gấp 2.5 lần, là 1500 điểm.

Thời gian chỉ có 2 phút, Diệp Thu phải tốc chiến tốc thắng.

Cách đơn giản nhất, là cứng đối cứng.

Đánh được thì giết, đánh không lại thì rút. "Tên Tống tử chết tiệt, nạp mạng!" Hoàng Sào gầm lên giận dữ, toàn thân bùng phát ra một luồng khí thế khủng bố vô cùng.

Dường như thật sự bị Diệp Thu chọc giận, không chỉ tiến vào trạng thái cuồng bạo, trên người hắn, còn xuất hiện từng luồng u quang lạnh lẽo. "Đây là..." "Trạng thái mạnh nhất của Hoàng Sào!" "Truyền thuyết Hoàng Sào từng ký kết khế ước với địa ngục, có được sức mạnh từ địa ngục, một khi thi triển, toàn thân sẽ xuất hiện u

quang." "Chẳng trách mạnh mẽ như vậy." "Một đòn này, kẻ ngông cuồng kia, chắc chắn phải chết." "Không sai." Nhìn trạng thái của Hoàng Sào lúc này, những chủ mộ phía sau đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Trong truyền thuyết, Hoàng Sào từng có may mắn giao lưu với địa ngục, và được địa ngục công nhận, ký kết một loại khế ước nào đó với nó.

Có được sự gia trì sức mạnh từ địa ngục.

Mỗi khi hắn nổi giận, sẽ có sức mạnh thần bí của địa ngục, gia trì lên người, kèm theo từng luồng u quang.

Sẽ khiến sức mạnh của hắn, trở nên càng thêm đáng sợ.

Không ai biết Hoàng Sào mạnh đến mức nào.

Nhưng, họ đều biết, Hoàng Sào từng đơn đấu với Chúc Cửu Âm, Hoàng Sào ở trạng thái mạnh nhất, gần như suýt nữa đã giết chết Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, Hoàng Sào từng đi đến nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh, chọc giận sự tồn tại đáng sợ đó, và toàn thân rút lui.

Vị nhân vật tàn nhẫn đó, chỉ cần nghĩ đến là mấy người có mặt đều có cảm giác linh hồn run rẩy. "Chậm quá." Sau khi kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu, Diệp Thu đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Động tác của Hoàng Sào, trong mắt anh trở nên có chút chậm chạp, không biết vì sao.

Nhìn thanh trường đao trong tay Hoàng Sào, lấp lánh u quang lạnh lẽo.

Hiển nhiên, vũ khí này không hề tầm thường.

Cũng là một thanh thần khí.

Diệp Thu không muốn bị đao chém trúng, nên lập tức tiến lên, "vèo" một tiếng đã đến trước mặt Hoàng Sào.

Sau đó, né trường đao, trực tiếp nhắm vào ngực Hoàng Sào, dùng hết toàn lực đấm một quyền ra. "Phanh!" Một quyền này, Diệp Thu đã dành cho Hoàng Sào sự tôn trọng lớn nhất, cũng là để thử nghiệm sức mạnh cực hạn của mình mạnh đến đâu, gần như đã dùng hết toàn lực.

Vốn tưởng nhiều nhất chỉ có thể đánh lui Hoàng Sào một chút, đã là ghê gớm lắm rồi.

Nhưng điều khiến Diệp Thu kinh ngạc là.

Một quyền, vậy mà lại trực tiếp đánh bay Hoàng Sào ra ngoài. "Phụt." Bị Diệp Thu một quyền đánh trúng ngực, ngực của Hoàng Sào trực tiếp lõm xuống. "Nhanh quá!" Hoàng Sào còn chưa nhìn rõ, Diệp Thu đã xuất hiện trước mặt hắn từ lúc nào.

Cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Trong miệng phun ra một ngụm máu tanh hôi, bay thẳng ra xa hơn trăm mét, đập mạnh vào vách núi trong hang động khổng lồ. "Ầm!" Không chỉ vậy, khi đập vào vách núi, hắn trực tiếp tạo ra một cái hố sâu khổng lồ trên vách núi.

Cả người, đều lún vào trong hố sâu. "Hít!" "Hít!" "Hít!" Cảnh tượng quỷ dị này, khiến tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi lạnh.

Tròng mắt gần như muốn lòi ra ngoài.

Uông Tàng Hải mặt mày ngơ ngác, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Trong mắt hắn, Hoàng Sào mạnh mẽ đến mức đáng sợ, lại trực tiếp bị Diệp Thu một quyền đánh vào vách núi, xem ra, Hoàng Sào bị thương không nhẹ.

Tại sao?

Diệp Thu rõ ràng không mạnh như vậy mà.

Uông Tàng Hải vẫn luôn cho rằng, anh chỉ là một Tống tử bình thường thôi.

Chẳng qua là có một số thủ đoạn thần kỳ, có thể khiến thú cưng tiến hóa, nâng cao sức chiến đấu.

Bản thân anh ta, đáng lẽ phải là một tên cặn bã chiến đấu.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, lại hoàn toàn khiến Uông Tàng Hải ngây người.

Một quyền thôi!

Một quyền thôi!

Hoàng Sào phế rồi?

Chỉ một quyền thôi, đã đánh Hoàng Sào lún thẳng vào vách núi.

Tốc độ của Diệp Thu quá nhanh, mọi người căn bản không nhìn rõ, anh đã ở bên cạnh Hoàng Sào từ lúc nào.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Nhanh đến mức, nếu không nhìn vào cái hố sâu trên vách núi, và Hoàng Sào trong hố, mọi người căn bản không tin, mọi chuyện xảy ra trước mắt, đều là thật. "Cũng được đấy, sức mạnh vượt xa tưởng tượng của mình." Ngay cả Diệp Thu, cũng bị uy lực của một quyền này làm cho kinh ngạc.

Không ngờ sau khi kích hoạt tăng phúc, sức mạnh lại mạnh như vậy.

Anh gật đầu, rất hài lòng. "Thời gian có hạn, giết tên này trước rồi nói sau." Kỳ Lân Hộ Hữu, chỉ có hai phút.

Hết thời gian, Diệp Thu sẽ trở lại bình thường, biết rằng e là không phải đối thủ của Hoàng Sào.

Vì vậy, anh định giải quyết tên này trước, như vậy là được. "Tí tí!" Nhưng ngay khi Diệp Thu chuẩn bị hành động, thú giữ mộ của Hoàng Sào, hai con mãng xà khổng lồ dài bốn mươi mét, đã chặn trước mặt anh.

Hai con mãng xà bảo vệ chủ nhân, vẻ mặt âm hiểm độc ác. "Hừ!" Diệp Thu hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều, trực tiếp ra tay.

Hai con mãng xà hiển nhiên cũng hiểu ý, sau khi chặn Diệp Thu, lập tức há cái miệng lớn như chậu máu, lao tới cắn xé. "Phanh!" Diệp Thu né được một con mãng xà, sau đó trực tiếp đá một cước toàn lực vào cằm nó.

Dưới sự gia trì của sức mạnh khổng lồ, ngay lập tức khiến cái đầu to lớn của con mãng xà ngẩng lên mất kiểm soát.

Đối với sức mạnh của mình, Diệp Thu hoàn toàn có một khái niệm.

Đầu của con mãng xà, ít nhất cũng nặng vài tấn.

Một cước toàn lực, có thể trực tiếp đá bay đầu nó.

Sức mạnh tuyệt đối mạnh mẽ đến đáng sợ. "Tí tí!" Lúc này, con mãng xà còn lại cũng tấn công đến, trên răng nanh của nó, có dịch thể màu đen kịt, hiển nhiên là kịch độc.

Diệp Thu vẻ mặt ngưng trọng, nhanh chóng né đòn tấn công của con mãng xà.

Chương 93

Như cũ, lại một cước đá bay đầu nó.

Hai con mãng xà trong nháy mắt thân thể khổng lồ, mất đi thăng bằng. "Vèo!" Diệp Thu không dây dưa nhiều với chúng, nhanh chóng đến bên vách núi, sau đó dùng sức đạp mạnh, trực tiếp nhảy cao mấy chục mét.

Anh đến trước mặt Hoàng Sào, trong cái hố lớn. "Thứ hàng phế phẩm này, cũng dám đến giết ta à?" Diệp Thu hừ lạnh một tiếng, trêu chọc mỉa mai. "Chết tiệt, bản vương muốn ngươi chết!" Hoàng Sào tuy bị thương, nhưng hiển nhiên vẫn đang trong cơn thịnh nộ, đối với Diệp Thu chỉ có sát ý vô tận. "Xin lỗi, ngươi không có cơ hội đâu." Trên mặt Diệp Thu lộ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn.

Sau đó, anh nhặt thanh trường đao của Hoàng Sào bên cạnh, rồi chém về phía đầu hắn.

Phụt!

Đầu người rơi xuống đất.

Thông thường, thân là cương thi, đầu bị chém xuống, cơ bản là đã chết hoàn toàn.

Diệp Thu một đao chém bay đầu Hoàng Sào, trong lòng nghĩ tên này chắc đã chết hẳn rồi.

Nhưng, Hoàng Sào bị chém đầu, nhân lúc Diệp Thu lơ là, như thể đã tỉnh lại, không còn thịnh nộ, đôi mắt đã khôi phục lại sự tỉnh táo. "Kẻ này quá đáng sợ.

Không phải đối thủ." Hắn chưa chết.

Dù đầu đã rơi, cũng không chết.

Hơn nữa, còn khôi phục lại sự tỉnh táo, cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của Diệp Thu, biết rằng mình căn bản không phải đối thủ.

Cho nên, bây giờ chỉ có một con đường để đi, đó là trốn!

Sau đó tìm cơ hội, quay lại báo thù. "Soạt!" Thi thể của Hoàng Sào trên đất, quỷ dị nhanh chóng đứng dậy, sau đó lập tức nhặt cái đầu trên đất, định bỏ chạy. "À." Nhưng vừa mới động, thanh trường đao trong tay Diệp Thu, lại chém xuống.

Vừa rồi Diệp Thu đã phát hiện, sau khi chém bay đầu Hoàng Sào, một giọt máu cũng không có.

Dù là cương thi, cũng không bình thường.

Cho nên lập tức cảnh giác, quả nhiên lão già này tà môn.

Đầu đã rơi, mà vẫn không chết. "Chẻ ngươi ra, xem ngươi có chết không!" "Phụt!" "Không!!!" Ngay khi Hoàng Sào định chạy, Diệp Thu trực tiếp một đao từ giữa chém đôi thân thể hắn, cả cái đầu của hắn, cũng bị Diệp Thu chém thành hai nửa.

Lần này, Hoàng Sào hoàn toàn kinh hãi, miệng gầm lên không muốn.

Sau đó, "phịch" một tiếng, thi thể của hắn hoàn toàn ngã xuống trong hố sâu, dịch thể tanh hôi, nồng nặc cả cái hố sâu.

Diệp Thu biết, hắn đã chết hoàn toàn. "Vẫn còn chút thời gian.

Giết luôn hai con mãng xà kia." Trong lòng tính toán thời gian, Kỳ Lân Hộ Hữu còn hơn một phút nữa, vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chưa đến một phút.

Hai con mãng xà phía dưới, cũng phải giết. 【Đinh, chúc mừng ngài chém giết cương thi cấp 9, nhận được 5 vạn điểm tích phân.】 Đột nhiên, trong đầu Diệp Thu vang lên giọng nói của hệ thống.

Cương thi cấp 9?

Nhận được 5 vạn điểm tích phân.

Đúng là niềm vui bất ngờ.

Chẳng trách tên này dám tìm đến, hắn đã đạt đến cấp 9 cương thi, chỉ còn một bước nữa là có thể thăng hoa lần nữa, giống như Diệp Thu, tiến hóa thành thể trường sinh. "Giết!" Không lãng phí thời gian của Kỳ Lân Hộ Hữu, Diệp Thu sau khi giết Hoàng Sào, từ trong hố sâu nhảy ra, trực tiếp tìm đến hai con mãng xà.

Hai con mãng xà tuy đáng sợ, nhưng tốc độ của Diệp Thu càng đáng sợ hơn.

Dựa vào tốc độ nhanh, và thân thể nhỏ, linh hoạt, hai con mãng xà căn bản không chạm được vào anh.

Diệp Thu tìm đúng cơ hội, trực tiếp một đao một con, chém trúng vị trí bảy tấc của hai con rắn.

Đánh rắn đánh bảy tấc.

Cũng không biết thanh trường đao của Hoàng Sào, được làm bằng chất liệu gì, giống như rìu Hoàng Việt của con khỉ, sắc bén vô cùng.

Dễ dàng chém rách lớp vảy của hai con rắn. "Xoẹt!" "Phanh phanh!" "Ầm!" Hai con quái vật khổng lồ, cứ như vậy bị Diệp Thu giết chết, thi thể rơi xuống đất trong hang động, bùng lên từng đợt bụi mù. "Mẹ kiếp!" Uông Tàng Hải thấy vậy, lập tức da đầu tê dại.

Diệp Thu quả thực quá tà môn.

Mạnh đến như vậy. "Chạy!" Hắn rất ranh ma, biết rằng sau khi hai con mãng xà chết, người tiếp theo sẽ là mình.

Diệp Thu chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Vì vậy, ngay khi Diệp Thu chém giết con mãng xà đầu tiên, hắn đã

lẳng lặng lùi lại, rồi chuồn đi.

Hơn nữa, Uông Tàng Hải biết rằng trong mê cung Tần Lĩnh này, chắc chắn không thể ở lại được nữa.

Phải đi thật xa, càng xa càng tốt.

Cho nên, sau khi rời khỏi hang động, Uông Tàng Hải quay về lăng mộ Tây Chu, rồi theo một con đường ẩn khuất trong lăng mộ Tây Chu đi vào.

Con đường này, thông đến nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh.

Hắn chuẩn bị đi tìm một kẻ máu mặt, một kẻ máu mặt có thể bảo vệ hắn.

Uông Tàng Hải đã chạy mất mà không ai để ý.

Bởi vì lúc đó, tất cả mọi người đều ngây ra, thậm chí là sợ hãi, bị Diệp Thu như thiên thần hạ phàm làm cho chấn động sâu sắc.

Từ lúc bắt đầu đấm bay Hoàng Sào, cho đến cuối cùng giết chết hai con trăn khổng lồ, toàn bộ quá trình vừa tròn hai phút.

Sau khi chém giết mãng xà, Kỳ Lân Hộ Hữu của Diệp Thu cũng hết thời gian.

Trạng thái gia trì lập tức biến mất, thuộc tính tổng hợp trở về 600 điểm. "Phù." "Kiểm soát thời gian vừa khít." Để có thể chém giết hai con trăn khổng lồ trong thời gian Kỳ Lân Hộ Hữu còn hiệu lực, Diệp Thu đã thật sự tập trung toàn bộ tinh thần, không dám phân tâm chút nào.

Điều khiến anh có chút thất vọng là sau khi giết hai con trăn, anh lại không nhận được tích phân.

Xem ra, Diệp Thu chỉ có thể nhận được tích phân khi chém giết cương thi, và có lẽ phải tự tay chém giết mới được.

Sau khi giết trăn, Diệp Thu cầm thanh trường đao của Hoàng Sào, rồi đưa mắt nhìn về phía những người khác ở không xa.

Anh đang tìm Uông Tàng Hải.

Lão già đó dám dẫn người đến tìm thù, nhất định phải chết. "Chết tiệt.

Thằng khốn này thuộc giống lươn à, sao mà lươn lẹo thế, lại để hắn chạy mất rồi." Nhưng Uông Tàng Hải không biết đã biến mất từ lúc nào.

Diệp Thu vừa rồi toàn tâm toàn ý chiến đấu, không hề để ý hắn chạy lúc nào.

Anh không khỏi có chút tức giận.

Lão già này thật sự chẳng có bản lĩnh gì, duy chỉ có tài chạy trốn là thuộc hàng thượng thừa.

Nhưng một khi đã chạy, với tính cách của hắn, Diệp Thu căn bản không tìm được.

Trong lòng có chút bực tức, nên ánh mắt Diệp Thu toát ra một cỗ hung hãn.

Anh đưa mắt nhìn về phía mấy người vẫn đang đứng xem kịch ở cách đó không xa.

Chương 94

"Hít...!" "Đáng sợ quá!" "..." Bị ánh mắt của Diệp Thu quét qua, mấy chủ mộ nào dám nhìn thẳng vào anh đều cảm thấy da đầu tê dại.

Đặc biệt là bốn gã đàn ông trước đó còn coi thường Diệp Thu, cho rằng anh chắc chắn sẽ bị Hoàng Sào chém giết, chuẩn bị xem kịch vui.

Giờ đây, họ cảm giác như đang ở trong hầm băng lạnh nhất thế gian.

Dù là người chết, họ cũng không khỏi nảy sinh cảm giác sợ hãi vô cùng.

Cứ tưởng Diệp Thu là một tên gà mờ.

Ai mà ngờ, người ta là chiến thần hạ phàm.

Hai tên ác bá của Tần Lĩnh đều bị anh xử lý gọn gàng. "Tên sát thần này tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không..." "May mà mình chỉ đứng xem, không hề gây thù chuốc oán với hắn." "Ánh mắt của hắn thật đáng sợ." "Người này rốt cuộc là ai!

Tại sao lại đến Tần Lĩnh." Đối với Diệp Thu, không ai biết anh là ai, cũng không ai biết tại sao anh lại đến Tần Lĩnh.

Nhưng có một điều mọi người đều biết, đó là người hàng xóm mới này tính tình có vẻ không tốt, là một tên sát thần.

Quan trọng nhất là, mẹ kiếp, hắn mạnh đến đáng sợ.

Không thể chọc vào. "Các vị, cũng chuẩn bị giết tôi à?" Đúng lúc này, mấy người đó chợt nghe thấy giọng của Diệp Thu.

Cả người họ run lên, nhìn thấy khóe miệng Diệp Thu nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. "Không hay rồi!" "Sát thần hiểu lầm rồi." "Mau

giải thích đi." "Biết thế đã không đến." Ai mà biết được, Diệp Thu rõ ràng đã xem họ là đồng bọn của Hoàng Sào.

Không được, nếu bị xem là đồng bọn của Hoàng Sào thì khỏi phải nói, mục tiêu tiếp theo hắn muốn giết chính là họ. "Huynh đệ hiểu lầm rồi, bọn tôi đã sớm chướng mắt hành vi của Hoàng Sào.

Hắn ỷ vào thực lực mạnh mẽ mà suốt ngày bắt nạt hàng xóm chúng tôi.

Hôm nay, bọn tôi vốn định ra tay vì huynh đệ, nhưng không ngờ huynh đệ lại quá mạnh, giết chết tên Hoàng Sào đó, thật là hả lòng người!" "Đúng vậy, vị huynh đệ này như chiến thần hạ phàm, cái thế vô song.

Hôm nay chém giết tên Hoàng Sào đó, quả thực là ân nhân của tôi.

Ngày thường tên Hoàng Sào đó bắt nạt tôi không ít.

Ân nhân, nếu không chê, tiểu đệ nguyện nhận ngài làm đại ca, chúng ta cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ thì sao?" "Hôm nay thấy đại ca thần uy như vậy, tiểu đệ trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Từ nay về sau, trong Tần Lĩnh này, tiểu đệ xin nghe theo lời đại ca, chỉ cần đại ca ra lệnh, bất kể việc gì, nhất định tuân theo." "Đúng vậy, đại ca." Bốn người mỗi người một câu, vô cùng vô sỉ mà nịnh bợ Diệp Thu.

Không nịnh bợ không được.

Lúc này mà không nịnh, nếu bị sát thần coi là đồng bọn của Hoàng Sào, e rằng chạy cũng không thoát.

Kết cục của Hoàng Sào vẫn còn sờ sờ trước mắt. "Ồ." Đối mặt với mấy lão Tống tử vô sỉ này, Diệp Thu cười lạnh.

Toàn là những lão Tống tử ít nhất cũng mấy ngàn năm tuổi, quả

nhiên mặt dày vô cùng.

Rõ ràng là sợ chết, lại cứ tỏ ra đại nghĩa lẫm liệt, cứ như thể họ cũng có mối thù không đội trời chung với Hoàng Sào vậy.

Từng người một biểu cảm phong phú, giọng điệu mang đầy cảm xúc mãnh liệt.

Người không biết còn tưởng Hoàng Sào đã ngủ với mẹ và vợ của họ không bằng.

Thật đúng là không biết xấu hổ. "Ra là vậy, thế thì tôi đã trách lầm mấy vị huynh đệ rồi.

Tôi vốn tưởng các vị đều là đồng đảng của Hoàng Sào, vừa rồi còn định giết sạch cả lũ." Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm trầm tàn nhẫn. "Không thể nào, đại ca đừng hiểu lầm." "Đại ca, ngài trách lầm huynh đệ rồi." "Đại ca, bọn tôi và Hoàng Sào không đội trời chung, sao có thể đồng lưu hợp ô với hắn!" "Đại ca nếu cứ sỉ nhục bọn tôi như vậy, thì tôi thà chết để chứng minh trong sạch." Bốn người bị nụ cười của Diệp Thu dọa cho lòng hoảng sợ.

Thật sự quá sợ hãi.

Họ vội vàng giải thích một cách kích động, chỉ sợ anh nổi giận sẽ giết chết họ.

Diệp Thu nghe vậy, trong lòng cười gian, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ bừng tỉnh ngộ, nói: "Xem ra là tôi đã trách lầm mấy vị huynh đệ rồi.

Nếu đã coi trọng Diệp mỗ tôi đây, vậy tôi sẽ cùng các vị kết nghĩa kim lan, nhận các vị làm tiểu đệ." Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người lập tức vui mừng.

Chỉ cần Diệp Thu không giết họ là được, còn về việc làm tiểu đệ cho Diệp Thu?

Hừ!

Chỉ là kế hoãn binh mà thôi.

Chỉ cần an toàn rời đi, sau khi trở về đóng chặt cửa mộ, trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài nữa.

Cho đến khi Diệp Thu rời đi mới thôi.

Mọi người đều là người có thân phận, sao có thể làm tiểu đệ cho anh ta được.

Đùa à.

Họ đang định nói gì đó để đối phó với Diệp Thu, nhưng ngay sau đó, Diệp Thu đã lên tiếng. "Ở quê tôi có một quy củ bất thành văn, muốn nhận đại ca thì phải lấy ra thứ tốt nhất trong nhà làm lễ vật tặng cho đại ca." "Tôi thấy các vị đều là người có thân phận, lễ vật chắc cũng không ít.

Tôi đây lại khá kén chọn, nên quyết định sẽ đến tận nhà các vị lấy lễ vật." "Các vị cứ về trước đi, lát nữa Diệp mỗ sẽ đích thân đến cửa, cùng các vị thương lượng chi tiết." Đã đến xem kịch vui, không để các người mất ít máu thì sao được.

Vừa hay, Diệp Thu cũng định đến mộ thất của họ xem có tìm được thứ gì tốt có thể đổi lấy tích phân không.

Nhưng trong tai những người này, lời của Diệp Thu chính là tống tiền trắng trợn.

Ý là, mau về nhà ngoan ngoãn chuẩn bị sẵn bảo bối, chờ tôi đến lấy.

Nếu không, kết cục của Hoàng Sào sẽ là tấm gương. "Chết tiệt!" "Mẹ kiếp!" "Khinh người quá đáng!" "Đáng chết!" Bốn người tức đến nghiến răng, nhưng lại không dám biểu lộ ra ngoài.

Vì để giữ mạng, họ chỉ có thể nhục nhã đồng ý với Diệp Thu, quay về chuẩn bị bảo bối, chờ Diệp Thu đến lấy. "Phụt." Cảnh này khiến Thượng Quan và công chúa Bắc Ngụy đứng bên cạnh đang trợn mắt há mồm.

Bốn gã này ngày thường kẻ nào cũng cao ngạo, bây giờ lại bị Diệp Thu tống tiền trực tiếp, thật quá buồn cười.

Hai người phụ nữ nhất thời không nhịn được, bật cười thành tiếng. "Ồ?

Hai vị mỹ nữ có vẻ vui nhỉ, yên tâm, Diệp mỗ sẽ không quên hai vị đâu.

Tôi đối xử với mọi người như nhau, về chuẩn bị bảo bối đi, chờ tôi đến lấy." Thế nhưng, một câu nói của Diệp Thu lại khiến nụ cười của hai người phụ nữ lập tức biến mất.

Thượng Quan và công chúa Bắc Ngụy, nụ cười chợt tắt, giận dữ nhìn Diệp Thu, trong lòng bất bình.

Bởi vì Diệp Thu quá bá đạo. "Dựa vào đâu!

Ta đã tặng ngươi một lần bảo tàng, tại sao ngươi còn đòi nữa!" Lúc này, Trương thừa tướng tỏ ra không vui.

Ta chỉ đến xem kịch, cớ gì lại xui xẻo phải tặng ngươi một lần lễ vật, lại còn bị tống tiền? (dựa vào cái gì) "Thừa tướng, lui ra!" Công chúa Bắc Ngụy sắp bị Trương thừa tướng làm cho tức chết, giận dữ quát ông ta lui xuống.

Nhưng đã muộn.

Diệp Thu nghe lời ông ta, ngẩn người một chút, rồi gật đầu: "Ừm, ông nói cũng đúng, trước đây đã tặng một lần bảo tàng rồi, theo lý thì đúng là không nên tiếp tục đòi các người nữa." Lời này vừa nói ra, công chúa Bắc Ngụy có chút kinh ngạc, vì dường như đây không

giống tính cách của Diệp Thu.

Mặc dù cô cũng mới gặp Diệp Thu lần thứ hai, nhưng cô cảm giác người đàn ông trước mắt không dễ chọc vào.

Diệp Thu thản nhiên liếc nhìn Trương thừa tướng và công chúa Bắc Ngụy: "Về chuẩn bị đồ đi, nếu không... chết." "À phải rồi, một canh giờ sau, tôi sẽ đích thân đến cửa, tìm các vị tán gẫu." Đùa à.

Đòi các người chút đồ, cần lý do sao?

Không đưa thì giết hết. "Không tiễn." Diệp Thu ung dung bước vào địa cung, đóng cửa lại, chuẩn bị một canh giờ sau sẽ đi thu bảo bối.

Chương 95

"Vô sỉ!" "Bỉ ổi!" Công chúa Bắc Ngụy và Thượng Quan, sắc mặt vô cùng khó coi, rõ ràng đã bị Diệp Thu làm cho tức điên.

Nhưng, họ lại không thể làm gì được.

Chỉ có thể hận, tại sao hôm nay lại ra ngoài, ở yên trong mộ thất không tốt sao.

Giờ thì hay rồi, xem một màn kịch vui mà lại bị người ta tống tiền bảo bối.

Nhưng lại không thể không đưa.

Không đưa là chết.

Người ta căn bản không cho họ lựa chọn. "Hừ!

Chúng ta cứ chờ xem." "Hừ." Hai người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ không tình nguyện bỏ đi, quay về chuẩn bị bảo bối.

Thuận tiện đem những thứ thật sự tốt trong mộ thất cất giấu đi.

Để khỏi bị Diệp Thu phát hiện, lúc đó có khóc cũng không kịp.

Có cùng suy nghĩ với hai người còn có bốn gã đàn ông kia.

Mấy người nhìn nhau một cái, trong lòng như nén một ngọn lửa giận vô tận, nhưng lại không có chỗ để trút.

Họ không dám nổi giận với Diệp Thu, vì sợ chết. "Đi thôi." "Về thương lượng đã." "Thương lượng cái quái gì, mau về giấu hết bảo bối thật đi." "Đúng vậy, đợi tên sát thần đó đến, thì không giữ được nữa đâu." Trong lòng tức giận, không có chỗ trút, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như bỏ tiền mua một bài học.

Mấy người rời khỏi động của Diệp Thu, tiến vào mê cung.

Thượng Quan và công chúa Bắc Ngụy cũng cùng nhau rời đi. "Hửm?" Kết quả, vừa ra khỏi động, họ phát hiện trong mê cung Tần Lĩnh bên ngoài có một đội người sống. "Trộm mộ?

Hê hê hê!" "Tốt lắm, đánh không lại tên sát thần kia, chẳng lẽ đến mấy tên trộm mộ này cũng không giết nổi sao." "Hôm nay phải thấy máu mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng ta." "Bao trút giận đến rồi." "Ha ha ha!!!" Mấy người bị Diệp Thu tống tiền, nhìn thấy đội trộm mộ người sống kia, trước tiên sững sờ, sau đó cười tàn nhẫn.

Vừa hay đang ôm một bụng tức ở chỗ Diệp Thu mà không có chỗ trút.

Đúng là duyên phận, lại gặp phải đám trộm mộ.

Vậy thì khỏi phải nói, hôm nay, đám trộm mộ này chính là bao trút giận. "Từ từ hành hạ chúng nó, hê hê hê!" "Để ta thả vài bảo bối ra chiêu đãi chúng nó, ha ha." "Nhà ta cũng có mấy tiểu bảo bối, để ta triệu hồi ra." "Ha ha." Bốn gã đàn ông, nụ cười âm u đến rợn người, bắt đầu triệu hồi thú độc giữ mộ ra, chuẩn bị chiêu đãi đám trộm mộ này một bữa ra trò. "Gia chủ, tôi cảm giác mấy tên Tống tử kia hình như đã phát hiện ra chúng ta, cứ nhìn chằm chằm vào đây?" Ở phía xa, nhóm Trương Nhật Sơn đang trốn trong bóng tối, khi đi theo mấy chủ mộ này đến động của họ thì không dám tiến lên nữa.

Bởi vì họ đã phát hiện ra âm binh, cũng như nhóm của công chúa Bắc Ngụy.

Đất của âm binh!

Người sống vào ắt chết.

Dù là Trương Nhật Sơn, cũng không dám chọc vào âm binh, vì hoàn toàn không thể đối kháng.

Cho nên họ đã ẩn mình, chờ đợi. "Gia chủ, mấy tên Tống tử kia

không chỉ phát hiện ra chúng ta, mà nhìn biểu cảm của chúng, rất quỷ dị.

Chỉ là cách hơi xa, không nhìn rõ." Một người khác cũng phát hiện ra tình hình.

Đúng vậy, mấy tên Tống tử mặc trang phục tinh xảo kia, biểu cảm trên mặt rất quỷ dị.

Chúng nhìn nhóm người họ, dường như đang cười.

Cứ như vừa phát hiện ra thứ gì đó hay ho vậy. "Chết tiệt, mau rút!" Trương Nhật Sơn dường như đã hiểu ra, lập tức gầm nhẹ một tiếng.

Bởi vì ông ta đã thấy, xung quanh đang có vô số côn trùng độc, rắn rết dày đặc tiếp cận.

Mấy lão Tống tử kia cũng đang đi về phía này.

Tình hình đã rõ, họ đã bị phát hiện.

Người của nhà họ Trương và nhà họ Doãn định rút lui.

Nhưng quay đầu lại mới phát hiện, đường lui đã bị chặn hoàn toàn.

Phía sau họ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đội âm binh!

Đám âm binh đó cứ đứng đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào họ. "Mẹ ơi.

Gia chủ, lần này toi thật rồi!" "Im miệng!" "Hít...!" "Làm sao bây giờ?" Mọi người đều hoảng loạn.

Không biết nên làm gì mới phải.

Phía trước có mấy lão Tống tử cùng vô số côn trùng độc rắn rết, phía sau có âm binh canh giữ.

Rõ ràng là một cục diện chắc chắn phải chết.

Mọi người trong lòng hoảng hốt.

Doãn Nam Phong liếc nhìn Trương Nhật Sơn, nói: "Lẽ ra không nên tin lời bậy bạ của ông mà đi theo, giờ thì hay rồi." Trương Nhật Sơn lúng túng, trán đổ một vệt mồ hôi lạnh: "Cái này... tôi cũng tò mò mà." "Đám âm binh phía sau không đối phó được đâu, chúng ta chỉ có thể đột phá từ phía trước.

Chuẩn bị đồ nghề cho lão tử, lát nữa đối phó với mấy lão Tống tử kia." Âm binh đối với họ là sự tồn tại không thể chống lại.

Muốn sống sót thoát ra, chỉ có một con đường duy nhất.

Xuyên qua đám côn trùng độc rắn rết dày đặc phía trước, rồi chiến đấu với mấy tên Tống tử kia.

Có lẽ, còn một tia hy vọng sống. "Chơi tới bến!" "Giết!" "Mẹ kiếp, lâu rồi chưa liều mạng như vậy." "Đúng là kích thích thật." Người của nhà họ Trương đều là những kẻ cứng cựa, không hề hoảng loạn, vì làm nghề này, họ hiểu rằng sau khi xuống mộ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mạng có giữ được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào vận may.

Chỉ là hôm nay quá xui xẻo, đụng phải đại hội Tống tử, lại bị đối phương phát hiện.

Nếu để họ biết, đám Tống tử này vốn không có hứng thú với con người, nhưng vì ấm ức ở nơi khác, không có chỗ trút giận, nên mới xem họ là bao trút giận, e rằng đám người này sẽ khóc mất. "Giết!!" Trương Nhật Sơn gầm lên một tiếng, xông lên trước tiên.

Mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, sức mạnh và tốc độ của ông ta chắc chắn là mạnh nhất ở đây. "Hừ, không biết tự lượng sức mình!" "Càng phản kháng, ta càng hưng phấn." "Lâu rồi không được

hút máu tươi, ha ha." "Hê hê." Bốn chủ mộ, cười một cách âm hiểm.

Mặc dù đã quyết định liều mạng, nhưng rất nhanh mọi người phát hiện, đám côn trùng độc rắn rết này quá nhiều.

Người của nhà họ Trương và nhà họ Doãn, chỉ cần bị một con thú độc cắn trúng, sẽ lập tức trúng độc mà chết.

Trong thời gian ngắn, họ đã mất đi một nửa nhân lực, tất cả đều bị độc chết. "Lửa, đốt lửa!" Trương Nhật Sơn gầm lên, người nhà họ Trương phía sau lập tức lấy ra vải thấm xăng và bật lửa, bắt đầu châm lửa.

Ngọn lửa bùng cháy, quả nhiên đám côn trùng độc rắn rết không dám lại gần.

Ngay cả mấy lão Tống tử kia dường như cũng kiêng dè lửa, không tiến lên nữa. "Có hy vọng rồi, tất cả đốt lửa lên, nhanh, khoác vải lửa lên, xông ra ngoài!" Dường như đã nhìn thấy hy vọng sống sót, tất cả mọi người đều lấy ra vải lửa và xăng.

Xăng đổ lên vải, lập tức bốc cháy.

Sau đó, hai ba người khoác chung một tấm vải lửa, lập tức xông về phía trước.

Đám côn trùng độc rắn rết trên đường lũ lượt nhường đường.

Trương Nhật Sơn xông lên phía trước nhất, Doãn Nam Phong theo sát phía sau.

Rất nhanh, họ đã đến trước mặt mấy chủ mộ.

Tiếp xúc ở cự ly gần, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc của mấy chủ mộ, dưới ánh lửa chiếu rọi, trông càng thêm quỷ dị âm u.

Chương 96

"Gầm." Một trong số các chủ mộ tức giận, không ngờ đám người này lại đốt lửa.

Chúng sợ lửa, một khi bị đốt, sẽ rất phiền phức. "Đáng chết!!

Lũ khốn này!" Gã đó tức giận, gầm lên với nhóm Trương Nhật Sơn.

Nhưng con người căn bản không hiểu được tiếng quỷ của chúng, chỉ có thể nghe thấy trong miệng chúng phát ra một tiếng gầm gừ như dã thú. "Gào cái mẹ gì!

Lão tử thiêu chết mày!" Một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, vạm vỡ đi sau Trương Nhật Sơn, từ trong ba lô lôi ra một khẩu súng phun lửa mini. "Vãi cả chưởng, cậu còn mang theo thứ này à?" Trương Nhật Sơn mắt tròn xoe. "Hì hì, gia chủ, vốn định dùng để nướng đồ ăn." Người đàn ông trung niên cười hì hì. "Bây giờ thì nướng một con Tống tử trước đã." Vừa dứt lời, ông ta trực tiếp nhắm vào mấy lão Tống tử bóp cò.

Ngay lập tức, một luồng lửa từ súng phun lửa bắn ra, như một con rồng lửa, dọa cho mấy chủ mộ lập tức lùi lại. "Rút!" "Đám trộm mộ này tà môn quá." "Cái gì vậy, sao có thể phun ra lửa?" "Mau đi." Một khi bị lửa thiêu, tuy không chí mạng, nhưng chắc chắn sẽ làm cơ thể bị cháy méo mó, biến dạng.

Chúng đều là những người có thân phận, vì để thi thể sau khi chết không bị hư hại, đã tốn không biết bao nhiêu công sức.

Mới có thể sau khi chết nhiều năm như vậy vẫn giữ được cơ thể như người bình thường.

Nếu biến thành huyết thi như Uông Tàng Hải, e rằng chúng có chết cũng không cam lòng.

Mấy chủ mộ lập tức quay người bỏ chạy, tốc độ cực nhanh.

Phía sau, người đàn ông trung niên và Trương Nhật Sơn thấy vậy, hung hăng đuổi theo. "Mất mặt quá, chúng ta có ngày lại bị trộm mộ đuổi giết!" "Chết tiệt, ai đề nghị giết trộm mộ để trút giận vậy." "Ta nhớ là Chu huynh nói." "Ta không có, đừng nói bậy." Người được gọi là Chu huynh tức đến phát điên. "Đi vào đây." Mấy người tiến vào một con đường tối tăm, biến mất không thấy đâu.

Phía sau, Trương Nhật Sơn và những người khác đuổi đến đây, đột nhiên không đuổi nữa.

Bởi vì, súng phun lửa đã hết xăng, và trong con đường phía trước, xuất hiện những con rắn cổ gà, cực độc. "Đi." Trương Nhật Sơn suy nghĩ một chút, lập tức rút lui.

Tìm kho báu của Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ quan trọng hơn, không nên lãng phí thời gian đuổi giết mấy tên Tống tử này.

Nhưng trong lòng không khỏi tức giận.

Vì khi kiểm điểm lại, họ phát hiện đã mất hơn mười người, tất cả đều bị đám độc vật vừa rồi cắn chết.

May mắn là, đám âm binh không đuổi theo.

Giữ được mạng sống, cả nhóm sau khi nghỉ ngơi một chút, lập tức rời khỏi đây.

Sau khi lượn lờ ở đây mấy ngày, men theo bản đồ, họ nhanh chóng tìm được con đường dẫn đến tế đàn của cây thanh đồng.

Một phía khác.

Hạo Thiên Chân và những người khác đã ở quanh cây thanh đồng

mấy ngày.

Lần này, Hạo Thiên Chân thu hoạch rất lớn, tìm được không ít manh mối về Ngô Tam Tỉnh.

Bàn Tử cũng tìm được nhiều đồ cổ có giá trị, tất cả đều được nhét vào ba lô, chờ mang ra ngoài.

Có con khỉ ở bên cạnh bảo vệ, họ gần như đi ngang trong lòng đất Tần Lĩnh.

Những thứ gặp trên đường đều trở thành đồ chơi của con khỉ, bị đập chết, chém chết. "Ai.

Mặc dù đã tìm được manh mối về chú Ba, nhưng sao mình lại không vui nổi nhỉ." Sau khi khám phá xong cây thanh đồng, Hạo Thiên Chân và những người khác chuẩn bị rời đi.

Mặc dù đã tìm được manh mối về chú Ba, biết được một số chuyện, cũng biết được điểm đến tiếp theo của Ngô Tam Tỉnh là ở đâu.

Nhưng, Hạo Thiên Chân không vui nổi. "Đừng nghĩ nữa Thiên Chân, Bàn gia tôi hiểu mà, chúng ta cứ thành thật đi tìm Mục Trần Châu thôi." Bàn Tử hiểu, Hạo Thiên Chân không vui là vì chuyện lời nguyền.

Rõ ràng biết Diệp Thiên Đế ở đây, nhưng lại không thể giải trừ lời nguyền.

Đây là một sự giày vò cả về tâm hồn lẫn thể xác. "Chỉ có thể như vậy.

Ở đây tôi cũng đã tìm mấy ngôi mộ, nhưng căn bản không thấy bóng dáng của Mục Trần Châu, chắc là không ở đây." Họ không dám đi tìm Diệp Thiên Đế, vì chỉ cần đến gần, lời nguyền sẽ lập tức phát tác, sống không bằng chết.

Diệp Thiên Đế là loại người tàn nhẫn, nếu họ cưỡng ép vào mộ thất, hoặc làm ngài ấy tức giận, trời mới biết có bị giết chết ngay lập tức không.

Hơn nữa, Diệp Thiên Đế còn là chủ nhân của đại ca.

Họ không dám chọc vào.

Cho nên muốn giải trừ lời nguyền, chỉ có thể đi tìm Mục Trần Châu. "Đại ca, bọn em phải đi rồi, ngài bảo trọng nhé, hy vọng sau này chúng ta còn có thể gặp lại." Lúc sắp đi, mấy người không nỡ xa con khỉ.

Mấy ngày nay ở cùng nhau, chắc chắn đã có tình cảm. "Kỷ kỷ." Con khỉ cũng có chút buồn bã, tiểu đệ của nó sắp đi rồi, sau này không có ai chơi cùng. "Đại ca bảo trọng!" "Đại ca tạm biệt." "Đại ca... em sẽ nhớ ngài." Chia ly luôn đau khổ, bốn người không quay lại ngôi mộ ban đầu họ vào Tần Lĩnh.

Họ tìm một con đường khác, nhanh chóng lên được mặt đất.

Con khỉ hộ tống họ đến đây, vẫy tay chào tạm biệt.

Hạo Thiên Chân và bốn người men theo mộ đạo trở về rừng núi Tần Lĩnh.

Sau đó tiếp tục chuẩn bị đi đến trạm tiếp theo, tìm kiếm Ngô Tam Tỉnh, thuận tiện tìm kiếm Mục Trần Châu.

Sau khi họ đi, con khỉ chuẩn bị quay về báo cáo với chủ nhân.

Hai ngày nay, con khỉ gần như đã lật tung cả khu vực xung quanh cây thanh đồng, nhưng vẫn không tìm thấy tim cây thanh đồng.

Thậm chí, nó còn điên cuồng đập vỡ cây thanh đồng ra để xem thứ đó có ở bên trong không, nhưng cũng không phát hiện.

Cái gọi là tim cây thanh đồng, căn bản không nằm trong cây thanh

đồng.

Khi trở về cửa địa cung của Diệp Thu, con khỉ nhìn thấy xác hai con trăn khổng lồ ở cửa, liền ngây người.

Điều khiến nó kinh ngạc hơn nữa là, lúc này Diệp Thu và A Đại đều đang ở cửa.

Họ đang nướng thịt ăn.

Thịt nướng, tự nhiên là thịt của con trăn khổng lồ đó. "Kỷ kỷ!" Ngửi thấy mùi thịt nướng, con khỉ chảy nước miếng, lập tức đến bên cạnh Diệp Thu hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. "Biết đường về rồi à, tìm thấy đồ chưa?" Diệp Thu xoa đầu con khỉ hỏi. "Kỷ kỷ.!" Con khỉ bắt đầu báo cáo tình hình với Diệp Thu. "...

Tim cây thanh đồng không có ở chỗ cây thanh đồng sao?" Diệp Thu biết được tin Hạo Thiên Chân và những người khác đã rời đi, cũng không quá để tâm.

Anh vẫn luôn nghĩ, tim cây thanh đồng chắc chắn ở chỗ cây thanh đồng trong Tần Lĩnh.

Cho nên từ trước đến nay, Diệp Thu không vội đi tìm.

Nhưng bây giờ tim cây thanh đồng không ở chỗ cây thanh đồng, gay rồi.

Con khỉ tuy ham chơi, nhưng chắc chắn đã tìm rất kỹ.

Thậm chí gã này còn điên cuồng đập vỡ cây thanh đồng ra tìm, mà vẫn không thấy. "Không ở chỗ cây thanh đồng, vậy thì ở đâu được?" Diệp Thu cau mày lẩm bẩm.

Chương 97

Lúc này để tiến hóa thành Trường Sinh Thể, chỉ còn thiếu một thứ cuối cùng. "Lát nữa chúng ta đi dạo một vòng, nếu thật sự không tìm được thì tính sau." Diệp Thu quyết định, lát nữa sẽ đến nhà mấy chủ mộ kia, tống tiền xong bảo bối, rồi sẽ đi dạo một vòng xem có tìm được không.

Bởi vì chỉ cần tim cây thanh đồng ở gần, thì Diệp Thu chỉ cần đến gần một khoảng cách nhất định, hệ thống sẽ có thông báo.

Để cho chắc chắn, anh phải đi tìm kỹ càng. "Kỷ kỷ." Con khỉ gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy. "Được rồi, bây giờ chúng ta làm một bữa BBQ Tần Lĩnh đã, ăn no rồi đi lấy bảo bối, ha ha." Xác của hai con rắn cổ gà rất lớn.

Diệp Thu nhóm một đống lửa rất to, rồi trực tiếp bắt đầu nướng.

Chủ yếu là lâu rồi không ăn gì, có chút nhớ mùi vị thịt nướng.

A Đại bây giờ cần nghỉ ngơi, ăn thịt có thể tăng tốc độ hồi phục.

Con khỉ này cũng tham ăn.

Thêm vào đó còn có một con Thi Miết Vương, một tiểu gia hỏa rất háu ăn.

Mất khoảng một canh giờ, xác hai con trăn khổng lồ, toàn bộ đều bị Diệp Thu và ba con sủng vật ăn sạch. "Đi, ra ngoài dạo một vòng." Ăn no uống đủ, Diệp Thu để A Đại và Thi Miết Vương ở nhà trông nhà.

Anh thì dẫn theo con khỉ, ra ngoài chuẩn bị đi thu bảo bối. "Kỷ kỷ!" Con khỉ nghe nói sắp đi cướp, hưng phấn rút ra Hoàng Việt Phủ, cầm trong tay múa may, gào thét loạn xạ.

Diệp Thu thuận tiện đổi cho nó một cái Kim Cang Quyển, đeo lên đầu nó.

Giới tử nạp tu di.

Kim Cang Quyển giống như loại của Tôn Ngộ Không, đeo lên khiến con khỉ trông càng giống Tôn Ngộ Không hơn.

Một thân khôi giáp, thân hình cao lớn, tay cầm Hoàng Việt Phủ.

Nếu nó cầm gậy Kim Cô, e rằng ra ngoài người ta sẽ tưởng là Tôn Ngộ Không. "Kỷ kỷ." Có đồ chơi mới, con khỉ chơi không biết chán.

Hoàng Việt Phủ trong tay nó, lúc biến mất, lúc xuất hiện.

Nó vui đến mức cười toe toét.

Diệp Thu chắp tay sau lưng, đi trong mê cung Tần Lĩnh, men theo sơn động tiến đến những ngôi mộ lớn xung quanh.

Đối với vị trí của những ngôi mộ lớn đó, trước đây anh đã biết từ Lý Thuần Phong.

Cộng thêm bây giờ con khỉ đã quen thuộc với nơi này, nên họ nhanh chóng đến trước cửa ngôi mộ đầu tiên. "Rầm rầm rầm!" Kiến trúc của cửa mộ này, xem ra cũng là một ngôi mộ Tây Chu.

Diệp Thu chắp tay sau lưng đứng trước cửa, con khỉ thì liếc nhìn một cái, rồi tiến lên đập cửa một cách thô bạo.

Sức của nó lớn biết bao.

Cánh cửa mộ khổng lồ bị đập rung chuyển, khiến người bên trong sợ hết hồn. "Làm sao, làm sao bây giờ, tên sát thần đó đến rồi!" Lúc này trong mộ, chủ mộ nghe thấy tiếng đập cửa, biết chắc chắn là tên sát thần Diệp Thu đã đến.

Mặc dù đã sớm biết anh ta sẽ đến, nhưng khi anh ta thật sự đến rồi, chủ mộ vẫn hoảng sợ.

Nếu có thể, ông ta thật sự muốn liều mạng với Diệp Thu, chứ không muốn dâng lên bảo bối.

Sau khi trở về, ông ta đã giấu hết những thứ tốt nhất trong mộ.

Chỉ để lại cho Diệp Thu một số bảo bối bình thường để anh ta chọn lựa. "Ầm ầm!" Cửa mộ mở ra, thân ảnh chủ mộ xuất hiện ở cửa, sau khi nhìn thấy Diệp Thu, lập tức cười xu nịnh: "Huynh đệ ngài đã đến, tôi đã đợi lâu rồi, mời vào." "Ừm." Diệp Thu thản nhiên gật đầu, rồi chắp tay sau lưng bước vào cửa mộ.

Con khỉ đi theo bên cạnh anh, hừ lạnh một tiếng với chủ mộ bên cạnh, nhe răng dọa dẫm.

Bởi vì nó cảm thấy, gã này mở cửa quá chậm. "Ặc... súc sinh à!

Tức chết ta rồi." Bị một con thú giữ mộ uy hiếp, chủ mộ tức muốn chết.

Nhưng nhìn thấy gã này toàn thân khôi giáp, uy vũ hùng tráng, trên lưng còn đeo một cây búa lớn.

E rằng không dễ chọc vào.

Hơn nữa, nó lại đi theo Diệp Thu, không cần đoán cũng biết là sủng vật của anh ta.

Càng không dám chọc. "Hì hì.!" "Đại ca, vị sủng vật này của ngài, thật là uy vũ hùng tráng, như một chiến thần vậy." Bất đắc dĩ, vị huynh đệ này đành phải đối mặt với con khỉ, lộ ra một nụ cười mà ông ta cho là thân thiện, khen ngợi con khỉ. "Hừ!" Thế nhưng, con khỉ lại hừ lạnh một tiếng, tỏ ra vô cùng khinh thường, ý tứ như thể: Chuyện cả thế giới đều biết, cần ngươi phải nói sao.

Nó ngẩng cao đầu, đầu sắp vểnh lên tận trời, gần như liếc xéo khinh bỉ nhìn chủ mộ. "Chết tiệt!" Chủ mộ bị tức đến trong lòng cảm thấy uất ức.

Diệp Thu nhìn cảnh này, khóe miệng nhếch lên, không nói gì.

Anh cũng không để ý đến đối phương, tự mình đi dạo trong ngôi mộ Tây Chu này.

Anh muốn xem xem, có thể tìm được bảo bối nào có thể đổi lấy tích phân không.

Ở trong mộ thất của người ta, mà cứ như ở nhà mình, đang tìm bảo bối. "Đại ca, đây là bảo vật tiểu đệ đã chuẩn bị cho ngài, ngài xem có vừa mắt không?" Thấy Diệp Thu không để ý mình, vào rồi cứ đi tìm kiếm.

Điều này suýt chút nữa dọa chết chủ mộ.

Bởi vì ông ta đã giấu hết bảo bối thật rồi.

Mặc dù nơi cất giấu rất kín đáo, nhưng không chắc là không bị phát hiện.

Lúc đó bị Diệp Thu biết, ông ta giấu bảo bối thật, e rằng đối phương trong cơn tức giận, thậm chí sẽ trực tiếp đập chết ông ta. "Ồ?

Thật sự đều là bảo bối sao?" Diệp Thu cười nhạt, nhìn chủ mộ. "Đương nhiên rồi!

Chắc chắn sẽ làm đại ca ngài hài lòng, mời đi theo tôi." Không thể để Diệp Thu tiếp tục đi vào trong nữa, vì càng đi, càng gần nơi cất giấu bảo bối.

Phải tìm cách dẫn Diệp Thu đến chủ mộ thất, vì nơi đó mới có bảo bối đã chuẩn bị cho anh ta.

Diệp Thu đang chuẩn bị đi theo, vì dạo một hồi, thật sự không phát hiện trong mộ thất có thứ gì tốt. 【Đinh, phát hiện vật có thể hấp thu!】 Đúng lúc này, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống. "Thật sự có." Diệp Thu trong lòng khẽ động, trên mặt không

có bất kỳ biểu cảm nào.

Địa điểm mà hệ thống thông báo, và nơi chủ mộ mời đến, nằm ở hai hướng ngược nhau.

Rõ ràng, gã này trước đó chắc chắn đã giấu hết đồ tốt đi rồi.

Diệp Thu liếc nhìn ông ta một cái, đột nhiên khóe miệng nhếch lên, nói: "Dám hỏi huynh đệ quý danh là gì?

Là người của triều đại nào?" "Tại hạ họ Chu, tên húy là Kích, người Tây Chu, sinh thời là một vương tộc của Tây Chu." Chu Kích lúng túng giới thiệu tình hình, nhìn thấy Diệp Thu định quay người đi về phía cất giấu bảo bối, có chút sốt ruột: "Đại ca, ngài đi nhầm rồi, bên này mới là chủ mộ thất của Chu mỗ." "Tôi rất tò mò về kết cấu mộ thất của Chu huynh, không vội, chúng ta cứ đi dạo một vòng." Diệp Thu thì cười gian, cũng không để ý, tự mình đi theo thông báo của hệ thống tiến vào sâu trong mộ thất. "Đại ca, đại ca... phía sau đều là cơ quan, cẩn thận a." Thấy Diệp Thu đi vào sâu trong mộ thất, Chu Kích lập tức sốt ruột.

Nếu bị Diệp Thu phát hiện nơi cất giấu bảo bối kín đáo đó, làm anh ta tức giận, thì Chu Kích chỉ có nước khóc. "Chút cơ quan thôi mà, không cần để ý, tôi sẽ không phá hoại của anh đâu." Diệp Thu xua tay, tiếp tục đi. "Nhưng..." Chu Kích định nói, nhưng con khỉ đột nhiên mất kiên nhẫn rút ra Hoàng Việt Phủ, nhe răng lườm ông ta.

Chương 98

Ý tứ rõ ràng, còn lải nhải nữa, lão tử giết ngươi. "Mẹ kiếp." Chu Kích bị tức đến suýt nữa chửi thề.

Diệp Thu và con sủng vật của anh ta, đúng là cường đạo.

Dù sao đây cũng là mộ thất của ta, cho ta chút tôn trọng được không.

Nhưng ông ta thật sự không dám nói nữa.

Chủ yếu là con khỉ bên cạnh, Hoàng Việt Phủ trong tay nó, thỉnh thoảng lại "vô tình" chạm vào người ông ta.

Chu Kích bất đắc dĩ, đành phải im miệng.

Trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng Diệp Thu không tìm thấy nơi cất giấu bảo bối mới tốt.

Diệp Thu liếc nhìn Chu Kích một cái, thấy sắc mặt ông ta có chút khác thường, trong lòng đã hiểu rõ.

Tên này chắc chắn đã giấu hết đồ tốt đi rồi, sợ anh tìm thấy.

Men theo thông báo của hệ thống, Diệp Thu theo mộ đạo, nhanh chóng đến một gian mộ thất ở sâu nhất.

Đến đây, sắc mặt Chu Kích khó coi.

Bởi vì bảo bối của ông ta được giấu ở đây. "Sẽ không đâu, chắc chắn không tìm được." "Mộ thất của ta thiết kế tinh xảo, may mà năm đó đã thiết kế một mật thất chuyên dùng để cất giấu bảo bối thật, sát thần chắc chắn không tìm được." Những thứ thật sự tốt trong mộ của Chu Kích, đều được giấu trong mật thất của gian mộ thất này.

Ông ta có tự tin, Diệp Thu tuyệt đối không tìm được mật thất đó.

Cùng lắm là đi dạo một vòng ở đây, rồi phát hiện không có gì, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn quay lại chủ mộ thất, lấy vài món đồ bình thường mang về.

Nghĩ đến đây, Chu Kích yên tâm hơn, thậm chí có chút đắc ý. "Hừ, đấu với ta, còn non lắm." "Cạch!" Đột nhiên, Chu Kích thấy Diệp Thu ở một viên gạch nào đó trong phòng, ấn xuống.

Sau đó, một tiếng ầm ầm, một bức tường xoay tròn, lộ ra một mật thất bên trong. "Ồ?

Ở đây có một mật thất." Diệp Thu quay người, nhìn Chu Kích: "Chu huynh, trong mật thất, có bảo bối không?" Mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Chu Kích bị dọa đến cảm giác chân có chút run rẩy.

Hoảng hốt, mếu máo nói: "Chắc... có đó." Tiêu rồi.

Bị sát thần phát hiện rồi.

Lần này toi rồi.

Chu Kích mặt như tro tàn, vì trong mật thất, không chỉ có những thứ ông ta xem như trân bảo, mà còn có một món, là thứ ông ta yêu thích nhất khi còn sống, sau khi chết mang vào địa cung làm linh bảo.

Đó là thứ mà Chu Kích khi còn sống, đã tốn vô số nhân lực vật lực, mới có được. "Hy vọng anh ta không biết hàng, không phát hiện ra bảo bối đó." Chu Kích bây giờ chỉ có thể cầu nguyện, Diệp Thu không biết hàng, vì thứ đó trông rất bình thường, thậm chí có chút xấu xí.

Nhưng đó lại là bảo bối thật sự. 【Đinh, phát hiện Thiên Ngoại Vẫn Ngọc.】 Vừa vào mộ thất, Diệp Thu đã nhận được thông báo của hệ thống.

Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, hẳn là một loại thiên thạch từ vũ trụ rơi xuống trái đất.

Theo thông báo, trong mộ thất, anh nhanh chóng thấy một cái hộp bình thường, mở ra, bên trong quả nhiên là một khối màu đen tuyền, trông thậm chí có chút xấu xí giống như một hòn đá.

Nếu không phải hệ thống nói cho anh biết đây là Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, anh còn tưởng là một hòn đá bình thường. "Chậc chậc." Lấy cái hộp đựng Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, Diệp Thu không hấp thu ngay, đợi sau khi về rồi hấp thu cũng như nhau. "Toi rồi, toi rồi, bảo bối của ta, Thiên Ngoại Vẫn Ngọc của ta." Nhìn thấy Diệp Thu vào rồi, mở hộp ra, lấy ra viên Thiên Ngoại Vẫn Ngọc mà ông ta yêu thích nhất, sắc mặt Chu Kích vô cùng khó coi.

Trong lòng đau đớn không kể xiết.

Ông ta cầu nguyện, Diệp Thu chỉ tò mò thôi, chỉ tò mò thôi, tuyệt đối đừng lấy bảo bối đi.

Bởi vì Thiên Ngoại Vẫn Ngọc có năng lực thần kỳ, có thể giúp thi thể của Chu Kích tiến hóa.

Vì trong viên ngọc có một loại năng lượng thần kỳ, Chu Kích cũng không rõ.

Chỉ biết, đặt thứ này trong quan tài, có thể khiến ông ta từ từ trở nên mạnh hơn.

Cho nên, ông ta hy vọng Diệp Thu chỉ tò mò, rồi cảm thấy hòn đá xấu, vứt sang một bên. "Không tệ, thứ này tôi thích, lấy món này." Trong mật thất, ngoài Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, còn có không ít bảo bối tốt.

Nhưng Diệp Thu không có hứng thú với những thứ đó.

Mục đích của anh, là để tìm kiếm những thứ có thể đổi lấy tích

phân.

Bây giờ đã tìm được, tự nhiên đối với những thứ khác không có hứng thú. "Cái đó...

đại ca ngài không suy nghĩ lại sao, thứ này chỉ là một hòn đá vỡ thôi." Chu Kích đau lòng.

Đó là thứ quý giá nhất của ông ta.

Diệp Thu muốn lấy đi, thì khác gì lấy mạng của ông ta. "Tôi thấy Chu huynh là người không tệ, đáng để kết giao, vì tình hữu nghị của chúng ta, sao tôi có thể thật sự lấy bảo bối trong mộ của anh được." "Đã nói rồi, chỉ là một hòn đá vỡ, vừa hay tôi cũng không có gì dùng, tôi lấy đi, cũng coi như tôi không đi một chuyến vô ích." "Nhưng..." Chu Kích hận đến nghiến răng.

Đá vỡ?

Anh mới là đá vỡ.

Đó là Thiên Ngoại Vẫn Ngọc, là bảo bối thật sự. "Đại ca, hòn đá vỡ đó năm xưa tôi tiện tay vứt vào đó thôi, căn bản không có tác dụng gì, hay là ngài chọn thứ khác đi?" Chu Kích cố gắng chuyển hướng sự chú ý của Diệp Thu, để anh ta từ bỏ viên ngọc.

Nào ngờ, Diệp Thu lắc đầu, sau đó đại nghĩa lẫm liệt nói: "Không chọn nữa, nhân phẩm của Chu huynh, Diệp mỗ vô cùng khâm phục, nguyện ý kết giao với anh." "Vật này, coi như là vật chứng cho tình bạn của chúng ta!" Mẹ kiếp! (Chứng minh cái gì!) Ai thèm kết giao với tên sát thần nhà ngươi.

Chu Kích tức muốn chết, nhưng...

Ánh mắt Diệp Thu trong nháy mắt lạnh đi: "Chu huynh để ý hòn đá này như vậy, lẽ nào nó là một món bảo bối?" Chu Kích nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, chân bắt đầu run rẩy, vội vàng nói: "Không thể

nào, không phải chỉ là một hòn đá vỡ sao, Chu mỗ sao có thể để ý." "Tôi chỉ cảm thấy đại ca ngài khó khăn lắm mới đến chỗ tôi một chuyến, nếu không mang chút đồ tốt về, chỉ mang một hòn đá về, để người khác biết, Chu mỗ làm sao có thể đứng vững ở Tần Lĩnh này." "Ồ." Diệp Thu bừng tỉnh ngộ, nói: "Ra là vậy, Chu huynh quả nhiên đáng để kết giao, một phen khổ tâm này, Diệp mỗ đã hiểu." "Vậy đi, để không làm khó Chu huynh, vậy tôi sẽ chọn thêm hai món bảo bối nữa mang đi." Nói rồi, Diệp Thu ở trong mật thất, lại lấy thêm hai món cổ ngọc không tệ.

Một khối huyết ngọc toàn thân màu đỏ như máu, điêu khắc thần điểu phượng hoàng.

Huyết ngọc vốn là loại ngọc khó kiếm nhất, lại là từ thời Tây Chu, càng thêm quý giá.

Một khối khác, là một cái ngọc như ý toàn thân trắng như tuyết, chất ngọc trắng như tuyết đó, trông thật mê người.

Tuyệt đối là bảo bối. "Chu huynh quả là người hào phóng, yên tâm, sau này ở Tần Lĩnh, nếu có ai bắt nạt anh, cứ việc đi tìm Diệp mỗ." Đúng là người tốt.

Lấy một món chưa đủ, còn để anh lấy thêm hai món nữa.

Lúc sắp đi, Diệp Thu thân thiết vỗ vai Chu Kích, nói: "Hôm nay đa tạ sự chiêu đãi của Chu huynh, Diệp mỗ sau này sẽ thường xuyên qua lại với anh." "Kỷ kỷ!" Con khỉ cũng cười toe toét, như thể rất tán thưởng Chu Kích, vỗ vai ông ta, tỏ ý nó cũng sẽ đến nữa. "Mẹ kiếp nhà các người, ai muốn qua lại với các người, từ hôm nay trở đi, lão tử đóng chặt cửa mộ, không bao giờ ra ngoài nữa." "Thiên Ngoại Vẫn Ngọc của ta." Đợi Diệp Thu và con khỉ đi rồi, Chu Kích ngồi bệt xuống đất khóc.

Cả đời Chu Kích chưa từng phải chịu sự sỉ nhục như vậy! (uất

ức) “Thằng họ Diệp kia, tao với mày không đội trời chung!!” “Còn con khỉ đó, một con súc sinh mà cũng dám uy hiếp tao, sau này đừng để rơi vào tay tao.” “Nếu không, tao nhất định sẽ mổ bụng nó, ăn sống óc khỉ!” Sau khi xác nhận Diệp Thu và con khỉ đã đi xa, không thể nghe thấy tiếng của mình nữa, Chu Kích mới đứng ở cửa mộ, chửi rủa Diệp Thu và con khỉ để trút đi nỗi uất ức trong lòng.

Chửi xong, gã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng rồi, nghĩ đến bảo bối của mình bị Diệp Thu cướp mất, gã lại mặt mày thiểu não, than ngắn thở dài rồi đóng cửa mộ lại.

Chu Kích đã quyết định rồi, chỉ cần Diệp Thu còn ở Tần Lĩnh một ngày, gã sẽ không bao giờ ra ngoài nữa.

Tránh lại chọc giận tên sát thần kia, cái mạng nhỏ này khó mà giữ được.

Diệp Thu tất nhiên không biết Chu Kích đang chửi rủa sau lưng mình.

Rời khỏi mộ của Chu Kích, anh lại một lần nữa đến mộ của ba người còn lại, những kẻ xưng huynh gọi đệ với gã.

Chương 99

Ba tên này cũng giống hệt Chu Kích, đều giấu hết đồ tốt trong mộ đi.

Đối với việc này, Diệp Thu tuy biết nhưng cũng đành chịu.

Vì trong ba ngôi mộ này không có bảo vật nào có thể đổi lấy tích phân, nên hệ thống không có gợi ý.

Anh đương nhiên cũng không biết mấy tên này giấu bảo bối ở đâu.

Nhưng dù đã giấu đi những bảo vật tốt nhất, những thứ họ đưa ra cho Diệp Thu chọn cũng không tệ.

Nếu không, toàn là đồ bỏ đi, Diệp Thu nổi giận lên chắc chắn sẽ giết người.

Chết là không thể sống lại.

Vì vậy, họ chỉ có thể lấy ra một hai món đồ thật sự tốt.

Đối với những thứ này, Diệp Thu nhận hết.

"Nếu để tôi biết các người giấu hết đồ tốt đi, hừ." Sau khi chọn những món không quá tệ, trước khi rời khỏi mỗi ngôi mộ, Diệp Thu đều dùng vẻ mặt lạnh như băng để uy hiếp.

Ba người sợ đến mức trong lòng hoảng loạn, vội vàng cam đoan tuyệt đối không dám.

Mãi đến khi Diệp Thu rời đi, ba người họ cũng đưa ra một quyết định giống hệt Chu Kích.

Diệp Thu không đi, sau này họ tuyệt đối không ra ngoài.

Rời khỏi mộ của ba người, Diệp Thu nhanh chóng đến cửa mộ của người phụ nữ tên Thượng Quan.

“Ầm ầm.” Kết cấu và quy cách của ngôi mộ trước mắt trông khá giống với của Lý Thuần Phong.

Rõ ràng, đây là một ngôi mộ thời Đường.

Khi Diệp Thu và con khỉ đến nơi, cửa mộ lập tức mở ra.

Một người phụ nữ mặc bộ cung trang dài màu đỏ, che mặt bằng một lớp sa mỏng bước ra.

Đó là Thượng Quan.

“Diệp tiên sinh.” Thượng Quan có vóc dáng rất đẹp, cao khoảng một mét bảy, là một người phụ nữ khá cao trong thời cổ đại.

Dù trong lòng hận không thể giết chết Diệp Thu, nhưng bề ngoài cô ta lại tỏ ra vô cùng cung kính.

Giọng nói ngọt ngào, mang theo một chút quyến rũ thấm vào lòng người.

Một người phụ nữ thông minh.

“Bớt lời thừa, đồ đâu.” Đối với người phụ nữ này, Diệp Thu không có hứng thú.

Dù vóc dáng đẹp, trông có vẻ cũng không tệ, nhưng đừng quên, đây là một người chết.

Diệp Thu không có ý định phát triển mối quan hệ gì với cô ta, vì vậy thái độ rất lạnh nhạt.

“Hừ.” Nhưng trong mắt Thượng Quan, đây là sự sỉ nhục của Diệp Thu đối với cô ta!

Thượng Quan cô, lúc sinh thời không biết có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi, sau khi chết được chôn ở Tần Lĩnh, mấy con quỷ chết ở bên cạnh cũng luôn muốn kết duyên với cô ta, làm một đôi vợ chồng quỷ.

Đó là bởi vì, dù đã chết, nhưng cô ta đã học được một loại bí pháp, có thể giữ cho cơ thể như người sống.

Da thịt mềm mại, mịn màng.

Ấy vậy mà Diệp Thu lại tỏ ra không hề có chút hứng thú nào với cô ta, thậm chí còn lười liếc nhìn một cái.

Phụ nữ dù sống hay chết, điều quan tâm nhất vĩnh viễn là phương diện này.

Trong lòng tức giận, nhưng cô ta không dám thể hiện ra trước mặt Diệp Thu, nếu không thật sự sợ Diệp Thu nổi giận giết chết mình.

Thế thì mất nhiều hơn được.

"Bảo vật đã chuẩn bị xong cho tiên sinh, mời tiên sinh đi theo thiếp." Bước chân nhẹ nhàng, cô ta đi trước mặt Diệp Thu, eo uốn éo, vô cùng quyến rũ.

Diệp Thu ngửi thấy một mùi hương đặc biệt.

Mùi hương này rất thơm, dễ chịu, và có chút quen thuộc.

Anh bất ngờ khẽ "hử" một tiếng, lại ngửi thêm lần nữa, dường như rất hoài niệm.

Thượng Quan đi phía trước vẫn luôn lặng lẽ chú ý đến phản ứng của Diệp Thu.

Thấy vậy, khoé miệng cô ta cong lên, vô cùng đắc ý.

Mùi hương này là mùi hương cơ thể đặc trưng của xử nữ.

Có lẽ khi chết cô ta vẫn còn trong trắng, cộng thêm việc dùng bí pháp để bảo tồn cơ thể, nên sau khi chết, trên người xuất hiện mùi hương này.

Đây là điều mà Thượng Quan rất tự hào.

“Thật đáng tiếc.” Tuy nhiên, mùi hương cơ thể của cô ta tuy thơm, nhưng so với mùi hương trên người Tinh Tuyệt nữ vương thì hoàn toàn không thể sánh bằng.

Mùi hương trên người nàng ta có thể khiến Diệp Thu si mê, say đắm.

Còn của Thượng Quan, cũng chỉ đơn thuần là dễ ngửi mà thôi.

Vì vậy Diệp Thu mới thở dài, đã lâu không ngửi thấy mùi hương trên người Tinh Tuyệt nữ vương, quả thực rất nhớ.

“Tiên sinh đang sỉ nhục thiếp thân sao?” Ấy vậy mà trong tai Thượng Quan, lời của Diệp Thu lại là sự sỉ nhục.

Tên đàn ông thối.

Mùi hương cơ thể của lão nương là độc nhất vô nhị, thế mà lại nói đáng tiếc.

Đáng tiếc cái em gái nhà ngươi!

“Đừng nói nhảm nữa, mau dẫn đường đi, lát nữa tôi còn có việc.” Diệp Thu lười đáp lại, thúc giục Thượng Quan dẫn đường, anh lấy đồ xong còn phải đến chỗ công chúa Bắc Ngụy, thuận tiện tìm kiếm tim của thanh đồng thần thụ.

“Hừ!” Thượng Quan nghiến nhẹ hàm răng ngọc, rõ ràng là tức không nhẹ.

“Tên đàn ông thối không biết điều, đáng đời độc thân đến chết!” Tên đàn ông thối này, chắc lúc chết cũng không có phụ nữ nào thích, đáng đời độc thân.

“Không tức giận, không tức giận, tức giận với loại đàn ông thối này không đáng.” Thượng Quan tự an ủi mình trong lòng, không muốn nói thêm lời thừa với Diệp Thu nữa.

Cô ta là một người phụ nữ cao ngạo.

Dùng thủ đoạn này là có ý muốn phát triển thêm với Diệp Thu, nhưng Diệp Thu lại không có chút ý tứ đó.

Lời nói lại làm tổn thương người khác.

Thế thì còn phát triển cái quái gì nữa.

Diệp Thu không biết suy nghĩ của người phụ nữ này.

Khi vào trong mộ thất, Thượng Quan không giống ba người kia, cô ta không hề giấu giếm bảo bối.

Thậm chí cô ta còn cho người mang hết tất cả đồ tuỳ táng trong mộ ra, để Diệp Thu tuỳ ý lựa chọn.

Những thứ này, cô ta căn bản không coi trọng, đều là đồ mà mẫu thân cho cô ta tuỳ táng khi chết.

"Không ngờ, Thượng Quan tiểu thư lại là một phú bà." Dù đã từng thấy đồ vàng chất như núi trong mộ Tinh Tuyệt nữ vương, Diệp Thu vẫn bị số đồ tuỳ táng của Thượng Quan làm cho kinh ngạc.

Quá lợi hại.

Trọn vẹn ba gian mộ thất khổng lồ, bên trong toàn là đồ vàng, đồ sứ và đồ ngọc.

Nhìn phẩm chất của những thứ này, dù Diệp Thu không rành về đồ cổ, cũng biết chúng đều là hàng cực phẩm trong cực phẩm.

Xét về giá trị, thậm chí còn đắt hơn cả đống đồ vàng trong mộ Tinh Tuyệt nữ vương.

Người phụ nữ này quả thật là phú bà.

"Thiếp thân dù sao cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Thượng Quan, chút đồ tuỳ táng này không đáng nhắc tới." Thấy Diệp

Thu có vẻ kinh ngạc, Thượng Quan đắc ý.

Gia tộc Thượng Quan?

Diệp Thu có chút nghi hoặc, ở thời Đường hình như không có gia tộc Thượng Quan nào nổi tiếng.

Không đúng, thực sự có một người.

Đó là Thượng Quan Uyển Nhi thời Võ Tắc Thiên.

"Cô có biết Thượng Quan Uyển Nhi không?" Diệp Thu có chút tò mò, không lẽ Thượng Quan này chính là Thượng Quan Uyển Nhi?

Chương 100

“Đó là gia mẫu.” Thượng Quan đáp.

Ra là vậy.

Chẳng trách đồ tuỳ táng lại phong phú như thế.

Hoá ra là con gái của Thượng Quan Uyển Nhi.

Ba gian mộ thất tuỳ táng khổng lồ, đồ tuỳ táng nhiều không đếm xuể.

Nhưng đáng tiếc, không có một món nào có thể đổi lấy tích phân.

Ngay lập tức, Diệp Thu cũng mất đi hứng thú.

Anh tiện tay lấy một ít cho đầy một cái rương, rồi vung tay, thu đồ vật vào trong hệ thống.

“Hả?” Thượng Quan đứng bên cạnh, thấy thủ đoạn thần kỳ của Diệp Thu, lập tức kinh ngạc.

“Đây là...

Giới tử nạp tu di?” Trước đó cô ta chỉ nghĩ Diệp Thu là một lão cương thi có sức chiến đấu kinh khủng, không ngờ lại có năng lực thần kỳ như vậy, có thể sử dụng Giới tử nạp tu di trong truyền thuyết mà chỉ tiên nhân mới biết.

“Chút thủ đoạn nhỏ thôi.” Diệp Thu cười nhạt, nói: “Thành ý của Thượng Quan tiểu thư, Diệp mỗ đã cảm nhận được, chuyện trước kia, cứ thế bỏ qua.” “Cáo từ.” Cưỡng đoạt tài sản thành công, những thứ này có thể giao cho A Ninh, để cô ấy cũng làm phú bà, sắp xếp ổn thỏa cho gia đình mình.

Diệp Thu cáo từ rời đi.

Thượng Quan tiễn anh ra khỏi mộ thất, sau khi Diệp Thu đi, cô ta đứng ở cửa, nhìn bóng lưng anh khuất dần.

Rất lâu sau, trong đôi mắt đẹp của Thượng Quan hiện lên một tia hy vọng mãnh liệt.

"Mình không tin, không thể nào." Trước đó cô ta định dùng chút thủ đoạn để phát triển quan hệ với Diệp Thu, nói trắng ra là biến Diệp Thu thành một kẻ liếm chó, giống như mấy tên hàng xóm kia.

Nhưng Diệp Thu hoàn toàn không có hứng thú với cô ta.

Thượng Quan cao ngạo, cũng không còn tâm tư nữa.

Nhưng bây giờ, biết Diệp Thu có thủ đoạn của tiên nhân trong truyền thuyết.

Mà thứ anh ta để lộ ra chỉ là một thủ đoạn nhỏ.

Vậy thủ đoạn thực sự của anh ta là gì?

Chẳng lẽ, người này thật sự biết tiên thuật?

Hoặc là, người chết thật sự có cơ hội thành tiên?

Cô ta không có cơ hội tiếp xúc, bây giờ gặp được Diệp Thu, dường như đã có cơ hội.

Thượng Quan không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Vì một khi thành tiên, không chừng có thể phục sinh thành công, không cần phải sống trong ngôi mộ u ám, không dám nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Vì vậy, trong lòng cô ta đang suy tính, làm thế nào mới có thể chiếm được Diệp Thu, đi theo bên cạnh anh ta, cầu tiên vấn đạo.

Đóng cửa lớn mộ thất, trở về chủ mộ, ngồi trên ghế đá, Thượng Quan trầm tư suy nghĩ cách chiếm được Diệp Thu.

“Người đâu.” Bên ngoài chủ mộ, mười mấy cương thi bước vào, đây đều là những người hầu được tuỳ táng theo cô ta.

Trong đó có hai nữ tỳ là thị nữ thân cận của Thượng Quan, vì cam tâm tự sát, cùng Thượng Quan xuống mộ.

Vì vậy hai người họ được Thượng Quan Uyển Nhi hậu đãi, sau khi chết thi thể cũng được dùng bí pháp đặc thù bảo tồn.

“Thu Nguyệt, Thu Nhã, giúp bản cung nghĩ xem, làm thế nào mới có thể khiến tên đàn ông thối đó yêu bản cung.” Thượng Quan không nghĩ ra cách, chỉ có thể tập hợp trí tuệ mọi người.

Nhiều người nghĩ một kế, chắc chắn sẽ có một kế hoạch cầu ái nhắm vào Diệp Thu.

“Quận chúa, tên đàn ông thối đó có gì đáng để người phải hạ mình như vậy chứ.” “Quận chúa, với thân phận của người, cần gì phải đi lấy lòng hắn ta?” Hai tỳ nữ rõ ràng không có thiện cảm với Diệp Thu, cảm thấy Thượng Quan dùng thân phận của mình đi lấy lòng người khác là mất mặt.

“Đúng vậy quận chúa, lão nô thấy người đó không phải thứ tốt lành gì, đặc biệt là con khỉ kia, gian manh xảo quyệt, chủ tớ hai người đúng là cá mè một lứa, người không thể nhảy vào hố lửa được đâu.” “Quận chúa, xin hãy suy nghĩ kỹ!” Những người hầu khác cũng khuyên Thượng Quan đừng nghĩ quẩn.

Thượng Quan trừng mắt nhìn họ, nói: “Các ngươi không hiểu, đây là một cơ hội của bản cung, nếu nắm bắt được, không chừng có thể một lần nữa đứng dưới ánh mặt trời.” “Đừng nói nhảm nữa, mau nghĩ cách cho bản cung.” Thấy cô ta kiên quyết, mọi người cũng đành nghĩ cách.

Dù sao Thượng Quan là chủ nhân, lời của chủ nhân đương nhiên

phải nghe.

Thế là, chủ tớ mấy người bắt đầu nghiên cứu tính cách của Diệp Thu, sau đó bày cách cho Thượng Quan, làm thế nào để anh ta yêu cô ta. ...

Rời khỏi chỗ của phú bà nhỏ Thượng Quan, Diệp Thu và con khỉ đã đến bên trong thanh đồng thần thụ.

Nhìn cây thần bằng đồng xanh khổng lồ trước mắt, xuyên từ đỉnh núi xuống tận đáy, Diệp Thu cũng bị chấn động.

Niên đại của cây thần này không thể khảo chứng.

Trước đó khi nói chuyện với Chính ca, ông ta nói rằng, thanh đồng thần thụ đã tồn tại từ trước khi binh lính Đại Tần phát hiện ra nó.

Có thể thấy, lịch sử của thứ này lâu đời đến mức không thể khảo chứng.

"Xuống dưới." Muốn xuống dưới thanh đồng thần thụ, một là đi con đường mà Hạo Thiên Chân đã đi trước đó.

Hai là, trực tiếp từ đây leo xuống theo thân cây.

Mộ của Bất Ngôn Kỵ nằm ở dưới đáy cây thần, ngay cạnh đài tế tự.

Diệp Thu trực tiếp nhảy xuống, với tốc độ, sức mạnh và phản ứng lực hiện tại, anh nhảy từ đây xuống, thuận theo các nhánh cây mà đi.

Còn về những con ly cổ dày đặc trên nhánh cây, Diệp Thu không hề để tâm.

"Phụt xuy." Trong lúc nhảy xuống, trên đường đi Diệp Thu không biết đã giẫm chết bao nhiêu con ly cổ.

"Kít kít." Con khỉ theo sau Diệp Thu cũng nhảy xuống.

Nơi này đối với nó, tuyệt đối là một nơi vui chơi thú vị.

Nhảy nhót, đu đưa là những động tác mà khỉ giỏi nhất.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thu đã thuận theo thanh đồng thần thụ, đến được đài tế tự.

"Tên này, đúng là điên thật rồi." Trước đài tế tự, Diệp Thu sững sờ.

Bởi vì trên thanh đồng thần thụ trước mắt, đã bị chém ra vô số những vết chém dày đặc.

Mỗi vết chém lớn gần như đủ cho một người đi vào, và rất sâu.

Không cần hỏi, chắc chắn là kiệt tác của con khỉ.

Để tìm tim của thanh đồng thần thụ cho Diệp Thu, nó đã chém nát cả cây thần.

"Kít kít!" Con khỉ đắc ý cười, vỗ vỗ ngực, dường như đang khoe công.

"Vất vả cho mày rồi." Diệp Thu cười ha ha, xoa đầu con khỉ khen ngợi.

Trên đài tế tự, ngoài Thi Kiển Mẫu Thai ra, vốn còn có một cỗ quan tài bằng đá.

Chỉ là lúc này quan tài đã bị mở ra.

Bên trong có một bộ hài cốt, Diệp Thu đứng trước quan tài, nhìn vào hài cốt, từ xương cốt có thể thấy đây là hài cốt của một người đàn ông.

Có thể nhìn thấy hài cốt của một người chết bình thường trong một ngôi mộ lớn, quả thực không dễ dàng.

Hầu như nơi nào cũng là Tống tử ngàn năm.

“Là gia huynh!” Đúng lúc này, Diệp Thu thấy công chúa Bắc Ngụy xuất hiện bên cạnh, chắc chắn cô ta biết Diệp Thu đã đến, nên đích thân ra đón tiếp.

Nhìn vào hài cốt trước mắt, trong mắt công chúa Bắc Ngụy lộ vẻ đau thương.

“Năm đó gia huynh vốn có thể giữ lại linh hồn và thi thể, chờ đợi phục sinh, nhưng huynh ấy lại nhường cơ hội này cho ta, còn mình thì hồn phi phách tán.” Bên cạnh Diệp Thu, công chúa Bắc Ngụy quỳ xuống đất, dập đầu trước hài cốt trong quan tài, đau lòng khôn xiết.

“Tiểu Tam, đậy nắp quan tài lại.” Quan tài hẳn là do Hạo Thiên Chân hoặc con khỉ mở ra.

Diệp Thu bảo con khỉ đậy nắp quan tài lại, công chúa Bắc Ngụy nhìn Diệp Thu, trong mắt mang theo vẻ cảm kích.

Diệp Thu nhìn cô ta, tò mò hỏi: “Theo lý mà nói, hai người hoàn toàn có thể cùng sử dụng Thi Kiển Mẫu Thai để phục sinh, tại sao huynh trưởng của cô lại chết, thậm chí không trở thành âm binh?” Tất cả người của Bất Ngôn Kỵ đều giữ lại được thi thể, trở thành âm binh.

Duy chỉ có huynh trưởng của công chúa là hồn phi phách tán.

Diệp Thu tò mò hỏi.

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt công chúa Bắc Ngụy càng thêm bi thương, cô ta kể lại cho Diệp Thu nghe.

Chương 101

Thì ra, năm đó huynh trưởng của cô ta đã chuẩn bị phục sinh.

Tốn bao tâm tư, tìm được Thi Kiển Mẫu Thai vận chuyển đến đây, nhưng khi tiến hành nghi thức, họ mới biết.

Muốn sau khi chết, lợi dụng Thi Kiển Mẫu Thai để phục sinh, thì phải hy sinh huyết nhục và linh hồn của một người thân chí cốt để hiến tế.

Lúc đó công chúa và huynh trưởng đều sắp chết, vì trong lúc trốn tránh truy sát đã bị trọng thương.

Ý của công chúa là chuẩn bị hiến tế bản thân, để huynh trưởng có thể phục sinh.

Sau đó lợi dụng những bảo bối mà Bất Ngôn Kỵ đã tích góp được trong bao nhiêu năm bôn ba nam bắc trộm mộ để phục quốc.

Nhưng, trong lúc cô ta không biết, huynh trưởng của cô ta đã hiến tế chính mình.

Mãi đến khi công chúa chết đi, linh hồn được bảo tồn, nhục thân chờ phục sinh, Trương thừa tướng mới nói cho cô ta biết chuyện này.

Còn huynh trưởng của cô ta, thì linh hồn đã hoàn toàn tiêu tán.

Đó là cái giá phải trả khi sử dụng Thi Kiển Mẫu Thai.

"Thì ra là vậy." Diệp Thu nghe xong, trong lòng cũng có phần khâm phục vị huynh trưởng này.

Có thể nhường cơ hội phục sinh cho em gái mình, chắc chắn anh ta rất yêu thương cô em gái này.

Một người đáng kính trọng.

“Tiên sinh mời, bảo vật ta đã chuẩn bị xong cho ngài rồi.” Sau khi kể tâm sự với Diệp Thu, công chúa cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Thế là, cô ta mời Diệp Thu đến mộ thất để lấy bảo tàng.

“Không cần nữa, nể mặt huynh trưởng của cô, chuyện lần này bỏ qua.” Bản thân Diệp Thu không có hứng thú lớn với những bảo tàng này, chỉ là muốn tìm một số thứ có thể đổi lấy tích phân.

Nể mặt huynh trưởng của công chúa, anh thở dài, thôi bỏ đi.

Việc cấp bách bây giờ là tìm ra tung tích của tim thanh đồng thần thụ.

Chỉ cần tìm được, Diệp Thu có thể lập tức tiến hoá thành Trường Sinh Thể, thoát khỏi thể chất cương thi.

Đến lúc đó, tế bào cơ thể của anh sẽ hoàn toàn sống lại, ngoài việc trong cơ thể có tử khí, không thể ra ngoài ánh sáng mặt trời, Diệp Thu và một người sống không có gì khác biệt.

Nếu có, thì đó là anh mạnh hơn.

“Không cần nữa?” Công chúa Bắc Ngụy sững sờ, nhìn sâu vào Diệp Thu.

Người đàn ông này, càng ngày càng khiến cô ta không hiểu nổi.

Nói là người tốt, nhưng lại bá đạo, ngông cuồng cưỡng đoạt bảo tàng của cô ta.

Nói là người xấu, lại trọng tình trọng nghĩa, đối với người huynh trưởng đã khuất của cô ta lại dành sự tôn trọng lớn.

Thậm chí vì anh ấy mà không cần cả bảo vật.

Thật là một người kỳ lạ.

Nhưng chính người kỳ lạ như vậy, lại càng khiến công chúa tò mò.

“Nếu vậy, Ngọc nhi xin đa tạ tiên sinh.” “Ngọc nhi?” Diệp Thu lẩm bẩm một câu, cái tên này rất hợp với cô ta.

“Thiếp thân tên là Thác Bạt Ngọc, tiên sinh cũng có thể gọi ta là Nguyên Ngọc Nhi, đó là tên Thăng Long của ta.” Dòng họ Thác Bạt của Bắc Ngụy vốn là người Đường Ti, không phải người Thăng Long.

Nhưng thời gian kiến quốc của Bắc Ngụy không ngắn, nên huyết mạch của hoàng tộc sau khi lai tạp, cơ bản cũng không khác gì người Thăng Long.

Nền giáo dục họ tiếp nhận cũng là Tứ thư Ngũ kinh, theo phái Nho gia.

“Tôi tên Diệp Thu.” Thác Bạt Ngọc nhìn Diệp Thu, như muốn khắc ghi dung mạo và cái tên này vào sâu trong lòng.

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện.” Diệp Thu nghĩ một lát, Thác Bạt Ngọc ở đây ít nhất cũng hơn một nghìn năm, chắc hẳn đã nghe nói về tim của thanh đồng thần thụ.

Vì vậy anh định hỏi thử.

Thác Bạt Ngọc khẽ mở đôi môi hồng: “Diệp tiên sinh cứ hỏi, những gì Ngọc nhi biết, nhất định sẽ nói cho ngài.” Diệp Thu nói: “Cô từng nghe về tim của thanh đồng thần thụ chưa?” “Tim của thanh đồng thần thụ!” Thác Bạt Ngọc nghe thấy cái tên này, rõ ràng có chút kinh ngạc.

Thậm chí, Diệp Thu có thể cảm nhận được hồn thể của cô ta cũng có chút run rẩy.

Có hi vọng rồi!

Phản ứng này, chắc chắn cô ta biết.

“Cô biết?” Diệp Thu hỏi.

“Vâng.” Thác Bạt Ngọc gật đầu: “Tôi biết.

Nhưng... tiên sinh tại sao lại tìm tim của thanh đồng thần thụ?” Sắc mặt Thác Bạt Ngọc có chút phức tạp, nếu Diệp Thu không thực sự cần thứ này, cô ta quyết định khuyên anh ta từ bỏ là tốt nhất.

Bởi vì tim của thanh đồng thần thụ, về cơ bản là không thể lấy được.

“Tôi tự nhiên có việc cần dùng, cô chỉ cần nói cho tôi biết nó ở đâu là được.” Diệp Thu không nói rõ nguyên nhân.

Thác Bạt Ngọc nghĩ một lát, rồi thở dài, qua chuyện vừa rồi, cô ta cảm thấy Diệp Thu là người không tệ.

Nếu không có chuyện vừa rồi, Thác Bạt Ngọc tuyệt đối sẽ không nói cho Diệp Thu biết chuyện liên quan đến tim của thanh đồng thần thụ.

Diệp Thu cũng không biết, một hành động vô tâm của mình đã đổi lại một tin tức tốt.

Trong mắt cô ta có chút sợ hãi, kể ra những gì mình biết: “Ngọc nhi cảm thấy, nếu tiên sinh không thực sự cần tim của thanh đồng thần thụ, thì không nên đi tìm nữa, vì căn bản không thể lấy được nó đâu.” “Ồ?

Nói nghe xem.” Diệp Thu tò mò, rốt cuộc là nơi nào, mà có thể khiến cả Thác Bạt Ngọc cũng phải sợ hãi.

“Nghìn năm trước, khi ta đến nơi này, tim của thanh đồng thần thụ vốn nằm trong cây thần.” “Nhưng không lâu sau, có một người đến, lấy đi tim của thanh đồng thần thụ, người đó rất đáng sợ, không ai

nhìn thấy được dung mạo.” “Chỉ biết rằng, người đó dường như là một kẻ hung ác trốn thoát từ âm phủ địa phủ, lấy thần vật như tim của thanh đồng thần thụ để chữa thương.” “Năm đó, Chúc Cửu Âm là thánh thú bảo vệ thanh đồng thần thụ, nhưng khi Chúc Cửu Âm nhìn thấy người đó, đã sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, không dám giao chiến.” “Sau đó, người đó lấy đi tim của thanh đồng thần thụ, nghe nói đã đi vào nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh.” “Những gì ta biết, chỉ có bấy nhiêu thôi.” Thác Bạt Ngọc kể hết những gì mình biết cho Diệp Thu.

Có lẽ ấn tượng mà người đó để lại năm đó quá kinh khủng, đến mức bây giờ cô ta vẫn không thể quên.

“Một kẻ hung ác nghi là trốn thoát từ âm phủ địa phủ?” Nhưng Diệp Thu nghe xong lại nhíu chặt mày.

Bởi vì, anh có thể xác định, thế giới này căn bản không có âm phủ địa phủ.

Địa ngục thì có, đó là một sự tồn tại giống như không gian song song.

Vô cùng bí ẩn.

Nếu thật sự là vậy, thì kẻ hung ác mà Thác Bạt Ngọc nói, hẳn là đến từ địa ngục.

“Nơi sâu trong mê quật Tần Lĩnh?” “Cô có biết nơi đó ở đâu không?” Tám trăm dặm Tần Xuyên.

Mê quật Tần Lĩnh không biết lớn đến đâu.

Nơi sâu nhất ở đâu, Diệp Thu hoàn toàn không biết.

Thác Bạt Ngọc nghe vậy cũng lắc đầu.

Cô ta chỉ biết người đó ở nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh,

nhưng cũng không biết nơi sâu nhất ở đâu.

Bởi vì sau khi chết, trong suốt một nghìn năm cô ta chưa từng rời khỏi khu vực này.

"Được rồi, cảm ơn công chúa về thông tin này, để báo đáp, tôi có thể đồng ý với cô một việc, khi nào nghĩ ra, cứ đến tìm tôi." May mà hôm nay đến tìm Thác Bạt Ngọc lấy bảo bối, nếu không Diệp Thu ước chừng cũng không tìm ra được tung tích của tim thanh đồng thần thụ.

"Thật sao?" Thác Bạt Ngọc mừng rỡ, có thể nhận được một lời hứa của Diệp Thu.

Đối với cô ta, đây thực sự là một bất ngờ lớn.

"Lời của Diệp mỗ, vĩnh viễn có giá trị." Diệp Thu cười nhạt, sau đó cáo từ cô ta, trở về địa cung.

Chờ Lý Thuần Phong trở về, hỏi xem ông ta có biết nơi sâu nhất của Tần Lĩnh ở đâu không.

"Lão già đó cũng không biết đi đâu, bao nhiêu ngày rồi không về." Lý Thuần Phong ra ngoài cả chục ngày rồi, Diệp Thu không biết ông ta đi làm gì, lâu như vậy chưa về. ...

Trong Tần Lĩnh, bây giờ là ban ngày, lúc mặt trời chiếu gay gắt.

Lý Thuần Phong tìm một sơn động, ban ngày ông ta trốn trong bóng tối sâu nhất của sơn động để nghỉ ngơi, đợi đến đêm mới ra ngoài quan sát thiên tượng, chứng thực những kiến thức đã lĩnh ngộ được.

Đang lúc nghỉ ngơi, đột nhiên ông ta nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài sơn động.

"Lão Hồ.

Tại sao chúng ta phải đồng ý giúp cô ta tìm bảo tàng chứ, hai anh em mình xui xẻo quá đi.” “Xui xẻo?

Chương 102

Xui xẻo thì trách ai?

Không phải tại cái thằng béo nhà cậu, làm thua sạch tiền, cứ đòi đến Quan Trung thu mua đồ cổ, kết quả thì hay rồi đấy, không về được nữa." "Còn nữa, bây giờ hai anh em mình đều dính lời nguyền của tộc Quỷ Động, nếu không tìm được Mục Trần Châu, đến bốn mươi tuổi cũng không sống nổi." "Sao lại trách tôi được, Bàn gia tôi cũng là muốn kiếm thêm chút tiền thôi mà, không phải cô Dương cũng đi cùng sao." "Hai chuyện khác nhau, đừng lôi tôi vào, không phải tôi gọi hai người đi, tiền bán đồ cổ mà Thu gia cho, bị cậu làm thua sạch, trách ai." "Cô Dương nói không đúng rồi, tôi với lão Hồ bị Nữ vương Tinh Tuyệt nguyền rủa, không phải cũng là giúp cô sao." "Đó không phải giúp tôi, tôi đã trả tiền cho các anh rồi." "..." "Được rồi, hai người đừng cãi nữa, bây giờ chúng ta phải hợp tác, thoát khỏi đám người kia mới được." Nghe âm thanh bên ngoài, có không ít người.

Lý Thuần Phong biết, mục đích của đám người này vào Tần Lĩnh chỉ có một.

"Lại là đám trộm mộ, không biết tên nào sắp xui xẻo đây." Lắc đầu, trong lòng ông ta mặc niệm cho kẻ sắp bị trộm mộ, dù sao cũng không liên quan đến mình. ...

Trong Tần Lĩnh, một đội ngũ gần hai mươi người đang tiến sâu vào trong núi rừng.

Nếu Diệp Thu ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc.

Bởi vì, trong số những người này, có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, và Tuyết Lỵ Dương mà anh quen biết.

Ngoài ba người họ, còn có một đám đàn ông ăn mặc như nông dân,

chỉ là trên mặt họ đều mang một vẻ hung tợn.

Rõ ràng, đây không phải là những người dễ đối phó.

Ngoài ra, còn có một người đàn ông gầy gò, mặt nhọn miệng khỉ, trong miệng còn gắn một chiếc răng vàng.

Tên là Đại Kim Nha, bạn thân của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Này Hồ Bát Nhất, anh thật sự là Mạc Kim Giáo Úy à?" Cả đoàn người đi trong rừng, đang hướng đến miếu Ngư Cốt.

Bởi vì ở miếu Ngư Cốt, nghe đồn có một ngôi mộ cổ.

Trong mộ, toàn là bảo bối.

Một người đàn ông đầu trọc tên Mã Đại Đảm, vừa đi vừa tò mò hỏi Hồ Bát Nhất.

"Đương nhiên rồi, tôi với lão Hồ đây, là truyền nhân chính hiệu của Mạc Kim Giáo Úy, lão Mã cứ chờ xem, đến nơi, hai chúng tôi bảo đảm tìm được bảo bối cho các anh." Hồ Bát Nhất chưa kịp nói, Vương Bàn Tử đã bắt đầu khoác lác.

Không khoác lác không được.

Nếu không khoác lác, e là hai người họ sẽ bị đám du côn này giết chết.

"Không sai không sai, Mã gia ngài cứ chờ xem, Hồ gia và Bàn gia nhà tôi, tuyệt đối là người có tay nghề chính hiệu, sống bằng bản lĩnh, tin chúng tôi, chắc chắn không sai." Đại Kim Nha lập tức tiếp lời, bắt đầu lừa gạt Mã Đại Đảm.

Nghe hai người nói vậy, Mã Đại Đảm gật đầu, dường như đã tin.

Đối với lần vào mộ thất dưới miếu Ngư Cốt này, dường như ông ta càng thêm tự tin.

“Đại ca, đừng nói nhảm với chúng, bây giờ khoác lác cho hay, lát nữa đến nơi, nếu không có bản lĩnh gì, xem tôi không cho nổ chết chúng.” Đệ tử của Mã Đại Đảm, một tên trông ngốc nghếch, tên là Lão Tam.

Đối với mấy người Hồ Bát Nhất, hắn ta không có chút ấn tượng tốt nào.

Chủ yếu là trước khi vào Tần Lĩnh, hắn ta đã có một trận rượt đuổi với Hồ Bát Nhất trong thôn, Lão Tam bị Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đánh cho một trận, bây giờ trên người vẫn còn đau nhức.

Trên người hắn ta, treo đầy bom tự chế.

Lão Tam tự xưng là chuyên gia phá bom, rất giỏi về thuốc nổ.

“Ừ, lát nữa xuống mộ, mấy anh em, đều phải canh chừng kỹ mấy tên này cho tôi.” Mã Đại Đảm gật đầu, sau đó không nói nhiều nữa, dẫn đường đi về phía miếu Ngư Cốt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha mấy người đi theo sau.

Lúc này, mấy người Hồ Bát Nhất đang lẩm bẩm, trông có vẻ như đang cãi nhau.

Bàn Tử mặt mày thiểu não: “Lão Hồ, sao anh em mình lại xui xẻo thế này.

Đang yên đang lành ở kinh thành hưởng phúc không sướng sao, cứ phải đến Quan Trung buôn đồ cổ.” “Suốt quãng đường, Bàn gia tôi cứ ngỡ là toi đời rồi.” “Không chỉ bị mấy thằng ngốc này lừa gạt, uy hiếp, suýt nữa chết trong miệng con Thiết Đầu Long Vương, ai.” Mấy ngày trước khi mới đến, nhóm của Bàn Tử đã gặp phải Thiết Đầu Long Vương ở sông Hoàng Hà.

Suýt chút nữa bị con quái vật đó ăn thịt.

May mà Hồ Bát Nhất đủ liều, trực tiếp nhảy xuống sông, sau một hồi vật lộn, dùng lao xiên cá trên thuyền giết chết con Thiết Đầu Long Vương.

Sau đó lại bị nhóm của Mã Đại Đảm gài bẫy khi đi thu mua đồ cổ trong thôn.

Suýt chút nữa bị giết.

Nhắc đến chuyện này, Hồ Bát Nhất dường như tức giận: "Thằng béo chết tiệt, trách ai chứ, lúc từ thành cổ Tinh Tuyệt về, Thu gia cho chúng ta mấy món bảo bối." "Những món đó bán được hơn hai mươi triệu, tôi bảo mua nhà thì cậu không chịu, cứ đòi đi đầu tư, kết quả là mất sạch vào cổ phiếu." "Không biết gì thì chơi cổ phiếu làm quái gì, nếu không phải hết tiền, anh em mình có phải đến cái nơi khỉ ho cò gáy này buôn đồ cổ không?" Trước đó khi rời khỏi thành cổ Tinh Tuyệt, Diệp Thu đã từng cho hai người họ một số đồ cổ.

Mang về, qua tay Đại Kim Nha tiêu thụ, kiếm được hai mươi triệu.

Đối với hai người, đó là một khoản tiền khổng lồ.

Hồ Bát Nhất vốn định dùng số tiền này mua một căn nhà lớn ở kinh thành, để hai anh em ở.

Nhưng không ngờ, Bàn Tử quen một người làm tài chính, đối phương nói với cậu ta, có hai mươi triệu đó, nếu đầu tư vào cổ phiếu, nhiều nhất một tháng có thể kiếm được ba mươi phần trăm.

Bàn Tử là một kẻ ham tiền, người kia lại là bạn nối khố, nên rất tin tưởng.

Thế là, cậu ta bàn với Hồ Bát Nhất, đem toàn bộ số tiền đầu tư theo lời của người bạn.

Có thể do vận khí quá kém, vừa mới đổ tiền vào thì gặp lúc thị

trường chứng khoán sụp đổ.

Toàn bộ số tiền đều bị kẹt cứng không rút ra được.

Trong chốc lát, hai anh em từ triệu phú lại biến thành những kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Không còn cách nào khác, vì cuộc sống, hai anh em chỉ có thể làm lại nghề cũ, lăn lộn ở Phan Gia Viên, buôn bán chút đồ kiếm tiền.

Đúng lúc đó, Mã Đại Đảm cử Lý Xuân đến Phan Gia Viên ở kinh thành để bán đồ cổ đào được.

Gặp được hai người Hồ Bát Nhất.

Sau một hồi trò chuyện, biết nhà Lý Xuân có đồ tốt, thế là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, cùng với Đại Kim Nha ba người, cùng nhau đến Quan Trung, đến nhà Lý Xuân thu mua bảo bối.

Nào ngờ, lại rơi vào cái bẫy mà Mã Đại Đảm đã giăng sẵn.

Hắn ta định chơi trò ăn đen, giết chết ba người Hồ Bát Nhất, sau đó nuốt trọn số tiền mặt họ mang theo.

Kinh doanh mua bán bảo bối trong mộ này, đều dùng tiền mặt.

Sau một hồi giằng co với nhóm của Mã Đại Đảm, cuối cùng họ bị bắt.

Sau đó, Hồ Bát Nhất gặp được Tuyết Lỵ Dương cũng đang ở Tần Lĩnh.

Hỏi ra mới biết, Tuyết Lỵ Dương đến đây để tìm Mục Trần Châu.

Ở nhà khách, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra mình đã dính lời nguyền của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Điều này khiến hai người họ tức chết đi được.

Cảm thấy mình quá xui xẻo, năm nay không thuận lợi.

Tiền mất, lại còn dính lời nguyền.

Nếu không tìm được Mục Trần Châu, có lẽ đến bốn mươi tuổi cũng không sống nổi.

"Cô Dương à, lần này hai anh em tôi bị cô hại thảm rồi, đi cùng cô một chuyến đến thành cổ Tinh Tuyệt, giờ bị nguyền rủa rồi." Vương Bàn Tử cảm thấy oan ức, mọi chuyện đều có liên quan lớn đến Tuyết Lỵ Dương.

"Bàn Tử, trước khi chúng ta đến thành cổ Tinh Tuyệt, tôi đã nhắc nhở các anh, có thể sẽ có nguy hiểm, các anh không quan tâm hậu quả, chỉ cần đưa tiền là đi." "Sao?

Bây giờ bắt đầu oán trách?" "Lúc nhận tiền, bộ mặt của anh đâu có như vậy." Tuyết Lỵ Dương cười lạnh, không cho Bàn Tử và Hồ Bát Nhất sắc mặt tốt.

Hai tên ngốc này, trong mắt cô quả thực là kỳ quái.

Mấy chục triệu mà có thể tùy tiện tin một người, đổ hết vào thị trường chứng khoán mà mình không hiểu.

Đúng là ngốc đến đáng thương.

Ba người đàn ông to lớn, bị một đám dân quê gài bẫy xoay như chong chóng, thật đáng cười.

"Này này này.

Lời này Bàn gia tôi không thích nghe đâu!" Bàn Tử không phục, định cãi lại.

Nhưng lại bị Hồ Bát Nhất ngắt lời: "Được rồi, hai người nói ít đi vài câu, phía trước là miếu Ngư Cốt rồi, lát nữa vào trong rồi tính." Đi một lúc lâu, cuối cùng họ cũng đến trước một ngôi miếu đổ nát trong núi.

Đây chính là miếu Ngư Cốt.

Tương truyền, bên dưới miếu Ngư Cốt có một ngôi mộ lớn.

Nhưng xuống mộ thế nào, đám người Mã Đại Đảm không hiểu, cũng không biết làm.

Vì vậy nghe nói Hồ Bát Nhất là Mạc Kim Giáo Úy, chuyên trộm mộ, mới giữ lại mạng cho họ.

Chương 103

Đến miếu Ngư Cốt, Hồ Bát Nhất nhanh chóng tìm được một lối vào, ở bên dưới tượng thần trong miếu.

“Ở đây, vào đi.” “Mấy người xuống trước đi.” Áp dụng Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Hồ Bát Nhất nhìn một vòng trong miếu Ngư Cốt, liền khẳng định bên dưới chắc chắn có mộ lớn.

Tìm được lối vào thành công, Mã Đại Đảm rõ ràng đã tin tưởng bản lĩnh của anh ta hơn nhiều.

“Được, tôi xuống trước.” Biết Mã Đại Đảm không tin tưởng mình, Hồ Bát Nhất cũng không tức giận, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, sau đó nhảy xuống từ lối vào.

“Soạt soạt soạt.” “Mẹ kiếp.” Không ngờ bên dưới là một con dốc, Hồ Bát Nhất trực tiếp trượt xuống theo con dốc.

Đá trên dốc cấn vào mông đau điếng, anh ta nhe răng trợn mắt, nhưng không thể dừng lại được.

“Lão Hồ?

Sao thế, Bàn gia đến đây.” Nghe tiếng kinh hô của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, nhảy xuống theo.

Sau đó, cậu ta cũng bắt đầu la hét thảm thiết.

“A.” Hồ Bát Nhất là trượt xuống, nhưng Bàn Tử vì nhảy vội quá, nên trực tiếp lăn xuống.

Thảm hơn Hồ Bát Nhất nhiều.

“Sao vậy?

Tình hình gì thế?” Tiếng la hét của hai người khiến nhóm Mã Đại

Đảm ở trên có chút không hiểu.

Chẳng lẽ bên dưới có thứ gì?

“Mày cũng xuống đi.” Mã Đại Đảm uy hiếp Đại Kim Nha cũng nhảy xuống, để thăm dò thêm.

“Mã gia, cái thân nhỏ bé của tôi, không xuống có được không ạ?” Đại Kim Nha có chút không dám xuống.

Chuyện đổ đấu hạ mộ này, đây thực sự là lần đầu tiên của ông ta.

Thật sự rất sợ.

“Nếu mày không xuống, lão tử cho nổ chết mày.” Lão Tam trừng mắt hung hãn, lấy một quả bom tự chế từ trong túi ra uy hiếp.

“Đừng đừng đừng, tôi xuống, tôi xuống.” Đại Kim Nha lập tức hết cứng, lập tức sợ hãi.

Nhắm mắt làm liều, ông ta nhắm mắt nhảy xuống.

“A...!” Sau đó, giống như Bàn Tử, ông ta lăn xuống theo con dốc.

“Tình hình gì thế?

Ba tên đó không phải bị ngã chết rồi chứ?” “Bên dưới nguy hiểm vậy sao?

Đại ca, chúng ta có cần xuống xem không?” “Đại ca, bên dưới chẳng thấy gì cả, làm sao bây giờ?” Ba người nhảy xuống đều la hét thảm thiết, nhóm của Mã Đại Đảm có chút ngơ ngác.

Bên dưới quá tối, không nhìn thấy gì, hoàn toàn không biết tình hình.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đám người này, thật sự không còn gì để nói.

Lũ ngốc này mà có thể xoay ba người Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử như chong chóng sao?

“Các ngươi ngốc à?

Không biết lấy đèn pin ra soi sao?” Nói xong, Tuyết Lỵ Dương nhìn Lão Tam, trên người cô chỉ có một ít dây thừng, cùng với chiếc ô kim cương gia truyền, và một ít thuốc men, thực phẩm cấp cứu.

Những thứ khác đều ở trên người Lão Tam.

“Đúng ha, cô Dương nói không sai, sao mình lại ngốc thế nhỉ.” Nghe vậy, Lão Tam lập tức vỗ đầu.

Đối với Tuyết Lỵ Dương, thái độ của nhóm Mã Đại Đảm rất hòa nhã.

Bởi vì Tuyết Lỵ Dương xinh đẹp, trên người lại có khí chất cao ngạo.

Quan trọng nhất là thân thủ đặc biệt tốt, đã cứu Lão Tam một lần.

Người phụ nữ như vậy, cả đời Mã Đại Đảm chưa từng gặp.

“Cô Dương, cho cô đèn pin.” Lão Tam lấy đèn pin ra, đưa cho Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu ngao ngán, sau đó bật đèn pin, nhìn rõ tình hình bên dưới, là một đoạn đường dốc.

Trên dốc có đá vụn.

Chẳng trách ba người Hồ Bát Nhất kêu thảm như vậy.

Chắc là bị đá vụn cấn vào người.

“Dây thừng.” “Đây đây đây.” Lão Tam lấy dây thừng ra, không cần nói cũng biết phải làm gì.

Tìm một chỗ cố định dây thừng, cả nhóm bám vào dây thừng đi xuống.

“Ối giời ơi.

Đau chết Bàn gia rồi!" "Bàn gia à, tôi cũng đau lắm, cảm giác như xương sắp gãy rồi." Sau khi xuống, Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đau đớn nằm trên đất rên rỉ.

Còn Hồ Bát Nhất thì lặng lẽ ngồi một bên, xoa mông.

"Phụt." Tuyết Lỵ Dương không nhịn được mà bật cười.

Ba người này đúng là quá thảm.

"Ha ha." "Mạc Kim Giáo Úy à, tôi thấy ba người các anh là đồ bỏ đi." "..." "Cô Dương lợi hại." "Ba thằng ngốc, không bằng cô Dương." Lão Tam và Lý Xuân cùng những người khác, không chút kiêng dè mà cười ha hả, chế nhạo ba người họ.

Điều này khiến ba người Hồ Bát Nhất tức muốn hộc máu.

Vừa mới xuống mộ đã mất mặt, ai mà không tức giận.

"Anh đây chỉ là nhất thời không chú ý, mấy thằng ngốc này cứ chờ đấy, lát nữa có lúc phải cầu xin anh em mình, hừ!" Bàn Tử lẩm bẩm không phục.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người bắt đầu khám phá tình hình bên dưới.

"Nơi này lớn thật, lão Hồ mau nhìn kìa, có một cái đỉnh lớn, bằng đồng xanh, chắc chắn rất có giá trị." Trong sơn động dưới lòng đất quanh co khúc khuỷu, cả nhóm nhanh chóng nhìn thấy một cái đỉnh đồng xanh khổng lồ, đổ ngã bên cạnh.

Vừa nghe có giá trị, Mã Đại Đảm và những người khác lập tức phấn chấn.

"Tất cả đừng động vào, đó là của tao." Lão Tam đến trước cái đỉnh đồng, cố gắng di chuyển nó.

Nhưng cái đỉnh quá nặng, căn bản không di chuyển được.

Lão Tam lo lắng: "Đại ca, làm sao bây giờ, không nhấc nổi." Mã Đại Đảm không nói gì, nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, hỏi: "Cô Dương, thứ này có giá trị không?" Nếu có giá trị, thì dù thế nào cũng phải mang nó ra ngoài.

Tuyết Lỵ Dương thản nhiên nói: "Có giá trị, nhưng dù có mang ra ngoài, e là cũng không bán được, vì giao dịch đồ đồng sẽ bị đi tù." "Đồ vô dụng, không cần nữa, đi, tìm thứ khác đi." Vừa nghe không bán được, còn phải đi tù.

Mã Đại Đảm lập tức mất hứng thú.

Lão Tam và những người khác cũng lắc đầu, cả nhóm tiếp tục đi xuống khám phá.

"Nơi này cảm giác giống như một mê cung vậy, đường đi phức tạp, không biết nên đi đường nào." "Này, sao tôi có cảm giác nơi này, chúng ta đã đi qua rồi." "Tôi cũng có cảm giác này." "Lão Nhị, đánh dấu ở ngã rẽ này đi." "Vâng." Đi một lúc lâu, cả nhóm luôn cảm thấy như đang đi vòng quanh tại chỗ, đi nửa ngày lại quay về cùng một ngã rẽ.

Lão Nhị đánh một dấu ở ngã rẽ.

Lại đi thêm mười mấy phút.

Đến ngã rẽ, quả nhiên thấy dấu mà Lão Nhị đã làm.

Quả nhiên, họ vẫn luôn đi vòng quanh tại chỗ, không hề đi xa hơn chút nào.

"Làm sao bây giờ?" "Đại ca, làm sao đây?" "Hỏi tôi, tôi biết hỏi ai, Hồ Bát Nhất, không phải mày là Mạc Kim Giáo Úy sao, tiếp theo đi thế nào, nghe lời mày." Mã Đại Đảm là một nông dân, ngoài sự liều lĩnh ra, không biết gì cả.

"Hê, cuối cùng, không phải vẫn phải dựa vào anh em mình sao."

Bàn Tử đắc ý cười, thúc giục lão Hồ mau ra tay.

Trước đó hai người đã mất mặt, khiến họ rất khó chịu.

Bây giờ có cơ hội lấy lại thể diện, Hồ Bát Nhất sao có thể bỏ qua.

Anh ta lấy la bàn gia truyền từ trong ba lô ra, miệng bắt đầu lẩm nhẩm.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trùng quan." Tầm Long Quyết trong Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật có thể nhanh chóng tìm ra con đường đúng.

Hồ Bát Nhất đo đạc một lúc, sau đó chỉ về một hướng.

"Đi bên này." Đi theo hướng của Hồ Bát Nhất, quả nhiên đi một lúc lâu cũng không quay lại ngã rẽ cũ.

Lão Tam, Mã Đại Đảm và những người khác cũng phần nào công nhận bản lĩnh của anh ta.

Chương 104

“Thấy chưa, vào trong mộ thất rồi thì phải xem anh em tôi đây.” “A, phải cung phụng anh em tôi mới được.” Lấy lại được thể diện, Bàn Tử lại bắt đầu vênh váo.

“Bớt nói nhảm đi, đi mau, không thì lão tử cho nổ chết bây giờ.” Thế nhưng, Lão Tam cầm quả bom tự chế trong tay, u ám uy hiếp, khiến Bàn Tử thầm chửi mẹ trong lòng.

“Một lũ dân đen thô lỗ.” Hắn lẩm bẩm trong lòng, thầm nghĩ có cơ hội sẽ cho lũ này biết tay Bàn gia.

Đang đi, bỗng nhiên Bàn Tử không để ý dưới chân, trực tiếp rơi vào một cái hố.

“Ái da!” Phịch một tiếng.

Mặt đất dưới chân Bàn Tử nứt ra, hắn rơi thẳng xuống.

“Lão Hồ cứu tôi.” Giây phút quan trọng, Bàn Tử kinh hãi hét lớn, Hồ Bát Nhất muốn tóm lấy nhưng đã muộn.

Bàn Tử đã ngã xuống.

“Ôi!

Đau chết Bàn gia rồi.” May mà cái hố không sâu, cao nhất cũng chỉ khoảng hai mét.

“Ngọa tào.” Đợi Bàn Tử hoàn hồn, hắn lại thấy trước mặt mình có một người.

Hắn giật nảy mình, nhìn kỹ lại thì đó là một bộ xương khô mặc đạo bào.

“Lão Hồ mau nhìn, có người chết.” Bàn Tử hét lên trên.

“Bàn Tử đừng động, tôi xuống ngay.” Hồ Bát Nhất lấy dây thừng ra, để Mã Đại Đảm và những người khác kéo, rồi trượt xuống.

Bật đèn pin, Hồ Bát Nhất nhìn bộ xương mặc đạo bào.

“Nhìn trang bị trên người, chắc cũng là đồng nghiệp của chúng ta.” Xung quanh bộ xương có ba lô và trang bị vương vãi, đều là đồ dùng trộm mộ.

Khỏi phải nói, người chết ở đây chắc chắn là đồng nghiệp.

“Xem trên người có bảo bối gì không.” Bàn Tử bây giờ nghèo đến mờ mắt, muốn mò bảo bối từ trên người đồng nghiệp đã chết.

Hồ Bát Nhất vừa định ngăn lại, dù sao cũng là thi thể của tiền bối trong nghề, làm vậy là đại bất kính.

Nhưng Bàn Tử bỗng kinh hô, rồi hạ giọng nói: “Lão Hồ, có.” “Có gì?” Hồ Bát Nhất ngạc nhiên, liền thấy Bàn Tử mò ra một miếng ngọc bội từ trên người bộ xương.

Còn có một cái mâm nhỏ bằng vàng ròng, chỉ là nó đã nứt ra, bị hỏng.

“Chết tiệt, vàng ròng, ít nhất cũng phải nặng hai cân, Lão Hồ, phát tài rồi.” Ước lượng trọng lượng cái mâm vàng trong tay, miệng Vương Bàn Tử cười toe toét đến mang tai.

Hồ Bát Nhất cũng ngẩn người, không ngờ thật sự có thu hoạch.

Tuy cảm thấy lấy đồ của tiền bối đồng nghiệp là không tử tế.

Nhưng bây giờ hai người họ quá nghèo, một cái mâm vàng nặng hai cân, đáng giá lắm đấy.

“Cất đi.” Cuối cùng hai người bỏ cái mâm vàng vào ba lô, còn dùng đồ bọc lại để đám Mã Đại Đảm không phát hiện.

“Xem ngọc bội này, có một mùi hương, hắc... thơm thật.” Cất

mâm vàng xong, Vương Bàn Tử nghiên cứu miếng ngọc bội còn lại.

Ngọc bội điêu khắc tinh xảo, trên đó tỏa ra một mùi hương dễ chịu.

Ngửi mùi hương này, cứ như đang ôm một mỹ nữ trong lòng, ngửi mùi nước hoa trên người cô ấy vậy.

Khiến Bàn Tử cảm thấy có chút say sưa.

"Chắc là Văn hương ngọc trong truyền thuyết, đồ tốt, cất đi." Bàn Tử nghe là đồ tốt, lập tức cất Văn hương ngọc đi.

"Xem còn gì khác không." Với tính cách vắt cổ chày ra nước, Bàn Tử lại bắt đầu lục lọi trên bộ xương.

"Mạc Kim Phù!" Sau đó, hắn phát hiện một cái Mạc Kim Phù trên người bộ xương.

"Hắc hắc...

Lão Hồ, từ nay về sau, Bàn gia tôi cũng có Mạc Kim Phù, chúng ta cũng là Mạc Kim Giáo Úy chân chính rồi." Hồ Bát Nhất có Mạc Kim Phù, Bàn Tử biết Tuyết Lỵ Dương cũng có.

Chỉ có hắn là không.

Giờ thì tốt rồi, hắn cũng có.

Vậy từ nay về sau, Bàn gia cũng thuộc về Mạc Kim Giáo Úy.

"Chúc mừng Bàn Tử, gia nhập thành công vào nghề Mạc Kim Giáo Úy, ha ha." "Đồng hỷ đồng hỷ, có Bàn gia gia nhập, ngành Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta, tất sẽ được tôi phát dương quang đại, ha ha." Hai người cười hắc hắc, Mã Đại Đảm và những người khác ở trên bắt đầu thúc giục: "Hai người phát hiện gì thế?

Có bảo bối không?" "Đi thôi, lên trước đã." Hai người thuận theo dây thừng trèo lên, Mã Đại Đảm và những người khác lập tức vây lại

hỏi dưới đó có bảo bối không.

Khi biết chẳng có gì ngoài một bộ xương người chết, họ cũng không nghi ngờ.

“Mùi gì mà thơm thế nhỉ.” Lão Tam khịt mũi, lẩm bẩm một câu kỳ lạ.

Bàn Tử hơi hoảng, may mà đối phương không hỏi tiếp.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, có Hồ Bát Nhất dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đi ra khỏi một đoạn hang động như mê cung.

Phía trước thoáng đãng hơn, nhưng vẫn là hang động.

Chỉ là rộng rãi hơn lúc nãy rất nhiều.

“Ặc... sao tôi cứ thấy hai bên có gì đó không ổn nhỉ.” Xung quanh tối đen, dưới ánh đèn pin cực mạnh, không khí âm u.

Mọi người dường như nghe thấy những âm thanh kỳ lạ.

Lý Xuân nhát gan, cứ trốn giữa đám đông, run lẩy bẩy.

Mã Đại Đảm hừ lạnh, đá một cái, nói: “Có gì mà không ổn, chẳng lẽ có ma à?” “Đúng vậy, Lý Xuân là đồ nhát gan, có ma thì lão tử cũng cho nổ chết.” Lão Tam khinh bỉ liếc Lý Xuân một cái.

Trong lòng thầm nghĩ nếu không phải lão già này có công, lần hạ mộ này tuyệt đối không mang theo.

Dù sao thêm một người, lúc lấy bảo bối lại phải chia thêm một phần.

“Không, các vị gia, tôi nhát gan, xin đừng dọa tôi.” “Vừa rồi, tôi hình như thấy lờ mờ một khuôn mặt người trên vách tường.” Đại Kim Nha vừa nói vừa chỉ về một hướng, ở đó có một cột đá, vừa rồi hình như ông ta thấy một khuôn mặt người trên đó.

Mọi người nhìn theo hướng ông ta chỉ, chỉ là một cột đá bình thường, chẳng có gì cả.

"Kim gia, chắc ông bị dọa đến sinh ảo giác rồi, trên tường sao mọc ra mặt người được chứ." Bàn Tử an ủi.

"Hy vọng vậy." Không ai để ý lời ông ta, đều cho rằng ông ta bị ảo giác, tiếp tục tiến lên.

Trên đường đi, cột đá xuất hiện ngày càng nhiều, âm u đáng sợ, trong bóng tối xung quanh, âm thanh kỳ lạ đó ngày càng rõ rệt.

Không chỉ Lý Xuân nghe thấy, mà tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Tiếng gì vậy?" "Cậu cũng nghe thấy à?" "Tôi còn tưởng mình nghe nhầm." "Không lẽ có ma thật à?" Mọi người có chút hoảng sợ, âm thanh đó khiến người ta có dự cảm không lành.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, bỗng có mấy người nghe thấy một tiếng động lạ.

Sau đó, "A...!" Người đi cuối cùng, một tên đàn em của Mã Đại Đảm, hét lên một tiếng thảm thiết.

Tất cả mọi người đột ngột quay đầu lại, phát hiện người đó đã biến mất.

"Hít...!" Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Cuối cùng cũng ý thức được, có lẽ sắp có chuyện rồi.

"Lão Cửu?" "Lão Cửu?" Mã Đại Đảm gọi tên người đó, nhưng không có bất kỳ hồi âm nào.

"Anh... anh... anh... anh cả, nhìn đằng kia." Bỗng nhiên, Mã Đại Đảm nhận ra Lý Xuân bên cạnh mình đang run lên bần bật.

Theo ánh mắt của ông ta, đèn pin của Mã Đại Đảm chiếu qua.

Sau đó, mắt hắn lập tức trợn trừng, vì trên cột đá bên tường, hắn nhìn thấy một khuôn mặt người.

“Mẹ ơi.” Lý Xuân hét lên một tiếng quái dị, suýt nữa dọa chết tất cả mọi người.

Sau đó, tất cả đều thấy, cái thứ giống như khuôn mặt người đó, đang ~động đậy.

Chương 105

"Ngọa tào!!!" "Gặp ma rồi!!!" "Có ma, mau... chạy thôi." Những người nhát gan, như Đại Kim Nha và Lý Xuân, đặc biệt là mấy tên đàn em của Mã Đại Đảm, lập tức kinh hãi hét lớn.

Hồ Bát Nhất và những người khác thì nhíu mày, khuôn mặt người xuất hiện quá quỷ dị.

Còn biết động nữa.

"Cái gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, lấy chiếc ô kim cương sau lưng ra cầm trong tay, phòng trường hợp bất trắc.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, cái thứ giống mặt người kia lại động đậy.

"Nhện, mẹ kiếp, con nhện to quá." Mọi người lúc này mới nhìn rõ, đâu phải mặt người, rõ ràng là một con nhện to hơn cả người.

Khuôn mặt người kia chỉ là hoa văn trên lưng nó.

"Chạy mau." "Nhanh chạy." Gặp phải nhện mặt người, cuối cùng họ cũng biết Lão Cửu biến mất như thế nào.

Chắc chắn đã bị nhện bắt đi rồi.

E là lành ít dữ nhiều.

Xung quanh, những con nhện lúc nhúc nghe thấy tiếng động, bắt đầu lao về phía mọi người.

Thì ra âm thanh quái dị họ nghe thấy lúc nãy, là tiếng nhện bò trên tường.

Số lượng nhện này quá nhiều, lại còn to lớn, căn bản không thể chống cự.

"Tất cả tránh ra, để tôi cho nổ chết chúng nó." Hồ Bát Nhất và

nhóm Mã Đại Đảm liều mạng bỏ chạy.

Lão Tam thì lấy bom từ trong túi ra, châm ngòi, đợi vài giây cho dây cháy chậm cháy.

Sau đó, ném thẳng quả bom vào bầy nhện phía sau.

"Ầm!" Giây tiếp theo.

Bom nổ, tiếng nổ dữ dội và chấn động khiến những người phía trước cảm thấy màng nhĩ sắp rách.

Nhưng điều tốt là, những con nhện đuổi theo sau đã bị nổ chết không ít.

Hơn nữa, chúng dường như có linh tính, thấy đồng loại chết, không dám đuổi theo nữa.

"Lão Tam, khá lắm!" "Tam ca, lợi hại." "Lão Tam, đỉnh thật." Một tay Lão Tam đã cứu tất cả mọi người, ai nấy vừa chạy vừa khen ngợi.

Được khen, Lão Tam đắc ý vô cùng, ngẩng đầu hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng hoảng, lũ nhện này có đến nữa, tôi cho nổ chết hết." Lần đầu tiên được nếm trải cảm giác được người khác khen ngợi, Lão Tam sướng không để đâu cho hết.

Dù đã mất một người anh em.

Nhưng đã hạ mộ thì phải chuẩn bị tâm lý sẽ chết.

Buồn bã là chắc chắn, nhưng bây giờ không phải lúc để buồn.

Giữ mạng mới là quan trọng.

"Dừng lại, phía trước còn nhiều hơn." Đại Kim Nha chạy nhanh nhất ở phía trước, bỗng dừng lại, vì phía trước ông ta, có đến hàng trăm con nhện đang chờ sẵn.

Trên người lũ nhện này tỏa ra mùi khó ngửi, hôi đến muốn nôn.

Mỗi con nhện đều to hơn người.

Hàng trăm con, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

“Để tôi.” Lão Tam lấy ra hai quả bom, châm lửa rồi ném thẳng đi.

“Ầm ầm.” Trong tiếng nổ dữ dội, nhện bị nổ bay tứ tung, những chất lỏng tanh hôi bắn ra xa, văng lên người mọi người.

“Đỉnh quá Lão Tam.” “Lão Tam, dũng mãnh!” Lại một lần nữa được khen, Lão Tam càng thêm đắc ý.

Hắn vừa định lấy thêm bom, cho nổ chết hết lũ nhện này.

Bỗng nhiên, Lão Tam cảm thấy bị thứ gì đó tóm lấy, rồi bay lên.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là một con nhện, không biết từ lúc nào đã bò lên đỉnh đầu, dùng tơ quấn lấy hắn rồi treo lên.

“Anh cả.” Nhìn cái miệng lớn của con nhện ngày càng gần, Lão Tam lập tức hoảng loạn.

Nếu bị treo lên, e là sẽ bị con nhện ăn thịt.

“Lão Tam!” Mã Đại Đảm phản ứng nhanh, rút ra một thanh đao dài, nhảy lên, chém đứt mạng nhện đang quấn lấy Lão Tam.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng lập tức giúp đỡ.

Lão Tam mà chết, không còn thuốc nổ thì đoạn đường tiếp theo sẽ rất khó đi.

“Phịch.” Lão Tam ngã xuống đất, Hồ Bát Nhất và mọi người lập tức kéo hắn lại, rồi dùng dao chém đứt tơ nhện trên người.

Cuối cùng cũng cứu được một mạng.

“Cảm ơn nhiều.” Lão Tam cảm kích nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

“Đều là anh em, không cần khách sáo.” Hồ Bát Nhất vỗ vai hắn, cười nói.

“Bớt nói nhảm đi, mau chạy, lũ nhện kia lại đến rồi.” Mã Đại Đảm quay đầu nhìn lại, nhện phía sau ngày càng nhiều, giống như giết không hết.

“Đi.” Hồ Bát Nhất cầm la bàn, vừa tính toán phương vị, vừa nhanh chóng dẫn đầu chạy đi.

Trên đường lại bị nhện bao vây, nhưng đều bị thuốc nổ của Lão Tam giải quyết.

Mọi người đi dọc theo mê cung, chẳng mấy chốc đã thấy một cánh cổng mộ.

“Có cổng mộ ở kia, chúng ta tìm thấy rồi.” Nhìn thấy cổng mộ, ai nấy đều vui mừng.

Hai bên cổng mộ có những pho tượng người được tạc bằng đá.

“Nhìn quy cách cổng mộ thất, chắc là thời Tây Chu.” Tuyết Lỵ Dương học thức uyên bác, gia đình có truyền thống trộm mộ, bản thân cũng là sinh viên ưu tú chuyên ngành khảo cổ, lập tức nhận ra.

Một ngôi mộ thời Tây Chu.

“Tây Chu?

Mẹ kiếp, vậy thì đồ bên trong chẳng phải là vô giá sao.” “Thật không?

Vậy còn chờ gì nữa, vào thẳng thôi.” “Ha ha...

Anh cả, chúng ta sắp phát tài rồi.” Nghe là mộ thời Tây Chu, Bàn Tử và Mã Đại Đảm lập tức mắt sáng như sao.

Như thể vô số châu báu đang vẫy gọi.

Mọi người lập tức tiến vào ngôi mộ Tây Chu.

Cổng mộ không đóng, mà đang mở.

“Kỳ lạ, nơi này như bị người ta cướp sạch vậy, chỉ còn lại vài cái hũ gốm thôi.” “Một ngôi mộ thời Tây Chu lớn thế này, mà chỉ có vài món đồ gốm?” “Không thể nào, tiếp tục tìm đi.” “Sao mộ thời Tây Chu lại nghèo thế này?

Dương tiểu thư, đồ gốm có đáng tiền không?” “Không đáng tiền, vô dụng.” Tiến vào ngôi mộ Tây Chu, không có nguy hiểm gì, mọi người nhanh chóng khám phá xong toàn bộ mộ thất.

Nhưng điều khiến Mã Đại Đảm và Bàn Tử khó chịu là, trong ngôi mộ thời Tây Chu này, chỉ còn lại đồ gốm.

Những thứ đáng giá khác, một món cũng không thấy.

Tất cả đều kêu trời, mộ thời Tây Chu sao lại nghèo thế này.

“Thảo, công cốc rồi!” “Ngôi mộ lớn trong truyền thuyết, sao lại nghèo thế này.” “Chẳng có gì cả.” Trong lúc mọi người đang thất vọng, Lý Xuân bỗng phát hiện một cánh cửa khác.

“Nhìn kìa, có một cánh cửa có thể đi ra, biết đâu sau khi ra ngoài, chúng ta lại phát hiện một ngôi mộ khác thì sao?” Trong mộ Tây Chu không phát hiện được bất cứ thứ gì đáng giá, Mã Đại Đảm và những người khác chửi rủa ầm ĩ, hỏi thăm mười tám đời tổ tông của chủ mộ.

Đúng là một tên quỷ nghèo.

Ngôi mộ này chính là mộ Huyết Thi Tây Chu của Uông Tàng Hải.

Mọi thứ đáng giá trong mộ đều đã bị Diệp Thu cướp sạch.

Không kiếm được bảo bối đáng giá trong mộ Tây Chu, Mã Đại Đảm và những người khác tự nhiên không cam tâm.

Lý Xuân đã phát hiện một cánh cổng mộ khác, biết đâu đi qua đó sẽ phát hiện ra những ngôi mộ lớn khác.

Thế là, mọi người lập tức đi qua cánh cổng, rồi phát hiện lại tiến vào những mê cung khác.

“Nơi này rốt cuộc rộng đến mức nào, Lão Hồ, sao tôi cứ cảm thấy nơi này còn đáng sợ hơn cả nơi có nhện lúc nãy.” Xung quanh tĩnh lặng.

Chương 106

Có lẽ do ám ảnh tâm lý, tất cả mọi người lúc này đều bất giác nâng cao cảnh giác.

Sợ có thứ gì đó đột nhiên xông ra.

"Nếu đột nhiên có một con quái vật to lớn xông ra, chẳng phải chúng ta đều toi đời sao?" Bàn Tử lẩm bẩm.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, ngậm cái miệng quạ của cậu lại." Ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tuyết Lỵ Dương đã được lĩnh giáo cái miệng quạ của Bàn Tử.

Cô trừng mắt nhìn hắn, bắt hắn im miệng.

Mã Đại Đảm và những người khác cũng ném cho hắn một cái nhìn không thiện cảm.

Lũ nhện kia đã khiến họ mất một người anh em, nếu lại xuất hiện một con quái vật lớn nữa, không biết có sống sót nổi không.

"Ồ?" Hồ Bát Nhất đang cầm la bàn bỗng khẽ "ồ" một tiếng, vì kim la bàn có chút bất thường.

Nó cứ chỉ về một hướng.

"Đi lối này." Gương mặt Hồ Bát Nhất lộ vẻ vui mừng.

Xảy ra tình huống này, chỉ có thể chứng tỏ la bàn đã cảm ứng được một loại từ trường thần bí nào đó.

Đã cảm ứng được từ trường, thì tự nhiên có mộ lớn tồn tại.

"Lão Hồ, phát hiện rồi à?

Thật sự có mộ lớn sao?" "Hồ Bát Nhất, anh phát hiện gì thế?" Vương Bàn Tử và Mã Đại Đảm đều mang vẻ mặt mong chờ, hai

người này đều mê tiền như nhau.

Hồ Bát Nhất gật đầu, đi theo hướng kim la bàn, dựa vào phương vị của Tầm Long Quyết chỉ về phía trước: "Nếu tôi đoán không lầm, phía trước chắc chắn có mộ lớn, mà không phải mộ lớn bình thường." "Thật không?" "Thật à?" "Hồ Bát Nhất, Lão Tam tôi thấy anh là người tốt, tôi tin anh." "Đúng vậy, trước đây tôi cứ nghĩ Hồ đại ca là kẻ lừa đảo, bây giờ tôi tin rồi." "Không sai." Trước khi hạ mộ, đám anh em của Mã Đại Đảm không hề tin tưởng Hồ Bát Nhất.

Nhưng trước đó anh đã dùng Tầm Long Quyết tìm mộ thất, dẫn họ thoát khỏi ổ nhện, cứu Lão Tam.

Mọi người đều vô cùng khâm phục anh.

Vì vậy, vừa nghe Hồ Bát Nhất lại tìm thấy một ngôi mộ lớn, họ lập tức phấn khích, nhao nhao bảo Hồ Bát Nhất dẫn đường, cùng nhau đi phát tài.

"Hừ, có gì ghê gớm đâu, anh cả của tôi mới là giỏi nhất." Thấy đám đàn em kính phục Hồ Bát Nhất như vậy, Mã Đại Đảm trong lòng không vui.

Nhưng không còn cách nào khác, hắn có biết gì đâu.

Bây giờ cũng phải dựa vào Hồ Bát Nhất để tìm mộ thất.

"Đi." Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thấy đám người Lão Tam thực ra cũng khá đáng yêu, tuy là một đám người hung dữ, nhưng lại chất phác.

Hồ Bát Nhất đi trước dẫn đường, mọi người đi theo sau.

Sau khi ra khỏi mộ Tây Chu, đi lòng vòng một hồi, họ nhanh chóng đến một hang động khổng lồ.

Đứng ở cửa hang, nhìn vào bên trong, có thác nước, sông ngầm,

bên cạnh sông ngầm mọc đầy thực vật.

"Lão Hồ... nhìn kìa!!!" Bỗng nhiên, Vương Bàn Tử nhìn về phía sâu trong hang động, trong bóng tối, nơi đó lờ mờ lộ ra bóng dáng của một công trình kiến trúc khổng lồ.

"Địa cung!" "Một ngôi mộ lớn." "Ngọa tào, to thật!" "Phát tài rồi?" Mã Đại Đảm và những người khác lập tức dùng đèn pin chiếu qua, quả nhiên ở đó có một công trình kiến trúc giống như cung điện, khí thế hùng vĩ, vô cùng to lớn.

Khỏi phải nói, chắc chắn là một ngôi mộ lớn.

Lúc nãy trong mộ Tây Chu chẳng có gì, khiến đám người này thất vọng.

Bây giờ họ hy vọng, trong ngôi mộ lớn trước mắt này, nhất định phải có bảo bối.

"Chúng ta đi, Lão Tam, chuẩn bị thuốc nổ, lát nữa cho nổ tung cánh cửa mộ kia." Mã Đại Đảm hưng phấn đến đỏ cả mắt, công trình kiến trúc khổng lồ trước mắt, vừa nhìn đã thấy rất có khí thế.

Bên trong chắc chắn có bảo bối.

Hơn nữa, là anh cả của Lão Tam và những người khác, không thể để Hồ Bát Nhất chiếm hết mọi sự chú ý được.

Phải đi đầu làm gì đó, lấy lại uy nghiêm của mình.

Ngôi mộ lớn trông có vẻ không có nguy hiểm gì, nên Mã Đại Đảm chuẩn bị dẫn đầu xông lên.

"Được rồi anh!" Lão Tam lấy thuốc nổ từ trong túi ra, một tay cầm bật lửa, hưng phấn đi sau Mã Đại Đảm.

Những tên đàn em còn lại cũng đều hưng phấn theo sau đại ca, chuẩn bị cho nổ mộ thất.

“Dương tiểu thư, chúng ta cũng đi chứ?” Bàn Tử cười hắc hắc.

“Tôi khuyên các người, tốt nhất đừng vào ngôi mộ đó, tôi luôn cảm thấy bên trong rất đáng sợ.” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, là hậu duệ của tộc Quỷ Động.

Cô có một loại giác quan thứ sáu đặc biệt, có thể cảm nhận được, ngôi mộ trước mắt này vô cùng đáng sợ.

“Có gì đáng sợ chứ, chẳng lẽ có Tôn Ngộ Không à?” “Chậc.” Bàn Tử hoàn toàn không để tâm.

“Bàn Tử, cậu ngậm miệng lại!” Hồ Bát Nhất cạn lời.

Mỗi lần Bàn Tử nói kiểu này, y như rằng có chuyện không hay xảy ra.

“Bàn gia tôi nói hơi khoa trương thôi, Lão Hồ yên tâm, tuyệt đối không có chuyện gì đâu, đừng nghe Dương tiểu thư nói bừa, trên đời làm gì có Tôn Ngộ Không.” Bàn Tử cười cợt lẩm bẩm một câu.

Bỗng nhiên, họ nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ phía Mã Đại Đảm và những người khác đang ở trước cửa mộ thất.

“A!!!” “Mau chạy!!!” “Tề Thiên Đại Thánh!!!” “Là Tôn Ngộ Không!!!” “Anh cả, mau chạy.” “Lão Tam, mau đi.” Nhóm Mã Đại Đảm hưng phấn đến trước cửa mộ thất, nhìn cánh cửa lớn đang đóng chặt.

Lão Tam vừa chuẩn bị lấy thuốc nổ ra cho nổ tung cửa mộ.

Bỗng nhiên, ầm một tiếng.

Cánh cửa mộ nặng nề mở ra, tất cả đều giật mình, cửa mộ tự mở, quá quỷ dị.

Sau đó, càng quỷ dị hơn, sau khi cửa mộ mở, một bóng đen bước ra từ trong bóng tối.

Bóng đen đó không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy thân hình cao lớn, gần hai mét, vô cùng vạm vỡ.

Mã Đại Đảm và những người khác cảm thấy bắp chân run rẩy, mọi tế bào trong cơ thể đều đang run lên.

Một nỗi sợ hãi từ tận sâu trong tâm hồn dâng lên.

Đợi bóng đen đó bước ra khỏi cửa mộ.

Họ mới nhìn rõ.

Hóa ra, đó là một con khỉ mặc áo giáp, uy vũ phi thường, thân hình cực kỳ cường tráng.

"Két két!" Đúng lúc mọi người đang kinh hãi, con khỉ nhếch miệng, cười một cách quái dị với đám Mã Đại Đảm.

Nụ cười quái dị đó khiến tất cả đều sợ vỡ mật.

Trong chốc lát, Mã Đại Đảm và những người khác co giò bỏ chạy, miệng gào thét rằng đã thấy Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

"Két két?" Con khỉ nhìn những con người đang bỏ chạy tán loạn, rất ngạc nhiên.

Nó nghe thấy tiếng động bên ngoài, nên ra xem có chuyện gì, kết quả lại thấy nhóm Mã Đại Đảm.

Nó tự cho rằng đã nở một nụ cười thân thiện, không ngờ lại dọa đám người này chạy mất.

"Tiểu Tam, bên ngoài là ai thế?" Bên trong mộ thất, Diệp Thu đang đọc sách, nghe thấy tiếng hét thảm thiết, có chút bất ngờ.

"Két két." Con khỉ cho biết đó là mấy người loài người, rất nhát gan.

"Được rồi, mặc kệ họ." Diệp Thu lắc đầu, tiếp tục đọc sách,

chuẩn bị đợi Lý Thuần Phong trở về, hỏi chuyện về nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh.

"Mau chạy!" "Có Tề Thiên Đại Thánh, ngôi mộ này không vào được, không vào được." "Hồ Bát Nhất, xem nơi anh tìm kìa, dẫn chúng tôi vào mộ của Tề Thiên Đại Thánh." "Hồ đại ca, chạy thôi." Mã Đại Đảm và những người khác suýt nữa sợ vỡ mật, chỉ ước gì mọc thêm mấy cái chân để chạy cho nhanh.

Khi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, đám người này oán trách Hồ Bát Nhất đã tìm ra mộ của Tôn Ngộ Không.

Con khỉ lúc nãy, mặc một bộ áo giáp, trên đầu đội vòng kim cô.

Giống hệt Tôn Ngộ Không trong truyền thuyết.

Mã Đại Đảm và những người khác tuy hung dữ, nhưng lại mê tín, đối với thần tiên như Tôn Ngộ Không, họ không dám động vào.

"???" "???" Nghe lời họ nói, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, và cả Tuyết Lỵ Dương đều cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Tôn Ngộ Không?

Tề Thiên Đại Thánh?

Đùa chắc.

Chương 107

Hai người họ nghi ngờ nhìn Bàn Tử, thầm nghĩ cái miệng của tên Bàn Tử chết tiệt này chẳng lẽ đã được khai quang thật rồi.

"Đừng nhìn tôi, Bàn gia tôi nói bừa thôi, làm gì có thật, trên đời làm gì có Tôn Ngộ Không, phải không Kim gia?" Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Hắn chỉ nói bừa thôi.

Đại Kim Nha gật đầu, nói: "Các vị gia chắc chắn nhìn nhầm rồi, Tôn Ngộ Không là thứ trong truyện thần thoại, không tồn tại." "Nói bậy!

Mắt tôi mù à?

Một con Tôn Ngộ Không to như thế, nhiều người như chúng tôi sao có thể nhìn nhầm được?" Mã Đại Đảm gầm lên.

Tuyệt đối không nhìn nhầm.

Con khỉ đó chính là Tôn Ngộ Không.

"Đúng, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm." "Anh cả nói đúng, tôi nhìn rất rõ." "Là Tôn Ngộ Không." "Ngôi mộ này không trộm được, chúng ta đổi chỗ khác đi." Thấy Mã Đại Đảm và những người khác tôn kính Tôn Ngộ Không như vậy, hoặc có lẽ bị con khỉ kia dọa sợ, họ cũng không muốn đi nữa.

"Vốn dĩ tôi cũng không bảo các người đi lối đó, ngôi mộ tôi tìm ra là ở hướng này." Hồ Bát Nhất cạn lời.

Phương vị ngôi mộ lớn mà anh ta tính ra lúc trước, vốn không phải ngôi mộ trong hang động đó.

Mà là ở bên cạnh.

“Hả?” “Bên đó có một ngôi mộ?” “Ở đây có nhiều mộ vậy sao?” Vừa nghe bên cạnh có mộ lớn, Mã Đại Đảm và những người khác như quên đi nỗi sợ hãi, ánh mắt lại dần sáng lên.

“Không sai.” Hồ Bát Nhất gật đầu, chỉ về phía bên cạnh nói: “Đi qua hang động này là tới.” “Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.” “Đi đi đi.” Mộ của Tôn Ngộ Không không dám động, nhưng mộ bên cạnh thì có thể động được chứ.

Thế là, Mã Đại Đảm và đám anh em nhao nhao bảo Hồ Bát Nhất nhanh chóng dẫn đường, đến ngôi mộ bên cạnh tìm bảo bối.

“Dương tiểu thư, mời.” “Ừm.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu, rồi nhìn sâu vào ngôi mộ thất trong bóng tối phía sau. ...

“Lúc nãy là ai thế?” Trong mộ thất, Diệp Thu hỏi con khỉ.

Có người ở cửa mộ thất, lúc nãy anh đang đọc sách nên không để ý.

“Két két.” Con khỉ cho biết không biết, chưa từng gặp.

Diệp Thu lắc đầu, Hạo Thiên Chân và những người khác đều đã đi, trong mê cung Tần Lĩnh lại có thêm một nhóm người.

Rõ ràng là để trộm mộ.

Nhưng nhóm người này dường như nhát gan.

Bị con khỉ dọa chạy mất.

Với lá gan này, dù có đi trộm mộ cũng không làm nên trò trống gì.

Anh cũng không để tâm, chỉ cần không có ai trộm mộ của mình là được, còn những người khác, Diệp Thu không quan tâm.

“Chẳng lẽ là Hồ Bát Nhất đến rồi?” Diệp Thu bỗng có vẻ mặt kỳ

lạ, đoán xem có phải là nhóm Hồ Bát Nhất không.

Nếu đúng như vậy, ngôi mộ của Lý Thuần Phong bên cạnh, e là sắp xong đời.

"Chắc không phải." Lần trước khi rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Diệp Thu đã cho họ mấy món đồ cổ, mang về bán ít nhất cũng được hơn chục triệu.

Có số tiền đó, đủ cho hai người Hồ Bát Nhất sống sung sướng.

Chắc không đến đây nữa đâu.

"Lần sau nên bảo A Ninh chuẩn bị cho mình một chiếc điện thoại vệ tinh, với cả mấy thứ như USB wifi, như vậy lúc rảnh rỗi có thể lướt điện thoại, cũng không tệ." Trong cổ mộ rất cô đơn.

Tuy Diệp Thu vốn là người thích ở nhà, nhưng đã quen với cuộc sống hiện đại, không có thế giới mạng, luôn cảm thấy thiếu thốn.

Đợi lần sau gặp A Ninh và hai người kia, sẽ bảo họ mang cho một ít đồ.

"Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh có ở đó không?" Đúng lúc này, có người gõ cửa bên ngoài mộ thất.

Diệp Thu ra hiệu cho con khỉ đi mở cửa.

Chẳng mấy chốc, một tên cương thi mặc đồ gia nhân, sau khi thấy Diệp Thu liền cung kính quỳ xuống, nói: "Diệp tiên sinh, quận chúa nhà tôi muốn mời tiên sinh dùng bữa." Hả?

Điều này càng khiến Diệp Thu ngạc nhiên.

Quận chúa?

Anh nghĩ trong đầu, hình như mình không hề quen quận chúa nào cả.

“Quận chúa nhà ngươi là Thượng Quan tiểu thư?” Xung quanh các ngôi mộ, ngoài Thác Bạt Ngọc ra thì cũng chỉ có Thượng Quan.

“Đúng vậy, quận chúa mời tiên sinh nể mặt, nhất định phải đến dự tiệc, đã chuẩn bị rất nhiều mỹ thực và rượu ngon để chiêu đãi tiên sinh.” Tên gia nhân cung kính, thành khẩn mời Diệp Thu.

Quả nhiên là tiểu phú bà Thượng Quan.

Diệp Thu thắc mắc, tiểu phú bà này mời mình dự tiệc là có ý đồ gì?

Nghĩ một lát, Diệp Thu quyết định đi một chuyến.

Xem Thượng Quan kia đang giở trò gì.

“Đi.” “Két két.” Con khỉ nghe có đồ ăn, cũng đi theo.

“Cùng đi đi.” Đem theo con khỉ, phòng trường hợp bất trắc, nếu cần thiết, thế là chủ tớ hai người cùng ra ngoài.

Trong nhà để lại A Đại và Thi Miết Vương trông nhà.

“Tiên sinh mời.” Ngoài cửa, có một cỗ kiệu, tám tên cương thi gia nhân đang khiêng kiệu chờ Diệp Thu.

“...Hơi long trọng quá rồi.” Với nghi thức này, đến Diệp Thu cũng cảm thấy hơi long trọng rồi.

Cần gì phải thế.

Đều là người chết cả, sao lại để ý những thứ bề ngoài này.

“Tôi có cần thay bộ quần áo khác không?” Bộ quần áo anh đang mặc có vẻ hơi tồi tàn.

Hình như có chút không xứng với cỗ kiệu tám người khiêng tinh xảo xa hoa này.

Bình thường Diệp Thu không để ý đến chuyện ăn mặc, nhưng bây

giờ lại cảm thấy hơi trang trọng.

“Diệp tiên sinh, quận chúa để ý đến bản thân tiên sinh, chứ không để ý những thứ bề ngoài này.” Tên gia nhân già này, rõ ràng là một nhân vật giống như quản gia, rất biết nói chuyện.

Trước đây khi đến mộ Thượng Quan, Diệp Thu chưa từng gặp.

“Cũng được.” Diệp Thu nghe lời ông ta, trong lòng thoải mái, đúng là quản gia của nhà quyền quý, nói chuyện có trình độ.

Anh ngồi lên cỗ kiệu lớn tám người khiêng, con khỉ đi theo bên cạnh.

“Khởi kiệu!!” Quản gia hô một tiếng, tám tên gia nhân lập tức khiêng kiệu lên, rồi đi một cách vững chãi về phía mộ của Thượng Quan.

“Mẹ nó chứ, Lão Hồ, nhìn kìa.

Lão tống tử xuất hành kìa!!” Bên cạnh, Hồ Bát Nhất dẫn Mã Đại Đảm và những người khác tìm thấy ngôi mộ của Lý Thuần Phong.

Nhưng cửa mộ của Lý Thuần Phong rất khó mở, không tìm thấy cơ quan.

Mã Đại Đảm và những người khác quyết định cho nổ trực tiếp.

Lão Tam đang đặt thuốc nổ.

Vì vậy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang hút thuốc ở cửa động bên cạnh.

Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng nhìn thấy phía xa, có một cỗ kiệu tám người khiêng đang di chuyển.

Tròng mắt hắn như muốn lồi ra ngoài.

“Chết tiệt.

Ở đây có nhiều lão tống tử thế.” Hồ Bát Nhất cũng giật mình.

Nhìn hướng những con tống tử đó đi ra, chắc là từ ngôi mộ lớn trong hang động lúc nãy.

May mà không đến ngôi mộ đó, nếu không đám lão tống tử này ra, một người cũng không thoát được.

“Chờ đã, Lão Hồ.

Chương 108

Nhìn lão tống tử ngồi trên kiệu kia, có quen không?" "Sao lại nói vậy, tôi cũng thấy hơi quen." "Mẹ kiếp, đó hình như là Thu gia mà?" Càng nhìn, hai người càng cảm thấy bóng người ngồi trên cỗ kiệu tám người khiêng kia rất giống Diệp Thu.

Phát hiện này khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử tròng mắt như muốn lồi ra ngoài.

Thu gia không phải đang ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Sao lại ở Tần Lĩnh rồi.

Hai người nhìn bộ dạng của Diệp Thu, rõ ràng thân phận ở đây không thấp, còn có tống tử khiêng kiệu.

"Chậc chậc, đúng là Thu gia, đãi ngộ này thật khiến Bàn gia tôi ghen tị chết đi được." Hai người không biết tại sao Diệp Thu lại xuất hiện ở đây.

Họ cũng không định đến hỏi Diệp Thu.

Vì làm không tốt, có thể sẽ phá hỏng chuyện của Diệp Thu.

Đối với Diệp Thu, hai người Bàn Tử trong lòng vô cùng tôn trọng và sùng bái.

"Thiên hạ này người có thể khiến tôi khâm phục, cũng chỉ có Thu gia." Hồ Bát Nhất cảm khái, thủ đoạn của Thu gia quả thực thần kỳ, trong mộ lớn mà cũng có được thân phận và đãi ngộ như vậy.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bóng lưng Diệp Thu rời đi, sờ cằm, bỗng cười gian huých vai Hồ Bát Nhất: "Này, có phải có nữ tống tử nào đó trong này, để ý Thu gia của chúng ta, nên mời đến mộ thất làm khách, rồi nhân cơ hội hạ gục Thu gia không?" "Ừm, với tướng mạo

của Thu gia, cũng có khả năng.” Hồ Bát Nhất nghĩ một lát, đồng ý với quan điểm của Bàn Tử.

Chủ yếu là hai người họ cảm thấy, với tướng mạo của Diệp Thu, bị nữ tống tử để ý là chuyện bình thường.

“Đi thôi, chúng ta vào ngôi mộ này xem trước, đợi ra ngoài nếu may mắn gặp lại Thu gia, lúc đó hãy đến chào hỏi.” “Cũng được.” Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Vương Bàn Tử liền gật đầu.

Chuyện gặp Diệp Thu, hai người tự nhiên sẽ không nói với người khác.

Hai người quay lại trước cửa mộ, Lão Tam đang tính toán độ dày của cửa mộ, cần bao nhiêu thuốc nổ.

Thuốc nổ mang theo tuy không ít.

Nhưng cũng không thể dùng bừa bãi, nếu không dùng hết, lỡ gặp phải loại nhện lớn kia, không có thuốc nổ thì thảm rồi.

Biết đâu, đám người này đều sẽ bị nhện giết chết.

“Lão Tam, cậu lẩm bẩm nửa ngày trời, rốt cuộc xong chưa.” Lão Tam cầm một cành cây viết trên đất nửa ngày.

Không ngờ, cậu ta còn là một trí thức, biết viết công thức hóa học.

“Vội gì mà vội, anh cả đừng thúc tôi, cửa mộ làm bằng kim cương thạch, phải tính toán kỹ liều lượng, rồi chọn đúng vị trí mới được chứ.” “Uầy, không ngờ đấy Lão Tam, cậu là sinh viên ưu tú à, giỏi toán lý hóa thế?” Bàn Tử trình độ văn hóa không cao, ngồi xổm trên đất nhìn nửa ngày cũng không hiểu Lão Tam viết gì.

Nhưng điều đó không cản trở việc anh ta biết khen người khác.

Sau khi hạ mộ, tiếp xúc lâu như vậy.

Ấn tượng của Bàn Tử về những người này đã cải thiện rất nhiều.

Bây giờ họ, sau khi cùng nhau trải qua nguy hiểm, dường như đã trở thành bạn bè.

Không còn chút địch ý nào nữa.

“Ha ha.” Nghe khen, Lão Tam đắc ý cười một tiếng, nói: “Tôi không khoe với anh đâu, ở thôn tôi, Lão Tam tôi tuyệt đối là người có văn hóa cao nhất, năm đó tôi học hết cấp hai mới nghỉ đấy.” Trình độ cấp hai đã có thể xưng bá ở thôn của Lão Tam.

“Lợi hại.” Bàn Tử giơ ngón tay cái, Lão Tam tiếp tục bận rộn.

Khoảng nửa giờ sau, thuốc nổ đã được đặt xong trước cửa mộ thất.

Lão Tam nối dài dây cháy chậm, rồi nói: “Mọi người tìm chỗ trốn đi, lần này nổ chắc chắn động tĩnh lớn lắm đấy.” Những người khác nghe vậy, lập tức chạy ra xa, rồi tìm chỗ an toàn trốn đi.

Lão Tam lấy bật lửa, châm dây cháy chậm.

Lập tức trốn đi.

Chờ đợi thuốc nổ phát nổ! ...

Bên kia, Diệp Thu ngồi trên cỗ kiệu tám người khiêng, đi qua những con đường mê cung trùng trùng điệp điệp, đến trước cửa mộ của Thượng Quan.

Khi anh đến, Thượng Quan đã đợi ở cửa mộ.

“Diệp tiên sinh chịu nể mặt, Nhu Nhi cảm kích không thôi.” Tiểu phú bà Thượng Quan, tên thật là Thượng Quan Nhu.

Thượng Quan Nhu hôm nay đã thay bộ cung trang màu đỏ, chuyển sang mặc một bộ cung trang màu xanh nhạt.

Mạng che mặt cũng lần đầu tiên được tháo xuống.

Diệp Thu nhìn thấy mặt cô.

Phải thừa nhận, nhan sắc này thực sự đỉnh cấp.

Tuy so với Na Già còn kém một chút, nhưng so với A Ninh, Tú Tú cũng không hề thua kém.

"Không biết Thượng Quan tiểu thư mời tôi đến, là có chuyện gì?" Hai người một trước một sau tiến vào mộ thất, Thượng Quan Nhu dẫn anh đến một nơi giống như phòng khách.

Trong mộ thất, trên các bức tường xung quanh thắp những ngọn đèn trường minh, chiếu sáng cả gian phòng.

Giữa phòng có hai chiếc bàn thấp.

Thói quen của người đời Đường là ngồi bàn thấp.

Khi chiêu đãi khách quý, họ còn chuẩn bị riêng cho khách một chiếc bàn, ngồi đối diện với chủ nhà, để thể hiện sự tôn trọng.

"Mời Diệp tiên sinh ngồi." Thượng Quan Nhu không trả lời câu hỏi của Diệp Thu, mà mời anh ngồi xuống.

Diệp Thu không đoán được suy nghĩ của cô nương này, nhưng anh cũng không sợ Thượng Quan Nhu có ý xấu.

Một khi phát hiện cô ta có ý đồ bất lợi.

Diệp Thu tuyệt đối sẽ chém chết cô ta ngay lập tức.

"Cảm ơn nhiều." Anh quỳ ngồi trước bàn thấp, trên bàn đã có sẵn rượu, Diệp Thu rót một ly, mùi vị rất ngon.

"Rượu ngon." Rượu có vị như rượu hoa quả, rất ngọt, rõ ràng là mới được ủ gần đây.

"Diệp tiên sinh thích là tốt rồi, thân ở dưới lòng đất Tần Lĩnh, thiếp thân tuy rất muốn chuẩn bị rượu ngon hơn cho tiên sinh."

“Nhưng tôi không thể thấy ánh mặt trời, cũng không có nguyên liệu, đám gia nhân của tôi chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm để hái quả, ủ thành rượu quả.” Cuộc sống của quý tộc, Diệp Thu không thể tưởng tượng được.

Đám gia nhân của Thượng Quan Nhu sẽ định kỳ ra ngoài vào ban đêm, hái quả dại trên núi Tần Lĩnh về để ủ rượu.

Trước đây ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, gia nhân của Na Già cũng vậy.

Nhưng Diệp Thu không cần, nếu muốn, chỉ cần nói với hai cô thi nô đáng yêu là được.

“Dọn món.” Thấy Diệp Thu dường như thích rượu quả, khóe miệng Thượng Quan Nhu cong lên.

Rồi lập tức ra lệnh cho gia nhân chuẩn bị dọn món.

Lần này mời Diệp Thu, không có mục đích gì khác, chỉ muốn tiếp xúc nhiều hơn với Diệp Thu, rồi bồi đắp tình cảm.

Kể từ khi biết Diệp Thu biết loại tiên thuật Giới tử nạp tu di.

Tâm tư của Thượng Quan Nhu đã hoạt động trở lại, cô không muốn cứ mãi ở dưới lòng đất Tần Lĩnh.

Nếu có cơ hội, cô muốn một lần nữa bước ra ngoài, tắm mình dưới ánh mặt trời.

Cơ hội này, Thượng Quan Nhu biết rõ, nằm ở trên người Diệp Thu.

Vì vậy, trước đó cô đã bàn bạc rất lâu với đám gia nhân, làm thế nào để hạ gục Diệp Thu.

Cuối cùng chủ tớ hơn mười người, phân tích rất lâu tính cách của Diệp Thu, kết luận rằng Diệp Thu là người ăn mềm không ăn cứng.

Chỉ cần Thượng Quan Nhu có đủ kiên nhẫn, đi lấy lòng Diệp Thu,

sẽ có lúc làm anh động lòng.

Bước đầu tiên để lấy lòng, là phải khiến Diệp Thu lưu luyến Thượng Quan Nhu.

Chính cái gọi là, muốn giữ trái tim một người đàn ông, trước tiên phải giữ được dạ dày của anh ta.

Trong số gia nhân của Thượng Quan Nhu, có đầu bếp riêng từng làm trong ngự thiện phòng khi còn sống, dù đã chết nhưng tay nghề vẫn điêu luyện.

Vì vậy, cô đặc biệt chuẩn bị một bàn mỹ thực, trong thế giới dưới lòng đất này, có thể ăn được thức ăn chính thống của loài người, tuyệt đối là xa xỉ trong xa xỉ.

Quả nhiên, khi gia nhân của Thượng Quan Nhu bưng những món ăn tinh xảo đó ra, Diệp Thu cũng ngẩn người.

Trời ạ.

Người chết mà cũng làm được thức ăn tươi ngon thế này.

Chương 109

Thưởng thức mỹ thực, Diệp Thu cùng Thượng Quan Nhu trò chuyện vài chuyện thú vị.

Sinh ra trong gia đình quý tộc, Thượng Quan Nhu kiến thức sâu rộng, khiến Diệp Thu khi nói chuyện cùng không hề cảm thấy khô khan.

Về phần Diệp Thu, anh lại càng khiến Thượng Quan Nhu chấn động hơn.

Bởi vì những thứ Diệp Thu kể, cô chưa từng nghe qua.

"Tiên sinh đã đến thế giới bên ngoài sao?" Thế giới bên ngoài, ý chỉ thế giới của người sống bên ngoài Tần Lĩnh.

Người chết có thế giới của người chết, người sống có thế giới của người sống.

Thượng Quan Nhu mơ ước có một ngày có thể trở lại thế giới người sống, được tắm mình dưới ánh mặt trời ấm áp.

"Đã đến." Diệp Thu gật đầu.

Sau đó, anh kể cho Thượng Quan Nhu nghe về những biến đổi của thời hiện đại, khiến cô nghe như si như say, lòng đầy hướng tới.

"Thiếp mạo muội hỏi, tiên sinh có phải là người tu tiên không?" Sau khi đã quen thân hơn, Thượng Quan Nhu mới lấy hết can đảm hỏi Diệp Thu.

Câu hỏi này đối với cô rất quan trọng.

Chuyện cầu tiên này cũng không có gì to tát, Diệp Thu gật đầu: "Không sai, tôi vẫn luôn trên con đường tìm kiếm thành tiên." "Trên

đời thật sự có tiên sao?

Tiên sinh đã đi đến bước nào rồi ạ?" Quả nhiên, giống như cô đã đoán.

Diệp Thu thật sự là người tu tiên.

Nếu không cũng sẽ không có thủ đoạn thần kỳ như Giới Tử Nạp Tu Di.

Thượng Quan Nhu đoán rằng Diệp Thu có thể đã đạt đến một giai đoạn không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi cách thành tiên còn xa lắm, vẫn đang trong quá trình tìm tòi." Ngay cả Trường Sinh Thể, Diệp Thu bây giờ còn chưa tiến hóa xong, huống chi phía sau còn có Vĩnh Sinh Thể, Bất Tử Thể cần tiến hóa.

Có đến hai nhiệm vụ lớn phải hoàn thành.

Con đường thành tiên còn rất xa vời.

Thượng Quan Nhu đôi mắt đẹp khẽ suy tư, nâng ly nói: "Vậy thì, thiếp xin chúc tiên sinh cầu tiên thành công, sớm ngày đăng lâm tiên giới." Diệp Thu vừa nâng ly rượu, chuẩn bị cùng cô cạn ly.

Bỗng nhiên, "Ầm ầm ầm!" một tiếng nổ lớn vang lên, thậm chí Diệp Thu còn cảm giác được cả căn mộ thất mình đang ở cũng đang khẽ rung chuyển.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Động đất?" "Không thể nào, trong Tần Lĩnh không thể có động đất được." "Vậy thì là gì?" đám người hầu của Thượng Quan Nhu bị dọa sợ.

Thượng Quan Nhu hiển nhiên cũng giật mình, ly rượu trong tay rơi xuống đất, vẻ mặt có chút nặng nề, tưởng rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Nếu là động đất thì gay go rồi.

Dưới cơn động đất, e rằng toàn bộ đại mộ Tần Lĩnh đều sẽ gặp họa.

"Chắc là do thuốc nổ gây ra." Trước đó ở trước cửa mộ thất của con khỉ, có một nhóm người đã bị con khỉ dọa chạy mất.

Những người đó chắc chắn là bọn trộm mộ.

Sau khi bị con khỉ dọa chạy khỏi cửa mộ của Diệp Thu, hiển nhiên bọn chúng lại không biết đã tìm đến mộ của ai.

Tiếng nổ này, hẳn là do bọn trộm mộ đang cho nổ cửa mộ.

"Cũng không biết ai xui xẻo bị bọn trộm mộ nhắm trúng." Đối với chuyện này, Diệp Thu không định quan tâm.

Bọn kia cho nổ chắc chắn không phải mộ của anh, vì nhà anh có lão đại canh cửa.

Thực ra trong lòng anh còn hy vọng, tốt nhất là bọn trộm mộ này đến chỗ bốn người Chu Kích ở bên cạnh thì hay.

Bốn gã đó, gã nào gã nấy đều xấu xa.

Còn về Lý Thuần Phong, Diệp Thu nghĩ chắc không phải mộ của ông ta.

Mộ của Lý Thuần Phong, các cơ quan được thiết kế vô cùng độc đáo, toàn bộ đều do ông ta tự tay thiết kế, dù bọn trộm mộ có vào được, e rằng chưa tìm thấy mộ thất đã bị cơ quan bẫy chết.

Trừ phi, người đến là khắc tinh trong mệnh của Lý Thuần Phong, Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất lúc này, chắc đang cùng Vương Bàn Tử hưởng phúc ở kinh thành.

Dù sao những món đồ cổ Diệp Thu đưa cho họ cũng rất đáng tiền.

“Không cần để ý, bên ngoài có một đám trộm mộ, trước đó đã đến địa cung của tôi, bị thú cưng của tôi dọa chạy rồi.” “Tiếng nổ này, rõ ràng là bọn trộm mộ đã tìm thấy mộ của người khác, đang dùng thuốc nổ để phá cửa mộ.” Thấy Thượng Quan Nhu có vẻ hơi sợ hãi, Diệp Thu giải thích một chút.

“Ồ.

Làm thiếp sợ chết khiếp, tôi còn tưởng là động đất.” Thượng Quan Nhu nhẹ vỗ ngực, thở phào một hơi.

Chỉ cần không phải động đất là tốt rồi.

Còn mộ của ai bị bọn trộm mộ nhắm đến, cô không quan tâm.

Nếu bọn trộm mộ dám đến mộ của cô, Thượng Quan Nhu tuyệt đối sẽ khiến chúng có đi không có về.

Trong mộ thất của cô, không chỉ có cơ quan, mà còn có cả thủ mộ thú cường đại.

Có nhiều người hầu như vậy, đều là cương thi, tuyệt đối có thể giết sạch bọn trộm mộ.

“Tiên sinh, thiếp kính ngài.” Biết không có nguy hiểm, Thượng Quan Nhu lại tiếp tục bắt đầu tăng tiến tình cảm với Diệp Thu.

Chỉ uống rượu ăn cơm, làm sao có thể tăng tiến tình cảm được.

Thượng Quan Nhu trong lòng do dự, cuối cùng cắn răng, đưa ra một quyết định.

Cô đứng dậy, đến trước bàn của Diệp Thu, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia e thẹn.

“Tiên sinh nếu không chê, thiếp vì ngài múa một khúc được không?” Đàn ông mà.

Không ai là không thích xem múa cả.

Thượng Quan Nhu khi còn sống, là một quận chúa, tiểu thư khuê các, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, lại giỏi ca múa.

"Cũng được." Diệp Thu liếc nhìn một cái, không từ chối.

Anh đã nhìn ra, Thượng Quan Nhu dường như có mục đích gì đó.

Cứ lấy lòng anh như vậy, Diệp Thu đoán, hẳn là có chuyện muốn cầu xin.

"Tấu nhạc!" Thượng Quan Nhu trên mặt lộ ra một nụ cười, mang theo vẻ quyến rũ, dạn dĩ nhìn thẳng vào Diệp Thu.

Hai tỳ nữ của cô, Thu Nguyệt và Thu Nhã một người gảy đàn, một người thổi tiêu.

Tiếng nhạc vang lên, là một khúc nhạc rất thịnh hành thời Đại Đường.

Theo tiếng nhạc, Thượng Quan Nhu bắt đầu uyển chuyển múa.

Thân hình nhẹ nhàng như chim hồng kinh động, uyển chuyển như rồng lượn!

Vóc dáng linh động, chân ngọc để trần, uốn lượn vòng eo thon thả, vì Diệp Thu mà múa điệu múa nổi tiếng nhất thời Đại Đường, «Nghê Thường Vũ Y Vũ».

Đầu mũi Diệp Thu ngửi thấy mùi hương trinh nữ trên người Thượng Quan Nhu.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... ...

"Phì.

Phì phì phì, lão Tam, lượng thuốc nổ của cậu không phải là hơi nhiều quá rồi chứ, Bàn gia tôi suýt nữa bị chôn sống rồi." Trong đống đá vụn, Vương Bàn Tử khó khăn bò ra, trên người toàn là bùn đất.

Vụ nổ vừa rồi, đến vách đá nơi họ ẩn nấp cũng bị nổ tung, chôn sống Bàn Tử.

"Khụ khụ.

Em tính toán có lẽ hơi có chút sai sót." Lão Tam cũng từ trong đống đất bò ra, cả người biến thành người bùn, trông vô cùng hài hước.

Hai kẻ xui xẻo, chỗ ẩn nấp họ tìm lại bị nổ tung, chôn sống cả hai.

Những người còn lại thì không sao.

Hồ Bát Nhất cùng Tuyết Lỵ Dương, Mã Đại Đảm đi tới, thấy hai người không sao, Mã Đại Đảm vội vàng chạy đến cửa mộ thất.

Quả nhiên, cánh cửa kim cương của mộ thất đã bị nổ ra một lỗ lớn.

Chương 110

"Thả một con vịt vào dò đường trước đã." Trước khi xuống mộ, Hồ Bát Nhất đã dặn dò, mang theo hai con vật sống, chuẩn bị để dò đường.

Mã Đại Đảm đã cho đàn em mang theo hai con vịt.

Bây giờ đúng lúc dùng đến.

"Quạc quạc!" Con vịt bị thả vào trong mộ thất, Hồ Bát Nhất cầm đèn pin, cẩn thận quan sát.

Nếu trong mộ thất có khí độc, hoặc không có không khí, vậy thì con vịt sẽ nhanh chóng chết.

Qua một lúc lâu, con vịt vẫn không sao, còn nhảy nhót tung tăng, Hồ Bát Nhất xác định, trong mộ không có khí độc, không khí cũng đầy đủ.

"Đi, vào trong." Một nhóm người tiến vào trong mộ, xuất hiện trước mắt họ là ba lối đi dài, giống như một ngã ba đường.

"Có ba con đường, lão Hồ, nên đi đường nào đây?" Một nhóm người đều nhìn về phía Hồ Bát Nhất, bây giờ anh ta giống như người chủ chốt.

Bởi vì chỉ có Hồ Bát Nhất mới biết chút ít về Kỳ Môn Độn Giáp.

"Tôi nào biết, cứ vào từng cái thử xem, trông vào vận may thôi." Hồ Bát Nhất nhún vai, tỏ vẻ bó tay.

Tầm Long Quyết cùng la bàn có thể tìm được vị trí ngôi mộ, nhưng khi vào bên trong mộ thất, la bàn lại mất tác dụng.

Bởi vì trong mộ thất có từ trường mạnh gây nhiễu.

Không có la bàn, anh cũng không thể xác định được nên đi hướng nào.

"Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi." Mã Đại Đảm tay cầm đèn pin cường độ cao, thúc giục Hồ Bát Nhất mau đi.

"A.

Ma, có ma!!" Đúng lúc này, Đại Kim Nha bên cạnh Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lên kinh hãi, như thể gặp ma.

"Kim gia, sao vậy?" Những người xung quanh bị dọa giật mình.

Vương Bàn Tử vội hỏi có chuyện gì.

"Ma, có ma, Hồ gia, Bàn gia, chạy mau!!!" Nhưng Đại Kim Nha dường như không nghe thấy lời họ, mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy vô cùng sợ hãi, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó.

Hắn quay người chạy vào con đường mộ ở giữa.

"Kim gia!!" "Kim gia!!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, lập tức đuổi theo.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn một cái, cũng đuổi theo.

"Ngẩn ra đó làm gì, mau đuổi theo." Mã Đại Đảm thấy họ chạy, giận dữ gầm lên rồi cũng đuổi theo, sợ Hồ Bát Nhất bỏ lại hắn và anh em ở đây, lúc đó thì phiền phức to.

"A…" Tiếng hét thảm thiết vẫn vang lên ở phía trước, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người men theo âm thanh đuổi theo Đại Kim Nha đang đột nhiên phát điên.

Nhưng điều khiến họ kinh hãi là, trong tay mỗi người đều cầm đèn pin cường độ cao, thế nhưng nguồn sáng trong đường mộ tối đen này, ngay cả một mét cũng không chiếu ra được.

Phía trước, xung quanh, trái phải đều tối đen như mực, cũng không

nhìn thấy gì.

“Bàn Tử, Dương tiểu thư, đi sát theo tôi, đừng để lạc.” Phía sau cũng không thấy bóng dáng của Mã Đại Đảm và những người khác, Hồ Bát Nhất sợ lại đi lạc với Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

“Ừm.” Hai người gật đầu, Hồ Bát Nhất mới yên tâm.

Phía trước không còn nghe thấy tiếng của Đại Kim Nha nữa, cũng không biết hắn đã chạy đi đâu.

Hồ Bát Nhất dừng lại, định chờ Mã Đại Đảm và những người khác.

Bởi vì anh biết, bọn họ chắc chắn sẽ đuổi kịp.

“Chuyện gì vậy?” “Lão Hồ, bọn họ chắc cũng bị lạc rồi, nơi này thật sự tà môn.” Đợi hơn mười phút, ba người đều không thấy bất kỳ bóng người nào, ngay cả âm thanh cũng không nghe thấy.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, nói: “Chúng ta có thể đã đi vào một loại trận pháp thần kỳ nào đó, đường mộ ở đây, chắc chắn là một mê cung.” “Trên các bức tường xung quanh, hắn đã sử dụng một loại dược liệu đặc thù nào đó, không chỉ có thể cản trở nguồn sáng, mà ngay cả âm thanh cũng có thể tiêu trừ.” “Chúng ta không nhìn thấy phía trước, không nghe thấy âm thanh, chỉ có thể bị nhốt ở đây, cho đến khi mệt chết.” Là truyền nhân của phái Bàn Sơn, Tuyết Lỵ Dương đã tìm hiểu kiến thức về các ngôi mộ lớn trong bút tích của ông ngoại Chá Cô Tiếu.

Loại mê cung trong đường mộ này, muốn đi ra ngoài vô cùng khó khăn.

Trừ phi, có thể tìm ra ngũ hành bát quái của mê cung, sau đó đi theo một lộ trình cụ thể, nếu không thì không thể nào ra được.

“Dương tiểu thư, cô đừng dọa tôi nhé, nếu chúng ta thật sự mệt

chết ở đây không ra được, thì phải làm sao?" Bàn Tử hoảng lên, nếu không ra được, vậy thì thật sự toi đời rồi.

"Lão Hồ, mau nghĩ cách đi." Anh ta nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, nói: "Tôi cũng hết cách, bây giờ chỉ có thể từ từ mò mẫm, nếu may mắn, có lẽ sẽ đi ra được." "Bây giờ chỉ có thể như vậy, chúng ta cứ men theo tường mà đi, rồi đánh dấu trên tường." Tuyết Lỵ Dương đưa ra một ý kiến, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

Thế là, tiếp theo ba người vừa men theo tường đi, vừa đánh dấu trên tường.

Cũng không biết đã đi bao lâu.

Ba người đột nhiên phát hiện, lại quay về điểm xuất phát.

"Gặp ma rồi, lại quay về." Bàn Tử nhìn phía trước, ba con đường mộ giống như ngã ba, tối đen như mực, không thấy gì cả.

Trên người anh ta đổ mồ hôi lạnh.

"Tôi rõ ràng cứ đi thẳng về phía trước, không hề rẽ, tại sao lại quay về điểm xuất phát?" "Không đúng, đây không phải điểm xuất phát." Hồ Bát Nhất lại đột nhiên lắc đầu, vô cùng khẳng định.

Mặc dù con đường mộ ngã ba trước mắt giống hệt như cái họ vừa thấy.

Nhưng anh nhìn lại phía sau, hoàn toàn không có cánh cửa mộ bị nổ tung mà họ đã đi vào.

Phía sau họ là một bức tường.

"Đúng vậy, sau lưng chúng ta không có cửa mộ, chắc chắn không phải nơi chúng ta đã vào." Bàn Tử cũng phát hiện ra điều này.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lên tiếng, nói: "Hay là chúng ta đưa ra

một giả thiết." Cô ngồi xổm xuống đất, cầm một mảnh đá vỡ, bắt đầu vẽ trên đất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng ngồi xuống xem cô vẽ.

Tuyết Lỵ Dương vẽ một hình vuông, chỉ vào một góc của hình vuông nói.

"Giả sử, chúng ta từ đây đi vào, trên đường đi chúng ta luôn đi thẳng, tiến vào đây, cũng chính là góc đối diện." Cô chỉ vào điểm ở góc đối diện: "Vị trí hiện tại của chúng ta là ở đây, nếu chúng ta từ con đường giữa, trực tiếp quay lại, có thể quay về chỗ cửa mộ không?" Bàn Tử nghe phân tích của cô, cảm thấy có lý.

"Vậy còn chờ gì nữa, thử một lần không phải là biết sao." "Không đơn giản như vậy." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Dương tiểu thư, cô đừng quên, chúng ta đang đuổi theo Kim gia, nếu trên đường chúng ta đi thẳng, vậy thì chúng ta tuyệt đối có thể nhìn thấy Kim gia." "Nhưng bây giờ hoàn toàn không tìm thấy." "Hơn nữa, Mã Đại Đảm tuyệt đối cũng đi theo con đường này của chúng ta, nhưng bây giờ chúng ta đều không thấy." "Rõ ràng, con đường mộ không đơn giản như vậy, chúng ta quay lại đường cũ, cũng tuyệt đối không thể quay về chỗ cửa mộ được." Tuyết Lỵ Dương cũng biết, Hồ Bát Nhất nói đúng.

Cô cũng chỉ là giả thiết.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử mặt mày ủ rũ.

"Cứu mạng a." Đúng lúc này, ba người đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ trong con đường mộ bên trái.

"Đi xem sao đã." Men theo tiếng hét thảm thiết, ba người đi một lúc, đột nhiên trong đường mộ, nhìn thấy Lý Xuân.

Lúc này, hắn đang run rẩy ngồi trên đất, miệng kêu cứu mạng.

“Lý Xuân?” Nghe thấy giọng của Hồ Bát Nhất, Lý Xuân ngẩng đầu lên, trực tiếp khóc nức nở.

“Hồ huynh đệ, hu hu hu.

Sợ chết tôi rồi!” “Những người khác đâu?” Hồ Bát Nhất không để ý đến hắn, vội vàng hỏi tung tích của những người khác.

Lý Xuân lắc đầu, nói: “Tôi không biết, vừa rồi đi đi lại lại, tôi và Mã Đại Đảm đi lạc mất rồi.” “Tôi một mình ở đây, cái gì cũng không thấy, sợ quá, hu hu, Hồ huynh đệ, nhìn thấy anh thật tốt quá.” Lý Xuân dường như rất tủi thân, loạng choạng đứng dậy, muốn ôm lấy Hồ Bát Nhất, an ủi tâm hồn bị tổn thương của mình.

“Cút sang một bên.” Hồ Bát Nhất trong lòng cảm thấy ghê tởm, lão già này không phải thứ tốt lành gì.

Anh, Bàn Tử, Đại Kim Nha, đều bị Lý Xuân lừa.

Bây giờ, Hồ Bát Nhất vẫn còn tức giận với hắn.

Khác với lão Tam và những người chất phác khác, Lý Xuân thuộc loại người có tâm cơ, nhưng lá gan lại nhỏ.

Giỏi nhất là giở trò sau lưng.

Hồ Bát Nhất ghét nhất loại người này.

Bàn Tử đẩy hắn ra một cái, giọng điệu không tốt: “Bàn gia tôi cảnh cáo cậu nhé, cách xa tôi ra một chút.” “Ặc.” Lý Xuân vẻ mặt lúng túng, thái độ của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đối với hắn tệ như vậy, hắn biết rõ nguyên nhân.Nếu đã hai người không an ủi tôi, vậy tôi tìm người khác.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Ai ngờ, Tuyết Lỵ Dương lạnh lùng liếc hắn một cái, giọng điệu lạnh lùng: “Dám lại gần tôi, bà đây thiến mi.” “Soạt!” Nói xong, cô rút

từ trên người ra một con dao quân đội Thụy Sĩ, cười lạnh nhìn xuống hạ bộ của Lý Xuân.

"Hít!!!" Lý Xuân bị ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương dọa đến mức vội vàng ôm lấy hạ bộ, nhanh chóng di chuyển, càng xa Tuyết Lỵ Dương càng tốt.

Người phụ nữ này, quá đáng sợ rồi.

"Dương tiểu thư, ngầu đấy!" "Lợi hại." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, đều khen ngợi tính cách nóng nảy của Tuyết Lỵ Dương.

Chương 111

“Hừ.” Tuyết Lỵ Dương hừ lạnh một tiếng, cơ thể của cô cả đời này chỉ có một người đàn ông có thể chạm vào.

Đó là Thánh Vương đại nhân.

Nữ vương Tinh Tuyệt đã sắp xếp cô làm người hầu cho Diệp Thu.

Lần trước ở cổ thành Tinh Tuyệt, Diệp Thu không giữ Tuyết Lỵ Dương lại, cô biết Diệp Thu chắc chắn có lý do.

Sau này tuyệt đối có thể gặp lại.

Đến lúc đó, tất cả của cô đều là của Diệp Thu.

“Bàn Tử, đánh dấu xong chưa, chúng ta tiếp tục đi tìm.” “Được rồi.” Sau khi đánh dấu trên bức tường bên cạnh, ba người lập tức lại bắt đầu tìm kiếm những người khác.

Cứ tưởng sẽ phải loanh quanh rất lâu.

Nhưng đi chưa được bao lâu, đã đến một ngã tư.

Xung quanh có bốn con đường.

Ba người Hồ Bát Nhất đang thương lượng nên đi đường nào.

Bỗng nhiên, từ trong con đường mộ tối đen bên phải, đột nhiên xông ra một người.

“Kim gia!” Nhìn thấy người đó, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ vui mừng.

“Bàn gia, Hồ gia.

Tôi cuối cùng cũng tìm thấy hai người rồi.” Nhìn thấy hai người Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha thật sự muốn khóc, đó là mừng đến phát

khóc.

Hắn lao thẳng tới, cho Bàn Tử một cái ôm thật chặt, kích động nói năng lộn xộn.

“Kim gia, rốt cuộc có chuyện gì, thấy cậu đột nhiên như phát điên chạy đi.” Bàn Tử an ủi, Hồ Bát Nhất thì tò mò hỏi.

Đại Kim Nha rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, mà giống như gặp ma vậy.

“Tôi.

Tôi, tôi trước đó cũng không biết có chuyện gì, cảm giác xung quanh đột nhiên tối đen, cũng không nhìn thấy hai người ở đâu.” “Sau đó tôi cảm giác có người vỗ vai tôi, quay đầu lại nhìn, là một bóng đen, không nhìn rõ mặt, đừng hỏi đáng sợ đến mức nào.” “Tôi liền chạy, định nhắc hai người cũng chạy, bóng đen đó tuyệt đối là ma.” Hai người nghe xong, đã hiểu ra.

Vừa rồi Đại Kim Nha tuyệt đối đã rơi vào ảo giác.

Còn về ảo giác là gì, thì họ không biết.

May mà, người đã tìm thấy.

Tiếp theo, nếu có thể tìm thấy Mã Đại Đảm và những người khác, thì tiếp tục đi xuống, nếu không tìm thấy, thì phải nghĩ cách ra ngoài, sau đó đi tìm Diệp Thu.

“Ai, nếu Thu gia ở đây thì tốt rồi, với bản lĩnh của anh ấy, một cái mê cung cỏn con, tuyệt đối không thể nhốt được.” Bàn Tử nhớ đến Diệp Thu.

Nếu anh ở đây, nơi này e rằng Bàn Tử có thể đi ngang.

Lúc ở trong mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, trên đường gặp nhiều thủ mộ thú như vậy, chỉ vì Diệp Thu chào một tiếng, chúng đều không tấn

công.

Đây là bản lĩnh gì chứ?

Đơn giản là thần tiên.

“Thật vậy.” Hồ Bát Nhất cũng nhớ Diệp Thu.

“Ai.

Cũng không biết Thu gia có bị nữ Tống tử kia mê hoặc không, hắc hắc.” Trước đó thấy Diệp Thu ngồi trên kiệu tám người khiêng, bị một đám Tống tử khiêng đi.

Bàn Tử ác ý suy đoán, Diệp Thu chắc chắn đã bị một nữ Tống tử nào đó để ý.

Bây giờ à.

E rằng chắc chắn đang chìm đắm trong ôn nhu hương của nữ Tống tử.

Chậc chậc.

“Hửm?

Mọi người đã gặp Thu gia?” Tuyết Lỵ Dương nhạy bén, phát hiện ra thông tin Bàn Tử tiết lộ.

Diệp Thu bị nữ Tống tử mê hoặc?

Chẳng lẽ anh ấy cũng đang ở trong mê cung Tần Lĩnh?

Nếu Diệp Thu thật sự ở đây, vậy thì...

Tuyết Lỵ Dương lập tức hô hấp có chút dồn dập, nóng lòng muốn gặp Diệp Thu.

“Ặc.

Cái này.” Bàn Tử biết mình đã lỡ lời, nhất thời lúng túng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương, ý chỉ Lý Xuân ở bên cạnh.

Tuyết Lỵ Dương hiểu ngay.

Cô lặng lẽ đến sau lưng Lý Xuân.

"Bốp!" Cô chém một nhát vào gáy, đánh ngất Lý Xuân.

Tuyết Lỵ Dương phủi tay, dường như chê Lý Xuân bẩn: "Bây giờ có thể nói được rồi chứ, Thu gia ở đâu?" May mà cô đeo găng tay, nếu không một người có chứng ưa sạch sẽ nhẹ như cô, tay chạm vào Lý Xuân, cũng cảm thấy ghê tởm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giơ ngón tay cái lên: "Dương tiểu thư đủ ác." Hai anh em họ hận không thể giết chết Lý Xuân, đang tính toán lát nữa trực tiếp vứt hắn ở đây, để hắn tự sinh tự diệt thì tốt.

Sau đó, họ kể lại chi tiết chuyện vừa gặp Diệp Thu ở bên ngoài cho Tuyết Lỵ Dương nghe.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong, lập tức đoán ra.

Ngôi mộ lớn họ thấy trước đó, tuyệt đối là địa cung của Diệp Thu.

Hai người Bàn Tử không biết thân phận của anh, tưởng anh là người sống.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương biết, Diệp Thu là người chết.

"Đợi lát nữa ra ngoài, chúng ta đi tìm Thánh Vương đại nhân." Khóe miệng Tuyết Lỵ Dương nhếch lên, lần này gặp Diệp Thu, nhất định phải theo bên cạnh anh.

"Đi thôi, gã này cứ để ở đây, để hắn tự sinh tự diệt." Lý Xuân đang hôn mê, cả ba người không ai thèm để ý.

Hồ Bát Nhất không giết người, nhưng cũng không muốn cứu Lý Xuân, nên dứt khoát để hắn một mình ở đây, tự sinh tự diệt.

Còn Đại Kim Nha, thì tò mò về người tên Thu gia trong miệng ba người Bàn Tử.

Đây không phải lần đầu tiên anh ta nghe Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhắc đến người này.

Bốn người tiếp tục đi, đi khoảng hơn mười phút, đột nhiên ở một góc rẽ, gặp được nhóm người Mã Đại Đảm.

Mọi người gặp lại nhau, tự nhiên là một hồi hỏi han, may mà đã gặp được nhau.

Thế là họ men theo đường mộ mò mẫm, đi ra khỏi mê cung, nhìn thấy một cánh cửa mộ khác.

Tìm thấy cơ quan mở cửa mộ, đi vào bên trong.

Còn về việc thiếu mất một Lý Xuân, Mã Đại Đảm và những người khác hoàn toàn không để ý.

Vì Lý Xuân quan hệ với họ cũng bình thường.

"Nhìn quy cách này, đây là một mộ thất thời Đường." "Hồn Thiên Nghi?" "Thứ trên tường đá bên cạnh, chẳng lẽ là sáu mươi bốn quẻ trong Thôi Bối Đồ?" "Trời đất, đây là mộ của Lý Thuần Phong?" Tiến vào một mộ thất khổng lồ, ở chính giữa mộ thất, có một Hồn Thiên Nghi.

Nhìn qua các bức bích họa xung quanh, Hồ Bát Nhất nhanh chóng đoán ra.

Ngôi mộ này, là mộ của Lý Thuần Phong.

Lúc này, Lý Thuần Phong ở trong Tần Lĩnh, đã kết thúc nghiên cứu của mình, chuẩn bị về nhà. *Gần đây bần đạo nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư, có chút tâm đắc, sau khi về, có thể tìm Diệp Thu đạo hữu giúp đỡ, sửa đổi một chút các loại cơ quan trong mộ của bần đạo.*

“Hà Đồ Lạc Thư, quả là thần thư.” Bây giờ bên ngoài Tần Lĩnh đã đêm khuya, Lý Thuần Phong từ trong hang núi mình ở đi ra.

Chuẩn bị quay về mê cung dưới lòng đất, sau đó đi sửa đổi một chút các cơ quan và trận pháp trong mộ thất.

Như vậy có thể đảm bảo mộ thất, càng thêm an toàn.

Là một kẻ nghèo rớt, Lý Thuần Phong năm đó vì xây dựng địa cung sau khi chết, có thể nói là đã khuynh gia bại sản.

Chương 112

Cho nên đối với địa cung, ông ta xem vô cùng quan trọng.

Nhưng Lý Thuần Phong là người tu đạo, người của Đạo gia giảng cứu vạn sự lưu một đường sinh cơ.

Trong mộ của ông, cơ quan trùng trùng, nhưng luôn để lại một đường sống.

Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, người độn một.

Cái một độn đi đó, là thiên cơ, cũng là một đường sinh cơ.

Mặc một thân đạo bào, Lý Thuần Phong chắp tay sau lưng, đi vào mê cung dưới lòng đất Tần Lĩnh.

Kể từ khi Diệp Thu ở nơi này, giết chết Chúc Cửu Âm và Hoàng Sào kia, sau đó dọa Uông Tàng Hải đến nỗi nhà cũng không dám về.

Nơi này trên thực tế, đã trở thành địa bàn của Diệp Thu.

Lý Thuần Phong vô cùng đắc ý.

May mà quen biết Diệp Thu đạo hữu sớm, ôm chặt được đùi lớn, quan hệ không tệ.

Ba cái tai họa bị Diệp Thu xử lý, chết thì chết, chạy thì chạy, Lý Thuần Phong không còn lo ngại, muốn đi đâu thì đi đó.

Nếu là trước kia, khi Diệp Thu chưa đến.

Chỉ cần ra khỏi cửa, sẽ bị Uông Tàng Hải kia bắt nạt, đặc biệt là mấy chủ nhân của mấy ngôi mộ khác, cũng sẽ bắt nạt ông.

Hết cách, vừa nghèo, thực lực lại quá yếu.

Ai cũng đánh không lại.

Lý Thuần Phong chỉ có thể luôn co rúm trong mộ, không dám ra ngoài.

"Vô Lượng Thiên Tôn, cảm tạ Diệp Thu đạo hữu, đạo hữu thật là phúc tinh của bần đạo." "Cũng không biết đạo hữu đã về chưa." Lúc ông đi, Diệp Thu không ở nhà.

Bây giờ đã qua nhiều ngày, cũng không biết Diệp Thu đã về chưa.

"Ủa, đây hẳn là mộ của Thượng Quan tiểu thư, sao trước cửa mộ lại có một cỗ kiệu tám người khiêng?" (Ủa/Hử) "Chẳng lẽ Thượng Quan tiểu thư có khách?" Đi lang thang, ông đến trước cửa mộ thất của Thượng Quan Nhu.

Ở cửa mộ, Lý Thuần Phong nhìn thấy một cỗ kiệu tinh xảo hoa lệ.

Khiến ông có chút tò mò.

Chẳng lẽ nhà họ Thượng Quan có khách?

"Ầm ầm." Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Lý Thuần Phong thấy cánh cửa mộ đang đóng chặt, mở ra.

"Đạo hữu!!" Ông thấy Diệp Thu từ bên trong đi ra.

Chỉ là, vẻ mặt Diệp Thu có chút kỳ quái, không nói rõ được.

Bên cạnh Diệp Thu, có một người phụ nữ mặc cung trang màu lam, vẻ mặt cũng vô cùng kỳ quái, nhưng lại có chút xấu hổ cúi đầu.

Thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Thu, rồi lập tức lại cúi đầu xuống.

"Hửm?

Đây không phải là Thượng Quan tiểu thư sao?" "Hai người này, tuyệt đối có chuyện." Trực giác mách bảo Lý Thuần Phong, giữa Diệp Thu và Thượng Quan, tuyệt đối có chuyện.

Lửa bát quái trong lòng, hừng hực bốc cháy, Lý Thuần Phong nấp đi, chuẩn bị xem lén.

Lúc này, Diệp Thu ra khỏi cửa mộ, trong lòng thở phào một hơi.

Vừa rồi ở trong mộ, lúc ăn cơm với Thượng Quan Nhu, Thượng Quan Nhu đề nghị muốn vì Diệp Thu múa một khúc.

Không thể không nói, vóc dáng Thượng Quan Nhu đầy đặn, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ cần béo thì vô cùng có da có thịt.

Một khúc Nghê Thường Vũ Y Vũ, xem đến Diệp Thu vô cùng hài lòng, thậm chí có chút mê đắm.

Chẳng trách các đế vương cổ đại, dễ dàng nhất là chìm đắm trong thanh sắc ca vũ như vậy, không thể tự thoát ra.

Thật sự, mặc cổ trang, trong tiếng nhạc du dương, xem điệu múa này, quả thực là thưởng tâm duyệt mục.

Một khúc múa xong, Diệp Thu tưởng đã kết thúc.

Nhưng Thượng Quan Nhu dường như múa đến nghiện, không dừng lại được.

Múa múa, điệu múa bắt đầu biến vị.

Sự quyến rũ trần trụi, ánh mắt và động tác câu hồn đoạt phách đó, xem đến Diệp Thu phải kêu không chịu nổi.

Có lẽ cảm thấy mình làm quá lộ liễu, Thượng Quan Nhu sợ Diệp Thu coi thường mình.

Hai người trong một lúc vô cùng lúng túng.

Một bữa tiệc tối, cũng kết thúc trong bầu không khí lúng túng như vậy.

“Cái đó.

Tôi về trước đây, chuyện của cô, tôi sẽ suy nghĩ.” Ngoài cửa mộ, Diệp Thu từ biệt Thượng Quan Nhu.

Trước đó Thượng Quan Nhu đã đề nghị với anh, nếu Diệp Thu thành công thành tiên, hy vọng có thể cho Thượng Quan Nhu một cơ hội.

Cô muốn được sống lại dưới ánh mặt trời.

Diệp Thu không từ chối, nhưng cũng không đồng ý.

Vì anh cũng không biết, sau khi thành tiên, có thể khiến người khác cũng thành tiên hay không.

“Vậy thì, thiếp xin đa tạ tiên sinh, nếu tiên sinh không chê, có thể tùy lúc đến chỗ tôi.” “Thiếp.

Luôn chờ đợi tiên sinh.” Thượng Quan Nhu trong lòng vui mừng, xấu hổ cúi đầu.

Vừa rồi hồ đồ, đã múa điệu múa khêu gợi đó trước mặt Diệp Thu.

Ngay cả cô cũng không hiểu, vì sao lại làm như vậy.

Nếu Diệp Thu vì thế mà coi thường cô, cho rằng cô là một người phụ nữ lẳng lơ, Thượng Quan Nhu có chết cũng không cam lòng.

“Thượng Quan tiểu thư không cần để ý, Diệp mỗ đối với điệu múa vừa rồi, rất thích.” Diệp Thu biết suy nghĩ trong lòng cô, ôn hòa cười một tiếng.

“Thật sao?” Thượng Quan Nhu ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn anh.

Diệp Thu gật đầu, nói: “Thật.” Anh không nói dối, vì lúc đó Diệp Thu thật sự đã rung động.

Người phụ nữ này có vốn liếng, có tâm cơ, nhưng cách làm việc lại khiến Diệp Thu thoải mái.

Thấy ánh mắt Diệp Thu chân thành, dường như không có ý coi thường, trong lòng Thượng Quan thoải mái hẳn.

Lập tức, sự tự tin của cô lại trở về.

Vị Thượng Quan quận chúa cao ngạo đó, lại quay về.

"Thiếp luôn chờ tiên sinh đến làm khách." Cô nháy mắt với Diệp Thu.

Ý tứ đó rõ ràng là nói với Diệp Thu, chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng được.

"Khụ khụ.

Được thôi." Diệp Thu ho khan một tiếng, có chút không chịu nổi ánh mắt xâm lược của Thượng Quan.

Trời ạ, không ngờ có một ngày, sẽ bị một người phụ nữ trêu chọc như vậy.

"Cáo từ." Từ chối ngồi kiệu tám người khiêng về, Diệp Thu mang theo con khỉ rời đi.

Chủ tớ Thượng Quan, khiêng kiệu về mộ thất, đóng cửa mộ lại.

"Hắc hắc.

Đạo hữu, không làm phiền chuyện tốt của ngài chứ." Bên này Diệp Thu vừa đi đến ngã rẽ, bỗng nhiên thấy Lý Thuần Phong cười gian xảo từ bên cạnh đi ra.

"Không ngờ đấy, đạo trưởng lại có sở thích nghe lén góc tường?" Thấy Lý Thuần Phong cười gian như vậy, Diệp Thu biết cuộc đối thoại vừa rồi của mình và Thượng Quan Nhu, chắc chắn ông ta đều đã nghe thấy.

Lão già này thật là một kẻ gian manh.

Nhưng mà, Lý Thuần Phong đã về, Diệp Thu rất vui.

Cuối cùng có thể hỏi, chuyện về nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh rồi.

Chương 113

"Khụ khụ.

Bần đạo cũng chỉ đi ngang qua, hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng đạo hữu phúc khí tốt thật, Thượng Quan Nhu kia là một phú bà đấy." "Cô gái đó tuy họ Thượng Quan, nhưng đạo hữu có biết, cô ta là huyết mạch chính thống nhà họ Lý, năm đó mẹ cô ta là Thượng Quan Uyển Nhi, quan hệ thân mật với Trung Tông Lý Hiển, không lâu sau Thượng Quan Uyển Nhi sinh một bé gái, chính là Thượng Quan Nhu." "Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Hiển là quan hệ riêng tư, cho nên Thượng Quan Nhu chỉ được phong làm quận chúa, chứ không phải công chúa." Lý Thuần Phong kể ra bí mật mà năm đó hoàng gia gần như ai cũng biết.

Về thân thế của Thượng Quan Nhu.

"Tôi nói này đạo trưởng, nếu tôi nhớ không lầm, lúc ngài chết, Thượng Quan Uyển Nhi kia còn chưa sinh ra, sao ngài lại rành như vậy?" Diệp Thu nghi ngờ, lúc lão già Lý Thuần Phong này chết, Lý Trị còn chưa chết.

Sao lại biết rõ như vậy.

Nói đến đây, Lý Thuần Phong dường như vô cùng đắc ý.

"Đạo hữu có điều không biết, thời gian bần đạo chết được ghi lại trong sử sách, đều là giả, từ khi Thái Tông qua đời, bần đạo đã tính ra, Đại Đường sắp xảy ra biến cố lớn." "Hồng Loan tinh động, yêu hậu giáng lâm." "Năm đó bần đạo đã không chỉ một lần khuyên Cao Tông bệ hạ, phế bỏ yêu hậu, nếu không Đại Đường tất nhiên sẽ loạn." "Nhưng bệ hạ không nghe lời bần đạo, đem quyền lực Đại Đường, giao cho yêu hậu chấp chưởng." "Sau đó, yêu hậu kia biết được tin

tức, cho rằng bần đạo mê hoặc bệ hạ, muốn bí mật xử tử bần đạo.” “Bất đắc dĩ, vì để bảo mệnh, bần đạo chỉ có thể giả chết, sau đó quy ẩn, nếu không chắc chắn sẽ bị yêu hậu kia hại chết.” Võ Tắc Thiên sùng bái Phật giáo, không thích Đạo giáo.

Hơn nữa Lý Thuần Phong năm đó thường xuyên khuyên can Lý Trị, nói những lời nguy hiểm trước mặt ông, nói Võ Tắc Thiên là yêu hậu, sẽ chôn vùi quốc vận Đại Đường.

Càng bị Võ Tắc Thiên ghi hận.

Cho nên, muốn giết chết Lý Thuần Phong.

Nhưng lão già này ranh mãnh, biết đắc tội Võ Tắc Thiên sẽ không sống lâu, bèn giả chết, trốn đi.

Thấy ông ta đã chạy, Võ Tắc Thiên tuy tức giận, nhưng cũng đành chịu.

Dù sao Lý Thuần Phong muốn trốn, căn bản không tìm được.

“Không giấu đạo hữu, bần đạo sống đến năm Lý Long Cơ đăng cơ, mới chết già.” Khó trách.

Chẳng trách đối với bí văn hoàng thất, lại biết nhiều như vậy.

Không ngờ tiểu phú bà Thượng Quan, lại là một công chúa thật sự của nhà Lý Đường.

Chẳng trách sau khi chết đồ bồi táng nhiều như vậy, quy mô mộ thất lớn đến đáng sợ.

Lý Hiển tuy ngại một số chuyện, không thể cho cô danh phận, nhưng sau khi cô chết, lại được an táng vô cùng long trọng.

“Chậc chậc.

Cho nên đạo hữu phúc khí tốt thật, công chúa rõ ràng đã để ý đến ngài rồi.” Lý Thuần Phong cười gian.

Diệp Thu cũng cười, tất cả đều không cần nói ra.

"Đi thôi đạo trưởng, chúng ta về trước, đến chỗ tôi ngồi một lát, tôi có chuyện muốn hỏi." Hai người cùng đi, phía sau có con khỉ đi theo.

Thượng Quan Nhu không bạc đãi con khỉ, lúc đi còn cho nó cả một con lợn rừng nướng.

Trong núi, lợn rừng rất nhiều.

Con khỉ ôm thịt lợn rừng, vừa đi vừa gặm, vui không tả xiết.

Diệp Thu mời, Lý Thuần Phong cũng không vội về nhà.

Vì ông cũng có chuyện muốn nhờ Diệp Thu giúp đỡ.

Định sửa đổi lại cơ quan và trận pháp trong mộ thất, nhưng năng lực một người có hạn, chỉ có thể nhờ Diệp Thu giúp một tay.

"Gừm." "Cú cú." Về đến địa cung, A Đại và Lão Nhị hai con thú cưng, thấy Diệp Thu về rất vui mừng.

Diệp Thu vuốt ve hai bảo bối nhỏ, sau đó mời Lý Thuần Phong ngồi bên bàn đá, lấy ra một bình rượu ngon.

Là chai rượu cuối cùng A Ninh mang đến.

"Quả nhiên đi theo đạo hữu là đúng đắn." Nhìn thấy rượu trong tay Diệp Thu, mắt Lý Thuần Phong lập tức sáng lên.

Là người thích rượu ngon, trong mộ nghèo đến đinh cũng không có, cái quái gì cũng không có.

Chỉ có thể thỉnh thoảng đến xin Diệp Thu một ít.

Đặc biệt là loại rượu tương hương nồng độ cao này, uống rất đã.

"Đạo trưởng, tôi muốn hỏi một chút, ngài có biết nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh ở đâu không?" Sau khi cụng ly, hai người uống

cạn, Diệp Thu mới hỏi.

Chuyện về nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh.

"Đạo hữu vì sao lại hỏi vậy?

Tám trăm dặm Tần Xuyên, thế giới dưới lòng đất đều có thể gọi là mê cung Tần Lĩnh." "Nếu hỏi người khác, chắc chắn không biết nơi sâu nhất của mê cung ở đâu, nhưng hỏi bần đạo, là hỏi đúng người rồi, ha ha." Lý Thuần Phong đối với mê cung Tần Lĩnh đại khái đều hiểu biết một chút.

Vì năm đó lúc tìm nơi xây dựng địa cung, gần như đã đi khắp cả Tần Lĩnh.

Thấy ông biết, Diệp Thu mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Vậy đạo trưởng có biết, về trái tim của Thanh đồng thần thụ không." "Hửm?" Nghe đến trái tim của Thanh đồng thần thụ, Lý Thuần Phong hiển nhiên sững sờ.

Trong đầu dường như hiện ra một số ký ức xưa cũ.

Sau đó, Lý Thuần Phong có chút kinh ngạc mở miệng: "Đạo hữu chẳng lẽ muốn đến nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh, tìm kẻ tàn nhẫn kia lấy trái tim của Thanh đồng thần thụ?" Quả nhiên, Lý Thuần Phong cũng biết về kẻ tàn nhẫn đó.

Diệp Thu cũng không cần giải thích, trực tiếp gật đầu: "Không sai, tôi đến Tần Lĩnh, chính là vì trái tim của Thanh đồng thần thụ, thứ đó phải lấy được." "Đạo hữu hãy cẩn trọng!" Vừa nghe Diệp Thu thật sự muốn tìm kẻ tàn nhẫn đó, Lý Thuần Phong vội vàng khuyên can.

"Đạo hữu có biết, kẻ tàn nhẫn đó đến từ đâu không?" Trước đó Thác Bạt Ngọc đã nói với Diệp Thu, kẻ tàn nhẫn lấy đi trái tim của Thanh đồng thần thụ, nghi ngờ là đến từ âm phủ địa phủ.

Nhưng Diệp Thu biết, trên đời căn bản không có âm phủ địa phủ.

Chỉ có một nơi thần bí.

Địa ngục.

"Đến từ đâu?" Nhìn Lý Thuần Phong, có vẻ ông biết nhiều hơn.

Trong mắt Lý Thuần Phong lộ ra một tia sợ hãi, sau đó chỉ vào bên cạnh nói: "Người đó đến từ địa ngục, năm đó xuất hiện trong hang động này, lúc đó bần đạo đã tận mắt chứng kiến." Ở đây?

Diệp Thu ở trong hang động xây dựng địa cung.

Người đó năm đó đã xuất hiện ở đây?

Diệp Thu có hứng thú.

Cẩn thận hỏi, Lý Thuần Phong kể lại, mô tả cảnh tượng năm đó tận mắt nhìn thấy.

"Chuyện đó đã gần một nghìn năm rồi, bần đạo sau khi chết, vừa mới trở thành cương thi, vui mừng ra ngoài đi dạo." "Sau khi ra ngoài, bần đạo nghe thấy một trận âm thanh quỷ dị, men theo âm thanh mới tìm thấy hang động này." "Ngài có biết không, năm đó dưới thác nước kia, xuất hiện một cánh cửa vô cùng lớn và âm u, bên trong cửa tối đen vô cùng, tiếng hét thảm thiết quỷ dị vô cùng rợn người." "Người đó, đột nhiên từ bên trong ra, dường như bị thương nặng, chắc là bị người ta truy sát, chạy trốn đến đây." "Đợi hắn ra ngoài, cánh cửa thần bí đó biến mất." "Người đó mặc một bộ quần áo đen kịt, không nhìn rõ mặt, nhưng bần đạo nghe thấy âm thanh truyền ra từ trong cửa đó." "Truy sát La Sát!" "Cho nên bần đạo đoán, kẻ tàn nhẫn này, hẳn là một La Sát." "Đó là loài ác quỷ hung ác nhất trong truyền thuyết địa ngục đấy, đạo hữu phải suy nghĩ kỹ, thực lực của kẻ tàn nhẫn đó, quá mạnh." La Sát!

Ác quỷ ăn thịt người.

Ăn máu thịt người, hoặc bay trên trời, hoặc đi dưới đất, nhanh

nhẹn đáng sợ.

Trong truyền thuyết, La Sát đến từ địa ngục, có thể bay hoặc độn thổ, tốc độ vô cùng nhanh.

Nam thì cực xấu, nữ thì rất đẹp.

Tộc La Sát, nam thì xấu kinh khủng, nữ thì đẹp.

Nhưng có một điểm.

Tộc nhân La Sát, chiến đấu lực đều vô cùng mạnh mẽ.

Đây là ghi chép trong thần thoại truyền thuyết.

Diệp Thu cũng bất ngờ, gã lấy đi trái tim của Thanh đồng thần thụ, là một La Sát?

Nếu thật như vậy, thì quả thực không dễ đối phó.

Loại quỷ vật này, đều vô cùng quỷ dị.

Biết Lý Thuần Phong sẽ không lừa mình, Diệp Thu nhíu mày suy nghĩ.

Bây giờ, với chiến đấu lực hiện tại của mình, sau khi mở Kỳ Lân Hộ Hữu, tăng phúc thuộc tính 2.5 lần, có thể đánh lại La Sát không.

Trong truyền thuyết thần thoại, La Sát có thực lực rất mạnh.

Nhưng Diệp Thu không cho rằng, La Sát đáng ngờ đã trốn thoát từ địa ngục kia lại giống như trong truyền thuyết, có thể phi thiên độn địa.

Sức mạnh cỡ đó không nên tồn tại, nếu không kẻ đó đã chẳng nằm im trong mê cung Tần Lĩnh suốt ngàn năm.

Thanh đồng thần thụ tâm, dù thế nào cũng phải lấy được.

Dù biết rõ đối phương là La Sát, Diệp Thu cũng không bỏ cuộc. "Đạo hữu, hãy suy nghĩ kỹ lại đi." Lý Thuần Phong muốn khuyên can

Diệp Thu, đừng đi chọc vào tên sát tinh đó.

Chương 114

"Năm đó khi La Sát xuất hiện, Chúc Cửu Âm nhìn thấy kẻ đó dường như cũng vô cùng sợ hãi, đến cả Thanh đồng thần thụ tâm cũng không thèm bảo vệ mà trực tiếp bỏ chạy." Chúc Cửu Âm năm xưa là thánh thú luôn bảo vệ Thanh đồng thần thụ.

Chính xác hơn, thứ nó bảo vệ chính là Thanh đồng thần thụ tâm.

Đến nó còn vô cùng sợ hãi La Sát kia.

Lý Thuần Phong cảm thấy Diệp Thu dù có lợi hại đến đâu, e rằng cũng khó lấy được đồ từ trong tay kẻ tàn nhẫn đó. "Thiện ý của đạo trưởng tôi hiểu, nhưng món đồ đó tôi nhất định phải có, có điều tôi cần chuẩn bị một chút." Muốn đi tìm La Sát kia, phải đợi vết thương của A Đại hồi phục đã.

Diệp Thu, cộng thêm hai con thú cưng, không tin là không đánh lại được đối phương.

Chuyện này không thể vội, vết thương của A Đại cần phải dưỡng vài ngày mới được. "Nếu đạo hữu đã kiên quyết như vậy, vậy thì khi nào đi, bần đạo sẽ đích thân dẫn đường." Mê cung dưới lòng đất Tần Lĩnh chằng chịt phức tạp, nếu không biết đường thì căn bản không tìm được đến nơi sâu nhất.

Ngay cả Lý Thuần Phong cũng phải tốn rất nhiều công sức, chưa chắc đã dẫn Diệp Thu đến được, chủ yếu là vì thời gian đã quá lâu rồi. "Được, vậy xin cảm ơn đạo trưởng trước." Có Lý Thuần Phong dẫn đường, Diệp Thu đoán chắc cũng không sai biệt lắm.

Lão già này là người có tài, tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, tìm đường chắc không thành vấn đề.

Có người ở cùng, Diệp Thu cũng không đến nỗi buồn chán, vừa hay có bạn đồng hành.

Chuyện đã quyết định xong, Diệp Thu định đợi vết thương của A Đại hoàn toàn bình phục rồi mới lên đường đến nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh. "Đạo hữu, hôm nay ta ra ngoài quan sát tinh tượng, nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư, có chút thu hoạch." "Ta định thay đổi cơ quan và trận pháp trong mộ thất của mình." "Nhưng sức một mình bần đạo có hạn, cần đạo hữu và thú cưng của cậu giúp một tay." "Không biết đạo hữu có bằng lòng ra tay tương trợ không?" Giải quyết xong chuyện của Diệp Thu, Lý Thuần Phong có chút ngại ngùng nhờ Diệp Thu giúp đỡ.

Tuy cương thi sức lực rất lớn, nhưng để cải tạo trận pháp và cơ quan, cần phải có mấy người phối hợp mới được.

Một mình ông ta thực sự sức có hạn.

Diệp Thu nghe vậy cũng gật đầu: "Không sao, dù sao gần đây cũng không có việc gì làm, đạo trưởng định khi nào bắt đầu cải tạo?" Hai người quan hệ tốt, giúp một tay thôi, không thành vấn đề. "Thật sao!" Lý Thuần Phong mừng rỡ nói: "Tốt quá rồi, nếu đạo hữu đồng ý, vậy chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ." "Đợi bần đạo cải tạo xong mộ thất, chúng ta sẽ lên đường đến nơi sâu nhất của mê cung Tần Lĩnh." "Được, đi thôi." Hai người đứng dậy, Diệp Thu dẫn theo con khỉ, gã này sức lực lớn, làm việc chắc chắn là một tay cừ khôi.

Còn A Đại thì tiếp tục dưỡng thương, Thi Miết Vương cũng không giúp được gì.

Ra khỏi địa cung mộ thất, hai người đi một mạch đến cửa mộ của Lý Thuần Phong.

Thế nhưng, vừa đến cửa mộ thất, Diệp Thu và Lý Thuần Phong đột nhiên trợn tròn mắt. "Chết tiệt!!!

Mẹ nó thằng nào làm?" Lúc này, trước mặt hai người, trên cánh cửa kim cương của ngôi mộ Lý Thuần Phong đã bị phá một lỗ.

Xem ra là bị thuốc nổ cưỡng ép phá tung.

Cửa nhà đều bị nổ tung, Lý Thuần Phong tức đến đỏ cả mắt, chửi ầm lên, hỏi thăm tổ tông mười tám đời của đám người kia.

Năm đó để xây ngôi mộ lớn này, ông ta đã tán gia bại sản, lại dựa vào tiền lừa gạt mới xây xong được.

Cánh cửa kim cương này đã tốn không biết bao nhiêu nhân lực vật lực mới vận chuyển được đến đây.

Bây giờ thì hay rồi, cửa kim cương bị nổ hỏng rồi. "Lũ trộm mộ chết tiệt, bần đạo không đội trời chung với các ngươi!" Dù là Lý Thuần Phong tính tình tốt, lúc này cũng hận không thể tìm ra kẻ đã phá cửa mộ rồi tự tay bóp chết chúng. "Khụ khụ...

Cứ vào trong xem đã, đạo trưởng đừng vội, cửa mộ tuy hỏng nhưng có thể tìm cái khác thay thế." "Ngôi mộ Tây Chu kia không phải cũng có một cánh cửa kim cương sao, đến lúc đó chúng ta đi tháo về lắp vào là được." Mộ Tây Chu của Uông Tàng Hải, cửa lớn cũng là cửa kim cương, được làm từ loại đá vô cùng cứng rắn. "Vừa hay, cũng đang định sửa sang lại mộ thất, cửa mộ có hơi tồi tàn, chúng ta thiết kế lại một cái mới." Cửa mộ của Lý Thuần Phong đúng là có hơi tồi tàn thật, không thể so với mộ Tây Chu, càng không cần nói đến việc so sánh với mộ của Thượng Quan tiểu phú bà.

Ông ta đã dồn hết tiền vào bên trong mộ thất, nên vẻ ngoài trông khá lôi thôi. "Cũng đành vậy thôi.

Ai!" Diệp Thu vừa nói, Lý Thuần Phong liền nghĩ đồ đạc trong mộ Tây Chu dường như đều có thể lấy dùng.

Dù sao bây giờ Uông Tàng Hải cũng đã chạy mất, không biết tung

tích ở đâu.

Lấy đồ của gã đó dùng, Lý Thuần Phong không cảm thấy có gì không ổn, vì gã đó cũng bắt nạt ông ta không ít. "Hừ, đám trộm mộ đó chắc chắn vẫn còn ở bên trong, trong mộ của bần đạo đã bố trí tầng tầng cơ quan và trận pháp, bọn chúng tuyệt đối chưa vào được chủ mộ thất đâu." Bây giờ chỉ hy vọng đám trộm mộ đó chưa vào chủ mộ thất, nếu không kích hoạt cơ quan, mộ thất đó coi như xong.

Trong chủ mộ thất, có thiết kế cơ quan tương đương với trình tự tự hủy, là do Lý Thuần Phong thiết kế để phòng ngừa vạn nhất. "Đi thôi, vào trong xem." Bước vào cửa mộ, trước mắt là ba con mộ đạo quen thuộc với Diệp Thu.

Mộ đạo là một mê cung, kết hợp nguyên lý Kỳ Môn Bát Quái, sử dụng một loại sơn đặc biệt có thể hấp thụ ánh sáng sơn lên tường mộ đạo, mục đích là để bọn trộm mộ lúc vào sẽ không nhìn thấy gì, nhốt chết chúng ở bên trong.

Đối với nơi này, Diệp Thu rất quen thuộc, vì đã từng đến một lần.

Hai người đi theo mộ đạo ở giữa, men theo phương vị đặc biệt. "A... có ma!!!" Đột nhiên, trong bóng tối Diệp Thu nhìn thấy một bóng người, kẻ đó đang co rúm ở góc tường, kinh hãi nhìn anh và Lý Thuần Phong.

Người trước mắt chính là Lý Xuân, kẻ bị Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đánh ngất rồi bỏ lại đây.

Sau khi tỉnh lại, hắn không có vận may tốt như Hồ Bát Nhất, đi mãi mà không ra khỏi được mê cung. "Là ai?" Diệp Thu lên tiếng hỏi Lý Xuân.

Nghe thấy có người nói chuyện, Lý Xuân trong lòng vui mừng, cứ tưởng là ma. "Tôi tên là Lý Xuân, là một tên trộm mộ, có thể đưa tôi

ra ngoài được không?" Hắn ảo tưởng Diệp Thu sẽ đưa mình ra ngoài.

Diệp Thu không nói gì, lắc đầu, rồi nói với Lý Thuần Phong: "Ông xử lý đi." "Hừ!" Nhìn thấy hắn, Lý Thuần Phong hừ lạnh một tiếng. "Keng!" Lý Thuần Phong rút một thanh nhuyễn kiếm từ thắt lưng ra, vốn là một chiếc thắt lưng. "Vút!" "Phụt!" Lưỡi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đầu của Lý Xuân rơi xuống đất.

Đối với những tên trộm mộ dám đào mộ của mình, Lý Thuần Phong ra tay giết không chút nương tay. "Đạo trưởng thủ đoạn thật cao tay." Không nhìn ra Lý Thuần Phong thân thủ cũng không tệ. "Đạo hữu khen quá lời rồi, thủ đoạn của bần đạo đối phó với người thường thì được, gặp phải Huyết Thi và chủ nhân ngôi mộ kia thì hoàn toàn không phải là đối thủ." Nếu thân thủ tốt, ông ta cũng đã không bị kẻ kia tùy ý khống chế. "Đi thôi, vào trong xem, có lẽ vẫn còn kịp." Nhìn thấy Lý Xuân, Diệp Thu biết ai đã phá cửa mộ của Lý Thuần Phong rồi.

Ngoài Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, chắc không còn ai khác.

Hai tên này thật sự đã đến Tần Lĩnh.

Diệp Thu không hiểu, đã cho họ đồ cổ, có tiền rồi sao còn chạy lung tung?

Hai người rời khỏi mê cung mộ đạo, phía trước xuất hiện một cánh cửa mộ thất đóng chặt, Lý Thuần Phong vặn cơ quan bên cạnh, cửa mộ thất mở ra, hai người tiến vào bên trong.

Vừa vào trong, Lý Thuần Phong lại tức giận chửi ầm lên! "Chết tiệt, chết tiệt, tức chết bần đạo rồi!" Trong gian mộ thất, đặt một cái Hồn Thiên Nghi.

Trên vách tường hai bên, khắc họa bức Thôi Bối Đồ của Lý Thuần Phong.

Hai nơi này không bị phá hoại.

Nhưng, bốn phía mộ thất có tổng cộng tám cánh cửa, đại diện cho Kỳ Môn Bát Quái.

Đằng sau mỗi cánh cửa mộ đều có một gian mộ thất.

Nhưng, chỉ có cánh cửa sinh ở phía sau mới có thể đi tiếp, các mộ thất còn lại đều chứa dầu hỏa, khí độc hoặc cơ quan, tất cả đều chí mạng.

Nhưng bây giờ, Lý Thuần Phong lại tức đến dậm chân, vì tám cánh cửa xung quanh đã có hai cái bị phá tung.

Dầu hỏa bên trong một trong hai cánh cửa đó đang cháy dữ dội, cả chủ mộ thất chìm trong biển lửa ngùn ngụt, nếu hai người đến muộn một chút, có lẽ cả ngôi mộ đã bị thiêu rụi. "Mẹ kiếp." Trước mặt là biển lửa vô tận, Lý Thuần Phong cũng không dám tiến vào, chỉ có thể đứng ở cửa chửi ầm lên, tức đến sắp khóc.

Diệp Thu lắc đầu, cảm thấy lão già này thật đáng thương.

Đám người Hồ Bát Nhất ra tay không hề có chừng mực. [Keng, có muốn tiêu hao 5000 tích phân để triệu hồi Thiên Thủy không?] "Triệu hồi." Diệp Thu tiêu hao mấy nghìn tích phân, lập tức triệu hồi Thiên Thủy, ầm một tiếng, trong mộ thất đột nhiên xuất hiện dòng nước lớn như sóng biển.

Chương 115

Nước đổ vào mộ thất, ngọn lửa đang cháy lập tức bị dập tắt. "Xèo!" Chẳng mấy chốc, toàn bộ ngọn lửa trong mộ thất đều biến mất.

May mà bên trong mộ thất cơ bản đều là kết cấu bằng đá, gỗ rất ít, tuy bị cháy có hơi đen nhưng dọn dẹp xong vẫn có thể sử dụng được. "Cảm tạ đạo hữu đã cứu giúp, nếu không nhà của bần đạo đã mất rồi." Đây không phải lần đầu tiên chứng kiến thủ đoạn thần kỳ của Diệp Thu, Lý Thuần Phong cảm kích gật đầu với anh.

Nếu không có Diệp Thu, e rằng mộ thất đã bị thiêu rụi rồi. "Bần đạo nhất định phải bắt được đám trộm mộ đó, giết chúng cũng không hả giận, bần đạo muốn chúng làm nô lệ, sửa mộ thất cho bần đạo!" Lý Thuần Phong hận đến thấu xương.

Đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng kêu kinh hãi từ sâu trong mộ thất truyền ra. "Không hay rồi, chúng vào chủ mộ thất rồi." "Lũ trời đánh này, tuyệt đối đừng có phá cả chủ mộ thất của bần đạo đấy." Nghe thấy tiếng động, Lý Thuần Phong vội vàng chạy tới.

Hai cánh cửa bị phá tung, một trong số đó là cửa sinh.

Phía sau cửa sinh chính là chủ mộ thất, nơi đặt quan tài của ông ta.

Ở đó còn có một món bảo bối mà Lý Thuần Phong rất để tâm. "Ai..." Diệp Thu cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ lát nữa nếu Lý Thuần Phong muốn giết người, mình thấy có cần thiết phải bảo vệ mạng sống của hai tên ngốc Hồ Bát Nhất không.

Dù sao mình cũng nợ Hồ Bát Nhất một ân tình.

Hai người bọn họ tính cách không tệ, trọng tình trọng nghĩa, là tính

cách mà Diệp Thu thích. ...

Lúc này, trong mộ thất sâu nhất, Hồ Bát Nhất và mọi người đang bị mắc kẹt trong một cái hố sâu cơ quan khổng lồ.

Vốn dĩ họ không phá hai cánh cửa mộ thất phía trước, vì Hồ Bát Nhất đã dựa vào Kỳ Môn Độn Giáp tìm ra vị trí cửa sinh.

Nhưng cơ quan của cửa sinh đó vừa mới mở ra một chút đã bị kẹt cứng, mặc cho họ dùng sức thế nào cũng không đẩy ra được.

Đó là cánh cửa nặng mấy tấn, sức người căn bản không thể đẩy nổi.

Bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể dùng thuốc nổ.

Nhưng Lão Tam không biết tính toán, lần này lượng thuốc nổ lại dùng quá liều, không chỉ phá tung cửa sinh mà còn phá luôn cả một cửa tử bên cạnh.

Thế là dầu hỏa từ trong cánh cửa đó chảy ra, bị thuốc nổ bén lửa, suýt nữa đã thiêu chết cả đám trong mộ.

Khó khăn lắm mới chạy thoát, tìm được chủ mộ thất.

Kết quả chưa kịp vui mừng, Bàn Tử đã động vào quan tài trong chủ mộ thất.

Sau đó, gạch lót dưới sàn mộ thất chia thành tám khối, di chuyển về phía bốn bức tường xung quanh.

Bên dưới lớp gạch là một vực sâu đen kịt.

Chủ mộ thất này được xây dựng trên không trung của vực sâu. "Tên Bàn Tử chết bầm, lần này bị mày hại chết rồi!!" Hồ Bát Nhất tức đến chửi mẹ, Vương Bàn Tử ham của, thấy ngọc bội trên quan tài liền gỡ xuống, kết quả kích hoạt cơ quan.

Tốc độ di chuyển của gạch lót bên dưới tuy không nhanh, nhưng

nếu không tìm được cách dừng lại, đợi đến khi gạch hoàn toàn thụt vào trong tường thì chỉ có nước chờ chết. "Đại ca, mau nhảy vào giữa!" Lão Tam và Tuyết Lỵ Dương may mắn, vì vị trí hai người đứng là bên cạnh quan tài.

Sau khi Vương Bàn Tử kích hoạt cơ quan, vị trí quan tài của hai người không di chuyển, nên an toàn.

Lão Tam la lên, bảo Mã Đại Đảm lập tức nhảy sang bên cạnh quan tài.

Nhưng đã muộn.

Khoảng cách đã bị kéo ra, Mã Đại Đảm không dám nhảy, sợ rơi xuống sẽ tan xương nát thịt. "Lão Hồ, mau nghĩ cách đi!" "Hồ gia, tất cả trông cậy vào cậu cứu mạng đó." "Hồ Bát Nhất, cậu làm thế nào bây giờ, mau nghĩ cách đi." Những người xung quanh đều sợ chết khiếp, nếu không nhanh chóng nghĩ cách, đợi gạch lót hoàn toàn biến mất, tất cả đều sẽ rơi xuống. "Tôi đang nghĩ đây, chủ nhân ngôi mộ này, nếu là Lý Thuần Phong thì cơ quan ông ta thiết lập chắc chắn đều có một con đường sống." "Bây giờ xem tôi có thể tìm ra con đường sống đó không." Hồ Bát Nhất quan sát xung quanh, muốn tìm thứ gì đó có thể phá giải cơ quan.

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy những vật phẩm được đặt trong các ô trên bức tường phía sau.

May mà Hồ Bát Nhất hiểu Kỳ Môn Bát Quái, nhìn một lúc, anh ta phát hiện vị trí và hình dạng của những vật phẩm này đều rất kỳ lạ. "Tôi hiểu rồi, đây là một bát quái trận, chỉ cần tìm đúng vật phẩm ở phương vị bát quái tương ứng, rồi xoay nó là có thể ngăn cơ quan lại." Đúng lúc Hồ Bát Nhất đang nghĩ, anh ta chợt nghe thấy lời của Tuyết Lỵ Dương, bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng lập tức hiểu ra những thứ trong các ô xung quanh đại diện cho cái gì.

Ánh mắt nhanh chóng lướt qua tất cả mọi thứ, Hồ Bát Nhất trong lòng tính toán theo phương vị. "Bàn Tử, mau xoay san hô thủy tinh trong ô ở giữa hàng thứ hai sau lưng cậu!" Bàn Tử ở đối diện Hồ Bát Nhất, nên anh ta có thể nhìn rõ những thứ sau lưng Bàn Tử.

Dựa theo phương vị Kỳ Môn Bát Quái tính toán, Hồ Bát Nhất thử bảo Vương Bàn Tử xoay san hô thủy tinh, nếu có tác dụng thì chứng tỏ suy đoán của Tuyết Lỵ Dương là chính xác. "Ok!" Vương Bàn Tử lập tức quay người, trèo lên, trực tiếp xoay san hô thủy tinh trong ô. "Cạch!" Giống như tiếng cơ quan bị kẹt lại, sau khi Vương Bàn Tử xoay, quả nhiên khối gạch lót nơi anh ta đứng không còn di chuyển nữa. "Có hy vọng rồi!" ...

Vị trí của Bàn Tử là phía bắc, bắc thuộc Khảm thủy, rất dễ hiểu, chỉ cần tìm thứ gì liên quan đến nước, xoay nó là được. "Lão Hồ, có hy vọng rồi." Tấm gạch dưới chân Bàn Tử dừng lại, anh ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại lo lắng.

Bởi vì chỉ có tấm gạch dưới chân anh ta dừng lại, bảy phương vị còn lại vẫn đang từ từ thụt vào trong tường. "Hồ Bát Nhất, bên tôi làm thế nào, xoay cái nào mới được?" Vị trí của Mã Đại Đảm là phía đông, đông thuộc Chấn mộc.

Tìm thứ gì liên quan đến gỗ là có thể dừng chuyển động. "Mã Đại Đảm, xoay bức tượng ở ô ngoài cùng bên phải hàng thứ ba sau lưng ông." Nhìn hồi lâu, Hồ Bát Nhất chỉ thấy bức tượng đó, vì đó là một con chim gõ kiến được điêu khắc, là thứ duy nhất liên quan đến gỗ.

Mã Đại Đảm quay đầu nhìn, tức đến chửi mẹ.

Vì hàng thứ ba quá cao, một mình ông ta căn bản không với tới. "Lão Ngũ, nhảy qua đây!" Trên tấm gạch bên cạnh Mã Đại Đảm, Lão Ngũ đang ở đó.

Không với tới được, Mã Đại Đảm chỉ có thể gọi Lão Ngũ giúp đỡ.

"Được, đại ca!" Lão Ngũ lập tức nhảy qua, sau đó Mã Đại Đảm đạp lên vai anh ta, cuối cùng cũng trèo lên được hàng thứ ba. "Cạch!" Lúc này tấm gạch đã vào trong tường một nửa.

May mà tấm gạch dưới chân Mã Đại Đảm đã dừng lại.

Lần này, hy vọng sống sót của mọi người càng thêm vững chắc.

Thế là ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Hồ Bát Nhất, giục anh ta nhanh chóng tìm ra cơ quan còn lại. ... "Chậc chậc...

đám trộm mộ này cũng có người hiểu Kỳ Môn Độn Giáp sao?" Trong lúc Hồ Bát Nhất và mọi người đang liều mạng phá giải cơ quan, Diệp Thu, Lý Thuần Phong và con khỉ đã đến nơi.

Vị trí hai người đứng là bên ngoài cửa mộ, có thể nhìn rõ mọi chuyện đang xảy ra trong mộ thất.

Toàn bộ tâm trí của những người bên trong đều đang tập trung vào việc phá giải cơ quan, căn bản không ai chú ý đến bóng dáng của hai người và con khỉ.

Thấy chủ mộ thất không bị phá, Lý Thuần Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chủ mộ thất bị phá, ông ta thật sự sẽ khóc mất. "Đạo trưởng định làm gì?" Diệp Thu cũng đã thấy.

Quả nhiên là hai tên ngốc Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, dẫn theo một đám người ăn mặc như nông dân.

Chắc là Mã Đại Đảm rồi.

Ngoài ra, Tuyết Lỵ Dương cũng ở đó.

Lý Thuần Phong chắc chắn hận Hồ Bát Nhất đến tận xương, mộ thất của ông ta bị đám người này phá hỏng mấy chỗ.

Chắc chắn sẽ muốn giết người. "Không vội, cứ xem đã." Không

ngoài dự đoán của Diệp Thu, Lý Thuần Phong lại không vội nữa, dường như muốn xem Hồ Bát Nhất có phá giải được cơ quan này không.

Chương 116

"He he... muốn phá giải cơ quan của ta, không dễ vậy đâu, bần đạo giúp các ngươi tăng thêm chút độ khó." Đột nhiên, khóe miệng Lý Thuần Phong lộ ra nụ cười hiểm độc.

Ông ta đi đến một nơi nào đó bên cạnh mộ thất, rồi rút ra một viên gạch đá từ trong tường.

Phía sau viên gạch là những bánh răng chi chít. "Cạch!" Lý Thuần Phong xoay một bánh răng nào đó.

Sau đó, Diệp Thu nhìn thấy tốc độ các tấm gạch dưới chân Hồ Bát Nhất và mọi người trong mộ thất thụt vào tường rõ ràng đã tăng lên rất nhiều. "Thật đủ xấu xa, ha ha." Diệp Thu bật cười, lần này Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ hoảng loạn.

Quả nhiên, cảm nhận được tốc độ của tấm gạch dưới chân rõ ràng tăng nhanh, Hồ Bát Nhất đột nhiên hoảng hốt. "Lão Hồ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh rồi, tình hình gì vậy?" "Hồ Bát Nhất, mau tìm đồ ở các phương vị khác đi, chết tiệt, sao tốc độ lại nhanh lên thế này." "Hồ đại ca, đầu tôi sắp nổ tung rồi, làm sao bây giờ." "Hồ huynh đệ, tất cả trông cậy vào cậu đó." "Hồ gia, cứu mạng a." Tốc độ tấm gạch dưới chân tăng nhanh, tất cả mọi người đều hoảng loạn, bây giờ cũng chỉ có Hồ Bát Nhất là có thể hiểu được những thứ này, họ căn bản chẳng biết gì cả.

Theo lời của Hồ Bát Nhất, nếu xoay nhầm đồ, giây tiếp theo những tấm gạch này sẽ lập tức thụt hết vào trong.

Lúc đó, tất cả đều sẽ rơi xuống.

Dù không rơi xuống cũng sẽ bị nhốt chết ở đây.

Đằng nào cũng chết, cho nên chỉ có thể dựa vào Hồ Bát Nhất giải quyết. "Lão Ngũ... xoay cái đầu tiên ở hàng thứ hai bên trái." Hồ Bát Nhất cũng lo lắng, thời gian cấp bách, đầu óc anh ta đang nhanh chóng suy nghĩ, cảm thấy tế bào não cũng không đủ dùng.

Bên ngoài cửa mộ thất, Diệp Thu và Lý Thuần Phong thì đang hứng thú xem náo nhiệt. "Không tệ, cậu nhóc này có chút bản lĩnh, nếu có thể phá giải được cơ quan của bần đạo, vậy bần đạo sẽ tha cho ngươi một mạng." Xem một lúc, Lý Thuần Phong bắt đầu đánh giá cao Hồ Bát Nhất.

Cùng là người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, ông ta biết để hiểu thấu đáo môn kiến thức này khó đến mức nào.

Thấy Hồ Bát Nhất tuổi còn trẻ mà đã hiểu sâu về Kỳ Môn Độn Giáp như vậy, chắc chắn ngày thường đã bỏ không ít công sức nghiên cứu.

Lý Thuần Phong là người yêu tài, trong lòng mang thiện niệm.

Ngôi mộ thất này do ông ta thiết kế, dù nguy hiểm đến đâu cũng sẽ để lại một con đường sống.

Nếu có thể tìm ra con đường sống đó, chứng tỏ đối phương không đáng chết, Lý Thuần Phong sẽ không đi ngược lại ý trời.

Người của Đạo gia có sự lý giải riêng về việc này.

Diệp Thu nghe vậy cũng yên tâm.

Vốn dĩ anh định lát nữa sẽ thương lượng với Lý Thuần Phong, nhờ ông ta tha cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Còn những người khác, giết thì giết.

Bây giờ Lý Thuần Phong không giết, anh cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao, Hồ Bát Nhất là khắc tinh trong mệnh của Lý Thuần Phong, cơ quan này chắc chắn sẽ bị phá giải. "Ha ha!

Thành công rồi." "Đúng là cậu thật, Lão Hồ, trâu bò." "Hồ đại ca, thật lợi hại." "Hồ Bát Nhất, tôi Mã Đại Đảm cả đời chưa phục ai, hôm nay thật sự khiến tôi quá khâm phục cậu rồi." Quả nhiên, xem một lúc, Diệp Thu và Lý Thuần Phong nhìn Hồ Bát Nhất từng bước phá giải cơ quan của Lý Thuần Phong.

Khi món đồ cuối cùng được Hồ Bát Nhất tìm thấy. "Cạch!" Cơ quan hoàn toàn bị đóng lại, và ngay giây tiếp theo tất cả các tấm gạch bắt đầu hợp lại làm một.

Cơ quan của Lý Thuần Phong đã bị phá giải.

Tất cả mọi người trong mộ thất đều reo hò nhảy cẫng lên, cảm ơn Hồ Bát Nhất.

Nếu không có anh ta, có lẽ tất cả đều đã chết ở đây. "Không tệ, có chút bản lĩnh." Lý Thuần Phong vuốt râu, gật đầu khen ngợi, cảm thấy cậu nhóc Hồ Bát Nhất này không tệ. "Đạo trưởng chuẩn bị làm gì?

Đám người này giết hay không?" Diệp Thu cười hỏi.

Lý Thuần Phong nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đám khốn này, đương nhiên không thể giết, phá mộ thất của bần đạo, tự nhiên phải làm việc để chuộc tội." "Bần đạo muốn chúng sửa lại toàn bộ mộ thất, nếu không..." Nghe những lời của ông ta, Diệp Thu không nói gì.

Ra ngoài lăn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả.

Phá mộ của người ta, bị chủ mộ bắt được, đáng đời! ...

Đợi gạch lót trong mộ thất trở lại như cũ, Hồ Bát Nhất và mọi người mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nếu không có Hồ Bát Nhất, có lẽ tất cả đều đã rơi xuống vực sâu rồi.

Thế là, mọi người lại bắt đầu cảm ơn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trong lòng có chút đắc ý, nhưng miệng lại khiêm tốn.

Trong lúc mọi người đang phấn khích, Diệp Thu và Lý Thuần Phong hai người đi vào trong mộ thất.

Con khỉ mặc một thân áo giáp, uy vũ bất phàm đi theo sau. "Mẹ kiếp...

Thu gia!!!" "Mẹ ơi...

Tống tử!!" Trong mộ thất, Vương Bàn Tử đang chém gió với Lão Tam, đột nhiên nhìn thấy hai người và con khỉ đi vào.

Thấy Diệp Thu, hắn sững sờ một lúc, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Thuần Phong bên cạnh Diệp Thu, hắn lại kinh hãi hét lên.

Lý Thuần Phong và Diệp Thu không giống nhau.

Vẻ ngoài của Diệp Thu trông như người bình thường, ngoài da hơi tái nhợt ra thì không nhìn ra là người chết.

Còn Lý Thuần Phong thì là cương thi, tuy vẫn giữ được nhân tính nhưng dáng vẻ quả thực có hơi đáng sợ, da mặt khô quắt, vừa nhìn đã biết là tống tử. "Trời đất ơi, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không??" Thế rồi, Bàn Tử nhìn thấy con khỉ cao gần hai mét, mặc áo giáp sau lưng hai người, lại hét lên một trận nữa. "Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, lại gặp nhau rồi." Theo tiếng hét của Bàn Tử, những người khác trong phòng cũng đều nhìn thấy Diệp Thu, Lý Thuần Phong và con khỉ.

Diệp Thu mỉm cười ôn hòa, chào hỏi hai người.

Sau đó, ánh mắt anh nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, khóe miệng

cong lên. "Thánh vương đại nhân..." Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy Diệp Thu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, miệng lẩm bẩm, sắc mặt có chút ửng hồng.

Nhưng cô chợt thấy Diệp Thu khẽ lắc đầu với mình.

Lập tức, Tuyết Lỵ Dương hiểu ý Diệp Thu, không muốn cô để lộ thân phận.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu với Diệp Thu, tỏ ý phối hợp. "Trời đất ơi... có ma!" "Tôn Ngộ Không, Tề Thiên Đại Thánh, tôi thấy rồi!" "Là con khỉ mà lúc trước tôi thấy ở cửa mộ kia." "Trời ạ, tôi không nhìn lầm đâu, tuyệt đối là Tề Thiên Đại Thánh." "Quỷ gia gia, Tề Thiên Đại Thánh, đừng giết tôi!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy Diệp Thu, mặt mày kinh ngạc vui mừng.

Còn đám người Mã Đại Đảm thì trong lòng sợ hãi, toàn thân run rẩy, bắp chân co giật.

Thậm chí có người nhát gan còn sợ đến tè ra quần. "Kỉ kỉ?" Con khỉ nghe thấy lời của đám người này, tỏ vẻ rất không vui.

Nó không biết Tề Thiên Đại Thánh là ai, Tôn Ngộ Không là ai.

Lão tử tên là Tiểu Tam, là Hồn Thiên Chiến Viên, không phải Tôn Ngộ Không. "Xì!" Nó nhe răng gầm gừ với đám người Mã Đại Đảm, dọa nạt họ, vì làm vậy rất vui, con khỉ rất ham chơi. "Bịch." Bị con khỉ dọa một cái, đám người Mã Đại Đảm trực tiếp quỳ xuống.

Họ tưởng Đại Thánh gia tức giận nên lập tức dập đầu xin lỗi, miệng la hét xin Đại Thánh gia tha mạng.

Chương 117

Lần này, con khỉ vui rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của đám người này, nó quyết định tiếp tục dọa nạt.

Nhìn Diệp Thu một cái, con khỉ đang hỏi có nên dọa chết chúng không. "Cậu tự xem mà làm, đừng làm chết người, đám người này lát nữa còn phải làm việc đấy." Diệp Thu nói một câu, con khỉ nhe miệng cười, sau đó đi đến bên cạnh đám người Mã Đại Đảm, bắt đầu nhào nặn từng người một.

Diệp Thu thì vẫy tay với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người nhìn nhau, nhìn lão tống tử bên cạnh Diệp Thu, có chút hoảng sợ. "Đến đi, ông ta không làm hại các cậu đâu." Dường như nhìn thấu suy nghĩ của hai người, Diệp Thu cười nói. "Thu gia thật trâu bò, có thể quen biết cả lão tống tử." "Mẹ kiếp, Thu gia mạnh thật, quan hệ rộng rãi, đến lão tống tử cũng là bạn bè." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này mới dám cẩn thận đi tới.

Đối với bản lĩnh của Diệp Thu, họ ngày càng khâm phục.

Không chỉ có thể thuần phục dã thú, mà còn có thể giao tiếp với lão tống tử.

Con khỉ vừa rồi, nếu không nhìn lầm thì chắc chắn cũng là thú cưng của Thu gia. "Cái đó... xin hỏi vị gia này quý danh là gì ạ?" Bên cạnh Diệp Thu, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đứng sát vào anh, Bàn Tử nuốt nước bọt, vừa ngại ngùng vừa sợ hãi chào hỏi Lý Thuần Phong. "Hống..." Nhưng, câu trả lời hắn nghe được lại là một tiếng gầm gừ quỷ dị.

Vương Bàn Tử ngơ ngác, căn bản không hiểu ý gì. "Ồ, đạo hữu có thể giao tiếp với người sống sao?" Lý Thuần Phong ngưỡng mộ bản lĩnh của Diệp Thu.

Ông ta có thể hiểu lời của Bàn Tử, nhưng thân là người chết, nói chuyện với Bàn Tử, đối phương nghe được chỉ là tiếng gầm gừ quỷ dị.

Đó là quỷ ngữ, người sống không hiểu được.

Nhưng Diệp Thu lại có thể giao tiếp với người sống, thật khiến ông ta ngưỡng mộ.

Vì sau khi chết, cổ họng đã hỏng, mất đi ngôn ngữ của loài người, không thể nói tiếng người. "Ông cũng có thể, tôi giúp ông." Cương thi nói tiếng người không khó, Diệp Thu có thể làm được. [Keng, có muốn tiêu hao 100 tích phân, đổi lấy Âm Dương Giao Lưu Hoàn (vĩnh cửu) không?] "Đổi." Diệp Thu có thể nói tiếng người, giao tiếp với Hồ Bát Nhất và những người khác là vì đã sử dụng Âm Dương Giao Lưu Hoàn, một loại đan dược có thể giúp cương thi giao tiếp với người sống không có trở ngại.

Không đắt, chỉ 100 tích phân.

Anh đổi một viên, sau đó đưa cho Lý Thuần Phong, nói: "Đạo trưởng ăn nó vào là có thể giao tiếp với họ không có trở ngại rồi." "Thần kỳ vậy sao?" Lý Thuần Phong nhìn viên đan dược trong tay Diệp Thu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhận lấy viên đan dược, ông ta trực tiếp ném vào miệng.

Ngay lập tức, Lý Thuần Phong cảm thấy có một luồng sức mạnh thần kỳ từ viên đan dược xuất hiện, sau đó nhanh chóng thay đổi kết cấu cổ họng của ông ta.

Cảm giác đó ấm áp, ngứa ngứa.

Chẳng mấy chốc, luồng sức mạnh biến mất, Lý Thuần Phong thử nói một câu: "Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo là Lý Thuần Phong." Lời vừa nói ra, Lý Thuần Phong kinh ngạc.

Vì đó là tiếng người.

Từ khi chết đến nay, ngàn năm ông ta chưa từng nói tiếng người. "Mẹ kiếp... lão tống tử nói chuyện rồi!" Nhưng, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại bị tiếng nói đột ngột suýt dọa chết.

Bàn Tử trốn sau lưng Diệp Thu, kinh hãi nhìn Lý Thuần Phong: "Lão Hồ, Thu gia, lão tống tử này không phải dạng vừa đâu, tu luyện thành tinh, biết nói tiếng người rồi." "Câm miệng, tên Bàn Tử chết bầm." Hồ Bát Nhất trong lòng cũng kinh ngạc, nhưng sau khi nghe lời của Lý Thuần Phong, anh ta lập tức hiểu ra, vị đứng trước mặt chính là chủ nhân của ngôi mộ lớn này.

Đào mộ của người ta, bị chủ nhân bắt tại trận. "Lý tiền bối, xin ngài nể mặt Thu gia, tha cho chúng tôi một lần, chúng tôi vào mộ không lấy bất cứ thứ gì của ngài." Tha ư?

Lý Thuần Phong nghe vậy, cười một cách quỷ dị. "Bần đạo là người nơi sơn dã, không thích sát sinh, tự nhiên sẽ không tính toán với các ngươi." Có hy vọng!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, lời của Lý Thuần Phong khiến hai người có cảm giác muốn khóc. "Bần đạo thấy tiểu hữu đây đối với Kỳ Môn Độn Giáp có nghiên cứu khá sâu, không muốn giết, nhưng các ngươi phải sửa chữa lại mộ thất cho bần đạo, nếu không... tất cả đều phải chết!" ...

Vốn tưởng Lý Thuần Phong sẽ nể mặt Diệp Thu mà tha mạng cho họ.

Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.

Vừa nghe đối phương yêu cầu phải sửa chữa lại toàn bộ mộ thất bị phá hỏng, nếu không tất cả đều phải chết, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ muốn khóc.

Hồ Bát Nhất mặt mày rầu rĩ, cầu xin: "Lý tiền bối, có thể thương lượng một chút được không ạ?" Mộ thất phía trước đã bị phá thành ra như vậy, còn bị lửa thiêu, muốn sửa thì phải sửa đến bao giờ.

Ít nhất cũng phải sửa mấy năm.

Trời đất ơi, phải làm việc trong mộ thất mấy năm liền, Hồ Bát Nhất có cả tâm muốn chết. "Cái đó...

Lý, Lý tiền bối, ngài là bậc tiền bối cao nhân, tự nhiên sẽ không tính toán với đám hậu bối chúng tôi." "Từ nhỏ tôi đã nghe truyền thuyết của ngài mà lớn lên, ngài có biết không, ngài là thần tượng của tôi, tôi nằm mơ cũng mong có một ngày được tận mắt gặp ngài, sau đó dập đầu mấy cái để bày tỏ lòng sùng bái của tôi đối với ngài." "Tình cảm đó như nước sông cuồn cuộn, chảy mãi không ngừng, lại như sông Hoàng Hà vỡ đê, không thể nào ngăn lại được." Vương Bàn Tử rất ranh mãnh, trước tiên thổi phồng công đức vĩ đại của Lý Thuần Phong một phen, sau đó bịch một tiếng, không biết xấu hổ trực tiếp quỳ xuống dập đầu.

Diệp Thu che mặt, dở khóc dở cười, sao trên đời lại có kẻ vô liêm sỉ đến vậy. "Ừm...Nhụ tử khả giáo. (Trẻ nhỏ dễ dạy!) (đứa trẻ này có thể dạy dỗ được!)" Thế mà, lão già Lý Thuần Phong lại nghe lời của Bàn Tử, cùng với ánh mắt chân thành như thật kia, ông ta bị cảm động, dường như đã tin lời của Bàn Tử.

Lý Thuần Phong vuốt râu, hài lòng gật đầu, khiêm tốn bày tỏ: "Bần đạo chỉ là một đạo sĩ nơi sơn dã thôi, không đáng để tiểu đạo hữu hành đại lễ như vậy, mau đứng dậy, mau đứng dậy." Miệng thì

nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, bảo Bàn Tử khen thêm nữa đi.

Xem nhẹ danh lợi, không có nghĩa là Lý Thuần Phong không thích được tâng bốc. (Xem nhẹ) Ở trong ngôi mộ lớn này uất ức cả ngàn năm, bây giờ có người tâng bốc, đương nhiên là vui. "Oa...

Lý tiền bối cao phong lượng tiết, đạm bạc danh lợi, không hổ là kỳ nhân có thể viết ra kỳ thư truyền tụng ngàn đời《Thôi Bối Đồ》, ngài có biết không, nếu không có ngài, An Lạc chúng tôi sẽ phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn gian khổ." "Bởi vì Thôi Bối Đồ của ngài được lưu truyền rộng rãi, đã đặt nền móng to lớn cho các ngành học như tinh tướng học, kỳ môn độn giáp học, thiên văn học của An Lạc chúng tôi." "Có thể nói, ngài là người đặt nền móng cho An Lạc chúng tôi, công ngang Tam Hoàng Ngũ Đế, danh chấn kim cổ." Vương Bàn Tử thấy có hiệu quả, liền nịnh hót càng thêm hăng.

Lão già Lý Thuần Phong cười đến miệng ngoác tận mang tai. "Dừng, dừng lại." Diệp Thu nghe không nổi nữa, cảm thấy sắp nôn tới nơi rồi.

Không ngờ, Lý Thuần Phong lại là một kẻ không biết xấu hổ như vậy.

Trước đó Diệp Thu còn tưởng ông ta có cốt cách tiên phong đạo cốt, ai ngờ đâu...

Lão Lý, hình tượng sụp đổ rồi. "Đừng mà, Thu gia đừng xen vào, tôi và Lý tiền bối tâm đầu ý hợp, tình không tự chủ, Lý tiền bối là tiên nhân mà Vương Khải Toàn tôi cả đời kính trọng nhất, cậu thấy Bàn Tử tôi khoa trương lắm sao?" "Không... tôi không hề khoa trương chút nào, phải không Lý tiền bối?" Vương Bàn Tử cười đểu, hắn không muốn làm việc, cũng không muốn sửa mộ thất cho Lý Thuần Phong.

Nếu phải sửa, không có mấy năm thì không sửa xong được.

Hơn nữa, mộ thất bên ngoài không chừng đã bị lửa lớn thiêu rụi hết rồi, sửa cái gì mà sửa.

Nịnh đi!

Nịnh cho Lý Thuần Phong vui, biết đâu ông ta lại không bắt sửa nữa. "Vậy cậu cứ tiếp tục đi." Diệp Thu không để ý đến Vương Bàn Tử, vì gã này cuối cùng sẽ phát hiện, nịnh cũng bằng thừa.

Lý Thuần Phong tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Mộ thất, phải sửa chắc rồi. "Khụ khụ..." Hồ Bát Nhất ngại ngùng, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Vì quá mất mặt, người anh em tốt của mình nịnh hót quá buồn nôn, đến anh ta cũng nghe không nổi. "Ừm, nếu ngươi đã sùng bái bần đạo đến thế, bần đạo cũng thấy tiểu đạo hữu là một người thú vị, hay là thế này đi." Lý Thuần Phong dường như rất thích Vương Bàn Tử, cảm thấy gã này nịnh rất đã.

Chương 118

Thế là ông ta nói: "Hay là đợi ngươi sửa xong mộ thất, ở lại làm bạn với bần đạo, thế nào?" Nói rồi, ông ta nở một nụ cười quỷ dị với Vương Bàn Tử. "Ách... thôi thôi, tôi tuy sùng bái tiền bối, nhưng trong nhà còn có mẹ già tám mươi tuổi cần phụng dưỡng, dưới còn có con thơ đang chờ bú mớm." "Tôi đi sửa mộ thất cho ngài đây." Mẹ nó chứ... nịnh vô ích rồi.

Bàn Tử tức muốn chết, đành phải đi sửa mộ thất.

Sớm biết thế đã không nịnh rồi. "Phụt..." Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn quan sát mấy người Bàn Tử, thấy tình hình này, liền che miệng cười trộm.

Bây giờ tâm trạng cô rất tốt, vì đã nhìn thấy Diệp Thu. "Thu gia, ngài và Lý tiền bối thân thiết như vậy, có thể nói giúp chúng tôi vài lời tốt được không!" "Tôi căn bản không biết sửa mộ thất." Hồ Bát Nhất nhờ Diệp Thu giúp đỡ, bây giờ cũng chỉ có Diệp Thu là có thể nói giúp được.

Tên Bàn Tử chết bầm kia, nịnh nửa ngày mà chẳng có tác dụng gì.

Diệp Thu lắc đầu, nói: "Cứ ngoan ngoãn làm việc đi, ngay cả tôi cũng phải sửa mộ thất cho ông ấy đây." Anh cũng phải giúp Lý Thuần Phong cải tạo cơ quan và trận pháp trong mộ thất.

Bọn họ phá mộ, suýt nữa thiêu rụi cả ngôi mộ, sao có thể cứ thế mà đi được?

Lý Thuần Phong không giết chết họ mới là lạ. "Tiền bối, tôi bằng lòng sửa mộ thất cho ngài, cầu ngài tha mạng." "Hu hu... tôi bằng lòng làm việc, tôi biết làm việc lắm." "Tha cho tôi đi." "Đại ca, mau nói với tiền bối đi, nếu không lát nữa lại bị đánh đấy." Bên kia, Mã Đại Đảm

và đám anh em bị con khỉ nhào nặn từng người một, gã khỉ cầm cây Hoàng Việt Phủ, rất xấu xa, dọa nạt từng người một.

Vốn dĩ đám người này đã sợ con khỉ, bị dọa một cái, tất cả đều khóc thét lên.

Hơn chục người đàn ông to lớn, khóc lóc thảm thiết.

Vừa nghe Lý Thuần Phong muốn sửa mộ thất, đám người này lập tức cầu xin được sửa.

Chỉ cần có thể sống, cái gì cũng có thể làm.

Hơn nữa, bình thường họ cũng không thiếu việc làm thợ, trong làng giúp người ta xây nhà, sửa nhà vệ sinh, những việc này đều biết làm. "`Như vậy rất tốt, các ngươi đào trộm mộ thất của bần đạo, vốn là tội chết, nhưng bần đạo niệm tình tâm thiện, chỉ cần các ngươi sửa sang lại mộ thất, tự nhiên sẽ không làm khó các ngươi." Lý Thuần Phong gật đầu, vốn định để đám người này làm cu li sửa mộ thất.

Sửa không xong ư?

Xin lỗi.

Đừng đi, ở lại đây với ta. "Đa tạ tiền bối." "Tạ tiền bối tha mạng." "Hu hu...

đại ca, giữ được mạng rồi." "Lão Tam, vì sao anh lại khóc..." Không chỉ Mã Đại Đảm khóc, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng khóc.

Vừa nghe phải ở lại giúp Lý Thuần Phong sửa mộ thất, tâm trạng đều không vui, dường như sống không còn gì luyến tiếc.

Diệp Thu suy nghĩ một chút, đột nhiên có ý, sau đó ghé vào tai Lý Thuần Phong thì thầm mấy câu. "Hử?

Đạo hữu đúng là người xấu mà, quá xấu, ha ha, bần đạo rất tán

thưởng." Lý Thuần Phong trước tiên sững sờ, nhưng sau đó cũng cười xấu xa.

Diệp Thu đã đưa ra một ý tưởng rất hay ho có thể khơi dậy sự tích cực của đám người này. "Khụ khụ... bần đạo cũng không phải người không nói lý lẽ, các ngươi xuống mộ là vì tài bảo." "Nhưng các ngươi tìm nhầm chỗ rồi, mộ của bần đạo nghèo lắm." "Nhưng, bần đạo biết một nơi, đó là một ngôi mộ lớn, bên trong có vô số tài bảo, chủ nhân ngôi mộ chỉ là một cương thi bình thường, trực tiếp dùng lửa là có thể thiêu chết." "Tài bảo trong ngôi mộ đó, tùy tiện lấy ra một hai món là cả đời tiêu không hết." "Chỉ cần các ngươi giúp bần đạo sửa xong mộ thất, bần đạo sẽ nói cho các ngươi biết ngôi mộ đó ở đâu." Đúng là họa thủy đông dẫn mà.

Diệp Thu bảo Lý Thuần Phong dùng cách này để khơi dậy sự tích cực của họ, sau đó nói cho họ vị trí mộ thất của Chu Kích và những người khác, để họ đi đào mộ của mấy gã đó.

Quả nhiên, vừa nghe những lời này, ngoại trừ Hồ Bát Nhất, mắt của Vương Bàn Tử và Mã Đại Đảm đều sáng rực lên.

Nhưng việc sửa chữa mộ thất cho Lý Thuần Phong, bọn họ dù không tình nguyện cũng phải làm.

Chắc chắn sẽ làm, nhưng trong lòng lại hoảng sợ, sợ làm không tốt sẽ chết bất cứ lúc nào, ảnh hưởng đến tâm trạng.

Chủ ý của Diệp Thu không chỉ có thể huy động tính tích cực của bọn họ, mà quan trọng nhất là còn có thể làm bốn người kia tức ói máu.

Đối với bốn kẻ đó, Lý Thuần Phong hận không thể giết chết cho xong.

Ông ta đã phải chịu không ít uất ức.

“Thu gia, những gì Lý tiền bối nói là thật sao?” Vương Bàn Tử mê tiền dường như có chút không tin tưởng Lý Thuần Phong, nên lén lút kéo Diệp Thu sang một bên hỏi.

“Yên tâm đi, đợi sửa xong mộ thất, ông ấy sẽ đưa cho một bản đồ mộ đạo chi tiết, cùng với bản đồ bên trong những ngôi mộ lớn đó.” “Không phải chứ Bàn Tử, lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi không phải đã cho cậu vài món đồ rồi sao, sao lại cần tiền thế?” Diệp Thu cảm thấy kỳ lạ.

Lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, anh đã cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mấy món đồ cổ.

Ít nhất cũng bán được cả chục triệu, đủ để hai người cải thiện cuộc sống.

Sao giờ lại đi làm thuê rồi.

“Haizz.

Thu gia đừng nhắc nữa, nhắc tới là toàn nước mắt.” Vương Bàn Tử lúng túng, ngập ngừng không biết nên giải thích với Diệp Thu thế nào.

Dù sao thì chuyện tiêu sạch hết tiền thật sự quá mất mặt.

Diệp Thu nheo mắt, dường như đã hiểu ra.

Anh đoán hai tên ngốc này chắc đã cầm tiền đi làm ăn rồi thua lỗ sạch.

Nếu đã vậy, anh cũng không hỏi thêm.

Dù sao cũng không liên quan đến mình, sau này cũng sẽ không cho hai người họ thứ gì nữa.

“Được rồi, đi làm việc đi, Tiểu Tam, mày cũng đi giúp một tay.” “Kít kít!” Con khỉ gật đầu, dọa nạt đám Mã Đại Đảm rồi cùng đi ra

ngoài sửa mộ thất.

Lý Thuần Phong thì dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang miễn cưỡng đi theo.

Còn Diệp Thu, có nhiều người đi giúp như vậy, anh cũng không cần ra tay.

Để con khỉ đi là được.

"Bái kiến Thánh Vương đại nhân!" Sau khi mọi người đều đi hết, trong mộ thất chỉ còn lại Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương.

Cô nhìn Diệp Thu với vẻ mặt có phần kích động rồi quỳ xuống.

"Thôi." Diệp Thu có chút đau đầu.

Người hầu mà Na Già sắp xếp cho cô, ngoại trừ một Diệp Diệc Tâm.

"Thánh Vương, hãy để tôi đi theo hầu hạ ngài." "Xin Thánh Vương hãy luyện tôi thành Thi Nô, Tuyết Lỵ nguyện vĩnh viễn đi theo Thánh Vương." Na Già đã nói với Tuyết Lỵ Dương, nếu Diệp Thu để mắt tới, được luyện thành Thi Nô, thì một ngày nào đó có thể sẽ được Diệp Thu sủng hạnh, có cơ hội thành tiên.

Trở thành Thi Nô không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào, ngược lại còn có thể trường sinh bất lão.

Trường sinh bất lão theo đúng nghĩa đen.

Chỉ cần Diệp Thu không chết, Thi Nô sẽ vĩnh viễn không già, cũng không chết.

So với việc Na Già cứ mãi truy tìm sự trường sinh thì còn biến thái hơn.

Nhưng có một điểm xấu là, một khi trở thành Thi Nô, sinh tử sẽ hoàn toàn nằm trong tay Diệp Thu.

Tuyết Lỵ Dương đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để trở thành Thi Nô.

Vì trường sinh, và hơn nữa là để thành tiên.

Đối với yêu cầu của cô, Diệp Thu suy nghĩ một chút, không từ chối.

"Cô đã nghĩ kỹ thật chưa?" Tuyết Lỵ Dương không giống A Ninh và Tú Tú.

Cô là tự nguyện.

Nhưng muốn trở thành Thi Nô, phải trải qua cái chết, và trong khoảnh khắc tử vong đó, sẽ được Diệp Thu luyện hóa.

Đó là một quá trình đau đớn.

Tuyết Lỵ Dương có chút kích động: "Tuyết Lỵ bằng lòng, xin Thánh Vương cho phép." "Ừm." Diệp Thu khẽ ừ một tiếng, nếu đã vậy thì anh sẽ thành toàn cho cô.

Chương 119

Tạm thời để cô ở bên cạnh, Diệp Thu cũng không thấy cô đơn.

Sắp tới, anh có thể lấy được lõi Thanh đồng thần thụ, lúc đó tiến hóa Trường Sinh Thể, có thể làm một vài chuyện nên làm.

"Quá trình có chút đau đớn, cô ráng chịu đựng." Nói rồi, Diệp Thu vuốt ve mái tóc của cô, giọng nói nhẹ nhàng.

"Vâng." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động.

Giây tiếp theo, Diệp Thu trực tiếp bóp cổ cô, sau đó "rắc" một tiếng, bẻ gãy cổ cô.

"Ực." Tuyết Lỵ Dương lộ vẻ đau đớn trên mặt, ánh mắt dần dần tan rã. 【Ting, có muốn tiêu hao 10000 tích phân để luyện hóa Thi Nô không?】 "Có." Ngay khoảnh khắc cô tử vong, Diệp Thu đã tiêu tốn tích phân, bắt đầu luyện hóa cô.

Một luồng sức mạnh thần bí bao trùm lấy cơ thể Tuyết Lỵ Dương.

Đồng tử vốn đã tan rã sau khi chết, trong khoảnh khắc đó lại tụ lại.

Hơi thở của người sống trên người cô không hề giảm bớt, nhưng lại có thêm một chút tử khí. 【Ting, Thi Nô luyện hóa thành công.】 Không lâu sau, Tuyết Lỵ Dương đã trở thành Thi Nô thứ ba của Diệp Thu.

"Chủ nhân." Sau khi trở thành Thi Nô, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn Diệp Thu, ngoài sự sùng bái ra còn tràn đầy tình yêu.

Từ nay về sau, cô hoàn toàn chỉ là một món đồ chơi thuộc về chủ

nhân.

Ngay cả khi Diệp Thu bảo cô đi chết, cô cũng sẽ không do dự chút nào.

"Được rồi, về với tôi." "Vâng." Tuyết Lỵ Dương ngoan ngoãn gật đầu, đi bên cạnh Diệp Thu, ôm lấy cánh tay anh, ép sát vào nơi mềm mại trên người.

Thân hình của cô còn đẹp hơn cả A Ninh.

Trong ba Thi Nô, Tuyết Lỵ Dương là người có "vốn liếng" nhất.

Diệp Thu cười khổ.

Điều này càng làm anh quyết tâm phải đi giết tên La Sát kia, lấy lõi Thanh đồng thần thụ.

Nếu không, lần nào cũng bị các Thi Nô đáng yêu quyến rũ mà không thể "ăn" được.

Thực sự không ổn.

"Mẹ kiếp!!" "Gặp ma rồi!!" "Thu gia, ngài…" "Dương tiểu thư…" Khi Tuyết Lỵ Dương khoác tay Diệp Thu xuất hiện trước mặt Hồ Bát Nhất và những người khác, bọn họ đều kinh ngạc tột độ.

Không thể nào.

Dương tiểu thư, người luôn lạnh lùng đáng sợ với tất cả đàn ông trên đường đi, sao lại thân mật với Diệp Thu như vậy.

Nói hai người không có gì, đánh chết họ cũng không tin.

Vương Bàn Tử đang dọn dẹp mộ thất bị cháy, nhìn thấy hai người, trong lòng vô cùng khâm phục Diệp Thu: "Chậc chậc.

Thu gia lợi hại thật, không chỉ được nữ tống tử yêu thích, mà ngay cả Dương tiểu thư cũng chinh phục được." "Ai nói không phải chứ.

Diệp Thu diễm phúc không cạn mà.” Hồ Bát Nhất ghen tị.

“Lão Hồ, nhìn người ta trai tài gái sắc kìa, Dương tiểu thư lại giàu có như vậy, haizz.

Làm việc thôi, đợi chúng ta làm xong việc này, đi vào mộ kia lấy ít bảo bối ra ngoài, chúng ta cũng sẽ có ngày sống tốt.” “Đến lúc đó, hai anh em mình mua một căn biệt thự lớn, mua mấy chiếc siêu xe, ngày nào cũng mở tiệc ở nhà!!” Có bài học từ lần trước, Vương Bàn Tử thề rằng, nếu có tiền lần nữa, tuyệt đối sẽ không đi đầu tư.

Phải mua một căn biệt thự, mua mấy chiếc siêu xe, cùng anh em tốt ngày nào cũng ngủ với người mẫu trẻ đẹp.

“Làm thôi!!” Có lẽ vì viễn cảnh cuộc sống tươi đẹp, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức tràn đầy năng lượng.

“Hồ gia, Bàn gia, mau giúp tôi với, tôi sắp bị đè chết rồi.” Bên cạnh, Đại Kim Nha gầy gò một mình bê một tảng đá, kết quả bị kẹt ở dưới.

“Phụt.

Kim gia, tôi kéo ông lên.” Đám Mã Đại Đảm rất sợ hãi Diệp Thu.

Người có thể làm bạn với cương thi, tuyệt đối không phải là người có thể chọc vào.

“Đạo trưởng, bên ông cứ để họ làm là được rồi, để con khỉ trông chừng.

Ông không định cải tạo cơ quan sao?” Diệp Thu định giúp Lý Thuần Phong cải tạo xong cơ quan rồi mới quay về.

“Suýt thì quên, phiền đạo hữu rồi, đi theo tôi.” Lý Thuần Phong giơ ngón tay cái với Diệp Thu.

Vừa mới được Thượng Quan Nhu ái mộ, giờ lại có thêm một

hồng nhan tri kỷ, thật khiến người khác ghen tị.

Diệp Thu nắm tay Tuyết Lỵ Dương, cùng Lý Thuần Phong đi giúp cải tạo cơ quan mộ thất.

Liên tục năm ngày, Diệp Thu đều ở chỗ Lý Thuần Phong, giúp ông cải tạo kết cấu cơ quan trong mộ thất.

Tiện thể, anh còn sửa lại những bánh răng cơ quan đã bị hỏng.

Qua ngàn năm, dù là cơ quan làm bằng vật liệu tốt đến đâu cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng dốc hết sức, làm việc trong mộ thất suốt năm ngày, ngoài lúc ngủ ra thì luôn luôn sửa chữa mộ thất.

Đến ngày thứ sáu, họ cuối cùng cũng sửa chữa xong toàn bộ mộ thất bị phá hủy, và sau khi dọn dẹp hoàn toàn, nó trông như mới.

Sạch sẽ, gọn gàng.

Vốn dĩ không nhanh như vậy, vì những tảng đá lớn trong mộ thất rất khó dọn dẹp.

Chưa kể còn phải từ mộ Tây Chu của Uông Tàng Hải tháo cửa mộ bằng đá kim cương mang về.

Dù có làm Hồ Bát Nhất mệt chết cũng không xong.

Nhưng, anh ta không làm được, thì con khỉ có thể làm được.

Bản thân nó sức lực cực lớn, lại có bảo vật Giới tử nạp tu di trong tay, việc tháo dỡ cửa đá kim cương, vận chuyển về đây chỉ là chuyện nhỏ.

Vì vậy, tiến độ mới nhanh như vậy.

“Mệt chết tôi rồi!!” “Cuối cùng cũng làm xong, lão Hồ, Bàn gia tôi

mấy ngày nay gầy đi cả chục cân rồi đấy.” “Hồ gia, ông gầy coi như giảm béo, tôi mới khổ này, thành da bọc xương rồi.” “Hai người thôi đi, mấy ngày nay hai người làm ít nhất, ăn nhiều nhất đấy, hừ.” Mấy ngày chung sống, Hồ Bát Nhất và mọi người đã quen thân với con khỉ và Lý Thuần Phong.

Nỗi sợ hãi ban đầu đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí mấy ngày nay, Hồ Bát Nhất còn tranh thủ thời gian rảnh rỗi để thỉnh giáo Lý Thuần Phong về kiến thức Kỳ Môn Độn Giáp.

Có thể thấy, Lý Thuần Phong dường như rất tán thưởng anh, gần như đem hết kiến thức mình có truyền thụ cho anh.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha.

Hồ Bát Nhất muốn bái Lý Thuần Phong làm sư phụ, lễ tết sẽ đến thăm.

Nhưng Lý Thuần Phong đã từ chối.

Vì ông đã quen với cuộc sống tự do tự tại một mình, có thêm một đệ tử là thêm một phần vướng bận, không có lợi cho việc tu hành của ông.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng đành thôi.

Ngược lại, đám người Mã Đại Đảm sau khi chơi bời với con khỉ mấy ngày, đã thành công được con khỉ thu nhận làm tiểu đệ.

Mỗi ngày đều đi theo sau mông con khỉ, miệng thì gọi “đại ca” không ngớt.

Con khỉ vui không kể xiết.

Bốn tiểu đệ trước đây đã rời đi, nó cô đơn suốt mấy ngày.

Bây giờ lại thu nhận được nhiều tiểu đệ như vậy, cuối cùng lại được thỏa mãn cơn nghiện làm đại ca.

Công việc đã hoàn thành.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Mã Đại Đảm và những người khác đầy hứng khởi đi tìm Lý Thuần Phong.

Ý tứ rất rõ ràng.

Việc cần làm tôi đã làm xong.

Lão nhân gia ngài cũng nên thực hiện lời hứa.

Vương Bàn Tử mặt dày mày dạn, đứng trước mặt Lý Thuần Phong, hưng phấn xoa tay: "Lý tiền bối, mộ đã sửa xong rồi, he he." Phía sau, Mã Đại Đảm và các huynh đệ của hắn cũng vô cùng phấn khích.

Vì Lý Thuần Phong đã hứa sẽ cho họ một bản đồ mộ đạo chi tiết.

Chương 120

Đặc biệt là bản đồ chi tiết bên trong các ngôi mộ lớn đó.

Chi tiết đến mức nào ư?

Ngay cả vị trí cơ quan ở đâu cũng được đánh dấu ra.

Sẽ cho họ biết, trong ngôi mộ lớn đó có mấy con tống tử, và cách đối phó với chúng.

Có những thông tin này.

Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, chắc chắn có thể lấy được đủ đồ cổ bảo bối từ những ngôi mộ đó.

Chỉ cần mọi người chia nhau, mang ra ngoài.

Vậy thì chắc chắn sẽ phát tài.

"Đạo hữu, bản đồ tôi đã vẽ xong rồi, nhưng cơ quan trong mộ của mấy người kia, phải đánh dấu vào mới được." Mộ của đám Chu Kích, Lý Thuần Phong biết kết cấu và địa hình.

Nhưng cơ quan trong mộ, ông lại không rõ.

May mà Diệp Thu đã từng đến các ngôi mộ đó, nên hiểu rõ tình hình bên trong.

"Đưa tôi." Lấy bản đồ mà Lý Thuần Phong đã vẽ, Diệp Thu bắt đầu đánh dấu từng vị trí cơ quan, cũng như trong mộ của những người đó có những con thú giữ mộ nào.

"Phải cẩn thận, trong mấy ngôi mộ này có Kê Cổ Bột Tử, rắn cực độc, ngoài ra còn có những sinh vật độc khác." "Để đối phó với những thứ này, tốt nhất là dùng súng phun lửa." "Tôi đề nghị, mọi người nên quay về chuẩn bị đủ đồ, rồi hãy đi lấy bảo bối." Trên người bọn họ,

ngoài Lão Tam mang theo một ít thuốc nổ, nhưng cũng đã dùng gần hết.

Những người khác, chỉ có Mã Đại Đảm có một khẩu súng tự chế, căn bản không đối phó được với đám rắn độc và trùng độc kia.

Cách tốt nhất là mỗi người một khẩu súng phun lửa, phun từ cửa mộ vào trong.

Thiêu đám thú giữ mộ, cùng với cả Chu Kích, thành tro bụi.

"Thu gia, cách của ngài hay lắm, tôi nghe lời ngài, về chuẩn bị đồ nghề." "Không sai, Thu gia ngài cứ yên tâm, Lão Tam tôi không có gì khác, đợi lấy được bảo bối, nhất định sẽ để lại cho Thu gia mấy món, he he." "Tôi cũng vậy!" "Tôi cũng vậy!" Mã Đại Đảm và đám huynh đệ vừa nghe đề nghị của Diệp Thu, mắt liền sáng lên.

Bọn họ tuy có hơi ngốc, nhưng làm việc thì đều là những người tàn nhẫn.

Đặc biệt là liên quan đến bảo bối, thì ngay cả mạng cũng không cần.

Nhưng đối với Diệp Thu, họ vô cùng khâm phục.

Chưa nói đến bản lĩnh thần bí của Diệp Thu, việc có thể xưng huynh gọi đệ với một con tống tử như Lý Thuần Phong, quả thực như một nhân vật thần tiên.

Thêm một lý do nữa, Thu gia là đại ca của đại ca bọn họ.

Xét về vai vế, thì còn lớn hơn cả đại ca.

Mấy ngày nay nếu không có con khỉ giúp đỡ, có mệt chết họ cũng không làm xong nhiều việc như vậy.

Bọn họ tuy là côn đồ, nhưng đều là người trọng tình trọng nghĩa.

Đối với con khỉ, họ sùng bái không kể xiết.

Cánh cửa kim cương to như vậy, con khỉ vẫy tay một cái là biến mất.

Đúng là thủ đoạn của thần tiên.

Trong lòng họ đã khẳng định, con khỉ chính là Đại Thánh gia.

Vì vậy, đại ca của đại ca, tự nhiên phải hiếu kính.

"Được rồi, đồ của các người tôi không cần, về chuẩn bị đi, tiện thể mang cho tôi ít rượu và đồ dùng sinh hoạt về đây." Rượu lần trước A Ninh mang đến đã uống hết rồi.

Diệp Thu cần chuẩn bị lại một ít, lần này chuẩn bị nhiều một chút, tiện thể mang thêm vài món đồ tốt về, đợi khi từ sâu trong Tần Lĩnh Mê Quật trở về, sẽ đi thăm Chính ca.

Đến lúc đó, cũng nên đi rồi.

"Để tôi đi chuẩn bị giúp ngài, đám người thô kệch này làm sao biết ngài cần gì." Tuyết Lỵ Dương không muốn để đám người kia chuẩn bị rượu và đồ dùng sinh hoạt cho Diệp Thu.

Đám người thô kệch, lại nghèo, làm sao có được đồ tốt.

Để cô đi, mới yên tâm.

"Cũng được, lát nữa tôi tặng em một món đồ, tiện cho việc sử dụng." Diệp Thu suy nghĩ một chút, cũng đúng.

Thi Nô đáng yêu của anh có thể biết rõ anh cần gì.

Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm cùng những người khác rời đi, Lý Thuần Phong dẫn họ đi một con đường tắt, đưa họ về dưới miếu Ngư Cốt.

Tuyết Lỵ Dương cũng rời đi cùng họ, trước khi đi, Diệp Thu đã tặng cô một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo đẹp đẽ.

Đó là một pháp bảo Giới tử nạp tu di.

"Cảm ơn chủ nhân!" Nhận được chiếc nhẫn, Tuyết Lỵ Dương vui mừng khôn xiết, ôm lấy Diệp Thu hôn một cái.

Chủ nhân tặng nhẫn, trong mắt cô đó là tín hiệu Diệp Thu đã hoàn toàn chấp nhận cô.

Dù sao, nhẫn có thể dùng làm vật định tình.

Sau khi họ đi, Diệp Thu cũng không vội quay về, vì nhiều nhất là một ngày, đám người kia sẽ quay lại.

Lúc đó, Diệp Thu chuẩn bị lén lút xem náo nhiệt.

Ngày thứ hai, Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm cùng những người khác lại quay về.

Lần này sau khi quay về, họ đã chuẩn bị đầy đủ, dốc toàn bộ gia tài, đến huyện thành mua súng phun lửa, mỗi người còn có một bộ đồ bảo hộ.

Để không bị rắn độc và trùng độc cắn.

Ngoài ra, thuốc men cần thiết cũng không thể thiếu.

Mỗi người đều mang một chiếc ba lô siêu lớn, chuẩn bị để đựng bảo bối.

Ngoài súng phun lửa và đồ bảo hộ, có lẽ sợ gặp nguy hiểm, tên Lão Tam lại chuẩn bị thêm thuốc nổ, định lúc cần sẽ dùng để phá cửa mộ.

Mã Đại Đảm không biết từ đâu kiếm được một khẩu súng tiểu liên, dùng để phòng thân.

Khi Diệp Thu nhìn thấy trang bị của họ, trong lòng lập tức mặc niệm cho đám Chu Kích.

Hơn chục người, mỗi người một khẩu súng phun lửa, mang đủ xăng, mỗi người phun vài giờ chắc chắn không có vấn đề gì.

Nhiều súng phun lửa như vậy, nếu không thể thiêu đám Chu Kích thành tro bụi, thì quả là mạng lớn.

"Thu gia, thế nào, trang bị của bọn tôi lần này ổn rồi chứ?" Bàn Tử trên đầu còn đội mũ bảo hiểm, sợ bị rắn cắn, cả người được bảo vệ không hở một chút nào.

Mọi người đều ăn mặc như vậy.

"Ổn!" Diệp Thu và Lý Thuần Phong cười gian, chờ xem kịch hay.

"Đại ca của đại ca, tôi đi đây, lão nhân gia ngài cứ chờ xem kịch hay đi, tôi nhất định sẽ mang về cho ngài vài món đồ tốt." Đám người Mã Đại Đảm, sau một ngày quay về dưới sự chỉ dạy của Đại Kim Nha, đã biết đồ cổ nào có giá trị nhất.

Mục tiêu của họ rất rõ ràng.

Lấy những thứ có giá trị nhất về.

Những thứ khác họ không thèm để mắt.

Sau nhiều ngày ở cùng nhau, mười mấy huynh đệ của Mã Đại Đảm và ba người Hồ Bát Nhất đã có tình nghĩa sinh tử, đều là huynh đệ.

Vì vậy quan hệ vô cùng tốt.

"Hồ huynh đệ, chúng ta đi thôi." "Được rồi, Thu gia, tôi đi đây." Đám người chào hỏi Diệp Thu, rồi theo bản đồ Lý Thuần Phong vẽ, nhanh chóng xuất phát.

"Đi, xem náo nhiệt thôi." Diệp Thu nắm tay Tuyết Lỵ Dương, dẫn theo con khỉ và Lý Thuần Phong, chuẩn bị xem náo nhiệt từ xa.

Đám người Hồ Bát Nhất nhanh chóng tìm thấy một mộ thất.

Đây là mộ của một trong những huynh đệ của Chu Kích, tên là Lưu Du, là một phiên vương triều Hán.

Năm đó đất phong của hắn ở đây, nên sau khi chết được chôn trong Tần Lĩnh.

Quy mô mộ thất của Lưu Du vô cùng lớn.

Đồ bồi táng bên trong không ít, lần trước Diệp Thu đến tống tiền, gã này đã giấu hết đồ tốt đi.

Nhưng với thuộc tính vặt lông ngan của đám Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm, cùng với vận may của Hồ Bát Nhất.

Dù Lưu Du có giấu bảo bối kỹ đến đâu, e rằng cũng sẽ bị đám người này lật tung lên tìm ra.

Chương 121

"Lão Tam, cho nổ tung cửa mộ." Trước cửa mộ, ánh mắt Mã Đại Đảm lộ vẻ hung ác.

Lão Tam cười nham hiểm, bắt đầu bố trí thuốc nổ.

Lần này mang nhiều thuốc nổ, căn bản không cần tính toán, cứ cho nổ thẳng.

"Xì xì…!" Cửa mộ có nhiều người như vậy, đám rắn độc và trùng độc bảo vệ mộ huyệt lập tức từ các lỗ hổng trên tường hai bên bò ra.

Chuẩn bị tấn công những kẻ trộm mộ này.

Nhưng Hồ Bát Nhất đã sớm có chuẩn bị, vẫn luôn chờ chúng xuất hiện.

"Phù phù phù…!" Giây tiếp theo, súng phun lửa bắt đầu phun ra lửa, phàm là rắn độc trùng độc nào xuất hiện, đều bị súng phun lửa thiêu chết.

"Sướng thật!

Đây mới gọi là trộm mộ chứ." "Trước đây đúng là đầu óc có vấn đề, không có súng phun lửa, thứ này dùng tốt thật." "Ha ha ha, lão Hồ, sau này chúng ta xuống mộ, nhất định phải mang theo bảo bối tốt." "Không sai, đúng là rất hữu dụng." Không có súng phun lửa, đám rắn độc và trùng độc kia tuyệt đối rất khó đối phó.

Nhưng có súng phun lửa, những thứ này căn bản không là gì.

"Tất cả tránh ra!!!" Giây tiếp theo, Lão Tam đã chuẩn bị xong thuốc nổ, bảo mọi người tránh ra, chuẩn bị châm thuốc nổ.

Lần này, Bàn Tử lập tức trốn ra xa.

Sau khi những người khác cũng đã trốn, Lão Tam châm ngòi nổ.

"Xì xì xì…" Ngòi nổ cháy.

Mười mấy giây sau.

"Ầm ầm ầm!!!" Một tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp Tần Lĩnh Mê Quật.

Có lẽ do đặt quá nhiều thuốc nổ, vụ nổ lần này đã gây ra một trận động đất lớn trong Tần Lĩnh Mê Quật, ngay cả Thanh đồng thần thụ cũng bị rung chuyển, phát ra tiếng ong ong.

Rung động dữ dội không chỉ làm cửa mộ của Lưu Du nổ tan tành, mà còn ngay lập tức kinh động đến tất cả người và quỷ trong Tần Lĩnh Mê Quật.

Trong mộ thất, Lưu Du đang say ngủ.

Từ sau lần bị Diệp Thu tống tiền, may mà hắn nhanh trí, đã giấu hết những bảo bối tốt nhất trong mộ.

Không bị Diệp Thu phát hiện.

Đợi anh đi rồi, Lưu Du cùng ba huynh đệ khác bàn bạc, nếu có cơ hội nhất định sẽ báo thù.

Nhưng không phải là đối thủ của Diệp Thu, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Bốn huynh đệ quyết định tạm thời đóng cửa không ra ngoài, đợi Diệp Thu đi rồi mới tính.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lưu Du bị tiếng nổ đánh thức, lập tức ngồi dậy từ trong quan tài.

"Có người, đi xem thử." Trong mộ thất bên cạnh, hai cương thi người hầu nghe thấy tiếng động, lập tức đến cửa mộ để kiểm tra.

Trong mộ thất của ba người kia, cách mộ Lưu Du không xa.

Chu Kích và những người khác cũng bị kinh động.

“Sao vậy?

Lại động đất à?” “Gần đây rốt cuộc có chuyện gì, sao cứ có động tĩnh lớn vậy.” “Không phải là do tên sát thần kia gây ra chứ?” “Có người, đi xem có chuyện gì.” Ba người Chu Kích cũng phái người hầu đi kiểm tra xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, ở không xa đài tế tự của Thanh đồng thần thụ, có một nhóm mấy chục người đang run rẩy trốn trong một hang động nào đó, không dám ra ngoài.

Bọn họ chính là đám người Trương Nhật Sơn đã vào Tần Lĩnh Mê Quật nhiều ngày.

Mấy ngày trước, họ cuối cùng cũng thành công tìm được mộ thất của Bất Ngôn Kỵ.

Nhưng không may, trong mộ thất của Bất Ngôn Kỵ, toàn là âm binh.

Những Bất Ngôn Kỵ này không chỉ có thể chiến đấu ở dạng âm binh, mà còn có thể nhập hồn vào thi thể, ngay lập tức biến thành cương thi mạnh mẽ.

Dù là những tay trộm mộ lão luyện, thân thủ cao cường như đám người Cửu Môn của Trương Nhật Sơn, cũng bị đám Bất Ngôn Kỵ này dọa cho mặt mày tái mét.

Ở chỗ Diệp Thu bị một bụng tức, không có chỗ xả, đám binh sĩ Bất Ngôn Kỵ và Trương thừa tướng, nhìn thấy đám trộm mộ này, lập tức phấn khích.

Là nhân vật cấp bậc lão tổ tông trong giới trộm mộ.

Chức trách của Bất Ngôn Kỵ là chuyên trị trộm mộ.

Người của Trương gia và Doãn gia đều thuộc hàng hậu bối.

Hậu bối trộm mộ tiền bối, chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ.

Đám người Trương Nhật Sơn tuy chạy nhanh, nhưng vẫn bị âm binh giết không ít người.

Bất Ngôn Kỵ điên cuồng truy sát người của Trương gia và Doãn gia, đám Trương Nhật Sơn chỉ có thể chạy mãi.

Không chạy không được, căn bản không thể đánh lại.

Như chó nhà có tang, bị truy sát suốt mấy ngày.

Họ trốn trong một hang động, tạm thời không bị Bất Ngôn Kỵ phát hiện.

Chuyến trộm mộ lần này đã thất bại hoàn toàn.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong cùng những người khác đột nhiên cảm thấy rung chuyển dữ dội.

Mọi người đều kinh hãi, tưởng là động đất.

Nhưng không lâu sau, rung động đã biến mất.

"Bên ngoài có chuyện gì vậy?" "Không biết, gia chủ, chúng ta có nên ra ngoài xem không?" "… Được rồi." Trương Nhật Sơn suy nghĩ một chút, cứ trốn mãi cũng không phải là cách, phải tìm cách ra ngoài mới được.

Thế là, mọi người cẩn thận ra khỏi hang động, rồi lần theo tiếng nổ mà đi.

"Lão Hồ mau nhìn kìa, có tống tử ra rồi!" Ở cửa mộ thất của Lưu Du, sau khi thành công cho nổ tung cửa mộ, mọi người đã có chuẩn bị

tâm lý, động tĩnh này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của tống tử trong mộ thất.

Quả nhiên, Bàn Tử mắt tinh, lập tức nhìn thấy hai con tống tử toàn thân khô quắt, xấu xí đến cực điểm, đang trừng mắt đỏ ngầu, từ trong mộ đi ra.

"Gàooo!!!" Hai con cương thi người hầu từ trong cửa mộ ra, lập tức nổi giận.

Dám có kẻ phá hoại cửa mộ của chủ nhân.

Đúng là đáng chết!

Cương thi người hầu nhìn thấy những con người mặc đồ kỳ quái bên ngoài, gầm thét xông ra, muốn xé xác những kẻ to gan này.

"Thiêu chết chúng nó." Đối mặt với hai con tống tử, nếu là trước đây, Mã Đại Đảm chắc chắn sẽ sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Nhưng sau khi sống chung với Lý Thuần Phong, con khỉ và Diệp Thu mấy ngày, hắn hoàn toàn không sợ cương thi nữa.

Lão Tam kích động gào lên, cùng với Mã Đại Đảm và mấy huynh đệ, chĩa súng phun lửa vào hai con cương thi người hầu, khai hỏa.

"Phù phù phù…!" Trong nháy mắt, ngọn lửa nóng rực từ súng phun lửa phun ra, sở dĩ súng phun lửa lợi hại là vì ngọn lửa phun ra có mang theo xăng dễ cháy.

Chỉ cần bị lửa thiêu, sẽ lập tức dính xăng, muốn dập tắt cũng khó.

Huống chi, là tống tử, thứ sợ nhất chính là lửa.

Lão Tam và bảy tám huynh đệ của Mã Đại Đảm cùng lúc khai hỏa.

Ngọn lửa phun ra hơn mười mét, đã là tầm bắn tối đa của súng phun lửa.

“Gàooo!!!” “Gàooo!!!” Trong nháy mắt, hai con cương thi người hầu xui xẻo bị biển lửa bao vây, ngọn lửa nóng rực thiêu đốt khiến hai con cương thi gầm lên giận dữ.

Chúng như điên cuồng xông về phía Mã Đại Đảm và Lão Tam.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đã bị thiêu chết hoàn toàn, thi thể cũng bị thiêu thành than.

“Ha ha ha.

Sướng thật!” “Tống tử nướng than!” “Súng phun lửa quả là thần khí trộm mộ, đối phó tống tử quá hữu dụng.” Dễ dàng giải quyết hai con cương thi người hầu.

Theo như lời Diệp Thu nói, trong mộ chỉ còn lại mộ chủ nhân.

Tuy lợi hại.

Nhưng nhiều người như vậy, họ không tin là không thiêu chết được.

Chương 122

“Hồ huynh đệ, chúng ta xông vào chứ?” Mã Đại Đảm hỏi ý kiến của Hồ Bát Nhất.

“Đi.” Hồ Bát Nhất cũng không do dự, dẫn đầu xông vào.

Những người còn lại gào thét theo sau anh và Mã Đại Đảm.

Ở xa, Diệp Thu, Tuyết Lỵ Dương và Lý Thuần Phong đang hứng thú ngồi trong một cửa động, xem náo nhiệt, vui không kể xiết.

“Ha ha ha.

Đám khốn nạn này cũng có ngày hôm nay, đáng đời!” Lý Thuần Phong vui mừng khôn xiết.

Hôm nay đám người Mã Đại Đảm có thể giúp ông xả một hơi uất ức.

Nghĩ đến lúc bị bốn huynh đệ Chu Kích, Lưu Du bắt nạt, rồi nhìn lại bây giờ, mộ của chúng sắp bị cướp sạch.

Hành vi của đám người Hồ Bát Nhất không thể gọi là trộm mộ.

Phải gọi là cướp bóc mới đúng.

Tóm lại, Lý Thuần Phong rất sảng khoái.

Diệp Thu thì không có cảm giác gì, đám Chu Kích và anh tuyệt đối không thể chung sống hòa thuận.

Sống chết của chúng, Diệp Thu không quan tâm.

“Ủa?

Tiên sinh ở đây à, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, Thượng Quan Nhu khoan thai bước đến, cô cũng bị tiếng nổ dữ dội

vừa rồi kinh động.

Sau khi ra ngoài, cô nhìn thấy Diệp Thu từ xa, nên lập tức đến đây.

“Thượng Quan tiểu thư.” Lý Thuần Phong dường như sợ Thượng Quan Nhu, lúng túng chào hỏi.

“Lý Thuần Phong, lần sau còn để bản cung biết ngươi trộm đồ nhà ta, bản cung sẽ giết ngươi, hừ!” Thượng Quan Nhu hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là bất mãn với Lý Thuần Phong.

“Hả?

Đạo trưởng làm chuyện đó sao?” Diệp Thu ngạc nhiên.

Lý Thuần Phong lại đi trộm đồ của Thượng Quan Nhu sao?

Chuyện gì vậy?

“Cái đó… khụ khụ… đều là hiểu lầm, hiểu lầm cả.

Năm đó bần đạo xây mộ thất, vì thiếu vật liệu, nên đã đến ‘mượn’ Thượng Quan tiểu thư một ít.” “Chỉ một chút thôi, bần đạo thật sự là bất đắc dĩ.” Năm đó khi Lý Thuần Phong xây mộ thất, Thượng Quan Nhu đã chết từ lâu rồi.

Vừa hay mộ của hai người không xa nhau.

Lúc đó mộ thất của Lý Thuần Phong thiếu một số vật liệu chế tạo cơ quan, không có chỗ nào tìm.

Nhưng ông biết trong mộ của Thượng Quan Nhu có, nên đã cả gan đến mộ của Thượng Quan Nhu tháo một ít vật liệu về.

Lúc đó Thượng Quan Nhu, tuy linh hồn có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng cơ thể chưa biến thành cương thi, không thể hành động.

Vì vậy chỉ có thể căm hận nhìn Lý Thuần Phong trộm đồ.

Đợi sau khi thi biến, việc đầu tiên cô làm là dẫn người đi dạy dỗ

Lý Thuần Phong.

Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Lý Thuần Phong ngàn năm không dám ra ngoài.

Sợ Thượng Quan Nhu tìm đến gây phiền phức.

Vì ông đuối lý.

"Hừ.

Tiên sinh sau này nên tránh xa kẻ tiểu nhân này ra một chút, nếu không thiếp thân lo tiên sinh cũng bị lây thói xấu." Thượng Quan Nhu ngồi xuống bên cạnh Diệp Thu, trước tiên trừng mắt nhìn Lý Thuần Phong, sau đó nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Vẻ mặt đăm chiêu.

Cô có thể cảm nhận được, Tuyết Lỵ Dương dường như là một người sống.

Một người sống lại xuất hiện bên cạnh một người chết như Diệp Thu.

Trông có vẻ rất thân mật với Diệp Thu.

Vì Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn ôm vai Diệp Thu, tựa vào vai anh.

Lập tức, Thượng Quan Nhu cảm thấy một luồng nguy cơ, giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo cô, Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương tuyệt đối không bình thường.

"Tiên sinh thích loại dung chi tục phấn này sao." Bĩu môi, Thượng Quan Nhu phát hiện mình đang ghen.

Cô còn chưa thành công chiếm được Diệp Thu, bây giờ lại xuất hiện một người phụ nữ khác bên cạnh anh.

"Nàng là tiểu thiếp của ta, tên Tuyết Lỵ." Diệp Thu quay đầu,

bỗng thấy Thượng Quan Nhu bên cạnh đang bĩu môi, dường như có chút oán trách nhìn anh.

Anh khẽ nói vào tai Thượng Quan Nhu một câu.

"Tiểu thiếp?" Nghe nói Tuyết Lỵ Dương là tiểu thiếp của Diệp Thu, Thượng Quan Nhu lập tức yên tâm.

Hóa ra chỉ là một tiểu thiếp, vậy thì không sao rồi.

Theo luật lệ thời của cô, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện quá bình thường.

Chỉ cần không phải là chính thê là được.

"Tuyết Lỵ, đây là Thượng Quan tiểu thư, chào một tiếng đi." Diệp Thu suy nghĩ một chút, từ hệ thống đổi một viên Âm Dương Giao Lưu Hoàn, đưa cho Thượng Quan Nhu.

"Vật gì vậy?" Thượng Quan Nhu ngạc nhiên, tuy không biết là gì, nhưng đồ Diệp Thu đưa chắc chắn không tầm thường.

Thế là cô cũng không do dự, ăn vào.

Giây tiếp theo, một sức mạnh thần bí tiến vào cổ họng cô, phục hồi kết cấu cổ họng và thanh đới của cô.

"Hả?" Thượng Quan Nhu chấn động, dường như đã hiểu ra.

"Thử nói xem, Tuyết Lỵ, chào Thượng Quan tiểu thư một tiếng." Diệp Thu mỉm cười, Tuyết Lỵ Dương ngoan ngoãn chào Thượng Quan Nhu: "Chào Thượng Quan tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp." Xét về nhan sắc, Thượng Quan Nhu quả thực rất đẹp, nhan sắc còn cao hơn Tuyết Lỵ Dương một chút.

"… Chào." Thượng Quan Nhu ngàn năm không nói chuyện với ai, dường như có chút không quen, nhưng trong lòng lại chấn động đến cực điểm.

Nói ra được một câu, cô đột nhiên ôm mặt, khóc nấc lên.

Ngàn năm.

Cuối cùng cũng có thể nói chuyện lại như người bình thường.

“Khóc rồi?” Diệp Thu cạn lời.

“Tiên sinh đừng cười, thiếp thân có chút kích động, ngàn năm chưa từng nói chuyện với ai.” Thượng Quan Nhu ôm mặt, cảm thấy mất mặt.

“Tuyết Lỵ muội muội, tỷ tỷ thật ghen tị với muội, có thể luôn ở bên cạnh tiên sinh.” Biết được Tuyết Lỵ chỉ là một tiểu thiếp của Diệp Thu, Thượng Quan Nhu không còn tâm tư ghen tuông.

Ngược lại còn ngồi cùng nhau, trò chuyện.

Tình bạn của phụ nữ được thiết lập rất nhanh.

Mới vài câu, quan hệ hai người đã trở nên thân thiết.

“Lần đầu gặp mặt, tỷ tỷ trên người không mang theo lễ vật, hay muội muội đến chỗ ta làm khách, tỷ tỷ tặng chút trang sức?” Biết Diệp Thu và Lý Thuần Phong đang xem náo nhiệt ở đây.

Thượng Quan Nhu không có hứng thú.

Mấy huynh đệ Lưu Du kia ra sao, không liên quan gì đến cô, cô cũng không có hứng thú quan tâm.

Vừa hay, đã lâu không có ai nói chuyện, Thượng Quan Nhu mời Tuyết Lỵ đến mộ thất làm khách.

Trò chuyện.

“Chủ nhân?” Tuyết Lỵ Dương hỏi ý kiến của Diệp Thu.

“Đi đi.” Diệp Thu gật đầu, Thượng Quan Nhu là một tiểu phú bà.

Đồ cô ấy tặng, dù là người có tiền như Tuyết Lỵ Dương cũng sẽ

cảm thấy hứng thú.

“Hi hi.

Chương 123

Muội muội đừng sợ, tỷ tỷ có ăn thịt người đâu.” Thượng Quan Nhu nói xong, không biết tại sao, lại liếc nhìn Diệp Thu một cái, trong con ngươi mang theo ý vị khác thường.

Diệp Thu vừa hay ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt của cô, vô cùng táo bạo.

“Ngoan ngoãn.” Phụ nữ đời Đường, thật lợi hại.

Tính cách nồng nhiệt, Diệp Thu có chút không chịu nổi.

Tuyết Lỵ Dương sớm đã nhìn ra, Thượng Quan Nhu có ý với chủ nhân.

Trong lòng suy tính, Tuyết Lỵ Dương lén lút nháy mắt với Diệp Thu, rồi cùng Thượng Quan Nhu đi.

“Đạo hữu thật có phúc khí.” Hai người phụ nữ vừa đi, Lý Thuần Phong đã ghen tị lên tiếng.

“Đạo trưởng nếu có hứng thú, cũng có thể tìm một nữ quỷ làm bạn, dù sao đạo gia cũng không nhất thiết phải xuất gia.” Diệp Thu ha ha cười.

“Thôi thôi, bần đạo đối với chuyện phong nguyệt này, không có hứng thú.” Lý Thuần Phong lắc đầu.

“Ầm!” “Gàooo!!!” Đang trò chuyện, đột nhiên hai người nghe thấy từ mộ thất phía trước truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

Cùng với đó, là tiếng gầm giận dữ của một người.

“Ha ha.” “Thú vị.” Nghe thấy tiếng gầm giận dữ này, Diệp Thu lập tức vui vẻ.

Là giọng của Lưu Du.

Diệp Thu đoán, Lưu Du tuy cấp bậc cương thi cao, nhưng bị nhiều người cầm súng phun lửa thiêu như vậy, cũng không dễ chịu gì.

Với một con cương thi quan tâm đến dung nhan như hắn, chắc chắn sẽ không liều mạng với Hồ Bát Nhất.

"Lũ chết tiệt!

Lũ trộm mộ khốn kiếp, bản vương sẽ giết hết các ngươi!!!" Quả nhiên, không lâu sau, Diệp Thu nhìn thấy Lưu Du từ trong mộ thất chạy ra, tức giận, vừa chạy vừa chửi bới.

Quần áo trên người Lưu Du đều bị thiêu rách nát, bốc lên tia lửa.

May mà trên người hắn, có lẽ không bị thương.

"Cứu mạng a.

Chu Kích huynh, Trưởng Không huynh, Lục Tuần huynh, mau cứu ta với." "Lũ trộm mộ chết tiệt này, tức chết bản vương." Lúc này Lưu Du thật sự thảm hại không chịu nổi, trên người bị thiêu đen kịt, trông như một tên ăn mày.

So với dáng vẻ khí vũ hiên ngang, ung dung phú quý trước đây, hoàn toàn khác hẳn.

"Đừng chạy, tên tống tử kia, không chịu được nữa à, có giỏi thì dừng lại, cùng Lão Tam ta đại chiến ba trăm hiệp!!" "Oa nha nha, đuổi theo, thiêu chết con tống tử ngàn năm tuổi này." "Lão Tam, khá lắm." Phía sau Lưu Du, Lão Tam dẫn theo mấy huynh đệ, gào thét truy sát Lưu Du.

Nhìn thấy súng phun lửa trong tay họ, Lưu Du như gặp ma.

Liều mạng chạy ra ngoài.

"Kít kít!!" Con khỉ toe toét miệng, cười vui không kể xiết.

Diệp Thu cũng mỉm cười.

Không thể không nói Lưu Du chạy rất nhanh, không lâu sau đã biến mất khỏi tầm mắt của Lão Tam và những người khác.

Thấy vậy, Lão Tam cũng không đuổi theo.

Vì bảo bối còn quan trọng hơn.

"Đi, quay lại lấy bảo bối thôi." "Ha ha ha, phát tài rồi." Lão Tam đắc ý vô cùng, chưa có ngày nào có thể truy sát một con tống tử trong mộ lớn đến mức phải bỏ chạy.

Quá ngầu, có thể khoe cả đời.

Mấy người hưng phấn quay lại thu dọn bảo bối.

Trong mộ thất, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Mã Đại Đảm, Đại Kim Nha và những người khác đang càn quét đồ cổ trong mộ của Lưu Du.

Có Đại Kim Nha, một người học rộng tài cao, chuyên buôn bán đồ cổ ở đó, thứ gì có giá trị, nhìn một cái là biết.

"Hồ gia, Bàn gia, Mã gia, không đúng, theo lý mà nói, dù sao cũng là một phiên vương triều Hán, không thể nào trong mộ chỉ có nhiêu đây đồ được?" Đồ bồi táng trong mộ đều bị Đại Kim Nha và những người khác càn quét hết.

Nhưng lại phát hiện có điều không ổn.

Những thứ này có tiền vàng, cũng có không ít đồ đồng, thứ đó không thể giao dịch, nên không lấy.

Những thứ có thể lấy, đều là những thứ có thể bán được.

Nhưng những thứ này không nhiều.

Những món quá lớn căn bản không thể mang đi.

“Kim gia, trước đây Thu gia đã nói rồi, tên tống tử già này rất gian xảo, đã giấu hết đồ tốt trong mộ đi rồi.” Vương Bàn Tử nhớ lại lời của Diệp Thu trước đây, lập tức hiểu ra.

Trong mộ không phải không có đồ tốt, mà đồ tốt đã bị giấu đi rồi.

“… Thảo nào.

Tôi cứ thắc mắc, đường đường là mộ phiên vương triều Hán, sao lại có ít đồ như vậy.” “Vậy thì còn chờ gì nữa, dù có cho nổ tung cả ngôi mộ này, cũng phải tìm ra những bảo bối đó.” “Chờ đã, tôi tìm xem.” Mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan trong mộ, vì chắc chắn có mật thất tồn tại.

“Ầm ầm!” Tên Bàn Tử không biết đã chạm vào đâu, ở một nơi không dễ thấy sâu trong mộ thất, đã khởi động cơ quan.

Lập tức, bức tượng điêu khắc trên tường bên cạnh mở ra một cánh cửa xoay.

“Lão Hồ.

Bàn gia tôi tìm thấy rồi, ha ha ha.” Bên trong cánh cửa, ánh vàng chói lóa, các loại đồ vàng, đồ sứ, đồ ngọc, khiến tim Bàn Tử đập nhanh.

“Bàn Tử, ngầu quá!” “Bàn gia, giỏi thật!” “Bàn ca, lợi hại!” Những người khác nghe thấy tiếng, chạy đến, nhìn thấy những thứ bên trong, mắt gần như lồi ra.

Những thứ bên trong, dù mọi người có chất đầy ba lô, cũng không mang đi được một phần ba.

“Kim gia, chúng ta bắt đầu thôi!” Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha nhìn nhau, lấy những thứ có giá trị nhất.

“Được thôi.” Đúng lúc đó Lão Tam và những người khác cũng

quay về.

Thế là, mọi người bắt đầu tiến hành vơ vét trong mộ.

“Tiểu Tam, mày cũng đi đi, những thứ bọn họ không lấy được, mày mang về hết, sau này để trong nhà chúng ta.” Bên ngoài, Diệp Thu bảo con khỉ cũng vào trong mộ, Hồ Bát Nhất chắc chắn không thể chứa hết nhiều đồ như vậy.

Những bảo bối còn lại trong mộ Lưu Du, Diệp Thu đều muốn hết.

Thậm chí sợ con khỉ không chứa hết, anh còn đưa cho nó thêm hai pháp bảo Giới tử nạp tu di, chắc là có thể dọn sạch mộ Lưu Du.

“Kít kít!” Con khỉ gật đầu, hưng phấn chạy vào trong. 【Ting, phát hiện huyết mạch đặc thù.】 Đột nhiên, Diệp Thu nhíu mày, rồi trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Huyết mạch đặc thù!

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, ánh mắt Diệp Thu có chút tò mò nhìn về một nơi nào đó. "Người nhà họ Trương." Trên người có huyết mạch Kỳ Lân, hơn nữa huyết mạch Kỳ Lân đã được nâng lên cấp cao nhất.

Trong vô thức dường như có một chút cảm ứng.

Huyết mạch Kỳ Lân, chỉ có người nhà họ Trương chính thống mới có.

Xa như vậy, chắc chắn có người nhà họ Trương đang chạy tới.

Nếu không, hệ thống đã không đưa ra nhắc nhở cho Diệp Thu. "Là huyết mạch gì nhỉ?" Muốn thành tiên, Diệp Thu cần tập hợp đủ sức mạnh của chín đại huyết mạch, hiện tại mới chỉ có huyết mạch Kỳ Lân.

Những cái khác, căn bản chưa từng thấy. "Đạo hữu, có người

tới." Lý Thuần Phong dường như cũng đã phát hiện ra, những bóng người lén lút ở xa, số lượng có vẻ không ít. "Lại một đám trộm mộ, haiz." Có thể vào được đây, số lượng lại đông như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là đám trộm mộ.

Diệp Thu đột nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đạo trưởng không cần để ý, giao cho tôi đi." "Cũng được." Lý Thuần Phong gật đầu.

Ông ta không thích đánh đánh giết giết.

Không giống với Mã Đại Đảm, Hồ Bát Nhất và những người khác.

Chương 124

Những người nhà họ Trương này, chuyên nghiệp trộm mộ, những kẻ này một khi vào mộ, về cơ bản sẽ không để lại bất cứ thứ gì.

Toàn bộ đều bị vơ vét sạch sẽ.

Hồ Bát Nhất, dù sao cũng biết chỉ lấy một ít, phần lớn thời gian, vì để tìm kiếm Mục Trần Châu, mọi thứ trong mộ đều không lấy.

So với người nhà họ Trương, hoàn toàn là hai thái cực.

Thậm chí cả Hạo Thiên Chân và những người khác, xuống mộ cũng chỉ để tìm kiếm bí mật và manh mối.

Không phải vì bảo vật.

Diệp Thu ghét nhất là những kẻ xuống mộ với mục đích đào bảo vật.

Mã Đại Đảm và những người khác ngốc nghếch, nếu không có Diệp Thu và Lý Thuần Phong chỉ điểm, cũng sẽ không cướp đoạt đồ vật trong mộ Lưu Giao.

Hai loại người. [Đinh, có muốn tiêu 10 điểm tích phân để đổi lấy U Hồn Mê Vụ không?] "Đổi." Để phòng ngừa lát nữa đám người này gặp phải Hồ Bát Nhất và những người khác, cũng là Diệp Thu biến tướng bảo vệ an toàn cho họ.

Dù sao những tên trộm mộ chuyên nghiệp này đều là những kẻ độc ác thực sự.

Vũ khí tinh nhuệ, Hồ Bát Nhất căn bản không thể chống lại.

U Hồn Mê Vụ trong nháy mắt lan ra khắp mê quật Tần Lĩnh.

Diệp Thu đứng dậy, lấy ra thanh trường đao của Hoàng Sào.

Thanh đao này, từ sau khi Diệp Thu có được mới biết tên của nó.

Thị Huyết!

Đao đã rút khỏi vỏ thì nhất định phải thấy máu, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể tra vào vỏ được.

Thị Huyết Đao và Hoàng Việt Phủ trong tay con khỉ là thần khí cùng cấp bậc. "Keng!" Diệp Thu rút Thị Huyết Đao ra, thanh đao trong tay dường như cảm nhận được sát ý trên người Diệp Thu, lập tức hưng phấn kêu lên ong ong. "Hôm nay, cho ngươi uống một trận no say." Hàn khí khát máu từ lưỡi đao truyền ra, Thị Huyết Đao đang đáp lại Diệp Thu.

Đối với người của Cửu Môn, trong lòng Diệp Thu không có bất kỳ hảo cảm nào.

Xách theo Thị Huyết Đao, Diệp Thu chào Lý Thuần Phong một tiếng rồi biến mất trong sương mù.

Ở một bên khác, trong mê quật, người của nhà họ Trương và nhà họ Doãn nghe thấy tiếng nổ từ đài tế lễ bằng đồng mà chạy đến. "Có sương mù?" "Trong mê quật mà cũng có sương mù sao?" "Gia chủ, làm sao bây giờ?" "Tôi có cảm giác, hình như sắp có chuyện không hay xảy ra." Sương mù đột ngột xuất hiện khiến trong lòng mọi người đều có một dự cảm chẳng lành.

Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đứng cùng nhau, cau mày nhìn xung quanh, trong làn sương mù âm u, họ không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Thậm chí cả âm thanh dường như cũng đã biến mất.

Thử dò dẫm xung quanh, trong không trung hư vô, họ có thể chạm vào vách tường bên cạnh.

Nhưng mắt lại không thấy được vách tường. "Sương mù có vấn

đề!" Doãn Nam Phong trong lòng có chút kinh hãi.

Thứ nhìn thấy và thứ chạm vào hoàn toàn không giống nhau.

Kẻ ngốc cũng biết, sương mù có vấn đề, có vấn đề lớn. "U Hồn Mê Vụ!" Sắc mặt Trương Nhật Sơn khó coi, ông ta biết thứ này.

Bởi vì trước đây, khi cùng Phật gia vào mộ cổ, ông ta đã không chỉ một lần tiến vào U Hồn Mê Vụ. "Mọi người cẩn thận, U Hồn Mê Vụ xuất hiện, chắc chắn sẽ có Tống tử xuất hiện." Đây dường như là một định luật.

Mỗi lần Trương Nhật Sơn thấy U Hồn Mê Vụ, chắc chắn sẽ có một con Tống tử mạnh mẽ xuất hiện. "Tất cả chuẩn bị, không được tản ra, không được đi lại, U Hồn Mê Vụ có thời gian hạn chế, nhiều nhất hai tiếng là có thể tan đi." "Biết rồi, gia chủ." Người nhà họ Trương nghe lời Trương Nhật Sơn, cũng không hoảng loạn.

Sợ âm binh là vì âm binh hoàn toàn không có cách đối phó.

Nhưng Tống tử thì khác.

Tống tử có thực thể, có những thứ mà nó sợ.

Nhà họ Trương có pháp bảo và vũ khí chuyên dùng để đối phó với Tống tử.

Cho nên căn bản không sợ.

Đúng lúc này, đột nhiên bên tai tất cả mọi người đều có thể nghe thấy một loạt tiếng bước chân rõ ràng.

Tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng lại truyền đến tai mỗi người vô cùng rõ ràng.

Cùng lúc đó, dường như còn kèm theo từng hồi tiếng kim loại va chạm. "Cộp cộp cộp." Tiếng bước chân, mỗi một bước đều như gõ vào linh hồn của mọi người, duy trì tần suất hoàn toàn giống với nhịp

tim của họ.

Thậm chí, còn có thể gây ra một loại cộng hưởng nào đó. "Phụt." Có một người nhà họ Doãn dường như không chịu nổi, trực tiếp phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

Đối với người vừa nôn ra máu này, không ai thèm để ý.

Bởi vì lúc này, mọi người đã có thể lờ mờ nhìn thấy.

Trong sương mù phía trước, dường như có một bóng người. "Gia chủ, có thứ gì đó tới rồi." Trương Nhật Sơn nhìn thấy, cùng lúc đó, ông ta đột nhiên có cảm giác hoảng sợ.

Bởi vì trên người bóng người phía trước, ông ta cảm nhận được một áp lực đến từ huyết mạch. "Không thể nào." Loại áp lực này, Trương Nhật Sơn chỉ từng cảm nhận được trên người Phật gia sau khi ông ấy đổi máu năm đó.

Bởi vì, máu Kỳ Lân mà Phật gia đổi trong Trương Gia Cổ Lâu năm đó là máu Kỳ Lân đã được nâng cấp lên rất cao.

Cấp bậc cao hơn máu Kỳ Lân của Trương Nhật Sơn.

Nhưng bây giờ, bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt lại có thể khiến Trương Nhật Sơn cảm nhận được áp lực mạnh mẽ đến từ huyết mạch.

Vậy chỉ có một khả năng.

Người phía trước là người nhà họ Trương.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người hắn có cấp bậc rất cao.

Thậm chí, còn cao hơn cấp bậc của Phật gia năm đó. "Không thể nào, không thể nào, dù là Trương Khởi Linh đời trước cũng không có huyết mạch Kỳ Lân đáng sợ như vậy." Trương Nhật Sơn từng gặp Trương Khởi Linh.

Huyết mạch Kỳ Lân trên người ông ấy tuy thuần khiết, nhưng không thể tạo cho ông ta áp lực này.

Bởi vì sự tiến hóa của Trương Khởi Linh chưa đạt đến mức độ đáng sợ như vậy.

Nhưng người phía trước lại vô cùng đáng sợ. "Sao vậy?" Doãn Nam Phong bên cạnh thấy trán Trương Nhật Sơn đổ mồ hôi, cơ thể cũng đang run rẩy, liền kỳ quái hỏi. "Chạy, chạy, mau chạy!!!" "Đừng hỏi nữa, mau chạy đi, người này, chúng ta không đối phó được đâu." Trương Nhật Sơn không trả lời cô ta, mà kinh hãi hét lên.

Doãn Nam Phong và tất cả mọi người xung quanh nghe lời Trương Nhật Sơn đều kinh hãi.

Bóng người mờ ảo phía trước rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Lại có thể khiến Trương Nhật Sơn sợ hãi như vậy, ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có.

Phải biết rằng, trong lòng mọi người, Trương Nhật Sơn là một trong những người mạnh nhất còn tồn tại của Cửu Môn. "Chạy?

Yên tâm, các người không chạy thoát được đâu." Đột nhiên, bóng người mờ ảo phía trước dường như cười khẽ một tiếng, giọng điệu nhàn nhạt nhưng lại tràn đầy vẻ lãnh đạm và băng giá.

Giọng nói không lớn, nhưng lại lọt vào tai mỗi người. "Hít!" Nghe thấy giọng của người này, tất cả mọi người đều có cảm giác da đầu tê dại.

Chương 125

Bởi vì, trong giọng nói đó không hề chứa đựng một chút tình cảm nào.

Lạnh lùng và vô tình đến vậy. "Chết tiệt, rốt cuộc là ai?" "Liều mạng với hắn." "Biết nói chuyện, không phải Tống tử, chỉ là một người thôi, xem tôi đây." Một người nhà họ Trương nhạy bén phát hiện ra một điều.

Đối phương đã biết nói chuyện, vậy chắc chắn không phải Tống tử.

Là một người.

Chỉ cần là người, vậy thì không có gì phải sợ.

Mặc dù không hiểu tại sao Trương Nhật Sơn lại sợ người này như vậy, nhưng những người khác trong tay có súng tiểu liên và các loại vũ khí khác, tuy trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ chạy mà không chiến đấu. "Giả thần giả quỷ, hừ!" Phía sau Trương Nhật Sơn, một gã đàn ông lực lưỡng tay cầm súng tiểu liên, hừ lạnh một tiếng rồi nổ súng bắn quét về phía trước.

Không tin được.

Người dù lợi hại đến đâu, cũng không phải loại thân thể đao thương bất nhập như Tống tử, chẳng lẽ có thể đỡ được đạn sao. "Tạch tạch tạch!" Súng tiểu liên tóe lửa, đạn tuôn ra như mưa.

Gã lực lưỡng sắc mặt hung ác, nhìn chằm chằm vào bóng người đó, trong suy nghĩ của hắn, đối phương chắc chắn sẽ né tránh.

Bởi vì tầm nhìn trong sương mù bị cản trở, phải nhìn thật kỹ để

nắm bắt quỹ đạo di chuyển của đối phương.

Sau đó bắn chết hắn. "Keng keng keng." Tuy nhiên, chuyện xảy ra tiếp theo khiến gã lực lưỡng trợn to mắt, không dám tin.

Tình huống người đó né tránh như trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Ngược lại, dường như hắn còn không hề động đậy.

Những viên đạn từ súng tiểu liên bắn ra, đã trúng vào người hắn.

Nhưng, đạn dường như bắn trúng vào tấm thép cứng nhất, phát ra những tiếng keng keng. "Không sợ đạn?" "Tuyệt đối không phải người!" Gã lực lưỡng kinh hãi, mồ hôi lạnh sau lưng trong nháy mắt thấm ướt quần áo, hắn sợ hãi.

Trừ phi, đó không phải là người.

Nhưng điều đáng sợ nhất là, thứ không phải người đó lại có thể nói tiếng người.

Điều này có nghĩa là gì? "Một con Tống tử thành tinh rồi, mau chạy đi!" Một con Tống tử thành tinh, có thể nói tiếng người, đáng sợ đến mức nào?

Dù sao người nhà họ Trương xuống mộ bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy con Tống tử nào biết nói tiếng người.

Bây giờ, họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao vừa rồi Trương Nhật Sơn lại nói, người này căn bản không thể đối phó được.

Vũ khí nóng đối với Tống tử, căn bản không có tác dụng. "Mau rút lui!" Trương Nhật Sơn dẫn đầu chạy về phía sau, những người nhà họ Trương bên cạnh cũng vội vàng rút lui.

Lúc này, vì để sống sót, Trương Nhật Sơn ngay cả Doãn Nam Phong cũng không màng tới.

Bởi vì bản thân có sống sót được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Doãn Nam Phong, chỉ có thể hy vọng tự cầu phúc. "Ta cũng rút." Nhìn thấy Trương Nhật Sơn chạy trối chết, ánh mắt Doãn Nam Phong trong nháy mắt trở nên băng giá, nhà họ Doãn bao nhiêu năm nay đối xử với nhà họ Trương tốt như vậy.

Thời khắc mấu chốt, Trương Nhật Sơn lại vứt bỏ Doãn Nam Phong, một mình chạy trốn.

Doãn Nam Phong gầm lên với Trương Nhật Sơn: "Trương Nhật Sơn, ta nhớ kỹ ngươi rồi." Từ giờ phút này, tình nghĩa giữa nhà họ Doãn và nhà họ Trương đã đoạn tuyệt. "Xin lỗi Doãn gia chủ, đợi cô có mệnh sống sót trở về, tôi sẽ đích thân đến tạ tội." Trương Nhật Sơn chạy trốn phía trước, cũng có nỗi khổ không nói ra được.

Nhà họ Trương không thể chết thêm người nữa.

Nếu chết nữa, nhà họ Trương sẽ không còn.

Để bảo toàn tính mạng người nhà họ Trương, chỉ có thể hy sinh Doãn Nam Phong.

Trên đời làm gì có tình bạn vĩnh cửu.

Dù là vì Phật gia, quan hệ gia tộc thế giao như nhà họ Trương và nhà họ Doãn cũng không ngoại lệ.

Dù sao Phật gia và Doãn Tân Nguyệt đã chết nhiều năm rồi. "Nếu ta có thể sống sót, Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định sẽ diệt nhà họ Trương." Đồ vong ân bội nghĩa.

Doãn Nam Phong tức muốn chết.

Chỉ cần có thể sống sót trở về, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm và nhà họ Trương sẽ là tử địch.

Loại không chết không thôi. "Muốn giết người sao?

Ta cho cô cơ hội." Doãn Nam Phong chạy rất nhanh, cô ta có huyết mạch Chu Tước, là người duy nhất sở hữu huyết mạch Chu Tước của nhà họ Doãn đương thời, thân thủ của cô ta không hề thua kém Trương Nhật Sơn.

Nhưng đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai.

Giọng nói này khiến Doãn Nam Phong sợ hãi quay đầu lại, sau đó nhìn thấy một người đàn ông đang mỉm cười quỷ dị với mình. "Thình thịch thịch.!" Doãn Nam Phong cảm giác nhịp tim mình sắp ngừng đập.

Đó là phản ứng ảo giác sinh ra khi đối mặt với sự kích thích kinh hoàng cực độ.

Người đàn ông xuất hiện quỷ dị như vậy, hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào.

Phải biết, Doãn Nam Phong bây giờ đã khởi động sức mạnh huyết mạch Chu Tước, tốc độ tuyệt đối rất nhanh.

Vậy mà lại bị đuổi kịp. "Ngươi... rốt cuộc là ai?" Giọng của Doãn Nam Phong run rẩy. "Sẽ nhanh biết thôi." Diệp Thu nhìn cô ta, khóe miệng đột nhiên nhếch lên.

Thật không ngờ, người phụ nữ này lại có huyết mạch Chu Tước.

Huyết mạch Chu Tước của một trong Tứ Đại Thần Thú thượng cổ.

Vốn dĩ Diệp Thu còn đang nghĩ nên đi đâu để tìm huyết mạch Chu Tước, không ngờ lại có người tự dâng đến cửa.

Hơn nữa, dường như là người nhà họ Doãn?

Muốn có được huyết mạch Chu Tước rất đơn giản, chỉ cần giết chết đối phương là có thể tự động hấp thu sức mạnh huyết mạch của

cô ta. "Có thể tha cho tôi không?" Doãn Nam Phong biết mình khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nhưng cô ta không muốn chết, cô ta muốn quay về báo thù. "Yên tâm, sẽ nhanh thôi." Diệp Thu miệng thì nói những lời dịu dàng, nhưng Thị Huyết Đao trong tay đã nhanh chóng và chính xác đâm vào tim của Doãn Nam Phong. "Ực." Trong khoảnh khắc cuối cùng của cái chết, trong đầu Doãn Nam Phong đã ghi nhớ sâu sắc khuôn mặt của Diệp Thu. "Ta nhớ kỹ ngươi, sẽ có một ngày, ta sẽ giết ngươi." Phịch!

Thi thể của cô ta ngã xuống đất. [Đinh, chúc mừng ngài hấp thu thành công huyết mạch Chu Tước, nhận được 20 vạn điểm tích phân.] Trong khoảnh khắc giết chết cô ta, Diệp Thu cảm giác một luồng máu nóng hổi trên người Doãn Nam Phong hóa thành một con Chu Tước, tiến vào cơ thể mình.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Thu cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái.

Dường như tất cả tế bào trên người đều trở nên sống động.

Cùng lúc đó, điều khiến hắn kinh ngạc hơn là, sau khi hấp thu huyết mạch Chu Tước, hắn nhận được 20 vạn điểm tích phân. "Luyện hóa người phụ nữ này thành Thi Nô." Biết đối phương là người nhà họ Doãn, Diệp Thu muốn luyện hóa cô ta thành Thi Nô.

Chương 126

[Xin lỗi, đối phương là người nhân bản, không thể tiến hành luyện hóa.] Người nhân bản?

Diệp Thu ngẩn người.

Cái quái gì vậy.

Tại sao không thể tiến hành luyện hóa?

Diệp Thu không hiểu.

Nhưng hệ thống không trả lời, cũng không có bất kỳ giải thích nào.

Rốt cuộc người nhân bản là gì. "Thôi vậy, không thể luyện hóa Thi Nô thì thôi, dù sao huyết mạch Chu Tước cũng đã có được." Vốn định luyện người phụ nữ này thành Thi Nô, để dành sau này dùng.

Nhưng bây giờ không thể luyện hóa, vậy thì thôi.

Doãn Nam Phong vừa chết, những người nhà họ Doãn cảm thấy trời như sập xuống. "Gia chủ!" "Gia chủ!" "Tao liều mạng với mày!" Người nhà họ Doãn tuy thân thủ không bằng người nhà họ Trương, số lượng cũng không nhiều.

Nhưng dường như đều trung thành với Doãn Nam Phong.

Thấy Diệp Thu giết cô ta, đám người này như phát điên, cũng không chạy nữa, muốn liều mạng với Diệp Thu.

Tuy nhiên, Diệp Thu lại lắc đầu, vung Thị Huyết Đao trong tay, thu hoạch tính mạng của người nhà họ Doãn.

Có sự kích thích của máu tươi, Thị Huyết Đao dường như càng thêm hưng phấn.

Tiếng kêu ong ong trên thân đao càng thêm mãnh liệt.

Dường như đang thúc giục Diệp Thu, cần thêm nhiều máu hơn để thỏa mãn nó. "Phụt phụt phụt." Tất cả những người bị Thị Huyết Đao giết, máu trong nháy mắt đều bị hút cạn, biến thành những cái xác khô.

Giết xong đám người này, Diệp Thu ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, đuổi theo hướng chạy trốn của người nhà họ Trương.

U Hồn Mê Vụ có thể tạm thời mê hoặc tâm trí con người.

Người nhà họ Trương tuy đang chạy, nhưng không ít người đã bị sương mù làm lạc lối.

Có người chạy tại chỗ, có người thì ra sức nhảy lên nhảy xuống.

Diệp Thu đuổi theo, trực tiếp một đao một mạng, chém tất cả thành hai nửa.

Dần dần, người nhà họ Trương ngày càng ít.

Cuối cùng, chỉ còn lại Trương Nhật Sơn và vài người tinh anh của nhà họ Trương. "Gia chủ, mau chạy đi, tôi cản hắn lại." Nghe thấy tiếng hét thảm thiết phía sau, gã lực lưỡng đã nổ súng bắn quét Diệp Thu lúc trước quyết định hy sinh để bảo vệ Trương Nhật Sơn chạy trốn. "Không được, phải đi thì cùng đi." Trương Nhật Sơn mắt muốn nứt ra.

Lần này mang theo người nhà họ Trương ra ngoài, gần như đã chết sạch, bên cạnh chỉ còn lại vài người.

Nếu tất cả đều chết, một mình ông ta ra ngoài có ý nghĩa gì.

Một nhà họ Trương chỉ còn một người, sao có thể đứng đầu Cửu Môn. "Giữ được núi xanh, không sợ thiếu củi đốt, gia chủ sau khi ra ngoài, đến Trương Gia Cổ Lâu mời một số người ra, nhà họ Trương

chúng ta sẽ không suy tàn." Gã lực lưỡng không cho phép từ chối, bảo mấy người nhà họ Trương khác bảo vệ Trương Nhật Sơn rời đi. "Trương Hằng!" Trương Nhật Sơn vốn không muốn đi, nhưng ông ta biết, nếu không đi, nhà họ Trương thật sự sẽ kết thúc.

Hắn nói đúng.

Giữ được núi xanh, chỉ cần sau khi ra ngoài, đến Trương Gia Cổ Lâu, cầu xin tổ tông cho người, thì nhà họ Trương sẽ không suy tàn. "Đi." Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Trương Nhật Sơn vô cùng căm hận bóng người bí ẩn kia.

Người này.

Trên người chảy dòng máu Kỳ Lân của nhà họ Trương, lại tàn sát đồng bào của mình. "Ta nhất định sẽ tra ra, ngươi là ai." Trương Nhật Sơn thề, nhất định phải tra ra thân phận của người này, báo thù cho tộc nhân.

Về phần Doãn Nam Phong, ông ta biết đối phương chắc đã chết. "Xin lỗi, dù sao cô cũng chỉ là một người nhân bản, đợi ta quay về sẽ đích thân xin lỗi bản thể của cô sau." Trương Nhật Sơn dường như biết một số bí mật của Doãn Nam Phong.

Người đi cùng ông ta là một người nhân bản, không phải chân thân của Doãn Nam Phong. "A." Phía sau, truyền đến tiếng hét thảm thiết của Trương Hằng.

Sau đó, không còn bất kỳ âm thanh nào.

Trương Nhật Sơn và những người khác kinh hoàng không thể tả, người bí ẩn đó rốt cuộc có đuổi theo hay không, họ hoàn toàn không biết. "Gia chủ, phía trước là Thanh Đồng Thần Thụ, nhảy xuống đi." Phía trước, đã đến bên cạnh Thanh Đồng Thần Thụ.

Nơi này dường như có một từ trường bí ẩn, có thể chống lại U

Hồn Mê Vụ.

Đến đây, tầm mắt của Trương Nhật Sơn và những người khác trong nháy mắt trở nên trong sáng, U Hồn Mê Vụ đã biến mất. "Mau nhảy." Không dám chậm trễ, vì nếu không nhảy, người phía sau đuổi kịp thì chỉ có con đường chết.

Vài người trực tiếp nhảy xuống, dù biết rõ trên Thanh Đồng Thần Thụ đầy rẫy những con ly cổ.

Nhưng cũng còn tốt hơn là bị người phía sau giết chết.

Sau khi họ nhảy xuống, bóng dáng của Diệp Thu từ từ bước ra khỏi sương mù.

Nhìn bóng dáng của vài người, hắn cười một tiếng, không đuổi theo.

Bởi vì Diệp Thu có cách khác.

Những người này, sau này sẽ có lúc dùng đến. "Hồ Bát Nhất cũng nên xong việc rồi, ngày mai có thể lên đường đến nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh." Trong lúc tự lẩm bẩm, Diệp Thu lại biến mất trong sương mù. [Đinh, phát hiện 32 con dã quỷ cấp một, có hấp thu không?] "Hấp thu." Muỗi tuy nhỏ cũng là thịt.

Giết 32 người, sau khi hấp thu nhận được 320 điểm tích phân.

Lúc Diệp Thu quay về, Hồ Bát Nhất và những người khác đã càn quét xong mộ Lưu Giao.

Ba lô trên người ai nấy đều chứa đầy ắp.

Lần này, số đồ cổ thu hoạch được đủ cho mỗi người sau khi ra ngoài, cả đời không lo cơm áo. "Ha ha." "Phát tài rồi!" "Lão Hồ, chúng ta đi tìm Thu gia, chào tạm biệt ông ấy, chúng ta nên về rồi." "Ừm." "Hê, Bàn gia tôi cũng chuẩn bị một phần cho Thu gia." Nếu không có

Diệp Thu, Vương Bàn Tử biết rõ, tuyệt đối không thể lấy được nhiều đồ tốt như vậy.

Mặc dù con khỉ đã càn quét hết những thứ họ không lấy được.

Nhưng đây là một chút tấm lòng.

Hắn đem những thứ quý giá nhất, tất cả đều bỏ vào một chiếc ba lô, chuẩn bị đưa cho Diệp Thu.

Coi như hiếu kính Diệp Thu.

Một nhóm người, hùng hổ đi trong mê quật, chuẩn bị quay về mộ của Lý Thuần Phong.

Lúc Diệp Thu và Lý Thuần Phong quay về, đám người này đang người nào người nấy toe toét miệng, nhìn đồ cổ trong túi mà cười ngây ngô. "Thu gia, ngài về rồi, ha ha, chúng ta phát tài lớn rồi." "Thu gia, tôi hiếu kính ngài, những thứ quý giá nhất trong cả ngôi mộ Hán này đều ở đây." "Thu gia, ngài nhận đi." "Đúng vậy, nhận đi." Nhìn Diệp Thu, họ đưa chiếc ba lô đã chuẩn bị sẵn, Diệp Thu cũng không khách sáo, nhận lấy. "Được rồi, mau đi đi, tôi và Lý đạo trưởng có việc phải làm." Nhận quà xong, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng chuẩn bị quay về, nhưng trước khi đi, họ lại tìm Diệp Thu. "Thu gia, ngài có biết Mục Trần Châu ở đâu không?" Hồ Bát Nhất bị trúng lời nguyền, cần Mục Trần Châu để giải trừ.

Không tìm được Mục Trần Châu, ngay cả bốn mươi tuổi cũng không sống nổi.

Dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng. "Thu gia, lần này ngài nhất định phải cứu hai anh em tôi, trên người cô Dương cũng có lời nguyền, cần Mục Trần Châu để giải trừ." "Còn có Tiểu Diệp, và giáo sư Trần, đều bị trúng lời nguyền, hai anh em tôi phải tìm được Mục Trần Châu mới có thể cứu mọi người." Hai người không chỉ vì bản

thân, mà còn muốn cứu những người khác.

Tất cả những người đã từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau khi trở về đều bị trúng lời nguyền.

Chương 127

Những lời nguyền này, thực ra không phải do Già Đối hạ.

Chỉ là họ đều cho rằng, đây là lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương.

Thực ra không phải, đây là lời nguyền của Tây Vương Mẫu.

Lời nguyền này đến từ địa ngục, do Tây Vương Mẫu lợi dụng ma nhãn học được từ địa ngục.

Ngay cả Diệp Thu cũng không có cách nào giải trừ.

Chỉ có thể dựa vào Mục Trần Châu. "Đến Trùng Cốc ở Vân Nam, tìm mộ Hiến Vương, Mục Trần Châu ở trong miệng thi thể của Hiến Vương." Mục Trần Châu.

Tương truyền là do phượng hoàng sau khi chết, toàn bộ tinh huyết hóa thành.

Phượng hoàng sở hữu huyết mạch bất tử, Mục Trần Châu có thể khắc chế tất cả những lời nguyền gieo vào trong huyết mạch.

Lời nguyền quỷ nhãn của Hồ Bát Nhất thuộc về lời nguyền huyết mạch.

Cùng loại với Thương Thiên Huyết Chú mà Diệp Thu hạ cho Hạo Thiên Chân.

Nếu không có Diệp Thu, Hồ Bát Nhất và những người khác chắc chắn không biết đi tìm mộ Hiến Vương.

Bởi vì, họ không có được Long Cốt Thiên Thư trong mộ của Lý Thuần Phong.

Đó là vật bồi táng duy nhất.

Cuốn thiên thư đó, là bảo bối của Lý Thuần Phong, lão già keo kiệt, Diệp Thu đòi mà còn không cho.

Huống chi là Hồ Bát Nhất và những người khác. "Mộ Hiến Vương?

Tốt quá rồi, lão Hồ, hai anh em chúng ta được cứu rồi." Tìm kiếm bao lâu nay, cuối cùng cũng biết được tung tích của Mục Trần Châu, Bàn Tử kích động đến mức sắp khóc.

Hồ Bát Nhất cũng vui vẻ, nhưng đồng thời lại ngại ngùng nói: "Thu gia, hai anh em tôi lại nợ ngài một ân tình lớn, tiếc là Xà Mi Đồng Ngư mà ngài cần, tôi không tìm được." Trước đây đã hứa sẽ giúp Diệp Thu tìm Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng sau khi quay về, lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Đại Kim Nha tìm người nhà họ Uông đã giao dịch trước đó, nhưng đối phương như mất tích.

Hoàn toàn không liên lạc được.

Cho nên sau khi hai người đến, vẫn không đề cập đến chuyện này.

Vì thấy mất mặt.

Ban đầu đã vỗ ngực bảo đảm, sẽ giúp Diệp Thu tìm được.

Diệp Thu nghe vậy mới nhớ ra chuyện này, xua tay nói: "Không cần nữa, Xà Mi Đồng Ngư tôi đã tìm đủ cả rồi, các cậu đi làm việc của mình đi, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại." "Được rồi, Thu gia, tôi đi đây." "Thu gia tạm biệt." "Thu gia tạm biệt." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Mã Đại Đảm và những người khác chào tạm biệt Diệp Thu và Lý Thuần Phong, sau đó tất cả đều rời khỏi mê quật Tần Lĩnh.

Đợi sau khi bán đi một số đồ cổ trong tay, Hồ Bát Nhất chuẩn bị

lên đường đến mộ Hiến Vương.

Anh ta tin tưởng Diệp Thu.

Mục Trần Châu ở mộ Hiến Vương, vậy thì chắc chắn ở đó.

Hồ Bát Nhất ngay cả nghi ngờ cũng không có.

Bởi vì trong lòng anh ta, Thu gia chắc chắn thường xuyên xuống mộ, có thể kết bạn với Tống tử, năng lực cỡ nào chứ?

Chắc chắn đã từng đến mộ Hiến Vương.

Sau khi họ đi, không lâu sau, Tuyết Lỵ Dương cũng quay về.

Thượng Quan Nhu tặng cô một số trang sức, đều là hàng tinh phẩm thời Đường.

Tùy tiện một món đem ra ngoài, đều có thể bán được giá trên trời.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương không định bán.

Đây đều là bộ sưu tập của cô. "Chủ nhân, em cũng phải đi, em phải đi tìm Mục Trần Châu cho nữ vương." Mặc dù ở cùng Diệp Thu, nhưng Tuyết Lỵ Dương có sứ mệnh.

Tìm được Mục Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền của cô.

Mặc dù đã bị Diệp Thu luyện thành Thi Nô, về lý thuyết sẽ cùng hưởng thọ mệnh với Diệp Thu.

Nhưng, không có nghĩa là sẽ không chết.

Lời nguyền quỷ nhãn, nếu không giải trừ, cũng sẽ dẫn đến tử vong.

Hơn nữa, trước đây khi ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Già Đối dường như cũng bảo cô tìm Mục Trần Châu, vì bà ta cũng cần nó. "Già Đối cũng cần?" Điều này khiến Diệp Thu có chút ngạc nhiên. "Xem ra mình phải đến Trùng Cốc ở Vân Nam một chuyến." Nếu Già Đối cần,

Tuyết Lỵ Dương cũng cần, nơi Trùng Cốc ở Vân Nam đó nguy hiểm hơn mê quật Tần Lĩnh gấp trăm lần.

Diệp Thu có chút không yên tâm để cô đi một mình.

Vừa hay, đợi lấy được trái tim của Thanh Đồng Thần Thụ, hắn cũng chuẩn bị rời đi.

Chi bằng, chuyển nhà đến Trùng Cốc ở Vân Nam, làm hàng xóm tạm thời với tên Hiến Vương đó. "Chuyện này đừng vội, đợi anh làm xong việc bên này, anh sẽ đưa em đi tìm Mục Trần Châu." "Thật không?

Cảm ơn chủ nhân, chủ nhân thật tốt, hi hi." Nghe lời Diệp Thu, trong lòng Tuyết Lỵ Dương ngọt ngào không kể xiết.

Chủ nhân cưng chiều như vậy, sao có thể không vui.

Tuyết Lỵ Dương bây giờ chỉ hận không thể lập tức quấn quýt bên Diệp Thu, để chủ nhân vui vẻ.

Nhưng cô biết, Diệp Thu hiện tại căn bản không thể làm loại chuyện đó. "Chủ nhân, chúng ta đi tìm trái tim của Thanh Đồng Thần Thụ đi." Chỉ cần Diệp Thu tìm được trái tim của Thanh Đồng Thần Thụ, là có thể làm loại chuyện đó.

Tuyết Lỵ Dương muốn là người đầu tiên chiếm lấy thân thể của Diệp Thu. "Được, chúng ta ngày mai đi." "Đạo trưởng, ngày mai tôi tìm ông, chúng ta đến nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh." Đi đến nơi sâu nhất của mê quật, phải dựa vào Lý Thuần Phong dẫn đường.

Bởi vì Diệp Thu căn bản không biết đường. "Có thể." Lý Thuần Phong gật đầu.

Quay về mộ thất, Diệp Thu ôm Tuyết Lỵ Dương ngủ một giấc ngon lành.

Mặc dù ngủ nhắm mắt, nhưng thân là người chết, căn bản sẽ không ngủ được.

Nhưng cảm giác này, rất thoải mái. "Gừm." "Chít chít!" Phải đến khi con khỉ và A Đại hai tiểu gia hỏa thúc giục, Diệp Thu mới có chút lười biếng tỉnh dậy. "Hừ, hai tên khốn này." Rời khỏi vòng tay của Diệp Thu, Tuyết Lỵ Dương có chút không vui, hung hăng lườm con khỉ và A Đại.

Hai tiểu gia hỏa, lại lộ ra nụ cười xấu xa trên mặt.

Khiến Tuyết Lỵ Dương càng thêm tức giận. "Được rồi, đi thôi." Vết thương của A Đại đã hoàn toàn hồi phục.

Tinh thần phấn chấn, cái đầu to lớn thân mật cọ vào Diệp Thu, nếu không phải Diệp Thu đi tìm thuốc cho nó, e là phải rất lâu mới có thể hồi phục. "Ngoan, chúng ta xuất phát." Diệp Thu dẫn theo Tuyết Lỵ Dương, bảo con khỉ ôm Thi Miết Vương lão nhị.

Cả nhóm ngồi trên lưng A Đại, ra khỏi mộ thất, đi đón Lý Thuần Phong.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của ông, trực tiếp tiến đến nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh.

Tìm tên La Sát đó.

Lấy trái tim của Thanh Đồng Thần Thụ. "Tiếc thật, tên Uông Tàng Hải đó chạy mất rồi, nếu không trước khi đi, nhất định phải giết hắn mới vui." Uông Tàng Hải giống như một con lươn, bản lĩnh chạy trốn thật khiến người ta khâm phục.

Lần trước khi Diệp Thu giết Hoàng Sào, hắn đã chạy mất.

Chương 128

Bây giờ, không biết tung tích ở đâu.

Diệp Thu có một chút tiếc nuối, không thể tự tay giết chết hắn.

Lúc này, trong một sơn động tối đen nào đó, Huyết Thi do Uông Tàng Hải hóa thành, đang run rẩy quỳ trên mặt đất.

Hắn cẩn thận ngẩng đầu, nhìn bóng người phía trước.

Người đó, toàn thân được bao bọc trong một chiếc áo choàng đen, trên người dường như có vô số khí đen lượn lờ.

Không nhìn thấy dung mạo.

Nhưng Uông Tàng Hải lại có thể cảm nhận rõ ràng, áp lực đáng sợ trên người đó. "La Sát đại nhân, ngài phải làm chủ cho tiểu nhân a." "Tên Tống tử đó khinh người quá đáng, không chỉ cướp đi Phù Tang Thần Mộc mà ta chuẩn bị cống hiến cho ngài, mà còn cướp đi cả Hoàng Việt Phủ mà ngài đã để ý." "Tiểu nhân bao nhiêu năm nay vì ngài mà ngựa trước ngựa sau, không có công lao, cũng có khổ lao a, ngài nỡ lòng nào nhìn ta bị tên Tống tử đó sỉ nhục như vậy sao." Sau khi chạy trốn, Uông Tàng Hải một mạch đến đây, tìm La Sát.

Ban đầu khi biết La Sát này từ địa ngục đến, Uông Tàng Hải đã tính toán kỹ.

Kết giao với đối phương.

Cho nên, bao nhiêu năm nay, hắn vẫn luôn làm việc cho La Sát.

Thứ La Sát cần, Uông Tàng Hải chắc chắn sẽ tìm cho hắn trong thời gian sớm nhất.

Làm tiểu đệ cho ngài mấy trăm năm, bây giờ tôi bị người khác bắt

nạt, ngài không thể không quản chứ.

Hoàng Sào không giết được Diệp Thu, Uông Tàng Hải tức giận, nhưng nếu La Sát ra tay, không chỉ Diệp Thu, e là ngay cả con rắn cưng của hắn cũng phải chết.

Hắn khóc lóc kể lể với La Sát về trải nghiệm xui xẻo của mình, đến mức La Sát trong áo choàng đen cũng không nhịn được mà lắc đầu.

Bởi vì Uông Tàng Hải, quả thực đáng thương. "Chuyện này, ta sẽ làm chủ cho ngươi, nhưng cần phải đợi mấy ngày." Trong áo choàng đen, giọng La Sát trầm thấp, không phân biệt được nam nữ.

Nhưng nghe lời La Sát, mắt Uông Tàng Hải sáng lên.

Chỉ cần có thể giết được Diệp Thu, đợi mấy ngày thì có sao? "Ngươi lui xuống trước đi, đợi ta hồi phục, sẽ cùng ngươi đi, giết tên Tống tử đó để trút giận cho ngươi." La Sát vung tay, ra hiệu Uông Tàng Hải lui xuống. "Vâng." Uông Tàng Hải không dám ở lại lâu.

Bởi vì ở cùng La Sát, hắn cảm thấy khó chịu, áp lực mà đối phương mang lại quá lớn.

Hắn sợ hãi.

Sau khi hắn ra ngoài, La Sát trong áo choàng đen đột nhiên thở dài một hơi. "Ngàn năm, cuối cùng cũng sắp hồi phục, đợi qua giai đoạn suy yếu, ta có thể quay lại địa ngục, báo thù cho những tộc nhân đã chết." La Sát từ trong lòng lấy ra một viên châu phát ra ánh sáng màu xanh lục.

Trong viên châu này, dường như chứa đựng sinh mệnh lực vô tận.

Ban đầu bị truy sát ở địa ngục, tộc nhân toàn bộ chết hết, chỉ có một mình La Sát trốn thoát.

Lợi dụng bí bảo trong tộc, phá vỡ ranh giới âm dương, từ địa ngục trốn đến nhân gian.

Thân là người của Quỷ tộc, giống như cương thi, không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nếu không sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Cho nên La Sát ngàn năm qua, vẫn luôn trốn ở nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh.

Lợi dụng trái tim của Thanh Đồng Thần Thụ có sinh mệnh dồi dào để chữa thương.

Vốn dĩ La Sát chữa thương còn cần một thứ, không biết nên đi đâu tìm.

Vừa hay, mấy trăm năm trước Uông Tàng Hải tìm đến, trực tiếp hóa thân thành kẻ bợ đỡ, thứ La Sát cần, chỉ cần nói với hắn, hắn có thể nhanh chóng mang đến.

Vết thương của La Sát có thể hồi phục nhanh như vậy, Uông Tàng Hải quả thực có công lớn.

Dù về tình hay về lý, đều phải giúp hắn.

Tộc La Sát, trọng nhất là lời hứa, quyết không nuốt lời.

Hiện tại, là thời kỳ quan trọng nhất của La Sát, sẽ có một khoảng thời gian suy yếu.

Trong giai đoạn suy yếu, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Cho nên muốn trút giận cho Uông Tàng Hải, giết tên Tống tử đã truy sát hắn và mấy con rắn khổng lồ, phải đợi hắn hoàn toàn hồi phục mới được.

Chỉ cần qua giai đoạn suy yếu, thì ở nhân gian, không có bất kỳ ai là đối thủ của La Sát.

Năm đó, Chúc Cửu Âm hung hãn như vậy, nhìn thấy La Sát cũng

sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Cảm nhận được sự đáng sợ của La Sát.

Không chạy sẽ chết. "Bảy ngày, chỉ cần bảy ngày là đủ, ta có thể mở lại cánh cửa địa ngục, quay về báo thù." Ngàn năm tu dưỡng, La Sát không chỉ thương thế đã hồi phục, thực lực còn tăng lên.

Lúc đó quay về địa ngục, tuyệt đối có thể báo thù rửa hận cho tộc nhân.

Mối thù máu, La Sát nắm chặt nắm đấm, trong mắt lộ ra sát ý khát máu.

Năm ngày trôi qua rất nhanh. "Này đạo trưởng, ông có chắc là không dẫn sai đường không?" Trong thế giới dưới lòng đất, Diệp Thu đã đi được năm ngày.

Trong năm ngày, theo con đường trong ký ức của Lý Thuần Phong, họ tiến đến nơi sâu nhất của mê quật Tần Lĩnh.

Không chỉ trải qua những con đường giống như mê cung, mà còn xuyên qua vô số hang động, sông ngầm dưới lòng đất, vực sâu dưới lòng đất.

Bây giờ, Diệp Thu và những người khác đang ngồi trên lưng A Đại, thân thể to lớn của A Đại đang bơi trong sông ngầm dưới lòng đất.

Xung quanh mênh mông vô tận, nhìn không thấy điểm cuối toàn là sông ngầm.

Diệp Thu thậm chí có lúc còn nghi ngờ, lão già Lý Thuần Phong này rốt cuộc có biết đường hay không. "Ặc.

Đạo hữu đừng vội, bần đạo cũng có chút ký ức mơ hồ, nhưng phương hướng đại khái sẽ không sai." Bị Diệp Thu phàn nàn, Lý

Thuần Phong cũng lúng túng.

Tám trăm dặm Tần Xuyên, dưới Tần Xuyên toàn là mê quật.

Thế giới dưới lòng đất rộng lớn như vậy, ông ta cũng chỉ có thể nhớ đại khái một phương hướng.

Dù sao, cứ đi theo phương hướng lớn mà tìm, chắc chắn không sai. "Haiz." Diệp Thu lắc đầu, chỉ có thể như vậy. "Chủ nhân, ăn chút gì đi ạ." Tuyết Lỵ Dương từ trong nhẫn không gian lấy ra rất nhiều món ngon, đều là những thứ đã chuẩn bị cho Diệp Thu khi ra ngoài trước đó.

Nhẫn không gian mà Diệp Thu cho, đã bị Tuyết Lỵ Dương nhét đầy đủ các loại đồ ăn, thức uống, quần áo, còn có cả điện thoại vệ tinh và những thứ khác.

Mười mét khối không gian đều bị nhét đầy, đều là chuẩn bị cho Diệp Thu. "Ừm." Diệp Thu dịu dàng mỉm cười, tận hưởng việc được Thi Nô đáng yêu tự tay đút cơm.

Hôm nay ăn gà quay.

Trong nhẫn không gian, tương đương với một không gian tĩnh độc lập, ở đó không có khái niệm thời gian và không gian.

Dù cho một tách trà nóng vào, qua ngàn năm, lấy ra, trà vẫn còn nóng.

Cho nên Tuyết Lỵ Dương mới chuẩn bị nhiều đồ ăn cho Diệp Thu như vậy, căn bản không sợ bị hỏng. "Chít chít." Con khỉ thấy gà quay, mặt dày mon men đến, nịnh nọt cười với Tuyết Lỵ Dương.

Tiểu gia hỏa này dường như đã bị Bàn Tử làm hư, công phu nịnh hót tuyệt đối là hạng nhất.

Tuyết Lỵ Dương dịu dàng chăm sóc Diệp Thu ăn cơm, còn nó thì

ân cần đưa đồ cho Tuyết Lỵ Dương, thỉnh thoảng lại khen Tuyết Lỵ Dương.

Xinh đẹp như hoa, nghiêng nước nghiêng thành, Điêu Thuyền tái thế.

Cũng không biết nó học được nhiều từ ngữ như vậy ở đâu, e là học từ Bàn Tử.

Tóm lại, khen đến mức Tuyết Lỵ Dương dở khóc dở cười.

Chỉ có thể đảo mắt, ném cho nó một con gà quay: "Cho ngươi, đừng khen nữa, khen nữa ta sắp nôn rồi." Là Thi Nô của Diệp Thu, cô có thể giao tiếp không rào cản với con khỉ.

Chương 129

"Chít chít!" Có được gà quay, miệng con khỉ toe toét đến tận mang tai.

Vui vẻ ôm con gà quay, sau đó đến bên cạnh Lý Thuần Phong, xin chút rượu còn thừa của ông ta. "...Đi đi đi, bần đạo hết sạch rồi." Lão già Lý Thuần Phong phòng nó như phòng trộm, mấy ngày nay Diệp Thu cho ông ta mấy bình rượu, chưa uống được một nửa, còn lại đều bị con khỉ xin mất. "Chít chít." Con khỉ bĩu môi, cảm thấy ông ta quá keo kiệt, vẻ mặt đó đầy khinh bỉ. "Ta... %*" Lý Thuần Phong tức đến râu ria dựng ngược, nổi giận.

Con khỉ này quá không biết xấu hổ.

Bộ dạng của hai người, khiến Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương buồn cười. "Gừm!" Đúng lúc này, A Đại đột nhiên ra hiệu cho Diệp Thu, nó phải tăng tốc.

Bởi vì trong nước, đã đến một con quái vật lớn. "Hửm?" Diệp Thu nghe giọng A Đại có chút ngạc nhiên.

Có thứ gì to gan như vậy, dám tấn công A Đại? "Tiểu Tam, đừng ăn nữa, xuống xem thử là cái gì." "Chít chít." Con khỉ nghe vậy, liền cất con gà quay trong tay vào không gian, sau đó trực tiếp nhảy xuống nước.

Ở trong nước, sức chiến đấu của nó mạnh hơn trên cạn rất nhiều.

Dù sao nó cũng do thủy hầu tiến hóa mà thành.

Diệp Thu ước tính, nếu con khỉ cứ tiếp tục tiến hóa, không chừng có thể tiến hóa đến mức độ của Vô Chi Kỳ.

Hung thú thượng cổ, thủy thần cai quản thủy bộ, Vô Chi Kỳ.

Sau khi con khỉ nhảy xuống, A Đại dường như cảm nhận được điều gì, lập tức tăng tốc, đổi một nơi khác để bơi.

Diệp Thu tò mò chờ đợi.

Không bao lâu sau, "ầm" một tiếng, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ từ trong nước lao lên. "Muu!" Một con quái thú trông giống trâu nước.

Chỉ là trong miệng nó có răng nanh, trên đầu lại không có sừng, trên người có vảy đen sì, điều kỳ lạ là, dưới thân con trâu chỉ có một chân.

Tiếng của con quái ngưu nghe như tiếng sấm vậy. "Ghê gớm thật, to thật đấy." Diệp Thu không biết con quái vật này là gì, trông quả thực rất hung dữ. [Đinh, phát hiện hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu con, có muốn tiêu 10 vạn điểm tích phân để thuần hóa không?] Hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu?

Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Diệp Thu sững sờ.

Sinh vật này, sở dĩ được gọi là hung thú thượng cổ, là vì nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Vậy mà trong con sông ngầm dưới lòng Tần Lĩnh này, lại có một con Quỳ Ngưu ấu thể.

“Thứ này mà gọi là ấu thể được à?” Thân hình Quỳ Ngưu to như một chiếc xe tải, vậy mà chỉ là ấu thể?

Nếu nó trưởng thành hoàn toàn thì sẽ lớn đến mức nào?

Thuần phục một con Quỳ Ngưu ấu thể cần đến 100 nghìn tích phân.

Tuy đắt nhưng Diệp Thu tuyệt đối không tiếc.

Bởi vì đây là hung thú thượng cổ, một hung thú thượng cổ thật sự,

cấp bậc huyết mạch vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, chỉ cần cho nó thời gian là có thể tiến hóa không ngừng.

"Mu!" Quỳ Ngưu dường như đang cuồng bạo, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, có lẽ nó đã bị đám khỉ dưới nước đánh lén nên rất tức giận.

Vọt ra khỏi mặt nước, ánh mắt Quỳ Ngưu nhìn thấy ba người Diệp Thu trên lưng A Đại, rõ ràng là sững sờ.

Ngay sau đó, nó lại gầm lên một tiếng đầy nóng nảy rồi lao xuống nước.

Dù chỉ là ấu thể, Quỳ Ngưu vẫn hung hãn vô cùng.

"Rắc!" Bỗng nhiên, Diệp Thu thấy dưới nước bùng lên một luồng ánh sáng xanh lam, ngay sau đó cảm giác cả người như bị điện giật.

"Xìì!" "A!" "Ái chà, vãi!" Không chỉ Diệp Thu, mà cả Tuyết Lỵ Dương và Lý Thuần Phong bên cạnh cũng vậy, vào khoảnh khắc ánh sáng xanh bùng lên, họ cảm giác như bị sét đánh, toàn thân tê dại.

"Gàoooo!" Diệp Thu đứng trên lưng A Đại, dòng điện truyền qua người nó.

A Đại bên dưới bị điện giật đến mức gào thét, cơ thể lập tức tê liệt.

"Phụt." "Ái chà." "Chủ nhân." Cơ thể A Đại tê liệt, cả người lật ngửa, chỉ còn cái bụng trắng phơi trên mặt nước.

Nó thật sự đã bị điện giật đến không thể động đậy.

Có thể thấy, luồng sáng xanh dưới nước vừa rồi chắc chắn là sấm sét, điện áp mạnh đến đáng sợ.

"Ục ục ục." Trong khoảnh khắc rơi xuống nước, Diệp Thu ôm lấy Tuyết Lỵ Dương rồi đạp lên chiếc bụng khổng lồ của A Đại.

Còn Lý Thuần Phong thì tiêu sái rơi ùm xuống nước.

“Trời ạ, bần đạo biết rồi, con quái thú này là hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu, là Quỳ Ngưu chưởng quản sấm sét.” Trước đó Lý Thuần Phong cũng thắc mắc y như Diệp Thu.

Con quái thú này trông quá kỳ lạ.

Giống trâu nhưng không có sừng, chỉ có một chân nhưng lại cực kỳ hung hãn.

Sau khi bị điện giật, ông ta cuối cùng cũng hiểu ra.

Mẹ kiếp, đây là hung thú thượng cổ trong truyền thuyết, Quỳ Ngưu chưởng quản cả nước và sấm sét.

“Ục ục ục.” Dưới nước, một bóng đen thui nổi lên, Diệp Thu nhìn kỹ, là con khỉ.

Nó bị điện giật đến ngất đi, cả người gần như cháy khét.

May mà có bộ giáp bảo vệ nên chắc không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là chịu khổ một chút thôi.

“Mu!” Quỳ Ngưu lại nổi lên mặt nước, nhìn con khỉ đen thui bị điện giật ngất đi, vẻ mặt có vẻ khinh thường.

Sau đó, ánh mắt nó hướng về phía Diệp Thu, đôi mắt trâu dường như mang theo trí tuệ cực cao.

“Mu.” Quỳ Ngưu khịt mũi, khiêu khích Diệp Thu.

Biểu cảm của nó rất giống con người.

Ý tứ như muốn nói, thú cưng của ngươi yếu quá đi.

Nói rồi, Quỳ Ngưu quay người, chổng mông về phía Diệp Thu, sau đó vẫy vẫy cái đuôi tựa như rồng.

Diệp Thu lập tức hiểu ra.

Thằng khốn này đang chế giễu mình.

“Thằng nhãi ranh.” Sắc mặt Diệp Thu tối sầm vì tức giận.

Gã nhóc này đúng là tức chết người.

“Lát nữa lão tử sẽ xử lý mày.” “Lập tức thuần hóa Quỳ Ngưu.” Chẳng phải chỉ là 100 nghìn điểm tích phân thôi sao, thằng nhãi này dám chế giễu anh, Diệp Thu quyết định sau khi thuần phục xong nhất định phải dạy dỗ nó một trận.

Thật quá tức giận, quá bỉ ổi. [Đinh, bắt đầu thuần hóa ấu thể hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu.] Khi Diệp Thu bắt đầu thuần hóa, con Quỳ Ngưu đang tung tăng dưới nước lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí đột nhiên xuất hiện trên người nó.

Là một hung thú thượng cổ, nó vô cùng nhạy bén với sức mạnh.

Luồng sức mạnh đột ngột này dường như muốn khống chế nó.

“Mu!” Quỳ Ngưu đang phản kháng, dường như sợ hãi, thậm chí có chút hoảng loạn.

Nó hoàn toàn không biết luồng sức mạnh này đến từ đâu.

Quỳ Ngưu gào lên kinh hãi, nó cảm nhận được mình sắp bị khống chế, điều đó chắc chắn đồng nghĩa với việc mất đi tự do.

Nó mới sinh ra được mấy trăm năm, không muốn mất tự do, vì nó còn chưa lớn hết.

Những ngày tháng tươi đẹp vẫn chưa kết thúc.

Chương 130

“Cũng ghê gớm đấy, có thể cảm nhận được sức mạnh của hệ thống.” Diệp Thu kinh ngạc.

Quỳ Ngưu không hổ là hung thú thượng cổ, có thể cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh hệ thống và còn có thể giãy giụa. [Tiến độ thuần hóa: 34%, 35%, 34%, 35%, 36%] Trước mặt Diệp Thu hiện ra một thanh tiến độ thuần hóa.

Anh có thể thấy rõ ràng, khi Quỳ Ngưu giãy giụa, tiến độ có thể bị thụt lùi.

Rõ ràng, gã nhóc này không đơn giản.

Hệ thống nói với Diệp Thu, khi thuần hóa hung thú thượng cổ, có xác suất thất bại.

Lúc trước thuần hóa thủy hầu tử, chỉ tốn 100 điểm tích phân, gần như hoàn thành trong nháy mắt.

Quỳ Ngưu lại khó thuần hóa như vậy, có lẽ liên quan đến chủng tộc và huyết mạch.

Quỳ Ngưu vẫn đang giãy giụa, gào thét kinh hãi.

Diệp Thu vớt con khỉ lên, lúc này A Đại cũng đã hồi phục.

Anh cũng kéo Lý Thuần Phong lên.

“Gàoooo!” A Đại có vẻ tức giận.

Từ sau khi tiến hóa, nó chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã như vậy.

Bị một con trâu nước điện cho toàn thân co giật, lật cả bụng lên.

Nó muốn xông lên cắn chết con Quỳ Ngưu kia.

“Đừng gây chuyện.” Diệp Thu vỗ đầu nó, bây giờ việc thuần hóa Quỳ Ngưu sắp hoàn thành rồi.

Tiến độ đã đạt đến 98%. [Đinh, chúc mừng ngài đã thuần hóa thành công ấu thể hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu.] Mấy giây sau, việc thuần hóa cuối cùng cũng hoàn thành.

Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, anh có thể cảm nhận được một mối liên kết tâm linh với con Quỳ Ngưu dưới nước.

“Chủ… chủ nhân?” Sau khi thuần hóa kết thúc, Diệp Thu nghe thấy một giọng trẻ con có phần hoảng sợ và lo lắng.

Quỳ Ngưu có thể nói chuyện!

Diệp Thu cũng kinh ngạc, khi giao tiếp với A Đại và con khỉ, anh dựa vào cảm ứng tâm linh để hiểu ý của chúng.

Nhưng gã nhóc này lại có thể nói chuyện trực tiếp với anh, nói tiếng người.

Thật thần kỳ.

“Nhóc con, lại đây.” Diệp Thu vẫy tay với Quỳ Ngưu, giao tiếp với nó trong tâm trí.

Quỳ Ngưu thấy Diệp Thu vẫy tay, biết rằng người này chính là chủ nhân của nó.

“Hi hi.

Chủ nhân, con tới đây.” Cơ thể khổng lồ của nó, giống như một đứa trẻ, vọt lên khỏi mặt nước, nhảy tưng tưng trên mặt nước.

Dáng vẻ đó cực kỳ giống một đứa trẻ đang chơi đùa, làm nũng với người lớn.

Nó định nhảy vào lòng Diệp Thu để được ôm.

Ai mà chẳng là một bé cưng chứ.

Chỉ là, bé cưng này của Diệp Thu có thân hình hơi quá khổ.

"Vãi chưởng.

Đừng!" Diệp Thu vội vàng ngăn lại, nhưng đã muộn.

Cơ thể khổng lồ của Quỳ Ngưu nhảy lên khỏi mặt nước, vui vẻ lao về phía Diệp Thu.

"Vô lượng thiên tôn, Quỳ Ngưu muốn đè chết ta à." Lý Thuần Phong sợ đến mức nhảy thẳng xuống nước.

Nếu bị Quỳ Ngưu đè lên, cơ thể có thể bị nghiền nát.

"Mu.

Chủ nhân, con tới đây, hi hi." Quỳ Ngưu không biết lời nhắc nhở của nó có ý nghĩa gì với Diệp Thu.

Nó chỉ đơn thuần muốn thân thiết với người chủ nhân vừa nhận mà thôi.

Tuy nhiên, ngay khi cơ thể khổng lồ của Quỳ Ngưu sắp đè lên người Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương, nó bỗng sững lại, vì cảm thấy cơ thể mình đã bị giữ chặt.

"Gàoooo!" A Đại dùng đuôi quấn lấy Quỳ Ngưu, trực tiếp cảnh cáo, tránh xa chủ nhân ra.

A Đại vẫn còn thù dai lắm.

"Mu?" Quỳ Ngưu ngẩn ra, một giây sau liền tỏ ra vô cùng tủi thân.

"Chủ nhân." Giọng của gã nhóc mang theo một tia ấm ức.

"A Đại, thả nó xuống đi, sau này là anh em cả, gọi nó là Tiểu Tứ." Diệp Thu bất đắc dĩ, bảo A Đại thả Quỳ Ngưu xuống.

"Chủ nhân, gã nhóc này nói được sao?" Tuyết Lỵ Dương có thể

nghe được lời của Quỳ Ngưu.

Nhưng Lý Thuần Phong chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu của nó, vì ông ta không phải thú cưng hay thi nô của Diệp Thu, nên không thể giao tiếp không rào cản.

"Dù sao nó cũng là hung thú thượng cổ, linh trí rất cao, nói được cũng là bình thường." Diệp Thu cười nói.

A Đại nghe lời Diệp Thu, nhìn Quỳ Ngưu, bĩu môi rồi thả nó xuống.

Quỳ Ngưu cũng không dám nhảy nữa.

Nó ngoan ngoãn đứng bên cạnh A Đại, đáng thương nhìn Diệp Thu.

Nhưng Diệp Thu đã biết tính cách của gã nhóc này, sẽ không bị lừa đâu.

Thằng nhãi ranh này ranh ma lắm.

Bây giờ nó trưng ra bộ mặt đáng thương, rõ ràng là sợ Diệp Thu sẽ trừng phạt vì chuyện vừa rồi.

"Chủ nhân, người ta vừa rồi không cố ý đâu, đừng phạt con mà?" Quả nhiên, thấy Diệp Thu không hề động lòng, Quỳ Ngưu chỉ có thể vẫy đuôi, nịnh nọt xin tha.

"Nhìn xem tam ca của ngươi bị điện thành ra thế nào kia?" "Cõng nó lên, đi theo ta." Diệp Thu vốn định trừng phạt, nhưng thấy bộ dạng này của nó, cũng đành bất lực.

Dù sao cũng đã tốn 100 nghìn điểm tích phân để thuần hóa bé cưng này.

Con mình đẻ ra, sao nỡ trừng phạt chứ.

"Dạ vâng!" Quỳ Ngưu vừa nghe, mặt liền lộ vẻ vui mừng, đôi mắt

to đảo qua đảo lại, vô cùng lanh lợi.

Nó dùng đuôi quấn lấy con khỉ, đặt lên lưng mình.

Sau đó đi theo bên cạnh A Đại, tò mò đi theo Diệp Thu.

Lý Thuần Phong thấy Diệp Thu dường như đã thuần phục được con Quỳ Ngưu kia, quả thực sợ hãi.

Ông ta lại từ dưới nước trèo lên, cả người ướt sũng đứng bên cạnh Diệp Thu, từ tận đáy lòng khâm phục: "Năng lực của đạo hữu, thật sự không ai sánh bằng." "Hung thú thượng cổ Quỳ Ngưu mà cũng có thể thuần hóa, quả là thủ đoạn của thần tiên." Tự cổ chí kim, ai có thể thuần hóa hung thú thượng cổ chứ.

Dù sao thì Lý Thuần Phong chưa từng nghe nói.

Năm đó Xi Vưu hình như đã thuần hóa được loài thực thiết thú vô cùng lợi hại, thực thiết thú cũng thuộc loại hung thú thượng cổ rất nổi tiếng.

Xi Vưu dẫn đầu đội quân thực thiết thú, trong trận chiến Trục Lộc với Hoàng Đế.

Nhưng cuối cùng, những con thực thiết thú đó đã thua quân của Hoàng Đế, dẫn đến Xi Vưu bại trận và bị giết.

Đó là điển cố duy nhất mà Lý Thuần Phong biết về việc con người thuần phục hung thú thượng cổ.

Bây giờ lại thêm một Diệp Thu, Lý Thuần Phong đã chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng hoàn toàn không biết Diệp Thu đã thuần phục Quỳ Ngưu như thế nào.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Âm thầm không một tiếng động.

"Đạo trưởng, con đường tiếp theo nên đi thế nào đây." "Con La

Sát kia ở đâu, rốt cuộc ông có tìm được không vậy.” Diệp Thu thở dài một hơi.

Họ đã đi năm ngày rồi mà vẫn chưa tìm thấy nơi La Sát ở, nơi sâu nhất trong mê cung Tần Lĩnh.

Chương 131

Diệp Thu thậm chí còn rất nghi ngờ con đường mà Lý Thuần Phong dẫn có đúng hay không.

"...Đạo hữu đừng hoảng, để bần đạo xem xét kỹ lại, tuyệt đối sẽ không sai đâu, hãy tin tưởng bần đạo." Sắc mặt Lý Thuần Phong có chút lúng túng.

Theo lý mà nói, đi nhiều ngày như vậy, tốc độ cũng không hề chậm, đáng lẽ phải đến nơi rồi chứ.

Chẳng lẽ thật sự lạc đường rồi?

Lý Thuần Phong trong lòng đột nhiên không chắc chắn.

"Chủ nhân, người muốn tìm La Sát à?

Con biết nó ở đâu đó nha." Nghe lời nói của Diệp Thu và Lý Thuần Phong, Quỳ Ngưu dường như phát hiện ra cơ hội để thể hiện, vội vàng đến kể công với Diệp Thu.

"Hả?

Ngươi biết?" Diệp Thu ngẩn ra.

"Đúng vậy." Quỳ Ngưu gật đầu, đôi mắt to tràn đầy vẻ đắc ý, nói: "Con từ khi sinh ra đã ở đây, rất quen thuộc với nơi này." "La Sát mà chủ nhân muốn tìm, có phải mặc một bộ đồ đen không?" "Đúng vậy, là nó." Quỳ Ngưu thật sự đã gặp La Sát, từ những gì Lý Thuần Phong và Thác Bạt Ngọc miêu tả trước đó, La Sát quả thật mặc một bộ đồ đen, không thấy rõ mặt mũi.

Là người mà Quỳ Ngưu đã thấy.

"Hi hi.

Chủ nhân đừng tin người này, ông ta dẫn sai đường rồi đó, đi theo con, con dẫn người đi.” Quỳ Ngưu nói xong, quay người dẫn Diệp Thu đi theo hướng ngược lại.

A Đại không cần Diệp Thu ra lệnh, tự nhiên đi theo sau Quỳ Ngưu.

“Hả?

Đạo hữu, tại sao lại đổi hướng vậy?” Lý Thuần Phong kinh ngạc, đang đi ngon lành sao lại đổi hướng.

“Tại sao ư?” Diệp Thu lườm ông ta một cái, nói: “Phải hỏi Lý đạo trưởng ông chứ, ông đã dẫn tôi đi sai hướng rồi.” Anh chỉ vào con Quỳ Ngưu đang dẫn đường phía trước, nói: “Gã nhóc này đã gặp La Sát, nó biết ở đâu.” Nghe Quỳ Ngưu biết tung tích của La Sát, Lý Thuần Phong cũng mừng rỡ.

Nhưng khi nghĩ đến việc mình đã dẫn sai đường, đi một đoạn đường oan uổng, “Ặc… cái này, cái kia.” Lý Thuần Phong vô cùng lúng túng, không biết nên giải thích thế nào với Diệp Thu.

“Đạo trưởng không cần tự trách, tôi không có ý trách ông đâu.” Nếu không phải Lý Thuần Phong dẫn sai đường, Diệp Thu cũng sẽ không gặp được tiểu Quỳ Ngưu.

Hung thú thượng cổ đâu phải dễ dàng gặp được.

Cho nên, Lý Thuần Phong thật sự là phúc tinh của anh.

Mỗi lần đi ra ngoài cùng ông ta, đều có thể gặp được chuyện tốt.

A Đại đi theo Quỳ Ngưu, quay lại ngã ba sông ngầm trước đó, rồi rẽ vào một hướng khác.

Nếu không có nó dẫn đường, Diệp Thu cứ đi theo con đường ban đầu, có lẽ đi một trăm năm cũng không tìm thấy La Sát.

Năm tiếng sau.

Quỳ Ngưu dẫn Diệp Thu đến một quần thể hang động tự nhiên khổng lồ.

“Chủ nhân, con La Sát kia ở trong quỷ động phía trước, nhưng gần đây có một tên huyết thi xấu xí cũng đến đó rồi.” Huyết thi?

Chẳng lẽ là Uông Tàng Hải.

Diệp Thu nhíu mày, thảo nào mấy ngày nay lão già Uông Tàng Hải biến mất không tăm tích.

Hóa ra là chạy đi tìm La Sát.

Đối với việc Uông Tàng Hải có thể quen biết La Sát, Diệp Thu cũng không ngạc nhiên.

Lão già đó có lẽ đã để ý đến năng lực của La Sát, không biết đã tốn bao nhiêu công sức để lấy lòng đối phương.

Lên bờ, Quỳ Ngưu nhảy tưng tưng, vui vẻ bên cạnh Diệp Thu.

Nó dường như rất vui vẻ, bẩm sinh đã lạc quan.

Một con Quỳ Ngưu một chân, đi đường cũng mang theo vẻ hài hước, nhảy tưng tưng, rất vui mắt, nhưng tốc độ không hề chậm chút nào.

Là một thần thú thượng cổ, bẩm sinh có thể phóng ra sấm sét, và tốc độ nhanh như tia chớp.

Đương nhiên, bây giờ Quỳ Ngưu vẫn là ấu thể, chưa đạt được tốc độ tia chớp, nhưng cũng không chậm.

“Chủ nhân, ôm ôm.” Gã nhóc nhảy đến bên cạnh Diệp Thu, nghiêng đầu, đôi mắt đầy mong đợi, vô cùng ỷ lại vào Diệp Thu.

“Ngoan, lần này may mà có nhóc.” Diệp Thu ôm lấy cái đầu to của

nó, trực tiếp hôn một cái.

Nếu không có bé cưng này, có lẽ anh đã lạc trong con sông ngầm đó rồi.

Muốn tìm La Sát, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

"Hi hi." Được Diệp Thu khen, Quỳ Ngưu hưng phấn nhảy lên.

"Phụt!" Rõ ràng nó đã quên, trên lưng còn có một con khỉ xui xẻo.

"Kít kít?" Con khỉ bị hất xuống, lập tức tỉnh lại, ngơ ngác ngồi dậy, gãi đầu.

Tuy nhiên, giây tiếp theo nó nhìn thấy con Quỳ Ngưu đang nhảy tưng tưng bên cạnh.

"Kít kít!" Con khỉ lập tức nổi giận.

Trước đó ở dưới nước, do sơ ý nên bị Quỳ Ngưu điện cho ngất đi, lông khỉ trên người đều cháy đen.

Nhưng may mà không bị thương.

Bởi vì bộ giáp trên người nó là một bảo bối bẩm sinh, xuất hiện sau khi tiến hóa.

Tuy không bị thương, nhưng đau.

Con khỉ nhe răng trợn mắt, rút cây rìu hoàng việt sau lưng ra, muốn liều mạng với Quỳ Ngưu.

"Phì, con khỉ thối, lại đây, đánh ta đi." Đôi mắt to của Quỳ Ngưu lộ ra vẻ ranh mãnh, nó nhảy tưng tưng một cách rất đáng ăn đòn, khiêu khích con khỉ.

Gã nhóc này thật sự rất biết chọc tức người khác.

Bỉ ổi, xấu xa.

"Kít kít." Con khỉ nổi giận, trực tiếp muốn bổ chết Quỳ Ngưu.

Nhưng Diệp Thu biết, nó không thể làm Quỳ Ngưu bị thương.

Lớp vảy trên người gã nhóc kia là một bộ giáp tự nhiên, lấp lánh ánh sáng thần bí, rõ ràng không phải thứ tầm thường.

Thần khí như rìu hoàng việt, có lẽ cũng không bổ ra được.

"Keng!" Quả nhiên, con khỉ vung rìu bổ tới, Quỳ Ngưu không thèm né, rìu hoàng việt bổ vào lớp vảy, lớp vảy lóe lên ánh sáng khó tả.

Rìu hoàng việt tóe lửa, hoàn toàn không thể bổ xuyên.

"Hi hi.

Khỉ thối, yếu quá!

Không ăn cơm à, đang gãi ngứa cho ta sao, dùng sức chút đi, lè lè lè." Trêu chọc con khỉ, Quỳ Ngưu châm biếm, kích động, nhảy tưng tưng chế nhạo, sỉ nhục.

Quá bỉ ổi.

"A a a a!" Con khỉ bị tức đến gầm lên.

Diệp Thu không thèm để ý đến hai tên ngốc này, đều là những bé cưng vừa xấu xa vừa bỉ ổi.

Cả hai đều biết chừng mực, sẽ không thật sự liều mạng.

Vì sau khi con khỉ tỉnh lại, nó đã biết, tên nhóc bỉ ổi đối diện đã trở thành thú cưng mới của chủ nhân, đồng thời cũng là tứ đệ.

"Gàoooo!" A Đại hừ lạnh một tiếng, vung đuôi quật bay hai đứa.

Là lão đại, nó có sự kiêu ngạo và lạnh lùng của riêng mình.

Sau khi Diệp Thu, Tuyết Lỵ Dương và Lý Thuần Phong lên bờ, theo hướng Quỳ Ngưu chỉ, họ tiến vào mê cung hang động.

Nơi này, so với bên cây thần đồng, còn âm lạnh hơn nhiều.

Sự âm lạnh này, không chỉ đơn thuần là lạnh, mà còn có âm khí cực lớn, luôn bao trùm xung quanh.

Có âm khí, chứng tỏ không đi sai chỗ.

Chương 132

Con La Sát kia chắc chắn ở đây.

Đi một lúc, Diệp Thu và mọi người xuyên qua tầng tầng mê cung, phía trước đột nhiên xuất hiện một hang động tối đen.

Trước hang động, Diệp Thu dừng lại.

Bởi vì anh có thể cảm nhận rõ ràng, trong hang động phía trước, có âm khí và tử khí vô cùng mãnh liệt đang lan tỏa.

Luồng tử khí này, so với những âm binh của Diệp Thu, còn đáng sợ hơn nhiều.

"Lại một tống tử chết tiệt!!!" Tuy nhiên, đúng lúc này, từ một lối đi trong mê cung bên phải Diệp Thu, đột nhiên một bóng người bước ra.

Bóng người đó nhìn thấy Diệp Thu, cả người chấn động, chỉ vào anh, không dám tin mà lên tiếng.

"Ồ.

Uông tiên sinh, thật trùng hợp." Quả nhiên đoán không sai.

Lão già Uông Tàng Hải đã trốn ở chỗ của La Sát.

"Hừ, tống tử chết tiệt, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào." "Vốn dĩ lão phu định đi tìm ngươi, bây giờ ngươi tự nộp mạng, chờ xem lát nữa ngươi chết thế nào!" Nhìn thấy Diệp Thu, trong mắt Uông Tàng Hải hiện lên sự căm hận mãnh liệt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Diệp Thu đã sớm bị ánh mắt của hắn giết chết vô số lần rồi.

"Xì.

Một kẻ chỉ biết chạy trốn.” Lý Thuần Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Bị Uông Tàng Hải bắt nạt, ông ta rất sợ.

Nhưng xưa khác nay khác.

Từ khi đi theo Diệp Thu, Lý Thuần Phong không sợ bất cứ ai.

“Lão đạo sĩ thối, ngươi dám nói chuyện với lão phu như vậy!” Hai tên đạo sĩ thối mà ngày trước có thể tùy ý xoa nắn, bây giờ cũng dám nói chuyện với hắn như thế.

Uông Tàng Hải càng thêm căm hận Diệp Thu.

Nếu không phải vì hắn, cuộc sống của ông ta đã tốt đẹp biết bao.

Chờ cho cơ thể mới tái sinh, ông ta có thể có được trường sinh mà vô số người xưa mơ ước.

Nhưng từ khi gặp Diệp Thu, các phân thân của ông ta đều vô cùng xui xẻo.

Phân thân trong mộ dưới đáy biển đã chết.

Phân thân trong mê cung Tần Lĩnh cũng bị truy sát đến không còn chỗ trốn.

Uông Tàng Hải cảm thấy, tại sao mình lại xui xẻo như vậy.

Nhìn Uông Tàng Hải tức giận đến mức mất bình tĩnh, Diệp Thu nhún vai: “Lão Uông à, thực ra do ông cố chấp thôi, tôi vốn muốn chung sống hòa bình với ông.” “Nhưng ông đấy, rõ ràng thực lực yếu như gà, lại cứ thích ra vẻ ta đây.” Vốn dĩ Diệp Thu và Uông Tàng Hải không có thù sinh tử.

Thậm chí lúc ở mộ dưới đáy biển, anh đã khuyên nhủ, muốn chung sống hòa thuận với Uông Tàng Hải.

Nhưng lão già này lại cứ thích ra vẻ.

Tự tìm đường chết, trách ai được.

“Ai đúng ai sai, lão phu không quan tâm nữa, tống tử chết tiệt ngươi cứ chờ đấy, dám đến đây, La Sát đại nhân nhất định sẽ không tha cho ngươi.” “Hừ, lão phu chờ xem ngươi chết thế nào, tống tử.” Uông Tàng Hải rất ranh mãnh, sợ Diệp Thu đột nhiên ra tay giết mình.

Vì vậy ông ta đứng cách Diệp Thu rất xa.

Dùng giọng điệu hèn hạ nhất, nói ra những lời cay độc nhất.

Diệp Thu lười để ý đến gã này, vìđã không ưa nhau, vậy chỉ có thể một người sống.

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để lão già này sống sót nữa.

“Khỉ con, đừng chơi nữa, giết hắn.” Việc giết Uông Tàng Hải, cứ giao cho khỉ con đi.

“Kít kít!” Bên kia, con khỉ đang bị Quỳ Ngưu chọc tức đến phát điên, nghe thấy lời Diệp Thu, lập tức bỏ qua Quỳ Ngưu.

Gã nhóc này thật sự không thể đập nổi.

Lớp vảy trên người nó quá tà môn, hoàn toàn không thể phá vỡ.

Vì vậy, sau khi nghe lời Diệp Thu, con khỉ đang đầy bụng lửa giận, lập tức chuyển ánh mắt sang Uông Tàng Hải ở xa.

“Kít kít!” Trên mặt con khỉ lộ ra nụ cười quỷ dị, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Lửa giận không thể trút lên người Quỳ Ngưu, lập tức chuyển sang Uông Tàng Hải.

Lần trước trong mê cung Tần Lĩnh, đã để Uông Tàng Hải thoát khỏi tay nó mấy lần.

Con khỉ vẫn luôn ghi hận.

"Ầm!" Giây tiếp theo, con khỉ nhếch miệng, trực tiếp nhảy vọt, trong nháy mắt đã nhảy mấy chục mét, đến trước mặt Uông Tàng Hải.

Sau đó, không nói một lời thừa, trực tiếp vung rìu hoàng việt, muốn bổ chết Uông Tàng Hải.

"Chết tiệt.

Súc sinh chết tiệt, kẻ phản bội!" Nhìn thấy con khỉ, Uông Tàng Hải tức giận vô cùng.

Con khỉ chết tiệt này, năm đó ông ta nuôi nó trong mộ dưới đáy biển làm thú giữ mộ.

Không ngờ nó lại phản bội, đi theo Diệp Thu.

Bây giờ còn truy sát chủ cũ.

Thật là đồ chó.

"Vút!" Nhưng mắng thì mắng, Uông Tàng Hải sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Hướng chạy, chính là hang động tối đen ở không xa.

Bởi vì trong đó, có La Sát.

Chỉ cần chạy vào đó, có La Sát bảo vệ, tuyệt đối sẽ không chết.

Vì vậy, Uông Tàng Hải vừa chạy vừa gào thét cầu cứu: "La Sát đại nhân, cứu mạng a." Trong hang động.

La Sát đang nhắm mắt, bị tiếng cầu cứu của Uông Tàng Hải làm cho tỉnh giấc.

Nhíu mày, sau đó bước một bước, giây tiếp theo, thân hình đã xuất hiện trước mặt Uông Tàng Hải.

"Cút!" La Sát toàn thân bao trùm trong áo choàng đen, bước một

bước, như dịch chuyển tức thời, xuất hiện bên cạnh Uông Tàng Hải.

Con khỉ nhìn thấy bóng người đột nhiên xuất hiện phía trước, có chút hoảng sợ.

La Sát hừ lạnh một tiếng, giọng nói như từ địa ngục, không phân biệt được nam nữ.

"Kít kít!!!" Giây tiếp theo, con khỉ như thể nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, trực tiếp sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, trốn sau lưng Diệp Thu, toàn thân run rẩy.

"Hửm?" Diệp Thu cũng kinh ngạc, nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt. [Đinh, phát hiện Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm.] [Đinh, phát hiện huyết mạch đặc thù.] Giây tiếp theo, giọng nói của hệ thống khiến Diệp Thu càng thêm ngạc nhiên.

Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm không có gì bất ngờ, vì anh đến đây vì nó.

Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là, La Sát cũng có huyết mạch đặc thù.

"Chẳng lẽ là huyết mạch Quỷ Tộc?" Chắc là vậy rồi.

Trong chín đại huyết mạch, huyết mạch Quỷ Tộc thần bí nhất.

Thần bí đến mức, Diệp Thu đã để Tuyết Lỵ Dương tra tài liệu, nhưng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào.

Bây giờ anh đã hiểu.

La Sát!

Đến từ địa ngục.

Là người của Quỷ Tộc.

Không ai có huyết mạch Quỷ Tộc tinh khiết hơn nó.

Chương 133

“Thật là một bất ngờ, lại thu hoạch được một huyết mạch đặc thù.” Diệp Thu vui vẻ.

Hôm nay dù phải trả giá lớn thế nào, cũng phải giết chết La Sát.

Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm anh muốn.

Huyết mạch Quỷ Tộc của La Sát, anh cũng muốn.

“Cười?” La Sát hừ lạnh một tiếng dọa chạy con khỉ, khuôn mặt ẩn trong áo choàng đen, vô cảm.

Là người của tộc La Sát, nó bẩm sinh đã có uy áp và sự khủng bố cực lớn đối với những âm thú này.

Trước đó con Chúc Cửu Âm cũng bị uy áp trên người nó dọa chạy.

Tên cương thi đối diện, không những không sợ, ngược lại còn cười.

La Sát có chút không hiểu.

Diệp Thu hơi nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên: “Không có gì, vừa rồi đột nhiên nghĩ đến một vài chuyện vui, nên tự nhiên cười thôi.” Miệng thì cười, nhưng anh vẫn luôn đề phòng.

La Sát rất đáng sợ.

Trên người đối phương có một loại uy áp mạnh mẽ, loại uy áp đó ngay cả Diệp Thu cũng có chút không chịu nổi.

Rõ ràng, đây là một chủng tộc vô cùng mạnh mẽ.

Trong truyền thuyết, La Sát có thể bay trời độn đất, và tốc độ cực kỳ nhanh.

Từ việc La Sát đột nhiên xuất hiện, Diệp Thu biết, tốc độ của đối phương đã nhanh đến một mức độ nào đó, thậm chí có thể đạt đến cấp độ dịch chuyển tức thời.

"Khó giải quyết đây." Đối phương rất mạnh, Diệp Thu không biết mình và mấy con thú cưng, có thể đánh lại La Sát không.

Nghe lời Diệp Thu, La Sát tưởng rằng đối phương không coi mình ra gì, không khỏi sắc mặt lạnh đi.

"Hừ, một tên cương thi, còn đáng ghét hơn cả tộc Tu La đáng ghét nhất trong địa ngục." La Sát kiêu ngạo, rõ ràng cho rằng Diệp Thu vừa rồi đã coi thường nó, trong lòng tức giận.

Nhưng nó không ra tay.

Bởi vì hiện tại, nó đang ở trong thời kỳ suy yếu.

Trên người Diệp Thu, nó cảm nhận được một luồng áp lực, dường như trên người đối phương có thứ gì đó có thể khắc chế nó, khiến nó chấn kinh, càng thêm cẩn thận.

Diệp Thu không biết suy nghĩ của La Sát, cũng không biết, thực ra huyết mạch Kỳ Lân cấp đầy đủ có thể khắc chế La Sát.

Kỳ Lân là thụy thú, đại diện cho sự may mắn, là thần thú thuộc tính hỏa.

Thêm vào đó, sau này hấp thu huyết mạch Chu Tước của Doãn Nam Phong, cũng là huyết mạch thần thú thuộc tính hỏa.

Loại huyết mạch này, khắc chế mạnh nhất tất cả yêu ma quỷ quái.

"Ta không nói nhảm với ngươi nữa, giao Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm ra đây, nếu không, chết!" Sắc mặt Diệp Thu lạnh đi.

Có thể giết được La Sát hay không, phải đánh mới biết.

"Không biết mình mở Kỳ Lân Hộ Hữu, tăng 2.5 lần thuộc tính,

tổng hợp 1500 điểm thuộc tính, có thể giết được La Sát không." Diệp Thu quyết định thử xem.

Nếu thật sự đánh không lại, cùng lắm thì chạy.

Sau khi trở về, sẽ đi tiến hóa huyết mạch Chu Tước lên cấp cao nhất, lúc đó chắc sẽ nhận được một kỹ năng đặc biệt.

Anh không tin, không thể giết được La Sát.

"Keng!" Lấy Thị Huyết Đao từ trong không gian ra, "keng" một tiếng, Thị Huyết Đao lập tức ra khỏi vỏ!

Vừa ra khỏi vỏ, Thị Huyết Đao đã rung lên, dường như đang nói với Diệp Thu, nó rất hưng phấn.

Thanh đao này từ khi Diệp Thu lấy được từ Hoàng Sào, vẫn luôn sử dụng.

Thị Huyết Đao dường như có linh tính, sau khi Diệp Thu có được, nó tự động nhận chủ, sức mạnh của Diệp Thu đã được nó công nhận.

Vì vậy, khi sử dụng, Diệp Thu có thể cảm nhận được mối liên kết thần bí giữa mình và Thị Huyết Đao.

Diệp Thu bây giờ cũng không biết, loại ánh sáng đặc biệt trên thân Thị Huyết Đao, rốt cuộc là thứ gì.

"Tu La Đao!" Tuy nhiên, La Sát đối diện, nhìn thấy thanh đao trong tay Diệp Thu, sắc mặt lập tức trở nên kinh hãi.

Tại sao lại có Tu La Đao?

Người của tộc Tu La?

Trong lời nói của La Sát, mang theo sự căm hận và chấn kinh mãnh liệt.

"Tu La Đao?" Diệp Thu ngẩn ra, không hiểu tại sao đối phương

lại phản ứng như vậy.

"Chẳng lẽ, Hoàng Sào năm đó đã kết nối với địa ngục, nhận được sức mạnh của tộc Tu La, và nhận được Tu La Đao?" Chắc là vậy rồi.

Theo như lời đồn, lý do Hoàng Sào có thể xưng bá Tần Lĩnh, suýt chút nữa đã tiến hóa thành Trường Sinh Thể, là vì nó từng kết nối với địa ngục, và nhận được sức mạnh thần bí trong đó.

Sức mạnh đó, có lẽ đến từ Tu La.

Và Thị Huyết Đao mà Diệp Thu cướp được, có lẽ chính là Tu La Đao.

Diệp Thu phát hiện, La Sát dường như rất sợ Tu La Đao.

Chẳng lẽ, Tu La Đao có thể khắc chế nó?

Nếu vậy, Diệp Thu càng có thêm tự tin.

Anh lạnh lùng nhìn La Sát, giọng nói băng giá, nói: "Giao Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm ra đây, nếu không, chết!" Diệp Thu đoán không sai.

Tu La Đao trong tay anh, khắc chế La Sát rất mạnh.

Là những chủng tộc mạnh nhất trong địa ngục, Tu La và La Sát, luôn là kẻ thù.

Vũ khí do Tu La chế tạo, chuyên dùng để khắc chế La Sát.

Tương tự, vũ khí của tộc La Sát, cũng chuyên dùng để khắc chế Tu La.

"Chết tiệt, bây giờ mình đang trong thời kỳ suy yếu, hoàn toàn không thể ra tay, hơn nữa người này có Tu La Đao trong tay, mình không thể hành động thiếu suy nghĩ." Đối với Diệp Thu, La Sát rõ ràng rất kiêng dè.

Nó không vì Uông Tàng Hải mà liều mạng với Diệp Thu.

Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm có thể giao ra, dù sao thứ đó bây giờ đối với nó cũng không còn nhiều tác dụng.

Chỉ cần chờ qua thời kỳ suy yếu này, La Sát thề, nhất định sẽ giết chết Diệp Thu.

Bất kỳ ai có liên quan đến tộc Tu La, đều là kẻ thù của nó.

Tu La, phải chết.

Nghĩ đến đây, La Sát dường như đã thông suốt, trực tiếp lấy Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm từ trên người ra, sau đó ném cho Diệp Thu.

"Chúng ta vốn không có thù oán, ta không muốn làm kẻ địch của ngươi, thứ này ngươi cứ lấy đi!" Nó giao Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm ra một cách dứt khoát như vậy, Diệp Thu cũng không ngờ tới.

Đỡ lấy Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm, Diệp Thu cảm nhận được sinh mệnh lực dồi dào trên đó, rõ ràng là kinh ngạc.

Biểu cảm của Diệp Thu trở nên kỳ quái.

"Hả?" "Còn chưa đánh đã khuất phục rồi?" Anh vốn đang nghĩ, có thể giết được La Sát không, trong lòng cũng không chắc.

Nhưng không ngờ, đối phương lại dứt khoát giao ra.

Rõ ràng, La Sát có lẽ cũng không chắc chắn, cảm thấy không thể chiến thắng.

"Thứ đó ta đã đưa cho ngươi, hy vọng ngươi có thể rời đi, còn về hắn, hắn có ơn với ta, hy vọng ngươi có thể tha cho hắn một mạng." Giao đồ ra, La Sát trong lòng không tình nguyện.

Nhưng không sao cả.

Đây chỉ là kế hoãn binh.

Đợi qua thời kỳ suy yếu, thực lực khôi phục, nó sẽ lập tức tìm Diệp Thu, giết chết hắn.

Bởi vì sự khuất phục hôm nay, đối với La Sát, quả thực là một sự sỉ nhục.

Từ khi sinh ra đến giờ, nó chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy, bị một người của tộc Tu La uy hiếp, giao ra chí bảo.

"Tên khốn chết tiệt, chỉ cần chờ thêm một ngày nữa, lão nương sẽ lấy đầu ngươi, tế điện cho tộc nhân La Sát của ta." Vốn dĩ nghĩ rằng, Diệp Thu lấy đồ xong, sẽ rời đi.

Chương 134

Tộc La Sát rất giữ chữ tín, cho rằng đồ đã đưa cho Diệp Thu, đối phương sẽ hài lòng và rời đi.

Nhưng không ngờ, những lời tiếp theo của Diệp Thu lại khiến La Sát kinh ngạc.

“Ai da.

La Sát ơi là La Sát, ngươi cũng quá nhát gan rồi đấy, ta vừa rồi còn đang nghĩ, chắc chắn đánh không lại, có nên chạy không, không ngờ ngươi còn nhát gan hơn cả ta.” “Nếu đã như vậy, nể tình ngươi nhát gan như thế, tạm thời tha cho ngươi một mạng.” Diệp Thu vừa rồi thật sự đang nghĩ, nếu đánh không lại La Sát, có nên bỏ chạy không.

Nhưng La Sát còn nhát gan hơn cả anh.

“...!” Nghe lời Diệp Thu, La Sát ngẩn ra, sau đó sắc mặt càng thêm băng giá.

Bị lừa rồi.

“Tên khốn!” Sỉ nhục.

Không ngờ công chúa La Sát đường đường như mình lại bị một tên cương thi của tộc Tu La dọa cho sợ.

Đối phương hoàn toàn không mạnh như vậy, chỉ là trên người hắn dường như có thứ gì đó, mang lại cho mình áp lực lớn.

Nhưng tên khốn này, lấy đồ rồi đi không được sao, tại sao lại phải nói ra.

“Ngày mai, ngươi chắc chắn phải chết!” La Thiền trong lòng hận Diệp Thu đến chết, giận dữ nhìn anh, ánh mắt dưới áo choàng đen, vô

cùng bất bình.

Ngày mai!

Ngày mai.

Đợi bản cung khôi phục, tên cương thi này chắc chắn sẽ chết.

"Cảm ơn nhiều nhé!" Diệp Thu có thể cảm nhận được sát ý trên người La Sát.

Nhưng anh không quan tâm.

La Sát muốn giết anh, anh cũng muốn giết La Sát.

Huyết mạch Quỷ Tộc đấy.

Bỏ lỡ rồi, sẽ rất khó tìm.

Vì vậy, dù thế nào, La Sát cũng phải chết.

Nhưng Diệp Thu không dám mạo hiểm, đã lấy được Thanh Đồng Thần Thụ Chi Tâm, vậy thì tìm một nơi để tiến hóa, đợi sau khi tiến hóa thành Trường Sinh Thể, thực lực sẽ tăng mạnh, lúc đó chắc chắn có thể chém giết La Sát.

"Chúng ta đi." Uông Tàng Hải bây giờ không vội giết, đợi diệt xong La Sát, hắn cũng phải chết.

Việc cấp bách bây giờ, là phải nhanh chóng tìm một nơi, tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

"La Sát đại nhân, sao ngài lại đưa đồ cho hắn?" Nhìn Diệp Thu rời đi, Uông Tàng Hải gần như ngơ ngác.

La Sát sao lại sợ chết như vậy?

Bị tên tống tử kia dọa một cái, đã đưa đồ ra rồi?

La Sát đường đường, mạnh như vậy, sao lại nhát gan thế.

Hóa ra Uông mỗ mấy trăm năm nay, lại nịnh bợ một kẻ nhát gan?

“Ta đang trong thời kỳ suy yếu, hiện tại không thể chiến đấu, đưa đồ cho hắn chỉ là kế hoãn binh, chỉ cần thêm 12 canh giờ nữa, ta có thể khôi phục chiến lực.” “...Lúc đó, tên cương thi kia chắc chắn sẽ chết!” La Sát hận thù nhìn bóng lưng Diệp Thu.

Nó không sợ Diệp Thu chạy mất.

Chỉ cần nó khôi phục thực lực, dù Diệp Thu chạy xa đến đâu, nó cũng có thể đuổi kịp, sau đó, giết chết hắn!

“Hóa ra là vậy, La Sát đại nhân thật bình tĩnh, đã lừa được tên tống tử chết tiệt kia.” Uông Tàng Hải bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra La Sát đang trong thời kỳ suy yếu.

Ông ta có chút hiểu biết về tộc La Sát.

Mỗi khi thực lực của tộc La Sát tiến lên một tầng, sẽ có bảy ngày suy yếu.

Trong thời gian suy yếu, La Sát không thể chiến đấu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc tiến hóa.

Tống tử chết tiệt, 12 canh giờ nữa, chính là ngày chết của ngươi!

Sau khi rời khỏi chỗ La Sát, Diệp Thu đi theo mê cung đến một hang động ẩn khuất.

“Mọi người canh gác ở ngoài, tôi cần bế quan một thời gian.” Trên đường trở về, Diệp Thu đã giải thích đơn giản với Lý Thuần Phong, anh cần bế quan, thời gian không dài, nhiều nhất là mười mấy tiếng.

Đợi khi xuất quan, thực lực có thể tăng lên, tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

Lúc đó, sẽ quay lại, giết chết con La Sát kia.

“Đạo hữu cứ yên tâm bế quan, bần đạo sẽ canh gác ở cửa, dù có chết, cũng sẽ không để bất kỳ ai làm phiền.” Lý Thuần Phong vô cùng

hưng phấn.

Trường Sinh Thể đấy.

Diệp Thu đã đạt đến cấp độ đó rồi.

Trường Sinh Thể hoàn toàn thoát khỏi thể chất cương thi, là một sự thăng hoa, không thể so sánh với trước đây.

Một khi tiến hóa thành Trường Sinh Thể, về cơ bản không khác gì người sống.

Theo một phương diện nào đó, là chết đi sống lại.

Trừ việc không thể thấy ánh sáng mặt trời.

Lý Thuần Phong chợt nghĩ, những lục địa tán tiên trong truyền thuyết thời thượng cổ, có lẽ chính là hệ thống Trường Sinh Thể do con người tu luyện tiến hóa thành.

Chỉ cần Diệp Thu tiến hóa thành Trường Sinh Thể, về cơ bản đã chạm đến ngưỡng cửa thành tiên rồi.

Một ngày nào đó, nếu thành tiên, không chừng Lý Thuần Phong cũng có thể theo Diệp Thu cùng nhau thành tiên.

Trong lòng mang theo dã vọng vô hạn, Lý Thuần Phong đứng ở cửa động, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh.

A Đại, khỉ con, thậm chí cả Quỳ Ngưu cũng đều cảnh giác canh gác ở cửa.

"Đinh, có hấp thu tim Cây Thần Bằng Đồng không?" Trong động, Diệp Thu cầm tim Cây Thần Bằng Đồng trong tay, cảm nhận sinh mệnh lực dồi dào bên trong đó mà có chút kích động.

Nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể tiến hóa Trường Sinh Thể rồi.

“Hấp thu.” 【Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được 50 vạn điểm tích phân.】 【Đinh, chúc mừng ký chủ đã tập hợp đủ điều kiện cần thiết để tiến hóa Trường Sinh Thể.】 【Tim Cây Thần Bằng Đồng + Nội đan Chúc Cửu Âm + Thi Kiển Mẫu Thai + Minh Hồn Nhãn.】 【Tích phân hiện tại đã đủ, có tiến hóa Trường Sinh Thể ngay lập tức không?】 Tên: Diệp Thu Cấp mộ huyệt sở hữu: 4, mộ Âm Dương của Lý Thuần Phong Kẻ bảo vệ mộ huyệt: Bạch Lân Tuyết Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Hồn Thiên Chiến Viên *1, Quỳ Ngưu con *1 (Kẻ bảo vệ của ngài, trừ khi bị sức mạnh cực lớn giết chết, nếu không sẽ có sinh mệnh vô hạn.) Thuộc hạ: Thi Nô Hoắc Tú Tú (có thể nâng cấp), Thi Nô A Ninh (có thể nâng cấp), Thi Nô Tuyết Lỵ Dương (có thể nâng cấp) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ) Phong thủy mộ huyệt hiện tại: Cấp 7 Bảo vật phong thủy: Quỷ Tỳ Tích phân hiện có: 1231245 Thuộc tính: Thể chất Hạn Bạt, Huyết mạch Kỳ Lân (đỉnh cấp), Huyết mạch Chu Tước (sơ cấp) Sức mạnh: 100 Kỳ Lân: 500 Chu Tước: 100 Tốc độ: 100 Kỳ Lân: 500 Chu Tước: 100 Thể chất: 100 Kỳ Lân: 500 Chu Tước: 100 Thuộc tính tổng hợp: 700 Cơ hội thành tiên: 1: Tiến hóa Trường Sinh Thể: 50 vạn tích phân (Đã đủ) Tim Cây Thần Bằng Đồng (Đã có) Nội đan Chúc Cửu Âm (Đã có) Thi Kiển Mẫu Thai (Đã có) U Minh Hồn Nhãn (Đã có) 2: Tập hợp đủ chín đại huyết mạch: Huyết Kỳ Lân (Đã có), Huyết mạch Chu Tước (Đã có), Huyết Phượng Hoàng (Chưa có) 3: Xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử: Chưa hoàn thành.

Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, tổng tích phân đã lên tới con số kinh ngạc 123 vạn.

Nhiều tích phân như vậy, không chỉ đủ để Diệp Thu tiến hóa Trường Sinh Thể mà thậm chí còn có thể nâng cấp huyết mạch Chu Tước lên đỉnh cấp.

“Bắt đầu tiến hóa!” 【Đinh, quá trình tiến hóa bắt đầu, có thể sẽ hơi khó chịu, xin hãy kiên nhẫn.】 Diệp Thu chẳng tin lời hệ thống chút nào.

Lần trước tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân, nó cũng chỉ nói là hơi khó chịu, kết quả cơn đau đó đúng là tra tấn không phải cho người.

Nếu không phải ý chí của Diệp Thu kiên định, anh đã chửi mẹ nó rồi.

Khoảnh khắc bắt đầu tiến hóa, quả nhiên, một luồng sức mạnh thần bí lập tức tiến vào cơ thể Diệp Thu, cải tạo kết cấu cơ thể anh.

Ban đầu, cơ thể Diệp Thu thuộc thể chất cương thi.

Mọi tế bào trong cơ thể đều đã chết, máu đã đông đặc, càng đừng nói đến các cơ quan nội tạng.

Tất cả đều đã chết.

Nhưng sau khi luồng sức mạnh cổ xưa tiến vào cơ thể, Diệp Thu đột nhiên cảm nhận được máu huyết vốn đã đông đặc trong người, ngay khoảnh khắc đó, đã sôi trào!

“A...!” Máu đen kịt đông đặc bắt đầu thức tỉnh, mềm ra, và nhanh chóng chuyển từ màu đen kịt sang màu đỏ tươi.

Trong quá trình này, Diệp Thu cảm thấy không có chỗ nào trên người là không đau.

Cơn đau này đến quá đột ngột, khiến anh co giật vì đau, không nhịn được mà hét lên.

Nhưng tiếp theo, sau khi máu trong cơ thể hoàn toàn hồi sinh, máu đỏ tươi lao đi dữ dội trong huyết quản, tiến vào từng cơ quan.

Tim, gan, lá lách, phổi, thận.

Toàn bộ ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, trong nháy mắt vì được

truyền máu mới mà bắt đầu hồi sinh.

Cơn đau khi ngũ tạng lục phủ hồi sinh còn dữ dội hơn nhiều so với máu huyết.

Chương 135

Diệp Thu đau đến mức nắm chặt nắm đấm.

"Ầm!!!" Các tế bào đã chết trong cơ thể, vào khoảnh khắc này đều sống lại, và các tế bào đang phân chia nhanh chóng, tự động đi đến những nơi cần đến để làm việc.

"Thịch, thịch, thịch." Lúc này, Diệp Thu nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ.

"...Cuối cùng." Tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, trái tim đã giành lại quyền kiểm soát máu, lấy tim làm trung tâm, bắt đầu vận chuyển máu đến các bộ phận trong cơ thể.

Nhịp tim đã lâu không thấy khiến Diệp Thu nhếch miệng cười.

Cuối cùng lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác mỗi tế bào và cơ quan trong cơ thể đều đang sống.

Người chưa từng chết, vĩnh viễn không thể hiểu được cảm giác này.

Quá trình tiến hóa kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ.

Ngay khi Diệp Thu tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc. 【Đinh, độ hoàn thành tiến hóa Trường Sinh Thể: 1%, 2%, 3%.】 Trước mặt anh, một thanh tiến độ hiện ra.

Diệp Thu ngẩn người, không phải đã tiến hóa xong rồi sao?

Sau khi hỏi hệ thống, anh mới biết vừa rồi chỉ là bước đệm để tiến hóa Trường Sinh Thể.

Tiếp theo để tiến hóa hoàn toàn, cần phải để cơ thể hấp thu hết sức mạnh của tất cả các bảo vật.

“Thôi được, nhân lúc này, mình cũng nâng cấp huyết mạch Chu Tước lên đỉnh cấp luôn.” Theo tốc độ của thanh tiến độ này, Diệp Thu ước tính, ít nhất cần 24 giờ.

Cũng tức là 12 canh giờ sau mới xong.

Có thời gian dài như vậy, sau khi tiến hóa, tích phân còn lại 73 vạn.

Hoàn toàn đủ để tiến hóa huyết mạch Chu Tước lên đỉnh cấp. 【Đinh, có muốn dùng 50 vạn tích phân để tiến hóa huyết mạch Chu Tước không?】 “Xác định.” 【Đinh, huyết mạch Chu Tước bắt đầu tiến hóa, quá trình có thể sẽ hơi khó chịu, xin hãy kiên nhẫn.】 Sau đó, cơn đau quen thuộc lại một lần nữa ập đến, Diệp Thu hận không thể giết chết cái hệ thống chết tiệt này.

Không thể cho một quá trình tiến hóa không đau đớn được à. ...24 giờ sau.

Bên trong hang động đầy quỷ khí.

La Thiền, người đang được bao bọc trong áo choàng đen, từ từ thở ra một hơi trọc khí, đôi mắt của cô ta chợt mở ra.

Trong nháy mắt, một luồng hắc quang từ mắt La Thiền bắn ra, trúng vào một tảng đá phía trước, “beng” một tiếng, tảng đá vỡ thành bột mịn.

“Cuối cùng... cũng kết thúc rồi.” Từ từ đứng dậy, La Thiền lười biếng vươn vai.

Trải qua ngàn năm, công chúa của tộc La Sát, cuối cùng đã hoàn thành tiến hóa.

Thành công vượt qua giai đoạn suy yếu, trở nên mạnh mẽ hơn.

“Hừ.

Tên cương thi Tu La tộc chết tiệt đó, hôm nay bổn cung sẽ dùng đầu chó của ngươi để tế điện cho tộc nhân đã chết của ta.” Trong mắt La Thiền chứa đựng sự lạnh lẽo và sát ý mãnh liệt.

Chưa bao giờ cô ta phải chịu sự nhục nhã như vậy.

Bị đối phương uy hiếp, phải giao ra tim Cây Thần Bằng Đồng.

Đối phương dường như là người của Tu La tộc.

Trong mắt La Thiền, đây quả là một sự sỉ nhục lớn.

“Vừa hay, giết ngươi xong, ta có thể lập tức trở về địa ngục, tìm đám người Tu La tộc đó báo thù.” Thực lực đã tăng lên, nhưng liệu có thể báo thù cho tộc nhân hay không, La Thiền trong lòng không chắc.

Tộc Tu La cao thủ rất nhiều.

Chỉ có thể nghĩ cách tìm những tộc nhân có thể chưa chết trước.

Nhưng trước khi về địa ngục, phải giết Diệp Thu trước.

“Vụt!” La Thiền tốc độ rất nhanh, một bước đi ra, gần như tức thì đã xuất hiện ở ngoài mười mấy mét.

Lúc này Uông Tàng Hải đang đứng đợi bên ngoài hang động.

La Thiền đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn.

Uông Tàng Hải ngẩn ra, nhưng sau đó dường như hiểu ra điều gì, lập tức kích động: “Chúc mừng đại nhân xuất quan, La Sát đại nhân chuẩn bị đi giết tên Tống tử đó sao?” “Ừm, dẫn đường đi.” La Thiền lạnh nhạt gật đầu, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng âm u.

Đó là vũ khí của cô ta.

Cô ta muốn dùng thanh kiếm này, chặt đầu của tên cương thi Tu La đó xuống!

“Được thôi!!!” Uông Tàng Hải kích động vô cùng.

Đợi 12 canh giờ, cuối cùng cũng đợi được La Sát qua giai đoạn suy yếu.

“Tên Tống tử chết tiệt, hôm nay là ngày chết của ngươi!” “Đại nhân, tôi đã lén theo dõi tên Tống tử đó, biết hắn trốn ở đâu rồi, mời đi theo tôi.” Chỉ cần đến đó, là có thể thấy Diệp Thu chết ngay lập tức.

Uông Tàng Hải kích động đến mức nheo cả miệng, không thể tả được sự phấn khích.

Kể từ khi Diệp Thu xuất hiện ở mê quật Tần Lĩnh, hắn đã luôn phải sống trong cảnh trốn đông né tây.

Ngay cả vật yêu quý cũng bị đối phương cướp mất.

Vì sợ Diệp Thu thật sự chạy mất, nên sau khi Diệp Thu và mọi người rời đi, hắn đã lén lút đi theo sau.

Nhưng điều khiến Uông Tàng Hải ngạc nhiên là, Diệp Thu không hề rời đi.

Anh tìm một hang núi, và ở lì trong đó, không biết đang làm gì.

Điều này khiến Uông Tàng Hải mừng rỡ vô cùng.

Theo hắn thấy, Diệp Thu thật sự không biết sống chết.

Hắn nghĩ rằng La Sát không giết được anh, nên mới không sợ hãi.

Nào ngờ.

Hôm qua chính là giai đoạn suy yếu của La Sát.

Hôm nay, Diệp Thu chắc chắn sẽ chết!

“Hừ, đại nhân, tên Tống tử đó thật sự đáng ghét, tưởng rằng ngài yếu, nên không thèm đi, mà tìm một nơi không xa chúng ta để ở lại.” “Tuyệt đối không thể nhịn được đâu đại nhân.” Vừa dẫn đường,

Uông Tàng Hải vừa khiêu khích.

Quả nhiên, nghe nói Diệp Thu không đi, mà ở lại gần đó.

La Thiền tức giận trong lòng.

“Tộc Tu La đúng là ngông cuồng!” Đối phương hoàn toàn không coi công chúa La Sát này ra gì.

Ánh mắt La Thiền lập tức trở nên lạnh lẽo, đôi tay ngọc ngà dưới lớp áo choàng đen nắm chặt thanh trường kiếm trong tay.

Cô ta đã tức giận rồi. ...【Đinh, chúc mừng ngài tiến hóa Trường Sinh Thể thành công.】 【Đinh, chúc mừng ngài huyết mạch Chu Tước tiến hóa lên đỉnh cấp thành công.】 Bên trong hang núi.

Diệp Thu ngồi xếp bằng trong hang núi tối om.

Tuyết Lỵ Dương, Lý Thuần Phong, và ba con thú cưng đều đang căng thẳng và mong chờ canh gác bên ngoài hang động.

Cuối cùng, trong đầu Diệp Thu cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Khoảnh khắc mở mắt, trong mắt anh lóe lên kim quang.

Kim quang lóe lên rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Diệp Thu vội vàng kiểm tra bảng thuộc tính của mình.

Tích phân hiện có: 231245 Thuộc tính tổng hợp: 2000 điểm.

Trong đó, thuộc tính tổng hợp của Trường Sinh Thể: 1000 điểm.

Thuộc tính tổng hợp của huyết mạch Kỳ Lân: 500 điểm.

Chương 136

Thuộc tính tổng hợp của huyết mạch Chu Tước: 500 điểm.

Tiến hóa Trường Sinh Thể đã giúp thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu tăng thêm tận 900 điểm.

Nhiều hơn gấp đôi so với sức mạnh huyết mạch đơn lẻ.

"Xem kỹ năng mới nhận được." Lần tiến hóa này, không chỉ Trường Sinh Thể cho Diệp Thu thêm một kỹ năng, mà huyết mạch Chu Tước tiến hóa cũng thêm một kỹ năng.

Kỹ năng: Kỳ Lân Hộ Hữu, Chu Tước Niết Bàn, Trường Sinh Vô Giới.

Diệp Thu tự động bỏ qua Kỳ Lân Hộ Hữu.

Chu Tước Niết Bàn: Có thể tự động chống lại một lần sát thương chí mạng, mỗi 72 giờ kích hoạt tối đa một lần.

Nhìn kỹ năng này, Diệp Thu vui mừng khôn xiết.

So với Kỳ Lân Hộ Hữu, Chu Tước Niết Bàn này mới thật sự là thần kỹ.

Có thể tự động chống lại một lần sát thương chí mạng, tương đương với việc Diệp Thu có hai mạng.

Trong chiến đấu, nếu không cẩn thận bị trọng thương, thậm chí tử vong, có thể có thêm một mạng, đó là một khái niệm khác hẳn.

Còn về thời gian kích hoạt, Diệp Thu không quan tâm.

Vì 72 giờ cũng chỉ là ba ngày, ba ngày có thêm một mạng, nghe thôi đã thấy ngầu rồi.

"Được, xem cái tiếp theo." Điều khiến Diệp Thu quan tâm nhất, là

kỹ năng nhận được sau khi tiến hóa Trường Sinh Thể.

Trường Sinh Vô Giới: Tạo ra một lãnh địa tạm thời, bất kỳ ai tiến vào lãnh địa đều sẽ bị tước đoạt toàn bộ sức mạnh. (Thời gian lãnh địa: 2 phút, mỗi lần sử dụng Trường Sinh Vô Giới cần 10 vạn điểm tích phân, thời gian hồi chiêu: 30 ngày.) Nhìn kỹ năng này, Diệp Thu cau mày.

Kỹ năng Trường Sinh Vô Giới, tuy Diệp Thu biết chắc chắn rất mạnh, nhưng hạn chế của nó quá nhiều.

Đầu tiên là thời gian ngắn.

Mỗi lần sử dụng chỉ có 2 phút.

Quan trọng nhất, sử dụng một lần, tốn 10 vạn điểm tích phân.

Thời gian hồi chiêu tận 1 tháng.

Nhưng hiệu quả đúng là rất mạnh.

Bất kể ai tiến vào lãnh địa, đều sẽ bị tước đoạt toàn bộ sức mạnh.

Đó là khái niệm gì?

Ngay cả thần tiên, tiến vào lãnh địa, cũng sẽ trở thành một người bình thường.

Lúc đó, Diệp Thu có thể giết đối phương bất cứ lúc nào.

"Kỹ năng này, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể sử dụng." Không vì gì khác, vì nó quá đắt.

Khi không phải liều mạng, Diệp Thu sẽ không sử dụng.

Cảm nhận máu chảy trong cơ thể, tim đập mạnh mẽ.

Diệp Thu hít một hơi thật sâu.

Cảm giác được làm người trở lại, thật tốt.

Đứng dậy, từ từ đi về phía cửa động.

“Đạo hữu, thành công rồi à?” “Chủ nhân!!” “Gầm!” “Kít kít!” “Mu!” Đang căng thẳng quan sát xung quanh, hộ pháp cho Diệp Thu là Lý Thuần Phong, Tuyết Lỵ Dương, và ba con thú cưng, nghe thấy tiếng bước chân, tất cả đều quay đầu lại.

Sau đó, họ nhìn thấy một Diệp Thu đã khác.

Lúc này, sắc mặt Diệp Thu, so với vẻ trắng bệch ban đầu, đã hoàn toàn biến thành hồng hào như người bình thường.

Đó là phản ứng tự nhiên do máu trong cơ thể tạo ra.

Là một cương thi, Lý Thuần Phong có thể cảm nhận rõ ràng, tiếng tim đập mạnh mẽ của Diệp Thu.

Chỉ người sống mới có được.

Lập tức, ông ta ngưỡng mộ.

Tiến hóa Trường Sinh Thể, ở một khía cạnh nào đó, tương đương với việc hồi sinh.

Trở lại làm một người sống.

“Ừm, thành công rồi.” Diệp Thu mỉm cười, Lý Thuần Phong nghe xong, vô cùng vui mừng cho anh.

“Chủ nhân!” Giây tiếp theo, Tuyết Lỵ Dương lao vào lòng Diệp Thu, ôm eo anh, vùi đầu vào ngực Diệp Thu, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

Diệp Thu tiến hóa Trường Sinh Thể.

Điều đó có nghĩa là, anh có thể làm một số việc như người bình thường.

Điều đó cũng có nghĩa là, Tuyết Lỵ Dương tuyệt đối có thể trở thành Thi Nô đầu tiên được 'gần gũi' với Diệp Thu.

Không biết nghĩ đến chuyện gì, mặt Tuyết Lỵ Dương đột nhiên đỏ ửng.

"Ờ…" Bị Tuyết Lỵ Dương ôm, Diệp Thu lập tức cảm nhận được sự nóng bỏng đã lâu không có.

Anh mỉm cười, xoa xoa mái tóc của Tuyết Lỵ Dương, nói: "Đừng vội, đợi giết xong La Sát, tôi về rồi tính." Tuyết Lỵ Dương mong chờ, Diệp Thu cũng có chút mong chờ.

Làm người chết, sao có cảm giác tốt bằng làm người sống được.

"Vâng." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, rời khỏi vòng tay Diệp Thu.

"Đi, chúng ta đi thịt con La Sát đó!" Bây giờ Diệp Thu, thuộc tính tổng hợp cao tới 2000 điểm.

Kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu, còn có thể đạt tới 5000 điểm thuộc tính tổng hợp.

Anh không tin là, không giết được con La Sát đó.

"Mu!

Chủ nhân xông lên, giết con La Sát đó, chúng ta cùng nhau tung hoành thiên hạ!" "Kít kít!!" "Gầm!!" Quỳ Ngưu, con khỉ, và A Đại đều phấn khích, tiểu gia hỏa Quỳ Ngưu, phấn khích nhảy đến trước mặt Diệp Thu, rồi để Diệp Thu ngồi lên người nó.

"Đi thôi, chủ nhân ngồi vững nhé, ha ha!" Tiểu gia hỏa tuy chỉ có một chân, đi lại nhảy tưng tưng, nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Dường như vô cùng phấn khích.

Vì từ khi sinh ra, nó luôn sống trong sông ngầm dưới đất, chưa bao giờ ra ngoài.

Bây giờ giết La Sát xong, nó sẽ cùng Diệp Thu ra ngoài.

Cuối cùng cũng được nhìn thế giới bên ngoài, sao không phấn khích cho được.

"Đi." Diệp Thu ôm Tuyết Lỵ Dương lên người Quỳ Ngưu, Lý Thuần Phong thì tự giác cùng con khỉ trèo lên lưng A Đại.

Trong nháy mắt, thân thể Quỳ Ngưu tăng tốc, nhanh chóng tiến về hang động nơi La Sát ở.

Chỉ có điều, vừa đi được vài phút, rẽ qua một ngã rẽ.

Diệp Thu đột nhiên nhìn thấy phía trước, bóng dáng của Uông Tàng Hải và La Sát xuất hiện.

Hai bên đột ngột gặp nhau, không chỉ Diệp Thu ngẩn ra.

La Thiền và Uông Tàng Hải đối diện, thân hình lập tức dừng lại, cũng rõ ràng sững sờ.

"Tên Tống tử chết tiệt, hôm nay, ngươi chết chắc!" Nhưng ngay sau đó, Uông Tàng Hải gầm lên với vẻ mặt đầy oán độc và âm hiểm.

Hắn nói với La Thiền bên cạnh: "Đại nhân, tên Tống tử rõ ràng chuẩn bị đến giết ngài, không hề coi ngài ra gì cả." Lộ trình của Diệp Thu hoàn toàn không phải là đường về phía cây thần Tần Lĩnh.

Trông như thể anh chuyên đi tìm La Sát.

Rõ ràng, là chuẩn bị đi giết La Sát.

"Hừ, tên tộc Tu La ngông cuồng, vĩnh viễn đáng ghét như vậy!" Không cần hắn nói, La Thiền cũng đoán được.

Tên tộc Tu La đó, chắc chắn vì hôm qua nghĩ rằng cô ta yếu, nên hôm nay rõ ràng đến giết ngược lại, muốn lấy mạng cô ta.

Vừa hay, La Thiền cũng chuẩn bị lấy mạng hắn.

Chương 137

Nỗi nhục hôm qua, hôm nay nhất định phải dùng máu đầu của tên tộc Tu La đó để tế.

"Keng!" La Thiền không thích nói nhiều, thân thể dưới áo choàng đen, đột nhiên bộc phát ra một luồng khí thế mạnh mẽ, bảo kiếm trong tay xuất vỏ.

Giây tiếp theo, ánh mắt lạnh lùng của La Thiền biến mất tại chỗ.

Khi cô ta xuất hiện lại, thân hình đã ở trước mặt Quỳ Ngưu.

"Mẹ ơi!!!" Quỳ Ngưu bị tốc độ của La Thiền dọa cho giật nảy mình, tuy nó là con non, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng tuyệt đối không đạt đến mức độ của La Thiền.

Giống như dịch chuyển tức thời vậy.

Trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt.

Khoảnh khắc đó, Quỳ Ngưu nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng ẩn dưới áo choàng đen của La Thiền.

Nó kêu lên một tiếng quái dị, định né tránh.

Nhưng giây tiếp theo, kiếm của La Thiền đã đâm tới.

Mục tiêu, không phải Quỳ Ngưu.

Mà là Diệp Thu đang ngồi trên lưng nó.

"Chủ nhân!!!" Quỳ Ngưu muốn nhắc nhở Diệp Thu, nhưng lời còn chưa kịp nói, đã thấy kiếm trong tay La Thiền đến trước mặt Diệp Thu.

Không né được rồi.

“Hừ!

Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” Kiếm trong tay sắp chặt đầu Diệp Thu, La Thiền cười lạnh.

Cô ta tưởng đối phương mạnh đến mức nào, ngông cuồng muốn đến giết mình.

Nhưng lại yếu như vậy.

Trong mắt cô ta, Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương bên cạnh, không hề động đậy, vì tốc độ của cô ta quá nhanh, trong thế giới của cô ta, mọi thứ đều chậm lại.

La Thiền có chút thất vọng.

Tên tộc Tu La này, yếu đến đáng thương.

Ngay cả tốc độ của cô ta cũng không phá được, mà lại dám đến giết mình, thật nực cười.

“Bản lĩnh của tôi, không chỉ có thế đâu.” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên La Thiền nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai.

Sau đó, cô ta thấy Diệp Thu trước mặt, đang cười quỷ dị với mình.

Giây tiếp theo, “keng” một tiếng.

Thanh trường kiếm trong tay La Thiền, đã bị Diệp Thu dùng Tu La Đao chặn lại.

“Tốc độ của tộc La Sát, chỉ có vậy thôi sao?” Trong mắt người khác, tốc độ của La Thiền như ma quỷ, giống như dịch chuyển tức thời.

Nhưng trong mắt Diệp Thu lúc này, anh có thể hoàn toàn nhìn rõ tốc độ của La Thiền.

Và, khi kiếm của cô ta sắp chạm vào cổ mình, anh có thể nhanh chóng rút đao, rồi đỡ được.

Điều đó cho thấy, tốc độ của anh, thực ra không chênh lệch bao nhiêu với La Thiền.

Biết được kết luận này, Diệp Thu cũng giật mình.

Vừa rồi đã sơ suất, hôm qua con La Sát này hèn như vậy, Diệp Thu tưởng nó yếu.

Nhưng hôm nay lại trở nên mạnh như vậy.

Thật kỳ lạ.

Nhưng lúc này không phải lúc hoảng loạn, Diệp Thu đột nhiên tung một cước, trực tiếp đá vào ngực La Sát.

"Bốp!" Với 2000 điểm thuộc tính tổng hợp gia trì, một cước của Diệp Thu trực tiếp đá La Thiền bay ngược ra sau.

"Ầm ầm ầm!" Cột đá vỡ nát, mang theo bụi đất, lan tỏa trong hang động.

Thân thể La Thiền đập vỡ cột đá và tảng đá, cuối cùng trực tiếp đập vào trong vách tường, "ầm" một tiếng, vách tường vỡ nát.

"Phụt." Do sơ suất, bị Diệp Thu một cước đá bay, cô ta phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt La Thiền đầy vẻ kinh hãi.

"Không thể nào!" Trong nháy mắt giao thủ, cô ta đã chịu thiệt.

Đối phương đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Giết!" Lau đi vết máu ở khóe miệng, La Thiền sau khi kinh ngạc, trong ánh mắt lại lộ ra chiến ý và sát ý mạnh mẽ hơn.

Diệp Thu càng mạnh, sau khi giết hắn, cô ta sẽ càng có được cảm

giác thỏa mãn.

Tộc La Sát, từ khi sinh ra, lý niệm mà các trưởng bối trong tộc dạy dỗ, là giết Tu La.

Giết được Tu La càng mạnh, đại diện cho vinh dự càng cao.

Đó là vinh dự bẩm sinh, khắc sâu trong xương tủy.

Nấp mình ngàn năm, La Thiền tiến hóa, có thể gặp được một Tu La mạnh như vậy.

Cô ta vô cùng phấn khích.

"Hôm nay, lấy máu ngươi, khắc ghi vinh quang của ta!" "Ngươi mạnh, đáng để ta toàn lực ứng phó, dù có chiến tử, ta cũng không hối tiếc!" "Huyết Tế!" La Thiền biết, nếu cứ đánh như vậy, chưa chắc đã giết được Diệp Thu.

Vì vậy không chút do dự, cô ta lập tức sử dụng bí pháp của tộc La Sát.

Huyết Tế!

Có thể trong thời gian ngắn, tăng mạnh sức chiến đấu và tốc độ.

"Vút!" Giây tiếp theo, thân thể La Thiền lại một lần nữa biến mất, còn nhanh hơn trước.

"Hử?

Tốc độ và sức mạnh tăng vọt?" Diệp Thu có thể cảm nhận, tốc độ của La Thiền lại nhanh hơn, lần này anh có chút không nhìn rõ bóng dáng đối phương.

"Không ổn rồi." Tâm lý có chút sợ hãi, La Sát quả nhiên mạnh đến đáng sợ.

Anh cũng đoán được, hôm qua đối phương hèn như vậy, chắc

chắn có nguyên nhân nào đó.

Thấy La Thiền lại một lần nữa tấn công, anh không dám khinh địch, lập tức kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu.

“Chết cho ta!!!” Trong nháy mắt, sau khi kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu, thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu bùng nổ 2.5 lần.

Trong vòng 2 phút, thuộc tính tổng hợp cao tới 5000 điểm.

Sau khi kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu, Diệp Thu lại một lần nữa nhìn rõ bóng dáng của La Thiền.

Giây tiếp theo, không lùi mà tiến, trực tiếp từ trên người Quỳ Ngưu lao vọt ra.

Tốc độ của Diệp Thu quả thực như dịch chuyển tức thời.

Trong nháy mắt, anh đã xuất hiện trước mặt La Thiền.

“?” “Không thể nào!

Không thể nào.” La Thiền nhìn tốc độ của Diệp Thu, không dám tin.

“Không có gì là không thể.” Diệp Thu cười lạnh, Tu La Đao trong tay, không chút lưu tình chém về phía cô ta.

Một đòn, Diệp Thu dùng hết toàn lực.

Nhất định phải chém chết cô ta mới được.

“Keng!” La Thiền né không kịp, chỉ có thể dùng kiếm trong tay để đỡ.

“Rắc!” Nhưng, sức mạnh một đòn của Diệp Thu, vượt xa sức tưởng tượng của cô ta.

La Sát Kiếm trong tay cô ta, bị chém gãy.

Không chỉ vậy, sau khi Tu La Đao chém gãy La Sát Kiếm, đao khí

vô hình đó, còn trực tiếp chém rách áo choàng đen trên đầu cô ta.

Chương 138

"Vù vù vù!" Sau khi áo choàng đen vỡ nát, trước mặt Diệp Thu xuất hiện một gương mặt phụ nữ.

Nhìn thấy dung mạo của La Thiền, Diệp Thu nhất thời thất thần.

Đó là một khuôn mặt như thế nào.

Diệp Thu căn bản không nghĩ ra được bất kỳ từ ngữ nào, có thể hình dung được vẻ đẹp của cô ta.

Trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa dường như đều đang sỉ nhục cô ta vậy.

Ngay cả người phụ nữ đẹp nhất Diệp Thu từng gặp, vợ của anh Naga, trước vẻ đẹp tuyệt mỹ dường như không thuộc về nhân gian của La Thiền, cũng kém xa.

Nhưng, Diệp Thu cũng chỉ thất thần trong chốc lát, sau đó ánh mắt lập tức kiên định.

Đẹp thì sao chứ?

Hôm nay, cô phải chết!

"Keng!" Tu La Đao chém xuống, nhưng lại bị một món đồ hộ trán trên trán La Thiền chặn lại.

"Bốp!" Sau đó một luồng sức mạnh phản chấn, đẩy lùi Diệp Thu!

"Hử?" Món đồ hộ trán trên đầu người phụ nữ này, là một bảo bối hiếm có.

Ổn định thân hình, Diệp Thu tò mò nhìn chằm chằm.

Chính xác hơn là, nhìn chằm chằm vào món đồ hộ trán của cô ta. 【Đinh, phát hiện vật phẩm có thể hấp thu.】 Hệ thống đưa ra thông

báo, Diệp Thu đoán, vật phẩm có thể hấp thu, hẳn là món đồ hộ trán đó.

Một món đồ màu trắng ngà, chất liệu như ngọc không phải ngọc, như đá không phải đá.

Trên đó điêu khắc một con phượng hoàng đang giang cánh.

"Phụt." Bị Diệp Thu chém gãy La Sát Kiếm, La Thiền không biết phải nói gì.

Cô ta không hiểu, tại sao Diệp Thu lại mạnh như vậy.

Ngay cả sau khi kích hoạt Huyết Tế, cũng không phải là đối thủ của hắn, lại còn bị Diệp Thu nhìn thấy dung mạo.

Điều khiến La Sát không thể dung thứ nhất.

Bởi vì trong tộc La Sát có quy định, phàm là nữ tử tộc La Sát chưa kết hôn, đều phải dùng áo choàng đen và bí pháp che giấu dung mạo.

Nếu bị đàn ông nhìn thấy mặt, thì phải gả cho đối phương.

Hoặc còn một cách khác, nếu không gả, thì giết đối phương.

"Lão nương liều mạng với ngươi!" La Thiền không muốn gả cho Diệp Thu, nên chọn liều mạng với anh.

Keng!

La Sát Kiếm gãy, trong tay cô ta đột nhiên lại xuất hiện một vũ khí khác.

Một thanh trường thương mang theo khí tức đáng sợ.

Từ lúc hai người vừa tiếp xúc, đến lúc chiến đấu bây giờ, thực ra cũng chỉ qua vài giây.

Bởi vì tốc độ của Diệp Thu và La Thiền thực sự quá nhanh.

Nhanh đến mức Lý Thuần Phong, Tuyết Lỵ Dương, Uông Tàng

Hải và ba con thú cưng, bây giờ mới kịp phản ứng.

"Đạo hữu, cẩn thận!" "Chủ nhân cẩn thận!" Lý Thuần Phong và Tuyết Lỵ Dương kinh hãi kêu lên, dường như mới phản ứng lại, nhắc nhở Diệp Thu phải cẩn thận.

Nhưng giây tiếp theo, cả hai trợn to mắt.

Vì trước mặt họ, bóng dáng Diệp Thu đã sớm biến mất.

Ánh mắt chuyển động, phát hiện Diệp Thu ở phía trước, đang đối mặt với một người phụ nữ.

"Vô Lượng Thiên Tôn, người phụ nữ này thật đẹp!" "Trời ạ, đẹp quá." Lý Thuần Phong mắt sắp lòi ra ngoài, người phụ nữ đó, thật sự đẹp đến mức khiến một đạo sĩ cương thi như ông ta, cũng cảm thấy như có nhịp tim vậy.

Thật sự quá đẹp.

Tuyết Lỵ Dương cũng sững sờ.

Còn ba con thú cưng, thì không có cảm giác gì.

Vì chúng không phải người, trong mắt chúng, người làm sao đẹp bằng đồng loại được.

Trên sân, Diệp Thu cầm Tu La Đao, nhìn La Thiền đối diện với ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt dường như tức giận vì xấu hổ, mang theo sát ý.

Anh tấm tắc khen ngợi: "Chẳng trách trong truyền thuyết, phụ nữ tộc La Sát, đẹp không thể tả." Trong truyền thuyết, người tộc La Sát, nam thì xấu xí vô cùng, nữ thì nhan sắc vượt qua tất cả.

Hôm nay nhìn thấy La Thiền, Diệp Thu tin rồi.

Nghe lời Diệp Thu, La Thiền hừ lạnh một tiếng: "Bớt nói nhảm đi, bổn cung thừa nhận, trước đó đã xem thường ngươi, nhưng tiếp theo,

bổn cung nhất định sẽ giết ngươi!" Không giết được Diệp Thu, theo quy củ trong tộc, chỉ có thể gả cho hắn.

Đánh chết La Thiền, cô ta cũng không muốn gả cho một Tu La.

Vì vậy, hôm nay không phải Diệp Thu chết, thì là cô ta chết.

Tuyệt đối không có chỗ thương lượng.

Diệp Thu khinh thường nhếch mép, nữ La Sát tuy đẹp, nhưng tính tình không tốt.

Anh không thích phụ nữ tính tình không tốt.

Vì vậy, chỉ có thể giết thôi.

"Giết!" "Giết!" Hai người rõ ràng đều không phải người do dự, giây tiếp theo lại lao vào nhau.

"Bốp bốp bốp!" "Ầm ầm ầm!" Tu La Đao trong tay Diệp Thu, vung mạnh mẽ, dũng mãnh tiến lên, mỗi đao đều nhắm vào yếu hại của La Thiền.

Trạng thái Kỳ Lân Hộ Hữu có giới hạn thời gian, Diệp Thu không muốn lãng phí.

Nếu không đợi trạng thái biến mất, thật sự chưa chắc đã giết được đối phương.

La Thiền bây giờ cũng có suy nghĩ này.

Thời gian Huyết Tế của cô ta, thực ra cũng giống Diệp Thu, cũng chỉ khoảng hai phút.

Sau khi hết, thật sự không giết được Diệp Thu.

Trường đao chiến trường thương, đều là vũ khí dài, Diệp Thu tuy không học bất kỳ kỹ xảo chiến đấu nào.

Nhưng một sức mạnh phá vỡ mười kỹ xảo!

Anh không sợ, vì có kỹ năng Chu Tước Niết Bàn.

Dù có chết một lần, cũng có thể lập tức hồi sinh.

Nhưng La Sát nếu bị một đao chém trúng, thì tuyệt đối có thể giết được.

Vì vậy, Diệp Thu vô cùng dũng mãnh, đánh nhau, hoàn toàn dùng cách liều mạng.

"Ầm!" "Rắc!" Hai người trực tiếp đối đầu cứng rắn, trên vách núi xung quanh, đâu đâu cũng là vết chém của Tu La Đao của Diệp Thu.

"Chết tiệt, người này đánh nhau sao lại không cần mạng như vậy?" La Thiền vừa đánh vừa lùi.

Công pháp tu luyện từ nhỏ, nhất thời bị cách đánh liều mạng của Diệp Thu áp chế.

"Khốn nạn!" La Thiền tức giận vì xấu hổ, trong lòng bực bội.

Đối phương không sợ chết, cô ta lại sợ.

Về khí thế, đã yếu hơn Diệp Thu.

Vì vậy đương nhiên, lập tức bị động, bị Diệp Thu áp đảo, chỉ có thể né tránh Tu La Đao trong tay anh.

Nếu bị chém trúng một đao, không chết cũng bị trọng thương.

Nhưng may mắn là, La Thiền dường như nắm giữ một loại thân pháp đặc thù nào đó.

Luôn có thể vào thời khắc mấu chốt, né được Tu La Đao của Diệp Thu.

Nhất thời, La Thiền trong lòng vô cùng lo lắng, vì thời gian Huyết Tế của cô ta sắp hết.

Chương 139

“Chết tiệt, trơn như lươn vậy.” Lo lắng, thực ra Diệp Thu còn lo lắng hơn cô ta.

Khi mới bắt đầu đánh, Diệp Thu rất dũng mãnh.

Nhưng theo thời gian, anh phát hiện ra điểm yếu của mình.

Hoàn toàn không có bất kỳ kỹ xảo chiến đấu nào, tuy mấy lần đều có thể chém chết La Thiền, nhưng luôn bị cô ta dùng một loại thân pháp đặc thù né được.

“Sớm biết học chút kỹ xảo đánh đấm thì tốt rồi.” Diệp Thu trong lòng lo lắng, trong hệ thống không có thứ gì liên quan đến võ thuật, nếu không anh chắc chắn sẽ học.

La Thiền khó đối phó hơn anh tưởng.

“Toi rồi, thời gian Huyết Tế hết rồi!” “Xong rồi, thời gian Kỳ Lân Hộ Hữu hết rồi!” Gần như cùng lúc, Diệp Thu và La Thiền trực tiếp tách ra, và đồng thời lùi lại.

Vì trạng thái gia trì của hai người, đã biến mất cùng một lúc.

“Hử?

Cô ta cũng lùi?” Diệp Thu nhạy bén, phát hiện La Thiền có gì đó không ổn.

Anh cảm nhận được, khí thế trên người đối phương, dường như đã giảm xuống, cũng đang lùi lại.

“Chẳng lẽ... vừa rồi cô ta cũng giống mình, cũng kích hoạt một loại kỹ năng gia trì đặc thù nào đó?” “Bây giờ thời gian kỹ năng gia trì đã hết.” “Tốt lắm, suýt nữa dọa chết anh đây, nếu cô cũng hết gia trì,

vậy hai chúng ta lại trở về cùng một vạch xuất phát!" "Chết đi!" Sau khi hiểu ra, Diệp Thu lập tức không hoảng.

Mọi người đều không còn kỹ năng gia trì, sức chiến đấu lại ở cùng một mức.

Vậy thì còn chờ gì nữa, lên thôi!

Hôm nay dù có mệt, cũng phải làm cô ta mệt chết!

"Giết!" Diệp Thu vung trường đao trong tay, lại một lần nữa lao về phía La Thiền.

"Khốn nạn!

Tức chết ta rồi!" La Thiền thấy hắn lại đến, trong lòng tức giận vô cùng.

"Hôm nay nhất định phải giết ngươi!" Người đất cũng có ba phần lửa, huống chi là công chúa La Sát tính tình nóng nảy.

Hôm nay thật sự bị Diệp Thu đả kích.

Vốn tưởng sau khi tiến hóa sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ ngay cả Diệp Thu cũng không đánh lại.

Và sau khi kích hoạt Huyết Tế, cũng không đánh lại đối phương.

Cách đánh liều mạng của Diệp Thu, khiến cô ta đối phó vô cùng khó khăn.

Mấy lần, suýt nữa bị chém chết.

La Thiền sắp bị tức điên rồi.

"Ai giết ai, chưa chắc đâu!" Diệp Thu ha ha cười, nhìn vẻ mặt giận dữ của La Thiền, anh biết mình đã đoán đúng.

Đối phương chắc chắn đã sử dụng một loại bí thuật nào đó, trong thời gian ngắn tăng ba thuộc tính, giống như Kỳ Lân Hộ Hữu.

Bây giờ trạng thái đã biến mất, vậy thì cứ tiêu hao, cũng phải tiêu hao đến chết cô ta.

"Keng!" Tu La Đao và trường thương trong tay La Thiền va vào nhau, bộc phát ra từng luồng khí lãng vô hình, tia lửa bắn ra tứ phía.

Diệp Thu hung hãn, trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Trong chiến đấu, anh như một kẻ điên, dường như hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của mình.

Chỉ muốn chém chết cô ta.

"Đi chết đi!" La Thiền cũng bị Diệp Thu kích động ngọn lửa giận trong lòng.

Nếu ngươi không cần mạng, lão nương cũng không cần mạng nữa, chúng ta xem ai chết trước.

Thế là, Diệp Thu phát hiện cách chiến đấu của La Thiền đã thay đổi.

Cứng rắn đối đầu, dường như hoàn toàn không quan tâm bị chém chết, chỉ muốn một thương đâm chết anh.

Vẻ mặt sát khí và lạnh lẽo đó, dường như đã hóa thành thực chất.

"Thế mới tốt." Diệp Thu không những không sợ hãi, ngược lại còn phấn khích.

"...Khủng khiếp quá đi?

Đạo hữu cũng quá dũng mãnh rồi." Hai người đánh nhau khó phân thắng bại, Lý Thuần Phong và những người khác quan chiến ở xa thì trợn mắt há mồm.

Mỗi lần va chạm, đều tạo ra âm thanh và khí lãng đáng sợ.

Vách tường trong hang động, bị Diệp Thu và La Thiền đánh cho lỗ

chỗ.

Thậm chí mọi người đều có thể cảm giác, hang động dường như đang động đất vậy.

“Không thể nào, Tống tử tại sao lại mạnh như vậy?” Uông Tàng Hải sắp bị dọa chết rồi.

Đánh chết hắn cũng không ngờ, Diệp Thu có thể đánh ngang ngửa với La Sát đại nhân.

Thậm chí, còn hơi áp đảo La Sát.

Phải biết rằng, năm đó Chúc Cửu Âm, cũng phải thấy La Sát là sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

“Không được, phải rút!” Xem ra La Sát không giết được Diệp Thu.

Uông Tàng Hải đoán, có khi La Sát sẽ bị Diệp Thu giết.

Một khi La Sát chết.

Vậy thì hắn thảm rồi.

Vì vậy, để an toàn, phải rút lui.

Giữ mạng là quan trọng.

“Mu!

Chạy?” Nhưng, Uông Tàng Hải vừa có động tác, lại phát hiện bên cạnh, xuất hiện một con quái ngưu.

Con quái ngưu đó liếc mắt kiêu ngạo, nhìn hắn với vẻ khinh bỉ.

Quỳ Ngưu phát hiện Uông Tàng Hải muốn chạy.

Diệp Thu đã dặn nó.

Trong lúc chiến đấu với La Sát, để Quỳ Ngưu và mấy con thú cưng, giết chết Uông Tàng Hải.

Đối với một tên Huyết Thi, Quỳ Ngưu căn bản không coi ra gì.

Có thể tiện tay giẫm chết.

"Kít kít!" Con khỉ cũng cười lạnh xuất hiện sau lưng Uông Tàng Hải, rút ra cây rìu hoàng việt, lạnh lùng nhìn hắn.

"...Súc sinh chết tiệt, Tống tử chết tiệt, lão phu hận a!" Uông Tàng Hải đau khổ.

Hắn biết không chạy được rồi.

Phân thân này, chắc chắn tiêu rồi.

Mất đi phân thân này, kế hoạch trường sinh của hắn, sẽ bị ảnh hưởng lớn.

"Con khỉ kia, giết nó đi!" Quỳ Ngưu kiêu ngạo chỉ huy con khỉ, chém chết Uông Tàng Hải.

Một tên Huyết Thi yếu ớt, không đáng để hung thú thượng cổ ra tay.

"Kít kít? %*!" Con khỉ không hài lòng với thái độ của Quỳ Ngưu.

Dù gì lão tử cũng là tam ca, không lớn không nhỏ gọi ta là con khỉ kia?

Con khỉ vừa chửi vừa nghĩ, đợi lát nữa chém chết Huyết Thi, rồi tìm ngươi tính sổ.

"Vụt!" "Phụt!" Uông Tàng Hải giãy giụa, muốn chạy, biết đâu chạy được thì sao.

Chương 140

Nhưng con khỉ tuyệt đối không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Trực tiếp đuổi theo, một rìu chém hắn làm đôi.

Trong nháy mắt, Huyết Thi bị chém làm hai.

Dịch thể tanh hôi, phun ra.

"A... các ngươi đợi đấy cho lão phu!" Trước khi chết, Uông Tàng Hải nói với con khỉ những lời oán độc.

"Xì!" Con khỉ nhếch mép, khinh thường.

Quay người, đi tìm Quỳ Ngưu cãi nhau.

Tên này quá kiêu ngạo, dám vô lễ với tam ca.

Giải quyết xong Uông Tàng Hải, con khỉ đến trước mặt Quỳ Ngưu, chỉ vào mũi nó chửi.

"Kít kít! %*~" "Mu!

Oa nha nha, con khỉ thối, dám chửi ta, xem ta điện chết ngươi!" Bảo bối nhỏ Quỳ Ngưu tính tình khá nóng nảy, bị con khỉ tức giận đến mức nhảy dựng lên.

Giây tiếp theo, từ miệng nó phun ra một luồng sấm sét, trực tiếp đánh vào người con khỉ.

"Kít... xẹt!

Ực!!" Sau đó, con khỉ lại bị điện cho lông khỉ toàn thân dựng đứng, rồi mắt trợn ngược, lại bị điện ngất đi.

"Hừ!" Quỳ Ngưu khinh thường hừ một tiếng.

Bên cạnh, A Đại bất lực lắc đầu, tỏ ý không tham gia vào cuộc

chiến giữa hai tên ngốc.

Lý Thuần Phong thì theo bản năng tránh xa Quỳ Ngưu.

Bị điện một lần, cảm giác đó khá là khó chịu.

Tuyết Lỵ Dương thì mặc niệm cho con khỉ.

Chọc ai không chọc, lại chọc tiểu gia hỏa này.

"Ầm!" Đúng lúc này, họ thấy Diệp Thu và La Thiền ở xa lại đánh nhau.

Đã chiến đấu lâu như vậy.

Diệp Thu sắp mất kiên nhẫn rồi.

Mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, La Thiền đều có thể dựa vào thân pháp thần kỳ đó, né được trường đao trong tay anh.

"Không đánh nữa!" Sau khi lại một lần nữa đối đầu cứng rắn và tách ra, La Thiền tức giận ném trường thương trong tay xuống đất.

Đánh cái gì nữa.

Chưa bao giờ có cảm giác này, đánh nhau như bị tra tấn tột cùng vậy.

Diệp Thu không giết được cô ta, cô ta cũng không giết được Diệp Thu.

Đánh nhau với Diệp Thu, thật uất ức.

Uất ức đến mức La Thiền muốn chết.

"Bỏ cuộc rồi à?

Vậy thì tốt, ngoan ngoãn để tôi giết." Diệp Thu lạnh nhạt nói.

La Thiền tức giận, nói: "...Chúng ta không có thù sâu oán lớn, thứ ngươi muốn ta đã cho rồi, còn tên Huyết Thi kia..." Nói đến đây, La Thiền liếc nhìn Uông Tàng Hải, phát hiện hắn đã biến thành hai nửa.

Chắc chắn chết hẳn rồi.

“Ta thừa nhận ngươi mạnh, ta không giết được ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta, cũng căn bản không thể.” “Tên Huyết Thi kia ngươi cũng đã giết rồi, hay là chúng ta dừng lại ở đây, thế nào?” Không giết được, cũng không đánh lại, La Thiền cũng không muốn chết, vì cô ta phải về báo thù.

Vì vậy chỉ có thể nhục nhã cầu hòa với Diệp Thu.

Diệp Thu thấy hơi buồn cười, nhưng lại lắc đầu: “Không được, hôm nay chúng ta phải có một người chết.” Dừng lại?

Không thể nào, không giết cô, làm sao tôi có được huyết mạch quỷ tộc.

“Ngươi!

Tại sao cứ nhất quyết muốn giết ta, có thể cho ta một lý do không?” Nghe lời Diệp Thu, La Thiền tức đến mức nghiến răng, đôi mắt đẹp hung hăng trừng anh.

“Lý do?” “Đúng, lý do, lý do ngươi giết ta.” La Thiền tức giận, ta đã nhận thua rồi, trong chiến đấu nhận thua, đối với người tộc La Sát, là một sự sỉ nhục.

“Tu La, sao lại vô sỉ và bá đạo như vậy.” La Thiền hừ lạnh.

Diệp Thu liếc một cái, nói: “Cô nhầm rồi, tôi không phải Tu La trong miệng cô.” “Không phải Tu La?

Không thể nào, không phải Tu La sao lại có Tu La Đao?” La Thiền kinh ngạc, người đàn ông này không phải Tu La?

Giơ Tu La Đao trong tay, Diệp Thu lắc đầu: “Đao này à, là chiến lợi phẩm tôi có được sau khi giết một cương thi trước đây thôi.” “Ngươi nói thật?

Ngươi thật sự không phải Tu La?" La Thiền nghi ngờ, dường như đã tin.

Vì trên người Diệp Thu, cô ta quả thực không cảm nhận được khí tức của người tộc Tu La.

Trước đây thấy hắn có Tu La Đao, nên mới tưởng là người tộc Tu La.

"Tôi sẽ không lừa một người sắp chết." Nhưng, lời của Diệp Thu, lại khiến La Thiền lại một lần nữa tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu ngươi không phải người tộc Tu La, vậy tại sao lại liều mạng với ta như vậy?" Hóa ra, không phải người tộc Tu La, vậy tại sao lại liều mạng như vậy muốn giết mình.

Thật tức chết người.

Sắc mặt La Thiền trở nên khó coi.

Hóa ra đánh nhau nãy giờ, Diệp Thu không phải là người của tộc Tu La.

Nếu đã không phải, tại sao lại liều mạng, nhất quyết phải giết cô?

"Bởi vì tôi cần huyết mạch Quỷ tộc trên người cô." Huyết mạch Quỷ tộc, đây hẳn là huyết mạch độc quyền của các chủng tộc dưới địa ngục, nếu hôm nay thả La Thiền đi, thì lần sau muốn gặp được một chủng tộc từ địa ngục, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Thậm chí có thể cả đời này cũng không gặp lại lần thứ hai.

Vì vậy, Diệp Thu tuyệt đối sẽ không thả cô đi.

"Muốn huyết mạch của tôi?" La Thiền kinh ngạc.

Huyết mạch của tộc La Sát, dù có muốn cho thì cũng không lấy đi được.

Trừ khi, Diệp Thu sở hữu một loại năng lực kinh khủng nào đó, có thể hấp thu huyết mạch chi lực của người khác.

La Thiền đoán chắc rằng Diệp Thu đã tu luyện loại công pháp đó.

Nếu đã không thể thương lượng, vậy thì không cần phải nói thêm nữa.

Diệp Thu muốn huyết mạch của cô, La Thiền tự nhiên không thể cho, vì nếu huyết mạch bị lấy đi, cô cũng sẽ chết.

Cô hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã như vậy, thì tiếp tục chiến đấu đi." Lặng lẽ lấy ra một tấm lệnh bài cổ xưa từ trên người, La Thiền bắt đầu niệm những câu thần chú cổ lão.

Tấm lệnh bài này chính là Cánh Cổng Địa Ngục.

Chỉ cần cho cô một chút thời gian, cô có thể triệu hồi Cánh Cổng Địa Ngục, sau đó quay trở về.

"Muốn chạy?" Tuy Diệp Thu không hiểu ngôn ngữ La Thiền đang nói, nhưng anh biết rõ, đối phương đang định bỏ chạy.

"Vốn không muốn làm thế này, nhưng nếu đã vậy." "Trường Sinh Vô Giới!" Hiện tại Diệp Thu có hơn hai mươi vạn tích phân.

Anh vốn không định sử dụng kỹ năng Trường Sinh Vô Giới.

Bởi vì nó quá đắt và thời gian hồi chiêu dài.

Nhưng bây giờ La Thiền muốn chạy trốn, mà anh lại không thể lập tức giết chết đối phương.

Chương 141

Do đó, anh đành phải bỏ ra một khoản lớn, trước hết xử lý cô ta rồi nói sau.

"Không biết La Sát, có thể luyện thành Thi Nô được không!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sóng xung kích vô hình đột nhiên bùng nổ từ người Diệp Thu.

Sóng xung kích lập tức lan rộng trong phạm vi hai mươi mét, tạo ra một không gian lãnh địa.

Vừa vặn bao trùm lấy La Thiền.

Trong lãnh địa này, Diệp Thu chính là trời.

Bất kỳ ai bước vào đây, đều sẽ bị tước đoạt toàn bộ sức mạnh.

Biến thành cừu non chờ làm thịt.

"Hửm?" Ngay khi Trường Sinh Vô Giới được kích hoạt, La Thiền dường như đã cảm nhận được điều gì đó.

Ánh mắt cô lộ ra vẻ kinh hoàng không thể giải thích, vì cô đột nhiên phát hiện, toàn bộ sức mạnh trên người mình đã biến mất.

"Ngươi đã làm gì ta?" La Thiền kinh hãi nhìn về phía Diệp Thu.

"Đoán xem!" Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, khoảnh khắc sau anh đột nhiên xuất hiện trước mặt La Thiền.

Tốc độ như quỷ mị, La Thiền muốn né tránh, nhưng lại phát hiện động tác của mình quá chậm, giống như một con người yếu ớt.

Sức mạnh trên người, toàn bộ đã biến mất không dấu vết.

"..." La Thiền kinh hãi, không hiểu tại sao.

Tại sao sức mạnh của mình lại đột nhiên biến mất?

Nhưng ngay sau đó, cô cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt xuất hiện trên người.

Cô cúi đầu, thấy thanh Tu La đao trong tay Diệp Thu không biết từ lúc nào đã đâm vào tim mình.

"Khốn kiếp." Trên thanh Tu La đao, một luồng năng lượng bí ẩn đang tỏa ra, nhanh chóng phá hủy cấu trúc các cơ quan trong cơ thể cô.

Máu của cô không có màu đỏ tươi như của con người, mà là màu xanh lam u tối.

Vô cùng đẹp mắt.

Dòng máu chảy ra từ thanh Tu La đao lập tức tiến vào cơ thể Diệp Thu.

Dù biết mình sắp chết, La Thiền cũng không hề lộ ra vẻ đau đớn hay cầu xin tha thứ.

Cô chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

Dường như muốn khắc ghi hình ảnh người đàn ông đã giết mình vào sâu trong tâm trí.

"...Ngươi tên là gì?" Cảm nhận sinh mệnh đang trôi đi, La Thiền biết mình không thể sống được nữa.

Toàn bộ máu trong người đều đang bị Diệp Thu hấp thu.

Dù rất hận, nhưng cô cũng đành bất lực, hiện tại trên người không còn chút sức lực nào, cũng không thể làm gì được.

Nhưng cô muốn biết, người đàn ông đã giết mình, tên là gì.

Bất kể là ở địa ngục hay nhân gian, đây là người đàn ông duy nhất khiến La Thiền tâm phục khẩu phục.

Rất mạnh.

Nếu nói về đơn đả độc đấu, La Thiền chưa bao giờ trải qua cảm giác bị một người hành hạ đến phát điên.

Diệp Thu là người đầu tiên, và cũng là duy nhất.

Diệp Thu nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, biểu cảm của cô bình tĩnh nhìn anh, dường như hoàn toàn không để tâm đến việc mình sắp chết.

"Haiz." Thở dài trong lòng, Diệp Thu cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Nhưng anh nhanh chóng lắc đầu, thế giới này là như vậy, để trở nên mạnh mẽ, để thành tiên, dù cho trên đường đi có xương chất thành núi, cũng không hề tiếc nuối.

"Tôi tên Diệp Thu." "Diệp Thu." La Thiền gật đầu, sắc mặt lúc này đã trở nên tái nhợt, vì toàn bộ máu trong người đã bị Diệp Thu hấp thu hết.

Nhưng đột nhiên, có lẽ biết mình sắp chết, cô nở một nụ cười với Diệp Thu.

"Diệp Thu, nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ giết ngươi, hãy nhớ kỹ tên tôi." "Tôi là công chúa tộc La Sát, tôi tên La Thiền!" Dù sắc mặt tái nhợt, nụ cười đột ngột của La Thiền khiến Diệp Thu ngẩn người.

Tái nhợt, tuyệt vọng, thê mỹ, bất đắc dĩ, giải thoát.

Nụ cười của cô chứa đựng quá nhiều cảm xúc. 【Đinh, chúc mừng ký chủ hấp thu huyết mạch Quỷ tộc, nhận được 20 vạn tích phân.】 La Thiền nhắm mắt lại, cơ thể nhanh chóng ngã xuống.

Nhưng Diệp Thu đã nhanh hơn một bước đỡ lấy cô, ôm vào lòng.

Không phải Diệp Thu có sở thích đặc biệt gì, như là hãm hiếp thi thể hay gì đó.

Chỉ là anh muốn xem, La Thiền có thể luyện thành Thi Nô hay không.

Dù sao Diệp Thu chỉ mới luyện hóa con người thành Thi Nô, những chủng tộc khác thì chưa từng thử.

Cho nên cũng không dám chắc. 【Đinh, có muốn tiêu hao 20 vạn tích phân, luyện hóa công chúa tộc La Sát, La Thiền thành Thi Nô không?】 Quả nhiên không ngoài dự đoán, có thể luyện chế.

Nhưng, số tích phân cần thiết lại cao tới 20 vạn.

"Thôi được, số tích phân vừa kiếm được từ cô lại phải trả hết cho cô rồi." Lúc luyện hóa A Ninh và Hoắc Tú Tú, chỉ cần một vạn tích phân.

Nhưng La Thiền lại cần đến 20 vạn.

"Luyện hóa." Không còn cách nào khác, ra ngoài giang hồ, sớm muộn gì cũng phải trả.

Diệp Thu cũng không hề tiếc nuối, một La Sát mạnh mẽ như La Thiền, sau khi luyện thành Thi Nô, đối với anh tuyệt đối là một trợ thủ đắc lực hiếm có.

Đừng nói là 20 vạn tích phân, cho dù là 200 vạn, Diệp Thu cũng sẽ không do dự. 【Đinh, bắt đầu luyện hóa.】 Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Thu cảm giác, từ trên người mình xuất hiện một khối chất lỏng màu xanh lam, thuận theo vết thương do Tu La đao tạo ra, tiến vào tim của La Thiền.

Hệ thống tự động trích xuất huyết mạch Quỷ tộc từ cơ thể anh.

Diệp Thu đã có được huyết mạch Quỷ tộc, trích ra một chút cũng không sao.

"Khụ khụ." Máu tiến vào tim La Thiền, vết thương trên người cô

trong nháy mắt đã lành lại, sắc mặt lập tức trở nên hồng hào, căng mịn, có sức sống.

Khoảnh khắc sau, La Thiền vốn đã tắt thở, đột nhiên ho khan dữ dội.

Sau đó, cô mở mắt ra.

"Diệp Thu?" "Nhanh vậy đã đến kiếp sau rồi sao, tên khốn, bà đây nhất định phải giết ngươi!" Vừa mở mắt ra, La Thiền thấy Diệp Thu liền sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, cô nghiến răng nghiến lợi muốn liều mạng với anh.

"Hửm?" Diệp Thu ngẩn ra, Thi Nô này có chút không đúng.

A Ninh và Hoắc Tú Tú trước đây, hay cả Tuyết Lỵ Dương sau khi trở thành Thi Nô, đều vô cùng thân mật với Diệp Thu.

Nhưng La Thiền lại cứ đòi đánh đòi giết?

Chẳng lẽ trong quá trình luyện hóa đã xảy ra vấn đề?

Nếu thật sự như vậy, thì lỗ to rồi.

Diệp Thu vừa định khống chế La Thiền, đột nhiên thấy động tác của cô dừng lại.

Sắc mặt hiện lên một vẻ mờ mịt.

Ngay sau đó, cô đột nhiên không thể tin được nhìn Diệp Thu một cái, sắc mặt lập tức tràn ngập vẻ khác thường: "Ngươi đã luyện ta thành Thi Nô?" Vừa rồi, khi La Thiền định liều mạng với Diệp Thu, cô đột nhiên phát hiện mình không thể nảy sinh dù chỉ một tia sát ý với anh.

Hơn nữa, trong đầu còn có một giọng nói, không ngừng nói với cô, Diệp Thu là chủ nhân của cô.

Thi Nô.

Không ai quen thuộc với nó hơn La Thiền.

Bởi vì Thi Nô là nô lệ đặc hữu của tộc La Sát, thị vệ và hạ nhân trong tộc La Sát, tất cả đều là Thi Nô.

“Haiz.” Thở dài một tiếng, cô cảm thấy thật nực cười.

Chương 142

Bị kẻ thù luyện thành Thi Nô, đối với người này, lại không thể nảy sinh một tia sát ý nào.

Thậm chí, từ tận đáy lòng, cô còn có một sự quyến luyến với Diệp Thu, muốn ở bên cạnh anh mãi mãi.

Ý nghĩa tồn tại của Thi Nô chính là chủ nhân là trời.

Không thể làm trái, không thể chống cự, nếu không chỉ cần chủ nhân không vui, có thể tùy thời khiến Thi Nô đi chết.

"Khốn kiếp." Dù vậy, La Thiền vẫn cố gắng kiềm chế, không thân cận với Diệp Thu.

Cô hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng luyện ta thành Thi Nô, là có thể làm gì ta thì làm, ta nói cho ngươi biết, nữ tử tộc La Sát chúng ta, tâm trí kiên định." "Tuy ta không thể giết ngươi, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi mặc sức bài bố!" Diệp Thu nghe vậy, trước tiên nhíu mày suy nghĩ, sau đó trong lòng dường như đã hiểu ra.

Xem ra việc luyện hóa thành Thi Nô, còn phải xem chủng tộc và năng lực.

Tuyết Lỵ Dương yếu, cho nên sau khi luyện hóa, rất thân mật với Diệp Thu.

Nhưng La Thiền mạnh, là La Sát, dù đã trở thành Thi Nô, vẫn có tinh thần phản kháng.

Chỉ là, không dám phản kháng, vì phản kháng sẽ chết.

Cho nên những lời nói bây giờ, chẳng qua chỉ là sự cuồng nộ bất lực mà thôi.

Nếu Diệp Thu vẫy tay, cô tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn bò tới đó.

Nhưng trong lòng sẽ không phục.

"Thú vị đấy.

Một con mèo hoang biết phản kháng à." Diệp Thu cười, đột nhiên cảm thấy thú vị.

Điều giáo một La Sát, không biết cảm giác sẽ thế nào.

"Cười?" La Thiền cảm giác Diệp Thu đang nghĩ chuyện xấu, nụ cười của anh khiến mặt cô đỏ bừng, thêm vào đó bây giờ đang được Diệp Thu ôm, cơ thể không hiểu sao lại có chút phản ứng.

"Không có gì, tạm thời cứ ở bên cạnh tôi đi." Diệp Thu đứng dậy, vừa đi vừa nói.

Rời khỏi vòng tay của Diệp Thu, La Thiền cảm thấy có chút mất mát.

Cô cắn môi, hận hận trừng mắt nhìn Diệp Thu, sau đó đứng dậy từ dưới đất, đi theo sau lưng anh.

Đối với lời của chủ nhân, Thi Nô không thể làm trái.

"Chủ nhân...?" Nhìn tình trạng của Diệp Thu và La Thiền, Tuyết Lỵ Dương biết rằng, Diệp Thu chắc chắn đã luyện hóa cô La Sát xinh đẹp đến mức khiến người ta ghen tị này thành Thi Nô rồi.

Bởi vì giữa cô và La Thiền, đã hình thành một loại cảm ứng đặc biệt.

"Ừm." Diệp Thu gật đầu, sau đó ôm lấy Tuyết Lỵ Dương, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn dũng cảm đáp lại, vòng tay qua cổ Diệp Thu.

“Haiz.” Lý Thuần Phong thở dài một hơi, vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị quay người đi.

Đồng thời, đối với năng lực của Diệp Thu, ông thật sự khâm phục đến chết.

“Gừ?” A Đại cũng lập tức biết, chủ nhân có thêm một Thi Nô.

Lập tức nhìn La Sát thuận mắt hơn nhiều.

Nếu đã là Thi Nô của chủ nhân, vậy thì là người một nhà.

Con khỉ bị điện giật ngất xỉu trên mặt đất, vẫn chưa tỉnh.

Ngược lại Quỳ Ngưu, kẻ đã điện giật ngất con khỉ, lại tinh nghịch nhảy đến trước mặt La Thiền, trêu chọc.

“Moo!

Tiểu La Sát, ngớ người rồi chứ, trở thành Thi Nô của chủ nhân ta rồi, moo moo moo~~~~~” Giọng điệu vừa bỉ ổi vừa đáng ăn đòn của tiểu gia hỏa này, khiến La Thiền nghe xong không khỏi trợn mắt.

Nhưng đột nhiên, nhìn Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương đang quấn quýt bên nhau, trong lòng cô có một cảm giác khó tả.

Vừa hay, tiểu gia hỏa Quỳ Ngưu lại cứ trêu chọc mãi.

Thế là, cảm xúc phẫn hận của La Thiền dường như đã tìm được nơi để trút giận.

“Bốp!” Cô trực tiếp một tay tóm lấy đuôi Quỳ Ngưu, sau đó ném nó ra xa.

“Ái chà.

Moo moo moo!!!” Sức mạnh của La Thiền, thật sự đáng sợ.

Cơ thể to lớn của Quỳ Ngưu bị ném thẳng ra ngoài, dọa cho Quỳ Ngưu kinh hãi la lên.

“Hừ, tên khốn.” Nhìn Diệp Thu ôm Tuyết Lỵ Dương, La Thiền trong lòng có chút ghen tuông.

Tộc La Sát, đều chung tình và chuyên nhất, cả đời chỉ có thể có một bạn đời.

Nếu đối phương chết, người còn lại sẽ cô độc cả đời.

Hoàn toàn không có chuyện tam thê tứ thiếp.

“...” Diệp Thu nghe thấy tiếng la kinh hãi của Quỳ Ngưu, quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt có chút oán trách của La Thiền.

Anh không biểu cảm, vẫy vẫy tay với La Thiền.

“Tôi không qua đó đâu.” La Thiền miệng lẩm bẩm, nhưng cơ thể lại ngoan ngoãn đi đến trước mặt Diệp Thu.

“Chát!” Vừa đến trước mặt Diệp Thu, đột nhiên Diệp Thu một phát tát vào mông cô, La Thiền sắc mặt lập tức đỏ bừng.

“Sau này không được bắt nạt trẻ con, nếu không hậu quả tự chịu!” Thi Nô thì ghê gớm lắm sao, dám bắt nạt bảo bối nhỏ Quỳ Ngưu của anh.

Nó chính là hung thú thượng cổ đó.

Có thể là con hung thú thượng cổ duy nhất trên cả địa cầu này.

“Tôi... biết rồi.” Bị Diệp Thu đánh, La Thiền cảm thấy uất ức, với tính cách cao ngạo của mình, cô chỉ muốn liều mạng với anh.

Nhưng nhìn vào ánh mắt của Diệp Thu, La Thiền gật đầu đồng ý.

“Thế mới ngoan chứ.” Diệp Thu hài lòng, không nghe lời thì đánh, đánh cho đến khi nghe lời.

Đương nhiên cái đánh này, không phải loại đánh kia.

Còn dùng loại đánh nào, thì phải xem tâm trạng của Diệp Thu.

“Phụt.” Tuyết Lỵ Dương che miệng cười trộm, có lẽ cảm nhận được sự bất bình trong lòng La Thiền, nên cô lặng lẽ đến bên cạnh an ủi.

Hai người phụ nữ, nói chuyện một lúc, không lâu sau đã trở nên thân thiết.

Diệp Thu thấy vậy, cũng vui vẻ để Tuyết Lỵ Dương dạy dỗ thêm cho La Thiền quy củ: “Đạo trưởng, chúng ta quay về thôi.” Chuyện ở đây đã giải quyết xong, Diệp Thu chuẩn bị quay về.

“Được.” … Năm ngày sau.

Diệp Thu dẫn theo một đoàn người, quay trở lại bên cạnh thần thụ Tần Lĩnh.

Sau khi Lý Thuần Phong quay về, ông từ biệt Diệp Thu, biết Diệp Thu sắp đi, tuy không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Đạo hữu lúc đi đừng thông báo cho bần đạo, để khỏi khiến bần đạo đau lòng, nếu sau này đạo hữu nhớ bần đạo, có thể đến tìm ta, chúng ta cùng uống rượu hàn huyên.” Từ sau khi Diệp Thu đến, cuộc sống của Lý Thuần Phong thật thoải mái.

Dù Diệp Thu đi rồi, sau này trong mê quật Tần Lĩnh, cũng sẽ không có ai bắt nạt ông nữa.

“Được, có cơ hội tôi sẽ quay lại thăm đạo trưởng.” Hai người từ biệt, Diệp Thu dẫn theo Tuyết Lỵ Dương, La Thiền, và ba con thú cưng, quay trở lại địa cung trong mộ thất.

“Cô cô...!” Vừa vào cửa lớn, thấy Diệp Thu trở về, Thi Miết Vương Lão Nhị vui mừng.

“Moo moo moo...

Đây là nhà của chúng ta sau này sao, lớn quá, hi hi.” “Chít chít!”

Quỳ Ngưu tiến vào địa cung, dường như rất thích nơi này, nhảy nhót chạy khắp địa cung một cách vui vẻ.

Con khỉ thì bất bình, nhưng lại không dám lên tiếng.

Vì sợ bị điện giật.

“Chủ nhân... chúng ta...” Tuyết Lỵ Dương đột nhiên thì thầm vài câu bên tai Diệp Thu.

Chương 143

Diệp Thu cười ha ha, tự nhiên hiểu ý cô.

"Đi." Để mấy con thú cưng tự đi chơi, Diệp Thu nắm tay Tuyết Lỵ Dương và La Thiền, tiến vào chủ mộ thất.

Ở bên trong, có một chiếc giường lớn bằng gỗ kim ti nam mộc.

"Hai người đi đi, tôi không đi." La Thiền dường như biết chuyện gì sắp xảy ra, mặt lập tức đỏ bừng.

"Nếu không đi, lát nữa giúp một tay đẩy nhé." Diệp Thu không cho phép phản đối, kéo cô vào trong mộ thất, sau đó nhấn cơ quan, đóng cửa mộ lại.

Miệng thì nói không, nhưng cuối cùng, La Thiền lại vô cùng thuận theo.

Có lẽ do quen thói cao ngạo.

Dù làm chuyện đó, cũng muốn nắm thế chủ động.

Ba ngày.

Anh không đi đâu cả, chỉ ở trong mộ thất vui vẻ.

Không phải không muốn ra ngoài, mà là hai nữ nô, dường như tham luyến, cứ giữ chặt Diệp Thu không buông.

Tinh thần học hỏi vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không phải Diệp Thu bây giờ có Trường Sinh Thể đủ mạnh mẽ, thật sự không dạy nổi hai học trò này.

Ngày thứ tư.

Cuối cùng, Diệp Thu cũng ra khỏi cửa.

“Chủ nhân, em muốn quay về địa ngục, ở đó có tộc nhân của em đang chờ.” Nằm trên ghế tựa, Tuyết Lỵ Dương dịu dàng đút cơm cho anh.

La Thiền thì ở sau lưng Diệp Thu, nhẹ nhàng giúp anh xoa bóp vai.

Trải qua mấy ngày học tập, La Thiền đã chấp nhận số phận.

Tuy vẫn là công chúa La Sát cao ngạo, nhưng đã biết gọi “Chủ nhân” rồi.

“Thật sự muốn quay về sao?” Mấy ngày nay Diệp Thu cũng đã biết, tại sao lúc đầu La Thiền lại đến nhân gian.

Bởi vì ở địa ngục, hai đại chủng tộc La Sát và Tu La.

Đối đầu lẫn nhau.

Ngàn năm trước, Tu La đột nhiên phát động chiến tranh, vì trong tộc La Sát xuất hiện kẻ phản bội.

Bị đánh úp, tộc La Sát suýt bị diệt tộc.

May mắn có một bộ phận tộc nhân trốn thoát được.

Trong đó có La Thiền, bị trọng thương, lúc bị Tu La truy sát, đã dùng lệnh bài cổ xưa của tộc La Sát, mở Cánh Cổng Địa Ngục, trốn đến nhân gian.

Lợi dụng lõi của cây thần đồng để tu dưỡng ngàn năm, mới hồi phục, và thực lực tăng mạnh.

Cô muốn quay về, tìm những tộc nhân còn lại, và tìm Tu La báo thù.

Diệp Thu không phải không cho cô quay về, mà sợ sau khi quay về, một mình cô thực lực có hạn, không báo được thù.

Thêm nữa, quay về rồi, vạn nhất sau này không trở lại được thì

phải làm sao.

“Ừm, yên tâm, bất kể sau khi quay về kết quả thế nào, em nhất định sẽ quay lại bên cạnh anh, vĩnh viễn bầu bạn.” “Ý tôi không phải vậy, với thực lực hiện tại của cô, quay về không biết có báo thù được không.” Diệp Thu lắc đầu, điều anh quan tâm không phải là La Thiền có quay lại hay không.

Mà là quay về rồi, có sống được không.

Tuy thực lực đã tăng mạnh, nhưng địa ngục lớn như vậy, kẻ mạnh hơn cô chắc chắn có rất nhiều.

Tu La và La Sát, theo lời La Thiền, cũng chỉ là cường tộc ở một nơi nhỏ bé của địa ngục.

Trong địa ngục rộng lớn vô ngần, các loại tồn tại mạnh mẽ, nhiều không kể xiết.

“Yên tâm đi, em chắc chắn sẽ không sao đâu.” “Bởi vì, em còn phải quay về tiếp tục hành hạ anh nữa chứ, hừ!” Nói rồi, La Thiền đột nhiên liếm nhẹ vào dái tai Diệp Thu.

Sự kích thích khiến Diệp Thu trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu cô đã quyết định, thì Diệp Thu cũng sẽ không ngăn cản.

“Tiếc là muốn tiến hóa cho La Thiền, cần 100 vạn tích phân.” Nếu không phải bây giờ tích phân không đủ, anh đã cho La Thiền tiến hóa ngay lập tức.

Nhưng cấp độ cao rồi, tiến hóa một lần cần 100 vạn tích phân.

Diệp Thu không có nhiều tích phân như vậy.

Hiện tại, anh nghèo đến mức chỉ còn lại 13 vạn tích phân.

“Đi đi, mọi việc cẩn thận, nếu có nguy hiểm, lập tức quay về tìm

tôi.” Cuối cùng, La Thiền cũng đi.

Trước khi đi, cô nhìn Diệp Thu một cách thâm tình, đầy lưu luyến, nhưng cô có sứ mệnh của mình, vì tộc nhân, bắt buộc phải quay về.

“Đợi em.” Con mèo hoang cao ngạo, lưu luyến không rời mở ra Cánh Cổng Địa Ngục, biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Thu.

“Ầm!” Cánh Cổng Địa Ngục đóng lại.

Lần gặp mặt tiếp theo, không biết phải đợi bao lâu nữa.

Có thể là vài năm, có thể là vài trăm năm.

Cũng có thể, là hàng ngàn năm.

“Có lẽ, khi mình thành tiên, có thể đến địa ngục dạo một vòng.” Diệp Thu không có cái kiểu sến sẩm sinh ly tử biệt.

Anh không phải loại người đó.

“Chúng ta cũng nên chuyển nhà rồi.” Chuyện ở nơi này đã giải quyết xong, Diệp Thu lại cần phải chuyển nhà một lần nữa.

Nhưng, trước khi chuyển nhà, cần xem qua nhiệm vụ tiếp theo. [Tên]: Diệp Thu [Mộ Huyệt Sở Hữu]: Cấp 4, Mộ Âm Dương của Lý Thuần Phong [Thủ Hộ Giả Mộ Huyệt]: Bạch Lân Tuyết Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Hồn Thiên Chiến Viên *1, Quỳ Ngưu Ấu Tể *1 (Các thủ hộ giả của ngài, trừ khi bị sức mạnh cường đại giết chết, nếu không tất cả đều có sinh mệnh vô hạn.) [Phó Nhân]: Thi Nô Hoắc Tú Tú (có thể thăng cấp), Thi Nô A Ninh (có thể thăng cấp), Thi Nô Tuyết Lỵ Dương (có thể thăng cấp), Thi Nô La Thiền (có thể tiến hóa) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ) [Phong Thủy Mộ Huyệt Hiện Tại]: Cấp 7 [Bảo Vật Phong Thủy]: Quỷ Tỳ [Tích Phân Hiện Có]: 131245 [Thuộc Tính]: Trường Sinh Thể, Huyết mạch Kỳ Lân (đỉnh cấp), Huyết mạch Chu Tước (đỉnh cấp), Huyết mạch Quỷ tộc (sơ cấp) - Sức mạnh: 1000 (Kỳ Lân:

500, Chu Tước: 500, Quỷ tộc: 100) - Tốc độ: 1000 (Kỳ Lân: 500, Chu Tước: 500, Quỷ tộc: 100) - Thể chất: 1000 (Kỳ Lân: 500, Chu Tước: 500, Quỷ tộc: 100) - Tổng hợp thuộc tính: 2100 [Cơ Duyên Thành Tiên]: 1: Tiến hóa Vĩnh Sinh Thể: 50 vạn tích phân (chưa đủ), Tinh phách Trùng Vương (chưa nhận được), Quan Tam Sinh Tam Thế (chưa nhận được), Vân Vụ Quỷ Đan (chưa nhận được), Hồn Bỉ Ngạn Hoa (chưa nhận được) 2: Tập hợp đủ chín đại huyết mạch: Huyết Kỳ Lân (đã nhận được), Huyết mạch Chu Tước (đã nhận được), Huyết mạch Quỷ tộc (đã nhận được) 3: Xây dựng một vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử: chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ tiến hóa Trường Sinh Thể đã hoàn thành.

Vậy thì nhiệm vụ tiếp theo, là tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

Nhìn điều kiện tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, Diệp Thu biết, nhất định phải đến Vân Nam.

Bởi vì những thứ đó, nếu anh không đoán sai, chắc chắn ở đó.

Vốn Diệp Thu đã chuẩn bị, tiếp theo sẽ đến Mộ Hiến Vương một chuyến, lấy Mục Trần Châu cho Tuyết Lỵ Dương.

Thuận tiện giúp Hồ Bát Nhất và những người khác giải trừ lời nguyền.

Bây giờ vừa hay, mục đích không hề xung đột.

"Đúng rồi, trước khi đi đến thăm Chính ca một chuyến, tiện thể tạm biệt Thượng Quan và Thác Bạt Ngọc." Trước khi đi, Diệp Thu có việc phải làm.

Đầu tiên phải đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng một chuyến, tạm biệt Chính ca, tặng chút đồ, sau đó mới đi tạm biệt Thượng Quan và Thác Bạt Ngọc.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng Diệp Thu quyết định đi tìm Chính ca

trước.

“Ở nhà trông nhà, Tuyết Lỵ, anh đưa em đi gặp một người.” Để mấy con thú cưng ở lại trông nhà, Diệp Thu dẫn Tuyết Lỵ Dương rời khỏi địa cung, đi đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Tuyết Lỵ Dương tò mò, Diệp Thu muốn đưa cô đi gặp ai.

Theo con đường trong mê quật, Diệp Thu dẫn cô đi mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng lại một lần nữa đến trước cửa Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

“Cốc cốc cốc!” Anh gõ cửa trực tiếp.

Không lâu sau, cửa mộ mở ra, Diệp Thu tưởng sẽ là lão tướng quân Vương Tiễn ra đón.

Nhưng không, người mở cửa là một người phụ nữ.

“Diệp tiên sinh?” Người phụ nữ đó rất đẹp, mặc một bộ cổ trang, trông tiên khí phiêu phiêu.

Sau khi nhìn thấy Diệp Thu, dường như vô cùng vui mừng.

“?” “Nô gia Doanh Tử Cơ, ra mắt tiên sinh.” Người phụ nữ khẽ cúi người, hành lễ với Diệp Thu.

“Tiểu công chúa!!!” Diệp Thu đột nhiên hiểu ra, người phụ nữ trước mắt này, chính là tiểu công chúa năm xưa.

Chương 144

Tên thật là Doanh Tử Cơ.

“Hi hi.

Tiên sinh còn nhớ nô gia, mời vào nhanh đi, vị này là phu nhân của tiên sinh sao, thật xinh đẹp.” Tử Cơ cười tươi như hoa, nụ cười như hoa bách hợp nở rộ, thuần khiết.

“Sao lại lớn nhanh vậy.” Diệp Thu trước tiên giới thiệu Doanh Tử Cơ với Tuyết Lỵ Dương, trong lòng lại kinh ngạc.

Năm xưa anh đưa cho Chính ca Thi Hương Ma Dụ, tuy biết Thi Hương Ma Dụ có thể giúp Doanh Tử Cơ lớn lên, nhưng tuyệt đối không ngờ, lại nhanh đến vậy.

Mới bao nhiêu ngày không gặp, đã lớn thành một cô nương mười mấy tuổi.

“Chủ nhân, công chúa Đại Tần?

Con gái của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính?” “Nơi anh đưa em đến là...

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng?” Khi Tuyết Lỵ Dương biết được, nơi Diệp Thu đưa mình đến là Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cô trợn to mắt, không thể tin được.

Trời ạ!

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Thánh địa trong lòng người dân An Lạc.

Bao nhiêu năm qua, vô số nhà khảo cổ học đều muốn vào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, xem xét tình hình bên trong.

Nhưng lại không ai dám khai quật Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Bởi vì nơi đó, là nơi hội tụ long mạch của toàn bộ An Lạc.

Hoàng lăng trấn áp long mạch.

Quốc gia không dám động, sợ động vào sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng hôm nay, cô có thể vào bên trong, thậm chí có thể gặp được vị Thiên cổ nhất đế đó.

Lập tức, Tuyết Lỵ Dương trở nên kích động.

"Tiên sinh, chị gái, theo em, phụ hoàng đang cùng Vương Tiễn tướng quân đánh cờ đó." "Biết tiên sinh đến, chắc chắn sẽ rất vui." Nhìn Diệp Thu, Tử Cơ vui mừng, như một thiên sứ vui vẻ, đi trước dẫn đường.

Tuy đã lớn, nhưng vẫn là trạng thái quỷ hồn.

Không thể thay đổi.

Nhưng, Chính ca cũng đã thỏa mãn rồi.

Con gái lúc chết mới mấy tuổi, thậm chí còn chưa có một tuổi thơ tươi đẹp đã sớm ra đi.

Là cô con gái ông yêu thương nhất.

E rằng không ai đau lòng hơn Chính ca.

Đem Tử Cơ chôn trong lăng mộ, có thể thấy được sự yêu thương của ông đối với cô.

Diệp Thu theo Tử Cơ, lại một lần nữa tiến vào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mỗi lần nhìn thấy bầu trời đầy sao do dạ minh châu tạo ra trên không trung hoàng lăng, đều vô cùng ngưỡng mộ.

"Không được, lăng mộ khổng lồ của mình, cũng phải bắt đầu xây dựng rồi." Đợi khi từ Trùng Cốc Vân Nam trở về, Diệp Thu định sẽ đi

hoàn thành nhiệm vụ thứ ba trước.

Dựng lên một vương triều cầu tiên đã biến mất khỏi lịch sử.

Nhiệm vụ này làm thế nào, Diệp Thu sớm đã có kế hoạch.

Nhưng hiện tại tích phân không đủ.

Cho nên đến Trùng Cốc Vân Nam, Diệp Thu xem xem có thể tích trữ thêm chút tích phân không.

Đến lúc đó, là có thể bắt đầu rồi.

Đi qua núi giả sông suối, Diệp Thu đến bên bờ Ngân Hà, quả nhiên thấy Chính ca và Vương Tiễn, đang ngồi trong lương đình đánh cờ.

"Phụ hoàng, ngài xem ai đến này." Tử Cơ gọi một tiếng, hai quân thần đang đánh cờ ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Thu.

"Ồ, Diệp tiên sinh, ngài cũng có mấy ngày không đến rồi, ha ha!" Vương Tiễn mặt già cười như hoa, lập tức ôm quyền.

"Tiên sinh đến rồi, ngồi trước đi, đợi trẫm phá thế cờ của lão tướng quân đã." Doanh Chính nhìn thấy Diệp Thu, trong lòng cũng vui vẻ.

Nhưng Chính ca sẽ không biểu hiện ra ngoài, ông là đế vương, tính cách trầm ổn bá đạo.

Đế vương, hỉ nộ không lộ ra sắc mặt.

Diệp Thu cũng không làm phiền, hứng thú xem hai người đánh cờ.

Kiếp trước, để theo đuổi một cô gái chơi cờ vây, anh từng khổ học một thời gian dài, để có thể tiếp cận.

Đương nhiên, với tư cách là một hải vương tiêu chuẩn, mục đích của Diệp Thu là để ngủ.

Ngủ xong, tự nhiên đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Có lẽ để trừng phạt anh, đã gieo họa cho nhiều phụ nữ như vậy.

Cho nên kiếp này, anh trở thành một người chết.

Nhưng không quan trọng.

Bởi vì Diệp Thu thấy, kỳ nghệ của Chính ca, rõ ràng không bằng Vương Tiễn.

Sắp bị Vương Tiễn giết cho tan tác.

"Haiz." Cuối cùng, Doanh Chính bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Hắc hắc, bệ hạ nhường, lão thần may mắn thắng một ván." Vương Tiễn hắc hắc cười.

Nếu là lúc còn sống, chơi cờ với Doanh Chính, tuyệt đối không dám thắng, chỉ có thể tìm cách để Doanh Chính trong những khó khăn liên tiếp, cuối cùng giành chiến thắng.

Bí quyết làm bạn với vua.

Phải để bệ hạ vui vẻ.

Nhưng bây giờ thì...

đều đã chết, không có nhiều kiêng kỵ như vậy.

Ta đã chết rồi, bệ hạ không thể vì thua mà lại giết ta một lần nữa chứ.

"Kỳ kém một nước, lão thất phu, lúc còn sống chơi cờ với trẫm, đâu thấy lợi hại như vậy." Doanh Chính bất đắc dĩ, cười mắng Vương Tiễn.

Ông biết, lúc còn sống chơi cờ, mỗi lần đều thắng, chắc chắn là Vương Tiễn đã nhường nước.

Nhưng cũng không để tâm, sai người dọn bàn cờ, mời Diệp Thu ngồi xuống.

“Mang rượu lên.” Mỗi lần Diệp Thu đến, Doanh Chính đều cùng anh uống rượu thỏa thích, sau đó nghe Diệp Thu kể những chuyện mới mẻ bên ngoài.

“Cái đó... bệ hạ, rượu của chúng ta hết rồi.” “Rượu mới, đang ủ, cần một thời gian.” Vương Tiễn ngượng ngùng.

Rượu dự trữ trong hoàng lăng dưới lòng đất, đều là rượu ủ sau này.

Rượu của hơn 2000 năm trước, sớm đã bị uống hết.

“Ặc.” Nghe nói hết rượu, Doanh Chính có chút ngượng ngùng.

Khách đến nhà mà lại không có rượu, tuyệt đối là chuyện mất mặt.

Thân là đế vương, càng cảm thấy mất mặt.

Diệp Thu trong lòng cười thầm, bề ngoài lại không biểu hiện ra, xua xua tay, nói: “Không sao, lần này, tôi mang đến cho bệ hạ và lão tướng quân đồ tốt đấy.” “Tuyết Lỵ.” Trong không gian nhẫn của Tuyết Lỵ Dương, chứa mười mấy thùng rượu ngon như Mao Đài.

Đều là chuẩn bị cho Diệp Thu.

Nghe lời Diệp Thu, Tuyết Lỵ tay vung lên, lập tức trên bàn đá xuất hiện một thùng Mao Đài.

Hơn nữa, còn có một bàn đầy các món ăn đã được đóng gói sẵn.

“...!!!” “Không thể nào, nữ oa oa này cũng biết Giới Tử Nạp Tu Di sao?” Nhìn thủ đoạn của Tuyết Lỵ Dương, Doanh Chính và Vương Tiễn đều kinh ngạc.

Diệp Thu biết loại thủ đoạn thần kỳ này thì thôi đi.

Chương 145

Không ngờ người phụ nữ bên cạnh anh, cũng biết.

Quả thực dọa người.

“Vị nữ oa oa này là...?” Hai người kinh ngạc hỏi.

“Nội nhân của tôi.” Diệp Thu cười nói.

“Ra là Diệp phu nhân, thật là thủ đoạn cao siêu.” Vương Tiễn nghe xong tấm tắc khen ngợi, Doanh Chính cũng ngưỡng mộ.

“Thường nghe nhà tôi nhắc đến, tình hữu nghị với bệ hạ và lão tướng quân, hôm nay được gặp hai vị, quả là tam sinh hữu hạnh của tiểu nữ tử.” “Là người An Lạc, có thể tận mắt nhìn thấy Thiên cổ nhất đế và chiến thần Vương Tiễn, chính là phúc phận.” “Chén rượu này, tiểu nữ tử kính bệ hạ và lão tướng quân.” Tuyết Lỵ Dương mỉm cười, trong lòng thực ra có chút kích động.

Tận mắt nhìn thấy Long Vương và chiến thần Vương Tiễn, e rằng trên đời này ngoài Diệp Thu ra, cũng chỉ có cô.

Sao có thể không phải là phúc phận chứ.

Cô tự mình rót rượu cho ba người Diệp Thu.

“Ha ha.” Doanh Chính bị lời của Tuyết Lỵ làm cho vui vẻ, cười ha ha. … “Hôm nay, là đến tạm biệt bệ hạ và lão tướng quân, tôi phải đi rồi.” Sau ba tuần rượu, Diệp Thu mới nói rõ ý định.

Doanh Chính và Vương Tiễn, cùng với Tử Cơ bên cạnh nghe vậy, đều ngẩn ra.

Sau đó, ba người trong lòng đầy lưu luyến.

Diệp Thu đi rồi, không biết có quay lại nữa không.

Bao nhiêu năm qua, Diệp Thu là người duy nhất tiến vào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, còn trở thành bạn tri kỷ với Doanh Chính.

Anh đi, Doanh Chính vô cùng không nỡ.

"Tiên sinh là người làm đại sự, không thể quyến luyến chuyện phàm trần tục sự, trẫm xin chúc tiên sinh, sớm ngày tìm được diệu duyên thành tiên, đăng lâm tiên giới!" Diệp Thu trước đó đã đồng ý với Doanh Chính, nếu sau khi thành tiên, có thể giúp người khác cũng thành tiên.

Vậy thì sẽ giúp Doanh Chính một tay.

Để ông thực hiện nguyện vọng cả đời.

Thành tiên, trường sinh.

Tuy bây giờ đã trở thành cương thi, cũng là trường sinh.

Nhưng cũng chỉ có thể mỗi ngày co ro trong hoàng lăng, không thể ra ngoài.

Cũng không phải là không thể ra ngoài, nếu Doanh Chính muốn, thực ra có thể đi ra từ cửa sau, sau đó theo đường hầm dưới lòng đất, đến bên cây thần đồng.

Nhân lúc trời tối, cũng có thể ra thế giới bên ngoài xem một chút.

Đương nhiên chỉ có thể là buổi tối.

Chỉ là ông không biết thôi.

"Bệ hạ nếu ở trong hoàng lăng thấy buồn chán, có thể ra ngoài đi dạo." "Trẫm cũng muốn ra ngoài đi dạo, có thể ra ngoài sao?" Doanh Chính rõ ràng tò mò.

Diệp Thu thấy vậy, mỉm cười, nói: "Chẳng lẽ bệ hạ quên rồi, tôi cũng là người chết, cũng sợ ánh mặt trời, chẳng phải vẫn thường xuyên ra ngoài sao." "Chỉ cần là buổi tối, là có thể ra ngoài." "Bệ hạ

có thể không biết, cửa sau của ngài, thông đến một mê quật Tần Lĩnh rộng lớn, có thể đi thẳng đến bên cây thần đồng đó." "Nếu bệ hạ cảm thấy buồn chán, tôi có thể giới thiệu cho ngài mấy người hàng xóm, đợi khi bệ hạ có thời gian, có thể đến tìm họ tán gẫu." Bên cạnh Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, có Lý Thuần Phong, có Thượng Quan, có bốn gã Chu Kích, có Thác Bạt Ngọc và Bất Ngôn Kỵ.

Đây đều là hàng xóm cả.

Nếu Doanh Chính cảm thấy buồn chán, hoàn toàn có thể đến tìm Lý Thuần Phong và những người khác tán gẫu.

Diệp Thu hoàn toàn không lo những người như Chu Kích sẽ làm gì Doanh Chính.

Dù sao không nói đến thân phận của ông.

Chỉ riêng Vương Tiễn và hàng ngàn âm binh Đại Tần, tuyệt đối có thể trấn áp được Chu Kích và những người khác.

Âm binh không làm bị thương được Diệp Thu, là vì có Quỷ Tỳ.

Nhưng không có nghĩa là, âm binh không làm bị thương được Chu Kích và những người khác.

Âm binh Đại Tần, tuyệt đối có thể trong nháy mắt khiến linh hồn của Chu Kích và những người khác tan biến.

Cho nên Doanh Chính ra ngoài, an toàn của ông không cần phải lo lắng.

Thậm chí, những người đó biết thân phận của ông, e rằng trốn còn không kịp.

"Sau cánh cửa đó, lại nối liền với một thế giới rộng lớn như vậy sao?

Trẫm trước đây còn tưởng, tiên sinh đi từ nơi khác đến thần thụ

Tần Lĩnh, ra là vậy.” Doanh Chính vừa nghe, lập tức có hứng thú.

Ra ngoài đi dạo, còn nhân lúc đêm tối, đi xem thế giới bên ngoài.

“Nếu bệ hạ có hứng thú, hay là nhân lúc này, tôi đưa ngài đến nhân gian xem thử nhé?” Diệp Thu đột nhiên nghĩ ra một chuyện vui.

Doanh Chính muốn đến nhân gian xem thử.

Thực ra anh cũng muốn đi xem.

Mỗi ngày ở trong thế giới dưới lòng đất, thời gian dài quả thực có chút khô khan.

Vừa hay, Hồ Bát Nhất và những người khác tuy đã đi.

Nhưng Mã Đại Đảm vẫn còn đó.

Mấy gã đó đang ở trong Tần Lĩnh, chỉ cần bảo họ chuẩn bị một chiếc xe, nhân lúc đêm tối, Diệp Thu có thể đưa Doanh Chính đi lĩnh hội xã hội hiện đại.

Ban ngày tìm một nơi để trốn, buổi tối lại ra ngoài.

Hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau khi nói ý tưởng của mình với Doanh Chính.

Rõ ràng, Diệp Thu thấy sắc mặt ông có chút kích động.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn đi.” Tử Cơ cũng khao khát thế giới bên ngoài.

Doanh Chính gật đầu: “Ừm, vậy trẫm theo tiên sinh ra ngoài xem thử, làm phiền tiên sinh và phu nhân.” “Không sao, vậy chúng ta đi thôi.” “Nhưng bệ hạ phải thay một bộ quần áo khác.” Chính ca một thân long bào màu đen, mặc ra ngoài tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý.

Là cương thi, trên mặt cũng có chút đáng sợ, bị người khác nhìn thấy tuyệt đối sẽ dọa chết người.

Nhưng không sao, Diệp Thu dùng điện thoại vệ tinh, gọi cho Mã Đại Đảm một cuộc.

Lần trước lúc đi, Mã Đại Đảm đã lưu số của mình cho Diệp Thu.

Nói rằng, có bất kỳ phân phó gì, cứ liên hệ bất cứ lúc nào.

Gọi một cuộc điện thoại, bảo Mã Đại Đảm chuẩn bị sẵn xe và quần áo, còn chuẩn bị một căn phòng tối tăm để ở vào ban ngày.

Thế là, Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương, dẫn theo Doanh Chính xuất phát.

Đi cùng, còn có Vương Tiễn và Doanh Tử Cơ. ...

"Hai ngàn năm rồi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy mặt trăng và các vì sao một lần nữa, ha ha!" Mười tiếng đồng hồ sau.

Trời tối, trong núi Tần Lĩnh, Diệp Thu và Doanh Chính cùng những người khác, đã rời khỏi thế giới mê quật dưới lòng đất.

Cách biệt 2000 năm, lại một lần nữa nhìn thấy mặt trăng và các vì sao, cảm nhận hương thơm của đất trong không khí.

Ba người Doanh Chính tỏ ra kích động.

Diệp Thu cũng vậy, ở trong thế giới dưới lòng đất lâu như vậy, cuối cùng cũng được nhìn thấy bên ngoài.

"Thu gia.

Ặc, ha ha." Ra đón Diệp Thu, là Mã Đại Đảm và lão Tam.

Hai gã này, bây giờ đã khác xưa.

Lần trước mang về nhiều bảo bối như vậy, e rằng đã bán được không ít.

Hai người ăn mặc không giống nông dân.

Ngược lại giống như trọc phú, trên người nhẫn vàng, đồng hồ

vàng, dây chuyền vàng.

Sợ người khác không biết hai người đã phát tài.

Chương 146

"Thu gia, mấy vị này là?" Nhưng đối mặt với Diệp Thu, hai người Mã Đại Đảm không dám có chút cuồng vọng nào.

Đây chính là đại ca của đại ca.

Thuộc về đại ca của đại ca.

Một thân phú quý, trong lòng họ rõ ràng.

Đối với Diệp Thu, phải cung phụng như tổ tông.

"...Một người bạn của tôi, đi thôi." Vương Tiễn và Tử Cơ là quỷ hồn, hai người Mã Đại Đảm không nhìn thấy.

Quỷ hồn nếu muốn ẩn thân, người thường căn bản không nhìn thấy.

Còn về Doanh Chính, họ chỉ biết là Tống tử, nhưng không biết thân phận.

"Đúng rồi Thu gia, Hồ đại ca bảo tôi nói với ngài, anh ấy và Bàn Tử đã khởi hành đến Thải Vân Chi Nam, hai ngày trước gặp phải chuyện phiền phức." Trên xe, Doanh Chính tò mò nhìn trái nhìn phải, sờ chỗ này chỗ kia.

Cái hộp sắt di động này, trước đó Diệp Thu đã nói với ông về ô tô.

Cũng là phiên bản chưa tiến hóa của xe ngựa.

"Quả nhiên thoải mái hơn xe ngựa nhiều." Một chiếc Land Rover kéo dài, để đón Diệp Thu, Mã Đại Đảm đã đặc biệt đi thuê.

Hắn và lão Tam ngồi phía trước, Diệp Thu, Tuyết Lỵ Dương, Doanh Chính và những người khác ngồi trên ghế sofa mềm mại bao quanh phía sau.

Nghe lời của Mã Đại Đảm, Diệp Thu nhíu mày, nói: "Hai người họ gặp chuyện phiền phức?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, theo lý nên đã quay về kinh thành, chuẩn bị đến Mộ Hiến Vương tìm Mục Trần Châu rồi.

Sao có thể gặp chuyện phiền phức.

"Là thế này Thu gia, Hồ đại ca bị người ta theo dõi, đối phương hình như là người Sa Thành, chắc là dân trộm mộ chuyên nghiệp." "Lúc về kinh thành, đã bị tấn công, may mà hai người họ lanh lợi, mới không bị đối phương bắt được." "Gần đây, tôi cũng phát hiện, ở chỗ tôi thường xuyên xuất hiện một số người lạ mặt điều tra tôi, nhưng đều bị tôi giải quyết rồi." "Vốn dĩ nếu ngài không gọi cho tôi, tôi đã chuẩn bị dẫn anh em đến hỗ trợ Hồ đại ca rồi." Mã Đại Đảm là một kẻ tàn nhẫn, phát hiện có người điều tra mình, mà không phải người của quan phương.

Vậy chắc chắn là người trong hắc đạo.

Còn đối phương là ai, hắn đoán có thể là những thế gia trộm mộ ở Sa Thành.

Cho nên rất thẳng tay, phát hiện một người, trực tiếp giải quyết một người.

"Vậy sao." Diệp Thu nghe vậy, không nói gì thêm, biết rằng Hồ Bát Nhất và những người khác chắc đã bị người của Cửu Môn phát hiện.

"Vừa hay, đợi sau khi đưa Chính ca đi dạo một vòng, lúc đó gọi Tú Tú hai người họ, hỏi thăm tình hình." Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm đang bị người của Sa Thành để mắt tới.

Diệp Thu đoán rằng, đó hẳn là đám người Trương gia và Doãn gia đã trốn thoát hôm đó.

Hôm ấy trong mê cung, Diệp Thu truy sát đám người Trương gia và Doãn gia, hấp thu huyết mạch Chu Tước của Doãn Nam Phong.

Anh định luyện ả thành Thi Nô, nhưng lại phát hiện đối phương không thể luyện hóa được.

Đó là một người nhân bản.

Thật kỳ lạ, Diệp Thu cũng không hiểu tại sao đối phương lại là người nhân bản.

Anh đoán rằng, sở dĩ Hồ Bát Nhất và những người khác bị theo dõi, chắc chắn là do đám người Trương gia sau khi trốn thoát đã gặp họ ở một nơi nào đó bên ngoài.

Có lẽ vì thấy Hồ Bát Nhất mang theo nhiều đồ đạc nên đã nảy sinh ý xấu.

"Thu gia, tới nơi rồi." Trên đường đi, anh vừa tán gẫu với Doanh Chính vừa suy nghĩ.

"Bệ hạ, mời." "Ừm." Doanh Chính tò mò xuống xe, nhìn những tòa nhà cao tầng xung quanh, đám đông ồn ào ở xa xa, và những ánh đèn neon nhấp nháy, không khỏi cảm thán: "Thế giới này thay đổi nhanh quá." 2000 năm trước, Hàm Dương là thành phố phồn hoa nhất thế giới.

Nhưng dù vậy, so với huyện thành nơi Mã Đại Đảm đang ở, Hàm Dương vẫn chẳng khác gì một khu ổ chuột.

Có thể thấy, trên gương mặt mỗi người đi đường đều mang theo nụ cười.

"Bệ hạ, thay quần áo trước đã, chúng ta đi dạo một vòng." Mã Đại Đảm dẫn mấy người vào một căn nhà ven đường, bên trong rõ ràng đã được bố trí, tối đen như mực, không có bất kỳ nguồn sáng nào.

Diệp Thu cũng không quan tâm, thứ cương thi sợ nhất là ánh nắng mặt trời, còn các loại ánh đèn này căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Tạm gác lại mọi chuyện trong lòng, Diệp Thu cùng Tuyết Lỵ Dương, Doanh Chính, Tử Cơ, Vương Tiễn và những người khác, dưới sự hướng dẫn của Mã Đại Đảm và Lão Tam, bắt đầu dạo phố.

Đã lâu không cảm nhận cuộc sống hiện đại thế này, Diệp Thu vô cùng hoài niệm.

Trên đường, anh thấy món ăn vặt nào cũng đều thử một lần.

Tiện thể, gặp được món đồ gì hợp ý, anh đều mua rồi cất thẳng vào không gian hệ thống.

Điều đáng tiếc là, nhẫn không gian của Diệp Thu chỉ có thể cho thú cưng hoặc Thi Nô sử dụng, người khác không dùng được.

Nếu không, anh đã tặng cho Doanh Chính một chiếc.

Sau khi chơi ở huyện thành ba ngày, Diệp Thu mua đủ các nhu yếu phẩm sinh hoạt, đồ ăn thức uống và một vài thứ đồ chơi thú vị.

Sau đó, anh đưa Doanh Chính trở về mê cung Tần Lĩnh, đồng thời giới thiệu Lý Thuần Phong và Thượng Quan cho Doanh Chính.

“Bệ hạ, từ biệt tại đây, hữu duyên tương kiến.” “Tiên sinh bảo trọng, nhớ có thời gian rảnh thì quay lại trò chuyện với trẫm.” “Được.” Sau khi cáo biệt Doanh Chính, Diệp Thu rời khỏi lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Nhưng anh không vội chuyển nhà ngay.

Địa cung này ở mê cung Tần Lĩnh, anh chuẩn bị mang nó đi theo.

Hiện tại anh đang thiếu tích phân, chuyển đến nơi ở mới sẽ không có đủ tích phân để xây dựng địa cung, mang theo sẽ đỡ phiền phức

hơn.

Trước khi đi, anh đến từ biệt Thượng Quan và Thác Bạt Ngọc.

Hai người phụ nữ này dường như không nỡ rời xa anh.

Đặc biệt là Thượng Quan, ánh mắt oán trách của nàng khiến Diệp Thu cũng có chút đau đầu.

"Tiên sinh có đại sự phải làm, thiếp thân không dám cản trở, chỉ cần tiên sinh biết, thiếp thân sẽ luôn ở đây chờ tiên sinh trở về." "Được." Anh biết rõ tâm ý của Thượng Quan, nhưng hiện tại anh không muốn vướng bận vào chuyện tình cảm nhi nữ thường tình này.

Thành tiên, mới là mục tiêu theo đuổi duy nhất của Diệp Thu hiện tại.

Sau khi từ biệt, Diệp Thu lại ra ngoài, nhờ Mã Đại Đảm sắp xếp một chỗ ở tạm thời.

Anh cần liên lạc với A Ninh và Hoắc Tú Tú, sau đó tìm hiểu tình hình.

Diệp Thu tạm thời ở trong phòng tổng thống của một khách sạn sang trọng trong huyện thành.

Vốn dĩ anh chỉ định tìm một căn nhà dân cách xa đám đông là được, nhưng Tuyết Lỵ Dương không đồng ý.

Dù sao thì ban ngày Diệp Thu cũng không ra ngoài, nên cũng không có vấn đề gì.

Trong khách sạn, không có ánh nắng mặt trời thì anh cũng không khác gì người bình thường.

Vì vậy ở khách sạn, chỉ cần không ra ngoài ban ngày là được.

Đây là một khách sạn quốc tế cao 39 tầng, bên trong có đủ mọi thứ.

Phòng tổng thống của Diệp Thu nằm ở tầng cao nhất của khách sạn.

Anh gọi điện cho A Ninh và Hoắc Tú Tú, hai người vừa nghe tin anh đã tiến hóa thành công và đang ở khách sạn thì liền phấn khích nói anh chờ vài tiếng.

Chỉ mất bốn tiếng đồng hồ, A Ninh và Tú Tú đã đến nơi.

"Chủ nhân." "Chủ nhân." Mở cửa ra, nhìn thấy hai nàng Thi Nô xinh đẹp như tranh vẽ đang tươi cười đứng bên ngoài, Diệp Thu dịu dàng mỉm cười.

Anh vừa định hỏi một vài chuyện thì đã bị cưỡng ép đưa đi.

Bảy tám tiếng sau, bốn người ngồi ăn cơm cùng nhau, chủ yếu là Diệp Thu ăn, còn ba người phụ nữ thì đút cho anh.

"Tú Tú, A Ninh, hai em có biết về người nhà họ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Sa Thành không?" Người phụ nữ tên Doãn Nam Phong đó chắc chắn không đơn giản.

Diệp Thu rất tò mò, rốt cuộc ả đã dùng phương pháp gì để có thể tạo ra một người nhân bản.

Hoắc Tú Tú chớp mắt, đáng yêu nói: "Chủ nhân đang hỏi về Doãn Nam Phong ạ?" Diệp Thu gật đầu: "Ừm." "Người nhà họ Doãn rất bí ẩn, Doãn Nam Phong với tư cách là người đứng đầu hiện tại của nhà họ Doãn, năng lực của cô ta vô cùng lợi hại.

Ở Sa Thành, thậm chí là cả nước, địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ai có thể lay chuyển được.

Em biết rằng, Doãn Nam Phong và người Trương gia có quan hệ mật thiết, vì bà cố của cô ta, Doãn Tân Nguyệt, là vợ của Phật Gia.

Chủ nhân muốn biết chuyện chi tiết hơn, em phải về điều tra, vì

em không thân với cô ta.” Điều tra thì thôi vậy.

Diệp Thu không có hứng thú đó, anh liền hỏi: “Gần đây Sa Thành có xảy ra chuyện gì lớn không, người nhà họ Doãn và Trương gia không phải là lục đục nội bộ rồi chứ?” “Ể?

Chủ nhân biết sao?” Hoắc Tú Tú chưa kịp phản ứng, A Ninh đã kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì Diệp Thu nói hoàn toàn đúng.

Chương 147

Mấy ngày nay, Cửu Môn đúng là loạn cả lên rồi.

"Khoảng một tháng trước, Doãn Nam Phong từ đâu đó có được một tấm bản đồ kho báu, nghe nói trên đó ghi lại một kho báu với số lượng khổng lồ.

Sau đó Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn đã đích thân ra tay, cùng nhau dẫn người đi trộm mộ.

Nhưng mấy hôm trước, Trương Nhật Sơn dẫn theo vài người Trương gia chật vật trốn về, nghe nói đã chịu thiệt hại lớn trong ngôi mộ đó.

Sau khi Trương Nhật Sơn trở về, lập tức cho tất cả người Trương gia rời khỏi nhà họ Doãn, còn Doãn Nam Phong thì như phát điên, đòi giết Trương Nhật Sơn.

Hai hôm nay Sa Thành loạn lắm." Hoắc Tú Tú kể cho Diệp Thu một vài chuyện liên quan đến Sa Thành, Diệp Thu gật đầu, trong lòng cũng đã nắm được tình hình.

Anh lại hỏi: "Hai em có biết nhà họ Doãn và Trương gia có đang tìm một nhóm người không?" "Đúng vậy, bây giờ cả Sa Thành đều biết, Trương gia và Doãn gia đang tìm một người, một nhân vật được cho là cấp bậc lão tổ của Trương gia, cùng với vài Mạc Kim Giáo Úy.

Hình như tên là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn và Mã Đại Đảm.

Họ tìm mấy Mạc Kim Giáo Úy đó để biết xem, hôm đó trong ngôi mộ lớn, rốt cuộc là ai đã giết nhiều người như vậy." Sự việc đã rõ ràng, Diệp Thu đã hiểu.

Người nhà họ Doãn và Trương gia tìm Hồ Bát Nhất không phải vì

tiền bạc, mà là để moi thông tin về tung tích của anh.

"Chủ nhân, người đáng sợ mà ngài gặp trong ngôi mộ lớn hôm đó, không phải là ngài chứ?" A Ninh cười xấu xa, nếu thật sự là Diệp Thu thì thú vị quá.

"Là tôi." Diệp Thu kể lại chuyện mình đã giết người của Trương gia và Doãn gia trong mê cung cho hai người nghe, cả chuyện Doãn Nam Phong bị hấp thu huyết mạch nhưng lại phát hiện ra đó là người nhân bản.

"Thảo nào, người nhân bản.

Nhưng Doãn Nam Phong rõ ràng vẫn còn sống, vậy chỉ có thể giải thích là, người chủ nhân giết chỉ là một phân thân của cô ta.

Em biết rồi!" Bỗng nhiên, Hoắc Tú Tú dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

"Em biết gì?" Diệp Thu tò mò.

Hoắc Tú Tú nói: "Em biết rồi, bí mật về người nhân bản và phân thân, em biết nó ở đâu rồi." Thấy Diệp Thu tò mò, Hoắc Tú Tú đã tiết lộ một bí mật mà chỉ nhà họ Hoắc, hoặc chỉ có bà nội Hoắc Tiên Cô và cô mới biết.

"Bà nội từng nói với em, trong Trương Gia Cổ Lâu có một loại sức mạnh vô cùng thần kỳ.

Năm đó huyết mạch Trương gia của Phật Gia không thuần chính, ông ấy đã từng vào Trương Gia Cổ Lâu để đổi lấy huyết mạch Kỳ Lân thật sự của Trương gia.

Trong truyền thuyết, Trương Gia Cổ Lâu có người bảo vệ, tất cả đều là những lão quái vật của Trương gia đã sống hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm, vẫn luôn ẩn mình ở đó." Trương Gia Cổ Lâu?

Diệp Thu biết nơi đó, đó là bí mật cốt lõi của cả Trương gia.

Sự nguy hiểm ở đó chắc chắn cao hơn mê cung Tần Lĩnh gấp trăm lần.

Theo tiến độ hiện tại, Hạo Thiên Chân sớm muộn gì cũng sẽ đến Trương Gia Cổ Lâu để khám phá.

Khi đó, Trương Khởi Linh và Bàn Tử đều sẽ bị thương nặng, suýt chết.

Phan Tử cũng đã chết ở đó.

Sau khi trải qua biến cố ở Trương Gia Cổ Lâu, Hạo Thiên Chân đã không còn ngây thơ nữa.

Đó là một nơi đã thay đổi vận mệnh của bộ ba.

"Nói tiếp đi." Diệp Thu tò mò, không ngờ Hoắc Tiên Cô lại biết bí mật của Trương Gia Cổ Lâu.

Hoắc Tú Tú mới nói tiếp: "Trong Trương Gia Cổ Lâu đó, tuy nguy hiểm, nhưng lại là nơi mà vô số người khao khát.

Bởi vì trong truyền thuyết, nơi đó canh giữ bí mật cuối cùng, và trong Trương Gia Cổ Lâu có một năng lực thần kỳ là tạo ra phân thân.

Một người đi vào, hai người giống hệt nhau đi ra.

Em đoán Doãn Nam Phong chắc chắn đã vào Trương Gia Cổ Lâu và có được một phân thân." Hoắc Tú Tú vừa nói xong, Diệp Thu đã bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra là vậy.

Diệp Thu thầm nghĩ: "Trương Gia Cổ Lâu, có lẽ mình cũng sẽ đến đó." Không ngờ Hoắc Tiên Cô lại có thể hiểu rõ chuyện của Trương Gia Cổ Lâu đến vậy.

Xem ra khi còn trẻ, bà ấy chắc đã từng vào đó để trải nghiệm.

Sau khi làm rõ ngọn ngành sự việc, Diệp Thu có chút đồng cảm với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người này bị liên lụy, nên mới bị người của Trương gia và Doãn gia theo dõi.

May mà, hai người họ đã đến Thải Vân Chi Nam.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, người của Trương gia chắc cũng sẽ đến đó, có lẽ họ biết thân phận của tôi rồi." Theo lời Hoắc Tú Tú, sở dĩ Trương Nhật Sơn tìm Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là muốn biết, hôm đó trong mê cung Tần Lĩnh, người sở hữu huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia là ai.

Hắn chắc đã cảm nhận được huyết mạch Kỳ Lân trên người Diệp Thu, nên mới phẫn nộ, tưởng nhầm anh là người Trương gia.

"Nếu người của Trương gia và Doãn gia không từ bỏ việc tìm kiếm, vậy họ chắc sẽ theo dõi Hồ Bát Nhất hai người đến Thải Vân Chi Nam." Diệp Thu suy đoán.

"Cũng phải, lần trước chưa gặp được người có huyết mạch Cùng Kỳ, lần này nếu đi, chắc sẽ mang theo một số nhánh phụ của Trương gia." Trước đó, đám người Trương gia mà Trương Nhật Sơn mang đi đã tổn thất thảm trọng.

Trong thời gian ngắn tự nhiên không có đủ nhân lực để bổ sung.

Vì vậy nếu muốn đi, chỉ có thể tìm các nhánh phụ của Trương gia, những người có huyết mạch Kỳ Lân.

Rốt cuộc chỉ có người có huyết mạch Trương gia mới là cường giả.

Trương Nhật Sơn kiêu ngạo, chắc chắn không coi trọng người

thường, chỉ có người Trương gia, dùng mới thuận tay.

"Tú Tú, ngày mai em và A Ninh về Sa Thành, sau đó tiết lộ tin tức Hồ Bát Nhất đến Thải Vân Chi Nam ra ngoài, đồng thời phải kèm theo một tin tức khác." Diệp Thu suy nghĩ một chút, rồi trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

Lại sắp bày một cái bẫy, gài người khác.

"Vâng, tin tức gì ạ?" "Tung tin ra ngoài, ở Thải Vân Chi Nam, có bí mật về trường sinh và Diệp Thiên Đế." Tin tức này, do Hoắc Tú Tú đi tung ra là hợp lý nhất.

Trước đó, người ở Sa Thành đều cho rằng Hoắc Tú Tú đã nắm giữ bí mật trường sinh.

Và, muốn trường sinh, phải mang theo thần vật, tìm Diệp Thiên Đế, để được ban cho sự trường sinh.

Chuyện này, tất cả những người trên giang hồ ở Sa Thành đều tin chắc không nghi ngờ.

Bởi vì những người trở về đều đã tận mắt chứng kiến.

Hơn nữa, những người của Cửu Môn trốn thoát từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, điên điên khùng khùng, một tháng sau đều chết một cách bí ẩn.

Đó là lời nguyền mà Diệp Thu đã hạ.

Nhưng người của Cửu Môn lại cho rằng, họ đã xúc phạm đến Diệp Thiên Đế.

Nếu không, làm sao có thể tất cả mọi người, trong một đêm đều chết hết.

Anh nói sơ qua kế hoạch cho Hoắc Tú Tú, và bảo cô tuyên truyền ra ngoài rằng, thần vật không chỉ có Xà Mi Đồng Ngư mới được.

Những thiên tài địa bảo kia, ví dụ như thần mộc Côn Luân, Kiến

Mộc, thần mộc Phù Tang, vẫn ngọc các loại thiên tài địa bảo, đều có thể đến trước mặt Diệp Thiên Đế, đổi lấy cơ hội trường sinh.

Gần đây Diệp Thu đã ngẫm lại, phàm là những thứ có thể hấp thu để đổi lấy tích phân, gần như toàn bộ đều là loại thiên tài địa bảo.

Vì vậy hướng tìm kiếm sau này, sẽ tập trung vào những thứ này.

"Vâng thưa chủ nhân." Biết được kế hoạch của Diệp Thu, Hoắc Tú Tú tỏ ra chắc chắn sẽ lừa được đám người Cửu Môn đó đến Thải Vân Chi Nam.

"Chủ nhân, em đi cùng ngài." A Ninh gần đây vẫn luôn rất buồn chán.

Mặc dù hiện tại cô vẫn đang làm việc cho công ty của Cừu Đức Khảo, nhưng Cừu Đức Khảo không giao nhiệm vụ cho cô nữa.

Có lẽ ông ta biết A Ninh đã qua lại với Hoắc Tú Tú, nên không còn tin tưởng cô nữa.

"Em đi giúp Tú Tú trước, sau đó sắp xếp ổn thỏa cho người nhà." Diệp Thu vuốt ve mái tóc của cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Sau đó, Diệp Thu suy nghĩ một chút, rồi lấy ra hai chiếc nhẫn không gian, đưa cho A Ninh và Tú Tú.

Trên nhẫn, đều được nạm kim cương thật, là nhẫn không gian do hệ thống sản xuất, có thể lựa chọn kiểu dáng.

Anh đã chọn kiểu nhẫn kim cương.

"Oa.

Tặng cho em sao?" Khi Diệp Thu tặng nhẫn cho hai người phụ nữ, sự kích động trong mắt họ quả thực khó tả.

Trong xã hội hiện đại, nhẫn là vật định tình.

“Ừm, đây là pháp bảo không gian, ta đã dạy các em cách dùng rồi.” Diệp Thu cười gật đầu, hai nàng Thi Nô đáng yêu quả thực vui chết đi được.

Được Diệp Thu tặng nhẫn, điều đó chứng tỏ địa vị của họ trong lòng anh rất quan trọng.

Chương 148

Mặc dù là Thi Nô, nhưng họ cũng có tình cảm của riêng mình.

Diệp Thu đối xử tốt với họ, khỏi phải nói là cảm động đến mức nào.

"Chủ nhân." "Hai ngày nữa em mới về, bây giờ cũng không vội." "Đúng vậy, để bọn em ở lại với ngài thêm mấy ngày nữa đi." Thế là, Diệp Thu lại bị ba người phụ nữ kéo vào phòng.

Mãi đến tối ngày thứ hai, A Ninh và Hoắc Tú Tú mới như những đóa hoa được tưới tắm, xinh đẹp trở về.

Trước khi đi, Diệp Thu đưa cho A Ninh một ít đồ cổ.

Những thứ này đều lấy được từ mộ của Lưu Du và Uông Tàng Hải.

"Mang những thứ này về, bán đi rồi sắp xếp ổn thỏa cho người nhà, tránh bị Cừu Đức Khảo dùng gia đình để uy hiếp." Diệp Thu biết, A Ninh có một người em trai, hai người em gái.

Từ nhỏ bốn chị em đã lớn lên cùng mẹ.

Bố đã qua đời trong một tai nạn từ khi còn nhỏ.

Vì vậy bao nhiêu năm nay, vì gia đình, cô vẫn luôn làm công việc có độ rủi ro cao này.

"Vâng, cảm ơn chủ nhân." A Ninh mắt hoe hoe, suýt nữa thì khóc.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có Diệp Thu là người đàn ông duy nhất đối xử tốt với cô như vậy.

"Ngoan, đi đi." Diệp Thu không chịu được cảnh phụ nữ khóc, nên vẫy vẫy tay bảo cô đi mau.

Đợi hai người đi rồi, Diệp Thu cũng không trì hoãn, lập tức quay về mê cung Tần Lĩnh trong đêm.

Mã Đại Đảm và Lão Tam, sau khi đưa Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương đến sâu trong Tần Lĩnh.

"Thu gia, tôi chuẩn bị dẫn anh em đến Thải Vân Chi Nam chi viện cho anh Hồ, lần trước ở mê cung Tần Lĩnh anh ấy đã cứu mạng anh em tôi, bây giờ anh ấy bị người ta theo dõi, anh em tôi không thể khoanh tay đứng nhìn." "Đúng vậy, Thu gia, tiếp theo ngài định đi đâu?" Mã Đại Đảm và Lão Tam, những người anh em này, theo kịch bản gốc, thực ra ngoài Mã Đại Đảm ra, những người còn lại đều đã chết trong mê cung.

Nhưng vì có Diệp Thu can thiệp, đám anh em của hắn cũng chỉ có một tên xui xẻo chết.

Còn tên Lý Xuân đó, Mã Đại Đảm chỉ mong hắn chết đi cho rồi.

Tên nhóc đó là một tai họa, nhát gan lại âm hiểm.

Nhưng đối với Diệp Thu, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, đám anh em này, hắn tuyệt đối coi như anh em ruột thịt.

Đều là những người trọng tình trọng nghĩa đáng yêu.

Hồ Bát Nhất gặp nạn, lập tức chuẩn bị đi chi viện.

Diệp Thu vui vẻ, hiếm khi hai tên này lại nghĩa khí như vậy.

"Các cậu đi giúp Hồ Bát Nhất, tôi tán thành, nhưng mộ Hiến Vương ở Thải Vân Chi Nam đó, rắn rết côn trùng rất nhiều, đặc biệt là có chướng khí tồn tại.

Nhớ mang theo nhiều trang bị chuyên nghiệp, đừng sợ tốn tiền, vì tiền tiêu rồi, lúc quan trọng có thể cứu mạng.

Tiếp theo tôi cũng sẽ đến đó, nhưng không đi cùng các cậu, có cơ

hội chúng ta gặp nhau ở Thải Vân Chi Nam.” Nghe lời Diệp Thu, Mã Đại Đảm gật đầu.

Hắn hiểu rõ, Diệp Thu đang chỉ cho hắn cách bảo toàn tính mạng.

Còn về tiền, bây giờ hắn không thiếu.

Trong tay hắn có bao nhiêu đồ tốt chưa bán đi.

“Lời của Thu gia, anh em tôi ghi nhớ rồi.” “Đi đi.” “Thu gia, bảo trọng.” “Ừm.” Cáo biệt hai người, Diệp Thu nắm tay Tuyết Lỵ Dương, quay về địa cung.

“Chúng ta chuẩn bị chuyển nhà thôi!” Ở mê cung Tần Lĩnh lâu như vậy, cuối cùng cũng phải chuyển nhà một lần nữa.

Từ biệt nơi này, Diệp Thu thực sự có chút không nỡ. 【Đinh, có muốn tiêu hao 10000 tích phân, sử dụng Máy Dò Mộ Huyệt Siêu Cấp (dùng một lần) không?】 Trước đây chuyển nhà, Diệp Thu đều theo địa điểm mà hệ thống chọn, chuyển nhà ngẫu nhiên.

Thích đi đâu thì đi đó, không quan tâm.

Nhưng lần này, anh phải chọn địa điểm.

Vì vậy Máy Dò Mộ Huyệt Cao Cấp không đủ dùng, chỉ có thể sử dụng loại cao cấp hơn.

Máy Dò Mộ Huyệt Siêu Cấp: Có thể phát hiện tất cả các vùng đất phong thủy bảo địa trong bán kính 1 vạn km, ký chủ có thể tự mình lựa chọn đến địa điểm đó.

Chức năng này rất mạnh mẽ.

Tất cả các vùng đất phong thủy bảo địa trong bán kính một vạn km, bao gồm tất cả các nơi trong nước, thậm chí còn mở rộng ra cả khu vực Ấn Độ và Tam Giác Vàng ở nước ngoài.

Diệp Thu khởi động máy dò mộ huyệt, tìm vị trí của Thải Vân Chi

Nam, sau đó xem xét.

"Cổ Điền Quốc, mộ Hiến Vương, mộ Điền Vương, hai cái ở cùng một chỗ." Thông qua máy dò mộ huyệt, Diệp Thu nhanh chóng tìm thấy mộ Hiến Vương, vì trên đó có đánh dấu.

Anh không chỉ nhìn thấy mộ Hiến Vương, mà còn nhìn thấy mộ Điền Vương, và ở chỗ mộ Hiến Vương, không chỉ có một ngôi mộ lớn, ít nhất cũng có mười mấy cái.

"Lòng chảo Tarim, quốc gia của Tây Vương Mẫu, Côn Luân Thần Cung, hóa ra ở đây." Tầm mắt chuyển đi, Diệp Thu nhìn thấy quốc gia của Tây Vương Mẫu, có Côn Luân Thần Cung, thậm chí còn có vị trí của Trương Gia Cổ Lâu.

Những nơi này, đều là những vùng đất phong thủy bảo địa hàng đầu.

Nhưng phong thủy tốt nhất, chính là lăng mộ Tần Thủy Hoàng của Chính ca.

Nơi đó hội tụ long mạch An Lạc, là vùng đất phong thủy bảo địa cấp 9 duy nhất.

Mộ của Long Vương, không ai có thể sánh bằng.

"Chuyển nhà!" Xác định mục tiêu là mộ Hiến Vương, Diệp Thu lập tức sử dụng Phù Dời Mộ Huyệt, chọn vị trí là mộ Hiến Vương.

Sau đó, là thời gian chờ đợi quen thuộc, 12 tiếng sau, có thể bắt đầu chuyển nhà.

Còn về vị trí cụ thể sau khi chuyển đến, Diệp Thu không thể kiểm soát được.

"Dưới vòm trời, nam phương mây sắc, đỉnh Tàng Long, núi Bàn Xà, lưu ly thông u, chúng sinh quy tuyền!" (lưu ly) Diệp Thu lẩm bẩm

câu này, mô tả về mộ Hiến Vương.

Trong truyền thuyết, Hiến Vương trải qua ba đời ba kiếp, đã thành công thực hiện được trường sinh.

Cũng không biết thật giả.

Nghe nói, trong mộ Hiến Vương, có cầu Vọng Hương dẫn đến sâu trong địa ngục.

Nhanh chóng, 12 tiếng trôi qua. 【Đinh, mộ huyệt bắt đầu di chuyển.】 Sự bóp méo không gian quen thuộc lại xuất hiện, kèm theo những luồng sáng chói lòa, Diệp Thu đã quen với điều này.

A Đại và Hầu Tử, còn có Thi Miết Vương lão nhị cũng đã quen từ lâu.

Chỉ có Quỳ Ngưu và Tuyết Lỵ Dương, dường như bị chấn động.

Cảnh vật xung quanh biến đổi, Quỳ Ngưu sợ hãi nép vào người Diệp Thu, run rẩy: "Mẹ ơi, dòng sông thời gian sao?" "Chủ nhân." Tuyết Lỵ Dương cũng ôm chặt vai Diệp Thu, có vẻ hơi sợ hãi.

"Đừng sợ, một lát nữa là ổn thôi." Diệp Thu an ủi hai người.

"Chít chít!" Hầu Tử luôn tìm cơ hội để chế nhạo Quỳ Ngưu, vô cùng khinh thường, cười nhạo nó là đồ nhát gan.

"Mu!

Con khỉ chết tiệt, đợi lát nữa ta cho ngươi biết tay." Quỳ Ngưu tiểu bảo bối thì hừ lạnh một tiếng, thân thể to lớn cố gắng rúc vào lòng Diệp Thu, cầu an ủi.

Nó thật sự có chút sợ.

Diệp Thu dở khóc dở cười, tên này không biết thân hình mình to đến mức nào sao.

Nhanh chóng, cảnh vật xung quanh nhanh chóng trở lại bình thường, cuối cùng mọi thứ quy về tĩnh lặng.

Diệp Thu biết, đã đến nơi rồi.

"Đi, ra ngoài xem thử, chúng ta đang ở đâu." Có chút hưng phấn, Diệp Thu đi đến cửa địa cung, mở cánh cửa mộ thất ra xem thử lần này hệ thống đã chuyển anh đến nơi nào.

"Ầm ầm!" Cửa mộ thất mở ra.

Diệp Thu và mọi người bước ra, lại phát hiện xung quanh tối đen như mực.

Nhưng bóng tối không thể cản được tầm nhìn của anh.

Mọi thứ xung quanh, đều được Diệp Thu thu vào mắt.

"Mu, chủ nhân, ở đó có một cây cầu." Đúng lúc này, Quỳ Ngưu bỗng nhiên nhìn thấy trong sương mù dày đặc ở xa xa, lờ mờ xuất hiện một cây cầu vòm vô cùng lớn.

Diệp Thu cũng nhìn thấy.

Chương 149

Đó là một cây cầu vòm rất lớn, hai bên cầu có chín chín tám mươi mốt chiếc đèn lồng màu đỏ máu, nhưng đều không được thắp sáng.

Dưới cầu, dường như có thứ gì đó, vẫn luôn đang chậm rãi ngọ nguậy.

Nhìn xung quanh, vị trí xuất hiện của địa cung Diệp Thu, vừa hay nằm trong một thân núi, giống như được khảm thẳng vào vậy.

Chỉ có cửa mộ mở ra trên thân núi.

"Cũng không tệ, phía trước có sông, có cầu, hơi tối một chút, nhưng không sao, đợi tìm cơ hội dùng Trường Minh Đăng thắp sáng toàn bộ nơi này." "Mu, chủ nhân, con đi xem thử." Quỳ Ngưu tính tình hiếu động, càng thích ở trong nước, nên thấy có sông là muốn đi bơi lội.

Đối với điều này, Diệp Thu không từ chối.

Với thực lực của nó, chắc không có nguy hiểm gì lớn.

"Cẩn thận một chút, những thứ đang ngọ nguậy trên mặt đất phía trước, xem thử là gì trước đã." Dưới cây cầu đó, đầy những bóng đen đang ngọ nguậy.

Chắc là vật sống, không biết là gì.

Quỳ Ngưu nhảy chân sáo đi đến, Hầu Tử và A Đại cũng đi theo.

Diệp Thu không đi về phía đó, dắt tay Tuyết Lỵ Dương đi sang bên cạnh để kiểm tra tình hình xung quanh.

Tu La Đao được nắm chặt trong tay, nếu có nguy hiểm, Diệp Thu tin rằng với sức mạnh hiện tại của mình, tuyệt đối có thể tiêu diệt bất

cứ thứ gì. 【Đinh, có muốn tiêu hao 100 tích phân, đổi lấy Trường Minh Đăng không?】 "Đổi." Vừa đi, Diệp Thu vừa tìm vị trí thích hợp để đặt Trường Minh Đăng.

Có Trường Minh Đăng, môi trường tối đen lập tức được thắp sáng.

Anh đổi thẳng 30 chiếc Trường Minh Đăng, thắp sáng toàn bộ bóng tối.

Nơi này giống như một hang động ngầm khổng lồ không thể tưởng tượng được.

Giữa hang động có một con sông, trên sông có một cây cầu, trên cầu có chín chín tám mươi mốt chiếc đèn lồng màu đỏ có hình dạng kỳ quái.

Sở dĩ kỳ quái, là vì hình dạng của những chiếc đèn lồng màu đỏ đó, giống như đầu người.

Ở phía bên kia cây cầu, là một cánh cửa đồng khổng lồ.

Chỉ là lúc này cánh cửa đồng đó đang đóng chặt.

Diệp Thu nhìn cánh cửa đồng, trong lòng chìm vào suy tư, nơi này có chút kỳ lạ.

"Mu!

Mẹ ơi, thứ quỷ gì thế này, Nhục Nhãn Thái Tuế, Ám Nhãn, là vật đại hung a." Đúng lúc này, bỗng nhiên Diệp Thu nghe thấy tiếng kêu quái dị của Quỳ Ngưu.

Vừa nghe, anh đã thấy lạ.

Nhục Nhãn Thái Tuế là một loại vật rất hung dữ.

Nếu bị Nhục Nhãn Thái Tuế cắn, nó sẽ bám vào người như rêu, hút cạn máu, để nuôi dưỡng bản thể.

Thái Tuế chia làm hai loại, một loại là Minh Nhãn, có thể nhìn thấy, mắt của Thái Tuế mở ra.

Loại Thái Tuế này có thể dùng làm thuốc, thuộc loại đại bổ.

Còn loại còn lại là Ám Nhãn Thái Tuế.

Loại Thái Tuế này, đại diện cho hung tà và quỷ dị, là biểu tượng của tà ác.

"Mu!

Nhiều quá, bản vương đạp chết mấy thứ ghê tởm này." "Chít chít!" "Gầm!" Ám Nhãn Thái Tuế tuy quỷ dị, nhưng chỉ đối với người thường.

Đối với mấy con thú cưng của Diệp Thu, mấy tên này đều là nguyên liệu đại bổ.

Nhanh chóng, Diệp Thu thấy Quỳ Ngưu, Hầu Tử, A Đại ba tên trở về bên cạnh.

Sau đó, "bịch" một tiếng, ba tên trực tiếp ném ra một đống Thái Tuế lớn từ trong không gian.

Đống này cao mấy mét, giống như một ngọn đồi nhỏ.

Số lượng Thái Tuế này quả thực quá nhiều, ba tên còn chưa giết hết.

"Mu, chủ nhân, nướng Thái Tuế, u u u!" Hai ngày trước dắt Quỳ Ngưu đi ăn một bữa thịt nướng, tên nhóc này đã mê mẩn hương vị của thịt nướng, ngon hơn ăn sống nhiều.

Thế là, trong không gian của Diệp Thu, lại có thêm gia vị thịt nướng.

"Được, sống là phải hưởng thụ, hôm nay chúng ta nướng Thái Tuế, ha ha!" Trong hang động khổng lồ này, chỉ có Diệp Thu và thú

cưng, tạm thời không phát hiện thứ gì khác ngoài đám Thái Tuế này.

Diệp Thu cũng không vội ra ngoài khám phá.

Anh nhóm lửa trực tiếp, rồi ăn đồ nướng, đương nhiên ngoài Thái Tuế ra, trong không gian còn có các nguyên liệu khác.

Anh tự nhiên không ăn Thái Tuế, Tuyết Lỵ Dương cũng không ăn, quá ghê tởm.

Vì vậy anh để ba con thú cưng tự nướng ăn.

Diệp Thu thì nướng một con cừu nguyên con, làm thức ăn cho anh và Tuyết Lỵ Dương.

Uống rượu, ăn cừu nướng nguyên con, còn có các loại rau củ quả.

Cuộc sống quả thực quá là mỹ mãn.

"Chủ nhân, há miệng ra.

A!" Tuyết Lỵ Dương xinh đẹp như hoa hầu hạ Diệp Thu, anh muốn tự ăn cũng không được, phải để cô đút.

Ở riêng với Diệp Thu mấy ngày nay, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ nhỏ đến lớn.

Sau này, thời gian vui vẻ chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.

Ba con thú cưng thì nô đùa, thong thả ăn Thái Tuế nướng.

Cả nhà quây quần bên nhau, Diệp Thu bỗng có một cảm giác, đây chính là cuộc sống mà anh hằng mong ước.

"Nếu Na Già và La Thiền cũng ở đây thì tốt rồi." Chỉ là trong nhà, thiếu mất nữ chủ nhân Na Già, còn có La Thiền, A Ninh, Hoắc Tú Tú ba nàng Thi Nô đáng yêu.

"Phụt!" "Gào!!!" Đúng lúc này, bỗng nhiên Diệp Thu và mọi người nghe thấy một âm thanh kỳ dị, dường như là tiếng gầm thấp

của một con quái thú siêu lớn, tiếng gầm làm rung chuyển cả hang động.

Sau đó, Diệp Thu nhìn thấy, từ con sông ngầm khổng lồ ở xa xa, vọt ra một con quái trùng có thân hình dài hơn 70 mét.

Một con côn trùng?

Thân hình lại khổng lồ như vậy.

Diệp Thu ngẩn người, nhìn thấy cái miệng lớn như chậu máu của con côn trùng, và những chiếc răng nanh trong miệng nó.

Không cần nghĩ cũng biết, tên này tuyệt đối khó đối phó.

"Ừm?

Có người ở bên đó." Quái trùng tấn công, Diệp Thu không hề hoảng sợ, vì ba con thú cưng đã phát hiện ra nó.

"Mu!

Con trùng to quá, ăn một phát sét của gia gia trước đi!" Quỳ Ngưu không hề sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn lao lên, trong miệng bắt đầu ngưng tụ tia sét, muốn giật chết con quái trùng.

"Gầm!" A Đại đã tiến hóa lần thứ ba, trong đôi mắt linh động, đầy vẻ lạnh lùng và sát ý.

Bất kỳ thứ gì dám tấn công Diệp Thu, đều là kẻ thù không đội trời chung.

"Chít chít!" Hầu Tử cũng hưng phấn, rút ra chiếc rìu Hoàng Việt, đứng trên người A Đại lao tới.

Ba đánh một.

Diệp Thu hoàn toàn không lo không giết được con trùng đó.

Mặc dù thân hình nó to lớn đáng sợ, nhưng có to đến đâu, liệu có

to bằng thân hình của Chúc Cửu Âm không, sự chú ý của anh, đặt vào bóng người trên cây cầu.

“Hóa ra là vậy, cánh cửa đồng đó không biết đã mở từ lúc nào, người và trùng, chắc là từ trong cánh cửa đồng ra.” “Tuyết Lỵ, em về mộ thất đợi tôi trước.” Diệp Thu tay cầm Tu La Đao, bóng người và quái trùng rõ ràng chuẩn bị tấn công.

Nếu đã vậy, thì đừng trách anh không khách khí.

“Vâng, chủ nhân cẩn thận.” Tuyết Lỵ Dương biết mình ở đây, không những không giúp được gì, lỡ có nguy hiểm, còn làm vướng chân Diệp Thu.

Vì vậy cô ngoan ngoãn quay về địa cung.

Chương 150

Địa cung của Diệp Thu, có hệ thống bảo vệ, không ai có thể mở được.

"Rắc!" "Bốp!" "Ầm!" "Gào!!" Bên kia, ba con thú cưng của Diệp Thu đã đánh nhau với con quái trùng.

Diệp Thu thì cầm Tu La Đao, tốc độ cực nhanh lao lên cầu.

"Chết đi!" Người đứng trên cầu, mặc một bộ trang phục đặc trưng của dân tộc thiểu số, tinh xảo hoa lệ.

Là một người đàn ông trung niên, Diệp Thu phát hiện hắn giống như một người sống.

Chỉ là, trên người mang theo một luồng tử khí.

"Trường Sinh Thể!" Điều kinh ngạc là, Diệp Thu cảm nhận được, người đàn ông trung niên này đã tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

"Hừ, kẻ ngoại lai, đáng chết!" Đối mặt với Diệp Thu, người đàn ông trung niên không hề hoảng loạn, trong tay có một cây quyền trượng có gắn đầu lâu, chắc là vũ khí của hắn.

Diệp Thu chém thẳng một đao tới, người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, vung quyền trượng phản kích.

"Bốp!" Sau một đòn, Diệp Thu phát hiện sức mạnh của hắn ngang ngửa với mình.

"Thú vị đây." "Hửm?" Diệp Thu có chút kinh ngạc, người đàn ông này không chỉ đã tiến hóa đến giai đoạn Trường Sinh Thể, sức mạnh còn ngang ngửa với anh.

Phải biết rằng, Diệp Thu hiện tại có huyết mạch Kỳ Lân, huyết

mạch Chu Tước và cả huyết mạch Quỷ tộc tăng cường.

Trường Sinh Thể của hắn, tuyệt đối không bằng Diệp Thu. 【Đinh, phát hiện huyết mạch đặc thù *2.】 Hửm?

Diệp Thu ngẩn người, nhưng lập tức trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Huyết mạch đặc thù. 2 loại.

Nói cách khác, trên người người đàn ông trước mặt này, có hai loại huyết mạch đặc thù.

"Đang sầu không có tích phân đây, lại có người dâng đến tận cửa, nếu đã vậy, thì chết đi." Diệp Thu lúc này, đang sầu vì không biết kiếm tích phân ở đâu.

Không ngờ người đầu tiên gặp được sau khi chuyển nhà, lại có huyết mạch đặc thù. 【Đinh, phát hiện Trùng Vương Tinh Phách.】 Nhưng niềm vui lớn hơn, lại ở phía sau.

Hệ thống lại một lần nữa thông báo, Trùng Vương Tinh Phách cần thiết để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, cũng ở đây.

Không cần nghĩ, chắc chắn là ở trên người con quái trùng khổng lồ đó.

"Hôm nay, quả là song hỷ lâm môn." Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai loại huyết mạch đặc thù, sau khi hấp thu sẽ được bốn mươi vạn tích phân.

Trùng Vương Tinh Phách kia, chắc cũng có năm mươi vạn tích phân.

Tổng cộng chín mươi vạn tích phân, dâng đến tận cửa.

Nếu không nhận, thì quả là có lỗi với hai vị.

Thế là, ánh mắt Diệp Thu nhìn người đàn ông trung niên trước

mặt, tràn đầy tham lam và điên cuồng.

Giết hắn!

Đó là việc duy nhất Diệp Thu cần làm bây giờ.

Bởi vì tên này, là bốn mươi vạn di động.

Bên kia còn có một năm mươi vạn, đoán chừng cũng không chạy thoát được.

Dù sao ba con thú cưng của anh, cũng không phải dạng vừa.

"Chết đi!" Tu La Đao trong tay Diệp Thu múa ra một đường đao hoa, thần sắc ngưng tụ, tốc độ cực nhanh lại một lần nữa áp sát, quyết tâm chém chết người đàn ông.

"Kẻ ngoại lai ngu xuẩn, chết đi!" Sắc mặt người đàn ông trung niên âm trầm đáng sợ, trong đôi mắt không mang bất kỳ màu sắc tình cảm nào.

Quyền trượng là vũ khí của hắn.

"Bốp!" Hai người lập tức đánh nhau.

Lần này, Diệp Thu càng lúc càng tò mò, rốt cuộc hai loại huyết mạch đặc thù trên người người đàn ông là gì.

Rốt cuộc tại sao hắn lại tiến hóa thành Trường Sinh Thể.

"Ngươi... ngươi cũng đã tiến hóa thành Trường Sinh Thể?

Không thể nào, tại sao trên người ngươi lại có những huyết mạch đặc thù khác nhau?" Quả nhiên, sau khi chiến đấu với Diệp Thu, người đàn ông đó vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì, hắn cảm nhận được luồng khí tức tương đồng với mình trên người Diệp Thu.

Cùng là Trường Sinh Thể.

Nhưng, sức mạnh huyết mạch trên người Diệp Thu, có thể ẩn ẩn áp chế hắn.

Huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch Chu Tước, đều là sức mạnh huyết mạch chí dương chí cương, trời sinh khắc chế tất cả những thứ âm u bẩn thỉu.

Có thể áp chế hắn, vậy chứng tỏ, sức mạnh huyết mạch trên người người đàn ông, thuộc loại âm u.

"Những câu hỏi đó, để dành mà đi hỏi Diêm Vương đi." Diệp Thu mặt không biểu cảm, thần sắc lạnh lùng.

Tu La Đao trong tay, không chút lưu tình, nhất thời đánh cho người đàn ông trung niên vô cùng bị động.

"Kẻ ngoại lai, bản vương thừa nhận ngươi mạnh, nhưng..." Dường như bị Diệp Thu ép đến đường cùng, người đàn ông trung niên nhân lúc lại va chạm một lần nữa, nhanh chóng bay ngược ra sau, tránh xa Diệp Thu.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thần sắc mang theo sát ý nói: "Xông vào nơi nghỉ ngơi của bản vương, ngươi đáng chết." "Đằng Tế!" Người đàn ông trung niên lẩm bẩm một thứ ngôn ngữ kỳ lạ, dường như là ngôn ngữ của dân tộc thiểu số, Diệp Thu nghe không hiểu.

Trong sát na, từ trong cơ thể hắn, dưới lớp trang phục rộng thùng thình, bay ra vô số côn trùng dày đặc.

Những con côn trùng này rất nhỏ, nhưng số lượng cực lớn, sau khi xuất hiện, tạo thành một mảng bóng đen, bao vây người đàn ông ở giữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng ghê tởm xuất hiện trước mắt Diệp Thu.

Vô số côn trùng đang bay lượn, toàn bộ đều từ miệng người đàn

ông, chui vào cơ thể hắn.

Và, cùng với việc những con côn trùng này chui vào, khí thế của người đàn ông đang tăng lên, hắn đang mạnh lên.

Trong nháy mắt, Diệp Thu có thể cảm nhận, khí thế của người đàn ông đã mạnh hơn trước gấp đôi.

"Ta còn tưởng ngươi lợi hại thế nào, hóa ra là vậy?" Bí pháp ghê tởm như vậy, ăn nhiều côn trùng như vậy, Diệp Thu còn tưởng hắn sẽ phát động chiêu thức khủng bố gì.

Hóa ra, chỉ tăng cường được gấp đôi.

"Ngươi có bí pháp, chẳng lẽ ta không có sao?" "Kỳ Lân Hộ Hữu!" Bí pháp của đối phương, rõ ràng không bằng của anh và La Thiền.

Huyết tế La Sát tộc của La Thiền, có hiệu quả giống như kỹ năng Kỳ Lân Hộ Hữu của anh, đều là tạm thời tăng khoảng 2.5 lần toàn thuộc tính chiến đấu, và thời gian cũng tương đương nhau.

Nhưng người đàn ông trước mắt, chỉ tăng được hơn một lần toàn thuộc tính, chưa đến 2 lần.

Diệp Thu lập tức khởi động Kỳ Lân Hộ Hữu.

Toàn thân thuộc tính lập tức vượt quá 5000 điểm.

Tăng phúc 2.5 lần toàn thuộc tính, còn có kỹ năng bị động Chu Tước Niết Bàn, căn bản không sợ.

"Giết!" Đao khí tung hoành, đao khí như thực chất, mang theo hàn quang lạnh thấu xương, lập tức xuất hiện trước mặt người đàn ông trung niên.

"Cái gì?" Người đàn ông trung niên vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị đao khí làm bị thương, trên vai hắn xuất hiện một vết đao sâu thấy cả xương.

Trong nháy mắt, lòng người đàn ông kinh hãi.

Vừa rồi, hắn đã dùng bí pháp, tăng hơn gấp đôi sức chiến đấu, đáng lẽ phải có thể tùy ý giết chết kẻ ngoại lai này.

Nhưng không ngờ, kẻ ngoại lai này lại khủng bố đến vậy.

Sức chiến đấu của hắn, còn khủng bố hơn cả hắn sau khi tăng cường rất nhiều.

"Người này... rốt cuộc là ai?" Người đàn ông trong lòng chấn kinh.

Nhưng Diệp Thu không cho hắn cơ hội suy nghĩ.

Chương 151

Một đao làm hắn bị thương, Diệp Thu tìm đúng cơ hội, lại một đao chém ra, nhắm thẳng vào đầu người đàn ông.

Đối mặt với một đao mạnh mẽ, tốc độ của Diệp Thu, nhanh đến mức hắn cảm thấy có chút mơ hồ, cơ thể cũng phản ứng chậm đi một chút.

Hắn biết, tốc độ của mình, không bằng Diệp Thu.

"Chết tiệt!" Người đàn ông muốn né tránh, nhưng cơ thể lại chậm mất nửa nhịp.

Cuối cùng, hắn dùng hết sức để né được chỗ hiểm, nhưng một đao của Diệp Thu, đã chém đứt một cánh tay của hắn.

"Phập!" "A!" Nỗi đau mất tay, khiến người đàn ông đau đớn gào thét, đồng thời đối với Diệp Thu, thì vô cùng kinh hãi.

Kẻ ngoại lai trước mặt quá tà môn, hắn không phải là đối thủ.

Nếu cứ đánh tiếp, có thể sẽ bị đối phương chém chết.

"Rút!

Hôm nay bản vương đã lỗ mãng, đợi ta trở về tu dưỡng tốt, sẽ đến giết ngươi." Khoảnh khắc tiếp theo, người đàn ông bỗng nhiên nhặt cánh tay bị đứt trên mặt đất, sau đó bộc phát ra tốc độ lớn nhất toàn thân, chạy thẳng vào trong cánh cửa đồng.

"Chạy à?" Bốn mươi vạn di động, mà lại chạy?

Diệp Thu đương nhiên không đồng ý, lập tức đuổi theo.

Ầm!

Người đàn ông trung niên mặc đạo bào thoáng vẻ kinh hoảng trong

mắt, vì tốc độ hiện tại của gã không bằng Diệp Thu.

Mặc dù lúc này đã gần cánh cửa Thanh Đồng Môn, nhưng muốn vào trong lại không dễ dàng như vậy.

Diệp Thu tuyệt đối sẽ không để gã bước vào trong cánh cửa Thanh Đồng Môn.

Đây là bốn trăm nghìn tích phân di động, sao có thể để chạy thoát được.

"Chết tiệt, người ngoài, cút ngay!" Thấy Tu La Đao trong tay Diệp Thu lại sắp bổ xuống người mình, gã đàn ông trung niên nhìn cánh cửa Thanh Đồng Môn ngay trước mắt, ánh mắt lộ ra một vẻ tàn nhẫn và quyết đoán.

Trong lúc vội vã, gã đã chịu thiệt thòi lớn trong tay tên người ngoài này.

Nếu bị một đao chém trúng yếu hại, gã có thể sẽ chết.

Vì vậy, trong lúc vội vàng, để bảo toàn mạng sống, gã đàn ông trung niên chỉ có thể dùng cây quyền trượng bằng chất liệu đặc biệt trong tay, đâm thẳng tới Diệp Thu từ một góc độ hiểm hóc.

Một đòn nhắm thẳng vào yếu hại của Diệp Thu.

Nếu không né tránh, cây quyền trượng có thể khiến anh bị trọng thương.

Nếu né tránh, gã đàn ông trung niên sẽ thuận lợi tẩu thoát.

Sau khi đâm quyền trượng ra, gã đàn ông trung niên không thèm liếc nhìn lấy một cái, trực tiếp chạy nhanh hơn vào trong cửa Thanh Đồng Môn.

"Thật có khí phách." Cây quyền trượng kia dường như là một món bảo bối lợi hại, Diệp Thu không muốn bị thương.

Vì vậy, anh chỉ đành bất đắc dĩ xoay người, né tránh cây quyền trượng.

Thế nhưng, chỉ một thoáng trì hoãn, gã kia đã tiến vào trong cửa Thanh Đồng Môn.

Và ngay lập tức.

Rầm một tiếng.

Cánh cửa Thanh Đồng Môn khổng lồ gần như đóng sầm lại trong nháy mắt.

Gã đàn ông biến mất không còn tăm hơi.

"Tức chết đi được." Diệp Thu đứng trước cửa Thanh Đồng Môn, phát hiện cánh cửa khổng lồ này căn bản không thể mở ra.

Cơ quan ở bên trong, còn anh thì ở bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Người này là ai nhỉ?

Chẳng lẽ là Hiến Vương?" "Nếu là gã, thì lão già đó cũng tàn nhẫn quá rồi." Nếu người đàn ông đó là Hiến Vương, Diệp Thu cảm thấy người hàng xóm mới này đúng là một kẻ độc ác.

Vừa mới đến, đối phương đã phát hiện ra anh.

Không nói một lời, trực tiếp muốn giết anh luôn.

Đủ bá đạo.

Đủ tàn nhẫn.

Nếu không phải Diệp Thu còn tàn nhẫn hơn gã, e rằng anh đã chết rồi.

"May mà mình đã tiến hóa Trường Sinh Thể và hai loại huyết mạch rồi mới đến mộ Hiến Vương, nếu không hôm nay có lẽ đã bỏ

mạng ở đây.” Trong truyền thuyết, Hiến Vương kia đã trải qua ba đời ba kiếp, thành công thực hiện được trường sinh.

Diệp Thu nghĩ, không chỉ tiến hóa Trường Sinh Thể, trên người anh còn có hai loại huyết mạch đặc thù.

Nhưng anh cũng không chắc người đó có phải là Hiến Vương hay không.

Cũng có khả năng là Điền Vương.

Trước đó, anh có thấy mộ Điền Vương và mộ Hiến Vương đều ở đây.

Vị trí chuyển nhà của hệ thống là ngẫu nhiên.

Lần này chuyển nhà vào mộ nào, anh cũng không rõ.

“Gào!” Đang suy nghĩ, bỗng nhiên dưới cây cầu đằng xa, ba con thú cưng của Diệp Thu đã thành công đánh cho con quái trùng kia không còn sức phản kháng.

Con quái trùng này là một loài nằm giữa động vật không xương sống và có xương sống, trên người nó có một lớp vỏ bao bọc tựa như thép tấm, vô cùng trơn láng và cứng rắn.

Đó là một loại vảy dùng để chống lại sát thương.

Nhưng dưới lực cắn kinh người của A Đại, lớp giáp trên người con quái trùng đã bị xé toạc.

Là quân chủ lực trong trận chiến với quái trùng, A Đại dùng thân hình to lớn quấn chặt và xé cắn.

Còn hai tên nhóc con khỉ và Quỳ Ngưu thì lại là những kẻ quấy rối đầy âm hiểm.

Con khỉ chọn đúng thời cơ, nhảy lên đầu con quái trùng, dùng cây búa hoàng việt khổng lồ trong tay bổ vào đầu nó.

Còn Quỳ Ngưu thì luôn tìm cơ hội phóng ra tia sét.

Thỉnh thoảng lại điện cho con quái trùng toàn thân tê liệt.

Nó tức điên lên.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Con quái trùng gầm lên giận dữ, dùng hàm răng sắc nhọn định cắn chết con khỉ và Quỳ Ngưu phiền phức.

Nhưng A Đại vẫn luôn quấn chặt lấy nó.

Nếu không phải thân hình A Đại nhỏ hơn nó gần một nửa, thì chẳng cần đến con khỉ và Quỳ Ngưu ra tay, nó đã có thể giết chết con quái trùng rồi.

Lực chiến đấu của con quái trùng này còn kinh khủng hơn Chúc Cửu Âm rất nhiều.

"Trong Trùng Cốc Vân Nam, không chỉ Tống tử mạnh mẽ, mà chất lượng của quái vật cũng không phải thứ mà Tần Lĩnh Thần Thụ có thể so sánh được." Ban đầu, Diệp Thu đã cho rằng Chúc Cửu Âm đủ mạnh rồi.

Bởi vì thân hình của gã đó dài đến cả trăm mét.

Nhưng Diệp Thu đảm bảo, nếu Chúc Cửu Âm gặp phải con quái trùng này, chắc chắn sẽ bị giết chết.

Bởi vì cơ thể con quái trùng quá linh hoạt, miệng nó có thể liên tục phun ra một loại chất lỏng có tính ăn mòn cực mạnh.

Chúc Cửu Âm phun một lần axit mạnh là phải nghỉ ngơi.

Còn con này thì cứ như thể axit mạnh không cần tiền, phun khắp nơi.

Diệp Thu không định lên đó.

Cứ để ba con thú cưng chơi đùa đi.

Ba tên này đều rất ranh ma, lúc nào cũng chú ý đến axit mạnh trong miệng con quái trùng, tuyệt đối không muốn bị phun trúng, nếu không sẽ đau chết mất.

"Rắc!" "Phụt!" "Xèo!" Cuối cùng, sau một hồi lâu vật lộn giữa những con quái vật khổng lồ, dưới sự hợp sức của ba con thú cưng, cuối cùng A Đại đã cắn đứt đầu con quái trùng.

Cái đầu côn trùng to hơn cả một căn phòng, "phịch" một tiếng rơi xuống mặt đất, làm tung lên từng đợt bụi mù.

Chương 152

“Gừ!” “Chít chít!” “Moo!

Con trùng lớn này khó giết thật, hừ, cuối cùng chẳng phải cũng bị ta giết rồi sao, ha ha.” Ba tên nhóc con phấn khích gào thét.

Một con quái thú mạnh như vậy đã bị chúng trực tiếp giết chết.

“Lợi hại.” Diệp Thu gật đầu, ba tên này phối hợp rất ra dáng.

“Moo, chủ nhân, mau khen con đi, con có lợi hại không?” Quỳ Ngưu nhảy đến bên cạnh Diệp Thu, thân mật dùng cái đầu bò to lớn dụi vào người anh, đôi mắt to của nó như một đứa trẻ, đầy vẻ đắc ý.

“Làm tốt lắm.” Diệp Thu vỗ vỗ đầu Quỳ Ngưu, bây giờ Quỳ Ngưu vẫn còn là một đứa trẻ.

Sự tiến hóa của hung thú thượng cổ, Diệp Thu không thể can thiệp được.

Chỉ có thể dựa vào việc nó từ từ tăng trưởng thực lực.

Dù có tốn tích phân cũng không thể giúp nó tiến hóa được.

Đợi Quỳ Ngưu trưởng thành hoàn toàn, e rằng ít nhất cũng phải mất cả ngàn năm sau.

Đến lúc đó, lực chiến đấu của nó, tuyệt đối không phải A Đại và con khỉ có thể so sánh được.

Trừ phi, A Đại và con khỉ có thể tiến hóa đến thể Cứu Cực.

Có lẽ mới có thể mạnh như Quỳ Ngưu.

Con khỉ cũng toe toét miệng trước mặt Diệp Thu, thân mật đòi khen thưởng.

Còn về A Đại, vì thân hình quá lớn, nó cuộn tròn nằm bên cạnh Diệp Thu, lè lưỡi rắn ra nhấp nháy.

"Được rồi, khỉ, lát nữa đi lấy tinh phách trùng vương kia cho ta.

Mẹ kiếp?

Con trùng đâu rồi?" Diệp Thu vừa định bảo con khỉ đi lấy tinh phách trùng vương từ trong đầu con trùng ra.

Vừa rồi cái đầu trùng khổng lồ rơi xuống đất, làm bùng lên một trận bụi mù dày đặc, che khuất tầm nhìn của Diệp Thu.

Đợi đến khi bụi mù tan đi, anh muốn thổ huyết luôn.

Bởi vì, thi thể của con quái trùng đã biến mất tăm.

Nếu không phải trên mặt đất còn sót lại chất nhầy ghê tởm từ cơ thể con quái trùng, anh còn tưởng rằng tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

"Chuyện gì thế này?

Con trùng đâu?" Diệp Thu ngơ ngác.

"Moo?

Không thể nào, bảo bảo vừa mới đánh nhau với ma quỷ à?" "Chít chít?" "Gừ?" Ba con thú cưng nhìn con quái trùng biến mất, cũng đều ngơ ngác.

Diệp Thu nghi ngờ mình hoa mắt, không nhìn rõ, dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa, một cọng lông cũng không có.

"…" Anh hoang mang rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì, thi thể của con trùng đó đi đâu rồi?

"Moo!

Chủ nhân, gặp ma rồi." Quỳ Ngưu trợn tròn mắt bò, nhảy đến nơi

đầu con quái trùng vừa rơi xuống.

Mặt đất ở đó bị đập thành một cái hố lớn.

Nhưng rất nhanh, Quỳ Ngưu dường như đã phát hiện ra tung tích, kinh ngạc kêu lên: "Moo moo moo!

Chủ nhân mau nhìn, thi thể con trùng trôi theo dòng sông trốn thoát rồi!" Thi thể trốn thoát?

Con trùng đã chết rồi, sao thi thể có thể trốn thoát được?

Quá kỳ dị.

Diệp Thu đến gần, sau đó nhìn vào vết tích trên mặt đất.

Bên cạnh vị trí ban đầu của thi thể con quái trùng, rõ ràng có một vệt do chất nhầy kéo lê tạo thành, hướng về phía con sông ngầm rộng lớn bên cạnh.

Tại nơi đầu con quái trùng rơi xuống, cũng có một vết tích tương tự.

Phân tích xong, Diệp Thu đưa ra một kết luận khiến anh kinh ngạc.

"Con trùng đó có thân thể bất tử?

Dù đầu bị cắn đứt, nó cũng không chết, sẽ nối lại cơ thể trong thời gian cực ngắn và lập tức sống lại?" Chỉ có khả năng này.

Bởi vì những khả năng khác căn bản không thể giải thích được tung tích của con trùng.

"Bất tử trùng, bất tử trùng." Diệp Thu lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên, anh nghĩ ra.

"Hoắc thị bất tử trùng!" Thảo nào.

Hoắc thị bất tử trùng, nghe nói là một con boss cuối cùng được Hiến Vương nuôi trong mộ.

Một loại côn trùng vô cùng cổ xưa, cấu tạo cơ thể của nó rất đặc biệt, nằm giữa động vật có xương sống và không xương sống.

Trong mộ Hiến Vương, có một con sông, Hoắc thị bất tử trùng thường sống trong con sông đó.

Đặc điểm lớn nhất của con trùng này, chính là sở hữu thân thể bất tử.

Dù toàn thân bị chém nát bét, chỉ cần có một tế bào còn sống sót, nó cũng sẽ tự động hồi sinh.

Chỉ cần tiến vào trong nước sông, nó sẽ lập tức hồi phục.

Có thể nói là một con gián thực sự đánh không chết.

Trừ phi, có một loại sinh vật mạnh mẽ nào đó, trực tiếp ăn nó vào bụng, dùng axit dạ dày từ từ hòa tan từng tế bào trong cơ thể nó, mới có thể giết chết hoàn toàn.

Thứ này thật sự khó đối phó.

Diệp Thu không ngờ, vừa mới chuyển nhà đã gặp phải con boss cuối cùng trong mộ Hiến Vương.

Không cần phải nói, người đàn ông trung niên vừa rồi, chắc chắn là Hiến Vương, lão già âm hiểm kia.

Lão già đó, có lẽ đã nghe thấy động tĩnh bên chỗ Diệp Thu chuyển nhà, sau đó thấy A Đại, nên đã triệu hồi Hoắc thị bất tử trùng, định giết chết anh.

"Ai.

Chín mươi vạn của tôi!" Diệp Thu cảm thấy mình đã tổn thất rất nhiều tích phân.

Lão già Hiến Vương không giết được, để gã chạy thoát, nhưng may mắn là thu được một cây quyền trượng thần kỳ.

Thứ này có thể được Hiến Vương luôn mang theo bên mình, có thể thấy là một bảo vật.

Con trùng cũng không giết được.

Vốn là song hỷ lâm môn, kết quả lại là một trận vui mừng hụt.

Một tích phân cũng không kiếm được.

"Xui xẻo, về nhà nghỉ ngơi thôi, đợi dưỡng sức xong, hai ngày nữa, chúng ta đi phá tung cánh cửa Thanh Đồng Môn kia, tìm lão già đó tính sổ." Diệp Thu không mở được cánh cửa Thanh Đồng Môn kia, nhưng không vội.

Bởi vì Diệp Thu biết, cánh cửa Thanh Đồng Môn đó, hẳn là lối vào của mộ Hiến Vương.

Địa cung của anh, ở ngay cửa mộ Hiến Vương, cách một con sông nhìn nhau.

Diệp Thu không sợ gã chạy mất.

Dù sao thì bây giờ mọi người là hàng xóm đối diện, chỉ cần anh tìm được cách mở cánh cửa Thanh Đồng Môn, thì Hiến Vương lão già đó, tuyệt đối phải chết.

Chỉ là chuyện sớm một ngày, muộn một ngày mà thôi.

"Chủ nhân, anh không sao chứ?

Người đó đã bị giết chưa?" Bảo Tuyết Lỵ Dương mở cửa địa cung, Diệp Thu và đám thú cưng tiến vào bên trong.

Ầm ầm một tiếng.

Cửa địa cung đóng lại.

Chương 153

Tuyết Lỵ Dương quan tâm nhìn Diệp Thu, sợ anh bị thương.

“Không sao.” Diệp Thu kể lại đơn giản chuyện vừa rồi.

Tuyết Lỵ Dương rõ ràng cũng bị chấn kinh: “Có loại quái trùng như vậy sao?

Đánh không chết, vậy phải làm sao?” Muốn lấy được tinh phách trùng vương, bắt buộc phải giết chết con Hoắc thị bất tử trùng đó.

Nhưng con trùng căn bản đánh không chết.

Thật khó giải quyết.

Nó không chết, Diệp Thu không lấy được thứ đó.

“Cách thì lúc nào cũng có.” Diệp Thu nằm trên ghế, suy nghĩ xem nên làm thế nào để giết chết Hiến Vương, lão già âm hiểm kia. ...Cùng lúc đó, ở đối diện với Diệp Thu, trong mộ Hiến Vương phía sau cửa Thanh Đồng Môn.

Người đàn ông trung niên bị Diệp Thu chặt đứt một cánh tay, chính là Hiến Vương.

Gã hoảng hốt chạy trốn vào trong cửa Thanh Đồng Môn, ánh mắt lộ ra sát ý nồng đậm.

“Tên khốn kiếp, bản vương tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.” Cũng là trùng hợp.

Hôm nay Hiến Vương buồn chán, muốn ra ngoài xem phong cảnh, tiện thể kiểm tra xem các loại cơ quan trong địa cung có còn hoạt động tốt không.

Nhưng vừa mới ra khỏi cửa Thanh Đồng Môn, đã nghe thấy tiếng

động bên ngoài.

Thế là, Hiến Vương mở cửa Thanh Đồng Môn, ra ngoài xem, suýt nữa tức chết.

Con Ám Nhãn Thái Tuế gã nuôi ở cửa để phòng trộm mộ, đã bị Diệp Thu và đám thú cưng coi như thịt nướng ăn mất.

Diệp Thu đột nhiên xuất hiện ở đây, khiến gã chấn kinh.

Là vua của Cổ Điền quốc, nơi ngọa tháp sao có thể dung người khác xâm nhập.

Cửa địa cung, lại có người ngoài.

Tuyệt đối không thể dung thứ.

Thấy con mãng xà khổng lồ, còn có Quỳ Ngưu và con khỉ bên cạnh Diệp Thu, Hiến Vương biết mình có thể không phải là đối thủ.

Thế là gã gọi con Hoắc thị bất tử trùng đang ngủ say dưới đáy sông lên, định giết chết cả Diệp Thu và đám thú cưng của anh.

Nhưng rõ ràng, gã đã đánh giá thấp lực chiến đấu của Diệp Thu.

Kết quả cuối cùng, không những bị chặt đứt một cánh tay, mà còn tức hơn là cây quyền trượng cũng bị mất.

Cây quyền trượng đó, là thần khí chí bảo mà gã yêu thích nhất.

Nó được làm từ dược liệu trong địa ngục.

"Khốn nạn, đợi bản vương hồi phục, sẽ đi giết ngươi, lấy lại quyền trượng." Hiến Vương ánh mắt âm lãnh, quay trở về trong mộ.

Mộ thất được xây dựng cực kỳ xa hoa, nếu Diệp Thu ở đây, nhất định sẽ phải kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì phía sau cửa Thanh Đồng Môn, cũng giống như lăng Tần Thủy Hoàng, là một thế giới thu nhỏ.

Ở đây có quần thể cung điện, có hòn non bộ, có bầu trời sao, có sông ngòi, có hoa cỏ cây cối.

Người không biết mà tiến vào đây, còn tưởng mình đã lạc vào một nơi tiên cảnh nào đó.

“Đại vương?

Ngài sao vậy?” Trước một cung điện khổng lồ, sắc mặt Hiến Vương khó coi, một người toàn thân bao phủ trong hắc bào, thấy gã bị chặt đứt một cánh tay, liền kinh ngạc kêu lên.

“Bị người ta đánh lén.” Người này là Đại Tế Ti của Cổ Điền quốc, cũng là người mà Hiến Vương tin tưởng nhất.

Sau khi Hiến Vương chết năm đó, Đại Tế Ti đã trực tiếp đi theo bồi táng.

Không chỉ Hiến Vương tiến hóa thành Trường Sinh Thể, mà Đại Tế Ti cũng vậy.

Chỉ có điều, trong cơ thể Đại Tế Ti, không có huyết mạch đặc thù.

“Đánh lén?

Kẻ nào dám đánh lén Đại vương?” Cơ thể Đại Tế Ti bị bao phủ trong hắc bào, đầu cũng bị che kín, toàn thân đều bị côn trùng vây quanh.

Giọng nói của người này không phân biệt được là nam hay nữ.

Đại Tế Ti nghĩ, trong mộ Hiến Vương, còn có người sẽ đánh lén Hiến Vương sao?

“Đừng nhắc nữa, ở cửa địa cung của bản vương, xuất hiện một người bí ẩn, dưới tay có ba con âm thú lợi hại, người bí ẩn đó cũng rất mạnh.” “Bản vương vừa rồi ra ngoài kiểm tra, sơ suất bị đối phương và âm thú đánh lén, nhưng may mắn bản vương chiến lực cao

cường, đã giết ra khỏi vòng vây, nhưng lại bị mất một cánh tay." "Ta phải đến Tam sinh tam thế quan để hồi phục, Đại Tế Ti không cần hoảng sợ." Hiến Vương tuyệt đối sẽ không nói, mình đánh lén không thành, bị người ta chặt đứt cánh tay.

Như vậy rất mất mặt.

Mặc dù cánh tay bị chặt đứt, nhưng không sao, có Tam sinh tam thế quan, Hiến Vương chỉ cần vào đó nằm một đêm, là có thể hồi phục.

"Người lạ bên ngoài địa cung?

Rất mạnh?" Đại Tế Ti rõ ràng rất chấn kinh, theo như lời Hiến Vương nói, người đó và ba con âm thú, e rằng vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Hiến Vương sơ suất cũng bị đánh lén chịu thiệt.

"Kẻ này, dám đánh lén Đại vương, đúng là đáng chết." Giọng của Đại Tế Ti trở nên âm trầm: "Đại vương, ta sẽ triệu tập tộc nhân, đi giết hắn." Là Đại Tế Ti của Cổ Điền quốc, thủ đoạn của người này vô cùng tàn nhẫn và thần kỳ.

Trong mộ Hiến Vương, có không dưới mười vạn đằng dũng.

Những đằng dũng này, đều do Hiến Vương chế tạo năm xưa, dùng để canh giữ mộ.

Đằng dũng đó dùng thủy trệ phong tự nuôi làm nguyên liệu.

Thủy trệ phong ở phương bắc gọi là mã hoàng (đỉa).

Những con thủy trệ phong này có thể khống chế hành động của đằng dũng, một khi kẻ địch phá vỡ thân thể đằng dũng, bên trong sẽ ngay lập tức bắn ra hàng ngàn hàng vạn con thủy trệ phong.

Sau đó, chúng sẽ chui vào cơ thể kẻ địch, hút cạn máu của họ.

Dù kẻ địch có mạnh đến đâu, thân hình có to lớn đến đâu.

Đại Tế Ti cũng tự tin, đủ để khiến đối phương sống không bằng chết.

Bởi vì, không ai có thể đối mặt với mấy trăm vạn, thậm chí là hàng chục triệu con thủy trệ phong mà vẫn có thể dửng dưng được.

"Chuyện này đợi bản vương hồi phục, sẽ bàn bạc kỹ hơn." Hiến Vương đối với Diệp Thu, rất kiêng dè.

Thủy trệ phong có một nhược điểm chí mạng nhất, đó là sợ lửa.

Nếu Diệp Thu có thể dùng lửa, thì dù có bao nhiêu, cũng sẽ bị giết sạch.

Lợi bất cập hại.

"Vâng." Đại Tế Ti gật đầu, sau đó Hiến Vương tiến vào trong đại điện, vào chủ mộ thất.

Bố cục trong mộ thất, giống như Hàm Dương cung thời Tiên Tần, bởi vì Hiến Vương là người của thời đại đó.

Tòa mộ thất địa cung này, được xây dựng phỏng theo lăng Tần Thủy Hoàng.

Năm đó, khi Long vương qua đời, Hiến Vương đã phái người đến Hàm Dương, tìm được bản vẽ thiết kế của lăng Tần Thủy Hoàng.

Thế là, trong đại mộ, ông ta đã xây dựng một bố cục như vậy.

Một vị vua có tham vọng, và có năng lực.

Hoặc là không làm, đã làm là phải làm tốt nhất.

Dù là địa cung sau khi chết.

Cũng phải là tốt nhất trên toàn thế giới.

Bước vào đại điện, ở chính giữa điện, có một cỗ quan quách tỏa ra ánh sáng xanh lam u u.

Tòa quan quách này rất lớn, trên đó điêu khắc một cây cầu, một con sông, một biển hoa.

Đó là Vọng Hương Kiều, Hoàng Tuyền và hoa Bỉ Ngạn.

Tam sinh tam thế quan.

Chương 154

Hiến Vương có thể trường sinh, bí mật lớn nhất.

Dựa vào Tam sinh tam thế quan, ông ta đã sống qua ba kiếp, sau đó đạt được Trường Sinh Thể như hiện tại.

Không chỉ vậy.

Vợ, con, và thuộc hạ của Hiến Vương.

Đều dựa vào cỗ quan tài thần bí này, để thực hiện trường sinh.

"Tên người ngoài chết tiệt, đợi bản vương hồi phục, sẽ đến lấy mạng ngươi." Hiến Vương mặt đầy sát khí, căm hận nằm vào trong quan tài.

Ầm ầm!

Nắp quan tài đóng lại, ánh sáng xanh lam trên quan tài, trong nháy mắt biến thành màu đen kịt, và tỏa ra từng đợt âm khí nồng nặc, lan tỏa khắp cả đại điện.

Bên ngoài, Đại Tế Ti không canh gác ngoài đại điện, sau khi Hiến Vương vào trong, liền quay người rời đi.

Trong địa cung, Hiến Vương tuyệt đối an toàn.

Những kẻ ngoại lai kia dù có mạnh đến đâu, cũng không thể phá được cửa Thanh Đồng Môn, tiến vào trong địa cung.

Đại Tế Ti đi vào nơi sâu nhất của quần thể cung điện, tiến vào một sân viện.

"Đại Tế Ti." Ở cửa sân viện, có những người hầu cương thi canh gác, lập tức quỳ xuống.

Đại Tế Ti ừ một tiếng: "Vương hậu có ở đây không?" Người hầu

đáp: "Vương hậu và công chúa đang ở bên trong." "Công chúa cũng ở đó sao?" Đại Tế Ti gật đầu, rồi tiến vào trong điện.

Trong sân viện có hoa cỏ, thậm chí còn có rất nhiều động vật, như công, gà rừng, uyên ương… Trong điện thì đèn đuốc sáng trưng, vô cùng sáng sủa.

Sau khi tiến vào, những con côn trùng bay lượn trên người Đại Tế Ti toàn bộ biến mất, theo ống tay áo rộng, chui vào trong cơ thể.

Dưới lớp hắc bào rộng, lộ ra một khuôn mặt của một người phụ nữ.

Và khuôn mặt này, đẹp đến nao lòng, vô cùng xinh đẹp.

Chỉ có điều, trên mặt nàng, lại lạnh như băng, khiến người ta cảm giác như đang ở giữa băng giá vạn năm.

Trong điện có tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ.

Chính là Vương hậu và con gái của Hiến Vương.

"Đại Tế Ti đến rồi.

Mau ngồi xuống, ta đã làm một ít bánh ngọt, nếm thử đi." Vương hậu là một phu nhân xinh đẹp, vừa nói, Vương hậu vừa nhìn Đại Tế Ti, mặt mang nụ cười hiền dịu vẫy tay với nàng.

"Vương hậu." Đại Tế Ti vẫn không có biểu cảm gì, nhưng ngữ khí lại trở nên có chút ấm áp.

Đối với thái độ của nàng, Vương hậu đã sớm quen rồi.

"Nào, nếm thử bánh hoa quế ta làm đi, hoa quế trong địa cung năm nay, mọc rất tốt, ta đã cải tiến công thức, mùi vị ngon hơn những năm trước đó." Vương hậu kéo tay Đại Tế Ti, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Trên bàn đặt những chiếc bánh ngọt tinh xảo.

“Hi hi, Mạc Nhĩ tỷ, bánh hoa quế a mẫu làm năm nay, mùi vị rất ngon đó.” Công chúa thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại có khuôn mặt trẻ con và thân hình nóng bỏng, rất thân thiết với Đại Tế Ti.

Trong lòng Vương hậu, Đại Tế Ti cũng như con gái của bà.

Bởi vì năm đó, chính bà đã đích thân từ trong dân chúng, chọn ra cô gái này làm người kế thừa Đại Tế Ti.

Không chỉ Vương hậu, lý do Hiến Vương tin tưởng Đại Tế Ti, cũng là vì trong lòng ông ta coi nàng như con gái ruột.

Thân phận của nàng, ở Cổ Điền quốc vô cùng tôn quý, thậm chí còn ngang hàng với Hiến Vương.

“Đa tạ Vương hậu, mùi vị thật sự rất ngon.” Ăn một miếng bánh hoa quế, vị ngọt thấm vào lòng người, khiến Đại Tế Ti vui vẻ.

Thật ra nàng là một người phụ nữ thích ăn đồ ngọt.

Chỉ có điều, bao nhiêu năm nay để làm tốt vai trò Đại Tế Ti, nàng đã từ bỏ rất nhiều thứ.

Nhưng Vương hậu, rõ ràng là hiểu nàng.

Vương hậu nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ của một người mẹ: “Thích là tốt rồi, ta làm rất nhiều, lát nữa mang một ít về nhé.” “Vâng, đúng rồi Vương hậu, vừa rồi con ra ngoài, phát hiện Đại vương bị người ta đánh lén.” Ăn xong, Đại Tế Ti nói vào chuyện chính.

“Đại vương bị người ta đánh lén?” “Kẻ nào to gan như vậy, dám đánh lén a đa của ta?” Vương hậu và công chúa nghe vậy, đều kinh ngạc.

Chẳng lẽ có người xâm nhập vào địa cung mộ Hiến Vương?

Vậy đối phương phải mạnh đến mức nào?

“Ở bên ngoài địa cung của chúng ta, dường như đã có một vài vị khách không mời mà đến, Đại vương vừa rồi ra ngoài, bị những tên trộm đáng ghét đó đánh lén, bị chặt đứt một cánh tay.” “Nhưng may mà Đại vương lợi hại, đã chạy thoát về đây, bây giờ đã vào trong Tam sinh tam thế quan để hồi phục rồi.” Đại Tế Ti lại kể lại lời của Hiến Vương cho Vương hậu và công chúa nghe một lần nữa.

Cả ba người đều không nghi ngờ, vị Hiến Vương vĩ đại trong lòng họ, đã nói dối.

Đâu phải bị người ta đánh lén.

Là đánh lén người ta không thành, ngược lại bị giết đến mức phải chạy trối chết.

Công chúa vừa nghe, lập tức vô cùng tức giận: “Có lý nào lại như vậy, bản công chúa phải đi giết những kẻ đã đánh lén a đa của ta.” “Công chúa không được, Đại vương đã dặn dò, mọi chuyện đợi ngài hồi phục rồi mới tính.” Đại Tế Ti ngăn cản công chúa.

Là công chúa của Cổ Điền quốc, cổ thuật của nàng, vô cùng lợi hại.

Nhưng nếu đối phương có thể đánh lén Đại vương, vậy chứng tỏ đối phương còn lợi hại hơn, công chúa đi, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

“Mạc Nhĩ nói đúng, Thải Vân đừng gây thêm rắc rối, đợi a đa của con hồi phục, rồi hãy để ngài quyết định.” Vương hậu ngăn cản công chúa Thải Vân.

“Được thôi, hừ, đừng để ta bắt được kẻ dám đánh lén a đa của ta, nếu không, ta nhất định sẽ luyện hắn thành đằng dũng, phong ấn linh hồn hắn vào trong đằng dũng, để hắn đời đời kiếp kiếp, đều sống trong đau khổ.” Thải Vân hừ lạnh một tiếng.

Ba người cũng không lo lắng cho Hiến Vương, bởi vì có Tam sinh

tam thế quan ở đó, dù bị thương nặng đến đâu, chỉ cần nằm vào trong, là có thể hồi phục.

Vì vậy, tiếp theo chỉ cần chờ đợi Hiến Vương hồi phục là được. …Bên kia, trong địa cung của Diệp Thu.

Lúc này Diệp Thu đang dùng điện thoại vệ tinh, nói chuyện với Hoắc Tú Tú.

Mặc dù ở trong núi, tín hiệu không tốt.

Nhưng đứt quãng, vẫn có thể nghe được Hoắc Tú Tú nói.

Trước đó Diệp Thu đã bảo Hoắc Tú Tú về Sa Thành, sau đó tung tin tức, rằng đi đến Vân Nam, Tàng Long Sơn, mộ Hiến Vương, là có thể tìm được Diệp Thiên Đế.

Và chỉ cần mang theo thần vật đến đó, là có thể cầu xin Diệp Thiên Đế ban cho trường sinh.

Thần vật bao gồm nhưng không giới hạn ở Xà mi đồng ngư, Côn luân thần mộc, kiến mộc, phù tang thần mộc… các loại thiên tài địa bảo, cũng có thể dùng làm thần vật.

Đây là một cái bẫy do Diệp Thu giăng ra.

Mục đích là để thu hút người của Cửu Môn và giới hắc đạo ở Sa Thành.

Để có được nhiều thiên tài địa bảo hơn, kiếm được tích phân.

Nếu có thể, Diệp Thu thậm chí còn hy vọng có thể để người của Uông gia cũng đến.

Lần trước ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, giết hết tất cả người của Uông gia.

Diệp Thu hối hận muốn chết.

Nếu biết sớm, đã giữ lại kẻ cầm đầu kia.

Trên người đối phương chắc chắn có Phượng Hoàng huyết mạch.

“Chủ nhân, chuyện bên này em đang làm, nhưng cần một chút thời gian.” Hoắc Tú Tú vừa mới về Sa Thành không lâu.

A Ninh không ở bên cạnh, theo sự phân phó của Diệp Thu, đi bán một số đồ cổ, sau đó sắp xếp ổn thỏa cho gia đình, rồi mới đi tìm Hoắc Tú Tú.

Gần đây Cừu Đức Khảo ngày càng không tin tưởng A Ninh, cô cũng sợ đối phương chó cùng rứt giậu, làm hại gia đình mình.

Vì vậy chuyện này, hiện tại chỉ có một mình Hoắc Tú Tú sắp xếp.

“Ừm, không vội, tôi sẽ ở bên này một thời gian, cứ từ từ làm, cố gắng làm cho những người đó tin là thật, để tất cả đều đến Vân Nam.” “Em biết rồi, chủ nhân.” Hoắc Tú Tú cúp điện thoại, trong lòng đang suy nghĩ xem nên thực hiện kế hoạch này của Diệp Thu như thế nào.

Đúng lúc này, Hoắc Tiên Cô đột nhiên đến sân nhỏ của cô.

“Tú Tú, vừa rồi cháu nói chuyện điện thoại với ai thế, bà thấy cháu cười vui vẻ như vậy, không phải là người trong lòng chứ?” Trước đó Hoắc Tiên Cô, chỉ vì thấy Hoắc Tú Tú đang gọi điện thoại, nên không vào.

Mặc dù không nghe thấy.

Chương 155

Nhưng lại có thể thấy, nụ cười trên mặt cháu gái.

Không cần nghĩ, chắc chắn là đang yêu.

Người thừa kế đời tiếp theo của Hoắc gia yêu đương, là chuyện lớn.

Hoắc Tiên Cô cần phải biết rõ lai lịch của đối phương.

"Bà nội, chuyện của cháu bà đừng can thiệp nữa, cháu thích ai, cưới ai, để cháu tự quyết định được không?" Hiểu rõ tính cách của bà nội, Hoắc Tú Tú vội vàng xin tha.

Bà nội rất độc đoán.

Nếu biết cô yêu đương, tuyệt đối sẽ điều tra đối phương.

Nhưng chủ nhân Diệp Thu, dù bà có làm thế nào cũng tuyệt đối không điều tra ra được.

Hoắc Tú Tú sợ bà nội làm ra chuyện gì, chọc giận chủ nhân, đến lúc đó cô sẽ khó xử.

Vì vậy, chuyện này, phải cứng rắn.

Không thể để bà nội tham gia vào.

"Con nhóc này, bây giờ còn cứng rắn hơn cả bà nội ta, hừ." Hoắc Tiên Cô mặt có chút không vui, nhưng trong lòng lại thấy an lòng.

Nhưng theo bà thấy, đều là thay đổi tốt.

Nếu không phải máu mủ ruột rà, bà còn nghi ngờ cháu gái mình có phải bị người ta đánh tráo rồi không.

Thấy rõ, Hoắc Tú Tú không muốn bà tham gia vào chuyện chung

thân đại sự của mình.

Thôi thì, Hoắc Tiên Cô cũng không quản nữa.

Bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, Hoắc Tú Tú đã lo liệu cho cả Hoắc gia đâu ra đấy, thậm chí công việc kinh doanh còn tốt hơn.

Dường như đã tìm được kênh tiêu thụ, lấy được rất nhiều minh khí (đồ cổ trong mộ).

Công việc của Hoắc gia là buôn bán đồ đổ đấu, làm trung gian cho những người trộm mộ, kiếm tiền hoa hồng.

Những đồ cổ đó của Hoắc Tú Tú, đều do Diệp Thu đưa, có cả của A Ninh, cũng đang giúp bán.

Từ sau khi nghỉ hưu, Hoắc Tiên Cô rảnh rỗi.

Người ta một khi rảnh rỗi, dễ nhớ lại chuyện cũ.

Bây giờ điều bà quan tâm nhất, là con gái của mình.

"Có manh mối về cô Hoa chưa?" Hoắc Linh năm đó theo Ngô Tam Tỉnh và những người khác, vào mộ dưới đáy biển sau đó, vẫn luôn mất tích, không thấy tung tích.

Bao nhiêu năm nay, Hoắc Linh đã trở thành tâm bệnh của Hoắc Tiên Cô.

"Gần đây manh mối đã đứt rồi, nhưng bà nội yên tâm, cháu nhất định sẽ tìm được tung tích của cô." Hoắc Tú Tú cũng vậy, muốn tìm tung tích của Hoắc Linh.

Dù có chết thật.

Cũng phải tìm được hài cốt, mang về, an táng trong lăng viên của Hoắc gia, để lá rụng về cội.

"Ừm." "Chuyện này, nếu quá nguy hiểm, thì đừng làm nữa, bây

giờ cháu đại diện cho cả Hoắc gia." Mặc dù muốn tìm con gái, nhưng Hoắc Tiên Cô càng quan tâm hơn đến sự an nguy của Hoắc Tú Tú.

Bây giờ cô là người lèo lái Hoắc gia.

Tương lai của Hoắc gia đều phải dựa vào cô để chống đỡ.

"Cháu biết chừng mực, bà nội, bà yên tâm đi." Hoắc Tú Tú thầm nghĩ, thực ra, bản lĩnh của mình lớn lắm, còn trường sinh bất lão nữa.

Từ sau khi được Diệp Thu tiến hóa, thuộc tính của Hoắc Tú Tú, đã tăng lên đáng kể, sớm đã vượt qua giới hạn của con người rất nhiều.

Thân thủ của cô tốt, còn có kỹ năng mạnh mẽ.

Huyễn Đồng!

Đó là một kỹ năng cấp độ bug.

Có kỹ năng này, Hoắc Tú Tú sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng loại chuyện này, mãi mãi là bí mật trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai.

Kể cả bà nội Hoắc Tiên Cô.

"Tú Tú nhà ta lớn rồi, ha ha, bà nội tin cháu, cứ mạnh dạn làm đi, dù có làm sai, cũng có bà nội ở phía sau chống lưng, không cần sợ." Hoắc Tiên Cô ha ha cười một tiếng, sau đó rời đi.

Sau khi bà đi, Hoắc Tú Tú suy nghĩ một chút, sau đó gọi Hoắc Phổ đến.

"Hoắc Phổ thúc, chú đi mời tất cả những người đứng đầu giới hắc đạo ở Sa Thành đến đây, tôi có chuyện muốn nói với họ." "Vâng, đại tiểu thư." Hoắc Phổ bây giờ đã trở thành đại quản gia thế hệ mới của Hoắc gia.

Đối với Hoắc Tú Tú trung thành hết mực.

Điều đó là đương nhiên, Hoắc Tú Tú tự nhiên đề bạt ông ta.

Hoắc Phổ ra ngoài mời những người đứng đầu giới hắc đạo ở Sa Thành.

Đêm đó, khuya.

Sa Thành đen kịt, khi mọi người đang bắt đầu buông thả cuồng hoan trong bóng tối, thì trong trang viên của Hoắc gia, trong phòng khách khổng lồ, đã tụ tập tất cả những người đứng đầu giới hắc đạo ở Sa Thành.

"Hoắc đại tiểu thư, không biết cô gọi chúng tôi đến, có chuyện gì?" "Chẳng lẽ đại tiểu thư có mối làm ăn tốt, muốn dẫn dắt chúng tôi cùng làm sao?" "Nếu vậy, thì tốt quá rồi, ha ha." "Thời gian qua, nhờ có đại tiểu thư chiếu cố, công việc kinh doanh của chúng tôi đều không tệ." Những người có thể đến đây, đều là những người có máu mặt trên giang hồ ở Sa Thành.

Từ sau khi những người này từ Tinh Tuyệt Cổ Thành xám xịt trở về.

Mặc dù tổn thất nhân lực.

Nhưng đối với họ, nhân lực căn bản không đáng lo, có tiền là có thể tìm được bất cứ lúc nào.

Hoắc Tú Tú trước đó đã đưa Xà mi đồng ngư cho họ.

Khiến họ xóa bỏ địch ý đối với Hoắc gia.

Mặc dù đi vào sa mạc, không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng không tìm thấy Thiên Đế Mộ trong truyền thuyết.

Nhưng không tìm thấy, người Cửu Môn cũng không tìm thấy.

Mọi người đều như nhau.

Vì vậy sau khi trở về, đối với Hoắc gia, cũng không có địch ý.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự lôi kéo ngầm của Hoắc Tú Tú, những người đứng đầu giới hắc đạo này, đối với thủ đoạn của cô vô cùng khâm phục.

Rất đơn giản.

Hoắc Tú Tú đã dẫn dắt họ kiếm được không ít tiền.

Cửu Môn của họ, đều bài ngoại, không chấp nhận những thế lực hắc đạo này gia nhập.

Dù có vào, cũng không ai thèm để ý.

Bây giờ Hoắc gia đưa ra cành ô liu, sẵn sàng dẫn dắt họ làm giàu, quan trọng nhất, là có thể tiếp xúc với người Cửu Môn.

Gia nhập vào vòng tròn đó.

Đó là một loại vinh dự.

Hoắc Tú Tú đã mang lại vinh dự cho họ.

Vì vậy, những người này đối với Hoắc Tú Tú, kính nể, đặc biệt là gần đây Hoắc gia dưới sự kiểm soát của cô, xu thế phát triển, có dấu hiệu trở thành số một của Cửu Môn.

Ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đang như mặt trời ban trưa, Giải gia, Ngô gia, và Trương gia bí ẩn.

Đều có phần bị ánh hào quang của Hoắc gia lấn át.

Dưới sự chủ đạo của Hoắc Tú Tú, giữa Hoắc gia và Cửu Môn, dường như không còn thân thiết như trước.

Bởi vì người Cửu Môn, đều đang đề phòng cô.

Lần này, nhiệm vụ mà Diệp Thu giao cho, Hoắc Tú Tú tuyệt đối sẽ không trực tiếp đi tìm người Cửu Môn.

Bởi vì nếu đi, đối phương tuyệt đối sẽ nghi ngờ ý đồ của cô.

Vì vậy, cô đã tìm những người đứng đầu giới hắc đạo mà mình lôi kéo này.

Chương 156

Đây là một cách đi đường vòng.

Để những người này, tung tin tức ra ngoài.

Như vậy, người Cửu Môn, sẽ không nghi ngờ thật giả.

"Hôm nay mời mọi người đến, là vì hôm qua, Hoắc gia chúng tôi đã tổn thất mấy chục tay giỏi, và mang về một tin tức, tôi nghĩ các vị chắc chắn sẽ có hứng thú." Hoắc Tú Tú sắc mặt bình thản, ngồi ở ghế chủ vị, khí chất ngời ngời.

"Ồ?

Tin tức gì?" "Nơi có thể khiến Hoắc gia tổn thất mấy chục tay giỏi, tuyệt đối không phải tầm thường." "Hoắc gia không phải đã rửa tay gác kiếm từ lâu rồi sao, chẳng lẽ lần này phát hiện ra đại mộ lợi hại nào, nên đại tiểu thư mới phái người đi?" "Đại tiểu thư mời nói." Hoắc gia đã sớm không đổ đấu nữa, là chuyện mà ai trên giang hồ cũng biết.

Nhưng, lần này Hoắc Tú Tú lại phái người đến một nơi bí ẩn, tổn thất mấy chục tay giỏi của Hoắc gia.

Nơi có thể khiến Hoắc gia phá vỡ quy tắc, quay lại xuống mộ, tuyệt đối không đơn giản.

Bên trong tuyệt đối có sự cám dỗ mà Hoắc Tú Tú không thể từ chối.

Lý do tìm họ đến, chắc chắn là Hoắc gia một mình không làm được, không còn cách nào khác, nên mới tìm người giúp đỡ.

Đều là những con cáo già.

Từ một câu nói của Hoắc Tú Tú, lập tức phân tích ra được những thông tin hữu ích.

Ngay lập tức, những người đứng đầu này, đối với nơi mà Hoắc Tú Tú nói, vô cùng hứng thú.

Tất nhiên, Hoắc Tú Tú đã sớm tính toán kỹ.

Những người lăn lộn trên giang hồ, bản tính đa nghi, thích đoán mò.

Cứ để họ đoán mò.

Như vậy mới có thể rơi vào bẫy của cô.

"Các vị đoán ra rồi, không sai, lần này tôi sở dĩ phá vỡ quy tắc, để người của Hoắc gia quay lại xuống mộ, là vì đã phát hiện ra một bí mật mà tôi, và các vị vẫn luôn theo đuổi." "Trường sinh!" Khi miệng cô nói ra hai từ này.

Có thể cảm nhận rõ ràng, tất cả mọi người có mặt ở đây đều nín thở, ánh mắt đều nhìn về phía cô.

Hoắc Tú Tú trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại không hề biến sắc, thở dài một hơi: "Chắc mọi người đều đã biết, về Thiên Đình Cổ Quốc trong truyền thuyết, cũng như vị Thiên Đế bí ẩn đó." "Trước đó tin tức tôi nhận được, cũng giống như mọi người biết, chỉ cần cầm thần vật, tức là Xà mi đồng ngư, tìm được Thiên Đế Mộ, là có thể có được tuổi thọ vô tận." "Sau đó tôi chuẩn bị một mình hưởng thụ loại trường sinh này, nhưng cũng không biết ai đã làm lộ tin tức, khiến Cửu Môn và các vị có mặt ở đây bất mãn với tôi và Hoắc gia." "Mặc dù sau đó đều sai lầm ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng tôi không từ bỏ, vẫn luôn âm thầm tìm kiếm." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú liếc nhìn biểu cảm của mọi người.

Quả nhiên, đều đang nhìn chằm chằm vào cô, biết rằng tiếp theo

sẽ có chuyện lớn.

"Đại tiểu thư yên tâm, lần này chúng tôi tuyệt đối sẽ đứng về phía cô." "Không sai, người Cửu Môn vẫn luôn coi thường chúng tôi, hiếm khi đại tiểu thư có thể nghĩ đến chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối ủng hộ." "Dù có khó khăn đến đâu, chúng tôi cũng sẽ đứng về phía đại tiểu thư." Những con cáo già lập tức bắt đầu bày tỏ thái độ, Hoắc Tú Tú thầm nghĩ, tin các người mới là lạ, một lũ ăn người không nhả xương.

Nhưng trên mặt lại tỏ ra hài lòng, nói: "Những lời tiếp theo tôi nói, tôi hy vọng chỉ có các vị và tôi biết, tin tức này không hy vọng truyền đến tai người Cửu Môn." "Tôi có thể tin tưởng các vị không?" Rõ ràng biết những người này không đáng tin, tin tức tuyệt đối sẽ bị người Cửu Môn biết, nhưng diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều đứng dậy, sau đó phẫn nộ, thề thốt bày tỏ thái độ.

"Đại tiểu thư, tôi nói một câu, nếu tôi tiết lộ tin tức, trời đánh năm tia sét." "Không sai, ai tiết lộ tin tức, tôi sẽ giết kẻ đó đầu tiên." "Chuyện hôm nay, ra khỏi cửa tuyệt đối sẽ không để người khác biết." Hoắc Tú Tú hài lòng gật đầu, trong lòng thì cười lạnh.

"Các vị mời ngồi, chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy, tôi chắc chắn tin tưởng vào con người của các vị, không nói nhiều lời vô ích, tin tức tôi nhận được, các vị chắc chắn sẽ hứng thú." "Tại Vân Nam, đỉnh Tàng Long, Vân Nam Trùng Cốc, trong mộ Hiến Vương, người của tôi trước khi chết đã mang về tin tức, phát hiện ra mộ của Thiên Đế Cổ Thiên Đình." "Tôi nghi ngờ, mộ Thiên Đế trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, không phải là duy nhất, là người thống trị tối cao của Cổ Thiên Đình, sở hữu sức mạnh vô cùng, mộ của ngài ấy, chắc chắn không chỉ có một." "Và, người của tôi mang về một tin tức, họ đã tận mắt thấy một nhóm người, mang theo thứ gì đó giống như Côn Luân

thần mộc, tiến vào trong Thiên Đế Mộ." "Đợi đến khi ra ngoài, những người già trong nhóm đó, toàn bộ đều trẻ lại như xưa." "Điều đó đại biểu cho cái gì, các vị, tôi tin không cần phải nói nhiều nữa đúng không?" Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt, đều thở gấp.

Trường sinh à.

Đây là tin tức do người của Hoắc gia tận mắt chứng kiến mang về.

Điểm này, tuyệt đối không ai nghi ngờ Hoắc Tú Tú nói dối.

Mọi người đều chắc chắn, Hoắc Tú Tú căn bản không cần phải nói dối, phí hết tâm tư bịa ra một lời nói dối như vậy để làm gì?

Cho nên, chắc chắn là thật.

"Đại tiểu thư, thứ thần vật mà đối phương cầm là Côn Luân Thần Mộc?

Chẳng phải chỉ có Xà Mi Đồng Ngư mới hữu dụng sao?" Trong tin tức mà mọi người nhận được trước đó, Xà Mi Đồng Ngư là vật phẩm then chốt để tiến vào Thiên Đế Mộ cầu trường sinh.

Nhưng bây giờ, ngay cả Côn Luân Thần Mộc cũng có thể.

"Các vị nghĩ Côn Luân Thần Mộc dễ kiếm lắm sao?" Hoắc Tú Tú hừ lạnh một tiếng.

Thứ như Côn Luân Thần Mộc, từ xưa đến nay những người có được gần như đều là bá chủ của một quốc gia.

"À… Đúng thật, Côn Luân Thần Mộc tôi chỉ nghe trong truyền thuyết, ha ha." "Nhưng chúng ta cũng nhận được một tin tức, có lẽ Xà Mi Đồng Ngư cũng không hẳn là thần vật thật sự." "Không sai, có khả năng thứ then chốt để cầu trường sinh là những thiên tài địa bảo

này, nếu không chỉ dựa vào một con Xà Mi Đồng Ngư, tại sao Thiên Đế lại ban cho trường sinh?" "Xem ra, trước đây chúng ta đều bị người của Cửu Môn lừa rồi." Việc Xà Mi Đồng Ngư có thể đến Thiên Đế Mộ để cầu trường sinh là do những người từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về nói ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng bây giờ, bên trong chắc chắn có nội tình, đã bị Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm che giấu đi.

Thậm chí bao gồm cả việc dùng thiên tài địa bảo.

"Không giấu gì các vị, trước đây tôi cũng nghĩ chỉ có Xà Mi Đồng Ngư mới hữu dụng, nhưng trong một lần tình cờ nói chuyện phiếm với gia chủ Trương gia." "Tôi vô tình biết được họ đang thu thập các loại thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, các loại thần mộc, vẫn ngọc." "Lúc đó tôi đã nghi ngờ dụng tâm của họ, bây giờ có được tin này, tôi dám khẳng định Xà Mi Đồng Ngư căn bản vô dụng." "Người Trương gia có lẽ sớm đã biết Xà Mi Đồng Ngư không có tác dụng gì, nhưng họ không nói." "May mắn lần này người của Hoắc gia tôi đã phát hiện ra bí mật này." "Cho nên, mục đích tôi tìm các vị lần này, là muốn hỏi các vị, trong tay có thứ thiên tài địa bảo nào không, nếu có và bằng lòng bán ra, cứ tùy ý ra giá, Hoắc gia tôi tuyệt đối sẽ mua." "Ngoài ra, tôi muốn mời các vị cùng tôi đến Vân Nam Trùng Cốc." Những gì cần nói đều đã nói, Hoắc Tú Tú chờ xem phản ứng của mọi người.

Nghe nói muốn mua thiên tài địa bảo, vẻ mặt của các đương gia đều khác nhau.

Nhưng có một điểm, dù có, cũng tuyệt đối sẽ không bán.

Hoắc Tú Tú gần như đã nói ra cả địa chỉ của Thiên Đế Mộ.

Lại còn mời đi cùng, tâm tư trong lòng những người này bắt đầu rục rịch.

“Con nhóc này còn non quá, địa điểm cũng nói rõ ràng như vậy, tại sao chúng ta phải đi cùng cô ta?” “He he.

Hôm nay thật không uổng công, vừa hay trong nhà ta có một khối Kiến Mộc tổ truyền, hẳn là có thể dùng được.” “Nhà ta có một khối vẫn ngọc, nếu tìm được Thiên Đế Mộ, chắc có thể đổi được không ít tuổi thọ.” “Còn tôi thì sao, tôi đã mang Xà Mi Đồng Ngư đi kiểm tra rồi, chỉ là đồng bình thường, mang một khối đồng nát đến Thiên Đế Mộ, người ta có thể cho trường sinh sao?

Xem ra chỉ có thiên tài địa bảo mới có thể đổi lấy trường sinh.” Ngoài mặt những người này không hề có biểu hiện gì.

Nhưng suy nghĩ trong lòng đều giống nhau.

Tuyệt đối sẽ không đi cùng Hoắc Tú Tú đến Vân Nam Trùng Cốc, cũng sẽ không bán bất kỳ thiên tài địa bảo nào.

Sau khi có được thông tin hữu ích, những người này lấy cớ cần suy nghĩ rồi lần lượt cáo từ rời đi.

Hoắc Tú Tú không ngăn cản, vì mục đích của cô đã đạt được.

Con người đều tham lam.

Cô biết rõ những kẻ này đang nghĩ gì trong đầu.

“Tiếp theo, có thể chờ đợi rồi, đã diễn thì phải diễn cho trọn bộ, đợi A Ninh về, tôi cũng phải lên đường.” Cô muốn lợi dụng những người này để dẫn dụ người của Cửu Môn đi.

Và để họ tin rằng Vân Nam Trùng Cốc có Thiên Đế Mộ.

Vậy thì Hoắc Tú Tú bắt buộc phải đến vùng đất Thải Vân Chi Nam.

“Đại tiểu thư, Ngô gia Tiểu Tam Gia đến rồi.” “Hử?

Mời vào.” Hoắc Tú Tú không ngờ, tối muộn thế này, Hạo Thiên

Chân lại đến.

Không lâu sau, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hưng phấn bước vào phòng khách.

Vừa gặp mặt, Hoắc Tú Tú còn chưa kịp nói gì, Hạo Thiên Chân đã kinh ngạc kêu lên: "Tú Tú, tôi biết tin tức về cô Hoắc Linh rồi!" "Sao?" Hoắc Tú Tú giật mình, vội vàng hỏi: "Tiểu Tam Gia phát hiện ở đâu?" Tin tức về Hoắc Linh.

Bây giờ đối với Hoắc Tú Tú, đó là chuyện quan trọng nhất.

"Nhìn này, ở đây có một cuốn sổ tay, là tôi tìm thấy, nội dung ghi chép bên trong là do người yêu của chú Ba năm đó, Trần Văn Cẩm, viết." "Cô xem đoạn này." Hạo Thiên Chân bây giờ chưa trải qua bài học đau thương ở Trương Gia Cổ Lâu, vẫn còn rất ngây thơ.

Hơn nữa cậu và Hoắc Tú Tú lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nên có tin tức gì là lập tức nói cho cô biết.

"Tôi đã rời khỏi đáy biển Tây Sa, nhưng mọi người đều đã ăn Thi Miết Đan, trúng phải thi độc, tôi đã đến viện điều dưỡng để nghỉ ngơi, Hoắc Linh đã biến mất ở viện điều dưỡng." "Tôi đang tìm kiếm nơi tận cùng, nhưng tận cùng ở đâu, không ai biết cả." Hoắc Tú Tú nhìn vào đoạn ghi chép về cô mình, Hoắc Linh, trong cuốn sổ.

"Viện điều dưỡng?

Viện điều dưỡng nào?" Trên đó chỉ ghi rằng những người đó đã ăn Thi Miết Đan, trúng thi độc, đến một viện điều dưỡng, nhưng cũng không nói là viện điều dưỡng nào.

"Đừng vội, tôi có một cuộn băng video ở đây, trên đó có ghi lại một nơi." Hạo Thiên Chân đã trở về từ mê quật Tần Lĩnh được vài ngày.

Gần đây cậu đã tìm thấy rất nhiều manh mối về Ngô Tam Tỉnh.

Hạo Thiên Chân cũng đã có mục tiêu tiếp theo.

Núi Côn Luân.

Trong cuốn sổ có đề cập, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đúng là đã đến Tần Lĩnh, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, ở không bao lâu thì rời đi.

Trạm tiếp theo, họ đến núi Côn Luân.

Bởi vì ở đó, có bí mật về nơi tận cùng.

"Băng video?" Hoắc Tú Tú nhíu mày, nhìn cuộn băng video kiểu cũ mà Hạo Thiên Chân lấy ra.

Chương 157

"Cuộn băng này tôi nhận được hôm nay, cứ xem trước đã rồi nói." Hạo Thiên Chân đưa cuộn băng cho Hoắc Tú Tú, bởi vì nội dung bên trong, cậu đã xem rồi, và kinh ngạc đến mức không thể tả được.

Hoắc Tú Tú cho người mang thiết bị đến, sau đó bắt đầu phát cuộn băng.

Sau những hình ảnh tuyết nhiễu lẹt xẹt, một khung cảnh lập tức hiện ra.

Trong khung cảnh đó, một người phụ nữ mặc một bộ sườn xám, gương mặt nở một nụ cười kỳ dị, ngồi trước bàn trang điểm, đang chải đầu.

"Cô!" Nhìn thấy người phụ nữ này, Hoắc Tú Tú kinh hãi.

Vì người này chính là cô của cô, Hoắc Linh.

Nội dung cuộn băng rất ngắn, chỉ một đoạn Hoắc Linh ngồi trước bàn trang điểm, chải đầu trước gương.

Nhưng Hoắc Tú Tú tinh ý đã phát hiện ra điều bất thường, người cô đó, rất trẻ, gần như không thay đổi so với lúc rời đi năm đó.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Cuộn băng này được quay lúc nào?" Sở dĩ hỏi vậy, vì Hoắc Tú Tú thấy thời gian trên cuộn băng là mấy ngày trước.

Không thể nào.

Nếu được quay mấy ngày trước, vậy mà cô Hoắc Linh của cô lại không hề già đi chút nào.

Cảnh ngồi trước bàn trang điểm, chải đầu trước gương, và cả

biểu cảm của bà, đều quá kỳ dị.

"Tú Tú, tôi đã nhờ người giám định rồi, cuộn băng không có bất kỳ sửa đổi nào, thời gian hiển thị trên đó là thời gian thật." Lúc Hạo Thiên Chân mới xem cũng rất kinh ngạc.

Cậu không hiểu tại sao đã qua nhiều năm như vậy, Hoắc Linh lại không hề già đi.

Nhìn nội dung cuộn băng, Hoắc Tú Tú trầm ngâm.

Nhưng, bây giờ chỉ có một cuộn băng video này, manh mối khác đều không có.

Không rõ người phụ nữ trong băng là người hay ma.

Hoặc có lẽ, không phải là cô Hoắc Linh của cô.

Tất cả đều là ẩn số.

Còn về chi tiết, tên và địa điểm của viện điều dưỡng đó, thì đều không có.

"Cảm ơn Tiểu Tam Gia, chuyện này đối với Hoắc gia tôi rất quan trọng." Hoắc Tú Tú cảm ơn Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử thì cười hì hì, nói: "Tú Tú muội tử khách sáo rồi, chúng ta đều là người một nhà, ha ha." "Không sai, đều là người một nhà, Bàn Tử, cuộn băng này đối với tôi vô dụng, cô cứ giữ đi." "Tú Tú, tôi và Bàn Tử đã tìm được tung tích của chú Ba, chuẩn bị bước tiếp theo đến núi Côn Luân, tìm Vân Thiên Cung trong truyền thuyết." "Nhưng chúng tôi không quen đường, nghe nói năm đó Trần Bì A Tứ đã đến đó, không biết cô…" Không biết sao?

Không, là không có.

Trần Bì A Tứ năm đó đúng là đã đến Vân Thiên Cung.

Nhưng, đã bị Hoắc Tú Tú giết chết rồi.

Trần gia cũng đã bị diệt môn.

“À… Chuyện này tôi không giúp được rồi.” Hoắc Tú Tú xòe tay, tỏ vẻ bất lực.

Cô cũng không biết chuyện Trần Bì A Tứ đến Vân Thiên Cung.

“Tôi không có ý trách cô, ý của Thiên Chân là, lần này đến Vân Thiên Cung cần không ít người, xem thử có thể mượn cô một ít không.” “Mượn người của tôi?

Người của Ngô gia đâu?” Ngô gia là một gia tộc lớn như vậy, cao thủ trong tay họ còn nhiều hơn Hoắc gia.

Đều là những tay trộm mộ lão luyện.

Hạo Thiên Chân lại muốn mượn người của cô.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, mặt lộ vẻ lúng túng, ngượng ngùng gãi đầu: “Cái đó, nói ra cô đừng cười tôi nhé.” “Ban đầu tôi định mượn người của chú Hai, nhưng ông ấy không cho tôi đến Vân Thiên Cung, còn bắt cả Ngô gia phải giam lỏng tôi.” “Tôi và Bàn Tử phải rất khó khăn mới trốn ra được.” Ngô Nhị Bạch nghe Hạo Thiên Chân muốn đến núi Côn Luân, tức đến nỗi muốn giết người.

Là con cháu độc nhất của Ngô gia, núi Côn Luân là nơi nguy hiểm như vậy, đi rồi có thể sẽ chết.

Ngô Nhị Bạch kiên quyết không cho đi.

Về tung tích của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch cũng biết một chút.

Ông ta đã biến mất ở khu vực Vân Thiên Cung.

Đến nay sống chết không rõ.

Cho nên, ông quyết không cho Hạo Thiên Chân đi nữa, thậm chí còn giam lỏng cậu.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rất ranh mãnh, hai người đã lén trốn ra ngoài.

Họ chuẩn bị đi tìm người tài trợ, sau đó đến Vân Thiên Cung.

Vừa hay, bây giờ Hoắc Tú Tú là người đứng đầu Hoắc gia, hai bên lại là bạn bè sinh tử cùng chung hoạn nạn.

Hạo Thiên Chân tự nhiên tìm đến cô.

Ban đầu cậu định tìm Giải Vũ Thần.

Nhưng lần trước đến Tần Lĩnh, Giải Vũ Thần đã cho cậu leo cây, nên Hạo Thiên Chân cảm thấy đối phương không đáng tin.

Tú Tú thì tốt hơn.

"Thì ra là vậy, Tiểu Tam Gia thật cố chấp." Hoắc Tú Tú lẩm bẩm, sau đó suy nghĩ một lát rồi nói: "Vốn dĩ mượn người hay mượn tiền, tôi đều sẽ không từ chối, nhưng gần đây tôi có việc, phải đến Thải Vân Chi Nam một chuyến, cần mang theo người, nên có thể đợi tôi về được không?" Nếu đến Vân Thiên Cung, số người Hạo Thiên Chân cần chắc chắn không ít.

Đi rồi, đều là đánh cược mạng sống, có thể về được bao nhiêu, Hoắc Tú Tú cũng không biết.

Nhưng cô sắp phải đến Vân Nam Trùng Cốc.

Tuy là diễn kịch, nhưng cũng phải mang theo người đi mới tỏ ra chân thật.

Bàn Tử nghe vậy, biết chắc đã xảy ra chuyện lớn, nên tò mò: "Tú Tú muội tử của tôi ơi, cô định đến Thải Vân Chi Nam à?

Đến đó làm gì?" Hai người họ bị Ngô Nhị Bạch giam lỏng mấy ngày, chẳng lẽ gần đây bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn gì sao?

Bàn Tử vốn thích hóng chuyện, không thể nhịn được.

Hạo Thiên Chân tuy không hỏi, nhưng rõ ràng cũng rất tò mò.

Hoắc Tú Tú nhìn hai người, cười nói: "Hai người có hứng thú à?" "Thực ra cũng không có gì, người của Hoắc gia tôi đã phát hiện Thiên Đế Mộ của cổ thiên đình ở trong Vân Nam Trùng Cốc, nghe nói chí bảo thượng cổ Phượng Hoàng Đảm, cũng ở đó." Trước đây Diệp Thu đã nói với cô, Phượng Hoàng Đảm, cũng chính là Mục Trần Châu, ở trong Hiến Vương Mộ.

Hoắc Tú Tú không biết Hạo Thiên Chân bị trúng lời nguyền, cần Phượng Hoàng Đảm.

Chỉ thuận miệng nhắc một câu.

Nào ngờ, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe thấy Phượng Hoàng Đảm, mắt liền sáng rực.

"Mẹ kiếp!!!" "Tú Tú muội tử, cô nói thật sao?" "Phượng Hoàng Đảm thật sự ở Thải Vân Chi Nam?" Bàn Tử trong lòng gần như sắp phấn khích đến chết.

Phượng Hoàng Đảm!

Là Mục Trần Châu đó.

Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được tung tích của Mục Trần Châu.

Nếu là thật, thì còn đi Côn Luân cái quái gì nữa.

Phải đến Thải Vân Chi Nam trước, tìm Mục Trần Châu, giải trừ lời nguyền trước đã chứ.

Còn về việc Hoắc Tú Tú nói, ở đó có Thiên Đế Mộ.

Bàn Tử khịt mũi coi thường, căn bản không tin.

Bởi vì, cậu ta biết rõ, Thiên Đế Mộ đó, ở trong Tần Lĩnh.

Đại ca tốt của cậu, còn là thú cưng mà vị Diệp Thiên Đế đó nuôi nữa là.

"Tú Tú, cô chắc chắn bị lừa rồi, cái Diệp Thiên Đế Mộ đó… căn bản…" Hạo Thiên Chân cũng nghĩ vậy, nên cảm thấy Hoắc Tú Tú bị lừa rồi.

Cái Diệp Thiên Đế Mộ đó căn bản không ở Thải Vân Chi Nam.

Nó ở Tần Lĩnh.

Cậu định nhắc nhở Hoắc Tú Tú, nhưng đột nhiên bị Bàn Tử cắt ngang.

"Cái Thiên Đế Mộ đó, thật sự ở Thải Vân Chi Nam sao?

Chương 158

Vậy… Tú Tú muội tử, hai anh em tôi có thể đi cùng cô không?" Vừa nói, Bàn Tử vừa nháy mắt với Hạo Thiên Chân.

Ý tứ quá rõ ràng.

Kệ mẹ Thiên Đế Mộ có ở Thải Vân Chi Nam hay không, nhưng Mục Trần Châu ở đó mà.

Chúng ta đi theo Hoắc Tú Tú tìm Mục Trần Châu không tốt sao.

Hạo Thiên Chân trong lòng cảm thấy như vậy không ổn, chẳng khác nào lợi dụng Hoắc Tú Tú, cảm thấy có lỗi với cô.

Nhưng Bàn Tử rõ ràng không định để cậu nói.

Trực tiếp bắt đầu năn nỉ Hoắc Tú Tú cho hai người đi cùng.

"Hai người không đi núi Côn Luân nữa sao?" Hoắc Tú Tú nheo mắt, cảm thấy hai người này có gì đó không đúng.

"He he.

Đi Côn Luân không phải tạm thời không có người sao, Tú Tú muội tử đến Thải Vân Chi Nam, nơi đó cổ thuật hoành hành, nguy hiểm lắm, có tôi và Thiên Chân đi theo bảo vệ, tốt biết bao." "Cho hai chúng tôi đi cùng đi mà, cùng lắm thì lần này thù lao của hai anh em tôi lấy ít một chút, không cho cũng được." Bàn Tử cười một cách bỉ ổi, thái độ thành khẩn.

Hoắc Tú Tú suy nghĩ một lát rồi nói: "Được thôi, ngày mai cùng tôi xuất phát nhé." "Được rồi, Tú Tú muội tử thật sảng khoái, vậy quyết định thế nhé, hai anh em tôi đi chuẩn bị đồ đạc, ngày mai đúng giờ đến tìm cô." Bàn Tử vui mừng khôn xiết, dường như sợ Hoắc Tú Tú đổi ý, lập tức kéo Hạo Thiên Chân đang có chút không tình nguyện

đi.

"Hai người này, đang giở trò gì vậy?" Hoắc Tú Tú không hiểu, tại sao hai người họ lại nhất quyết muốn đi cùng đến Thải Vân Chi Nam.

Nhưng, cô hiểu Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, biết họ không có ý xấu.

Nếu đã vậy, thì cứ đi thôi.

Dù sao lúc đó sống chết thế nào, cô cũng không quản được.

Dù sao nơi đó, chủ nhân Diệp Thu cũng đã nói rồi, rất nguy hiểm.

Vị Hiến Vương đó, là một kẻ tàn nhẫn, còn có loại Hoắc Thị Bất Tử Trùng đánh không chết kia nữa.

Sau khi hai người rời đi, Hoắc Tú Tú trở về phòng nghỉ ngơi.

Tối hôm đó, sau khi những người trên giang hồ trở về, tất cả mọi người đều đưa ra một quyết định giống nhau.

Đó là, khởi hành trong đêm, mang theo thiên tài địa bảo tổ truyền hoặc thu mua, hoặc cướp được, đến Vân Nam Trùng Cốc ở Thải Vân Chi Nam.

Trong các gia tộc giang hồ này, chắc chắn có tai mắt của Cửu Môn.

Thế là, vào nửa đêm, tất cả người của Cửu Môn đều nhận được tin này.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc Doãn Nam Phong nhận được tin, cô nhíu mày thật sâu: "Lại là Thải Vân Chi Nam, Vân Nam Trùng Cốc?" "Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kia, sau khi từ Tần Lĩnh trở về, cũng đã đến đó." "Trong Vân Nam Trùng Cốc đó, lẽ nào thật sự có Thiên Đế Mộ, có thể khiến người ta trường sinh?" "Chỉ tiếc là, phân thân của ta đã bị kẻ thần bí

sở hữu huyết mạch Kỳ Lân đó giết chết, chết tiệt, nếu không ta đã nhớ rõ bộ dạng của hắn." Doãn Nam Phong đến mê quật Tần Lĩnh trước đó, chỉ là một phân thân của cô.

Năm đó, vì phân thân này, cô đã tốn không biết bao nhiêu công sức, mới cầu xin được những lão già trong Trương Gia Cổ Lâu giúp mình chế tạo.

Có phân thân, tương đương với có hai mạng.

Bây giờ phân thân đã bị gã đàn ông chết tiệt đó giết chết.

Doãn Nam Phong mở ngăn kéo, trong ngăn kéo có một bức chân dung.

Người trong tranh chính là Diệp Thu.

Cô và phân thân có chung ký ức và thị giác, nên đã khắc sâu bộ dạng của Diệp Thu vào trong lòng.

Thậm chí còn vẽ ra.

Chờ một ngày nào đó, tìm được kẻ sở hữu huyết mạch Kỳ Lân này, giết hắn báo thù.

"Tên đàn ông thối tha, ngươi cứ chờ đấy, bà cô đây sớm muộn gì cũng sẽ làm thịt ngươi." Trên mặt Doãn Nam Phong lộ ra một tia sát ý.

Đồng thời, cô đưa ra một quyết định.

Đó là lập tức khởi hành, đến Vân Nam Trùng Cốc.

Nếu Hồ Bát Nhất và người kia đã đến đó, thì đối phương rất có thể có liên quan đến gã đàn ông đã giết phân thân của mình.

Vậy thì có khả năng… người đó cũng đã đến.

Vì vậy, Doãn Nam Phong lập tức cho người chuẩn bị hành lý và vũ khí trang bị, chuẩn bị đến Vân Nam Trùng Cốc.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, sau đó dẫn người của Doãn gia ra ngoài, và để giết được Diệp Thu, Doãn Nam Phong còn đến tầng hầm của Doãn gia một chuyến.

Từ đó, lấy ra một món đồ thần bí.

"Có thứ này, nếu gặp lại ngươi, chắc chắn có thể giết được ngươi, hừ!" Sau khi chuẩn bị xong, Doãn Nam Phong lập tức khởi hành ra sân bay.

Thế nhưng, sau khi lên máy bay, cô lại phát hiện Trương Nhật Sơn cũng ở đó.

"Chào… cô Doãn." Trong khoang hạng nhất, nhìn thấy Doãn Nam Phong, Trương Nhật Sơn mặt lộ vẻ lúng túng, nhưng không hề sợ hãi.

Vì hắn đã nghĩ ra cách để xin lỗi Doãn Nam Phong rồi.

"Sao, không trốn tôi nữa à?

Không sợ xuống máy bay, tôi sẽ giết anh sao?" Sắc mặt Doãn Nam Phong lạnh như băng, ánh mắt nguy hiểm.

Trương Nhật Sơn ho khan một tiếng, nói: "Khụ… Lần trước ở Tần Lĩnh, tôi cũng bất đắc dĩ, tôi biết cô đã mất đi một phân thân rất khó mới có được, nên rất tức giận." "Mấy ngày nay sở dĩ trốn cô, là vì tôi đang tìm cách bù đắp tổn thất của cô." "Tôi đã cầu xin được các trưởng lão đồng ý, Trương gia cho phép cô vào Trương Gia Cổ Lâu một lần nữa để tạo ra một bản sao phân thân." "Vì chuyện này, tôi suýt chút nữa đã mất mạng, nếu cô còn muốn giết tôi, thì thật không tử tế rồi." Để không bị Doãn Nam Phong truy sát cả ngày, Trương Nhật Sơn gần đây đã rầu chết đi được.

Hắn gần như đã ở lì bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu, cầu xin những trưởng lão canh gác, thậm chí còn chịu sự trừng phạt nặng nề.

Mới đổi được sự cho phép này.

Để Doãn Nam Phong vào Trương Gia Cổ Lâu một lần nữa, sao chép một phân thân ra.

Phải biết rằng để sao chép một phân thân, phải tiêu tốn không ít tài nguyên của Trương gia.

Nếu không phải sau này còn phải trông cậy vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, những lão già bất tử của Trương gia tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Đây là một cuộc trao đổi lợi ích.

"Biết điều đấy." Doãn Nam Phong nghe vậy, quả nhiên khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Nhưng ngay sau đó, lại lạnh lùng nói: "Anh chắc cũng đến cùng một nơi với tôi nhỉ?" "Không sai, tôi cũng đi tìm người đó, và cũng muốn xem thử, cái Thiên Đế Mộ của cổ thiên đình trong truyền thuyết đó." Đã ngồi trên cùng một chuyến bay.

Vậy thì điểm đến chắc chắn là giống nhau.

Vừa hay, trên chuyến bay này, đều là người của Trương gia và Doãn gia.

Lần trước ở Tần Lĩnh, Trương gia tổn thất thảm trọng.

Lần này Trương Nhật Sơn đã điều động người của chi thứ Trương gia, những người này có huyết mạch Cùng Kỳ, sức chiến đấu rất mạnh.

Đương nhiên, hai người họ không mang theo thiên tài địa bảo, vì không có.

Nhưng không sao, đến lúc đó nếu thật sự có thể dùng thiên tài địa bảo để đổi lấy trường sinh, thì cướp của người khác là được.

Những gia tộc trên giang hồ đó, chắc cũng đã đến rồi.

Những người đó, đều là những kẻ ngu ngơ lắm tiền.

Nhân viên sân bay Sa Thành phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Đó là tối hôm nay, các chuyến bay từ Sa Thành đến Thải Vân Chi Nam, tất cả đều kín chỗ.

Bình thường, điều này tuyệt đối không thể xảy ra.

"Nhiều người đi du lịch vậy sao?" Nhân viên sân bay lẩm bẩm. … Vài giờ sau, máy bay hạ cánh.

Trương gia và Doãn gia lại một lần nữa thành lập đồng minh, cùng nhau đến Vân Nam Trùng Cốc.

"Mục tiêu, Tàng Long Sơn!" Xuống máy bay, hàng trăm người lập tức chuẩn bị xe cộ, tiến đến Tàng Long Sơn.

Và trên chợ đen địa phương, mua vũ khí đã liên hệ từ trước.

Thải Vân Chi Nam nhiều rắn rết côn trùng, nên trang bị mang theo phần lớn là đồ sơ cứu và phòng hộ.

Giống như hai người họ, các gia tộc giang hồ từ Sa Thành, sau khi xuống máy bay cũng lập tức hướng về Tàng Long Sơn.

Ngày thứ hai, sau khi Hoắc Tú Tú thức dậy, cô nghe ngóng được rằng đêm qua không chỉ có người của Trương gia và Doãn gia xuất động, mà còn lên đường trong đêm.

Chương 159

Những gia tộc giang hồ được mời đó, cũng đều lấy cớ có việc rồi rời đi trong đêm.

Điểm đến thì… không cần nói cũng biết.

Thậm chí Hoắc Tú Tú còn phát hiện Giải Vũ Thần và các gia chủ khác của Cửu Môn cũng đã lén lút biến mất.

"Lần này vui rồi đây." Khóe miệng Hoắc Tú Tú nhếch lên, nếu đối phương đều đã đi rồi, vậy cô cũng không cần mang theo người.

Ban đầu cô tưởng đối phương sẽ đợi cô đi rồi mới đi.

Không ngờ những người này lại nóng vội như vậy, đi ngay trong đêm.

Vậy thì tốt quá, Hoắc Tú Tú dứt khoát không mang theo ai, trực tiếp đi chuẩn bị tìm chỗ ở của Diệp Thu.

"Tú Tú, tôi về rồi." Sáng sớm thật trùng hợp, A Ninh cũng đã sắp xếp xong cho gia đình rồi trở về.

Thế là, hai người bàn bạc, trực tiếp gọi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, cùng ra sân bay.

Nhìn thấy A Ninh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân kinh ngạc: "Trời đất, A Ninh?" "Hai người cũng ở đây?" Sắc mặt A Ninh lạnh lùng, như một tảng băng.

"À… he he, hai anh em tôi đi bảo vệ Tú Tú muội tử." Bàn Tử cười gượng gạo nói.

"Hả?" A Ninh kỳ quái liếc Hoắc Tú Tú một cái, hai tên này bảo vệ?

Với sức chiến đấu của hai cô bây giờ, dù là Trương Nhật Sơn, có lẽ cũng có thể đánh một trận.

Đó là khi chưa sử dụng kỹ năng.

Sau khi bật kỹ năng, A Ninh tự tin, tuyệt đối có thể giết chết tên tộc trưởng Trương gia đó.

"Hai người họ nhất quyết muốn đi cùng tôi đến Thải Vân Chi Nam." Hoắc Tú Tú nhún vai, tỏ vẻ hai tên này cầu xin đi theo, cô cũng không tiện từ chối.

Hơn nữa, Hạo Thiên Chân còn mang đến tin tức về cô Hoắc Linh.

A Ninh không nói gì thêm, chỉ gật đầu, sau đó không quan tâm đến hai người họ nữa.

Tính cách của cô là vậy.

Trên thế giới này, ngoài chủ nhân Diệp Thu của cô ra, những người đàn ông khác trong mắt A Ninh dường như không tồn tại.

"Khụ khụ, Thiên Chân, A Ninh cũng đi cùng Tú Tú muội tử à?" Hoắc Tú Tú và A Ninh ngồi khoang hạng nhất.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì ở khoang phổ thông.

Vì khoang hạng nhất đã hết chỗ, nên hai người chỉ có thể ra phía sau.

Nhưng hai người họ không hề để tâm.

Vì ở xa A Ninh, cảm thấy không khí cũng không còn lạnh lẽo như vậy nữa.

"Tôi làm sao biết được, xem ra Tú Tú bản lĩnh thật, ngay cả A Ninh cũng lôi kéo được." Hạo Thiên Chân khâm phục.

"Đúng rồi, suýt nữa quên thông báo cho Phan Tử và Tiểu Ca." Nói

xong, nhân lúc máy bay chưa cất cánh, Hạo Thiên Chân lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Phan Tử, thông báo điểm đến.

Đợi xuống máy bay, lúc đến Vân Nam Trùng Cốc.

Cậu sẽ liên lạc lại với Phan Tử, bảo anh ta đi cùng Tiểu Ca.

Dù sao tìm Mục Trần Châu cũng cần Tiểu Ca giúp đỡ.

Không có cậu ấy ở đó, Hạo Thiên Chân và những người khác đều cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Sa Thành.

Phan Tử nhận được tin nhắn của Hạo Thiên Chân xong, quay sang nói với Tiểu Ca bên cạnh: "Tiểu Ca, điểm đến đã xác nhận, chúng ta đi thôi." "Ừm." Tiểu Ca mặt không biểu cảm gật đầu.

Lần này đột nhiên đổi hướng đến Thải Vân Chi Nam, cũng là chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng để có được Mục Trần Châu, giải trừ lời nguyền trên người, bắt buộc phải đi.

Vân Thiên Cung, hoàn toàn có thể đợi sau khi từ Thải Vân Chi Nam về rồi đi.

Từ sau khi từ Tần Lĩnh trở về, huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiểu Ca, dường như lại tiến hóa.

Trở nên mạnh hơn trước đây.

Hai người họ lên chuyến bay đến Thải Vân Chi Nam sau đó hai giờ. … Bên ngoài Tàng Long Sơn.

Trong một thôn trang nào đó.

"Lão Hồ ơi, nơi này tà môn quá, còn chưa vào mà người em đây sắp bị muỗi đốt thành cái bánh bao rồi." "Trời ạ, Thu gia cũng không

nói, trong Vân Nam Trùng Cốc lại có nhiều muỗi như vậy.” Trong phòng, Vương Bàn Tử đang bôi dầu gió để giảm ngứa, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Cũng không biết tại sao, người cậu ta nhiều máu, hấp dẫn muỗi, cả người bị muỗi cắn thành từng cục sưng.

Nhìn lại Hồ Bát Nhất, chẳng có chuyện gì.

Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy mất cân bằng.

“Tại sao muỗi chỉ cắn tôi, mà không cắn cậu?” Hồ Bát Nhất sung sướng nằm trên giường xem điện thoại, nghe vậy cười xấu xa: “Bàn tặc, để gia nói cho mày biết nhé, trước đó gia đã dùng thuốc bắc đặc biệt để tắm, muỗi tuyệt đối không dám cắn tao, ha ha.” “Được lắm Hồ Bát Nhất, lén lút sau lưng gia dùng thuốc bắc tắm.” Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi giận.

“Tình hữu nghị cách mạng đâu rồi?

Sinh tử có nhau đâu rồi, mày có đồ tốt mà không cho anh em dùng.” “Phì, lão tử nhìn nhầm mày rồi.” Hồ Bát Nhất cười xấu xa, cũng không đáp lời, khiến Vương Bàn Tử tức giận.

Người ngứa ngáy khó chịu, hận không thể đổ cả chai dầu gió lên người.

“Reng reng reng.” Đúng lúc này, điện thoại của Hồ Bát Nhất vang lên.

“Mã Đại Đảm?” Sau đó nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng của Mã Đại Đảm: “Hồ đại ca, em dẫn anh em đến rồi, em đã vào làng của anh rồi, anh ở đâu?” “Lão Mã, anh em tốt à, chờ đó, tôi ra đón.” Nghe Mã Đại Đảm nói, Hồ Bát Nhất phấn khởi hẳn lên.

Trước đó cậu và Mã Đại Đảm bị người theo dõi, suýt chút nữa bị bắt, may mà hai anh em chạy nhanh, không bị đối phương tóm được.

Mã Đại Đảm lúc đó nói, sẽ giúp cậu vào Hiến Vương Mộ.

Chỉ là sau đó có việc đột xuất nên bị chậm trễ, bảo Hồ Bát Nhất hai người đi trước.

Sau khi Hồ Bát Nhất đến, tưởng Mã Đại Đảm không đến nữa.

Không ngờ đối phương vẫn đến.

"Bàn Tử, đi, cùng tôi ra ngoài đón lão Mã và anh em." "Lão Mã đến rồi à?

Ha ha, đi thôi." Hai người lập tức ra ngoài đón Mã Đại Đảm và những người khác.

Ở cổng làng, họ thấy tổng cộng năm chiếc xe việt dã.

Bên cạnh xe là hơn mười người mặc đồ leo núi, ai nấy đều đeo dây chuyền vàng, nhẫn vàng, người không biết còn tưởng nhà giàu mới nổi vào làng.

Trưởng làng của cái làng nhỏ này, đang gật đầu cúi lưng nói chuyện với họ.

"Lão Mã!" Hồ Bát Nhất hét lớn, những người đó chính là anh em của Mã Đại Đảm.

"Ha ha, Hồ đại ca!" "Bàn gia!" "Hồ đại ca, có nhớ lão Tam em không, ha ha." Hai bên gặp mặt, ôm nhau một cái thật chặt.

"Xem thế nào, lần này em mang đủ súng phun lửa và đồ bảo hộ, đều là hàng chất lượng quốc tế cao nhất, có cả lựu đạn dứa, AK47, đều là em khó khăn lắm mới kiếm được." Mã Đại Đảm khoe với Hồ Bát Nhất về trang bị mình kiếm được.

Từ khi biết được lợi ích của súng phun lửa, lần này cậu đã chuẩn bị súng phun lửa quân dụng.

Phun xa, hỏa lực mạnh, tuyệt đối là thần khí.

Hồ Bát Nhất chỉ chuẩn bị trang bị cho mình và Bàn Tử, mặt nạ phòng độc là thứ bắt buộc, theo lời dặn của Diệp Thu, phải có trang phục phòng độc mới được.

"Mặt nạ phòng độc đã mang chưa?

Trong Trùng Cốc đó có khí độc đấy." "Yên tâm, đều mang cả rồi, khi nào chúng ta lên đường?" Mã Đại Đảm muốn sớm giúp Hồ Bát Nhất tìm được Mục Trần Châu, sau đó tiện thể xem có thể mang thêm chút bảo bối từ Hiến Vương Mộ về không.

Sau đó, về nhà hưởng phúc, cưới vợ, rồi bao nuôi chục cô người mẫu trẻ, sinh một đàn con, hoàn thành mục tiêu cuộc đời.

"Cứ ở lại một đêm, nghỉ ngơi đã, ngày mai lại đi." "Vào trong Trùng Cốc, phải có người dẫn đường, tôi đã nhờ trưởng làng tìm người dẫn chúng ta vào rồi." Tối hôm đó, Hồ Bát Nhất và mọi người nghỉ ngơi một đêm trong ngôi làng nhỏ dưới chân Tàng Long Sơn.

Đây là một ngôi làng của dân tộc thiểu số.

Có thể ở đây cũng là may mắn, Hồ Bát Nhất tình cờ quen một người địa phương, thế là dưới sự giới thiệu của người đó, mới có thể vào được ngôi làng này.

Nếu không, những ngôi làng dân tộc thiểu số như thế này rất bài ngoại.

Chương 160

Đương nhiên, dù có bài ngoại đến mấy, cũng có cách giải quyết.

Ví dụ như, Mã Đại Đảm trực tiếp dùng tiền mở đường, trưởng làng kia suýt chút nữa quỳ lạy, thẳng thắn nói dù cần người hay cần đồ, cứ việc phân phó.

Đến Trùng Cốc, còn tìm người dẫn đường tốt nhất để dẫn đi.

"Đoạn Ny, đừng thấy con bé là con gái, nhưng nó là tế tự của làng chúng tôi, đối với tình hình trong Trùng Cốc, là người quen thuộc nhất, để Đoạn Ny dẫn các anh vào nhé." Ngày thứ hai, trưởng làng dẫn đến một cô gái trẻ, người không cao, nhưng trông rất đáng yêu, như một con búp bê sứ.

"Chào các anh, em tên là Đoạn Ny." Nhìn thấy cô, một đám đàn ông thô kệch lập tức mắt sáng rực.

Không có gì khác, thực sự quá đáng yêu, là mẫu người mà những gã thô kệch này thích.

"Cái đó… Đoạn Ny à, chúng ta đi thôi." Vương Bàn Tử nhìn Đoạn Ny, muốn nói gì đó lại không biết nói gì.

Bình thường miệng không giữ cửa, cái gì cũng dám nói.

Nhưng khi gặp mẫu người mình thích, lại không biết nói gì, ngược lại trở nên ngượng ngùng.

"Đoạn Ny muội tử, trên đường sẽ vất vả cho em, yên tâm, sau khi xong việc tiền bạc tuyệt đối sẽ không để em thất vọng." Hồ Bát Nhất thì không sao cả, không hứng thú lắm với phụ nữ.

Còn Mã Đại Đảm và những người khác, cũng không biết cách giao tiếp với phụ nữ.

Nên cả đám đàn ông to lớn đều có chút ngượng ngùng.

Đoạn Ny dường như không nhìn thấy, đeo một cái gùi tre đi trước dẫn đường.

“Muốn vào trong Tàng Long Sơn, phải đi qua nhiều nơi, chúng ta chắc phải đi mấy ngày mới tới.” Cả đám đi theo Đoạn Ny, mang theo trang bị, mặc đồ bảo hộ, lập tức lên đường.

Lão Tam muốn lấy lòng, lại gần nói chuyện: “Đoạn Ny muội tử, em không cần mặc đồ bảo hộ à, trong sơn cốc rắn rết côn trùng nhiều lắm đó.” Đoạn Ny lắc đầu, nói: “Không cần, em từ nhỏ đã lớn lên trong núi, rắn rết côn trùng không cắn em đâu, ngược lại các anh, chuẩn bị thật chu đáo, hi hi.” Mã Đại Đảm đột nhiên hỏi: “Đoạn Ny muội tử, trưởng làng nói em biết cổ thuật, không phải thật chứ?” Vừa rồi nếu không nhớ nhầm, lão trưởng làng kia có nói.

Đoạn Ny là tế tự trong làng, biết cổ thuật.

Mọi người nghe vậy, đều ngẩn ra.

Ghê gớm thật.

Sớm đã nghe cổ thuật ở Thải Vân Chi Nam rất tà môn.

Nhưng chưa từng thấy.

Không biết Đoạn Ny này, rốt cuộc có biết không.

“Cổ thuật thực ra không tà ma như mọi người nghĩ đâu, cái gọi là cổ thuật, là bọn em nuôi dưỡng rắn rết độc trùng, sau đó tấn công người khác, cổ thuật lợi hại hơn, thì như đại tế ti của nước Cổ Điền vậy.” “Trong truyền thuyết, đại tế ti của nước Cổ Điền, không chỉ có thể điều khiển các loại độc vật, thậm chí có thể khống chế thực vật tấn công người, vô cùng lợi hại.” Đoạn Ny không nói mình có biết hay không, mà kể cho mọi người về đại tế ti của nước Cổ Điền.

“Cái này tôi có tra rồi, nghe nói đại tế ti của nước Cổ Điền đã tuẫn táng cùng Hiến Vương, vị đại tế ti đó dường như nắm giữ một loại đẳng thuật lợi hại, có thể lợi dụng đẳng thuật, nuôi dưỡng các loại quái vật và thực vật khủng bố.” Trước đó, Hồ Bát Nhất cũng đã chuẩn bị rất kỹ.

Lúc ở Tần Lĩnh, cậu đã gặp một vị giáo sư Tôn chuyên nghiên cứu văn tự cổ, và cả Trần Hạt Tử.

Trong tay Hồ Bát Nhất có một tấm bản đồ Hiến Vương Mộ, là Trần Hạt Tử đưa.

Giáo sư Tôn và Trần Hạt Tử đã kể cho cậu nghe những thông tin về Hiến Vương.

“Không sai, Hồ đại ca biết thật nhiều, em biết các anh muốn đi tìm Hiến Vương Mộ, nhưng nơi đó rất nguy hiểm, nếu bây giờ từ bỏ, vẫn còn kịp.” Lớn lên dưới chân Tàng Long Sơn, không ai biết rõ hơn Đoạn Ny về sự nguy hiểm trong Trùng Cốc.

“Em đã đến rồi, tuyệt đối sẽ không quay đầu, Đoạn Ny muội tử yên tâm, có nguy hiểm anh trai bảo vệ em.” Lão Tam hóa thân thành một kẻ si tình, vỗ ngực đảm bảo.

Đối với điều này, Đoạn Ny không hề đáp lời.

Nếu không phải trưởng làng vì tiền, khẩn cầu cô, cô tuyệt đối sẽ không dẫn Hồ Bát Nhất và mọi người vào Trùng Cốc.

“Cũng không biết Thu gia có đến không, nếu anh ấy ở đây, đừng nói là Trùng Cốc, dù vào Hiến Vương Mộ, lão Tống tử Hiến Vương kia cũng tuyệt đối không dám hó hé.” Bàn Tử hoài niệm những ngày tháng đi theo Diệp Thu.

Vì có Diệp Thu ở đó, cậu biết tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Thu gia là nhân vật như thần tiên vậy.

“Bàn gia, nói cho anh một tin tốt, Thu gia cũng sẽ đến đây, nhưng có gặp được không, thì phải xem duyên phận, ha ha.” “Trước đây em mới gặp Thu gia, Thu gia thật lợi hại, dẫn theo một người bạn Tống tử đi dạo phố huyện, ha ha.” Nhắc đến Diệp Thu, Mã Đại Đảm và lão Tam cười hì hì.

Ngày đó Diệp Thu dẫn theo một người bạn Tống tử đi dạo phố, hai người họ cảm thấy thật thần kỳ.

“Thật sao?

Thu gia thật sự muốn đến đây à?” “Ha ha, tốt quá rồi.” “Lần này, lão Tống tử Hiến Vương kia có đối thủ rồi.” Mọi người đều biết, trong Hiến Vương Mộ, chắc chắn có Tống tử.

Tuyệt đối không chỉ một.

Vì đã từng ở cùng Lý Thuần Phong nhiều ngày như vậy, đối với Tống tử, họ không hề sợ hãi.

Ngược lại, còn phấn khích, hy vọng có thể gặp lão Tống tử Hiến Vương đó, rồi trực tiếp thiêu chết.

“Thu gia mà các anh nói là ai vậy?

Có cả Tống tử?” Đoạn Ny đối với những gì mọi người nói, đều mơ hồ.

Lớn lên trong núi, cô căn bản chưa từng nghe đến cái tên Tống tử.

“Khụ… Đoạn Ny muội tử, anh nói em nghe nhé, Thu gia đó là đại ca của đại ca em, là người lợi hại nhất thế giới, còn lợi hại hơn cả vị đại tế ti kia của em nhiều.” “Còn về Tống tử, không có gì, chỉ là một cách gọi cho một nhóm người đặc biệt thôi.” Lão Tam định khoe khoang với Đoạn Ny, khoe khoang một chút, nhưng bị Hồ Bát Nhất

cắt ngang.

Cô bé ngây thơ như vậy, tại sao phải để cô biết về Tống tử.

“Thật sự lợi hại như vậy sao?

Còn lợi hại hơn cả đại tế ti?” Rõ ràng, Đoạn Ny không hứng thú với Tống tử, nhưng lại hứng thú với vị Thu gia kia.

Trong lòng cô, đại tế ti của nước Cổ Điền, hẳn là người lợi hại nhất thế giới từ xưa đến nay.

Không có ai lợi hại hơn đại tế ti.

“Tuyệt đối lợi hại, không phải khoác lác với em đâu Đoạn Ny, Thu gia của bọn anh có thể thuần phục được con trăn khổng lồ mấy chục mét làm thú cưng, Thu gia còn biết pháp thuật.” “Pháp thuật em biết không, vung tay một cái, triệu hồi một vùng thiên lôi, sau đó đùng một tiếng đánh chết đối thủ.” “He he.” Bàn Tử đắc ý bắt đầu khoe khoang về Diệp Thu, vì cậu và Thu gia là anh em tốt.

Thu gia mạnh, Bàn Tử ra ngoài cũng có thể diện.

“Thần kỳ quá, anh ấy cũng biết cổ thuật sao?” Quả nhiên, Đoạn Ny càng thêm kinh ngạc.

Bàn Tử và những người khác như được tiếp thêm sức mạnh, người một câu ta một câu, bắt đầu tâng bốc sự thần kỳ của Diệp Thu trước mặt Đoạn Ny. … “Mình có cảm giác, ai đó đang nói xấu sau lưng mình thì phải?” Cửa Hiến Vương Mộ, trong địa cung.

Diệp Thu cảm thấy như có người đang nói xấu sau lưng mình vậy.

“Suýt chút nữa thì quên, số tích phân mà Bàn gia cho lần trước, mình còn chưa xem.” Lần này tìm ra Bàn gia, và Hiến Vương Mộ có phong thủy cấp tám, là một bảo địa phong thủy.

Nên Diệp Thu trực tiếp nhận được bốn mươi vạn tích phân.

Cộng với khoảng mười hai vạn ban đầu.

Bây giờ tích phân của Diệp Thu là năm mươi hai vạn.

“Lại có thể nâng cấp một huyết mạch lên đỉnh cấp rồi.” Diệp Thu vui mừng, chuẩn bị nâng cấp huyết mạch Quỷ tộc lên đỉnh cấp trước.

Vừa chuẩn bị nâng cấp, đột nhiên nghe thấy bên ngoài địa cung có người đang gầm lên giận dữ.

“Kẻ ngoại lai chết tiệt, ra đây chịu chết!” “Hừ, đồ nhát gan, dám trộm đánh a đa của ta, mau ra đây chịu chết!” Bên ngoài địa cung, có người đang la hét.

Nghe giọng thì là một người phụ nữ.

Lời nói của đối phương không phải là ngôn ngữ của cương thi, điều này khiến Diệp Thu tò mò.

“Trong mộ lại có thêm người sống sao?” Còn về lời của đối phương, rằng Diệp Thu đã đánh lén A Đa, điều đó càng khiến Diệp Thu hoang mang hơn.

Bởi vì sau khi vào đây, anh hoàn toàn không đánh lén ai cả, chỉ có lão già xảo quyệt Hiến Vương kia, định đánh lén thì lại bị chém đứt một cánh tay rồi bỏ chạy.

“Moo!

Chủ nhân, tôi đi xem thử.” Quỳ Ngưu tính tình không thể ngồi yên, Diệp Thu phất tay, ra hiệu cho nó đi chơi.

Nếu có nguy hiểm, tiểu gia hỏa này chắc chắn sẽ quay về.

“Chít chít.” Con khỉ cũng đi theo ra ngoài.

Diệp Thu vốn nghĩ, hai tiểu gia hỏa này đi ra chắc chắn có thể đuổi

đối phương đi, nhưng không ngờ, rất nhanh đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Quỳ Ngưu và con khỉ.

“Moo moo moo!

Đồ chết tiệt, ghê tởm quá!” “Chít chít!” “Hửm?” Hai con vật vừa mới ra ngoài đã hét lên thảm thiết, Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, vội vàng bước ra khỏi cửa địa cung để xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Vãi chưởng.” “A?

Chương 161

Chủ nhân, đây là...” Diệp Thu cuối cùng cũng hiểu vì sao con khỉ và Quỳ Ngưu lại la hét kinh hãi như vậy.

Bởi vì lúc này ở cửa mộ, trên khu đất trống rộng lớn ban đầu, đã xuất hiện vô số thi thể chi chít.

Những thi thể này giống như những cái kén, mỗi thi thể đều bị niêm phong bằng một loại dược liệu đặc biệt.

Hiện trường bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, mùi vị khó chịu khiến Diệp Thu và Tuyết Lỵ Dương phải nhíu mày.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không sao.

Chỉ là những cái kén người, cũng không phải thứ gì lợi hại.

Nhưng, ở gần cửa ra vào, có hai ba cái kén người, có lẽ đã bị con khỉ hoặc Quỳ Ngưu phá vỡ.

Sau khi kén người vỡ ra, bên trong văng ra vô số Thủy trệ phong.

Thứ này ở phương Bắc được gọi là mã hoàng (đỉa).

Nhưng giống loài của những con Thủy trệ phong này rõ ràng khác biệt, thân thể nhỏ bé lại có thể bật nhảy.

Trên người con khỉ và Quỳ Ngưu đã bị Thủy trệ phong bám đầy.

Hai tên này đang đau đớn gào thét.

Lớp da của chúng dày thịt béo, trong thời gian ngắn Thủy trệ phong căn bản không thể phá vỡ da thịt để chui vào cơ thể hút máu.

Chỉ là ghê tởm mà thôi.

Nhưng nếu để lâu, chắc chắn sẽ bị Thủy trệ phong xâm nhập vào

máu thịt, lúc đó không chỉ máu bị hút cạn, mà cả thân xác cũng sẽ bị chúng ăn sạch.

Trong cơ thể Thủy trệ phong có thể tiết ra một loại chất có tính axit, ăn mòn lớp vảy trên người Quỳ Ngưu.

"Ghê tởm thật, là Đẳng dũng." Diệp Thu nhìn những thứ này, lập tức hiểu ra.

Đây chính là đặc sản trong mộ Hiến Vương – Đẳng dũng.

Một loại phương pháp chế tạo vô cùng tàn nhẫn và vô nhân tính.

Để chế tạo Đẳng dũng, phải đổ vô số trứng trùng vào miệng người khi họ còn sống, sau đó niêm phong toàn bộ cơ thể lại, khiến họ chết ngạt một cách đau đớn.

Sau khi người chết, nội tạng và máu thịt trong cơ thể sẽ trở thành nguồn thức ăn cho trứng trùng.

Để đối phó với những thứ này, cách tốt nhất là dùng lửa đốt sạch.

"May mà tôi có mang theo súng phun lửa." Diệp Thu không muốn lãng phí tích phân để triệu hồi Thiên Hỏa, vì những thứ này không đáng.

Một lần triệu hồi tốn 5000 điểm, tích phân rất khó kiếm.

May mắn thay, trong không gian hệ thống có súng phun lửa.

Ngay sau đó, một khẩu súng phun lửa xuất hiện trong tay Diệp Thu, anh trực tiếp phun vào người Quỳ Ngưu và con khỉ.

Chủ yếu là để thiêu chết toàn bộ Thủy trệ phong trên người hai tên này.

Còn về chúng, ngoài việc bị bỏng hơi đau một chút thì sẽ không có chuyện gì lớn.

Bị lửa đốt còn hơn là bị Thủy trệ phong hút cạn máu.

Thứ này một khi đã bám lên người, ngoài việc dùng lửa ra thì không còn cách nào khác.

"Xèo xèo!" Cảm giác bị lửa nướng quả thực khó chịu.

Quỳ Ngưu và con khỉ bị đốt đến nhe răng trợn mắt, nhưng không hề né tránh.

Chúng không ngừng xoay người để Diệp Thu thiêu chết hết lũ Thủy trệ phong trên người.

"Moo, cháy chết bò rồi, áu áu!" "Chít chít chít!" Quỳ Ngưu và con khỉ bị đốt đau đến nhe răng trợn mắt, cơ thể run lên bần bật.

Nhưng lũ Thủy trệ phong trên người cũng sắp bị Diệp Thu thiêu chết hết.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ Thủy trệ phong trên người hai con vật, Diệp Thu cuối cùng mới đưa mắt nhìn ra xa.

Trên khoảng đất trống trước cửa, chi chít toàn là Đằng dũng.

Trên cây cầu phía xa, những chiếc đèn lồng đỏ vốn mờ ảo giờ đã được thắp sáng.

Chẳng trách trước đó Diệp Thu cảm thấy những chiếc đèn lồng đỏ này thật kỳ quái, sau khi thắp sáng mới phát hiện ra, đó đều là những chiếc đèn lồng đầu người.

Thật quá ghê tởm.

Trên cây cầu đó, Diệp Thu nhìn thấy hai bóng người.

Cả hai đều khoác áo choàng đen, và có vô số côn trùng đen kịt bay lượn xung quanh cơ thể.

Hoàn toàn không nhìn rõ dáng vẻ của đối phương.

Nhưng nghe giọng nói vừa rồi, rõ ràng là phụ nữ.

Diệp Thu lập tức không vui: "Ai đó?" Không quen không biết, lại đặt nhiều Đằng dũng như vậy ở cửa nhà mình, ý gì đây?

Đây là khiêu khích mà.

Trước đó bị lão già xảo quyệt Hiến Vương đánh lén, bây giờ lại thêm hai người nữa.

"Có thể triệu hồi Thiên Hỏa sao?" Hai người trên cầu chính là công chúa và đại tế ti.

Khi biết có một nhóm người lạ mặt xuất hiện ở cửa mộ Hiến Vương, lại còn dám đánh lén A Đa của cô, công chúa vô cùng tức giận.

Vốn định đợi Hiến Vương ra khỏi Tam Sinh Tam Thế Quan rồi mới tìm Diệp Thu báo thù, nhưng đã hơn một ngày trôi qua mà Hiến Vương vẫn chưa ra.

Hai người họ đoán rằng Hiến Vương cần khá nhiều ngày để hồi phục.

Thế là, công chúa Thải Vân liền xúi giục đại tế ti Mạc Nhĩ triệu hồi Đằng dũng để dạy dỗ đám người kia.

Mạc Nhĩ vốn cũng có ý đó, thế là hai người bàn bạc rồi cùng nhau đi ra từ cửa đồng.

Sau đó, họ nhìn thấy ở bờ sông đối diện, có một cánh cửa mộ khổng lồ.

Rõ ràng, đám người mới này đã xây xong cả mộ thất, chuẩn bị ở lại lâu dài.

Công chúa Thải Vân và đại tế ti lúc đó liền không vui.

Thế là, đại tế ti lập tức triệu hồi mấy ngàn cái Đằng dũng, xếp

đầy khoảng đất trống trước cửa mộ của Diệp Thu.

Công chúa Thải Vân thì la hét khiêu chiến, đợi đối phương ra, hai người chuẩn bị phát động Đằng thuật.

Đến lúc đó, sẽ để vô số Thủy trệ phong ăn đám người Diệp Thu không còn một mảnh vụn.

Nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là Diệp Thu lại có thể phun ra lửa.

Khẩu súng phun lửa trong tay hắn, hai người phụ nữ này chưa từng thấy bao giờ, cứ ngỡ đó là bảo bối gì.

"Mạc Nhĩ tỷ, gay go rồi, tên xấu xa đó có thể khống chế Thiên Hỏa?

Làm sao bây giờ?" Công chúa Thải Vân lập tức có chút hoảng sợ.

Bởi vì Đằng dũng không sợ bất cứ thứ gì, chỉ sợ lửa.

Khẩu súng phun lửa công suất lớn của Diệp Thu tuyệt đối là vũ khí tốt nhất để khắc chế Đằng dũng.

"Chúng ta rút lui trước đi, tên xấu xa đó không dễ đối phó, đám Đằng dũng này e là không giữ được nữa rồi.

Chúng ta về trước, để tôi nghĩ cách khác." Mạc Nhĩ suy nghĩ một lúc, quyết định rút lui trước.

Kẻ ngoại lai này có thể khống chế lửa, không thể xem thường.

Phải quay về chuẩn bị, mang theo một số thứ không sợ lửa mới được.

"Cũng được, đi thôi." Thế là hai người có chút e ngại liếc nhìn khẩu súng phun lửa trong tay Diệp Thu, rồi quay người rời đi.

"Đi?

Đã hỏi qua tôi chưa?" Diệp Thu thấy hai người đó định đi, liền nổi giận.

Cứ thế mà đi sao?

Dễ dàng vậy à.

Chương 162

“Hừ!” Diệp Thu hừ lạnh một tiếng, rồi trực tiếp nhảy lên.

Với sức mạnh hiện tại của anh, một cú nhảy hết sức tuy không thể lên được cây cầu, nhưng chỉ cần mượn lực ở giữa một lần, là lần thứ hai có thể nhảy lên cầu.

Còn về những cái Đằng dũng bên dưới, Diệp Thu không hề để tâm.

“Rắc!” Một cái Đằng dũng bị Diệp Thu trực tiếp giẫm nát.

Khi lũ Thủy trệ phong bên trong ồ ạt tràn ra, thân hình Diệp Thu lại nhảy lên một lần nữa.

Hai lần nhảy, anh đã lên được trên cầu.

“Hả?” Công chúa Thải Vân và Mạc Nhĩ đều kinh ngạc, không ngờ sức mạnh của Diệp Thu lại lớn đến vậy.

“Mau đi.” Mạc Nhĩ bảo công chúa Thải Vân đi ngay, hai người đã ở gần cửa đồng rồi.

“Mạc Nhĩ tỷ, cẩn thận.” Công chúa Thải Vân cũng không nhiều lời, trực tiếp quay người định đi vào cửa đồng.

Mạc Nhĩ thì lấy ra một cây quyền trượng bằng gỗ, sau đó bắt đầu niệm một loại chú ngữ nào đó.

“Ong ong ong.” Theo chú ngữ của Mạc Nhĩ, những con côn trùng bay lượn xung quanh cô ta dường như bị khống chế, bay về phía Diệp Thu.

Những con côn trùng này không phải là thứ đơn giản, chúng là Phấn trùng được ấp ra từ Trùng ngọc, chúng trông như một đám

sương mù đen.

Đây là một loại cực kỳ khó đối phó.

Phấn trùng dưới sự khống chế của Mạc Nhĩ sẽ tấn công mục tiêu được chỉ định, và sau khi Phấn trùng chết, cơ thể sẽ ngay lập tức biến thành một khối chất lỏng ăn mòn nồng độ cao, xâm thực đối phương.

Điều kinh khủng nhất là, trong loại chất lỏng ăn mòn này, trong chớp mắt lại sinh ra những con Phấn trùng mới.

Sinh sôi không ngừng.

Số lượng Phấn trùng không bao giờ giảm bớt.

Ngay cả ngọn lửa cũng có thể bị Phấn trùng dập tắt.

"Chết đi!" Phấn trùng là một trong những thủ đoạn tự vệ mạnh nhất của đại tế ti.

Là thuật pháp đỉnh cao của Đằng thuật.

"Ồ, một đám côn trùng." Diệp Thu không biết sự lợi hại của chúng, liền chĩa súng phun lửa vào đốt.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là, ngọn lửa phun ra từ súng lại bị một đám côn trùng đen kịt như sương mù dập tắt.

Không, nói chính xác hơn, ngọn lửa phun ra từ súng đã bị đám côn trùng ăn mất.

"Vãi chưởng, cái quái gì vậy?" Diệp Thu kinh ngạc đến ngây người, lũ côn trùng này quá kỳ lạ. 【Đinh, phát hiện Trùng ngọc, có thể hấp thụ.】 Lúc này, hệ thống đột nhiên thông báo.

Trùng ngọc?

Tuy không biết nó là gì, nhưng Diệp Thu biết rõ, thứ đó chắc chắn nằm trên người của người mặc áo choàng đen kia.

Chỉ là Diệp Thu đang bị đám Phấn trùng quấn lấy.

Mạc Nhĩ thấy Diệp Thu bị chặn lại, cũng không ham chiến, quay người đi vào cửa đồng.

Sau khi vào trong, những con Phấn trùng đang quấn lấy Diệp Thu cũng lập tức theo vào.

"Xui xẻo thật, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Diệp Thu thắc mắc.

Chưa từng thấy loại côn trùng kỳ quái nào có thể nuốt chửng cả ngọn lửa.

Vừa rồi Diệp Thu đã nhìn rất rõ, những con côn trùng đó khi bay vào ngọn lửa đã chết ngay lập tức.

Nhưng khi chết, cơ thể chúng biến thành một khối chất lỏng ăn mòn cường độ cao.

Điều thần kỳ là, khối chất lỏng ăn mòn đó lại dung hợp với ngọn lửa, rồi sinh ra những con côn trùng mới.

Quá quỷ dị.

Chết rồi có thể tái sinh, vô cùng vô tận, giết không chết?

Sao mà đánh được.

May mà đối phương đã rút lui.

"Hóa ra là từ trong cửa đồng đi ra, vậy chắc là thuộc hạ của lão già xảo quyệt Hiến Vương rồi." "Thủ đoạn của dân tộc thiểu số thật sự quá quỷ dị." Trước đó Diệp Thu gặp phải con Hoắc thị bất tử trùng do Hiến Vương nuôi đã đủ khó đối phó rồi.

Bây giờ lại thêm người bí ẩn này, có loại côn trùng giết không chết.

Người trong mộ Hiến Vương, ai cũng tà ma hơn ai. 【Đinh, phát

hiện Phấn trùng, ký chủ nâng cấp huyết mạch Quỷ tộc lên đỉnh cấp, có thể miễn nhiễm với công kích của Phấn trùng.】 Phấn trùng?

Diệp Thu lẩm bẩm cái tên này, có chút không quen, nhưng luôn cảm thấy hình như đã nghe ở đâu đó.

Huyết mạch Quỷ tộc, có thể miễn nhiễm với công kích của Phấn trùng?

Đây là một tin tốt.

Vừa hay bây giờ tích phân của Diệp Thu đã đủ, có thể nâng cấp huyết mạch Quỷ tộc lên đỉnh cấp.

"Trước tiên về nâng cấp huyết mạch, sau đó lại ra khiêu chiến, lão tử không tin, đặt một cái loa lớn ở cửa, ngày nào cũng la hét, xem Hiến Vương có ra không." Quay người trở lại dưới cầu, Diệp Thu dùng súng phun lửa, mất nửa ngày mới thiêu chết hết đám Đằng dũng kia.

Mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa khắp không gian.

"Quỳ Ngưu, mấy đứa dọn dẹp cửa ra vào đi, dùng nước sông rửa sạch chỗ này." Mùi vị quả thực khó ngửi, Diệp Thu cảm thấy buồn nôn.

Anh để Quỳ Ngưu và con khỉ, cùng A Đại dọn dẹp.

Còn mình thì quay về địa cung, bắt đầu nâng cấp huyết mạch Quỷ tộc. 【Đinh, có muốn tiêu hao 50 vạn điểm tích phân, nâng huyết mạch Quỷ tộc lên đỉnh cấp không?】 "Có." 【Đinh, bắt đầu nâng cấp, quá trình có thể sẽ có chút khó chịu, xin hãy nhẫn nại.】 Ngay sau đó, cơn đau quen thuộc lại ập đến, trải qua mấy lần, Diệp Thu đã quen rồi.

Quá trình không cần phải nói nhiều. 【Đinh, huyết mạch Quỷ tộc đã nâng cấp hoàn tất, xin chờ 12 tiếng để dung hợp.】 Sau khi huyết

mạch được nâng cấp, cần thời gian để dung hợp.

Đã có kinh nghiệm, Diệp Thu không vội, anh cùng Tuyết Lỵ Dương tìm kiếm đồ vật trong không gian giới tử.

"Chủ nhân, anh thật sự định làm vậy sao?" Tuyết Lỵ Dương nghe cách làm của Diệp Thu, quả thực dở khóc dở cười.

Thuần túy là để làm người khác ghê tởm mà.

Lấy một cái loa lớn, đặt ở cửa nhà người ta, rồi chửi bới.

Ai nghe thấy cũng phải tức sôi máu.

"Không còn cách nào, lão rùa già đó trốn sau cửa đồng không ra, chỉ có thể kích động như vậy thôi." Diệp Thu cũng là bất đắc dĩ.

Những thứ cần thiết để nâng cấp Vĩnh Sinh Thể, một là tinh phách Trùng Vương, ở trên người con Hoắc thị bất tử trùng kia, hai là Tam Sinh Tam Thế Quan, chắc chắn ở trong mộ Hiến Vương.

Hai thứ còn lại, đoán là không ở trong mộ Hiến Vương, cũng có liên quan đến lão già xảo quyệt Hiến Vương đó.

Cho nên, việc cấp bách bây giờ, chỉ có thể tìm cách lừa Hiến Vương ra, rồi giết hắn, sau đó vào mộ Hiến Vương để kiểm tra.

"Tôi nói này Tuyết Lỵ, em mua đồ thì mua đi, sao lại mua cái loa to thế này?" Vốn nghĩ là không có loa lớn.

Diệp Thu định gọi điện cho Hoắc Tú Tú, bảo lúc đến mang theo một cái loa công suất siêu lớn, cùng với đủ bình ắc quy.

Nhưng không ngờ, thứ này, trong không gian giới tử của Tuyết Lỵ Dương lại có.

"...Không phải em mua, lần trước đi dạo phố, Mã Đại Đảm mua, nhờ em giữ hộ, sau đó quên mất." Tuyết Lỵ Dương che mặt giải thích.

“Mã Đại Đảm đúng là người tốt.” Diệp Thu cũng nhớ ra, lần trước dẫn Chính ca đi dạo phố, Mã Đại Đảm đã mua nó, định lắp ở nhà dùng.

Không ngờ sau đó lại quên.

Cái loa này có bộ phụ kiện đi kèm, có thể ghi âm, còn có mười mấy bình ắc quy lớn.

Cứ để nó phát liên tục, cũng đủ dùng mấy tháng.

“Lần này, làm tức chết lão già xảo quyệt đó, xem hắn có ra không.” Mày mò một lúc, Diệp Thu đã ghi âm xong một đoạn.

Sau đó, 12 tiếng trôi qua.

Chương 163

Huyết mạch Quỷ tộc trên người Diệp Thu đã dung hợp hoàn toàn.

Thuộc tính tổng hợp, từ 2000 điểm, đã tăng lên 2500 điểm.

Tích phân trên người, giờ chỉ còn lại hơn 2 vạn.

"Lại thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi, lần này cũng phải kiếm lại chút tích phân mới được." Cầm theo loa và bình ắc quy, anh đi ra bờ sông.

Bên sông vừa hay có một cột đá, anh treo loa lên đó, rồi nối với bình ắc quy.

Diệp Thu bật công tắc nguồn.

Sau đó, anh dựng giá nướng bên sông, cùng với đám thú cưng của mình vừa thưởng thức mỹ thực, uống rượu, vừa thong thả chờ đợi.

Trong hang động, căn bản không biết ngày đêm.

Thời gian đối với Diệp Thu, gần như không có tác dụng gì.

Bởi vì tuổi thọ hiện tại của anh, rất dài.

"Hiến Vương, cái lão già nhà ngươi, đừng có trốn trong mộ làm rùa rụt cổ nữa, có bản lĩnh thì đánh lén ta đi chứ.

Hèn hạ, không dám ra, lại phái hai con nhóc nhát gan ra, có giỏi thì ra đây, ra đây lão tử đấm chết cái lão rùa già nhà ngươi!" "Hiến Vương, cái lão già nhà ngươi, đừng có trốn trong mộ làm rùa rụt cổ nữa, có bản lĩnh thì đánh lén ta đi chứ.

Hèn hạ, không dám ra, lại phái hai con nhóc nhát gan ra, có giỏi thì ra đây, ra đây lão tử đấm chết cái lão rùa già nhà ngươi!" Trong loa lớn, giọng của Diệp Thu vô cùng hỗn xược, mang đầy vẻ kiêu ngạo,

học theo danh ngôn của ai đó.

Anh chửi Hiến Vương như tát nước vào mặt, giống như một tên vô lại ngoài chợ.

Diệp Thu đoán rằng, chỉ cần Hiến Vương có chút nóng tính, nghe thấy giọng này cũng sẽ không chịu nổi.

Tuy nhiên, điều Diệp Thu không biết là, lúc này Hiến Vương đang tu dưỡng trong Tam Sinh Tam Thế Quan, căn bản không nghe thấy tiếng.

Nhưng, Hiến Vương không nghe thấy, không có nghĩa là công chúa Thải Vân, đại tế ti, và vương hậu không nghe thấy.

Trong sơn động, vốn là một cái máy khuếch đại âm thanh tự nhiên.

Cái loa lớn của Diệp Thu là loại công suất cao nhất, âm thanh cực kỳ lớn và rõ ràng.

Mộ Hiến Vương tuy kín, nhưng có các loại lỗ thông gió.

Âm thanh từ loa lớn, theo sự khuếch đại trong hang động, không chỉ truyền rõ vào toàn bộ mộ Hiến Vương, mà còn được truyền đi từng tầng, khuếch tán ra cả Trùng Cốc bên ngoài cũng có thể nghe thấy. 12 tiếng trước, đại tế ti Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân sau khi quay về cửa đồng, đang bàn bạc cách đối phó với Diệp Thu.

Bởi vì hai người cảm thấy đã đánh giá thấp năng lực của Diệp Thu.

Đối phương có vẻ rất mạnh mẽ.

Có năng lực khống chế lửa, sức chiến đấu cá nhân mạnh, và còn có mấy con thú giữ mộ lợi hại.

“Mạc Nhĩ tỷ tỷ, hay là chúng ta dùng Đằng Long chi thuật đi?” Công chúa Thải Vân thân là công chúa của Cổ Điền quốc, xuất thân từ

gia tộc cổ thuật, bản thân cũng là cao thủ cổ thuật.

Cái gọi là Đằng Long chi thuật, là một loại cấm thuật khác của đại tế ti.

Cũng là một loại Đằng thuật, lúc sinh thời đại tế ti đã nuôi một con mãng xà khổng lồ, sau đó đợi con mãng xà lớn đến trăm mét thì giết đi.

Lấy thi thể của nó luyện thành cổ, rồi dung hợp với một loại cây đa cổ thụ trong Trùng Cốc có thể thay đổi cục diện phong thủy vào trong cơ thể con mãng xà.

Biến cơ thể con mãng xà thành đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Sau đó, đại tế ti Mạc Nhĩ có thể thi triển thuật pháp, tiến vào cơ thể con mãng xà, rồi khống chế nó tấn công.

Vì trên người con mãng xà phủ đầy vảy, và được lắp thêm bốn chi, nên trông giống như một con rồng.

Do đó được gọi là Đằng Long chi thuật.

Thân thể của Đằng Long đó đang ở trong mộ Hiến Vương.

"Tiếc là ta không thể triệu hồi con bất tử trùng đó, nếu không đã có thể để nó đi giết tên đáng ghét kia rồi." Công chúa Thải Vân hừ lạnh một tiếng.

Bất tử trùng là do A Đa nuôi, chỉ có ông mới có thể khống chế.

Nếu không phải tên xấu xa đó đánh lén A Đa, chỉ cần A Đa triệu hồi bất tử trùng, tuyệt đối có thể giết hắn.

"Tên đáng ghét, theo lời em nói, tỷ sẽ dùng Đằng Long chi thuật, giết hắn." Mạc Nhĩ cũng có suy nghĩ giống công chúa Thải Vân.

Hai người không biết rằng, cái gọi là Hiến Vương bị đánh lén, thực ra không phải là bị người khác đánh lén, mà là đi đánh lén người

khác không thành, suýt nữa bị phản sát.

Con bất tử trùng kia, cũng bị đánh chạy mất.

Ngay lập tức, hai người quyết định dùng Đằng Long chi thuật, đại tế ti Mạc Nhĩ hóa thân thành cự long, ra ngoài giết Diệp Thu.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, một giọng nói vô cùng vang dội, thậm chí chói tai nhức óc, như sấm sét đánh, vang vọng khắp mộ Hiến Vương.

"Hiến Vương, cái lão già nhà ngươi, đừng có trốn trong mộ làm rùa rụt cổ nữa, có bản lĩnh thì đánh lén ta đi chứ.

Hèn hạ, không dám ra, lại phái hai con nhóc nhát gan ra, có giỏi thì ra đây, ra đây lão tử đấm chết cái lão rùa già nhà ngươi!" "Hiến Vương, cái lão già nhà ngươi, đừng có trốn trong mộ làm rùa rụt cổ nữa, có bản lĩnh thì đánh lén ta đi chứ.

Hèn hạ, không dám ra, lại phái hai con nhóc nhát gan ra, có giỏi thì ra đây, ra đây lão tử đấm chết cái lão rùa già nhà ngươi!" Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt của công chúa Thải Vân và Mạc Nhĩ trong nháy mắt đờ đẫn.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, đều ngây người.

"???" "???" Hai người trực tiếp đứng hình.

Nhưng ngay sau đó, nghe được nội dung của giọng nói kia, hai người lập tức nổi giận.

"Khốn kiếp!

Thật là vô lý, tên này quá kiêu ngạo, còn dám vu oan giá họa?" Công chúa Thải Vân tức không thể tả.

A Đa của cô, đường đường là Hiến Vương của Cổ Điền quốc, lại đi đánh lén một kẻ ngoại lai sao?

Hèn hạ!

Rõ ràng là hắn vô sỉ đánh lén A Đa của ta, bây giờ lại còn vu oan, đổ tội cho người khác.

Lại còn nói ra những lời sỉ nhục như vậy.

Chú có thể nhịn, nhưng thím cũng không thể nhịn được.

"Hừ, tên khốn!" Sắc mặt Mạc Nhĩ khó coi, vẻ mặt lạnh như băng.

Danh nghĩa tuy là đại tế ti, nhưng trong lòng cô, Hiến Vương chính là cha của mình.

Từ nhỏ Hiến Vương đối xử với cô và Thải Vân không hề có sự phân biệt, đều nuôi nấng như con gái.

Bây giờ có người sỉ nhục cha mình như vậy, trong mắt Mạc Nhĩ hiện lên sát khí nồng đậm.

"...Dám sỉ nhục đại vương, giết!" "Đi, ra ngoài giết tên khốn đó." Sắc mặt công chúa Thải Vân lạnh như băng, giọng nói kia cứ lặp đi lặp lại, lời lẽ quá chọc tức người, sỉ nhục cha của cô, làm sao có thể chịu đựng được.

"Thải Vân, Mạc Nhĩ, có chuyện gì vậy?

Tiếng đó từ đâu ra?" Nghe thấy tiếng, vương hậu cũng sắc mặt khó coi đi tìm hai người.

"A nương, không phải là tên khốn đã đánh lén A Đa ở bên ngoài sao!" "Người cứ chờ xem, con và Mạc Nhĩ tỷ sẽ ra ngoài giết hắn." Thải Vân tức đến nghiến răng.

Lời nói của Diệp Thu, như có ma chú, nghe một lần, cứ văng vẳng trong đầu, không thể xua đi được.

Mà cái giọng nói đó lại không có dấu hiệu dừng lại, cứ lặp đi lặp lại một đoạn đó, vô hạn tuần hoàn.

Không biết Diệp Thu dùng thủ đoạn gì, nhưng điều đó không quan trọng, công chúa Thải Vân đã tức nổ phổi.

"Cẩn thận." Vương hậu không ngăn cản, bà cũng rất tức giận, có người ở cửa mộ Hiến Vương, chửi mắng Hiến Vương, bất kể là ai, đều phải chết.

Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân rời khỏi cung điện, đến trước một hồ nước trong mộ Hiến Vương.

Trước hồ nước, Mạc Nhĩ giơ quyền trượng trong tay lên, miệng bắt đầu niệm chú ngữ đặc biệt.

Theo tiếng niệm của cô, trong hồ nước lập tức xuất hiện một xoáy nước, và xoáy nước ngày càng lớn.

Cuối cùng, một tiếng "ầm" vang lên, một con quái vật khổng lồ toàn thân phủ đầy vảy dày, phá nước mà ra.

"Gầm!" Con quái vật đó thân dài hơn trăm mét, giống như một con hắc long trong truyền thuyết, đầu rồng, đuôi rắn, có bốn móng vuốt.

Chính là Đằng long do Mạc Nhĩ luyện hóa.

Sau khi Đằng long xuất hiện, cái đầu to lớn lập tức cúi xuống, lơ lửng trước mặt Mạc Nhĩ.

Chương 164

Sau đó, miệng rồng mở ra, một cánh cửa xuất hiện.

Mạc Nhĩ đi vào cửa, ngay lập tức bên trong xuất hiện vô số thứ giống như mạch máu, tiến vào cơ thể và não của cô.

Một lúc sau, cơ thể Mạc Nhĩ và Đằng long dung hợp làm một, cô có thể khống chế hoàn hảo con Đằng long khổng lồ này.

"Gào!" Đằng long phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó đi theo công chúa Thải Vân, mở ra cánh cửa đồng khổng lồ.

"Ầm ầm!" Dưới cầu, Diệp Thu đang uống rượu ngon, chờ đợi lão già xảo quyệt Hiến Vương ra.

Anh không tin, đối mặt với sự sỉ nhục này, lão già Hiến Vương có thể nhịn được.

Quả nhiên, loa lớn phát được khoảng một tiếng, Diệp Thu luôn chú ý đến cửa đồng, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa đồng khổng lồ mở ra.

"Ra rồi!" Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, rượu cũng không uống nữa, trực tiếp rút Tu La đao ra, đứng dậy, đi lên cây cầu vòm.

"Gào!" Từ trong cánh cửa đồng đang mở, đột nhiên lao ra một bóng đen khổng lồ.

Tiếng gầm trời rung đất chuyển truyền vào tai Diệp Thu.

"Hửm?" Diệp Thu sắc mặt ngưng lại, nhìn bóng đen khổng lồ đó, giống như một con hắc long, có bốn móng vuốt, đầu rồng, đuôi rắn, toàn thân phủ đầy những lớp vảy kỳ dị như rễ cây già đan xen.

Con hắc long này, trông như được bện lại từ những cành cây lộn

xộn.

"Đây là thứ gì?" Diệp Thu kinh ngạc.

Cùng lúc đó, anh nhìn thấy từ trong cửa, một thiếu nữ mặc trang phục dân tộc thiểu số bước ra.

"Kẻ ngoại lai ti tiện vô sỉ, dám sỉ nhục A Đa của ta, hôm nay nhất định phải dùng máu của ngươi để rửa sạch sỉ nhục này!" Công chúa Thải Vân sắc mặt lạnh lùng, đối với Diệp Thu, một kẻ đánh lén ti tiện, lại còn vu oan giá họa, dùng thủ đoạn hạ lưu để sỉ nhục Hiến Vương, nhất định phải chết!

"Hóa ra là con gái của Hiến Vương." Diệp Thu trong lòng đã hiểu.

Người phụ nữ này là con gái của Hiến Vương, trong hai người mặc áo choàng đen lúc trước, chắc cũng có một người là cô ta, vì giọng nói này Diệp Thu rất quen thuộc, chính là người phụ nữ đã khiêu chiến trước cửa.

Đối mặt với lời nói của công chúa Thải Vân, Diệp Thu hừ lạnh một tiếng: "Người đặt nhiều Đằng dũng ghê tởm ở cửa nhà ta, cũng đừng hòng đi đâu." "Muốn giữ chân bản công chúa, xem ngươi có sống sót được không đã." Công chúa Thải Vân khinh thường, đối với Đằng Long chi thuật của Mạc Nhĩ, cô vô cùng tự tin.

Con quái vật khổng lồ này, cho dù Diệp Thu có thú giữ mộ bên cạnh, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Đằng long, đó là cảnh giới cao nhất của cổ thuật Cổ Điền quốc, được gọi là cấm thuật.

"Chẳng trách dám ra đây, chỗ dựa của cô là con sâu đen xì này sao?" "Cô bé, kêu cha già của cô ra đây, món nợ đánh lén ta, ta còn chưa tính với ông ta đâu." Đối với con Đằng long đó, Diệp Thu hoàn toàn không thèm để vào mắt.

Thứ này trông to xác đáng sợ, có vẻ mạnh, nhưng, huyết mạch Quỷ tộc của anh vừa mới nâng cấp, thuộc tính tổng hợp toàn thân đã đạt tới 2500 điểm.

Nếu bật Kỳ Lân hộ hữu, thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu có thể lập tức đạt 6250 điểm.

Với sức mạnh lớn như vậy, một con Đằng long cỏn con, Diệp Thu đảm bảo có thể một đao chém chết.

Mục tiêu của anh là Hiến Vương, và người có Trùng ngọc kia, chứ không phải con gái của hắn.

"Hèn hạ, ngươi thật đúng là vô sỉ, rõ ràng là ngươi đánh lén A Đa của ta, lại còn cắn ngược một miếng!" "Đối phó với tiểu nhân như ngươi, không cần A Đa của ta ra tay, ta và đại tế ti là có thể diệt ngươi rồi." Nghe lời của Diệp Thu, công chúa Thải Vân tức đến nghiến răng.

"Gào!" Đại tế ti Mạc Nhĩ ở bên trong Đằng long, hiển nhiên không muốn nói nhiều với Diệp Thu.

Bởi vì Đằng Long chi thuật, không thể duy trì mãi được, toàn bộ cơ thể đều kết nối với Đằng long, là một chuyện rất đau đớn.

Để lâu, Mạc Nhĩ sẽ không chịu nổi.

"Kỳ Lân hộ hữu!" Vừa hay, Diệp Thu cũng không muốn nói nhảm, vìcửa đồng đã mở, anh cũng chuẩn bị đi vào.

Tam Sinh Tam Thế Quan để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể, đang ở trong mộ Hiến Vương.

"Ong ong!" Tu La đao rung lên, hàn quang lạnh lẽo lóe lên trên lưỡi đao, dường như đang đói khát, nóng lòng muốn chiến đấu.

Đại chiến, lập tức nổ ra.

Đằng long đi đầu mở to miệng, lao về phía Diệp Thu, Mạc Nhĩ chuẩn bị trực tiếp xé nát cơ thể Diệp Thu.

Thể hình hai bên chênh lệch quá lớn.

Diệp Thu không biết sức mạnh của Đằng long, nên quyết định thử trước.

Đánh trực diện, nếu sức mạnh không địch lại, thì thay đổi chiến thuật.

Trong chớp mắt, đối mặt với cái đầu rồng đen kịt khổng lồ của Đằng long đang lao tới, Diệp Thu hít thở sâu, dồn toàn bộ sức lực, trực tiếp vung cây Tu La trường đao trong tay, nhảy lên một cái, lựa chọn đối đầu trực diện, quyết chém đôi đầu rồng.

Có lẽ cảm nhận được chiến ý của Diệp Thu, trên Tu La đao xuất hiện một đạo đao khí vô hình lạnh lẽo.

"Không biết tự lượng sức!" Đại tế ti Mạc Nhĩ ở bên trong Đằng long, thấy Diệp Thu lựa chọn đối đầu trực diện, mà không để con mãng xà khổng lồ sau lưng đối phương hỗ trợ, ánh mắt lạnh lùng, khinh thường kẻ không biết tự lượng sức như Diệp Thu.

Ngay cả Hiến Vương ở trạng thái đỉnh cao, bật năng lực đặc biệt từ địa ngục, so kè sức mạnh với Đằng long cũng không phải là đối thủ.

Một kẻ ngoại lai chỉ biết đánh lén đại vương, làm sao có gan dám so kè sức mạnh với Đằng long.

"Giết!" Đằng long gầm lên giận dữ, mở to miệng, trong nháy mắt đã đến nơi, trong miệng rồng có cơ quan xoay tròn, giống như máy gặt, trực tiếp muốn xay nát cơ thể Diệp Thu.

"Bốp!" "Rắc!" Tu La đao trong tay Diệp Thu, trực tiếp chém vào miệng Đằng long.

Và sau một đao, anh tung một cú đá, "bốp" một tiếng, trực tiếp đá văng hàm dưới của con Đằng long.

"Yếu vậy sao?" "Phịch!" Thân hình trăm mét của Đằng long, hàm dưới cũng vô cùng to lớn.

Rơi xuống đất tạo ra một cái hố lớn, bụi đất bay mù mịt.

Nhưng không ai quan tâm đến điều đó.

Bởi vì, lúc này Diệp Thu cũng kinh ngạc, con Đằng long này trông thì dọa người, sao lại không chịu đòn như vậy.

Sức mạnh của nó, rõ ràng không bằng sức mạnh của anh khi bật Kỳ Lân hộ hữu.

"Cứ tưởng phải trải qua một trận đại chiến chứ, thật không thú vị." Thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu, dưới sự gia trì của Kỳ Lân hộ hữu, có thể cao tới hơn 6000 điểm.

Với sức mạnh biến thái này, ở nhân gian có thể so sánh được với anh, gần như không có mấy người.

Anh không biết rằng, mình đã đánh giá quá cao đối thủ.

Chủ yếu là vì, trước đó Diệp Thu cảm nhận được trên người Hiến Vương cũng có Vĩnh Sinh Thể, có hai loại huyết mạch đặc thù, nên có một ảo giác rằng, tất cả mọi người trong mộ Hiến Vương đều mạnh.

Thực ra, Vĩnh Sinh Thể của Hiến Vương, căn bản không phải là Vĩnh Sinh Thể thực sự.

Hắn lợi dụng Tam Sinh Tam Thế Quan, từ địa ngục nhận được đặc tính tương tự Vĩnh Sinh Thể.

Nó chỉ có thể giúp người ta có tuổi thọ dài, nhưng sức mạnh so với Vĩnh Sinh Thể thực sự, còn kém xa.

Những điều này Diệp Thu không biết.

“Sao có thể?” Đại tế ti Mạc Nhĩ ở trong cơ thể Đằng long, bị sức mạnh cường đại của Diệp Thu dọa cho sợ hãi.

Một cú đá!

Một cú đá thôi, con Đằng long mà cô tự hào, đã bị đối phương đá phế?

“Ầm ầm!” Đằng long dù sao cũng là do thi thể luyện chế thành, bên trong cơ thể nó, đầy các loại cơ quan, dùng để điều khiển thân thể khổng lồ.

Bây giờ, Diệp Thu không chỉ đá gãy đầu Đằng long, mà còn phá hủy trực tiếp cơ quan bên trong nó, khiến cho hành động của Đằng long bị tổn hại.

“Không thể nào!” Đằng long mạnh mẽ, dưới một đòn, đã bị tên ngoại lai đáng ghét đó đá phế.

Công chúa Thải Vân không thể chấp nhận sự thật này, kinh hãi đến biến sắc.

“Moo!

Chủ nhân mạnh quá, lợi hại quá!” Quỳ Ngưu phấn khích nhảy cẫng lên, nịnh nọt.

Con khỉ và A Đại, cũng gầm lên cổ vũ cho Diệp Thu, trong đôi mắt đẹp của Tuyết Lỵ Dương tràn đầy sự sùng bái.

“Rắc!” Trên cái đầu Đằng long vỡ nát, xuất hiện một cánh cửa, đại tế ti Mạc Nhĩ từ bên trong bước ra, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cơ quan của Đằng long đã bị phá hỏng, không dùng được nữa.

Sau khi ra ngoài, cô căm hận trừng mắt nhìn Diệp Thu: “Tại sao ngươi lại mạnh như vậy?” Đằng long bị phế, tim cô như rỉ máu.

Đây là tác phẩm đỉnh cao của Đằng thuật mà đại tế ti đã mất mấy

chục năm mới chế tạo ra.

Mặc dù hôm nay, là lần đầu tiên Đằng long thực sự chiến đấu, đã bị phế luôn rồi.

"Con sâu đen to lớn của cô, quá yếu." Diệp Thu cười lạnh một tiếng, rồi thân thể nhanh chóng lóe lên, lao về phía đại tế ti.

Chương 165

“Mạc Nhĩ tỷ, cẩn thận.” Công chúa Thải Vân kinh hô.

“Hừ.” Mạc Nhĩ sắc mặt lạnh lùng, trong chiếc áo choàng đen rộng lớn, lập tức xuất hiện vô số Phấn trùng chi chít.Vì Đằng long không thể làm tổn thương Diệp Thu, nhưng Phấn trùng, tuyệt đối có thể khiến hắn sống không bằng chết.

Năm đó để có được Trùng ngọc, đại tế ti đã phải đi xa đến tận khu vực Trung Đông, hao tốn vô số tài nguyên, mới tìm được một khối Trùng ngọc.

Sự mạnh mẽ của Phấn trùng, không ai rõ hơn cô.

Cho dù kẻ ngoại lai kia có thể điều khiển lửa, cũng không làm gì được Phấn trùng.

“Ong ong ong!” Đám Phấn trùng đen kịt, giống như một đám sương mù ma quỷ, trong nháy mắt bay ra từ người Mạc Nhĩ, và nhanh chóng đến trước mặt Diệp Thu.

Nhìn đám Phấn trùng chi chít, Diệp Thu không hề hoảng sợ.

Huyết mạch Quỷ tộc đã tiến hóa lên đỉnh cấp, có thể miễn nhiễm với Phấn trùng.

Quả nhiên, những con Phấn trùng đó đến bên cạnh Diệp Thu, bay lượn xung quanh, dường như đang sợ hãi, không dám tấn công Diệp Thu, luôn giữ khoảng cách hai mét với anh.

“Hả?” “Không thể nào!” Lần này, đại tế ti Mạc Nhĩ thật sự sắp bị dọa chết rồi.

Đám Phấn trùng do cô nuôi, dường như sợ hãi Diệp Thu, không dám tấn công.

Tình huống này, cô chưa từng thấy bao giờ.

“Công chúa, mau đi.” Nhưng dù thế nào đi nữa, Mạc Nhĩ trong lòng hiểu rõ, hôm nay tuyệt đối không thể giết được Diệp Thu.

Có khi, cô và công chúa đều sẽ bị đối phương giết chết.

“Mạc Nhĩ tỷ!” Công chúa Thải Vân không chịu quay về, nếu không Mạc Nhĩ sẽ gặp nguy hiểm.

“Nghe lời ta, mau đi!” Mạc Nhĩ quay đầu trừng mắt nhìn cô, quát mắng.

Một người chết, còn hơn là hai người cùng chết.

“Ta...

Hừ!

Tên ngoại lai chết tiệt, nếu ngươi dám làm hại Mạc Nhĩ tỷ, ngươi chết chắc.” Công chúa Thải Vân hiểu ý của Mạc Nhĩ, trực tiếp quay người, đi vào cửa đồng, rồi “rắc” một tiếng vặn cơ quan.

Cửa đồng khổng lồ, lập tức đóng lại.

Mạc Nhĩ, thì một mình đối mặt với Diệp Thu.

“Đúng là lũ chuột nhắt.” Diệp Thu sắp nổi giận rồi.

Cả nhà Hiến Vương, đều là chuột nhắt.

Đánh không lại thì trốn vào cửa đồng, tự tin thì ra chịu đòn, rồi lại chạy.

“Ong ong ong.” Đám Phấn trùng bay lượn xung quanh Diệp Thu, đối mặt với Diệp Thu dường như vô cùng sợ hãi, trực tiếp bay về lại áo choàng đen của Mạc Nhĩ.

Thân hình Diệp Thu lóe lên, trực tiếp đến bên cạnh Mạc Nhĩ.

“Giao Trùng ngọc ra đây.” Một tay bóp cổ Mạc Nhĩ, Diệp Thu

lạnh lùng nói.

"Hừ." Bị Diệp Thu bắt được, Mạc Nhĩ tuy trong lòng sợ hãi, nhưng thà chết không chịu khuất phục.

Chỉ dùng ánh mắt căm hận, nhìn chằm chằm vào Diệp Thu.

"Không đưa, vậy thì ta tự lấy." Diệp Thu phớt lờ ánh mắt của cô.

Rơi vào tay ta, còn dám trừng mắt với ta, đúng là tìm chết.

"Đưa không?" Dù sao đối phương cũng là phụ nữ, Diệp Thu tạm thời không định giết.

Vì anh cần dùng người phụ nữ này, để dụ Hiến Vương ra.

"Không!" Mạc Nhĩ mặt mày quật cường.

Không còn lớp sương mù do Phấn trùng tạo ra che chắn, dung mạo của cô lộ ra trước mặt Diệp Thu.

Tuy Mạc Nhĩ xinh đẹp, nhưng Diệp Thu đã gặp qua bao nhiêu phụ nữ, thậm chí còn có cả La Thiền, đệ nhất mỹ nhân hai cõi âm dương.

Dung mạo của Mạc Nhĩ, không thể làm lay động trái tim anh.

"Vậy thì đắc tội rồi." Mạc Nhĩ quật cường, Diệp Thu không để ý.

Anh trực tiếp sờ soạng trên người Mạc Nhĩ.

"...Khốn kiếp, vô sỉ!" Bị Diệp Thu đưa tay lục soát trên người, mặt Mạc Nhĩ lập tức đỏ bừng, tức giận.

Nhưng Diệp Thu không đáp lời, nhanh chóng tìm được Trùng ngọc trên người cô.

Trong quá trình đó, Mạc Nhĩ cảm thấy trên người mình, như có vô số con kiến đang bò.

Cảm giác đó, khiến cô cảm thấy mặt mình như đang rỉ máu.

"Khốn kiếp, ta nhất định phải giết ngươi." Trùng ngọc bị Diệp

Thu lấy đi, còn bị chiếm tiện nghi.

Bao nhiêu năm nay, Diệp Thu là người đàn ông đầu tiên thân mật với Mạc Nhĩ như vậy.

Đương nhiên, Diệp Thu không phải là người trong lòng của Mạc Nhĩ, hai bên là kẻ thù.

"Sự cuồng nộ vô năng." Lấy được Trùng ngọc, Diệp Thu thản nhiên nói một câu, khiến Mạc Nhĩ tức đến nghiến răng.

Từ không gian hệ thống, anh lấy ra một sợi dây nylon chắc chắn, trực tiếp trói Mạc Nhĩ lại thành một cái bánh ú thực sự.

"Khỉ, treo cô ta lên cho ta, xem lão rùa già Hiến Vương, rốt cuộc có ra không." Người phụ nữ này không còn tác dụng gì nữa.

Nhưng dường như địa vị trong lòng con gái Hiến Vương rất cao.

Vừa hay, trước tiên treo cô ta lên, xem lão già xảo quyệt Hiến Vương, có vì cô ta mà ra không.

"Chít chít." Con khỉ nghe vậy, liền nhe răng cười.

Sau đó, xách Mạc Nhĩ lên, treo lên cột đá dưới cầu.

"Khốn kiếp!

Ta nhất định phải giết con khỉ chết tiệt nhà ngươi, và cả tên ngoại lai đáng ghét kia." Chịu sự sỉ nhục như vậy, Mạc Nhĩ tức đến mức muốn tự sát.

Đường đường là đại tế ti của Cổ Điền quốc, có đánh chết cũng không ngờ, có một ngày lại bị người ta treo lên sỉ nhục.

"Xì!" Con khỉ tỏ vẻ khinh thường.

"Moo!

Người phụ nữ ngu xuẩn, đắc tội với chủ nhân của ta, đây là kết

cục của ngươi, ha ha ha." Quỳ Ngưu tên này rất bỉ ổi, nó nhảy tới nhảy lui trước mặt Mạc Nhĩ, mỗi lần đều nhảy cao bằng nhau, rồi trên cái mặt bò to lớn, mang theo vẻ trào phúng đầy linh tính.

Mạc Nhĩ hiểu được biểu cảm trên mặt Quỳ Ngưu, càng bị tức đến mức hận không thể một cước đá chết nó.

Nhưng bị trói thành một cái bánh ú, để phòng cô giãy ra, Diệp Thu đã dùng cách trói học được từ trong mấy bộ phim nhỏ.

"A!!!" Mạc Nhĩ tức đến phát điên. 【Đinh, phát hiện Trùng ngọc, xin hỏi có hấp thụ không?】 Diệp Thu không để ý, nhìn Trùng ngọc trong tay.

Một khối ngọc thạch to bằng nắm tay trẻ con, chỉ là lúc này trong ngọc thạch, có vô số con côn trùng chi chít đang bay lượn.

Những con côn trùng bên trong, đều là Phấn trùng.

"Đúng là một bảo bối tốt, nếu không phải thiếu tích phân, thật sự không nỡ hấp thụ." Trùng ngọc là một thứ tốt, đặc biệt là Phấn trùng, gần như bất tử bất diệt.

Nếu không phải Diệp Thu thiếu tích phân, thật sự không muốn hấp thụ.

Trùng ngọc này là do Mạc Nhĩ nuôi, Diệp Thu không chắc mình có thể khống chế được không.

"Trước tiên thử xem, nếu ta có thể khống chế đám Phấn trùng này, thì không hấp thụ, để lại đã." Thử một lúc, Diệp Thu phát hiện mình không thể điều khiển đám côn trùng trong ngọc, nhưng có một điểm.

Tuy không thể điều khiển, nhưng Trùng Ngọc có thể dùng như một loại vũ khí để ném ra ngoài.

Đại Tế Ti có thể khống chế Trùng Ngọc là vì đã nuôi dưỡng chúng

vô số năm và sử dụng cổ thuật để điều khiển.

Diệp Thu không biết cổ thuật.

“Thứ này dùng để đối phó với Hoắc Thị Bất Tử Trùng, hẳn là một vũ khí lợi hại.” Bất chợt, Diệp Thu hiểu ra.

Chương 166

Trước đó, anh vẫn luôn nghĩ làm sao để giết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó, lấy được Trùng Vương Tinh Phách.

Thứ đó rất khó giết.

Chỉ cần một tế bào trong cơ thể nó còn tồn tại, nó có thể tái sinh.

Nhưng Trùng Ngọc lại vừa khéo khắc chế được nó.

Lũ Phỉ trùng này nhiều vô cùng vô tận, sau khi tấn công một mục tiêu, chúng sẽ dùng dịch thể có nồng độ siêu cao trong cơ thể để từ từ ăn mòn toàn bộ vật thể.

Chỉ cần cho lũ Phỉ trùng đủ thời gian, cho dù là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, cũng có thể bị bào mòn đến chết, tuyệt đối không còn sót lại dù chỉ một tế bào.

Bởi vì những thứ bị Phỉ trùng ăn mòn sẽ hóa thành dưỡng chất, tái tạo ra Phỉ trùng mới.

Bằng cách này, chúng có thể đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt.

"Quỳ Ngưu, Lão Tam, hai đứa xuống dưới nước tìm con quái trùng kia.

Sau khi tìm được thì ném cái này vào trong cơ thể nó, từ từ bào chết nó." Diệp Thu ném Trùng Ngọc cho Hầu Tử.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng ở dưới nước, mà Quỳ Ngưu và Hầu Tử lại thuộc dạng bá chủ trong nước.

Chỉ cần tìm được nó, ném Trùng Ngọc vào miệng nó, lũ Phỉ trùng sẽ tự động xuất hiện, sau đó từ từ bào mòn nó đến chết.

"Mu!

Khỉ thối, chúng ta đi giết con trùng đó, ha ha.” “Chí chí!” Quỳ Ngưu và Hầu Tử hưng phấn nhận lấy Trùng Ngọc, rồi cất vào không gian.

Sau đó, cả hai trực tiếp nhảy xuống sông tìm Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trong động đá khổng lồ, chỉ còn lại Diệp Thu, A Đại, Tuyết Lỵ Dương, cùng với Đại Tế Ti Mạc Nhĩ đang bị treo trên cột đá.

Ngoài ra, chiếc loa lớn vẫn đang phát ra giọng nói chế nhạo Hiến Vương.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, khi nào người mới tỉnh lại?

Chị Mạc Nhĩ bị kẻ ngoại lai kia bắt rồi.” Bên trong thanh đồng môn, công chúa Thải Vân vẻ mặt vội vã, đi khắp chính điện tìm kiếm Hiến Vương.

Nhưng điều khiến cô thất vọng là Tam Sinh Tam Thế Quan trong đại điện vẫn không hề mở ra.

Hiến Vương căn bản không nghe thấy lời cô nói.

“Đáng ghét, tức chết bản công chúa rồi, tên xấu xa đáng ghét đó.” Công chúa Thải Vân tức giận nhưng không có cách nào.

Diệp Thu quá mạnh, mạnh đến mức cô không có bất kỳ biện pháp nào để đối phó.

Ngay cả Đằng Long của Mạc Nhĩ cũng bị Diệp Thu trực tiếp đánh cho tàn phế.

“Thải Vân, con đi giết kẻ ngoại lai đó rồi à?

Thành công không, Mạc Nhĩ đâu?” Trong đại điện của Vương hậu, bà ta sốt ruột hỏi.

“Mẫu hậu, con thất bại rồi.

Kẻ ngoại lai đó quá mạnh, con đánh không lại, chị Mạc Nhĩ bị bắt rồi.” Thải Vân tinh thần sa sút, buồn bã.

Cô không chắc liệu Mạc Nhĩ có bị Diệp Thu giết hay không.

“Cái gì?” Vương hậu mặt đầy kinh ngạc.

Đằng Long của Mạc Nhĩ mạnh mẽ như vậy mà cũng không phải là đối thủ của kẻ đó.

Trầm ngâm một lát, Vương hậu đột nhiên nói: “Tạm thời đừng ra ngoài, mọi chuyện đợi phụ hoàng con tỉnh lại rồi tính.” “Nhưng mà, chị Mạc Nhĩ…” Công chúa Thải Vân lo lắng cho Mạc Nhĩ.

Vương hậu lại lắc đầu, quả quyết: “Mạc Nhĩ sẽ không sao đâu, kẻ đó sẽ không giết cô ấy.

Nếu ta đoán không lầm, hắn sẽ dùng mạng Mạc Nhĩ để dụ phụ hoàng con xuất hiện.” Giọng nói hỗn xược của Diệp Thu vang vọng khắp lăng mộ Hiến Vương, như một lời nguyền rủa, khiến Vương hậu nghe mà hận Diệp Thu đến tận xương tủy.

Nhưng nhìn từ một khía cạnh khác, hành động của đối phương rõ ràng là để buộc Hiến Vương ra ngoài.

Vì vậy, Vương hậu chắc chắn rằng mạng của Mạc Nhĩ vẫn còn hữu dụng với hắn, tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.

“Được rồi, đợi phụ hoàng tỉnh lại, con nhất định phải tự tay giết hắn!” Công chúa Thải Vân nghiến răng căm phẫn. ...

“Mu.

Khỉ, ta thấy con trùng đó rồi.” “Chí chí!” Quỳ Ngưu và Hầu Tử xuống sông tìm kiếm Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Thân hình đối phương thực sự quá đồ sộ, rất dễ tìm.

Không lâu sau, sau hơn mười phút tìm kiếm dưới đáy nước, Quỳ

Ngưu đã nhìn thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng trên một tế đàn dưới đáy biển.

Tế đàn đó có lẽ là nhà của nó.

"Mu!

Quái trùng, ăn một roi sét của gia gia ngươi đây!" Quỳ Ngưu định trực tiếp phóng ra tia sét, nhưng Hầu Tử đã ngăn lại.

Không thể phóng được.

Phóng ra có điện được con quái trùng kia hay không thì chưa biết, nhưng Hầu Tử chắc chắn sẽ bị điện giật đến ngất đi.

Nước dẫn điện rất mạnh.

"Chí chí!" Hầu Tử vội vàng ngăn Quỳ Ngưu.

"Mu!

Yên tâm, tia sét của ta có thể khống chế được, tuyệt đối không điện trúng ngươi." Quỳ Ngưu đắc ý và kiêu ngạo.

Nó là hung thú thượng cổ, chưởng quản sấm sét và nước.

Lực chiến đấu trong nước của nó có thể nói là vô địch.

Có thể nói, ở trong nước, không ai có thể làm tổn thương Quỳ Ngưu.

Bởi vì lớp vảy đặc thù của nó có thể hấp thu năng lượng, lực phòng ngự mạnh đến đáng sợ.

Hơn nữa, tia sét của Quỳ Ngưu có thể điều khiển được.

Trước đó ở Tần Lĩnh, nó phóng sét tấn công không phân biệt mục tiêu, tự nhiên sẽ làm người khác bị thương.

Nhưng chỉ cần khống chế chính xác, tuyệt đối sẽ không ngộ thương người khác.

“Chí chí?” Hầu Tử rõ ràng có chút không tin.

“Mu!

Còn nói nhảm nữa bảo bảo điện chết ngươi, mau đi chém nó.” Hầu Tử tuy có chút không tin, nhưng vẫn rút Hoàng Việt Phủ sau lưng ra, rồi bùng nổ tốc độ dưới nước, nhanh chóng tiếp cận Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

“Gào!” Hoắc Thị Bất Tử Trùng nhìn thấy Hầu Tử và Quỳ Ngưu, dường như nhớ lại chuyện bị hai đứa này cùng A Đại chém đứt đầu trước đó.

Nó lập tức nổi giận.

Dưới nước là địa bàn của nó.

Lần nữa gặp lại kẻ thù, Hoắc Thị Bất Tử Trùng quyết định phải bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Con mãng xà khổng lồ khó đối phó kia không có ở đây, nó cũng yên tâm phần nào.

Dù sao A Đại cũng gây cho nó áp lực quá lớn.

Bây giờ chỉ có một con khỉ và một con Quỳ Ngưu quèn, Hoắc Thị Bất Tử Trùng hoàn toàn không để vào mắt.

Đối mặt với Hầu Tử đang lao tới tốc độ cao, mắt nó lộ ra vẻ tàn nhẫn và khát máu, nó há cái miệng đầy răng nanh khổng lồ, lao lên nghênh chiến, muốn ăn tươi nuốt sống Hầu Tử.

“Mu!

Con trùng lớn, ăn một chiêu ‘sấm sét ngũ liên tiên’ của gia gia ngươi đây.” Ngay lúc này, Quỳ Ngưu như dịch chuyển tức thời, đột nhiên xuất hiện sau lưng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Ngay sau đó, từ miệng nó phát ra một tiếng ‘cạch’, phun ra một tia

sét dài.

Tia sét lấp lánh ánh sáng xanh thẳm, dưới sự điều khiển của Quỳ Ngưu, giống như một chiếc roi, trực tiếp quấn lấy đầu của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Giây tiếp theo.

Chương 167

"Xẹt xẹt xẹt!" Tia sét bùng nổ, từng luồng hồ quang điện đánh vào từng tế bào trên khắp cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

"Gàoooo!!!" Đối mặt với uy lực của sấm sét, Hoắc Thị Bất Tử Trùng trực tiếp bị điện giật toàn thân co giật, cơ thể dài bảy mươi mét trong nháy mắt duỗi thẳng, giống như một cây cột đá khổng lồ.

Toàn thân nó bị điện giật đến mất đi tri giác.

"Mu, Khỉ mau lên, ta không cầm cự được lâu đâu." Quỳ Ngưu gầm lớn, giục Hầu Tử mau chóng ném Trùng Ngọc vào miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Loại roi sét mạnh mẽ này tiêu hao rất lớn đối với nó.

"Chí chí!" Hầu Tử nhếch miệng cười, gật đầu, giây tiếp theo đã đến bên miệng con Bất Tử Trùng.

Sau đó, nó trực tiếp từ miệng con trùng chui vào trong.

Thân hình cao khoảng hai mét của Hầu Tử, trước thân thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trông có vẻ vô cùng nhỏ bé.

"Phập phập phập!" Tiếp theo, Hầu Tử vung Hoàng Việt Phủ trong tay, chém đứt toàn bộ những chiếc răng nanh quá khổ trong miệng Bất Tử Trùng.

"Mu!

Mau rút!!!" Roi sét của Quỳ Ngưu không duy trì được nữa, nó còn là ấu thể, phóng ra roi sét tiêu hao rất lớn.

"Chí chí!" Hầu Tử chém xong răng nanh, nghe thấy tiếng của Quỳ Ngưu, không quay đầu lại mà lập tức rời đi.

Sau khi nó rời đi, roi sét trong miệng Quỳ Ngưu cũng biến mất.

"Gào!" Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang mềm nhũn, không còn bị roi sét khống chế, lập tức hồi phục.

Nó gầm lên giận dữ, lao về phía Quỳ Ngưu và Hầu Tử.

"Ầm!" Thân thể to lớn va mạnh vào người Hầu Tử và Quỳ Ngưu.

Đối mặt với con quái vật khổng lồ, cả hai hoàn toàn bị áp đảo.

Nhưng Quỳ Ngưu và Hầu Tử rất thông minh, biết rằng đối đầu trực diện không phải là đối thủ của Bất Tử Trùng, vì vậy dứt khoát quay người bỏ chạy.

Chỉ cần chờ đợi lũ Phỉ trùng trong Trùng Ngọc từ từ bào mòn chết nó là được.

"Mu, Khỉ, chạy thôi, để con trùng tự chơi một mình, ha ha." Quỳ Ngưu và Hầu Tử có tốc độ cực nhanh dưới nước, Bất Tử Trùng dù tức giận cũng không đuổi kịp cả hai.

Đúng lúc này, Trùng Ngọc đã đi vào cơ thể Bất Tử Trùng trực tiếp vỡ tan.

Vô số Phỉ trùng đen kịt, nhìn thấy nội tạng nóng hổi xung quanh, như thể nhìn thấy bảo vật quý giá, bắt đầu xâm thực bên trong cơ thể Bất Tử Trùng.

"Gào!" Nó tự nhiên cũng phát hiện ra sự bất thường trong cơ thể.

Bị Phỉ trùng ăn mòn từ bên trong, cơn đau dữ dội khiến Hoắc Thị Bất Tử Trùng hoàn toàn cuồng bạo.

Nhưng nó không quan tâm đến những con trùng trong cơ thể mình, vì nó biết rõ mình tuyệt đối không thể chết.

Tốc độ ăn mòn của Phỉ trùng thực sự không nhanh.

Muốn ăn mòn toàn bộ thân thể khổng lồ này, không có vài giờ thì tuyệt đối không thể.

Hơn nữa, ở dưới nước, cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng có thể tự chữa lành.

Nói cách khác, chỉ cần ở trong nước, có lẽ tốc độ ăn mòn của Phỉ trùng không nhanh bằng tốc độ hồi phục của nó.

Quỳ Ngưu và Hầu Tử rất thông minh, hai đứa thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng không thèm để ý mà vẫn hung hăng muốn cắn chết chúng, liền đảo mắt một vòng, lập tức nghĩ ra một khả năng.

"Mu, Khỉ, con trùng lớn này ở trong nước có phải có buff đặc biệt không?" "Chí chí?" "Hay là chúng ta dụ nó lên cạn nhé?" "Chí chí." Hầu Tử gật đầu.

Cả hai hẳn đã đoán đúng, Bất Tử Trùng ở trong nước có một loại buff nào đó.

Bởi vì theo như lời chủ nhân, lũ Phỉ trùng đó rất lợi hại, có thể ăn mòn toàn bộ con Bất Tử Trùng, khiến nó chết hoàn toàn.

Nhưng bây giờ, đối phương ở trong nước dường như không hề hấn gì, điều này không bình thường.

Thế là Quỳ Ngưu và Hầu Tử cố ý dụ Bất Tử Trùng lên bờ.

Vội vã, cả hai cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ một mạch bơi trong nước, né tránh sự tấn công của Bất Tử Trùng.

Phía trên đầu toàn là đá tảng, đây là một con sông ngầm dưới lòng đất, phải tìm được lối ra mới được.

Sau khi bơi dưới nước vài giờ, đột nhiên, phía trước mặt nước tối đen xuất hiện một tia sáng.

"Mu!

Khỉ, đi thôi!" "Chí chí!" Quỳ Ngưu và Hầu Tử vui mừng, có ánh sáng chứng tỏ phía trước có lối ra.

Hai đứa lộ vẻ vui mừng, sau lưng con Bất Tử Trùng đang hung hăng truy đuổi, dường như đã nhắm vào Quỳ Ngưu và Hầu Tử.

Bất kể đuổi xa bao nhiêu, nó cũng phải giết chết hai đứa này mới thôi.

"Phùm!" Quỳ Ngưu và Hầu Tử theo hướng ánh sáng, lập tức lao ra khỏi con sông ngầm.

"Mẹ nó!!!" "Sợ chết khiếp!" "Cái quái gì vậy?" Quỳ Ngưu và Hầu Tử vừa lao ra khỏi sông, đã thấy có người trên bờ.

Những người đó đang nghỉ ngơi bên bờ sông, dựa vào nước sông để nấu cơm.

Đột nhiên, hai con quái vật khổng lồ từ dưới nước lao lên, rõ ràng đã dọa đối phương sợ chết khiếp.

"Chí chí?" Hầu Tử mặc kim giáp thánh y, tay cầm một cây rìu vàng khổng lồ, từ dưới nước lao lên, lơ lửng giữa không trung.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nó trông như một chiến thần thực sự hạ phàm.

Những người bên dưới nhìn thấy cảnh đó liền sững sờ.

Hầu Tử liếc nhìn một cái, phát hiện những người này có chút quen thuộc.

Nhưng trên người họ đều mặc đồ bảo hộ, không nhìn thấy mặt, nên có chút không chắc chắn.

"Mu, chí chí cái gì mà chí, mau chạy đi." Lúc này, Quỳ Ngưu nhắc nhở mau chạy, phía sau có một con quái vật lớn đang đuổi theo.

Hầu Tử hoảng hốt quay đầu lại nhìn, sau đó cùng Quỳ Ngưu chạy

về phía khu rừng xa xa.

Chỉ cần vào rừng, chúng có thể câu giờ với con Bất Tử Trùng, cho đến khi lũ Phỉ trùng nuốt chửng nó.

"Hít...

Đó không phải là Hầu ca sao?" "Lão Hồ, tôi vừa rồi có bị ảo giác không?

Đó không phải là Hầu ca của chúng ta sao?" Đội người đang nghỉ ngơi bên hồ chính là nhóm của Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm.

Sau mấy ngày dài vượt núi băng sông, cuối cùng họ đã đến chân núi Già Long.

Khu rừng phía trước chính là Trùng Cốc dưới chân núi Già Long.

Muốn vào lăng mộ Hiến Vương, bắt buộc phải đi qua Trùng Cốc đó.

Thế là, cả nhóm quyết định nghỉ ngơi ở đây một lúc, sau đó mặc đồ bảo hộ, đeo mặt nạ phòng độc rồi mới đi vào.

Nhưng không ngờ, trong lúc đang ăn cơm, đột nhiên thấy hai bóng người lao ra từ dưới nước bên cạnh.

Nhóm Hồ Bát Nhất suýt nữa bị dọa chết.

Nhưng họ nhanh chóng nhận ra Hầu Tử.

Hầu Tử ở đây, vậy không cần phải nói, Diệp Thu chắc chắn cũng ở đây.

Mọi người trong lòng vui mừng, nhưng ngay sau đó lại có một dự cảm không lành.

"Lão Hồ, Lão Mã, mọi người có cảm thấy Hầu ca và con bò quái kia dường như đang chạy trốn không?" "Đừng nói là lát nữa dưới

nước lại có một con quái vật còn hung dữ hơn chui ra nhé?" Vương Bàn Tử nhạy bén phát hiện ra điều bất thường.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu vội vã, dường như có thứ gì đó đang đuổi theo sau lưng.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, ngậm cái miệng quạ của cậu lại cho tôi...

Mẹ nó!!!" "Tên Bàn Tử đáng chết, lão tử thực sự muốn tát cậu." Hồ Bát Nhất đang chửi bới thì lời của Bàn Tử lại ứng nghiệm.

Sau khi Hầu Tử và Quỳ Ngưu chạy đi không đầy ba giây, đột nhiên, một tiếng "ầm" vang lên.

Mọi người cảm thấy mặt đất rung chuyển, một con quái trùng khổng lồ đến đáng sợ đột nhiên lao ra từ dưới nước.

"Gào!" Con quái trùng phát ra tiếng gầm trời, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hầu Tử và Quỳ Ngưu đang chạy xa.

Giây tiếp theo, thân hình nó như tia chớp, nhanh chóng đuổi theo.

Chương 168

Còn nhóm Hồ Bát Nhất, nó không thèm liếc nhìn một cái.

Những con người yếu ớt này, trong mắt nó chỉ như lũ kiến.

"Ực." Nhóm Hồ Bát Nhất nhìn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đáng sợ, tròng mắt như muốn lồi ra.

"Cái quái gì vậy?

Sao lại to thế?" Nhìn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhóm Vương Bàn Tử tròng mắt như muốn lồi ra.

Mặc dù họ đã từng thấy quái thú, nhưng con trùng lớn như vậy, ai mà đã từng thấy bao giờ.

"Không cần biết, Hầu ca có vẻ đang gặp nguy hiểm, Lão Hồ, chúng ta có nên đi giúp không?" Bàn Tử vừa nói xong, Mã Đại Đảm và những người khác lập tức bày tỏ muốn đi chi viện cho đại ca.

"Con trùng lớn dám đuổi theo lão đại của em, đại ca, em đi ném bom cho nó chết nhé?" Lão Tam hăng hái, không hề để tâm đến nguy hiểm.

Hầu Tử là đại ca, không thể trơ mắt nhìn bị quái trùng truy sát mà không làm gì.

Mặc dù, họ cũng biết đi có thể cũng không giúp được gì.

"Đi, Hồ Bát Nhất, em muốn đi giúp Hầu ca, anh thì sao?" Mã Đại Đảm mặt mày hung dữ, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

"Đi cùng nhau." Hồ Bát Nhất không do dự, dù sao vào Trùng Cốc cũng không vội, đi giúp Hầu Tử mới là quan trọng.

"Ha ha, đi thôi, hôm nay chúng ta chơi trò nổ banh xác con trùng

lớn!" Bàn Tử cũng hưng phấn.

"Đóa Ny, em đừng đi, nguy hiểm lắm, ở đây đợi chúng tôi." Trong đội có Đóa Ny.

Một cô gái đi theo sẽ nguy hiểm.

"Được, mọi người cẩn thận nhé!" Đóa Ny cũng biết đi theo sẽ gây thêm phiền phức, bây giờ cơ thể cô có chút run rẩy, vừa rồi nhìn thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dường như cô rất sợ hãi.

Sau đó, nhóm Hồ Bát Nhất chỉ mang theo trang bị, đuổi theo hướng Hầu Tử bỏ chạy.

Thân hình của Hoắc Thị Bất Tử Trùng quá lớn, mục tiêu rõ ràng, hoàn toàn không sợ đuổi mất dấu.

"Gào!" Phía trước, Hầu Tử và Quỳ Ngưu dụ Hoắc Thị Bất Tử Trùng vào khu rừng rậm dưới chân núi Già Long.

Nơi đây toàn là cây cổ thụ chọc trời, và trong rừng rậm, quanh năm có chướng khí, Hầu Tử và Quỳ Ngưu cũng không miễn nhiễm với chướng khí.

Vì vậy khi chạy, chúng cố gắng tránh khu vực có chướng khí.

"Mu!

Gần được rồi, tiếp theo cứ câu giờ với nó là được." Xác nhận đã ở xa hồ nước, Quỳ Ngưu và Hầu Tử dừng lại, sau đó chờ Hoắc Thị Bất Tử Trùng đuổi kịp.

Mục đích của chúng không phải là chạy trốn, mà là giết chết con trùng lớn này.

Con trùng khổng lồ phía sau đã đuổi kịp, bên trong cơ thể nó, lũ Phỉ trùng đang từng chút một hòa tan nội tạng của nó.

Lũ Phỉ trùng mạnh mẽ, số lượng không những không giảm đi, mà

còn vì ở trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, mặc sức ăn mòn, đồng hóa, số lượng đang từ từ tăng lên.

Khi Phỉ trùng chạm vào vật thể có nhiệt độ cao, cơ thể chúng sẽ lập tức vỡ tan, hóa thành dung dịch axit cực mạnh, loại dung dịch này có thể ăn mòn và đồng hóa vật thể.

Ngay cả lửa cũng có thể bị ăn mòn.

Cơ thể của Bất Tử Trùng, đối với Phỉ trùng, chính là dưỡng chất tự nhiên.

Chúng ngày càng nhiều, ngày càng nhiều.

"Gào!" Đuổi kịp Quỳ Ngưu và Hầu Tử, Hoắc Thị Bất Tử Trùng vô cùng căm hận con khỉ đã chém gãy răng nanh của nó, nhưng còn căm hận hơn con Quỳ Ngưu đã khiến nó bị điện giật.

Vì vậy nó vô cùng hung hãn.

Sau khi đuổi kịp, nó lập tức phát động tấn công, muốn giết chết Quỳ Ngưu và Hầu Tử.

"Chí chí!" "Mu mu mu!

Con trùng nhỏ, bắt gia gia đi." Quỳ Ngưu và Hầu Tử rất linh hoạt, cả hai không đối đầu trực diện với con trùng, chỉ né tránh, sau đó chọc tức nó.

Không đánh trúng ta.

Tức không?

Tức chết thì càng tốt.

Đó là cách của Quỳ Ngưu.

"Hầu ca, em giúp anh!" "Hầu ca!" "Hầu ca!" Nhóm Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm đã đuổi kịp, nhìn thấy Hầu Tử liền hưng phấn hô lên.

Nghe thấy tiếng, Hầu Tử mới nhận ra, hóa ra những người này đều là tiểu đệ của mình.

"Chí chí!" Hầu Tử vừa né tránh đòn tấn công của Bất Tử Trùng, vừa vẫy tay chào.

Cơ thể nó linh hoạt, Bất Tử Trùng căn bản không chạm được vào.

Hơn nữa, để chọc tức nó, Hầu Tử thỉnh thoảng tìm cơ hội, dùng Hoàng Việt Phủ bổ một nhát vào đầu con trùng.

Cơn đau dữ dội và sự hành hạ khiến Bất Tử Trùng càng thêm phẫn nộ.

"Hầu ca của chúng ta ngầu thật, con trùng lớn đáng sợ như vậy mà cũng đối phó được." "Con bò bên cạnh Hầu ca là cái gì vậy?

Sao lại kỳ lạ thế?

Chỉ có một chân." Nhìn Hầu Tử đang đùa giỡn với Bất Tử Trùng, mọi người kinh ngạc kêu lên.

Con Bất Tử Trùng phẫn nộ, thân hình dài hơn 70 mét đè sập toàn bộ cây cối xung quanh, thực sự quá lớn.

Lão Tam từ trong túi lấy ra mấy quả lựu đạn nổ mạnh.

Sau khi có tiền, anh ta không còn tự chế bom đất nữa mà chuyên mua loại lựu đạn nổ mạnh này để sử dụng.

"Hầu ca tránh ra, để em ném bom chết mẹ nó." Tìm được cơ hội, Lão Tam gầm lên một tiếng, ném hết lựu đạn nổ mạnh trong tay vào miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hầu Tử vừa nhìn, biết Lão Tam chắc chắn đang dùng lựu đạn.

Thứ này uy lực không nhỏ, thế là vội vàng tránh ra xa.

"Ầm!" "Ầm!" Liên tiếp mấy tiếng nổ dữ dội, uy lực của lựu đạn

nổ mạnh thực sự đáng sợ.

Đầu của Hoắc Thị Bất Tử Trùng trực tiếp bị nổ đến máu thịt bầy nhầy, khắp nơi đều là vết thương kinh hoàng.

"Gào!" Bất Tử Trùng gầm lên giận dữ, bị thương nặng.

Nhưng, ngay sau đó, vết thương của nó đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ trong một phút, vết thương kinh hoàng bị nổ tung đã trực tiếp biến mất.

"...Hả?

Gặp ma rồi, rốt cuộc là cái quái gì vậy?" Lão Tam ngơ ngác.

Những người khác cũng ngơ ngác.

Con quái trùng này có thể chữa lành vết thương, tốc độ lại nhanh như vậy, chẳng khác nào có thân bất tử, đánh thế nào được?

"Hầu ca, chạy đi, con trùng lớn này tà môn quá, không đánh được đâu." Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên, không hiểu tại sao Hầu Tử cứ phải dây dưa với con Bất Tử Trùng.

Chạy đi không được sao.

Hầu Tử nghe vậy, trực tiếp lắc đầu.

Không thể chạy, mục đích của nó là giết chết Bất Tử Trùng.

"Bên đó xảy ra chuyện gì vậy?" "Trời ơi, con trùng lớn quá!" "Thứ gì vậy?" "Bên kia có một con khỉ và một con bò quái." "Có người, gia chủ, những người đó hẳn là Hồ Bát Nhất." Đúng lúc Hầu Tử đang giao đấu với Bất Tử Trùng, xa xa trong rừng lại có người đến.

Dẫn đầu chính là Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong.

Cả hai dẫn người của Trương gia và Doãn gia, đến chân núi Già Long ngay từ đầu.

Đồng thời, phía sau họ, những người trên giang hồ Sa Thành cũng đã đến đông đủ.

"Hô, lần này náo nhiệt rồi đây!" "Tú Tú muội muội của ta ơi, nhìn con quái thú lớn kia kìa, thân hình to như vậy, hay chúng ta đi đường vòng đi, nguy hiểm quá!" Trong rừng rậm, Hoắc Tú Tú, A Ninh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử bốn người cũng nhìn thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng ở xa xa.

Thân hình nó thực sự quá lớn, hơn nữa vị trí của mọi người đang ở trên một sườn núi, có thể nhìn rõ khu rừng rậm trong thung lũng phía dưới.

Họ không nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Hầu Tử, nhưng có thể nhìn rõ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó.

Chương 169

Thấy con quái vật lớn như vậy, Bàn Tử ngay lập tức muốn bỏ chạy.

“Bàn Tử, xem cái bộ dạng nhát gan của cậu kìa.

Vừa rồi có nghe thấy tiếng nổ không, chắc chắn có người đã chọc vào con quái trùng đó.” “Việc chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi, đợi cuộc chiến bên đó kết thúc rồi hẵng qua.” Có lẽ do ở cùng Bàn Tử lâu, cách nghĩ của Hạo Thiên Chân cũng đang dần thay đổi.

Sau khi xuống máy bay, cậu biết được Cửu Môn và các gia tộc trên giang hồ Sa Thành gần như đã dốc toàn bộ lực lượng đến Vân Nam.

Tất cả là vì ngôi mộ Thiên Đế trong truyền thuyết.

Về truyền thuyết mộ Thiên Đế, Hạo Thiên Chân biết, nhưng cậu càng rõ hơn, những người muốn trường sinh này, cuối cùng căn bản không đến được mộ Thiên Đế.

Chưa kể mộ Thiên Đế căn bản không ở đây, mà ở sâu trong Tần Lĩnh.

Hơn nữa, Diệp Thiên Đế kia có hai con hung thú giữ mộ, và thủ đoạn của Thiên Đế tuyệt đối không phải những người này có thể tưởng tượng được.

Mục đích của Hạo Thiên Chân rất rõ ràng, đến đây là vì Mục Trần Châu.

Những chuyện khác, cậu không tham gia.

Vì vậy, bất kể là người của Cửu Môn hay người trên giang hồ Sa Thành, ai sống ai chết cũng không liên quan gì đến cậu.

Chỉ cần đảm bảo an toàn cho nhóm mình là được.

“He he, Thiên Chân, tôi phát hiện ra cậu bây giờ cũng học xấu rồi nha, biết mưu tính sau lưng, biết đạo lý bọ ngựa bắt ve, ha ha.” Bàn Tử nghe lời cậu, cười gian.

“Không phải học từ cậu sao.” Hạo Thiên Chân lẩm bẩm một câu.

A Ninh và Hoắc Tú Tú không để ý đến hai người họ, mà nhìn về phía con quái vật khổng lồ dưới chân núi, vẻ mặt đăm chiêu.

Cách nhau không đến vài cây số, A Ninh và Hoắc Tú Tú có thể cảm ứng được, bên cạnh con trùng khổng lồ đó có một luồng khí tức quen thuộc.

“Thú cưng của chủ nhân!” Loại cảm ứng tâm linh quen thuộc này, tựa như là thú cưng của Diệp Thu.

Hai cô gái nhìn nhau, trong lòng vui mừng.

Thú cưng ở đây, vậy thì Diệp Thu chắc chắn cũng đã đến rồi.

“Đi.” A Ninh và Hoắc Tú Tú không dừng lại, trực tiếp đi về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

“Này, Tú Tú muội muội, bên đó nguy hiểm, đừng đi mà.” “Phụ nữ thật phiền phức, biết rõ nguy hiểm mà cứ đi, thật xui xẻo.” Bàn Tử thấy hai cô gái đi, vội vàng cùng Hạo Thiên Chân đuổi theo.

Vừa đi, Hạo Thiên Chân vừa liên lạc với Phan Tử, báo cho đối phương vị trí.

Phan Tử và Tiểu Ca hai người, thực ra cách không xa, chỉ cần vài giờ là có thể đuổi kịp.

“Ầm!” Trong rừng rậm, Hoắc Thị Bất Tử Trùng bây giờ rất thảm.

Bởi vì trên người nó, trong miệng nó, thỉnh thoảng lại bị Lão Tam và những người khác ném lựu đạn nổ mạnh, nổ đến máu thịt bầy

nhầy.

Hơn nữa, sau một thời gian dài, uy lực của Phỉ trùng cuối cùng cũng thể hiện ra.

Bên trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, gần như toàn bộ đã bị Phỉ trùng ăn mòn.

Trên người nó, xuất hiện những vết thương đen kịt đáng sợ, đó đều là vết thương sau khi bị Phỉ trùng ăn mòn.

Hơn nữa, trên vết thương dày đặc toàn là Phỉ trùng như sương mù đen, căn bản không thể chữa lành.

Thân thể khổng lồ đang từ từ bị Phỉ trùng bào mòn đến chết.

Cho dù nó có thể chữa lành, tái sinh, nhưng số lượng Phỉ trùng quá nhiều.

Cơ thể nó giống như dưỡng chất, số lượng Phỉ trùng bây giờ, so với lúc bắt đầu, đã tăng lên hơn gấp đôi.

"He he." Quỳ Ngưu và Hầu Tử hưng phấn.

Bởi vì Bất Tử Trùng đã mất khả năng hành động, tiếp theo chỉ cần chờ đợi Phỉ trùng bào mòn chết nó là được.

"Mu.

Khỉ, lát nữa ngươi đi lấy Trùng Vương Tinh Phách, những người kia giao cho ta." Không bao lâu nữa, Bất Tử Trùng sẽ bị Phỉ trùng ăn mòn hết.

Hầu Tử phải nhân lúc này, đi vào đầu nó, lấy Trùng Vương Tinh Phách ra.

Còn Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong ở xa xa, cùng những người trên giang hồ Sa Thành, Quỳ Ngưu đã sớm phát hiện.

Nó chuẩn bị lát nữa cho những người đó một đòn sấm sét.

"Chí chí." Hầu Tử gật đầu, đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm và những người khác, sau đó ra hiệu ý bảo họ mau chóng rời đi.

Lát nữa Phỉ trùng ăn mòn xong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng, đồng nghĩa với việc mất đi sự khống chế, chúng sẽ tấn công người không phân biệt, rất nguy hiểm.

"Hầu ca, vậy chúng tôi đi trước đây." "Hầu ca bảo trọng, chúng tôi phải vào Trùng Cốc rồi." Nhóm Hồ Bát Nhất hiểu ý của Hầu Tử, không nói hai lời quay đầu bỏ đi.

Uy lực của lũ Phỉ trùng đó, họ đã tận mắt chứng kiến.

Con quái vật khổng lồ như vậy còn bị giết chết, mặc đồ bảo hộ, có lẽ cũng không ăn thua.

Thế là, cả nhóm lập tức quay trở lại, về bên hồ, tìm Đóa Ny, sau đó lập tức tiến vào Trùng Cốc.

Trong Trùng Cốc, khắp nơi đều là chướng khí nồng nặc, đó đều là khí độc.

Nhưng họ đều mặc đồ bảo hộ và đeo mặt nạ phòng độc, nên không bị ảnh hưởng.

Chỉ là, khi tiến vào Trùng Cốc, nhóm Hồ Bát Nhất bắt đầu gặp nguy hiểm.

Sau khi nhóm Hồ Bát Nhất rời đi, Quỳ Ngưu để phòng ngừa những người kia gây rối, trực tiếp phóng một tia sét về phía nơi ẩn nấp của họ.

"Rắc!" "Ầm!" Bất ngờ không kịp đề phòng, người của Cửu Môn và giang hồ Sa Thành bị tia sét đánh trúng, trong nháy mắt chết la liệt.

Sét của Quỳ Ngưu, không phải người bình thường có thể chống

đỡ.

“Mau chạy!” “Chết tiệt, con bò quái biết phóng điện!” “Thật là đáng sợ, rốt cuộc là cái quái gì vậy.” “Đừng quan tâm nữa, mau rút lui.” Người của Cửu Môn và giang hồ Sa Thành lập tức bỏ chạy.

Quỳ Ngưu quá hung dữ, một tia sét đánh chết cả một đám người, ai mà chịu nổi.

Họ không dám ở lại nữa, sợ lát nữa lại bị đánh chết thêm một đám.

“Mu!

Chán quá, toàn là lũ nhát gan, hừ.” Thấy những người này bỏ chạy, Quỳ Ngưu đắc ý.

“Phùm!” Quay đầu lại, Quỳ Ngưu nhìn thấy thân thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị Phỉ trùng ăn mòn hơn một nửa.

Cho dù có thể tái sinh, cũng căn bản không thể ngăn cản được lũ Phỉ trùng ngày càng nhiều ăn mòn cơ thể nó.

Có lẽ không bao lâu nữa, con trùng lớn này sẽ xong đời.

“Rắc!” “Phập phập phập!” “Chí chí!” Hầu Tử vung Hoàng Việt Phủ trong tay, chém vào đầu Bất Tử Trùng, tìm kiếm Trùng Vương Tinh Phách.

Khi bổ toạc não của Bất Tử Trùng, đột nhiên nó nhìn thấy một viên châu lớn bằng nắm tay, trong suốt lấp lánh.

Hầu Tử nhếch miệng cười, biết là đã tìm thấy rồi.

“Mu!

Giỏi lắm Khỉ, lấy đồ xong chúng ta mau về thôi.” Quỳ Ngưu nhìn thấy đã tìm được Trùng Vương Tinh Phách, hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cất Trùng Vương Tinh Phách vào không gian, Hầu Tử và Quỳ Ngưu lập tức rời khỏi đây.

Cả hai đến bên hồ, trực tiếp nhảy xuống nước, theo đường hầm dưới nước quay về tìm Diệp Thu.

Chúng đã rời đi.

Nhưng lũ Phỉ trùng đã ăn mòn xong cơ thể Bất Tử Trùng, lại trực tiếp mất kiểm soát.

Trùng Ngọc vẫn ở đó, nhưng Hầu Tử và Quỳ Ngưu không thể đến lấy.

Bởi vì chúng căn bản không dám đến gần lũ Phỉ trùng.

Chỉ có Diệp Thu mới có thể phớt lờ sự tấn công của Phỉ trùng.

Trùng Ngọc ở đâu, những con Phỉ trùng đó sẽ luôn lượn lờ xung quanh.

Vì vậy, khu rừng rậm đó đã trở thành một khu vực cấm đối với sinh vật sống, chỉ cần Phỉ trùng còn ở đó, không có bất kỳ sinh vật sống nào có thể đi vào, nếu không, chắc chắn sẽ bị Phỉ trùng nhắm tới.

"Vo ve vo ve." Sau khi Quỳ Ngưu và Hầu Tử rời đi, cơ thể Bất Tử Trùng bị lũ Phỉ trùng tăng vọt về số lượng, chỉ trong vòng chưa đầy một giờ, đã bị ăn mòn sạch sẽ.

Chương 170

Cho dù Bất Tử Trùng sở hữu thân bất tử, lũ Phỉ trùng dường như sinh ra để khắc chế nó, trực tiếp ăn mòn sạch sẽ toàn bộ tế bào máu thịt, biến thành dưỡng chất, tăng thêm số lượng Phỉ trùng.

Sau khi giết chết hoàn toàn Bất Tử Trùng, số lượng Phỉ trùng đã gấp hơn bốn lần so với lúc đầu.

Vô số Phỉ trùng dày đặc, giống như những đám sương mù đen kỳ dị đáng sợ, lượn lờ trong rừng rậm.

Người của Cửu Môn và giang hồ Sa Thành, nhìn thấy lũ Phỉ trùng dày đặc, đều cảm thấy tê dại da đầu.

Họ đã tận mắt chứng kiến con Bất Tử Trùng khổng lồ biến mất như thế nào.

"Gia chủ, làm sao bây giờ, lối vào toàn là những con trùng đáng sợ." Trương Nhật Sơn khó chịu.

Muốn vào Trùng Cốc, bắt buộc phải đi qua khu rừng rậm này, vì đây là lối vào duy nhất.

Nhưng bây giờ, lối vào đã bị lũ Phỉ trùng chiếm lĩnh.

Không ai dám đi lên.

"Chết tiệt, vừa rồi nhóm Hồ Bát Nhất đã vào được, nếu tôi đoán không lầm, kẻ sở hữu huyết mạch Kỳ Lân kia chắc chắn cũng ở bên trong." Doãn Nam Phong sắc mặt không tốt, hắn muốn tìm Diệp Thu, giết anh để báo thù.

Nhưng bây giờ lại bị lũ Phỉ trùng cản đường, căn bản không dám động.

“Thực ra cũng không phải hoàn toàn không có cách vào.” Trương Nhật Sơn suy nghĩ một lát, hắn có một cách.

“Có cách?” Doãn Nam Phong nghi ngờ.

Hắn hiểu Trương Nhật Sơn, người này không phải kẻ tốt lành gì.

Cách của hắn, chắc chắn sẽ phải hy sinh lớn, rất tàn nhẫn.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Trương Nhật Sơn đã chứng thực suy đoán của hắn.

“Tôi đã quan sát một lúc lâu, lũ trùng tuy đáng sợ, nhưng có một tập tính, khi tấn công, chúng đều tụ tập lại một chỗ, tốc độ ăn mòn của chúng cũng không nhanh.” “Chúng ta muốn vào, chỉ có thể lợi dụng điểm này, tìm người thu hút sự tấn công của lũ trùng, câu giờ một chút, đủ để những người khác đi vào.” “Nhưng cần phải có sự hy sinh.” Lời nói tàn khốc, nhưng đó cũng là cách duy nhất hiện tại để có thể đi vào.

“Muốn đi thì người của Trương gia đi, người của Doãn gia tôi không được.” Doãn Nam Phong bĩu môi, cách thì hay đấy, nhưng hắn biết Trương Nhật Sơn đang có ý đồ gì, chẳng qua là muốn để người của Doãn gia làm vật thế mạng.

Điều đó là không thể.

“Xem kìa, cậu xem tôi là người thế nào vậy.

Người của hai nhà chúng ta tự nhiên không thể tổn thất, nhưng phía sau chẳng phải còn có những người khác sao.” Lần này vào Trùng Cốc, không chỉ có người của Trương gia và Doãn gia, còn có người của các nhà khác trong Cửu Môn, cũng như người trên giang hồ Sa Thành.

Những người đó chẳng phải là vật thế mạng tốt nhất sao.

"..." Doãn Nam Phong mắt sáng lên, trong lòng lập tức có ý tưởng.

"Không sai, cứ đợi đi, rồi sẽ có người không chịu nổi." Trương Nhật Sơn âm hiểm nói.

Hắn biết những người trên giang hồ Sa Thành kia, sớm muộn gì cũng sẽ không chịu nổi.

Bởi vì mọi người không thể cứ ở mãi trong rừng rậm, bị muỗi, rắn, kiến cắn.

Trong rừng nguyên sinh của Vân Nam, số lượng muỗi rất nhiều, ở một chỗ không động đậy, không bao lâu sẽ bị muỗi hút cạn máu.

"Tất cả mọi người, tìm một chỗ ẩn nấp, chúng ta đợi." Doãn Nam Phong nhanh chóng ra lệnh cho người của Doãn gia.

Trương Nhật Sơn cũng vậy.

Hai người đã đạt được thỏa thuận, cược rằng những người trên giang hồ kia không chịu nổi, chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra cách tấn công của Phỉ trùng, và đó là cách duy nhất để đi vào bên trong.

Dù sao cũng không ai là kẻ ngốc.

Việc họ cần làm là mai phục chờ đợi.

May mắn là, Trương Nhật Sơn đã phát hiện ra những người kia, nhưng những người trên giang hồ lại không phát hiện ra hai nhà họ.

Người của Trương gia và Doãn gia, ai nấy đều thân thủ cường hãn, không thể so sánh với những người trên giang hồ Sa Thành.

Một nhóm hơn trăm người, nhanh chóng tìm được điểm ẩn nấp, trốn đi.

Ở một bên khác, Hạo Thiên Chân, A Ninh, Hoắc Tú Tú, Bàn Tử bốn người cũng đã đến gần đây.

“Dừng lại, phía trước có người.” A Ninh nhanh chóng phát hiện ra những người trên giang hồ Sa Thành.

Thế là bốn người lập tức trốn vào một nơi kín đáo không xa, chuẩn bị nghe lén xem đối phương đang làm gì.

“Lũ trùng đó quỷ dị quá, bây giờ chúng ta muốn vào, chỉ có thể dùng cách đó.” “Lão Tiều nói đúng, nhưng rõ ràng là bảo người ta đi nộp mạng, ai cử người ra?” “Tôi chắc chắn không cử.” “Tôi cũng không.” “Đều không cử, vậy thì mọi người về hết đi, một đám phế vật!” “Hừ!” Nghe một hồi, nhóm A Ninh cuối cùng cũng hiểu tại sao những người này lại dừng ở đây không đi.

Phía trước khu rừng rậm, toàn bộ bị những con côn trùng bí ẩn chiếm lĩnh, muốn đi qua, bắt buộc phải có người đi thu hút sự tấn công của chúng, để những người khác nhanh chóng xuyên qua rừng rậm.

“Mẹ ơi, rốt cuộc là trùng gì mà lợi hại vậy?” Bàn Tử kinh hãi.

“Không biết, nhưng tuyệt đối đáng sợ.

Tôi cảm thấy chúng ta cứ chờ đợi là tốt nhất, dù sao cũng có những người này đi dọn đường cho chúng ta!” Hạo Thiên Chân cười gian.

Chờ đợi.

Thực ra là chờ Phan Tử và Tiểu Ca.

Những người kia vì chuyện ai đi nộp mạng, có lẽ sẽ phải tranh cãi rất lâu, sau đó phân chia lợi ích được mất xong mới có thể đạt được sự đồng thuận.

Thời gian này đủ để chờ Phan Tử và Tiểu Ca đến.

Bàn Tử hiểu ý, cười gian với Hạo Thiên Chân: “Tiểu Thiên Chân,

tôi phát hiện ra cậu bây giờ càng ngày càng xấu rồi nha.

Hạo Thiên Chân của cậu ta thì tốt, nhưng trong mắt Bàn Tử, cậu ta quá thánh mẫu, điều đó không tốt.

Sau một thời gian trưởng thành, rõ ràng Hạo Thiên Chân cũng đã lĩnh hội được một chút.

"Lòng tốt của tôi chỉ dành cho những người đáng được đối xử như vậy, những người này thì không." Hạo Thiên Chân đối với những người trên giang hồ Sa Thành này không hề có cảm tình tốt.

Họ đều làm những việc giết người phóng hỏa, ai mà tay không dính máu?

Nếu không thì cũng không xứng lăn lộn trên giang hồ.

Đều là cặn bã, chết thì chết rồi.

"Không tồi, giác ngộ cao." A Ninh đồng tình với lời của Hạo Thiên Chân, lòng tốt trong tim cô, vĩnh viễn chỉ dành cho gia đình và Diệp Thu, cùng với đồng đội của mình như Hoắc Tú Tú, Hầu Tử, A Đại.

Còn những người khác, A Ninh vĩnh viễn đều lạnh lùng tàn nhẫn.

"He he, đa tạ lời khen của A Ninh cô nương, Thiên Chân cừ thật nha." Một người phụ nữ lạnh lùng như A Ninh lại biết khen người, quả thực khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rớt cả cằm.

Hai người như học sinh tiểu học được cô giáo khen, trong lòng phấn khởi.

Hạo Thiên Chân còn đang nghĩ, lẽ nào sức hút của mình cuối cùng cũng đã thu hút được sự chú ý của A Ninh?

Hạo Thiên Chân định nhân cơ hội này làm tốt quan hệ với A Ninh.

Kết quả khiến cậu chán nản.

Cậu nói chuyện với A Ninh, đối phương căn bản không thèm để ý.

Cuối cùng cậu nói nhiều quá, A Ninh mặt lạnh như băng, trực tiếp rút ra một con dao găm, kề vào cổ cậu.

"Còn nói nhảm nữa, tôi chặt đầu cậu." Giọng A Ninh lạnh như băng.

Hạo Thiên Chân biết, mỹ nhân lạnh lùng kia, đối với cậu căn bản không có bất kỳ sự thay đổi nào.

"Khụ khụ." Bàn Tử không nói gì, che miệng cười trộm.

Hạo Thiên Chân thì mặt mày lúng túng.

Cách đó không xa, những người đứng đầu giới hắc đạo ở Sa Thành đang bàn bạc xem nên cử ai đi chịu chết để mở đường cho những người còn lại.

Lũ trùng Phấn nhiều như vậy, muốn dụ hết chúng đi thì một người chắc chắn không đủ.

Ước tính thận trọng, phải cần đến mười người.

"Thế này đi, mọi người cũng đừng tranh cãi nữa, chúng ta vừa hay có mười nhà, mỗi nhà cử ra một người, sau này xuống mộ lấy được lợi ích thì trích ra một phần bồi thường cho người anh em đó, thế nào?" Cuối cùng, một lão Tiều có uy tín cao đề nghị.

Những người khác nghe vậy cũng chỉ đành chấp nhận.

Cứ tranh cãi mãi cũng chẳng có kết quả.

"Anh em nghe đây, chuyện này tôi không ép buộc mọi người, ai tình nguyện đi sẽ được 5 triệu, tôi đảm bảo người nhà anh em cả đời sống sung túc." "Tình nguyện đi cũng chưa chắc đã chết thật, chỉ cần chạy đủ nhanh, thậm chí còn có thể giữ được mạng." "Tôi hứa, người anh em nào đi, ngoài 5 triệu ra, lần này xuống mộ lấy được đồ, sẽ

trích một ít đưa cho gia đình cậu.” “Ai tình nguyện đi thì giơ tay.” Đều là dân liếm máu trên lưỡi đao, dùng một mạng đổi lấy 5 triệu, lại còn được chia hoa hồng.

Chương 171

Vụ làm ăn này, không ai là không động lòng.

Ngay lập tức, mỗi nhà đều có người tỏ ý muốn lấy mạng đổi tiền.

Chẳng mấy chốc, mười người đã được xác định.

Chỉ là những gã gia chủ này đều không biết, họ đã mất người, mất tiền, cuối cùng lại là mở đường cho kẻ khác.

Không chỉ vậy, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong còn nhân cơ hội này ngấm ngầm chơi xỏ đám người kia, khiến họ dù mất người cũng chẳng thể đi được.

Ở phía xa, A Ninh và Hoắc Tú Tú cùng mấy người cũng đã vòng ra sau, chuẩn bị nhân lúc đám người kia đi dụ trùng Phấn để đột phá vòng vây.

Lúc nãy, Phan Tử và Tiểu Ca đã đến kịp.

Có Tiểu Ca ở đây, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cuối cùng cũng thấy yên tâm phần nào.

"Người này lại mạnh lên rồi." A Ninh nhạy bén phát hiện ra Trương Khởi Linh lại mạnh hơn trước.

Anh ta cứ như đang tiến hóa không ngừng vậy.

Lần trước gặp ở mộ dưới đáy biển, anh ta không mạnh đến thế.

A Ninh cũng đã tiến hóa, cô có thể cảm nhận được, nếu bây giờ không kích hoạt kỹ năng Mị Ảnh thì chắc chắn không đánh lại Trương Khởi Linh.

"A Ninh, Tam gia, chuẩn bị đi thôi." Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, nhìn thấy mười người chịu chết kia đã đi dụ đám trùng Phấn.

“Vo ve ve!” Mười người đó đều có một đặc điểm chung, đó là chạy rất nhanh.

Sau khi thu hút sự chú ý của lũ trùng Phấn, họ lập tức chạy về hướng đã định, kéo theo tất cả lũ trùng đuổi theo.

“Đi!” Hoắc Tú Tú và A Ninh cùng cả nhóm lập tức bộc phát tốc độ, chạy về phía bờ hồ sâu trong rừng rậm.

“Mẹ kiếp, hai con mụ này chạy nhanh thế?” Sau khi chạy, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Phan Tử đau buồn phát hiện ra.

Ba thằng đàn ông lại chạy không bằng hai người phụ nữ.

Chỉ có tốc độ của Tiểu Ca mới có thể sánh ngang với hai cô gái, thậm chí còn dẫn trước.

“Lạ thật!” Ba người nhìn nhau, kinh ngạc.

“Trương Nhật Sơn à?

A Ninh, lựu đạn!” Hoắc Tú Tú vừa chạy vừa cười xấu xa.

A Ninh gật đầu, lấy ra một quả lựu đạn nổ mạnh từ không gian, mở chốt rồi ném thẳng về phía chỗ ẩn nấp của Trương Nhật Sơn và đồng bọn.

“Ầm!” “Mẹ kiếp, có người?” Trương Nhật Sơn bị lựu đạn dọa giật nảy mình.

“Con khốn chết tiệt, bà đây sẽ giết mày.” Lựu đạn nổ mạnh không làm Trương Nhật Sơn bị thương, nhưng lại giết chết mấy người nhà họ Doãn.

Doãn Nam Phong tức điên, cũng không ẩn nấp nữa, ghim chặt lấy A Ninh.

“Hừ!” A Ninh hừ lạnh một tiếng, lại lấy ra hai quả lựu đạn nữa, lần này ném thẳng về phía đám người của các gia tộc hắc đạo kia.

“Ầm!” “Khốn kiếp, con đĩ thối, lão tử giết mày.” “Bắn chết con đĩ thối đó cho tao!” “Giết!” Người của các gia tộc hắc đạo bị nổ chết không ít, lúc này các gia chủ mới phát hiện ra.

Hóa ra xung quanh lại ẩn nấp nhiều người như vậy.

Ngay lập tức, họ nổi giận.

Tất cả mọi người vừa chạy vừa cầm vũ khí trong tay, xả đạn về phía A Ninh và Hoắc Tú Tú.

“Đoàng đoàng đoàng!” Trong rừng rậm, một cuộc đấu súng dữ dội bỗng nhiên nổ ra.

Trong số đó, người khốn khổ nhất phải kể đến Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong.

Bởi vì vị trí của họ vừa hay nằm kẹp giữa A Ninh và đám gia tộc hắc đạo kia.

Khi đám người đó xả súng, người trúng đạn đầu tiên chính là người của Trương gia và Doãn gia.

A Ninh cố ý ném loạn như vậy.

Cô muốn hai nhóm người này tự tiêu hao lẫn nhau, đánh nhau đến chết.

“Gia chủ, làm sao bây giờ?” Phía sau có người truy đuổi không tha, hỏa lực rất mạnh, nhưng Doãn Nam Phong dường như đã nhắm chặt vào A Ninh, quyết giết cho bằng được cô.

Trương Nhật Sơn bất đắc dĩ phải chạy theo.

“Làm sao à, bắn chết hết lũ khốn nạn phía sau cho lão tử!” Trương Nhật Sơn nổi điên, gầm lên một tiếng.

Nếu không ra tay, lát nữa người của Trương gia sẽ bị hỏa lực của chúng bắn chết hết.

"Được thôi, anh em, phản kích!" Ngay lập tức, người của Trương gia bắt đầu phản kích.

Tiếng súng vang lên dày đặc.

Cuộc đại chiến bất ngờ nổ ra.

"Cô nương A Ninh này đúng là người dữ dằn thật, không thể ngừng lại một chút được à!!!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sắp nôn đến nơi rồi.

Bàn gia đây vốn định chạy một mạch, vào rừng rậm rồi trốn đi, thần không biết quỷ không hay.

Ai ngờ A Ninh lại chơi lớn, ném thẳng ba quả lựu đạn, biến đám người kia thành kẻ thù chung.

Phía sau, con mụ nhà họ Doãn kia cứ như phát điên mà đuổi theo.

Thỉnh thoảng lại có đạn lạc bay sượt qua người.

Ba người sợ đến mức ôm đầu chạy thục mạng, cảm giác như phổi sắp nổ tung.

Nhưng họ không dám dừng lại.

Dừng lại chắc chắn sẽ bị bắn chết.

Ở nơi này, không có luật lệ của Cửu Môn nhất gia.

Doãn Nam Phong cũng sẽ không quan tâm đến thân phận tiểu Tam gia của Ngô gia.

"Tiểu Tam gia, cậu có biết lặn không?" Hoắc Tú Tú đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Phan Tử đều

biến đổi.

Nhìn cái hồ phía trước, họ dường như đã hiểu ra.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân tái mét, kinh hãi nói: "Tú Tú, cho tôi một con đường sống đi, lặn xuống nước rồi, tôi có lên được bờ hay không còn chưa chắc đâu." Dù Hạo Thiên Chân có máu Kỳ Lân, thể chất khác người thường.

Nhưng nhảy xuống hồ, lặn để chạy trốn, trời mới biết phải lặn bao lâu.

"Nếu biết lặn thì chuẩn bị đi, chúng ta nhảy một lần là xong!" Hoắc Tú Tú lấy ra mấy cặp kính lặn từ không gian trên người, ném cho ba người Hạo Thiên Chân.

Sau đó ném một cái cho Trương Khởi Linh.

Cô và A Ninh cũng mỗi người đeo một cái.

Tuy không muốn, nhưng ba người Hạo Thiên Chân biết rằng, với cái hồ nước phía trước, nếu không nhảy xuống thì chỉ có thể dừng lại chờ chết.

Còn con đường duy nhất ven hồ kia, cách vị trí hiện tại của họ quá xa, căn bản không thể đến được.

"Mẹ kiếp, đàn bà điên lên còn ác hơn đàn ông nhiều, Thiên Chân, nhớ xuống nước rồi thì cho tôi ít dưỡng khí nhé." Bàn Tử vừa chạy vừa chửi.

"Cút!

Lão tử còn không đủ dùng." Hạo Thiên Chân cũng khóc không ra nước mắt.

"Tiểu Tam gia, mau nín thở đi." Phan Tử cạn lời, nhắc nhở hai người.

“Tủm!” Phía trước, A Ninh, Hoắc Tú Tú và Tiểu Ca không chút do dự, nhảy thẳng xuống hồ.

Ba người Hạo Thiên Chân theo ngay phía sau, cũng nhảy xuống.

Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đang đuổi theo phía sau, sắc mặt khó coi.

“Có muốn... nhảy, ách~~~” A Ninh và những người khác đã nhảy thẳng xuống hồ, Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong đuổi tới, vừa định hỏi Doãn Nam Phong có nên tiếp tục truy đuổi hay không, lời còn chưa nói hết, đã thấy Doãn Nam Phong lôi ra một chiếc kính lặn từ ba lô rồi nhảy thẳng xuống.

Chương 172

Phía sau cô ta, người của Doãn gia cũng lần lượt nhảy xuống.

"Đúng là con mụ điên." Trương Nhật Sơn tức muốn chết.

Con mụ này uống nhầm thuốc à, không phải chỉ là nổ chết mấy người nhà họ Doãn thôi sao, có đến mức thù sâu oán nặng mà đuổi theo như vậy không?

"Gia chủ, chúng ta làm sao bây giờ?" Người của Trương gia phía sau đang đấu súng với đám người của hắc đạo Sa Thành.

Nhưng đối phương quá đông, vũ khí lại mạnh, hỏa lực của Trương gia không cầm cự được nữa.

"Hôm nay đúng là tức chết lão tử rồi." "Nhảy sông, chúng ta lặn vào trong." Trương Nhật Sơn cũng hết cách, Doãn Nam Phong và người của Doãn gia đều đã nhảy xuống, ông ta không thể không xuống.

"Tất cả anh em, chuẩn bị lặn." "Nhảy sông!" Phía sau, tâm phúc của Trương Nhật Sơn hét vào bộ đàm một tiếng, sau đó tất cả người của Trương gia đều lấy ra kính lặn.

Giống như sủi cảo được thả vào nồi, tất cả đều nhảy xuống sông.

"Chết tiệt, đám người Cửu Môn này chạy còn nhanh hơn thỏ." "Tiếc thật, không giết được chúng, vừa nãy hình như tôi thấy có cả Doãn Nam Phong của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Và cả Trương Nhật Sơn của Trương gia." "Người vừa nãy ném lựu đạn là ai, có nhìn rõ không?" "Không, không biết là ai." "Khốn kiếp, thằng chó đẻ, nổ chết hơn mười anh em của tao, lão tử hận không thể ăn tươi nuốt sống nó." Đám người hắc đạo đuổi theo phía sau, vây quanh bờ sông chửi

bới ầm ĩ.

Đối phương đã nhảy xuống sông, dĩ nhiên họ không thể nhảy theo.

Họ nhanh chóng đi về con đường duy nhất trong hồ, chuẩn bị tiến vào Trùng Cốc từ chính diện.

Nhưng họ biết rõ, phía trước có một đội người đã vào trong rồi.

"Đi!" Đội ngũ khổng lồ mấy trăm người nhanh chóng rời khỏi khu vực rừng rậm, bởi vì mười người đi dụ trùng Phấn kia không một ai quay lại, trong rừng chỉ toàn tiếng hét thảm thiết.

Rõ ràng là không còn sống sót.

Dưới nước!

A Ninh và Hoắc Tú Tú dựa vào cảm ứng với Hầu Tử để tìm ra tuyến đường chính xác dưới nước.

Cơ thể hai người đã được cải tạo, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Lặn dưới nước hơn một giờ đối với họ cơ bản không thành vấn đề.

Tiểu Ca cũng vậy.

Nhưng lại làm khổ ba người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử phía sau.

Ba người lặn được một lúc lại phải ngoi lên mặt nước để thở, nếu không thật sự sẽ chết ngạt.

Phía trước dưới nước, họ bắt đầu tiến vào một con sông ngầm dưới lòng đất.

Nơi đó không có chỗ để thở.

Hoắc Tú Tú ra hiệu cho mấy người bơi lên.

"Xoạt!" Mọi người trồi lên mặt nước, Hoắc Tú Tú nhìn mấy

người nói: “Phía trước không có chỗ để thở nữa, phải nín thở đủ một tiếng đồng hồ mới vào được bên trong, mấy người đừng đi theo chúng tôi, hãy đi về phía kia để vào Trùng Cốc.” “Men theo Trùng Cốc để vào mộ Hiến Vương.” Tú Tú và A Ninh phải đi tìm Diệp Thu, không muốn Hạo Thiên Chân và những người khác đi cùng.

Sau khi đến đây, bốn người Hạo Thiên Chân đã sớm muốn rời đi.

Họ làm vậy là để tìm Mục Trần Châu.

Dù không biết Mục Trần Châu ở đâu, nhưng dùng mông cũng nghĩ ra được, chắc chắn là ở trong mộ Hiến Vương.

“Em gái Tú Tú, không thể tiếp tục bảo vệ em, Bàn ca anh đây thật khó chịu, ly biệt luôn là điều đau khổ nhất, chúng ta tạm biệt tại đây.” “Tú Tú, cẩn thận nhé.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không hề dài dòng, vẫy tay chào tạm biệt hai cô gái.

Họ cũng nhận ra rằng, Hoắc Tú Tú đã không còn như trước.

Thậm chí có khả năng, Hạo Thiên Chân đoán rằng, Hoắc Tú Tú trước mắt có thể không phải là người mà anh từng biết.

Trải qua chuyện thi kiển mẫu thai, anh biết trên đời này có những điều thần kỳ.

Nhưng Hạo Thiên Chân không muốn tin vào những suy đoán của mình, may mà Hoắc Tú Tú và anh có quan hệ không tệ.

“Pằng!” Đúng lúc này, một tiếng súng đột nhiên vang lên.

Khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

Quay đầu nhìn lại, bốn người Hạo Thiên Chân sợ đến mức lập tức bơi bán sống bán chết.

Bởi vì phía sau họ, Doãn Nam Phong đang dùng một khúc gỗ nổi làm thuyền, ngồi trên đó và chèo đi rất nhanh.

Hơn nữa, tay cô ta còn cầm một khẩu súng, đang xả đạn về phía họ.

"Mẹ kiếp, Thiên Chân mau lặn xuống nước." Bàn Tử kinh hãi la lên.

Căn bản không cần anh ta nói, Hạo Thiên Chân và Phan Tử đã lặn xuống nước ngay lập tức.

Nước có thể cản được đạn.

"Tú Tú, con mụ đó nhắm vào hai người đấy, mau đi đi." Trước khi đi, Hạo Thiên Chân không quên nhắc nhở Hoắc Tú Tú.

Nhưng anh cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Kẻ địch đang truy đuổi phía sau, nếu không đi thì sẽ toi mạng.

"Hừ." A Ninh hừ lạnh một tiếng, định quay lại giết Doãn Nam Phong.

Cô bơi rất giỏi, hoàn toàn tự tin có thể giết được ả.

"Chị A Ninh, đừng manh động, giết ả rồi cũng sẽ bị bám lấy." "Đi thôi." Cô kéo A Ninh, lặn thẳng xuống nước, sau đó Hoắc Tú Tú bắt đầu thử liên lạc với Diệp Thu trong tâm trí.

Chỉ cần khoảng cách đủ gần, Diệp Thu và Thi Nô có thể liên lạc được với nhau như chủ nhân và thú cưng.

"Không chạy được đâu, hai con khốn chết tiệt, tao cảm nhận được hơi thở của hắn trên người hai đứa bây!" Sắc mặt Doãn Nam Phong ở phía sau lạnh như băng.

Lý do cô ta cứ bám riết lấy A Ninh và Hoắc Tú Tú là vì cô ta cảm nhận được hơi thở của Diệp Thu trên người họ.

Đối với người đàn ông đã giết chết phân thân của mình, Doãn Nam Phong thề phải tìm ra và giết chết hắn để báo thù.

Doãn Nam Phong cũng lặn xuống nước.

Nhưng nhanh chóng quay trở lại.

Bởi vì, cô ta phát hiện phía trước dưới nước, trên đầu toàn là nham thạch, căn bản không có chỗ nào để người ta thở.

"Đi đường kia." Dù cô ta rất mạnh, nhưng phía sau còn có người của Doãn gia.

Những người này không thể lặn lâu như vậy được.

Bất đắc dĩ, cuối cùng cô ta chỉ có thể đi theo bước chân của Hạo Thiên Chân, tiến vào Trùng Cốc.

"Đúng là con đàn bà điên, khốn thật." Trương Nhật Sơn ở phía sau, cười khổ đuổi theo. ...Trước Thanh đồng môn.

Bên cây cầu.

Diệp Thu ngồi trên ghế đá, bên cạnh treo một cái loa lớn, đang phát những lời lẽ chọc tức người khác.

"Tên cẩu tặc Hiến Vương, sợ chết rồi à?

Nếu sợ chết thì cả đời trốn trong đó đừng ra, để khỏi làm gia gia đây nhìn thấy ngứa mắt." Nội dung phát sóng lại được Diệp Thu thay đổi.

Nhưng vẫn rất chọc tức người khác.

Đại tế ti Mạc Nhĩ bị treo trên cột đá bên cạnh, sắp bị hành hạ đến phát điên rồi.

Tai nghe những lời chửi rủa Hiến Vương, bà ta tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thu, nhưng lại không nói được lời nào.

Bởi vì Diệp Thu đã bịt miệng bà ta lại.

Bà ta phiền phức quá, Diệp Thu lười nghe bà ta nói chuyện.

“Tủm!” Đúng lúc này, hai bóng người lao ra khỏi mặt nước.

Chính là Hầu Tử và Quỳ Ngưu.

“Muu muuu!

Chủ nhân, em giết con sâu thối đó rồi, haha!” Quỳ Ngưu bé bỏng phấn khích chạy đến bên cạnh Diệp Thu, dụi dụi vào người anh, đòi được khen ngợi.

“Bảo bối giỏi lắm, làm tốt lắm.” Diệp Thu nhận lấy tinh phách Trùng Vương từ tay Hầu Tử, cười tủm tỉm khen ngợi hai đứa nhỏ. 【Ting, phát hiện tinh phách Trùng Vương, có hấp thu không?】 Con Hoắc thị bất tử trùng bá đạo như bug mà lại bị Trùng Ngọc xử lý ư?

Chương 173

Diệp Thu cũng có chút ngạc nhiên.

Trước đây chưa hấp thu Trùng Ngọc, anh cũng chỉ định thử xem, con trùng Phấn trong Trùng Ngọc có thể nghiền chết con Hoắc thị bất tử trùng không.

Bây giờ đã có câu trả lời rồi.

Bất kể trâu bò đến đâu, bug đến đâu, trước mặt Trùng Ngọc cũng chỉ là gà con. 【Ting, chúc mừng hấp thu tinh phách Trùng Vương thành công, nhận được 500.000 tích phân.】 Hấp thu tinh phách Trùng Vương, nhận được 500.000 tích phân, Diệp Thu vui ra mặt.

Đúng lúc này, đột nhiên anh có một cảm ứng nào đó.

"Quỳ Ngưu, Hầu Tử, đi đón A Ninh và Tú Tú." Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên.

Hai Thi Nô đáng yêu của anh đã đến rồi.

Anh để Hầu Tử và Quỳ Ngưu đi đón.

Dưới nước, hai đứa này là nhanh nhất.

"Muu muuu!

Đi đón người thôi." "Kít kít." Hầu Tử và Quỳ Ngưu lại một lần nữa nhảy xuống nước.

Không lâu sau, chúng đã đưa A Ninh và Hoắc Tú Tú trở về.

"Chủ nhân~~~" "Chủ nhân~~~" Hai cô gái sau khi lên bờ, vui mừng lao vào lòng Diệp Thu.

"Ngoan." Diệp Thu ôm hai Thi Nô đáng yêu, an ủi họ.

“Chủ nhân, lần này dụ được rất nhiều người.” Hoắc Tú Tú ôm Diệp Thu, kể chi tiết về việc đã lừa bao nhiêu người vào trong Trùng Cốc.

Bao gồm cả đám gia tộc hắc đạo kia, chúng còn mang theo cả thiên tài địa bảo.

“Không tệ, làm tốt lắm.” Diệp Thu nghe vậy rất vui.

Quan trọng nhất là Hoắc Tú Tú đã lừa được cả người của nhánh Trương gia.

Huyết mạch Cùng Kỳ trên người những kẻ đó mới là thứ Diệp Thu cần nhất.

Hiện tại, trong chín huyết mạch lớn, anh đã thu thập được Kỳ Lân, Chu Tước, Quỷ tộc, ba huyết mạch lớn.

Còn lại sáu loại, nếu không có gì bất ngờ thì trong vài ngày tới, huyết mạch Cùng Kỳ cũng sẽ có được.

Như vậy chỉ còn lại Phượng Hoàng, Ma tộc, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Thanh Long.

“Chủ nhân, chị Tuyết Lỵ đang làm gì vậy?

Người phụ nữ kia là ai?” A Ninh nghe những lời từ chiếc loa lớn, cũng như nhìn thấy Đại tế ti Mạc Nhĩ bị treo trên cột đá, ngạc nhiên hỏi.

Tình hình gì đây?

“Phụt.

Em gái A Ninh, để chị kể cho em nghe.” Tuyết Lỵ Dương che miệng cười trộm, sau đó kể lại đầu đuôi câu chuyện.

A Ninh và Hoắc Tú Tú nghe xong, cả hai đều ngẩn người.

“Còn có chuyện như vậy sao?” “Hiến Vương âm hiểm thế à?” May mà người phụ nữ bị treo không phải là họ, mà là người trong mộ Hiến Vương.

Hiến Vương lão già xảo quyệt đó, sao lại vô sỉ như vậy.

Tuy cách làm của Diệp Thu có hơi vô lại, nhưng lại rất hả giận.

Mục đích là để chọc tức Hiến Vương đến chết, khiến hắn không nhịn được mà phải ra ngoài, sau đó giết hắn.

Lúc này trong mộ Hiến Vương.

Hiến Vương đã ngủ say nhiều ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong Tam sinh tam thế quan.

“A đa!

Cuối cùng người cũng tỉnh rồi, mau cứu chị Mạc Nhĩ đi.” Thải Vân công chúa và Vương hậu vẫn luôn canh giữ ở cửa điện, thấy Hiến Vương ra ngoài liền khóc òa lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cánh tay bị chặt đứt của Hiến Vương đã hoàn toàn hồi phục.

Chỉ là, lúc này sắc mặt ông ta vô cùng âm trầm.

Bởi vì vừa mới tỉnh lại, ông ta đã nghe thấy có tiếng người cứ chửi bới mình.

Lại còn phát lặp đi lặp lại.

Ngay lập tức, Hiến Vương tức đến xanh cả mặt.

“Tiếng đó từ đâu ra vậy?

Bản vương ngủ say mấy ngày, đã xảy ra chuyện gì?” Tai vẫn nghe thấy những lời lăng mạ từ chiếc loa của Diệp Thu, sắc mặt Hiến Vương âm trầm đến đáng sợ.

Thải Vân công chúa kể lại mọi chuyện, Hiến Vương vừa nghe xong, lập tức nhận ra đó là kẻ ngoại lai kia.

"Khốn nạn!

Chết tiệt!" Kẻ ngoại lai chết tiệt, không chỉ chặt đứt một cánh tay của bản vương, hại ta phải ngủ say nhiều ngày để giao tiếp với địa ngục mới có thể hồi phục.

Đáng hận hơn là, hắn còn nhân lúc bản vương ngủ say mà gây ra bao nhiêu chuyện.

Lại còn bắt cả Đại tế ti của bản vương.

"Con gái của ta, chớ nóng vội." Hiến Vương hận không thể lao ra ngoài tát chết Diệp Thu ngay lập tức.

Nhưng, ông ta biết rõ, mình không phải là đối thủ của Diệp Thu.

Kẻ ngoại lai đó quá tà môn.

Mạnh đến đáng sợ.

Hiện tại Mạc Nhĩ bị đối phương bắt đi, sống chết không rõ, Hiến Vương rất lo lắng, đó chính là con gái của ông ta.

"A đa, chúng ta ra ngoài giết tên ngoại lai đó, cứu chị Mạc Nhĩ đi." "Người còn do dự gì nữa?" Thải Vân công chúa không hiểu, với thực lực của phụ thân, chỉ cần ra ngoài chẳng phải sẽ xử lý tên ngoại lai đó trong vài phút sao?

"Chẳng lẽ người đã quên chuyện tên khốn đó đánh lén người rồi sao?" "Không thể nhịn được nữa đâu ạ." Thấy phụ thân không hề động đậy, Thải Vân công chúa càng thêm khó hiểu.

"Cái này...

Phụ thân vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi một ngày mới được." Hiến Vương thật sự muốn đánh chết Diệp Thu.

Nhưng ông ta đánh không lại.

Trước đó rõ ràng đi đánh lén không thành, còn suýt bị phản sát.

Sau khi trở về, vì giữ thể diện, ông ta đã nổ một phen, gây ra hiểu lầm lớn như vậy.

Hai cô con gái luôn sùng bái ông ta.

Là một người cha, Hiến Vương tự nhiên phải giữ vững địa vị trong lòng con gái.

Nhưng nếu ra ngoài, ông ta thật sự không dám.

Vì vậy chỉ có thể tìm một lý do để thoái thác với Thải Vân công chúa.

"A đa cứ yên tâm nghỉ ngơi, đợi ngày mai hồi phục rồi, chúng ta sẽ ra ngoài giết tên khốn đó." Thải Vân công chúa không biết suy nghĩ trong lòng phụ thân.

Cô chỉ tin đó là sự thật.

"...Ừm.

Con gái cứ về trước đi, bản vương có chuyện muốn nói với mẹ con." Sắc mặt Hiến Vương có chút gượng gạo, ông ta đuổi Thải Vân công chúa đi.

"Vâng." Thải Vân công chúa thực ra rất ngây thơ, lúc chết, cô cũng chỉ mới 17 tuổi.

Sau khi chết, cô luôn sống trong lăng mộ, cho rằng trên thế giới này, người lợi hại nhất là a đa, sau đó là Đại tế ti Mạc Nhĩ.

"A đa, con đi chuẩn bị, đợi ngày mai chúng ta triệu hồi đại quân Đằng Anh, giết sạch bọn chúng." Đằng Anh là một đỉnh cao khác của cổ thuật Cổ Điền quốc.

Nhưng cách chế tạo lại vô cùng tàn nhẫn.

Một khi chế tạo thành công, sức chiến đấu của Đằng Anh sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Chương 174

Ngay cả trong mộ Hiến Vương, số lượng Đằng Anh cũng không nhiều.

Bởi vì chế tạo quá khó.

"Ừm." Hiến Vương gật đầu, đối phó cho qua chuyện.

Đợi Thải Vân công chúa đi rồi, ông ta mới thở dài một hơi.

Vương hậu sớm đã nhìn ra, thấy ông ta thở dài, liền quan tâm hỏi: "Đại vương đã chịu thiệt trong tay kẻ ngoại lai đó rồi phải không?" Đối với con gái, Hiến Vương vẫn giữ hình tượng của mình.

Nhưng đối mặt với người vợ, ông ta không hề giấu diếm.

"Người đó rất mạnh, trước đó bản vương đã dốc toàn lực cũng không phải là đối thủ của hắn, ngay cả con bất tử trùng cũng không phải là đối thủ, đã bị chém chết rồi." "Tuy con bất tử trùng đã chạy thoát, nhưng sau khi bản vương tỉnh lại, đã không còn cảm ứng được sự tồn tại của nó nữa." Ông ta và Hoắc thị bất tử trùng có tâm linh tương thông.

Một khi không cảm ứng được, điều đó có nghĩa là đối phương đã hoàn toàn chết.

"Cái gì?

Bất tử trùng bị giết chết rồi?" Vương hậu hoàn toàn kinh hãi.

Bà biết rõ Hoắc thị bất tử trùng mạnh mẽ đến mức nào, năm đó vì con bất tử trùng này, Hiến Vương đã phải trả giá rất lớn mới bắt được nó.

Sau đó thuần hóa nó, biến nó thành thú giữ mộ.

Con bất tử trùng đó dù bị phanh thây, chỉ cần còn một mẩu huyết nhục, một tế bào tồn tại, là có thể hồi sinh.

Bây giờ lại chết rồi.

"Đại vương, chúng ta đi tìm cứu binh đi." Bà biết chồng mình không phải là đối thủ của Diệp Thu, nếu đi ra ngoài, cũng không cứu được Mạc Nhĩ, thậm chí có thể còn mất mạng.

Vương hậu không muốn chồng mình mạo hiểm, dứt khoát đi tìm cứu binh.

Nghe nói phải đi tìm cứu binh, Hiến Vương do dự.

Không phải ông ta không có cứu binh, chỉ là nếu tìm đối phương, cái giá phải trả quá lớn.

"...Ta suy nghĩ lại đã." "Đại vương, chúng ta không phải còn có Bỉ Ngạn hoa sao, năm đó người ở địa ngục đã đồng ý với chúng ta, khi gặp nguy hiểm, chỉ cần sử dụng Bỉ Ngạn hoa, là có thể mở ra Cánh cửa địa ngục." "Tuy sẽ cần một số thứ, nhưng kẻ ngoại lai bên ngoài bây giờ quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ." Hiến Vương có thể mọc ra thân thể sống, là nhờ vào Tam sinh tam thế quan, có thể giao tiếp với địa ngục.

Năm đó khi còn sống, ông ta đã lợi dụng quan tài để liên lạc với một chủng tộc nào đó trong địa ngục.

Ông ta đồng ý cúng phụng cho chủng tộc đó.

Đối phương sẽ thông qua Tam sinh tam thế quan, ban cho ông ta sự trường sinh.

Nhưng cái giá phải trả là cả Cổ Điền quốc đã bị hiến tế.

Vì để mình và gia đình được trường sinh, ông ta đã hiến tế cả quốc gia.

Dẫn đến sau khi Hiến Vương chết, chưa đến vài chục năm, cả Cổ Điền quốc đã biến mất trong một đêm.

Bao nhiêu năm qua, Hiến Vương vẫn không muốn tìm lại chủng tộc thần bí đó.

Bởi vì một khi nhờ đối phương làm việc, sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

"Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta không muốn đi tìm đối phương." "Nàng chờ ở đây, bản vương ra ngoài nói chuyện với người đó một chút." Hiến Vương cảm thấy rất tủi nhục.

Nhưng không còn cách nào khác.

Kẻ ngoại lai bên ngoài quá mạnh.

"Nếu đại vương không muốn tìm người của địa ngục, cũng có thể đi tìm Điền Vương." Một câu nói nhẹ nhàng của Vương hậu khiến Hiến Vương nghe xong liền hừ lạnh một tiếng.

"Tìm hắn?

Bản vương có chết cũng không đi tìm tên khốn đó." Điền Vương, là em trai của ông ta.

Năm đó đã phản bội Cổ Điền quốc, tự lập một quốc gia, đối đầu với ông ta.

Tuy lăng mộ của hai người gần nhau, nhưng Hiến Vương tuyệt đối sẽ không đi tìm hắn.

Giữa hai người đã sớm không qua lại với nhau.

"Ai." Vương hậu thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa.

Bà nói: "Vậy thiếp cùng đại vương ra ngoài, nói chuyện với người đó một chút, dù sao chúng ta cũng không có thù sâu oán nặng gì." Mọi chuyện đều do Hiến Vương đi đánh lén đối phương gây ra.

Vương hậu cho rằng, chỉ cần lễ nghi chu đáo, chắc chắn có thể hóa giải can qua.

Cùng lắm thì, hai bên bình an vô sự, làm hàng xóm hòa thuận yêu thương nhau là được.

"Đại vương đợi một lát, thiếp đi chuẩn bị chút lễ vật." Nếu đã cầu hòa, vậy không thể không chuẩn bị lễ vật.

"Mang theo một đóa Bỉ Ngạn hoa đi." Trong mộ Hiến Vương có ba đóa Bỉ Ngạn hoa, là loài hoa thần kỳ mọc bên đường Hoàng Tuyền của địa ngục, không chỉ yêu diễm, mà còn tuyệt mỹ và quỷ dị.

Năm đó là do người ở địa ngục đưa cho Hiến Vương.

"Ừm." Vương hậu đi chuẩn bị lễ vật.

Mạc Nhĩ bị đối phương bắt đi, cần phải chuộc Mạc Nhĩ về.

Vì vậy lễ vật không thể thiếu.

Nhanh chóng, hơn một trăm người hầu cương thi, khiêng mấy chục cái rương lớn, đi theo sau Hiến Vương và Vương hậu.

"Ầm ầm!" Thanh đồng môn mở ra.

Sau khi Hiến Vương mở Thanh đồng môn, ông ta lập tức ra lệnh cho người hầu đóng cửa lại.

Ông ta sợ rằng nếu thương lượng thất bại, Diệp Thu sẽ tiến vào mộ Hiến Vương.

Ngay cả khi ông ta và Vương hậu chết, cũng tuyệt đối không thể để Diệp Thu tiến vào mộ Hiến Vương.

Bởi vì trong mộ, còn có bảo bối của ông ta.

Hiến Vương và Vương hậu đi ra, lên cây cầu vòm, vừa nhìn đã thấy Đại tế ti Mạc Nhĩ bị treo trên cột đá bên cầu.

“Ư ư ư!!” Mạc Nhĩ bị bịt miệng, nhìn thấy Hiến Vương và Vương hậu, muốn nói gì đó.

“Muu!” “Gầm!” “Kít kít!” Ba con thú cưng vẫn luôn canh giữ ở đây, thấy Hiến Vương ra ngoài, lập tức nhe răng gầm gừ, hung hãn.

Còn về Diệp Thu, sớm đã bị ba nữ nô lệ kéo vào địa cung làm chuyện gì đó rồi.

“Tại hạ Hiến Vương, mấy vị có thể bẩm báo với chủ nhân của các vị, có thể nói chuyện một chút không?” Hiến Vương nhìn A Đại, Hầu Tử, Quỳ Ngưu hung hãn, sắc mặt khó coi.

Ba con vật này, ngay cả bất tử trùng cũng không phải là đối thủ.

Bây giờ bất tử trùng đã chết, Hiến Vương thiếu đi một trợ thủ quan trọng.

“Muu?

Lão già xảo quyệt muốn cầu hòa?” “Kít kít?” “Gầm?” Ba con thú cưng, nghe hiểu lời của Hiến Vương, đều có chút kinh ngạc.

Lão già xảo quyệt Hiến Vương trốn lâu như vậy, bây giờ lại ra cầu hòa?

“Muu!

Tôi đi báo cho chủ nhân.” Quỳ Ngưu để A Đại và Hầu Tử ở lại canh giữ, còn mình thì đi báo cho Diệp Thu.

Trong địa cung.

Diệp Thu đang bị ba Thi Nô quấn lấy.

Quỳ Ngưu trở về địa cung, gõ cửa côm cốp.

“Con bò chết tiệt, bà đây xẻ thịt mày!” “Con bò thối, mày cố ý phải không.” “Thằng nhóc con.” Tiếng gõ cửa phiền phức khiến ba Thi Nô

tức giận.

“Muu!!!

Chủ nhân, lão già xảo quyệt Hiến Vương ra cầu hòa.” Quỳ Ngưu nghe thấy tiếng của ba người phụ nữ bên trong, có chút sợ hãi.

“Biết rồi, bảo hắn chờ đó, nếu dám manh động, ba đứa bay giết hắn.” Giọng nói của Diệp Thu truyền ra.

Quỳ Ngưu chột dạ rời đi.

Trong phòng ngủ, Diệp Thu cũng bất ngờ.

Lão già xảo quyệt Hiến Vương, lại ra cầu hòa?

Chương 175

Suy nghĩ kỹ lại, đối phương chắc là đã dùng hết mọi thủ đoạn mà vẫn không làm gì được mình, nên mới hết cách.

Vốn định nhân cơ hội này tống tiền Hiến Vương một phen.

Tốt nhất là tống tiền được cái Tam sinh tam thế quan.

Nhưng, ba Thi Nô vừa mới bắt đầu, làm sao chịu kết thúc nhanh như vậy.

Hết cách, chỉ có thể để Hiến Vương chờ đợi.

Quỳ Ngưu trở ra ngoài, kêu mu mu mu với Hiến Vương một lúc lâu, nhưng Hiến Vương căn bản không hiểu ý nó.

"Kít kít!" Cuối cùng vẫn là Hầu Tử có kinh nghiệm.

Nó trực tiếp khoa tay múa chân, sau đó viết một chữ trên đất.

"Đợi!" "Thật quá đáng!

Người này đúng là quá đáng ghét." Hiến Vương cuối cùng cũng hiểu ra.

Diệp Thu bảo ông ta chờ, đợi khi nào tâm trạng tốt rồi mới ra gặp.

Hiến Vương tức đến xanh cả mặt.

Lão tử thành tâm thành ý đến cầu hòa với ngươi, ngươi lại để Hiến Vương đường đường như ta phải chờ.

Hiến Vương tức giận, muốn quay đầu bỏ đi, hận không thể liều mạng với Diệp Thu ngay lập tức.

Thật là nhục nhã.

Thật là khinh miệt.

“Đại vương, bình tĩnh lại.” Vương hậu lắc đầu với ông ta, bây giờ nếu đi, quan hệ sẽ hoàn toàn không thể hòa giải được nữa.

Cơ hội chỉ có một lần.

Bỏ lỡ rồi, thì chỉ có thể vĩnh viễn không chết không thôi.

“Hừ!” Cuối cùng, Hiến Vương nhẫn nhịn, cùng Vương hậu chờ đợi Diệp Thu ra ngoài.

Về phần Đại tế ti Mạc Nhĩ, ông ta muốn đi cứu, thậm chí dứt khoát đánh nhau với mấy con thú cưng, cưỡng ép cứu Mạc Nhĩ đi.

Nhưng, ông ta không dám.

A Đại, Quỳ Ngưu, Hầu Tử bên cạnh đang nhìn chằm chằm Hiến Vương.

Chỉ cần ông ta có chút động tác muốn cứu Mạc Nhĩ, ba con thú cưng sẽ lập tức ra tay.

Bởi vì đó là lệnh của Diệp Thu.

Hiến Vương bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ đợi.

Ai ngờ chờ một lúc, đã hơn mười tiếng đồng hồ.

Ngay khi ông ta sắp mất hết kiên nhẫn.

Diệp Thu cuối cùng cũng ra ngoài.

Bên cây cầu, nhìn Hiến Vương và người phu nhân bên cạnh, Diệp Thu không để lộ biểu cảm gì trên mặt.

“Vị tiên sinh này, tôi đến đây là để tạ tội với tiên sinh.” “Một chút lòng thành, có một đóa Bỉ Ngạn hoa từ địa ngục, tặng cho tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Vương hậu sợ Diệp Thu vừa lên đã ra tay.

Dù sao bà cũng không hiểu tính khí của Diệp Thu.

Hai bên trước đó vẫn luôn đánh đánh giết giết.

Quan trọng nhất là, bà biết Hiến Vương có chút sĩ diện.

Vì vậy, thấy Diệp Thu, bà liền trực tiếp mở lời.

Người hầu phía sau, đặt mấy chục cái rương lớn trước mặt Diệp Thu.

Cùng với đóa Bỉ Ngạn hoa lộng lẫy, quỷ dị kia. 【Ting, phát hiện Bỉ Ngạn hoa, có hấp thu không?】 Chính cái gọi là không ai đánh người mặt cười.

Đối phương vừa gặp đã tặng quà, Diệp Thu dù muốn nổi giận cũng không có cách nào.

Bỉ Ngạn hoa hồn là một bảo vật khác để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

Rất quan trọng.

Nhưng đáng tiếc, một đóa Bỉ Ngạn hoa, không phải là Bỉ Ngạn hoa hồn.

"Nói đi?" Nể mặt lễ vật, Diệp Thu quyết định cho đối phương một cơ hội.

Đồng thời, xem xem có thể nhân cơ hội, tống tiền được Tam sinh tam thế quan của Hiến Vương không.

Nếu vậy, chỉ còn thiếu Bỉ Ngạn hoa hồn và Vân Vụ quỷ đan là có thể tiến hóa Vĩnh Sinh Thể rồi.

"Đại vương nhà tôi trước đây có chút bất kính với tiên sinh, lần này đặc biệt đến xin lỗi tiên sinh, hy vọng tiên sinh nhận lễ vật, có thể không so đo chuyện cũ, thả con của tôi ra." Bà rất biết cách nói chuyện.

Không nói Mạc Nhĩ là Đại tế ti, mà nói là con của bà.

Như vậy, nếu Diệp Thu là người lương thiện, chắc hẳn sẽ động lòng trắc ẩn.

Quả nhiên, Diệp Thu nhìn Mạc Nhĩ bị treo, thầm nghĩ hóa ra là con gái của Hiến Vương.

Chả trách, vì con gái, Hiến Vương và Vương hậu đích thân ra tạ lỗi, tặng lễ vật để cầu được tha thứ.

"Được, thả bà ta ra đi." Diệp Thu gật đầu.

Anh không phải loại người dùng con cái của người khác để uy hiếp.

Giữ lại Mạc Nhĩ, chỉ để dụ Hiến Vương ra ngoài.

Diệp Thu căn bản không định giết bà ta.

Hay nói cách khác, dùng bà ta để uy hiếp Hiến Vương.

Thứ Diệp Thu muốn, đều là đường đường chính chính cướp lấy.

Anh không thèm dùng thủ đoạn này để uy hiếp.

"Thật sao?

Cảm ơn tiên sinh." Vương hậu mừng rỡ, vội vàng muốn đi thả Mạc Nhĩ xuống.

Con gái bị treo ngược lâu như vậy, Vương hậu đau lòng chết đi được.

"Kít kít!" Hầu Tử nhe răng, vẫy vẫy móng vuốt ý bảo không cần phiền phức như vậy.

Nó trực tiếp dùng một cây rìu chém đứt sợi dây ni lông treo Mạc Nhĩ, Mạc Nhĩ liền rơi thẳng xuống.

"Vụt!" Hiến Vương vội vàng đỡ lấy, sau đó cởi trói cho bà ta.

"Đáng ghét!

Ta nhất định sẽ giết ngươi!" Sau khi được cởi trói, ánh mắt Mạc Nhĩ nhìn Diệp Thu như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Mạc Nhĩ vĩnh viễn không quên được.

Những gì Diệp Thu đã làm với bà ta.

Thân thể trong sạch của bà ta, bao nhiêu năm qua, chưa từng có người đàn ông nào chạm vào.

Nhưng lại bị Diệp Thu sờ soạng khắp người.

"Ha ha." Đối với lời nói của Mạc Nhĩ, Diệp Thu chỉ cười lạnh: "Nể mặt cha mẹ cô vì cô mà đến xin lỗi, ta mới thả cô, nếu còn chọc giận ta, hậu quả tự gánh." "Khốn nạn." Mạc Nhĩ tức giận.

Diệp Thu nhìn Hiến Vương, nói: "Trước đó ta vừa mới chuyển nhà, ông đã dẫn con bất tử trùng đó đến đánh lén ta, chuyện này không dễ dàng như vậy đâu." "Ta là người có nguyên tắc, rất dễ nói chuyện, người kính ta một thước, ta kính người một trượng." "Đống lễ vật này là để chuộc con gái ông, vậy thì tiếp theo, chúng ta có thể nói chuyện về việc ông đánh lén ta rồi." Nhận lễ vật, thả Mạc Nhĩ.

Diệp Thu là người có nguyên tắc.

Chuyện nào ra chuyện đó.

Nhưng những lời này lọt vào tai Hiến Vương, lại khiến ông ta tức muốn chết, "Bản vương đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" "Đồ cũng đã nhận rồi, ngươi muốn làm kẻ thù của ta sao?" Diệp Thu nghe vậy, lắc đầu, nói: "Không không không, ông hiểu lầm rồi, đống đồ này và lời xin lỗi, chỉ là để chuộc con gái ông thôi, còn chuyện ông đánh lén ta, là hai chuyện khác nhau." "Chết tiệt, tức chết bản vương rồi." Hiến Vương tức đến xanh cả mặt.

Chương 176

“Sao trên đời lại có kẻ vô sỉ như vậy?” Mạc Nhĩ và Vương hậu cũng nổi giận.

Nhưng Diệp Thu hoàn toàn không quan tâm.

“Ngươi muốn thế nào?” Cuối cùng, Hiến Vương nén giận, nghiến răng hỏi ý kiến Diệp Thu.

Ông ta thật sự không muốn làm kẻ thù của Diệp Thu nữa.

“Chờ câu này của ông nãy giờ.” Diệp Thu thầm nghĩ.

“Ta là người dễ nói chuyện nhất, ông giao Tam sinh tam thế quan của mình ra đây, chuyện ông đánh lén ta, xóa bỏ hết, từ nay về sau, chúng ta là hàng xóm tốt, giúp đỡ lẫn nhau, hòa thuận chung sống.” Tam sinh tam thế quan.

Chắc chắn ở sau Thanh đồng môn.

Diệp Thu không có cách nào vào được.

Lão già xảo quyệt Hiến Vương, vừa ra ngoài đã đóng cửa lại.

Nếu không, có lẽ anh đã xông thẳng vào cướp rồi.

Đúng là quá gian xảo.

Hiến Vương vừa nghe Diệp Thu muốn Tam sinh tam thế quan, lập tức nổi giận.

“Không thể nào!” “Tam sinh tam thế quan của bản vương, không thể di chuyển.” Đùa chắc.

Đó là bảo bối quan trọng nhất của ông ta.

Sao có thể đưa cho Diệp Thu được.

“Thật sự không đưa?” “Đánh chết cũng không đưa!” Được thôi, vậy không có gì để nói nữa.

Diệp Thu vẫy tay, trực tiếp thu hết tất cả các rương và Bỉ Ngạn hoa trên đất vào không gian.

Sau đó quay người rời đi, miệng nói: “Nếu đã như vậy, thì không có gì để nói nữa, hôm nay ta không giết các ngươi, các ngươi về đi, ta sẽ cưỡng ép mở Thanh đồng môn, vào trong đó lấy.” “Không tiễn.” Hiến Vương, Vương hậu và Mạc Nhĩ, bị Diệp Thu làm cho tức đến đau cả ngực.

Diệp Thu và thú cưng đã trở về địa cung.

Hiến Vương đứng trên cầu, nhìn chằm chằm vào cửa địa cung của Diệp Thu một lúc lâu.

Cuối cùng, nghiến răng, nói: “Thằng khốn, muốn quan tài của bản vương, vậy đừng trách bản vương liều mạng với ngươi.” Nói xong, ông ta quay người đi về phía Thanh đồng môn.

Hiến Vương đã quyết định rồi.

Tìm cứu binh.

Dù phải trả một cái giá cực lớn, ông ta cũng phải mở Cánh cửa địa ngục, mời cứu binh, giết chết Diệp Thu.

Trong suy nghĩ của ông ta, người của địa ngục, giết Diệp Thu, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

“Đại vương, Vương hậu, xin lỗi hai người.” Mạc Nhĩ tự trách.

Vì nguyên nhân của bà ta, Hiến Vương đã phải trả giá nhiều thứ như vậy.

Thậm chí còn có một đóa Bỉ Ngạn hoa.

Bà biết rõ, đóa Bỉ Ngạn hoa đó quý giá đến mức nào.

Thấy bà thất vọng, Hiến Vương ha ha cười một tiếng, nói: "Đứa con ngốc, con là con của bản vương và Vương hậu, chỉ cần con an toàn, chút vật ngoài thân có là gì." Vương hậu cũng nắm tay bà: "Con gái, đừng tự trách, mọi chuyện đều do Đại vương gây ra, không liên quan đến con." Nói xong, Vương hậu trừng mắt nhìn Hiến Vương một cái.

"Khụ khụ." Hiến Vương gượng gạo, ông ta cũng không biết, Diệp Thu lại mạnh như vậy.

Trước đó chỉ thấy hắn xuất hiện trước mộ, muốn giết hắn là được.

Kết quả là chọc phải một tấm thép cứng.

Suýt nữa bị phản sát.

"Được rồi, về trước đi, bản vương phải đi tìm cứu binh, lần này nhất định phải khiến cho tên tiểu tử đáng ghét đó, ăn không được nuốt không trôi." 【Ding, có hấp thu Bỉ Ngạn Hoa không?】 Trở lại địa cung, Diệp Thu lấy đóa Bỉ Ngạn Hoa mà Hiến Vương đưa ra xem xét.

Đây là loài hoa quỷ dị và rực rỡ nhất thế gian.

Có hai loại.

Một là hoa do Thi Hương Ma Dụ nở ra.

Loại còn lại là Bỉ Ngạn Hoa từ địa ngục.

Trong địa cung của Diệp Thu có Thi Hương Ma Dụ, nở rộ khắp cả tòa địa cung, đẹp lộng lẫy.

Nhưng Bỉ Ngạn Hoa lại toát ra một vẻ đẹp quỷ dị và thê lương.

Khiến người ta nhìn thấy không khỏi cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi bi thương.

"Bỉ Ngạn Hoa đẹp quá." Ba Thi Nô vây quanh Diệp Thu, nhìn đóa

Bỉ Ngạn Hoa dường như không bao giờ tàn úa trong tay anh.

"Thứ này đẹp thì đẹp thật, nhưng với tôi lại chẳng có tác dụng gì." Bỉ Ngạn Hoa không có hiệu quả mê hoặc lòng người như Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ rất quý giá.

Còn Bỉ Ngạn Hoa, cũng chỉ vì mọc trên con đường hoàng tuyền của địa ngục nên nó không bao giờ tàn.

Về năng lực đặc biệt thì Diệp Thu không cảm ứng được gì.

"Hấp thu." 【Chúc mừng ký chủ hấp thu Bỉ Ngạn Hoa thành công, nhận được 10 vạn điểm tích phân.】 Không tệ.

Một đóa Bỉ Ngạn Hoa đã thêm được vạn điểm tích phân.

Cộng với tinh phách Trùng Vương đã hấp thu trước đó, điểm tích phân của Diệp Thu bây giờ lại có hơn 60 vạn.

Cảm giác có tiền trong tay thật tốt.

"Hồ Bát Nhất đang ở đâu?" Diệp Thu hỏi Hoắc Tú Tú và hai người kia.

Muốn mở Thanh Đồng Môn, e là không thể nữa rồi.

Diệp Thu muốn thử xem dùng thuốc nổ có thể phá được không.

Lão Tam đi ra ngoài, chắc chắn đã mang theo lượng lớn thuốc nổ.

Dù chỉ phá được một vết nứt trên Thanh Đồng Môn, Diệp Thu cũng có thể cưỡng ép mở ra để đi vào trong.

"Họ đã vào trong Trùng Cốc rồi, nếu thuận lợi thì không đến hai ngày nữa là có thể vào phạm vi lăng mộ của Hiến Vương." Hầu Tử truyền tin cho Diệp Thu.

Lúc trước nó và Quỳ Ngưu đi giết Bất Tử Trùng đã tình cờ gặp

họ.

“Vậy sao, Trùng ngọc không thể để ở đó được, quá lãng phí, phải thu hồi lại mới được.” Diệp Thu gật đầu, sau đó nghĩ đến Trùng ngọc.

Đó là một món đồ tốt.

Sau khi giết Bất Tử Trùng, Trùng ngọc đã rơi vào khu rừng rậm bên ngoài núi, những người khác không dám đến gần.

Nhưng Diệp Thu thì có thể.

Trong cả lăng mộ Hiến Vương, cũng chỉ có Diệp Thu và Đại tế ti Mạc Nhĩ là có thể đến gần trùng Phấn để lấy Trùng ngọc.

“Đi, nhân lúc trời tối, ra ngoài thu hồi Trùng ngọc.” Bên ngoài trời chắc đã tối, vì trong hang động, ban ngày có một tia sáng yếu ớt chiếu xuống từ đỉnh động.

Đó là lỗ thông gió tự nhiên trong thân núi.

Bây giờ khe hở đó đã tối đen.

Vậy bên ngoài trời chắc chắn đã tối hẳn.

“Chủ nhân, em cũng đi.” Tuyết Lỵ Dương và hai người kia cũng muốn đi.

“Vậy thì đi thôi, chúng ta ra ngoài ngắm trăng.” Diệp Thu không từ chối.

Vừa hay, trong không gian của Tuyết Lỵ Dương, hệt như một chiếc rương bách bảo, có cả đồ lặn và bình dưỡng khí.

Diệp Thu không cần.

Ở dưới nước, nín thở vài tiếng đồng hồ cũng là chuyện nhỏ.

Còn mấy con thú cưng thì càng không cần, dĩ nhiên là trừ Thi Miết Vương Lão Nhị ra.

“Mày ở lại trông nhà đi.” “Cô cô.” Lão Nhị có vẻ hơi tủi thân, nhưng cũng đành chịu.

Chương 177

Nó đã tiến hóa đến đỉnh điểm rồi, cả đời chỉ có thể như vậy.

Diệp Thu dẫn theo ba thú cưng và ba Thi Nô, lặn xuống nước.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu dẫn đường, nhanh chóng ra đến bên ngoài.

Vừa trồi lên mặt hồ, nhìn đám trùng Phấn bay rợp trời trong khu rừng rậm, Diệp Thu cũng phải kinh ngạc.

"Nhiều vậy sao?" Trước kia số lượng trùng Phấn trong Trùng ngọc đâu có nhiều như thế này.

Sau khi ăn hết toàn bộ cơ thể của Bất Tử Trùng, chúng đã trở nên nhiều đến vậy.

"Ông ông ông!" Những người khác không dám đến gần, Diệp Thu đi vào trong rừng.

Đám trùng Phấn không dám lại gần cơ thể anh, chỉ bay lượn xung quanh.

Diệp Thu tìm thấy Trùng ngọc, vừa cầm lên thì đám trùng Phấn đang bay rợp trời lập tức bay hết vào trong.

Sau đó, thể tích của Trùng ngọc nhanh chóng lớn lên.

Và khi nó lớn bằng hai nắm đấm, nó trực tiếp phân tách ra, trở thành hai khối Trùng ngọc.

"Khá lắm." Hai khối Trùng ngọc, Diệp Thu không định hấp thu.

Đây là đồ tốt, biết đâu sau này có thể dùng đến.

Cất tất cả vào không gian, Diệp Thu nhìn vào sâu trong Trùng Cốc, suy nghĩ một lát rồi quyết định đi vào xem thử.

“Đi, chúng ta cũng vào xem.” Mỗi đêm, trong Trùng Cốc sẽ đầy chướng khí, thứ chướng khí này vô cùng độc.

Nhưng nó cũng không lan ra toàn bộ Trùng Cốc, chỉ bao phủ khu vực trung tâm.

Khu vực ngoại vi cơ bản sẽ không có chướng khí.

Diệp Thu và ba Thi Nô, cùng ba thú cưng, đi dọc theo con đường ven hồ, như thể đang đi dạo, ngắm nhìn phong cảnh hai bên, tiến vào Trùng Cốc.

Non nước hữu tình, nhưng khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm.

Vừa vào Trùng Cốc, họ nhanh chóng gặp một loài thằn lằn khổng lồ.

Thằn lằn rừng rậm, một loại quái vật canh giữ lăng mộ Hiến Vương.

Thể hình to lớn, sức chiến đấu mạnh mẽ.

Nhưng đó chỉ là đối với người thường.

Đối với Diệp Thu và mọi người, lũ thằn lằn này yếu ớt như kiến.

“Xác thằn lằn.” Thỉnh thoảng có hai ba con thằn lằn chạy ra tấn công Diệp Thu, nhưng đều bị Hầu Tử, A Đại và Quỳ Ngưu xử lý gọn gàng.

Càng đi sâu, trên đường đâu đâu cũng là xác thằn lằn, hầu hết đều bị súng bắn chết, hoặc bị bom nổ chết.

Lũ thằn lằn khổng lồ này cũng không phải là đao thương bất nhập.

“Chủ nhân, ở đằng kia có một hòn đảo nhỏ, nó lơ lửng trên không trung kìa, đẹp quá.” Đi được hơn một tiếng đồng hồ, vẫn chưa thấy bóng người nào phía trước.

Chỉ thấy xác người, hầu hết đều là người của các gia tộc xã hội đen Sa Thành.

Diệp Thu tiện tay thu hoạch linh hồn.

Lúc này, ba Thi Nô nhìn thấy một hòn đảo nhỏ lơ lửng trong sương mù phía trước.

Trên đảo có một cây cổ thụ thông thiên, tán lá rậm rạp che phủ hơn nửa diện tích hòn đảo.

"Đến đó xem sao." Nhìn thì gần, nhưng khoảng cách lại rất xa.

Trên đường đến hòn đảo nhỏ, khắp nơi là biển hoa.

Một loài hoa trong suốt tên là Hoa Khô Lâu, biển hoa rất đẹp, nhưng hoa lại có độc.

Mọi người đều ngồi trên lưng A Đại, vì nó miễn nhiễm với mọi loại độc.

A Đại băng qua biển hoa mênh mông, nhanh chóng đến dưới hòn đảo lơ lửng.

Hòn đảo này thực sự lơ lửng trong một thung lũng, giống như cung điện lơ lửng mà Diệp Thu đã tạo ra ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng hòn đảo này không có bất kỳ sức mạnh thần bí nào gia trì, mà dựa vào từ trường của bản thân hòn đảo và dãy núi xung quanh.

"Đẹp thật, lên thôi." Diệp Thu vừa nhìn đã thích nơi này.

So với lòng đất tối tăm lạnh lẽo, anh đương nhiên thích những nơi có phong cảnh hữu tình như thế này hơn.

Men theo những dây leo khổng lồ, mọi người trèo lên hòn đảo nhỏ lơ lửng.

Đứng trên đảo có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh và cả bầu trời

đầy sao.

Diện tích trên đảo không lớn, dù có chuyển địa cung của Diệp Thu đến đây cũng chỉ chiếm chưa đến một phần ba.

Phải biết rằng địa cung đó chính là lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, vô cùng rộng lớn.

"Chủ nhân, chúng ta ở đây đi.

Dưới lòng đất kia có gì tốt đâu." "Đúng vậy, chuyển địa cung đến đây đi, ban ngày ở trong địa cung, buổi tối có thể ra ngoài ngắm trăng và sao." "Chủ nhân~~~~" Ba Thi Nô rất thích nơi này, nài nỉ Diệp Thu chuyển địa cung đến đây.

"Được!" Dù sao thì di chuyển địa cung cũng chỉ cần một tấm Bùa Di Dời Mộ Huyệt, rất rẻ. 【Ding, có sử dụng Bùa Di Dời Mộ Huyệt, chọn lại vị trí mộ huyệt không?】 "Xác nhận." Diệp Thu trực tiếp chuyển địa cung từ đối diện lăng mộ Hiến Vương đến nơi này.

Ầm ầm ầm!

Tiếng chấn động dữ dội vang lên, một tòa cung điện khổng lồ hùng vĩ, mang đầy hơi thở của thời gian, từ từ xuất hiện trên hòn đảo lơ lửng.

Tiếng động dữ dội vang vọng khắp Trùng Cốc.

Những người đã vào trong Trùng Cốc đều nghe thấy âm thanh này.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Âm thanh truyền từ bên kia…" "Đến xem thử." "Đi." Lúc này, tất cả mọi người trong Trùng Cốc đều hướng về phía hòn đảo lơ lửng.

"...Một hòn đảo lơ lửng?" "Vãi chưởng, sao vừa nãy không thấy nhỉ?" "Chắc là lúc chúng ta đi qua, tầm nhìn bị sương mù che khuất, xung quanh hòn đảo mấy chục cây số toàn là Hoa Khô Lâu." "Đó là

một loại hoa cực độc, chạm vào là trúng độc." "Mau nhìn kìa, trên hòn đảo đó xuất hiện một tòa kiến trúc?" Ở phía xa, tất cả những người đã vào Trùng Cốc đều nhìn thấy hòn đảo lơ lửng hiện ra từ trong sương mù.

Trước đó không thấy là vì bị sương mù che khuất.

Lúc này sương mù tan đi, vừa hay nhìn thấy hòn đảo đẹp như tiên cảnh.

Một hòn đảo có thể lơ lửng trên không trung, thật sự quá thần kỳ.

Cả đời người cũng chưa từng thấy.

"Lão Hồ, mau nhìn hòn đảo kia kìa, có một tòa kiến trúc, đó có phải là địa cung của Hiến Vương không?" Hồ Bát Nhất và những người khác đang nghỉ ngơi trên một đỉnh núi.

Họ đã tìm được một nơi không có chướng khí theo sự dẫn đường của Đa Ni.

Cả nhóm đang nghỉ ngơi, cởi bỏ đồ bảo hộ và mặt nạ phòng độc, đứng trên đỉnh núi vừa hay có thể nhìn thấy hòn đảo lơ lửng đó.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Quá thần kỳ.

"Có khả năng." Hồ Bát Nhất cũng ngơ ngác.

"Hay là chúng ta cứ thế đi lên đó?" Mã Đại Đảm đề nghị.

"Á… nhìn kìa." Đột nhiên lúc này, Đa Ni kinh ngạc chỉ vào hòn đảo và kêu lên.

Những người khác nhìn theo, mắt trợn tròn.

Trên đảo.

Diệp Thu vừa mới di chuyển địa cung đến thì phát hiện một vấn

đề nghiêm trọng. 【Ding, địa cung quá nặng, sẽ khiến hòn đảo lơ lửng bị rơi xuống, có muốn tiếp tục di dời không?】 Thì ra địa cung mới di chuyển được một nửa.

Hòn đảo lơ lửng này không chịu nổi trọng lượng lớn như vậy, nếu không nó sẽ lập tức rơi xuống.

"Thôi được rồi, để địa cung lơ lửng vậy." Hết cách, Diệp Thu chỉ có thể tiếp tục đổi một tấm Huyền Không Phù, sau đó khiến toàn bộ địa cung lơ lửng hẳn trên không trung của hòn đảo.

Dù sao cũng không đắt, chỉ 5000 điểm tích phân.

Chương 178

【Ding, sử dụng Huyền Không Phù thành công.】 Ngay sau đó, địa cung vốn xuất hiện trên đảo từ từ bay lên.

Nó lơ lửng trên không trung của hòn đảo.

Đồng thời, Diệp Thu bắc một chiếc thang xoắn ốc làm cầu thang để đi lên địa cung.

"Khí thế vẫn hơi kém, đổi một cái Cửu Long Kéo Quan." Địa cung lơ lửng, hóa thành một tòa thần cung, khí thế hùng vĩ, hoành tráng.

Nhưng vẫn thiếu một chút gì đó.

Thế là Diệp Thu lại đổi một mô hình Cửu Long Kéo Quan để trang trí.

"Ngao!" Ngay lúc đổi.

Chín con rồng quỷ dị đáng sợ xuất hiện từ trong tầng mây.

Trên người chín con rồng quấn quanh những sợi xích sắt thô to, phía sau những sợi xích nối liền với một cỗ quan tài đá quỷ dị.

Cửu Long Kéo Quan bay lượn, xoay quanh địa cung.

"Không tệ." Có khí thế rồi.

Diệp Thu hài lòng.

"Đi, về nhà." Anh dẫn theo thú cưng và ba Thi Nô, bước lên thang xoắn ốc, trở về địa cung.

So với việc ở dưới lòng đất âm u, sống ở một nơi đẹp đẽ lộng lẫy như thế này thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên, Diệp Thu không biết rằng, lúc này trong thung lũng,

hàng trăm cặp mắt đang sững sờ nhìn tòa cung điện lơ lửng.

Cùng với đó là cỗ Cửu Long Kéo Quan thần bí và quỷ dị.

“Thần cung.

Cửu long.

Kéo quan tài!

Mộ Thiên Đế!!!” “Không sai, tuyệt đối không sai.” “Ở đây, ta đã tìm thấy rồi.” “Ha ha.

Mộ Thiên Đế à, cuối cùng ta cũng tìm thấy rồi.” “Trường sinh!!!” Trong thung lũng, các gia tộc xã hội đen từ Sa Thành lúc này như phát điên.

Bởi vì tòa thần cung lơ lửng, và cỗ Cửu Long Kéo Quan thần bí.

Đại diện cho Diệp Thiên Đế bí ẩn của cổ thiên đình.

Mục đích của họ đến đây là để tìm kiếm sự trường sinh.

Chỉ cần dâng thần vật lên cho Diệp Thiên Đế, là có thể nhận được ân tứ trường sinh.

“Cổ thiên đình rốt cuộc là gì?

Thần cung lơ lửng, Cửu Long Kéo Quan, căn bản không thể giải thích được.” “Những thứ khác tao không biết, tao chỉ biết chúng ta sắp được trường sinh rồi, ha ha.” “Thấy thứ gì trên đảo đó không?” “Hình như có người.” “Chẳng lẽ là Diệp Thiên Đế?” “Hít… Nếu là thật, chẳng lẽ ngài ấy còn sống?” “Tôi dường như thấy một con mãng xà khổng lồ, toàn thân trắng như tuyết, nơi đó rất nguy hiểm.” “Nguy hiểm cũng phải đi.” “Đúng vậy, vì trường sinh, đi thôi.” “Đi.” Đội ngũ khổng lồ mấy trăm người di chuyển về phía hòn đảo lơ lửng.

Dù họ đã nhìn thấy con mãng xà khổng lồ đáng sợ, biết rằng đi tới đó rất nguy hiểm.

Nhưng muốn có được trường sinh, đâu có dễ dàng như vậy.

Cứ đến đó rồi tính.

Chỉ là nhìn thì gần, muốn đến hòn đảo lơ lửng kia cần phải đi rất lâu.

"..." Ở một nơi khác.

Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn lúc này đã tách ra.

Trước đó họ gặp phải quái vật, hai bên vừa đánh quái vật vừa bị phân tán đội ngũ.

Doãn Nam Phong nhìn thấy hòn đảo lơ lửng đột nhiên xuất hiện, cùng với tòa thần cung hùng vĩ kia, sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, dường như hắn đã nhìn thấy mấy bóng người đi vào tòa thần cung đó.

Trong đó có một bóng người khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Không, không phải một, mà là ba.

Hai người trong số đó là Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Người đàn ông còn lại chính là kẻ mà Doãn Nam Phong ngày đêm mong nhớ, muốn giết chết.

"Không thể sai được, là hắn." Doãn Nam Phong tin rằng mình không nhìn lầm.

Hắn nghĩ rằng những người này cũng đến tìm Thiên Đế để cầu trường sinh.

Rốt cuộc thì lời đồn Thiên Đế ban cho sự trường sinh, cả giới giang hồ Sa Thành ai cũng biết.

"Chết tiệt, muốn trường sinh ư?

Không có cửa đâu.” “Chúng ta đi.” Doãn Nam Phong không thể để đối phương dễ dàng đạt được tâm nguyện như vậy.

Hắn phải đi giết Diệp Thu.

Trên đỉnh núi.

Hồ Bát Nhất và cả nhóm nhìn tòa thần cung quen thuộc cùng với Cửu Long Kéo Quan.

Hai anh em mắt gần như muốn lồi ra ngoài.

“Lão Hồ xem, người đó không phải Thu gia sao?” “Con rắn trắng lớn kia là thú cưng của Thu gia, còn có con bò kia, bóng người đó là Hầu ca.” “Vãi chưởng!!!

Thật sự là Thu gia, anh ấy lại đến Mộ Thiên Đế rồi.” “Thành cổ Tinh Tuyệt có một tòa Mộ Thiên Đế, nơi này cũng có một tòa.” “Không thể tin được, Thu gia quá bá đạo.” Đối với sự thần kỳ của Diệp Thu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử khâm phục sát đất.

Trước đó ở thành cổ Tinh Tuyệt, Thu gia đã lên Mộ Thiên Đế một lần.

Bây giờ lại đi nữa.

Không cần phải nói, chắc chắn anh ấy đã trở thành bạn tốt với vị Thiên Đế thần bí kia.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, lúc đầu không biết chuyện về Mộ Thiên Đế.

Sau này nghe người khác nói mới biết, tòa thần cung lơ lửng mà họ thấy ở thành cổ Tinh Tuyệt lúc đó chính là Mộ Thiên Đế của cổ thiên đình.

Một quốc gia thần bí đã biến mất trong dòng chảy lịch sử.

“Đi thôi, Thu gia chắc chắn có việc cần làm, chúng ta cũng có việc

của chúng ta.” Vì hòn đảo lơ lửng đó không phải là lăng mộ Hiến Vương, Hồ Bát Nhất và những người khác không định đến đó.

Mục đích của họ là tìm lăng mộ Hiến Vương, lấy Mục Trần Châu.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, và Tiểu Ca bốn người.

Bốn người họ cũng nhìn thấy hòn đảo lơ lửng, cùng với Mộ Thiên Đế đột nhiên xuất hiện.

“Vãi chưởng.

Thiên Đế đến rồi, mau tránh xa ra.” “Thiên Chân, Thiên Đế đó, không phải là muốn tìm Hiến Vương đánh nhau chứ?” “Tôi nào biết, nhưng tôi biết là chúng ta tốt nhất nên tránh xa nơi đó ra.” “Đúng vậy, tìm Mục Trần Châu mới là việc cấp bách.” Trước kia Bàn Tử và Hạo Thiên Chân còn định đào mộ của vị Diệp Thiên Đế đó.

Sau này hai người mới phát hiện.

Họ căn bản không thể đến gần Mộ Thiên Đế.

Vì chỉ cần đến gần, lời nguyền trên người sẽ phát tác.

Huống hồ.

Đại ca Hầu Tử của họ lại là thú cưng của Diệp Thiên Đế.

Mộ của đại ca của đại ca, họ không dám động vào.

Về phần lời đồn tìm Diệp Thiên Đế có thể trường sinh, mấy người họ căn bản không quan tâm.

Họ không có hứng thú với việc trường sinh.

Trừ hai nhóm của Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân, những người của Cửu Môn và giới giang hồ Sa Thành, tất cả đều hướng đến hòn

đảo lơ lửng giữa biển Hoa Khô Lâu.

Mục đích của họ là Mộ Thiên Đế.

Là vì trường sinh.

Chương 179

...Trong lăng mộ Hiến Vương.

“Đại vương, người thật sự muốn làm vậy sao?” “Đúng vậy, xin người hãy suy nghĩ lại.” Sau khi cứu Mạc Nhĩ từ chỗ Diệp Thu trở về, Diệp Thu không hề nể mặt, không chịu hòa giải.

Hiến Vương tức giận, sau khi trở về lập tức chuẩn bị, muốn tìm người giúp đỡ, dạy cho Diệp Thu một bài học, tốt nhất là giết chết hắn luôn.

Để xả cơn tức trong lòng.

Viện binh này, tự nhiên là người từ địa ngục.

Chỉ là, muốn triệu hoán đối phương đến giúp đỡ, cần phải trả một cái giá không nhỏ.

Hiến Vương ước tính lần này, có lẽ gia sản của hắn sẽ bị moi đi một nửa, mới có thể lay động đối phương ra tay.

Thậm chí, những thiên tài địa bảo trong lăng mộ, cũng đều không giữ được.

“Ta đã quyết, tên khốn chết tiệt đó, phải chết!” Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân khuyên ngăn Hiến Vương, vì một khi người của địa ngục đến đây, họ sẽ trở thành quân cờ tùy ý đối phương nhào nặn.

Sống chết đều không còn do mình nắm giữ.

Nhưng không tìm cứu binh, chỉ có thể chờ Diệp Thu đánh tới cửa.

Thanh Đồng Môn có thể ngăn được nhất thời, nhưng không thể ngăn được lâu dài.

“%*~~~~~” Hiến Vương đứng trước một tế đàn thần bí.

Đây là một tế đàn thần bí được xây dựng riêng để giao tiếp với địa ngục.

Dược liệu sử dụng đều lấy từ địa ngục.

Hắn lẩm nhẩm những ngôn ngữ giống như chú ngữ.

Ở phía xa, Vương hậu, Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân ba người, thực ra có chút sợ hãi.

Vì họ sợ phải gặp người của địa ngục.

Đối phương quá đáng sợ.

Năm đó gặp một lần, họ không bao giờ muốn gặp lại lần thứ hai.

"Ông ông ông." Theo tiếng niệm chú của Hiến Vương, trên tế đàn đột nhiên bùng lên một làn sương mù quỷ dị.

Làn sương mù đen kịt, từ bên trong mơ hồ truyền ra vô số tiếng gào thét thê thảm.

Ngay sau đó, trong sương mù, xuất hiện một cánh cửa.

Phía sau cánh cửa đó là một màu đen vô tận, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Hiến Vương nhìn cánh cửa, vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Cung thỉnh Thánh giả giáng lâm!" Hắn cung kính quỳ xuống, chuẩn bị nghênh đón vị khách từ địa ngục.

"Rắc!" Như một tiếng thủy tinh vỡ, sau đó Hiến Vương và mọi người nhìn thấy một chiếc chân bước ra từ cánh cửa đen kịt đó.

Sau đó, một bóng người toàn thân trùm trong áo choàng đen, tay cầm một thanh trường đao quỷ dị, xuất hiện bên ngoài cánh cửa.

"Triệu hoán ta?" Một giọng nói của phụ nữ.

Nhưng giọng nói của cô ta lạnh lẽo, lạnh như băng giá vạn năm.

Khiến Hiến Vương nghe xong không khỏi rùng mình.

"Là ta." "Triệu hoán ta, có việc gì?" Người phụ nữ bước ra khỏi cánh cửa địa ngục sau lưng, theo sau cô ta là một con chó ba đầu khổng lồ, và một con mãng xà khổng lồ đen kịt dài hơn trăm mét.

"Xuy xích!" "Tí tí!" Con chó ba đầu và con mãng xà đen, vẻ mặt lạnh lùng tàn bạo, ánh mắt chăm chăm nhìn Hiến Vương.

Hiến Vương nuốt nước bọt một tiếng, cảm giác như mình đã làm sai điều gì đó.

Người phụ nữ này không phải là người hắn gặp mấy nghìn năm trước.

"Không cần nhìn, người ngươi gặp năm đó là phụ vương của ta, ông ấy bận, không rảnh đến đây, nên ta đến." Người phụ nữ dường như biết suy nghĩ của Hiến Vương, thản nhiên nói.

"Nói nhanh có chuyện gì, bản cung rất bận." Cô ta có chút không kiên nhẫn, cao ngạo, từ khi xuất hiện đến giờ, chỉ tò mò đánh giá tình hình trong lăng mộ này.

Còn Hiến Vương và những người khác, cô ta lười nhìn lấy một cái.

"Tại hạ năm đó đã ký minh ước với thánh giả, có thể dùng Bỉ Ngạn Hoa triệu hoán thánh giả giáng lâm, tìm kiếm sự giúp đỡ." "Hiện tại ta gặp phải cường địch, cần sự giúp đỡ của thánh giả." "Đây là tế phẩm của ta, xin thánh giả vui lòng nhận lấy." Hiến Vương kể lại chuyện với Diệp Thu một lần.

Bất kể đối phương là ai, chỉ cần đủ mạnh là được.

"...Ồ?

Thực lực của ngươi cũng không tệ, mà cũng không đánh lại đối phương.” Người phụ nữ nghe xong thực lực của Diệp Thu, có chút ngạc nhiên.

Cô ta có thể cảm nhận được, trên người Hiến Vương có khí tức của tộc nhân.

Ngụy Trường Sinh Thể.

Thể chất này được hưởng lợi từ một loại thiên phú trong tộc.

Có thể ban cho những người trung thành với tộc quần sự trường sinh.

Tuy không mạnh bằng Trường Sinh Thể thật sự, nhưng ở nhân gian, đáng lẽ phải là tồn tại vô địch.

Lại bị người ta suýt giết chết.

Hiển nhiên, đối phương hẳn là người đã tiến hóa thành Trường Sinh Thể thật sự.

“Thú vị, lần này đến đây không uổng công.” Người phụ nữ dưới áo choàng đen liếm môi, dường như đang đói khát.

Chủng tộc của cô ta là Ma Thần Tộc.

Người của Ma Thần Tộc thích nhất là săn giết những con mồi mạnh mẽ, hút cạn máu của đối phương, thông qua máu có thể nhận được các loại năng lực của đối phương.

Cô ta cũng mới tiến hóa thành Trường Sinh Thể thật sự, đang cần ổn định cảnh giới.

Bây giờ gặp một Trường Sinh Thể ở nhân gian, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đối phương là con mồi của cô ta.

Người phụ nữ không sợ không giết được Diệp Thu.

Vì cô ta có át chủ bài của mình.

Đừng nói là Trường Sinh Thể, dù có gặp người đã tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, cô ta cũng có thể đối phó.

Đó là một sự tự tin mạnh mẽ đến từ trong xương tủy.

"Người đâu?" Người phụ nữ cao ngạo lạnh lùng, đối với tế phẩm mà Hiến Vương dâng lên, vô cùng khinh thường.

Cô ta không cần những thứ này.

Chỉ cần cường giả.

Đặc biệt là những cường giả có huyết mạch đặc biệt.

"Thánh giả, đối phương ở bên ngoài, ta sẽ dẫn ngài đi tìm hắn." Hiến Vương thấy đối phương không cần tế phẩm, tuy có chút bất ngờ, nhưng trong lòng mừng thầm, dẫn cô ta ra khỏi Thanh Đồng Môn.

Chuẩn bị đi tìm Diệp Thu báo thù.

"Lần này xem ngươi chết thế nào, hừ!" Có người phụ nữ Ma Thần Tộc ở bên cạnh, hắn vô cùng tự tin, một Diệp Thu nhỏ nhoi, lật tay là có thể giết chết.

"Vãi chưởng, tên khốn đó đi đâu rồi?

Người đâu?" Tuy nhiên, khi hắn dẫn người phụ nữ ra khỏi Thanh Đồng Môn, đến cây cầu vòm, mới kinh hãi phát hiện.

Cửa mộ của Diệp Thu đã biến mất!

Thật sự như gặp ma, đến trước cửa nhà Diệp Thu, lại phát hiện cả nhà đã không còn.

Vách núi trống không, cửa mộ địa cung khổng lồ hùng vĩ trước đó

đã biến mất không dấu vết.

Hiến Vương cảm thấy có chút hoài nghi nhân sinh.

“Chơi ta?” Người phụ nữ Ma Thần Tộc, sắc mặt khó coi.

Cô ta liếc nhìn Hiến Vương với vẻ không thiện cảm, dọa cho kẻ sau tim đập thình thịch.

Chương 180

“Không dám không dám, thánh giả, ta nào dám chơi ngài, trước đó nó vẫn còn ở đây.” Hiến Vương tức muốn chửi thề.

Một lăng mộ lớn như vậy của Diệp Thu, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

“Đại vương đừng vội, ta có thể tìm được.” Đại tế ti Mạc Nhĩ đến bên cạnh Hiến Vương và người phụ nữ.

“Ngươi tìm được?” Hiến Vương tò mò.

Mạc Nhĩ nói: “Người đó đã cướp Trùng ngọc của ta, ta có thể dựa vào cảm ứng vị trí của Trùng ngọc để tìm ra hắn.” Trước đó Diệp Thu đã sờ soạng lung tung trên người ông ta và lấy đi Trùng ngọc.

Mạc Nhĩ vô cùng tức giận.

Diệp Thu cùng với cả lăng mộ biến mất, Mạc Nhĩ rất kinh ngạc.

Nhưng ông ta có thể cảm giác được, Diệp Thu không đi quá xa.

Vì Trùng ngọc mà ông ta đã nuôi mấy nghìn năm, giữa nó và ông ta có một mối liên hệ đặc biệt.

Mạc Nhĩ có thể tìm thấy Trùng ngọc.

“Dẫn ta đi.” Người phụ nữ Ma Thần Tộc, bất ngờ nhìn Mạc Nhĩ một cái.

Thứ như Trùng ngọc này, cô ta đã từng nghe nói.

Kể cả ở địa ngục, nó cũng là thứ vô cùng hiếm có.

Vô cùng hung tàn.

Một bảo vật hiếm có.

Mạc Nhĩ cung kính gật đầu với người phụ nữ.

Không cung kính không được.

Đối phương quá mạnh, ngay cả Hiến Vương trước mặt cô ta cũng không dám thở mạnh, đừng nói là Mạc Nhĩ.

Ông ta trực tiếp nhắm mắt lại, dựa vào cảm ứng với Trùng ngọc, nhanh chóng xác định được vị trí của Diệp Thu.

"Hòn đảo lơ lửng!" "Hắn ở đó." Hòn đảo lơ lửng trong Trùng Cốc, đó là nơi Mạc Nhĩ thích nhất khi còn sống.

Cây đại thụ ngất trời đó là do chính tay ông ta trồng.

Năm đó, Mạc Nhĩ từng ảo tưởng, sau khi chết sẽ được chôn cất trên hòn đảo lơ lửng.

Kết quả lại bị Hiến Vương biến thành Ngụy Trường Sinh Thể một cách khó hiểu, thực hiện được sự trường sinh.

"Hòn đảo lơ lửng?

Dẫn đường." Giọng người phụ nữ Ma Thần Tộc vẫn lạnh lùng, mạnh mẽ và bá đạo.

"Các ngươi ở nhà chờ, ta và Mạc Nhĩ sẽ dẫn thánh giả đại nhân đi." Hiến Vương để Vương hậu và công chúa Thải Vân ở lại trong lăng mộ.

Còn hắn cùng Mạc Nhĩ, dẫn theo người phụ nữ và hai con thần thú địa ngục đáng sợ, men theo mộ đạo trong hang núi, nhanh chóng ra khỏi thân núi.

Bên ngoài vẫn là trăng sáng sao thưa.

Bất kể là người của địa ngục, Hiến Vương và những người khác, hay là Diệp Thu.

Điểm yếu chí mạng duy nhất là không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Nếu không cơ thể sẽ bị tan chảy.

"Đây là nhân gian sao." Trong thung lũng, người phụ nữ Ma Thần Tộc hít một hơi thật sâu.

Đây là lần đầu tiên cô ta đến nhân gian.

Ở địa ngục, muốn đến nhân gian là một việc vô cùng khó khăn.

Phụ vương của cô ta, nếu không có bí bảo trong tộc, cũng không thể mở được cửa địa ngục.

Nhân gian thật đẹp.

So với địa ngục khô cằn, hoang lương, tiêu điều thì đẹp hơn vạn lần.

Các loại hoa và cây cối nở rộ trong thung lũng, trong mắt người phụ nữ đều thật đẹp.

"Đợi sau khi giết kẻ đó, vừa hay bản cung cũng cần luyện hóa, có thể ở lại đây thêm một thời gian." "Hử?" Tuy nhiên, Hiến Vương và mọi người vừa mới ra khỏi thân núi, trong thung lũng, đã gặp một nhóm người.

"Vãi chưởng!!!" "Mẹ ơi!!!" "Ma!!!" Nhóm người họ gặp không phải ai khác, chính là Hồ Bát Nhất và Mã Đại Đảm.

Hồ Bát Nhất và những người khác mò mẫm trong bóng tối, vô tình lại đến gần cửa hang lăng mộ Hiến Vương.

Từ đây đi vào, có thể đi thẳng đến lăng mộ Hiến Vương thật sự.

Nhưng, họ vừa đến nơi, đã thấy ba người và hai con quái thú đáng sợ bước ra từ trong hang núi.

Con chó ba đầu nhe nanh múa vuốt, mặt đầy hung hãn tàn nhẫn,

cùng với con mãng xà khổng lồ toàn thân đen kịt, dài trăm mét, mặt già như quạ đen.

Trực tiếp dọa cho Hồ Bát Nhất và mọi người hồn bay phách lạc.

"Vù!" Những người này cũng rất dứt khoát.

Họ biết chắc chắn đã gặp phải quỷ quái lợi hại.

Ba người trước mắt chắc chắn không có ai là người sống.

Vậy chỉ có khả năng, đối phương là cương thi, thậm chí là tồn tại vượt xa cương thi.

Họ không thể đối phó được.

"Xin lỗi các vị, chúng tôi đi nhầm đường rồi!!!" Vương Bàn Tử sợ đến mức toàn thân run rẩy, chủ yếu là vì con chó ba đầu địa ngục và con hắc mãng kia quá đáng sợ.

Hồ Bát Nhất và những người khác, quay đầu bỏ chạy, vô cùng dứt khoát.

"Thật vô lý, bọn chúng chắc chắn là bọn trộm mộ, bản vương phải giết hết!" Hiến Vương vừa nhìn thấy trang bị trên người đối phương, dây thừng, xẻng công binh các loại.

Xuất hiện ở đây, không cần phải nói, chắc chắn là bọn trộm mộ.

Lòng dấy lên sát tâm.

"Mấy con kiến này, lát nữa xử lý cũng không muộn, đi tìm người kia trước." Tuy nhiên lại bị người phụ nữ Ma Thần Tộc ngăn lại.

Cô ta lười nhìn Hồ Bát Nhất lấy một cái.

Vì những con người này quá yếu, không đáng để quan tâm.

Mục tiêu của cô ta là người đã tiến hóa thành Trường Sinh Thể, có huyết mạch đặc biệt.

“Cũng được.” Hiến Vương suy nghĩ một chút cũng đồng ý.

Mấy tên trộm mộ này lúc nào cũng có thể xử lý.

Huống hồ trong lăng mộ đầy nguy hiểm, mấy người này vào đó, e là cũng không được yên ổn, cuối cùng đều sẽ bị đẳng dũng, đẳng anh những thứ tà ác đó giết chết.

So với bọn trộm mộ, hắn càng muốn giết Diệp Thu hơn.

Ba người, hai con âm thú đáng sợ tiến về phía hòn đảo lơ lửng.

Con hắc xà kia thể hình quá lớn, không bị người khác phát hiện cũng không được.

Hồ Bát Nhất xui xẻo, trực tiếp đụng phải.

Nhưng may là chạy nhanh.

Đối phương cũng không có ý định để tâm.

Ở phía xa, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, Bàn Tử, Phan Tử bốn người đang ẩn nấp trong đêm tối, lập tức phát hiện ra thân hình khổng lồ của con hắc xà.

“Vãi chưởng, Thiên Chân mau nhìn, cái quái gì vậy?” “Một con mãng xà khổng lồ đáng sợ, thể hình gần bằng Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh rồi nhỉ?” Bàn Tử kinh hô.

Thứ có thể hình lớn nhất mà họ từng thấy là Chúc Cửu Âm ở Tần Lĩnh.

Gã đó thật sự quá lớn.

Nhưng con mãng xà đen ở phía xa kia, trông còn hung hãn hơn Chúc Cửu Âm nhiều.

“Vãi chưởng, còn có một con chó ba đầu lớn như vậy?” Con chó đó thể hình cũng rất lớn, có ba cái đầu, vô cùng đáng sợ.

Chương 181

"Hắc mãng địa ngục, chó ba đầu địa ngục?" Tiểu Ca có chút kinh ngạc, trong đầu hiện lên hai cái tên.

Hiển nhiên, cậu ta có thể đã từng thấy hai loại sinh vật này ở đâu đó, nhưng không nhớ rõ.

"Địa ngục?" "Tiểu Ca, hai thứ đó từ địa ngục ra à?" Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử há hốc miệng, cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân lên.

"Ừ." Tiểu Ca xác nhận.

"Hít!" "Thứ từ địa ngục, còn độc ác hơn cả âm binh nữa!" "Chúng đến đây làm gì?" "Không biết." "Thiên Chân, tôi có một đề nghị táo bạo." "Tên Bàn Tử chết bầm, bớt đi, cậu muốn đi thì tự đi mà đi, tôi không đi đâu." Hạo Thiên Chân biết Bàn Tử đang có ý đồ gì, tò mò muốn theo sau xem thử.

Nhưng đó là việc quá nguy hiểm.

Biết bao nhiêu phim ảnh, sách truyện đều viết, tò mò sẽ hại chết người.

"Vù!" Tuy nhiên, Tiểu Ca bên cạnh Hạo Thiên Chân đột nhiên lao ra, hiển nhiên là chuẩn bị theo sau xem thử.

Cậu ta vừa đi, Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, lập tức kéo Hạo Thiên Chân đuổi theo.

"Tiểu Ca, cậu… Aiya, tức chết tôi rồi." Hạo Thiên Chân tức đến muốn chửi thề, nhưng vẫn đi theo.

"Đến rồi." Nhóm của Hiến Vương đã đến bên ngoài biển Hoa Khô Lâu trải dài mấy chục dặm.

Từ xa, họ đã nhìn thấy hòn đảo lơ lửng trên không trung.

“Hòn đảo này là một nơi tốt.

Chim hót hoa thơm, sinh khí tràn trề, ta thích nơi này.” Người phụ nữ Ma Thần Tộc, nhìn biển Hoa Khô Lâu ngút ngàn, cùng với hòn đảo nhỏ lơ lửng giữa mây, ánh mắt lộ ra một tia yêu thích.

Hoàn cảnh như thế này, ở địa ngục căn bản chưa từng thấy.

Những tầng mây trắng tinh, thuần khiết.

Vân Nam vốn có độ cao lớn, nên tầng mây có vẻ thấp.

“Cung điện lơ lửng?

Kia là… Chín thi thể rồng, kéo một cỗ quan tài?” Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của người phụ nữ Ma Thần Tộc trở nên ngưng trọng.

Vì cô ta đã nhìn thấy tòa cung điện khổng lồ lơ lửng trên không trung của hòn đảo.

Cùng với đó là cỗ Cửu Long Kéo Quan xoay quanh bên cạnh cung điện.

Dù là người đến từ địa ngục, khi nhìn thấy Cửu Long Kéo Quan, cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Đó là rồng đó.

Sinh vật trong truyền thuyết.

Người phụ nữ Ma Thần Tộc chỉ nghe phụ vương kể, long tộc thời thượng cổ mạnh mẽ đến mức nào.

Không ngờ lại có người có thể dùng chín thi thể rồng để kéo quan tài.

“Hít.” Trong lòng có chút chấn kinh, sự khinh thị đối với Diệp Thu trước đó, sau khi nhìn thấy Cửu Long Kéo Quan, đã biến mất ngay lập

tức.

Cô ta là một người cẩn thận, nhưng cũng là một người điên cuồng.

Cửu Long Kéo Quan rất quỷ dị.

Nhưng lại khiến trong lòng cô ta càng thêm kích động.

Đối thủ càng thần bí, quỷ dị, chứng tỏ trên người đối phương ẩn giấu càng nhiều huyết mạch và bí mật.

Ma Thần Tộc thích nhất là loại kẻ địch này.

Một khi giết được, nuốt chửng đối phương, chỉ cần cho thời gian, là có thể hoàn toàn luyện hóa, nhận được tất cả năng lực trên người đối phương.

Đó là bản năng và thần thông bẩm sinh của Ma Thần Tộc.

"Gầm!" "Ngao!" Con chó ba đầu địa ngục và con hắc mãng địa ngục gầm gừ về phía hòn đảo lơ lửng, dường như vô cùng tức giận.

Vì chúng cảm nhận được, trên hòn đảo đó, có kẻ địch mạnh.

Đó là trực giác bản năng của thú tính.

"Ồ?

Trên đó có âm thú mạnh?" Người phụ nữ Ma Thần Tộc ngạc nhiên, cô ta và hai thú cưng tâm linh tương thông, có thể giao tiếp, biết được suy nghĩ của chúng.

Con chó ba đầu địa ngục gật đầu, và thận trọng nói với cô ta, âm thú đó rất mạnh, có ba con.

Nhưng, cũng chỉ có vậy thôi, chó ba đầu địa ngục tuy cuồng táo, tàn nhẫn, nhưng sức chiến đấu lại mạnh mẽ đến đáng sợ.

Mặc dù cảm nhận được cường địch, nhưng nó căn bản không sợ.

“Thú vị.” Khóe miệng người phụ nữ nhếch lên, nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Giết!” Mục đích của cô ta rất rõ ràng.

Đến đây để giết người.

Bất kể Diệp Thu mạnh đến đâu, người phụ nữ cũng không sợ.

Vì cô ta có nội tình.

“Gầm!” “Ngao!” Chó ba đầu địa ngục và hắc mãng địa ngục nghe lệnh, nhe răng cười tàn nhẫn.

Người phụ nữ không thèm để ý đến hai người Hiến Vương, trực tiếp nhảy lên, ngồi trên lưng con chó ba đầu địa ngục.

Đồng thời, một thanh trường đao có hình dạng quỷ dị, tỏa ra ánh sáng đen, rung lên bần bật, được cầm trong tay.

Trên thanh trường đao đó, thỉnh thoảng có những khuôn mặt ác quỷ xuất hiện, như thể muốn thoát ra khỏi thanh đao.

Nhưng ngay sau đó, ánh sáng đen trong thanh đao lại khiến những ác quỷ đó gào thét thảm thiết.

Đó đều là những kẻ địch đã từng chết dưới tay người phụ nữ.

Bị luyện hóa vào trong thanh trường đao, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ngay sau đó, chó ba đầu địa ngục và hắc mãng địa ngục tăng tốc đột ngột, men theo biển Hoa Khô Lâu trải dài, trực tiếp chuẩn bị leo lên hòn đảo lơ lửng đó.

Về phần độc tố của biển hoa, đối với chúng căn bản không có gì đáng sợ.

Người của địa ngục không sợ bất kỳ loại độc tố nào.

“Ầm ầm ầm!” Mặt đất rung chuyển.

Hắc mãng địa ngục và chó ba đầu địa ngục thể hình quá lớn, rung chuyển mặt đất, thân hình khổng lồ, cùng với khí thế đáng sợ.

Khiến cho Hiến Vương và Mạc Nhĩ trong lòng chấn động.

Lúc này trong biển Hoa Khô Lâu, những người của giới giang hồ Sa Thành đang cẩn thận né tránh biển hoa, sợ chạm phải Hoa Khô Lâu mà trúng độc.

Điểm đến của họ là Mộ Thiên Đế trên hòn đảo lơ lửng.

“Cái gì vậy?” “Mẹ kiếp, con rắn và con chó to quá.” “Vãi chưởng!!!” “Tình hình gì đây, mấy thứ này ở đâu ra vậy?” Đột nhiên, tất cả mọi người đều cảm nhận được mặt đất rung chuyển, và ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai con quái vật khổng lồ ở phía xa đang lao về phía họ.

“Mau chạy!!!” “Chạy đi.” Đối mặt với thứ hung hãn như vậy, phản ứng đầu tiên của con người là bỏ chạy.

Ngoài ra, không có cách nào khác.

Nhưng cũng có người muốn ngăn cản, ngay lập tức dùng súng tiểu liên bắn vào hai con quái vật khổng lồ.

“Đoàng đoàng đoàng!” “Ầm ầm ầm!” Thậm chí có người trực tiếp ném lựu đạn nổ mạnh, nhưng những thứ này đối với chó ba đầu địa ngục và hắc mãng địa ngục, chỉ như gãi ngứa.

“Gầm!” “Ngao!” Trên đường tiến tới, có lũ kiến dám cản đường, chó ba đầu địa ngục nổi giận.

Một trong ba cái đầu của nó, ánh mắt đỏ như máu, ngay lập tức phun ra ngọn lửa dữ dội từ miệng.

“Vô Lượng Nghiệp Hỏa!” Ngọn lửa từ địa ngục, vô cùng bá đạo

hung mãnh.

Một ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa phun ra, ngay lập tức mọi thứ phía trước, bất kể là hoa, là người, đều hóa thành tro bụi.

Chỉ để lại một vùng đất bị thiêu cháy đen kịt.

“A!!!” “Không!!!” Tiếng hét thảm thiết vang lên liên tiếp.

Hàng chục người trực tiếp bị chó ba đầu địa ngục phun một ngụm lửa đốt chết.

Về phần hắc mãng địa ngục, nó không động đậy, nó còn mạnh hơn chó ba đầu địa ngục.

Chương 182

Lũ kiến này, căn bản không đáng để nó ra tay.

“Không cần để ý đến lũ kiến này, giết lên đó.” Người phụ nữ Ma Thần Tộc ngồi trên lưng chó ba đầu địa ngục, ánh mắt lạnh băng.

Cùng lúc đó, cô ta nhìn thấy trước cửa thần điện trên không trung, xuất hiện mấy bóng người khổng lồ.

“Xem ra nghe thấy động tĩnh đã ra rồi à, nếu vậy thì đỡ cho bản cung tốn công.” “Giết!” Người phụ nữ ra lệnh, chó ba đầu địa ngục và hắc mãng địa ngục, mang theo khí thế đáng sợ, lao về phía hòn đảo lơ lửng.

Trên đảo.

Trước cung điện.

Diệp Thu nghe thấy tiếng súng, tiếng nổ dữ dội và tiếng hét thảm thiết bên ngoài, không nhịn được ra xem một cái.

Sau đó, vẻ mặt anh ngưng lại, nhìn thấy con hắc mãng địa ngục khổng lồ, cùng với con chó ba đầu địa ngục.

“Thứ kia không phải là chó ba đầu địa ngục sao?” “Mẹ kiếp, con hắc mãng kia thật đáng sợ, A Đại, đánh được không?” Diệp Thu hỏi A Đại.

A Đại nhìn đối phương, bất ngờ lắc đầu.

Nó có thể cảm giác được, nó không phải là đối thủ, có thể ngay khi gặp mặt, sẽ bị đối phương xé xác.

“Hai thứ này ở đâu ra vậy?

Xem ra, rõ ràng là nhắm vào mình.” Diệp Thu suy tư, rất nhanh đã

nghĩ ra.

Hiến Vương!

Ở nơi này, kẻ thù của anh chỉ có lão già gian xảo Hiến Vương.

Hai thứ đáng sợ này, rõ ràng là do Hiến Vương tìm đến để đối phó anh.

"Chết tiệt, Hiến Vương có thể triệu hoán âm thú từ địa ngục?" Ba thú cưng rõ ràng không đánh lại đối phương, điểm này Diệp Thu biết rõ.

Nhưng anh không hoảng. 【Ding, có muốn chi 20 vạn điểm tích phân để tiến hóa Bạch Lân Tuyết Mãng không?】 【Ding, có muốn chi 20 vạn điểm tích phân để tiến hóa Hồn Thiên Chiến Viên không?】 Đánh không lại?

Không có chuyện đó, đánh không lại thì tiến hóa, Diệp Thu không tin nữa.

"Tiến hóa!" Trên thế giới này, không có bất cứ chuyện gì là tuyệt đối.

Hai con Âm Thú Địa Ngục kia rõ ràng đang nhắm vào Diệp Thu, chúng hung hăng phá hủy biển hoa khô lâu, nhe nanh múa vuốt như thể muốn lấy mạng anh.

Đối với kẻ địch, Diệp Thu chưa bao giờ nhân từ.

Thú cưng của mình đánh không lại ư?

Không sao, tiến hóa là được.

May mà trước đó đã hấp thu tinh phách Trùng Vương và có được hoa Bỉ Ngạn, nhận được 60 vạn điểm tích phân.

Đủ để A Đại và Hầu Tử tiến hóa thêm một lần nữa.

Nếu không phải Quỳ Ngưu không thể tiến hóa, Diệp Thu đã cho nó tiến hóa cùng rồi.

"Bùm!" "Ông ông ông!" Trong khoảnh khắc tiến hóa, một sức mạnh thần bí bao phủ lên người A Đại và Hầu Tử.

Hai con thú cưng lộ vẻ vui mừng, chúng biết chủ nhân lại một lần nữa giúp mình tiến hóa.

Kiểu tiến hóa thần kỳ này thật sự khiến chúng say mê.

"Ầm!" A Đại tiến hóa xong trước.

Thân hình vốn dài hơn bốn mươi mét của nó bỗng chốc tăng vọt lên trăm mét trong thời gian ngắn, kích thước tăng vọt.

Cùng lúc đó, khuôn mặt A Đại cũng xảy ra thay đổi lớn.

Cái đầu rắn ban đầu đã hoàn toàn biến thành hình dáng vừa giống rồng lại không phải rồng, vừa giống rắn lại không phải rắn.

Trán mọc sừng.

Một con bán giao.

Toàn thân nó vẫn trắng như tuyết không thay đổi, nhưng thân hình đã lớn hơn gấp đôi, dáng vẻ cũng biến thành bán giao.

"Gầm!" A Đại ngẩng đầu rống lên một tiếng rồng ngâm.

Khí thế hùng vĩ, vô cùng đáng sợ.

Đôi mắt to lớn đỏ rực như hai ngọn lửa u minh, khiến người ta kinh hồn bạt vía. [Keng, Bạch Lân Giao Long tiến hóa thành công, nhận được kỹ năng: Cao Tường, U Hỏa, Minh Chúc.] Diệp Thu mừng rỡ.

Sau bao lần tiến hóa, cuối cùng A Đại cũng có kỹ năng.

Anh liếc nhìn qua.

Cao Tường: Có thể bay lượn trong thời gian ngắn.

U Hỏa: Ngọn lửa của U Minh Địa Ngục, thiêu rụi mọi thứ trên thế gian!

Minh Chúc: Phiên bản tiến hóa của U Hỏa, có thể trói chặt, thiêu đốt, nung chảy kẻ địch. (Thời gian hồi: 24 giờ) Cả ba kỹ năng đều vô cùng hữu dụng đối với A Đại.

Cao Tường giúp nó có thể bay.

U Hỏa đơn giản, thuộc loại kỹ năng sát thương diện rộng.

Còn Minh Chúc là phiên bản tiến hóa của U Hỏa, thuộc kỹ năng đơn thể, sát thương cực mạnh.

"Chít chít!" A Đại vừa tiến hóa xong thì Hầu Tử bên cạnh Diệp Thu cũng hoàn thành.

Thân hình của Hầu Tử không có thay đổi gì nhiều, nhưng sức mạnh của nó đã trở nên cường đại hơn, bộ giáp trên người cũng được nâng cấp một lần nữa. [Keng, Đấu Chiến Thánh Viên tiến hóa thành công, nhận được kỹ năng: Vô Sở Độn Hình, Bát Thiên, Đương Đầu.] Tương tự, Hầu Tử cũng nhận được ba kỹ năng.

Vô Sở Độn Hình: Có thể ẩn thân trong 2 phút (Thời gian hồi: 24 giờ).

Bát Thiên: Triệu hồi hai phân thân, sở hữu sức chiến đấu tương tự bản thể, duy trì trong 2 giờ (Thời gian hồi: 24 giờ).

Đương Đầu: Tăng tạm thời 5 lần sức mạnh, tung ra đòn đánh chí mạng vào kẻ địch (Thời gian hồi: 3 giờ).

Nhìn kỹ năng của Hầu Tử, Diệp Thu cũng phải sững sờ.

Tên nhóc này thật sự quá mạnh.

Mỗi kỹ năng tuy đều có giới hạn thời gian, nhưng lại mạnh đến vô

lý.

Nếu tận dụng tốt, ai có thể là đối thủ của nó?

E rằng ngay cả Diệp Thu cũng sẽ bị nó cho ăn hành.

"Chít chít!" Sau khi tiến hóa, Hầu Tử hiển nhiên cũng hiểu được sự lợi hại của mình.

Nó hưng phấn nhảy cẫng lên, vui mừng vì đã trở nên mạnh hơn.

A Đại bên cạnh thì vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

"Đi, xử lý hai thứ kia đi." Địa Ngục Tam Đầu Khuyển và Địa Vực Hắc Xà đã đến bên dưới hòn đảo lơ lửng, đang men theo những dây leo bên dưới để trèo lên.

Diệp Thu nhìn thấy trên lưng con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển có một bóng người toàn thân trùm trong áo choàng đen.

"Lại một người từ Địa Ngục?" La Thiền từng kể cho Diệp Thu nghe về chuyện của Địa Ngục.

Loại áo choàng đen đặc biệt này là trang phục bắt buộc của mỗi chủng tộc ở Địa Ngục, vì nó có thể ngăn cản khí lạnh u hàn của Địa Ngục xâm nhập vào cơ thể.

Vì vậy, bất cứ ai mặc loại áo choàng này chắc chắn là người của một chủng tộc trong Địa Ngục.

"Gầm!" "Chít chít!" Hầu Tử và A Đại ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào Địa Ngục Tam Đầu Khuyển và Địa Vực Hắc Xà.

A Đại nhắm vào con Địa Vực Hắc Xà, vì cả hai có thân hình và chủng tộc tương tự nhau.

Còn Hầu Tử thì chuẩn bị ra tay xé xác con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

“Vút!” Rất nhanh, A Đại và Hầu Tử biến mất khỏi bên cạnh Diệp Thu.

Chương 183

Ngay sau đó, cả hai trực tiếp nhảy xuống hòn đảo lơ lửng.

A Đại có kỹ năng Cao Tường nên có thể bay lượn tự do.

Nó trực tiếp phun một ngụm U Hỏa về phía con Địa Vực Hắc Mãng đang leo trèo.

U Hỏa đen kịt như mực, có thể thiêu rụi mọi vật chất trên đời.

Còn Hầu Tử thì dứt khoát hơn nhiều, nó rút cây Hoàng Việt Phủ sau lưng, ngay lúc nhảy xuống liền triệu hồi ra hai phân thân.

Trong tay hai phân thân cũng có hai cây Hoàng Việt Phủ.

Rõ ràng, phân thân của Hầu Tử có thể sao chép cả vũ khí.

Phân thân có sức chiến đấu ngang với bản thể, ngoài việc không thể sử dụng kỹ năng thì không có gì khác biệt.

Kỹ năng này, Diệp Thu cũng phải ghen tị.

"Sao… Sao có thể!" Bên kia, A Đại đã giao chiến với con Địa Vực Hắc Mãng.

Cuộc chiến giữa hai con quái vật khổng lồ vô cùng khủng khiếp, đất rung núi chuyển.

Nhưng Diệp Thu có thể thấy, tuy con hắc mãng mạnh đến đáng sợ, nhưng lại bị A Đại đè ra đánh.

Bởi vì A Đại có thể bay.

Nhưng nó không bay liên tục, nếu không nó có thể chơi chết con hắc mãng.

"Ầm!" A Đại và hắc mãng va vào nhau, cắn xé lẫn nhau.

Thân hình khủng bố của chúng trực tiếp nghiền nát biển hoa khô lâu bên dưới.

Cây cối và núi non hai bên cũng bị hai con quái vật khổng lồ này va vào gãy nát.

Người phụ nữ của Ma Thần tộc không thể tin được.

Thú cưng hắc mãng của cô ta là một trong những loài hung hãn nhất ở Địa Ngục, vậy mà lại bị đè ra đánh.

Điều khiến cô ta kinh ngạc hơn nữa là con khỉ kia.

Nó có thể triệu hồi phân thân.

"Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" Hầu Tử vừa linh hoạt, lại vừa âm hiểm.

Nó không thèm để ý đến người phụ nữ Ma Thần tộc, ba thân thể cùng lúc vung rìu lên, muốn chém đứt ba cái đầu chó của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

"Gâu!" Địa Ngục Tam Đầu Khuyển nổi giận.

Ba cái đầu chó bừng bừng lửa giận, phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa, muốn thiêu chết Hầu Tử.

Nhưng tốc độ của Hầu Tử quá nhanh.

Nó linh hoạt né được Vô Lượng Nghiệp Hỏa, ngay sau đó đã vọt đến trước mặt Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

"Rắc!" "Phụt phụt phụt!" Ba thân thể, ba chiếc rìu, trực tiếp chém đứt ba cái đầu chó của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

"Chít chít!" Sau khi chém đầu, Hầu Tử khinh thường hừ lạnh.

Thầm nghĩ chó địa ngục cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Súc sinh, bản cung muốn mạng của ngươi!" Người phụ nữ Ma Thần tộc không quan tâm đến Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, vì thứ đó

không chết được.

Dù đầu bị chặt, nó cũng sẽ nhanh chóng mọc lại.

Thân hình cô ta khẽ động, ngay sau đó đã xuất hiện sau lưng Hầu Tử.

Thanh trường đao trong tay tỏa ra hàn quang sắc lẹm cùng với những oan hồn ác quỷ, chém về phía Hầu Tử.

"Giết thú cưng của ta?

Ngươi xứng sao?" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vô cùng bỗng nhiên xuất hiện sau lưng người phụ nữ.

"Hả?" Người phụ nữ kinh hãi, không biết người này đã xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào.

Cô ta không hề có chút cảm giác nào.

Điều đó chỉ chứng tỏ một vấn đề: tốc độ của đối phương nhanh đến mức vô lý.

Phản ứng của cô ta rất nhanh, sau khi nghe thấy giọng nói của Diệp Thu, trong nháy mắt, người phụ nữ Ma Thần tộc lập tức xoay chuyển trường đao trong tay.

Thân hình như điện, cô ta quay người tấn công Diệp Thu.

Nhưng, đã muộn một bước.

"Phụt!" Vừa mới quay người, người phụ nữ đã thấy một thanh đao mang theo khí tức quỷ dị, hung hăng đâm xuyên qua tim mình.

"Tu… Tu La Đao?" "Ngươi?" Cô ta rất quen thuộc với thanh đao này, vì thường xuyên phải đối phó với nó.

Đây là vũ khí chuyên dụng của Tu La tộc trong Địa Ngục.

Nhìn thấy dung mạo của Diệp Thu, và cảm nhận được huyết

mạch Quỷ tộc quen thuộc trên người anh, người phụ nữ thì thầm.

"Thì ra là người của Tu La tộc!" Người phụ nữ Ma Thần tộc không hề sợ hãi trước cái chết, chỉ có vẻ mặt mang theo một tia kinh ngạc.

Dường như cô ta không hề để tâm đến thanh Tu La Đao đã đâm thủng tim mình, mà lại hứng thú đánh giá Diệp Thu.

Bởi vì trên người Diệp Thu, thiên phú của Ma Thần tộc giúp cô ta cảm nhận được ba loại sức mạnh huyết mạch khác nhau.

Cùng với đó, còn có một loại sức mạnh thần bí khác mà ngay cả cô ta cũng không nhận ra, tràn ngập khắp toàn thân Diệp Thu.

Loại sức mạnh này, thật thuần túy, thật quyến rũ.

"…Ngươi là của ta rồi." Cô ta liếm đôi môi một cách quỷ dị, đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ với Diệp Thu, chỉ là trong mắt lại không có chút sức sống nào, chỉ có sự lạnh lẽo vô tận.

"Hửm?" Diệp Thu ngạc nhiên.

Bị đâm xuyên tim mà không sao?

Chắc chắn có vấn đề.

Giây tiếp theo, người phụ nữ Ma Thần tộc này không thèm để ý đến cơ thể mình, đột nhiên ôm chặt lấy Diệp Thu.

"Biết không, ngươi là người đầu tiên khiến bản cung phải làm như vậy đấy." Người phụ nữ như một con bạch tuộc, ôm chặt lấy Diệp Thu, dùng cơ thể mình khống chế toàn bộ tay chân anh, hoàn toàn không để ý đến sự tiếp xúc thân thể giữa hai người.

Diệp Thu có chút ngơ ngác, nhưng nghe lời người phụ nữ nói, anh dường như đã hiểu ra.

Đối phương ôm mình, tuyệt đối không phải vì đã phải lòng anh,

mà là chuẩn bị thi triển một loại kỹ năng đặc biệt nào đó.

"Cô nghĩ mình có thể thành công sao?" Diệp Thu cũng không tức giận, ngược lại còn cười lạnh nhìn thẳng vào người phụ nữ, ánh mắt vô cùng khinh miệt.

Anh có con bài tẩy của mình.

Dù có chết một lần, cũng chẳng sao cả, vì anh sẽ lập tức hồi sinh.

Hai người gần như mặt áp mặt, nhưng biểu cảm của cả hai đều lạnh lùng.

"Thử rồi sẽ biết!" "Hãy nhớ kỹ, người giết ngươi là công chúa Ma Thần tộc, Thủy Vận." Thủy Vận nhướng mày, con ngươi lạnh lẽo vô tình, không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Diệp Thu đoán không sai.

Cô ta chuẩn bị sử dụng kỹ năng thiên phú của Ma Thần tộc.

Thôn phệ!

Kỹ năng này có hai cách thi triển.

Một là giết chết con mồi rồi thôn phệ.

Cách còn lại là khi con mồi quá mạnh, không thể giết chết được thì trực tiếp bám vào người đối phương, cưỡng ép thôn phệ.

Ma Thần tộc không sợ chết, vì Thủy Vận có năm lần hồi sinh, tương đương với có năm mạng.

Trong Ma Thần tộc, chỉ có vương tộc mới có thiên phú này, nên cô ta không sợ.

Hơn nữa, Thủy Vận đã thôn phệ nhiều cường giả của các chủng tộc khác, có không ít thủ đoạn bảo mệnh.

Trước đây khi đối mặt với con mồi, Thủy Vận cao ngạo lạnh lùng

đều trực tiếp giết chết đối thủ, sau đó thôn phệ để lấy được năng lực của đối phương.

Chương 184

Bây giờ đối mặt với Diệp Thu, cô ta biết rõ không thể trực tiếp giết chết anh, vậy chỉ có thể cưỡng ép thôn phệ.

"Tiểu ca ca, chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ hòa làm một thôi ~~~~" Giọng Thủy Vận đầy quyến rũ.

"Ha ha." Diệp Thu chỉ cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, Thủy Vận trực tiếp kích hoạt kỹ năng Thôn phệ, một luồng sương đen khổng lồ như mạng tơ tằm lập tức bao trùm lấy cô ta và Diệp Thu.

Trong nháy mắt, hai người đã tạo thành một cái kén đen kịt.

Người bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Nhóm Hạo Thiên Chân, Hồ Bát Nhất đang chạy tới từ xa chỉ có thể nhìn thấy một quả cầu đen khổng lồ lơ lửng trên không trung.

"Mẹ kiếp, người phụ nữ kia vừa cuốn Thu gia vào trong rồi?" "Đúng vậy, người phụ nữ đó đáng sợ quá, Thu gia đang đánh nhau với cô ta." "Chết tiệt, làm sao bây giờ, Thu gia sẽ không sao chứ?" Nhóm Hồ Bát Nhất thấy Thủy Vận đáng sợ như vậy, cả đám có chút lo lắng, sợ Diệp Thu sẽ bị người phụ nữ đó làm bị thương.

Còn ở phía bên kia.

Nhóm Hạo Thiên Chân đang đuổi theo thì ngây người nhìn cảnh tượng xa xa.

A Đại và Địa Ngục Hắc Mãng, hai con quái vật khổng lồ đang chiến đấu, giống như ngày tận thế giáng lâm, thật sự là hủy thiên diệt địa.

Cuộc đại chiến của sinh vật cấp bậc này mang đến sự chấn động không thể tưởng tượng.

Chỉ cần nhìn một cái, bốn người đã hít một hơi khí lạnh, cảm thấy huyết khí sôi trào.

"Mẹ kiếp, Thiên Chân nhìn kìa, đó không phải đại ca của chúng ta sao?" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào Hầu Tử đang chiến đấu với Địa Ngục Tam Đầu Khuyển ở xa.

Bị chặt đứt ba cái đầu chó, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển hoàn toàn không chết, vì chỗ bị chặt sẽ nhanh chóng mọc lại.

Hầu Tử bối rối, cảm thấy thứ này thật tà môn, nhưng điều đó không cản trở sự hung hãn của nó.

Lần đầu tiên bị Hầu Tử chặt đầu, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển đã quá chủ quan.

Bây giờ nó đã nổi giận, thề phải giết Hầu Tử để báo thù.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển rất mạnh, nhưng Hầu Tử sau khi tiến hóa cũng rất mạnh.

Trong nhất thời, cả hai đánh đến trời đất tối tăm.

Hầu Tử dựa vào hai phân thân, thỉnh thoảng lại chặt đứt một cái đầu chó của đối phương, khiến Địa Ngục Tam Đầu Khuyển tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Ba cái đầu chó liên tục phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa, muốn thiêu chết Hầu Tử.

Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn Hầu Tử oai phong lẫm liệt đại chiến Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, mắt gần như lồi cả ra.

"Đại ca mạnh quá!" "Mẹ nó, đại ca còn mạnh hơn cả lúc ở Tần Lĩnh." "Hai cái phân thân kia?

Không phải Tôn Ngộ Không đấy chứ?" Bốn người nhìn hai phân thân của Hầu Tử, trong lòng kích động không thôi.

Hầu Tử là đại ca của họ, nhìn thấy nó ở đây, nhóm Hạo Thiên Chân bỗng cảm thấy vô cùng an toàn.

Đại ca mạnh như vậy, lát nữa nhất định phải qua nịnh nọt đại ca một trận mới được.

"Quả cầu đen kia là gì?" Phan Tử nhìn quả cầu đen khổng lồ trên không trung.

Vừa rồi không để ý nó hình thành như thế nào.

"Bên trong có hai người, một trong số đó muốn thôn phệ người còn lại." Tiểu Ca nhìn rất rõ, dường như biết ý nghĩa của quả cầu đen, liền giải thích một câu.

"Thôn phệ?

Ôi trời, ai sắp bị thôn phệ vậy?" "Chẳng lẽ là Diệp Thiên Đế?" "Không thể nào, có người gan to đến vậy, muốn đi thôn phệ Diệp Thiên Đế?" Bàn Tử mặt đầy kinh hãi.

"Không phải Diệp Thiên Đế đâu, Bàn Tử nhìn kìa, người trong Cửu Long Kéo Quan kia mới nên là Diệp Thiên Đế." Hạo Thiên Chân chỉ vào Cửu Long Kéo Quan đang lượn lờ bên cạnh thần cung nói: "Người này, hẳn là người bảo vệ của Diệp Thiên Đế, giống như Hầu ca, đều là tồn tại bảo vệ lăng mộ Thiên Đế." "Chỉ là, tôi tò mò, rốt cuộc là ai, đang muốn thôn phệ ai." "Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, và Địa Ngục Hắc Mãng, đều từ Địa Ngục đến, vậy người muốn thôn phệ người bảo vệ kia, chắc chắn cũng từ Địa Ngục." "Tiểu Ca, cậu có biết đó là ai không?" Các chủng tộc trong Địa Ngục là những tồn tại còn đáng sợ hơn cả Âm binh.

"Ma Thần." Ký ức của Tiểu Ca mơ hồ, nhưng trong ký ức bỗng

nhiên xuất hiện từ này.

Hạo Thiên Chân không biết chủng tộc Ma Thần, nhưng chắc chắn là rất lợi hại.

"Cũng không biết, người bảo vệ kia, có bị đối phương thôn phệ không." Diệp Thu sẽ bị thôn phệ sao?

Đương nhiên là không.

Ngay khi Thủy Vận kích hoạt kỹ năng, bao trùm hai người, Diệp Thu bỗng nhếch mép cười. [Keng, có bắt đầu cưỡng ép hấp thu huyết mạch Ma tộc không?] "Có." Ngay từ đầu, Diệp Thu đã biết Thủy Vận có huyết mạch Ma tộc, nên anh ra tay giết người không chút do dự.

Nhưng không ngờ, Thủy Vận không chết được, lại còn bao trùm lấy anh, muốn cưỡng ép thôn phệ.

Diệp Thu đã hỏi hệ thống, có cách nào trực tiếp hấp thu huyết mạch của đối phương mà không cần giết chết không.

Câu trả lời là có.

Tốn 10 vạn tích phân, trực tiếp cưỡng ép hấp thu.

Vì vậy, anh không do dự, trực tiếp bắt đầu cưỡng ép hấp thu huyết mạch của đối phương.

"Không phải muốn thôn phệ ta sao, vậy để xem, hai chúng ta ai hút cạn đối phương trước." Diệp Thu hoàn toàn không hoảng, vì anh không chết được. [Keng, trừ 10 vạn điểm tích phân, bắt đầu cưỡng ép hấp thu huyết mạch Ma tộc.] Hệ thống bắt đầu cưỡng ép hấp thu huyết mạch.

Ngay sau đó, Thủy Vận cảm thấy máu trong cơ thể mình đang sôi trào, và toàn bộ máu trong người đang nhanh chóng biến mất, tiến vào cơ thể Diệp Thu.

"…Ngươi đã làm gì ta?" Tình huống quỷ dị bất ngờ xuất hiện khiến Thủy Vận hoảng sợ.

"Đừng vội, cô sẽ sớm biết thôi!" Huyết mạch Ma tộc trong cơ thể Thủy Vận đang bị cưỡng ép rút đi, cô ta lập tức hoảng loạn, không còn vẻ thản nhiên và lạnh lùng như trước.

Bởi vì cô ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao huyết mạch trong cơ thể lại đột nhiên sôi trào.

Và điều đáng sợ nhất là, máu trong cơ thể cô ta đang chảy vào người Diệp Thu.

"Khốn nạn!" Thủy Vận nổi giận.

Cô ta muốn cưỡng ép giết Diệp Thu, ngăn chặn máu trong cơ thể bị thất thoát.

Nhưng, cô ta đã quên, hiện tại cô ta đang quấn chặt lấy Diệp Thu như một con bạch tuộc, gắn kết chặt chẽ với anh trong một cái kén.

Muốn ra tay, căn bản không thể động đậy.

"Huynh đệ, có gì từ từ nói, chúng ta có thể thương lượng…" Thủy Vận cố gắng cử động, nhưng phát hiện ra mình hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Cô ta đang từng chút một thôn phệ Diệp Thu, và Diệp Thu cũng đang thôn phệ máu của cô ta.

Cả hai thôn phệ lẫn nhau, nhưng rõ ràng tốc độ của Diệp Thu nhanh hơn.

"Thương lượng?

Không có gì để thương lượng cả." Thương lượng với cô ta?

Không đời nào.

Diệp Thu đã tốn 10 vạn điểm tích phân, làm sao có thể nói chuyện tử tế được.

Người phụ nữ này vừa gặp mặt đã không nói một lời, rõ ràng là muốn lấy mạng anh.

Trừ khi Diệp Thu bị ngốc, mới đi thương lượng với cô ta.

"Hút cạn máu của ta, ngươi cũng không phá được cái kén này, nếu đã không thương lượng, vậy thì cùng chết đi!" Lời nói của Diệp Thu đã chọc giận Thủy Vận.

Cô ta cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Cái kén này, nếu không có sự đồng ý của cô ta, không ai có thể phá vỡ.

"Không có ta, dù ngươi hút cạn máu của ta cũng không thể phá vỡ cái kén, chỉ có thể bị phong ấn vĩnh viễn bên trong." "Hừ!" Người của Ma Thần tộc, đều là những kẻ tàn nhẫn.

Tàn nhẫn đến mức ngay cả mạng sống cũng không cần.

"Ồ." Diệp Thu hoàn toàn không quan tâm, chỉ thản nhiên "ồ" một tiếng: "Người khác không phá được, không có nghĩa là ta không phá được." "Còn cô, ngoan ngoãn chờ chết đi là được rồi." Giọng anh lạnh như băng, vô tình, không có một chút gợn sóng cảm xúc nào.

"Vút!" Trong nháy mắt, tốc độ hấp thu máu càng nhanh hơn.

Hệ thống cưỡng ép hấp thu huyết mạch của Thủy Vận không phải là chuyện đùa.

Tốc độ này, nhiều nhất cũng chỉ mất mười mấy giây là xong.

Sắc mặt Thủy Vận trắng bệch vô cùng, khuôn mặt ẩn sau áo choàng đen lộ ra vẻ hoảng sợ và kinh ngạc, nhưng cũng vô ích.

Chương 185

Mười mấy giây sau, vẻ mặt Thủy Vận mang theo sự bất lực, toàn bộ máu trong cơ thể đều bị Diệp Thu hút cạn sạch.

"Ặc… ~~." Cô ta nhìn chằm chằm Diệp Thu, muốn ghi nhớ dung mạo của anh.

"Tên Tu La tộc chết tiệt, bản cung nhất định sẽ quay lại tìm ngươi!" Trước khi chết, ánh mắt Thủy Vận mang theo hận ý mãnh liệt.

"Thôi đi, trên đời này người muốn ta chết nhiều lắm, cô chẳng là cái thá gì." Hai người mặt áp mặt, Diệp Thu nhìn rõ dung mạo của Thủy Vận.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nhưng so với La Thiền, vẫn kém một chút.

Vẻ đẹp này thuộc cùng cấp bậc với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dù ở địa ngục hay dương gian, đều là cấp bậc mỹ nữ tuyệt thế.

Nhưng Diệp Thu không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc.

Anh biết, người phụ nữ này chắc chắn không dễ dàng chết như vậy.

Chủng tộc trong Địa Ngục rất quỷ dị.

Muốn giết chết họ, đâu có đơn giản như vậy.

"Hừ.

Nhớ kỹ, bản cung sẽ quay lại tìm ngươi!" Thủy Vận nghiến răng nghiến lợi, sau đó hung hăng cắn một miếng vào vai Diệp Thu.

“Mẹ nó!” Diệp Thu cũng không thể động đậy, chỉ có thể nhìn cô ta cắn.

Nhưng cơ thể anh hiện tại cứng rắn đến mức nào, đạn pháo cũng không thể làm tổn thương.

Vậy mà lại bị Thủy Vận cắn rách.

Răng của người phụ nữ này, thật sự rất sắc.

“Hừ!” “Nhớ kỹ, lão nương tên Thủy Vận, Thủy Vận của Ma Thần tộc, ta nhất định sẽ quay lại giết chết tên khốn nhà ngươi.” Khóe miệng Thủy Vận dính máu đỏ tươi, mang một vẻ đẹp quỷ dị thê lương.

Cô ta đắc ý cười điên cuồng với Diệp Thu.

Sau đó, trong tiếng cười, cơ thể cô ta nhanh chóng biến mất, cho đến khi hóa thành từng làn sương đen, tan biến không còn tăm tích.

“Ta biết.” Diệp Thu biết, người phụ nữ này tuyệt đối không chết được. [Keng, hấp thu huyết mạch Ma tộc thành công, chúc mừng ngài nhận được 20 vạn tích phân.] Không tệ, hấp thu huyết mạch của Thủy Vận lại được 20 vạn tích phân.

Bù qua sớt lại, trên người Diệp Thu còn lại hai mươi vạn tích phân cuối cùng. [Keng, phát hiện Vân Vụ Quỷ Đan, có hấp thu không?] Nhưng, đúng lúc này, nơi Thủy Vận biến mất đột nhiên xuất hiện một viên châu đen kịt.

Vân Vụ Quỷ Đan?

Thứ quan trọng nhất để tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

Thật là một niềm vui bất ngờ.

Diệp Thu mặt lộ vẻ vui mừng.

Bây giờ, chỉ còn thiếu hai thứ nữa là có thể tiến hóa Vĩnh Sinh Thể

rồi.

Tam Sinh Tam Thế Quan và Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

“Xem ra người phụ nữ này có thể sống sót là nhờ vào cái Vân Vụ Quỷ Đan này.” Diệp Thu cầm viên châu đen như mực trong tay, trong lòng suy tư.

Vân Vụ Quỷ Đan rõ ràng không phải là thứ của nhân gian.

Nếu không phải giết người phụ nữ này, Diệp Thu có lẽ sẽ không bao giờ tìm thấy thứ này.

Mà Thủy Vận, rõ ràng là do lão già Hiến Vương tìm đến giúp đỡ.

Như vậy, thật sự phải cảm ơn tổ tông mười tám đời của Hiến Vương.

“Mở ra cho lão tử!” Sau khi hấp thu huyết mạch Ma tộc, Diệp Thu cảm thấy có thể phá vỡ được cái kén ma này.

Anh truyền huyết dịch Ma tộc vào thanh Tu La Đao trong tay.

Ngay lập tức, Tu La Đao phát ra tiếng rung ông ông, dường như rất hưng phấn.

Đao khí tung hoành.

Rắc!

Cái kén ma bị Diệp Thu trực tiếp chém vỡ.

Thân hình anh từ bên trong thoát ra, và nhanh chóng rơi xuống.

Vì cái kén ma ở trên không trung, sau khi Diệp Thu thoát ra, cơ thể sẽ lập tức rơi xuống.

“…Thu gia!” “Thu gia ra rồi!” “Người phụ nữ kia đâu?” “Mẹ kiếp, không phải bị Thu gia ăn luôn rồi chứ?” “Nói bậy bạ gì đấy, chắc chắn là bị Thu gia giết rồi.” Nhóm Hồ Bát Nhất thấy Diệp Thu từ

trong kén ma thoát ra, sắc mặt vui mừng.

Họ vội vàng chạy từ xa về phía Diệp Thu.

"Không xong!

Tên khốn đó ngay cả Thánh giả đại nhân cũng giết rồi?" "Mẹ nó, chém gió cho lắm vào, hóa ra cũng chỉ là một thằng bất tài." Trước đó Thủy Vận lạnh lùng cao ngạo, Hiến Vương cứ tưởng cô ta lợi hại lắm.

Không ngờ, mới bao lâu đã bị Diệp Thu giết chết.

Hiến Vương tức đến mức chửi bậy.

"Mạc Nhĩ, mau rút!" Thủy Vận đã chết, vậy thì Địa Ngục Tam Đầu Khuyển và Địa Ngục Hắc Mãng chắc chắn sớm muộn gì cũng chết.

Bây giờ chỉ còn một cách.

Đó là trốn.

Trốn về sau cánh cửa Thanh đồng môn.

Chỉ hy vọng Diệp Thu đừng mở được cánh cửa đó ra là được.

"Đi." Hiến Vương dẫn theo Mạc Nhĩ lập tức bỏ trốn, quay về lăng mộ Hiến Vương.

"Hít…!" "Người này là ai vậy?" "Người bảo vệ lăng mộ Thiên Đế, đều lợi hại như vậy sao?" "Thiên Chân, chúng ta đi tìm Mục Trần Châu đi, người này còn đáng sợ hơn cả Hầu ca nhiều." "Bàn Tử, tôi thấy cậu nói có lý." "Tiểu Tam Gia, rút thôi." Nhóm Hạo Thiên Chân, thấy Diệp Thu giết chết người phụ nữ đáng sợ kia, phá vỡ cái kén ma, sợ đến mức lưng đổ mồ hôi lạnh.

Hầu Tử tuy là đại ca của họ, nhưng người này rõ ràng còn trên cả Hầu Tử đại ca.

Một người bảo vệ lăng mộ Thiên Đế.

Có thể là một lão Tống tử đã sống không biết bao nhiêu năm.

Nếu thứ này tính tình không tốt, mấy người họ qua đó chắc chắn sẽ bị giết.

Đến lúc đó, đại ca Hầu Tử có lẽ cũng không bảo vệ được.

Vì vậy, nhóm Hạo Thiên Chân quyết định, chuồn là thượng sách.

Đi tìm Mục Trần Châu.

Tránh xa lão Tống tử này ra.

"Aooo!" "Gầm!" "Gào!" "Chít chít!" Diệp Thu giải quyết xong Thủy Vận, bên kia cuộc chiến giữa A Đại và Địa Ngục Hắc Mãng vẫn tiếp diễn, nhưng với thực lực hiện tại của A Đại, giải quyết Địa Ngục Hắc Mãng chỉ là vấn đề thời gian.

Hầu Tử cũng vậy.

Cái đầu của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển sau khi bị chặt đứt có thể hồi sinh, nhưng không phải là không có cách giết chết.

"Tiểu Tam, moi tim nó ra." Diệp Thu đoán rằng, bí mật hồi sinh của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển nằm ở trái tim của nó.

"Chít chít?" Hầu Tử sững người một lúc, sau đó mắt đảo một vòng, mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức hiểu ý của Diệp Thu.

Sau đó, nó nhìn về phía vị trí tim của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển với ánh mắt không mấy tốt lành.

"Gào!" Địa Ngục Tam Đầu Khuyển có chút hoảng, điểm yếu của nó đã bị phát hiện.

Chủ nhân của nó đã bị Diệp Thu giết, tuy đó không phải là cái chết thực sự, nhưng điều đó cho thấy thực lực của Diệp Thu mạnh mẽ vô

cùng.

“Phụt phụt phụt!” “Aooo~~~~!” A Đại là người giải quyết trận chiến trước.

Chương 186

Sau khi tiến hóa, nó có thể bay lượn trong thời gian ngắn, và có hai kỹ năng biến thái là U Hỏa và Minh Chúc.

Địa Ngục Hắc Mãng bị A Đại trực tiếp trói chặt tại một chỗ, sau đó dùng kỹ năng Minh Chúc.

Một trận pháp lửa địa ngục giống như ngọn nến cháy được hình thành, trực tiếp giam cầm Địa Ngục Hắc Mãng.

Sau đó, nó bị thiêu sống thành tro bụi.

"Gâu!" Đồng bọn bị thiêu thành tro bụi, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển mắt tóe lửa, hoảng sợ.

Nó có linh tính, biết rằng nếu không chạy, chỉ có một con đường chết.

Thế là, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển quay người bỏ chạy.

Nhưng, Hầu Tử không thể để nó đi, nó đuổi theo, trực tiếp thi triển Đương Đầu.

Một rìu bộc phát thuộc tính sức mạnh gấp năm lần.

Trực tiếp, chém Địa Ngục Tam Đầu Khuyển ra làm đôi từ giữa.

Ầm ầm!

Cơ thể khổng lồ, lập tức bị chia cắt.

Tim của Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, bị Hầu Tử một rìu chém vỡ.

Lần này, nó chết không thể chết hơn được nữa.

"Vút!" Nhưng điều khiến Diệp Thu bất ngờ là, sau khi Địa Ngục Tam Đầu Khuyển chết, giống như Thủy Vận, toàn thân nó hóa thành

sương đen, lập tức biến mất không còn tăm tích.

"Chủng tộc Địa Ngục, thật quỷ dị, nhiều thủ đoạn." Sau khi tiếp xúc với Địa Ngục, mới hiểu được, nơi đó quá lớn, quá thần bí.

Bất cứ chuyện gì không thể tưởng tượng được, đều có thể tồn tại ở Địa Ngục.

"Thôi kệ." Diệp Thu cũng lười quan tâm.

Giết là được.

Chỉ tiếc là không thể vào Địa Ngục, nếu không theo tính cách của Diệp Thu, Ma Thần tộc muốn lấy mạng anh, Diệp Thu tuyệt đối sẽ diệt tộc đối phương.

"Bây giờ, chỉ còn thiếu một Bỉ Ngạn Hoa Hồn là có thể tiến hóa Vĩnh Sinh Thể rồi." Tam Sinh Tam Thế Quan, ở trong lăng mộ Hiến Vương.

Đó là vật trong túi của Diệp Thu.

Lão già Hiến Vương tìm người Địa Ngục đến giết mình, món nợ này, Diệp Thu sẽ không bỏ qua.

Bốn loại thần vật cần để tiến hóa, đã có ba.

Chỉ còn lại Bỉ Ngạn Hoa Hồn cuối cùng.

Thứ này rất thần bí, không biết ở đâu.

Diệp Thu thầm nghĩ: "Trước đó Hiến Vương cho mình một đóa hoa Bỉ Ngạn, có lẽ lão ta biết Bỉ Ngạn Hoa Hồn ở đâu." Đóa hoa Bỉ Ngạn của Hiến Vương là thứ tốt.

Diệp Thu có lý do để tin rằng, trong tay lão già đó, tuyệt đối không chỉ có một đóa hoa Bỉ Ngạn.

Đó đều là tích phân cả đấy.

Đúng lúc, Diệp Thu nhìn thấy nhóm Hồ Bát Nhất đang chạy về phía mình từ xa, khóe miệng nhếch lên.

Anh đã có một ý kiến hay.

"Thu gia!" "Thu gia!" "Thu gia!" Nhóm Hồ Bát Nhất, men theo con đường bị Địa Ngục Hắc Mãng đè sập, tiến vào trung tâm biển hoa khô lâu.

Nếu không, họ cũng không dám vào.

Hoa khô lâu là vật kịch độc.

Cả nhóm đến bên cạnh Diệp Thu, vô cùng hưng phấn, họ đã tận mắt chứng kiến, Diệp Thu giết chết người phụ nữ đáng sợ kia.

Sức chiến đấu thần thánh này, quả thật không phải của con người.

"Mọi người mang theo bao nhiêu thuốc nổ?" Sau khi chào hỏi mọi người, Diệp Thu hỏi Lão Tam.

Cậu ta là chuyên gia phá bom.

"He he.

Thu gia, lần này tôi mang theo nhiều lắm, ngài xem, trong cái thùng lớn này toàn là TNT cả." Lão Tam sau lưng đeo một cái ba lô to, bên trong chia làm hai thùng.

Cả hai thùng đều là TNT có độ tinh khiết rất cao.

Ít nhất cũng phải năm mươi kg.

"Năm mươi kg?

Chắc là đủ rồi." Cửa đồng của lăng mộ Hiến Vương rất chắc chắn, nhưng dù có chắc chắn đến đâu, năm mươi kg TNT cũng đủ để phá nát nó.

"Lão Hồ, Bàn Tử, Mục Trần Châu mà các cậu tìm, ở trong lăng

mộ Hiến Vương trong hang núi đó." "Trước đó chắc các cậu đã gặp rồi, người đàn ông trung niên đi cùng hai con Âm Thú đó, chính là Hiến Vương." Hiến Vương chắc chắn sẽ dẫn theo người phụ nữ Ma Thần tộc ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ của mấy người này, rõ ràng đã gặp rồi.

Vậy thì, chắc hẳn đã thấy Hiến Vương.

Quả nhiên, Diệp Thu vừa dứt lời, nhóm Hồ Bát Nhất đều sững sờ.

"Mẹ kiếp, lão già khốn nạn vừa rồi là Hiến Vương?" "Trời đất ơi, tôi vừa mới mặt đối mặt với Hiến Vương?" "Hiến Vương không phải là người chết sao, trông hắn ta chẳng khác gì người sống?" Hiến Vương trông không khác gì người sống.

Họ đã từng nghĩ rằng, đối phương là một người có năng lực thần kỳ giống như Diệp Thu.

Tuyệt đối không ngờ, đó lại là Hiến Vương.

"Ừ." Diệp Thu gật đầu, nói: "Các cậu muốn vào lăng mộ Hiến Vương, lát nữa ta sẽ để Hầu Tử và Quỳ Ngưu dẫn các cậu đi, nhưng lăng mộ Hiến Vương đó có một cánh cửa đồng khổng lồ." "Cánh cửa đồng đó ngay cả ta cũng không mở được, cần phải dùng một lượng lớn thuốc nổ, may ra mới có thể phá được." "Vì vậy, chuyện này phải nhờ vào Lão Tam." Diệp Thu vỗ vai Lão Tam.

Chuyên gia phá bom Lão Tam, chắc hẳn đáng tin cậy.

"Thu gia ngài yên tâm, tôi tuyệt đối đảm bảo sẽ phá tung cái cửa mộ của lão già đó." Lão Tam kích động muốn chết.

Đây là nhiệm vụ mà Thu gia giao cho mình đó.

Hoàn thành nó, là đã giúp Thu gia một việc lớn.

Thu gia mà vui lên, không chừng sẽ dạy cho mình vài bản lĩnh thần

kỳ.

“Hầu Tử, Quỳ Ngưu, hai đứa theo họ vào trong mộ, bảo vệ lăng mộ Hiến Vương.” Diệp Thu gọi Quỳ Ngưu và Hầu Tử lại, dặn dò bên tai chúng một hồi.

Chủ yếu là sau khi phá mộ, nhất định phải đề phòng, không để Hiến Vương mang theo Tam Sinh Tam Thế Quan chạy mất.

“Muu!

Chủ nhân yên tâm, Tam Sinh Tam Thế Quan, tuyệt đối không chạy được!” Quỳ Ngưu hưng phấn nhảy cẫng lên, đôi mắt to đầy ý đồ xấu.

Hầu Tử nhếch miệng cười âm hiểm.

Hai tên nhóc này, đều không phải dạng vừa.

Diệp Thu gật đầu, yên tâm giao cho Hầu Tử và Quỳ Ngưu: “Đi đi, ta phải xử lý một số chuyện.” Nhóm Hồ Bát Nhất tạm biệt anh, mặt mày vui vẻ đi theo Hầu Tử và Quỳ Ngưu.

Hầu Tử là đại ca mà.

Theo đại ca, tuyệt đối an toàn.

“Hồ đại ca, vị vừa rồi là Thu gia sao?” Đóa Ny đợi đến khi đi xa rồi mới dám lén lút hỏi Hồ Bát Nhất.

“Đúng vậy, Thu gia có lợi hại không!” Hồ Bát Nhất cười gật đầu.

Lợi hại ư?

Đâu chỉ là lợi hại, quả thực là thần thánh.

Đôi mắt to xinh đẹp của Đóa Ny, đầy vẻ sùng bái quay đầu nhìn lại một cái.

“Tiếp theo, đến lượt các ngươi.” Trong sơn cốc, Diệp Thu tiễn nhóm Hồ Bát Nhất đi, ánh mắt nhìn về phía những người của Cửu

Môn và các gia tộc hắc đạo Sa Thành đang trốn trong biển hoa khô lâu ở xa.

"Không xong, bị phát hiện rồi." "Làm sao bây giờ?

Có chạy không?" "Chạy cái gì mà chạy, việc chúng ta làm, người đó chắc chắn là người bảo vệ lăng mộ Thiên Đế." "Theo lời Hoắc Tú Tú nói, chỉ cần tìm được người bảo vệ, dâng thần vật lên, là có thể cầu xin Thiên Đế ban cho trường sinh." "Đúng vậy." Những người trốn trong biển hoa khô lâu, ngoài những kẻ bị Địa Ngục Tam Đầu Khuyển giết chết, vẫn còn nhiều người.

Chương 187

Những người này đều đến từ các gia tộc hắc đạo Sa Thành.

Mục đích của họ là để tìm kiếm sự trường sinh.

Diệp Thu không định giết họ.

Giữ lại những người này còn có ích.

Anh còn hy vọng, có nhiều người hơn tìm đến, dùng thần vật để đổi lấy trường sinh nữa.

Nếu đối phương tìm kiếm sự trường sinh, vậy Diệp Thu tự nhiên phải đáp ứng. [Keng, có muốn tiêu 100 điểm tích phân để đổi lấy Thi Miết Đan không?] "Có." Diệp Thu đã chuẩn bị sẵn cái bẫy này từ trước rồi.

Không phải muốn trường sinh sao?

Ta cho.

Tuy không phải là trường sinh theo đúng nghĩa.

Thi Miết Đan: Đan dược được luyện chế từ Thi miết, sau khi ăn có thể nhận được tuổi thọ vĩnh cửu, nhưng cái giá phải trả sau mười năm là biến thành một tồn tại giống như Cấm bà.

Đây là món quà Diệp Thu chuẩn bị cho những người này.

Thi Miết Đan.

Một loại đan dược sau khi ăn có thể khiến người ta có được tuổi thọ lâu dài.

Có thể sống rất lâu, sau khi ăn mọi bệnh tật trên cơ thể đều lập tức biến mất.

Nhưng cái giá phải trả rất rõ ràng.

Sau mười năm, sẽ biến thành một tồn tại giống như Cấm bà.

Cảm giác sau khi ăn Thi Miết Đan rất rõ ràng.

Người già sẽ lập tức thay đổi cấu trúc cơ thể, phục hồi thanh xuân.

Người trẻ tuổi, thì thể chất sẽ được cải thiện rõ rệt.

"Trước lăng mộ Thiên Đế, là đất thánh, các ngươi có thể cầm thần vật, trước lăng mộ Thiên Đế, cầu xin Thiên Đế ban cho trường sinh." Giọng Diệp Thu lạnh nhạt, nhưng lọt vào tai những người của các gia tộc hắc đạo Sa Thành, lại như tiếng trời.

"Nghe thấy không, chúng ta tìm thấy rồi." "Lăng mộ Thiên Đế, thật sự là lăng mộ Thiên Đế." "Lão đại, chúng ta có thể trường sinh rồi." "Ha ha ha.

Đi." Các gia chủ hắc đạo, nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn và kích động trong mắt đối phương.

Tìm kiếm bấy lâu, cuối cùng cũng tìm thấy lăng mộ Thiên Đế.

Trước đó họ có chút hoài nghi.

Nhưng, sau khi chứng kiến trận đại chiến vừa rồi, không còn chút hoài nghi nào nữa.

Cuộc chiến giữa những con mãng xà khổng lồ đáng sợ, có con khỉ mạnh mẽ đáng sợ kia, và cả người bảo vệ bí ẩn nhất, Diệp Thu.

Đơn giản không phải là con người.

Cũng chỉ có người của cổ thiên đình, mới có sức mạnh lớn như vậy.

"Đi." Tất cả những người trên hắc đạo, đều mang theo tâm thái

thành kính, tiến về phía hòn đảo lơ lửng.

Diệp Thu quay lại hòn đảo lơ lửng, để ba Thi Nô quay về địa cung trước.

Còn anh cùng với A Đại, đợi những người này trên hòn đảo lơ lửng.

Phải có nghi thức.

"Đều là người tốt cả, ngàn dặm xa xôi đến đây tặng tích phân cho mình, không thể bạc đãi những người tốt này được." Trong tay những người này, mỗi gia tộc đều mang theo đủ loại bảo bối.

Đó đều là tích phân cả.

"Gầm!" A Đại hiện giờ là thân thể bán giao, tướng mạo không khác gì giao long, thân dài trăm mét, như thần linh đứng sừng sững trên hòn đảo lơ lửng.

Bên dưới, những người chuẩn bị leo lên, nhìn thấy thân hình khổng lồ của A Đại, toàn thân kích động run rẩy.

"Rồng!" "Rồng thật." Trong tín ngưỡng của người Trung Quốc, rồng là đồ đằng, là tín ngưỡng, là cội nguồn.

A Đại thần tuấn uy vũ, bá khí trang nghiêm, toàn thân trắng như tuyết giống như một con bạch long.

Khiến người ta vừa kính sợ, vừa kích động không thôi.

"Chúng thần, bái kiến đại nhân." Diệp Thu đợi hơn hai tiếng đồng hồ.

Tất cả mọi người đều đã leo lên hòn đảo lơ lửng.

Vừa lên, họ đã kích động quỳ xuống trước Diệp Thu và A Đại.

"Hừm." Diệp Thu mặt không biểu cảm, hai tay chắp sau lưng,

nhìn lên bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Lúc này, đã là nửa đêm về sáng.

Còn hơn ba tiếng nữa, trời sẽ sáng.

Thời gian của anh không còn nhiều.

“Biết quy củ chứ.” Diệp Thu nhàn nhạt mở miệng, giọng nói toát ra sự lạnh lùng và lãnh đạm, và mang theo một sự uy nghiêm không gì sánh được.

“Biết, biết, đại nhân.” Có mười gia chủ của các gia tộc hắc đạo.

Trong đó có một vị tuổi tác lớn nhất, tên là Tiều lão.

Tên thật là Triệu Tiều.

Phía sau Triệu Tiều là một người đàn ông cường tráng, trên người đeo một cái ba lô to.

Mở ba lô ra, bên trong là một khối ngọc thạch đen như mực.

“Đại nhân, đây là Vẫn ngọc do tổ tiên tôi truyền lại, hôm nay dâng lên Thiên Đế, chỉ hy vọng cầu được tuổi thọ.” “Những đồng bào của tôi, đã ngưỡng mộ Thiên Đế từ lâu, vô cùng sùng bái, hôm nay đều mang theo đồ vật, đến để cầu xin tuổi thọ.” Triệu Tiều rất biết nói chuyện, không yêu cầu trường sinh, mà là cầu xin tuổi thọ.

Vì ông ta biết, Thiên Đế ra tay, chắc chắn sẽ không keo kiệt.

Dù chỉ cho một trăm năm tuổi thọ, cũng đã lời to.

Những người khác nghe xong, cũng lấy ra những thứ đã chuẩn bị.

Ngay lập tức, trong đầu Diệp Thu xuất hiện mười thông báo. [Keng, phát hiện Vẫn ngọc.] [Keng, phát hiện Thiên ngoại vẫn thiết.] [Keng, phát hiện Côn Luân thần mộc.] [Keng, phát hiện Kiến Mộc.] [Keng, phát hiện…] Điều khiến Diệp Thu bất ngờ là, có cả Kiến Mộc,

thần mộc đứng đầu trong tam đại thần mộc.

Anh nhìn qua, phát hiện đó chỉ là một khối Kiến Mộc to bằng lòng bàn tay, được điêu khắc thành hình một con chó.

"Thiên Đế thích nhất những người tuân thủ quy tắc, từng người một tiến lên." Nếu đã muốn giữ nghi thức, vậy chắc chắn phải có một chút bí ẩn.

Diệp Thu vừa dứt lời, lập tức trong phạm vi mười mét xung quanh anh xuất hiện sương đen dày đặc, che khuất tầm nhìn.

"Ai vào trước, tự quyết định, dẫn theo tộc nhân của mình vào." Thi Miết Đan rất rẻ, dùng Thi Miết Đan đổi lấy thần vật, vụ làm ăn này quá hời.

"Đại nhân, tôi xin trước." Triệu Tiều vừa thấy, kích động đến run rẩy.

Những người khác cũng không ngăn cản, vì ai cũng có phần, chỉ là sớm hay muộn thôi.

Họ cũng muốn xem, Triệu Tiều, người đầu tiên đi vào, một người sắp chết, rốt cuộc có thể cải lão hoàn đồng không.

Nếu không thể, vậy chứng tỏ Thiên Đế, có vấn đề.

Không thành thật như vậy.

Đối với điều này, Diệp Thu trong lòng rõ như gương.

Nếu không cần cho bố cục sau này, anh sẽ không hòa nhã như vậy.

Sớm đã giết chết những người này, lấy đi đồ vật rồi, đâu có tốn công như vậy.

Nhưng, vì liên quan đến nhiệm vụ của mình, và vấn đề lợi ích sau này, nên những người này, không thể chết.

Triệu Tiều dẫn theo thuộc hạ của mình, đi vào trong sương mù, nhanh chóng đến trước mặt Diệp Thu.

"Đại nhân." Nhìn thấy Diệp Thu, Triệu Tiều quỳ xuống, dâng lên một khối Vẫn ngọc lớn.

Chương 188

Một khối Vẫn ngọc lớn như một đứa trẻ sơ sinh.

Vô cùng hiếm có. [Keng, phát hiện Vẫn ngọc, có hấp thu không?] "Hấp thu." Diệp Thu trực tiếp trước mặt Triệu Tiều và mọi người, đặt tay lên Vẫn ngọc, sau đó ngay lập tức, Vẫn ngọc biến mất không còn tăm tích.

"Hít…" "Mẹ kiếp!" "Thủ đoạn thần tiên!" Thấy cảnh này, Triệu Tiều và thuộc hạ, lập tức sững sờ. [Hấp thu Vẫn ngọc thành công, nhận được 10 vạn tích phân.] Một viên Vẫn ngọc lớn như vậy, trực tiếp cho Diệp Thu 10 vạn tích phân.

"Không tồi, phẩm chất Vẫn ngọc tuy không tốt, nhưng niệm tình các ngươi thành tâm, ban cho trường sinh đan!" Triệu Tiều và những người khác tổng cộng có 39 người.

Theo quy tắc Diệp Thu đặt ra, cả tộc đều có thể nhận được trường sinh.

Vì vậy, anh trực tiếp tiêu 3900 tích phân, đổi lấy 39 viên Thi Miết Đan.

Thi Miết Đan màu vàng vừa xuất hiện, liền phân tán ra trước mặt mỗi người, lơ lửng.

Thủ đoạn thần kỳ này, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Ăn đi, các ngươi sẽ nhận được hai trăm năm tuổi thọ." Hai trăm năm tuổi thọ!

Hai trăm năm tuổi thọ!

Tất cả mọi người thở gấp, lập tức há miệng, nuốt viên Thi Miết Đan trước mặt xuống.

Đan dược vào miệng là tan, và có một mùi thơm của cây cỏ.

"Hít!" Sau khi ăn đan dược, chưa đến mười giây, Triệu Tiều cảm thấy cơ thể mình, bắt đầu thay đổi.

Chỉ trong nháy mắt, ông ta đã cải lão hoàn đồng, từ một ông già sắp chết, trở lại thời tráng niên khoảng ba mươi tuổi.

"…Cảm tạ Thiên Đế, cảm tạ đại nhân.

Hu hu hu!!!" Giây phút này, Triệu Tiều đã khóc.

"Tiều lão.

Cảm tạ Thiên Đế, cảm tạ đại nhân." "Cảm tạ Thiên Đế, cảm tạ đại nhân." Những người Triệu Tiều dẫn theo, cũng cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, những người lớn tuổi, đều trở lại thời đỉnh cao khoảng ba mươi tuổi.

Những người trẻ tuổi, cũng cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, và bệnh tật trên người dường như đã biến mất.

Tất cả mọi người tam quỳ cửu khấu cảm tạ Thiên Đế.

"Lui ra đi." Diệp Thu phất tay, mặt không biểu cảm, chờ đợi nhóm người tiếp theo tiến vào.

Đợi Triệu Tiều và những người khác, run rẩy kích động đi ra khỏi sương mù, tất cả những người bên ngoài, đều điên cuồng. — Thần tích!

Đúng là phản lão hoàn đồng!

Lão già Triệu Tiều hom hem đã thực sự trẻ lại, quay về thời kỳ đỉnh cao.

Sức mạnh thần kỳ này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Giờ đây, họ không còn một chút nghi ngờ nào đối với Thiên Đế

nữa. — Tiều...

Tiều lão, ngài cảm thấy thế nào?

Những người đứng đầu các gia tộc khác vừa lo lắng vừa mong chờ, hỏi Triệu Tiều.

Nếu chỉ có vẻ ngoài trẻ trung mà cơ thể vẫn già yếu, thì sự trường sinh này có hơi nực cười. — Tôi cảm thấy trong người có một nguồn sức mạnh dùng không cạn.

Ha ha.

Triệu Tiều không còn vẻ già nua lụ khụ nữa.

Ông ta trẻ trung, lưng hùm vai gấu, đi đứng oai vệ như rồng như hổ, ánh mắt lóe lên tia sáng khiến người khác kinh hồn bạt vía.

Một kẻ tàn nhẫn.

Một kẻ tàn nhẫn không có giới hạn khi còn trẻ.

Nhưng bây giờ, ông ta đã trở thành tín đồ trung thành nhất của Thiên Đế. — Phịch.

Triệu Tiều quay người, quỳ lạy Diệp Thu trong sương mù, kích động hô lớn: — Tiểu nhân cảm tạ ân huệ của Thiên Đế và đại nhân, từ nay về sau, Triệu Tiều tôi sẽ đời đời kiếp kiếp lập bàn thờ phụng Thiên Đế trong nhà. — Xoạt xoạt!

Thuộc hạ và thân tín sau lưng Triệu Tiều cũng đồng loạt quỳ xuống. — Đời đời kiếp kiếp thờ phụng Thiên Đế.

Diệp Thu nghe những lời này nhưng không mấy để tâm. 【Đinh, chúc mừng ký chủ thu được 40 tín đồ.

Kích hoạt hệ thống phụ trợ Độ Kiếp Kim Thân.】 Diệp Thu ngạc nhiên.

Tín đồ?

Độ Kiếp Kim Thân?

Cái quái gì vậy?

Sau khi xem kỹ giải thích của hệ thống, anh mới vỡ lẽ.

Hóa ra, sau khi Diệp Thu tiến hóa thành Bất Tử Thể, bước tiếp theo là thành tiên.

Nhưng muốn thành tiên thì phải độ kiếp.

Thiên kiếp là thứ khiến vô số cường giả nghe đến đã biến sắc.

Với năng lực của Diệp Thu, hy vọng độ thiên kiếp là rất mong manh.

Độ Kiếp Kim Thân có thể giúp đỡ.

Chỉ cần có đủ số lượng tín đồ, khi độ kiếp sẽ kích hoạt Độ Kiếp Kim Thân.

Lúc đó, sẽ có xác suất lớn vượt qua được lôi kiếp. — Thì ra là vậy.

Diệp Thu trầm tư, việc thu thập tín đồ thực ra có thể tiến hành song song với một nhiệm vụ khác.

Đó là tạo ra một vương triều cầu tiên đã biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Hai nhiệm vụ có thể hợp nhất làm một. — Người tiếp theo.

Không giết những người này là một quyết định đúng đắn.

Diệp Thu không chỉ thu được tích phân mà còn có thêm tín đồ.

Tiếp theo, chín gia tộc còn lại của thế giới ngầm Sa Thành lần lượt tiến vào trong sương mù.

Mỗi gia tộc đều dâng lên bảo vật.

Số tích phân Diệp Thu thu được cũng khác nhau.

Có năm vạn, ba vạn, mười vạn.

Thống kê cuối cùng, mười gia tộc đã mang lại tổng cộng sáu mươi vạn tích phân.

Hiện tại, tổng tích phân của Diệp Thu đã lên tới tám mươi vạn. 【Đinh, chúc mừng ký chủ thu được 329 tín đồ.】 Mười gia tộc đã mang lại cho Diệp Thu tổng cộng 329 tín đồ. — Mau chóng rời khỏi đây.

Chương 189

Anh xua tay, đuổi tất cả mọi người đi.

Triệu Tiều và những người khác không dám từ chối, cuối cùng kính cẩn dập đầu lạy Diệp Thu, sau đó kích động không kìm nén được mà rời khỏi đây.

Mục đích của họ đã đạt được. — Đại nhân, nếu chúng tôi lại mang thần vật đến, có thể tiếp tục tăng tuổi thọ không?

Trước khi đi, Triệu Tiều hỏi một câu mà ai cũng muốn biết.

Bởi vì tuổi thọ mỗi người nhận được không giống nhau.

Đương nhiên, chỉ là họ cảm thấy không giống nhau.

Hiệu quả của Thi Miết Đan là như nhau.

Hai mươi năm sau, tất cả đều sẽ trở thành quái vật giống như cấm bà. — Có thể.

Diệp Thu sững người, rồi khóe miệng nhếch lên.

Muốn tặng đồ cho mình à, đương nhiên là được rồi. — Đa tạ đại nhân!

Quả nhiên, Triệu Tiều và những người khác vô cùng kích động.

Chỉ cần liên tục dâng thần vật cho Thiên Đế, họ có thể sống mãi.

Biết đâu, nếu dâng nhiều, họ thực sự có thể được Thiên Đế ban cho sự trường sinh thật sự. — Lần này trở về, nhất định phải thu thập thiên tài địa bảo. — Cửu Môn?

Hừ, từ hôm nay trở đi, người của Cửu Môn Sa Thành không còn gì đáng kể nữa. — Chúng ta hãy thành lập một tổ chức mới, đả kích Cửu Môn.

Mọi người đều có những suy tính riêng.

Rời khỏi hòn đảo lơ lửng, trên đường trở về, họ đã bàn bạc việc thành lập một liên minh mới.

Cùng nhau đả kích Cửu Môn.

Thờ phụng Thiên Đế.

Mục đích lớn nhất vẫn là giành được thần vật, cầu trường sinh.

Mười gia tộc này là những gia tộc lớn nhất ở Sa Thành ngoài Cửu Môn.

Họ có đủ tư cách để làm việc này.

Rất nhanh, tất cả đã đạt được thỏa thuận liên minh.

Chuẩn bị trở về Sa Thành làm một trận lớn.

Diệp Thu không biết suy nghĩ của họ, nhưng cũng rất hài lòng. — Xem ra phương pháp này có thể dùng nhiều lần, tìm thêm vài gia tộc lớn, để họ không ngừng cung cấp hàng, gửi tích phân cho mình. — Bây giờ chỉ chờ tin tức bên kia, hy vọng lão Tam không làm mình thất vọng.

Ánh mắt Diệp Thu hướng về sâu trong Trùng Cốc.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu đã dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác đi nổ tung lăng mộ Hiến Vương.

Nếu nổ tung được, với thực lực hiện tại của Hầu Tử, lão già gian xảo Hiến Vương kia tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chỉ cần khống chế được lão ta, Tam Sinh Tam Thế Quan sẽ nằm trong tầm tay Diệp Thu.

Bên trong Trùng Cốc.

Hồ Bát Nhất và mọi người, dưới sự bảo vệ của Hầu Tử và Quỳ

Ngưu, đi xuyên qua Trùng Cốc mà không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Những con thằn lằn và quái thú khổng lồ đều bị Hầu Tử giải quyết dễ dàng.

Trước đây khi gặp phải những con quái vật đó, họ đều phải bỏ chạy, sau đó dùng thuốc nổ, dùng súng phun lửa.

Vốn dĩ họ nghĩ súng phun lửa là vũ khí lợi hại, chắc chắn sẽ hữu dụng.

Nhưng không ngờ, vào Trùng Cốc mới phát hiện, những thứ ở đây dường như không sợ lửa.

Súng phun lửa phun ra, những con thằn lằn lớn kia hoàn toàn không hề hấn gì. — Hầu ca, lợi hại quá! — Hầu ca vô địch! — Hầu ca trâu bò!

Hầu Tử như thiên thần hạ phàm, một búa chém chết một con cự thú trong rừng.

Hồ Bát Nhất và những người khác đi theo sau, liên tục nịnh bợ. — Mù, hừ, một đám thiểu năng, bảo bảo ta đây mạnh hơn con khỉ xấu xí kia nhiều, vậy mà không ai khen ta.

Quỳ Ngưu vô cùng khó chịu.

Nó là thượng cổ hung thú cơ mà.

Mạnh hơn Hầu Tử không biết bao nhiêu lần.

Vậy mà không được ai khen.

Quỳ Ngưu cảm thấy không được coi trọng. — Kít kít!

Hầu Tử nhe răng cười toe toét, kiêu ngạo ra hiệu với Quỳ Ngưu, mấy người này đều là tiểu đệ của ta, phục không. — Mẹ kiếp, đại ca!! — Đại ca, đúng là anh thật à. — Hu hu hu...

Đại ca, em nhớ anh chết đi được.

Đang nói chuyện, Hầu Tử nghe thấy có người gọi ở bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại thì vui mừng.

Hóa ra là Hạo Thiên Chân và những người khác.

Nhìn thấy Hầu Tử, Hạo Thiên Chân và mọi người gần như phát điên vì phấn khích.

Tình hình bên kia trước đó quá kinh khủng, họ không dám đi tìm Hầu Tử.

Bây giờ nhìn thấy Hầu Tử, bốn người như tìm được tổ chức, phấn khích ôm lấy đùi Hầu Tử, cầu xin bảo vệ. — Đại ca à, anh không biết mấy ngày qua bọn em sống thế nào đâu. — Đại ca à, anh nhất định phải bảo vệ em đấy. — Nơi quái quỷ này nguy hiểm quá!

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người.

Vô cùng mất hình tượng ôm lấy đùi Hầu Tử.

Ở trong Trùng Cốc nguy hiểm thế này mà gặp được đại ca, đương nhiên phải kể khổ rồi. — Mẹ kiếp, em trai?

Bên này Bàn Tử đang ôm đùi Hầu Tử khóc lóc kể lể về những gian khổ trên đường đi.

Chương 190

Bỗng nhiên, anh ta nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Quay người nhìn lại, thấy bên cạnh có một thân hình to béo, mặc bộ đồ bảo hộ đang nhìn mình. — Anh trai?

Giọng nói này Bàn Tử rất quen thuộc.

Là giọng của người anh họ Vương Khải Toàn.

Hai anh em tuy không thường xuyên gặp mặt, nhưng lúc rảnh rỗi vẫn hay gọi điện nói chuyện.

Mối quan hệ vô cùng tốt đẹp, như anh em ruột. — Em trai, anh trai? — Chuyện gì thế này? — Bàn gia có em trai à?

Hồ Bát Nhất không ngạc nhiên, có lẽ anh biết Vương Khải Toàn có một người em họ.

Chỉ là chưa từng gặp.

Dù sao thì anh và Vương Khải Toàn cũng mới gặp nhau mấy tháng gần đây. — Ha ha, thằng nhóc này, hóa ra chú mày cũng làm nghề này à!

Vương Khải Toàn nhìn thấy em họ mình ở đây, đầu tiên là sững sờ.

Sau đó lập tức hiểu ra.

Hóa ra em trai mình cũng giống mình, cũng làm nghề trộm mộ.

Nếu không thì ai lại rảnh rỗi chạy đến nơi này, không phải là tìm chết sao? — Anh, không phải anh đang buôn bán đạo cụ điện ảnh ở kinh thành sao, cũng làm nghề này rồi à?

Bàn Tử thắc mắc.

Vương Khải Toàn vẫn luôn bán mấy tài liệu phim ảnh nhỏ ở kinh thành.

Thỉnh thoảng lại buôn bán thêm vài thứ không minh bạch, làm một tay buôn đồ cổ.

Nhưng gặp ở đây thì không phải chuyện đó nữa rồi. — Haiz, chuyện dài lắm, lát nữa anh sẽ từ từ kể cho chú, để anh giới thiệu, đây là lão Hồ, gọi là Hồ ca, là anh em sinh tử của anh.

Vương Khải Toàn chỉ vào Hồ Bát Nhất, giới thiệu với Bàn Tử: — Em trai, anh không khoác lác với chú đâu, anh mày bây giờ là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, gần đây bọn anh kiếm được không ít tiền đâu.

Bàn Tử nghe vậy, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, chớp chớp mắt, nói: — Chào Hồ ca, em tên Vương Nguyệt Bán, anh cứ gọi em là Bàn Tử là được, ha ha.

Tên thật của Bàn Tử là Vương Nguyệt Bán, ghép lại là Vương Bàn.

Cho nên từ nhỏ, anh ta đã quen với việc mọi người gọi mình là Bàn Tử. — Bàn Tử, chào cậu.

Hồ Bát Nhất cười ha ha.

Vương Khải Toàn lại giới thiệu Mã Đại Đảm, lão Tam và những người khác cho Bàn Tử.

Sau khi hai bên làm quen, Bàn Tử mới giới thiệu những người anh em tốt của mình cho Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất. — Anh, đây là Thiên Chân, Phan Tử, và Tiểu Ca mặt lạnh, đều là anh em sinh tử của em. — Đặc biệt là Tiểu Ca, em không khoác lác với anh đâu, cậu ấy lợi hại lắm đấy.

Sau khi làm quen với nhau.

Mọi người mới phát hiện ra.

Hóa ra, họ có chung một đại ca.

Đó là Hầu Tử.

Trong lúc nói chuyện, Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất biết được, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác đến đây cũng là để tìm Mục Trần Châu.

Bởi vì họ cũng đã trúng lời nguyền. — Ái chà, em trai khá đấy, chọc giận Diệp Thiên Đế, trúng lời nguyền, chậc chậc.

Vương Khải Toàn cười xấu xa, trêu chọc. — Haiz, đừng nhắc nữa, nhắc đến toàn là nước mắt, anh à, vì mục đích của chúng ta giống nhau, cũng là tìm Mục Trần Châu, vậy chúng ta đi cùng nhau đi. — Được.

Trên đường đến lăng mộ Hiến Vương, vì có Hầu Tử và Quỳ Ngưu bảo vệ, họ không còn gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Hễ có thứ gì đó nhảy ra, đều bị Hầu Tử hoặc Quỳ Ngưu giải quyết đơn giản.

Cả nhóm người đi bên cạnh Hầu Tử và Quỳ Ngưu, không ngừng nịnh bợ.

Không nịnh không được.

Đây chính là chỗ dựa vững chắc.

Có hai vị này đi cùng, lăng mộ Hiến Vương an toàn như vườn sau nhà vậy.

Ngoài việc nịnh bợ, Hồ Bát Nhất, Mã Đại Đảm và những người khác nhanh chóng làm quen với Hạo Thiên Chân, Phan Tử.

Tất cả đều là người thẳng thắn, cộng thêm hai anh em Vương Khải Toàn và Bàn Tử, hai cây hài làm cầu nối ở giữa.

Đương nhiên không có vấn đề gì.

Tình cảm giữa đàn ông rất đơn giản.

Anh em của anh em, cũng là anh em tốt.

Hai bên kể lại những trải nghiệm của mình, Vương Khải Toàn mới biết tại sao Hạo Thiên Chân và những người khác phải đi tìm Mục Trần Châu.

Hóa ra là họ bị Diệp Thiên Đế hạ lời nguyền trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Hạo Thiên Chân và những người khác cũng biết chuyện của Hồ Bát Nhất.

Chà, không biết thì thôi, vừa nghe mới biết họ đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tận mắt nhìn thấy thần cung của Thiên Đế trong thành cổ, cả quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, và kho báu lớn như núi. — Lỗ quá anh ơi, nhiều bảo bối như vậy mà không lấy chút gì về, lỗ to rồi.

Vương Khải Toàn miêu tả những bảo bối trong lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt khiến Bàn Tử ghen tị chết đi được.

Anh ta không hiểu tại sao anh trai mình lại không lấy chút gì về.

Hai anh em nói chuyện đều là thì thầm với nhau.

Vương Khải Toàn lắc đầu, nói: — Chú tưởng anh không muốn à, nhưng không lấy được, lấy rồi thì không gặp được anh mày đâu, Thu gia đã nói rồi, ai đụng vào kho báu đó thì chết. — Thu gia?

Thu gia là ai?

Lại xuất hiện một Thu gia. — Chú biết Thu gia là ai không?

Vương Khải Toàn cười xấu xa. — Nói cho chú biết nhé, Hầu ca ở trước mặt Thu gia cũng chỉ là tiểu đệ, chú nói xem Thu gia là ai. — Chẳng lẽ, người vừa giết nữ ma đầu kia là Thu gia? — Không sai.

Vừa rồi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn rất rõ.

Diệp Thu đã giết người phụ nữ của Ma Thần tộc.

Chương 191

— Mẹ kiếp, Thu gia là người trông mộ cho Thiên Đế?

Bàn Tử kinh ngạc đến ngẩn người.

Vậy chẳng phải, Thu gia đó có thể đã sống không biết bao lâu rồi.

Có lẽ còn sống lâu hơn cả Tiểu Ca. — Ừm, anh đoán là vậy.

Vương Khải Toàn cũng hôm nay mới hiểu ra, Diệp Thu là người trông mộ cho Thiên Đế.

Chẳng trách, lại mạnh mẽ như vậy.

Có thể làm bạn với cả Tống tử. — Hít... — Ghê gớm thật, anh trai, có cơ hội thì dẫn em đi làm quen với Thu gia nhé. — Anh em mình ai với ai, không vấn đề, nhưng bây giờ chúng ta phải đi tìm Mục Trần Châu trước, Thu gia giao nhiệm vụ, bảo anh phải nổ tung lăng mộ Hiến Vương, bắt sống lão già Hiến Vương đó, ha ha. — Mẹ kiếp, kích thích vậy sao?

Nổ tung lăng mộ Hiến Vương, bắt sống lão già Hiến Vương.

Chuyện kích thích như vậy.

Bàn Tử cả người phấn khích.

Cả nhóm người đi bộ vài giờ đồng hồ.

Cuối cùng, đã đến trước cửa đồng của lăng mộ Hiến Vương.

Trước cây cầu vòm, một nhóm gần hai mươi người tiến vào trong hang động tự nhiên khổng lồ.

Họ đã nhìn thấy cánh cửa đồng khổng lồ đó. — Đây là lăng mộ Hiến Vương?

Hai anh em Bàn Tử và Vương Khải Toàn đều là kẻ hám tiền, ngoài việc tìm Mục Trần Châu, mục đích lớn nhất là xem có thể thuận tay lấy vài món đồ quý giá về không. — Cửa đồng này, tôi đã từng thấy.

Tiểu Ca nhìn cánh cửa đồng, nhíu mày, trong đầu anh dường như hiện ra một hình ảnh.

Rất quen thuộc. — Tận cùng!

Giây tiếp theo, dường như đã nhớ ra điều gì đó, anh thốt ra hai từ, sau đó không nói nữa. — Tận cùng?

Tiểu Ca, rốt cuộc anh đang nói gì vậy?

Hạo Thiên Chân hỏi.

Tiểu Ca chỉ lắc đầu, không nói thêm gì.

Bởi vì ký ức của anh cũng rất mơ hồ, không nhớ được nhiều thứ.

Thấy vậy, những người khác cũng không hỏi nữa, trên đường đi, Hồ Bát Nhất và mọi người đã quen, Tiểu Ca đúng là một Muộn Du Bình chính hiệu.

Một câu cũng không nói.

Bây giờ có thể nói một câu, đã là hiếm có rồi. — Được rồi, đừng quan tâm nhiều nữa, Tam gia, nhiệm vụ mà Thu gia giao cho chúng ta, phải nhờ cả vào cậu đấy.

Vương Khải Toàn cười gian xảo.

Cánh cửa đồng của lăng mộ Hiến Vương sắp bị nổ tung.

Tài bảo bên trong, tuyệt đối nhiều không đếm xuể.

Anh ta đã chuẩn bị một chiếc ba lô siêu lớn để đựng bảo bối. — Ha ha.

Cứ xem tôi đây, hôm nay không nổ tung được cánh cửa đồng này, lão Tam tôi sẽ tự sát tạ tội.

Chuyên gia phá bom lão Tam, ngẩng đầu, ưỡn ngực, vỗ ngực đảm bảo. — Hầu ca, Ngưu ca, xem cho kỹ đây.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu thấy lão Tam tự tin như vậy, cũng rất mong chờ. — Mù, làm nhanh lên, làm nhanh lên, bản vương còn phải đi lấy Tam Sinh Tam Thế Quan nữa. — Kít kít.

Hai tên này thúc giục lão Tam, mau đi làm việc.

Mọi người đều ở trước cửa đồng, giúp lão Tam lắp đặt thuốc nổ.

Năm mươi kilogam TNT, theo tính toán của lão Tam, đủ để nổ tung cánh cửa đồng.

Cho dù không nổ tung được.

Cũng tuyệt đối có thể nổ ra một vết nứt khổng lồ.

Đến lúc đó, Hầu Tử có thể trực tiếp đập ra một lỗ hổng trên cửa đồng.

Còn về Hiến Vương và những người khác bên trong.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu hoàn toàn không để vào mắt.

Lão già đó trước đây có thể lợi hại hơn Hầu Tử.

Nhưng bây giờ, sau khi Hầu Tử tiến hóa, chắc chắn không phải là đối thủ.

Cho nên họ rất tự tin. — Xong rồi!

Sau khi tính toán hồi lâu, lão Tam cuối cùng đã xác định được vị trí đặt thuốc nổ và liều lượng.

Đảm bảo đủ để nổ tung cánh cửa đồng.

Tệ nhất, cũng có thể nổ tung một cánh cửa ra một vết nứt khổng

lồ. — Tránh ra hết!

Sau khi lắp đặt thuốc nổ xong, tất cả mọi người đều lùi ra xa.

Đến sau cây cầu vòm, họ trực tiếp nằm rạp xuống dưới cầu, sợ bị thuốc nổ ảnh hưởng, lúc đó thì toi đời. — Anh, có đáng tin không vậy?

Bàn Tử có chút không yên tâm.

Đây là năm mươi kilogam TNT đấy.

Uy lực của vụ nổ, tuyệt đối kinh khủng.

Sơ sẩy một chút, có thể tất cả mọi người đều sẽ bị nổ chết. — Ờ... chắc là đáng tin chứ?

Vương Khải Toàn cũng không chắc chắn.

Mặc dù tin tưởng lão Tam, nhưng trước đây lão Tam chỉ chơi với bom tự chế, loại cao cấp này, không biết có được không.

Hai anh em nhìn nhau.

Chương 192

Sau đó, như thể tâm linh tương thông, họ lặng lẽ bò lùi về phía sau, đến khi tìm được một tảng đá khổng lồ, hai người trốn sau đó mới thở phào nhẹ nhõm. — Xem ra chú cũng sợ nhỉ, ha ha.

Vừa trốn xong.

Hai người thấy Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Tiểu Ca, và cả Hồ Bát Nhất cũng đã đến.

Rõ ràng, họ cũng không chắc chắn.

Có chút sợ bị thuốc nổ ảnh hưởng. — Chậc, một đám nhát gan, đại ca.

Cứ tin em...

Ặc!!!

Lão Tam thấy mọi người trốn xa như vậy, cảm thấy như bị sỉ nhục.

Mấy người làm gì vậy, không tin tưởng chuyên gia phá bom lão Tam này sao.

Anh ta đang cùng đại ca Mã Đại Đảm lên án hành vi của Bàn Tử và những người khác.

Nhưng vừa quay người lại, phát hiện đại ca cũng biến mất.

Không chỉ vậy, những người anh em kia cũng đều biến mất.

Quay đầu nhìn lại lần nữa, thấy tất cả đều đã trốn sau tảng đá lớn ở xa nhất. — Phỉ, một đám vô dụng, được rồi, tôi cũng qua đó.

Lão Tam vừa chửi vừa chạy vào đám đông, trốn sau tảng đá.

Sau đó, anh ta nói: — Hừ, để cho các người xem, thuốc nổ của lão Tam tôi an toàn đến mức nào.

Bọn họ không tin tưởng, thật đáng ghét.

Lão Tam hung hăng nhấn nút điều khiển từ xa trong tay.

Sau đó, Ầm!!!

Ong ong ong!!!

Phanh phanh phanh!

Trong chốc lát, tiếng nổ điếc tai vang vọng trong hang động, tiếng gầm rú dữ dội suýt nữa làm thủng màng nhĩ của mọi người.

Sau tiếng nổ, là sự rung chuyển dữ dội.

Như thể cả ngọn núi đang rung lắc.

Vô số mảnh đá và mảnh đồng, mang theo tia lửa, bắn ra từ phía cửa đồng.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vị trí dưới cầu mà họ trốn trước đó, trực tiếp bị những mảnh đá và mảnh đồng vỡ mang theo tia lửa bắn trúng dày đặc.

Hít...

May mà mình thông minh, đã rời khỏi đó.

Vương Khải Toàn nhìn cảnh này, vô cùng may mắn.

May mà mình thông minh, đã rời khỏi vị trí đó.

Nếu không, chắc chắn sẽ bị những mảnh đá sắc nhọn và mảnh đồng vỡ đó đâm thành nhím. — Mẹ kiếp, thằng cha lão Tam này, may mà không nghe lời nó. — Cậu có thể đáng tin hơn một chút không? — Nếu không phải tôi thông minh, đã bị thằng khốn này hại chết rồi. — Thật may mắn quá.

Những người khác cũng thấy may mắn.

Đồng thời chỉ trích lão Tam không đáng tin. — Ờ... hơi có chút sai lệch, khụ khụ.

Lão Tam xấu hổ.

Bởi vì anh ta không dám phản bác.

Đồng thời trong lòng cũng thấy may mắn.

Hàng cao cấp, quả nhiên uy lực không thể so sánh với bom tự chế được. — Ai!!!

Đúng lúc này, Hiến Vương mặt mày âm trầm, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, mặt đen như đít nồi từ trong cửa đồng bước ra.

Trên cánh cửa đồng khổng lồ, trực tiếp bị nổ ra một lỗ hổng cao bằng một người.

Hiến Vương trốn trong lăng mộ, nghe thấy tiếng nổ dữ dội, tưởng rằng Diệp Thu đã đến.

Nhưng nhìn lại, chỉ là đám người kia.

Lập tức, Hiến Vương nổi giận. — Mạc Nhĩ, giết chúng.

Cửa mộ đã bị đám người này nổ tung.

Tâm trạng của Hiến Vương hiện tại vô cùng u ám, ông ta muốn giết người, muốn dùng máu tươi để xoa dịu tâm trạng của mình.

Nếu là Diệp Thu đến, Hiến Vương chắc chắn không nói hai lời, quay đầu bỏ đi ngay.

Nhưng, người đến không phải Diệp Thu, mà là đám trộm mộ.

Ông ta không hề sợ hãi.

Cho dù nhìn thấy Hầu Tử và Quỳ Ngưu, Hiến Vương cũng không

chút sợ hãi.

Theo ông ta, chúng chỉ là hai con thú cưng của Diệp Thu, hoàn toàn không đáng lo ngại. — Lũ người đáng ghét này, tất cả đều phải chết!

Cửa đồng đã bị nổ tung, nếu không nhanh chóng sửa chữa, đợi Diệp Thu đến, lăng mộ này sẽ không giữ được nữa.

Kể từ khi tận mắt chứng kiến người phụ nữ Ma Thần tộc chết, Hiến Vương sau khi trở về vẫn luôn cố gắng liên lạc với các cao thủ khác của Ma Thần tộc.

Chết tiệt.

Lũ khốn Ma Thần tộc, đứa nào cũng khoác lác như sấm.

Nhưng thực lực hoàn toàn không tương xứng với những gì chúng khoác lác.

Đặc biệt là Thủy Vận bị Diệp Thu giết chết.

Người phụ nữ được gọi là công chúa Ma Thần tộc này, yếu đến đáng thương.

Hiến Vương đang cố gắng liên lạc với tộc trưởng Ma Thần tộc, cũng là người đã cho ông ta trường sinh năm đó.

Chỉ có người đó đến mới có thể giết được Diệp Thu.

Nhưng liên lạc mãi, Cổng Địa Ngục đã mở, nhưng bên kia lại không có ai xuất hiện.

Hiện tại trong lăng mộ Hiến Vương, Cổng Địa Ngục vẫn đang mở, nhưng bên kia tối đen như mực, không có động tĩnh gì, Hiến Vương không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đại tế ti Mạc Nhĩ, đã phải chịu một bụng tức ở chỗ Diệp Thu.

Bây giờ đối mặt với những người bình thường này, thực ra không

muốn bắt nạt Hồ Bát Nhất.

Chương 193

Nhưng, lệnh của đại vương, phải tuân theo.

Giết. — Vâng.

Mạc Nhĩ gật đầu, sau đó bắt đầu triệu hồi một thứ đáng sợ trong lăng mộ Hiến Vương.

Đằng Anh!

Một trong những bí thuật đỉnh cao của Mạc Nhĩ. — Nha nha nha.

Bên trong cửa đồng phía sau, một đám cương thi hình hài trẻ con mặt mày dữ tợn, kêu kít kít bò ra.

Những đứa trẻ này, đứa nào cũng trông kinh khủng, miệng rộng như chậu máu, mặt xanh nanh dài.

Nhưng âm thanh phát ra lại giống như trẻ con thật.

Y y nha nha, như thể mới tập nói.

Giọng trẻ con rất dễ nghe.

Nếu không nhìn thấy, người ta sẽ nghĩ đó là một đám trẻ con đáng yêu.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn thấy những thứ này, tuy trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng lại không hề sợ hãi.

Hoàn toàn không.

Bởi vì bên cạnh họ có hai vị đại ca Hầu Tử và Quỳ Ngưu. — Mù, mấy thứ này thật ghê tởm.

Quỳ Ngưu ghét bỏ bĩu môi, những con Đằng Anh này thật sự quá ghê tởm.

Nó vô cùng không thích.

Chậc!

Hầu Tử cũng mặt đầy khinh thường.

Rút ra cây búa hoàng việt, Hầu Tử ra hiệu cho Quỳ Ngưu đừng động thủ, một mình nó có thể giải quyết được. — Mù, giao cho mày đấy.

Quỳ Ngưu nhảy tưng tưng sang một bên cổ vũ cho Hầu Tử.

Hầu Tử như chiến thần, vung búa, bắt đầu tàn sát đám Đẳng Anh. — Y y nha nha!

Đám Đẳng Anh có khoảng hai mươi con, con nào cũng vô cùng quỷ dị, kinh khủng.

Nhìn thấy Hầu Tử, đám Đẳng Anh cười một cách quái dị.

Như thể phát hiện ra một kho báu quý giá, tất cả đều lao về phía Hầu Tử.

Phập!

Một con Đẳng Anh trực tiếp bị Hầu Tử chém đôi.

Vốn tưởng rằng, con Đẳng Anh chắc chắn đã chết.

Nhưng không, con Đẳng Anh bị Hầu Tử chém đôi không chết, cơ thể bị chém ra, trong giây tiếp theo biến thành hai con Đẳng Anh. — ??? — Mù, chuyện gì thế này?

Bất ngờ không kịp phòng bị, con Đẳng Anh vừa phân tách ra đã lao thẳng vào người Hầu Tử.

Nhắm vào mạch máu của nó, cắn xuống, thèm khát máu trên người Hầu Tử. — Xoẹt!

Trên người Hầu Tử có áo giáp bảo vệ, đám Đẳng Anh này tự

nhiên không cắn thủng được.

Nhưng dù vậy, cổ của Hầu Tử vẫn lộ ra ngoài.

Có một con Đằng Anh, trực tiếp cắn vào cổ Hầu Tử.

Trong chốc lát.

Máu chảy như suối. — Kít kít kít!!!

Hầu Tử do sơ suất đã bị Đằng Anh cắn, trên người Đằng Anh có kịch độc.

Hầu Tử sợ độc.

Do sơ suất, trực tiếp bị kịch độc của Đằng Anh làm cho đầu óc choáng váng.

Sau đó, Hầu Tử bị đám Đằng Anh bao vây.

Phập phập phập phập.

Hầu Tử nổi giận, vung búa chém loạn xạ.

Đằng Anh bị chém thành hai nửa.

Nhưng, những con Đằng Anh này rất đáng sợ.

Sau khi bị chém thành hai nửa, lập tức biến thành hai con Đằng Anh.

Vốn chỉ có khoảng hai mươi con Đằng Anh, sau khi bị Hầu Tử chém một trận, số lượng đã tăng gấp đôi. — Mấy thứ này tà môn quá. — Có thể phân tách! — Hầu ca gặp nguy hiểm rồi. — Chúng ta cũng lên đi. — Giúp một tay.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân kinh hãi. — Mù, mấy thứ này tà môn quá, Hầu Tử cố gắng lên.

Quỳ Ngưu cũng kinh ngạc.

Đám Đằng Anh này quá quỷ dị.

Hoàn toàn không giết được.

Chém thành hai nửa là có thể phân tách.

Cứ thế này, chẳng phải càng chém càng nhiều sao? — Hừ, Đằng Anh mà bản vương đã dùng vô số thủ đoạn, luyện chế thành công, sao có thể dễ dàng bị giết như vậy.

Hiến Vương vẻ mặt đắc ý.

Số lượng Đằng Anh tuy không nhiều, dốc hết cả đời cũng chỉ luyện chế được vài chục con.

Nhưng như vậy đã đủ.

Bởi vì Đằng Anh hoàn toàn không giết được, không sợ dao thương, không sợ lửa, không sợ nước.

Sau khi cơ thể bị chém nát, sẽ lập tức phân tách.

Số lượng sẽ chỉ ngày càng nhiều.

Lũ người này muốn giết Đằng Anh, hoàn toàn không thể.

Chương 194

Đương nhiên, Đằng Anh cũng có một điểm yếu chí mạng.

Đó là sợ sấm sét.

Nhưng theo Hiến Vương, không có ai có thể khống chế sấm sét.

Ông ta chưa từng thấy Quỳ Ngưu phóng ra sấm sét.

Cho nên, ông ta đắc ý chờ đợi, số lượng Đằng Anh ngày càng nhiều. — Làm sao đây?

Thứ này càng giết càng nhiều. — Mẹ kiếp, dùng súng phun lửa đi. — Thiêu chết chúng nó!

Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân, thấy Hầu Tử bị đám Đằng Anh kịch độc này quấn lấy, tất cả đều xông lên giúp đỡ.

Vũ khí trong tay họ, nhiều nhất cũng chỉ là một cây đao khai sơn, xẻng công binh.

Chỉ có Tiểu Ca, trên người có Hắc kim cổ đao.

Nhưng đám Đằng Anh này, đúng là càng giết càng nhiều.

Bởi vì những thứ này, hoàn toàn không giết được.

Hầu Tử bị kịch độc của Đằng Anh làm cho mơ màng, đầu nặng chân nhẹ.

Vô cùng khó chịu.

Hầu Tử không phải A Đại, không thể miễn dịch với bất kỳ kịch độc nào. — Mù, mấy thứ này tà môn quá, Hầu Tử kiên trì lên, để ta điện chết chúng nó.

Thời khắc quan trọng, Quỳ Ngưu xuất hiện, đuổi đám Đằng Anh

trên người Hầu Tử ra.

Hầu Tử loạng choạng rời xa đám Đằng Anh, ngã xuống bên một tảng đá lớn, cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác, bảo vệ trước người Bàn Tử, đối đầu với đám Đằng Anh.

Thời khắc quan trọng, họ sử dụng súng phun lửa, nhưng đám Đằng Anh này dường như hoàn toàn không sợ lửa, không thể thiêu chết được.

Thậm chí không hề hấn gì.

Hồ Bát Nhất và mọi người có chút ngơ ngác.

"Thần khí" trộm mộ được chuẩn bị kỹ lưỡng là súng phun lửa, lại không có chút hiệu quả nào. — Rắc!

Đúng lúc này, trong miệng Quỳ Ngưu đột nhiên bùng lên ánh sáng xanh, một tia sét phun ra. — A!!!

Đám Đằng Anh vừa rồi còn vênh váo, bị sét đánh trúng, lập tức tan thành tro bụi. — Mù, hóa ra chúng mày sợ điện à, ha ha!!!

Quỳ Ngưu vốn thấy đám Đằng Anh này biến thái như vậy, cũng có chút chột dạ.

Sợ đánh không lại chúng nó.

Không ngờ Đằng Anh lại sợ điện, vậy thì tốt rồi.

Bản vương là thượng cổ hung thú Quỳ Ngưu, chưởng khống sấm sét.

Được mệnh danh là Lôi Điện Pháp Vương.

Quỳ Ngưu đắc ý vô cùng, phấn khích nhảy lên.

Mở miệng lại phun ra một tia sét, đám Đằng Anh số lượng lớn lập

tức bị giết chết rất nhiều. — Mẹ kiếp, biết phun sét à? — Ngưu ca trâu bò! — Mấy thứ này sợ sấm sét, Ngưu ca uy vũ! — Ha ha, điện chết chúng nó!!

Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và mọi người kích động đến phát điên.

Quỳ Ngưu biết phun sét, mà đám quái vật này lại sợ sét, thế này thì hay rồi.

Họ cổ vũ cho Quỳ Ngưu, bảo Quỳ Ngưu giết hết đám Đằng Anh đáng chết này.

Thật sự quá khó đối phó và ghê tởm. — Sao... tại sao lại như vậy, con bò này tại sao lại biết phun sét?

Đối với Quỳ Ngưu, Hiến Vương và Mạc Nhĩ đã thấy mấy lần.

Nhưng thật sự không biết con bò này biết phun sét.

Hiến Vương tức muốn chết.

Lần này đám Đằng Anh khó khăn lắm mới luyện hóa được, chắc chắn sẽ bị Quỳ Ngưu giết sạch. — Bản vương giết con bò này!!!

Hiến Vương nổi giận.

Cơn phẫn nộ dâng trào.

Liên tục có người phá hoại sự yên bình của ông ta.

Sao có thể không giận.

Leng keng!

Hiến Vương rút ra một cây trường thương, triển khai bí pháp, tức khắc tăng cường chiến đấu lực, giây tiếp theo, thân ảnh Hiến Vương xuất hiện giữa Quỳ Ngưu và đám Đằng Anh.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, trường thương trong tay, đâm về phía

Quỳ Ngưu.

Hiến Vương muốn chặn Quỳ Ngưu, như vậy đám Đằng Anh có thể giết hết những kẻ ngoại lai này. — Đằng dũng!

Đại tế ti Mạc Nhĩ cũng ánh mắt ngưng tụ, trực tiếp triệu hồi Đằng dũng.

Đằng dũng tự nhiên không phải tự triệu hồi ra, đám cương thi phía sau lao lên, mỗi người ôm một cái Đằng dũng.

Sau đó, ném về phía Hồ Bát Nhất và mọi người.

Đằng dũng lập tức nổ tung.

Vô số con Thủy Trệ Phong từ trong Đằng dũng xuất hiện. — Chạy mau!!! — Chạy cái quái gì, đốt! — Nhiều đỉa quá!!! — Nhiều hơn nữa cũng không thể chạy, Hầu ca còn ở đây. — Mù, lão già, thật đáng ghét, dám đánh lén Quỳ Ngưu gia gia, tìm chết!

Hồ Bát Nhất và mọi người nhìn thấy vô số Thủy Trệ Phong, đầu óc đều muốn nổ tung.

Nhiều Thủy Trệ Phong như vậy, cộng thêm đám Đằng Anh ghê tởm không giết được.

Người duy nhất có thể giết được Đằng Anh là Quỳ Ngưu, lại bị Hiến Vương quấn lấy.

Chương 195

Vậy tiếp theo, có khả năng, trong thời gian cực ngắn, họ sẽ bị đám Đằng Anh và Thủy Trệ Phong này giết chết.

Hiến Vương cũng đã nhìn ra điểm này, cho nên không chút do dự quấn lấy Quỳ Ngưu.

Mặc dù ông ta hy vọng có thể trực tiếp giết chết Quỳ Ngưu.

Nhưng đánh một hồi mới phát hiện, giết nó có chút khó khăn.

Phòng ngự của Quỳ Ngưu quả thực biến thái.

Lớp vảy trên người nó đặc thù, có thể hấp thu năng lượng.

Cộng thêm Quỳ Ngưu có thể phun sét, lại có Lôi Đình Tỏa Liên.

Hiến Vương muốn giết nó, gần như là không thể.

Nhưng mục tiêu của Hiến Vương rất rõ ràng.

Hai chiến lực mạnh nhất, Hầu Tử đã trúng độc, gần như không thể hành động.

Quỳ Ngưu bị quấn lấy.

Lũ người kia, Đằng Anh và Thủy Trệ Phong chắc chắn có thể giải quyết được.

Chỉ cần cho một chút thời gian là đủ. — Mù, lão già khốn kiếp, ăn một chiêu Sấm Sét Ngũ Liên Tiên của Quỳ Ngưu gia gia đây!

Bên kia Hồ Bát Nhất đang gặp nguy hiểm, sắp bị Đằng Anh và Thủy Trệ Phong nuốt chửng.

Quỳ Ngưu sốt ruột.

Trực tiếp sử dụng Lôi Đình Tỏa Liên, muốn khóa chặt Hiến

Vương.

Nhưng, Hiến Vương sớm đã đề phòng sấm sét của Quỳ Ngưu.

Thấy vậy, lập tức thân thủ vô cùng nhanh nhẹn né tránh, tốc độ không hề chậm, đã né được. — Tức chết ta rồi!!

Mù!!!

Quỳ Ngưu tức giận, đuổi theo Hiến Vương muốn điện chết ông ta.

Nhưng Hiến Vương như con lươn, trơn tuột, muốn giết rất khó.

Quỳ Ngưu vừa quay đầu định đi cứu Hồ Bát Nhất, Hiến Vương lại lập tức gây rối, khiến Quỳ Ngưu vô cùng bực bội.

Nhưng Hiến Vương lại đắc ý.

Bởi vì mưu kế của ông ta đã thành công, chỉ cần giữ chân được Quỳ Ngưu, những người còn lại đều phải chết.

Cuối cùng lại lợi dụng Đằng Anh, mài chết con Quỳ Ngưu này.

Vậy là đại sự thành công. — Gầm! — Bốp!

Tuy nhiên, khi Hiến Vương vừa né được tia sét của Quỳ Ngưu, đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bay lên.

Cuối cùng va mạnh vào vách núi.

Thời khắc quan trọng, thân ảnh to lớn của A Đại từ trong nước xuất hiện.

Đôi mắt lạnh lùng, mang theo vẻ cao ngạo và khinh thường, nhìn Hầu Tử đang trúng độc và Quỳ Ngưu.

Quay người nhìn thân ảnh của Hiến Vương, ánh mắt lạnh như băng.

Hai tiểu đệ lại thảm hại như vậy, A Đại tức giận. — Xong rồi!!! — Đại vương, mau chạy!!!

Nhìn thấy A Đại xuất hiện, Hiến Vương và Mạc Nhĩ biết, lần này toi rồi. — Mù, lão đại đến rồi.

Nhìn thân thể khổng lồ của A Đại, Quỳ Ngưu cảm thấy như có chỗ dựa.

Hiến Vương và đám Đằng Anh này thật sự quá khó đối phó, muốn giết chúng vô cùng gian nan. — Hừ.

A Đại hừ lạnh một tiếng, tự nhiên là nhắm vào Hiến Vương.

Sở dĩ, Diệp Thu bảo nó rảnh rỗi thì đi dạo, A Đại cũng không có nơi nào để đi, nên đã quay lại trước lăng mộ Hiến Vương, định xem đám người này làm thế nào nổ tung lăng mộ.

Không ngờ vừa đến, đã thấy Hầu Tử nằm trên đất mê man, rõ ràng là trúng độc.

Quỳ Ngưu bị Hiến Vương quấn lấy.

Nó lập tức nổi giận.

A Đại với thân thể nửa giao long, giờ đây trông càng giống một con thần long uy vũ, lớp vảy màu trắng trên người như ánh trăng trong trẻo, uy vũ hùng tráng, oai phong lẫm liệt. — Hít... — Con này, có chút hung hãn... — Không chỉ có chút hung hãn, là rồng đó, rồng thật sự đó.

Hồ Bát Nhất và những người khác chưa từng thấy bộ dạng sau khi tiến hóa của A Đại, nhưng trước khi tiến hóa thì đã thấy rồi.

Ở trong Tần Lĩnh.

A Đại hiện tại, trông không khác gì một con thần long.

Vô cùng đáng sợ.

Cho nên, không chỉ Hiến Vương và Mạc Nhĩ hoảng sợ, mà trong lòng những người này còn hoảng sợ hơn.

Bởi vì không biết, rốt cuộc A Đại giúp ai.

Hiến Vương bị A Đại đánh cho không biết sống chết, nằm trên đất.

Đại tế ti Mạc Nhĩ vô cùng đau khổ, vội vàng chạy đến đỡ Hiến Vương.

Ông ta biết, hôm nay tuyệt đối xong đời rồi.

A Đại không để ý đến Hiến Vương và Mạc Nhĩ, thậm chí cả đám Đằng Anh và Thủy Trệ Phong, nó cũng hoàn toàn không quan tâm.

Những thứ này, đối với A Đại, không có chút uy hiếp nào.

Nó đi đến bên cạnh Hầu Tử.

Nhìn Hầu Tử sau khi trúng độc, nằm trên đất, A Đại bất lực đảo mắt.

Sau đó, nó cắn vào cánh tay Hầu Tử, răng nanh sắc nhọn đâm vào cơ thể, truyền cho nó một chút độc dịch của mình.

Đương nhiên, độc tố trong độc dịch đã được A Đại lọc bỏ, còn lại là thứ có thể chữa kịch độc.

A Đại miễn dịch với mọi độc tố, trong cơ thể tự nhiên có kháng thể.

Nhận được kháng thể từ cơ thể A Đại, Hầu Tử một lát sau đã khỏe mạnh như thường. — Kít kít!

Sau khi Hầu Tử khỏe lại, vội vàng nịnh nọt cảm ơn A Đại.

Nó không ngừng tâng bốc.

Đây chính là lão đại của nó. — Gầm.

Chương 196

A Đại ra hiệu đừng nịnh bợ nữa, mau đi làm chính sự.

Chủ nhân đang chờ Tam Sinh Tam Thế Quan. — Mù, đại ca uy vũ, đại ca bá khí, đại ca vô địch!!!

Tên Quỳ Ngưu này, cũng nịnh bợ theo.

A Đại liếc nó một cái, nhe răng cười. — Ầm!

Sau đó, trong miệng nó phun ra u hỏa, ngọn lửa có thể thiêu đốt vạn vật, trực tiếp thiêu chết toàn bộ đám Đằng Anh và Thủy Trệ Phong.

Ngay cả đám Đằng Anh được cho là bất tử, cũng trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

Trên người đám Đằng Anh này, chắc chắn có gen của Hoắc thị bất tử trùng, nếu không không thể nào bất tử được.

Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác, thấy A Đại đơn giản như vậy đã thiêu chết đám Đằng Anh và Thủy Trệ Phong, tất cả đều sợ đến chết lặng, từng người đứng bên cạnh, không dám thở mạnh.

Rồng đó!

Áp lực mà nó mang lại, quá lớn.

Vị này vừa rồi đã giết con hắc mãng địa ngục, tuyệt đối là một kẻ hung hãn. — Kít kít.

Hầu Tử ra hiệu, nói với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đây là đại ca của nó, phải tôn trọng một chút.

Có đại ca ở đây, hoàn toàn không cần hoảng sợ. — Đại ca!!! —

Đại ca!!! — Chào đại ca!!!

Hiểu được ý của Hầu Tử, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mắt sáng lên.

Sau đó tất cả mọi người đều nở nụ cười nịnh nọt, cẩn thận đi đến bên cạnh A Đại gọi đại ca.

Bộ dạng nịnh nọt đó, quả thực còn ghê tởm hơn cả Hầu Tử.

A Đại có chút ghét bỏ, cảm thấy đám người này giống như Hầu Tử, đều là đồ ngốc.

Nó cao ngạo ngẩng đầu, hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý đến Hồ Bát Nhất.

Đám người tự chuốc lấy sự bẽ bàng, cũng không cảm thấy thái độ của A Đại có vấn đề, dù sao vị này là rồng mà.

Thần long hung mãnh như vậy, sao có thể không có tính khí.

Mạc Nhĩ đỡ Hiến Vương, trong lòng cả hai đều bi thương.

Bây giờ muốn quay về, chắc chắn không được.

Cửa đồng đã bị nổ một lỗ lớn.

Hoàn toàn không thể ngăn cản đám người này. — Đại vương, làm sao đây?

Mạc Nhĩ vẻ mặt bi thương. — Ai.

Hết cách rồi, bây giờ chỉ có thể dùng Tam Sinh Tam Thế Quan để đổi lấy sự yên bình.

Hiến Vương thở dài.

Bây giờ hoàn toàn không có cách nào khác để giải quyết.

Ông ta biết mục đích của Hầu Tử, chắc chắn là Tam Sinh Tam Thế Quan.

Bởi vì đó là thứ Diệp Thu muốn.

Trước đây không đưa, bây giờ không đưa cũng không được. — Tôi đi nói chuyện với nó.

Mạc Nhĩ thân là đại tế ti, tế ti của nước Cổ Điền, cổ thuật vô địch, có thể giao tiếp với A Đại.

Ông ta đứng cách A Đại mười mấy mét, trong miệng phát ra những âm thanh xì xì giống như loài rắn.

A Đại nghe vậy sững người, nhìn về phía Mạc Nhĩ.

Rõ ràng là bất ngờ, vì nó nghe hiểu được ý của Mạc Nhĩ. — Chúng ta có thể nói chuyện một chút được không, tôi đưa cho các người Tam Sinh Tam Thế Quan, đảm bảo sau này sẽ không quấy rầy chúng tôi nữa?

Đó là ý trong lời nói của Mạc Nhĩ.

A Đại nghe hiểu, nhưng lại khinh thường lắc đầu: — Ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta.

Là thú cưng đầu tiên của Diệp Thu, A Đại bị ảnh hưởng sâu sắc bởi tính cách của anh, vừa cao ngạo, vừa bá đạo.

Nói điều kiện với ta?

Ngươi xứng sao?

Không phục, giết. — Vậy được, ngươi cảm thấy thế nào, mới có thể tha cho chúng tôi?

Mạc Nhĩ bị lời nói của A Đại làm cho tức giận, nhưng lại không có cách nào.

Con giao long này, và chủ nhân của nó, tên đàn ông thối tha kia, đều bá đạo như nhau, không nói lý lẽ.

Ông ta chỉ có thể nhẹ nhàng cầu xin A Đại.

Nếu không, có lẽ tiếp theo, cả gia đình Hiến Vương và ông ta đều phải chết.

Trường Sinh Thể có thể trường sinh, nhưng tuyệt đối không phải bất tử.

Bị giết rồi, vẫn sẽ chết.

A Đại nghe vậy, suy nghĩ một chút, sau đó nói: — Giao ra Tam Sinh Tam Thế Quan, giao ra Mục Trần Châu, sau đó lấy ra tất cả tài bảo, cuối cùng, tìm Bỉ Ngạn Hoa Hồn, ta sẽ tha cho các ngươi.

Diệp Thu cần Tam Sinh Tam Thế Quan, cần Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

Tuyết Lỵ Dương cần Mục Trần Châu.

Còn về tài bảo, thì có còn hơn không mà, A Đại không cần, nhưng chủ nhân cần. — Tam Sinh Tam Thế Quan có thể đưa, Mục Trần Châu cũng có thể đưa, tài bảo các người muốn, trong lăng mộ Hiến Vương của tôi đều có thể đưa. — Còn về Bỉ Ngạn Hoa Hồn mà ngươi nói, tôi thật sự không biết.

Biết ý của Hiến Vương, Mạc Nhĩ cũng không tiếc nuối.

So với những vật ngoài thân, tính mạng chắc chắn quan trọng hơn.

Chỉ cần có thể sống sót, những thứ đó đều có thể không cần.

Nhưng Bỉ Ngạn Hoa Hồn, ông ta thật sự không biết. — Những thứ này, thiếu một cũng không được.

A Đại lắc đầu từ chối.

Nó cũng không hy vọng Hiến Vương sẽ có Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

Chỉ là ép một chút thôi.

Lỡ như có thì sao.

Thực sự không có, cũng không sao.

Chương 197

— Đáng ghét!!!

Mạc Nhĩ bị lời nói của A Đại làm cho sắc mặt khó coi. — Sao rồi?

Hiến Vương thấy sắc mặt Mạc Nhĩ khó coi, hỏi một câu.

Mạc Nhĩ suy nghĩ một chút, nói ra điều kiện của A Đại.

Vốn tưởng rằng, Hiến Vương nghe đến Bỉ Ngạn Hoa Hồn sẽ khó xử.

Nào ngờ, ông ta lại thở phào nhẹ nhõm: — Đồng ý, những thứ nó muốn đều đưa cho nó, bao gồm cả Bỉ Ngạn Hoa Hồn, nhưng đổi lại, nó cần phải lập huyết thệ, bảo chủ nhân của nó dẫn theo nó và lũ người kia, lập tức rút khỏi Trùng Cốc. — Vĩnh viễn không quay trở lại.

Mạc Nhĩ kinh ngạc.

Lẽ nào Hiến Vương thật sự có Bỉ Ngạn Hoa Hồn hay sao?

Dù trong lòng đầy nghi ngờ, nhưng hắn vẫn trao đổi với A Đại, nói ra điều kiện của Hiến Vương.

A Đại đứng bên cạnh nghe Mạc Nhĩ nói xong liền suy nghĩ một lát.

Sau đó, nó gật đầu đồng ý.

Lấy được thứ mình cần, chủ nhân chắc chắn sẽ dọn đi, không ở lại đây nữa.

Vì vậy, chấp nhận điều kiện của Hiến Vương cũng chẳng sao.

“Được.” A Đại gật đầu, nói: “Bao lâu thì có thể giao đồ?” “Ngày mai, nói cho các ngươi biết, Bỉ Ngạn Hoa Hồn không ở trong mộ Hiến

Vương mà ở mộ Điền Vương, ta cần đến đó lấy." Sắc mặt Hiến Vương khó coi.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, lão thật sự không muốn đến mộ Điền Vương tìm Điền Vương.

"Ngày mai chủ nhân nhà ta sẽ đến lấy đồ, nếu không giữ lời hứa, hậu quả tự gánh." A Đại hừ lạnh, quay người dặn dò Hầu Tử và Quỳ Ngưu một câu rồi khoanh tay đứng tại chỗ, chờ Hiến Vương mang đồ ra.

Còn nó thì phải quay về báo tin cho Diệp Thu.

"Tình hình gì thế, Hiến Vương chịu thua rồi à?" "Chán thật, vậy mà chịu thua sao?" Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đã hiểu ra thông qua thủ ngữ của Hầu Tử.

Hiến Vương đã chịu thua, bằng lòng giao ra Mục Trần Châu, còn những thứ khác thì Hầu Tử không nói.

Nhưng như vậy cũng đủ khiến họ vui mừng rồi.

Vì tìm được Mục Trần Châu là có thể giải trừ lời nguyền.

Đó là lý do mọi người có mặt ở đây.

Thế là, đám người này cùng Hầu Tử và Quỳ Ngưu chờ đợi ở cửa mộ Hiến Vương.

Hầu Tử nghĩ, đợi lấy được Mục Trần Châu, việc đầu tiên là phải giải trừ lời nguyền trên người mình.

Bên trong Trùng Cốc.

A Đại quay lại hòn đảo lơ lửng, báo cáo sự việc cho Diệp Thu.

"Ồ?

Lão già đó chịu thua rồi à?" Diệp Thu có chút bất ngờ.

Hiến Vương không giống loại người dễ dàng nhận thua như vậy.

Bên trong có cạm bẫy hay không vẫn còn là một ẩn số.

Nhưng khi nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện đã cho nổ tung mộ Hiến Vương, Diệp Thu cũng hiểu tại sao lão lại khuất phục.

Cánh cổng đồng bảo mệnh cũng bị cho nổ tung, chắc hẳn lão cũng đã đoán được kết cục nếu tiếp tục chống cự.

Chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Vì vậy lão đã quyết đoán như tráng sĩ chặt tay, dùng bảo vật đổi lấy mạng sống cho cả nhà.

Cũng là một người quyết đoán.

"Chủ nhân, sau khi lấy được Mục Trần Châu, em cần phải về Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến để giao nó cho Nữ Vương đại nhân." Tuyết Lỵ Dương dùng thân thể quyến rũ của mình nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Diệp Thu.

Gương mặt cô ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi.

Rõ ràng là vừa mới trải qua một trận kịch liệt.

Hoắc Tú Tú và A Ninh cũng vậy.

"Được." Vợ của anh, Tinh Tuyệt Nữ Vương Na Già, cần Mục Trần Châu, có lẽ là liên quan đến việc trường sinh.

Ngày hôm sau, Diệp Thu đến trước mộ Hiến Vương.

Hồ Bát Nhất và những người khác đang chờ sẵn ở đó, thấy Diệp Thu đến liền phấn khởi kể lại chuyện hôm trước.

"Thu gia, ngài không biết đâu, hôm qua lão già Hiến Vương nham hiểm đó bị tôi cho nổ đến xanh mặt luôn." "Mấy cái cây đằng anh đó thật sự quá ghê tởm." "Nếu không phải Long ca đến kịp, có lẽ tôi đã

bị đám đằng anh đó giết chết rồi.” “Thu gia, mấy anh em chúng tôi có một việc muốn nhờ ngài.” Lúc này, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử, và Tiểu Ca đều nhìn Diệp Thu một cách cẩn trọng.

“Muốn dùng Mục Trần Châu để giải trừ lời nguyền à?” Diệp Thu biết họ định nói gì.

“Đúng vậy.” “Thu gia, chúng tôi chỉ muốn giải trừ lời nguyền, cầu xin ngài cho một cơ hội.” “Vâng, Thu gia.” Mục đích của chuyến đi này là tìm Mục Trần Châu để giải trừ lời nguyền.

Vị trí của Mục Trần Châu là do Diệp Thu nói cho Hồ Bát Nhất biết.

Chỉ có điều, thứ này là do A Đại đòi được, muốn sử dụng Mục Trần Châu thì cần phải có sự đồng ý của Diệp Thu.

“Không vấn đề.” Diệp Thu gật đầu.

Mọi người vui mừng khôn xiết.

Đúng lúc này, Diệp Thu đột nhiên thấy cánh cổng đồng mở ra.

Hiến Vương không xuất hiện.

Người bước ra là Đại Tế Ti Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân.

Theo sau hai người họ là đám thị vệ cương thi, khiêng một chiếc quách khổng lồ tỏa ra ánh sáng xanh lam u u.

Nhìn thấy chiếc quách này, khóe miệng Diệp Thu nhếch lên.

Quan tài Tam Sinh Tam Thế.

“Đây là thứ ngươi muốn.” Nhìn Diệp Thu, vẻ mặt của Đại Tế Ti Mạc Nhĩ vô cùng phức tạp.

Nói là hận thì chắc chắn có.

Kể từ khi Diệp Thu đến mộ Hiến Vương, mấy ngày nay họ sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hiến Vương đã mấy lần chịu thiệt trong tay Diệp Thu, suýt nữa bị đánh chết, rồi bị Diệp Thu trói lại, còn bị sờ soạng khắp người.

Điều đáng ghét nhất là Trùng Ngọc mà Mạc Nhĩ nuôi mấy nghìn năm cũng bị Diệp Thu lấy đi.

Đó là bảo bối quan trọng nhất của hắn, không có cái thứ hai.

Loại vật này không phải muốn tìm là có thể tìm được.

Có lẽ trên cả Trái Đất này cũng chỉ có một khối Trùng Ngọc đó mà thôi.

Đối với Diệp Thu, tâm trạng của Mạc Nhĩ rất phức tạp.

Hắn từ nhỏ đã sùng bái cường giả.

Diệp Thu là người mạnh nhất hắn từng gặp.

Nhưng đáng tiếc, hai người họ cuối cùng vẫn là kẻ thù không đội trời chung, chắc chắn không thể đi cùng một con đường.

"Ừm." Diệp Thu không biết tâm trạng phức tạp của Mạc Nhĩ, chỉ lãnh đạm gật đầu.

Quan tài Tam Sinh Tam Thế đối với Hiến Vương đúng là chí bảo.

Nhưng đối với Diệp Thu, nó chỉ là một món đạo cụ mà thôi.

Rầm!

Quan tài Tam Sinh Tam Thế khổng lồ được đám thị vệ cương thi khiêng đến, đặt xuống trước mặt Diệp Thu, làm tung lên một lớp bụi.

Chương 198

Chiếc quách khổng lồ này nặng ít nhất cũng phải trên 10 tấn.

Ngay cả đám thị vệ cương thi sức mạnh vô cùng cũng cần đến bốn người mới khiêng nổi.

Thấy thái độ của Diệp Thu bình thản như vậy, Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân tức giận, hận không thể lao đến cắn chết Diệp Thu.

Nhưng họ không dám.

Diệp Thu vung tay, thu quan tài Tam Sinh Tam Thế vào không gian rồi mới nói: "Mục Trần Châu và Bỉ Ngạn Hoa Hồn đâu?" Thủ đoạn thần kỳ này quả thực khiến Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân chấn động.

"Giới tử nạp tu di!!" Trong truyền thuyết, chỉ có thần tiên mới sử dụng được Giới tử nạp tu di.

Hai người nhìn Diệp Thu với ánh mắt phức tạp, Mạc Nhĩ khẽ cất lời: "Mục Trần Châu ở trong quan tài, bên trong quan tài Tam Sinh Tam Thế có một chiếc hộp đồng, bên trong đó là Mục Trần Châu." "Còn về Bỉ Ngạn Hoa Hồn." Nói đến đây, Mạc Nhĩ từ trong ống tay áo rộng lấy ra một đóa hoa nhỏ, tỏa ra màu sắc u tối.

Nhìn kỹ, đóa hoa này là một phiên bản thu nhỏ của Bỉ Ngạn Hoa.

Nhưng đóa Bỉ Ngạn Hoa này lại ở trạng thái bán trong suốt.

Nâng đỡ hình dạng đóa hoa là một chiếc bát sứ thần kỳ ở gốc hoa. [Đinh, phát hiện Bỉ Ngạn Hoa Hồn.] [Đinh, phát hiện Địa Ngục Âm Dương Oản.] Trong đầu Diệp Thu nhận được thông báo.

Đây chắc chắn là Bỉ Ngạn Hoa thật rồi.

Nhưng điều khiến anh kinh hỉ là chiếc bát đựng Bỉ Ngạn Hoa Hồn này cũng là một bảo bối.

“Cầm lấy.” Mạc Nhĩ rõ ràng không biết chiếc bát này dùng để làm gì.

Hắn chỉ biết đây là thứ Điền Vương dùng để đựng Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

Để lấy được thứ này, Hiến Vương đã phải đi tìm Điền Vương.

Cũng không biết Hiến Vương đã đồng ý điều kiện gì với đối phương, chỉ biết lúc trở về, Mạc Nhĩ phát hiện Hiến Vương vô cùng thất vọng, cả người dường như đã mất đi ý chí chiến đấu hăng hái ngày xưa, trở nên sa sút.

Diệp Thu cầm lấy Bỉ Ngạn Hoa Hồn, thu vào không gian.

Sau đó, anh quay người rời đi không chút ngoảnh lại.

“Giao dịch đã xong, hôm nay ta sẽ rời đi, sau này sẽ không bao giờ đặt chân vào Trùng Cốc nửa bước, yên tâm đi.” Diệp Thu tuy không phải người tốt.

Nhưng có một điểm, đó là giữ chữ tín.

Chuyện đã đồng ý thì nhất định sẽ làm.

Rời khỏi Trùng Cốc, đó là lời hứa của anh với Hiến Vương.

Mặc dù trước đó Diệp Thu đã giết chóc.

Nhưng bây giờ, đối phương đã khuất phục, Hiến Vương không ra mặt, chỉ ở trong mộ một mình khóc lóc.

Lấy được thứ mình muốn, còn có cả một trăm cái rương tài bảo do Mạc Nhĩ mang đến.

Đây đều là đồ bồi táng trong mộ Hiến Vương.

Diệp Thu cũng thu hết.

Đó là chiến lợi phẩm của anh.

“Hắn đi rồi sao?

Tại sao mình lại có cảm giác mất mát?” Nhìn bóng lưng Diệp Thu xa dần, Mạc Nhĩ và công chúa Thải Vân cảm thấy có một chút mất mát.

Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác chứng kiến Diệp Thu và Mạc Nhĩ hoàn thành giao dịch.

Trong suốt quá trình đó, họ không dám nói một lời nào.

Mãi cho đến khi Diệp Thu vẫy tay, họ mới đi theo sau anh rời khỏi.

Ra khỏi Trùng Cốc, Diệp Thu quay về hòn đảo lơ lửng, nhưng không đi lên.

Ở dưới đảo, anh trò chuyện phiếm với Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác.

“Thu gia, đây là em họ tôi, tên là Vương Nguyệt Bán, ngài cứ gọi cậu ấy là Bàn Tử là được.” “Đây là anh em của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, Phan Tử.” Vương Khải Toàn giới thiệu Hạo Thiên Chân và những người khác cho Diệp Thu.

Mặc dù Diệp Thu đã sớm biết họ, nhưng vẫn giả vờ như lần đầu gặp mặt.

“Trương Gia nhất đại linh sao?” Sau khi chào hỏi, ánh mắt Diệp Thu hướng về phía Tiểu Ca.

Anh kinh ngạc phát hiện, huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiểu Ca đã tiến hóa lên cao cấp.

Chỉ còn một bước nữa là đến đỉnh cấp.

“Tiền bối, ngài là người nhà họ Trương sao?” Tiểu Ca có chút gò bó.

Từ khi gặp Diệp Thu, cậu đã cảm nhận được một áp lực kinh khủng từ đối phương.

Áp lực đó đến từ huyết mạch.

Huyết mạch Kỳ Lân.

Huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết nhất, cổ xưa nhất.

Tiểu Ca nghi ngờ, có lẽ Diệp Thu là một người Trương gia cổ xưa.

Là một bậc trưởng bối.

“Cũng có thể coi là vậy.” Diệp Thu lắc đầu, rồi lại gật đầu, thở dài một hơi.

Anh có quá nhiều huyết mạch, nói là người nhà họ Trương cũng không sai.

Diệp Thu lắc đầu rồi lại gật đầu chỉ vì không biết nên nói thế nào.

Nhưng anh không biết rằng.

Dáng vẻ này trong mắt Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại mang một ý nghĩa khác.

“...Chết tiệt, Thu gia thật sự là người nhà họ Trương, là người bảo vệ Thiên Đế Mộ.” “Vậy chẳng phải có nghĩa là Thu gia đã sống ít nhất mấy nghìn năm rồi sao.” “Đúng là bậc lão tổ tông rồi.” “Tiếng thở dài đó rõ ràng là có chuyện xưa với Trương gia, nếu không cũng sẽ không cần đến cả họ Trương nữa.” Hạo Thiên Chân và những người khác qua lời Vương Khải Toàn đã biết Diệp Thu họ Diệp.

Hoàn toàn không phải họ Trương.

Nhưng lại có huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, nhìn dáng vẻ của Tiểu Ca, huyết mạch Kỳ Lân của Diệp Thu vô cùng thuần khiết, tuyệt đối là huyết mạch Kỳ Lân cổ xưa nhất.

Vậy chắc chắn là nhân vật cấp bậc lão tổ tông của Trương gia.

"Phụt." Rõ ràng, Tiểu Ca cũng nghĩ như vậy.

Không giỏi ăn nói, nhưng từ tận đáy lòng, Tiểu Ca không có chút thiện cảm nào với Trương gia.

Cậu không thích thân phận người Trương gia của mình.

Nhưng, Tiểu Ca lại cảm thấy Diệp Thu rất thân thiết, hai người mang cùng một dòng máu, lại là trưởng bối.

Thế là, cậu trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Thu, cung kính dập đầu ba cái.

"Hả." Diệp Thu ngạc nhiên, những người khác tuy cũng bất ngờ nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng hợp tình hợp lý.

Tiểu Ca quỳ lạy tổ tông của mình mà.

Đừng nói, ngay cả Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng muốn dập đầu nhận Diệp Thu làm tổ tông.

Nhưng Bàn Tử không biết xấu hổ, động tác còn nhanh hơn Hạo Thiên Chân một bước, cũng trực tiếp quỳ xuống.

"Tổ tông ơi, ngài là tổ tông của Tiểu Ca thì cũng là tổ tông của con, sau này có gì sai bảo, nhất định phải tìm mấy anh em con đấy." "Lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần tổ tông ngài nói một câu!" Hạo Thiên Chân và Phan Tử thầm mắng Bàn Tử vô sỉ, đã chiếm được tiên cơ.

Hai người không cam chịu yếu thế, cũng trực tiếp quỳ xuống dập đầu với Diệp Thu.

“Tổ tông, chúng con đều là anh em của Tiểu Ca, sau này chính là hậu bối của ngài, có việc gì cứ trực tiếp sai bảo.” “Tổ tông à, Phan Tử tôi không biết ăn nói, một câu thôi, sau này mạng của tôi là của ngài!!” Có chỗ dựa vững chắc như vậy, chắc chắn phải nhận tổ tông rồi.

Nhận xong, chỉ cần Diệp Thu chịu bảo kê, thì bất kể là trong mộ cổ hay bên ngoài, về cơ bản đều có thể đi nghênh ngang.

Diệp Thu dở khóc dở cười.

Hay thật, trực tiếp biến thành đại hội nhận tổ tông rồi.

Tự dưng có thêm mấy người hậu bối.

Diệp Thu cười khổ nói: “Đứng dậy cả đi, ta không phải tổ tông của các cậu đâu.” “Cũng không còn sớm nữa, ta giúp các cậu giải trừ lời nguyền rồi lập tức rời khỏi đây.” Lát nữa Diệp Thu còn có việc phải làm.

Chương 199

Có mấy người này ở đây không tiện.

Trong đám người Hồ Bát Nhất, chỉ có vài người cần dùng Mục Trần Châu giải trừ lời nguyền.

Còn lời nguyền của Hạo Thiên Chân, đó là do chính Diệp Thu hạ.

Muốn giải hay không thì cũng giải rồi.

"Vút!" Diệp Thu từ trong không gian lấy ra chiếc hộp gỗ âm trầm ngàn năm bên trong quách của Hiến Vương.

Mở hộp ra, bên trong là một viên châu màu đỏ rực, đẹp như nham thạch, tỏa ra ánh sáng đỏ chói.

Nhìn kỹ, bên trong viên châu dường như có một con phượng hoàng đang bay lượn.

Mục Trần Châu.

Cũng được gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Tương truyền bên trong nó ẩn chứa bí mật về trường sinh.

Các bậc đế vương, vương hầu tướng tương đời đời đều muốn có được nó, khám phá ảo diệu bên trong để được trường sinh.

Chỉ đáng tiếc, có người có được nó nhưng đều không hiểu được huyền bí bên trong.

Hiến Vương dường như là người duy nhất thành công, nhìn trộm được bí mật trong đó.

Bí mật bên trong Mục Trần Châu, Diệp Thu không có hứng thú.

Anh dùng Mục Trần Châu giải trừ lời nguyền cho Hồ Bát Nhất,

Vương Khải Toàn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, và Tiểu Ca.

“Hu hu hu...

Cuối cùng cũng giải trừ được lời nguyền.” “Cảm ơn Thu gia!!” “Từ hôm nay trở đi, không cần phải chịu đựng sự giày vò đúng giờ vào mỗi tối nữa rồi.” “Thu gia, tổ tông, xin nhận một lạy của Bàn Tử con!” Khoảnh khắc lời nguyền được giải trừ, mấy người họ đều có thể cảm nhận được cả người lập tức nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca.

Lời nguyền của ba người họ là mỗi ngày đều phải chịu tội.

Đúng 12 giờ đêm là phát tác.

Mỗi lần mười mấy phút, đau đến mức không thể tả.

Đó là một sự giày vò kép cả về tinh thần lẫn thể xác.

Vốn dĩ, đối với Diệp Thiên Đế đã hạ lời nguyền, Bàn Tử hận đến nghiến răng.

Nhưng bây giờ, cậu ta không dám có bất kỳ sự bất kính nào với Diệp Thiên Đế nữa.

Trong mắt Bàn Tử, cậu đã biết Diệp Thu.

Thu gia vốn dĩ nên là người nhà họ Trương, sau này không biết vì sao lại đổi thành họ Diệp, trở thành người bảo vệ Thiên Đế Mộ.

Điều đó có nghĩa là, vị Thu gia dường như đã sống mấy nghìn năm này.

Có khả năng năm đó là đại tướng của Diệp Thiên Đế, hoặc là người thân tín nhất.

Vì vậy, trước mặt Diệp Thu, cậu ta không dám biểu lộ chút bất mãn nào đối với Diệp Thiên Đế.

Nếu không, Diệp Thu chỉ cần tiện tay vỗ một cái.

Cái mạng nhỏ của Bàn Tử chắc chắn sẽ không còn.

Giải trừ lời nguyền xong, nhiệm vụ của mọi người ở đây đều đã hoàn thành.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn và Mã Đại Đảm chuẩn bị quay về.

Thực ra họ muốn hỏi Diệp Thu tiếp theo định đi đâu.

Nhưng họ kìm lại, hành trình của Diệp Thu, họ biết rằng mình có lẽ đều không đi được.

Mọi người đều tự biết mình biết ta.

Sau khi đám người Hồ Bát Nhất rời đi, Hạo Thiên Chân đột nhiên tha thiết mời Diệp Thu đến nhà họ Ngô ở Sa Thành làm khách.

"Thu gia, nếu ngài có thời gian, có thể đến Sa Thành chơi, nhà họ Ngô chúng tôi ở Sa Thành cũng có chút địa vị." Ngô gia tiểu tam gia chuẩn bị tạo mối quan hệ tốt với Diệp Thu.

Đây là một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Tạo mối quan hệ tốt với người này chẳng khác nào có một chỗ dựa vững chắc.

"Khi nào có thời gian rồi nói, tiếp theo các cậu chuẩn bị đi Vân Thiên Cung à?" Thực ra Diệp Thu cũng muốn đến đó xem thử.

Đợi sau khi tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, không cần lo lắng bị ánh mặt trời làm tổn thương nữa.

Ở một mức độ nào đó, anh gần như giống hệt người bình thường.

Mặc dù phải dọn nhà, đến một nơi nào đó tìm kiếm cơ duyên tiến hóa lần tiếp theo.

Nhưng trong lúc rảnh rỗi, có thể đi dạo một vòng nhân gian.

Không thể ngày nào cũng ở trong mộ được.

“Thu gia ngài thật là liệu sự như thần!!

Mấy anh em chúng tôi chuẩn bị đi Vân Thiên Cung, nếu không phải trong người Tú Tú muội muội có Mục Trần Châu, tôi đã sớm đến Vân Thiên Cung rồi.” Lời của Diệp Thu khiến Hạo Thiên Chân và những người khác kinh ngạc vì anh có thể biết được hành trình tiếp theo của họ.

Thu gia rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn chưa dùng đến?

Diệp Thu gật đầu, nói: “Ừm, vậy đi đi, không chừng chúng ta có thể gặp nhau ở Vân Thiên Cung đấy.” “Thật sao?” “Vậy thì tốt quá rồi.” “Thu gia cũng muốn đi, vậy lần này trong lòng mấy anh em chúng tôi có chỗ dựa rồi.” “Ha ha!” Nghe Diệp Thu nói muốn đi Vân Thiên Cung, mấy anh em họ vui mừng khôn xiết.

Có Diệp Thu ở đó, cho dù Vân Thiên Cung có Tống tử siêu cấp cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chắc chắn ổn.

“Lão tổ, ngài chuẩn bị đi Trương Gia Cổ Lâu sao?” Đột nhiên, Tiểu Ca, người nãy giờ vẫn im lặng, hỏi Diệp Thu một câu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trương Gia Cổ Lâu?

Diệp Thu ngẩn ra, rồi đáp: “Chắc là sẽ đi một chuyến.” Dựa theo những thứ cần thiết để thăng cấp, Diệp Thu đoán sớm muộn gì mình cũng phải đến Trương Gia Cổ Lâu.

Mặc dù trong truyện, nơi đó rất nguy hiểm.

Bộ ba suýt chết ở đó.

Bà nội của Tú Tú, Hoắc Tiên Cô, cũng chết ở đó.

Nhưng càng nguy hiểm, bảo vật và kỳ ngộ bên trong càng nhiều.

Trương Khởi Linh nghe lời Diệp Thu, cũng không biết đang nghĩ gì, chỉ gật đầu, "ừm" một tiếng.

Sau đó, cậu quay người rời đi.

Hạo Thiên Chân ba người cũng lập tức đi theo.

Quay lại hòn đảo lơ lửng, Diệp Thu trước tiên dùng Mục Trần Châu giải trừ lời nguyền cho Tuyết Lỵ Dương.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị về Mỹ một chuyến, xử lý xong chuyện ở đó rồi mới đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lần sau, cô sẽ đưa Diệp Diệc Tâm cùng đến tìm Diệp Thu.

"Chủ nhân, em cũng phải về rồi, bên Sa Thành có việc cần em xử lý." "Em phải đi tìm manh mối về cô của em." Hoắc Tú Tú cũng chuẩn bị đi.

Cô phải đi tìm manh mối về cô mình, Hoắc Linh.

Nếu không, Hoắc Tú Tú sẽ không cam tâm.

Còn về A Ninh, cô cần giúp đỡ Hoắc Tú Tú.

"Được, đi đi, đợi mấy ngày nữa, tôi sẽ đến Sa Thành tìm các em." Vừa hay, Diệp Thu cũng đang chuẩn bị đi dạo một vòng nhân gian.

Đến lúc đó có thể đến Sa Thành.

"Thật sao, tốt quá rồi." "Chủ nhân, em ở Sa Thành chờ ngài nhé!" Hai Thi Nô đáng yêu vui mừng như điên, rời đi với đầy vẻ mong đợi.

Đợi tất cả mọi người đi hết, Diệp Thu nhìn xuống một nơi nào đó trong biển hoa khô lâu bên dưới.

Ở đó, luôn có một đội người mai phục.

Chương 200

"Không ổn, bị phát hiện rồi, mau rút!" "Chết tiệt, người này là người nhà họ Trương, là nhân vật cấp bậc lão tổ tông, Trương Khởi Linh còn phải quỳ lạy hắn, mẹ kiếp." Trương Nhật Sơn buông lời tục tĩu.

Hắn có thể cảm nhận được huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Diệp Thu.

Hơn nữa, Trương gia nhất đại linh còn quỳ lạy hắn.

Trương Nhật Sơn biết rõ, Trương Khởi Linh không có chút thiện cảm nào với Trương gia.

Vị Diệp Thu dường như là lão tổ tông của Trương gia này càng không có thiện cảm với Trương gia.

Nếu không, hắn đã không giết nhiều người Trương gia như vậy ở Tần Lĩnh.

Doãn Nam Phong nhìn Diệp Thu với vẻ mặt phức tạp.

Lại một lần nữa nhìn thấy người đàn ông đã giết chết phân thân của mình, trong lòng cô ngũ vị tạp trần.

Ý định báo thù đã trực tiếp bị dập tắt.

Vì Diệp Thu quá mạnh.

Hoàn toàn không có một chút cơ hội nào.

"Đi thôi." Doãn Nam Phong trực tiếp rời đi, không muốn chết ở đây.

Trương Nhật Sơn không cần cô nhắc, đi còn nhanh hơn.

Nhưng, vừa mới đi, đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ phía

sau.

Một người của phân gia Trương gia đã bị Hầu Tử đuổi kịp, trực tiếp giết chết.

"Mau rút!!" Trương Nhật Sơn không quan tâm gì nữa, trực tiếp tăng tốc bỏ chạy.

Diệp Thu cũng không đuổi theo.

Thứ anh muốn, chỉ là huyết mạch Cùng Kỳ của phân gia Trương gia mà thôi. [Phát hiện huyết mạch Cùng Kỳ, có hấp thu ngay lập tức không?] "Có." Sau khi hấp thu huyết mạch Cùng Kỳ của tộc nhân phân gia Trương gia này, Diệp Thu chỉ nhận được 20 vạn tích phân.

"Tiếc thật, trên người Hiến Vương có hai loại huyết mạch đặc thù." Hấp thu huyết mạch đặc thù không phải là một lần duy nhất.

Cùng một loại huyết mạch có thể hấp thu nhiều lần.

Chỉ có điều, tích phân nhận được sau khi hấp thu sẽ ít đi.

Nhưng có thể tiến hóa huyết mạch cùng loại trên người.

"Lại có thêm một huyết mạch, khoảng cách đến thành tiên ngày càng gần rồi." Sau khi hấp thu huyết mạch Cùng Kỳ, tiếp theo là phần quan trọng.

Diệp Thu cần tiến hóa Vĩnh Sinh Thể.

So với Trường Sinh Thể, Vĩnh Sinh Thể ngoài việc các thuộc tính trở nên mạnh hơn, còn có thể tăng thêm một kỹ năng.

Quan trọng nhất là, sau khi tiến hóa, Diệp Thu có thể không sợ ánh mặt trời.

Sau khi thăng cấp, anh có thể tự do đi lại dưới ánh mặt trời, làm những gì mình muốn.

Từ không gian hệ thống, anh lấy ra quan tài Tam Sinh Tam Thế to lớn.

Còn có Bỉ Ngạn Hoa Hồn, và chiếc bát thần kỳ đựng Bỉ Ngạn Hoa Hồn. [Đinh, phát hiện quan tài Tam Sinh Tam Thế, có hấp thu không?] [Đinh, phát hiện Bỉ Ngạn Hoa Hồn, có hấp thu không?] "Hấp thu toàn bộ." Hiện tại Diệp Thu có tổng cộng 80 vạn tích phân.

Đó là do vừa mới hấp thu huyết mạch Cùng Kỳ nhận được 20 vạn.

Trước đó chỉ có 60 vạn tích phân. [Đinh, hấp thu quan tài Tam Sinh Tam Thế thành công, nhận được 50 vạn tích phân.] [Đinh, hấp thu Bỉ Ngạn Hoa Hồn thành công, nhận được 40 vạn tích phân.] [Đinh, hấp thu Mạnh Bà Oản thành công, nhận được 5 vạn tích phân.] [Đinh, chúc mừng ký chủ, đã đủ điều kiện thăng cấp Vĩnh Sinh Thể, xin hỏi có thăng cấp Vĩnh Sinh Thể ngay lập tức không?] Sau khi hấp thu tất cả mọi thứ, hệ thống thậm chí còn tự động hấp thu cả chiếc bát đựng Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

Hóa ra chiếc bát này là Mạnh Bà Oản.

Chẳng trách có thể đựng được Bỉ Ngạn Hoa Hồn.

Chỉ có điều, Diệp Thu tò mò, lẽ nào trong địa ngục thật sự tồn tại Mạnh Bà?

Có Mạnh Bà, chẳng phải đại diện cho việc thật sự có địa phủ tồn tại sao?

Nhưng hệ thống đã nói, trong địa ngục căn bản không tồn tại địa phủ.

"Kệ đi, cứ thăng cấp Vĩnh Sinh Thể trước đã." Một lần nhận được tổng cộng 95 vạn tích phân.

Tổng tích phân của Diệp Thu hiện tại đã cao tới 175 vạn.

Thăng cấp Vĩnh Sinh Thể cần 50 vạn. [Bắt đầu thăng cấp Vĩnh Sinh Thể, thời gian dự kiến khoảng 12 giờ. 12:59:56] [Trong quá trình thăng cấp, có thể có chút cảm giác khó chịu, xin hãy kiên nhẫn.] Đồng hồ đếm ngược bắt đầu xuất hiện.

Thăng cấp bắt đầu, thời gian 12 giờ, đối với cái gọi là "chút cảm giác khó chịu" của hệ thống, Diệp Thu chẳng tin chút nào.

Quả nhiên, thăng cấp bắt đầu, Diệp Thu cảm giác toàn thân từ tế bào, xương cốt, đến máu thịt đều bắt đầu đau đớn dữ dội.

"Hệ thống chó má." Anh nghiến răng chịu đựng.

Chịu đựng 12 giờ, Vĩnh Sinh Thể thăng cấp thành công. [Đinh, chúc mừng ký chủ thành công thăng cấp Vĩnh Sinh Thể.] 12 giờ nhẫn nại, nếu Diệp Thu không sớm chịu đựng nhiều lần đau khổ, e rằng đã sớm không chịu nổi rồi.

Nhưng hiệu quả rất tốt.

Anh vội vàng mở giao diện thuộc tính của mình ra xem.

Thuộc tính tổng hợp: 4200 Trước đó, thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu là 3100.

Bây giờ thăng cấp Vĩnh Sinh Thể, cộng thêm hấp thu huyết mạch Cùng Kỳ và huyết mạch Ma Tộc.

Vĩnh Sinh Thể tăng thêm 1000 điểm thuộc tính tổng hợp.

Huyết mạch Cùng Kỳ tăng thêm 100 điểm, huyết mạch Ma Tộc tăng thêm 100 điểm.

Tổng thuộc tính là 4300 điểm.

Sau khi kích hoạt Kỳ Lân Hộ Hữu, với mức tăng phúc 2.5 lần, thuộc tính tổng hợp của Diệp Thu có thể đạt gần một vạn điểm.

Thực lực tăng mạnh.

“Nếu bây giờ gặp lại người phụ nữ Ma Thần Tộc đó, có lẽ mình một dao là có thể giết chết!” Người phụ nữ Ma Thần Tộc trước đó rất mạnh và khó đối phó.

Việc có thể hấp thu huyết mạch Ma Tộc trên người cô ta cũng là một sự tình cờ.

Nhưng bây giờ, nếu cô ta xuất hiện trước mặt Diệp Thu, thì Diệp Thu tuyệt đối có thể một dao giết chết.

“Xem kỹ năng sau khi thăng cấp.” Thăng cấp Vĩnh Sinh Thể sẽ nhận được một kỹ năng.

Hấp thu huyết mạch Ma Tộc sẽ nhận được một kỹ năng.

Hấp thu huyết mạch Cùng Kỳ cũng sẽ nhận được một kỹ năng.

Như vậy, Diệp Thu hiện tại có thêm ba kỹ năng.

Trước tiên là kỹ năng của Vĩnh Sinh Thể: Vĩnh Sinh: Sau khi chịu sát thương chí mạng, chỉ cần cơ thể còn tồn tại bất kỳ tế bào nào, đều có thể phục sinh ngay lập tức trong thời gian cực ngắn. (Tối đa kích hoạt một lần mỗi 36 giờ.) “Vãi!

Trâu bò!” Nhìn thấy kỹ năng này, Diệp Thu há hốc miệng.

Thứ này thật sự quá bá đạo rồi.

Trước đây anh ngưỡng mộ Bất Tử Trùng của nhà họ Hoắc, dù bị nghiền thành bột, chỉ cần còn một tế bào tồn tại là có thể phục sinh.

Bây giờ thì tốt rồi, anh cũng có kỹ năng này.

Mặc dù 36 giờ mới có thể kích hoạt một lần.

Cũng có nghĩa là, trong vòng 36 giờ, Diệp Thu có hai mạng.

Cộng thêm kỹ năng Niết Bàn từ huyết mạch Chu Tước trước đó.

Chương 201

Hiệu quả là sau khi chết lập tức phục sinh một lần.

Cũng có nghĩa là, trong một khoảng thời gian nhất định, Diệp Thu có 3 mạng.

Không sai, bây giờ Diệp Thu có thể không khách khí mà nói, người có thể giết chết anh trên thế giới này căn bản không tồn tại.

Ngay cả Thi Tiên Phong Sư Cổ trong truyền thuyết, Diệp Thu có thể không đánh lại, nhưng đối phương muốn giết anh cũng là điều tuyệt đối không thể.

"Cứ thế này, sớm muộn gì mình cũng sẽ gặp tên biến thái đó." Phong Sư Cổ là một kẻ tàn nhẫn.

Kế thừa từ Quan Sơn Thái Bảo, môn phái bí ẩn nhất trong tứ đại môn phái trộm mộ.

Người này, để có thể thành tiên, đã định dùng cả Trái Đất để bồi táng.

Trở thành Thi Tiên.

Chỉ là vận khí quá kém, đụng phải một thứ biến thái hơn là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Cùng với đám người Hồ Bát Nhất có hào quang nhân vật chính mạnh mẽ.

Chỉ là ở thế giới này, Diệp Thu không biết có tồn tại thứ biến thái như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hay không.

Và Phong Sư Cổ đó, cũng không biết đã thành công hay chưa.

Kỹ năng của huyết mạch Ma Tộc và Cùng Kỳ, theo Diệp Thu thấy

thì không có tác dụng lớn lắm.

Một cái tăng phòng ngự, một cái tăng tốc độ trong thời gian ngắn.

"Xem xem lần thăng cấp tiếp theo lên Bất Tử Thể cần những thứ gì." Sau Vĩnh Sinh Thể là Bất Tử Thể.

Đạt đến Bất Tử Thể, hoàn thành tất cả nhiệm vụ là có thể thành tiên.

Đương nhiên, cần phải độ thiên kiếp xong mới có thể thành công.

Thăng cấp Bất Tử Thể chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Mở giao diện thuộc tính, Diệp Thu tra xem những thứ cần thiết tiếp theo. [Tên: Diệp Thu] [Người bảo vệ mộ huyệt: Bạch Lân Tuyết Mãng *1, Hỏa Xà *605, Thi Miết Vương *1, Thi Miết *6001, Hồn Thiên Chiến Viên *1, Quỳ Ngưu Ấu Tể *1 (Người bảo vệ của ngài, trừ khi gặp phải sức mạnh cường đại dẫn đến tử vong, nếu không tất cả đều có sinh mệnh vô hạn.)] [Thị vệ: Thi Nô Hoắc Tú Tú (có thể thăng cấp), Thi Nô A Ninh (có thể thăng cấp), Thi Nô Tuyết Lỵ Dương (có thể thăng cấp) (Thi Nô và chủ nhân cùng hưởng tuổi thọ)] [Phong thủy mộ huyệt hiện tại: Cấp 7] [Bảo vật: Quỷ Tỳ] [Tích phân hiện có: 180 vạn] [Thuộc tính: Thể chất Hạn Bạt, huyết mạch Kỳ Lân (đỉnh cấp), huyết mạch Chu Tước (đỉnh cấp), huyết mạch Ma Tộc (sơ cấp), huyết mạch Quỷ Tộc (đỉnh cấp), huyết mạch Cùng Kỳ (sơ cấp)] [Thuộc tính tổng hợp: 4300] [Cơ duyên thành tiên:] [1: Tiến hóa Bất Tử Thể: 200 vạn tích phân (chưa có), Du Diên Chi Tâm (chưa có), Tịnh Kiến A Hàm Xà Nhãn (chưa có), Cửu Long Sĩ Thi Quan (chưa có), Vô Lượng Nghiệp Hỏa Nguyên (chưa có), Nãi Cùng Thần Băng Nguyên (chưa có), Thông Linh Thần Ngọc (chưa có), Nội đan Kê Quan Xà Vương (chưa có), Vẫn Ngọc Tinh Hoa (chưa có)] [2: Tập hợp đủ cửu đại huyết mạch: Huyết Kỳ Lân (đã có), Huyết mạch Chu Tước (đã có), Huyết Phượng Hoàng (đã có)...] [3: Xây dựng một

vương triều cầu tiên đã biến mất trong lịch sử: chưa hoàn thành.] "Hay thật, lần này cần nhiều thứ như vậy mới có thể tiến hóa." Khi Diệp Thu nhìn thấy điều kiện tiến hóa Bất Tử Thể, anh tặc lưỡi, cảm thấy không thể tin được.

Trước đây mỗi lần tiến hóa, chỉ cần bốn thứ là được.

Mỗi lần tiến hóa cũng chỉ cần 50 vạn tích phân.

Nhưng lần này, riêng tích phân đã cần 200 vạn.

Còn cần đến tám thứ khác.

Khỏi phải nói, mấy thứ này Diệp Thu chỉ cần nhìn qua là biết không dễ kiếm.

Dựa vào cảm giác, Diệp Thu có thể đoán được, lần tiến hóa Bất Tử Thể này có lẽ sẽ là lần tiến hóa tốn nhiều thời gian nhất.

Mấy thứ bên trong, nghe còn chưa từng nghe.

Ví dụ như Vô Lượng Nghiệp Hỏa Nguyên.

Nãi Cùng Thần Băng Nguyên.

Là cái gì vậy?

Diệp Thu đầu óc mông lung, nghĩ mãi cũng không ra đó là cái gì: "Thôi kệ, đến lúc đó rồi tìm, bây giờ cứ dọn nhà trước, sau đó đến thành phố đi dạo một vòng." Anh đã hứa với Hiến Vương sẽ rời khỏi Trùng Cốc ở Vân Nam.

Diệp Thu nhất định sẽ làm được.

Vì vậy, anh chuẩn bị dọn nhà một lần nữa.

Và lần dọn nhà này có mục tiêu cụ thể.

"Côn Luân Sơn!" Những thứ cần thiết để tiến hóa Bất Tử Thể, có vài thứ ở Côn Luân Sơn, vậy thì Diệp Thu tự nhiên cần phải đến Côn

Luân Sơn.

Mấy thứ cần thiết ở Vân Thiên Cung, không chỉ ở Vân Thiên Cung.

Có lẽ phải đến Tháp Mộc Đà quốc của Tây Vương Mẫu.

"Chắc là không lâu nữa, có thể gặp được chị vợ của mình rồi." Là chị ruột của Na Già, Tây Vương Mẫu chẳng phải là chị vợ của Diệp Thu sao.

Chỉ có điều, mối quan hệ của hai bên không phải là kiểu người thân bình thường.

Na Già hận không thể giết chết người chị của mình.

Nếu năm đó không phải Tây Vương Mẫu phản bội, Na Già cũng sẽ không chết khi còn trẻ.

Dẫn đến cả Tinh Tuyệt Cổ Quốc bị chôn cùng.

Tây Vương Mẫu cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Dùng cả quốc gia và em gái ruột để hiến tế cho ma thần, nhận được sức mạnh cường đại, mở ra một cổ quốc hùng mạnh khác. [Đinh, có sử dụng Máy dò mộ huyệt (đỉnh cấp) không?] [Đinh, có sử dụng Bùa dời mộ không?] Diệp Thu tốn tích phân, mua Máy dò mộ huyệt cấp cao nhất, căn bản không cần dùng đến kiến thức trong thiên Phong Thủy của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Một cái liếc mắt là có thể tìm ra vị trí Vân Thiên Cung.

Vì trên Máy dò mộ huyệt đã ghi chú rất rõ ràng.

"Đúng rồi, suýt nữa thì quên, mình bây giờ có thể đổi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Âm Dương Thiên rồi." Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tổng cộng có thiên Phong Thủy và thiên Âm Dương.

Thiên Phong Thủy ghi lại các loại kiến thức về phong thủy và thiên can địa chi.

Còn thiên Âm Dương thì là một môn pháp môn.

Trong đó ghi lại những bí thuật cường đại, những bí thuật này gia tộc Hồ Bát Nhất không có được.

Vì quá kinh khủng, có hại cho thiên đạo.

Cũng không phải người bình thường có thể thi triển được.

Bắt buộc phải là người có năng lượng trong người, ví dụ như Trương Khởi Linh của Trương gia, người trời sinh đã có huyết mạch Kỳ Lân.

Mới có thể thi triển.

Hồ Bát Nhất chỉ là một người bình thường, trong cơ thể không có bất kỳ năng lượng nào tồn tại.

Ngay cả trưởng bối của cậu ta cũng vậy. [Đinh, chúc mừng ký chủ đã chọn vị trí cố định, địa điểm dọn nhà lần này là: gần Vân Thiên Cung, Côn Luân Sơn.] Sau khi Diệp Thu chọn xong vị trí dọn nhà, anh ở trong địa cung chờ đợi.

Đồng hồ đếm ngược quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện.

Cần 12 giờ nữa mới bắt đầu dọn nhà.

"Vừa hay nhân lúc này, đổi một bản Âm Dương Bí Thuật ra, mình đang thiếu một số thủ đoạn." Mỗi lần đánh nhau với người khác, Diệp Thu đều dựa vào bản năng.

Cùng với sức mạnh bộc phát của cơ thể và các kỹ năng nhận được.

Còn về kỹ xảo chiến đấu, hay các loại bí thuật thần kỳ.

Anh một cái cũng không biết.

Trước đây Diệp Thu cũng muốn mua, nhưng lúc đó không thể mua được.

Vì cấp độ đủ rồi, nhưng thể chất không đủ.

Cần phải tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể mới được.

Có thể thấy thiên Âm Dương biến thái đến mức nào. [Đinh, có muốn chi 50 vạn tích phân, mua Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật - Âm Dương Thiên không?] 50 vạn tích phân.

Rất đắt.

Nhưng, Diệp Thu nghiến răng, mua.

"Hy vọng không làm ta thất vọng, năm mươi vạn tích phân, nếu mua phải một thứ rác rưởi, lão tử sẽ déo nát cái hệ thống chó má này!!" 【Đinh, chúc mừng ngài đã đổi thành công Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quyển Âm Dương Thiên.】 Tiêu tốn năm mươi vạn tích phân, đổi lấy quyển Âm Dương Thiên.

Một luồng kim quang lóe lên, trong tay Diệp Thu tức thì xuất hiện một quyển sách.

Đó là một quyển sách trông vô cùng cũ nát, chất liệu dường như là da dê.

Chương 202

Diệp Thu nóng lòng lật ra, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc bên trong có gì.

Thế nhưng, sau khi xem xong, anh lại có một cảm giác muốn xé nát quyển Âm Dương Thiên này.

"Mẹ nó, cái thứ quỷ gì đây!!" Cũng không phải bí thuật trong quyển Âm Dương Thiên không mạnh.

Ngược lại, bí thuật trong đó vô cùng lợi hại.

Chỉ cần xem qua vài cái, Diệp Thu đã biết đây là một quyển bí tịch có thể nói là nghịch thiên.

Nhưng có một điểm, những bí thuật được ghi lại trong quyển Âm Dương Thiên này đều dùng để thay đổi cục diện phong thủy.

Thậm chí ở những chỗ cao siêu, chỉ cần có đủ dược liệu là có thể tạo ra một bảo địa phong thủy cấp chín từ hư không.

Những gì ghi lại bên trong toàn bộ đều là các loại trận pháp.

Những trận pháp thay đổi âm dương, khí mạch và hướng đi của sông núi.

Còn về loại bí thuật chiến đấu mà Diệp Thu mong đợi thì một cái cũng không có.

Quyển sách này, nếu rơi vào tay một kẻ có tâm lý biến thái, tuyệt đối có thể phát huy năng lực hủy thiên diệt địa.

Thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt cả một thành phố.

Chẳng hạn, một vị đại sư phong thủy có được quyển sách này, lại có chút tư tưởng phản nhân loại, muốn giết người.

Vậy thì, ông ta có thể thay đổi kết cấu phong thủy của một thành phố nào đó, khiến thành phố đó dần dần biến thành một tòa thành quỷ.

Điều này không phải nói ngoa.

Ví dụ như một môn Diệt Sơn Đại Trận được ghi trong sách.

Chỉ cần có đủ dược liệu, sau khi bày trận, trong vòng ba ngày có thể giết chết tất cả sinh vật sống trên một ngọn núi.

"Chẳng trách năm đó Trương Tam Ma Tử lại muốn hủy diệt quyển sách này." Thất vọng ư, chắc chắn là có.

Nhưng ở một phương diện nào đó, Diệp Thu cũng không quá thiệt.

Bí thuật trong quyển Âm Dương Thiên này đều là các loại trận pháp, thậm chí còn có cả phương thức chế tạo cơ quan tinh vi, đều có thể áp dụng trong lăng mộ.

Đối với việc Diệp Thu xây dựng đại mộ sau này, đây là những thứ vô cùng cần thiết.

"Thôi vậy, xem ra muốn tăng cường sức chiến đấu, cần phải tìm con đường khác!" Diệp Thu cũng không tức giận, chủ yếu là vì tức giận cũng vô dụng.

Bỏ ra 50 vạn tích phân để mua Âm Dương Thiên, anh cảm thấy cũng không lỗ.

Bởi vì những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ dùng đến. 【Đinh, có học ngay nội dung Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quyển Âm Dương Thiên không?】 【Lần học này tiêu tốn 10000 tích phân.】 "Học!" Năm mươi vạn còn bỏ ra được, sá gì một vạn tích phân.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số nội dung lập tức tràn vào đầu Diệp Thu.

Ngoài những bí thuật trận pháp được ghi trong Âm Dương Thiên, còn có cả tâm đắc sử dụng các loại bí thuật trận pháp và cách vận dụng trong các tình huống khác nhau để đạt hiệu quả tối đa.

Có thể nói là vô cùng chi tiết.

Quyển Âm Dương Thiên và Phong Thủy Thiên bổ trợ lẫn nhau.

Muốn sử dụng nội dung của Âm Dương Thiên, cần phải nắm vững Phong Thủy Thiên đến cực hạn.

Vừa hay, Diệp Thu đã học được nội dung Phong Thủy Thiên từ chỗ Hồ Bát Nhất.

Hai thứ bổ trợ cho nhau, bây giờ có thể nói anh là đại sư phong thủy lợi hại nhất thế giới này.

Không có đối thủ!

Ngay cả Quan Sơn Thái Bảo cũng không bằng Diệp Thu.

Bởi vì anh có thể thay đổi địa thế sông núi, thay đổi cục diện phong thủy.

Sau khi học xong Phong Thủy Thiên, Diệp Thu đợi 12 tiếng đồng hồ, cuối cùng hệ thống cũng thông báo bắt đầu dời nhà.

Mặc dù có thể chọn vị trí dời nhà là Vân Thiên Cung ở Côn Luân Sơn.

Nhưng vị trí cụ thể thì là ngẫu nhiên.

Diệp Thu cũng không biết vị trí sau khi dời nhà sẽ ở đâu.

"Thôi, bây giờ có thể tạm thời rời khỏi phạm vi địa cung rồi, để A Đại và Hầu Tử dời nhà đi, mình vào thành phố dạo một vòng." Lúc chưa tiến hóa thành Vĩnh Sinh Thể, Diệp Thu không thể rời khỏi địa cung trong thời gian dài.

Càng không thể thấy ánh mặt trời.

Bây giờ thì không cần nữa.

Vĩnh Sinh Thể đã vô cùng mạnh mẽ.

Anh đã thoát khỏi phạm trù của người chết.

Bây giờ muốn đi đâu thì đi đó.

Ở dưới lòng đất lâu như vậy, Diệp Thu muốn vào thành phố xem một chút.

Dù sao con người cũng là động vật sống theo bầy đàn.

Vì vậy lúc dời nhà, anh rời khỏi địa cung, để A Đại, Hầu Tử cùng Quỳ Ngưu dời nhà trước.

"Bên đó các ngươi cứ tự do hoạt động, thấy Vạn Nô Vương hay Du Diên thì cứ giết thẳng tay." Quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương, và nội đan của Du Diên đều là những thứ Diệp Thu cần.

Ba tiểu gia hỏa đi rồi, nếu gặp thì cứ trực tiếp giết là được.

"Gầm!" "Chí chí!" "Moo!

Chủ nhân yên tâm!" Ba tiểu gia hỏa gật đầu đồng ý, Diệp Thu có thể cảm nhận được sự náo động trong lòng chúng.

Rõ ràng ba tên này không có ý tốt, chuẩn bị đại náo Côn Luân Sơn đây mà.

Đối với chuyện này, Diệp Thu cũng không quan tâm.

Dù sao anh đi rồi cũng sẽ làm như vậy. 【Đinh, bắt đầu dời nhà.】 Rất nhanh, chỉ trong 12 tiếng đồng hồ, địa cung đã nhanh chóng biến mất trước mặt Diệp Thu.

Chỉ vài giây sau, Diệp Thu cảm ứng được địa cung đã xuất hiện ở vị trí Côn Luân Sơn.

Nếu đến Côn Luân Sơn, anh có thể tìm thấy vị trí của địa cung ngay lập tức.

"Đi thôi." Anh thay một bộ quần áo do Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị, có phần giống với trang phục cao cấp kiểu Đường trang.

Mặc trên người Diệp Thu, vô cùng đẹp trai lại có khí thế.

Anh nhảy tại chỗ, trực tiếp nhảy xuống hòn đảo lơ lửng.

"Nơi này, sau này rảnh rỗi có thể quay về ở một thời gian." Anh đã hứa với Hiến Vương sẽ rời khỏi Trùng Cốc ở Vân Nam, và Diệp Thu đã làm được.

Sau này nếu có thời gian, buồn chán thì quay lại ở một thời gian, cũng không vi phạm lời hứa nhỉ.

Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, đoán chừng lúc đó Hiến Vương sẽ chửi ầm lên.

Núi sâu đối với Diệp Thu tuy không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng anh lại bị lạc đường.

Đi trong núi mấy ngày trời, cuối cùng gặp được một người dân lên núi hái thuốc, Diệp Thu mới cuối cùng đi ra được.

Sau khi cảm ơn người dân nọ, Diệp Thu cầm chứng minh thư do Hoắc Tú Tú chuẩn bị, bắt xe vào thành phố.

Trạm đầu tiên sau khi ra khỏi núi, Diệp Thu không đi đâu cả mà đến Sa Thành.

Trước đó anh đã hứa với Hoắc Tú Tú và A Ninh sẽ đến Sa Thành tìm họ.

Sau khi đến Sa Thành, anh cũng không đi tìm Hoắc Tú Tú ngay.

Anh đi dạo trên phố.

Đã lâu không vào thành phố, Diệp Thu vô cùng hoài niệm.

Chuyện bên Trường Bạch Sơn, đợi hai ngày nữa rồi đi.

Chương 203

"Thật náo nhiệt, sống trong thành phố vẫn thoải mái hơn." Là một người từng là con người, tuy đã chết một thời gian, nhưng may mắn cuối cùng đã được đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa.

Một mình đi trên con phố ồn ào náo nhiệt, anh ung dung tự tại.

"Nếu Na Già cũng có thể ở đây thì tốt rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương là chính thê của anh.

Trước đó Na Già đã nói, ít thì vài năm, nhiều thì vài chục năm, có thể thực hiện trường sinh, thành công hồi sinh, ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Diệp Thu tuy không biết Na Già dùng phương thức nào để hồi sinh và thực hiện trường sinh.

Nhưng hẳn là không giống với trường sinh thể.

Bởi vì Na Già, chỉ cần trường sinh, là có thể giống như người bình thường, tắm mình dưới ánh mặt trời, có thể sinh con cho Diệp Thu.

Không khác gì người thường.

Chỉ là sau khi trường sinh, sức mạnh của cô ấy chắc chắn cũng không yếu.

Tuyết Lỵ Dương đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuy nơi đó đã bị Diệp Thu dùng cát chôn lấp, nhưng vẫn có thể vào được.

Bởi vì có một con đường khác.

Đó là con đường mà Diệp Thu đã cố ý để lại lúc đó. 【Đinh, phát hiện vật phẩm có thể hấp thu.】 Đại bản doanh của Cửu Môn ở Sa Thành.

Nơi này đều là các loại đường khẩu.

Cũng là nơi kinh doanh đồ cổ.

Con đường mà Diệp Thu đang đi, hai bên đều là nơi tọa lạc của các đường khẩu.

Đây chỉ là một trong số đó.

Trên khắp cả nước, Cửu Môn đều có thiết lập đường khẩu.

Đi được một lúc, trong đầu Diệp Thu đột nhiên vang lên tiếng thông báo.

Anh đã phát hiện thứ có thể hấp thu.

Đúng là một niềm vui bất ngờ.

Theo tiếng thông báo, Diệp Thu nhanh chóng đến trước một đường khẩu.

Minh Thanh Đường!

Một cửa tiệm lớn, một sân trong, sau khi vào cửa, bên trong có người đang giao dịch.

Những thứ được giao dịch ở đây, đa số đều là đồ thời Minh Thanh.

Đương nhiên, đồ trong loại đường khẩu này cơ bản đều là đồ thật.

Chỉ có ở phố đồ cổ mới có nhiều đồ giả.

Đường khẩu là nơi Cửu Môn xử lý các loại đồ vật lấy ra từ lăng mộ.

Sau khi giao dịch ở đây, chúng sẽ được đưa đến các phố đồ cổ trên toàn quốc để bán.

Sau khi Diệp Thu đi vào, chỉ tùy ý nhìn một cái, liền mất hứng thú

với những món đồ cổ này.

Đều là hàng rẻ tiền.

Đồ thời Minh Thanh, nhiều nhất cũng chỉ vài chục vạn, trong mắt anh chẳng là gì cả.

Nếu nói về đồ cổ.

Diệp Thu có thể không khách sáo mà nói.

Những món đồ anh có bây giờ đủ để mở một viện bảo tàng lớn.

Ánh mắt của anh vẫn luôn tìm kiếm thứ mà hệ thống nói có thể hấp thu.

Rất nhanh, Diệp Thu đã thấy, ở một góc nào đó trong sân, một người phụ nữ đang cầm một vật giống như ngọc như ý, nói chuyện với một tiểu nhị của đường khẩu.

"Tiểu huynh đệ, đây là ngọc như ý gia truyền nhà tôi, chồng tôi bị bệnh nặng, cần tiền chữa trị, tôi được người ta giới thiệu mới đến đây bán, anh xem có thể cho thêm chút nào không?" Người phụ nữ lộ vẻ lo lắng.

Xem ra nhà cô ấy thật sự đã xảy ra chuyện, đang cần tiền gấp.

Thế nhưng, tiểu nhị đối diện lại mặt mày điềm tĩnh, không nhanh không chậm lắc đầu, nói: "Chị à, Minh Thanh Đường chúng tôi là đường khẩu của Tiết Ngũ gia, uy tín nhất đấy." "Món ngọc như ý này là từ cuối thời Minh đầu thời Thanh, chất liệu không tồi, thuộc loại ngọc Hòa Điền, tôi nhiều nhất có thể đưa chị ba mươi vạn." "Nhiều hơn nữa thì không được." Tên tiểu nhị miệng thì nói vậy.

Nhưng trong lòng thì sắp mừng phát điên.

Cái ngọc như ý này là một món đồ tốt đấy.

Tuy đúng là đồ cuối Minh đầu Thanh, cũng đúng là ngọc Hòa

Điền.

Không nói dối.

Nhưng ngọc Hòa Điền cũng phân nhiều loại.

Chất liệu của cái ngọc như ý này là ngọc Hòa Điền tử liệu cấp cao nhất.

Thời đó, người có thể dùng ngọc như ý, ngoài trong cung, thì chỉ có vương gia, bối lặc.

Đại thần bình thường cũng không có đãi ngộ này.

Cho nên, giá trị của cái ngọc như ý này, ít nhất cũng phải khởi điểm một triệu.

Là một tiểu nhị của đường khẩu, thấy con mồi béo bở thế này, chắc chắn phải chém một phen.

"Ba mươi vạn?" Người phụ nữ trông khoảng bốn mươi tuổi, phong vận vẫn còn, vóc dáng và làn da được bảo dưỡng rất tốt.

Ngay cả đôi mày nhíu chặt cũng không che được vẻ đẹp của cô.

Đối với giá trị của cái ngọc như ý này, trong lòng cô cũng có một con số ước chừng.

Chồng cô trước đây từng nói, cái ngọc như ý này có thể bán được năm sáu mươi vạn.

Đó là giá thấp nhất.

Nhưng hai ngày nay, cô đi khắp các đường khẩu ở Sa Thành, giá mà mọi người đưa ra đều thống nhất một cách kỳ lạ.

Toàn bộ đều là ba mươi vạn.

Người phụ nữ nghi ngờ, lẽ nào cái ngọc như ý này thật sự chỉ đáng giá bấy nhiêu tiền thôi sao.

Nhưng mà, ba mươi vạn, căn bản không đủ chi phí phẫu thuật cho chồng cô.

Gia đình cô cũng không phải nhà giàu có gì, đây là một món đồ tổ truyền, là bảo vật gia truyền.

Chồng người phụ nữ hiện đang bệnh nặng, cần ít nhất một triệu ngay lập tức.

Ba mươi vạn thật sự không đủ.

"Thôi vậy, bây giờ bệnh viện cứ thúc giục đóng tiền, bán đi thôi!" Có lẽ đã tuyệt vọng, người phụ nữ quyết định thỏa hiệp.

Ba mươi vạn thì ba mươi vạn vậy.

Chạy mấy ngày nay, cơ bản cũng là giá này.

Cô chuẩn bị bán.

Tên tiểu nhị của đường khẩu thấy cô sắp bán, trong lòng quả thực kích động muốn chết.

Đến lúc đó Tiết Ngũ gia chắc chắn sẽ vui, tiền thưởng là không thể thiếu, mà theo phần trăm hoa hồng, hắn cũng có thể kiếm được hơn mười vạn.

Trong giới đồ cổ, không có công bằng và thiện ác.

Đều là anh lừa tôi gạt.

Người biết thì bắt nạt người không biết.

Hoàn toàn dựa vào mắt nhìn.

Đơn giản như vậy.

Ngay lúc hai người chuẩn bị giao dịch, tên tiểu nhị bắt đầu ảo tưởng, nhận được mười vạn tiền hoa hồng rồi sẽ đi đâu tiêu xài.

Chương 204

“Khoan đã, chị à, cái ngọc như ý này bán cho tôi đi, tôi trả 100 vạn.” Thế nhưng, đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai tên tiểu nhị và người phụ nữ.

“Thật sao?” Người phụ nữ nghe thấy giọng nói, quay người lại thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi, vô cùng đẹp trai, trên người toát ra một loại khí chất đặc biệt, rất mê người.

Nhìn Diệp Thu, cô có chút ngây người.

Mặt hơi ửng hồng, người phụ nữ thầm mắng mình không biết xấu hổ.

Nhưng ngay sau đó, cô kích động hỏi lại Diệp Thu có phải thật không.

“Lời tôi nói, chắc chắn là thật, cái ngọc như ý này, tôi trả 100 vạn.” 100 vạn mua một món đồ có thể hấp thu để nhận tích phân.

Quả thực quá rẻ. 【Đinh, phát hiện Thượng Cổ Hồn Ngọc, có thể hấp thu.】 Cái ngọc như ý này là một khối Thượng Cổ Hồn Ngọc.

Thuộc loại thiên tài địa bảo.

Tên tiểu nhị quả thực là lừa đảo.

Món đồ trị giá cả triệu mà trả người ta ba mươi vạn.

Đúng là quá đáng.

Nghe Diệp Thu gật đầu, người phụ nữ vừa mừng vừa lo, người khác đều trả 30 vạn, Diệp Thu lại trả 100 vạn.

Lý trí và đạo đức nói với cô, Diệp Thu mua món đồ này bị hớ rồi.

Không thể để Diệp Thu bị thiệt.

Nhưng hiện tại cô thật sự rất cần tiền.

Đôi mắt đẹp của người phụ nữ có chút do dự, ấp úng nói: "Tiểu huynh đệ, cái đó... món đồ này, thực ra không đáng giá nhiều như vậy đâu, cậu có thể... trả tôi 35 vạn là được rồi." Diệp Thu nhìn bộ dạng của cô, biết là cô đã bị người ta lừa.

Tưởng rằng món đồ của mình chỉ đáng giá ba mươi vạn.

Anh mỉm cười ôn hòa, nói: "Yên tâm, món đồ của chị, đáng giá này." Ý tứ trong lời nói là, tên tiểu nhị kia vừa rồi lừa chị đấy.

Người phụ nữ cũng là người thông minh, lập tức phản ứng lại.

"Chết tiệt, có kẻ hớt tay trên!!!" Sắp vuột mất món hời, tên tiểu nhị nổi giận.

Có người dám hớt tay trên ngay trong đường khẩu của Tiết Ngũ gia, món đồ tốt như vậy sắp tuột khỏi tay.

"Huynh đệ, quá đáng rồi đấy.

Đường khẩu của tôi là của Tiết Ngũ gia." Tên tiểu nhị vẻ mặt âm u nhắc nhở Diệp Thu một câu.

Để anh biết điều.

Tiết Ngũ gia là ai?

Diệp Thu chẳng thèm để ý.

Anh đến vì cái ngọc như ý.

Mặc kệ là Tiết Ngũ gia hay Tiết Lục gia.

"Chị à, đi theo tôi trước, tôi đi lấy tiền cho chị." Có chút ngượng ngùng là, Diệp Thu hiện tại không có tiền trên người.

Nhưng anh có đồ cổ.

Trong không gian của anh, đồ cổ nhiều không kể xiết.

Tùy tiện lấy ra một món, thấp nhất cũng vài triệu, loại khởi điểm chục triệu.

"Đi?" Người phụ nữ gật đầu, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng cô tin tưởng Diệp Thu.

Diệp Thu cho cô một cảm giác an toàn, đáng tin cậy.

Cho nên, nghe lời Diệp Thu, cô không chút do dự cầm lấy đồ, xoay người chuẩn bị đi cùng Diệp Thu.

Nhưng tên tiểu nhị sao có thể dễ dàng để hai người rời đi như vậy.

Việc Diệp Thu phớt lờ hắn khiến hắn tức điên.

Thêm vào đó, đây là đường khẩu của Tiết Ngũ gia.

Nhưng dù sao trong đường khẩu cũng có nhiều người như vậy.

Hắn tuyệt đối không công khai ngăn cản hai người.

Nếu không để người ta biết đường khẩu của hắn ép mua ép bán.

Vậy sau này ai còn đến đây làm ăn nữa.

Tên tiểu nhị nhìn hai người Diệp Thu rời khỏi đường khẩu, sau đó lẳng lặng ra sân sau, gọi hơn chục tên tay to, đi theo ra ngoài.

"Ồ." Ngoài cửa, khóe miệng Diệp Thu nhếch lên.

Khi hai người đi vào một con hẻm gần đó, liền bị tên tiểu nhị dẫn người chặn lại.

Diệp Thu bật cười: "Sao, ép mua ép bán à?" Giúp người ta làm ăn, đúng là đủ kiêu ngạo.

"Ép mua ép bán thì không đến mức, nhưng hành vi của cậu, trong giới chúng tôi là điều cấm kỵ, dám gây sự trong đường khẩu của Tiết Ngũ gia tôi." "Hôm nay nếu không cho cậu một bài học, sau này tôi

còn lăn lộn ở Sa Thành thế nào?" Tên tiểu nhị khinh thường cười.

Diệp Thu chép miệng: "Ra là vậy, định lừa đồ của người ta, tôi chỉ là đưa ra giá trị thật, lại biến thành kẻ gây sự, Tiết Ngũ gia này, bá đạo thật." "Cho tao mượn một cánh tay của nó, để nó nhớ đời." Tên tiểu nhị không muốn nói nhiều với Diệp Thu.

Rõ ràng đã ngầm thừa nhận lời của Diệp Thu.

"Dừng tay, các người dám động thủ, tôi báo cảnh sát đấy." "Tiểu huynh đệ, cậu là người tốt, mau đi đi, cùng lắm tôi bán món đồ này cho hắn." Người phụ nữ thấy đám người này hung thần ác sát, muốn động thủ, liền lo lắng.

Chuyện này là do cô.

Cô lòng dạ lương thiện, không muốn để một người tốt như Diệp Thu gặp chuyện không may.

Diệp Thu ngạc nhiên nhìn cô một cái, nhưng lại lắc đầu, nói: "Chuyện của tôi, tôi tự giải quyết, chị đợi một lát." Nói xong, chỉ thấy thân hình Diệp Thu lóe lên.

Hóa thành một đạo quang ảnh nhanh chóng.

Sau đó, chưa đầy một giây, lại trở về chỗ cũ.

"Đi thôi." Anh nhàn nhạt nói với người phụ nữ một câu, rồi xoay người rời đi.

"Hả?" Người phụ nữ có chút ngơ ngác.

Bởi vì cô căn bản không nhìn rõ Diệp Thu rốt cuộc đã làm gì, chỉ cảm thấy anh đứng bên cạnh, không hề động đậy.

Sau đó bảo đi.

Bọn người kia sẽ để chúng ta đi sao?

Người phụ nữ nghi ngờ nhìn qua một cái.

Sau đó, giây tiếp theo, đồng tử cô đột nhiên phóng to, mặt không thể tin nổi.

Chỉ thấy, tên tiểu nhị và đám tay chân kia, toàn bộ đều mềm như bùn, nằm trên đất, kêu la thảm thiết.

Bộ dạng đó, và bộ dạng kiêu ngạo trước đó, hoàn toàn trái ngược.

Đúng là hả hê không gì bằng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Người phụ nữ trong lòng mờ mịt, kinh hãi.

Cô biết, tất cả đều là do Diệp Thu làm.

"Người này, rốt cuộc là ai?" Cô hoàn toàn không cảm nhận được gì, lúc này trong mắt người phụ nữ, nhìn bóng lưng của Diệp Thu, đã mang theo ánh sáng bảy sắc cầu vồng.

Cô cảm thấy trái tim mình, đang đập thình thịch.

Trái tim đã im lặng nhiều năm, giờ đang đập dữ dội.

"Ngẩn ra đó làm gì.

Chương 205

Đi thôi.” Diệp Thu quay đầu lại mỉm cười nhàn nhạt với người phụ nữ.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt người phụ nữ đỏ lên một cách khó hiểu.

“Ừm.” Cô vội vàng cúi đầu, thầm mắng mình không biết xấu hổ.

Rồi đi theo sau Diệp Thu.

Diệp Thu không có tiền trên người, nhưng trên con phố này, đi không bao lâu, anh thấy một đường khẩu của Hoắc gia.

Thế là, Diệp Thu đi thẳng vào, một lúc sau lại đi ra.

Trên tay anh xách một cái túi lớn màu đen.

Bên trong đựng 100 vạn tiền mặt.

Hoắc gia dưới sự quản lý của Hoắc Tú Tú, làm ăn rất công bằng.

Diệp Thu chọn một món đồ cổ có giá trị tương đương để bán, vừa hay đổi được hơn 100 vạn tiền mặt.

“100 vạn tiền mặt, chị cầm đi, tôi có thể đi cùng chị ra ngân hàng, gửi vào.” Diệp Thu đưa 100 vạn tiền mặt cho người phụ nữ.

Liễu Vân nhìn Diệp Thu, thấy anh cứ thế tùy ý đưa 100 vạn cho mình.

Cô không biết phải nói gì.

Đây là 100 vạn đấy.

Không phải 100 đồng.

Anh không sợ tôi cầm tiền chạy mất sao?

“Tôi tên Liễu Vân, cái ngọc như ý, hôm nay cảm ơn anh nhiều, xin hỏi anh tên gì?” Liễu Vân không hiểu sao lại muốn biết tên của Diệp Thu.

Cô năm nay vừa tròn ba mươi chín tuổi.

Nhưng được bảo dưỡng rất tốt, trông không khác gì phụ nữ hai mươi mấy tuổi.

Không hiểu sao, trong lòng cô đối với Diệp Thu có một loại thiện cảm bẩm sinh.

Đối với tâm tư của người phụ nữ, Diệp Thu không biết.

“Diệp Thu.” Anh nhẹ nhàng nói một câu, sau đó cầm lấy ngọc như ý, nói một tiếng tạm biệt rồi rời đi.

Đồ đã lấy được, Diệp Thu định đi liên lạc với Hoắc Tú Tú và A Ninh.

Liễu Vân nhìn bóng lưng Diệp Thu rời đi, miệng lẩm nhẩm tên anh.

Như thể muốn khắc ghi cái tên này thật sâu vào trong lòng.

“Diệp Thu!” 【Đinh, chúc mừng hấp thu thành công Thiên Niên Hồn Ngọc, nhận được 5 vạn điểm tích phân.】 Đi đến nơi không người, Diệp Thu trực tiếp hấp thu ngọc như ý.

Nhận được năm vạn điểm tích phân. 100 vạn mua được 5 vạn điểm tích phân, theo anh thấy, quả thực quá rẻ.

Bây giờ tổng tích phân của Diệp Thu có khoảng 137 vạn.

Gọi một cuộc điện thoại cho Hoắc Tú Tú, Diệp Thu vốn định để cô đến đón.

Nhưng trong điện thoại, Hoắc Tú Tú lại nói, cô và A Ninh không ở Sa Thành.

Hai người theo manh mối, đã đến một viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc, để tìm manh mối về cô của cô ấy là Hoắc Linh.

Muốn quay về, không biết cần bao lâu.

Hai thi nô không có ở đây, Diệp Thu cũng không có ý định ở lại Sa Thành.

Anh chuẩn bị đi thẳng đến Côn Luân Sơn.

"Nghe gì chưa, tối nay Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ bán đấu giá một món bảo vật có một không hai!" "Tất nhiên là nghe rồi, nghe nói món đồ đó là do một tên trộm mộ nào đó, lấy ra từ một ngôi mộ cổ thời nhà Thương." "Nghe nói là một nửa đoạn Kiến Mộc bị sét đánh, đó là một trong ba thần thụ trong truyền thuyết thần thoại đấy." "Bảo vật vô giá a." Đúng lúc này, Diệp Thu đi ngang qua một cửa hàng, nghe thấy tiếng thì thầm của hai ông lão trong tiệm.

"Bảo vật có một không hai?" "Có thể đi xem thử." Kiến Mộc.

Đúng là một trong ba thần mộc thời thượng cổ.

Kiến Mộc bị sét đánh, đúng là bảo vật tuyệt thế.

Kiến Mộc bình thường có thể có lợi cho thi thể đã chết, nuôi dưỡng linh hồn và nhục thân.

Nhưng Kiến Mộc bị sét đánh thuộc loại lôi kích mộc.

Tương tự như gỗ đào bị sét đánh, có thể chế tác thành pháp khí, đối với tất cả những thứ âm u, có hiệu quả khắc chế rất lớn.

Kiến Mộc còn mạnh hơn gỗ đào rất nhiều.

Diệp Thu có hứng thú.

Anh định đi xem thử.

Mặc dù không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm ở đâu, nhưng không

cần biết, chỉ cần tìm người hỏi là được.

Vì để tránh những phiền phức không cần thiết, Diệp Thu trực tiếp đổi một chiếc mặt nạ da người, thay đổi dung mạo của mình.

Như vậy sẽ không có ai nhận ra thân phận của anh.

Dù sao ở Sa Thành cũng có người từng gặp anh.

Một tiếng sau, Diệp Thu ngồi trên một chiếc xe, đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa đến nơi, anh đã thấy ba bóng người quen thuộc.

"Này Thiên Chân, chúng ta thật sự muốn vào à, vào Tân Nguyệt Phạn Điếm phải xác minh tài sản, chúng ta lấy đâu ra năm mươi triệu để xác minh chứ." Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca ba người.

Mặc vest tinh xảo, đang ba hoa ở cửa.

"Sao họ lại ở đây?" Diệp Thu thầm nghĩ.

Anh không định để ý đến ba người, định đi thẳng vào.

Thế nhưng, khi đi ngang qua ba người, Trương Linh dường như có cảm ứng, nhìn Diệp Thu một cái.

Sau đó, đồng tử của cậu ta tức thì trợn lớn.

"Lão tổ." Trương Linh thông qua huyết mạch, nhận ra Diệp Thu.

"Suỵt." Diệp Thu bất đắc dĩ, dung mạo có thể che giấu, nhưng sức mạnh huyết mạch thì không thể giấu được.

Bị Tiểu Ca nhận ra, Diệp Thu ra hiệu đừng làm ồn, anh muốn xem kịch vui.

Nhận được hồi đáp của Diệp Thu, Tiểu Ca ngẩn ra một chút, rồi gật đầu.

Cậu không biết lão tổ làm gì ở đây, nhưng cậu biết, có Diệp Thu ở

đây, thì chắc chắn phải đi theo bên cạnh lão tổ.

Dù sao Diệp Thu cũng là người Trương gia duy nhất mà cậu thừa nhận và công nhận.

Tuy nhiên, cậu đã nhận nhầm.

Diệp Thu căn bản không phải người Trương gia.

Nhưng không có cách nào, trên người Diệp Thu có huyết mạch Kỳ Lân, Trương Linh đã khẳng định anh là người Trương gia.

Nhưng đồng thời, lại có một cảm giác thân thiết.

"Này Thiên Chân, rốt cuộc có thể năm mươi triệu không?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang thì thầm.

Căn bản không phát hiện Diệp Thu ở bên cạnh.

Vừa rồi ba người muốn vào, nhưng bị chặn lại, yêu cầu xác minh tài sản.

Dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn vào tham gia đấu giá, cần phải xác minh tài chính.

Năm mươi triệu là mức thấp nhất.

Họ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

"Những thứ chú Ba cho chúng ta lần trước đều chưa bán đi, tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy." Hạo Thiên Chân đảo mắt, tức giận.

Chương 206

Đường đường Ngô gia Tiểu Tam gia, lại không thể dùng mặt để vào.

Phải tham gia xác minh tài sản.

Tức chết Hạo Thiên Chân.

Không phải anh không có tiền.

Tạm thời không có tiền.

Lần đi Thải Vân Chi Nam, lúc Diệp Thu đi có cho anh không ít đồ tốt.

Những thứ đó bán đi, ít nhất cũng mấy chục triệu.

Nhưng loại đồ tốt này, muốn bán cũng không đơn giản, cần thời gian.

Cho nên Hạo Thiên Chân hiện tại thật sự không có tiền.

"Đúng rồi, dùng thẻ của Tiểu Hoa." Đột nhiên, Hạo Thiên Chân nhớ ra, trong tay mình có một tấm thẻ đen của Giải Vũ Thần.

Đó là do Giải Vũ Thần để bồi tội, cho anh mượn dùng.

Lần trước đi Tần Lĩnh, Giải Vũ Thần đã lỡ hẹn.

Cũng là bất đắc dĩ.

Lúc đó cậu ta đang xử lý chuyện của Giải gia, Cửu Môn và gia tộc xã hội đen ở Sa Thành, căn bản không có thời gian đi Tần Lĩnh.

Để bồi tội, đã đưa cho Hạo Thiên Chân một tấm thẻ đen.

Lấy tiền tiêu tai, dù sao Giải Vũ Thần cũng có tiền.

"Vào trong phải xác minh tài sản à?" Diệp Thu cũng không biết,

vào trong còn phải xác minh tài sản.

"Ừm." Tiểu Ca gật đầu, nói: "Lão tổ, ngài đi cùng chúng tôi vào đi." "Được." Hạo Thiên Chân có thể đen, hẳn là không có vấn đề gì.

Diệp Thu không muốn gây thêm phiền phức không cần thiết, cho nên cũng không khách sáo, đi cùng ba người vào.

"Ủa, vị huynh đệ này?" Bàn Tử quay người lại, phát hiện bên cạnh có thêm một người.

Có chút ngạc nhiên.

"Bạn của tôi, cùng vào." Tiểu Ca chỉ nói một câu, nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Hai người trợn tròn mắt, không biết Tiểu Ca từ lúc nào lại có thêm một người bạn như vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ, biết người bạn này không đơn giản.

Khí chất đó, cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân một cảm giác nguy hiểm nhưng lại quen thuộc.

"Đã là bạn của Tiểu Ca, vậy là anh em của chúng ta, cùng đi thôi." Hạo Thiên Chân lộ ra một nụ cười thân thiện với Diệp Thu.

Anh coi Tiểu Ca như anh em ruột của mình.

Bạn của Muộn Du Bình, cũng là bạn của anh.

"Không sai, hôm nay bốn anh em chúng ta, cùng đi xem Tân Nguyệt Phạn Điếm có gì, he he." Bàn Tử cũng ra vẻ bất cần.

"Làm phiền rồi!" Diệp Thu nhàn nhạt nói một câu, rồi không nói thêm nữa.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hiểu rằng, bạn của Tiểu Ca, cũng giống cậu ta, cũng là một người cao lãnh như Muộn Du Bình.

Đã quen với sự lạnh lùng của Tiểu Ca, hai người đối với thái độ của Diệp Thu cũng không hề để ý.

Bạn của tảng băng mà, chắc chắn cũng là tảng băng rồi.

Bốn người sử dụng thẻ đen của Giải Vũ Thần, thành công xác minh tài sản, tiến vào bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trương Linh là một cái bình dầu cù là.

Mặc dù cậu muốn hỏi Diệp Thu, tại sao lại ở Sa Thành.

Nhưng không dám.

"Các cậu đến đây làm gì?" Ngược lại là Diệp Thu tò mò, ba người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm vì chuyện gì.

Có thể khiến ba người Hạo Thiên Chân đến, chắc chắn có liên quan đến buổi đấu giá tối nay.

"Chúng tôi đến vì Quỷ Tỳ." Quỷ Tỳ mà Trương Linh nhận được ở Lỗ Vương Cung, sau này vì một số nguyên nhân đã bị thất lạc, cuối cùng rơi vào tay Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cậu muốn lấy lại nó.

Quỷ Tỳ trong tay Diệp Thu vốn là của Hoắc gia.

Do Hoắc Tú Tú đưa.

Cho nên, nghe Trương Linh nói là vì Quỷ Tỳ, Diệp Thu hơi ngẩn ra, rồi cũng không nói gì thêm.

Bốn người không ngồi trong phòng riêng.

Mà ngồi xuống một bàn trong đại sảnh.

"Cậu định vào Thanh Đồng Môn một lần nữa?" "Vâng, Lão tổ có muốn đi không?" Tiểu Ca gật đầu.

Ký ức của cậu bị thiếu hụt, cần phải tìm lại ký ức, cần phải vào

trong Thanh Đồng Môn.

Lần này đến Côn Luân Sơn, cũng là mang theo ý định này.

Có Chung Cực.

Trương gia là gia tộc đời đời bảo vệ Thanh Đồng Môn, dù là tình hay lý, đều phải vào trong.

Muốn vào Thanh Đồng Môn, phương pháp duy nhất là dùng Quỷ Tỳ để mở cửa.

Cho nên, hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá một chiếc Quỷ Tỳ, Tiểu Ca phải lấy được.

Cậu tò mò, không biết Diệp Thu có đi Côn Luân Sơn không.

Mặc dù cậu đã không còn là người của Trương gia.

Nhưng rốt cuộc trong cơ thể cậu cũng chảy dòng máu của Trương gia.

Diệp Thu nghe vậy, gật gật đầu, nói: "Sẽ đi một chuyến." Sau Thanh Đồng Môn có gì, anh biết.

Nghe lời của Diệp Thu, mắt Tiểu Ca rõ ràng sáng lên, rồi không nói gì thêm.

"He he, vị huynh đệ này, xưng hô thế nào đây?" Trong khách sạn bây giờ có rất nhiều người, những người tham gia buổi đấu giá hôm nay, ít nhất cũng có hơn một ngàn người.

Những người này không phải tất cả đều ở Sa Thành.

Có người từ khắp nơi trên cả nước đến.

Đương nhiên, Cửu Môn bản địa ở Sa Thành, và các gia tộc xã hội đen cũng có người đến.

Trong đó người thu hút sự chú ý nhất chính là Triệu Tiều.

Kể từ khi nhận được Thi Miết Đan, ông ta đã trẻ lại, sau khi trở về Sa Thành.

Lập tức khiến một số người ở Sa Thành kinh ngạc.

Mọi người đều biết rõ, Triệu Tiều vốn là người sắp chết.

Sắp xuống lỗ.

Lại sau khi đi một chuyến đến Thải Vân Chi Nam, tìm được lăng mộ Thiên Đế trong truyền thuyết, đã trẻ lại.

Chuyện này, ở Sa Thành, thậm chí trong một số tầng lớp trên toàn quốc, gây ra phản ứng như động đất.

Không chỉ những người giàu có, thậm chí nghe nói cả một số vị lão đại cấp quốc gia cũng động lòng.

Nhưng để xác nhận thật giả, đã có người mời Triệu Tiều đến nói chuyện.

Cho nên sau khi từ Thải Vân Chi Nam trở về, Triệu Tiều nhạy bén phát hiện, mình đã trở thành miếng bánh thơm.

Những vị siêu cấp đại lão, thậm chí là những vị lão đại mà ông ta không dám với tới, đều hòa ái mời ông ta uống trà ăn cơm.

Đối với chuyện này, Triệu Tiều biết rõ là vì sao.

Chương 207

Tự nhiên sẽ không từ chối.

Là một tín đồ của Thiên Đế, ông ta phải tuyên truyền cho Thiên Đế.

Cho nên mấy ngày nay, Triệu Tiều và những người nhận được Thi Miết Đan, trở thành tín đồ của lăng mộ Thiên Đế, sau khi trở về, đều bắt đầu tuyên truyền về vị Thiên Đế vĩ đại.

Hôm nay, Triệu Tiều đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên nhận được sự kinh ngạc và ủng hộ của mọi người.

"Xì, lão già đó có gì hay ho, hôm nào Bàn gia ta cũng đi tìm Thu gia, chúng ta cũng kiếm lấy cái trường sinh.

Huynh đệ, nghe nói Diệp Thiên Đế chưa, tôi nói cho cậu biết, anh em của tôi, với vị Diệp Thiên Đế trong truyền thuyết đó, vô cùng thân thiết." Bàn Tử là một người không ngồi yên được, thấy mọi người đều vây quanh Triệu Tiều, tự nhiên bất bình.

Thế là bắt đầu chém gió với Diệp Thu đang ngồi bên cạnh.

"Chém gió cái gì à.

Trong truyền thuyết, ở thời kỳ xa xưa, thực ra có một quốc gia cổ xưa và to lớn, tên là Thiên Đình.

Trong Cổ Thiên Đình đó, có một vị Diệp Thiên Đế.

Đúng là có tư chất kinh thiên động địa.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Bàn gia tôi và vị Diệp Thiên Đế đó, là người quen cũ đấy.

Và người bảo vệ lăng mộ Thiên Đế, Thu gia, đó là lão tổ của chúng ta, người một nhà." Bàn Tử như thể lên cơn, càng chém gió với Diệp Thu càng kích động.

Diệp Thu suốt quá trình không nói gì, chỉ có sắc mặt kỳ lạ.

Có chút không chịu nổi.

Bị người khác ở ngay trước mặt mình, nhiệt tình chém gió như vậy, chém đến mức Diệp Thu cũng có chút ngại ngùng.

"Tiểu Tam gia, có người mời ngài lên lầu hai." Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên đến bên bàn, mời bốn người lên phòng riêng ở lầu hai.

Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, người có tư cách lên lầu hai ngồi phòng riêng, tuyệt đối là nhân vật có máu mặt.

Lấy Triệu Tiều làm ví dụ.

Trước đây ông ta đến đây, không có tư cách lên lầu hai ngồi phòng riêng.

Cũng là bây giờ, sau khi quen biết những vị siêu cấp đại lão, mới có tư cách lên lầu hai ngồi phòng riêng.

"Thiên Chân, ai lại mời chúng ta vậy?" "Không phải là người tình cũ của cậu đấy chứ?" Bốn người Diệp Thu đi lên lầu hai, trên đường đi Bàn Tử trêu chọc Hạo Thiên Chân.

"Đừng nói bậy, tôi làm sao biết là ai." Hạo Thiên Chân cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Căn bản không biết ai lại mời mình lên lầu hai.

Lên đến lầu hai, mọi người mới phát hiện người mời họ đến chính là bà cụ nhà họ Hoắc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thu gặp bà nội của Hoắc Tú Tú.

Đối với bà cụ, anh cũng có chút tò mò, dù gì đây cũng là bà nội của Thi Nô đáng yêu nhà mình. "Ừm, bà Hoắc, chào bà." Đối mặt với Hoắc Tiên Cô, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không dám hỗn xược.

Bà toát ra một khí tràng và khí thế mạnh mẽ, khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không dám hó hé lời nào. "Ngẩn ra đó làm gì, ngồi đi." Hoắc Tiên Cô lên tiếng, nhưng ánh mắt lại luôn dán chặt vào người Diệp Thu.

Bà đã điều tra Hạo Thiên Chân, biết cậu ta có hai người bạn, một là Bàn Tử, một là Tiểu ca.

Còn về Diệp Thu, bà không hề quen biết.

Nhưng Hoắc Tiên Cô lại có một cảm giác thân thiết khó tả đối với Diệp Thu, không hiểu vì sao. "À, bà Hoắc gọi cháu, không biết là có chuyện gì ạ?" Hạo Thiên Chân có chút chột dạ, trong lòng không yên.

Hoắc Tiên Cô có mái đầu bạc trắng, nhưng da mặt lại được bảo dưỡng rất tốt, căng bóng mịn màng, không hề giống một người già chút nào. "Cũng không có gì, nghe nói các cậu sắp đến Vân Đỉnh Thiên Cung?

Ta muốn cùng cậu làm một giao dịch thôi." "Tú Tú đã đi điều tra tung tích của Hoắc Linh, cũng đang tìm kiếm Tam Thúc của cậu.

Lần này đến Vân Đỉnh Thiên Cung, nếu có thể, hãy giúp ta để ý một chút, xem có thể tìm được manh mối nào về Hoắc Linh không." "Bà già này không còn sống được bao lâu nữa, chỉ muốn trước khi chết biết được tung tích của con gái mình thôi." Hoắc Tiên Cô biết rõ sự tình.

Năm đó Hoắc Linh quả thực đã đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Ở đó hẳn là có manh mối về sự mất tích của cô ấy.

Những chuyện này, bà không nói cho Hoắc Tú Tú biết, vì lo lắng

cho an toàn của cháu gái, không muốn để nó dính vào những chuyện nguy hiểm như vậy.

Là người kế vị của nhà họ Hoắc, Hoắc Tiên Cô hy vọng Hoắc Tú Tú có thể bình an quản lý gia tộc, không nên tham gia vào những chuyện nguy hiểm.

Dù sao thì, xuống mộ không phải là một chuyện vui vẻ gì.

Mối nguy hiểm bên trong không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt, Hoắc Tiên Cô biết đứa cháu gái cưng của mình gần đây đang yêu.

Bà thực sự tò mò người đàn ông đó là người như thế nào. "Bà Hoắc, cháu hứa với bà, đợi đến nơi đó, cháu nhất định sẽ giúp bà để ý." Hóa ra là chuyện này, Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Cậu ta còn tưởng Hoắc Tiên Cô tìm đến là để giáo huấn mình.

Từ nhỏ đến lớn, cậu ta sợ nhất là Hoắc Tiên Cô.

Bà cụ này nghiêm túc đến đáng sợ, lại còn tâm ngoan thủ lạt. "Ngồi đi." Hoắc Tiên Cô mỉm cười, bà hiểu rõ trong lòng rằng Hạo Thiên Chân dường như rất sợ mình.

Lũ con cháu Cửu Môn, chẳng có đứa nào là không sợ bà.

Bảo mấy người ngồi xuống, ánh mắt Hoắc Tiên Cô lại lặng lẽ đánh giá Diệp Thu sau khi đã dịch dung.

Bà nghi hoặc, vì sao khi gặp người đàn ông xa lạ này, mình lại có cảm giác thân thiết đến vậy.

Nhưng bà không nói ra.

Diệp Thu đương nhiên chú ý tới ánh mắt của bà.

Hoắc Tiên Cô dường như có cảm ứng với anh, trong ánh mắt bà

lộ ra sự tò mò và một chút thân thiết.

Đối với điều này, Diệp Thu dĩ nhiên biết nguyên do.

Hoắc Tú Tú là Thi Nô của anh, điều này cũng gián tiếp ảnh hưởng đến người nhà của cô, khiến họ có hảo cảm và sự thân thiết bẩm sinh với Diệp Thu.

Anh không nói gì, chỉ ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng. "Hửm?" Lúc này, Hạo Thiên Chân có chút mơ màng, cứ thế ngồi thẳng xuống chiếc ghế bên cạnh.

Nơi đó lại là vị trí đặc biệt, thuộc về chiếc ghế mà năm xưa Trương Đại Phật Gia đã ngồi.

Ngồi vào vị trí này có nghĩa là sẽ bắt đầu "Điểm Thiên Đăng".

Ánh mắt Hoắc Tiên Cô thoáng kinh ngạc, lập tức hạ giọng nói: "Mau, ngồi ra phía sau đi." Tranh thủ lúc người của Tân Nguyệt Phạn Điếm chưa phát hiện, bà vội giục Hạo Thiên Chân. "A?

Sao vậy?" Hạo Thiên Chân có chút mơ hồ, chẳng phải bà mời tôi ngồi sao, tôi vừa ngồi xuống đã lại đuổi tôi đi. "Cậu chắc chắn muốn ngồi ở đây chứ?" Hoắc Tiên Cô nở một nụ cười đầy ẩn ý, trông vô cùng thâm sâu. "Ờ... tôi, vậy tôi đi chỗ khác." Hạo Thiên Chân rất ma mãnh, tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng biết lời của bà cụ có ẩn ý.

Vị trí này có lẽ không phải chỗ tốt lành gì.

Vì vậy cậu ta lập tức định ngồi ra phía sau. "Đừng động, cứ ngồi yên." Nào ngờ, lúc này Diệp Thu lại trực tiếp ấn cậu ta xuống. "Hả?

Chương 208

Anh bạn, tôi ngồi đây không thích hợp lắm đâu nhỉ?" Hạo Thiên Chân có chút ngơ ngác.

Bởi vì lúc này, những người ở các phòng bao khác, thậm chí cả người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều đã phát hiện có người ngồi ở vị trí đó. "Trời ơi!" "Có người ngồi vào vị trí đó rồi." "Kia chẳng phải là Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô sao?" "Tối nay có kịch hay để xem rồi, ha ha." Những người ở các phòng bao khác đều kinh ngạc, chờ xem kịch vui.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại càng ngạc nhiên hơn, không ngờ hôm nay lại có người ngồi vào vị trí đó. "Lập tức thông báo cho bà chủ, Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô đã ngồi vào vị trí đó rồi." Người phụ trách lập tức đi thông báo cho Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong nhận được tin cũng chỉ biết cạn lời. "Anh bạn ơi, tôi... tôi cảm thấy vị trí này không dễ ngồi đâu." Thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, chỉ chỉ trỏ trỏ, Hạo Thiên Chân đã hiểu ra.

Vị trí này thật sự không đơn giản như vậy.

Nào ngờ lại bị Diệp Thu ấn chặt, không cho đứng dậy. "Đừng hoảng, cứ ngồi yên là được." Khóe miệng Diệp Thu lộ ra nụ cười gian, anh đương nhiên hiểu quy tắc ở đây.

Mục đích hôm nay của anh là vì món Kiến Mộc kia.

Tiểu ca cũng cần Quỷ Tỳ.

Hạo Thiên Chân ngồi ở đây là vừa đẹp, những thứ đó cuối cùng đều sẽ thuộc về họ.

Còn về tiền bạc, Diệp Thu thật sự không thiếu.

Chỉ cần lấy ra những thứ trong không gian để trao đổi, Tân Nguyệt Phạn Điếm hẳn sẽ rất vui lòng. "Anh bạn, tôi cảm thấy ngồi đây nguy hiểm lắm!" Những người ở các phòng bao xung quanh đều chỉ trỏ về phía cậu, vẻ mặt cũng vô cùng quái dị.

Hoắc Tiên Cô bên cạnh cũng nhếch mép cười xấu xa nhìn cậu ta.

Người phụ nữ phụ trách đấu giá ở dưới lầu cũng kinh ngạc nhìn về phía này.

Hạo Thiên Chân trong lòng hoảng loạn, nhưng lại bị Diệp Thu ấn chặt, không thể nhúc nhích. "Đừng hoảng, mấy người đó đang ghen tị với vẻ đẹp trai của cậu thôi." Diệp Thu an ủi một câu.

Nhưng câu nói này, Hạo Thiên Chân rõ ràng không tin: "Thật vậy sao?" "Đương nhiên, yên tâm đi." Lúc này, Tiểu ca vốn luôn im lặng bỗng không biết vì sao cũng mỉm cười nhàn nhạt, phá lệ chủ động an ủi Hạo Thiên Chân. "Ôi đệt, Tiểu ca có gì đó không đúng nha, tôi cảm giác cậu ấy và vị huynh đệ này đang cùng nhau gài bẫy Thiên Chân à." Tiểu ca chủ động mở miệng là chuyện cực kỳ bất thường, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Đối với chuyện này, Tiểu ca không giải thích gì, chỉ cho Hạo Thiên Chân một ánh mắt yên tâm.

Cậu ta vô cùng tin tưởng lão tổ Diệp Thu.

Chuyện mà vị lão tổ này muốn làm, cậu tuyệt đối ủng hộ.

Hơn nữa chuyện này Hạo Thiên Chân cũng là đang giúp Diệp Thu, đối với cậu ta không có bất kỳ tổn hại nào. "Ờm..." Sự đã đến nước này, Hạo Thiên Chân cũng đành phải yên ổn ngồi lại.

Nhưng cậu ta lại có cảm giác như đang ngồi trên bàn chông, dưới mông như có gai đâm, lúc nào cũng không yên.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hạo Thiên Chân cũng bình tĩnh lại.

Mặc dù không biết thân phận của Diệp Thu, nhưng đã là bạn của Tiểu ca, mà Tiểu ca còn nói không sao, vậy thì chắc chắn là không sao.

Thế nên, Hạo Thiên Chân nhanh chóng tự thôi miên mình tin vào lời của Diệp Thu.

Mấy người đó ghen tị với vẻ đẹp trai của cậu, nên mới chỉ trỏ như vậy.

Đừng nói, sau khi tự thôi miên như vậy, Hạo Thiên Chân cảm thấy tự tin hẳn lên.

Nhìn những người xung quanh đang chỉ trỏ mình, cậu ta lại tỏ ra vô cùng khinh thường.

Cái vẻ mặt đó, người không biết chuyện còn tưởng là một tên công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, vô cùng tự phụ và ngạo mạn. "Không tệ, phải có khí chất như vậy." Diệp Thu vỗ vỗ vai cậu ta, tỏ vẻ hài lòng với Hạo Thiên Chân.

Đúng là một nhân tài có thể đào tạo. "Vị tiên sinh này, dám hỏi cậu là người phương nào?" Hoắc Tiên Cô càng nhìn Diệp Thu càng thấy nghi ngờ.

Người này khiến bà có cảm giác thân thiết, nhưng việc làm lại kiêu ngạo như vậy, dám để người ngồi vào vị trí "Điểm Thiên Đăng", rốt cuộc tự tin đến mức nào.

Dù sao cũng là bà nội của Thi Nô, là người thân cận, Diệp Thu cũng không phải loại người vô tình.

Anh mỉm cười, ôn hòa đáp một câu: "Tôi và Tú Tú quen biết nhau, bà cụ sau này sẽ biết thôi." "Tú Tú?" Người này quen biết cháu gái mình, nghe giọng điệu, có vẻ mối quan hệ với cháu gái không hề bình thường. "Lẽ nào!!!" Lúc này, Hoắc Tiên Cô đột nhiên bừng tỉnh.

Cháu gái của bà gần đây đang yêu.

Hơn nữa, người đàn ông đó thân phận không tầm thường, Hoắc Tiên Cô muốn hỏi, nhưng Hoắc Tú Tú lại nhất quyết không chịu nói.

Lẽ nào người đàn ông trước mắt này chính là người đang yêu đương với Tú Tú?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Hoắc Tiên Cô nhìn Diệp Thu bắt đầu mang theo một tia dò xét.

Đúng là ánh mắt bà cụ nhìn cháu rể tương lai.

Điều kiện ngoại hình của Diệp Thu tuyệt đối là hạng nhất.

Rạng rỡ, đẹp trai, trên người còn mang theo một khí chất thần bí khiến người ta mê luyến.

Ngoại hình tốt.

Còn về con người, cần phải xem xét thêm.

Nhưng có thể khiến Hoắc Tiên Cô cảm thấy thân thiết, chắc cũng không tệ.

Bà tin vào trực giác của mình.

Còn về gia thế, Hoắc Tiên Cô cũng không quan tâm.

Bản thân nhà họ Hoắc đã là gia tộc hàng đầu ở Sa Thành.

Bạn trai của cháu gái có tiền hay không, hoàn toàn không quan trọng.

Nghĩ vậy, ánh mắt Hoắc Tiên Cô nhìn Diệp Thu bắt đầu trở nên dịu dàng.

Hơn nữa, cách làm của Diệp Thu hiện tại không những không khiến bà tức giận, ngược lại còn cảm thấy người trẻ tuổi này toát ra một cỗ khí phách bá đạo.

Tràn đầy sức sống! "Đàn ông là phải như vậy." Trong tư tưởng của một người từng trải như Hoắc Tiên Cô, đàn ông nên tự tin, bá đạo và nghiêm túc.

Người đàn ông như vậy mới có sức hấp dẫn nhất.

Diệp Thu hoàn toàn phù hợp với hình mẫu cháu rể trong lòng bà. "...Ờm...

Ánh mắt bà cụ nhìn mình không đúng lắm, lẽ nào đã phát hiện ra rồi?" Ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa hứng thú của Hoắc Tiên Cô, Diệp Thu nhanh chóng chú ý tới.

Trong lòng anh thầm cảm khái, không hổ là Hoắc Tiên Cô, tâm tư kín đáo, ánh mắt sắc bén, có lẽ đã phát hiện ra mối quan hệ không tầm thường giữa anh và Tú Tú. "Thưa quý vị, buổi đấu giá bây giờ chính thức bắt đầu, món bảo vật đầu tiên được đấu giá là Quỷ Tỳ!" "Quỷ Tỳ, xuất xứ từ lăng mộ Lỗ Thương Vương thời Tây Chu, là một báu vật trong truyền thuyết." Buổi đấu giá bắt đầu.

Món đồ đầu tiên được bán đấu giá chính là Quỷ Tỳ.

Người phụ nữ phụ trách đấu giá (gọi là má Hảo đi) giới thiệu tỉ mỉ về lai lịch và mức độ quý giá của Quỷ Tỳ, sau đó có lực sĩ mang chiếc hộp đựng Quỷ Tỳ đi một vòng cho tất cả mọi người trên lầu hai xem.

Diệp Thu chú ý rõ ràng, lúc Quỷ Tỳ được mang ra, ánh mắt Trương Khởi Linh lạnh đi một chút.

Quỷ Tỳ ban đầu ở trong tay cậu ta, sau đó bị mất, bây giờ lại được bán đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Thu hạ giọng hỏi: "Cần nó à?" "Vâng, lão tổ.

Nhưng tôi không có tiền." Tiểu ca gật đầu, nhưng cũng biết thứ này cần tiền mà cậu thì không có. "Yên tâm, nó không chạy được

đâu." Không có tiền, nhưng Diệp Thu có.

Chương 209

Hạo Thiên Chân ngồi ở đó, tất cả những món đồ được đấu giá tối nay đều sẽ thuộc về họ.

Về việc thanh toán cuối cùng, Diệp Thu cũng không vội, bảo vật của anh nhiều vô kể. "A, nhà họ Ngô thật sự có một đứa cháu ngông cuồng." "Tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, dám ngồi vào vị trí 'Điểm Thiên Đăng', ha ha." "Để tôi thêm cho nó chút tiền nhé." "Lần này, e rằng sau hôm nay nhà họ Ngô sẽ nổi tiếng vì không có tiền trả nợ mất thôi." "Ngô Nhị Bạch tên khốn đó, mấy hôm trước dám uy hiếp tôi, hôm nay cứ lấy cháu trai hắn ra khai đao trước đã." Sau khi hội đấu giá bắt đầu, Quỷ Tỳ vừa xuất hiện, tất cả những ai biết về món đồ này ở hiện trường đều động lòng.

Vì trước khi đấu giá, tất cả các vật phẩm đều đã được thông báo trước.

Cho nên, có người thực chất đến đây là vì Quỷ Tỳ.

Hiện nay, cùng với sự việc Triệu Tiều trẻ lại, những người ở tầng lớp cao nhất trong nước đều đã biết.

Muốn có được trường sinh, cần phải cầm thần vật đến trước mộ Thiên Đế, tìm Thần Sứ đại nhân.

Những món đồ mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá tối nay, vừa hay đều phù hợp điều kiện.

Quỷ Tỳ là một báu vật tuyệt thế, tương truyền được chế tạo từ thiên thạch ngoài vũ trụ, vô cùng quý giá.

Đương nhiên, chuyện Quỷ Tỳ là chìa khóa mở Thanh Đồng Môn chỉ có người nhà họ Trương mới biết.

Còn món đồ cuối cùng được đấu giá, Kiến Mộc, mới là mục đích cuối cùng của mọi người.

Bởi vì Triệu Tiều đã dùng một trong ba loại thần mộc để đổi lấy việc trẻ lại.

Cho nên mọi người đều đoán rằng loại thần mộc này là thứ Thiên Đế yêu thích nhất.

Chỉ là, bây giờ lại xuất hiện một kẻ kỳ lạ như Hạo Thiên Chân, ngồi ngay vào vị trí "Điểm Thiên Đăng".

Điều đó có nghĩa là, tiếp theo dù có trả giá thế nào, cuối cùng cũng không lấy được món đồ.

Điều này khiến tất cả mọi người đều hận chết Hạo Thiên Chân. "Ờm, Thiên Chân, tôi cảm giác ánh mắt mấy người đó nhìn cậu không đúng lắm, rất nhiều người như muốn ăn tươi nuốt sống cậu vậy." Bàn Tử nhạy bén phát hiện ra điểm này.

Những người ở các phòng bao xung quanh đều nhìn Hạo Thiên Chân với vẻ mặt không mấy thiện cảm.

Cậu ta cũng đã phát hiện ra, nhưng cũng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể cứng rắn đóng kịch đến cùng. "Hy vọng người bạn của Tiểu ca có thể đáng tin một chút." Nếu Hạo Thiên Chân biết người đứng sau lưng mình là Diệp Thu, thì cậu ta tuyệt đối sẽ không sợ hãi chút nào.

Nhưng cậu ta không biết, hoàn toàn là vì tin tưởng Tiểu ca nên mới ngồi ở đây. "Bây giờ bắt đầu đấu giá Quỷ Tỳ, giá khởi điểm năm mươi triệu, mỗi lần trả giá không được thấp hơn một triệu.

Bây giờ, đấu giá bắt đầu." Sau khi mọi người đã xem xong, việc đấu giá Quỷ Tỳ nhanh chóng bắt đầu. "Sáu mươi triệu!" "Bảy mươi triệu!" "Tám mươi triệu!" "Chín mươi triệu!" "Một trăm triệu!" Giá

khởi điểm năm mươi triệu, trong vòng chưa đầy hai phút, đã được gọi lên đến một trăm triệu.

Mỗi lần những người đó tăng giá, mặt Hạo Thiên Chân lại giật giật. "Một trăm triệu, có ai tăng giá nữa không...

Khách bàn số 2 ra giá một trăm lẻ một triệu, những người khác còn ai ra giá không?" Người "Điểm Thiên Đăng" là Hạo Thiên Chân không hề lên tiếng.

Người phụ nữ phụ trách đấu giá mỗi lần đều tự động cộng thêm một triệu vào mức giá cao nhất.

Sau đó, một chiếc đèn lồng màu vàng kim được treo ngay trước mặt Hạo Thiên Chân. "Vãi chưởng!

Hóa ra vị trí này là để 'Điểm Thiên Đăng'!!!" Lần này thì Hạo Thiên Chân đã hoàn toàn hiểu ra.

Vì sao Hoắc Tiên Cô lại hỏi cậu có chắc muốn ngồi ở đây không.

Chuyện Phật Gia năm xưa tán gia bại sản, "Điểm Thiên Đăng" ba lần ở Tân Nguyệt Phạn Điếm để ôm người đẹp về, người trong Cửu Môn ai mà không biết.

Ai ngờ được, chỉ ngồi bừa một chỗ mà lại trúng ngay vị trí "Điểm Thiên Đăng". "Mẹ kiếp, cả nhà họ Ngô bị mình làm cho bay mất một phần mười gia sản rồi." Một trăm triệu đó, bằng một phần mười của cả nhà họ Ngô.

Đương nhiên cũng chỉ là một phần mười trên bề mặt.

Tài sản ngầm của nhà họ Ngô còn rất nhiều, nhưng đều là những thứ không thể công khai.

Nhưng chỉ một cái Quỷ Tỳ mà đã tốn nhiều tiền như vậy.

Khóe miệng Hạo Thiên Chân co giật, xem ra đám người kia còn

chuẩn bị tăng giá tiếp.

Bất kể đối phương tăng bao nhiêu, cậu đều phải là người cuối cùng ôm trọn.

Thật kinh khủng. "Một trăm hai mươi triệu!" "Một trăm ba mươi triệu!" "Một trăm bốn mươi triệu!" Cuối cùng, giá cả lại một lần nữa được đẩy lên.

Mức giá cuối cùng chốt ở một trăm năm mươi triệu.

Nếu không có quy tắc rằng nếu một người liên tục tăng giá ba lần, người "Điểm Thiên Đăng" có quyền từ bỏ, thì có lẽ mọi người sẽ không dừng lại. "Anh bạn, cái giá này... anh chịu nổi không?" Hạo Thiên Chân có chút hoảng sợ quay đầu lại hỏi Diệp Thu, sợ rằng anh không gánh nổi.

Cậu ta làm gì có tiền chứ. "Yên tâm, chuyện nhỏ." Diệp Thu cho cậu ta một ánh mắt an tâm.

Bao nhiêu tiền, anh cũng không thèm để ý.

Vẻ mặt trấn tĩnh đó đã khích lệ Hạo Thiên Chân rất nhiều.

Thế là cậu ta cũng không còn hoảng sợ nữa, ngược lại còn ung dung tự tại, vẻ mặt khinh thường nhìn những người ở các phòng bao khác, cái bộ dạng đó thật sự rất muốn ăn đòn, đầy vẻ khiêu khích.

Đúng lúc này, Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn từ sân sau đi ra phía trước.

Chủ yếu là vì hai người nghe nói có người "Điểm Thiên Đăng", nhất thời tò mò muốn xem thử. "Vãi chưởng!" "Đúng là kinh khủng!" Nào ngờ, khi Trương Nhật Sơn lén lút nhìn quanh, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, ánh mắt liền nhìn về phía Diệp Thu đang đứng sau lưng Hạo Thiên Chân.

Sắc mặt hắn ta lập tức tái nhợt, tim đập thình thịch.

Là người của Trương gia, hắn rất nhạy cảm với huyết mạch Kỳ Lân.

Hơn nữa khí tức của Diệp Thu, Trương Nhật Sơn lại vô cùng quen thuộc. "Sát tinh đến rồi, không được, mình phải quay về." Hắn nhận ra Diệp Thu là ai ngay lập tức.

Tên sát tinh đáng sợ này, vốn là người của Trương gia, giờ lại đầy địch ý với gia tộc.

Hắn không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Diệp Thu.

Nếu không, chết lúc nào cũng không biết. "Cái đó, Nam Phong à, tôi hơi mắc...

đi vệ sinh, về trước đây." Trương Nhật Sơn lập tức tìm cớ chuồn đi, sau đó quay người rời khỏi mà không ngoảnh đầu lại, về phòng ở sân sau, khóa chặt cửa, lấy một cặp tai nghe đeo lên, vặn âm lượng lớn nhất, bắt đầu nghe nhạc.

Thôi xong, lát nữa dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không ra ngoài.

Cứ làm rùa rụt cổ cho xong. "Thật kỳ lạ." Doãn Nam Phong nghi ngờ, Trương Nhật Sơn hôm nay có chút kỳ quái.

Nhưng cô cũng không để tâm, chuẩn bị đến nói chuyện với vị Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô đang "Điểm Thiên Đăng" kia.

Doãn Nam Phong biết, Hạo Thiên Chân tuyệt đối không có nhiều tiền như vậy. "Hửm?" Sau đó, cô nhìn thấy Diệp Thu đứng sau Hạo Thiên Chân.

Giây tiếp theo, ánh mắt của Doãn Nam Phong đã thay đổi.

Bởi vì, cô cảm nhận được người đứng sau Hạo Thiên Chân rất

quen thuộc, vô cùng quen thuộc. "Hửm?

Tại sao lại cảm thấy người này quen thuộc như vậy?" Mặc dù cô chắc chắn rằng mình không hề quen biết Diệp Thu sau khi đã thay đổi dung mạo, nhưng người đàn ông đó lại cho cô một cảm giác quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy anh, Doãn Nam Phong bất giác sinh ra một cảm giác hoảng sợ.

Chương 210

Tại sao?

Doãn Nam Phong không hiểu.

Nhưng cô biết, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản. "Chẳng trách lão già Trương Nhật Sơn kia lại trốn đi." Vừa rồi Trương Nhật Sơn vội vàng chạy đi, có lẽ cũng liên quan đến người đàn ông này.

Hắn ta hẳn là biết thân phận của người này nên mới trốn đi. "Vậy thì, người này có khả năng liên quan đến Trương gia." Doãn Nam Phong rất thông minh, nếu không cũng không thể quản lý được Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy.

Một người đàn ông xa lạ có thể khiến Trương Nhật Sơn hoảng sợ bỏ chạy, không dám đối mặt, vậy thì tuyệt đối có liên quan đến Trương gia. "Thôi bỏ đi, mình cũng trốn thôi." Người của Trương gia toàn là một lũ điên.

Ngay cả Trương Khởi Linh, tộc trưởng của Trương gia cũng vậy, huống chi là một người Trương gia không quen biết.

Doãn Nam Phong không muốn xung đột với những người này. "Chỗ này giao cho cậu, lát nữa dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng gọi tôi." Cô trực tiếp rời khỏi hiện trường đấu giá, trốn về phòng của mình.

Cuộc đấu giá vẫn tiếp tục.

Khi giá của Quỷ Tỳ lên đến một trăm sáu mươi triệu, cuối cùng cũng không có ai tăng giá nữa. "Chúc mừng Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô ở phòng bao số hai, đã mua được Quỷ Tỳ với giá một trăm sáu mươi

mốt triệu." Người phụ nữ phụ trách đấu giá có ánh mắt sắc bén.

Cô ta sợ rằng lát nữa lúc thanh toán, Hạo Thiên Chân sẽ không có tiền.

Khi đó, chắc chắn sẽ có xung đột.

Vì vậy, sau khi Quỷ Tỳ được bán xong, cô ta ngay lập tức cho người đi tìm Hạo Thiên Chân để thu tiền trước. "Tiểu Tam Gia, Quỷ Tỳ đã đến rồi, mời ngài thanh toán trước." Một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám, cầm Quỷ Tỳ, nở nụ cười tươi như hoa bước vào phòng bao tìm Hạo Thiên Chân. "Ờm..." Hạo Thiên Chân hoảng hốt, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Diệp Thu. "Có thể thanh toán bằng vàng không?" Diệp Thu hỏi một câu. "A?

Được...

được ạ, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ tính toán vàng cho ngài theo giá thị trường." Cô gái rõ ràng ngẩn người, vì làm việc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô nghe có khách hàng muốn thanh toán bằng vàng. "Ừm." Diệp Thu gật đầu, sau đó đưa tay vào trong áo, lấy ra mấy thỏi vàng từ trong không gian.

Số vàng này, theo giá thị trường hiện tại, đủ để thanh toán cho Quỷ Tỳ. "Tiên sinh... ngài!!!" Thấy Diệp Thu lôi ra từ trong áo rất nhiều thỏi vàng nhỏ, cô gái và nhân viên Tân Nguyệt Phạn Điếm phía sau rõ ràng đều ngớ người. "Loảng xoảng." Anh ném thẳng mấy thỏi vàng nhỏ lên chiếc khay trong tay cô gái.

Sức nặng đó khiến cô gái rõ ràng có chút không chịu nổi, người chùng xuống.

Trong lòng cô nhanh chóng ước tính, số vàng này giá trị bảo thủ cũng phải khoảng hai trăm triệu. "Hít..." Nghĩ vậy, cô gái nhìn Diệp Thu với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tùy tay lấy ra số vàng trị giá hai trăm triệu, vị này rốt cuộc là ai.

Hơn nữa, vị gia này lại mang theo người số vàng nặng như vậy để làm gì?

Không chỉ cô.

Trong phòng bao, khi thấy Diệp Thu lấy ra những thỏi vàng nhỏ từ trong áo, tất cả mọi người đều sững sờ. "Vãi chưởng!!" Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Đúng là cao thủ.

Lần đầu tiên thấy có người ngầu như vậy, trực tiếp dùng vàng thanh toán ở Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tiểu ca, huynh đệ, có cần em trai không?" Cách làm vô nhân tính này còn ngầu hơn cả quẹt thẻ rất nhiều.

Bàn Tử ghen tị.

Hạo Thiên Chân ngây người.

Hoắc Tiên Cô thì kinh ngạc, nhưng sau đó trong lòng lại càng nhìn Diệp Thu càng thấy thích.

Đẹp trai, tính cách tốt, lại có tiền.

Cùng với cháu gái Hoắc Tú Tú của bà, đúng là một cặp trời sinh. "Người đó là ai vậy?" "Thanh toán bằng vàng?" "Bị bệnh à, mang theo người nhiều vàng như vậy!" "Người của gia tộc nào thế?" Những người ở các phòng bao khác cũng bàn tán xôn xao, đoán già đoán non về thân phận thật của Diệp Thu.

Người phụ nữ phụ trách đấu giá cuối cùng cũng yên tâm.

Không những thế, cô ta còn đích thân dặn dò người mang đến cho Diệp Thu một tấm thẻ hội viên kim cương cấp cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Loại thẻ này là cấp bậc cao nhất, người có được nó không quá mười người.

Đủ để thấy mức độ quý giá của nó.

Cô ta đã nhìn ra.

Người đứng đầu ở phòng bao số 2 không phải là Hoắc Tiên Cô, cũng không phải Tiểu Tam Gia nhà họ Ngô, mà là người đàn ông thần bí này.

Tiền đã thanh toán xong, buổi đấu giá tiếp tục.

Tiếp theo, những món đồ còn lại nhanh chóng được bán hết.

Diệp Thu cũng thuận lý thành chương lấy được món Kiến Mộc mà mình muốn.

Một khối Kiến Mộc không nhỏ, ước tính sau khi hấp thụ có thể được ít nhất mười vạn tích phân.

Còn Quỷ Tỳ thì anh tiện tay ném cho Tiểu ca.

Món đồ còn lại là một món đồ cổ quý giá, Diệp Thu ném vào trong không gian, căn bản không dùng đến. "Lão tổ, tiếp theo ngài định đi đâu?" Ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tiểu ca hỏi Diệp Thu. "Núi Côn Luân." Ở Sa Thành không gặp được Hoắc Tú Tú và A Ninh, Diệp Thu đương nhiên không định ở lại đây nữa.

Anh muốn trở về núi Côn Luân. "Tôi cũng muốn đi, hay là đi cùng nhau?" Tiểu ca nghe vậy, muốn đi cùng Diệp Thu. "Cậu đi trước đi, tôi bên này có chút việc cần xử lý, đợi đến nơi đó chúng ta gặp lại." Diệp Thu không đồng ý.

Anh muốn đến núi Côn Luân có thể đến ngay lập tức, không muốn đi cùng Hạo Thiên Chân, phải ngồi xe, ngồi máy bay, rồi lại đi bộ một quãng đường dài.

Diệp Thu nói vậy, Tiểu ca cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu.

Cậu biết lão tổ có việc phải làm. "Đi đây." Vẫy vẫy tay, Diệp Thu từ biệt ba người rồi rời đi. "Trời đất ơi, bạn của Tiểu ca thật sự đẹp trai ngất ngây." "Ừ, ngầu thật!" Sao lại không ngầu cho được. "Điểm Thiên Đăng" đó.

Chuyện này ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, kể từ sau thời của Phật Gia, bao nhiêu năm rồi mới xuất hiện lần đầu.

Lại còn giàu nứt đố đổ vách, trực tiếp dùng vàng thanh toán.

Đẹp trai ngất ngây có được không. "Đi thôi." Tiểu ca không nói nhiều.

Hạo Thiên Chân và những người khác đi chuẩn bị lên đường đến núi Côn Luân.

Diệp Thu sau khi từ biệt họ, tìm một góc phố không người, bên cạnh là một khu chung cư cũ, vừa định dùng phù chú để nhanh chóng trở về mộ huyệt.

Chương 211

Đột nhiên, Diệp Thu nghe thấy tiếng kinh hô của phụ nữ và tiếng đập phá đồ đạc từ trên lầu. "Cút đi, tôi thật sự không quen biết ai cả, nếu các người không đi, tôi sẽ báo cảnh sát." Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ này, Diệp Thu khựng lại.

Vì anh nhận ra đó là người phụ nữ hôm nọ đã bán cho anh viên ngọc như ý. "Đi, giải quyết chúng nó." Vốn định không quan tâm, nhưng nghĩ lại, Diệp Thu triệu hồi mấy con thi miết ra và ra lệnh.

Mấy kẻ gây phiền phức cho cô gái này hẳn là người của Tiết Ngũ.

Tìm đến cô ta chắc cũng có liên quan đến mình.

Diệp Thu không phải thánh mẫu, nhưng đã gặp rồi thì giết vài người cũng không sao.

Mấy con thi miết to bằng nắm tay gật gật đầu, tiến vào khu dân cư, men theo bức tường bò lên căn hộ ở tầng ba. "A!!

Cái gì thế!" "Thi miết, đệt, sao ở đây lại có thi miết!" "Mau chạy đi!" "A!!!" Nhanh chóng, trong phòng truyền ra những tiếng hét thảm thiết.

Sau khi giải quyết xong đám người đó, lũ thi miết quay trở lại bên cạnh Diệp Thu, sau đó anh lập tức dùng phù chú, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Mọi chuyện ở đây không còn liên quan gì đến anh nữa.

Một lúc lâu sau, một người phụ nữ vẫn còn nét phong vận hoảng hốt chạy từ trên lầu xuống, đứng ở ngã tư, nhìn về phía vị trí Diệp Thu vừa đứng, ngẩn người suy tư.

Núi Côn Luân.

Nơi này nằm ở khu vực Tây Bắc của đất nước, từ xưa núi Côn Luân đã được mệnh danh là tổ của vạn núi.

Trên núi Côn Luân ẩn giấu vô số bí mật.

Một dòng sông băng khổng lồ, như một tấm gương quỷ, sừng sững trên đỉnh núi tuyết trắng xóa.

Khi bóng dáng Diệp Thu xuất hiện ở đây, anh mới phát hiện ra, mộ thất đã được dịch chuyển vào giữa một dòng sông băng khổng lồ.

Địa cung rộng lớn, như thể tồn tại từ vạn cổ, nằm ngang, đóng băng bên trong dòng sông băng, chỉ để lại một khe hở làm lối ra vào.

Nơi này rất lạnh, ít nhất cũng phải âm vài chục độ.

Nhưng đối với Diệp Thu, điều này không có chút uy hiếp nào.

Anh không sợ lạnh. "Kỳ lạ, A Đại, khỉ con và Quỳ Ngưu mấy đứa nhóc này không có ở nhà." "Ngay cả Thi Miết Vương cũng không có." Mộ thất tĩnh lặng.

A Đại, khỉ con, Quỳ Ngưu và cả Thi Miết Vương Lão Nhị không biết đã đi đâu làm gì.

Diệp Thu tò mò.

Đúng lúc này. "A!!!" "Chết tiệt!

Lão phu sẽ giết ngươi!!!" Bên tai anh mơ hồ truyền đến tiếng gầm giận dữ, âm thanh ở rất xa, nghe không rõ, dường như theo gió từ từ truyền đến tai anh.

Nếu không phải ngũ quan của Diệp Thu bây giờ rất nhạy bén, thật sự không thể nghe thấy âm thanh nhỏ bé này. "Nghe hơi quen?" "Đi xem thử." Giọng nói nghe hơi quen, anh liền đi theo hướng âm thanh truyền đến.

Vị trí hiện tại của Diệp Thu là trên một con đường hẻm núi ở rìa

của một dòng sông băng.

Con đường uốn lượn trên sông băng, ngay ngắn có trật tự, có lẽ là do người xưa khai phá mà thành.

Xem ra, việc khai phá con đường này hẳn là từ thời Vạn Nô Vương, lúc xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung.

Đi dọc theo con đường trên sông băng, Diệp Thu đi được khoảng mười mấy cây số.

Đúng vậy, mười mấy cây số, con đường sông băng uốn lượn vô cùng nguy hiểm, chỉ một chút sơ sẩy là có thể trượt chân rơi xuống vực sâu vạn trượng, mãi mãi bị chôn vùi tại đây.

Đi một lúc, dòng sông băng phía trước biến mất, bởi vì trước mặt Diệp Thu xuất hiện một cửa vào sơn động.

Rõ ràng, con đường này dẫn vào trong lòng núi.

Sau khi Diệp Thu đi vào, anh nhìn thấy xác của những con rắn độc trong động. "Tịnh Kiến A Hàm?" Mấy con rắn này, Diệp Thu thấy quen mắt.

Tuy nhỏ nhưng rất giống con cự xà Già Na trong thành cổ Tinh Tuyệt.

Loại rắn này được gọi là Tịnh Kiến A Hàm, vô cùng hung mãnh, độc tính cực mạnh.

Tương truyền loại rắn này đến từ địa ngục, vì máu rắn toàn màu đen kịt, rõ ràng là kịch độc.

Trong quá trình tiến hóa thành Bất Tử Thể, có một thứ cần thiết là mắt rắn Tịnh Kiến A Hàm, chính là mắt của xà mẫu Tịnh Kiến A Hàm. "Mấy đứa nhóc này không lẽ lại đi tìm xà mẫu Tịnh Kiến A Hàm rồi chứ?" Đừng nói, với sự hiểu biết của Diệp Thu về khỉ con và

Quỳ Ngưu, hai tên này tuyệt đối là chuyên gia gây họa.

Diệp Thu trước đó đã dặn dò, sau khi đến đây thì bắt đầu tìm kiếm những thứ cần thiết để tiến hóa.

Mấy đứa nhóc này chắc chắn đang đi lang thang khắp nơi tìm đồ.

Đối với sự an nguy của chúng, Diệp Thu không hề lo lắng.

Có A Đại là bán giao chi thể ở đó, lại thêm sức mạnh khổng lồ của khỉ con và sấm sét của Quỳ Ngưu, trên thế giới này người có thể làm chúng bị thương rất ít.

Ngay cả khi gặp phải Vạn Nô Vương cùng sống chung với du diên cũng không sợ.

Cùng lắm là đánh một trận.

Ngay cả chó ba đầu và rắn đen địa ngục cũng không phải là đối thủ của A Đại và khỉ con.

Du diên và Vạn Nô Vương có lợi hại đến mấy, đánh không lại thì cùng lắm là bỏ chạy.

Ba đứa nhóc này biết chừng mực.

Tiến vào sơn động, bên trong là một thế giới khác.

Trong lòng núi có những khe nứt hang động tự nhiên, và cả những con đường do con người khai phá, dày đặc như một mê cung. "Con khỉ trời đánh, con trâu chết tiệt, còn cả con rắn không biết xấu hổ kia nữa, lão phu nhất định sẽ giết chúng mày!!!" Sau khi vào trong sơn động, Diệp Thu lại một lần nữa nghe thấy tiếng gầm giận dữ đó.

Là giọng của một người đàn ông trung niên, dường như đang vô cùng phẫn nộ.

Nghe thấy giọng của người này, Diệp Thu liền bật cười. "Ta còn tưởng ai, hóa ra là lão già đó, ha ha." Nghe thấy giọng nói quen thuộc

này, Diệp Thu bật cười.

Lão già này tức giận đến mức như vậy, lại còn có thù với mấy con thú cưng của anh, ngoài Uông Tàng Hải ra thì còn ai vào đây nữa.

Phân thân của hắn đúng là nhiều thật.

Cũng không biết tên ở đây có phải là bản thể của Uông Tàng Hải không. "Khốn kiếp, con khỉ tạp chủng, súc sinh chết tiệt, lão phu nhất định sẽ giết chết cái thứ chết tiệt nhà ngươi." "Lên, thiêu chết mấy con súc sinh này cho lão phu." Từ xa, anh nghe thấy giọng nói tức tối của Uông Tàng Hải.

Cùng lúc đó, có cả tiếng kinh hô của khỉ con và Quỳ Ngưu.

Còn A Đại thì không nghe thấy tiếng.

Có lẽ nó không ở cùng hai đứa kia. "Vo ve vo ve!" Càng đến gần, bên tai Diệp Thu càng truyền đến một trận âm thanh oanh minh.

Âm thanh đó giống như hàng ngàn hàng vạn con ruồi xanh đang vỗ cánh tạo ra tiếng vo ve. "Tiếng gì vậy?" Diệp Thu lẩm bẩm một mình.

Cuối cùng, khi đã đến gần, có thể nhìn thấy bóng dáng của khỉ con và Quỳ Ngưu, anh cuối cùng cũng biết đó là âm thanh gì. "Vãi chưởng." Chỉ thấy trong hang động phía trước, khỉ con và Quỳ Ngưu đang thảm thương bỏ chạy.

Hai đứa nhóc này, khắp người đều là những vết cháy xém.

Khỉ con gãi tai gãi má, hoảng loạn chạy trối chết.

Quỳ Ngưu thì liều mạng chạy, còn tiện thể quay đầu chửi ầm lên: "Phì, có bản lĩnh thì solo với Ngưu gia gia mày, dựa vào mấy con bọ này thì có gì là anh hùng hảo hán, mẹ ơi, đừng thiêu ta nữa!!!" Phía sau hai đứa nó là một bầy côn trùng dày đặc, không thể đếm xuể.

Chương 212

Đó là một loại côn trùng phát sáng.

Và điều đáng sợ nhất là những con côn trùng này có thể phun lửa.

Ngọn lửa của chúng chia làm hai loại.

Một loại trông rất nóng, là ngọn lửa màu vàng rực rỡ chói mắt như mặt trời.

Loại còn lại là ngọn lửa âm u tỏa ra ánh sáng xanh lam lạnh lẽo.

Thật kỳ lạ. "Vô Lượng Nghiệp Hỏa, Nãi Cùng Thần Băng?" Ngay cả Diệp Thu khi nhìn thấy bầy côn trùng dày đặc cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu anh không đoán sai, những con côn trùng này chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Đạt Phổ Quỷ Trùng chia làm hai loại, một loại có thể phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa, một loại có thể phun ra Nãi Cùng Thần Băng.

Cả hai loại lửa này đều là những thứ vô cùng đáng sợ, ngay cả Quỳ Ngưu và khỉ con cũng không chịu nổi, huống chi là Diệp Thu.

Nhìn hai đứa nhóc trên người bị thiêu cháy đen một mảng, tím một mảng, có lẽ thời gian qua đã chịu không ít khổ sở. "Kít kít!!" "Gào...

Chủ nhân, cứu mạng, mấy con bọ này đáng sợ quá." Nhìn thấy Diệp Thu, hai đứa lập tức kinh ngạc kêu lên, mừng rỡ, sau đó cầu cứu Diệp Thu.

Nào ngờ, Diệp Thu còn không thèm nhìn, quay người bỏ đi luôn.

Đùa chắc.

Nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng như vậy, ngay cả anh cũng không có

cách nào.

Thứ này không sợ nước, không sợ lửa.

Nếu số lượng ít, Diệp Thu có thể trực tiếp giết chết chúng.

Nhưng bây giờ, số lượng quá nhiều.

Nếu bị chúng bám lấy, thì thật sự khó mà thoát được.

Khỉ con và Quỳ Ngưu da dày thịt béo, một đứa có áo giáp bảo vệ, một đứa có lớp vảy kỳ lạ che chở.

Bị thiêu cũng chỉ bị thương ngoài da, nhanh chóng sẽ khỏi.

Nhưng nếu Diệp Thu bị thiêu, thì đó thật sự là chí mạng.

Đây không phải là ngọn lửa bình thường, mà là Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa. "Gió mạnh, chuồn thôi!" Diệp Thu quay đầu bỏ đi ngay, vội vàng rời khỏi.

Khỉ con và Quỳ Ngưu phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Số lượng Đạt Phổ Quỷ Trùng quá nhiều.

Phía sau bầy côn trùng, một người đàn ông mặc cổ trang, mặt mày âm hiểm, mang theo vẻ khoái trá báo thù đang đuổi giết. "Ha ha.

Chạy đi, chạy đi, lão phu sẽ từ từ hành hạ chết mấy con súc sinh các ngươi." "Tiếc là con Tống tử chết tiệt kia không có ở đây, nếu không lão phu nhất định sẽ chặt đầu nó xuống để tế vong linh phân thân của lão phu!!" "Diệp Thu!!!

Mau ra đây cho lão phu!!

Chịu chết đi!!" Nhắc đến người đàn ông tên Diệp Thu, cái tên Tống tử chết tiệt đó, mắt Uông Tàng Hải đỏ ngầu.

Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ ngôi mộ dưới đáy biển.

Ngày đó, phân thân mà Uông Tàng Hải đã bố trí hàng trăm năm

đang sống sung sướng trong mộ, chỉ còn vài chục năm nữa là đại kế trường sinh có thể thực hiện được.

Nhưng đúng lúc đó, tên khốn đó đã đến.

Hắn dùng một cách sỉ nhục, đè mộ thất lên trên quan tài của Uông Tàng Hải.

Đối với hắn, đó là một sự sỉ nhục.

Thế mà, tên đó lại bá đạo như vậy, không chỉ chiếm chỗ của hắn, mà còn muốn giết hắn.

Uông Tàng Hải hận lắm.

Hận không thể ăn tươi nuốt sống người đàn ông tên Diệp Thu đó.

Phân thân ở mộ dưới đáy biển bị giết.

Phân thân ở Tần Lĩnh cũng bị giết.

Phải biết rằng, phân thân Huyết Thi ở Tần Lĩnh đó, là thứ mà Uông Tàng Hải năm xưa đã tốn vô số tài nguyên và tâm huyết mới chiếm được thân thể của Tây Chu Huyết Thi, biến nó thành phân thân.

Đó là một phân thân quan trọng trên con đường trường sinh, vậy mà lại bị Diệp Thu giết chết.

Trên thế giới này, người mà Uông Tàng Hải hận nhất chính là người đàn ông tên Diệp Thu. "Lão già này vẫn còn nhớ thương mình quá nhỉ, ha ha." Diệp Thu vừa chạy vừa nghe tiếng gào thét của Uông Tàng Hải phía sau, khóe miệng nhếch lên cười.

Anh cũng không nói gì, đối phương có thể khống chế nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng như vậy, rõ ràng thân thể này hoặc là bản thể, hoặc là một phân thân rất lợi hại.

Tóm lại, hắn là không dễ đối phó. "Về trước đã, đợi A Đại về rồi hỏi lại tình hình sau." Anh gọi khỉ con và Quỳ Ngưu, trước tiên trở về

mộ thất đã.

Đợi làm rõ tình hình ở đây, Diệp Thu sẽ quyết định phải làm gì.

Sau khi quay về lăng mộ, Diệp Thu bắt đầu hỏi Hầu Tử và Quỳ Ngưu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai đứa nhỏ ríu ra ríu rít giải thích cả buổi, Diệp Thu cuối cùng cũng hiểu ra.

Sau khi chuyển nhà xong, Diệp Thu đã bảo chúng đi tìm những thứ cần thiết để tiến hóa.

Ba đứa nhỏ liền đi tìm ngay lập tức.

Mục tiêu đầu tiên là đi tìm Du Diên, con quái vật cùng tồn tại với Vạn Nô Vương và bất tử.

Nhưng bên trong lòng núi, Hầu Tử và Quỳ Ngưu vì ham chơi nên đã lạc mất A Đại.

A Đại đi tìm Du Diên, còn hai đứa chúng nó lại không cẩn thận mò đến tận tổ của Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Không chỉ vậy, Uông Tàng Hải lại đặt quan tài của mình ngay trong tổ của lũ Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Nghe thấy động tĩnh, Uông Tàng Hải xuất hiện và lập tức nhận ra Hầu Tử và Quỳ Ngưu.

Trước đó ở Tần Lĩnh, phân thân huyết thi của Uông Tàng Hải đã bị chính tay Hầu Tử giải quyết.

Vốn dĩ Uông Tàng Hải đã hận Hầu Tử đến tận xương tủy.

Thú giữ mộ mà gã nuôi ở đáy biển lại bị Diệp Thu lôi kéo, trở thành thú cưng của người khác.

Quay đầu lại còn truy sát cả chủ nhân cũ.

Thù mới thêm hận cũ.

Uông Tàng Hải vừa gặp mặt, không nói lời nào, ra lệnh cho đại quân Đạt Phổ Quỷ Trùng truy sát Hầu Tử và Quỳ Ngưu.

Hai đứa nhỏ đã phải chịu thiệt thòi lớn.

May mà da dày thịt béo nên không bị thương quá nặng.

Cuối cùng mọi chuyện diễn ra như những gì Diệp Thu đã biết.

“Ra là vậy.” Diệp Thu xoa cằm, tấm tắc khen lạ.

Uông Tàng Hải có thể chôn cất quan tài của mình trong tổ của Đạt Phổ Quỷ Trùng, chứng tỏ gã đã nắm được phương pháp khống chế loại côn trùng này.

Chẳng trách lại ngông cuồng như vậy.

“Muu, chủ nhân, gã đàn ông đó cũng rất lợi hại, Hầu Tử cũng không đánh lại.” “Hả?

Thật hay giả vậy?” Hầu Tử cũng không đánh lại Uông Tàng Hải?

Không thể nào.

Chương 213

Phải biết rằng, Hầu Tử bây giờ đã tiến hóa thêm một lần, còn có cả thần thông.

Vậy mà cũng không đánh lại Uông Tàng Hải ư?

"Chít chít!" Hầu Tử cũng bắt đầu khoa tay múa chân với Diệp Thu, kể rằng Uông Tàng Hải rất tà ma.

Thân thể của gã không biết tại sao lại biến thái đến mức, mặc cho Hầu Tử dùng Hoàng Việt Phủ chém, cũng không thể chém ra dù chỉ một vết nứt.

Sức mạnh của gã cũng biến thái đến đáng sợ.

Hầu Tử vốn nổi tiếng về sức mạnh, vậy mà ở phương diện này cũng không bằng Uông Tàng Hải.

Hầu Tử càng nói, Diệp Thu càng cảm thấy có điều kỳ lạ.

Uông Tàng Hải tuyệt đối không thể mạnh đến vậy.

Không có lý nào.

Có thể trực diện đối đầu với Hầu Tử, còn áp đảo nó nữa.

Tuyệt đối không thể nào.

Nhưng nhất thời, Diệp Thu cũng không nhìn ra được điều huyền diệu trong đó.

"Được rồi, tạm thời không nói nữa, hai đứa nghỉ ngơi trước đi, đợi A Đại về rồi tính." Diệp Thu triệu hồi A Đại trong lòng.

Và nhanh chóng nhận được phản hồi của A Đại.

Lúc này hắn mới yên tâm.

A Đại không gặp nguy hiểm.

Vì vậy hắn yên tâm chờ đợi nó quay về.

“Ha ha.

Tên khốn chết tiệt, giết hai phân thân của lão phu, hai lần truy sát lão phu đến mức lên trời không lối, xuống đất không cửa.” “Ta hận a!!” “Lần này, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.” “Lão phu nhất định cũng sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của chó nhà có tang, ha ha!!” Lúc này, bên trong núi Côn Luân, trong một hang động dưới lòng đất quỷ dị và đáng sợ.

Nơi đây có một địa cung khổng lồ không thể tưởng tượng.

Địa cung này là nơi Uông Tàng Hải tự chọn làm lăng mộ cho mình, cũng là lăng mộ thật sự của gã.

Uông Tàng Hải hiện tại mới là bản thể thực sự.

Những nơi khác chỉ là phân thân mà thôi.

Sở dĩ Uông Tàng Hải quan tâm đến những phân thân đó là có nguyên nhân.

Năm đó khi xây dựng Vân Thiên Cung cho Vạn Nô Vương, gã đã biết được bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương.

Đó là cộng hưởng tuổi thọ với Du Diên.

Du Diên là một loại rắn vô cùng đáng sợ, loại rắn này có thể sống hàng vạn năm mà không chết.

Nếu được nuôi dưỡng đúng cách, nó gần như có thể đạt đến sự vĩnh sinh.

Vì vậy, Vạn Nô Vương đã chọn Du Diên.

Cùng nó cộng hưởng tuổi thọ, như vậy có thể trường sinh bất lão.

Còn có thể nhận được sức mạnh to lớn.

Uông Tàng Hải vẫn luôn tìm kiếm sự trường sinh, nhưng không có được sinh vật cổ đại như Du Diên.

Nhưng điều đó không làm khó được Uông Tàng Hải.

Gã là một thiên tài hiếm có.

Không có Du Diên, nhưng gã có cách khác.

Đó là lợi dụng thủ đoạn mạnh mẽ, phân tán hồn phách của mình, sau đó tạo ra vô số phân thân.

Bản thể sẽ cùng các phân thân này cộng hưởng tuổi thọ.

Phân thân của Uông Tàng Hải hầu hết đều là những thứ như huyết thi, Hạn bạt.

Huyết thi trong lăng mộ Tây Chu dưới lòng đất Tần Lĩnh, gã đã tốn rất nhiều công sức mới đưa được hồn phách của mình vào, chiếm lấy thân thể của đối phương.

Ngoài Tần Lĩnh và lăng mộ dưới đáy biển, Uông Tàng Hải còn có phân thân ở những nơi khác.

Chỉ cần những phân thân này không chết, thì về lý thuyết, Uông Tàng Hải là một tồn tại bất tử bất diệt.

Ngay cả khi bản thể bị giết, gã cũng có thể nhanh chóng hồi sinh trên một phân thân khác.

Huống hồ, gã có sự tự tin tuyệt đối, bản thể của mình sẽ không bao giờ bị tiêu diệt.

"Hừ, tên Tống tử chết tiệt, lão phu xin thề tại đây, lần này nhất định sẽ giết ngươi!" Hai phân thân bị Diệp Thu giết chết, khiến gã vô cùng đau lòng.

Đó đều là những thứ gã đã dốc hết tâm cơ, chuẩn bị rất lâu mới tạo ra được.

"Đi, tìm nơi ẩn náu của tên Tống tử đó, quay về báo cho ta." Uông Tàng Hải ra lệnh cho một bóng đen ở bên cạnh.

Trong bóng tối, bảy tám bóng đen kịt lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Gã thì ngồi trên một chiếc ghế làm bằng vàng ròng, nhắm mắt trầm tư, chờ đợi kết quả.

Không bao lâu nữa, gã có thể tự tay kết liễu Diệp Thu.

Uông Tàng Hải trong lòng phấn khích không thôi.

"Không được, giết hắn thì quá đáng tiếc, lão phu nhất định phải hành hạ hắn một trận ra trò mới được, ha ha!" Giết đối phương một nhát thì quá hời cho hắn rồi.

Nỗi uất ức trước đây của gã biết trút vào đâu.

Hành hạ.

Nhất định phải hành hạ.

Hành hạ một cách tàn nhẫn mới có thể xả được mối hận trong lòng.

Đúng vậy, phải làm như thế.

Uông Tàng Hải ung dung tự tại, chờ đợi đến lúc bắt đầu hành hạ Diệp Thu.

Bên này, Uông Tàng Hải phái bóng đen đi tìm vị trí của Diệp Thu.

Những bóng đen dường như không có thực thể, tốc độ trong bóng tối cực nhanh, căn bản không nhìn rõ được thứ gì.

Uông Tàng Hải đang chờ đợi kết quả, lòng đầy mong đợi, chờ đến lúc mang theo Đạt Phổ Quỷ Trùng đi ngược sát Diệp Thu.

Ở một bên khác, Diệp Thu cũng đang suy tính làm thế nào để chơi chết Uông Tàng Hải.

Trong địa cung, Diệp Thu vừa chờ A Đại quay về, vừa suy nghĩ nên làm thế nào để tách Uông Tàng Hải và đám Đạt Phổ Quỷ Trùng ra.

Chỉ một mình Uông Tàng Hải thực ra rất dễ giết.

Diệp Thu có mười phần chắc chắn có thể giết chết gã.

Nhưng nếu bên cạnh gã lúc nào cũng có hàng vạn con Đạt Phổ Quỷ Trùng thì sẽ rất khó khăn.

Lũ côn trùng đó rất đáng sợ.

Dù Diệp Thu hiện tại có Vĩnh Sinh Thể, cũng không dám đối đầu trực diện với vô lượng nghiệp hỏa và cả cùng thần băng.

Hai loại lửa này tuyệt đối có thể lấy mạng hắn.

Diệp Thu suy nghĩ: "Cũng không biết lão già khốn kiếp đó dùng thủ đoạn gì để khống chế Đạt Phổ Quỷ Trùng." Loại côn trùng này đều sống theo bầy đàn, rất khó khống chế.

Phần lớn chúng đều được nuôi như thú giữ mộ.

Nhưng Uông Tàng Hải lại có thể chỉ huy chúng, thật thú vị.

"Gầm!" Đúng lúc này, A Đại quay về.

A Đại với thân thể bán giao, bây giờ trông không khác gì một con rồng thật.

Chỉ là dưới thân không có móng rồng.

Chương 214

Đợi sau khi tiến hóa hoàn toàn, nó sẽ có thân thể của một giao long thực sự.

"Hửm?

Tìm thấy Du Diên rồi?" A Đại quay về, phấn khích nói với Diệp Thu rằng nó đã tìm thấy Du Diên.

Diệp Thu nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Tốt quá rồi.

Tìm thấy Du Diên, vậy thì trái tim của Du Diên cũng không còn xa nữa.

"Nó ở đâu?" A Đại kể, sau khi tìm thấy Du Diên, nó đã đánh nhau với đối phương một trận, với sức chiến đấu hiện tại của A Đại, Du Diên chắc chắn không phải là đối thủ của nó.

Nhưng đối phương rất ranh mãnh.

Dựa vào việc quen thuộc địa hình nơi đây, nó đã trực tiếp thoát khỏi sự tấn công của A Đại.

"Gầm." A Đại nói, con Du Diên đó rất kỳ quái.

Đối phương dường như có thân thể bất tử, mấy lần bị A Đại đánh gần chết, nhưng lại nhanh chóng khỏe mạnh như thường.

"Có chuyện đó sao?" Diệp Thu nghi ngờ.

Sắp bị đánh chết rồi, lại có thể hồi đầy máu ngay lập tức?

Kỹ năng này hay đấy.

"Chẳng lẽ?" Giây tiếp theo, Diệp Thu dường như đã hiểu ra.

Con Du Diên đó và Vạn Nô Vương cộng hưởng tuổi thọ.

Tuổi thọ của hai bên được kết nối với nhau, Du Diên không thể bị đánh chết, chắc chắn có liên quan đến điều này.

Diệp Thu suy đoán, muốn giết Du Diên, cách chắc chắn nhất là giết nó và Vạn Nô Vương cùng một lúc.

Nếu không, đối phương có thể giống như bị lỗi game, có thể hồi sinh vô hạn.

"Chết tiệt, nơi này thật sự chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị." Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của Diệp Thu.

Cụ thể thế nào, còn phải đi kiểm chứng.

"Đi, trước tiên tìm Du Diên, sau đó tìm cách đối phó với Uông Tàng Hải." "Gầm!" "Chít chít!" "Muu, đi đi đi, giết con Du Diên đó ăn thịt." Ba con thú cưng không phải là những kẻ chịu ngồi yên, chúng phấn khích la hét đòi ăn thịt Du Diên.

Diệp Thu ngồi trên đầu A Đại, A Đại mang theo Diệp Thu, Hầu Tử và Quỳ Ngưu, tiến đến nơi ẩn náu của Du Diên.

Đây là một con đường khác.

Nó nằm ở hai hướng khác nhau so với nơi Hầu Tử gặp Uông Tàng Hải trước đó.

"Xem ra, Uông Tàng Hải cũng không dám chọc vào Vạn Nô Vương, dù sao thì Vân Thiên Cung năm đó cũng là gã xây cho Vạn Nô Vương, hai người chắc chắn đã đạt được một thỏa thuận nào đó." Theo con đường trong sông băng, A Đại đưa Diệp Thu nhanh chóng tiến vào bên trong lòng núi từ một nơi khác.

Nếu đoán không lầm.

Con đường này mới là con đường thực sự dẫn vào Vân Thiên

Cung.

“Không biết, vị trí của Thanh Đồng Môn ở đâu.” Núi Trường Bạch không chỉ có Vân Thiên Cung.

Quan trọng nhất, là cánh cửa Thanh Đồng Môn kia.

Hơn nữa, trước đây Diệp Thu đã thấy rất rõ.

Lăng mộ trong núi Côn Luân không chỉ có một Vân Thiên Cung.

Còn có một Côn Luân Thần Cung nữa.

Đi khoảng một giờ đồng hồ, theo con đường trong lòng núi, phía trước hiện ra trước mắt Diệp Thu là một thác nước khổng lồ.

Dưới thác nước là một con sông ngầm dưới lòng đất, rất lớn.

Khó mà tưởng tượng được, bên trong lòng núi Côn Luân lại có một con sông ngầm lớn như vậy.

Sự tài tình của tạo hóa quả nhiên thần kỳ.

“Gầm!” A Đại ra hiệu cho Diệp Thu, con Du Diên đó sống trong một hang động dưới con sông ngầm kia.

Rõ ràng, Du Diên thích sống dưới nước.

“Hầu Tử, Quỳ Ngưu, hai đứa đi dụ nó ra.” Về khả năng chiến đấu dưới nước, chắc chắn phải là Hầu Tử và Quỳ Ngưu rồi.

Hai đứa này khi chiến đấu dưới nước, sức mạnh còn được tăng thêm.

“Chít chít!” “Muu, chủ nhân xem con đây.” Hai đứa nhỏ cười gian xảo rồi nhảy xuống nước.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu tiến vào đáy nước, nhanh chóng nhìn thấy hang động dưới nước mà A Đại chỉ.

Hai đứa nhìn nhau, Hầu Tử trực tiếp sử dụng kỹ năng ẩn thân,

tiến vào trong hang, chuẩn bị cho Du Diên một trận đánh lén trước.

Mặc dù biết không thể giết được đối phương, nhưng mục đích của Diệp Thu là xem có thể thu hút được Vạn Nô Vương, để chém giết cả hai cùng một lúc không.

Nếu không, thân thể bất tử của Du Diên còn khó giết hơn cả Bất Tử Trùng của nhà họ Hoắc.

Tiến vào trong hang, Hầu Tử nhanh chóng tìm thấy Du Diên.

Một con mãng xà cổ đại khổng lồ, thân hình dài hơn trăm mét.

Trên cơ thể to lớn của nó phủ đầy những lớp vảy sắc nhọn, toàn thân không giống một con rắn, mà giống như được ghép lại từ nhiều loài động vật.

Đầu giống cá sấu.

Dưới thân mọc ra bốn móng vuốt sắc bén.

Đuôi lại giống như bọ cạp.

Vô cùng đáng sợ.

Lúc này, Du Diên đang cuộn tròn nghỉ ngơi trong hang.

Hầu Tử nhếch mép cười, dựa vào kỹ năng ẩn thân, nhanh chóng tiếp cận Du Diên, sau đó lập tức rút Hoàng Việt Phủ ra.

Nó chém thẳng vào mắt, bộ phận yếu nhất trên người Du Diên.

"Phụt!" Hoàng Việt Phủ sắc bén chém toạc cả con mắt của Du Diên, nhãn cầu bị chém làm đôi.

"Gàoooo!!!" Bất ngờ bị đánh lén, Du Diên đau đớn tột cùng, hét lên một tiếng thảm thiết.

Nó điên cuồng quẫy đạp thân thể, móng vuốt vung loạn xạ, cái đuôi bọ cạp dựa vào cảm ứng, đâm về phía Hầu Tử.

Trên đuôi bọ cạp có kịch độc, nếu Hầu Tử bị đâm trúng, chắc chắn sẽ trúng độc.

Vì vậy nó không dám chủ quan, lập tức quay người bỏ chạy.

Mục đích đã đạt được, tiếp theo chỉ cần dụ Du Diên lên khỏi mặt nước, để chủ nhân xử lý là được.

"Ục ục ục!!!" Dưới nước, Hầu Tử ra hiệu cho Quỳ Ngưu, lập tức rút lui.

Quỳ Ngưu biết là đã thành công.

"Ầm!" "Bùm!" Phía sau Hầu Tử, con Du Diên khổng lồ, thân thể to lớn va chạm ngang dọc, lao ra khỏi hang động dưới nước, một mắt đã bị nổ tung, mắt còn lại có thể nhìn rõ bóng dáng của Hầu Tử.

Nó phẫn nộ, thề phải giết chết con kiến hôi dám đánh lén mình.

"Phụt!" Du Diên tức giận mở miệng, phun ra một dòng dung dịch nóng bỏng như dung nham.

Khi dung dịch hòa vào nước, con sông ngầm vốn lạnh lẽo lập tức sôi sục như nước trong nồi.

Rõ ràng, nhiệt độ của dung nham vô cùng kinh khủng.

"Muu, bỏng chết ngưu gia gia rồi, đồ khốn, ăn một roi sét của gia gia đây!!" Quỳ Ngưu và Hầu Tử bị bỏng đến nhe răng trợn mắt, vội bơi lên mặt nước.

Quỳ Ngưu quay đầu lại, quất một roi sét thẳng vào con Du Diên.

Nó quất mạnh vào con mắt còn lại của Du Diên.

"Gào!" Lần này, Du Diên càng thêm hung bạo.

Trong mắt nó lộ ra vẻ tàn bạo và sát ý mãnh liệt, hôm nay nhất định phải giết chết hai con kiến hôi này.

Chương 215

Nếu không, nó chắc chắn sẽ không ngủ được.

“Chạy mau!!” Quỳ Ngưu hét lên một tiếng, cùng Hầu Tử lập tức lao lên khỏi mặt nước.

Con Du Diên lập tức đuổi theo.

Cơn giận vì mất một mắt khiến nó mất đi lý trí.

Trong mắt chỉ còn lại sát ý mãnh liệt.

Nó căm hận nhất là Hầu Tử.

Vì vậy nó bám chặt lấy Hầu Tử, móng vuốt và đuôi bọ cạp sắc bén mấy lần suýt đâm trúng nó.

May mà Hầu Tử linh hoạt, dựa vào tốc độ của mình để né tránh các đòn tấn công.

Hai đứa nhỏ lao lên khỏi mặt nước, vội vàng la hét cầu cứu Diệp Thu.

Du Diên quá hung dữ.

Hung dữ hơn cả con mãng xà đen địa ngục rất nhiều.

Dung nham mà nó phun ra có thể lấy mạng người.

“A Đại, lên đi.” Nhìn thấy Du Diên, ngay cả Diệp Thu cũng giật mình.

Vẻ ngoài của con quái vật này trông rất hung tợn.

Nhưng trước mặt A Đại, nó vẫn chỉ có nước bị hành cho ra bã.

“Gầm!” Ánh mắt A Đại lạnh lùng, trực tiếp lao vào Du Diên, sau đó lại bắt đầu một trận hành hạ nữa.

Thấy A Đại, sự phẫn nộ trong mắt Du Diên lập tức biến mất, thay vào đó là nỗi sợ hãi vô tận.

Rõ ràng, việc bị A Đại hành hạ trước đó đã cho nó biết rằng nó tuyệt đối không phải là đối thủ.

Vì vậy, Du Diên cũng dứt khoát, quay đầu bỏ chạy.

“Chạy?

Cửa cũng không có đâu, Quỳ Ngưu bảo bối, giữ nó lại.” “Muu!

Xem con đây.” Diệp Thu lập tức nhờ Quỳ Ngưu giúp đỡ.

Đứa nhỏ gật đầu, sau đó dùng toàn bộ sức lực, phóng ra một sợi xích sét màu xanh lam khổng lồ đáng sợ.

Tốc độ của tia sét, sao Du Diên có thể sánh bằng.

Nó trực tiếp bị trói lại, sau đó bị điện giật toàn thân co giật.

Thế nhưng, A Đại cũng không dám tiến lên, chủ yếu là vì sợ bị điện giật.

“Cạy miệng nó ra.” Diệp Thu đột nhiên nghĩ ra, trên người mình có Trùng Ngọc.

Dù Du Diên có thể hồi sinh thế nào đi nữa, cứ trực tiếp hòa tan nó, xem nó hồi sinh kiểu gì.

“Được rồi, chủ nhân, con không cầm cự được lâu đâu.” Quỳ Ngưu dù sao cũng còn nhỏ, phóng ra tia sét mạnh như vậy không thể duy trì được lâu.

Diệp Thu cũng không chậm trễ, trực tiếp nhảy lên tại chỗ, khi còn ở trên không, nhân lúc miệng Du Diên mở ra, hắn ném cả khối Trùng Ngọc vào miệng nó.

“Thu!” Làm xong những việc này, tia sét của Quỳ Ngưu cũng vừa

lúc biến mất.

“A Đại, giữ nó lại, đừng để nó chạy.” Trùng Ngọc tiến vào cơ thể Du Diên, những con Bàn trùng muốn nuốt chửng nó hoàn toàn cần một chút thời gian.

Vì vậy, Diệp Thu chỉ có thể chờ đợi.

“Gầm!” A Đại áp sát, hành hạ Du Diên một trận tơi bời, không cho nó chạy thoát.

Hầu Tử và Quỳ Ngưu cũng đến trợ giúp.

Ba đánh một.

Du Diên chạy cũng không chạy nổi.

Gàoooo!!!” Du Diên tuy dũng mãnh, nhưng thực sự không địch lại nổi.

Một mình A Đại đã có thể hành hạ nó ra bã.

Huống hồ còn có Hầu Tử và Quỳ Ngưu, lúc thì chém một rìu, lúc thì chích điện cho một phát.

Trong tình huống này, Du Diên không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Trùng Ngọc tiến vào cơ thể Du Diên, lập tức vỡ ra, vô số con Bàn trùng đen kịt, dày đặc bắt đầu bùng cháy bên trong cơ thể Du Diên.

Lượng lớn Bàn trùng bùng cháy, sương đen nóng bỏng đó, ngay cả lửa cũng có thể nuốt chửng trực tiếp.

Không lâu sau, bên trong cơ thể Du Diên, một mảng lớn huyết nhục đã bị Bàn trùng nuốt chửng.

“Gàoooo!!!” Cơn đau từ bên trong khiến Du Diên sống không bằng chết, cảm giác huyết nhục như bị xé toạc từng mảnh, ngay cả nó cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, cơn đau dữ dội này đang nhanh chóng tiếp diễn và lan rộng.

Nó có thể cảm nhận rõ ràng, sinh mệnh của mình đang trôi đi.

Mặc dù Du Diên và Vạn Nô Vương cộng hưởng tuổi thọ, về lý thuyết, một trong hai người chết, chỉ cần người còn lại không chết.

Thì có thể hồi sinh.

Nhưng, Du Diên không phải Bất Tử Trùng của nhà họ Hoắc, không có khả năng hồi sinh biến thái như vậy.

Nếu cơ thể của nó bị Bàn trùng nuốt chửng hoàn toàn, không chỉ nó phải chết.

Vạn Nô Vương cũng sẽ chết theo.

Vì vậy, cảm nhận được Bàn trùng trong cơ thể đang nuốt chửng huyết nhục của mình, Du Diên thực sự hoảng sợ.

Sống lâu như vậy, tác oai tác quái ở núi Côn Luân.

Nó không muốn chết bây giờ.

Thế là, Du Diên quyết định đi tìm chủ nhân của mình là Vạn Nô Vương.

Để ông ta cùng mình, giết hết mấy kẻ đáng ghét này.

Vạn Nô Vương mạnh hơn Du Diên rất nhiều.

"Ta biết ngươi muốn đi cầu cứu, bám sát theo nó, ha ha." Thấy Du Diên liều mạng chạy về một hướng nào đó, Diệp Thu lập tức hiểu ra, con quái vật này chuẩn bị đi tìm Vạn Nô Vương rồi.

Đây chính là điều hắn muốn thấy.

Giết luôn cả Vạn Nô Vương, như vậy không chỉ có thể lấy được trái tim của Du Diên, mà còn có thể lấy được Cửu Long Sĩ Thi Quan

của Vạn Nô Vương.

Tiếng gào thét thảm thiết của Du Diên vang vọng khắp dãy núi Côn Luân, đánh thức những lão quái vật trong núi.

Dưới sông băng Côn Luân, trong một tòa tháp chín tầng quỷ dị, một xác ướp toàn thân bị quấn vải, đột nhiên mở đôi mắt đỏ như máu.

"Thú vị đấy.

Lão già Vạn Nô Vương đó cũng có ngày hôm nay, ha ha." Xác ướp dường như có thể nhìn xuyên qua sông băng, nhìn thấu cả dãy núi Côn Luân.

Nó nhìn thấy Du Diên đang liều mạng bỏ chạy, bị truy sát thảm thương.

Trong núi Côn Luân, ai mà không biết Du Diên là linh thú cộng sinh của Vạn Nô Vương.

Ngày thường Du Diên bá đạo vô cùng, không ai dám chọc vào, nếu không Vạn Nô Vương sẽ nhảy ra, cùng nó trấn áp.

Trong cả núi Côn Luân, không biết có bao nhiêu chủ mộ bị một người một thú này ức hiếp.

Vì vậy, thấy Du Diên thảm thương như vậy, xác ướp gần như vui mừng nở hoa.

Tâm trạng vô cùng tốt.

Ở một bên khác, Uông Tàng Hải đang ở trong mộ, chờ đợi bóng đen quay về.

Bỗng nhiên gã cũng nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết của Du Diên.

"Không thể nào?

Chương 216

Ai lại đi chọc vào Du Diên, không sợ lão già Vạn Nô Vương đó ra tay sao?" Uông Tàng Hải trừng lớn mắt, không dám tin.

Lại có người dám chọc vào Du Diên.

Đó là linh thú cộng sinh của Vạn Nô Vương đấy.

Ai chọc vào Du Diên, chắc chắn sẽ dẫn Vạn Nô Vương ra.

Lão già đó đáng sợ lắm.

Ngay cả Uông Tàng Hải cũng không dám chọc vào đối phương.

"Không phải là tên Tống tử chết tiệt đó và mấy con thú cưng của hắn chứ?" "Như vậy là tốt nhất, tốt nhất là bị Vạn Nô Vương trực tiếp giết chết, cũng đỡ cho lão phu phải đi tìm." Uông Tàng Hải dường như đã đoán ra, trong cả núi Côn Luân, người có khả năng đi chọc vào Vạn Nô Vương nhất chính là Diệp Thu và mấy con thú cưng của hắn.

Nhưng gã không định đi hóng hớt.

Lỡ như lão già Vạn Nô Vương đó cho rằng gã cùng phe với Diệp Thu thì phiền to.

Lão già đó hung tàn lắm.

Trong lòng gã vô cùng mong đợi, tốt nhất là Diệp Thu và thú cưng của hắn bị Vạn Nô Vương giết chết.

Cũng đỡ cho gã phải tốn công đi giết Diệp Thu.

Sâu trong núi Côn Luân.

Bên trong một địa cung đen kịt khổng lồ.

Địa cung này vô cùng rộng lớn, bên trong có vô số tượng chim mặt người bí ẩn được dựng lên một cách trật tự.

Trên cột đá bên dưới mỗi bức tượng chim mặt người, đều có khắc một bức tượng Du Diên có hình thù đáng sợ.

Chính giữa địa cung.

Một chiếc quan tài làm bằng huyền kim ngoài vũ trụ, lúc này đang được chín công trình hình rồng nâng lên không trung.

Bên dưới chín con rồng là một hồ máu tanh tưởi.

Lúc này trong hồ máu, đang sủi bọt ùng ục.

Cửu Long Sĩ Thi Quan.

Một chiếc quan tài bí ẩn và đáng sợ.

Vạn Nô Vương đã lấy được nó từ một nơi bí ẩn để làm quan tài cho mình.

Nơi đây, chính là Vân Thiên Cung.

Là lăng mộ của Vạn Nô Vương.

Trong lăng mộ tĩnh lặng, quỷ dị, không có bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng nếu lắng nghe kỹ, có thể nghe thấy một tiếng tim đập mạnh mẽ.

Tiếng tim đập đó dường như có một loại ma lực nào đó, khiến những người có ý chí không kiên định sau khi nghe sẽ sinh ra ảo giác.

"Gào!" Đột nhiên, một tiếng thét thảm thiết, từ một nơi nào đó truyền vào trong địa cung.

Mặc dù âm thanh này nhỏ, nhưng trong địa cung tĩnh lặng, nó lại trở nên vô cùng đột ngột.

"Bùm!" Khi âm thanh này truyền vào địa cung, địa cung vốn yên

tĩnh, lập tức vang lên vô số tiếng chim kêu quỷ dị.

Đồng thời, nắp quan tài của Cửu Long Sĩ Thi Quan phát ra tiếng ma sát ken két.

Một cánh tay đẩy nắp quan tài ra.

Sau đó, trong bóng tối, một bóng người ngồi dậy từ trong quan tài.

Nhìn kỹ, bóng đen giống như một người, nhưng quỷ dị là, trên người có sáu cánh tay.

Và có đến ba cái đầu.

Ba đầu sáu tay.

Trên người tỏa ra một luồng tử khí nồng nặc.

"Hống~~~~~!" Giây tiếp theo, bóng người ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng khát máu, trực tiếp đứng dậy từ trong quan tài.

Nhanh chóng biến mất trong địa cung.

Bên trong núi Côn Luân.

Du Diên đang bị Diệp Thu và A Đại, Hầu Tử, Quỳ Ngưu truy sát.

Đồng thời, vào lúc này trên cơ thể khổng lồ của Du Diên, xuất hiện từng lỗ thủng đẫm máu đáng sợ.

Trông giống như huyết nhục trên người bị một thứ gì đó trực tiếp hòa tan.

Bàn trùng trong cơ thể nó đã bắt đầu cuộc cắn nuốt điên cuồng.

Bàn trùng có thể nuốt chửng mọi vật chất, mặc dù tiến triển chậm, nhưng sau một thời gian dài như vậy, chúng đã nuốt chửng khoảng một phần ba tế bào huyết nhục trên người Du Diên.

Vết thương đáng sợ như vậy, nếu không phải Du Diên và Vạn Nô

Vương cộng hưởng tuổi thọ.

E rằng đã chết từ lâu rồi.

Nhưng cứ như vậy, chỉ cần thêm một thời gian nữa, chờ Bàn trùng nuốt chửng toàn bộ Du Diên.

Thì cả hai đều không sống nổi.

Bất Tử Trùng của nhà họ Hoắc mạnh mẽ đến vậy, được mệnh danh là bất tử bất diệt.

Cuối cùng chẳng phải cũng bị Bàn trùng tiêu diệt sao.

Huống hồ là Du Diên.

Lúc này Du Diên đau khổ, vô cùng đau khổ, nhưng nhiều hơn cả là nỗi sợ hãi cái chết.

Nó không biết mình đã sống bao nhiêu năm rồi.

Chưa bao giờ, nó nghĩ rằng có một ngày mình sẽ chết.

Càng chưa bao giờ nghĩ rằng, mình sẽ chết một cách từ từ bị hành hạ như thế này.

"Gào!" Du Diên đau đớn gào thét, thân thể khổng lồ va chạm ngang dọc trong hang động, chạy về một hướng nào đó.

Nó muốn đi tìm chủ nhân của mình, Vạn Nô Vương.

Bởi vì hiện tại chỉ có ông ta mới có cách cứu mạng nó.

Trong hang động, khắp nơi đều là những tảng đá bị Du Diên va vỡ.

Thế nhưng sau lưng lại có truy binh, trên người lại bị cơn đau hành hạ, nhưng nó vẫn phải liều mạng chạy.

Không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Nếu không, chưa gặp được chủ nhân, nó sẽ chết.

“Hừ!” Đúng lúc này, ở phía trước, một nơi tối đen kịt, xuất hiện một bóng người, lạnh lùng hừ một tiếng.

Thấy bóng người này, trong đôi mắt tuyệt vọng của Du Diên lộ ra tia hy vọng mãnh liệt.

“To gan, kẻ nào dám làm ồn ở đây, quấy rầy bản vương thanh tu?” Giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo và kinh hãi không rõ nguyên do.

Ngay cả Hầu Tử cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Hoàng Việt Phủ trong tay nó lại siết chặt thêm vài phần.

Gầm!

Sau khi bóng người đó nói xong, lại gầm lên một tiếng nữa.

Du Diên nhanh chóng chạy ra sau lưng bóng người đó mới yên tâm.

Chịu đựng cơn đau, nó lại thò đầu ra.

Gầm!

Chương 217

Du Diên phát ra tiếng kêu chiến thắng.

Chủ nhân của ta đến rồi, các ngươi chết chắc rồi.

Nhìn bộ dạng của Du Diên, Diệp Thu không cần đoán cũng biết, người phía trước chắc chắn là Vạn Nô Vương không sai.

Ngoài Vạn Nô Vương ra, không thể có ai khiến một con Du Diên đang hấp hối lại trở nên như vậy.

Diệp Thu tiến lên vài bước, nhìn rõ bộ mặt thật của bóng người đó.

Có chút ghê tởm.

Chỉ thấy, một thân thể mục nát đang ngồi nghiêng trên một ngai đá, một tay chống đầu.

Thân hình to lớn, cao hơn cả Hầu Tử.

Trên người mặc một bộ áo giáp, bên cạnh đặt các loại vũ khí như đao kiếm.

Tổng cộng mười hai món.

Vạn Nô Vương.

Đột nhiên, Vạn Nô Vương lắc đầu, động tác cứng nhắc, trông có chút buồn cười.

Có lẽ đã giữ tư thế này nhiều năm, cử động giống như một con rối.

Ngay sau đó, từ sau lưng hắn lộ ra thêm mười cánh tay, mỗi cánh tay đều nắm chặt một món vũ khí.

Đao thương kiếm kích, đủ cả.

Toàn thân tỏa ra tử khí mãnh liệt, ngay cả ngai đá dưới luồng khí tức đó cũng nhanh chóng mục nát.

Nếu người bình thường thấy cảnh này.

Không cần động thủ, đã sớm bị tử khí tấn công đến thần trí không còn tỉnh táo.

Hầu Tử không nhịn được mà bịt mũi.

Rít rít!

Du Diên bò sát bên tai Vạn Nô Vương, kêu lên một tràng.

Do mối quan hệ cộng sinh, một người một con quái vật đã phát triển ra một phương thức giao tiếp độc đáo.

Rất nhanh, Du Diên đã báo cáo toàn bộ những gì mình gặp phải cho Vạn Nô Vương.

Trong lúc đó, do đau đớn, nó không nhịn được mà co giật mấy lần.

"A!

Hắc!" Vạn Nô Vương kinh ngạc kêu lên.

"Kẻ nào dám to gan như vậy, làm hại Du Diên của ta." "Báo tên cho bản vương." Diệp Thu nghe mà thấy khó hiểu.

Quan tâm ta là ai làm gì?

Dù sao ta cũng giết ngươi, biết rồi thì sao?

Không phải vẫn phải chết sao?

"Lên." Diệp Thu lười giải thích với gã này, phất tay, ra lệnh cho Hầu Tử lên.

"Muu, lần này đừng để gã chạy thoát." Quỳ Ngưu đi đầu, xông lên trước nhất.

Hầu Tử rùng mình, lật Hoàng Việt Phủ rồi cũng nhảy lên.

Trên khuôn mặt khô héo của Vạn Nô Vương lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngay cả nói chuyện cũng lười, trực tiếp xông lên, đây là lần đầu tiên hắn gặp.

Đối phương phải tự tin đến mức nào, mới có thể không quan tâm đối thủ là ai, nói không hợp là đánh.

May mà Vạn Nô Vương cũng không phải dạng vừa.

Hàng trăm hàng ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu kẻ không biết sống chết xông vào Vân Thiên Cung.

Cuối cùng, đều trở thành vong hồn dưới tay hắn.

Ngay cả lão hồ ly Uông Tàng Hải kia.

Gặp hắn cũng phải cụp đuôi làm người, à không, làm xác.

Vạn Nô Vương di chuyển, nhanh chóng lao lên.

Mười hai cánh tay múa may như một con nhện.

Đừng nhìn động tác cứng nhắc, thực ra không hề chậm chút nào.

Rìu lớn của Hầu Tử bổ xuống.

Vũ khí trên tay Vạn Nô Vương vung lên.

Đao kiếm giao nhau, chặn đứng được Hầu Tử.

Ngay sau đó, tia sét của Quỳ Ngưu giáng xuống.

Để không làm Hầu Tử bị thương, Quỳ Ngưu đã cố tình điều chỉnh góc độ.

Một roi sét đánh vào người Vạn Nô Vương.

Ầm!

Một cây đại kích trên một cánh tay đã chặn được roi sét của Quỳ Ngưu.

Điều khiến Diệp Thu kinh ngạc hơn là, chín cánh tay còn lại của Vạn Nô Vương vẫn còn dư sức để đối phó với A Đại.

Cứ như vậy, một người ba thú lao vào đánh nhau.

Sóng xung kích tạo ra đã xé toạc cả hang động.

Tiếng vang, chấn động.

Kinh động đến Uông Tàng Hải ở không xa.

"Đánh nhau rồi?" Uông Tàng Hải nói.

"Nghe tiếng, hình như là hướng của Vạn Nô Vương." Ngay lập tức, nụ cười trên mặt Uông Tàng Hải nở rộ.

"Ha ha, tốt quá rồi, để lão già Vạn Nô Vương đó đi giết Diệp Thu đi." "Cũng đỡ cho ta phải động thủ." "Lão quái vật đó có thân thể bất tử, ta xem lần này Diệp Thu thoát thế nào." "Cũng coi như Vạn Nô Vương đó xả giận giúp ta." Nghe tiếng vang ngày càng lớn, chấn động cũng ngày càng dữ dội.

Uông Tàng Hải cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ ngay cả Vạn Nô Vương cũng không thể nhanh chóng xử lý được tên Diệp Thu đáng ghét đó.

Nhưng, cũng không mất quá nhiều thời gian, âm thanh dần dần lắng xuống.

Chắc là sắp kết thúc rồi.

Uông Tàng Hải mừng rỡ.

"Ha ha, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi sao?" "Để lão phu đi xem, cái chết của tên Diệp Thu chết tiệt đó thảm hại đến mức nào." "Tốt

nhất là còn thoi thóp một hơi, để lão phu hành hạ một phen, ha ha.” Nói rồi, Uông Tàng Hải dẫn theo bầy Đạt Phổ Quỷ Trùng, hùng hổ kéo về phía Vạn Nô Vương.

Ở một bên khác, chiến sự lại không như Uông Tàng Hải tưởng tượng.

Mặc dù, Vạn Nô Vương đối phó với ba con thú quả thực có thể làm được một cách dễ dàng, nhưng đó cũng chỉ giới hạn trong trường hợp Diệp Thu không ra tay.

Một khi Diệp Thu ra tay, mọi chuyện không còn dễ dàng như vậy nữa.

Diệp Thu hiện giờ có thân thể Hạn bạt, sức mạnh và độ cứng rắn của cơ thể hiếm có trên đời.

Thêm vào đó là năm huyết mạch, trong đó có ba huyết mạch đỉnh cấp.

Ngay cả lão yêu quái mạnh như Vạn Nô Vương cũng không dám đối đầu trực diện với các đòn tấn công của Diệp Thu.

Huống hồ, Diệp Thu đã đổi lấy thiên hỏa.

Thỉnh thoảng lại ném vài phát vào con Du Diên đang trốn ở một bên.

Chương 218

Vạn Nô Vương càng không dám ham chiến.

Mặc dù, bên ngoài luôn đồn rằng Vạn Nô Vương đã có được thân thể trường sinh, càng bất tử bất diệt.

Nhưng hắn biết rõ, điểm yếu của mình rất rõ ràng.

"Đáng ghét." Sự tập trung của Vạn Nô Vương dần dần khó duy trì.

Hắn dùng sức đẩy Hầu Tử và A Đại ra.

Bản thân lại chịu một đòn sét của Quỳ Ngưu, lóe mình đến bên cạnh Du Diên, chắn trước mặt nó.

Hống!

Vạn Nô Vương lại gầm lên một tiếng nữa.

Thân thể Du Diên co lại, nhân cơ hội chui dọc theo sống lưng Vạn Nô Vương, vào trong cơ thể hắn.

Tuy là rắn, nhưng Du Diên lại giống sâu bọ hơn.

Diệp Thu nhíu mày.

Gã này thật ghê tởm.

Đợi Du Diên hoàn toàn tiến vào cơ thể, Vạn Nô Vương lại gầm lên một tiếng giận dữ.

Trên khuôn mặt đầy tử khí, vẻ hung tợn lộ rõ.

Sát khí còn nhiều hơn trước ba phần.

Khiến Diệp Thu vốn định xông lên cũng không nhịn được mà dừng lại.

Xem lão yêu quái này lại có chiêu gì.

Ai ngờ, Vạn Nô Vương thu đao kiếm lại, quay người bỏ chạy, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Loài người đáng ghét, bản vương ghi nhớ mối nhục ngày hôm nay." "Ngày sau nhất định sẽ phanh thây ngươi vạn mảnh." Do vừa chạy trốn vừa nói lời cay độc, khí thế giảm đi không ít.

Vạn Nô Vương cũng rất sĩ diện.

Diệp Thu vốn đang chuẩn bị phòng ngự sát chiêu, ngây người ra một giây mới phản ứng lại.

"Nói năng hùng hồn thế, hóa ra là để chạy trốn à." Vạn Nô Vương bẩy tảng đá ở cửa động ra, quay đầu ném thanh trường kiếm trong tay về phía Diệp Thu.

Sau đó, hắn quay người bò rạp xuống đất, mười hai cánh tay hệt như chân rết.

Trong nháy mắt, hắn đã biến mất không còn tăm hơi.

Con khỉ ngửi theo dấu chân của Vạn Nô Vương, định đuổi theo nhưng bị Diệp Thu ngăn lại.

"Tiểu Tam, không cần đuổi, cứ để hắn sống thêm mấy ngày nữa." "Đến lúc đó xử lý sau, hắn không chạy được đâu." Kể từ khi học được Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật - Âm Dương Thiên, Diệp Thu không chỉ hiểu phong thủy, mà còn có thể định phong thủy, tra phong thủy.

Lúc ở trên núi Côn Luân, Diệp Thu đã khắc ghi toàn bộ địa thế phong thủy của núi Côn Luân vào đầu.

Chỉ cần có một chút biến động nhỏ nhất, anh đều có thể phát hiện ra.

Hiện giờ, trùng ngọc đang ở trong cơ thể Du Diên.

Vạn Nô Vương muốn chữa trị cho Du Diên, chắc chắn phải mượn một khối phong thủy bảo địa.

Khi đó, thế nào cũng sẽ dẫn đến sự thay đổi phong thủy của núi Côn Luân.

Chỉ cần so sánh một chút, Diệp Thu sẽ dễ dàng tìm ra hắn.

Trước đó, Diệp Thu quyết định đi gặp một người bạn cũ.

Chỉ thấy ở một phía khác của sơn động, liên tục truyền đến những tiếng "xì xì".

Ngay sau đó, một bầy Đạt Phổ quỷ trùng như thủy triều ùa tới, lớp này chồng lên lớp khác, mang theo ánh lửa.

Uông Tàng Hải đi ở giữa.

Một kẻ khôn lỏi như gã nhất định phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Sắp có thể băm vằm Diệp Thu ra thành trăm mảnh, tâm trạng Uông Tàng Hải lúc này vô cùng tốt, thậm chí không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha!” Cười thì cười, nhưng vẫn phải nói vài câu khách sáo.

“Vừa rồi nghe thấy tiếng chấn động từ xa, phát hiện bên này có động tĩnh.” “Tiểu nhân lo lắng cho an nguy của Vạn Nô Vương, nên đặc biệt đến xem.” “Không biết, Vạn Nô Vương phủ có cần trợ giúp không?” Lời vừa dứt, Uông Tàng Hải nhìn thấy Diệp Thu đang đứng sừng sững cách đó không xa.

“Hừ, quả nhiên là tên nhóc nhà ngươi, hôm nay tuyệt đối sẽ không để ngươi trốn thoát nữa.” “Nếu để ngươi chạy mất lần nữa, lão phu còn mặt mũi nào?” Hiếm khi có Vạn Nô Vương chống lưng, giọng

điệu của Uông Tàng Hải cũng cứng rắn hơn không ít.

Tuy gã cũng chẳng có cảm tình gì với Vạn Nô Vương, nhưng lại càng hận Diệp Thu hơn.

Vừa hay, Diệp Thu lại chọc giận Vạn Nô Vương.

Nếu đã vậy, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn của mình.

Uông Tàng Hải cảm thấy phần thắng đã nằm chắc trong tay.

Gã nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Vạn Nô Vương đâu.

"Đang tìm lão ta sao?" Diệp Thu nhặt thanh kiếm bên cạnh lên, huơ huơ về phía Uông Tàng Hải.

"Kia." "Trường kiếm của Vạn Nô Vương?" Sau khi nhìn rõ, tròng mắt của Uông Tàng Hải suýt nữa thì rơi ra ngoài.

"Kiếm của Vạn Nô Vương sao lại ở trong tay ngươi?

Lẽ nào…" Chẳng trách trên đường chạy tới đây, âm thanh càng lúc càng nhỏ.

Ban đầu, Uông Tàng Hải còn tưởng con yêu quái già Vạn Nô Vương đã xé xác tên nhóc Diệp Thu rồi.

Vì thế, gã còn cố tình tăng tốc, cốt để có thể hành hạ Diệp Thu một phen trước khi anh chết.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Diệp Thu hoàn toàn không hề hấn gì.

Ngược lại, Vạn Nô Vương lại đánh rơi cả bội kiếm.

Không thể nào, không thể nào.

Tuyệt đối không thể nào.

Uông Tàng Hải lắc đầu, không tin vào sự thật trước mắt.

Hàng ngàn năm qua, đối mặt với vô số kẻ khiêu chiến, chưa từng thấy Vạn Nô Vương thất bại.

Hôm nay lại gục ngã dưới tay một tên nhóc ư?

Nhưng nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Thu, gã lại không thể không tin.

Thấy cảnh này, Uông Tàng Hải mất hết ý chí chiến đấu.

Nhưng đã ra vẻ rồi, giờ mà rút lui, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao?

"Tên nhóc con, Diệp Thu, nạp mạng cho lão phu!" Uông Tàng Hải nghiến răng, hạ quyết tâm, chỉ huy bầy Đạt Phổ quỷ trùng xông lên.

Trong nháy mắt, bầy côn trùng che trời lấp đất bao phủ toàn bộ cửa động, lao thẳng về phía Diệp Thu.

Nơi chúng đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này, ai thấy cũng phải sợ mất mật.

Ngay cả Diệp Thu cũng không dám lơ là.

Con khỉ và Quỳ Ngưu đều giật nảy mình, trước đây chúng đã từng chịu thiệt dưới tay Đạt Phổ quỷ trùng, không đời nào mắc bẫy lần thứ hai.

Nhưng chủ nhân đang ở phía sau, lòng trung thành không cho phép chúng lùi bước.

"Vậy thì đối đầu trực diện." "Mu!" Ba con thú lớn cùng lúc xông lên.

Đừng nói, sức chiến đấu quả thật phi thường.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã tiêu diệt sạch bầy Đạt Phổ quỷ trùng.

Một trận chiến trực tiếp khiến con khỉ lấy lại tự tin.

Nhìn lại phía sau bầy Đạt Phổ quỷ trùng, sớm đã trống không, chẳng còn bóng người.

Chương 219

"Hay cho một tên, đúng là cá mè một lứa, ngay cả cách chạy trốn cũng giống hệt nhau." Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, anh đã nhìn thấu bộ mặt của hai kẻ Vạn Nô Vương và Uông Tàng Hải.

Trận chiến kết thúc, trong động lại yên tĩnh.

A Đại lóe đôi mắt lồng đèn, lè lưỡi về phía Diệp Thu.

"Muốn đi truy sát Uông Tàng Hải à?" "Không cần, loại vai phụ này không gây nổi sóng gió đâu, mặc kệ gã." "Uông Tàng Hải là một kẻ xui xẻo, sợ sau này không gặp lại được sao?" "Còn nhiều cơ hội để chơi chết gã." Diệp Thu xua tay, ra hiệu cho A Đại yên tâm.

Nói ra, Uông Tàng Hải quả thực rất xui xẻo.

Kể từ khi gặp Diệp Thu, gã chưa có một ngày yên ổn.

Bị đuổi chạy khắp nơi, suýt nữa thì mất mạng.

Điều khiến gã khó chịu nhất là, dù ở đâu, cũng luôn gặp phải Diệp Thu.

Vận khí này, cũng thật cạn lời.

"Đi thôi, chúng ta đi thăm hàng xóm mới." "Sắp phải an cư ở đây rồi, xem thử người hàng xóm đầu tiên có đồ gì tốt tặng chúng ta không." Khóe miệng Diệp Thu nhếch lên, nói với vẻ mặt hiểm ác.

Thế là, sau khi đi qua mấy cửa động, phá mấy cây thang trời, dắt theo đám độc khí đi dạo, cuối cùng họ cũng đến trước một cánh cổng đồng lớn.

Cổng đồng cao tới một trượng, trên cửa khắc hoa văn hình rắn, có dây leo bao phủ.

Trên hai cây cột hai bên cổng khắc những văn tự siêu cổ đại, tựa như một loại chữ tượng hình, giống như các loài động vật với đủ loại tư thế.

Cũng là đồ vật từ mấy trăm năm trước.

Diệp Thu cũng không đọc hiểu được.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Chỉ cần biết nơi này là được rồi.

Vân Thiên Cung.

Tầng dưới của Vân Thiên Cung, được chôn sâu dưới lòng đất.

Tầng trên thì nguy nga tráng lệ, lơ lửng trên trời, bên dưới cung điện mây mù lượn lờ.

Nếu không tận mắt chứng kiến, khó mà miêu tả được.

Diệp Thu ra hiệu, con khỉ lập tức nhảy lên, đẩy cổng đồng ra.

Một luồng sáng từ sau cánh cổng chiếu rọi.

Diệp Thu thản nhiên bước vào theo ánh sáng. *** Bước qua cổng đồng, bên trong là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Cổng đồng ở tầng dưới của Vân Thiên Cung không phải là cánh cổng đồng nối liền địa ngục trong truyền thuyết, nên Diệp Thu cũng không cần lo lắng sẽ có nghiệp hỏa.

Trong thiên cung, nhìn từ xa, có mấy cây cột chống trời sừng sững.

Dạ minh châu được đặt ở các góc, soi sáng cả thiên cung.

Những bức tượng thần cầm chậu lửa lần lượt tự động bùng lên ngọn lửa màu xanh lục.

Giữa thiên cung có một mái vòm, thông thẳng lên tầng trên.

Dưới mái vòm chất đầy vàng bạc châu báu.

Chỉ riêng sự huy hoàng của tầng dưới thôi cũng đã sánh ngang với lăng mộ Long Quân.

"Ở nơi tốt như vậy, không nộp thêm chút phí được sao?~" Diệp Thu tiếp tục tiến lên.

Nhưng chưa đi được hai bước, anh đã bị mấy con Tống tử chặn đường.

Diệp Thu phất tay, con khỉ xông lên, nhanh chóng giải quyết lũ Tống tử cản đường. 【Ting, phát hiện cô hồn vô chủ, có thể hấp thu.】 Là mấy con Tống tử trước mắt.

Một con cung cấp 50 tích phân, tám con được 400, cao hơn một chút so với cô hồn bình thường.

Có còn hơn không.

Đi thẳng về phía mái vòm, anh lại gặp thêm một vài con Tống tử.

Con khỉ chém giết đến hăng, giải quyết xong đám trước mắt, nó bèn men theo thiên cung để tìm kiếm.

Thấy một con, giết một con.

Mấy con Tống tử này mạnh hơn Tống tử bình thường, nhưng trước mặt con khỉ thì chẳng đáng là gì.

Diệp Thu không hiểu.

Vạn Nô Vương đường đường là thế, trong một khu mộ lớn như vậy lại chỉ dùng mấy con Tống tử để canh giữ.

Ngay cả trong mộ phân thân của Uông Tàng Hải năm xưa, trong mộ dưới đáy biển, gã còn biết nuôi một con thủy hầu tử.

Nếu thực sự không ưa thủy hầu tử, kiếm vài con rắn khổng lồ,

chẳng phải cũng nâng tầm đẳng cấp lên sao?

Đương nhiên, anh cũng lười nghĩ thay cho Vạn Nô Vương.

Đã đến đây rồi, tự nhiên không thể ra về tay không được.

Diệp Thu ra lệnh cho ba con thú cưng gây chút động tĩnh trong thiên cung trước.

"Cố gắng làm cho lớn một chút, xem lão già đó có giữ được bình tĩnh không." Đây chẳng phải là việc con khỉ thích nhất sao?

Đánh, đập, cướp.

Không gì là không tinh thông, lúc ở núi Côn Luân đã khiến Uông Tàng Hải tức không hề nhẹ.

"Gào!" "Mu!" "Xì!" Ba con thú đem những thứ có thể mang đi được đều giao cho Diệp Thu.

Diệp Thu cũng không khách sáo, cất hết vào không gian của mình.

Những thứ không mang đi được, vậy thì đập nát.

Cuối cùng, chúng còn ôm cả cột chống trời mà lắc, gây ra một trận động đất liên hoàn.

Nấp ở một nơi xa, Vạn Nô Vương cố nén cơn đau dữ dội từ Du Diên truyền đến, nhìn về phía thiên cung.

Nghe từng trận động đất, trái tim hắn như đang rỉ máu.

"Bản vương nhất định sẽ trở lại!" "A da!

Đến lúc đó, những kẻ phản nghịch sẽ phải chết." Vạn Nô Vương tức đến nỗi đập nát cả bức tường bên cạnh.

Động tĩnh bên phía Diệp Thu có hơi lớn, Uông Tàng Hải tự nhiên cũng cảm nhận được.

Nhưng gã cũng chỉ có thể nổi giận vô ích ở nơi của mình.

“Thật tức chết lão phu mà.” Động tĩnh truyền đi rất xa, đến một tòa cung điện khổng lồ.

Giữa cung điện, trong một chiếc quan tài được điêu khắc tinh xảo với hoa văn phức tạp, một nữ thi đeo mặt nạ kim tuyến từ từ mở mắt.

Ánh sáng đỏ như máu từ trong con ngươi của nữ thi bắn tung tóe ra.

Tử khí đó đã đến mức mắt thường có thể nhìn thấy được.

Một con rắn vô tình lọt vào phạm vi tử khí, lập tức biến thành một cái xác khô quắt.

Bên phía Diệp Thu, những con Tống tử cản đường cũng đã xử lý xong, những thứ cần lấy đi cũng đã dọn sạch.

Nhưng không thấy Vạn Nô Vương xuất hiện.

“Xem ra Vạn Nô Vương không ở đây.” “Đi, chúng ta lên tầng trên xem thử.” Vạn Nô Vương cũng là một kẻ biết nhẫn nhịn, bị trộm cả nhà rồi mà vẫn không hề động đậy.

Diệp Thu đi đến bên dưới mái vòm trung tâm.

Trong ánh sáng và bóng tối, có một cây thang trời.

Phải nói, Diệp Thu rất khâm phục tài năng của Uông Tàng Hải.

Thang trời đã lợi dụng nguyên lý khúc xạ và phản xạ của ánh sáng, ẩn giấu một cách hoàn hảo trong bóng tối.

Chương 220

Nhìn từ xa, tầng dưới của thiên cung là một gian mộ thất hoàn chỉnh.

Làm gì có thang trời nào dẫn lên tầng trên?

Không thể thấy được.

Diệp Thu men theo thang trời đi lên.

Trong mắt con khỉ, Diệp Thu như đang bước lên những bậc thang dài đăng đẳng để lên trời.

Bước đi trên không, bay thẳng lên cao.

Không lâu sau, Diệp Thu đã đi hết thang trời.

Trong lúc đó cũng không thiếu những cạm bẫy nhỏ, thang trời xuất hiện những đoạn uốn lượn.

Nhưng trong mắt Diệp Thu, đó đều không phải là vấn đề.

Hiện tại, anh chơi phong thủy không hề xem Uông Tàng Hải ra gì.

Mấy cơ quan cạm bẫy nhỏ này, lừa người khác thì được.

Với anh, đó chỉ là trò trẻ con.

Phía trên thang trời, đó mới thực sự là Vân Thiên Cung.

Phải nói, nó thực sự giống như trong truyền thuyết, cung điện lơ lửng trên trời, xung quanh mây mù lượn lờ.

Có cả mây ngũ sắc, quả thực là tiên cảnh.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra manh mối.

Không thể nào có kiến trúc thực sự lơ lửng trên trời được, ít nhất cũng phải có một điểm tựa.

Nếu muốn ở trên trời, vậy chỉ có thể xây trên đỉnh núi.

Vạn Nô Vương không ngốc đến mức để lộ mộ của mình cho mọi người thấy, dù là trên đỉnh núi.

Theo độ cao so với mực nước biển, Diệp Thu hiện đang ở trong một hang động dưới lòng đất.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại thực sự giống như đang ở trên mây.

Vậy thì, giải thích duy nhất, những đám mây ngũ sắc này không phải là mây, mà chỉ giống mây mà thôi.

Diệp Thu vừa hay biết được.

Thực ra, những "mây ngũ sắc" này là một loại côn trùng phát quang còn sót lại từ thời thượng cổ, tên là Doanh Yêu.

Doanh Yêu đực có kích thước nhỏ, giống như hạt bụi, cơ thể có thể phát quang.

Doanh Yêu đực thường tập thể cầu ngẫu.

Để theo đuổi con cái, chúng sẽ phát ra ánh sáng ngũ sắc, nhìn từ xa giống như những đám mây.

Đây là nguyên nhân vì sao Vân Thiên Cung trông như tọa lạc trên mây.

Thực ra, Doanh Yêu không chỉ để trang trí, mà còn có tác dụng bảo vệ.

Đừng nhìn loại côn trùng này nhỏ bé, xinh đẹp.

Chúng có thể gây chết người.

Chúng cực kỳ không thích khí tức của sinh vật sống, một khi gặp phải người sống, chắc chắn sẽ không chết không thôi.

Diệp Thu có tử khí ngụy trang, Doanh Yêu tự nhiên sẽ không tấn công.

Đi qua cổng lớn, vào bên trong thiên cung tầng trên, lại là một cảnh tượng khác.

Nơi này nguy nga đến mức không tưởng, so với tầng trên, nơi tầng dưới chỉ có thể gọi là tầng hầm.

"Hay thật, nơi này khiến ta nhớ lại những ngày ngồi trên ngai vàng ở thiên đình." Nhìn tòa cung điện khổng lồ này, Diệp Thu đột nhiên có một ý nghĩ.

Một bảo địa phong thủy cấp bảy, nơi tốt như vậy, tại sao mình lại phải xây mộ địa?

Đây chẳng phải là có sẵn rồi sao?

"Ồ hô, vậy thì phải làm sao đây." Diệp Thu thầm gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo. *** 【Ting, có muốn chi 2 vạn tích phân để mua bản thiết kế Vân Thiên Cung không?】 "Có." 【Ting, có muốn chi 15 vạn tích phân để bắt đầu xây dựng mộ thất không?】 "Có." Sau khi quậy một trận ở địa bàn của Vạn Nô Vương.

Diệp Thu mất một ngày, tìm được một hang động trong núi Côn Luân có kích thước tương đương với Vân Thiên Cung.

Sau đó, anh bắt đầu thực hiện ý đồ xấu xa của mình.

Khoảng một giờ sau, một tòa Vân Thiên Cung y hệt được xây dựng xong, điểm khác biệt duy nhất là bên trong trống không.

Diệp Thu lấy từ trong không gian ra, ném hết những mảnh vỡ mà con khỉ đã phá hỏng vào đó.

Tiếp theo, Diệp Thu lại chi 5000 tích phân, cải tạo lại Vân Thiên Cung tự xây.

Liên tục mười mấy lần, tốn của Diệp Thu mấy vạn tích phân.

Cuối cùng, anh đã thay đổi tất cả các lối đi của Vân Thiên Cung nguyên bản của Vạn Nô Vương, đều dẫn đến đây.

Để che mắt người khác, Diệp Thu không quên tạo ra một trận động đất. 【Ting, có muốn chi 5000 tích phân để đổi lấy động đất không?】 "Có." Diễn thì phải diễn cho trót. 【Ting, có muốn chi 5000 tích phân để đổi lấy nứt đất không?】 "Có." Thêm chút phá hủy địa hình, để người ngoài dễ tìm hơn.

Cứ như vậy, một tòa Vân Thiên Cung giả đã hoàn thành.

Làm xong tất cả, Diệp Thu lại theo một lối đi bí mật mới, quay trở lại Vân Thiên Cung thật.

"Từ bây giờ, tòa cung điện này là địa bàn của ta." Chưa đến hai mươi vạn tích phân, mua được một mộ thất lớn như vậy, quả thực là lời to.

Quan trọng nhất, mộ địa phong thủy cấp bảy có thể cung cấp cho anh 35 vạn tích phân.

Tính đi tính lại, anh lời được hơn 15 vạn. ...Vân Thiên Cung thực sự quá lớn.

Diệp Thu đi dạo trong đó mấy ngày liền mà vẫn chưa đi hết.

Mấy ngày nay, điều khiến Diệp Thu kỳ lạ là, phong thủy của núi Côn Luân không có biến hóa gì đặc biệt.

Trừ lần động đất gây ra biến động phong thủy khi anh chiếm tổ chim khách, từ đó đến nay vẫn không có động tĩnh lớn.

"Lão yêu quái này thật biết nhẫn nhịn." Diệp Thu không tin Vạn Nô Vương có thể hoàn toàn không cần ngoại lực mà loại bỏ được con trùng Phấn trong cơ thể Du Diên.

Thực tế, Vạn Nô Vương đang co rúm ở một góc nào đó, chịu đựng cơn đau dữ dội từ Du Diên truyền đến, chờ đợi thời cơ.

Hắn sợ đối phương còn có chiêu sau, nên vẫn luôn không dám lộ diện.

Diệp Thu cũng có tự tin, chỉ cần Vạn Nô Vương dám có hành động lớn, anh nhất định có thể tìm ra hắn.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Diệp Thu bèn lật tung cả Vân Thiên Cung lên một lượt.

Bảo bối của Vạn Nô Vương không hề ít.

Ví dụ như đồng xu cổ bằng đồng, hấp thu có thể nhận được 5 vạn tích phân.

Văn tự trên mai rùa thời thượng cổ, hấp thu có thể nhận được 10 vạn tích phân.

Còn có Hoang cổ thạch bi nữa.

Vân vân.

Diệp Thu phát hiện ra ba khối Hoang cổ thạch bi trong một mộ thất ẩn giấu nhất.

Trên mỗi khối bia đá đều khắc những hình vẽ kỳ lạ.

Có những hình trông giống người, có những hình trông giống thú, có những hình lại trông giống bán nhân bán thú.

Bán nhân bán thú đặc biệt có nhiều hình đuôi rắn.

Đây là một loại chữ tượng hình cổ xưa, xa nhất có thể truy ngược về thời nhà Hạ.

Chương 221

Đáng tiếc, Diệp Thu hoàn toàn không hiểu.

"Nếu đã không hiểu, vậy thì không còn tác dụng gì nữa." Thế là, Diệp Thu chọn hấp thu Hoang cổ thạch bi. 【Ting, chúc mừng ký chủ đã hấp thu Hoang cổ thạch bi, nhận được 50 vạn tích phân.】 Một khối bia đá đã cho năm mươi vạn?

Diệp Thu vội vàng hấp thu hai khối còn lại. 【Ting, chúc mừng ký chủ đã hấp thu Hoang cổ thạch bi, nhận được 55 vạn tích phân.】 【Ting, bia đá này là bia giả, không thể hấp thu.】 Vậy là được rồi.

Diệp Thu rất hài lòng.

Hai khối Hoang cổ thạch bi đã kiếm được 105 vạn tích phân, hiện tại trong tay Diệp Thu đã có hơn hai triệu tích phân.

Số tích phân cần thiết cho cơ sở thành tiên đã dễ dàng đạt được.

Diệp Thu tâm trạng rất tốt.

Ai ngờ, còn có nhiều bất ngờ hơn ở phía sau.

Sau khi hấp thu Hoang cổ thạch bi, khi Diệp Thu nhìn lại những văn tự trên hai khối bia đá đó, anh đã kỳ diệu đọc hiểu được.

Mặc dù không biết đọc, nhưng khi nhìn vào hai khối Hoang cổ thạch bi đó, dường như có một màn hình lớn đang chiếu lại câu chuyện thời viễn cổ.

Nguyên lai, Vạn Nô Vương là hoàng đế của nước Đông Hạ thời viễn cổ, thuộc thị tộc Phục Hy.

Thời viễn cổ, thị tộc Phục Hy đã phát minh ra một pháp môn quỷ dị là dung hợp người và động vật để cầu trường sinh.

Vạn Nô Vương là người thí nghiệm đầu tiên, dung hợp với Du Diên.

Tuy nhiên, Vạn Nô Vương đã thất bại, không đạt được trường sinh.

Hậu quả của thất bại là biến thành một con quái vật.

Sau đó, Vạn Nô Vương mọc ra mười hai cánh tay, cơ thể cũng phình to gấp mấy lần.

Hắn đã biến thành một con quái vật.

Mặc dù Vạn Nô Vương thất bại, không thể trường sinh.

Nhưng Vạn Nô Vương lại tìm ra một phương pháp mới, thực hiện được trường sinh một cách gián tiếp.

Đó chính là đổi thân thể.

"Có chút thú vị, phương pháp trường sinh của Vạn Nô Vương ư?" Diệp Thu tiếp tục xem.

Nguyên lai, Vạn Nô Vương cho đến nay không phải là một người, mà là nhiều đời.

Vạn Nô Vương hiện tại đã hoàn thành mấy chục đời giao tiếp.

Mỗi đời Vạn Nô Vương khi sắp chết sẽ đi mở cổng đồng.

Sau cánh cổng, Du Diên trong cơ thể Vạn Nô Vương sẽ ăn mất thân thể của hắn.

Ký ức của cơ thể mới sẽ bị xóa sạch, Du Diên lại mang ký ức trước đây của Vạn Nô Vương vào đó.

Cứ như vậy, một Vạn Nô Vương mới ra đời.

Cũng vì thế, Vạn Nô Vương đã thực hiện được trường sinh một cách gián tiếp.

“Cổng đồng?” Diệp Thu mỉm cười, lại có ý tưởng mới.

Truyền thuyết kể rằng, cổng đồng nối liền địa ngục, chỉ có Vạn Nô Vương mới có thể mở.

Người thường tự ý mở, sẽ bị nghiệp hỏa sau cánh cổng thiêu rụi.

Nói cách khác, chỉ có Vạn Nô Vương mới biết cách mở cổng đồng.

“Lần này truy sát Vạn Nô Vương, thật là nhất cử lưỡng tiện.” “Có được thu hoạch bất ngờ.” Tiếp tục xem xuống.

Diệp Thu phát hiện, Vạn Nô Vương và Nữ Oa, cũng như Tây Vương Mẫu có mối quan hệ sâu xa.

Nhưng đó cũng chỉ là đề cập qua loa.

Giải thích hoàn chỉnh nằm trên khối Hoang cổ thạch bi thứ ba.

Nhưng khối đó lại là hàng nhái.

Diệp Thu cũng không biết trên đó viết gì.

“Không sao cả, đều là dã sử thôi.” Dù sao cũng đã biết được thông tin quan trọng nhất, bí mật của Vạn Nô Vương.

Còn lại, không biết thì thôi.

“Đợi đã.” Đột nhiên, Diệp Thu bừng tỉnh.

“Nếu bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương được đặt ở đây.” “Uông Tàng Hải là người xây dựng Vân Thiên Cung cho Vạn Nô Vương, vậy chắc chắn gã cũng biết về bia đá.” “Chẳng lẽ.” Diệp Thu dường như đã hiểu ra.

“Cơ hội trường sinh bày ra trước mắt, Uông Tàng Hải chắc chắn sẽ không từ bỏ.” “Gã có thể khống chế bầy Đạt Phổ quỷ trùng.” “Lẽ nào…” “Nguyên lai là vậy.” Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm thấy mọi

thứ đều đã sáng tỏ.

Uông Tàng Hải không thể làm được như Du Diên của Vạn Nô Vương, có được tuổi thọ dài lâu.

Nhưng gã đã học được cách cùng chia sẻ tuổi thọ với nhiều sinh vật hơn.

Những phân thân mà Diệp Thu thấy trước đây, đều là như vậy.

Uông Tàng Hải có thể khống chế bầy Đạt Phổ quỷ trùng, là vì gã đã tiến hành chia sẻ sinh mệnh với trùng mẫu của quỷ trùng.

"Vậy nếu kết hợp với trùng mẫu, Uông Tàng Hải bây giờ là nam hay nữ?" Diệp Thu tò mò nghĩ.

"Thôi, sau này sẽ có cách đối phó." Nghĩ đến bầy Đạt Phổ quỷ trùng như sóng thần đó, Diệp Thu cảm thấy khá đau đầu.

May mà Uông Tàng Hải cũng không gây được sóng gió gì, cứ tạm gác gã qua một bên đã.

Thêm mấy ngày nữa, Diệp Thu đã trang hoàng lại toàn bộ Vân Thiên Cung.

Đầu tiên là cửa ra vào, Thi Hương Ma Dụ phải được đặt ở đó.

Dù sao, đó cũng là nguồn tích phân cố định mỗi ngày.

Sau đó, Diệp Thu lại làm thêm lối đi mới và đặt bẫy.

Không phải ai cũng được phép vào đây.

Tiếp theo, anh lại sắp xếp lại các đồ vật trong thiên cung cho phù hợp với thẩm mỹ của mình.

Phong cách của Vạn Nô Vương, có đồ tốt là ném hết vào nhà kho, Diệp Thu thực sự không dám khen.

Để thể hiện uy nghi đế vương, Diệp Thu còn đặt mấy binh mã

dũng để canh cổng.

Đương nhiên, muốn bá khí lộ ra ngoài, phải học theo Chính ca.

Mô phỏng theo phong cách hoàng lăng của Chính ca, Diệp Thu rất hài lòng.

Cứ thế, chơi đùa không biết chán.

Cũng trong mấy ngày này, lại có mấy đội người lên núi Côn Luân.

Trong đó có một đội chính là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Núi Côn Luân do bị Diệp Thu quậy một trận, những lăng mộ vốn có ở đây cũng yên tĩnh hơn nhiều.

Điều này lại tạo không ít thuận lợi cho nhóm người họ.

"Tôi nói này, thật tà môn, cả đường đi không có một chút động tĩnh nào?" Bàn Tử gãi đầu lẩm bẩm.

"Cậu muốn có chuyện gì à?" Hạo Thiên Chân bực bội nói.

"Không có, không có, hì hì." Bàn Tử có chút ngượng ngùng, "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đừng dừng lại." Mấy lần xuống mộ trước đây đều là cửu tử nhất sinh, dọa Bàn Tử sợ chết khiếp.

Anh ta từng có lúc cảm thán rằng được sống thật tốt.

Dù có nghệ cao gan lớn đến đâu, cũng không muốn gặp lại tình huống như vậy nữa.

Tiểu Ca đi theo sau hai người, không nói một lời.

Ba người lần này đến Côn Luân, chủ yếu là để tìm chú ba của Hạo Thiên Chân.

Chương 222

Tiện thể, Bàn Tử cũng muốn kiếm chút bảo vật mang về.

Ba người đi một mạch, cơ bản không gặp nguy hiểm gì.

“Đợi đã.” Tiểu Ca đột nhiên gọi hai người lại.

“Sao vậy?” Thiên Chân quay đầu hỏi.

“Mọi người không cảm thấy cả đường đi, chúng ta quá thuận lợi sao?” Sau khi xuống lòng đất, Tiểu Ca vẫn luôn chú ý xung quanh.

Đừng nói là gặp Tống tử, ngay cả chuột đất gián cũng hiếm thấy.

Điều này khiến anh không thể không nghi ngờ.

“Ai, Muộn Du Bình, đừng dọa tôi.” Bàn Tử vội chạy đến bên Tiểu Ca, “Cậu phát hiện ra gì rồi à?” Tiểu Ca lắc đầu.

Dù là anh, cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, ánh mắt Tiểu Ca lóe lên, nhìn thấy ở góc rẽ phía trước dường như có gì đó.

Đi lên xem, quả nhiên có dấu vết đánh nhau.

“Có người đã đến đây trước chúng ta một bước, dấu vết này còn mới.” Tiểu Ca vê vê lớp đất trên mặt đất.

“Lẽ nào là chú ba của Thiên Chân?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Không thể nào, nếu chú ba bây giờ không sao, sao lại không quay về tìm tôi?” Thiên Chân không tin vào suy đoán này.

“Dựa theo độ mới của đất, nhiều nhất cũng chỉ là hai ba ngày trước.” Tiểu Ca lại lấy một cục đất mới lên ngửi.

“Chết rồi!” Bàn Tử đột nhiên hét lớn.

“Sao vậy?” Thiên Chân và Tiểu Ca đồng thời nhìn anh ta.

“Vậy chẳng phải có người đã nhanh chân hơn chúng ta sao?

Mẹ kiếp, kho báu của Bàn gia.” “Này cậu, vì cái gì thế?” “A, sao vậy?” “Sao trăng gì, tôi thật sự…” Thiên Chân cố gắng giữ chặt cánh tay mình, cảm thấy nếu không phải ý chí đủ mạnh, một bạt tai đã giáng xuống mặt Bàn Tử.

Tên này mỗi lần nói chuyện, luôn có thể làm người ta tức chết đi được.

Mục đích chúng ta đến đây là vì kho báu sao?

Tiền Thu gia cho không đủ tiêu à?

Thật là không biết phân biệt chính phụ.

“Đi thôi.” Tiểu Ca lười nhìn hai người cãi nhau, đáp một tiếng rồi đi về phía trước.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng theo sau.

Đội người nhanh chân hơn đó không phải ai khác, chính là A Ninh và Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú đi tìm cô cô Hoắc Linh, kết quả vào nhầm Vân Thiên Cung giả, và đã đánh một trận với con khỉ đang nấp trong bóng tối.

Sau khi biết được sự thật, con khỉ dẫn hai người đến bên Diệp Thu.

Hai cô nàng này thực sự quá nhiệt tình.

Vừa đến đã khiến Diệp Thu không được yên ổn.

Nhưng cũng may có họ, cuộc sống của Diệp Thu cũng không đến nỗi nhàm chán.

Lúc này, Diệp Thu đang ngồi trên chiếc ngai vàng được thiết kế

trong thiên cung, Hoắc Tú Tú nằm úp sấp bên tay anh.

A Ninh thì ngoan ngoãn hơn, yên tĩnh đứng sau lưng, thỉnh thoảng xoa bóp vai cho Diệp Thu.

Hơi thở của hai người có chút gấp gáp.

Động tác vừa rồi có hơi mạnh, quả thật rất mệt.

Xong việc, Diệp Thu cũng không quản hai người, tiếp tục xem bản thiết kế trong tay.

"Cải tạo theo hoàng lăng của Chính ca, quả thực bá khí hơn không ít." Diệp Thu đặc biệt thiết kế phòng nghỉ cho Hoắc Tú Tú và A Ninh, làm tẩm cung cho hai vị "phi tử".

"Chẳng trách ai cũng muốn làm hoàng đế, hóa ra cảm giác lại tuyệt vời đến vậy." Bên phía Hạo Thiên Chân.

Tiểu Ca dẫn đầu, đưa hai người đi thêm một đoạn đường dài nữa, cuối cùng cũng thấy được cảnh quan khác lạ.

Cổng đồng ở tầng dưới của Vân Thiên Cung giả.

"Đây là Vân Thiên Cung rồi nhỉ?" Bàn Tử kinh ngạc thốt lên, "Mẹ ơi, chỉ một cánh cổng lớn thôi cũng đủ khiến Bàn gia tôi chấn kinh một trăm lần rồi." Thiên Chân lười để ý đến anh ta, đi lên hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, chúng ta có nên vào không?" Tiểu Ca lắc đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên anh đến, Thiên Chân hỏi đúng vào điểm mù kiến thức của anh rồi.

"Kệ nó, đẩy cửa vào là được chứ gì." Nói rồi, Bàn Tử xắn tay áo, định đi đẩy cửa.

Thấy vậy, Thiên Chân định đi kéo lại.

Nhưng thấy Tiểu Ca không phản đối, cậu cũng thu tay về.

Tình hình hiện tại không biết cách mở cửa, cũng đành để Bàn Tử thử xem sao.

Thực ra, Tiểu Ca sớm đã vào tư thế phòng thủ, vạn nhất sau cửa có nguy hiểm, cũng kịp thời rút lui. *** "Này, tôi nói này, đừng đứng ngây ra đó chứ." Bàn Tử dùng sức đẩy cửa đồng, quay đầu lại nói, "Giúp một tay đi." "Ồ." Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử không sao, cũng lên giúp đẩy cửa.

Tiểu Ca vẫn đứng yên tại chỗ, đề phòng có sự cố đột xuất.

"Thiên Chân, dùng sức chút đi." "Nha a!" Hai người cuối cùng mệt đến thở hổn hển.

Đừng nói, thật sự để hai người họ đẩy được cánh cửa đồng ra.

Ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, ba người lập tức căng thẳng.

Bàn Tử đi đầu, cẩn thận bước tới, nhìn vào trong qua khe cửa.

Kết quả, không thấy một bóng người nào.

Phía sau cửa trống không.

Bàn Tử lúc này mới yên tâm, đứng thẳng người, sửa lại quần áo, nghênh ngang bước vào.

Thiên Chân cố nén cơn tức muốn đấm người, liếc nhìn Tiểu Ca, cũng đi theo vào.

Ba người tiến vào trong Vân Thiên Cung giả.

"Trời đất ơi." Bàn Tử nhìn quanh một vòng, kinh ngạc thốt lên, "Bàn gia tôi hôm nay đã được mở mang tầm mắt, đây mới gọi là xa hoa." "Đây chắc là quảng trường của mộ thất nhỉ, nơi lớn như vậy mà chẳng có gì cả." "Chỉ một cái quảng trường đã lớn đến mức không thấy điểm cuối, vậy những nơi khác cộng lại, phải lớn đến mức nào?" Rõ ràng, Bàn Tử đã nhìn nhầm.

Anh ta coi tầng dưới của Vân Thiên Cung giả là một cái quảng trường.

Suy cho cùng, đây là do Diệp Thu làm.

Anh tạo ra một Vân Thiên Cung giả cho Vạn Nô Vương, nhưng lại lười trang trí.

Cứng rắn đến mức không để lại một món bảo vật nào.

Ở tầng trên thì ném một ít rác rưởi mà con khỉ đã phá hỏng.

"Nơi lớn như vậy, Thiên Chân, chúng ta phát tài rồi." Bàn Tử vui mừng múa tay múa chân, "Phát tài rồi, ha ha ha." Vẻ mặt Thiên Chân cũng giãn ra không ít.

Chỉ cần không gặp nguy hiểm, bảo vật đối với cậu, có cũng được, không có cũng không sao.

Có thể sống sót trở về là được.

Chỉ có Tiểu Ca là nhíu chặt mày.

"Không đúng." Anh đột nhiên nhận ra vấn đề.

"Sao vậy?" Thấy bộ dạng của Tiểu Ca, Thiên Chân cũng căng thẳng theo.

"Muộn Du Bình, đừng dọa tôi chứ." Bàn Tử không vui.

"Bàn gia tôi sắp phát tài, bước lên đỉnh cao của cuộc đời rồi." "Lúc này dội nước lạnh vào tôi, không hay lắm đâu nhỉ?" Tiểu Ca không nể nang vạch trần: "Giấc mơ phát tài của cậu có lẽ phải tỉnh sớm rồi." "?" Bàn Tử sốt ruột.

Tiểu Ca không nói gì, đi vào sâu trong thiên cung.

"Này, đừng không nói gì chứ." Bàn Tử đuổi theo, "Tiểu Ca, Tiểu Ca, nói rõ ràng chút đi." "Cậu nhìn kỹ lại xem, đây không phải quảng

trường, mà là cả một tòa mộ thất." Tiểu Ca vừa nói, vừa đi sang bên cạnh thăm dò.

Chương 223

"Đừng đùa, làm gì có ai xây mộ thất như quảng trường." Bàn Tử vui vẻ vỗ vai Tiểu Ca, "Đào rỗng một cái sơn động lớn như vậy, chỉ để xây một cái quảng trường à?" "Chủ nhân của ngôi mộ này chắc có bệnh rồi." "Tôi thấy người có bệnh là cậu đó." Tiểu Ca thực sự không nhịn được, buông một câu mỉa mai Bàn Tử, "Trong mộ có thể không có gì cả sao?" "Vậy rốt cuộc có gì?" Bàn Tử hỏi lại.

"Đợi đã." Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại.

"Này." "Có người đến đây trước, dọn sạch cả tòa Vân Thiên Cung rồi?" "Không thể nào?" Thiên Chân ghé lại gần.

"Dọn sạch cả tòa Vân Thiên Cung hay không tôi không biết, nhưng ở đây chắc chắn không còn gì rồi." Tiểu Ca không nói nữa, tiếp tục thăm dò.

Bàn Tử kinh ngạc đến mức cằm sắp rớt xuống, không cam tâm nhìn xung quanh một lượt.

Vẫn trống không.

Điều khiến anh ta không dám tin nhất là, một "quảng trường" này thực sự quá lớn.

Chỉ ước lượng bằng mắt, cũng phải bằng mấy cái sân bóng đá.

"Chẳng trách tôi đi cả đường, ngay cả một con Tốt tử canh mộ cũng không thấy." Bàn Tử lẩm bẩm, "Hóa ra đã bị người ta nhanh chân hơn." "Vậy rốt cuộc là ai, có bản lĩnh lớn như vậy?" "Ngay cả một thứ cũng không để lại, chẳng phải phải huy động cả quân đội sao?" "Huy động quân đội, không thực tế lắm." Thiên Chân phản bác.

"Muốn dọn sạch cả một tòa cung điện, không phải quân đội bình

thường có thể làm được." "Ít nhất, phải có người biết trộm mộ." "Vừa biết trộm mộ, lại có thể huy động sức mạnh của quân đội." Bàn Tử ngẫm nghĩ.

Đột nhiên, anh ta lóe lên một ý, cùng lúc với Thiên Chân hét lên.

"Trương gia." Nhưng, vấn đề lại nảy sinh ngay lập tức.

"Nếu Trương gia dọn sạch Vân Thiên Cung, không thể nào không gây ra chút động tĩnh nào." Thiên Chân lại phản bác.

"Cũng đúng." Bàn Tử gật đầu, "Vậy ngoài Trương gia ra, còn có thể là ai?" "Thật khó đoán, lẽ nào là thần tiên?" "…Đợi đã, cậu nói gì?" Thiên Chân đột nhiên nghĩ ra điều gì, hỏi.

"?" "Thần tiên?" "Ừ, sao vậy?" "Biết đâu thật sự là thần tiên, chúng ta chẳng phải đã gặp thần tiên rồi sao?" Thiên Chân quả quyết nói.

Bàn Tử chợt hiểu ra.

"Đúng vậy, Thu gia chẳng phải là thần tiên sao?" "Có thể lặng lẽ không một tiếng động dọn sạch cả một tòa cung điện, ngoài Thu gia ra, tôi thật sự không nghĩ ra ai khác." "Thu gia, ngầu thật." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên trời, mặt đầy sùng bái.

"Vậy nếu thật sự là Thu gia, có lẽ có thể hỏi anh ấy về tung tích của chú ba." Thiên Chân nói.

"Đúng vậy." Bàn Tử đồng ý, "Chúng ta đi một vòng Vân Thiên Cung trước, nếu không tìm thấy chú ba, lúc đó có thể đi hỏi thăm anh ấy." "Biết đâu, chú ba gặp được Thu gia, được cứu rồi cũng không chừng." "Hy vọng là vậy." Thiên Chân cảm thấy trong lòng thoải mái hơn không ít.

Để đến được Vân Thiên Cung, Thiên Chân đã chuẩn bị rất kỹ.

Tất cả là để đưa chú ba trở về.

Bất kể sống chết, nhất định phải gặp được chú ba.

Bây giờ mới vào Vân Thiên Cung, đã nghe được tin tốt.

“Đi thôi, đi thôi.” Bàn Tử vỗ vỗ lưng Thiên Chân, theo kịp bước chân của Tiểu Ca.

Vì đã nhận định Diệp Thu ở Vân Thiên Cung, Bàn Tử cho rằng các cơ quan cạm bẫy bên trong sớm đã bị Diệp Thu dọn dẹp rồi.

Vì vậy, Bàn Tử đi với dáng vẻ “người thân không nhận”.

“Cẩn thận chút.” Thiên Chân dặn dò.

“Không sao, Thu gia đã đến rồi, chúng ta còn lo gì nữa.” “Đó chỉ là suy đoán thôi.” “Không sai đâu, không sao đâu, này, Thiên Chân theo kịp đi, nhanh lên.” “Nhưng…” “Không có nhưng gì cả, yên tâm đi, chẳng lẽ sau cánh cửa lại có con rắn nhảy ra được à?

Đi thôi đi thôi.” “Này, nói những lời như vậy thường sẽ xảy ra chuyện đó.” Trong Vân Thiên Cung.

A Ninh và Hoắc Tú Tú, hai cô gái khoác tay nhau, ngồi bên giường Hoắc Tú Tú trò chuyện.

“Bên kia tra thế nào rồi?” A Ninh quan tâm hỏi.

Hoắc Tú Tú lắc đầu, vẻ mặt có chút thất vọng.

Lần này, cô cùng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bước vào Vân Thiên Cung là để tìm cô của mình, Hoắc Linh.

Sau khi biết chủ nhân Diệp Thu đã chiếm trọn cả Vân Thiên Cung, hai người đương nhiên vui mừng.

Họ vừa phục vụ Diệp Thu, vừa tìm kiếm Hoắc Linh trong cung điện.

Để không gây phiền phức cho Diệp Thu, họ không nói cho anh biết mà chỉ âm thầm tìm khắp nơi.

Nhưng, vẫn không tìm thấy Hoắc Linh.

"Hay là chúng ta đến hỏi chủ nhân thử xem?" A Ninh nói, "Biết đâu chủ nhân lại biết gì đó." "Nhưng…" Hoắc Tú Tú có chút do dự.

Cô sớm đã nhận ra, chủ nhân Diệp Thu đang tiến hành một việc lớn nào đó.

Lúc này, tốt nhất không nên làm phiền chủ nhân.

Nếu lỡ chọc giận Diệp Thu, có lẽ sẽ hối hận chết mất.

"Không sao đâu, tôi đi cùng cô." A Ninh vỗ vỗ ngực, đảm bảo, "Không sao đâu." Chị em tốt, phải cùng nhau gánh chịu hậu quả.

Cùng lắm là bị chủ nhân trừng phạt thôi, chỉ cần buổi tối gắng sức thêm chút nữa, chủ nhân chắc chắn sẽ vui vẻ.

"Vậy được rồi." Hai người tay trong tay đi về phía đại điện Thiên Cung. ...

Ở một nơi khác, Thiên Chân cùng Bàn Tử đuổi theo Tiểu Ca.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu.

"Lạ thật đấy, chẳng có gì cả." Bàn Tử lại tái phát bệnh cũ, "Giá mà có một con rắn thì cũng tốt." "Cậu nói ít vài câu đi." Thiên Chân liếc mắt.

Trên đường, hai người bắt gặp một cánh cửa.

"Này, Thiên Chân, nhìn kia." Bàn Tử dừng lại nói.

"Sao vậy?" "Bên trong chắc chắn có đồ, chúng ta đẩy nó ra xem, không chừng lại phát tài." Nói rồi, Bàn Tử định đưa tay ra.

Thiên Chân muốn cản lại, nhưng lòng hiếu kỳ trỗi dậy nên không

động đậy.

Một cánh cửa chưa được mở, đối với dân trộm mộ mà nói, quả thực có sức hấp dẫn.

Bàn Tử hì hục đẩy một lúc lâu mà không có động tĩnh gì.

"Phụ một tay đi." "Ồ." Hai người cùng dùng sức, cuối cùng cũng đẩy được cánh cửa ra.

Trong phòng tối đen như mực, một lúc sau, hai người mới nhìn rõ bên trong.

Chỉ tiếc là, lại là một căn phòng trống.

"Xì xì…" "Xì xì…" Đột nhiên, có một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Bàn Tử men theo nguồn âm thanh, tò mò muốn nhìn cho rõ.

Chỉ thấy, từng cặp điểm sáng màu vàng đột ngột xuất hiện, lúc ẩn lúc hiện.

Ngay sau đó, Thiên Chân cuối cùng cũng hiểu ra đó là thứ gì.

Không kịp nói lời nào, Thiên Chân kéo Bàn Tử chạy ra ngoài, gần như dùng hết sức bình sinh.

"Này, này, đừng kéo tôi, Thiên Chân." Bàn Tử bị kéo đi một cách khó hiểu.

Chạy được một đoạn khá xa, thấy không có thứ gì đuổi theo, Thiên Chân mới vịn tường thở hổn hển.

Nuốt một ngụm nước bọt, cậu mới nói: "Đều tại cái mồm quạ đen của cậu, có biết vừa rồi là cái gì không?" "Thứ gì?" Bàn Tử kinh ngạc, "Chẳng lẽ là Tống tử?" "Rắn." Thiên Chân lại thở dốc thêm mấy hơi.

"Hầy, tôi còn tưởng là gì, không phải chỉ là rắn thôi sao, có gì đáng

sợ.” Bàn Tử cười lớn, “Thiên Chân, sao cậu lại trở nên nhát gan như vậy?

Không giống cậu chút nào.” “Cậu không hiểu đâu.” Thiên Chân lại thở hổn hển.

Chưa kịp nói xong, Bàn Tử đã cướp lời: “Mấy con rắn nhỏ đó, nếu dám ra đây, Bàn gia tôi thấy một con giết một con, thấy hai con xiên một đôi.” Nói rồi, Bàn Tử làm động tác cây kéo bằng hai tay.

“Két kẹt, két kẹt.” Thông thường rắn đều sợ ánh sáng, Bàn Tử đương nhiên đứng nói không biết đau lưng.

Nhưng, ở dưới lòng đất này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thế là, giữa lúc Bàn Tử đang dương dương tự đắc, bầy rắn từ từ xuất hiện trước mặt.

Thiên Chân nín thở, bầy rắn không hề sợ người.

May mà Bàn Tử phản ứng nhanh, vội vàng lấy đuốc trong túi ra châm lửa.

Hướng về phía bầy rắn huơ “vù vù” mấy cái.

Chương 224

Bầy rắn dần dần không dám tiến lên nữa.

Nhưng, số rắn phía sau lại từ từ tăng lên, dần dần bao vây hai người.

Con rắn hổ mang đầu đàn dựng đứng người, lè lưỡi về phía hai người.

"Xì xì…" "Xì xì…" Bàn Tử có chút sợ hãi.

"Trời đất mẹ ơi, căn phòng đó phải lớn đến mức nào mới chứa được nhiều rắn thế này?

Có hết không vậy?" "Không phải cậu thấy có rắn mới tốt sao?

Giờ thì thỏa mãn rồi nhé." Thiên Chân không nhịn được châm dầu vào lửa.

"Ối trời ơi, tổ tông của tôi ơi, đừng nói nữa." "Càng lúc càng nhiều rồi, chúng ta mau tìm cách thoát thân thì hơn." Bàn Tử dở khóc dở cười.

"Không sao, chúng ta có lửa, chúng không dám tiến lên đâu." Thiên Chân nói, cũng châm một cây đuốc, "Chúng ta dùng đuốc mở một con đường, trước hết đuổi kịp Tiểu Ca rồi tính." Lúc hai người còn đang cảm thán "quảng trường thật lớn", Tiểu Ca đã biến mất ở góc rẽ.

"Được, nghe cậu." Hai người vung vẩy cây đuốc, một trước một sau, lưng tựa lưng, từ từ di chuyển về phía góc rẽ.

Hễ có con rắn nào muốn đến gần, họ liền dùng ánh lửa dọa nó lui lại.

"Ha ha, a, a." Thấy bầy rắn không dám tiến lên, Bàn Tử lại bắt

đầu vênh váo.

“Bàn gia ta đây là có luyện tập đó nhé, có đứa nào không sợ chết thì lên đây thử xem.” “Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi.” Thiên Chân cạn lời.

“Được rồi.” Bàn Tử theo sau, “Thiên Chân, nếu chúng ta gặp phải con không sợ lửa thì phải làm sao?” Bàn Tử vừa dứt lời, hai người liền thấy bầy rắn phía trước từ từ rẽ ra một con đường.

Tiếp đó, một con rắn khổng lồ còn to hơn cả Bàn Tử bò về phía họ.

Con ngươi dọc màu vàng của nó giống như hai chiếc đèn lồng lớn, hai chiếc răng nanh đầy sát khí.

“Tránh ra, tránh ra.” Thiên Chân vừa nói vừa vung đuốc.

Nhưng kết quả là, con rắn khổng lồ hoàn toàn không bị dọa sợ, ngược lại còn tiến thêm một bước.

“Giờ thì hay rồi, con không sợ lửa đến thật rồi.” Thiên Chân giơ tay, định đầu hàng.

“Không sao, Bàn gia tôi có đồ nghề, một con thôi thì tôi xử lý được.” Bàn Tử rút một khẩu súng từ sau lưng ra, đồng thời để lộ con dao găm bên hông.

“Ai nói chỉ có một con, nhìn kỹ lại đi.” “Trời đất ơi.” Bàn Tử suýt nữa thì chết khiếp.

Chỉ thấy bầy rắn lại một lần nữa bị tách ra, hai con rắn khổng lồ còn lớn hơn bò tới.

Đừng nói là đầu, ngay cả đuôi của chúng cũng to hơn eo Bàn Tử.

Nhưng, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, phía trước truyền đến một trận tiếng động ầm ầm.

Dường như có thứ gì đó đang đâm vào vách tường, Bàn Tử nhìn thấy bụi bặm từ trên đỉnh rơi xuống.

“Mẹ ơi, phía trước hình như còn có một con to hơn nữa.” Ầm ầm, ầm ầm.

Tiếng động phía trước cho thấy con vật đó chắc chắn không nhỏ hơn ba con trước mặt.

“Nếu lần này có thể sống sót ra ngoài, sau này ra đường tôi nhất định sẽ bịt miệng cậu lại.” Thiên Chân tức giận nói.

Mỗi lần gã Bàn Tử này bắt đầu nói gở, mọi chuyện chắc chắn sẽ diễn biến theo chiều hướng xấu đi.

“Đừng nói những chuyện đó nữa, mau tìm cách thoát thân là quan trọng nhất.” Bàn Tử cũng sốt ruột.

Tuy trong tay có súng, nhưng một khẩu súng lục nhỏ muốn đối phó với ba con rắn khổng lồ thì không thực tế lắm.

“Trong túi tôi có thuốc nổ, cậu chặn chúng lại trước đi.” Thiên Chân nói, cẩn thận ngồi xổm xuống, mở ba lô ra.

“Tôi là thần tiên chắc, tôi chặn thế nào được.” Bàn Tử muốn khóc không ra nước mắt, trong lòng sợ hãi tột độ, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn mà lên.

“Hà, hà, hô, hô, hây, hây.” Bàn Tử vừa la hét, vừa cầm đuốc vung vẩy lung tung.

Tay còn lại nắm chặt súng, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đừng nói, động tĩnh gây ra khá lớn, thật sự đã dọa được ba con rắn khổng lồ kia.

Cũng không biết là chúng tò mò hay thực sự sợ hãi.

Ba con rắn khổng lồ đứng yên tại chỗ, nhìn Bàn Tử cáo mượn oai

hùm.

“Xong chưa vậy Thiên Chân, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi.” Bàn Tử cảm thấy chân mình sắp nhũn ra.

“Sắp xong rồi, lát nữa tôi đếm một hai ba, chúng ta co giò chạy, từ góc rẽ kia đuổi kịp Tiểu Ca.” Thiên Chân vừa nói vừa buộc mấy thỏi thuốc nổ lại thành một bó, sau đó kéo dây cháy chậm ra.

“Được, nghe cậu.” Bàn Tử sẵn sàng chờ lệnh.

Thiên Chân châm dây cháy chậm, trong lòng tính toán thời gian.

“Rồi, một, hai, ba.

Chạy.” Chỉ thấy Thiên Chân dùng sức ném thuốc nổ ra, Bàn Tử ném cây đuốc xuống đất.

Ánh lửa lập tức rẽ ra một con đường.

Hai người men theo con đường đó mà chạy như điên, không may giẫm phải rắn cũng chẳng thèm để ý.

Mạng sắp mất rồi, còn để ý mấy thứ nhỏ nhặt đó làm gì.

Chạy qua góc rẽ chưa được hai bước, họ cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, lửa cháy thiêu rụi hết đám rắn nhỏ trên mặt đất.

Nhưng hai người không dám dừng lại, vẫn liều mạng chạy.

Sau khi rẽ hai lần liên tiếp, họ mới chậm lại.

“Thiên Chân, Thiên Chân.” Bàn Tử ôm bụng thở hổn hển, “Nghỉ một lát, nghỉ một lát.” Thấy đã chạy thoát được một khoảng không nhỏ, Thiên Chân cũng dừng lại.

“Uy lực ghê, ba con quái vật kia không chết cũng phải lột một lớp

da.” Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, “Chắc là không đuổi theo nữa đâu.” Nhưng, lời vừa dứt, hai chiếc đèn lồng lại xuất hiện ở phía sau.

Một trong số những con rắn khổng lồ, con lớn nhất đã đuổi theo.

“Cậu có thể đừng nói nữa được không?

Tôi xin cậu đấy.” Thiên Chân sắp phát điên rồi.

Thấy Bàn Tử không có động tĩnh gì, Thiên Chân đến kéo.

“Mau chạy thôi, không thì chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây đấy.” “Không được, tôi chạy không nổi nữa rồi, cậu chạy đi.” Vốn dĩ Bàn Tử còn chút sức lực, nhưng vừa ngồi xuống, liền như quả bóng xì hơi, không đi nổi nữa.

“Tôi không xong rồi, xem ra Bàn gia tôi hôm nay phải bỏ mạng ở đây thôi.” Bàn Tử dựa vào vách tường, nhắm mắt lại.

Chấp nhận số phận.

Nhưng Thiên Chân không chấp nhận, cậu giơ đuốc lên định phản kháng.

Đáng tiếc con rắn khổng lồ thực sự quá lớn, nó không hề sợ hãi chút nào.

Mắt thấy con rắn ngày càng gần, và há cái miệng to như chậu máu ra.

Có một khoảnh khắc, Thiên Chân cảm thấy mình như nhìn thấy tuổi thơ, những ngày tháng vô lo vô nghĩ cùng chú Ba.

Trong truyền thuyết, đây là hồi quang phản chiếu trước khi chết sao?

Thiên Chân cũng gần như muốn buông xuôi.

Đột nhiên, một vệt đao lóe lên.

Tiểu Ca kịp thời đến, chặn đứng đòn tấn công của con rắn khổng lồ.

Keng!

Hắc đao của Tiểu Ca va vào vảy rắn tóe lửa, một đòn này Tiểu Ca cũng đã dùng toàn lực, cứng rắn đẩy lùi con rắn khổng lồ.

Vẻ mặt Thiên Chân vui mừng.

Nhìn thấy Tiểu Ca, lần này cuối cùng cũng được cứu rồi.

Bàn Tử nghe thấy tiếng động, kết quả phát hiện mình vẫn bình an vô sự, liền cẩn thận mở mắt ra.

Chương 225

Ngay lập tức, Bàn Tử cảm thấy như nhìn thấy thiên thần, chỉ hận không thể chạy tới hôn một cái.

“Tiểu Ca, cuối cùng cậu cũng đến rồi, làm tôi sợ chết khiếp.” Tiểu Ca không để ý, chuyên tâm đối phó với con rắn khổng lồ trước mặt.

Con rắn tuy bị thuốc nổ của Thiên Chân làm bị thương, nhưng dường như không bị thương quá nghiêm trọng.

Trong không gian chật hẹp, hành động của con rắn cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Hắc đao của Tiểu Ca xoay tròn, mấy lần đối đầu với con rắn đều bị chặn lại.

May mà thực lực của Tiểu Ca không phải người thường, sau mấy hiệp, cũng dần dần áp chế được con rắn.

“Hay lắm, Tiểu Ca.” Bàn Tử không sao, ngồi dưới đất hô hào cổ vũ.

Dần dần, con rắn khổng lồ bắt đầu có chút đuối sức, Tiểu Ca nhìn đúng thời cơ, một đao đâm mù mắt trái của nó.

Cơn đau lan khắp toàn thân, con rắn điên cuồng lắc lư, thoát khỏi hắc đao rồi bỏ chạy.

Tiểu Ca cũng không đuổi theo, thu hắc đao lại, quay người hỏi thăm tình hình Bàn Tử và Thiên Chân.

“Sao rồi?” “Thần tiên hạ phàm a.” Bàn Tử cảm động muốn khóc.

Không ngờ Muộn Du Bình Tiểu Ca bình thường trông lạnh lùng, lúc quan trọng lại biết quan tâm người khác.

Thiên Chân lười để ý, nói với Tiểu Ca: “Tôi ổn, không bị thương.” “Ừm.” Tiểu Ca gật đầu, nói không chút cảm xúc, “Đi thôi.” Thiên Chân nhìn về phía con rắn khổng lồ bỏ chạy, vẫn còn sợ hãi liếc nhìn Bàn Tử, rồi đưa tay đỡ Bàn Tử dậy.

Hai người dìu nhau đi theo Tiểu Ca.

Trên đường, Bàn Tử lại không nhịn được.

“Này, tôi nói này Tiểu Ca, sao cậu biết chúng tôi ở đây?” “Nghe thấy tiếng nổ tôi liền chạy đến, men theo dấu vết của rắn mà tìm được.” “Thấy chưa, Thiên Chân, đây mới là bạn bè.” Bàn Tử giơ ngón cái trước mặt Thiên Chân, “Đây mới là bạn bè.” “Cậu nói ít vài câu đi.” Thiên Chân gạt ngón tay cái của cậu ta xuống.

Thật nên bịt cái miệng quạ đen của gã này lại.

Đi trong hành lang không bao xa, ba người lại nhìn thấy ánh sáng mới. ...

Bên phía Diệp Thu, A Ninh và Hoắc Tú Tú đã đến hỏi tin tức.

“Không có, sau khi chiếm được Vân Thiên Cung, tôi đã tìm kiếm khắp nơi này, ngoài việc giải quyết mấy con Tống tử ra thì không phát hiện người nào khác.” Diệp Thu lắc đầu.

Đối với Hoắc Tú Tú, anh không thể trả lời được.

Rõ ràng, nơi cuối cùng Hoắc Linh ở không phải ở đây.

Hoắc Tú Tú bối rối đứng trước mặt Diệp Thu, mân mê ngón tay, vẻ mặt có chút thất vọng.

Nếu ngay cả Diệp Thu cũng không thấy cô của mình, vậy thì chỉ có thể tìm lại từ đầu.

“Nhưng không cần lo lắng, đợi một thời gian nữa, chờ tôi tìm được cung điện của Tây Vương Mẫu, chúng ta sẽ đến đó xem sao,

không chừng sẽ có phát hiện mới.” Nhìn Hoắc Tú Tú rõ ràng đang sa sút tinh thần, Diệp Thu an ủi.

“Cung điện của Tây Vương Mẫu?” Trên gương mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú lại dấy lên hy vọng.

“Ừm, đó mới là mục đích thực sự của chuyến đi này.” Diệp Thu gật đầu.

Giúp vợ mình làm chút việc nhỏ, diệt Tây Vương Mẫu, thuận tiện lấy được dược liệu cần thiết.

Diệp Thu lại nghĩ, việc thám hiểm Trương Gia Cổ Lâu cũng nên đưa vào lịch trình rồi.

“Cho nên, đừng quá thất vọng, vẫn còn cơ hội.” Diệp Thu lại an ủi Hoắc Tú Tú.

“Vâng.” Lông mày Hoắc Tú Tú giãn ra, cô hôn lên má Diệp Thu một cái.

Quả nhiên, chủ nhân đối với mình thật tốt.

Đúng lúc này, Diệp Thu dường như cảm nhận được động tĩnh bất thường.

Chính là ở phía Vân Thiên Cung giả của mình.

Trước đó, sau khi A Ninh và Hoắc Tú Tú gặp phải bầy khỉ và bị bắt đi, Diệp Thu đã ra lệnh cho bầy khỉ rút lui.

Nhiều ngày trôi qua, cũng không thấy Vạn Nô Vương quay lại Vân Thiên Cung giả.

Diệp Thu chắc chắn, Vạn Nô Vương đã như chim sợ cành cong, có lẽ sẽ không quay lại nữa.

Nhưng mới được mấy ngày, bên đó lại có động tĩnh mới.

“Xem ra, có người không nhịn được rồi.” Trong lòng Diệp Thu lại có ý tưởng mới.

Bên phía Vân Thiên Cung giả.

Thiên Chân, Tiểu Ca và Bàn Tử đi lung tung rồi lạc vào một nơi mới.

Đương nhiên, cũng là một nơi trống rỗng.

“Dọn dẹp sạch sẽ thật, không để lại một chút gì.” Bàn Tử cằn nhằn.

Chuyến đi đến Vân Thiên Cung này là chuyến đi kỳ quái nhất từ trước đến nay.

Khó khăn lắm mới xuống một ngôi mộ lớn, loại siêu lớn.

Kết quả bên trong trống không, còn sạch hơn cả mặt mình.

Điều này không khỏi khiến Bàn Tử cảm thấy thất bại.

“Trước tiên tìm cách đến chủ mộ thất đã.” Tiểu Ca nói.

“Chủ mộ thất?” Bàn Tử lóe lên một ý, “Đúng vậy, thảo nào nơi lớn như vậy mà ngay cả một cỗ quan tài cũng không tìm thấy.” “Hóa ra chủ nhân của ngôi mộ không ở đây.” Liên tiếp mấy lần kinh hãi khiến cậu suýt mất đi khả năng phán đoán.

Tiểu Ca vừa nhắc nhở, Bàn Tử lại dấy lên ý chí chiến đấu.

“Vậy mau đi, mau đi, đừng để mấy con rắn phía sau lại đuổi kịp.” Bàn Tử thúc giục, mấy người tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên, Tiểu Ca hơi nhíu mày, dường như cảm nhận được điều gì đó.

Nhưng rất nhanh, anh lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

Chắc là ảo giác thôi.

“Tiểu Ca, đi thôi.” Bàn Tử gọi từ phía trước.

Tiểu Ca sắp xếp lại suy nghĩ rồi đuổi theo.

Nhưng, một giây sau, trong bóng tối sau lưng họ, một đôi mắt đỏ rực sáng lên.

Trong bóng tối, đôi mắt đỏ dường như cũng nhíu lại, sau đó hiện lên sát khí rõ rệt.

Tiếp theo, đôi mắt đỏ nhắm lại.

Mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Do bị bầy rắn quấy nhiễu, ba người Thiên Chân không phát hiện ra chiếc thang dài ẩn hình dưới vòm đỉnh, dẫn đến việc không thể đi thẳng lên tầng trên.

Bây giờ họ chỉ có thể đi loanh quanh trong hành lang không thấy đáy, như ruồi không đầu, chạy lung tung khắp nơi.

Thỉnh thoảng, còn phải cẩn thận xem phía sau có rắn khổng lồ theo sau không.

“Đợi đã.” Tiểu Ca đột nhiên kéo Bàn Tử lại, không cho cậu đi tiếp.

“Sao vậy?” Nhìn hành lang cũng không có gì thay đổi, Thiên Chân tò mò hỏi.

“Nhìn lại phía sau đi.” Tiểu Ca nói.

“Muộn Du Bình, đừng dọa tôi nhé.” Bàn Tử nhắm mắt, run rẩy quay đầu lại.

Đột nhiên mở mắt ra, trước mắt không có gì cả.

“Hầy, làm tôi giật cả mình, chẳng có gì cả.” “Không có gì mới là vấn đề lớn nhất.” Tiểu Ca quả quyết nói.

Rút hắc đao ra, làm một ký hiệu trên tường.

“Đi thôi.” Mấy người tiếp tục tiến lên.

Hai mươi mấy phút sau.

“Dừng lại.” Tiểu Ca gọi Thiên Chân và Bàn Tử, chỉ vào ký hiệu trên tường bên cạnh nói, “Nhìn lại đi.” “Không phải là cái vừa rồi sao.” Thiên Chân kinh ngạc.

Chương 226

Cậu chắc chắn rằng mọi người đều đi thẳng về phía trước, không hề rẽ.

Nhưng tại sao đột nhiên lại quay về điểm xuất phát?

“Gặp phải quỷ đả tường à?” Bàn Tử vẻ mặt căng thẳng.

“Không, không phải quỷ, chắc là ánh sáng có vấn đề.” Tiểu Ca nhất thời cũng không nói rõ được, đành nói, “Đi thôi, xem tiếp thế nào.” “Ồ.” Lại hai mươi mấy phút sau.

“Thật sự gặp quỷ rồi, lại quay về.” Bàn Tử tức giận.

“…” Thiên Chân cũng không hiểu, “Tôi rõ ràng là đi thẳng về phía trước mà, sao lại như vậy?” “Thử lại lần nữa.” Tiểu Ca vẫn không từ bỏ.

“Ồ.” Lại hai mươi mấy phút sau.

“Mẹ kiếp, thật sự gặp quỷ rồi.” Bàn Tử sắp chửi thề.

Mấy người lại quay về chỗ cũ.

“Tôi không tin, lại đi.” Bàn Tử kéo Thiên Chân tiếp tục đi về phía trước, “Đừng kéo tôi, tôi tự đi được.” Thiên Chân trong lòng không chắc, cũng đành phải đi theo.

Hai mươi mấy phút sau.

“Tôi chịu thua rồi.” Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, “Thiên Chân, cậu xem sao.” Thiên Chân lắc đầu.

Tiểu Ca thì dường như đã phát hiện ra điều gì đó, anh thử đi về phía trước mấy bước.

Sau đó, lại quay người đi lùi lại mấy bước, rồi lại quay đầu, đi

mấy bước, rồi lại lùi mấy bước.

“Tiểu Ca đang làm gì vậy?” Bàn Tử có chút không hiểu.

“Không biết.” Thiên Chân thở dài.

Không biết phải làm sao.

Bàn Tử lại gọi Tiểu Ca: “Muộn Du Bình, cậu đi tới đi lui làm gì vậy?” “Nhảy tango à?

Bước chân cũng không đúng.” “Tôi dạy cậu nhé, tango thì phải bước thế này, ba bước tiến, hai bước lùi.

Biết chưa.” Thiên Chân cạn lời.

“…” Tiểu Ca lười để ý, tiếp tục theo nhịp điệu của mình, tiến, rồi lùi.

“Thiên Chân, Muộn Du Bình không phải bị trúng tà đấy chứ, chuyện gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Đừng nói nữa, Tiểu Ca tự có lý của mình.” Thiên Chân ngắt lời, sau đó nhìn Tiểu Ca đi tới đi lui ở đó.

Bàn Tử không biết Tiểu Ca đang làm trò gì, đành buồn chán dựa vào tường nghỉ ngơi.

“Hiểu rồi.” Tiểu Ca đột nhiên nói.

“Hiểu rồi?” Thiên Chân và Bàn Tử đồng thanh.

“Ánh sáng.” Tiểu Ca lại nói.

“Ánh sáng?” Bàn Tử càng không hiểu.

“Ánh sáng đã lừa chúng ta, mới khiến chúng ta đi mãi không ra được.” Tiểu Ca giải thích.

“Sao vậy?” Bàn Tử hỏi Thiên Chân.

Thiên Chân lắc đầu, tỏ ý cũng không hiểu.

“Này, nhìn kỹ phía trước đi.” Tiểu Ca vẫy tay, hai người đi tới.

“Tình hình gì vậy?

Bí ẩn thế?” Bàn Tử gãi đầu đi tới.

Hai người cùng nhìn về phía Tiểu Ca chỉ.

“Chẳng có gì đáng xem cả.” Bàn Tử hỏi Thiên Chân, “Thiên Chân, cậu thấy gì không?” “Không có.” Thiên Chân lại lắc đầu.

Tiểu Ca cạn lời, thở dài một hơi.

“Nhìn kỹ vào.” “Tiểu Ca, làm ơn đừng úp mở nữa, rốt cuộc muốn tôi xem cái gì?” Bàn Tử thực sự không nhìn ra được gì, khẩn cầu.

Thiên Chân cũng vẻ mặt mờ mịt, không biết Tiểu Ca đang nói cái gì.

Tiểu Ca cũng không câu giờ nữa, giải thích thẳng: “Vầng sáng của ánh đèn có vấn đề.” “Vầng sáng?” Bàn Tử và Thiên Chân càng không hiểu.

Ngẩng đầu nhìn, phía trước hành lang chật hẹp ánh sáng yếu ớt, cũng quả thực đang lấp lánh vầng sáng.

“Có vấn đề gì?” Bàn Tử lại hỏi.

“Vừa rồi tôi vẫn luôn đuổi theo vầng sáng mà chạy.” Tiểu Ca giải thích, “Cho nên cứ nghĩ là mình đang đi thẳng.” “À.” Bàn Tử gật đầu, “Vốn là như vậy mà.” “Không, không phải.” Tiểu Ca lắc đầu, “Thực ra tôi đã vô tình bị vầng sáng dẫn đi lệch hướng.” “Dẫn đi lệch hướng?” Thiên Chân hỏi, “Ý cậu là sao?” “Vừa rồi tôi vẫn luôn vội vàng, nên không phát hiện ra, vầng sáng đang không ngừng thay đổi một cách rất nhỏ, mắt thường khó phát hiện.” Nói rồi, Tiểu Ca dẫn hai người từ từ đi về phía trước hai bước.

“Cảm giác như có thay đổi, nhưng lại như không có.” Bàn Tử

không hiểu, “Thiên Chân, cậu nhìn ra không.” “Hình như có chút thay đổi, không nhìn kỹ thật sự không nhìn ra.” “Chút thay đổi này, đã vô tình dẫn tôi rẽ hướng.” Tiểu Ca tiếp tục, “Dần dần, tôi quay lại điểm ban đầu.” “Nghĩa là, chúng ta tưởng đang đi thẳng, thực ra chỉ là đi vòng quanh?” Thiên Chân cảm thấy không thể tin được.

“Sao có thể?” Bàn Tử không tin.

“Nếu không tin, đừng nhìn về phía trước, cúi đầu nhìn chân mình mà đi, thử đi thẳng xem sao.” Tiểu Ca nhắc nhở.

“Tôi thử xem.” Bàn Tử cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, từng chút một đi về phía trước.

Cố hết sức đi thẳng, mấy lần ngẩng đầu lên đều nhịn được.

Binh!

“Ái da.” Một tiếng kêu thảm, Bàn Tử đâm vào tường.

“Thật vậy.” Thiên Chân kinh ngạc vui mừng.

“Cái mộ thất chết tiệt này, dám trêu Bàn gia ta.” Bàn Tử hung hăng đá vào tường một cái, quay đầu lại hỏi Tiểu Ca, “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?” “Đúng vậy, Tiểu Ca, chúng ta phải ra ngoài thế nào?” Thiên Chân cũng hỏi.

“Đi theo tôi.” Tiểu Ca vẫy tay, Bàn Tử và Thiên Chân đi theo.

Đã biết nguyên lý rồi thì dễ xử lý.

Bây giờ chẳng khác nào đang đi lòng vòng trong một hành lang hình tròn, không biết đã vào đây từ lúc nào.

Cách duy nhất là tìm ra cánh cửa bí mật đó.

Nếu đã như vậy, thì dùng phương pháp nguyên thủy nhất, vừa đi vừa gõ.

Phương pháp nhà quê.

Peng peng peng.

Đông đông đông.

Chẳng bao lâu, mấy người đã phát hiện ra sự khác biệt.

Quan sát kỹ, khe hở trên tường quả thực ngay ngắn hơn, mới hơn một chút.

"Chắc là ở đây rồi." Tiểu Ca nói, nhường đường, nhìn về phía Bàn Tử.

"Nhìn tôi làm gì?" Bàn Tử nói.

"Đẩy cửa." Thiên Chân giải thích.

"Ồ." Nói rồi, Bàn Tử đi lên, "Thiên Chân, phụ một tay." "Tôi đếm một hai ba, cùng dùng sức." "Một, hai, ba." Két...

Cửa thật sự bị đẩy ra.

Dễ dàng như vậy.

"Chủ nhân ngôi mộ này thật thú vị, thiết kế một hành lang mê cung lớn thế này mà không đặt cạm bẫy." Bàn Tử cười trêu chọc.

Chưa kịp nói xong, Thiên Chân vội vàng lao tới bịt miệng cậu ta lại.

"Đừng nói nữa, tôi sợ cậu rồi đấy." Nhưng, lời đã nói ra, không thể thu lại.

Mấy người đi chưa được mấy bước, "phanh" một tiếng, dưới chân hẫng một khoảng, rơi xuống.

Vốn dĩ Tiểu Ca phản ứng nhanh, dùng hắc đao ghim vào khe tường, còn có thể giữ mình không bị rơi xuống.

Nhưng nhìn Thiên Chân và Bàn Tử rơi vào bóng tối, lòng lo lắng,

anh cũng nhảy xuống theo.

Chương 227

“A…” “A…” “…” Sau mấy tiếng hét thất thanh, lại “phùm” mấy tiếng, ba người rơi xuống nước.

“Ái da, cái gì cắn mông tôi?” Bàn Tử la hét trong nước, sặc mấy ngụm nước.

“Không ổn, là cá ăn thịt người.” Thiên Chân phản ứng lại, “Mau lên bờ.” “Mẹ ơi.” Mấy người vùng vẫy một hồi, cuối cùng tuy kinh hãi nhưng cũng an toàn bò lên bờ.

Trừ mông của Bàn Tử bị thương nặng.

“Bàn gia ta bây giờ sẽ nướng chúng mày ăn.” Bàn Tử ôm cái mông chảy máu, hung hăng mắng mấy con cá nhỏ đang nhảy tanh tách trên đất.

Loại cá này thân hình nhỏ, chưa bằng bàn tay Bàn Tử.

Nhưng lại có hai hàng răng sắc nhọn, và một đôi mắt to không tương xứng với cơ thể.

Tuy đã rời khỏi nước, nhưng vẫn nhe răng nanh về phía Bàn Tử.

Cực kỳ hung dữ.

“Quỷ Xỉ Khôi.” Tiểu Ca nói.

“Cái gì, không phải cá ăn thịt người sao?” Bàn Tử hỏi.

“Quỷ Xỉ Khôi là một loại cá ăn thịt người, loại cá này tính tình vô cùng hung bạo, chỉ cần là thịt, chúng đều ăn.” Thiên Chân giải thích, “Chúng sẽ ăn thịt cả đồng loại, chỉ cần là thịt, đói lên thì không tha thứ gì.” “Đáng sợ vậy sao?” Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

May mà vừa rồi lên bờ sớm, nếu không, thật sự đã không còn

xương cốt.

Nói rồi, Bàn Tử một chân giẫm chết con Quỷ Xỉ Khôi trên đất.

“Cho mày dám ăn Bàn gia.” “Bây giờ làm sao?” Thiên Chân hỏi Tiểu Ca.

“Đi một bước tính một bước thôi.” Tiểu Ca tùy tiện chọn một hướng rồi đi.

Đã rơi xuống đây rồi, đường về không còn do mình quyết định được nữa.

Trên đường, Thiên Chân không biết lấy từ đâu ra một miếng vải, nhân lúc Bàn Tử không để ý, bịt miệng cậu ta lại.

“Thiên Chân, ư ư ư ư…” Bàn Tử đưa tay định gỡ, nhưng Thiên Chân cản lại.

“Mồm quạ đen, bịt lại là tốt nhất, để tránh lại nói ra những lời không đâu.” Thiên Chân sợ rồi, miệng Bàn Tử thực sự quá linh.

Đương nhiên, cũng không thể thật sự trói lại, chỉ là đùa thôi.

Bàn Tử gỡ miếng vải trên miệng xuống, ngượng ngùng cười “hắc hắc”.

“Xin lỗi nhé, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, sau này tôi sẽ không nói nữa.” Nhưng, đi chưa được mấy bước, Bàn Tử lại không quản được miệng mình.

Cũng chính lúc này, Vạn Nô Vương vốn không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Hắn từ nơi ẩn nấp đi ra, men theo địa đạo đi thẳng xuống dưới.

Xuyên qua mấy tầng hang động, đến trước một cánh cửa đồng xanh.

Cửa đồng xanh.

Cũng là nơi cất giấu bí mật lớn nhất của Vạn Nô Vương.

Chỉ là, bây giờ cũng không còn là bí mật nữa.

Dù sao ngoài Uông Tàng Hải, bên Diệp Thu cũng đã biết một số bí mật.

"Con sâu chết tiệt, đợi bản vương hồi phục, nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi." Cửa đồng xanh mở ra, Vạn Nô Vương tiến vào bên trong.

Sau đó, cửa đồng xanh lại một lần nữa đóng lại.

"Ồ, sắp ra rồi sao?" Sự thay đổi khí tức bên trong dãy núi Côn Luân hoàn toàn không thoát khỏi cảm nhận của Diệp Thu.

"Xem ra đã đến lúc giải quyết một số chuyện rồi." Ngay lập tức, anh mang theo A Đại, bầy khỉ và Quỳ Ngưu rời đi.

Còn về mấy người đã bước vào Vân Thiên Cung do anh tạo ra.

Diệp Thu cũng đặc biệt dặn dò Thi miết một tiếng, đừng chơi chết người ta.

Sau đó, cũng không để ý đến những người này nữa.

Dù sao bây giờ Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vẫn còn có ích.

Huống hồ, Tiểu Ca nhà người ta bây giờ gặp mặt đều gọi là Lão tổ, cháu trai ngoan như vậy sao nỡ giết.

Dựa vào sự biến động của phong thủy, Diệp Thu trực tiếp dẫn người đến trước cửa đồng lớn.

"Cánh cửa đồng đó sao?" "Trông cũng khá trang nghiêm." "A Đại, đi dọn dẹp hết những kẻ không nghe lời xung quanh, sau đó quay lại." "Lần này, ta để xem Vạn Nô Vương làm sao thoát được kiếp này."

Bên Hạo Thiên Chân cũng gặp chút rắc rối.

Hoặc có lẽ lại là do cái miệng của Bàn Tử gây ra.

“Bàn Tử, hôm nay nếu có thể sống sót trở về, tôi nhất định sẽ tìm người khâu miệng cậu lại.” Đối với cái miệng thần kỳ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân thật sự phục.

Mở miệng ra là có chuyện!

“Thật sự không trách tôi được!

Tôi chỉ vừa nhìn thấy một con rắn nhỏ thôi!” “Sau đó không hiểu sao lại gọi cả họ hàng nhà nó ra.” “Không, thế mà lại chui ra nhiều như vậy, tôi...” Hiện tại Bàn Tử cũng bất lực, cái miệng đúng là có chút ngứa ngáy.

“Được rồi, chạy trước đã, bây giờ rõ ràng không phải lúc cãi cọ.” Hạo Thiên Chân lại một lần nữa thúc giục.

Tổ ba người mệt mỏi chạy trốn, nhưng chạy một hồi, phát hiện những con rắn nhỏ đuổi theo đã biến mất.

“Chuyện gì vậy?” “Chẳng lẽ đã chạy ra khỏi phạm vi thế lực của chúng?” Bàn Tử nhìn phía sau không có truy binh, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng không quan tâm gì nữa, trực tiếp bịt miệng Bàn Tử lại.

“Bây giờ, không cần biết chuyện gì, đều câm miệng cho tôi!” “Miệng cậu thật sự quá mạnh, nói gì cũng thành sự thật.” “Đếm xem, từ đầu đến giờ đã bao nhiêu lần rồi, không thể để cậu nói thêm nữa.” “Ưm ưm!

Ưm.” Bàn Tử giãy giụa, nhưng bị Hạo Thiên Chân bịt chặt miệng.

Muộn Du Bình Tiểu Ca bên cạnh cũng hiếm thấy gật đầu.

“Lời của Thiên Chân nói đúng, cậu nói ít một chút đi!” “Nơi này tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ.” Tiểu Ca nhìn xung quanh.

“Các cậu không cảm thấy, nơi này huy hoàng đến mức tôi chưa từng thấy sao?” “Vân Thiên Cung, chẳng lẽ Thiên Cung thật sự ở trên đỉnh mây?” Lời này khiến hai người bên cạnh vô cùng đồng tình.

Một ngôi mộ, dù thế nào đi nữa, đó cũng là nơi ở sau khi qua đời.

Cho nên, những nơi này thường là nơi âm u quỷ dị.

Nơi họ đang ở hiện tại, tuy cũng có cảm giác âm u, nhưng khí thế hùng vĩ lại được thể hiện một cách trọn vẹn nhất.

Thật sống động và trọn vẹn!

“Nói thì nói vậy, ngôi mộ tuy cực kỳ huy hoàng, nhưng lại thiếu đi một chút nguy hiểm cần có.” “Cứ đi tiếp xem sao, tôi luôn cảm thấy nơi này có chút kỳ quái.” Ba người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục khám phá về phía trước.

Nhưng ở nơi họ vừa chạy trốn lại bắt đầu một trận đại chiến.

Một con mãng xà khổng lồ ba đầu dẫn theo vô số rắn đủ màu sắc hỗn chiến với Thi miết và Hỏa xà của Diệp Thu.

“Xì xì xì!” Con mãng xà khổng lồ ba đầu lè lưỡi, nhìn chằm chằm vào Thi miết vương trước mặt.

Thủ lĩnh hai bên đối đầu, thuộc hạ thì đã sớm bắt đầu hỗn chiến.

“Lâu như vậy còn chưa xử lý xong, đúng là một lũ phế vật.” Giọng nữ trong trẻo truyền đến, trận chiến lập tức phân tán ra.

“Không ngờ, lại có một con Thi miết vương.” “Nếu đã đến rồi, thì đi theo ta đi!” Giọng nói mang theo sự khinh miệt tột độ, nhưng uy áp trong lời nói lại khiến Thi miết vương có chút sợ hãi.

Thực lực của đối phương mạnh hơn mình quá nhiều, không thể ở

lại đây, phải rút lui!

“Chít chít chít!” Sau mấy tiếng kêu, thuộc hạ của Diệp Thu cũng bắt đầu rút lui.

Chỉ có một mình Thi miết vương, đối mặt với cường địch như vậy.

Nếu cưỡng ép đánh tiếp, có thể sẽ thắng.

Nhưng, xác suất lớn hơn là có thể toàn quân bị diệt.

Chuyện như vậy, Thi miết vương không dám đánh cược.

Cứ như vậy, tiểu đệ và nô bộc của Diệp Thu đều rời đi.

Mãng xà khổng lồ ba đầu cũng không ngăn cản, vì nó chỉ là tiên phong.

Chương 228

Chủ nhân của nó, vẫn chưa thật sự giáng lâm.

Giọng nữ vừa rồi cũng là giọng của chủ nhân.

"...Lũ phế vật, uổng công bản cung nuôi các ngươi lâu như vậy, chỉ có mấy con Thi miết, mấy con Hỏa xà cũng không xử lý được." Giọng nữ cũng ngày càng gần.

Con mãng xà khổng lồ ba đầu cũng cúi đầu, phát ra từng trận tiếng rên rỉ.

Giọng nói run rẩy.

Chẳng mấy chốc, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt con rắn khổng lồ ba đầu.

"Xì xì." "Phế vật!" Một tiếng quát giận dữ, sau đó một chân đạp lên đầu con rắn khổng lồ ba đầu, đạp nó xuống đất.

"Bảo ngươi đi tiên phong, lại vô dụng như vậy, nếu không phải vì ngươi trung thành, bản cung đã khiến ngươi hồn bay phách tán." Tiếng quát giận dữ vang vọng trong hành lang trống trải.

Đám rắn lớn do mãng xà ba đầu dẫn dắt cũng không dám có chút kiêu ngạo nào.

Bóng hình xinh đẹp đạp trên đỉnh đầu cũng dần dần hiện rõ.

Một bộ cung trang cực kỳ xa hoa, cộng thêm màu đỏ thẫm mang lại tác động thị giác mạnh mẽ.

"Vân Thiên Cung, dường như có chút thay đổi." Nữ tử lẩm bẩm.

"Nhưng dường như cũng không tìm ra được điểm đặc biệt nào, thật kỳ quái." Nữ tử không hiểu, lập tức ra lệnh cho mãng xà ba đầu

đi về phía nội điện.

Vân Thiên Cung đại thể có thể chia thành ba phần.

Một phần là nơi có linh cung đại điện sau khi vừa vào Vân Thiên Cung.

Phần thứ hai là môn điện và quảng trường hoàng lăng.

Còn phần cuối cùng là nơi có Cửu Long Sĩ Thi Quan và cửa đồng khổng lồ.

Tổ ba người bị mãng xà ba đầu truy đuổi trước đó cũng sau mấy giờ chạy trốn đã đến được Tàng Thi Các.

Nhưng dù sao đây cũng là ngụy Thiên Cung do Diệp Thu làm ra.

Tàng Thi Các có, nhưng cái đầu thai nhi khổng lồ kia lại không tồn tại.

Huống hồ, ba kẻ này cũng là người được Diệp Thu thừa nhận.

Ba người dừng lại một lát rồi tiếp tục lên đường. "Hành lang này dài thật đấy!" Đi được một lúc, Bàn Tử bắt đầu thấy hơi mất kiên nhẫn. "Trước giờ tôi đi bao nhiêu ngôi mộ lớn rồi, lần đầu tiên mới thấy mộ đạo nào dài thế này đấy!" Bàn Tử càu nhàu, nhìn quanh nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. "Nhìn kìa, bích họa." Bức tường vốn trơn nhẵn đột nhiên xuất hiện những bức tranh tường.

Ba người họ cầm đèn pin bắt đầu quan sát. "Hà?

Bích họa cũng dài quá rồi đấy!

Lần đầu tiên thấy luôn." Vương Bàn Tử vừa nhìn bích họa vừa tiếp tục đi về phía trước, không thấy điểm cuối đâu cả.

Dường như mỗi bức tranh đều không có mối liên hệ đặc biệt nào, mỗi bức là một cá thể độc lập.

Ba người không ngừng tiến về phía trước.

Bích họa ngày càng phong phú hơn. "...Giống như ba ngàn thế giới?" Tiểu Ca nhíu mày nói. "Ba ngàn thế giới, mỗi thế giới đều khác nhau, nên những bức bích họa này mới thể hiện ra tình huống như vậy." "...Có phát hiện ra không, những bức bích họa ở đây đều ngầm hợp với một chân lý, lục đạo luân hồi." Hai người còn lại nhìn bích họa cũng có chút xuất thần.

Chưa bao giờ thấy bích họa kỳ quái như vậy.

Thông thường, bích họa trong các ngôi mộ cổ đều kể về những chuyện liên quan đến chủ mộ, nhưng ở đây lại hoàn toàn khác.

Đi trên thần đạo, ngắm bích họa ba ngàn thế giới.

Ba người đến trước một cánh cổng điện. "Hình như có chút không ổn." Tiểu Ca lập tức kéo hai người kia sang một bên.

Rất nhanh, họ thấy một bầy thi miết chạy ra từ thần đạo vừa đi qua.

Tốc độ chạy của chúng cực nhanh, như thể có người đang truy đuổi phía sau.

Quả nhiên, sau đó là một đám rắn lửa đang truy đuổi bầy thi miết.

Hai bên không ngừng giao chiến.

Đôi bên đều có thương vong, thắng bại bất phân.

Nhưng người tinh mắt có thể thấy, phe thi miết đang ở thế yếu.

Rất nhanh, cả hai phe đều biến mất trong đại điện. "Đại chiến quái vật sao?" Nhìn đám quái vật biến mất, Vương Bàn Tử cũng thấy tim đập thình thịch.

Anh không phải là người chưa từng trải sự đời, nhưng cảnh tượng nhiều quái vật tàn sát lẫn nhau như vậy thì là lần đầu tiên thấy.

"Đúng vậy, nhưng không thấy kỳ lạ sao?" "Bình thường, trong một ngôi mộ, dù là chủng loại gì cũng chưa thấy chúng tự tàn sát lẫn nhau bao giờ!" "Cái gọi là Vân Thiên Cung này cũng tà môn quá rồi!" Hạo Thiên Chân có chút không hiểu.

Bất kể là thi miết hay rắn lửa, hay những thứ khác, nói trắng ra, chúng đều được chủ mộ dùng để bảo vệ mộ huyệt khỏi sự xâm nhập của người ngoài.

Nhưng cảnh tượng đang diễn ra trước mắt lại khiến ba người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Từ từ theo sau xem sao." Hạo Thiên Chân nói.

Ba người chậm rãi tiến lên.

Tiểu Ca cũng bắt đầu giải thích. "Thực ra, nếu tôi không đoán sai, Vân Thiên Cung này đáng lẽ đã bị người khác tấn công." "Vốn dĩ phong thủy của núi Trường Bạch không thuộc về Côn Luân, ngoài Vân Thiên Cung ra, có những ngôi mộ lớn khác cũng là chuyện bình thường." "Huống hồ, người nhà họ Uông còn có thể dự đoán được chuyện ngàn năm sau, có chuyện như vậy xảy ra cũng là bình thường." Tiểu Ca phân tích, hai người kia đều gật đầu tán thành.

Đi chưa được bao lâu, đột nhiên phía trước truyền đến một trận chấn động dữ dội.

Rầm. "?" Tiểu Ca chau mày.

Huyết mạch trong người mách bảo anh rằng, lão tổ đang ở phía trước. "Nhanh lên, theo tôi, Thu gia ở phía trước." Tiểu Ca dẫn đầu lao ra ngoài.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cũng vội vàng đuổi theo.

Tại Vân Thiên Cung giả, trên quảng trường hoàng lăng.

Diệp Thu dẫn theo A Đại, Quỳ Ngưu, Hầu Tử đối mặt với nữ tử

mặc cung trang màu đỏ. "Người nào?

Vân Thiên Cung không phải phạm vi thế lực của các ngươi!" Nữ tử mặc cung trang mặt đầy vẻ kiêu ngạo, căn bản không thèm nhìn những người trước mắt. "Ồ?

Chẳng lẽ không phải của tôi, mà là của cô chắc?" Diệp Thu nở nụ cười như có như không.

Anh cũng có chút không rõ lai lịch của đối phương, không biết rốt cuộc là ai. "Nực cười, tuy nơi này không phải nơi ở của ta, nhưng cho Vạn Nô Vương hai lá gan, hắn cũng không dám nói chuyện với bản cung như vậy." "Còn ngươi, rốt cuộc là ai!

Vạn Nô Vương phế vật đó đi đâu rồi, biết bản cung đã đến mà không ra nghênh giá!" Lời lẽ của nữ tử mặc cung trang cũng khiến Diệp Thu ngớ người.

Tình huống gì đây, người phụ nữ này có vấn đề sao!

Miệng thì luôn xưng "bản cung", gọi Vạn Nô Vương là phế vật, phải ra nghênh giá.

Trong lời nói hoàn toàn cho thấy một vấn đề, nữ tử trước mắt hoàn toàn áp chế được Vạn Nô Vương.

Như vậy, Diệp Thu đột nhiên nảy ra một ý.

Chương 229

"Tôi hình như biết cô là ai rồi, nhưng theo tôi được biết, hai người đáng lẽ là đồng tộc chứ!" Lời của Diệp Thu rõ ràng đã khiến đối phương có chút tức giận. "Hỗn xược, dám vô lễ với bản cung!

Vạn Nô Vương phế vật đó sao có thể so sánh với bản cung!" "Cho ngươi thêm một cơ hội, nói ra tất cả những gì ngươi biết, nếu không, hôm nay ngươi cũng không cần tồn tại nữa." Nữ tử mặc cung trang tính tình xem ra không được tốt cho lắm. "Ối chà, tính tình nóng nảy thế!

Không biết Na Già lại có một người chị như vậy đấy." Lời của Diệp Thu vừa dứt, sắc mặt nữ tử mặc cung trang biến đổi liên tục. "...Ngươi rốt cuộc là ai, sao có thể biết được." Đúng vậy, nữ tử trước mắt không ai khác chính là chị của Na Già, Tây Vương Mẫu.

Cũng là chị vợ của anh, chỉ là người chị vợ này có hay không cũng được.

Nhưng, người phụ nữ này đã hại vợ mình, chuyện này không thể nhịn được, phải bắt về thành Tinh Tuyệt.

Sau đó để vợ mình xử trí. "Chuyện này không liên quan đến ngươi nữa rồi, nhưng hôm nay đã đến đây thì cũng đừng nghĩ đến việc ra ngoài." "A Đại, Hầu Tử, Lão Ngưu, các ngươi xem ba tên kia." "Nhớ kỹ, ngoài nữ tử đó ra, còn lại không chừa một mống." Nghe chủ nhân phân phó, A Đại sớm đã không nhịn được.

Nó dẫn đầu tấn công.

Một cú quật đuôi vung ra, con rắn ba đầu khổng lồ dưới trướng Tây Vương Mẫu lập tức bị đánh nổ một cái đầu.

A Đại bây giờ không phải là một con rắn ba đầu quèn có thể ngăn cản, Tây Vương Mẫu cũng không thể không né tránh.

Nhưng vừa nhảy lên, toàn thân Tây Vương Mẫu đã lộ ra. "Đầu người thân rắn, cũng khá giống Phục Hy, Nữ Oa mà tôi biết." Diệp Thu khẽ cười, anh biết trong thần thoại Phục Hy và Nữ Oa đều là đầu người thân rắn.

Bây giờ nhìn Tây Vương Mẫu, rõ ràng bí mật trường sinh của bà ta không giống Phục Hy.

Một người dùng cộng sinh với rắn mào gà, người còn lại dùng du diên.

Sự khác biệt giữa hai người khá lớn.

Vẻ mặt không quan tâm của Diệp Thu cũng khiến Tây Vương Mẫu nổi giận. "Khốn kiếp, dám chế nhạo bản cung, hôm nay không để ngươi hồn bay phách tán, khó mà tiêu tan mối hận trong lòng bản cung." Lời còn chưa nói xong, Hầu Tử đã trực tiếp ném ra một tảng đá lớn, suýt nữa làm Tây Vương Mẫu nổ đầu. "Chí chí." Đối với cú đánh này, Hầu Tử rõ ràng không hài lòng lắm. "Súc sinh chết tiệt, dám mạo phạm bản cung!" Bị Thủy Hầu Tử đùa giỡn như vậy, Tây Vương Mẫu vô cùng phẫn nộ. "Chí chí chí chí." Thủy Hầu Tử mặt đầy vẻ hí hửng, căn bản không coi đối phương ra gì.

Vẻ mặt cũng đầy khinh thường, hoàn toàn không coi đối phương là cái thá gì cả!

Hoặc có lẽ, trong mắt Thủy Hầu Tử, Tây Vương Mẫu hoàn toàn là một con nhỏ xấu xí.

Dù khuôn mặt có tinh xảo đến đâu, chung quy vẫn không phải cùng một chủng tộc! "Được rồi, Hầu Tử, lùi lại một chút đi!" "Để tôi và chị vợ của tôi ~ có một cuộc nói chuyện đầu tiên!" Dưới sự tấn

công của A Đại và các con thú khác, đám tiểu đệ mà Tây Vương Mẫu mang theo thực sự quá yếu, cuối cùng chỉ còn lại một mình bà ta. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngươi và Na Già rốt cuộc có quan hệ gì." Vẻ mặt Tây Vương Mẫu tràn ngập sự đố kỵ, và trong sự đố kỵ đó là sự ác độc.

Câu hỏi này cũng khiến Diệp Thu khẽ cười, anh bước đến trước mặt Tây Vương Mẫu.

Phải nói rằng, chỉ xét về ngoại hình, đối phương không hề thua kém Na Già.

Chỉ là khí chất của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Một người ung dung hoa quý, khí chất quý tộc trong xương cốt là thiên bẩm.

Một người lại kiêu ngạo xen lẫn khinh thường, loại người này thực sự đáng ăn đòn.

Tây Vương Mẫu rõ ràng thuộc loại thứ hai. "Quan hệ?

Tôi nói chưa đủ rõ ràng sao?

Chị vợ?" Tiếng cười lạnh không ngớt, nhưng đối phương căn bản không muốn tin.

Em gái của bà ta đang bị âm binh do chính bà ta bố trí kiểm soát.

Đối phương không thể nào. "Bản cung dễ bị lừa như vậy sao?

Nói mau, nếu không, đừng trách bản cung không khách khí." Đối mặt với sự mạnh mẽ của Tây Vương Mẫu, Diệp Thu cũng không cho đối phương sắc mặt tốt.

Anh lập tức tát một cái. 'Chát' một tiếng, trên má đối phương hiện rõ một dấu tay. "Khốn kiếp, ngươi dám." Lời chưa dứt, lại một cái tát nữa vung tới. "Đừng có ở trước mặt tôi xưng 'bản cung', thời đại đó

qua rồi." "Hai cái tát này là tôi đánh thay vợ tôi, coi như là chút lãi." "Món nợ cuối cùng, chắc chắn sẽ tính sổ với cô, yên tâm, ngày đó sẽ không xa đâu." "Được rồi, nói xong rồi, cũng nên lên đường thôi.

A Đại, giải quyết nó." "Đợi đã." Tây Vương Mẫu vội vàng ngăn Diệp Thu lại. "Hử?

Còn có lời muốn nói sao?" Tây Vương Mẫu gật đầu: "Ta là chị của vợ ngươi, ngươi dám bất kính với ta như vậy sao?" Nhìn đối phương vẫn còn tự cho mình là đúng như vậy, như thể đang lừa gạt một kẻ ngốc, Diệp Thu cười.

Nụ cười đó, vô cùng quỷ dị. "Vốn dĩ chỉ định tiễn cô đi, nhưng không ngờ cô thật sự không biết điều, liên tục chạm vào giới hạn của tôi, nếu đã như vậy, thì phân thân linh hồn này của cô cứ ở lại đây đi!" Tâm niệm vừa động, anh trực tiếp ra lệnh cho A Đại ra tay.

A Đại nhận lệnh, trực tiếp quật đuôi.

Rầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tây Vương Mẫu bị đập thẳng vào vách tường.

Ngay sau đó, vài tia sét đánh thẳng vào người Tây Vương Mẫu.

Không có gì bất ngờ, một phân thân căn bản không thể chịu nổi.

Phân thân xong đời, trực tiếp tiêu tán trong không trung.

Lúc này tại cung điện của Tây Vương Mẫu.

Nữ tử tuyệt mỹ đang nằm trong quan tài đột nhiên mở mắt.

Một luồng uy thế kinh thiên động địa trực tiếp bùng phát. "Đáng ghét, một con rắn nhỏ mà cũng dám ra tay với bản cung!" "Còn có tên áo trắng đó, Na Già, bản cung sẽ không tha cho các ngươi." Vẻ mặt Tây Vương Mẫu tràn đầy phẫn hận, như thể muốn hủy diệt cả trời

đất.

Lúc này tại Vân Thiên Cung giả.

Diệp Thu cầm lấy một viên châu nhỏ rơi ra từ người Tây Vương Mẫu. 【Đinh, phát hiện một viên Thế thân ma châu, có hấp thu không?】 Không!

Lần đầu tiên nghe thấy thứ này, Diệp Thu cũng vội vàng ngăn hệ thống lại.

Mới gặp Tây Vương Mẫu mà đối phương đã tặng bảo bối rồi.

Thứ gọi là phân thân, ngoài việc thấy trên người lão già Uông Tàng Hải ra, những người khác thật sự chưa từng thấy.

Dù sao thì linh hồn con người không phải ai cũng dám chạm vào, lỡ như sơ sẩy một chút là toi đời.

Chuyện này không giống như bị người ta chém một nhát rồi còn có cơ hội hồi phục. "Xem ra Tây Vương Mẫu dựa vào thứ này mới có được phân thân." "A Đại, đi, chúng ta tiếp tục về cửa đồng lớn mai phục, lão già Vạn Nô Vương kia nhất định phải chết." Diệp Thu dẫn người rời đi.

Trên quảng trường hoàng lăng lại một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Không lâu sau, ba người mò tới.

Nhìn thấy nơi trống không, ba người ngỡ ngàng.

Chương 230

"Vừa nãy không phải nghe thấy tiếng đánh nhau sao?" "Sao lại không có gì cả!" Bàn Tử ngơ ngác, giải thích kiểu này hình như có chút không đúng. "..., một ngôi mộ, không có cảm giác gì, thực sự quá suôn sẻ rồi sao?" "Tống tử đâu?

Kỳ lạ." "Ưm ưm ưm." Miệng Bàn Tử lại một lần nữa bị Hạo Thiên Chân bịt lại. "Ngậm miệng lại đi, an toàn một chút không tốt sao?

Như vậy tôi mới có thể điều tra ra bí mật ở đây, được không?" Hắc kim trường đao trong tay Tiểu Ca bên cạnh cũng đã rút ra.

Anh ta hơi khoa chân múa tay về phía Bàn Tử, ý tứ rõ ràng, nói bậy nữa là xiên chết. "Được rồi, được rồi, tôi không nói nữa." "Nhưng không thấy rằng, Vân Thiên Cung này cũng quá an nhàn rồi sao." Lời của Bàn Tử nói cũng không sai.

Vân Thiên Cung giả của Diệp Thu tuy hoàn toàn được xây dựng mô phỏng.

Nhưng thứ được mô phỏng chỉ là kiến trúc, còn những thứ như tống tử, thi thể đều không tồn tại.

Vì vậy, ba người họ hoàn toàn chỉ đang đi xuyên qua một quần thể kiến trúc khổng lồ mà thôi.

Chỉ cần Diệp Thu không ra lệnh, ba người họ căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào đến tính mạng. "Kệ đi, cứ tiếp tục đi.

Mục tiêu của tôi không ở đây." Tiểu Ca dẫn đầu tiếp tục đi về phía trước.

Họ đi qua đường hầm tượng người ngựa, rồi đi theo đường thoát

nước ngầm.

Sau khi đi lên cầu đá, một mùi rượu nồng nặc bay tới. "Hử?

Rượu?" Hạo Thiên Chân là người đầu tiên ngửi thấy.

Ba người tiến lên, lần lượt bước vào trong một mật thất màu đen. "Thật sự là rượu, chẳng lẽ tống tử cũng uống rượu?

Lạ thật đấy." Bàn Tử xách lên một vò rượu.

Bên trong đúng là có rượu. "Mùi vị không thơm cũng không thối, nhưng ngửi vào thấy nghiện phết!" Nói rồi, Bàn Tử lấy một con dao nhỏ chấm một ít định nếm thử.

Lập tức bị Hạo Thiên Chân kéo lại. "Uống làm gì, không sợ chết à?" Bàn Tử lườm Hạo Thiên Chân một cái: "Cậu biết cái quái gì, loại rượu ủ trong hầm này mấy nghìn năm cũng không hỏng, có người ăn rượu ngàn năm còn trường sinh bất lão đấy!" Nhưng không đợi Bàn Tử nếm, Tiểu Ca đã đá đổ vò rượu bên cạnh. "..." Anh vừa định nổi nóng đã bị Tiểu Ca ngăn lại. "Đừng vội thế, xem xem, đó là cái gì!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trong thùng rượu đen như bùn loãng nổi lềnh bềnh những vật hình sợi màu đỏ sẫm, giống như những mảnh vụn của một chiếc chăn bông kém chất lượng.

Bàn Tử đi tới dùng dao găm khuấy lên, sắc mặt lập tức biến đổi. "Mẹ ơi, thứ quái gì đây!" Hạo Thiên Chân ghé sát lại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, anh cũng lập tức cảm thấy da đầu tê dại, tiếp theo là cảm giác buồn nôn mãnh liệt, gần như nôn ra. "Sao nào, không uống nữa à?" Tiểu Ca cười cười, rồi tiếp tục giải thích. "Những vật hình sợi màu đỏ đó, thực chất là thi thể của những đứa trẻ sơ sinh bị ngâm cho nát hoàn toàn, thịt đã hòa tan hết vào trong rượu, nhưng da và xương vẫn còn, nên mới tạo thành những khối như bông rách."

"Ngoài ra, loại rượu này gọi là Hầu đầu thiêu, cũng yên tâm, không phải người đâu, chỉ là vài con khỉ chưa đủ tháng tuổi thôi, rượu này của vùng Quảng Tây, khi đó, nước Nam Tống đã cống nạp loại rượu ủ hầm này." Một hồi giải thích khiến Bàn Tử cảm thấy vô cùng ghê tởm. "Cậu biết rõ vậy, chẳng lẽ đã uống rồi?" Tiểu Ca lắc đầu: "Chưa, chỉ là đọc được trong một cuốn sách thôi, huống hồ, cậu không nghĩ rằng rượu để trong mộ cổ lại đơn giản như vậy sao?" Bàn Tử cạn lời.

Nghỉ ngơi một lát, ba người tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, Vân Thiên Cung thật bắt đầu có chút hỗn loạn.

Ngoài cửa đồng lớn, Diệp Thu nhắm mắt dưỡng thần chờ Vạn Nô Vương xuất hiện.

A Đại bên cạnh chăm chú nhìn cánh cửa đồng lớn trước mắt.

Còn Quỳ Ngưu và các thuộc hạ khác thì sớm đã chơi đùa thỏa thích.

Cả Vân Thiên Cung đều mang theo một chút mùi máu tanh.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần không phải phe của Diệp Thu, toàn bộ đều bị xóa sổ.

Vạn Nô Vương ở sau cửa đồng lớn cảm nhận được những điều này cũng vô cùng phiền muộn.

Không có cách nào, thực lực của hắn bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Thứ trong cơ thể Du diên vẫn chưa được gỡ bỏ, chỉ có thể đợi sau khi gỡ bỏ xong.

Hắn và Du diên mới có thể hoàn toàn hồi phục.

Đến lúc đó, những kẻ bên ngoài cửa kia chắc chắn sẽ chết. "Chủ nhân, xông vào trong đi!" A Đại có chút không chịu nổi sự cô đơn.

Nhìn những người khác đều đang chiến đấu, còn mình đứng yên một chỗ, thật không chịu nổi. "Sau cửa ư?

Không cần, đó chỉ là giấc mộng trường sinh của Vạn Nô Vương thôi, lần này phải giải quyết triệt để hai thứ bên trong đó." Diệp Thu mở bảng nhiệm vụ của mình ra.

Cơ hội thành tiên: 1: Tiến hóa thành Bất Tử Thể.

Yêu cầu: 2 triệu tích phân (đã đủ).

Du diên chi tâm (chưa có).

Mắt rắn A Hàm Tịnh Kiến (chưa có).

Cửu long sĩ thi quan (chưa có).

Vô lượng nghiệp hỏa nguyên (chưa có).

Nãi cùng thần băng nguyên (chưa có).

Thông linh thần ngọc (chưa có).

Nội đan Kê quan xà vương (chưa có).

Tinh hoa Vẫn ngọc (chưa có).

Tích phân hiện tại đã đủ, chỉ cần không lãng phí thì vẫn đủ dùng.

Nhưng những thứ phía sau thì không dễ dàng có được như vậy.

Du diên chi tâm đang ở bên trong, đợi nó ra rồi giết là được.

Mắt rắn A Hàm Tịnh Kiến, Vô lượng nghiệp hỏa, Nãi cùng thần băng và những thứ còn lại, về cơ bản đều phải đến cung điện của Tây Vương Mẫu mới tìm được, không đi đến đó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Bây giờ điều khiển Diệp Thu tò mò là, nên đi tìm Tây Vương Mẫu nói chuyện trước?

Hay đợi vợ mình tỉnh lại rồi cùng đi, đó là một vấn đề.

Nhưng dù chọn cái nào, cũng phải làm xong việc trước mắt đã.

Cuộc tàn sát vẫn tiếp tục, cả Vân Thiên Cung thật cũng bị cuộc đại chiến kết thúc sứ mệnh ban đầu của nó.

Cửu long sĩ thi quan đã bị Diệp Thu kéo đi triệt để.

Sáu canh giờ đã trôi qua.

Cánh cửa đồng khổng lồ mà mọi người vẫn chờ đợi cuối cùng cũng bắt đầu lung lay. "A Đại, chuẩn bị ra tay, không cần khách khí, đánh chết nó cho tôi." A Đại đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu không thể nhịn được nữa.

Nó trực tiếp dùng toàn thân húc vào, cánh cửa đang mở hé lập tức bị húc tung ra. "Hỗn xược, một con sâu nhỏ mà cũng dám ra tay với bản vương." Vạn Nô Vương dậm chân, vũ khí trên tay hóa thành lốc xoáy lao thẳng về phía A Đại.

Nhưng đáng tiếc, chênh lệch thực lực giữa hai bên có chút lớn! "Gầm!" Một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp Vân Thiên Cung.

Chương 231

Ở Vân Thiên Cung giả, ba người họ cũng bị tiếng rồng ngâm làm cho giật mình không nhẹ. "Trời đất, nơi này, không lẽ thật sự có..." "Thu gia cũng đã đến rồi." Hạo Thiên Chân không ngừng suy đoán trong lòng.

Vương Bàn Tử bên cạnh cũng vô cùng thắc mắc, âm thanh này cũng quá kỳ dị rồi.

Vốn tưởng Vân Thiên Cung này chỉ là nơi hữu danh vô thực, ngay cả mấy con đại tống tử cũng không thấy.

Kết quả lại trực tiếp có tiếng rồng ngâm.

Ba người họ kinh ngạc, còn Vạn Nô Vương thì vô cùng uất ức.

A Đại quật đuôi một cái, Vạn Nô Vương lập tức bị đánh bay. "Khốn kiếp!" Vạn Nô Vương tức giận mắng một tiếng, ổn định lại thân hình!

Trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc!

Thực lực của đối phương quá mạnh, chỉ là một con ngụy giao long của thuộc hạ thôi.

Tuy giống nhau, nhưng chung quy vẫn không bằng giao long.

Nhưng, nếu cứ để một con ngụy giao long này tiếp tục tiến hóa, vậy thì việc trở thành giao long thật cũng không phải là không thể. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Bản vương và ngươi không có oan không có thù mới đúng!" "Ha ha!" Diệp Thu nhìn Vạn Nô Vương chịu thiệt, cũng cảm thấy khá buồn cười. "Ông nói không đúng rồi!

Lúc tôi mới đến, ông đâu có thái độ này!" Bị nói như vậy, Vạn Nô Vương cũng có chút bất lực.

Lai lịch của đối phương không rõ, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Cứ đánh tiếp như vậy, người chịu thiệt là mình!

Không được, phải đổi một cách suy nghĩ khác. "Lúc trước là bản vương lỗ mãng, chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra được không." "Bản vương nguyện ý kết giao với ngươi." Vạn Nô Vương cố nén cơn giận.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống hồ hắn còn không phải là người.

Thấy đối phương chịu thua, Diệp Thu cũng khá tán thành. "Có thể, có thể." Nghe vậy, sắc mặt Vạn Nô Vương tốt hơn. "Nhưng mà... phải lấy chút đồ ra đổi mới được." "Ý gì!" Vạn Nô Vương có chút không hiểu. "Đưa Du diên chi tâm cho tôi, ông có thể sống tiếp, nếu không, bây giờ chết." Lão già Vạn Nô Vương này chết hay không, Diệp Thu cũng không quan tâm.

Chỉ cần có được Du diên chi tâm là đủ rồi.

Nhưng, yêu cầu này đối phương có thể sẽ không đồng ý.

Vạn Nô Vương và con du diên đó cộng sinh.

Đưa Du diên chi tâm cho anh, cũng có nghĩa là con du diên đó phải chết.

Vậy thì hắn cũng phải chết. "Khinh người quá đáng, bản vương có chết, cũng sẽ kéo ngươi theo làm đệm lưng." Mười hai món vũ khí trong tay Vạn Nô Vương múa vun vút.

Từng luồng cuồng phong cũng theo đó mà bùng nổ.

Xoẹt.

Đột nhiên, một tia sét từ trên trời giáng xuống, hoàn toàn đánh trúng Vạn Nô Vương.

Lửa dữ bùng lên từ mặt đất, Vạn Nô Vương bị lửa đốt đến nỗi gào thét không ngừng.

Một lúc lâu sau, tiếng gào của Vạn Nô Vương nhỏ lại. "Dừng lại đi, đừng đánh chết nó, Du diên chi tâm, tôi còn có việc cần dùng!" "Đừng giết bản vương, bản vương nguyện ý đầu hàng!" Lúc này Vạn Nô Vương đã hoàn toàn hoảng sợ.

Mấy nghìn năm qua, hắn đã bao giờ gặp phải tình cảnh khốn đốn như vậy.

Dựa vào việc cộng sinh với du diên, hắn đã gần như bất tử, đã trường sinh.

Nhưng, những chuyện kỳ quái xảy ra hôm nay thật sự quá nhiều.

Người trước mắt này có thể dẫn theo nhiều hung thú như vậy, thực lực của bản thân càng không biết cao đến mức nào.

Rốt cuộc từ khi nào lại có một nhân vật như vậy. "Đầu hàng?

Tự xưng bản vương?

Ngay cả tôi còn chưa từng xưng đế." "Một tên vua nhỏ nhoi cũng dám ảo tưởng xưng vương?" "A Đại, cho nó thêm một bài học nữa." Diệp Thu nhìn đối phương cứ luôn miệng gọi bản vương bản vương, thật sự có chút mất kiên nhẫn.

Chính ca, vị thiên cổ nhất đế kia cũng không tự luyến như vậy. "Gầm!" Tiếng rồng ngâm lại vang lên, một cú quật đuôi, sáu cánh tay của Vạn Nô Vương đều bị phế. "A..." Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, nhưng Vạn Nô Vương không dám hó hé. "Tôi... tôi

nguyện ý đầu hàng, chỉ cầu đại nhân... tha... tha mạng ạ." Vạn Nô Vương không muốn chết.

Không có ai muốn chết, đặc biệt là những người sống càng lâu, lại càng không muốn chết.

Hắn đã sống mấy nghìn năm, tuy sống không giống người.

Nhưng như vậy thì sao, hắn đã trường sinh, đã có được những thứ mà người khác không có.

Nếu có thể tiến thêm một bước, bước ra khỏi mảnh đất này thì có gì là không thể! "Bản đế sẽ không giết ngươi, thả con du diên trong cơ thể ngươi ra đi!" "Được rồi, chỉ cần Du diên chi tâm, sau khi lấy được nó, bản đế có thể không giết ngươi." Vạn Nô Vương nghiến răng nghiến lợi, đã đưa ra sự nhượng bộ lớn nhất.

Nhưng, đối phương lại không chịu buông tha. "Tôi..." "Giết!" Diệp Thu ra lệnh một tiếng, mấy con thú bên cạnh tranh nhau ra tay.

Chiếc rìu lớn trong tay Thủy Hầu Tử vung hết sức, một nhát rìu chém xuống, Vạn Nô Vương đầu lìa khỏi cổ.

Liếc nhìn thân thể đó, Diệp Thu cũng lười nói nhảm với hắn.

Đã nói là sẽ không chủ động giết, không có Du diên chi tâm, tìm một vật thay thế cũng không phải là không thể.

Cứ lề mề như vậy, anh chắc chắn không chịu nổi.

Vạn Nô Vương chết rồi, một vị vua, lại chết một cách thê thảm như vậy.

Ngay sau đó một con du diên bò ra từ cơ thể Vạn Nô Vương.

Đó chính là con du diên vương, rõ ràng nó cũng không sống được bao lâu nữa.

Hai sinh mệnh cùng tồn tại, cùng sinh, một bên tổn hại thì tất cả

đều tổn hại. "Hầu Tử, bổ nó ra, lấy tim ra cho ta." "Chí chí chi chi." Thủy Hầu Tử lập tức tiến lên bổ đôi cơ thể du diên.

Một quả tim được lấy ra. 【Đinh!

Phát hiện Du diên chi tâm, có hấp thu không?】 "Không!" Đồ vật chưa đủ, cứ ngoan ngoãn chờ đợi đã!

Như vậy, Cửu long sĩ thi quan và Du diên chi tâm cả hai đều đã có được.

Chín vật phẩm cần thiết để Diệp Thu thăng cấp Bất Tử Thể, lúc này cũng đã có được ba loại.

Chương 232

Tiếp theo, cung điện của Tây Vương Mẫu không thể không đi.

Kê quan xà vương đang ở đó.

Nhưng Diệp Thu cũng có chút đau đầu, Tây Vương Mẫu chắc chắn phải giao cho vợ mình xử trí.

Nhưng, anh lại cần nội đan của Kê quan xà vương để tiến hóa Bất Tử Thể.

Giết chết xà vương, thì Tây Vương Mẫu này cũng tuyệt đối không sống nổi. "Đau đầu, đau đầu." Diệp Thu thu dọn đồ đạc xong liền trực tiếp quay về Vân Thiên Cung giả.

Nhưng sau một trận chiến, cũng không còn cái gọi là thật giả nữa.

Dù sao thì đồ vật ở Vân Thiên Cung thật cũng bị anh giết sạch rồi.

Tất cả những gì thuộc về Vạn Nô Vương về cơ bản đều đã chết hết.

Cũng chỉ còn lại lão già Uông Tàng Hải kia.

Nhưng lần trước những con Đạt phổ quỷ trùng kia cũng bị anh giết sạch rồi.

Dù có trùng mẫu cũng không thể nào phóng thích ra vô hạn được. "Chủ nhân." Diệp Thu vừa quay về mộ huyệt, A Ninh đã trực tiếp quấn lấy anh.

Hoắc Tú Tú bên cạnh cũng một vẻ quyến rũ.

Thấy trạng thái của hai cô gái, Diệp Thu cũng thầm cười một tiếng. "Được rồi, đừng có làm ra bộ dạng này, nói tình hình cụ thể đi!" "Vạn Nô Vương của Vân Thiên Cung đã bị tôi giải quyết triệt để

rồi, chuyện tiếp theo phải dựa vào các cô." "Chủ nhân là mạnh nhất, Vạn Nô Vương đối với chủ nhân căn bản không tạo thành uy hiếp." Thân thể A Ninh gần như đã treo cả lên người Diệp Thu.

Hoắc Tú Tú bên cạnh vẻ mặt ghen tuông, lập tức ôm chặt lấy cánh tay Diệp Thu. "Đúng vậy!

Lão già Vạn Nô Vương kia không biết điều, chủ nhân cũng nên dẫn em đi." Nhìn hai người họ, Diệp Thu cũng có chút chịu không nổi.

Tuy có nhiều phụ nữ như vậy cũng rất thoải mái, nhưng nếu quá tùy tiện thì cũng không tốt lắm. "Được rồi, hai người cũng đừng nói nhiều nữa, tiếp theo có chút việc cần các cô giúp." Thấy sắc mặt chủ nhân nghiêm túc, hai cô gái cũng vội vàng buông tay.

Tuy đã trở thành thi nô, nhưng không có nghĩa là hai người họ ngốc. "Xin chủ nhân phân phó." "Ừm!

Lần này sau khi trở về, đi điều tra Vô lượng nghiệp hỏa nguyên và Nãi cùng thần băng nguyên." "Còn có tung tích của Thông linh thần ngọc và Vẫn ngọc tinh hoa, những thứ này tôi cần dùng." Diệp Thu cũng đã giao việc xuống.

Dù sao thì hành trình tiếp theo, đáng lẽ nên đến cung điện của Tây Vương Mẫu, là bước tiếp theo.

Những thứ chưa từng nghe nói này cứ để họ đi tìm hiểu!

Nhưng, có lẽ cũng ở trong một số ngôi mộ cổ nào đó, hành trình sau này cũng dễ dàng sắp xếp hơn. "Vâng, chủ nhân." Giải quyết xong một bên chuyện.

A Ninh và Hoắc Tú Tú ra khỏi thiên cung làm việc.

Hai thiên cung lúc này cũng chỉ còn lại đội thám hiểm ba người cũng đã đến nơi cuối cùng.

Nơi đặt Cửu long sĩ thi quan.

Chỉ tiếc là, ở đây không có Vạn Nô Vương đó, chỉ có một cái vỏ rỗng.

Cánh cửa đồng lớn đúng là có ở đó, nhưng bên trong lại không có gì.

Dù sao cũng chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Sau khi khám phá xong mọi thứ, vẻ mặt của Tiểu Ca rõ ràng mang theo một tia không hiểu.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thì lại không có cảm giác gì.

Dù sao thì chuyến đi này thực sự quá an nhàn, có một số nguy hiểm nhưng lại không có tình huống thực tế nào xảy ra. "Nơi này lạ quá!

Nếu không gặp phải một vài con thi miết, rắn nhỏ, tôi còn tưởng nơi này là giả!" Vương Bàn Tử có chút không hiểu. "Đúng vậy, cái gọi là Vân Thiên Cung?

Cũng chỉ có cái tên nghe có vẻ hoành tráng thôi, những ngôi mộ nhỏ gặp trước đây cảm giác còn kinh khủng hơn thứ này!" Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được mà phàn nàn. "Ngôi mộ này có lẽ đã bị người khác động vào rồi, tiếp tục đến trạm tiếp theo thôi!

Hy vọng những thứ tôi cần đều có thể tìm thấy." Ba người họ rời đi.

Diệp Thu trong mộ huyệt cũng chuẩn bị khởi hành.

Nhưng trước đó, lão già Uông Tàng Hải, có lẽ cần phải gặp lại.

Dù sao thì, có một số chuyện, cần phải đích thân làm mới được! "Lão già, ra đây nói chuyện đi!" Diệp Thu đứng trước cửa hang của trùng mẫu Đạt phổ quỷ trùng trực tiếp hét lớn.

Lão già đó chắc chắn ở bên trong. "Nhóc con, thật sự cứ phải gây khó dễ cho lão phu sao?" Uông Tàng Hải lúc này cũng có chút nhát gan.

Vạn Nô Vương, lão già đã đối đầu với hắn rất lâu, đã bị tiêu diệt!

Bị kẻ vẫn luôn đối đầu với mình giết chết.

Phải biết rằng, Vạn Nô Vương không phải là kẻ dễ đối phó, nếu không thì hắn cũng không phải kéo dài đến bây giờ. "Không phải gây khó dễ, tôi chỉ muốn nói chuyện với ông thôi." "Sao nào, ông chắc chắn không ra nói chuyện?" Diệp Thu cười nói.

Uông Tàng Hải trong hang cũng không dám ra ngoài.

Người bên ngoài có thù với hắn, huống hồ hắn còn không phải là đối thủ của người ta.

Nếu ra ngoài, bị người ta giết chết, thì biết đi đâu mà kêu! "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, như vậy cũng có thể nói chuyện." Đối mặt với một kẻ nhát gan như vậy, Diệp Thu cũng bất lực lắc đầu. "Được rồi, tôi cũng không nói nhiều với ông nữa." "Hai chuyện, chuyện thứ nhất, chúng ta làm một cái kết thúc." "Chuyện thứ hai, giao ra hai bảo vật Vô lượng nghiệp hỏa nguyên và Nãi cùng thần băng nguyên." Hai thứ này rốt cuộc ở đâu, Diệp Thu không biết.

Nhưng, Đạt phổ quỷ trùng của đối phương lại biết hai thứ này, có chút không đúng.

Nếu đã có tên như vậy, chắc chắn không thể thoát khỏi mối liên hệ này.

Uông Tàng Hải bên trong nghe vậy cũng có chút không nhịn được mà chửi thề. "Nhóc con bên ngoài nghe cho rõ đây, ta không thể không thừa nhận thực lực của ngươi mạnh." "Nhưng ngươi cũng không thể uy hiếp ta như vậy, chúng ta có thể làm một cái kết thúc, từ nay về sau

ta thấy ngươi sẽ đi đường vòng, lui ba xá cũng được." "Hai thứ phía sau, ta không thể đưa cho ngươi được." Đạt phổ quỷ trùng hiện tại dựa vào những thứ đó để sinh tồn, muốn sinh sản ra nhiều Đạt phổ quỷ trùng hơn, vậy thì hai bảo vật đó không thể mất được.

Nếu mất đi, thì Đạt phổ quỷ trùng sẽ mất đi uy lực mà nó có thể thể hiện.

Nghe lời của Uông Tàng Hải, Diệp Thu cũng không thể không cảm thán.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, vốn chỉ định lừa đối phương, moi thông tin hữu ích, không ngờ thứ đó lại ở trong tay hắn.

Bảo bối trong tay lão già sống ngàn năm này xem ra không ít. "Vậy có nghĩa là, ông không muốn giao bảo vật ra đúng không?" "Nếu đã như vậy, thì tôi cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp quyết một trận sống mái đi!" Nói rồi, ba con thú cưng bên cạnh đã sẵn sàng ra trận. "Gầm gừ!" "Chủ nhân để con!" A Đại chủ động xin chiến, nó trưởng thành về cơ bản cũng sắp đến đỉnh phong.

Nếu có thể tiến hóa thêm một lần nữa, có lẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi thân phận mãng xà, có thể hoàn toàn được gọi là giao long.

Quỳ Ngưu bên cạnh cũng phát ra từng tiếng gầm. "Chủ nhân, lão Ngưu ta cũng đi, mu mu!" Chỉ còn lại Thủy Hầu Tử chỉ huy kêu chí chí, nhưng cây hoàng việt phủ trong tay nó múa lên trông vô cùng uy phong.

Ba con thú gào thét như vậy, Uông Tàng Hải ở bên trong không ngồi yên được nữa. "Đợi đã, có chuyện gì từ từ thương lượng, chúng ta không cần thiết phải làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình như vậy." "Thực lực của ngươi mạnh hơn ta, nhưng nếu ta liều chết phản kích, giết chết một con thú cưng của ngươi cũng không thành vấn đề, ta cũng có thể hủy đi hai loại thần nguyên." "Ta nghĩ, chuyện như vậy

ngươi cũng không muốn xảy ra đúng không!" "Hơn nữa, giữa chúng ta cũng không đến mức phải đi đến bước đường không chết không thôi, phải không?" Một phen nói cũng không sai.

Hai người tuy thù hận không nhỏ, nhưng từ trước đến nay đều là Diệp Thu chiếm lợi.

Chương 233

Lão già Uông Tàng Hải này cũng bị anh chơi xỏ không ít. "Nực cười, không đến mức không chết không thôi ư?

Trước đây ông đâu có nói vậy." "Cho ông thêm một cơ hội, ngoan ngoãn một chút, giao hai loại thần nguyên ra, tôi có thể để ông an toàn rời đi." "Nhưng, từ nay về sau, hễ thấy người của tôi, phải lui ba xá, nếu còn dám đối đầu với tôi, không chết không thôi." Đối với Diệp Thu, Uông Tàng Hải chỉ là một nhân vật nhỏ, sống chết căn bản không quan trọng, hiện tại nhanh chóng lấy được bảo vật để tiến giai Bất Tử Thể mới là quan trọng nhất.

Uông Tàng Hải bất lực, thấy đối phương nhất quyết đòi hai loại thần nguyên, nếu không đưa ra, có lẽ căn bản không sống nổi.

Không có hai loại thần nguyên, cũng không có nghĩa là thực lực của Đạt phổ quỷ trùng bị suy yếu đi, trường sinh cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Hít sâu một hơi.

Uông Tàng Hải lại một lần nữa hét lên. "...Được, ta đồng ý, ta có thể đưa hai loại thần nguyên cho ngươi." "Hy vọng sau này chúng ta có thể nước sông không phạm nước giếng, vĩnh viễn không xâm phạm nhau." Nói xong câu đó Uông Tàng Hải cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng không phải đối mặt với tên sát tinh này.

Hắn đã mưu đồ ở Vân Thiên Cung rất lâu, vẫn luôn đối đầu với Vạn Nô Vương.

Nhưng, cuối cùng vẫn không thể giết chết Vạn Nô Vương.

Đối phương mới đến bao lâu, vậy mà Vạn Nô Vương đã bị giết chết một cách khó hiểu như vậy.

Đối mặt với nhiệm vụ như vậy, Uông Tàng Hải biết mình căn bản không phải là đối thủ.

Tuy mất đi hai loại thần nguyên rất đáng tiếc, nhưng bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất. "Không tệ, xem ra ông cũng khá thức thời, ném hai loại thần nguyên ra đây, lấy được rồi tôi sẽ rời đi." "Lời nói là thật, ta lấy danh nghĩa Diệp Thiên Đế làm đảm bảo." Uông Tàng Hải nhìn hai viên thần nguyên bên cạnh trùng mẫu, thở dài một hơi rồi ném ra ngoài. "Hử?" Diệp Thu nhìn kỹ, chỉ thấy hai viên đá.

Một viên màu xanh lam, tỏa ra ánh sáng lửa nhàn nhạt.

Viên còn lại toàn thân nhẵn bóng, giống như băng phong, màu xanh lam trong suốt. 【Đinh!

Phát hiện Vô lượng nghiệp hỏa nguyên, có hấp thu không?】 【Đinh!

Phát hiện Nãi cùng thần băng nguyên, có hấp thu không?】 "Không hấp thu, hệ thống, thu hai bảo vật này lại." Trong chớp mắt, hai viên thần nguyên đã được thu vào.

Dược liệu tiến hóa Bất Tử Thể lại một lần nữa có được hai viên.

Đúng là vận may tốt thật. "Không tệ!

Lão già xem ra gia sản của ông cũng khá hậu hĩnh!" "Hay là tôi vào trong nói chuyện với ông, xem bộ sưu tập của ông thế nào?" "Tục ngữ có câu, gặp mặt chia một nửa, xem ra, tặng tại hạ hai món nữa thì sao!" Đến rồi.

Chuyện mà Uông Tàng Hải lo lắng nhất đã đến, đó là lòng tham không đáy.

Bây giờ hắn là cá nằm trên thớt, chỉ có thể ngồi chờ bị xẻ thịt.

Không có cách nào, đối phương đã nói như vậy rồi.

Xem ra chỉ có thể phá tài bảo mệnh.

Trên núi tuyết Côn Luân.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, và Tiểu Ca ba người bước đi loạng choạng, bước thấp bước cao.

"Haiz, làm một trận, chẳng được cái gì, suýt nữa thì mất mạng." Bàn Tử ca thán.

"Tiểu gia tôi đây có bao giờ thảm hại thế này đâu?

Thật mất mặt, mất mặt bà nội nó." Nói xong, Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

"Biết đủ đi." Thiên Chân không nhìn nổi nữa, "Sống sót được là may rồi, đều tại cái miệng quạ đen kia." "Này, đó là vấn đề vận khí của chúng ta, sao lại đổ tại cái miệng quạ đen của tôi được?" Bàn Tử không phục.

"Thấy chưa, lại miệng quạ đen rồi đấy." Thiên Chân chỉ tay.

"Phì, phì, phì." Bàn Tử tự vả nhẹ vào miệng mấy cái, "Miệng quạ đen cái gì, miệng của tiểu gia tôi đây là miệng khai quang chính hiệu, Phật Di Lặc giáng thế đấy." Thiên Chân đảo mắt, lười tranh cãi.

"Nhỏ tiếng thôi." Tiểu Ca đột nhiên ra hiệu im lặng.

Hai người lập tức cứng đờ tại chỗ như gà con bị dọa, không dám nhúc nhích, tay bịt chặt miệng.

Tiểu Ca lười biếng ấn đầu hai người xuống.

"Nhẹ thôi, nhẹ thôi, Muộn Du Bình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bàn Tử dù không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi xuống.

Vừa cúi vừa hỏi nhỏ tình hình.

“Nhìn đi.” Tiểu Ca hất cằm về một hướng.

Bàn Tử và Thiên Chân từ từ ngẩng đầu nhìn sang.

Trời đất, đang xếp hàng rồng rắn hay sao vậy?

Chỉ thấy một đội người đông đảo đang di chuyển trên dãy núi bên cạnh.

Nhìn trang phục, có vẻ là người của quân đội, trên người treo súng trường lựu đạn, ai nấy đều trang bị tinh nhuệ.

“Nhà ai mà chơi lớn thế?” Bàn Tử hỏi.

“Không biết.” Thiên Chân lắc đầu, “Nhà họ Ngô tôi không có bản lĩnh lớn như vậy.” “Vô nghĩa, nếu nhà họ Ngô có quân đội lớn thế này, cậu chủ lớn Hạo Thiên Chân cần gì phải liều mạng đi cùng mấy người chúng ta?” Bàn Tử khinh bỉ Thiên Chân.

“Tiểu Ca, cậu biết không?

Có quen với Trương gia không?” Lòng hiếu kỳ của Bàn Tử trỗi dậy, lúc nói chuyện với Tiểu Ca, thái độ cũng kính cẩn hơn nhiều.

“Không biết.” Tiểu Ca trả lời ngắn gọn.

“Xì.” Bàn Tử lại tỏ vẻ khinh bỉ.

Ba người nhìn đội quân dài như rồng rắn tiến về phía sau họ.

“Họ định đến Vân Thiên Cung à?” Bàn Tử có chút thắc mắc.

Trước đó, các gia tộc lớn đều không có động tĩnh gì.

Đợi đến khi hoa ở Vân Thiên Cung tàn hết rồi mới đến sao?

“Nói thừa, không phải rành rành ra đó à?” Thiên Chân cũng lười phải châm chọc.

“Thế chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Chúng ta có nên nhắc nhở họ một tiếng không?" Vừa mới thoát ra từ trong đó, bây giờ nhớ lại những nguy hiểm trên đường, Bàn Tử vẫn còn có chút hoảng sợ.

Chỉ riêng những cơ quan cạm bẫy bên trong thôi, đám người này không đủ cho Vân Thiên Cung xơi.

Chỉ có thể là đi toi công.

"Cậu quen họ à?" Thiên Chân hỏi ngược lại Bàn Tử.

"Không quen, sao vậy?" Bàn Tử hơi ngơ ngác.

"Thế thì quan tâm làm gì?" Thiên Chân bực bội nói.

Bàn Tử vỗ vào sau gáy.

"Đúng nhỉ, tôi quan tâm làm gì?" "Bà nội nó, xuống một cái mộ mà trở nên có lòng thánh mẫu rồi sao?" "Yếu đuối quá, phì!" Bàn Tử tự tát mình hai cái thật mạnh.

Mặc dù động tác có vẻ khoa trương, nhưng không phát ra tiếng, rõ ràng là đã thu lực.

Thiên Chân thất vọng nhìn anh ta, rồi lại quay đầu nhìn đội ngũ dài kia.

Xem ra họ thật sự định đến Vân Thiên Cung, đội ngũ đã giao ca ở đó rồi.

"Đi thôi." Đợi đội ngũ đi gần hết, Tiểu Ca mới lên tiếng.

Ba người đứng dậy, lại đi về một hướng khác.

Trên đường đi, ba người bàn bạc kế hoạch.

"Thiên Chân, nếu chú Ba không ở trong đó, vậy chú ấy có thể ở đâu?" "Không biết, về lại phải tìm manh mối từ đầu rồi." "Đừng vội, chúng ta cứ từ từ tìm, Bàn Tử tôi đây sẽ đi cùng cậu, đủ nghĩa khí

chứ.” “Cảm ơn, nhưng tôi có ý tưởng mới, cung điện Tây Vương Mẫu.” “Cung điện Tây Vương Mẫu?” “Ừ, tôi nghe chú Ba nhắc đến, không chừng chú ấy ở trong cung điện Tây Vương Mẫu cũng nên.” “Nghe nói Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương cùng thời đại, tiếc là không hỏi được Vạn Nô Vương.” “Đi đâu mà hỏi?

Chương 234

Không sợ bị ông ta ăn thịt à?" "Sợ." "Biết là tốt rồi, đợi về, tôi sẽ đi hỏi thăm mấy người thế hệ trước." "Được, vậy Bàn Tử tôi lại đi cùng cậu một chuyến." "…" Ở một nơi khác.

Uông Tàng Hải đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Chỗ dựa đã chết hết, bây giờ chạy cũng khó thoát.

Chỉ có thể dựa vào việc bán tài sản để cầu sống.

Nhưng Diệp Thu rõ ràng là một cái hố không đáy.

Ban đầu đòi hai món, hắn đã đưa.

Kết quả lại đòi vào trong ngồi một lát.

Sao lại có người không giữ chữ tín như vậy.

Thôi được rồi, người như thế hắn cũng gặp không ít.

Uông Tàng Hải bây giờ rất bối rối, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đảm bảo sống sót.

Hắn không còn lá bài tẩy nào nữa.

"Khốn kiếp, Uông Tàng Hải ta có bao giờ thảm hại thế này?" "Diệp Thu chết tiệt, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh." "Không, ta phải ăn thịt ngươi, gặm xương ngươi." Uông Tàng Hải đã nguyền rủa Diệp Thu vạn lần trong lòng.

Nhưng tất cả đều vô ích.

"Nếu ông không phản đối, vậy thì tôi cũng cung kính không bằng tuân mệnh." Giọng nói của Diệp Thu lại vang lên.

Cả người Uông Tàng Hải giật nảy, cảm thấy một luồng khí lạnh

chạy dọc xương sống lên đến não.

Tiếp đó, tim hắn lạnh đi một nửa.

"Chết đi!" Thực ra, Diệp Thu cũng chỉ là nhân lúc tâm trạng tốt mà đùa giỡn với Uông Tàng Hải một chút.

Khi không muốn chơi nữa, cũng là lúc Uông Tàng Hải phải chết.

Những gì cần moi móc cũng đã moi móc rồi, bây giờ Uông Tàng Hải không còn giá trị gì nữa.

Lời vừa dứt, toàn thân Uông Tàng Hải lạnh toát, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

"Đừng giết tôi, tôi có chuyện muốn nói…" Diệp Thu cười khẩy, biết đây lại là mấy trò giãy giụa vô ích.

Phập!

Chưa kịp nói xong, một nhát dao chém xuống, giọng nói của Uông Tàng Hải hoàn toàn chìm vào bóng tối. … Bên phía ba người Thiên Chân.

Số đen làm sao, lúc rời khỏi Vân Thiên Cung, họ gặp phải phiền toái lớn.

Thời tiết trên núi tuyết biến đổi khôn lường, đột nhiên một trận bão tuyết lớn ập đến.

Ba người lúc này đã khó đi lại.

"Mệnh Bàn gia sao mà khổ thế này." Bàn Tử khóc ròng.

"Vừa nãy còn đang yên ổn, đột nhiên…" "Ai." Thiên Chân cũng thở dài theo.

Cứ tưởng đã thoát khỏi nguy hiểm, không ngờ, còn có nguy hiểm lớn hơn đang chờ ở phía sau.

Nhìn lại đội quân vừa rồi, sớm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

May thay, vào lúc nguy nan, Diệp Thu xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Thu, bộ ba như trút được gánh nặng.

Suốt chặng đường, họ luôn căng thẳng thần kinh, không dám lơ là dù chỉ một chút.

Bây giờ Diệp Thu đến rồi, không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

Dù có Tiểu Ca dẫn theo hai người, nhưng không có Diệp Thu ở bên, họ luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Tối hôm đó, sau khi mọi người ăn một bữa no nê, họ liền nghỉ lại ở một thị trấn gần nhất.

"Tổ tông." Ngoài phòng, đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên, Diệp Thu mở cửa, thì ra là Muộn Du Bình.

"Sau này cứ gọi tôi là Thu gia như những người khác đi." Diệp Thu luôn cảm thấy bị người khác gọi là tổ tông, không hay cho lắm.

"Vâng." Muộn Du Bình và Diệp Thu hai người đi dạo trong sân nhỏ.

Diệp Thu trong lòng đã hiểu, Muộn Du Bình suốt đường đi đều âm thầm quan sát, phần lớn là để điều tra rõ mối quan hệ giữa hắn và Diệp Thu.

Muộn Du Bình thậm chí còn mời Diệp Thu đến Trương gia một chuyến.

Diệp Thu thầm cười trong lòng, huyết mạch Kỳ Lân của mình là loại đỉnh cấp nhất, sao có thể không có liên quan chứ?

Hơn nữa theo Diệp Thu được biết, huyết mạch Qiongqi có thể tiếp tục tiến hóa.

Một trong những phương pháp đó là hấp thụ thuộc tính huyết mạch, có thể không ngừng trở nên mạnh hơn.

Diệp Thu nghĩ, nếu đến Trương gia, trên đường đi chắc chắn sẽ gặp không ít người của Trương gia.

Lúc đó hẳn là có thể hấp thụ không ít thuộc tính huyết mạch Qiongqi.

Nghĩ vậy, Diệp Thu gật đầu đồng ý lời mời của Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình cũng mỉm cười với Diệp Thu.

"Hai người làm gì đấy?

Lén lén lút lút sau lưng tôi nói chuyện riêng à!" Bàn Tử đang vui vẻ, kéo Hạo Thiên Chân chém gió.

Thấy Muộn Du Bình và Diệp Thu đang ở cùng nhau, bị bỏ rơi, Bàn Tử lập tức không chịu buông tha.

Muộn Du Bình thấy cái vẻ kiếm chuyện của Bàn Tử, biết rằng không có lý do thì tuyệt đối không thể cho qua được, bèn thuận miệng nói.

"Chúng tôi đang thảo luận, không biết có nên cùng cậu đi du lịch Sa Thành một chuyến không." Thiên Chân mắt sáng lên, Sa Thành chính là quê của cậu!

Bàn Tử cũng vui mừng, dù sao sắp tới cũng là kỳ nghỉ trống, có người cùng đi chơi đương nhiên là chuyện tốt.

Trong lòng Diệp Thu lại có tính toán khác.

Lúc này, Diệp Thu đang nghĩ làm thế nào để dò hỏi tin tức về thân thế của A Ninh.

Mặc dù A Ninh chỉ là Thi Nô, nhưng lúc nói chuyện với Muộn Du Bình, anh đột nhiên nhớ ra, tổng bộ của Trương gia ở Sa Thành, mà

quê của A Ninh cũng ở Sa Thành!

Vừa hay có thể thuận tay báo thù, Diệp Thu lập tức cảm thấy đúng là ý trời, trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn.

Chuyện tốt lại trùng với chuyện cần điều tra, điều này càng tiện cho Diệp Thu điều tra, đỡ phải chạy đi chạy lại, mệt mỏi vất vả.

Sau khi Diệp Thu và Muộn Du Bình xác định xong, mọi người lại nghỉ ngơi thêm mấy ngày, rồi trực tiếp ra sân bay bay đến Sa Thành.

Đến Sa Thành rồi, mấy người mới cảm thấy khí hậu khô nóng.

Mùi không khí thành phố, tuy không trong lành lắm, nhưng đối với những người vừa đi qua quỷ môn quan mấy lần, mùi vị thành phố chính là mùi vị thiên đường nhân gian.

"A!

Thành phố xinh đẹp a!" Bàn Tử mặc một chiếc quần short công sở mới mua, tạo hình vô cùng thoải mái, thu hút ánh mắt của một số người xung quanh.

Thần kinh của Thiên Chân nhạy cảm, dùng khuỷu tay huých Bàn Tử nói: "Đừng có hét to như vậy." "Sao thế?

Sợ đột nhiên kinh động ra một con Tống tử à?" Bàn Tử còn cười hề hề, Ngô Tà sờ sờ mũi, nhìn xung quanh, cũng dần dần thả lỏng, không còn căng thẳng nữa.

Diệp Thu chỉnh lại quần áo, vừa xuống máy bay đã gặp A Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón.

Tất cả đều đã thông báo trước.

Lúc này A Ninh đã thay một bộ đồ thoải mái.

Dáng người A Ninh cực kỳ đẹp, dù chỉ mặc một chiếc áo thun cotton và quần jean bó sát cũng toát lên khí chất hơn người.

Đi chưa được mấy bước, Muộn Du Bình đột nhiên rớt lại phía sau.

Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, nhưng không thể tìm thấy bóng dáng Muộn Du Bình, lập tức chửi bới.

"Mẹ kiếp, người gì mà thần xuất quỷ một, loáng một cái đã không thấy đâu, thật chết tiệt, lúc đó nên lưu lại số điện thoại của cậu ta." Bàn Tử đi mấy vòng cũng không tìm thấy tung tích Muộn Du Bình, đành phải thôi.

Chương 235

Ánh mắt của Thiên Chân cũng có chút mông lung, đối với cậu, Muộn Du Bình giống như một ký hiệu, một ký hiệu dùng để chỉ dẫn giải mã bí ẩn, nhưng ký hiệu này lại thường xuyên biến mất.

Diệp Thu vỗ vỗ vai Thiên Chân: "Cậu ấy sẽ trở về, vào lúc thích hợp." Được Diệp Thu động viên, Thiên Chân lấy lại tinh thần, cũng không nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

Mấy người không quan tâm đến Muộn Du Bình, lại đi được mấy bước, đột nhiên từ xung quanh có một đám người vây lại.

Những người này đều mặc đồ đen thống nhất, một người trong số đó cúi đầu chào Diệp Thu.

"Thu gia, mời ngài đi cùng tôi thương lượng một số chuyện." Thiên Chân nhận ra mấy người trong đó, nhưng cũng chỉ là mấy người thôi, còn lại thì không quen.

Mấy người bị Thiên Chân nhận ra đều là những người từng tiếp xúc, nhưng bây giờ không biết vì sao lại xuất hiện trong đội ngũ này.

Diệp Thu đi cùng người cầm đầu sang một bên, hiểu rõ sự tình.

Người dẫn đầu: "Thu gia, tôi mời ngài ba ngày sau đến Trương gia tham gia hội nghị của chúng tôi, mong ngài có thể đến." Diệp Thu: "Đương nhiên có thể, cho tôi địa chỉ." Diệp Thu nói xong, lấy địa chỉ rồi không nói thêm lời thừa.

Đi được hai bước, Diệp Thu đột nhiên quay lại, nói với người dẫn đầu: "À, có lẽ phải hoãn lại mấy ngày, tôi có chút việc phải làm." Người dẫn đầu gật đầu, và họ cũng chỉ nói với nhau vài câu rồi không nói nữa, có thể nói là kiệm lời như vàng.

Diệp Thu nhìn những người đi xa, trong mắt âm thầm nung nấu những chuyện kỳ lạ.

Diệp Thu quay lại giữa Bàn Tử và Thiên Chân, thuận tiện nắm lấy tay A Ninh.

Bàn Tử dường như đã quen với những hành động tình tứ này, cũng không châm chọc gì.

Ngược lại, Vương Bàn Tử lại tò mò về những người vừa xuất hiện: "Thu gia, ngài oai thật đấy!" Diệp Thu lắc đầu: "Không phải người của tôi, là người của cháu trai Cẩu Vương." Nói rồi liếc nhìn Thiên Chân một cái, Ngô Tà cũng không hiểu tại sao, những người đó thậm chí còn không chào hỏi cậu.

Bàn Tử cười nói: "Hê hê, Thu gia giỏi thật, đã thâm nhập được vào nội bộ nhà người ta rồi!" Diệp Thu không tỏ ý kiến, chỉ nháy mắt với A Ninh, khiến A Ninh đỏ mặt e thẹn.

Trong những ngày tiếp theo, Diệp Thu và Thiên Chân cùng mọi người rong ruổi khắp thành phố Sa.

Trên đường, Diệp Thu nhiều lần hỏi A Ninh địa chỉ nhà cũ.

Nhưng A Ninh dường như cũng không nhớ, còn mấy lần dẫn sai đường.

Có lẽ, A Ninh đã quên rồi.

Nhưng Diệp Thu không để ý, vì anh cũng có phương pháp khác để tìm ra địa chỉ mà A Ninh nói. … Sa Thành.

Khu biệt thự tư nhân.

Loại nơi này không phải là khu biệt thự tập trung, mà là những người giàu mua một mảnh đất rồi tự xây biệt thự.

Một mảnh đất bao gồm cả sân bóng, bể bơi, thậm chí cả vườn cây

ăn quả, vườn rau.

Diện tích chiếm đất lớn, nhưng nơi ở cũng rất kín đáo, không có người chuyên dẫn đường thì cơ bản không ai tìm được đến đây.

Nơi này cây cối um tùm, chim hót hoa thơm.

Trên con đường bên ngoài biệt thự, một người chạy bước nhỏ trên con đường đá dài, xuyên qua bụi cỏ, tiến vào cổng lớn biệt thự.

Ánh nắng từ cửa sổ dài của biệt thự kéo xuống một vệt sáng lộng lẫy.

Gương mặt tuấn tú của một thanh niên nhắm mắt trong ánh sáng, chiếc máy hát cổ điển bên cạnh đang phát một bản nhạc tao nhã không tên.

Dường như đang yên tĩnh thưởng thức âm nhạc.

“Báo cáo.” Người chạy bộ kia không ngẩng đầu nhìn thanh niên, từ đầu đến cuối đều cúi đầu.

“Nói đi.” Thanh niên tháo tai nghe, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Người đó.

Diệp Thu đó, tạm thời không động đến, trước tiên đừng động… Tôi phát hiện cậu ta đang dò hỏi chuyện mấy chục năm trước.” “Ồ?” Thanh niên vốn đang buồn chán, nghe đến đây cuối cùng cũng phấn chấn lên, trong mắt lộ ra một tia sáng.

“Hai một không.” “Biết rồi, đi đi.” Người thuộc hạ cứ cúi đầu lui xuống, đến cửa mới xoay người rời đi.

Trên mặt thanh niên lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Dò hỏi chuyện mấy chục năm trước à.” Người đó đi xuống lầu, đổi một đĩa hát cho máy hát, rồi rót cho mình một ly rượu vang đỏ.

“Tiểu tử, định làm gì đây?” Đầu ngón tay xoa xoa vành ly, trong mắt lộ ra vẻ sâu sắc và tìm tòi hoàn toàn không hợp với ngoại hình, dường như đối với “tiểu tử” trong lời nói kia, vô cùng có hứng thú. … Sa Thành, rìa một khu chợ đồ cổ.

“Này tôi nói, Thu gia, đi du lịch mà cũng không quên nghề cũ, lại muốn đi dạo chợ đồ cổ à?” Vương Bàn Tử phe phẩy quạt, lúc này đang là giữa trưa, mặt trời chói chang, Vương Bàn Tử mồ hôi như mưa.

Ngô Tà, Bàn Tử, cùng A Ninh bị Diệp Thu dẫn đến nơi này.

Ngô Tà và Bàn Tử vốn đến Sa Thành để chơi, ban đầu không định đụng đến mấy thứ đồ cổ này nữa.

Nhưng không ngờ đi theo Diệp Thu một hồi, lại đến rìa chợ đồ cổ Sa Thành.

“Có lẽ là số mệnh của tôi đi.

Với mắt nhìn của tôi, còn sợ không tìm được bảo bối tốt sao?” Diệp Thu nhìn Bàn Tử cười cười, lời vừa nói ra, sắc mặt Bàn Tử lập tức dịu đi, thậm chí có chút phấn khích.

“Được được, tôi nghe lời ngài, chúng ta đi!

Nhặt bảo bối nào!” Nói rồi Bàn Tử đi về phía trước.

Diệp Thu cười cười, cũng đi về phía trước.

Đến chợ đồ cổ này đương nhiên không phải để nhặt của hời.

Chỉ là anh đã nhờ Muộn Du Bình tra giúp nhà cũ và hộ khẩu của A Ninh.

Vừa mới nhận được tin, địa chỉ chính là ở trung tâm khu chợ đồ cổ lớn nhất Sa Thành.

Muộn Du Bình gửi cho anh vị trí của một cửa hàng đồ cổ, kèm

theo một số thông tin khác.

Diệp Thu xem xong liền dẫn ba người đi đến đây.

Chỉ là trên đường đi, dường như luôn có một số người đang nhìn, đang theo dõi.

Diệp Thu không chắc chắn, nhưng cảm giác này rất mãnh liệt.

Anh bắt đầu để ý tình hình xung quanh, phát hiện có ít nhất bảy, tám người đang theo dõi mình bất cứ lúc nào.

Không biết những người này là thần thánh phương nào, nhưng có thể chắc chắn họ tuyệt đối không có ý tốt.

Anh nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, quyết định trước tiên dẫn Bàn Tử cắt đuôi đám người đó, rồi mới đến Gác Đãi Ninh.

Nhưng Diệp Thu không chuẩn bị nói cho Bàn Tử, nếu không vẻ mặt của mấy người họ căng thẳng, dễ bứt dây động rừng.

Diệp Thu muốn moi ra mục đích của những người này.

Khu vực bên ngoài chợ đồ cổ Sa Thành đều là những sạp hàng nhỏ, những thứ bày bán trên đó Diệp Thu lướt qua một lượt, không có giá trị gì cao.

Mấy người đi dạo một vòng, cũng không thấy Diệp Thu ra tay, không khỏi có chút chán nản.

Mặt trời buổi trưa gay gắt, bên đường toàn là mấy ông già đang mặc cả với chủ sạp.

Diệp Thu quan sát xung quanh, dẫn Bàn Tử cắt đuôi được ba, bốn người theo dõi.

Bây giờ có mấy người đang sốt ruột đi vòng vòng tìm kiếm.

Bàn Tử đeo một cặp kính râm tròn, đi dép lê, tay cầm một chiếc

quạt giấy phe phẩy, trông giống hệt một ông chủ trọc phú.

Diệp Thu lấy quần áo của Bàn Tử ra đổi, rồi đưa cặp kính râm cho Ngô Tà, lại đưa mũ của Ngô Tà cho A Ninh.

Như vậy, khả năng bị tìm thấy càng nhỏ hơn.

Mấy người không hiểu lý do Diệp Thu làm vậy, Diệp Thu mở miệng giải thích một hồi có lý có cứ, cũng lừa được họ.

Bàn Tử nóng đến muốn tan chảy, Diệp Thu lúc này lập tức đề nghị đến quán nhỏ ven đường ngồi.

Mấy người đều đồng ý với ý kiến của Bàn Tử, thế là bốn người đi vào một quán ăn nhỏ ven đường ngồi xuống.

Ông chủ rất nhiệt tình, Ngô Tà là người Sa Thành, thế là làm chủ nhà, chủ động gọi mấy món đặc sắc.

Mấy người dù nóng, nhưng có đồ ăn vặt trợ giúp, ăn xong tinh thần lại cao hứng.

Ngồi trên ghế ngoài trời hóng mát một lúc, bốn người lại tiến quân vào chợ đồ cổ.

Diệp Thu lại nhìn xung quanh, những người theo dõi đã bị bỏ lại rất xa.

Chương 236

Anh nhìn đồng hồ, bây giờ là lúc dẫn A Ninh đến địa chỉ mà Muộn Du Bình đã tra được.

Vì trời nóng, tóc mai của A Ninh dính mồ hôi trên má, làn da trắng như sữa trông vô cùng quyến rũ.

"A Ninh, chuẩn bị giết Cừu Đức Khảo đi." Diệp Thu thầm nói.

Tiến vào trung tâm hơn một chút, là những cửa hàng lớn của chợ đồ cổ.

Những món đồ ở đó không phải 50% là hàng thật, thì ít nhất trong một cửa hàng chắc chắn có 20% là bảo vật trấn tiệm.

Thế là mấy người đi vào khu trung tâm, trên đường đi, nhân viên ở cửa hàng nào cũng lười biếng, trên mặt hoặc là đội mũ che nắng nằm dài như con rắn chết, hoặc là đeo kính râm cùng mấy ông già ven đường đánh cờ nói chuyện.

Đây là hiện tượng phổ biến ở chợ đồ cổ, khách hàng trong tiệm đồ cổ thường ít, phần lớn là người tò mò hoặc đi dạo lung tung.

Khách hàng lớn thực sự rất ít, thường là khách quen, muốn xem đồ đều liên hệ trước, nên cửa hàng mở ra cũng chỉ để làm cảnh.

Mấy người Bàn Tử đi dạo đến chóng mặt, ba người đều mua kem, A Ninh không ăn được, Diệp Thu lấy một chiếc ô che nắng đi cùng A Ninh, vóc dáng và dung mạo của A Ninh trên đường đi cũng khiến không ít người ngoái lại nhìn.

Diệp Thu lén nhìn định vị trên điện thoại, vị trí mà Muộn Du Bình gửi, sắp đến rồi.

Thực ra suốt đường đi anh đều cố ý hoặc vô ý làm nhiễu loạn

phán đoán của Bàn Tử, sau đó dẫn Bàn Tử, Ngô Tà và A Ninh đến cửa hàng mà Muộn Du Bình đã tra ra.

Bây giờ cửa hàng đó đã ở ngay trước mặt.

"Hây da!

Nhìn tên cửa hàng này xem, tên là Gác Đãi Ninh!

Thật không vậy?" Vương Bàn Tử miệng cắn một miếng kem, đầu đầy mồ hôi nhìn một cửa hàng đồ cổ cổ kính.

A Ninh bực bội lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử mặt dày cười hề hề.

Diệp Thu trong lòng thầm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên tên là Gác Đãi Ninh, trên vị trí Muộn Du Bình gửi không có tên, nhưng nhìn định vị thì chắc là ở đây.

"Nếu đã trùng hợp như vậy, vậy thì vào xem có bảo bối gì không." Nói rồi Diệp Thu ôm A Ninh, đi vào trong.

Bốn người vừa bước vào cửa hàng đồ cổ này, đã có một nhân viên mặc áo cài khuy Tàu tiến lên đón tiếp.

Nhân viên rất chuyên nghiệp, sau khi nói chuyện với Diệp Thu vài câu thì không làm phiền nữa, quay sang đứng bên quầy, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi sai bảo.

Diệp Thu nhìn xung quanh, diện tích sảnh lớn ở đây khoảng tám mươi mét vuông, nhìn cánh cửa sau lưng nhân viên, dường như còn có một gian trong.

Hầu như mọi ngóc ngách trong tiệm đều được lắp camera, vô cùng nghiêm ngặt.

Hệ thống giám sát ở đây rất chặt chẽ, nhân viên trông có vẻ không quan tâm, nhưng thực tế hệ thống giám sát đang theo dõi chặt chẽ mọi

hành động.

Vừa bước vào cửa hàng này, Diệp Thu cảm thấy một loại hình ảnh đặc biệt, nhưng lại không nói ra được.

Diệp Thu trước tiên bình tĩnh lại, đè nén cảm giác kỳ quái này xuống, đi dạo trong tiệm.

Trong tòa nhà này, bày biện đều là kỳ trân dị thạch, đồ cổ các loại.

Những viên đá này đều là nguyên liệu ngọc thạch, thường dùng để đổ thạch, nếu có người vừa ý thì trả tiền trước rồi trực tiếp lấy ra cắt.

Bây giờ Diệp Thu đang nhìn một bức tường, phần lớn đều là nguyên liệu đổ thạch, Bàn Tử đang nhìn bức tường kia, một bức tường đồ cổ, trên đó bày đầy các loại đồ cổ, có bình có đĩa, có một số bình lọ có kích thước lớn hơn một chút.

Những thứ này Diệp Thu lướt qua một cái, thầm kinh ngạc.

Cửa hàng đồ cổ này không bình thường, những món đồ ở đây, liếc mắt một cái đã thấy tám chín phần mười là hàng thật, tuy không phải là trân phẩm, nhưng chỉ cần là người trong nghề, một ánh mắt sắc bén nhìn qua là biết cửa hàng này có nghề.

Diệp Thu lại liếc nhìn nhân viên đang dựa vào quầy đọc sách, nhân viên đó dường như cũng là người từng trải, ở bên quầy bình thản lật một cuốn sách cũ.

Hơn nữa những món đồ trưng bày trong tiệm, phần lớn đều được khóa trong tủ kính.

Nếu khách hàng thích món nào, nhân viên chỉ cần lấy ra là được, bình thường buôn bán vắng vẻ, không cần lo lắng vấn đề không kịp lấy đồ.

Trong mắt nhân viên này, có lẽ đã coi Diệp Thu như người đến

tham quan trong tiệm.

Diệp Thu lại từ từ đi dạo, dần dần, cảm giác lúc mới vào tiệm ngày càng rõ ràng.

Điểm kỳ lạ của cửa hàng đồ cổ này là, trên mỗi cánh cửa tủ đều có dán một logo.

Và ở một số nơi có thể treo những vật nhỏ, đều treo những tấm biển gỗ tinh xảo có cùng logo.

Cảm giác này rất không bình thường, giống như cửa hàng đồ cổ đã làm thương hiệu vậy, nhưng nhìn khắp nơi, chỉ có những thứ có thể sản xuất hàng loạt mới làm chuỗi thương hiệu, đồ cổ vốn là vật phẩm truyền thế có một không hai, sao lại cần làm thương hiệu?

Trừ phi, chỉ có một khả năng.

Gia tộc này đời đời đều làm buôn bán đồ cổ, gia tộc này đã truyền thừa danh tiếng trong ngành đồ cổ mấy đời, nên dùng logo để thể hiện chất lượng trong tiệm.

Diệp Thu đến gần những miếng dán logo nhỏ đó, phát hiện trên đó có một chữ "Ninh" được thiết kế tinh xảo.

Một suy đoán nào đó trong lòng Diệp Thu ngày càng rõ ràng: chủ cửa hàng này, không chừng thật sự là huyết thân trực hệ của A Ninh.

Diệp Thu lập tức quyết định, nhất định phải làm gì đó, để dụ chủ tiệm ra mặt.

Nếu chủ tiệm này thật sự là huyết thân của A Ninh, vậy thì người này cũng nhất định biết thân thế của A Ninh.

Anh đang trầm tư, Vương Bàn Tử đi dạo một vòng cảm thấy nhàm chán, ngược lại A Ninh và Ngô Tà lại xem rất hứng thú.

Đang lúc nhàm chán, Bàn Tử quay đầu thấy Diệp Thu đang nhìn

chằm chằm một món đồ cổ không biết đang nghĩ gì, lập tức có hứng thú.

"Đang xem gì thế!

Món đồ này làm khó được Thu gia à?" Bàn Tử thấy ánh mắt Diệp Thu nhìn không chớp, cũng không nhịn được nhìn theo, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra manh mối gì.

Thấy Diệp Thu đang suy nghĩ, không nhịn được vỗ vai Diệp Thu: "Này! huynh đệ! nếu thật sự có hứng thú thì nói một tiếng!" Vương Bàn Tử này thật vô duyên, như vậy một cái, Diệp Thu cuối cùng cũng thu hồi suy nghĩ nhìn một cái.

"Này, bạn bè, đừng vô duyên như vậy." Vương Bàn Tử thấy Diệp Thu cũng không nghiêm túc, ha ha cười lớn.

Diệp Thu định đi dạo thêm một vòng, xem trong tiệm có những món đồ gì.

Chỉ cần nhìn quy mô cửa hàng và vật phẩm bên trong, trong cửa hàng này tuyệt đối có vật phẩm trấn tiệm.

Diệp Thu đi chậm lại, đi xem một lượt.

Thuật giám định trong ý thức đã được khởi động từ lúc vào phố đồ cổ, Diệp Thu từ từ xem, biết rằng phần lớn đồ cổ này đều là hàng thật, nhưng giá trị hẳn là không đủ để dụ ông chủ đang trốn trong tiệm ra ngoài.

Tiếp đó Diệp Thu nhìn bức tường bên kia, trên đó đều là nguyên liệu đổ thạch, đều được đặt trong tủ.

Đổ thạch thứ này, mọi người đều bảy phần vận khí ba phần mắt nhìn, nhưng đối với Diệp Thu, là mười phần mắt nhìn, nhìn một cái là phải chuẩn.

Nhân viên thấy ánh mắt Diệp Thu chuyển sang bên nguyên liệu, không khỏi đặt sách xuống, đi đến chào hỏi.

"Thấy ngài cũng đã xem không ít vật phẩm rồi, xin hỏi quý danh?" "Miễn quý họ Diệp." Diệp Thu lịch sự gật đầu, nhân viên đó cũng không phải là nhân vật đơn giản, biết quan sát sắc mặt.

Diệp Thu thầm nghĩ.

"Diệp lão bản, hôm nay xem đá à?" Nhân viên nhìn thấy nhóm Diệp Thu cũng không giống người ngây ngô, tiến lên chào hỏi.

Diệp Thu không nhìn nhân viên đó, chỉ tự mình chọn nguyên liệu, nói một tiếng "Ừm".

"Đá ở đây đều là tôi mua về giá cao, về cơ bản cắt ra đều có đồ, nhưng phải xem mắt nhìn của cá nhân, vừa ý khối nào thì nói với tôi một tiếng." Nhân viên đó không nhịn được nói.

Diệp Thu lướt nhìn từng cái, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên một khối đá, lập tức trong hệ thống đổi lấy thuật giám định.

"Phẩm chất của viên đá này tuyệt vời, phán đoán có 81% khả năng là ngọc phỉ thúy Đế Vương pha lê chủng, 19% là phỉ thúy pha lê chủng thông thường, có thể cắt đá." Diệp Thu mắt sáng lên.

Thế là, Diệp Thu chỉ vào khối nguyên liệu đó cho nhân viên, ý muốn mua nó.

Sau đó, tiếng cắt dần dần truyền vào tai Diệp Thu, cùng ở trong phòng cắt đá, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh cũng âm thầm mong đợi.

Nhân viên cắt đá vừa xong, những người có mặt đều ngây người.

Một khối ngọc phỉ thúy Đế Vương pha lê chủng!

Mọi người có mặt đều kinh ngạc không nói nên lời, nhìn về phía

Diệp Thu, phát hiện Diệp Thu lại vẻ mặt bình thản.

Bởi vì thứ Diệp Thu thực sự muốn, không phải là khối đá này, mà là dụ ông chủ cửa hàng này ra, sau đó xem người này có phải là huyết thân của A Ninh không.

Bàn Tử lại bắt đầu ghen tị: "Trời ơi, mắt của Thu gia có thể so với hỏa nhãn kim tinh rồi, tùy tiện chọn một cái cũng đỉnh như vậy." Diệp Thu không để ý đến Bàn Tử, bảo nhân viên giúp xử lý, anh muốn mang đi.

Nhân viên thấy vẻ mặt điềm nhiên của Diệp Thu, biết Diệp Thu tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, nhân vật như vậy phải báo cho bà chủ một tiếng, nếu không bà chủ sau này sẽ trách tội để lọt mất cá lớn.

Chương 237

“Được rồi lão bản, lát nữa sẽ xử lý cho ngài, ngài qua bên này uống tách trà, chờ một lát!” Nói xong nhân viên dẫn họ ngồi xuống, rót trà cho cả bốn người, rồi quay người đi vào gian trong. … “Sao?

Có người cắt ra được phỉ thúy pha lê chủng?” Trong gian trong, một người phụ nữ vẫn còn nét duyên mặc áo sườn xám, kinh ngạc đặt món đồ cổ đang thưởng thức xuống.

“Vâng, bên ngoài có bốn người, một trong số đó là ông chủ đã cắt ra được ngọc phỉ thúy Đế Vương pha lê chủng.” Nhân viên nói.

Người phụ nữ mặc sườn xám rõ ràng là bà chủ của cửa hàng, có người trong cửa hàng của bà cắt ra được ngọc phỉ thúy Đế Vương pha lê chủng, chuyện như vậy đối với một cửa hàng có phẩm cấp như của bà, cũng là một chuyện đáng coi trọng.

“Dẫn tôi đi gặp vị lão bản đó.” Người phụ nữ đặt món đồ cổ xuống, lập tức quyết định đi gặp Diệp Thu.

Bàn Tử mấy người ngồi một lúc, bỗng thấy một người phụ nữ trung niên từ gian trong đi ra, mặt tươi cười.

Diệp Thu thầm nghĩ: Thành công rồi, bà chủ đã ra mặt.

“Đây là vị lão bản đã chọn viên đá đó.” Nhân viên giới thiệu Diệp Thu với người phụ nữ đó xong, lùi sang một bên, giúp Diệp Thu xử lý phần nguyên liệu còn lại, chuẩn bị đóng hộp các thứ.

“Lão bản thật có mắt nhìn.” Người phụ nữ đó cười hiền hòa, đang định nói thêm với Diệp Thu, ánh mắt bà đột nhiên dừng lại.

Diệp Thu nhếch mép, anh đã thấy rồi.

Trong mắt người phụ nữ đó sóng gợn, nhìn vào cổ tay A Ninh mãi

không rời.

A Ninh bị người phụ nữ đó nhìn chằm chằm, thấy ánh mắt bà đang nhìn đồng tiền trên cổ tay mình, tưởng bà thích món đồ đó.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng có chút lúng túng, nhưng liếc thấy bà chủ có vài phần nhan sắc, bản tính Thiên Bồng Nguyên Soái lại bộc lộ: "Này! nhìn gì thế, để ý đồng tiền của chị Ninh nhà tôi à?

Món đồ này không bán đâu." Bà chủ bị giọng nói của Bàn Tử làm giật mình, hoàn hồn, dường như cũng không quan tâm đến việc Diệp Thu vừa cắt ra một khối ngọc phỉ thúy Đế Vương pha lê chủng, đi tới, ngồi cách A Ninh không xa, hỏi: "Cô nương, trong tên của con có phải có một chữ Ninh không?" A Ninh có chút ngơ ngác, nhưng người phụ nữ trước mắt là bậc trưởng bối, không hiểu sao lại cho cô một cảm giác rất thân thiết, thế là đáp: "Vâng, mọi người đều gọi con là A Ninh." Diệp Thu mắt sáng lên, biết rằng chuyện đã thành.

Bà chủ này tuyệt đối có quan hệ huyết thống với A Ninh, như vậy đã đạt được mục đích này.

Bà chủ cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng rõ ràng có chút kích động: "Vậy, sau eo, có phải có một vết bớt hình con bướm không?

Ở sau eo bên trái của con?" A Ninh ngây người, cảm thấy có chuyện quan trọng dường như sắp được hé lộ, lúc này có chút bất lực, không biết trả lời thế nào, thế là nhìn về phía Diệp Thu.

Diệp Thu thấy A Ninh càng nhìn càng giống người phụ nữ đó, bèn ngồi bên cạnh A Ninh, nắm lấy tay A Ninh, ra hiệu cho A Ninh tự do hỏi đáp.

"Vâng, sao bà biết ạ?" A Ninh cẩn thận hỏi, lúc này, tâm trạng của A Ninh phức tạp.

"Ta…" Bà chủ mắt ươn ướt, nhất thời không nói nên lời.

“Nếu mẹ con còn sống, bây giờ chắc cũng giống ta, đang kinh doanh đồ cổ!

Bây giờ cũng nên đang học ở nước ngoài!” A Ninh kinh ngạc: “Bà quen mẹ ruột của con?” Bà chủ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, nói: “Đứa ngốc này, theo vai vế, con phải gọi ta là thím mới đúng!

Ta và mẹ con không chỉ quen biết, mà còn rất thân.” Lúc nói, trong mắt người phụ nữ lộ ra một tia cảm xúc phức tạp, dường như nhớ lại một số chuyện không hay năm xưa, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài.

“Tiểu Ninh à, những năm qua con đã ở đâu?

Kể cho thím nghe.” Người phụ nữ đó nhìn A Ninh, sự thân thiết trong mắt càng nồng đậm, gọi nhân viên mang điểm tâm đặt trước mặt A Ninh, đồng thời cũng mời những người khác ăn, nhìn Diệp Thu ánh mắt càng tán thưởng và công nhận.

“Con… con làm việc cho một ông chủ người nước ngoài.” A Ninh nói.

Đương nhiên, những lời này đều là Diệp Thu đã sắp đặt trước cho cô nói.

Người phụ nữ đó nghe xong sắc mặt thay đổi, nheo mắt hỏi: “Gã người ngoại quốc đó, có phải tên là Cừu Đức Khảo không?” A Ninh kinh ngạc: “Vâng, sao thím biết.” Người phụ nữ đó cười lạnh một tiếng: “Hừ, ta đương nhiên biết, nếu ta quên, Trương gia ta còn mặt mũi nào tồn tại.” Tiếp đó, bà chủ, cũng là thím của A Ninh, kể lại chuyện năm đó bị Cừu Đức Khảo bán đứng, vu oan rồi bị bắt.

Sau khi ra tù, bà định gầy dựng lại sự nghiệp, không ngờ Cừu Đức Khảo vì sợ thế lực của gia đình bà, đã thuê sát thủ nửa đêm đột nhập vào nhà, cha mẹ A Ninh bị giết trong giấc ngủ.

Lúc đó chú và thím của A Ninh ở cạnh nhà phát hiện có điều không ổn, vội vàng xông vào xem tình hình anh trai chị dâu, không ngờ chú của A Ninh bị mai phục, thím và chú của A Ninh liều chết bảo vệ bà chạy thoát.

Tình hình lúc đó nguy cấp, thím vốn định ôm A Ninh chạy, nhưng A Ninh bị một tên sát thủ ôm đi, thím đành phải rút lui.

Chuyện này trong lòng thím vẫn luôn là một khúc mắc, cũng vì vậy, mới có Gác Đãi Ninh bây giờ.

A Ninh nghe thím kể, tâm trạng ngổn ngang, nhưng phần lớn là phẫn nộ, biết mình bị một người đã giết cha mẹ mình sai khiến bao nhiêu năm, A Ninh tức giận không lời nào tả xiết.

Thím của A Ninh trầm mặc một lúc rồi nói: "Tiểu Ninh, đừng sợ.

Đây là địa bàn của Trương gia, trừ phi hắn có thể điều động quân đội quốc gia, nếu không chỉ cần ta ở đây, hắn tuyệt đối không động được đến con một sợi tóc.

Nói xong, bà gật đầu mỉm cười với Diệp Thu: "Vị này… là Diệp Thu phải không.

Ở chỗ của ta, có cần gì, cứ việc mở miệng, chỗ nào giúp được ta đều sẽ hỗ trợ hết mình.

Ai, hai đứa là bạn trai bạn gái à?" A Ninh nghe đến đây, cơn phẫn nộ vừa rồi dịu đi, nhìn Diệp Thu dịu dàng nói: "Vâng, thưa thím." "Cậu trai này thật không tệ, gặp được Diệp Thu, cũng là phúc phận của A Ninh." "Diệp Thu, ta có thể gọi con là Tiểu Thu không?

Được rồi, hai đứa sau này ở Sa Thành đều có thể tìm ta, làm việc hay vui chơi, thím đều có thể giúp." Nói rồi thím của A Ninh nhìn về phía Diệp Thu, sự tinh anh trong mắt bớt đi mấy phần, lộ ra một phần ấm áp.

“Tiểu Thu, mắt nhìn của con tốt, sau này thím cũng hợp tác với con, xem có được không?” Khóe mắt cười của người phụ nữ đó có mấy nếp nhăn, khiến Diệp Thu trong lòng dâng lên một trận ấm áp, khiến anh nhớ đến người thân trước khi xuyên không, thậm chí còn tốt hơn.

“Được ạ, thím… thím.” Diệp Thu do dự một lúc, gọi ra một cách xưng hô thân thiết.

Người phụ nữ đó cười, khóe mắt lấp lánh lệ.

Xem ra bà cũng nhiều năm không có con, một mình gánh vác một cơ ngơi lớn như vậy, không có thời gian để kinh doanh tình cảm.

Cũng là một người phụ nữ lợi hại mạnh mẽ như thép, dịu dàng như nước.

Diệp Thu nhìn khuôn mặt già nua của người phụ nữ, thầm nghĩ.

“Bà chủ!

Bên ngoài có một đám người đến!” Nhân viên đó đột nhiên có chút hoảng sợ chạy vào.

Xem ra tin tức A Ninh ở đây đã bị lan truyền ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, đỡ cho Diệp Thu phải tốn công đi tìm đám người đó.

“Để họ vào, ta để xem hôm nay ai có thể động đến người trong tiệm của ta nửa phân.” Nhân viên đó vừa định đi mở cửa, kết quả cửa bị người ta một cước đá văng, nhân viên cũng ngã xuống đất.

“A Ninh đâu?” Tên cầm đầu là một người da trắng mặt mũi châu Âu, sắc mặt không thiện chí hỏi.

Diệp Thu lập tức tiến lên, đối đầu với người da trắng đó.

“A Ninh ở chỗ tôi.” Trong mắt Diệp Thu lộ ra từng trận lạnh lẽo,

vẻ mặt trông nguy hiểm và đầy cảnh cáo.

Người da trắng đó không để ý đến Diệp Thu, vô cùng kiêu ngạo xông vào trong, phía sau lập tức có hơn mười người ùa vào!

Tất cả đều phá cửa mà vào!

Ánh mắt Diệp Thu lạnh đi, nhấc chân tung một cú đá quét vào người cầm đầu, người đó không kịp phòng bị bị đá choáng váng, ngã xuống đất.

Hơn mười người phía sau vào đều bị Diệp Thu dễ dàng giải quyết, một đám người đều bị Diệp Thu chặn ở cửa Gác Đãi Ninh, đau đớn la hét, thậm chí có hai người bị đá ngất trực tiếp.

Người thím chuẩn bị gọi điện thoại gọi người ở phía sau sững sờ, bà chỉ biết mắt nhìn của Diệp Thu rất lợi hại, lại không biết quyền cước của Diệp Thu cũng lợi hại như vậy, lập tức càng coi trọng người thanh niên tên Diệp Thu này hơn.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì đã quen, hai người đứng sau Diệp Thu, miệng đang nhai bánh ngọt mà thím cho, đối với công phu của Diệp Thu không thấy lạ.

Lúc này tên cầm đầu bị đá choáng váng mới tỉnh lại, loạng choạng đứng dậy, ánh mắt âm hiểm.

"Lũ rác rưởi này.

Không biết, người của lão tử không chỉ có nhiêu đây đâu?" Nói rồi, hắn bấm một số điện thoại.

A Ninh nhìn thấy số điện thoại đó, đồng tử lập tức co rút, sau đó liền khôi phục bình thường.

Tên cầm đầu đó nhìn A Ninh cười: "Hê hê.

Không sai, ta đã mang theo cả đội sát thủ.

Ta biết bắt con nhóc này không dễ dàng.” Đầu dây bên kia, tiếng tút tút không lâu, đã có người nghe máy.

“Alo?” Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến một giọng nói.

Tên cầm đầu mở loa ngoài, cố ý để mọi người nghe thấy, vẻ mặt vô cùng khiêu khích.

“Alo?

Số một à?

Bên tôi có chuyện, nhanh lên, nhanh chóng đến đây.” Tên cầm đầu một bên lau máu ở khóe miệng, một bên cười âm trầm.

Đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời: “Được rồi, sắp đến rồi, chờ một lát.” Tên cầm đầu: “Được được được nhanh lên!” Nói xong câu đó đột nhiên vẻ mặt kỳ quái, lại nói với đầu dây bên kia: “Gần đây bị cảm à?

Chương 238

Giọng nói không giống bình thường.” “Vâng, bị cảm rồi.” Tên cầm đầu lập tức không nói nữa, khôi phục vẻ mặt bày mưu tính kế, cúp điện thoại.

“Chờ người của tao đến đi.” Người đó nói xong dựa vào tường bên cạnh nghỉ ngơi, châm một điếu thuốc, vô cùng ung dung.

A Ninh cắn chặt răng, nhìn thím nói: “Con đi trước, dẫn bọn chúng đi, miễn cho gây phiền phức cho thím.

Thím.” Thím gật đầu, lộ ra một nụ cười hiền hòa, trong đó toát ra vài phần tinh anh.

“Không sao, Tiểu Ninh, con cứ ở đây yên ổn.

Đây là địa bàn của Trương gia ta, ta muốn xem hôm nay ai có bản lĩnh.” Nói rồi, bà ưu nhã ngồi xuống uống trà.

Diệp Thu liếc nhìn vào gian trong, phát hiện không biết từ lúc nào ở đó đã lẳng lặng đứng rất nhiều người trang bị tinh nhuệ, đang dùng ống ngắm nhắm vào tên cầm đầu đang hút thuốc bên ngoài.

Mấy người bị Diệp Thu đánh ngã cũng dần dần hồi phục, lần lượt đứng dậy.

A Ninh ánh mắt phức tạp tiến lên, hỏi người cầm đầu: “Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Người đó nghe lời A Ninh, phì cười một tiếng, bị khói thuốc sặc mấy cái.

“Làm gì?

Hahaha.

Đương nhiên là vì cô.

Một nhân vật quan trọng.

Nếu không sao lại phái nhiều người đi tìm cô như vậy?" Nói rồi, người đó nheo mắt, nhìn về phía A Ninh, dường như đang hồi tưởng.

Tiếp đó: "Cô là một nhân vật không thể thiếu của tổ chức, chúng tôi… rất cần cô." Dường như đang cân nhắc dùng từ, thăm dò nhìn về phía A Ninh.

A Ninh mặt không biểu cảm.

"Các người đã lừa tôi, tôi căn bản không phải là cô nhi được nhận nuôi, Cừu Đức Khảo đã giết cha mẹ tôi!" "Ồ.

Tiểu đáng yêu của tôi.

Cũng có thể là mèo mù vớ phải chuột chết, đoán bừa thôi thì sao?" Gã người ngoại quốc đó cười rất không đứng đắn, nhưng giây tiếp theo, lại đổi một sắc mặt khác.

"Bao nhiêu năm nay.

Kế hoạch của ta đều bị một tên nhóc tên Diệp Thu phá hỏng." "A Ninh.

Vốn dĩ là một quân cờ quan trọng, vô cùng quan trọng, tổ chức của ta muốn dùng cô để uy hiếp thím của cô, cũng là người phụ nữ đứng sau.

Nhưng bây giờ kế hoạch đã thất bại, các người đã gặp mặt trước rồi." Nói rồi, hắn nhìn về phía Diệp Thu, trong mắt đầy vẻ đánh giá nguy hiểm.

"Diệp Thu, không đơn giản." "Diệp Thu xứng đáng là thủ lĩnh, lợi hại." Nói rồi, người da trắng vỗ tay, như thể đang biểu diễn.

Diệp Thu nghe vậy cũng không có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng nhìn gã ngoại quốc kia.

Hóa ra đây chính là kẻ đã sai những người theo dõi ở bên ngoài.

Diệp Thu thầm nghĩ.

Lúc trước Diệp Thu cũng không để ý, ban đầu còn tưởng là người nhà của Muộn Du Bình đang quan sát, hoặc là người do chú Ba phái tới, tóm lại không phải chuyện tốt lành gì.

A Ninh, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều tỏ ra kinh ngạc.

Diệp Thu lên tiếng: "Cái ngày mà cha mẹ A Ninh bị sát hại, có lẽ ông cũng là một trong những kẻ lên kế hoạch nhỉ." Nhìn người đàn ông da trắng, Diệp Thu đoán hắn khoảng hơn bốn mươi tuổi, vậy hai mươi mấy năm trước, người này cũng chỉ mới hai mươi mấy.

Rất có khả năng lúc đó hắn cũng có mặt tại hiện trường.

Suy đoán của Diệp Thu nhanh chóng được chứng thực.

"Đúng vậy, tôi không chỉ tham gia lên kế hoạch, mà còn là người đã giết mẹ cô đấy." Nói rồi, hắn quay sang A Ninh.

"Mẹ cô lúc đó ôm cô, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, nếu không phải tôi lòng dạ từ bi, một dao giải quyết cho bà ta, không biết nếu bị đưa về sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở nữa." Người đàn ông da trắng vừa nói vừa cúi đầu cười.

A Ninh nắm chặt nắm đấm, lửa giận trong mắt gần như muốn phun ra: "Thằng khốn!

Tao sẽ giết mày!" Là một Thi Nô, nhưng Diệp Thu không hề phong tỏa cảm xúc của cô, vào lúc này, A Ninh đã bùng nổ.

Trong nháy mắt, A Ninh rút ra ba con dao nhỏ tinh xảo từ sau lưng, phi thẳng về phía gã kia.

Ba luồng sáng trắng lóe lên, trên mặt gã đàn ông lập tức xuất hiện ba vết máu.

Mắt A Ninh đỏ ngầu: “Bao nhiêu năm qua, tao vì mày làm trâu làm ngựa, trải qua huấn luyện hà khắc như vậy, có những lúc tao còn mang lòng biết ơn.

Tất cả đều cho chó ăn rồi!” A Ninh càng nói càng phẫn nộ, dứt khoát giơ súng lên.

Người đàn ông da trắng lại đột nhiên cười lớn: “Giữa thanh thiên bạch nhật!

Cô dám bắn không?” A Ninh nghe vậy liền do dự.

Thừa lúc A Ninh do dự, gã lại gọi điện thoại: “Alô?

Sao chậm thế!

Không nhanh lên đi.

Hả?

Ở đâu?

Đằng sau?” Người đàn ông da trắng quay người lại, thấy một người đang đi tới từ phía hoàng hôn, vì ngược sáng nên không thấy rõ mặt.

Nhưng có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải người mà hắn đang chờ!

Người nọ ngậm một điếu thuốc, chậm rãi nạp đạn, trên tay dường như còn dính vết máu.

“Thôi nào, tôi chưa vội, bà chủ còn chưa vội thì cô cũng đừng vội.” Người nọ ném điếu thuốc đi, nháy mắt với người dì của A Ninh đang đứng sau lưng cô.

Dì của A Ninh tỏ vẻ bực bội, nói với người nọ: “Muộn rồi.” Người đàn ông có chút râu ria ở cằm, mặc kệ gã ngoại quốc đang đứng ngây ra tại chỗ, bước tới chỗ dì của A Ninh, đưa cho bà một

điếu thuốc rồi bắt đầu luyên thuyên: “Lúc cô gọi cuộc đầu tiên, tôi đã xử lý xong tên thủ lĩnh của đám đó rồi.

Nhưng mà không ngờ phía sau còn có nhiều người như vậy.

Thật sự là phiền chết đi được.” Hắn châm điếu thuốc, dựa vào cột cửa lải nhải với dì của A Ninh.

Dì ấy rõ ràng có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không nói gì.

Mặc dù mấy người A Ninh không biết lai lịch của người này, nhưng rõ ràng, khu chợ đồ cổ này đã được dì của A Ninh bao trọn.

Diệp Thu lại có một đánh giá khác về người phụ nữ này.

Thực lực đằng sau bà ta quả thực sâu không lường được.

Kết giao với người phụ nữ này chắc chắn không phải là chuyện xấu.

Người đàn ông da trắng đứng tại chỗ, không còn vẻ tự tin như trước, hắn điên cuồng gọi điện thoại, nhưng dù gọi thế nào, tiếng chuông điện thoại đó đều vang lên từ người chú râu ria.

Chú râu ria đột nhiên nổi cáu, ném chiếc điện thoại không thuộc về mình về phía gã da trắng.

“Phiền quá đi, tao đang nói chuyện với bà chủ của tao mà!” Chú râu ria có vẻ tức giận, cũng không nói chuyện với dì kia nữa, quay người rút súng ra: “Vốn dĩ tôi định kết liễu hắn, nhưng tôi nghĩ quyền lợi này nên giao cho tiểu Ninh nhà chúng ta.” Nói rồi, hắn đưa súng cho A Ninh.

Người đàn ông da trắng hoảng sợ đến mức gần như sụp đổ, la lớn: “Có người!

Giết người!

Help... help!

Cứu mạng, cứu mạng!" Lúc này hắn mới phát hiện, khu chợ không biết từ lúc nào đã không còn ồn ào náo nhiệt, người qua lại đều biến mất.

Thay vào đó là một đám người mặc đồng phục có logo chữ "Ninh" thống nhất, trong khoảnh khắc, một luồng sát khí lan tỏa dưới ánh hoàng hôn.

Hoàng hôn đỏ như máu hôm nay, định sẵn sẽ chứng kiến một cuộc báo thù.

A Ninh đột nhiên hạ súng xuống, từ gót giày rút ra ba con dao nhỏ tinh xảo, sát khí lộ rõ.

"Sư phụ, con dao mà năm đó ông dùng để luyện tập trên người tôi, ông còn nhớ không?" Diệp Thu nhìn hành động của A Ninh, thầm kinh ngạc trong lòng.

"Ông đã để lại trên người tôi vô số vết sẹo, mặc dù chúng đều đã được phục hồi bằng những loại thuốc cao cấp, nhưng nỗi đau đó, tôi sẽ không bao giờ quên." "Ông đã từng 'yêu thương' tôi như thế, vậy thì hôm nay, tôi cũng sẽ dùng cách tương tự để 'yêu thương' ông." A Ninh giơ tay lên, ba con dao nhỏ sắc bén tuột khỏi tay, xé rách không khí, chỉ trong một khoảnh khắc, đã cắm chính xác vào đầu gã thủ lĩnh da trắng.

Gã thủ lĩnh da trắng đang chạy trốn có lẽ đã nghe thấy những lời đó, cũng có lẽ không, nhưng hắn đã không còn cơ hội nữa.

Thời gian của hắn vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này, ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu lên vẻ mặt kinh hoàng của hắn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Chương 239

Máu tươi nở rộ dưới thân hắn như một đóa hoa diễm lệ, như đang tuyên bố sự kết thúc của một sự trói buộc đen tối.

Những thuộc hạ mà gã mang theo, nhìn thấy cảnh này, lập tức hoảng loạn, sự huấn luyện nghiêm ngặt ngày thường cũng hoàn toàn biến mất.

A Ninh lặng lẽ đứng dưới ánh chiều tà, không nói một lời.

Như đang tiêu hóa cảm xúc, cũng như đang tạm biệt quá khứ.

Không một ai lên tiếng, hiện tại là sân khấu của riêng A Ninh.

A Ninh đi đôi giày cao gót, nhìn hoàng hôn lần cuối.

"Bye." Nói xong câu đó, cô lặng lẽ quay về Đãi Ninh Các, để lại những người còn lại đứng ngơ ngác tại chỗ.

Lúc này dì của A Ninh bước lên, lạnh lùng nói với những người còn lại: "Trở về nói với Cừu Đức Khảo, A Ninh đã trở về Trương gia." Nghe vậy, đám người lập tức tan tác như chim vỡ tổ.

Những người nhà họ Ninh đang chờ lệnh ở bên cạnh cũng lần lượt rút lui, ẩn mình vào trong bóng tối.

Diệp Thu cảm thấy lúc này mới có thể thở phào một hơi.

Anh chỉ là một người xuyên không, thân thế trước khi xuyên không cũng không phức tạp, nhưng khi chứng kiến một cuộc báo thù như vậy, anh cũng cảm nhận sâu sắc nỗi đau mà người yêu của mình, A Ninh, đã phải gánh chịu.

Anh quyết định ngay lúc đó, dù thế nào cũng phải bảo vệ cô gái này thật tốt, cùng cô tiến cùng lùi.

Có thể khẳng định, A Ninh cũng xứng đáng với điều đó.

Tiếng chuông điện thoại không đúng lúc vang lên, rõ ràng không phải của bất kỳ ai có mặt ở đây.

Diệp Thu ngước mắt lên, thấy chiếc điện thoại nằm trên mặt đất đang không ngừng reo.

Anh bước tới nhặt lên xem.

Cừu Đức Khảo.

"Lão già này cũng theo sát tình hình quá nhỉ." Diệp Thu vốn định trả lời, nhưng sau đó lại cảm thấy không thích hợp, bèn mang vào nhà đưa cho A Ninh đang ngồi.

"Alô?

Tiến độ của ngươi thế nào rồi?

Chỉ theo dõi một con chuột bạch nhỏ thôi mà, có gì khó khăn sao?" Giọng nói già nua nhưng không mất đi sự mạnh mẽ của Cừu Đức Khảo vang lên, A Ninh đã bật loa ngoài, mọi người đều có thể nghe thấy.

"Truy đuổi một con chuột bạch thì không khó.

Nhưng truy đuổi một con sư tử thì có lẽ hơi khó hơn rồi." Giọng nói lạnh lùng của A Ninh vang lên, tuy ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhưng Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, và tất cả mọi người nghe thấy đều biết, dưới sự bình tĩnh đó của cô gái này, là sát cơ ẩn giấu.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, rồi mới có tiếng nói.

"Ồ, A Ninh yêu quý của ta.

Hắn đã bại dưới tay con rồi sao, quả là cô gái ngoan của ta." Gân xanh trên trán A Ninh nổi lên, nhưng cô vẫn giữ giọng bình tĩnh: "Tất cả mọi chuyện tôi đều đã biết, tôi không phải thuộc hạ của ông, cũng

không phải cô gái của ông." "Ha ha ha ha." Đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười.

"Đừng quên ai đã nuôi con lớn, cũng đừng quên ai đã cho con cơm ăn.

Người Việt Nam các con luôn coi trọng 'một ngày làm thầy, cả đời làm cha', con đừng đi ngược lại lời dạy của tổ tiên." "Tôi sẽ giết ông." Đầu dây bên kia lại một lần nữa im lặng rất lâu.

Mãi một lúc sau, Cừu Đức Khảo mới lên tiếng: "Nếu con tức giận, có thể đến tìm ta, ta luôn chờ đợi, để ta xem cô bé A Ninh của ta, đã trưởng thành thành như thế nào rồi." Cừu Đức Khảo cười ha hả, dì của A Ninh đứng bên cạnh cau mày, tỏ vẻ không vui.

"Nhật phương trường." A Ninh bình tĩnh nói bốn chữ, rồi cúp điện thoại.

Không khí trong sảnh có chút nghiêm trang, chỉ có chú râu ria đang nhai kẹo cao su chóp chép, đứng bên cạnh dì của A Ninh.

Lúc này tiếng chóp chép nghe có vẻ hơi lạc lõng. (trông có vẻ/hơi) Dì của A Ninh có chút mất mặt: "Nhổ kẹo cao su ra!" "Ai!

Được thôi!" Chú râu ria cười hì hì nhổ kẹo cao su ra.

Không khí vốn nghiêm túc bị chú này làm cho nhẹ nhõm đi rất nhiều, A Ninh đang căng thẳng cũng lập tức thả lỏng, trên mặt lộ ra vẻ yếu đuối của một cô gái nhỏ.

Diệp Thu bước lên ôm lấy A Ninh: "Có tôi ở đây rồi.

Không sao đâu." A Ninh mắt ngấn lệ, trong một khoảnh khắc, cô cũng hiểu được tấm lòng của Diệp Thu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, A Ninh chủ động ôm lấy Diệp Thu.

"Ô hô hô!

Song hỷ lâm môn!" Chú râu ria không biết tìm đâu ra một ống pháo hoa, "Bùm" một tiếng bắn một phát pháo hoa trên đầu hai người, giấy màu từ trên không rơi lả tả, ánh chiều tà chiếu rọi đôi trai tài gái sắc.

Bàn Tử, người luôn giỏi châm chọc, lúc này lại là người đầu tiên vỗ tay, Hạo Thiên Chân cũng vỗ tay theo, sau đó tất cả mọi người trong sảnh đều vỗ tay theo.

Người phục vụ vẫn luôn im lặng trong tiệm lúc này gọi đội ngũ đang chờ lệnh ở phòng trong ra, dọn dẹp "chiến trường" bên ngoài, không khí vốn tĩnh lặng như nước tù bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

"...Cô Ninh đó?

Trông xinh thật!" "Đừng có thèm thuồng nữa, cô Ninh có chủ rồi, không thấy ánh mắt của cậu trai tên Diệp Thu đó à?

Nhìn một cái là biết Đế vương pha ly chủng rồi!" "Đừng nói nữa, thực lực của cậu trai đó không tệ, một mình đấu mười mấy người không hề thở dốc, lúc đám người đó xông vào tôi còn suýt nữa lao ra, cậu trai đó một pha xử lý làm tôi đứng hình luôn." "Đúng là rất lợi hại." Một đội "Ninh gia quân" được huấn luyện nghiêm chỉnh vừa kéo thi thể của tên đội trưởng đi, vừa dọn dẹp hiện trường, miệng thì thảo luận về "cô Ninh" đã trở về, và đối tượng của cô Ninh.

Đãi Ninh Các cuối cùng cũng chờ được người trở về, tấm biển hiệu dưới ánh hoàng hôn trông đặc biệt yên tĩnh. ...

Trong sảnh, một nhóm người lại hàn huyên một lúc, sau đó Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng tự giới thiệu, dì của A Ninh nghe xong kinh nghiệm của họ cũng không ngớt lời khen ngợi.

Trong lúc đó, Bàn Tử luôn miệng khen ngợi Diệp Thu, suýt nữa thì khen Diệp Thu thành thần tiên toàn năng, bị Diệp Thu liếc mắt ra hiệu mấy lần Bàn Tử mới kiềm chế lại một chút.

Anh vốn định lấy mấy viên kẹo huýt sáo trong túi ra dùng làm đạn, xem ra mấy viên còn lại, phải thực hiện nghĩa vụ vốn có của chúng là bị ăn mất.

Ánh mắt của dì ấy tràn đầy sự vui mừng, đồng thời cũng càng coi trọng Diệp Thu hơn.

Không liên quan đến việc Diệp Thu có phải là bạn trai của A Ninh hay không, hoàn toàn là sự tán thưởng đối với Diệp Thu.

Sau khi thân thiết hơn, cả nhóm lại tụ tập ăn tối, rồi đi hát K, quậy tưng bừng đến rạng sáng mới trở về khách sạn đã đặt.

"Ọe...

Ọe...

Bà dì đó đúng là không phải dạng vừa!

Tửu lượng, tửu lượng quá tốt.

Thật sự...

Bàn gia tôi suýt nữa bị bà ấy chơi cho chết!

Mẹ kiếp...

Phụ nữ dữ như hổ...

Lời này không sai chút nào...

Ọe..." Ra khỏi xe, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không giữ được phong độ, nôn thốc nôn tháo bên lề đường, Hạo Thiên Chân cũng uống không ít, nhưng Hạo Thiên Chân thuộc loại cố gắng giữ thể diện, đứng một bên chăm sóc Vương Bàn Tử.

"Đừng...

đừng nói thế...

Dì ấy là nữ trung hào kiệt... hào kiệt..." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm,

tay vỗ lưng cho Bàn Tử cũng không vững.

A Ninh nhìn hai người họ, không nhịn được "phụt" một tiếng cười, mặt cô đỏ bừng, là nhân vật chính hôm nay, tự nhiên cũng uống không ít.

Trong bốn người, người tỉnh táo nhất là Diệp Thu, do thể chất đặc biệt, uống từ đầu đến cuối, gần như không có cảm giác gì, bây giờ mặt chỉ hơi ửng hồng.

Bốn người bắt taxi về khách sạn, rạng sáng năm giờ, ánh bình minh nơi chân trời đã lờ mờ hiện ra, những vì sao vẫn lấp lánh, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Về đến khách sạn, men rượu của A Ninh mới ngấm, cô nôn trong nhà vệ sinh đến không biết trời đất, Diệp Thu bất đắc dĩ chăm sóc A Ninh, cuối cùng khi xong xuôi, sự hưng phấn vốn đang rục rịch trong lòng cũng tan biến.

A Ninh như một con mèo nhỏ nép trong lòng Diệp Thu, tỏa ra mùi rượu thoang thoảng và hương thơm đặc trưng của cô.

"Diệp Thu...

Diệp Thu..." Giọng nói mềm mại phát ra từ miệng A Ninh, Diệp Thu đáp: "Tôi đây." A Ninh dùng đôi tay ngọc ngà ôm chặt lấy Diệp Thu, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Diệp Thu lại rất tỉnh táo, ôm A Ninh chặt hơn một chút.

Chương 240

Đối với Diệp Thu, hành trình của anh còn rất dài.

Chuyện đối phó với Cừu Đức Khảo, như A Ninh đã nói, nhật phương trường, phải bàn bạc kỹ lưỡng, từ từ thương lượng với A Ninh.

Biểu hiện của Trương gia cũng khiến Diệp Thu vô cùng hài lòng, miếng Đế vương pha ly chủng mà anh đã nhắm trúng, được dì của A Ninh gói ghém cẩn thận gửi đến phòng, Diệp Thu vừa nhìn, bên trong còn có không ít vật phẩm quý giá khác, đều là hàng hiếm có trên thị trường.

Trên tài khoản của anh, lại có thêm một chuỗi số, kèm theo lời nhắn: Lần đầu gặp mặt, dì cũng không có gì tốt để tặng, chút tiền mọn này cháu cứ cầm lấy dùng trước đi.

Nhìn thấy hai chữ "tiền mọn", Diệp Thu cười khổ.

Chuỗi số không dài ngoằng đó không phải là nói suông, xem ra vị "dì" này, cũng có ý muốn lôi kéo Diệp Thu.

Tiếp theo Diệp Thu phải đến Trương gia, không biết sẽ có bao nhiêu thuộc tính huyết mạch tốt đang chờ anh hấp thu.

Nghĩ đến đây, cơn buồn ngủ ập đến.

Anh ôm chặt người đẹp trong lòng, Diệp Thu chìm vào giấc ngủ say. ...

Khi Diệp Thu ôm A Ninh ngủ say, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Giấc ngủ này, khiến toàn thân gân cốt của Diệp Thu mềm nhũn, anh phát hiện, thể chất huyết mạch của mình sẽ không ngừng làm cho chức năng cơ thể mạnh hơn!

Lúc tắm rửa, Diệp Thu cũng phát hiện ra hình xăm Cùng Kỳ trên người mình.

Nhìn kỹ lại, con Cùng Kỳ này, trông phức tạp và tinh xảo hơn, và trong các đường mạch của hình xăm Cùng Kỳ, có ánh sáng ẩn hiện lưu động.

Diệp Thu và mấy người Bàn Tử ăn xong bữa sáng, gần đến trưa, lúc này Muộn Du Bình xuất hiện ở cửa khách sạn, sau lưng là một chiếc xe sang trọng.

Bàn Tử lần đầu tiên nhìn thấy Muộn Du Bình lái xe, cũng tỏ ra kinh ngạc, Muộn Du Bình mặc một bộ đồ thường, biểu cảm trên mặt không còn cứng nhắc như trong mộ nữa.

Đến Trương gia, phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử được thể hiện một cách sinh động: "Mẹ kiếp!

Biệt thự lớn như vậy, không thể gọi là biệt thự nữa, phải gọi là trang viên mới đúng." Vương Bàn Tử suốt đường đi không ngớt lời cảm thán, tuy khi trộm mộ cũng có vài ngón nghề, nhưng xét cho cùng Bàn Tử cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó, cảnh tượng như thế này không thấy nhiều.

Nhà của Trương gia tuy ở khá xa khu trung tâm, nhưng cơ sở vật chất vô cùng hoàn thiện, cửa hàng tiện lợi, tiệm thuốc, nhà hàng, gần như đều được bố trí riêng.

"Tài lực của Trương gia, không thể xem thường." Hạo Thiên Chân cũng nhìn đến ngây người, suốt đường đi, nếu không có người bên cạnh giới thiệu, gần như đều tưởng đây là một khu dân cư tập trung của giới nhà giàu.

Nghe giới thiệu mới biết, đây là địa bàn sinh hoạt riêng của Trương gia, ở khu trung tâm cũng có một số sản nghiệp, chỉ là đều

khá kín đáo.

Trên xe, người bình tĩnh nhất là A Ninh và Diệp Thu.

Diệp Thu là vì hoàn toàn không có hứng thú với những thứ này, bây giờ trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến việc lát nữa đến Trương gia sẽ nhận được bao nhiêu thuộc tính huyết mạch.

Còn A Ninh, tuy tuổi thơ khá u ám, trải qua huấn luyện phi nhân tính, nhưng nhìn ở một góc độ khác, tài lực của lão già Cừu Đức Khảo đó cũng vô cùng hùng hậu.

Nơi A Ninh lớn lên, sinh hoạt và huấn luyện, có lẽ cũng không khác biệt thự của Trương gia là bao.

Xe dừng trước ngôi nhà lớn nhất của Trương gia, căn biệt thự độc lập đó vô cùng đẹp, trang trí hiện đại, kết hợp với việc cắt tỉa vườn cây kiểu Trung Quốc, phong cách nghệ thuật tinh tế, đều đang thể hiện thân phận và địa vị của chủ nhân nơi đây.

Diệp Thu lúc này đang bình tĩnh tự nhiên hấp thu những quả cầu thuộc tính trên đường đi.

Những người khác đều đang cảm thán tài lực hùng hậu của Trương gia, chỉ mình Diệp Thu đang âm thầm vui sướng trong lòng. [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người Trương gia qua đường"!

Mời nhặt ~] [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người Trương gia đang phơi nắng"!

Mời nhặt 25~] [Keng!

Phát hiện quả cầu thuộc tính huyết mạch rơi ra từ "người Trương

gia đang chạy bộ”!

Mời nhặt ~] Trên đường đi, xe chạy khá chậm, nên vừa vào khu dân cư riêng của Trương gia, nơi này đã bắt đầu trở thành địa điểm hấp thu của Diệp Thu.

Những người Trương gia phân bố khắp nơi, đều đang rơi ra ít nhiều thuộc tính huyết mạch.

Tuy những quả cầu này so với những quả rơi ra từ Muộn Du Bình, vô cùng ít ỏi, có khi một người chỉ rơi ra một hai quả, nhưng có còn hơn không, cả chặng đường đi, thuộc tính huyết mạch của Diệp Thu cũng đang tăng lên rõ rệt. [Keng!

Hấp thu thành công!

Thanh tiến độ “Huyết mạch Cùng Kỳ” tăng 3!] [Keng!

Hấp thu thành công!

Thanh tiến độ “Huyết mạch Cùng Kỳ” tăng 1!] ...

Đến khi tới cửa biệt thự lớn, thanh tiến độ huyết mạch của Diệp Thu đã tăng thêm 20!

Diệp Thu thầm vui mừng, cứ thế này, việc nâng cấp thuộc tính huyết mạch của anh quả thực quá đơn giản.

Lát nữa có lẽ không chỉ đơn giản là ăn cơm ở nhà Muộn Du Bình, mà có thể sẽ gặp các trưởng bối của Trương gia.

Thuộc tính của những lão làng đó, chắc chắn sẽ càng phong phú hơn!

Diệp Thu sung sướng nghĩ, con đường gió thoảng nắng đẹp cũng vô cùng phù hợp với tâm trạng của anh.

Muộn Du Bình dẫn bốn người Diệp Thu vào nhà, người giúp việc trong nhà mang trà và điểm tâm lên.

Ngồi chưa được bao lâu, Muộn Du Bình nhận được một cuộc điện thoại, nói rằng Lão Dương có việc tìm Hạo Thiên Chân, thế là Muộn Du Bình dẫn Hạo Thiên Chân đi trước.

Diệp Thu nghe thấy tên Lão Dương, trong lòng giật mình một cái.

Xem ra, chuyến đi Tần Lĩnh cũng sắp được đưa vào lịch trình.

Vô số hiện tượng kỳ quái ở Tần Lĩnh, Diệp Thu vô cùng mong đợi.

Lão Dương vội vã truy đến Trương gia tìm Hạo Thiên Chân, chắc chắn có việc cần bắt đầu ngay lập tức, nhưng, Diệp Thu ở thế giới đạo mộ, Lão Dương này không phải là sản phẩm vật chất hóa của sức mạnh kỳ dị ở Tần Lĩnh, mà là trên người có chút không khỏe.

Lão Dương này, liệu có khác với người bình thường không?

Sau khi Muộn Du Bình dẫn Hạo Thiên Chân đi, chỉ còn lại Bàn Tử, A Ninh và Diệp Thu ba người ngồi trong sảnh biệt thự của Muộn Du Bình, cảm thán cuộc sống an nhàn của người có tiền.

"Cũng không biết tên Muộn Du Bình này nghĩ gì, cuộc sống an nhàn như vậy không hưởng, cứ phải chui xuống mộ.

Xuống mộ cũng được, quan trọng là giàu như vậy, còn tranh giành làm ăn với mình." Bàn Tử sờ cằm đánh giá biệt thự lớn của Muộn Du Bình, vẻ mặt không hiểu.

Người giúp việc lại mang thêm rất nhiều điểm tâm, A Ninh ăn rất vui vẻ, Bàn Tử cũng không ngừng ăn.

Diệp Thu uống trà, suy nghĩ về việc Trương gia gọi đến, rốt cuộc là có chuyện gì.

Một bên là Lão Dương vội vã tìm Hạo Thiên Chân, một bên là lời mời bí ẩn của Trương gia.

Diệp Thu tuy trong lòng vô cùng mong đợi chuyến đi Tần Lĩnh, nhưng trước mắt phải giải quyết xong chuyện của Trương gia, rồi mới tính tiếp.

Bề ngoài trông có vẻ Trương gia mời đến ngồi chơi, nhưng thực tế, lát nữa Trương gia sẽ nói chuyện riêng với anh, anh cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Diệp Thu vừa suy ngẫm vừa đánh giá môi trường xung quanh.

Quả nhiên không lâu sau, có hai người đến.

"Chào ngài, Diệp Thu tiên sinh, chúng tôi mời ngài đến gặp một vị lão tiền bối, bây giờ có tiện không ạ?" Diệp Thu gật đầu, hai người đó cũng mời Bàn Tử và A Ninh, ba người đi theo đến một ngôi nhà khác.

Ngôi nhà này còn rộng hơn nhà của Muộn Du Bình, trông không giống nơi ở, mà giống như một phòng họp chuyên dụng.

Vừa vào cửa, đã thấy một người ngồi ở chính giữa phòng, hai bên có hai hàng ghế gỗ điêu hoa, trên đó đều có người ngồi, bên cạnh có một số ghế trống, không biết có phải để lại cho họ không.

Diệp Thu và mấy người được dẫn lên phía trước, chỉ thấy ở vị trí trung tâm nhất, lại là một người trẻ tuổi, trông chỉ khoảng hai mươi mấy, nhưng vẻ mặt lại có vẻ khá già dặn.

"Hoan nghênh, mời ngồi tùy ý." Người trẻ tuổi đứng đầu mỉm cười ôn hòa, nhìn mọi người ở dưới.

Lúc này Diệp Thu có một cảm giác, đối với người trẻ tuổi này dường như không thể dùng hai chữ ôn hòa, mà phải dùng "hòa ái" mới thích hợp hơn.

Người trước mắt tuy có vẻ trẻ, nhưng lại cho Diệp Thu cảm giác người này vô cùng lão luyện.

Quả nhiên, ba người Diệp Thu vừa ngồi xuống, người dẫn họ vào bên cạnh đã giới thiệu: "Vị này là phó quan của Trương Đại Phật Gia chúng tôi, Trương Nhật Sán tiên sinh." Trương Nhật Sán!

Gương mặt thật trẻ trung!

Diệp Thu thầm kinh ngạc, người ngồi trên kia, mặt như hoa đào, sắc mặt hồng nhuận, da mặt mịn màng.

Chương 241

Trông không giống như gương mặt già dặn tang thương mà một phó quan bình thường nên có.

Diệp Thu lập tức nghĩ, Trương gia có lẽ vì quan hệ huyết mạch, huyết mạch càng mạnh càng có thể duy trì dung mạo không già.

Vậy anh có khả năng vì huyết mạch, mà biến thành thể chất không già này không?

Người cấp dưới giới thiệu xong, dẫn theo thuộc hạ phía sau, vô cùng cung kính cúi chào Trương Nhật Sán ngồi ở ghế chủ tịch, rồi lần lượt lui ra.

Bàn Tử và A Ninh cũng đều kinh ngạc, ngây người ra một lúc lâu, mới thì thầm với Diệp Thu: "Phó quan này trẻ quá, người này chắc không phải phú nhị đại, làm phó quan để tiêu tiền chứ." Diệp Thu cảm thấy lời của Bàn Tử cũng có vài phần lý, nhưng tiếp theo Diệp Thu phát hiện, "người trẻ tuổi" này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Đúng lúc Diệp Thu đang thầm nghi ngờ Trương Nhật Sán ngồi ở ghế chủ tịch, Diệp Thu đột nhiên cảm thấy da thịt toàn thân nóng lên.

"Chuyện gì vậy?" Diệp Thu nghĩ, cũng không vận động kịch liệt, cũng không đánh thức năng lực huyết mạch, tại sao lại nóng lên?

Lúc này, Trương Nhật Sán cười đi từ trên ghế xuống, nói với Diệp Thu: "Sớm đã nghe cậu nhóc nhà tôi kể, hôm nay được gặp một thanh niên tài tuấn như vậy." Trương Nhật Sán đi đến trước mặt A Ninh, Bàn Tử, và Diệp Thu, nhìn cả ba một lượt.

"Đều là những thiếu niên tốt, tôi đã nghe chuyện của các cậu, ha

ha ha, có phần giống tôi năm đó.” Khi Trương Nhật Sán đến gần, ba người mới thực sự cảm nhận được, dưới gương mặt trẻ trung đó, ẩn chứa một uy áp mạnh mẽ đến nhường nào.

Trương Nhật Sán cười tủm tỉm đánh giá ba người một lúc, rồi phất tay ra hiệu, gọi người giúp việc, mang cho mỗi người một ấm trà và điểm tâm.

Cảm giác nóng trên người Diệp Thu vẫn duy trì, đặc biệt là khi Trương Nhật Sán đến gần, càng rõ ràng hơn.

“Lẽ nào Trương Nhật Sán này đang thử mình?” Nhưng Diệp Thu mơ hồ cảm thấy Trương gia mời đến, mục đích chắc chắn không chỉ đơn giản là thử như vậy.

Trương Nhật Sán quay về chỗ ngồi, rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm: “Ba vị có thể thử trà ngon của Trương gia, bình thường không được uống thứ tốt như vậy đâu.” Những người Trương gia khác ngồi đó đều nâng tách trà uống, ba người Diệp Thu cũng uống một ngụm.

Trà vừa vào bụng, Diệp Thu đã phát hiện ra điều kỳ lạ trong đó.

“Trà này... có vấn đề.” Nước trà theo thực quản của Diệp Thu chảy xuống, suốt đường đi mang lại cho thực quản của Diệp Thu một cảm giác nóng rát, trong dạ dày, cảm giác nóng rát càng mạnh mẽ hơn.

Toàn thân đổ mồ hôi, nhưng nhìn A Ninh và Bàn Tử ở bên cạnh đang từ từ thưởng thức trà, dường như không nhận ra.

Điều kỳ lạ là, họ lại không đổ một giọt mồ hôi nào.

Diệp Thu trong ý thức đánh thức hệ thống.

“Hệ thống!

Mở tầm nhìn hồng ngoại!” [Keng!

Đã nhận, đã mở tầm nhìn hồng ngoại cho ký chủ!] Diệp Thu lại ngẩng mắt lên, những người Trương gia đối diện toàn thân đều màu cam vàng!

Điều này cho thấy nhiệt độ cơ thể của họ rất cao.

A Ninh và Bàn Tử ở bên cạnh, đều có màu sắc bình thường.

Nhìn lại Trương Nhật Sán trên ghế, toàn thân đều màu đỏ, cho thấy nhiệt độ của ông ta còn cao hơn!

Diệp Thu đột nhiên có chút hiểu ra.

Có lẽ loại trà này chỉ có thể cộng hưởng với huyết mạch của Trương gia, làm cho tốc độ lưu thông máu trong cơ thể tăng nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Nhưng đối với người có huyết mạch bình thường thì không có tác dụng, thậm chí uống vào vị cũng không giống.

Diệp Thu cúi đầu nhìn màu sắc của mình, chỉ hơi vàng, ổn định bình thường, chỉ hơi nóng một chút.

Hiện tại, có lẽ vì anh không phải là huyết mạch của Trương gia, nên loại trà này đối với anh tác dụng không lớn.

Diệp Thu tắt tầm nhìn hồng ngoại, lúc này, Trương Nhật Sán đang ở vị trí của mình với vẻ mặt "ôn hòa" nhìn Diệp Thu, Bàn Tử và A Ninh.

Ánh mắt của Diệp Thu trực tiếp đối diện với Trương Nhật Sán, và khen một câu: "Trà ngon thật." Trương Nhật Sán nhìn vào mắt Diệp Thu, hơi nheo lại: "Khách sáo rồi." Ngay sau đó, Trương Nhật Sán cau mày, trong mắt dường như có vài phần không chắc chắn.

Một lúc sau, Trương Nhật Sán đột nhiên cười ha hả: "Tiểu huynh đệ, cậu nhóc nhà tôi quyền cước công phu rất giỏi, Trương Nhật Sán

tôi cũng là người thích luyện võ, không biết có thể giao lưu một chút không." Diệp Thu cúi đầu: "Rất sẵn lòng." Trương Nhật Sán gật đầu, đứng dậy cởi áo khoác ngoài, từ từ đi về phía Diệp Thu: "Tiểu huynh đệ, tôi nhường cậu ba chiêu trước." Diệp Thu cười: "Không cần, cứ ra chiêu trực tiếp đi." Trương Nhật Sán nhướng mày, không nói nhiều nữa, tay phải lập tức thành trảo chụp về phía cổ tay Diệp Thu, một luồng kình phong ập đến, Diệp Thu một cái xoay người khéo léo né được đòn tấn công của Trương Nhật Sán.

Bàn Tử đang ăn ngon lành, ngẩng đầu lên thấy Diệp Thu và Trương Nhật Sán đang long tranh hổ đấu, cảnh tượng không khác gì xem phim bom tấn.

Ngược lại là A Ninh, không hề kinh ngạc, chỉ trong ánh mắt có vài phần căng thẳng, dường như đang lo lắng cho an nguy của Diệp Thu.

Trên sàn đấu, Diệp Thu lại né được một đòn tấn công của Trương Nhật Sán, toàn bộ quá trình di chuyển như rắn, Trương Nhật Sán cũng từ vẻ thờ ơ ban đầu trở nên nghiêm túc.

Vù vù!

Hai tay của Trương Nhật Sán đều thành ưng trảo, chộp thẳng vào ngực Diệp Thu, Diệp Thu vốn định né, nhưng lần này lại chậm hơn một chút, kết quả bị hai móng vuốt của Trương Nhật Sán xé rách quần áo trên vai.

Rít!

Diệp Thu hít một hơi khí lạnh.

Thực lực của Trương Nhật Sán này không tệ!

Diệp Thu vươn tay lên, trực tiếp nắm lấy thân hình suýt nữa né được của Trương Nhật Sán, quật Trương Nhật Sán về phía trước, nhưng thân hình của Trương Nhật Sán lại nhẹ bẫng, vô cùng mềm

mại và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Diệp Thu ra tay, lại bị Trương Nhật Sán nắm lấy cánh tay, hai ngón tay ấn vào mạch của Diệp Thu, toàn thân Diệp Thu lại truyền đến một cảm giác khô nóng.

Trong mắt Trương Nhật Sán lóe lên tinh quang, nhìn Diệp Thu một lúc lâu, mới nói: "Tiểu ca thân thủ tốt." Nói xong Trương Nhật Sán lui về chỗ ngồi của mình. [Keng!

Phát hiện nhân vật Trương Nhật Sán rơi ra quả cầu thuộc tính huyết mạch!

Mời nhặt nhanh chóng!] [Keng!

Phát hiện nhân vật Trương Nhật Sán rơi ra quả cầu thuộc tính huyết mạch!

Mời nhặt nhanh chóng!] ...

Âm thanh nhắc nhở trong đầu Diệp Thu không ngừng vang lên, trong quá trình giao thủ với Trương Nhật Sán, quả cầu thuộc tính huyết mạch trên người Trương Nhật Sán không ngừng rơi ra.

Anh cũng cảm nhận được, huyết thống của Trương Nhật Sán, tuyệt đối vừa trưởng thành, lại vừa thuần khiết.

Huyết mạch của Muộn Du Bình tuy cũng thuần khiết, nhưng so với Trương Nhật Sán, còn thiếu một chút kinh nghiệm, có thể chưa đủ trưởng thành.

"Xác nhận nhặt." Diệp Thu trực tiếp xác nhận trong ý thức, những quả cầu xung quanh điên cuồng ùa về phía anh, đồng thời hấp thu cả những quả cầu rơi ra từ những người Trương gia khác xung quanh, trong đó của Trương Nhật Sán là nhiều nhất, thuần khiết nhất.

Quá tốt rồi. ... [Keng!

Chúc mừng ký chủ tiến độ huyết mạch tăng lên.] [Keng!

Chúc mừng ký chủ tiến độ huyết mạch tăng lên.] [Keng!

Chúc mừng ký chủ thanh huyết mạch đầy!

Thăng cấp thành công thành huyết mạch Thanh Long!] [Huyết mạch Thanh Long khởi động thành công!

Cấp độ huyết mạch của ký chủ đạt đến tầm cao mới!

Hình xăm chuyển hóa thành hình xăm Thanh Long!] [Huyết mạch Thanh Long, năng lực bổ sung!

Nâng cao ngũ giác!] [Huyết mạch Thanh Long, mở rộng phạm vi chấn nhiếp, trong không gian hình cầu bán kính mười mét xung quanh ký chủ, sẽ khiến trăm trùng không dám lại gần, trăm thú sợ hãi, đốt cháy huyết mạch sẽ có hiệu quả chấn nhiếp!] [Huyết mạch Thanh Long, tẩy tủy luyện tinh, tăng phúc toàn thuộc tính!] ...

Trong một khoảnh khắc, âm thanh nhắc nhở của hệ thống điên cuồng quét qua não bộ Diệp Thu, sự tiến hóa của huyết mạch Thanh Long lại một lần nữa làm cho máu trong toàn thân sôi trào, thậm chí mơ hồ cảm nhận được máu của mình đang phát ra tiếng long ngâm.

Trong không gian ý thức của Diệp Thu đã trôi qua hơn mười phút, nhưng thực tế trong thời gian thực, chỉ chưa đầy mấy phần nghìn giây.

Quay trở lại chỗ ngồi, Diệp Thu phát hiện, những người Trương gia khác đang ngồi, đều dùng một ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

“Không thể nào...

Trương phó quan đều đã điểm huyệt vị đó, sao hắn có thể phát huy được một cách dễ dàng như vậy?” “Kỳ lạ thật, người thường bị điểm, cũng nên lập tức mất hết sức lực mới đúng!

Huyết mạch của chúng ta bị điểm mấy huyệt vị đó, tuyệt đối sẽ càng điên cuồng hơn, người này lại như không có chuyện gì!" "Không thể tin được." "Đúng là người kỳ lạ...

Huyết mạch này thật sự là của Trương gia sao?

Tôi cảm thấy còn hoàn hảo hơn cả máu của Trương gia." Lúc này Diệp Thu ngồi ở chỗ của mình, có thể nghe rõ mồn một những lời thì thầm của những người Trương gia đối diện.

Sự tiến hóa của huyết mạch Thanh Long, làm cho thính lực của anh tăng lên rõ rệt.

Nhưng Diệp Thu không chìm đắm trong niềm vui, mà càng chú ý hơn đến mục đích của Trương gia.

"Quả nhiên...

Chương 242

Trương gia đang thử mình, mà mình lại không hề hay biết." Diệp Thu thầm nghĩ.

Lúc này, Trương Nhật Sán lên tiếng: "Diệp Thu tiểu ca, người ngay không nói chuyện mờ ám." Trương Nhật Sán dừng lại một chút, dường như muốn giữ bí mật.

"Tôi rất có hứng thú với cậu, Trương Linh nhà tôi đã làm rất nhiều chuyện cùng cậu, tôi mới biết có một người tài năng như vậy." "Huyết mạch của cậu và huyết mạch của Trương gia tương tự, nếu tôi xác định được đó là huyết mạch của Trương gia lưu lạc bên ngoài, tôi có thể cân nhắc, chia cho cậu một phần sản nghiệp và cổ phần của Trương gia, tuyệt đối đảm bảo nửa đời sau của cậu cơm ăn áo mặc không lo." "Đương nhiên, nếu không phải là huyết mạch của Trương gia, năng lực của cậu cũng rất mạnh, có cân nhắc gia nhập Trương gia không?" Trương Nhật Sán nói xong, dường như rất tự tin có thể hấp dẫn được Diệp Thu, khóe miệng khẽ mỉm cười, chờ đợi câu trả lời của Diệp Thu.

Những người Trương gia khác cũng mỉm cười nhìn Diệp Thu, dường như đã coi Diệp Thu là một thành viên.

Nhưng, "Thôi bỏ đi, cảm ơn ý tốt của Trương phó quan." Chuyện này có khác gì ở rể đâu!

Muốn lôi kéo, tất nhiên phải để anh phát huy giá trị lợi dụng lớn nhất, nhưng hiện tại Diệp Thu hoàn toàn không biết mình có thể giúp gì cho Trương gia.

Vì vậy, đây là một cái bẫy.

Diệp Thu sẽ không chui vào cái bẫy này.

Huống hồ hiện tại có nhà A Ninh, năng lực của anh cũng không yếu, với số tiền trong tay hiện tại, cũng đủ để sống sung sướng nửa đời người.

Lời của Diệp Thu vừa dứt, sắc mặt của những người Trương gia đều đen lại.

"Nhóc con, phải nhìn cho rõ tình hình!" Một ông lão dùng hai tay chống gậy xuống đất, Diệp Thu lập tức cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ.

Lão già này không đơn giản!

Không, những người Trương gia có mặt ở đây đều không đơn giản!

Một người phụ nữ nhìn Diệp Thu, hơi nheo mắt, trong mắt dường như có ánh sáng đỏ lưu chuyển, như màu máu.

"Tiểu đệ đệ, tài lực của Trương gia, không đủ hấp dẫn em sao?" Giọng của người phụ nữ đó mê hoặc như tơ, khiến người nghe có chút lâng lâng.

"Mấy người này...

Lôi kéo không được, liền nổi giận." Bàn Tử nhìn thấy tình thế, toàn thân căng cứng, cơ bắp siết lại.

A Ninh lặng lẽ rút ra con dao găm mang theo bên hông.

Diệp Thu nheo mắt.

Mấy người Trương gia này, không biết điều đến mức này sao?

Những người Trương gia có mặt vô cùng bất mãn, thấy Diệp Thu từ chối lời mời của Trương gia, những lời tán dương trong sảnh lập tức biến thành chế giễu và mỉa mai.

Một bà lão lên tiếng: "Hừ, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc tạp

nham lưu lạc bên ngoài!

Cũng dám ở đây làm giá!" Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng bên cạnh cũng lên tiếng: "Nhóc con, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, điều kiện mà Trương gia đưa ra, không hề tệ!" "Trương gia chúng tôi muốn mời người, thực sự rất dễ dàng, một thằng nhóc hôi sữa muốn ở đây ra vẻ, e là còn quá sớm!" Một người phụ nữ ăn mặc như quý bà khinh bỉ liếc Diệp Thu một cái, con mèo trong tay bà ta cũng trừng mắt nhìn Diệp Thu.

Diệp Thu cau mày, đúng là ăn không được nho thì chê nho xanh.

Trương Nhật Sán cau mày, không xen vào.

Ông ta không ngờ một Diệp Thu nhỏ bé lại dám thẳng thừng từ chối, lẽ nào không biết thực lực của Trương gia?

Hay là nhóc con này thực sự có bản lĩnh?

Không khí trong sảnh càng lúc càng căng thẳng.

Ánh mắt của một đám người Trương gia vô cùng gay gắt.

"Trương phó quan, tôi xử lý xong rồi." Muộn Du Bình đẩy cửa bước vào, theo sau là Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

Trương Nhật Sán nhìn thấy Muộn Du Bình, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Linh, cậu đến đúng lúc lắm." Trương Nhật Sán vẫy tay gọi Trương Linh đến, rồi nói với Diệp Thu, và những người Trương gia sắp ra tay: "Thế này đi, các vị, trước tiên hãy bình tĩnh lại.

Tôi cũng không thể xác định Diệp Thu có phải là huyết mạch của Trương gia hay không." Nói đến đây, Trương Nhật Sán dừng lại một chút.

"Trương Linh là người có huyết mạch thuần khiết nhất trong thế

hệ sau của tôi, bây giờ tôi để cậu ấy đấu tay đôi với cậu, thử xem huyết mạch của ai lợi hại hơn, thế nào?" Trương Nhật Sán nhìn thẳng vào mắt Diệp Thu.

Diệp Thu nhếch mép, trực tiếp nhận lời thách đấu: "Tôi chấp nhận, ra đi." Anh bước vài bước nhẹ nhàng ra giữa đại sảnh.

Lúc này, những tiếng xì xào của Trương gia im bặt, dù sao Trương Linh cũng là người có huyết mạch thuần khiết nhất trong thế hệ sau của Trương gia.

Mọi người đều cho rằng, ở độ tuổi của Trương Linh mà có thể thắng được cậu ấy, có lẽ còn chưa ra đời.

Vị quý bà ôm mèo khinh miệt hừ lạnh một tiếng, từ từ ngồi xuống, với vẻ mặt xem kịch vui.

Những người khác cũng đều có vẻ mặt khinh miệt, đều đang chờ xem Diệp Thu thất bại.

Diệp Thu nhìn những người Trương gia xung quanh, thản nhiên khởi động gân cốt.

Một người đàn ông đeo kính gọng vàng ngồi đó không để lại dấu vết mà bắn một viên sỏi nhỏ về phía Diệp Thu.

Viên sỏi đó xé gió bay ra, nhắm thẳng vào khoeo chân của Diệp Thu, nếu bị trúng, Diệp Thu sẽ trực tiếp quỳ xuống giữa đại sảnh.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng lộ ra một nụ cười nham hiểm, nhưng giây tiếp theo, biểu cảm trên mặt hắn cứng đờ.

"Trương gia gia nghiệp lớn như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật lại dùng thủ đoạn này, không hay cho lắm nhỉ." Không biết từ lúc nào, Diệp Thu đã nắm được viên sỏi do người đàn ông đeo kính gọng vàng bắn ra, bóp nát thành bột, rồi rắc xuống đất.

Trương Nhật Sán liếc người đàn ông đeo kính một cái, người đàn ông đó giả vờ ho một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Trương Nhật Sán nhìn Diệp Thu, ánh mắt lay động.

Sau đó dùng một giọng nói cực nhỏ bên tai Muộn Du Bình: "Lát nữa nương tay một chút." Muộn Du Bình gật đầu, phi thân vài bước nhẹ nhàng đến đối diện Diệp Thu.

Hai người đều là dân nhà nghề.

Hạo Thiên Chân đứng một bên không biết phải làm sao, Lão Dương đi theo sau Hạo Thiên Chân xem kịch.

"Hai người các cậu!

Lại đây, thần tiên đánh nhau, cẩn thận người phàm gặp họa." Bàn Tử gọi Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân và Lão Dương vội vàng chạy đến bên cạnh Bàn Tử và A Ninh.

Hạo Thiên Chân vừa đến, không hiểu chuyện gì xảy ra: "Sao thế?

Sắp đánh nhau à?" Bàn Tử nói: "Trương gia hình như đang thử thực lực của Diệp Thu, Trương Nhật Sán muốn lôi kéo Diệp Thu, Diệp Thu không chấp nhận, kết quả là các nguyên lão khác của Trương gia không đồng ý, suýt nữa ra tay dạy dỗ Diệp Thu." Bàn Tử nói được một nửa thì dừng lại, dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Hạo Thiên Chân nghe mà sốt ruột: "Mẹ nó, cậu nói tiếp đi chứ." Bàn Tử giơ tay lên, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân đừng ồn, dường như đã suy ra được: "Trương Nhật Sán, chẳng lẽ đang bảo vệ Diệp Thu!" Nói rồi, Bàn Tử nhìn về phía Diệp Thu và Muộn Du Bình ở sảnh trước trống trải, hai người đã bày ra thế trận, sắp bắt đầu.

Muộn Du Bình ra tay trước, một cú đá quét trên không nhắm về

phía Diệp Thu.

Ai cũng có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là đòn sát thủ.

Muộn Du Bình trông có vẻ không nương tay, nhưng Diệp Thu biết, hiện tại Muộn Du Bình chỉ đang thử thực lực của anh.

Cú đá quét hiện tại của Muộn Du Bình, đối với Diệp Thu, thực sự không phải là đòn chí mạng.

Diệp Thu dùng thân pháp cực nhanh né được cú đá của Muộn Du Bình, sau đó nhảy lên, trực tiếp nắm lấy cánh tay Muộn Du Bình quật về phía trước!

Những người Trương gia đang ngồi phát ra một tràng kinh hô.

Thân thủ của Diệp Thu, mơ hồ có vẻ vượt qua Trương Linh!

Tiếp đó, trên sàn đấu Muộn Du Bình cũng xoay người, hất Diệp Thu ra, nhưng ngay sau đó Diệp Thu lại tung một cú đá liên hoàn từ trên không, nhắm vào đầu Muộn Du Bình!

Muộn Du Bình hạ thấp người, né được đòn tấn công của Diệp Thu, nhưng Diệp Thu nhanh chóng cúi người, trực tiếp nắm lấy Muộn Du Bình lại quật về phía sau.

Một vài người trên ghế của Trương gia có chút ngồi không yên.

Trương Nhật Sán thì mắt sáng rực, nhìn bóng lưng Diệp Thu không biết đang suy tính điều gì.

"Tốt!" Trương Nhật Sán ngồi ở ghế chủ tịch thầm nắm chặt nắm đấm, phảng phất như thể Diệp Thu đang chiếm thế thượng phong mới là người nhà của ông ta.

Người tùy tùng đứng bên cạnh Trương Nhật Sán không nhịn được lau mồ hôi, trong lòng thầm oán: Đại lão...

Ngài đang khen ai vậy.

Trương Linh nhà chúng ta đang bị áp chế đấy.

Phía trước đại sảnh, Muộn Du Bình và Diệp Thu đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương đều xem đến ngây người, suýt nữa thì vừa cắn hạt dưa vừa la hét cổ vũ tại chỗ.

Chỉ vì đang ở Trương gia, lễ tiết cần có không thể mất.

Trên sàn đấu, Diệp Thu đạp lên cột của đại sảnh chạy vài bước, phi thân định tung một đòn mạnh vào Muộn Du Bình, Muộn Du Bình vội vàng nhảy lên né tránh, không ngờ Diệp Thu lại xoay người nắm lấy gáy của Muộn Du Bình, Muộn Du Bình toàn thân mềm nhũn suýt nữa quỳ xuống.

“Tốt!

Chương 243

Tốt!" Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được kích động mà hét lên, Hạo Thiên Chân và Lão Dương cũng xem rất hứng thú.

Những người Trương gia bên cạnh, bị biểu hiện của Diệp Thu làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời.

Những người Trương gia vốn có thành kiến, bị biểu hiện của Diệp Thu chấn động, ngồi trên ghế một lúc không nói nên lời.

Những lời vừa rồi, thật sự quá mất mặt.

Mặc dù sau đó Muộn Du Bình phản công lại Diệp Thu, thoát khỏi sự kìm kẹp, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Diệp Thu đang ngầm áp chế Muộn Du Bình.

"Nhóc con này không đơn giản...

Sao có thể đánh bại Trương Linh?" "Huyết mạch có chút gì đó, vừa rồi Trương phó quan cho uống trà Kỳ Lân, hắn đều không có phản ứng." Trên sàn đấu, tốc độ bộc phát của Diệp Thu, hoàn toàn thoát khỏi Muộn Du Bình.

Vút!

Diệp Thu cực nhanh né được đòn tấn công tiếp theo của Muộn Du Bình, tốc độ nhanh đến mức mắt thường chỉ còn lại một cái bóng mờ.

Diệp Thu nhanh chóng lấy ra hai vật nhỏ từ trên người, giơ tay bắn về phía Muộn Du Bình!

Bóng dáng Muộn Du Bình thoáng một cái, tốc độ cũng cực nhanh, né được hai phát tấn công giống như đạn.

Keng!

Keng!

Hai vật mà Diệp Thu ném ra, không trúng Muộn Du Bình, trực tiếp đập xuống mặt đất, trên nền gạch men xuất hiện hai cái hố nhỏ bốc khói.

Lúc này, một ông lão ngồi trên ghế của Trương gia tò mò, đi đến trước hai cái hố nhỏ đó xem.

Giây tiếp theo, biểu cảm của ông ta thay đổi.

"...Nhật Sán!

Bảo họ dừng tay đi!" Lão già nhặt hai vật trong hai cái hố nhỏ lên, quay mặt về phía mọi người, thu lại vẻ mặt kinh hoàng và không thể tin được.

Trương Nhật Sán vỗ tay, ra hiệu cho hai người tạm dừng.

Trương Linh cũng là Muộn Du Bình, lúc này lại bị một vật nhỏ do Diệp Thu ném ra sượt qua người, vật đó trong tay Diệp Thu, bắn ra như một viên đạn, trực tiếp xé rách tay áo của Muộn Du Bình.

Có thể tưởng tượng được hiệu quả nếu nó đập vào người.

Nghe thấy tiếng của Trương Nhật Sán, Diệp Thu thu tay lại.

Lão Dương cũng có vẻ một lòng lên đường, vẻ mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa.

Lão già đó cầm hai viên kẹo huýt sáo, đi đến trước mặt những người Trương gia đang ngồi: "Vừa rồi Diệp Thu dùng cái này làm đạn, thực lực của tiểu ca thật kinh người!

Trước đây có nhiều điều bất kính xin hãy lượng thứ!" Lão già lên tiếng trước, cúi đầu thật sâu với Diệp Thu.

Những người Trương gia khác đang ngồi, nhìn hai viên kẹo nhỏ trên tay lão già, vẻ mặt kinh ngạc và không thể tin được.

Trong một lúc, sắc mặt của những người Trương gia đều khó coi như ăn phải phân.

Diệp Thu không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn những người Trương gia này.

"Diệp tiên sinh, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, mong ngài rộng lượng.

Thực lực của ngài thật sự cao thâm khó lường, là chúng tôi mắt kém rồi." Người phụ nữ vừa rồi chế giễu Diệp Thu cũng đứng dậy, vẻ mặt đột nhiên tươi cười như hoa, trông vô cùng quyến rũ, con mèo trong lòng bà ta cũng kêu một tiếng nũng nịu.

Diệp Thu cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Theo sau người phụ nữ này, những người Trương gia khác cũng đồng loạt đứng dậy xin lỗi, nụ cười trên mặt vô cùng nịnh nọt.

"Chuỗi siêu thị của nhà tôi, nếu Diệp tiên sinh không phiền tôi hoàn toàn có thể giao cho ngài một cửa hàng cốt lõi, những hàng hóa trong đó, Diệp tiên sinh cứ tự nhiên dùng." "Nhà tôi làm về may mặc, Diệp tiên sinh đương nhiên không thiếu quần áo mặc, chỉ là bên tôi có thể thiếu một người quản lý." "Tiểu nhân bất tài, hiện đang làm phó quan ở sở giáo dục, sau này con cái của Diệp tiên sinh đi học, tôi đều có thể lo liệu..." Trong lúc nhất thời, người của Trương gia đều đang tự báo gia môn, còn Diệp Thu chỉ liên tục cười lạnh.

Vừa rồi còn kiêu ngạo lắm mà?

Đi đâu hết cả rồi?

Nhưng Diệp Thu không nói những lời này ra, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bên cạnh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Lần này họ mới biết, thế lực của Trương gia lớn đến mức nào.

A Ninh thì lại tỏ ra bình tĩnh, ngoài việc khẽ cười khẩy một tiếng thì không có hành động nào khác, lúc này cô đang rất tao nhã uống trà.

Đợi những người Trương gia đang đứng báo cáo xong, Trương Nhật Sán lên tiếng: "Thế nào, Diệp Thu tiểu ca, có cân nhắc gia nhập tổ chức của Trương gia không?

Sau khi gia nhập, những thứ này đều là của cậu." Diệp Thu biết, bây giờ họ đưa ra những thứ này là vì anh có thể là người của Trương gia.

Nhưng anh cảm thấy ngày tháng còn dài, nếu Trương gia thật sự có ý lôi kéo và hợp tác bình thường thì sẽ không vì một lần từ chối mà bỏ cuộc.

Sau này còn nhiều cơ hội để "vặt lông cừu".

Diệp Thu bình thản nghĩ.

Suy nghĩ một lát, Diệp Thu cởi áo khoác, để lộ hình xăm Thanh Long chiếm gần hết nửa lưng trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều sững sờ, ngay cả Muộn Du Bình trước nay vốn không gợn sóng cũng hơi kinh ngạc.

Những người Trương gia đang đứng đều ngẩn ra.

Trương Nhật Sán bật dậy, ngây người.

Hình xăm Thanh Long?

Sao lại có hình xăm Thanh Long?

Đây là chuyện trước nay chưa từng có, Trương gia lớn mạnh như vậy, những huyết mạch nhỏ trong dòng tộc cũng có nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ biết có huyết mạch Thanh Long hiển hình!

Nhìn lại tấm lưng của Diệp Thu, con Thanh Long kia sống động như thật, hoa văn tinh xảo phức tạp, những đường vân thỉnh thoảng lại có ánh sáng lưu chuyển.

Trương Nhật Sán vốn định nhìn kỹ hơn, không ngờ Diệp Thu đã mặc lại áo.

"Có lẽ mọi người đã hiểu lầm, tôi không phải huyết mạch của Trương gia.

Cũng phí công mọi người đã chiêu đãi." Diệp Thu nói xong, gọi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, cùng với A Ninh ra ngoài.

Lão Dương đi theo Hạo Thiên Chân, cũng đi cùng Diệp Thu.

Muộn Du Bình cũng ra ngoài cùng Diệp Thu, lái xe đưa họ đi.

Mấy người vừa đi, để lại một đám người Trương gia ngơ ngác tại chỗ.

Trong xe, Muộn Du Bình và những người khác không nói gì, không khí được một mình Bàn Tử khuấy động.

"Mẹ kiếp, Diệp Thu, tôi biết cậu ngầu!

Nhưng không ngờ lại ngầu đến thế!

Mấy công phu này cậu học của ai vậy, lợi hại quá đi." Vương Bàn Tử vừa nói, tay chân vừa múa may trong không gian xe không lớn.

"Cái đó, cái công phu dùng tay bắn đạn ấy, có thể dạy tôi không?" Động tác của Vương Bàn Tử rất hài hước, Diệp Thu thản nhiên nói: "Được chứ, cậu giảm cân trước đi, không thì luyện không nổi đâu." Lời này vừa nói ra, Bàn Tử nghẹn họng.

Những người khác tuy cũng tò mò, nhưng không ai hỏi Diệp Thu.

Lúc này mọi người đều nhất trí cho rằng, loại công phu này của Diệp Thu vừa nhìn đã biết phải là người có thiên phú kỳ tài mới học

được, những kẻ phàm nhân như họ không nên tự rước lấy nhục.

Kẻo học không được lại thành trò cười.

Đoạn đường tiếp theo, Lão Dương dần tham gia vào câu chuyện, mọi người mới biết mục đích của chuyến đi vội vã này là truy tìm Hạo Thiên Chân cùng Trương gia.

"Không phải, tôi thật sự rất gấp, chi tiêu trong nhà lớn quá.

Cái nơi đó của tôi, không đưa mọi người đi xem một lần thì thật đáng tiếc!

Nơi đó quả thật là... bảo địa của dân trộm mộ chúng ta!" Lão Dương mở miệng là tuôn một tràng.

"Nơi đó là nơi nào, lúc nãy ở Trương gia ông cũng chưa nói rõ." Hạo Thiên Chân nói.

Thế là Lão Dương kể lại chuyện tìm thấy nơi đó, phát hiện hang động kỳ lạ, và bẻ được một đoạn côn đồng.

Bàn Tử nghe mà mắt sáng rỡ: "Thứ đó có đáng tiền không?" Hạo Thiên Chân lập tức cười: "Bản tính cậu đúng là không đổi, trong mộ hay ngoài mộ đều như nhau." Mọi người đều cười, Muộn Du Bình nghe một lúc, đột nhiên xen vào: "Tôi cũng tham gia." Mấy người ở ghế sau đều ngẩn ra, ấn tượng của họ về Muộn Du Bình là: hành tung quỷ bí, thần xuất quỷ một, khó lường.

Chương 244

Mấy người đều tưởng mình nghe nhầm.

Hạo Thiên Chân đành hỏi lại: "Cậu vừa nói gì?" "Tôi nói, tôi cũng tham gia." Lúc này Muộn Du Bình đã dừng xe trước cửa một nhà hàng, nhân viên phục vụ ở cửa lập tức giúp họ đỗ xe.

Bàn Tử cười hì hì, phá vỡ sự im lặng kỳ dị: "Vậy có cần chuẩn bị gì không, tôi không có thời gian để làm quen với một Trương ngốc tử nữa đâu, hay là nhanh một chút?

Lần này làm Trương Thủy Linh đi, dứt khoát làm em gái luôn cho rồi." Mấy người biết chuyện đều cười, Muộn Du Bình hiếm thấy mím môi cười, sau đó nói: "Được rồi, cứ quyết định vậy, tôi tham gia.

Hôm nay dẫn mọi người đi chơi một bữa, tôi mời." Mọi người vui vẻ hoan hô, bước vào nhà hàng. ...

Tại Trương gia.

Trong phòng giám sát.

Trương Nhật Sán kẹp điếu thuốc trong tay, điếu thuốc đã cháy một đoạn dài, tàn thuốc dài ngoẵng, run rẩy treo trên đầu thuốc.

Khói thuốc lượn lờ trong phòng, Trương Nhật Sán hết lần này đến lần khác yêu cầu nhân viên kỹ thuật phát lại một đoạn hình ảnh.

Đứng sau lưng ông là những người khác của Trương gia, tất cả đều im lặng xem lại đoạn camera giám sát.

Trên màn hình, Diệp Thu bị quay từ góc nhìn từ trên xuống, hình xăm Thanh Long trải dài trên lưng lấp lánh ánh sáng, những dòng quang lưu lặng lẽ chuyển động, trông vô cùng bí ẩn.

“Xì!” Trương Nhật Sán bị bỏng, vội vàng vứt đầu thuốc đi.

Một người phụ nữ dáng người mảnh mai bên cạnh lập tức tiến lên giúp Trương Nhật Sán lau tay, nhưng ông xua tay ra hiệu không cần.

“Hoa văn này, trước nay chưa từng thấy.” Một ông lão nói.

Hai viên kẹo cao su vừa rồi đang nằm trong lòng bàn tay, trên đó dường như vẫn còn lưu lại hơi nóng sau khi Diệp Thu phát lực, lớp vỏ nhựa nhỏ bé hơi méo mó, đó là do nhiệt độ cao làm nhựa biến dạng.

“Đúng là trước nay chưa từng có, vừa rồi đáng lẽ nên giữ cậu ta lại lâu hơn.” Một người phụ nữ nhíu mày nhìn video, dường như rất hối hận vì đã không giữ được Diệp Thu lại.

“Biết đâu đây là huyết mạch thất truyền được ghi lại trong cổ tịch.” Một đám người Trương gia người nói một câu, kẻ nói một câu, tiếng thảo luận ngày càng lớn, phòng giám sát nhanh chóng trở nên ồn ào.

Cuối cùng mọi người đều đi đến cùng một kết luận: phải kéo Diệp Thu về Trương gia.

Trương Nhật Sán gật đầu, hài lòng với cảnh tượng này, việc lôi kéo Diệp Thu phải cần cả gia tộc đồng lòng.

Diệp Thu, tuyệt đối không thể để rơi vào tay nhà khác.

Đặc biệt là Uông gia.

“Tốt lắm, hiện tại, Diệp Thu và Khởi Linh quan hệ tốt, chúng ta có cơ hội.” Trương Nhật Sán xoay người, không nhìn vào màn hình giám sát nữa.

Cái thứ đó từ lúc Diệp Thu đi, cả đám người đã xem không biết

bao nhiêu lần rồi, nếu bây giờ yêu cầu họ miêu tả lại cảnh tượng, ai cũng có thể kể lại từng chi tiết không sót.

"Nhưng cũng tuyệt đối không được lơ là, không thể để Uông gia đi trước một bước." Hai chữ "Uông gia" vừa thốt ra, cảnh tượng vốn đang hơi ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại.

Im lặng hồi lâu, một người đàn ông lên tiếng trước: "Vân Nhu nhà tôi năm nay vào Học viện Hí kịch Trung ương, vừa tròn mười tám tuổi, tôi chưa cho con bé tiếp xúc với các buổi xã giao." Vừa nói, ông ta vừa đưa điện thoại lên, trên đó có ảnh một cô gái trẻ trung xinh đẹp, dáng người thon thả.

"Con gái tôi năm nay vừa vào Harvard, sắp có bằng sáng chế thứ ba rồi." Lúc này một nữ sĩ mặc vest, đeo kính nói.

"Con gái nhà tôi năm nay mười lăm, cũng là một mầm non tốt." "Nhà tôi có một cặp song sinh, năm nay mười tuổi.

Cũng sắp lớn rồi, hai đứa bé trông rất tuấn tú, huyết mạch cũng đã qua kiểm tra tối ưu." "Con trai tôi năm nay vừa công khai giới tính." Trương Nhật Sán gật đầu, ra hiệu cho trợ lý thu thập từng thông tin này.

Hiện tại, lôi kéo Diệp Thu đã trở thành đại sự hàng đầu.

Diệp Thu không cần tiền tài, vậy phụ nữ thì phải cần chứ!

Nếu không, nếu Diệp Thu có sở thích đặc biệt nào đó, đứa bé trai nhà Thủy Linh cũng không phải là không có.

Trương Nhật Sán đột nhiên có chút phẫn hận, lúc này ông ta có chút hận mình không phải là một mỹ nữ.

Nếu là phụ nữ, có lẽ tiếp cận Diệp Thu sẽ dễ dàng hơn.

Những người Trương gia khác có mặt tại đây dường như đều đã

quên việc vừa bị vả mặt, tất cả đều đang suy đoán xem Diệp Thu sẽ thích gì, và đang cho trợ lý của mình liệt kê ra những thứ tốt nhất của nhà mình.

Diệp Thu không hề biết những chuyện này, hiện tại anh đang vừa thảnh thơi ôm eo thon của A Ninh đùa giỡn, vừa nghĩ về những thu hoạch có thể có trong chuyến đi Tần Lĩnh.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Diệp Thu cùng Muộn Du Bình và mấy người khác đã đi chơi khắp những nơi có thể chơi ở Trường Sa.

Cuối cùng, khi không còn nơi nào để đi, Lão Dương cũng không đợi được nữa, không ngừng thúc giục mau chóng xuất phát, mấy người mới bắt đầu mua sắm trang bị.

Lần này trang bị cũng vô cùng đầy đủ, Diệp Thu chỉ huy mua một số thứ trông có vẻ không cần thiết.

Trong quá trình đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phụ trách chạy việc, Lão Dương tuy có thắc mắc nhưng cũng đều làm theo.

Diệp Thu biết có thể sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng không tiết lộ, chỉ bảo họ mua trang bị.

A Ninh đóng vai trò cố vấn thiết bị, về mặt trang bị chuyên nghiệp, A Ninh hiểu biết hơn nhiều, dưới sự chỉ đạo của cô, họ đã mua được nhiều món đồ tốt qua các kênh chuyên nghiệp.

Trang bị đã đủ, một đoàn sáu người cải trang thành một đoàn du lịch xuất phát.

A Ninh đóng vai hướng dẫn viên, như vậy trên đường đi có thể tránh được sự quấy rầy của những hướng dẫn viên du lịch chợ đen.

Chẳng mấy chốc, họ đã ngồi trên xe buýt lớn đến dãy núi Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh tám trăm dặm uốn lượn khúc khuỷu, vô số hiểm nguy, nhưng lúc này dưới ánh nắng trưa, Tần Lĩnh trông đặc biệt quyến rũ, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, khí tức của tự nhiên ập vào mặt.

Khí chất thành thị của mấy người lập tức bị gột rửa sạch sẽ, chỉ cảm thấy phong cảnh hữu tình, vô cùng vui vẻ.

"Khụ khụ!

Lần này chúng ta vào núi, đi theo tuyến đường này." A Ninh đội một chiếc mũ lưỡi trai, tay cầm một lá cờ nhỏ, trông không khác gì các đoàn du lịch khác.

"Tần Lĩnh của chúng ta được tôn là long mạch của nền văn minh Hoa Hạ, đỉnh chính Thái Bạch Sơn cao 3771,2 mét so với mực nước biển, nằm ở Bảo Kê, tỉnh Thiểm Tây." A Ninh trẻ trung xinh đẹp, cầm chiếc loa mini nói liến thoắng, trước đó cô đã dễ dàng ghi nhớ một lượng lớn tài liệu về Tần Lĩnh.

Suốt đường đi, họ vừa đi vừa cười nói, giống như những du khách thực thụ nhìn ngó xung quanh, chụp ảnh, trà trộn vào các đoàn du lịch nhỏ khác một cách dễ dàng, không ai chú ý, chỉ coi họ là những du khách hiếu kỳ.

Sự chú ý của những hướng dẫn viên chợ đen cũng nhanh chóng bị chuyển hướng, họ chuyển sang bám theo một số đoàn du lịch tư nhân.

Chẳng mấy chốc, đội của Diệp Thu đã bỏ xa các đội khác, thành công đi vào một con đường nhỏ không người qua lại.

Chuyến hành trình Tần Lĩnh thực sự, sắp bắt đầu.

Khi Diệp Thu đứng trước Tần Lĩnh tám trăm dặm, nhìn những ngọn núi trập trùng xa xa, anh đột nhiên có thể hiểu được tâm trạng của Hàn Dũ năm xưa.

Trước khi vào núi, Diệp Thu nhìn các đồng đội xung quanh, cũng không biết tại sao lại đột nhiên nhớ đến một bài thơ.

Anh nhìn về phía Lão Dương, Lão Dương đang cười toe toét, có vẻ rất phấn khích với chuyến đi này.

"Người tích cực nhất ở đây chắc là Lão Dương rồi." Diệp Thu vừa đi vừa nói, cảnh sắc tú lệ trong núi rất dễ chịu, lúc đầu không quá nguy hiểm, đi lại cũng nhẹ nhàng, Diệp Thu lúc này có thời gian để ý đến những chuyện khác.

Anh biết câu chuyện về Tần Lĩnh và Lão Dương, đối với một fan cứng của Đạo Mộ Bút Ký, tình tiết đã quá quen thuộc.

Diệp Thu lúc này biết rằng, Lão Dương thực ra không phải là "Lão Dương".

Lão Dương trước mắt chỉ là một bản sao được Lão Dương thật cụ tượng hóa ra.

Bản sao Lão Dương này cũng chỉ có cuộc sống bình thường, đoạn hành trình này đối với ông ta, có lẽ cũng gian nan như Hàn Dũ năm xưa.

Chỉ khác là, tiền bối Hàn Dũ là vì bị lưu đày, còn Lão Dương này là vì muốn truy tìm.

"Vân Hoành Tần Lĩnh gia hà tại, Tuyết Ủng Lam Quan mã bất tiền." Diệp Thu lẩm nhẩm một lần, cảm thấy câu thơ này rất hợp với Lão Dương hiện tại.

"Nhà ở đâu?

Nhà ở đâu?" Lão Dương, một bản sao, nói đúng ra thì không có nhà.

Diệp Thu vừa đi vừa nghĩ, không khỏi có chút thương cảm cho

Lão Dương bản sao này.

Trước sinh mệnh, hay trước cái chết, mỗi người đều bình đẳng, việc Lão Dương thật vật chất hóa ra một bản sao không thể thay đổi sự thật rằng ông ta đã chết.

Một đoàn sáu người đi sâu vào núi, rừng cây dần dần rậm rạp, cảnh sắc xung quanh cũng dần trở nên "thô kệch" và "đậm đặc".

Cây cối không còn nhỏ nữa, càng đi sâu vào rừng càng thấy những cây cổ thụ to lớn, mỗi cây đều phải một người ôm mới xuể.

Thảm thực vật xung quanh cũng dần um tùm, một số loại cây chưa từng thấy dần xuất hiện trên mặt đất, mọc rất kỳ quái, cũng có những loại cây trông không bắt mắt nhưng thực chất lại là vật kịch độc.

Suốt đường đi, thuật "Văn Sơn Biện Long" của Diệp Thu liên tục phát huy tác dụng, địa hình ở đây rất thích hợp để chôn cất, về mặt phong thủy, đây là một mảnh đất quý.

"Ê, chỗ này chắc có một ngôi mộ nhỏ, có muốn xem không?" Diệp Thu đang đi, đột nhiên chỉ vào một chỗ, thông tin trong đầu hội tụ lại.
【Đinh!

Chương 245

Phát hiện địa điểm này có phong thủy thích hợp!

Rất hợp để giấu người đó!】 Âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Diệp Thu.

Vương Bàn Tử vừa nghe thấy, hai mắt bắt đầu sáng lên: "Ở đây cũng có mộ à?

Hay là chúng ta vào xem đi!" Bàn Tử vừa nói vừa lôi đồ nghề ra thử, xẻng Lạc Dương vừa lấy ra, Lão Dương mặt không đổi sắc nói một câu: "Nơi tôi đưa mọi người đến còn tốt hơn loại mộ nhỏ này không biết bao nhiêu lần, đừng lãng phí thời gian ở đây." Nói xong, Lão Dương quay đầu, nở một nụ cười bí ẩn với Bàn Tử.

Bàn Tử bị Lão Dương làm cho ngẩn người: "Tốt hơn ở đây?

Tốt đến mức nào chứ?

Bàn gia tôi đây, cả Tam gia, Thu gia, lão Muộn Tử đều là những người từng trải.

Nơi nào tốt mà chưa từng thấy?" Hạo Thiên Chân vội vàng bịt miệng Bàn Tử lại, ra hiệu cho cậu ta đừng nói nữa.

Lão Dương vẫn giữ vẻ mặt hơi áy náy nhưng mỉm cười.

Bàn Tử thấy mọi người ở đây cũng không mấy hứng thú với ngôi mộ, đành hậm hực cất dụng cụ đi, miệng không quên lẩm bẩm: "Thật là.

Dân trộm mộ không bao giờ về tay không.

Béo gia tôi đây từ trước đến nay thấy mộ là vào.

Làm gì có chuyện không vào chứ." Diệp Thu nghe xong bật cười:

“Bàn Tử, đừng nản lòng.

Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, thực ra phong thủy của mảnh đất mộ kia cũng không phải hàng đầu, cậu cũng biết đấy, tuy xem phong thủy không bằng tôi, nhưng ít nhất cũng biết sơ qua mà.” Bàn Tử ngẩn ra, đáp: “Thôi được rồi!

Tôi chỉ thực hiện nghĩa vụ của một đồng chí cách mạng, khảo sát ngôi mộ này thôi mà!

Tiểu gia đây không thèm chấp!” Nói rồi, Bàn Tử tự mình đi lên phía trước, vung tay chặt những bụi cỏ rậm rạp xung quanh.

Mấy người đều bật cười, điểm này của Bàn Tử là đáng yêu nhất, gã này không để bụng, giận nhanh mà hết cũng nhanh.

Đối phó với người như Bàn Tử, phải vừa mềm vừa rắn.

Mấy người không vội không hoãn đi theo Lão Dương, nhìn từ tấm bản đồ đã chuẩn bị trước, họ đang đến gần nơi đó, chỉ là phía sau còn một đoạn đường dài phải đi.

Trên đường, Diệp Thu lại phát hiện thêm vài huyệt bảo địa phong thủy thích hợp để đặt mộ nhỏ, nhưng vì vội đi đường nên anh cũng không đề cập nữa.

Tìm được một chỗ đặt chân, hai chân run rẩy đặt lên đó nghỉ ngơi, khuôn mặt vốn đen bóng giờ đã mất đi không ít huyết sắc.

“Lão Dương” này, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý không, cho người ta một cảm giác không chân thực.

“Sao thế?

Thích tôi rồi à?” Diệp Thu đang dùng khóe mắt liếc Lão Dương, không ngờ ông ta đột nhiên quay đầu lại, cười nói một câu.

Diệp Thu chưa kịp trả lời, đột nhiên một tiếng súng vang lên trên

đầu, anh giật mình trong giây lát.

Tiếng cười đểu của Bàn Tử vang lên: "Ha ha ha ha.

Diệp Thu tiểu ca, đừng vội chém gió nữa, trên đầu suýt nữa thành ổ rắn rồi!" Diệp Thu quay đầu lại nhìn, quả nhiên sau lưng anh là một con rắn nhỏ toàn thân xanh biếc, nhưng nó không gây ra mối đe dọa nào đối với anh.

Với sức phòng thủ và khả năng hồi phục hiện tại, đủ cho cả nhà rắn mấy trăm đời cắn cũng không sao.

Diệp Thu nhướng mày, ngước mắt lên nhìn, Bàn Tử đang cười, nhưng xung quanh cũng có rất nhiều côn trùng bay nhỏ, con nào con nấy to bằng móng tay.

"Bằng bằng bằng!" Ba tiếng súng vang lên làm kinh động chim trong rừng, Diệp Thu vẻ mặt thản nhiên thu súng lại, để lại một mình Bàn Tử ngây người tại chỗ.

Trước mặt cậu ta là một con chim rừng bị Diệp Thu bắn rơi, một con côn trùng bị gãy một bên cánh, và một con sóc.

Hạo Thiên Chân bên cạnh cười: "Ha ha ha.

So tài bắn súng với Diệp Thu tiểu ca, Bàn Tử à!

Cậu sợ là phải về luyện thêm tám trăm năm nữa." Bàn Tử ăn quả đắng, mặt mày xám xịt lại đi về phía trước, mọi người nhìn nhau cười rồi tiếp tục đi.

Suốt đường đi, mấy người bắt đầu đổ mồ hôi, cơ thể trở nên nhớp nháp, cũng thu hút muỗi và các loại côn trùng bay nhỏ khác, họ phải bôi thuốc chống côn trùng mang theo.

Chỉ có Muộn Du Bình và Diệp Thu không bôi, cả hai đều không cần thuốc gì.

Suốt chặng đường, khu vực xung quanh Diệp Thu và Muộn Du Bình gần như sạch sẽ, không có bất kỳ côn trùng nào xâm nhập vào lãnh địa của họ, vô cùng thần kỳ.

Mấy người cũng đi sát bên cạnh họ, trong đội có hai "máy đuổi côn trùng hình người" siêu mạnh như vậy, mọi người đều cảm thấy may mắn.

Ngược lại, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, cùng với A Ninh, lại xem rất hứng thú, tuy vội đi đường nhưng cảnh sắc tươi đẹp ở đây rất đáng xem.

Dù sao ở thành phố lâu, cảnh quan xanh mướt lúc nào cũng mới mẻ, giống như ăn nhà hàng nhiều rồi, lúc nào cũng muốn thử món ăn dân dã để đổi vị.

Nhưng tiếp theo, mấy người bắt đầu tập trung tinh thần, rừng càng đi về sau càng khó đi, lá cây mục nát tích tụ trên mặt đất ngày càng nhiều, có khi một bước giẫm xuống, những chiếc lá mục và thực vật đen kịt đó có thể ngập đến mắt cá chân.

Mọi người dừng lại, mặc bao bảo vệ bằng nhựa đã chuẩn bị sẵn cho giày và chân.

Thứ này giống như ống tay áo, mặc vào chân, có thể kéo thẳng lên trên đầu gối, rất tiện lợi, cũng có thể phòng ngừa vi khuẩn trong đất và một số loại côn trùng có độc.

Mặc dù da của Diệp Thu có sức phòng thủ cao, nhưng trong môi trường như vậy, cảm giác đi đường với bàn chân bị bùn đất ướt át bao bọc cũng không dễ chịu, thế là anh cũng thay, Muộn Du Bình ở bên cạnh cũng thay trang bị.

Mấy người mặc vào đi được vài bước, tiếng của Bàn Tử từ phía trước vọng lại: "Diệp Thu tiểu ca, cậu chuẩn bị chu đáo thật đấy!

Mặc cái này đi đường thoải mái quá, vừa nãy mấy vũng bùn kia suýt nữa làm tôi buồn nôn chết!" Hạo Thiên Chân cũng quay đầu nhìn Diệp Thu, tỏ vẻ vô cùng đồng tình.

Diệp Thu cười cười, không nói gì.

A Ninh lại trao cho anh một ánh mắt tin cậy, lúc này, Diệp Thu nghiễm nhiên trở thành trụ cột của cả đội.

Trừ một người không có cảm giác đồng đội.

Đó là Lão Dương.

Gã này nghe lời cũng chỉ tỏ vẻ ôn hòa cười trừ, nhưng dưới vẻ mặt đó, không thể nhìn ra cảm xúc nào khác.

Diệp Thu lại không sợ "Lão Dương bản sao" này, điều anh quan tâm là bí mật bên trong thần thụ thanh đồng, cũng không biết có rơi ra thuộc tính không.

Mấy người lại đi thêm một đoạn đường, trời dần tối lại, phía trước còn nhiều đường phải đi, thế là họ tìm một khoảng đất trống nhiều cỏ ngồi xuống nghỉ ngơi.

A Ninh cẩn thận trải giấy dầu lên cỏ cho mấy người, thoạt nhìn trông họ thật giống một đội thám hiểm rừng rậm.

Lúc nghỉ ngơi, Diệp Thu và Muộn Du Bình đi săn được mấy con thỏ và chim, Bàn Tử dường như biết tìm rau dại, chẳng mấy chốc cũng tìm được một ít gia vị hoang dã, đây là bản lĩnh mà Bàn Tử học được từ một lão binh khi còn khổ sở, những người khác không biết.

Mấy người nhóm lửa, dùng một cái nồi nhỏ hầm thịt thỏ và chim đã sơ chế, Bàn Tử cho thêm rau dại và gia vị, Lão Dương lấy ra gia vị mang theo, nêm nếm cho mọi người.

"Ái ái ái!

Mẹ kiếp, tuyệt vời!

Vị này!

Khách sạn năm sao, nhà hàng Michelin cũng phải đứng sang một bên!" Bàn Tử húp một muỗng canh và thịt vào miệng, vẻ mặt say sưa nói.

Diệp Thu ăn vào miệng cũng kinh ngạc, thứ này quả thực rất ngon, không ngờ Lão Dương lại biết cách kiểm soát lửa như vậy.

Lúc này, Diệp Thu nhìn lại Lão Dương, không còn cảm giác kỳ dị khó hiểu như trước nữa, dường như Lão Dương hiện tại mới thực sự có hơi thở của cuộc sống. 【Đinh!

Phát hiện thuộc tính 'Tài nấu nướng' của nhân vật "Lão Dương"!

Có thể hấp thụ!】 Diệp Thu ngẩn ra, không ngờ hệ thống còn có thể hấp thụ cả cái này, từ trước đến nay anh chỉ thu thập những thuộc tính liên quan đến chiến đấu và trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng có còn hơn không, Diệp Thu lập tức xác nhận hấp thụ trong ý thức, những quả cầu ánh sáng thuộc tính vây quanh Lão Dương liền ùa về phía Diệp Thu. 【Đinh!

Hấp thụ thành công!

Chúc mừng ký chủ 'Tài nấu nướng' đạt cấp Sơ cấp!】 Cùng lúc đó, trong ý thức của Diệp Thu có thêm các phương pháp chế biến cơ bản của thực phẩm, rất thực dụng.

Ăn xong, họ dựng lều nhỏ, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm tại chỗ để bổ sung thể lực, đối mặt với con đường khó đi hơn vào ngày hôm sau.

Đêm trong núi lớn vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng của một số loài động vật hoạt động về đêm, nhưng vì Diệp Thu đã đốt lửa trại trong khu cắm trại nhỏ, nên hầu hết các loài động vật không

dám đến gần.

Lửa trại kêu lách tách, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Lão Dương đều dần chìm vào giấc ngủ.

Diệp Thu ôm A Ninh, cô đã ngủ say, tiếng ngáy nhỏ vang lên, vô cùng đáng yêu.

Dần dần, Diệp Thu cũng buồn ngủ, ngáp một cái, hai mí mắt bắt đầu díu lại.

Chương 246

Lúc này, ánh sáng từ lửa trại chiếu vào dường như có chút thay đổi.

Diệp Thu nheo mắt ngái ngủ, nửa tỉnh nửa mê nhìn ra ngoài.

"Thứ gì vậy." Diệp Thu có chút mơ hồ, nhưng cũng không nhìn ra thay đổi gì.

Vừa định ngủ, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Ánh sáng tối đi?

Lẽ nào lửa trại nhỏ lại?

Diệp Thu mở mắt, chỉ thấy một bóng người khổng lồ in trên lều, đứng yên bất động, vô cùng quỷ dị.

"...Ai?" Cơn buồn ngủ của Diệp Thu tan biến ngay lập tức, nhưng anh không hỏi ngay, mà hỏi nhỏ.

Nhìn vóc dáng của cái bóng, rất vạm vỡ, tuyệt đối không thể là Tiểu ca hay Hạo Thiên Chân, cũng không thể là Lão Dương, thân hình của Lão Dương gầy như que củi.

Vậy chỉ có thể là Bàn Tử.

Nhưng thằng nhóc này nửa đêm canh ba không ngủ mà đứng yên ở đây làm gì?

Dọa ai vậy?

Diệp Thu nhíu mày, tiến lên vén tấm vải lều ra, quả nhiên phát hiện Bàn Tử đang ngồi đối diện, ăn một cái đùi thỏ còn thừa từ bữa tối, miệng đầy dầu mỡ, tay còn đang nướng một cái khác.

"He he.

Thu gia, ăn khuya không?" Bàn Tử cười hì hì.

Diệp Thu thở phào nhẹ nhõm.

"Thằng nhóc này nửa đêm canh ba ở đây dọa ai thế?

Vừa rồi cái bóng làm tôi giật mình, tôi còn tưởng Tống tử chạy ra đi dạo." Diệp Thu nói đến đây đột nhiên dừng lại, Bàn Tử cũng nhìn anh kỳ quái.

Bàn Tử ngồi đối diện lều, bóng của cậu ta nếu có cũng phải ở phía sau, tuyệt đối không thể chiếu lên lều của Diệp Thu!

Bàn Tử cũng nuốt miếng thức ăn trong miệng, rõ ràng cậu ta không ngốc, cũng đã hiểu ra.

"Vừa rồi có ai ở bên cạnh không?" Diệp Thu chỉ vào phía trước lều.

Bàn Tử lắc đầu.

"Không thấy ai khác ra ngoài à?" Bàn Tử lắc đầu.

"Tôi vừa mới ra ngoài, nướng một lúc mới xong." Vẻ mặt Bàn Tử kỳ quái khó hiểu, Diệp Thu lập tức cảm thấy âm khí lạnh lẽo.

Không phải người khác, vậy thì, cái bóng vừa rồi rốt cuộc là ai?

"Vậy thì là ai?" Trong lòng Diệp Thu dâng lên một luồng khí lạnh.

Bàn Tử cũng ngẩn ra, thịt thỏ trong miệng đột nhiên không còn thơm nữa, vội vàng nuốt xuống, sắc mặt cũng khó coi.

"Thu gia, cậu không dọa tôi đấy chứ?" Bàn Tử lẩm bẩm lại gần Diệp Thu, trên mặt còn có mùi gia vị.

"Đi ra một bên, ai nửa đêm rảnh rỗi dọa đồng đội chứ, tôi lại không phải cậu." Diệp Thu vỗ một phát vào Bàn Tử, mùi gia vị trên người cậu ta quá nồng.

Bàn Tử cười hì hì, không nói gì nữa.

“Có phải là Tống tử không?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Diệp Thu có chút phiền, đang cúi đầu tìm xem có dấu vết gì do “thứ đó” để lại không.

“Tống tử?

Cậu tưởng Tống tử nào cũng rảnh rỗi, tối không có việc gì làm ra ngoài đi dạo à?

Thấy cậu còn chào một tiếng, Chào!

Ông cũng ra ngoài đi dạo buổi tối à?

Loại đó à?” Diệp Thu cười khẩy, Bàn Tử lại sờ mũi nói: “Biết đâu thật sự có, tôi thật sự đã thấy Tống tử ra ngoài đi dạo.

Hồi đó tôi và mấy thằng nhóc đầu xanh đi đào một ngôi mộ nhỏ thời nhà Thanh, ngày đầu tiên đi dò điểm không sao, ngày thứ hai, cậu đoán xem, tôi vừa tỉnh dậy thì thấy xác của Tống tử nằm ngang trước lều của tôi!

Hồi đó Bàn gia tôi còn trẻ, sợ đến mức nôn cả bữa tối hôm qua ra.” Diệp Thu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

“Đợi đã.” “Hả?

Đợi gì.” Bàn Tử ngơ ngác.

“Lúc đó, cậu không phải cũng đang ăn gì gần đó sao?” Diệp Thu nheo mắt hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khúc xương thỏ không biết ai ăn thừa trên đất.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “À... phải?” “Tôi biết rồi.” Diệp Thu tự tin đứng dậy.

“Tôi về lều trước, nếu thấy cái bóng đó, nhắn tin cho tôi, ngay lập

tức.” Bàn Tử ngơ ngác nhưng vẫn làm theo.

Họ chỉ dựng hai cái lều.

Diệp Thu, A Ninh, Hạo Thiên Chân ngủ một cái, Muộn Du Bình, Lão Dương, Bàn Tử ngủ một cái.

Sự phân chia này chủ yếu là để cân bằng hai sức chiến đấu hàng đầu là Diệp Thu và Muộn Du Bình, nếu không hai người mạnh nhất ở cùng một lều, lỡ lều kia xảy ra chuyện có thể không kịp ứng cứu.

Diệp Thu yên lặng nhìn ra ngoài lều, Hạo Thiên Chân và A Ninh mỗi người một bên, đều ngủ rất say.

Anh yên lặng chờ đợi “cái bóng” xuất hiện.

Trong lòng Diệp Thu nắm chắc tám phần, biết đó là thứ gì.

Đợi một lúc lâu, cũng không thấy cái bóng xuất hiện lại, lúc này anh đã có chút buồn ngủ.

“Rung rung.” Điện thoại của Diệp Thu rung lên, Bàn Tử nhắn tin đến!

Bàn Tử: “Tôi cũng thấy cái bóng đó rồi!

Thứ đó đứng yên không nhúc nhích!

Mẹ nó quỷ dị thật!

Âm u quá, có cần ra ngoài xử nó không?” Diệp Thu: “Không cần, cứ theo dõi trước, đừng lên tiếng.” Một lát sau, Diệp Thu thấy trên lều của mình cũng xuất hiện cái bóng.

Cái bóng đó vô cùng cao lớn, đầu thỉnh thoảng cử động máy móc vài cái, trông rất quỷ dị.

Diệp Thu: “Chắc là cú mèo!

Cú mèo, ăn thịt thừa của chúng ta đấy!” Bàn Tử: “Thật hay giả

vậy?

Tôi phải nhìn kỹ mới được, cảm giác gã này cứ lượn lờ quanh tôi, âm u quá." Diệp Thu lặng lẽ vén một góc lều lên, phát hiện quả nhiên có mấy con cú mèo đậu trước lều, đang gắp những khúc xương thừa, trên đó còn sót lại một ít thịt vụn.

Vốn dĩ Diệp Thu định lặng lẽ đóng lều lại, đợi chúng bay đi hết, nhưng lúc này một con cú mèo cách đó không xa đột nhiên quay đầu lại.

Cảnh tượng đó khá kinh dị, cú mèo vốn đã trông kỳ dị, một đôi mắt to lại giống mắt người, quay đầu như vậy trông rất đáng sợ.

Diệp Thu dừng động tác, con cú mèo đó nhìn chằm chằm vào anh, anh cũng nhìn lại nó.

Một người một con cú mèo, cứ thế nhìn nhau, ánh mắt chăm chú.

"Cú cú cú." Con cú mèo đó đột nhiên kêu lên vài tiếng kỳ quái, rồi nháy mắt với Diệp Thu.

Nếu không phải đang ở trong rừng sâu núi thẳm, nhìn một con vật mắt sáng long lanh nháy mắt với mình, có lẽ cũng có chút đáng yêu.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép tâm trạng đó xuất hiện.

"Không ổn!" Diệp Thu đợi nửa ngày, cũng không thấy con cú mèo có động tĩnh gì, ý niệm vừa động, anh bật chế độ nhìn đêm, lập tức những nơi tối tăm xung quanh sáng lên.

"Vãi chưởng." Vừa nhìn, Diệp Thu đã bị dọa.

Hiện tại, lấy lửa trại làm trung tâm, trên các cành cây xung quanh đều đậu đầy cú mèo, trông như những bóng ma, lơ lửng trên không trung trong rừng.

Diệp Thu nhất thời không biết phải làm sao, chẳng lẽ cầm súng ra

ngoài?

Nhưng tạm thời chúng không gây ra mối đe dọa nào cho anh.

Nhưng ngủ thế nào được?

Chương 247

Không thể nào, trong tình huống này ai mà ngủ được chứ.

Ai biết được đám cú mèo này có ăn thịt người không.

"Rung rung." Điện thoại của Diệp Thu lại vang lên, con cú mèo trước mặt đang nháy mắt với anh, nhưng anh quyết định không để ý, dù sao đám cú mèo này cũng không gây ra mối đe dọa nào.

Bàn Tử: "Lão Dương tỉnh rồi, tôi nói cho ông ấy tình hình, ông ấy nói phải tiếp tục đi đường!" Diệp Thu ngẩn ra, lập tức trả lời.

Diệp Thu: "Lão Dương không phải cũng thấy cú mèo sao?" Bàn Tử: "Thấy rồi, ông ấy đang thu dọn đồ đạc, Muộn Du Bình cũng tỉnh rồi." Diệp Thu trong lòng đã có câu trả lời, đám cú mèo này có thể là người dẫn đường, vị trí cắm trại này là do Lão Dương chọn.

Tuy không biết Lão Dương làm sao biết được nơi thần kỳ như vậy, nhưng có thể vị trí này khá đặc biệt, được người xưa dùng làm dấu hiệu, dấu hiệu bằng động vật.

Ngay lập tức, Diệp Thu nhẹ nhàng lay tỉnh A Ninh, đồng thời cũng gọi Hạo Thiên Chân dậy, hai người nghe xong tình hình liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Vừa ra khỏi lều, bật đèn pin lên thấy trên cây là từng cặp mắt to sáng quắc phản chiếu ánh sáng trong bóng tối, ai cũng bị dọa giật mình.

"Sao nhiều cú mèo thế này.

Chúng làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân có chút sợ hãi, bất giác đứng sát vào Diệp Thu.

Lão Dương lúc này lại là người phấn khích nhất: "Chúng là người

dẫn đường, chúng ta đi theo chúng!" Lúc này mới ba bốn giờ sáng, những vì sao trên trời lấp lánh đặc biệt sáng.

Dưới màn đêm bao phủ, sáu người mỗi người đeo ba lô, đi vội vã xuyên qua khu rừng sâu thẳm.

"Đám cú mèo này đúng là tà môn!

Đường bay của chúng cũng tà môn như vậy." Bàn Tử vừa dọn dẹp bụi cỏ vừa càu nhàu.

Trên đầu họ, một đàn cú mèo đậu trên cành cây hai bên, phảng phất như đang xếp hàng chào đón.

Những con cú mèo này đều màu trắng, mắt bị ánh sáng chiếu vào trông sáng rực, giống như những linh thể từ địa phủ đang lặng lẽ quan sát họ.

Lão Dương phấn khích đi phía trước, thân hình gầy gò gắng sức chặt những bụi cây xung quanh, cánh tay ông ta bị cào ra mấy vết xước, nhưng dường như không để tâm.

Hạo Thiên Chân có chút không nỡ nhìn, nói: "Lão Dương, hay ông nghỉ một chút đi, đừng đi đầu nữa, để tôi." Lão Dương lại nói: "Không sao, tôi đang tràn đầy sinh lực, đừng thấy thân hình tôi gầy gò, nhưng sức lực trên tay dùng không hết đâu." Mắt Lão Dương sáng lên, lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn lại đàn cú mèo đang bay dưới bầu trời đêm.

Đám cú mèo thỉnh thoảng kêu "cú cú" vài tiếng, lúc này cũng không còn quỷ dị như vậy nữa, mà còn thêm vài phần sinh khí cho khu rừng đen kịt.

Sáu người lại đi theo đàn cú mèo hơn hai tiếng đồng hồ, họ đều là những người từng trải qua sinh tử, thể lực đều tốt hơn người thường, đoạn đường hai tiếng tuy vất vả nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Trừ Hạo Thiên Chân trán hơi lấm tấm mồ hôi, những người khác đều như không có chuyện gì.

Lúc này trời đã mờ sáng, ánh bình minh ở phương đông từ từ tỏa sáng, sắc trời đang dần sáng lên.

Mấy người lại đi khoảng mười mấy, hai mươi phút nữa, Lão Dương thở hổn hển vén mấy dây leo ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một con đường đá đầy cỏ dại.

Phải do Lão Dương cố ý chỉ ra mới phát hiện được, nếu không người bình thường nhìn thấy, đều sẽ tưởng là những tảng đá trên mặt đất.

Có lẽ đã lâu năm không được tu sửa, con đường đá lồi lõm, cây cối trên đầu đã biến thành những cây đa lớn, dây leo từ cây đa rủ xuống cắm rễ vào đất, biến một vùng cây đơn lẻ thành cả một khu rừng.

"...Tới rồi!" Mấy người nhìn thấy con đường đá cũng sáng mắt lên, cuộc hành trình khô khan cuối cùng đã kết thúc, sắp vào đúng quỹ đạo rồi.

Họ ngồi nghỉ ở đầu con đường đá, bổ sung nước và thức ăn cần thiết, rồi lại tiếp tục tiến lên.

Lão Dương trên đường đi nói nhiều hơn: "...Hồi đó tôi đến đây, khổ không tả xiết!

Chẳng chuẩn bị gì cả, trên người chỉ mang một con dao rựa, cùng một người anh em ở Quảng Tây vào đây đãi cát.

Mới vào rừng đã khó đi, tôi và anh ta cứng rắn đi ra một con đường.

Nửa đêm sau cũng thấy đám cú mèo đó, hồi đó tôi sợ lắm, dùng lửa dọa chúng, nhưng không ngờ sau đó lại đến một đàn lớn hơn, đuổi

tôi chạy ba bốn tiếng đồng hồ, mệt đến sắp đứt hơi mới không chạy nữa, kết quả sau đó đi vòng vòng lại phát hiện ra con đường đá này." Mấy người vừa nghe vừa đi, dây leo cây đa chằng chịt, có những chỗ phải chui qua.

"Lão Dương." Hạo Thiên Chân đột nhiên ngắt lời Lão Dương đang nói không ngừng.

Lão Dương một bên cố gắng gạt một sợi dây leo sang một bên, một bên trả lời: "Hả?" "Ông không nói lắp nữa à?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Thực ra đây là một câu hỏi đáp bình thường, những người khác không biết Lão Dương có tật này, nhưng Hạo Thiên Chân biết.

Diệp Thu yên lặng nhìn hai người, không biết "Lão Dương hàng nhái" này sẽ đối phó thế nào.

Lão Dương dừng động tác trên tay, im lặng một lúc, quay lưng về phía mọi người, không nhìn thấy biểu cảm.

"Tôi không thể nói chuyện bình thường được à?

Mẹ nó chứ." Lão Dương đột nhiên lườm Hạo Thiên Chân một cái, Hạo Thiên Chân mang vẻ mặt kỳ quái, chỉ cảm thấy Lão Dương thay đổi khá lớn.

Mấy người lại tiến lên một đoạn ngắn, vì có quá nhiều chướng ngại vật, đoạn đường chỉ vài trăm mét mà đi gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng trước mắt cũng quang đãng, một cái hố lớn hình phễu xuất hiện.

"Chúng... chúng ta từ đây đi xuống." "Lão Dương hàng nhái" một lúc sau lại nói lắp, lắp bắp nói.

Mấy người đi xuống theo những bậc thang bên cạnh, phát hiện đây là một cái phễu hình vuông khổng lồ, được đúc bằng đồng, vô

cùng hùng vĩ.

Điều kỳ lạ là trên những bậc thang này đều có một rãnh lõm, giống như ghế ngồi, có chút cảm giác giống sân vận động, phảng phất như ngồi trên đó có thể thưởng thức trận đấu ở phía dưới.

Nhưng không gian bên dưới lại quá nhỏ, chỉ là một khoảng hình vuông có cạnh dài chừng hai mươi mét, bốn phía là những bức tường cao bằng nửa người.

Trên tường chi chít những văn tự cổ xưa, trông không giống nơi để xem biểu diễn.

Lẽ nào đây là nơi để đám quyền quý xem các nghi thức tế lễ?

Diệp Thu thầm suy đoán.

Ở chính giữa mỗi bức tường bên dưới cũng có một chỗ lõm giống như ghế ngồi.

Diệp Thu thầm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ nơi này dùng để họp hành sao?

Đến chỗ này cũng có ghế ngồi nhỏ.

“Vào trong sao?

Lối vào ở đâu?” Bàn Tử vừa quan sát xung quanh vừa hỏi.

“Không... không.” “?” Bàn Tử nhướng mày, vẻ mặt có chút hung dữ.

“Không phải mà dẫn tôi chạy xa thế này đấy chứ?!” Bàn Tử suýt nữa thì nổi nóng, Hạo Thiên Chân vội kéo lại: “Đợi đã, cậu ấy nói lắp.” Lão Dương lúc này mới nói: “Đây...

đây không phải là lối vào chính xác.

Hồi đó...

đó, tôi không tìm được.

Phải đi đường khác, nhưng... nhưng chỗ đó... phải đi mất... mất cả tuần đường.” Lão Dương nói một câu lắp ba lắp bắp mới xong, Bàn Tử hừ một tiếng bực bội, nói: “Sao lúc nãy cậu không nói lắp, giờ lại cà lăm thế, thật là.” Lão Dương cười gượng: “Tôi vừa rồi... không... không phải đang kể chuyện sao.

Lúc kể... kể chuyện thì mạch suy nghĩ thông suốt hơn.” Diệp Thu nghe xong liền nói: “Nếu vậy, nơi này có lẽ là lối vào chính thức, cũng có thể là lối ra, chỉ là được ngụy trang thành một tế đàn mà thôi.” Lão Dương gật gật đầu, A Ninh và Muộn Du Bình ở bên cạnh đã bắt đầu sờ soạng tìm kiếm xung quanh các bức tường.

Diệp Thu cũng bắt đầu hành động.

“Nơi này chắc chắn có cơ quan rồi.” Ý thức vừa động, Thiên Môn Cơ Quan Thuật lập tức khởi động. 【Đinh!

Thiên Môn Cơ Quan Thuật đã được kích hoạt cho ký chủ!

Sẵn sàng phân tích bất cứ lúc nào!】 Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, mọi thứ xung quanh nhanh chóng hình thành dữ liệu trong đầu Diệp Thu.

Cùng với sự hỗ trợ của "Đại Toàn Tri Thức Đạo Mộ" và kỹ năng văn tự cổ, Diệp Thu nhanh chóng tìm ra mấu chốt của cơ quan.

“Mọi người qua đây.” Diệp Thu vẫy tay, gọi mấy người lại.

“Mỗi người ngồi vào một cái rãnh lõm kia, mỗi bên một người.” Mọi người làm theo, đối với mệnh lệnh của Diệp Thu, ai nấy đều nhất trí tin tưởng.

Chương 248

“Thế còn một cái thì sao?” Bàn Tử không ngồi vào mấy cái rãnh đó, chúng quá hẹp đối với anh ta, cái mông to không thể ngồi lọt.

“Cậu nằm xuống đi.” Diệp Thu chỉ vào cái rãnh hình vuông dưới chân, chỗ này không gian lớn, đủ cho bốn năm Bàn Tử nằm.

Bàn Tử tuy mờ mịt nhưng vẫn làm theo.

“Rốt cuộc là làm gì vậy, anh Diệp Thu?” Bàn Tử cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Mô phỏng lễ tế.” Lúc này, Muộn Du Bình vẫn luôn im lặng đã thay Diệp Thu lên tiếng.

“Cái quái gì thế?” Bàn Tử bật dậy khỏi mặt đất.

“Mô phỏng lễ tế?

Chẳng lẽ định chích máu của tôi à?” Diệp Thu xua tay, ra hiệu cho Bàn Tử bình tĩnh: “Không, chích máu thì tất nhiên không cần, nhưng nhìn những văn tự trên tường này, các người...” Chưa nói xong, Bàn Tử lập tức nằm thẳng cẳng xuống: “Đừng nói với Bàn gia tôi mấy cái đó, tôi không hiểu đâu.” Rồi anh ta nhắm mắt lại giả chết, như thể đã thật sự biến thành một cái xác không hồn.

“Bên dưới đây là một tế đàn khổng lồ, những cái rãnh mà chúng ta thấy trên đó thực ra dùng để đặt nô lệ.

Nô lệ thời đó đều rất gầy yếu, những cái rãnh này vừa đủ để họ ngồi vào.” Diệp Thu từ từ nói, rồi đi đến bức tường nơi A Ninh đang ngồi, tay sờ vào những đường vân nhỏ li ti bên dưới rãnh: “Những đường vân này dùng để dẫn máu.

Khi tế lễ, tất cả nô lệ bị trói lại, cắt cổ, cắt động mạch chủ ở đùi,

cắt cổ tay, sau đó máu sẽ chảy vào những khe hở này, và cánh cửa lớn sẽ mở ra." Mọi người nghe xong không khỏi tắc lưỡi, cảm thấy nghi thức tế lễ thời đó thật đẫm máu.

Bàn Tử, với bản tính tò mò, là người đầu tiên đặt câu hỏi: "Vậy chúng ta chỉ có mấy người, có chích máu cũng không đủ." Diệp Thu tiếp tục nói: "Không cần máu, dùng nước cũng được, cũng không cần ngồi đủ người." Nói rồi, Diệp Thu lấy ra một bình nước, đứng trước mặt Bàn Tử: "Mọi người tự lấy nước, đổ vào cái lỗ bên dưới chỗ ngồi của mình đi." Nói xong, Diệp Thu đổ nước vào chỗ Bàn Tử đang nằm.

"Không phải, sao không thể đổ trực tiếp được?

Tại sao tôi phải nằm ở đây?" "Bốn cơ quan là mấu chốt để mở cửa, nhưng mấu chốt hơn cả là mấu chốt trong mấu chốt.

Khi các cậu ngồi lên, thực ra đã kích hoạt tầng khóa đầu tiên, đó là áp lực.

Áp lực đã giúp chúng ta mở khóa đầu tiên, tiếp theo là chất lỏng.

Tuy tôi không hiểu sao Uông... người xưa lại có thể tạo ra cơ quan tinh xảo như vậy, nhưng đó chính là mấu chốt." Nói rồi, Diệp Thu đổ một lượng lớn nước vào rãnh của Bàn Tử.

Nước nhanh chóng chảy xuống theo các khe hở, thao tác của những người khác cũng diễn ra thuận lợi.

Chờ chưa được bao lâu, phiến đá ở giữa bắt đầu từ từ hạ xuống, giống như một cái thang máy.

"Mau xuống đây." Diệp Thu vẫy tay, bốn người đang ngồi trên các rãnh lần lượt đi xuống.

Chưa đầy một phút sau, phiến đá ngừng hạ xuống, ở bốn phía đều lộ ra một cánh cửa, vừa đủ cho một người đi qua.

“Mẹ kiếp!

Bốn con đường?

Đi đường nào đây?” Lưng Bàn Tử ướt sũng, anh ta đứng dậy hỏi.

“Bốn cánh cửa, tương tự cũng chỉ có một cửa sinh.” Giống như trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Diệp Thu đi đến trước cả bốn cánh cửa xem xét một lượt, bốn cánh cửa trông không khác gì nhau, người bình thường căn bản không biết nên lựa chọn thế nào.

Nhưng Diệp Thu không phải người bình thường. 【Đinh!

Kích hoạt “Bí Mật Của Uông Tàng Hải”, bắt đầu tìm kiếm!】【Đinh!

Tìm kiếm hoàn tất!

Gợi ý: Bốn cửa thông trời lún đất, có thể sinh cũng có thể tử.

Nơi nào có cá, nước sinh vạn vật, vạn vật đều có linh!】 Hệ thống hiển thị thông tin quan trọng trong đầu Diệp Thu, kèm theo một vài đoạn ký ức của Uông Tàng Hải trước khi chết.

Trong đoạn ký ức đó, nhân vật chính dùng một bát nước vẩy lên xung quanh các cánh cửa, trên mỗi cánh cửa đều có một hình con cá.

Uông Tàng Hải chọn một trong số đó để đi vào, sau đó không còn tung tích.

Tiếp đó, Diệp Thu làm theo, quả nhiên trên cánh cửa từ từ hiện ra hình những con cá, một trong số đó rất giống với Xà Mi Đồng Ngư mà họ có được.

Diệp Thu bảo Hạo Thiên Chân lấy con cá ra so sánh, quả nhiên chỉ có một cánh cửa khớp.

“Đi thôi, vào trong này.” Diệp Thu thầm phấn khích, bên trong cánh cửa đó là một thế giới chưa biết đang chờ khám phá.

Năng lực vật chất hóa kỳ dị của cây Thanh Đồng thật sự rất hấp dẫn, anh cũng muốn xem cây Thanh Đồng rốt cuộc trông như thế nào.

Anh nhớ rằng, ở đây có rất nhiều khỉ mặt người, ly cổ, thậm chí còn có một con cự thú viễn cổ Cửu Chúc Âm, không biết thuộc tính trên người nó sẽ ra sao.

Bên trong, mấy người đi xuống theo bậc thang đá một lúc lâu, bệ đá phía sau từ từ nâng lên, đóng chặt lối ra.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, con đường sâu không thấy đáy.

Đi thêm vài phút nữa, con đường đá phía dưới lại bị nước nhấn chìm.

“Sao ở đây lại có nước?” A Ninh ngạc nhiên hỏi, đèn pin của mấy người bật lên, soi qua soi lại.

Mọi người phát hiện, đây là một hang động đá vôi tự nhiên cỡ nhỏ, bên cạnh có một vài khe nứt, không biết nước có phải chảy vào từ đó không.

Dùng đèn pin soi xuống nước, họ thấy nước khá sâu.

Muộn Du Bình cởi áo khoác ngoài đưa cho Hạo Thiên Chân, trên người chỉ còn lại một chiếc quần lót: “Tôi xuống xem có nguy hiểm không.” Nói xong, anh ta nhảy ùm xuống nước, biến mất tăm.

Một lát sau, Muộn Du Bình quay lại, ló đầu lên ra hiệu OK với mọi người.

“Bên kia có một lối ra, chắc là mật đạo của mộ thất, chúng ta bơi qua đó là có thể đi tiếp.” Nói rồi, anh bảo Hạo Thiên Chân cho quần áo

vào túi chống nước, miệng ngậm chiếc túi rồi bơi đi trước.

Lão Dương theo sát phía sau, mấy người còn lại để tránh bị cảm lạnh khi lên bờ cũng cởi quần áo cho vào túi rồi bơi theo.

A Ninh trước đây thường xuyên hoạt động ngoài trời, không hề tỏ ra e dè, cũng cởi quần áo xuống nước như mọi người.

Thuộc tính bơi lội của Diệp Thu bây giờ đã ở cấp cao, anh bơi nhanh nhất, chẳng mấy chốc đã như một con cá gặp nước lên bờ bên kia chờ những người khác, tiện tay mang giúp quần áo cho A Ninh.

Nhiệt độ trong nước rất thấp, nhưng Diệp Thu không bị ảnh hưởng nhiều, huyết mạch Thanh Long có thể giúp anh chống lại cái lạnh.

Nước trên người nhanh chóng bốc hơi khô, Diệp Thu lại mặc quần áo vào.

Những người khác cũng nhanh chóng theo kịp, mọi người bắt đầu lau người và mặc quần áo.

"Hửm." A Ninh vừa mặc áo vừa khẽ lên tiếng.

"Sao vậy?" Diệp Thu tiến lại gần.

"Nhìn trong nước kìa, có phải có gợn sóng không?" A Ninh chỉ xuống mặt nước, ánh đèn pin phản chiếu trên đó, từng gợn sóng lúc ẩn lúc hiện.

Trong hang động tối đen, dường như có thứ gì đó đang ẩn nấp dưới nước.

"Xem ra... mặt nước sẽ có gợn sóng sao?" A Ninh vừa lau nước trên tóc, vừa nhíu mày nghi ngờ nói.

Diệp Thu chiếu đèn qua, mặt nước quả thật có chút lấp lánh, nhưng rồi dần biến mất.

Bàn Tử thích hóng chuyện, thấy hai người ghé vào nhau nói gì đó, lại chạy tới: “Hai người đang làm gì thế?

Thì thầm to nhỏ à?

Chúng ta đang làm việc chính sự đấy!

Đừng có mà tí tởn trong đội ngũ cách mạng chứ.” Diệp Thu không để ý đến Bàn Tử, anh biết A Ninh sẽ không nhìn lầm.

A Ninh cũng là một thành viên nữ đặc nhiệm được huấn luyện bài bản và thường xuyên hoạt động ngoài trời, vào lúc này, điều không nên làm nhất chính là gây dao động tinh thần cho cả đội.

A Ninh lườm Bàn Tử một cái, không nói gì, chỉ nhắc nhở Diệp Thu chú ý.

Nơi lên bờ là một bệ đá, có dấu vết xây dựng của con người, tuy thô sơ nhưng cũng bằng phẳng.

Phía trước bệ đá này khoảng hai ba mươi mét là một cửa hang hình vuông, đó chính là mật đạo của mộ thất.

Đợi mọi người thay xong quần áo khô, chuẩn bị xuất phát thì Bàn Tử đột nhiên “Ai da” một tiếng.

Diệp Thu nhíu mày: “Bàn Tử, mau theo kịp đội ngũ.” Bàn Tử đứng bên mép nước, mày nhíu chặt lại: “Cái Zippo của tôi rơi xuống nước rồi, Bàn gia tôi đau lòng chết mất!

Không phải tôi tiếc tiền, mà cái bật lửa này đã theo tôi cả năm trời!” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh đã chờ không nổi, tuy kinh nghiệm không nhiều nhưng lại rất tích cực trong chuyện hạ mộ.

Thấy Bàn Tử lề mề như vậy, cậu ta lập tức có chút khó chịu: “Đi nhanh lên, lát nữa vào trong lấy vài món minh khí ra là đủ mua cả xe bật lửa rồi, đi đi đi.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân đưa tay ra định kéo Bàn

Tử, nhưng vừa chạm vào tay anh ta, đột nhiên "ùm" một tiếng, Bàn Tử chìm xuống nước biến mất tăm.

Chương 249

"Bàn Tử!

Đừng giỡn nữa!" Hạo Thiên Chân có chút tức giận.

Diệp Thu và Muộn Du Bình cùng tiến lên xem xét tình hình.

"Có chuyện không ổn." Diệp Thu nhíu mày.

Anh biết Bàn Tử, tuy gã này tham tiền, vừa nghe đến từ "minh khí" thì dù có đau buồn đến mấy cũng nên lập tức phấn chấn lại.

Không có lý do gì để nhảy xuống cả.

Mấy người đứng bên mép nước dùng đèn pin cường độ cao vội vàng soi rọi tình hình dưới nước, không để ý rằng lão Dương ở bên cạnh đang dần lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

"Soạt soạt!" Một tiếng nước vỡ vang lên, cánh tay trắng múp của Bàn Tử vươn ra khỏi mặt nước, Hạo Thiên Chân suýt nữa bị tóm lấy.

"Ục ục ục ục...

Cứu... cứu tôi...

Bàn gia... bị cá cắn rồi!!" Một vệt máu đỏ tươi trào lên từ dưới nước, theo những cú quẫy đạp của Bàn Tử mà cuộn lên, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

"Bàn Tử!

Bắt lấy dao!" Diệp Thu vội vàng rút ra một con dao găm quân dụng từ trong trang bị ném cho Bàn Tử, anh chàng này cũng là người có nghề, dù đang giãy giụa trong nước vẫn bắt được.

Bàn Tử bắt lấy con dao, hung hăng chém xuống dưới thân, một lượng lớn máu trào ra trong nước.

Lúc này, Muộn Du Bình và Hạo Thiên Chân cùng kéo Bàn Tử lên bờ, cuối cùng cũng đưa được anh ta lên.

Trên bắp chân của Bàn Tử xuất hiện một vết rách lớn, dường như bị một sinh vật nào đó cắn phập vào bắp chân, trông vết thương không nhẹ.

"Mẹ nó!

Không biết thứ quái gì ở dưới nước, thịt bắp chân của Bàn gia tôi suýt nữa bị nó xé toạc ra!" Bàn Tử nghiến răng, tìm băng gạc và thuốc, làm vài bước khử trùng đơn giản, rồi băng bó ba lớp trong ba lớp ngoài, sau đó dựa vào tảng đá bên bờ nghỉ ngơi.

Lão Dương đột nhiên bất an: "Chúng ta mau đi thôi!

Dưới nước tối om, ai biết được sẽ nuôi ra quái vật gì!" Nói rồi, lão Dương đeo ba lô lên, kéo Hạo Thiên Chân định đi.

Diệp Thu quay đầu liếc một cái, lão Dương lập tức không dám nhúc nhích.

"Người của tôi bị thương ở đây, phải đợi anh ấy ổn rồi mới đi." Diệp Thu lạnh lùng nói.

Hạo Thiên Chân gạt tay lão Dương ra, quay lại bên cạnh Bàn Tử.

Lão Dương ngơ ngác đứng tại chỗ, vẻ mặt kỳ quái.

Hạo Thiên Chân trừng mắt nhìn ông ta: "Lão Dương, dù sao ông cũng là người tôi mời đến, Thu gia nhà ta đã giúp ông không ít, ông cứ thế bỏ đi trước, làm người có chút tình nghĩa nào không?" Lão Dương đứng tại chỗ, do dự, cuối cùng lại đứng vào hàng ngũ.

Diệp Thu nhìn Bàn Tử đang nhíu chặt mày, ước tính anh ta phải mất một khoảng thời gian mới có thể đi lại bình thường hoàn toàn.

"Cảm thấy thế nào?" Diệp Thu ngồi xuống hỏi Bàn Tử.

“Không sao!

Tôi không chết được, cũng không bị thương động mạch gì, lực cắn của thứ đó quá lớn, bây giờ đau điếng, lát nữa máu cầm lại là có thể xuất phát.” Nói xong, Bàn Tử nở một nụ cười đầy tự tin với Diệp Thu.

Diệp Thu mỉm cười, rồi đứng dậy.

Muộn Du Bình đang dùng đèn pin cường độ cao kiểm tra dưới nước.

Sức xuyên thấu của đèn pin rất mạnh, gần như có thể chiếu rõ đáy nước.

Nước ở đây sâu khoảng mười mét, nhìn vào kích thước vết cắn của Bàn Tử, ít nhất cũng phải là một con vật to như cá mập mới làm được.

Lúc này, trên mặt nước đột nhiên nổi lên vài vệt nước, từng đường ngang dọc xen kẽ, lúc ẩn lúc hiện.

“Thứ gì vậy?

Chẳng lẽ là thủy quỷ?” A Ninh nhanh chóng lên đạn cho khẩu súng lục, mái tóc được buộc lại thành đuôi ngựa cao, vẫn anh dũng và xinh đẹp như lần đầu Diệp Thu gặp cô.

Hạo Thiên Chân cũng quan sát ở bên cạnh, nhìn những vệt nước trên mặt nước rồi phân tích: “Không thể nào?

Thứ như thủy quỷ, ở Nhật Bản gọi là Hà Đồng, tuy miệng của chúng cũng lớn, gần như giống với nữ quỷ miệng rách trong phim kinh dị.

Nhưng ở đây cũng không thích hợp cho Hà Đồng sinh trưởng, Hà Đồng là thần linh của tự nhiên, còn nơi này... trông cũng không tự

nhiên cho lắm.” “Có phải là cá không?” Lão Dương đang im lặng bỗng buột miệng nói một câu.

Hạo Thiên Chân cười, có ý muốn ra vẻ, nói với lão Dương: “Cá?

Không thể nào, ở đây ngay cả một cọng rong cũng không có, dù có cá cũng không thể to như vậy.

Để có thể cắn vào chân Bàn Tử tạo ra vết thương như thế, ít nhất cũng phải là một con cá mập.” Lão Dương ngậm miệng, không nói gì nữa.

Diệp Thu liếc nhìn lão Dương một cái, không nói gì.

Có lẽ năng lực vật chất hóa của lão Dương đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Năng lực của gã này chưa hoàn toàn biến mất, có lẽ vì gần cây Thanh Đồng nên năng lực của ông ta lại bắt đầu hồi phục.

Hạo Thiên Chân nhìn một lúc, cảm thấy cũng không có nguy hiểm gì, bèn ngồi xổm xuống ở chỗ không xa mép nước.

Bàn Tử thấy hành động của cậu ta, liền lên tiếng: “...Đừng ngồi gần quá, cẩn thận.” Tiếc là, Bàn Tử nhắc nhở đã muộn.

Hạo Thiên Chân vừa ngồi xuống, trên mặt nước xuất hiện một cái miệng lớn đầy răng, lao thẳng tới cái đầu ngây thơ của Hạo Thiên Chân mà cắn!

Muộn Du Bình mắt nhanh tay lẹ, nhanh chóng bay người tung một cú đá, con vật đó trực tiếp bị đá bay ra xa một hai mét, đập mạnh xuống nước, bắn lên một trận bọt nước.

Hạo Thiên Chân bị dọa đến ngây người tại chỗ, suýt nữa không nói nên lời: “Thứ... thứ đó hình như... là cá!” Tất cả mọi người đều kinh ngạc: Cá?

Sao ở đây lại có con cá lớn như vậy?

Chỉ thấy con vật bị Muộn Du Bình đá bay lúc nãy, một lát sau đã lật bụng nổi lên mặt nước.

Nhìn kỹ thì đúng là một con cá khổng lồ, dài bằng một người, rộng bằng ba bốn người.

"Trời ơi!

Đây là...

Triết La Oa!

Sao lại to thế này?

Không phải đã tuyệt chủng rồi sao!" Bàn Tử đang nghỉ ngơi thấy con vật cắn mình, lập tức kinh hãi kêu lên.

"Trời ơi!

Triết La Oa!" Bàn Tử kinh hô.

"Thứ này không phải sắp tuyệt chủng rồi sao?

Sao ở đây lại có nhiều thế này!" Bàn Tử suýt nữa thì đứng bật dậy, chỉ là cái chân không cho phép, đành phải ngồi yên.

Lời anh ta vừa dứt, trên mặt nước xuất hiện một vòng xoáy lớn, con Triết La Oa vừa bị choáng đã bị một đàn đồng loại lao vào cắn xé sạch sẽ!

Lão Dương đứng tại chỗ ngây người, mắt thấy một con Triết La Oa khổng lồ sắp lao thẳng lên bờ, Muộn Du Bình kéo giật lão Dương ra sau, lại tung một cú đá vào con Triết La Oa đó!

Lực chân mạnh mẽ trực tiếp đá bay con cá, những con Triết La Oa dưới nước dường như cảm nhận được động tĩnh, liền nhanh chóng bơi tới!

Lao thẳng lên bờ!【Đinh!

Phát hiện Triết La Oa rơi ra lượng lớn thuộc tính bơi lội!

Mời ký chủ nhanh chóng hấp thu!】【Đinh!

Chương 250

Phát hiện Triết La Oa rơi ra lượng lớn thuộc tính "dưới nước"!

Mời ký chủ nhanh chóng hấp thu!】 Diệp Thu đang định lấy vũ khí ra bắn chết hết đám Triết La Oa trong nước thì tiếng thông báo trong đầu đột nhiên vang lên!

Ý niệm vừa động, anh quay đầu lại, phi!

Trong số đó có một phần nhỏ quả cầu ánh sáng có màu xanh lam đặc biệt, Diệp Thu không khỏi vui mừng.

Quả cầu thuộc tính mà có màu sắc thì đều là thứ mạnh mẽ và thực dụng!【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công hấp thu "thuộc tính bơi lội" một trăm ba mươi điểm!

Thuộc tính bơi lội tiến hóa đến cao cấp nhị đoạn!】【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công hấp thu thuộc tính "dưới nước"!】【Thuộc tính dưới nước bao gồm: Hô hấp dưới nước, tự điều chỉnh nhiệt độ, khứu giác dưới nước, cảm ứng siêu thanh!

Thuộc tính dưới nước tiến hóa đến cao cấp có thể sử dụng một phần trên cạn!】【Hiện tại thuộc tính dưới nước: Sơ cấp nhất đoạn!】 Trong đầu Diệp Thu lại vang lên một loạt tiếng thông báo, những thuộc tính này lại giúp Diệp Thu cải thiện thể chất.

Bây giờ, Diệp Thu nóng lòng muốn trải nghiệm thuộc tính "dưới nước" mới này!

Thấy đám Triết La Oa đang bơi thành một đàn lớn tới, Diệp Thu bình thản đứng dậy, từ từ cởi bỏ bộ quần áo vừa mới mặc, để lộ thân hình săn chắc nhưng không quá cơ bắp.

Phía sau lưng anh, hình xăm Thanh Long lại có thêm một vài thay đổi, những hoa văn xung quanh hình xăm dường như có thêm một vài gợn sóng!

Rồng vốn thuộc thủy, bây giờ thêm vào gợn sóng, con Thanh Long sau lưng Diệp Thu càng trở nên sống động hơn.

"Để tôi xem chuyện gì xảy ra." Diệp Thu mặt không đổi sắc, đi đến mép nước, "ùm" một tiếng lao xuống nước.

Đột nhiên, đàn Triết La Oa ồn ào trên mặt nước đều im bặt.

Mặt nước yên tĩnh được khoảng bốn năm giây, đột nhiên lại náo nhiệt trở lại!

Đầu của Diệp Thu đột nhiên nhô lên từ một phía khác của mặt nước, trong tay anh đang tóm một con Triết La Oa đang giãy giụa.

Con cá không ngừng quẫn quại cơ thể cao bằng nửa người, làm cho mặt nước một trận ồn ào.

Nơi Diệp Thu vừa lặn xuống, một vệt máu đỏ dần lan ra, trên mặt nước từ từ nổi lên vài gợn sóng, vài con Triết La Oa lật bụng nổi lên.

Con Triết La Oa trong tay Diệp Thu đang cố dùng cái miệng lớn cắn anh, bị Diệp Thu dùng sức quật một vòng, "bốp" một tiếng đập vào vách đá, lập tức bất động.

Ngay sau đó, trên mặt nước lại xuất hiện vài vệt sóng.

Lại có nữa!

Bàn Tử trên bờ nhìn mà sốt ruột, tuy cũng biết thực lực của Diệp Thu kinh người, nhưng vẫn lo lắng: "Anh Diệp Thu!

Chúng ta đừng đánh nữa!

Hay là chúng ta cứ thế đi đi, nhìn xem, tôi có thể đi lại được rồi!" Nói rồi, Bàn Tử đứng dậy đi lại vài bước.

Diệp Thu không để ý đến Bàn Tử, tự mình lao lên nghênh chiến!

A Ninh thì lại không hề lo lắng, cô tin tưởng Diệp Thu một trăm phần trăm.

Cô tin rằng, người đàn ông của mình đã lựa chọn làm việc gì thì nhất định có mười phần chắc chắn.

Lúc này, Diệp Thu cũng mới chỉ bắt đầu khởi động!

Hú hú hú.

Diệp Thu lặn một hơi sâu xuống nước, thuộc tính "dưới nước" và thuộc tính "bơi lội" đồng thời phát huy tác dụng.

Trong cơ thể anh, từng dòng máu phát ra ánh sáng xanh nhạt đang cải tạo cơ thể anh với tốc độ cực nhanh! 【Đinh!

"Phổi nước" chuẩn bị hoàn tất!

"Tự điều chỉnh nhiệt độ" chuẩn bị hoàn tất, "khứu giác dưới nước" chuẩn bị hoàn tất, "cảm ứng siêu thanh" chuẩn bị hoàn tất!】 【Đinh!

Thuộc tính "dưới nước" khởi động thành công!】 【Đinh!

Thuộc tính "bơi lội" và "dưới nước" chuẩn bị hoàn tất!

Hoàn thành độ "100%"!】 【Đinh!

Khởi động hành trình dưới nước!】 Dưới nước, trong nháy mắt, Diệp Thu cảm thấy thế giới trong nước đã thay đổi.

Không còn mờ mịt không rõ, nhìn đâu cũng thấy tạp chất nữa.

Bây giờ, thế giới dưới nước hoàn toàn không cần dùng mắt nhìn!

"Cảm ứng siêu thanh" trực tiếp cho phép anh dùng âm thanh để phác họa toàn bộ hình ảnh ba chiều của hang động trong đầu.

"Khứu giác siêu cấp" dưới nước cho phép anh dùng mũi cảm nhận

sự phân bố của tất cả sinh vật dưới nước.

Lũ Triết La Oa này, chỉ là thứ vớ vẩn?

Sau này cứ gọi Diệp Thu là "Hải Vương"!

Diệp Thu trực tiếp định vị tất cả Triết La Oa trong nước, anh bơi với tốc độ cực nhanh, gần như mỗi con một đấm, chẳng mấy chốc, đám Triết La Oa lần lượt toi mạng.

Đến khi Diệp Thu từ từ trồi lên khỏi mặt nước, anh thấy vẻ mặt không thể tin nổi của mọi người.

Chân của Bàn Tử có vẻ đã đi lại được, anh ta tiến lên định đỡ Diệp Thu, kết quả bị Hạo Thiên Chân nhanh chân hơn: "Cái đồ quản gia, ai da, thôi được rồi, tôi ngồi thêm một lát nữa vậy." Bàn Tử thấy Diệp Thu có người đón, cũng không tham gia, lại dựa vào tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lão Dương ngơ ngác nhìn mặt nước, không biết đang nghĩ gì.

A Ninh đang giúp Diệp Thu lau người, Hạo Thiên Chân thì giúp anh lấy quần áo.

Tiểu ca ở bên cạnh nhìn mặt nước một lúc, đột nhiên cũng "ùm" một tiếng lao xuống nước.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Tôi nói này, lão Muộn... muốn so tài tay nghề à, tôi đoán thế đấy, tuy cậu cũng rất lợi hại, nhưng cái anh Diệp Thu này, nhìn rõ ràng là khắc tinh của cậu mà!" Muộn Du Bình không để ý đến Bàn Tử, đến khi lên bờ, trong tay anh xách theo mấy con Triết La Oa đang ngắc ngoải.

Mấy con cá này cực kỳ to lớn, gần như sắp bằng một con lợn nái trưởng thành, thậm chí còn hơn thế.

"Ủa, cũng lạ thật, mấy con cá này dưới nước căn bản không có gì

để ăn, làm sao mà lớn được thế này?" Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm con cá, lại bắt đầu tò mò hỏi.

Muộn Du Bình đặt mấy con Triết La Oa xuống đất, tự mình xử lý.

Diệp Thu đã mặc xong quần áo đứng bên cạnh xem, phát hiện Muộn Du Bình đối với việc mổ cá dường như có một bộ kỹ năng riêng... tất nhiên không phải là "giết cá", mà là xử lý cá.

Muộn Du Bình lúc này hiếm khi lên tiếng: "Triết La Oa, một loài sắp tuyệt chủng, thịt của nó tươi ngon, hương vị khi ăn rất tuyệt.

Lát nữa vào trong không chắc có gì ăn, chúng ta có thể ăn một bữa no ở đây trước." Nói rồi, Muộn Du Bình lấy nồi ra, chuẩn bị hầm cá.

Diệp Thu nhìn động tác mây bay nước chảy của Muộn Du Bình, trong mắt đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: Liệu Muộn Du Bình có thể rơi ra thuộc tính nấu ăn không?

Diệp Thu vừa nghĩ ngợi xem Muộn Du Bình có rơi ra thuộc tính nấu ăn không, vừa bắt đầu chuẩn bị nồi niêu xoong chảo.

Đồ đạc họ mang theo rất đầy đủ, thậm chí cả gia vị cũng mang theo.

Vốn dĩ Diệp Thu chỉ định lấy một ít đồ nấu ăn, miễn sao có thể nhóm lửa nấu ăn là được.

Nhưng Bàn Tử lúc đó lại cực lực yêu cầu mang đủ, thế là Bàn Tử phải cõng nồi niêu xoong chảo suốt cả chặng đường.

Lúc này, Muộn Du Bình đã rửa sạch hai con Triết La Oa khổng lồ, đặt sang một bên.

Anh ta từ từ rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, định chém xuống con cá đã bất tỉnh.

Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Khoan đã!" Rồi anh ta từ từ

đứng dậy, lấy dao ra, đẩy Muộn Du Bình đang ngơ ngác sang một bên.

Trước mặt con cá, anh ta dùng một con dao lớn chặt con Triết La Oa thành mấy khúc lớn.

Dao pháp tuy không tinh tế như đầu bếp trong nhà hàng Michelin, nhưng cũng có một phong cách mây bay nước chảy riêng, trông rất lưu loát và dứt khoát.

Bàn Tử thái cá xong, lại cắt tỉa một vài bộ phận đặc biệt một cách tinh tế.

Lúc này, Muộn Du Bình đã đun sôi một nồi nước.

Bàn Tử thao tác một hồi, xương của mấy con cá lớn được cho vào nồi hầm lấy nước dùng, thêm muối, tiêu và các loại gia vị khác, chẳng mấy chốc, cả không gian đã tràn ngập một mùi hương cực kỳ hấp dẫn.

Chương 251

Tiếp đó, thịt cá được cho vào nồi, không khí lạnh lẽo trong hang động tức thì trở nên nóng hổi, hương thơm lan tỏa, tràn ngập hương vị khói lửa nhân gian.

Những người có mặt ở đó ngửi thấy mùi hương đều thèm nhỏ dãi, mắt hau háu nhìn Bàn Tử đang không ngừng bận rộn, chờ đợi tiếng "khai tiệc" của anh ta. 【Đinh!

Thuộc tính nấu ăn rơi ra, mời nhanh chóng hấp thu!】 Hệ thống lại truyền đến một tiếng thông báo, Diệp Thu không chút khách khí, trực tiếp hấp thu, thuộc tính nấu ăn của anh trực tiếp tăng lên trung cấp! 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thuộc tính "nấu ăn" thăng cấp trung cấp!】 Diệp Thu chỉ cảm thấy trong ký ức cơ bắp của mình lại có thêm ký ức về cách xử lý các món ăn, trong đầu cũng có thêm nhiều công thức nấu ăn rất thực dụng.

Sau một hồi hấp thu, cách nhìn của Diệp Thu đối với Bàn Tử lại có thêm vài phần thay đổi.

Hệ thống ngoan ngoãn thông báo xong thì không còn lên tiếng nữa.

Tiếp theo, sáu người vây quanh nồi, ăn bữa ăn ngon nhất trước khi vào hang.

"Oa!

Bàn Tử, tay nghề của cậu tốt thế!" Hạo Thiên Chân ăn một miếng thịt cá tươi ngon, suýt nữa cắn phải lưỡi, rồi vội vàng khen ngợi, vừa nhét vào miệng vừa khen.

Bàn Tử cười "hắc hắc", nụ cười rất phúc hậu: "Hồi xưa ở quê,

nhà nghèo lắm!

Tiền bạc và đồ ăn đều phải tự lo, nhìn trình độ nấu ăn này là biết tôi hồi đó đã khổ thế nào rồi, không nấu cả vạn bữa thì cũng phải cả ngàn bữa!" Nói rồi, mấy người ăn xong, một trận gió cuốn mây tan, ai nấy xoa bụng mà dường như vẫn còn thòm thèm.

Bữa ăn no nê khiến mọi người vô cùng thỏa mãn, thịt non của hai con Triết La Oa đã được ăn sạch sẽ, xương cá hầm thành canh cũng được mọi người uống cạn.

Diệp Thu trong lòng cũng thầm khen không ngớt.

Bây giờ, họ tiến vào cửa hang đó.

Trên đường đi mọi việc đều thuận lợi.

Vì sợ xảy ra tình trạng mất liên lạc trước sau như trước đây, Diệp Thu yêu cầu người đi đầu và người đi cuối đội phải luôn giữ liên lạc thông suốt, báo cáo tình hình để đảm bảo sự toàn vẹn của đội và có thể đối phó với các tình huống bất ngờ.

"Lão Muộn tôi đây lão Muộn tôi đây, phía trước mọi tình huống đều bình thường, over." "Động Quải Động Quải, tôi là Động Yêu đây, đã nhận, phía sau mọi thứ bình thường, over." Trong bộ đàm của mấy người truyền đến giọng nói không mấy đứng đắn của Bàn Tử, bầu không khí vốn có chút căng thẳng đã bị sự không nghiêm túc này của anh ta phá vỡ.

A Ninh đi sau Muộn Du Bình, Diệp Thu theo sau, tiếp đó là lão Dương, rồi đến Hạo Thiên Chân, cuối cùng là Bàn Tử.

Trong hang thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, tiếng nước đó qua sự phản xạ nhiều lớp của hang động trở nên vô cùng trống trải và xa xăm, giống như tiếng vọng từ địa ngục.

"…Ai đánh rắm đấy?" Hạo Thiên Chân đột nhiên hỏi.

Diệp Thu lắc đầu: “Tôi không có.” Lão Dương cũng không, những người khác cũng không.

Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vốn đang rướn người nhìn động tĩnh phía trước, bị Hạo Thiên Chân nhìn một cái lập tức khó chịu.

“Này!

Cậu nhóc nhìn Bàn gia tôi làm gì?

Đừng có nói là tôi đánh rắm nhé!

Mùi thối tôi cũng ngửi thấy, huống hồ tôi ở phía sau, có đánh rắm thì cậu cũng không ngửi thấy được, không chừng…” Nói rồi, Bàn Tử nhìn về phía Muộn Du Bình đi đầu.

Muộn Du Bình cầm đuốc, bình thản quay đầu lại: “Không phải rắm.” Rồi anh ta đưa ngọn đuốc lại gần mặt đất phía trước.

“Mùi xác chết.” Ánh đuốc chiếu rọi lên một xác chết thối rữa trên mặt đất.

Cái xác chưa thối rữa hoàn toàn, lúc này mặt đầy giòi bọ, có con đang bò trong hốc mắt, có con chui ra từ miệng.

Cơ thể này nghiễm nhiên bị lũ giòi bọ coi là sân chơi của chúng.

“Ghê quá!” Lão Dương cau mày.

Những người khác thì đỡ hơn, chỉ bịt mũi cố gắng không chạm vào thi thể, nhảy qua một cái, không thèm để ý.

“Có người chết ở đây, cảm giác không được may mắn lắm, mọi người cẩn thận một chút!

Đừng có gặp chuyện!” Bàn Tử cầm đuốc ở phía sau, là người cuối cùng đi qua thi thể, lại quay đầu nhìn lại.

“Chậc!

Đợi đã, nhìn cái xác này xem, có chút kỳ lạ.” Bàn Tử đứng yên tại chỗ.

Hạo Thiên Chân đi được vài bước nghe thấy Bàn Tử nói, lại quay lại.

Diệp Thu nhìn qua, cũng cảm thấy có vài phần kỳ lạ.

“Nhìn trang phục của người này, chắc là một tên trộm mộ vặt, chỉ không biết vào từ đâu.” Diệp Thu sờ cằm.

Muộn Du Bình nhìn một lúc, tiếp lời: “Xem ra chắc là chạy từ trong ra, chỉ là chạy không nổi nữa, ngã ở đây.” Hạo Thiên Chân nhíu mày: “Chẳng lẽ là ngã chết?

Không thể nào.” Bàn Tử thấy mọi người nói qua nói lại mà không nói trúng điểm chính, bèn nói: “Không phải không phải, nhìn xem, những chấm nhỏ trên người hắn kìa.” Mấy người nhìn kỹ, trên người thi thể quả thật có những chấm đỏ nhỏ thành từng cặp, những nơi có chấm đỏ đều không có giòi bọ bò.

Có lẽ vì những chấm đỏ này mà thi thể mới có thể tạm nhận ra hình dạng, nếu không đã sớm bị giòi bọ ăn sạch sẽ rồi.

“Thứ này trông giống vết cắn của một loại súc sinh nào đó?” Bàn Tử tò mò, dùng một cây gậy leo núi có thể thu gọn lấy ra từ ba lô, chọc vào những chỗ có chấm đỏ.

Vừa chọc, phần thi thể bị chọc lại mềm như đậu phụ rơi xuống, lộ ra một cái lỗ, bên trong giòi bọ chi chít bò lúc nhúc, trông vô cùng kinh tởm.

Diệp Thu nhìn những chấm nhỏ từng cặp một, đột nhiên nghĩ đến một thứ: “Chẳng lẽ ở đây có ma cà rồng?” Lời của Diệp Thu vừa thốt ra, mấy người bất giác cùng nhìn về phía đường hầm sâu hun hút phía

sau.

Làn gió nhẹ thổi từ trong ra, trong bóng tối mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ.

Trong mắt mọi người, nơi đó dường như có một đám "Dracula" ngày ngủ đêm ra, trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu, lấy máu làm rượu, đang yên lặng chờ đợi con mồi.

"Không... không phải chứ...

Ma cà rồng?" Hạo Thiên Chân cảm thấy xung quanh có chút lành lạnh.

"Nếu thật sự có ma cà rồng, thì cái xác này phải bị bao nhiêu con ma cà rồng đè ra hút mới thành ra thế này." Hạo Thiên Chân lại liếc nhìn thi thể nằm trên mặt đất, lũ giòi bọ trên đó đang bò lúc nhúc rất vui vẻ, từng con thân mình trắng múp uốn éo.

Chỉ là tất cả những điều này kết hợp lại thành một cảnh tượng chết chóc ập đến, khiến người ta rùng mình.

Diệp Thu nghe xong, lại nói: "Tôi chỉ ví dụ thôi.

Dựa theo kích thước miệng vết thương này, hẳn là dơi, loại dơi khá lớn, có thể trong răng có mang một loại độc dịch hoặc virus nào đó." Hạo Thiên Chân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi mọi người nhìn những chấm đỏ chi chít trên thi thể, trong thoáng chốc lại thấy rùng mình.

Phải bị bao nhiêu con dơi đuổi theo hút!

Có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, chắc chắn vô cùng thảm khốc.

Người này có lẽ bị bầy dơi đuổi theo đến đây, bị hút cạn máu mới ngã xuống.

Mấy người nhìn con đường phía trước, nhất thời cảm thấy từng cơn lạnh buốt.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Có đi tiếp không?" "Tất nhiên phải đi!!" Giọng lão Dương đột nhiên a lên the thé, ông ta tự mình mặc đồ bảo hộ, không để ý đến những người xung quanh, vẻ mặt có một sự cố chấp mà người thường không thể hiểu được.

Diệp Thu nhìn lão Dương, cũng không nói gì, chỉ dặn dò những người khác: "Thay đồ bảo hộ, che kín hết phần da hở, chúng ta tiếp tục tiến lên." Hạo Thiên Chân đành phải lấy quần áo trong ba lô ra bắt đầu thay.

Bàn Tử cười hì hì ghé lại: "Ha ha, Ngô tiểu gia, ngoan ngoãn đi theo Thu gia đi, tuy người này hơi nhỏ, nhưng nhà chúng ta đâu thể không chăm sóc một đứa nhỏ hơn một chút." Hạo Thiên Chân đen mặt quay đi, trong lòng nghĩ nếu không phải vì lão Dương thì mình đã không xuống mộ rồi.

Mãi mới thay xong quần áo, loại quần áo này bao cả chân, rất dày, mặc vào có cảm giác an toàn.

Hạo Thiên Chân khá cao, so với Diệp Thu cũng chỉ thấp hơn một chút.

Chiều cao trong hang tổng cộng cũng chỉ hơn hai mét, bây giờ phải đội mũ, không thể không cúi đầu.

Khi đưa tay lên, đột nhiên sờ phải một thứ gì đó lông lá trên đỉnh đầu.

Hạo Thiên Chân sững người, từ từ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ kỳ dị nửa lợn nửa chuột ở ngay trước mặt!

Hạo Thiên Chân bị dọa nhảy dựng lên, suýt nữa ngã xuống đất.

Tiếp đó, Bàn Tử phát hiện có điều không ổn, giơ đuốc lên soi về phía trước, trên trần hang phía trước chi chít toàn là dơi, tất cả đều treo ngược trên trần đường hầm, không hề nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân sợ đến mức lập tức im bặt, bịt miệng không nói nữa.

Chương 252

Diệp Thu ra hiệu cho mọi người từ từ tiến lên, không được làm kinh động bầy dơi, vừa nhỏ giọng nói: "Bây giờ là ban ngày, lũ dơi này đang ngủ, ước chừng đến tối chúng sẽ ra ngoài hoạt động gân cốt." Mấy người cẩn thận đi về phía trước, đi được năm sáu phút, cuối cùng cũng đến cuối đường hầm.

Lúc này, trước mắt mấy người đột nhiên sáng sủa, tầm nhìn trở nên rộng rãi.

Trước mắt lại là một hang động đá vôi cỡ nhỏ, phía dưới có một khe nứt thẳng tắp về phía trước.

Ánh lửa chiếu vào, sâu không thấy đáy.

Cuối khe nứt, phía đối diện cũng có một cánh cửa, không biết thông đi đâu.

Trên đỉnh hang động là một mảng đen kịt, không nhìn rõ là thứ gì.

Diệp Thu lấy đèn pin cường độ cao ra, bật mức sáng dịu hơn, chiếu lên đỉnh hang.

Chỉ thấy trên đỉnh hang chi chít, toàn là dơi, con nào con nấy to bằng một con chó nhỏ.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, vốn tưởng vừa mới thoát khỏi, không ngờ bây giờ lại tìm đến tận ổ của lũ súc sinh này.

Nhìn xuống đáy hang, nơi đó đen kịt, giống như một ít bùn.

Khi đến gần, một trận gió tanh thổi tới, mùi hôi thối nồng nặc xộc lên tận óc.

"Nhiều phân dơi quá!

Sắp đi rồi!" Hạo Thiên Chân vừa quạt mùi hôi vừa nhìn đống phân mà cảm thấy khó chịu trong người.

Diệp Thu liếc Hạo Thiên Chân một cái, nói: "Văn minh một chút, thực ra cái này gọi là Dạ Minh Sa, có thể làm một loại thuốc bắc, chữa được bệnh lậu, sốt rét, ho lâu ngày, mờ mắt." Mọi người nhìn đống Dạ Minh Sa dưới chân mà không dám bước xuống.

Diệp Thu lấy hai cây gậy leo núi, kéo dài hết cỡ rồi nối lại với nhau, thành một cây gậy dài ít nhất hai mét.

Diệp Thu đưa cây gậy xuống thăm dò, khi chạm đáy, cây gậy còn lộ ra hơn năm mươi centimet.

"Xem ra ở đây không sâu, chúng ta đi men theo rìa, vòng qua chỗ sâu mà đi." Diệp Thu nói xong, mọi người đồng loạt gật đầu, lần lượt mặc đồ bảo hộ bằng nhựa dài, cổ áo buộc chặt, mặt nạ phòng độc cũng được đeo lên.

Chuẩn bị bảo hộ xong, sáu người bắt đầu cẩn thận bước vào hồ phân, men theo rìa từ từ di chuyển.

Mùi phân dơi này quả thật nồng nặc, cách lớp mặt nạ phòng độc vẫn có thể cảm nhận được uy lực của nó.

Mấy người đi trong đống phân dơi, gần như chỉ còn lại cái đầu ở bên ngoài.

Chỉ có Diệp Thu và Hạo Thiên Chân cao hơn một chút là lộ vai ra ngoài, thảm nhất là lão Dương, chỉ có thể ngẩng đầu mà đi.

Đi được một đoạn, mọi người đều cảm thấy bị mùi hôi hun cho đầu óc choáng váng, tuy không có độc, dù sao cũng đã đeo mặt nạ phòng độc, chỉ là mùi hôi này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chịu cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Thế là đi được nửa đường, mấy người dừng lại nghỉ ngơi.

Diệp Thu thì không vấn đề gì, dừng lại một chút, cả người đều rất thoải mái.

Lúc này, trong khóe mắt, anh đột nhiên thoáng thấy một vật nhỏ từ trong đống phân lầy lội nhô lên, rồi lại lặn xuống.

"Chậc!

Trong này không lẽ có thứ gì đó?" Lông mày anh nhướng lên.

Tiếp đó, anh tiếp tục quan sát, đáy của đống phân dường như thật sự đang lúc nhúc.

Lúc này, anh đột nhiên nhớ lại video về dơi mà mình đã xem trên kênh khoa học giáo dục trước khi xuyên không.

Trong video đó, trong phân dơi sẽ có một loại sinh vật hang động rất nguyên thủy tồn tại, hình dạng giống như con giun.

Lúc này, mọi người cũng đã nghỉ ngơi xong, thế là cả nhóm lại tiếp tục xuất phát.

Mọi người từng bước tiến lên, mắt Diệp Thu thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào bề mặt đống phân ở những nơi khác, xem có gì không.

Sáu người đi lại vô cùng khó khăn.

Diệp Thu nhìn hoàn cảnh xung quanh, tuy không cảm thấy mệt, nhưng anh biết, đi lại ở đây gần như không khác gì đi trong đầm lầy, nếu không phải đáy ở đây là đất cứng thì vừa rồi đã chìm xuống rồi.

Cứ như vậy đi thêm vài phút nữa, nhìn cánh cửa đá xa vời vợi phía đối diện lại gần thêm một chút, mọi người lập tức hăng hái hẳn lên, cũng không quản kinh tởm hay không, lần lượt cố gắng di chuyển trong đống phân.

"Rắc rắc." Đột nhiên không biết từ đâu truyền đến một âm thanh

không mấy hay ho.

Diệp Thu căng thẳng thần kinh, hỏi: "Ai giẫm phải gì vậy?" Bàn Tử từ từ giơ tay: "Hình như... là tôi.

Giẫm phải thứ gì đó.

Hình như vỡ rồi." Bàn Tử vừa nói xong, liền thấy toàn bộ bề mặt đống phân bắt đầu lúc nhúc, tiếp đó, những cái đầu tròn vo to bằng ngón tay cái từ trong đó chui ra, dường như đang vây quanh sáu người.

Bàn Tử nuốt nước bọt, nói: "Xong rồi, không phải tôi đã giẫm phải lão đại của chúng đấy chứ." Bàn Tử run rẩy, nhìn những cái đầu tròn vo chi chít bất động, cũng không biết đây là sinh vật gì, tóm lại là cảm thấy áp lực như núi.

"Tôi đi thử một bước xem." Diệp Thu lội về phía trước vài bước trong đống phân, phát hiện những thứ đó phản ứng chậm chạp, Diệp Thu di chuyển mà chúng cũng chỉ hơi nhúc nhích thân mình.

Nhìn lũ giun này, tuy cảm thấy da đầu có chút tê dại, nhưng chỉ cần chúng không gây phiền phức thì muốn thoát ra cũng dễ dàng.

"Tiếp tục tiến lên." Diệp Thu ra hiệu, dẫn mọi người đi về phía trước.

Vừa đi được mấy bước, phía trước đột nhiên xuất hiện một quả cầu màu hồng nhạt có đốm đỏ trắng.

Tiếp đó, quả cầu đó từ từ nhô lên, to bằng một quả bóng yoga, rồi quả "cầu" đó lộ ra những bộ phận miệng chi chít, trên đầu có hai cái xúc tu mềm mại.

"Xì xì xì." Bên dưới quả cầu đó nối với một chuỗi cầu, bây giờ đang dựng đứng lên như một con rắn, kêu xì xì với mấy người.

“Mẹ... nó... chứ...” Bàn Tử ngẩng đầu, là người đầu tiên thốt ra câu nói kinh điển.

Tiếp đó, Hạo Thiên Chân cũng ngơ ngác nói một câu: “Vãi... cả... lúa.” “Nổ súng đi!” Lão Dương bị dọa đến phát điên, lập tức cầm súng bắn xối xả vào con quái vật trước mặt, suýt nữa bắn trúng người đi phía trước.

Tiếp theo, những người khác cũng rút súng ra bắn xối xả vào con giun khổng lồ.

Con giun bị đau kêu lên thảm thiết, bộ phận miệng lao về phía mấy người Diệp Thu.

Họ phải dùng hết sức mới né được trong đống phân.

Tiếc là thể lực của lão Dương đã gần cạn kiệt trong những lần phát quang trong rừng và vượt sông vượt suối trước đó, bây giờ căn bản không thể né được con giun.

Khi mấy người đều nghĩ lão Dương sắp toi đời, lão Dương đột nhiên nổi điên cầm súng bắn, một phát bắn thật sự có tác dụng, con giun bị đau liên tục lùi lại.

Tức thì, cả hồ phân như sông cuộn biển gầm, những con giun nhỏ bên trong cũng theo “sóng phân” mà nhảy lên.

Diệp Thu chú ý, loại giun này có thân hình chuỗi hạt.

Nhưng động tĩnh lớn, đám dơi trên đỉnh cũng bắt đầu bị đánh thức.

“Chít chít chít!” “Chít chít chít.” Đám dơi đang ngủ trên đỉnh bị tiếng kêu của con giun khổng lồ đánh thức, cộng thêm tiếng súng và các loại chấn động, chúng đang lần lượt tỉnh giấc.

Dơi bay lượn trên không trung trong hang, một bộ phận lao về phía

con giun tấn công!

Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng: “Tốt!

Tốt!

Cắn hay lắm!

Để chúng tự tàn sát lẫn nhau!” Nhưng đáng tiếc, niềm vui này không kéo dài được bao lâu, đám dơi trên đỉnh đã tỉnh dậy hết, ngay sau đó một đàn dơi lớn lao về phía Diệp Thu, sáu người theo bản năng cúi xuống, kết quả là cả đầu đều chìm vào trong phân dơi.

Phân dơi dính nhớp suýt nữa lọt qua khe hở của mặt nạ phòng độc dính vào da.

Diệp Thu ngẩng đầu lên, phát hiện những con dơi đó đang kêu chít chít bay lượn trên bề mặt hồ phân, một con lao mạnh xuống suýt nữa giật bay mặt nạ phòng độc của anh.

“Mẹ nó, lên đạn!” Diệp Thu gầm lên một tiếng.

Bàn Tử vừa ngẩng đầu lên phụ trách cung cấp, quay tay ra sau, lấy ra một túi đạn ném cho Diệp Thu.

Diệp Thu vừa né dơi vừa lắp băng đạn.

“Tằng tằng tằng tằng tằng tằng!” Diệp Thu giơ súng lên, một loạt thao tác trông như đồng đoàn thực chất là vương giả đã bắn hạ hơn mười con dơi đang tấn công.

Mấy người thấy bộ dạng của Diệp Thu sĩ khí đại chấn, cũng lần lượt noi theo.

Chương 253

Lúc này, trong ý thức của Diệp Thu cũng vang lên tiếng thông báo. 【Đinh!

Phát hiện "dơi" rơi ra thuộc tính tốc độ!

Mời ký chủ nhanh chóng hấp thu!】 Diệp Thu không cần nhìn, trực tiếp xác nhận hấp thu.

Một lượng lớn quả cầu thuộc tính tốc độ từ trên người dơi rơi xuống, rồi lao về phía Diệp Thu. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ hấp thu thành công!

Thuộc tính tốc độ đạt cao cấp nhị đoạn!】 Lúc này, tay của Diệp Thu càng có sức mạnh, tốc độ của anh càng nhanh hơn!

Nhưng bị bầy dơi ép mãi, lúc này họ cũng bất giác đã đến gần khe nứt ở trung tâm hang động.

"Mẹ nó!

Hôm nay Bàn gia ta chẳng lẽ phải bỏ mạng ở đây sao?" Bàn Tử lùi chân một cái, suýt nữa giẫm hụt, mấy tảng phân dơi lớn theo động tác của anh ta rơi xuống, không biết đi đâu.

Khe nứt phía sau nhìn xa không lớn, thực tế rộng hơn một mét, đủ cho một người rơi xuống.

"A a!" Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên một tiếng.

Trong lúc cấp bách, mọi người tranh thủ nhìn qua, Hạo Thiên Chân đã rơi xuống rồi!

Nhưng nhìn kỹ lại, Hạo Thiên Chân nhỏ bé ở phía dưới dường như đã bám được vào thứ gì đó?

Diệp Thu nhìn theo hướng của Hạo Thiên Chân, phát hiện ở đó có vô số dây xích sắt rủ xuống!

Đều thông xuống phía dưới!

"Nhanh!

Toàn bộ di chuyển, lên những sợi xích sắt đó!" Năm người còn lại vừa lùi vừa tấn công bầy dơi, nhưng số lượng quá nhiều, mấy người gần như kiệt sức.

Con giun lớn ở một bên dường như đã thoát khỏi sự tấn công của bầy dơi, có lẽ bầy dơi phát hiện con giun không dễ hút, lúc này con giun cũng từ từ di chuyển về phía Diệp Thu, cảnh tượng kinh hãi!

"Nhanh!

Nhanh!

Các cậu xuống trước, tôi và Bàn Tử cùng Muộn Du Bình bọc hậu!" Diệp Thu hét lớn, với thực lực hiện tại, người có thể theo kịp chỉ có Muộn Du Bình và Bàn Tử.

A Ninh tuy thân thủ giỏi giang, nhưng Diệp Thu không nỡ để phụ nữ xông lên tuyến đầu.

"Nhanh!

Bàn Tử, lấy cồn trong ba lô ra, rắc lên đống phân!" Diệp Thu vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức lấy ra mấy chai cồn từ trong chiếc ba lô to đùng dính đầy phân.

May mà còn dùng được, mỗi người được phát một chai.

Một tay cầm súng, một tay cố gắng rắc cồn xung quanh.

"Có bình gas nhỏ!

Phá hỏng một cái đi!" Muộn Du Bình lúc này cũng đưa ra ý kiến.

Bàn Tử lại lôi ra một chiếc bình nhỏ, bên trong là khí gas nén, nhưng thứ này là bình sắt, chỉ có thể từ từ xả khí ra.

Diệp Thu nói: "Mở ra ném thẳng đi!

Lát nữa tôi sẽ bắn nổ nó!" Bàn Tử quăng mạnh bình gas ra, vừa vặn đập trúng thân con trùng khổng lồ.

Lúc này, bầy dơi càng thêm hung hăng, con trùng kia sau khi nhìn thấy ba người Diệp Thu liền lại ngẩng người lên, chuẩn bị tấn công!

"Tôi đếm một hai ba, tôi nổ súng, Bàn Tử uống một ngụm Nhị Oa Đầu rồi dùng súng phun lửa biểu diễn phun lửa, đốt cháy cồn!

Sau đó tôi sẽ bám vào dây xích trượt xuống!" Diệp Thu nói nhanh.

Cả hai nhanh chóng gật đầu, tình thế cấp bách không thể trì hoãn.

"Một." "Hai." "Ba!" "Nổ súng!" "Bàn Tử phun lửa!" Ầm ầm!

Ba người bám vào dây xích sắt nhanh chóng trượt xuống.

Trong hang động vốn đã tích tụ khí dễ cháy do đống phân, bị Diệp Thu châm lửa, Bàn Tử phun thêm, cả hang động lập tức bùng cháy dữ dội, sóng nhiệt từ trên dưới tạt vào mặt mấy người, lửa bắn ra tứ phía.

"Diệp Thu!!" Giọng A Ninh truyền đến từ phía trên Diệp Thu, cô từ từ hạ xuống, hội hợp cùng Diệp Thu, Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Diệp Thu dịu dàng nhìn A Ninh, rồi ánh mắt lại trở nên kiên định.

"Tiếp tục thôi." Diệp Thu nói. ...Dưới chân dường như là vực sâu vô tận.

Trước mặt Diệp Thu, một cái đầu lâu đang lơ lửng, nhe cái miệng mục rữa ra cười ngọt ngào với anh.

"Mẹ nó!

Cút xéo.” Gần như theo bản năng, Diệp Thu vung một quyền tới.

“Rắc!” Cái đầu lâu bị Diệp Thu đấm xuyên giữa hai hàng lông mày.

“Ặc.” Diệp Thu lúc này mới phản ứng lại, cái đầu lâu đang bị xiên trên nắm đấm của anh.

Mở tầm nhìn ban đêm, Diệp Thu mới phát hiện, dưới làn nước trong vắt là mấy bộ thi thể không rõ danh tính, tất cả đã hóa thành xương trắng.

Lúc này, xương chân của một bộ thi thể đang bị Diệp Thu giẫm dưới chân, còn đầu lâu thì bị anh xiên trên cánh tay.

“...” Nhất thời không nói nên lời.

Diệp Thu cúi người nhặt những khúc xương đó lên, có việc khác cần dùng...

Lúc này, trong khe nứt.

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn hai chấm sáng đang di chuyển với tốc độ rùa bò ở trên, khẽ cau mày.

Hai kẻ đó là Hạo Thiên Chân và Lão Dương, hai người có thể lực kém nhất đội.

Hạo Thiên Chân còn đỡ, Lão Dương gầy trơ xương, cứ bò xuống vài chục mét là lại mệt đến mức kêu dừng.

“Tôi không được rồi.

Tôi thật sự không xong rồi.

Để tôi nghỉ một lát, cho tôi nghỉ một lát.

Cứ tiếp tục thế này Diêm Vương gia không cần gọi, tôi tự đi báo danh luôn.” Vừa thở hổn hển, Lão Dương vừa treo cả người trên dây

xích như một con khỉ.

Ngay lúc này, phía sau liên tiếp bắn lên mấy cột nước, tuy rằng dưới những con sóng khổng lồ của thác nước trông có vẻ không đáng kể, nhưng lại như đang cổ vũ cho tình yêu.

Phía dưới, Bàn Tử và A Ninh tự mình leo, Hạo Thiên Chân không còn cách nào khác, đành phải đợi Lão Dương.

Dù sao cũng là tình anh em mặc chung một quần thủng đáy.

Muộn Du Bình lặng lẽ đợi Lão Dương và Hạo Thiên Chân ở phía dưới, không nói lời nào... ...Dưới đáy khe nứt, Diệp Thu.

"Tôi yêu vườn hoa tổ quốc.

Trong vườn hoa nở đầy hoa." Trên người Diệp Thu chỉ còn lại một chiếc quần lót, tay đang bận rộn.

Miệng hát nghêu ngao rồi không nhớ lời, cuối cùng vui vẻ huýt sáo giai điệu "Tôi yêu vườn hoa tổ quốc".

"Phù.

Xong việc!" Chỉ thấy trong tay Diệp Thu đã dựng xong một cái giá, dùng để phơi đồ.

"Hầy, xương cốt trông còn khá mới, chắc chắn." Nói rồi, bên cạnh Diệp Thu còn lại mấy khúc xương dài, đều là xương chân, xương tay.

"Lão ca, ngài an nghỉ nhé.

Tôi cũng không có ý mạo phạm, vào được mộ của ngài là phúc phận của tôi.

Chương 254

Tôi sẽ mang một mảnh xương sọ của ngài ra ngoài, giúp ngài an táng tử tế, cũng đừng tìm tôi gây phiền phức.” Trước mặt Diệp Thu, tám cái đầu lâu được xếp ngay ngắn.

Anh cúi đầu chào mấy khúc xương, rồi quay người, cười hì hì phơi bộ quần áo ướt sũng đặt bên cạnh lên giá xương.

“Mạo phạm rồi!” Tiếp đó, Diệp Thu cởi cả quần lót, phơi nó lên một cái đầu lâu.

“Bọn họ chậm quá!

Cứ thế này quần áo tôi khô hết rồi mà họ còn chưa xuống tới!” Đợi có chút mất kiên nhẫn, Diệp Thu đi đến dưới khe nứt nhìn lên, chỉ thấy Bàn Tử và A Ninh dẫn đầu.

Bàn Tử còn cách khoảng năm, sáu mươi mét mới tới đáy.

A Ninh dường như chỉ còn cách đáy khe nứt hai, ba mươi mét!

“Bảo bối!

Nhảy xuống đi, anh đỡ cho!” Diệp Thu quay người mặc lại quần lót rồi hét lớn.

Bàn Tử ở trên giật nảy mình, đáp lại: “Thu gia!

Tôi sợ tôi nhảy xuống ông không đỡ nổi mất!

Thật sự phải nhảy à?” Nghe giọng điệu có vẻ rất nghiêm túc.

“Cút mẹ cậu đi.

A Ninh bảo bối, anh đỡ em!” A Ninh ở trên bật cười khúc khích, trong lòng Bàn Tử thấy uất ức, người ta nói thật mà!

“Bịch!” A Ninh buông lỏng tay, nhảy xuống và được Diệp Thu vững vàng đỡ lấy.

Nhìn thấy thân hình cường tráng mà không ngấy mỡ của Diệp Thu, mặt A Ninh đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác.

“A, đừng chạm vào em.

Người em bẩn.” A Ninh hoảng hốt nói.

“Không sao, lát nữa xuống con sông kia tắm một cái là sạch sẽ hết.” Diệp Thu cười với A Ninh, A Ninh ngẩn người nhìn anh vài giây.

“Bịch!

Bịch!” Lại có hai tiếng động lớn, hai vật thể không rõ từ trong khe nứt rơi xuống.

“Ái chà.

Đau chết Bàn gia rồi.

May mà mình có lớp thịt đệm, không thì phen này chắc chắn toi!” Bàn Tử xoa eo, mặt mày đau đớn đứng dậy.

Bóng đen còn lại là Muộn Du Bình, trên tay xách theo hai tân binh mặt mày trắng bệch là Hạo Thiên Chân và Lão Dương.

Trong hang động suối nước nóng tự nhiên này, đột nhiên có thêm mấy người lấm lem bùn đất.

Nghe Diệp Thu kể lại, mấy người cũng lần lượt xuống nước tắm rửa, trong hang động nhất thời ngoài tiếng nước ra, còn có tiếng rên rỉ thoải mái của vài người.

“Ây da da.

Sướng quá đi mất.” “Ôi trời không chịu nổi, tuyệt thật.” Bàn Tử

và Hạo Thiên Chân là những người nói nhiều nhất, không ngừng khen ngợi.

Sau khi mấy người tắm rửa sạch sẽ hoàn toàn liền lên bờ, bắt chước Diệp Thu dùng xương làm giá phơi quần áo.

A Ninh đứng một bên có chút ngượng ngùng.

"A Ninh tiểu thư, sao không cởi ra?

Không cởi mặc trên người khó chịu lắm đó." Bàn Tử vừa xuống nước vừa trêu chọc.

"Không lớn không nhỏ à?

Gọi là chị dâu." Diệp Thu ôm lấy A Ninh, giơ ngón giữa về phía Bàn Tử.

Thấy A Ninh được Diệp Thu bảo vệ kỹ càng, Bàn Tử tiu nghỉu quay đầu đi, nhìn thấy thân hình hoàn mỹ của Muộn Du Bình.

Gần như ngang ngửa với tiểu ca Diệp Thu.

Cộng thêm khuôn mặt tuấn tú thanh tú.

Đột nhiên Muộn Du Bình liếc một cái sắc lẹm qua, Bàn Tử ngậm miệng quay đi chỗ khác.

Lão Dương...

Chậc chậc chậc, gầy trơ xương, không được.

Tiếp đó hắn nhìn sang Hạo Thiên Chân trắng trẻo sạch sẽ bên cạnh.

Thân hình Hạo Thiên Chân vừa vặn, một chàng trai khá cân đối.

Đang phơi quần áo, Hạo Thiên Chân cũng chỉ còn lại một chiếc quần lót bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Bàn Tử đang nhìn chằm chằm mình.

“Mẹ kiếp, nhìn cái gì mà nhìn.

Lão tử không phải gay!” Vừa quay đầu đã đối diện với ánh mắt dâm tiện của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân sợ đến nhảy dựng lên.

“Cút.

Cút đi!” Nhất thời ngượng ngùng, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau vài giây, rồi quyết định lờ đi chuyện vừa xảy ra.

Diệp Thu che cho A Ninh cởi quần áo, sau đó đưa quần áo khô của mình cho A Ninh khoác tạm.

Vừa che chắn, anh lại được thưởng thức không ít cảnh xuân.

A Ninh suốt quá trình đều e thẹn, nhưng cũng không làm màu, khiến người ta thấy có một hương vị khác lạ.

Đợi mấy người nghỉ ngơi chỉnh tề, mặc lại quần áo, ăn chút gì đó tại chỗ, rồi mới lại lên đường.

“Chỗ kia có một sợi xích, chắc là đường của người đi trước, chúng ta đi lối đó.” Diệp Thu chỉ vào sợi xích sắt ngắn trên vách tường.

“Hầy!

Có đường à!

Vậy đi thôi, tôi còn tưởng với nhiệt độ nước cao thế này, mình phải đóng vai xiên nướng chứ!” Nói xong, Bàn Tử đi đầu, là người đầu tiên leo lên dây xích.

Phải công nhận, thể lực của Bàn Tử rất tốt, leo mấy bước mà không có vẻ gì là kiệt sức.

Leo thêm một đoạn nữa, Bàn Tử đột nhiên dừng lại không động đậy.

Hạo Thiên Chân ở phía sau trêu chọc: “Sao thế?

Bàn gia?

Thấy yêu tinh nhền nhện tắm à?” Nói xong, nhưng mãi không thấy Bàn Tử quay đầu lại cãi nhau với Hạo Thiên Chân.

“Bàn Tử?

Sao vậy?” Đổi sang giọng điệu nghiêm túc hơn, Hạo Thiên Chân lại hỏi.

Bàn Tử ở phía trước cách khoảng hơn mười mét, lúc này đang từ từ quay đầu lại: “Phía trước, hết đường rồi.” Bàn Tử mặt mày trắng bệch nói.

“Hết đường rồi.” Bàn Tử quay đầu lại, vẻ mặt như bị táo bón.

Tiếng nước xung quanh dường như lớn hơn, vì sương mù lượn lờ, không nhìn rõ đường phía trước, chỉ có thể thấy rõ khoảng cách hơn mười mét đến chỗ Bàn Tử.

Lúc này Diệp Thu chợt nghĩ, nếu có thuật nhìn xuyên thấu thì tốt rồi.

Như vậy ở trong môi trường này đều có thể biết được tình hình phía trước chỉ bằng một cái liếc mắt.

Mấy người nghe Bàn Tử nói, đều sững sờ.

Hết đường?

Ý gì?

Nước vẫn đang chảy bình thường mà.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên không tin, nghiến răng leo thêm một đoạn nữa, đến bên cạnh Bàn Tử.

Chương 255

“Mẹ nó.

Hết đường thật.” Chỉ thấy dòng nước trước mắt đột ngột đổ xuống, rơi vào bóng tối sâu không thấy đáy, tạo thành một thác nước khổng lồ sôi sùng sục.

Nhiệt độ trong nước dường như đã tăng lên rất nhiều, sương mù bốc lên từ dưới táp vào mặt mấy người, thoạt nhìn tưởng như đã đến lối vào âm phủ.

Tiếng gầm rú khổng lồ, xa xăm truyền đến từ phía dưới, tựa như tiếng kêu ai oán của một loài quái thú nào đó, khiến lòng người run rẩy.

Lúc này, Lão Dương vốn luôn im lặng bỗng lên tiếng: “Quên chưa nhắc, phía trước là một thác nước.

Nếu muốn đi tiếp, chỉ có...” “Nhảy xuống.” Diệp Thu tiếp lời, ánh mắt sắc như đuốc.

Anh thì không sợ, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Những người khác thì khó xử, sắc mặt ai nấy đều không tốt.

“Thật sự phải nhảy xuống à?

Không còn cách nào khác sao?” Bàn Tử rõ ràng không muốn chơi trò rơi tự do nữa, lần này còn là phiên bản nâng cấp có đun nóng.

Rơi tự do Plus.

“Ực.” Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm vào thác nước trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt.

Tất cả mọi người đều ra miệng thác xem xét, gần như toàn bộ đều

kinh ngạc.

Ánh sáng từ đèn pin trên đầu chiếu từng vệt vào bóng tối sâu không thấy đáy, trong làn hơi nóng bốc lên, không rõ tung tích.

Nhất thời mọi người nảy sinh ý định rút lui, nhưng... họ quay đầu nhìn lại đường cũ.

Nếu muốn quay về, cửa ải đầu tiên là: hang quái vật biển lửa.

Cửa ải thứ ba khi vào, là cánh cửa đá đóng lại một cách khó hiểu.

Xem ra, chỉ có thể tiến lên.

Mấy người hít một hơi thật sâu, tuy sợ hãi, nhưng đã quyết tâm liều chết.

Tiến hay lùi đều là chết, không bằng tiến lên mà chết.

Nhìn thấy ánh mắt của cả đội từ chỗ không còn gì luyến tiếc, lại khôi phục vẻ hung dữ như sói, Diệp Thu hài lòng mỉm cười.

"Ta nói rồi mà, đội ngũ do Diệp Thu ta dẫn dắt sao có thể là một đám rác rưởi." Diệp Thu một tay cởi áo khoác, nhét vào ba lô, chỉ để lại những bộ quần áo tương đối bó sát.

"Chắc các vị đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vậy chúng ta tiếp tục tiến lên, đừng sợ, cứ việc nhảy.

Thu gia bảo kê, a di đà phật." Nói rồi, Diệp Thu cười rất đểu, một tay ôm lấy A Ninh đang đứng gần đó.

Khuôn mặt cười vừa kiên định vừa có ba phần bất cần của Diệp Thu, được đèn pin của mọi người chiếu sáng, dường như đang âm thầm tuyên chiến với sự vô tận của ẩn số và bóng tối phía trước.

Trong phút chốc, sĩ khí toàn đội lên cao.

Ngay cả Lão Dương khí chất luôn có chút yếu ớt cũng phấn khích

nói: “Tốt!

Các vị, dưới thác nước thực ra có rất nhiều dây xích sắt, rất chắc chắn, bám vào đó đi xuống, sẽ không có vấn đề gì lớn!” Nghe xong, Diệp Thu giơ ngón tay cái lên, rồi nói: “Đại ca đi trước, mọi người theo sau.” Anh ôm chặt A Ninh trong lòng, đối diện với đôi mắt trong veo của cô, nụ cười trong mắt Diệp Thu rạng rỡ như núi xuân.

“Sợ không?” “Không sợ.” Trong mắt A Ninh khắc sâu sự tin tưởng đối với Diệp Thu.

“Tốt.

You Jump, I Jump.” Diệp Thu nói xong, tay đang bám vào dây xích buông lỏng, ôm mỹ nhân trong lòng rơi vào bóng tối.

Bàn Tử thấy cảnh này gần như hét lên như heo bị chọc tiết: “Đệch à à!

Bàn gia tôi không những phải chịu nóng, mà còn phải ăn ‘cẩu lương’ nữa à?” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cười bất lực: “Ha ha, lão đại còn chơi cả tiếng Anh, được rồi, nhảy thôi!” Hạo Thiên Chân dẫn đầu nhảy xuống nước.

Ngay sau đó, những người khác cũng lần lượt lao vào thác nước rộng lớn, sôi sùng sục, không rõ tung tích.

Nhiều năm sau, khi Hạo Thiên Chân kể lại cuộc đời mình cho hậu bối, nói đến đoạn này, sẽ ngâm một câu thơ: “...Năm đó cú nhảy của Thành gia, có thể nói là ngang dọc phô dũng khí, một trận chiến định càn khôn.” ...Dưới thác nước.

“Phùm!!” Diệp Thu ôm A Ninh chìm vào làn nước sôi sùng sục, một cái lắc đầu tránh được tảng đá ngầm bên dưới.

Nhiệt độ nóng bỏng bao bọc quanh thân, hai người nổi lên mặt nước, nhìn nhau cười.

“Em không chết!” A Ninh gần như rưng rưng nước mắt.

Nhìn A Ninh như vậy, Diệp Thu trong lòng rung động: Thì ra cô gái này đã chuẩn bị sẵn sàng chết cùng mình rồi.

“Chúng ta sẽ không chết.” Anh ôm chặt A Ninh hơn.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm động, đồng loạt gật đầu.

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó!

Nóng chết Bàn gia rồi!

Sắp chín rồi, sắp chín rồi!” Ngay sau đó, Lão Dương cũng nổi lên, cũng bị dòng nước cuốn đi.

Thấy mấy người đều đã xuống, Diệp Thu nhìn quanh, bên cạnh có một bờ đá, sau bờ đá là một cửa hang khổng lồ.

“Xem ra lối vào ở đó.” Định thần lại, Diệp Thu nhanh chóng đưa A Ninh lên bờ, còn Muộn Du Bình thì kéo Hạo Thiên Chân đang nửa tỉnh nửa mê lên bờ.

“Chăm sóc Hạo Thiên Chân, tôi đi đưa hai tên kia về.” Lại một tiếng “phùm”, Diệp Thu nhảy xuống nước, thân hình như con rắn nước biến mất không thấy tăm hơi. ...“A a a a...” Tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Bàn Tử suýt nữa át cả tiếng gầm của thác nước, tuy tay đang bám vào dây xích sắt, nhưng không chống lại được sự tấn công của sóng nhiệt.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi, Bàn gia lần này toi thật rồi, tổ tiên phù hộ, a di đà phật, chân chủ phù hộ, amen.

Phật tổ ơi con sắp đi báo danh rồi.

Cho con sắp xếp làm Di Lặc đi, con thấy con khá hợp đấy.” Bàn Tử nghiến răng, quấn dây xích sắt vào eo, gắng gượng chống lại sự va đập.

Miệng thì nói lời trăn trối, nhưng chân lại đang từng chút một di chuyển về phía bờ đá xa xa.

Nhiệt độ nước siêu cao làm da bị bỏng đỏ ửng, gân xanh trên trán nổi lên, Bàn Tử dựa vào ý chí để kiên trì.

"Mẹ nó.

Ta nói đùa thôi mà.

Không chết thật đấy chứ!" Lại một con sóng nhiệt ập đến, xem ra hoàn toàn không thể chống cự.

Bàn Tử bi thương nhắm hai mắt lại.

"Thằng chó Bàn Tử, không phải ta bảo ngươi niệm Thu gia bảo kê à?" Một tiếng mắng trong trẻo vang lên, một luồng sức mạnh khổng lồ nắm chặt lấy tay Bàn Tử, và luồng sức mạnh đó đang đi ngược dòng!

Đó là thác nước có sức mạnh ngàn quân khó địch!

Trong đầu Bàn Tử gần như có một tia sét đánh qua, mạnh mẽ xua tan đi đám mây u ám của cái chết.

"Thu gia!

Mẹ nó!" Bàn Tử bị nhấc lên khỏi mặt nước, chỉ thấy Diệp Thu một tay ôm Lão Dương đang nửa sống nửa chết, một tay kéo cánh tay hắn, đang chống lại sóng nhiệt gầm thét mà tiến lên!

Vừa định nói mấy lời cảm kích như "lãnh đạo vất vả rồi", lại thấy Diệp Thu vẻ mặt ung dung, không có vẻ gì là áp lực.

Lời đến bên miệng lại cứng rắn biến thành: "Vãi chưởng!

Thu gia trâu bò!!" Thân hình Diệp Thu càng lúc càng nhanh, nói: "Trâu bò cái gì mà trâu bò!

Cái túi cậu ôm chặt thế kia mẹ nó đựng tro cốt bảo bối gì à?

Nặng chết đi được!" Thoát chết trong gang tấc, lại nghe thấy những lời chửi bậy quen thuộc, Bàn Tử gần như mừng rơi nước mắt, chỉ cảm thấy như vừa đi một vòng từ địa ngục trở về nhân gian.

Mắt không biết là nước mắt hay nước sông, Bàn Tử cười khan nói: "Lát nữa ông sẽ biết!" Sóng nhiệt vẫn vậy, Bàn Tử và Lão Dương như hai con cá chết bị Diệp Thu xách lên bờ.

Lão Dương gần như mất đi ý thức, còn Bàn Tử thì toàn thân mềm nhũn, không thể dùng nổi nửa phần sức lực, bây giờ chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển.

Tay vẫn ôm chặt cái túi to gần bằng một người.

Nhìn cái túi đó, Diệp Thu cũng lười hỏi, dù sao lát nữa hắn tỉnh lại sẽ phê bình một trận.

Sau khi lên bờ, Diệp Thu cởi quần áo vắt khô nước, đặt sang một bên phơi.

Sau trận chiến, Diệp Thu không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy như cuối cùng đã hoạt động gân cốt, thậm chí còn muốn làm lại một lần nữa.

Chương 256

Rắc rắc!

Diệp Thu duỗi người, xương cốt toàn thân phát ra một trận tiếng kêu giòn tan, từng đợt cảm giác thoải mái ập đến, chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân đều được giải phóng, lúc này từng đợt cảm giác tê dại lan tỏa khắp người.

"Thoải mái!" Lại hoạt động thêm vài cái, Diệp Thu hài lòng ngồi xuống nghỉ ngơi, cảm giác khoan khoái khiến anh vô cùng vui vẻ.

Cách đó không xa, Muộn Du Bình đang chăm sóc Hạo Thiên Chân, A Ninh khoan thai đi về phía này.

Trong lòng Diệp Thu ấm áp.

Mỹ nhân dưới nền thác nước, quả là một cảnh đẹp.

Diệp Thu dứt khoát hai tay gối đầu, vẻ mặt hưởng thụ dựa vào vách đá, chờ đợi cô gái của mình lao vào lòng.

Đang thưởng thức dáng người yêu kiều của A Ninh ngày càng gần, khóe mắt Diệp Thu đột nhiên liếc thấy một thứ.

Đó là một đống lửa đang tỏa ra nhiệt lượng.

"Xem ra có người đi trước rồi." Diệp Thu nheo mắt, lại đánh giá đống lửa kia một lần nữa.

Những tia lửa lấp lánh, xem ra người ta vừa mới đi không lâu.

Lúc này, A Ninh tiến lên, quan tâm hỏi: "Anh không sao chứ?

Có bị thương không?" Thu lại ánh mắt đang đánh giá đống lửa, Diệp Thu cười vỗ vỗ đầu A Ninh: "Em cũng quá coi thường chồng em rồi." A Ninh hiếm khi mím môi, đôi má tựa như bạch ngọc ửng lên

một vệt hồng, ánh mắt lưu chuyển, vô cùng động lòng người: "Không sao là tốt rồi." Khung cảnh này, quả thật là "mi ngọc hàm thẹn khép, môi son hé nụ cười".

Lúc này tình khó tự kiềm, thời cơ vừa đúng, Diệp Thu nâng chiếc cằm tinh xảo của A Ninh lên, đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

"Sớm muộn gì cũng ăn sạch em." Diệp Thu thầm tính toán trong lòng.

Mất vài phút Diệp Thu và A Ninh mới hôn xong, lúc này tóc A Ninh ẩm ướt, trông quyến rũ vô song.

Diệp Thu chỉ thầm kêu lên: Con bé này đúng là yêu nghiệt!

Anh không thể tự chủ được, dù sao cũng chỉ là một con người có lý trí 3.3.

Anh lại hôn lên gò má non nớt của A Ninh, ổn định tâm thần.

Hương thơm cơ thể quả thật rất tuyệt, nhưng hiện tại có việc kích thích hơn đang chờ anh làm.

Thấy Bàn Tử nhắm chặt mắt dựa vào vách đá, Diệp Thu tiến lên: "Tỉnh rồi?

Tỉnh rồi thì đi hội hợp với Muộn Du Bình đi, đừng giả chết nữa." Bàn Tử không nhúc nhích.

Não khẽ động một chút, Diệp Thu biết, tên Bàn Tử này đang dỗi.

"Trong hang này chỉ có một cô gái, là của tôi, cậu đừng mơ.

Đợi chúng ta làm xong vụ này, ra ngoài tìm một cô gái nhà lành không dễ sao?" Dưới một phen lời nói của Diệp Thu, lông mày Bàn Tử từ nhíu chặt chuyển sang giãn ra, lập tức vui vẻ, cười ha hả đi theo Diệp Thu về phía trước.

Lão Dương chưa tỉnh được Diệp Thu kéo đi, Muộn Du Bình đang nhóm lửa, sắc mặt Hạo Thiên Chân đã hồng hào hơn nhiều, xem ra nghỉ ngơi một lát cũng không sao.

Diệp Thu đặt Lão Dương sang một bên, Muộn Du Bình tiến lên kiểm tra tình hình của Lão Dương, ấn mấy cái vào ngực, một ngụm nước phun ra từ miệng, Lão Dương lập tức thở hổn hển.

"Khụ khụ khụ.

Khụ khụ." Vừa ho, ánh mắt Lão Dương dần dần tập trung, xem ra đã tỉnh táo hơn nhiều, nhưng không nói được, thế là mấy người lại nghỉ ngơi một lát, nói chuyện phiếm.

"Cái hang này tà môn thật, thác nước bên ngoài nóng đến mức có thể luộc lông heo, mà cửa hang lại âm u lạnh lẽo." Bàn Tử đã tỉnh táo lại, có thể hành động, mở miệng phàn nàn.

Diệp Thu quay đầu nhìn vào hang động đen kịt, quả thực có luồng khí lành lạnh từ bên trong bốc ra, có chút giống cảm giác mở tủ lạnh.

"Kệ nó đi, dù sao chúng ta cũng không có đường lui đâu." Nhún vai, Diệp Thu lấy ra mấy hộp đồ ăn từ trong ba lô: "Lát nữa chúng ta nghỉ ngơi chỉnh tề, tiếp tục tiến lên, dường như có người đã đi trước chúng ta." Nói rồi, Diệp Thu hất cằm chỉ về phía đống lửa vừa phát hiện.

Lời vừa dứt, Lão Dương và Hạo Thiên Chân đang nhắm mắt nghỉ ngơi đều mở mắt ra, nhìn về hướng đó.

Mấy người cau mày, Bàn Tử là người đầu tiên bất mãn: "Bọn khốn kia giành trước chúng ta rồi à?

Lát nữa gặp phải chào hỏi cho đàng hoàng." Diệp Thu vừa mở hộp đồ hộp, vừa lơ đãng đáp: "Đúng vậy." Thực ra anh đang nghĩ đến việc lát nữa có thể hấp thụ thuộc tính, đối với anh bây giờ tiền bạc không

còn cảm giác gì.

Số không sau tài khoản của anh đủ để chơi trò ném vòng rồi.

"Ai!" Bàn Tử tức giận đấm vào cái túi của mình, đột nhiên, như nghĩ ra điều gì: "Mọi người tỉnh táo lại chưa?

Có muốn xem trong túi Bàn gia có bảo bối gì không?" Hạo Thiên Chân và Lão Dương từ từ ngồi dậy, cả hai đều đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Lúc này Diệp Thu dừng động tác trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, chất vấn: "Cái túi đó nặng thật đấy!

Nếu không phải Thu gia ta sức khỏe, bây giờ đã chín nhừ rồi.

Nói đi, cậu ôm cái gì thế?" Nghe lời anh nói, Bàn Tử cười ngượng ngùng, rồi nói: "Là bảo bối đấy, xem này, là cái gì?" Bàn Tử kéo khóa túi, để lộ thứ bên trong.

"Tuyệt vời!

Đây không phải là cá Triết La Oa sao!" Hạo Thiên Chân lập tức kêu lên, Lão Dương dường như cũng có tinh thần hơn.

Diệp Thu vốn đang nghiêm túc cũng bật cười, không sai, thứ Bàn Tử liều mạng bảo vệ là hai con cá Triết La Oa!

"He he, chẳng phải sợ trên đường lương khô không đủ, tôi chuẩn bị sẵn cho mọi người rồi sao?" Trong lúc nói chuyện, mọi người bận rộn khí thế ngút trời, không khí nhất thời náo nhiệt.

Muộn Du Bình đặt nồi lên, A Ninh bận rộn đổ nước vào nồi, Hạo Thiên Chân bày hết gia vị ra, Lão Dương đổ hộp đồ hộp Diệp Thu vừa mở vào nồi, hương thơm lập tức cuốn lấy đám người đang mệt mỏi.

Mấy người đàn ông cởi quần áo ướt sũng phơi sang một bên, đều

mặc quần đùi.

Diệp Thu dẫn A Ninh đi mặc quần áo khô, rồi lại phơi đồ của mình.

Bên đống lửa, Bàn Tử dựng dụng cụ, bắt đầu xử lý cá Triết La Oa, một con cá to bằng hai cái chậu rửa mặt, dưới tay nghề mổ xẻ điêu luyện của Bàn Tử, toàn bộ đều vào nồi, thậm chí phần lớn xương cũng bị Bàn Tử dùng kỹ thuật khéo léo loại bỏ.

Mọi người vừa xem vừa tán thưởng tài nấu nướng của Bàn Tử. 【Ting!

Phát hiện nhân vật "Bàn Tử" làm rơi điểm kỹ năng "Nấu nướng", mời ký chủ hấp thu ngay!】 Tiếng thông báo trong đầu vang lên, Diệp Thu lập tức xác nhận hấp thu, ngay sau đó một lượng lớn quả cầu ánh sáng tràn vào cơ thể Diệp Thu. 【Ting!

Hấp thu thành công!

Kỹ năng "Nấu nướng" đã nâng cấp thành công lên Cao cấp Nhất giai!

Có thể tra xem số liệu chi tiết!】 "Số liệu chi tiết?" Diệp Thu ý niệm vừa động, trong biển ý thức xuất hiện một màn hình, trên đó liệt kê rõ ràng các số liệu thuộc tính nấu nướng. 【Thuộc tính loại kỹ năng: Nấu nướng】 【Cấp độ hiện tại: Cao cấp Nhất giai】 【Tổng số điểm kỹ năng: 8030 điểm】 【Giai đoạn tiếp theo: Cao cấp Nhị giai】 【Số điểm cần để nâng cấp: 5070 điểm】 【Kỹ năng chi tiết thuộc tính nấu nướng: Nêm nếm cơ bản, đao công cơ bản, đao công tinh tiến, hai mươi phương pháp nấu nướng hàng ngày với nguyên liệu cơ bản, năm phương pháp nấu nướng tinh tiến với nguyên liệu.】 【Kỹ năng chi tiết giai đoạn tiếp theo: Đang chờ hấp thu.】 Thu lại bảng điều khiển, Diệp Thu thầm tán thưởng một tiếng: Tuyệt!

Xem ra bảng điều khiển này cũng có thể tra xem thông tin chi tiết rồi, nhưng anh cũng không có thời gian rảnh, dù sao tiếp theo chỉ cần cố gắng hấp thu thuộc tính là được.

Điều này khiến Diệp Thu càng thêm mong đợi chặng đường tiếp theo, không biết sẽ có bất ngờ gì đang chờ anh hấp thu!

Trong lúc suy nghĩ, nồi của Bàn Tử đã bốc lên mùi thơm ngào ngạt, vị tươi ngon lan tỏa, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Trong không khí náo nhiệt, lối vào hang động phía sau vẫn như cũ, lặng lẽ chờ đợi khách đến thăm.

Sáu người ngồi quanh nồi ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc thịt và rau trong nồi đã bị quét sạch, chỉ còn lại một ít canh cá bốc hơi nóng, nhưng sáu người đã không thể ăn thêm được nữa.

Hạo Thiên Chân nằm ườn ra một bên, xoa bụng, sắc mặt trắng bệch lúc nãy đã biến mất, dần dần hồi phục sức sống.

Lão Dương bên cạnh cũng đã hoàn toàn hồi phục tinh thần, thậm chí còn tự mình bắt đầu kiểm tra dụng cụ.

Mấy người thu dọn các loại dụng cụ, thay quần áo, chỉnh tề chuẩn bị lên đường.

A Ninh từ một bên chải mái tóc dài đi ra, dù mặc giày đi dã ngoại và quần công sở, cũng không hề giảm đi nửa phần diễm lệ.

Diệp Thu cười ôm lấy A Ninh: "Đồng chí, chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị xong rồi!" "Vậy xuất phát thôi." Lần này Diệp Thu dẫn đầu, Muộn Du Bình đi cuối, nhưng Muộn Du Bình dường như không quan tâm việc đi trước hay đi sau, đối với anh ta, hợp tác với Diệp Thu dường như là một sự hưởng thụ.

Sáu người lấy lại tinh thần tiến vào hang động, luồng khí lạnh ập vào mặt khiến mấy người không khỏi rùng mình.

Nhưng đối với những người vừa trải qua những thăng trầm lớn, điều này chẳng là gì cả.

Đi trong hang động đen kịt một lúc, họ hoàn toàn chìm vào bóng tối tĩnh lặng, tiếng nước của thác nước sau lưng ngày càng xa, chỉ còn lại ngọn đuốc trong tay mấy người đang cháy.

Trước khi xuất phát đã bàn bạc kỹ, hiện tại dùng đuốc trước, tiết kiệm pin đèn pin, để tránh lát nữa gặp phải thứ quan trọng mà không nhìn rõ.

Diệp Thu không có ý kiến, dù sao anh cũng có tầm nhìn ban đêm và mắt hồng ngoại, mang hay không mang đèn pin cũng như nhau.

Nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý với một quyết định rất sáng suốt đối với người thường.

Vì Diệp Thu không muốn thấy đồng đội của mình la hét trong bóng tối, trong khi đối diện có thể chỉ là một con chuột nhỏ.

Chương 257

Mấy người càng đi càng sâu, Diệp Thu có thể cảm nhận được hang động này dần dần đi xuống, không biết sâu hơn nữa sẽ dẫn đến nơi nào.

Tính từ lúc vào đến nay, khoảng cách xuống lòng đất ít nhất cũng phải hơn một nghìn mét.

Khe nứt mà họ rơi xuống từ hang dơi lúc nãy, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đã leo gần một tiếng rưỡi, có thể là bảy, tám trăm mét.

Thác nước ngầm đó cũng rất cao, ít nhất cũng phải năm, sáu mươi mét, cộng thêm độ dốc xuống của hang động hiện tại, chắc lại xuống thêm vài chục mét.

Độ dốc của hang động có xu hướng ngày càng dốc hơn.

"Mẹ nó!

Dốc càng lúc càng dốc, nếu không biết mình đang ở dưới lòng đất, tôi còn tưởng mình đang xuống núi." Bàn Tử vừa đi vừa giẫm lên đá vụn dưới chân, vì độ dốc, thường có những viên đá nhỏ lăn lóc xuống, rơi vào bóng tối, rất lâu sau mới có tiếng vọng lại.

Trải qua những chuyện kỳ quái vừa rồi, bây giờ hang động tĩnh lặng đến đáng sợ, khiến mấy người đột nhiên cảm thấy không quen.

Bàn Tử không chịu nổi sự im lặng này, mở miệng ba hoa: "Cái hang này cũng kỳ quái thật đấy!

Ba nơi tôi vừa đến, nơi nào cũng náo nhiệt, bây giờ lại cho tôi một cái Silent Hill, tưởng tôi đang chơi game à?" Nói rồi, Bàn Tử vỗ vỗ vào Hạo Thiên Chân phía trước: "Này, chơi Silent Hill chưa?

Game đó kích thích lắm, thân hình mấy cô y tá phải nói là bốc lửa,

chỉ có tạo hình hơi xấu thôi!" Hạo Thiên Chân đang cầm đuốc, vốn không thèm để ý đến Bàn Tử, bị Bàn Tử vỗ một cái, giật mình, bực bội quay đầu lại: "Ai mà chưa chơi?

Quan trọng là cậu không xem chúng ta đang làm gì à, sáu người chúng ta đang vào mộ, vào mộ đó hiểu không?

Nơi người chết ngủ, đừng có nói mấy thứ vớ vẩn đó nữa." Quăng tay Bàn Tử ra, Hạo Thiên Chân bám sát theo Diệp Thu phía trước, sợ bị tụt lại một bước.

Bàn Tử bị mất hứng, đành im lặng, vội vàng đi tiếp.

Khu vực mà đuốc có thể chiếu sáng không lớn, và đều không rõ ràng lắm, vì ngọn đuốc, khiến một đoàn người đi trong bóng tối trông như đang đi sâu vào địa ngục.

Diệp Thu dẫn đầu suốt đường đi không thấy có gì đặc biệt, nhiều nhất là thỉnh thoảng đá phải xác chuột khô.

Thậm chí không thấy một sinh vật sống nào.

"Con đường này không phải thật sự dẫn đến âm phủ chứ?" Anh vừa đi vừa thầm nghĩ.

Nhưng, đối với Diệp Thu, dù có dẫn đến âm phủ, anh cũng có thể dễ dàng đối phó.

Dù sao hệ thống cũng là thứ có thể nén thời gian một cách mạnh mẽ, không có gì đáng lo.

Bây giờ vào lăng mộ, cảm giác như đang chơi một game 3D quy mô lớn, cực kỳ chân thực, trải nghiệm rất tốt.

Đi một lúc, Diệp Thu nhìn thấy phía trước có một đống đồ nhỏ.

Không biết là gì.

Mở tầm nhìn ban đêm, nơi tối tăm phía trước lập tức sáng lên, có

thể thấy, phía trước, độ dốc sẽ còn lớn hơn.

"Cái hang này dài quá đi." Họ đã đi được nửa tiếng rồi.

Nhưng hiện tại thứ hấp dẫn nhất là đống đồ phía trước.

Trông như do con người để lại.

"Chẳng lẽ, là nhóm người vừa để lại đống lửa kia?" Mang theo nghi ngờ, Diệp Thu đến trước đống đồ đó, mấy người phía sau cũng theo kịp.

Bàn Tử há hốc mồm, Hạo Thiên Chân cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vì trong đống đồ trông như rác kia, họ nhìn thấy vỏ bao cao su, đã bị xé ra.

Xem ra những người này không chỉ xé một cái.

Tiến lên dùng gậy lật lật, phát hiện ngoài vỏ lon đồ hộp, tro tàn, còn có một bức tranh vẽ trên mặt đất bằng than củi.

Trông giống một bản đồ, trên đó vẽ một vòng tròn và mấy đường thẳng, một nơi nào đó được đánh dấu một dấu chấm than.

Dường như biểu thị nơi đó cần đặc biệt chú ý.

Sự chú ý của Bàn Tử hoàn toàn tập trung vào bao cao su, không nhịn được nói bậy: "Tôi nói, đám người đi trước chúng ta sao có hứng thú thế nhỉ?

Dã chiến à?

Chẳng lẽ xuống đấu cũng phải mang theo gái để giải trí?

Không phải là một đám thanh niên tìm cảm giác mạnh chứ ha ha ha." Vừa nói xong, Bàn Tử bị A Ninh lườm một cái, nhắc nhở trong nhóm có phụ nữ.

Bàn Tử biết mình đuối lý, ngậm miệng lại, một lúc sau lại nghiêm

túc nói: “Nhưng mà, các cậu không thấy có điểm đáng ngờ à?

Mang thứ này để làm gì?” Nhìn thêm một lúc, Bàn Tử không nghĩ ra được lý do.

Trầm ngâm một lúc lâu, Diệp Thu nói: “Dùng để chống nước cho điện thoại, hoặc để mồi lửa.

Tôi nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.” Hạo Thiên Chân đang cau mày ở bên cạnh bừng tỉnh: “Ồ, dùng bao cao su bọc điện thoại, làm túi chống nước?

Đúng là một cách hay, có thể giải quyết vấn đề không khí tồn đọng trong túi chống nước.” Diệp Thu gật đầu, không còn chú ý đến những thứ này nữa.

Nhưng điều đó cũng cho anh một kết luận: nhóm người phía trước, chắc chắn không đơn giản.

Trong hang động có độ dốc ngày càng lớn, sáu người đều âm thầm đề phòng, chuẩn bị phòng bị những sinh vật lạ có thể xuất hiện, cũng phòng bị “nhóm người khác” có thể gặp bất cứ lúc nào.

Mấy người không còn chú ý đến những đống rác đó nữa, tiếp tục tiến lên.

Lúc này, họ đã âm thầm gieo mầm phòng bị, chuẩn bị đối phó với nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Độ dốc ngày càng lớn, Diệp Thu cầm đuốc, mở tầm nhìn ban đêm đi về phía trước.

Bây giờ đối với anh, con đường phía trước hoàn toàn rõ ràng.

Đi một lúc, anh phát hiện độ dốc đã dốc đến mức người ta phải nghiêng người mới tiến lên được.

“Cẩn thận một chút, đừng lát nữa ngã vào, lỡ như bên dưới là hố

cát lún hoặc hang nham thạch thì toi đời.” Vừa đi, Diệp Thu vừa nhắc nhở.

Mấy người gật đầu, đi càng cẩn thận hơn.

Nhưng càng những lúc như vậy, càng có người gây chuyện.

Sau lưng Diệp Thu vang lên một trận tiếng đá cọ vào đá chói tai, sau đó anh thấy Lão Dương như một chiếc cầu trượt sống, trượt xuống theo độ dốc không thể cản lại.

“Lão Dương!” Thấy Lão Dương gặp tai nạn, Hạo Thiên Chân tâm thần bất ổn, viên đá nhỏ dưới chân trực tiếp khiến cậu ta ngồi bệt xuống dốc đá cũng trượt theo.

“Ái chà ái chà, mẹ nó đau quá!” Dốc đá không hề bằng phẳng, xem ra mông của Hạo Thiên Chân bị va đập không nhẹ.

Thấy tình cảnh này, Muộn Du Bình ở phía sau nhanh tay lẹ mắt, lấy ra móc câu trong ba lô, vượt qua mấy người ném ra, vững vàng móc lấy Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân quay đầu lại lộ vẻ cảm kích với Muộn Du Bình, sau đó lại lo lắng cho Lão Dương: “Lão Dương!

Lão Dương~~!” Gào hai tiếng, mãi sau mới nghe thấy tiếng trả lời: “Tôi không sao!

Tôi bám được vào vách đá rồi!

Cẩn thận, bên dưới còn dốc hơn!” Là giọng của Lão Dương.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm.

“Dừng lại đã.” Diệp Thu vỗ tay.

“Lấy hết móc câu trong ba lô ra, móc vào đá cứng trước, sau đó chúng ta trực tiếp trượt xuống.” Mấy người nghe xong, quả thực là một cách hay.

Độ dốc bây giờ gần như giống cầu trượt rồi, nếu không phải dưới chân có đá lởm chởm, đã sớm trượt xuống.

Thiết lập xong móc câu, xác định ổn thỏa, tốc độ của mấy người nhanh hơn nhiều, nhanh chóng đến bên cạnh Lão Dương, để Lão Dương cũng dùng móc câu.

Vốn Diệp Thu tưởng rằng, có thể phải mất chút thời gian mới đến đáy, kết quả lần này chỉ đi được khoảng vài chục mét, đã thấy nơi có thể đặt chân.

Lờ mờ có ánh lửa.

"Suỵt." Làm một cử chỉ im lặng, Diệp Thu thân hình nhẹ bẫng, khéo léo leo lên đỉnh hang, như người nhện bò đến cửa hang, thò đầu ra một chút.

Anh thấy dưới cửa hang này có một bệ đá vuông vức được tu sửa rõ ràng, dưới bệ đá có mấy bậc thang.

Dưới bậc thang là một bệ đá lớn hơn, hai bên trái phải của nó đều có một cột đá, hình dáng rất thô kệch, giống như cột thờ của bộ lạc cổ.

Chính giữa bệ đá có một cái đỉnh lớn, ánh lửa chính là từ đó phát ra.

Diệp Thu tưởng rằng sẽ thấy một đội người đang nghỉ ngơi bên dưới, không ngờ bên dưới không có một bóng người.

Không nhìn thêm nữa, anh quay đầu ra hiệu tạm thời an toàn, có thể xuống xem trước.

Chương 258

Sáu người lần lượt nhảy ra khỏi cửa hang, thu lại móc câu, lần lượt bật đèn pin siêu sáng.

Ánh đèn chiếu đi rất xa, lúc này mới phát hiện, nơi họ đang ở là một hang động ngầm khổng lồ.

Xem ra đã được con người tu sửa và mở rộng, những vết đục trên đó rất rõ ràng.

Diệp Thu đang mở tầm nhìn ban đêm nhìn rõ hơn, lúc này phía dưới, kinh hoàng thay lại là một hầm xác!

Hàng chục nghìn thi thể với hình dáng khác nhau được đặt bên dưới, tư thế chết co quắp, tựa như địa ngục.

Hướng đối diện với bệ đá, dưới đáy hang động đối diện có một cánh cửa.

"Không biết có phải đó là lối vào chính thức không." Diệp Thu thầm nghĩ.

Anh nhớ Hạo Thiên Chân đã đi xuống từ một phòng mộ nhỏ, không biết có tìm được không.

Sáu người không dừng lại lâu, dưới sự dẫn dắt của Diệp Thu, lập tức xuống bệ đá lớn hơn.

Bên cạnh cái đỉnh đồng cao bằng nửa người ở trung tâm bệ đá, họ lại phát hiện thêm mấy vỏ bao cao su.

"Xem ra là dùng để mồi lửa." Diệp Thu nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trong đỉnh đồng.

Đứng bên cạnh, Hạo Thiên Chân nhìn quanh, mở miệng nói: "Tôi

đoán họ sợ sau khi xuống sẽ không tìm được đường về, nên mới đốt đỉnh." Tiếp đó anh lại nhìn vào những thứ trong đỉnh, nhiên liệu bên trong chưa cháy hết, xem ra là gỗ và vải khó cháy đã ngâm dầu heo và dầu thực vật.

Diệp Thu tiến lên kiểm tra phía dưới bệ đá, không ngờ không có bậc thang đi xuống.

Muốn xuống chỉ có thể dùng móc câu như vừa rồi.

Mất một chút thời gian, sáu người mới xuống được đáy, xem ra bệ đá cách đáy hang cũng khoảng hai, ba mươi mét, không có chuẩn bị thật khó mà thuận lợi tiến hành.

Trang bị vào hang đều do Diệp Thu sắp xếp, nhất thời mấy người đều tán thưởng Diệp Thu.

Bàn Tử luôn ồn ào, lúc này cũng cảm nhận được sự nhìn xa trông rộng của Diệp Thu, không nhịn được nói: "Không hổ là Thu gia, trang bị chuẩn bị quá tuyệt vời, món nào cũng tiện tay, không thì mấy anh em mình không biết đã toi ở đâu rồi." Bàn Tử vui vẻ thu lại móc câu, ánh mắt nhìn Diệp Thu càng thêm ngưỡng mộ.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh bị những lời nịnh nọt của Bàn Tử làm cho phát ngấy, đảo mắt một cái, phàn nàn: "Đừng có lúc này mới nịnh bợ." Tiếp đó anh cầm đèn pin siêu sáng chiếu về phía trước "Mẹ ơi!" Suýt nữa thì ngã ngửa ra sau, lao vào lòng Muộn Du Bình.

"Tu La tràng nhân gian?" Trước mặt họ, thi thể chất đống dày đặc, lớp này chồng lên lớp khác, nơi chất nhiều thậm chí cao gần bằng nửa người.

Nơi họ xuống vừa vặn là nơi có ít thi thể hơn, dưới chân có đường đi.

Nếu muốn đi tiếp, chỉ có thể giẫm lên thi thể mà tiến lên.

Bàn Tử nhìn thấy cũng mặt mày trắng bệch, chiếu đèn sang Lão Dương bên cạnh, Lão Dương cũng đang run rẩy.

"Nơi này... liệu có... có... có thứ đó không?

Dù sao âm khí cũng nặng." Nhìn đống thi thể trước mặt, Bàn Tử cẩn thận giẫm bước đầu tiên, chỉ nghe một tiếng "rắc", hình như đã giẫm nát thứ gì đó.

Dùng đèn chiếu vào, đó là một cái đầu lâu, lúc này đã bị bàn chân to của hắn giẫm vỡ, những mảnh xương mốc meo bao quanh chân hắn.

"Mẹ nó, xui xẻo thật!" Hắn lắc loạn xạ, lắc văng cái đầu lâu ra.

Cái đầu lâu đã mục nát rơi vào đống thi thể xa xa, phát ra một tiếng kêu giòn tan nhẹ.

Diệp Thu cau mày: "Đừng hành động tùy tiện." Tiếp đó anh quan sát địa hình xung quanh, tầm nhìn ban đêm cho phép anh nhìn rõ môi trường xung quanh.

Hệ thống cũng không có thông báo, chứng tỏ nơi này không có sinh vật sống, nếu không bây giờ anh đã có thể thu hoạch thuộc tính "quỷ" rồi.

Muộn Du Bình ở bên cạnh không có phản ứng, dường như đống thi thể trước mắt không liên quan gì đến anh, A Ninh đứng bên cạnh Diệp Thu, cũng có vẻ mặt bình tĩnh.

Chỉ có Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, và Lão Dương là trong lòng sợ hãi, hàn khí chạy khắp người.

Diệp Thu lần lượt vỗ vai ba người, nói: "Ba người đừng có tụt lại phía sau, kiên quyết phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, Thu gia ta có thể gánh team, đưa các cậu ăn ngon uống say." Nhưng sự động viên như vậy rõ ràng không có tác dụng lớn, đối mặt với những thi thể này,

ba người có chút sợ hãi.

Ánh sáng từ đèn pin siêu sáng chiếu về phía trước, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Lão Dương phải xuyên qua không chỉ là các loại thi thể.

Còn có nỗi sợ hãi của chính họ.

"Tôi đi dò xét một vòng trước." Nói xong, Diệp Thu lộn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống trên đống thi thể, nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, để lại Bàn Tử mấy người chờ tại chỗ.

Xa xa, anh nhìn quanh, phát hiện hang động này lớn một cách lạ thường.

"...Mở không gian hệ thống." 【Ting!

Mở không gian hệ thống!

Ký chủ có thể sử dụng ba chế độ!】【A.

Chế độ Dò xét: Chức năng làm chậm thời gian thực 1000 lần sẽ bao trùm môi trường bán kính 1000m lấy ký chủ làm trung tâm, ký chủ có thể tùy ý dò xét.】【B.

Mười giây hoàng kim: Trong tình huống thời gian thực bị làm chậm 1000 lần, ký chủ có thời gian can thiệp vào sự vật thực tế là mười giây, bán kính một nghìn mét, mỗi ngày có thể sử dụng ba lần, có thể cộng dồn.】【C.

Không gian nội hệ thống: Trong tình huống thời gian thực bị làm chậm 1000 lần, ký chủ có thể tiến hành hấp thu thuộc tính, tiến hóa huyết mạch, tiến hóa ngũ quan, rèn luyện thể chất trong hệ thống.】Sau khi xem qua các chức năng, Diệp Thu phát hiện hệ thống quả thực đã hoàn thiện hơn nhiều.

"Chọn chế độ A." 【Ting!

Đã nhận yêu cầu của ký chủ!

Đang mở không gian hệ thống chế độ A cho ký chủ!】【Ting!

Mở thành công!

Mời ký chủ yên tâm sử dụng.】 Lúc này, Diệp Thu tạm thời không phát hiện ra thay đổi gì.

Vì xung quanh quá yên tĩnh, thi thể cũng đều bất động.

Nhưng nếu có người đứng ở rìa không gian hình cầu bán kính 1000m lấy Diệp Thu làm trung tâm, sẽ thấy được sự kỳ diệu trong đó.

Diệp Thu chạy nhanh trong không gian một lúc, đến bên cánh cửa đã thấy trước đó, phát hiện cánh cửa này hoàn toàn là cửa chết, xung quanh đều bị đổ sắt, hoàn toàn không thể mở ra.

Lúc này anh quay đầu lại, phát hiện bên cạnh cửa có một con chuột.

Một con chuột khổng lồ.

Gần bằng một con chó nhỏ.

Lúc này con chuột đó đang đứng yên giữa không trung, đang rơi xuống với tốc độ không thể nhìn thấy.

Nhìn theo đường parabol mà con chuột sắp rơi xuống, ở đó có một phiến đá nhỏ, chỉ đủ một người ra vào, nếu không phải trên đó bị khoét một cái lỗ to bằng đầu người, người bình thường hoàn toàn không thể phát hiện ra.

Diệp Thu cúi đầu nhìn, bên trong là một không gian trống.

"Chẳng lẽ đây là hang động mà Hạo Thiên Chân gặp trong nguyên tác?" Anh định đi đẩy nó ra, nhưng phát hiện tay mình xuyên qua vách đá, không thể can thiệp vào vách đá.

Nhưng, đối với anh, như vậy là đủ rồi.

Những thông tin này đủ để anh dẫn dắt đội ngũ tiến lên mạnh mẽ, tiếp theo chỉ cần tiếp tục hấp thu thuộc tính, như vậy có thể nâng cấp, nhận được thuộc tính mạnh hơn.

Nghĩ vậy, Diệp Thu đóng không gian hệ thống lại, trong nháy mắt, con chuột trước mắt đột nhiên rơi xuống, trực tiếp chui vào cái hang chuột to bằng đầu người kia.

Anh bay người trở về, Hạo Thiên Chân mấy người đang chờ tại chỗ.

"Xuất phát thẳng, phía trước không có gì đáng sợ, nhiều nhất là... sẽ gặp vài con chuột." Diệp Thu dặn dò xong, Bàn Tử và mọi người nhìn nhau, tuy không hiểu, nhưng chỉ cần Diệp Thu đã nói, thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Sáu người lại xuất phát, phát hiện con đường dưới chân có chút mềm xốp, Hạo Thiên Chân cúi người véo một nắm đất ngửi ngửi, kinh ngạc nói: "Đất ở đây ngấm đầy dầu hỏa!" Mọi người kinh hãi, xem ra nơi này không thể dùng đuốc, nếu không cẩn thận đốt lên, nơi này chắc chắn sẽ biến thành một lò lửa khổng lồ.

Nhưng nếu dập tắt đuốc sẽ tốn nước, con đường tiếp theo không biết có bao nhiêu nguy hiểm, đuốc khó dập, một ngọn đuốc cần một bình nước, mọi người chỉ có thể cẩn thận hơn nữa.

Đi không biết bao lâu, mấy người không thấy khoảng cách đến cánh cửa phía trước gần hơn chút nào, lập tức hoang mang.

"Mẹ nó, nơi này tà môn quá!

Không phải mình thật sự gặp phải thứ không sạch sẽ chứ!" Bàn Tử la hét ầm ĩ, trán vã mồ hôi.

Lão Dương bên cạnh càng thêm kinh nghi bất định, bắp chân cũng có chút run rẩy.

Nhìn Lão Dương như vậy, Diệp Thu không khỏi nghĩ: không biết "Lão Dương phiên bản lậu" này có hối hận khi quay lại không.

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô dụng, con đường phải đi không thể thiếu một bước nào, đã chọn rồi thì quỳ cũng phải đi cho hết.

Chương 259

Diệp Thu tôi đã ở đây, vì mấy món thuộc tính này, càng không thể dẫn đám người này quay về.

Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột: "Hay là để tôi chạy lên trước, chạy nhanh xem rốt cuộc có gì kỳ quái, không thể cứ đi vòng vòng ở đây mãi được." Diệp Thu nhíu mày, nơi này dường như có mê trận, nhưng trong nguyên tác cũng chỉ nhắc qua loa, không biết phương pháp thoát ra.

Nhưng cũng không thể kéo theo mấy người này bay thẳng đi được, Diệp Thu không có lòng tốt đó, thứ anh cần là thuộc tính, chứ không phải làm bảo mẫu.

Nhưng mà, Hạo Thiên Chân hẳn là biết chút gì đó.

"He he!" Diệp Thu nảy ra một kế, liền vỗ vai Hạo Thiên Chân: "Tiểu Ngô, không phải cậu rành nhất về mấy thứ cổ tịch và Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Mau xem thử đi, đến lúc cậu thể hiện rồi." Đến lúc hấp thu thuộc tính rồi!

Diệp Thu thầm phấn khích, thán phục cho quyết định của mình.

Dù sao thì, Thiên Môn Cơ Quan Thuật không bao gồm Kỳ Môn Độn Giáp, hai thứ này thuộc hai phạm trù hoàn toàn khác nhau.

Kỳ Môn Độn Giáp trong dã sử có đến mấy nghìn cục, với vô số cách kết hợp, vô cùng bí ẩn.

Nghe đồn hiện tại chỉ còn lại mười tám cục, trong tay tên nhóc Hạo Thiên Chân này có tám cục, bây giờ là lúc vặt trụi lông cừu.

Suốt chặng đường, tên nhóc Hạo Thiên Chân chẳng thể hiện được

gì, đã đến lúc phải ra sân rồi, Diệp Thu cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút.

Bị vỗ vai, Hạo Thiên Chân ngẩn ra, rồi lập tức có chút phấn khích.

Suốt chặng đường gần như chỉ có Muộn Du Bình ra tay, cậu chẳng giúp được gì, bây giờ có cơ hội lên tiếng, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

"Khụ khụ, để tôi xem nào." Hạo Thiên Chân ưỡn ngực lấy dũng khí, đi vòng quanh mấy người một vòng, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Nơi này tuy tà môn, nhưng có cách phá giải, vừa rồi tôi sơ suất quá." Người sốt ruột nhất là Bàn Tử, đi lâu như vậy mà một món đồ sứ cũng không thấy, gần như khiến anh ta mất hết niềm tin: "Nhóc con mau lên, nói thẳng xem nên đi đường nào, đừng có úp úp mở mở nữa!" Hạo Thiên Chân không thèm để ý, tự nói tiếp: "Vừa rồi đi vội quá nên không phát hiện, những thi thể này trông có vẻ lộn xộn, chỗ này một đống chỗ kia một đống, nhưng thực tế đều được sắp đặt rất cẩn thận.

Chỉ không biết ai lại có sức mạnh lớn như vậy, có thể bày ra một thi trận lớn đến thế." "Nhìn kia," nói rồi, Hạo Thiên Chân chỉ về phía đông.

"Đống thi thể ở đó và cái mà tôi vừa đi qua, cách sắp xếp gần như y hệt nhau, con đường mà tôi tưởng là đang đi về phía trước, thực chất đã bị dời đi từng chút một rồi!" Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả đúng là như vậy, lập tức cảm thấy cuộc đời có hy vọng: "Mau lên, mau lên, hôm nay phá được cái cục này, sau này tôi sẽ gọi cậu một tiếng Tiểu Tam gia!" Diệp Thu đứng bên cạnh không nói gì, chỉ chờ Hạo Thiên Chân tung chiêu cuối để mình ngồi không hưởng lợi.

Đúng lúc này, tai anh khẽ động, nghe thấy một vài âm thanh rất nhỏ.

Trong đôi tai siêu thính của Diệp Thu, anh đã thu được một vài âm thanh không đúng lúc.

"Chẳng lẽ là chuột?" Chắc không phải do mình vừa dẫn dụ đến đấy chứ.

Diệp Thu quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, thì thấy ở chỗ Bàn Tử vừa ném cái đầu lâu, một đám gì đó không rõ đang ngọ nguậy.

Có đồ rồi.

Thấy có động tĩnh, Diệp Thu phấn khích.

"Thứ gì đó không rõ." Nhưng Diệp Thu không vội, anh phải đợi Hạo Thiên Chân từ từ nhả thuộc tính ra, sau đó mới thu hoạch một lứa rau hẹ khác!

Trong lúc anh đang lơ đãng, Hạo Thiên Chân gần như đã nói đến đoạn kết: "Cho nên muốn ra khỏi đây, chúng ta không thể đi những con đường này, phải... phải..." Hạo Thiên Chân đột nhiên do dự.

"Phải mau lên, Bàn gia tôi ở trong cái hố xác chết này ngán đến tận cổ rồi, lát nữa mà không thấy minh khí chắc tức chết ở đây mất!" Bàn Tử chờ đến sốt ruột, vội vàng thúc giục.

"Tôi phải dẫm lên thi thể." Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, Diệp Thu thấy trên người cậu ta hiện ra một loạt thuộc tính, anh vui mừng khôn xiết.

Tuy không nghe được phân tích đặc sắc của Hạo Thiên Chân, nhưng thứ anh cần là thuộc tính! [Đinh!

Phát hiện nhân vật "Hạo Thiên Chân" đánh rơi Kỳ Môn Độn Giáp Bát Môn!

Có hấp thu không!] "Xác nhận hấp thu!" [Đinh!

Bắt đầu hấp thu!

Hấp thu hoàn tất, chúc mừng túc chủ thành công nhận được Kỳ Môn Độn Giáp Bát Môn!

Có thể tra xem thông tin chi tiết!] Lúc này Diệp Thu cũng chẳng có tâm trạng xem thông tin chi tiết, bởi vì trước mắt anh, con đường vốn khiến anh có chút bối rối đột nhiên như được tự động giải mã.

Nơi nào nên đi, nơi nào không nên đi, trong đầu anh hiện ra rõ mồn một.

"Không tồi, không tồi, Thiên Chân đúng là một con cừu ngoan." Nghĩ vậy, Diệp Thu nhìn Hạo Thiên Chân với ánh mắt tán thưởng, vừa mỉm cười vừa vỗ tay cổ vũ.

Hạo Thiên Chân bắt gặp ánh mắt của Diệp Thu, cũng vô cùng phấn khích gật đầu thật mạnh, như thể đang nói: Lão đại!

Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Diệp Thu hài lòng quay đi, mấy người lại tiếp tục lên đường, lần này đi nhanh hơn rất nhiều.

Lần này, Diệp Thu sắp xếp cho Hạo Thiên Chân dẫn đường, để Muộn Du Bình đi bên cạnh bảo vệ.

Nếu không, anh sợ tên gà mờ Hạo Thiên Chân này gặp nguy hiểm không kịp né, Diệp Thu cũng hết hứng chơi tiếp.

Tuy anh cũng có thể cứu kịp thời, nhưng Diệp Thu lười ra tay, chi bằng tận dụng triệt để nhân lực trong đội.

Anh chỉ cần ôm A Ninh bên cạnh, coi chuyến đạo mộ này như đi tham quan là được rồi.

Dù sao thì, lúc trước khi xem Đạo Mộ Bút Ký, chẳng phải Hạo Thiên Chân và lão Muộn Tử cũng được đông đảo hủ nữ ghép đôi đó sao.

Để họ đi cùng nhau trông cũng khá hài hòa.

Đang lúc nghĩ vẩn vơ, đột nhiên xung quanh vang lên một trận động tĩnh khác thường.

"Đến rồi." Diệp Thu thầm nghĩ.

Lúc này, những người khác không như Diệp Thu, tất cả đều cảnh giác.

"Cái... cái gì vậy!" Mặt Hạo Thiên Chân tái mét, Muộn Du Bình hơi khom người, chuẩn bị đối phó với nguy cơ.

Đột nhiên, cây đuốc trên tay Bàn Tử vụt tắt.

"Cái quái gì?!

Quỷ Xuy Đăng à?

Các ông nội ơi nhìn xem, mẹ nó đây không phải đèn, là đuốc đấy!" Bàn Tử kinh hãi, thứ gì có thể thổi tắt được cả đuốc chứ?

Lúc này Diệp Thu nhìn thấy rất rõ, một con chuột khổng lồ lướt nhanh qua cây đuốc của Bàn Tử.

"Xem ra lũ súc sinh này cũng khá thông minh.

Thuộc tính của chúng chắc cũng không tồi." Diệp Thu xoa cằm.

Đúng lúc mọi người đang hoảng loạn, bầy chuột đã đến.

"Chít chít chít chít." Một lượng lớn chuột từ chỗ Bàn Tử vừa ném cái đầu lâu chạy ra.

Bàn Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy, Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng thấy hướng chuột chạy ra.

Trong nháy mắt, mấy người quay đầu lại, ánh mắt như muốn lườm chết Bàn Tử.

Bàn Tử dở khóc dở cười nói: "Các cụ tổ ơi, bây giờ không phải

lúc đổ tội cho nhau đâu!

Nếu bị đám chuột cống này xơi tái, mấy anh em mình đều bị gặm sạch đấy!

Có khi còn không đủ nhét kẽ răng chúng nó!" "Chít chít!" Đang nói, một con chuột khổng lồ lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử dùng đuốc vung loạn xạ, con chuột bị bỏng kêu lên một tiếng thảm thiết, tiếp đó càng nhiều chuột hơn lao tới!

Hạo Thiên Chân thấy vậy thì hoảng hốt, cây đuốc tuột khỏi tay.

Nhìn thấy hành động của Hạo Thiên Chân, mặt Bàn Tử cứng đờ: "Toang rồi." Chỉ thấy cây đuốc vừa chạm đất, ngọn lửa lập tức lan ra.

Bầy chuột vốn đang lao tới liền chạy tán loạn.

Sáu người vốn chuẩn bị đại chiến với bầy chuột, giờ chỉ có thể chạy trốn khỏi biển lửa.

"Chạy bên này!" Diệp Thu vẫy tay, dẫn đầu chạy đi.

Vừa chạy vừa không quên hấp thu thuộc tính. [Đinh!

Phát hiện "Chuột khổng lồ dưới lòng đất" đánh rơi thuộc tính hiếm về mắt!

Mời túc chủ mau chóng hấp thu!] [Đinh!

Chương 260

Nhắc nhở!

Sau khi hệ thống nâng cấp, sẽ mở khóa chức năng tích lũy đột biến thuộc tính!

Thuộc tính được hấp thu sẽ tiến hóa ra các chức năng nhánh để lựa chọn!] "Xác nhận hấp thu, xác nhận hấp thu!" Diệp Thu vui mừng khôn xiết, lần nâng cấp hệ thống này mang lại quá nhiều bất ngờ.

Anh có thể cảm nhận được, càng về sau sẽ càng thuận lợi, mẹ sẽ không còn lo mình đi trộm mộ không vui vẻ nữa! [Đinh!

Hấp thu thành công!

Đang đối chiếu thuộc tính phù hợp cho túc chủ!

Vui lòng chờ!] [Đinh!

Kiểm tra tổng lượng thuộc tính mắt của túc chủ có thể dung hợp thành thuộc tính Thấu thị!

Hiện túc chủ có thể lựa chọn: A.

Dung hợp Thấu thị, B.

Nâng cấp thị lực!

Mời túc chủ lựa chọn!] "Chọn A, dĩ nhiên là chọn A." Diệp Thu vừa chạy vừa nói thầm trong ý thức. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ dung hợp thành công!

Hiện đang cài đặt thuộc tính Thấu thị cho túc chủ!] [Đinh!

Cài đặt hoàn tất!

Chúc mừng túc chủ nhận được thuộc tính mới!] Lúc này, biển lửa

đã lan đến trước mặt mọi người!

Lưỡi lửa chặn mất con đường phía trước, gần như không thể nhìn thấy gì!

"Mở Thấu thị!" [Đinh!

Mở Thấu thị thành công!] Diệp Thu khẽ động ý niệm, cả hai mắt bắt đầu hơi nóng lên, mọi vật trước mắt trở nên bán trong suốt.

Anh phát hiện hai mắt có thể nhìn xuyên thấu!

Anh vội vàng điều chỉnh cường độ Thấu thị, bây giờ đã có thể nhìn rõ đường rồi!

"Đi theo tôi!" Diệp Thu vung tay, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Lão Dương đang hoảng loạn phía sau vội vàng đuổi theo.

Diệp Thu đến trước một cánh cửa, đẩy thẳng tảng đá mà anh vừa phát hiện ra, mấy người nhảy xuống, thuận lợi cách ly ngọn lửa bên ngoài.

Sau khi xuống dưới, Diệp Thu phát hiện thạch thất này thực sự rất nhỏ, sáu người chen chúc nhau, anh đành phải ôm A Ninh vào lòng để tiết kiệm chút không gian.

Lối vào vừa rồi thỉnh thoảng có lưỡi lửa liếm vào, Hạo Thiên Chân định lấy thứ gì đó chặn lại, vừa đưa tay ra thì thấy một đàn chuột chui xuống!

"Mẹ kiếp!

Chuột!" Hạo Thiên Chân hét lên kinh hãi, Muộn Du Bình vung tay, trực tiếp tóm lấy đầu một con chuột bóp nát, cảnh tượng có chút máu me.

Dù vậy, bầy chuột vẫn không ngừng chui vào, trong chốc lát đã có hai ba mươi con chui vào, dù nhanh như Muộn Du Bình cũng chỉ bắt

được hơn mười con.

Diệp Thu đứng bên cạnh nhìn mà thấy nhức cả trứng, nếu không phải nơi này quá nhỏ để thi triển, loại chuột này anh có thể đánh một hơi cả trăm con.

Nhưng đúng lúc này, mộ thất lại có đường hầm.

"Nhìn kìa, đám chuột này chạy đi đâu hết rồi?" Diệp Thu khẽ nhắc nhở, mọi người mới kinh ngạc nhận ra những con chuột chui vào đều đã biến mất, liền quay đầu lại.

Chỉ thấy từng con chuột lần lượt lách qua mọi người, chui thẳng vào một cái hang phía sau.

"Mẹ kiếp!

Bên trong có không gian!" Bàn Tử reo lên kinh ngạc, mấy người liền quay người lại, điên cuồng đấm vào bức tường đó.

Khát vọng sống sót khiến tiềm năng của họ bùng nổ, chẳng mấy chốc bức tường cũng xuất hiện vết nứt!

Cùng lúc đó, cũng có bùng nổ. [Đinh!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính "Sức mạnh"!

Mời túc chủ mau chóng hấp thu!] Diệp Thu thấy cảnh này suýt nữa vui mừng không kìm được, vội vàng ra lệnh cho hệ thống: "Mau hấp thu, mau hấp thu." [Đinh!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng túc chủ, thuộc tính Sức mạnh sắp đạt đến cao cấp tam giai!

Có thể tra xem dữ liệu chi tiết.] Nhân lúc mấy người đang điên cuồng đấm tường, Diệp Thu vào ý thức xem giao diện thuộc tính Sức mạnh của mình. [Đinh!

Thuộc tính Sức mạnh!] [Thuộc tính: Sức mạnh] [Cấp độ hiện tại: Cao cấp nhị giai] [Cấp độ tiếp theo: Cao cấp tam giai] [Điểm thuộc tính: 24000 điểm] [Mô tả thuộc tính Sức mạnh cao cấp nhị giai: Có thể tay không quật ngã voi, một chân đá bay trâu nước, nhổ tận gốc cây liễu.] Diệp Thu nhìn mà không nhịn được cười toe toét.

Đúng lúc đó, bức tường kia cũng bị mấy người hợp lực húc đổ.

Mấy người kích động quay đầu lại, thấy Diệp Thu đang cười gật đầu với họ, trong lòng mỗi người đều có cảm giác được cường giả công nhận, liền bước lên trước: "Thu gia!

Chúng tôi làm được rồi!" Sau đó mấy người đặt tay lên nhau ở giữa, ánh mắt vô cùng mong chờ Diệp Thu tham gia.

Diệp Thu đành phải đặt tay lên, tiếp đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử như bị tiêm máu gà, kích động hô lên: "Làm xong rồi!" Diệp Thu có chút hoang mang, nhưng thấy cả đội có khí thế như vậy cũng vui, mặc dù vừa rồi anh không phải đang gật đầu khen ngợi họ.

"Ha ha ha." Nghĩ vậy Diệp Thu lại thấy có chút buồn cười, nhưng nhiệt độ trong hang lại càng lúc càng cao.

Thấy Diệp Thu đứng tại chỗ cười, A Ninh kéo tay anh vội vàng đi vào bức tường bị phá, Diệp Thu mới chép miệng, nhìn gò má trắng nõn của A Ninh, nhào tới hôn một cái.

Vào trong mộ đạo đó, nhiệt độ mới hạ xuống.

Mấy người vừa rồi đều bị nướng đến đầu bốc khói, bây giờ đang dựa vào tường uống nước ừng ực.

Diệp Thu không có cảm giác gì, dù sao thể chất của anh bây giờ gần như có thể làm được đông ấm hè mát, huyết mạch Thanh Long siêu cường điều tiết khiến anh không cần lo lắng về những chuyện nhỏ nhặt này.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, mấy người mới dần dần hồi sức.

Tiếng lửa cháy lách tách bên ngoài không ngừng vọng vào, lũ chuột vẫn đang chạy vào trong.

Nhưng cũng chỉ kéo dài khoảng một phút, số lượng chuột vào trong dần ít đi.

Diệp Thu thấy vậy liền lên tiếng: "Chúng ta đi theo lũ chuột này, nơi chúng có thể sống thì chúng ta chắc chắn cũng có thể, mau lên, nếu không lát nữa sẽ không đuổi kịp." Thực ra, Diệp Thu có thể đuổi kịp.

Nhưng anh không muốn chạy lên trước rồi lại phải quay lại dẫn đường, nên thuận tiện nhắc nhở.

Mấy người nghe vậy cũng phấn chấn tinh thần, vội vàng bò dậy tiếp tục đi.

Sáu người đi theo lũ chuột qua những lối rẽ ngoằn ngoèo, quả thật đến được một lối ra.

Bàn Tử thấy cuối cùng cũng có một lối ra đáng tin cậy, mệt đến mức dựa vào tường thở hổn hển: "Ôi trời, thật sự phải cảm ơn đám chuột chết tiệt này, nếu không với bao nhiêu ngã rẽ vừa rồi, không biết đường nào mới là đường sống nữa." Mọi người đều đồng tình, nhưng vẫn phải tiếp tục đi.

Trước mắt là một cái cửa hình vuông, rõ ràng là một thứ gì đó giống cầu trượt, nghiêng nghiêng thông thẳng xuống dưới.

Diệp Thu ôm A Ninh, đặt cô lên đó rồi nói: "Lần này để Thu gia tôi đi trước, mọi người chờ tin." Bàn Tử đang chán nản thì ngồi nghỉ một lúc, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên ngơ ngác nói: "Này, không lẽ có người vẫn luôn theo dõi tôi à?

Nếu không có, Diệp Thu cũng có thể chiếm được cảm tình của

mọi người.

Hơn nữa với năng lực của anh, nếu bên dưới có sinh vật kỳ lạ, cũng có thể trực tiếp nhận được một mẻ thuộc tính.

Biết đâu lại gặp được vật phẩm tốt, cũng có thể hấp thu được chút thông tin.

Nghĩ vậy, Diệp Thu và A Ninh cùng nhau trượt xuống.

Con đường đá ở đây được mài rất nhẵn, tuy không bằng cầu trượt sắt hiện đại, nhưng đối với kỹ thuật thời đó, có thể coi là công nghệ hàng đầu.

Chỉ trượt một lúc, phía trước đã thấy lối ra.

A Ninh ở phía trước vừa xuống, Diệp Thu đã nhào tới.

Hai người trong tư thế có chút lúng túng nằm trên mặt đất.

Trong phút chốc không ai nói gì.

Chương 261

Diệp Thu cảm nhận đường cong tuyệt mỹ của A Ninh, nhất thời có chút xao động.

A Ninh ngượng ngùng cựa quậy, Diệp Thu mới từ từ bò dậy, thuận tiện hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của A Ninh.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng quyến rũ của A Ninh, Diệp Thu vô cùng hài lòng.

"Bụp bụp!" Liên tiếp hai tiếng động, Lão Dương và Bàn Tử lần lượt rơi xuống.

"Mẹ kiếp, nhóc con, tao bảo không được chen đừng chen mà!

Chen Bàn gia tao bẹp dí thì phải đền đấy nhé!" Vương Bàn Tử phủi bụi trên người đứng dậy, nhìn thấy Diệp Thu và A Ninh thì ngẩn ra.

"Hai người lâu thế không có tiếng động, tôi tưởng xảy ra chuyện gì, xuống xem thử." Vừa dứt lời, Muộn Du Bình và Hạo Thiên Chân cũng nhảy xuống, Hạo Thiên Chân suýt nữa giẫm phải Lão Dương đang đứng không vững.

Thấy Diệp Thu vẫn bình an vô sự đứng trước mặt, Hạo Thiên Chân như thở phào nhẹ nhõm: "Tốt... tốt rồi, tốt rồi." Mấy người phủi sạch người, lại quan sát hoàn cảnh xung quanh, mới phát hiện nơi này lại là một khe nứt khổng lồ, nhìn xuống dưới sâu không thấy đáy.

Nơi họ đang đứng chỉ là một bệ đá hơi rộng, trông có vẻ được con người mài giũa, rất bằng phẳng.

"Lại là nơi quái quỷ gì đây?

Tính ra chúng ta bây giờ cũng đã xuống lòng đất hơn một nghìn mét rồi, lăng mộ này chôn sâu quá.

Chẳng lẽ chủ nhân nơi này xây hẳn một cái âm phủ địa phủ hay sao?" Bàn Tử lên tiếng cằn nhằn, rồi lại thở dài: "Suốt chặng đường chẳng thấy minh khí nào, chạy thì như chạy marathon, Bàn gia tôi e là sắp gầy đi chục cân.

Tội nghiệp cho đống thịt của tôi." Diệp Thu nghe mà phiền, vội nói: "Đừng nói nữa, tiếp theo phải xem đi đường nào!" Thấy Diệp Thu lên tiếng, Bàn Tử lập tức im bặt.

Con đường đá phía trên lục tục lại có mấy con chuột bị cháy xém lông chạy xuống, rồi lách qua một bên chạy đi mất.

Không lâu sau, những con chuột vừa chạy đi lại quay lại một đàn lớn, con nào con nấy đứng run rẩy, nhìn chằm chằm sáu người.

"...Chuột thành tinh à?" Bàn Tử thấy cảnh này không nhịn được nữa, lại lên tiếng.

"Suỵt." Diệp Thu ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục im lặng.

"Hình như chúng đang đợi chúng ta." Diệp Thu nói.

Sau đó anh ra hiệu cho mọi người từ từ tiến lại gần bầy chuột, quả nhiên những con chuột đó lần lượt lại rẽ vào bức tường phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn.

Diệp Thu nhìn con đường mà lũ chuột đi, không khỏi nuốt nước bọt, một bên là vách tường cao trăm thước, một bên là vực sâu vạn trượng!

Thật quá kích thích!

Diệp Thu mở Dạ thị, phát hiện con đường nhỏ mà lũ chuột đi cũng không quá hẹp, đủ cho một người nghiêng mình đi qua.

Đối diện con đường nhỏ đó là một khoảng đất trống cực kỳ rộng rãi, con đường nhỏ cũng chỉ dài khoảng ba bốn trăm mét.

Nhưng chỉ cần một chút sơ sẩy...

Diệp Thu nhìn xuống vực sâu, nơi đó ngay cả khi mở Dạ thị cũng không thể nhìn rõ.

"Không dám, không dám." Diệp Thu lắc đầu, quyết định phải có một kế hoạch vẹn toàn mới đi, thuộc tính phòng ngự tuy trâu bò, nhưng với vực sâu vạn trượng thế này, anh không muốn thử nhảy xuống tham quan.

Anh không muốn, nhưng A Ninh xuống đó chắc chắn sẽ chết.

Suy nghĩ một lúc, Diệp Thu bảo mọi người lấy dây nilon dã ngoại trong ba lô ra.

Loại dây này một bộ có năm mươi mét, vì muốn chắc chắn nên anh đã mua loại dây đôi.

Diệp Thu tính toán, sáu người cộng lại là ba trăm mét, trừ đi đoạn phải buộc vào người, chắc còn lại khoảng hai trăm tám mươi mét.

Như vậy chỉ cần đến gần khoảng đất trống đối diện, dùng móc câu ném sang, cơ bản không cần lo lắng vấn đề rơi xuống vực.

Anh bảo mọi người quấn dây vào eo, sau khi xác nhận chắc chắn, lại bảo mấy người nối đầu đuôi dây lại với nhau.

Bước cuối cùng, ở bên sắp đi qua, tạo một điểm cố định thật chắc chắn, rồi luồn dây qua đó.

Lần này thứ tự sắp xếp là: Diệp Thu dẫn đầu, A Ninh theo sau, Hạo Thiên Chân tiếp theo, rồi đến Bàn Tử, Lão Dương, cuối cùng Muộn Du Bình bọc hậu.

Diệp Thu để Muộn Du Bình bọc hậu là vì người cuối cùng cần

phải gỡ dây ở điểm cố định, từ từ đi qua.

Ở đây ngoài anh và lão Muộn Tử, không có người thứ hai có đủ tâm lý vững vàng để một mình leo vách đá.

Lũ chuột ở đằng xa liên tục ngoái nhìn, Diệp Thu ổn định tinh thần, dẫn mọi người xuất phát.

Suốt chặng đường ai nấy đều cẩn thận, mọi người đều bám chặt vào vách đá đi ngang, từng bước từng bước.

Sau lưng là vực sâu vạn trượng, phía trước là một bầy chuột lớn liên tục quay đầu lại chờ.

Đi được hơn một trăm mét, Hạo Thiên Chân bị kẹp ở giữa đã mồ hôi đầm đìa, liên tục quay đầu liếc nhìn vách đá, cả người căng thẳng tột độ.

Bàn Tử cũng có chút thở dốc, thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, vội vàng nói nhỏ: "Tiểu Tam gia, đừng nhìn, vực sâu càng nhìn càng muốn nhảy xuống.

Đừng nhìn nhiều, tập trung đi đường đi!" Nghe Bàn Tử nhắc nhở, Hạo Thiên Chân liên tục gật đầu, nhắm chặt mắt lại, rồi mới ổn định bước tiếp.

Diệp Thu dẫn A Ninh đến gần bờ bên kia, cẩn thận lấy móc câu ra, cánh tay dùng sức, cổ tay điều khiển phương hướng, ném móc câu đi như một viên đạn, cắm thẳng vào vách đá đối diện.

Thấy thao tác này, những người theo sau đều thầm khen ngợi, tâm trạng vốn đang căng như dây đàn cũng bớt nhạy cảm hơn, tốc độ tiến lên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng, mọi người lần lượt run rẩy lên bờ, Muộn Du Bình ở phía sau gỡ sợi dây cố định cuối cùng, Diệp Thu ở đầu kéo sợi dây duy nhất nối với anh ta để phòng có bất trắc.

Nhưng chỉ một vách đá đối với Muộn Du Bình có lẽ quá đơn giản, chỉ thấy động tác của anh nhanh như nhện, tứ chi bám vào vách tường di chuyển nhanh chóng, thoáng nhìn còn tưởng là một con nhện lớn.

Nhanh chóng quay về đội, sáu người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lần lượt ngồi phịch xuống bệ đá.

Diệp Thu và Muộn Du Bình thể lực tốt nhất, Muộn Du Bình thì mặt vẫn bình thản, còn Diệp Thu lần đầu đi trên vách đá thế này, tuy toàn thân đều là thuộc tính nghịch thiên, nhưng trong lòng cũng có chút run.

Cảm giác này giống như, biết rằng tai nạn tàu lượn siêu tốc gần như bằng không, nhưng khi ngồi trên đó sẽ không kiềm chế được mà nghĩ đến khả năng dù chỉ một phần triệu đó.

Diệp Thu trấn tĩnh lại, lại liếc nhìn vực sâu, không khỏi rùng mình, nhìn vài lần rồi không dám nhìn nữa.

Lúc này anh mới quan sát xung quanh, thì phát hiện lũ chuột đều co cụm ở phía sau khoảng đất trống này, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Nhìn về phía đối diện hướng của lũ chuột, anh phát hiện ở phía đối diện chéo của bệ đá này, có một cây cầu treo bắc ngang qua vực sâu, trên cây cầu đó, dùng xích sắt treo lơ lửng một cỗ quan tài khổng lồ.

Phía trên cỗ quan tài treo đó, cũng có một khe nứt khổng lồ, thông thẳng lên trên, dường như có thể thông đến đỉnh, phía trên đó có chút ánh sáng trời chiếu xuống, rọi lên cỗ quan tài.

Do ánh sáng, từ khe nứt đang dần mở ra có rất nhiều thứ giống dây leo vươn xuống, rủ thẳng xuống quan tài, trông như xúc tu của một sinh vật khổng lồ nào đó.

Diệp Thu nhìn cảnh tượng vô cùng ma mị này, nhất thời có cảm giác như đang ở dưới đáy biển, vô cùng kỳ lạ.

Nhìn một lúc, anh lại nhìn về phía bầy chuột, chúng đều dừng lại ở một chỗ, dường như rất sợ hãi cỗ quan tài kia.

"Không biết có thuộc tính gì để hấp thu không." Nghĩ vậy, Diệp Thu thấy Bàn Tử đang nghỉ ngơi, liền bắt đầu từ từ tiến lại gần bầy chuột.

Bầy chuột vừa thấy Diệp Thu đến gần, liền điên cuồng kêu la inh ỏi, dưới sự áp sát của anh, một vài con thậm chí còn hoảng sợ chạy ngược lại con đường nhỏ. [Đinh!

Phát hiện "bầy chuột" đánh rơi lượng lớn thuộc tính thính giác!

Mời túc chủ mau chóng hấp thu!] "Hấp thu." Diệp Thu ra lệnh ngắn gọn. [Đinh!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng túc chủ, thuộc tính thính giác tăng 60%, thuộc tính thính giác đạt cao cấp nhất giai!

Có thể tra xem thuộc tính chi tiết.] Sau khi một lượng lớn quả cầu ánh sáng chui vào cơ thể, Diệp Thu cảm thấy rõ ràng thính lực của mình đã tăng lên một bậc.

Trong nháy mắt, âm thanh xung quanh như biến thành từng con chim nhỏ chui vào tai anh.

Có tiếng kêu la kinh hãi của lũ chuột, tiếng thở dần đều của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, tiếng ngáy của Lão Dương, còn có một số âm thanh nhỏ bé hơn không thể nghe thấy, như tiếng một vài con côn trùng nhỏ đang ngọ nguậy.

Diệp Thu thử điều chỉnh cường độ thính giác, quả nhiên, thính

giác cũng có thể tùy ý điều khiển như thị lực.

“Hệ thống, cường độ ngũ quan của tôi có thể dùng dữ liệu để điều khiển không?” [Đinh!

Nhận được câu hỏi của túc chủ, đang giải quyết vấn đề cho túc chủ.] [Đinh!

Có thể điều chỉnh, túc chủ mở giao diện thuộc tính, sửa đổi cường độ là được.] Anh lập tức mở giao diện thuộc tính thính giác, quả nhiên ở phía trên giao diện thuộc tính phát hiện ra một thanh ngang “Cường độ”, bên cạnh có một con số: Cường độ 80%.

Anh kéo thanh trượt trong ý thức, giữ ở mức cường độ 40% khá thoải mái nhưng vẫn có thể thu thập đủ loại âm thanh, rồi mới thoát ra khỏi không gian ý thức.

Bàn Tử và mấy người đã nghỉ ngơi xong, bây giờ cũng đang đi xem xét xung quanh.

Chương 262

Không lâu sau cũng phát hiện ra cỗ quan tài treo kia, mấy người định đi qua xem thử.

"Đừng động!" Vừa bước lên cầu treo, Hạo Thiên Chân đột nhiên lên tiếng.

Bàn Tử đi đầu quay lại, chỉ thấy Hạo Thiên Chân mồ hôi đầm đìa.

Bàn Tử quay lại, đèn pin chiếu vào mặt Hạo Thiên Chân, chỉ thấy trán anh ta mồ hôi lạnh túa ra.

"Sao... sao vậy." Nhìn sắc mặt kỳ lạ của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cũng lập tức căng thẳng.

Hạo Thiên Chân ra hiệu cho Bàn Tử lùi ra xa khỏi cầu treo.

Bàn Tử không hiểu tại sao, Hạo Thiên Chân đành chỉ vào những chiếc chuông nhỏ treo bên cạnh cầu.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, cũng kinh ngạc.

Chỉ có điều, Bàn Tử chưa từng trải qua sự khủng bố của loại chuông này, thấy chiếc chuông thực sự tinh xảo, nhất thời không kìm được muốn sờ vào, liền bị Hạo Thiên Chân giữ lại.

"Không được sờ, loại chuông này rất tà môn, cậu không biết đấy thôi, lúc tôi chưa gặp cậu và Diệp tiểu ca, tôi cùng chú Ba vào miếu Qua Tử ở Lỗ Vương Cung, trong một cái hang đã trúng chiêu của nó.

Lúc đó chỉ có một cái, bây giờ có nhiều thế này, chỉ cần bước lên, Thiên Vương lão tử cũng không cứu nổi đâu." Nghe Hạo Thiên Chân nói nhiều như vậy, Bàn Tử bị dọa cho ngẩn người, cũng không còn ý định động vào cây cầu treo đó nữa.

Diệp Thu tiến lên xem xét tình hình, cẩn thận cầm một chiếc chuông lên xem, phát hiện đúng là rỗng ruột.

Nhưng không giống như những chiếc chuông ở mộ dưới biển Tây Sa, bên trong bị nhét thuốc nổ.

Một khi Bàn Tử vừa rồi bước lên, mấy nghìn chiếc chuông đồng thời vang lên, cộng thêm hiệu ứng vọng âm của vách đá xung quanh, e rằng những người có mặt ở đây không chết cũng thành nửa điên.

Bàn Tử nhìn cỗ quan tài treo trên đỉnh, chỉ cảm thấy thèm thuồng không chịu được, nói: "Đến rồi thì không thể về tay không, chúng ta vào quan tài chứ!" Trước mặt sáu người là vực sâu không thấy đáy và cây cầu chuông không thể đi qua, chiều rộng của vực trông có thể gần bảy tám mươi mét, thậm chí một trăm mét, ai nấy đều thấy lạnh sống lưng.

Diệp Thu trầm ngâm một lúc, năng lực Dạ thị được kích hoạt, nhưng lại phát hiện không thể nhìn rõ tình hình đối diện.

"Ủa?" Thấy lạ, anh liền hỏi hệ thống: "Hệ thống, năng lực Dạ thị của tôi có giới hạn phạm vi không?" [Đinh!

Nhận được câu hỏi của túc chủ, đang giải quyết vấn đề cho túc chủ.] [Vâng!

Phạm vi Dạ thị, phạm vi mắt hồng ngoại và phạm vi Thấu thị của ngài hiện đều là bán kính 50 mét.

Nếu muốn mở rộng phạm vi hoặc nâng cấp, xin hãy tiếp tục hấp thu các thuộc tính liên quan.] Thoát ra khỏi ý thức, Diệp Thu bừng tỉnh.

Trước đây sở dĩ anh chưa gặp phải tình huống Dạ thị không nhìn rõ, hoàn toàn là vì lúc đó không cần dùng ở khoảng cách xa như vậy, nên vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bây giờ Diệp Thu chỉ mong có thể hấp thu thật nhiều, như vậy sẽ càng tiện lợi hơn.

"Cũng không biết khi nào mới có thể vặt lông cừu tiếp." Nghĩ vậy, Diệp Thu quay đầu nhìn bầy chuột đang co cụm ở một bên, chúng đã bị Diệp Thu vặt sạch rồi.

"Thôi kệ, dù sao sau này còn nhiều sinh vật kỳ lạ, không vội." Suy nghĩ một lúc, Diệp Thu thông suốt.

"Người hiện đại, phải dùng thiết bị hiện đại." Diệp Thu không chút do dự mở đèn pin siêu sáng, chiếu về phía đối diện.

"Ừm?" Anh lẩm bẩm trong miệng, nheo mắt nhìn.

"Đối diện giống như một cái tổ ong khổng lồ!" Anh lại gọi mấy người cùng mở đèn pin quan sát kỹ, phát hiện trên vách đá đối diện, chi chít một mảng hang động, bên trong dường như đặt từng cỗ quan tài.

Đúng là...

Vạn Quan Tường!

Diệp Thu kinh ngạc thốt lên.

Bàn Tử có vẻ là người kích động nhất, mặt mày hớn hở: "Tôi đã nói mà, trời không tuyệt đường người!

Nhiều quan tài như vậy, cuối cùng cũng có thu hoạch rồi, tôi đi Tây Thiên thỉnh kinh cũng phải có chút thành quả chứ!" Anh ta vui vẻ lấy dây thừng từ trong ba lô ra, cố gắng móc vào vách hang đối diện, nhưng thất bại.

Diệp Thu thực sự không thể nhìn nổi thao tác nghiệp dư này, liền thay Bàn Tử: "Để tôi, sợi dây này chỉ có năm mươi mét, miệng vực này cũng phải bảy tám mươi mét gần một trăm mét, cậu cầm cái đó

làm gì.” Anh lấy móc câu từ tay Bàn Tử, lại thu thập dây leo núi của mấy người kia, nối thành một sợi dây dài, đủ hơn một trăm mét, hoàn toàn đủ dùng cho miệng vực này.

Móc câu từ tay Diệp Thu bay ra, vững vàng móc vào tảng đá đối diện.

Sau khi bố trí xong dây thừng, mấy người như khỉ lần lượt đu theo dây qua bên kia.

Diệp Thu làm rất chắc chắn, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Mấy người lần lượt vào trong Vạn Quan Tường.

Lúc này, họ đều đã leo vào một hang quan tài, trong hang đó chỉ có một cỗ quan tài, đặt ngay chính giữa.

Diệp Thu đi một vòng quanh quan tài.

“Bố cục của quan tài này thật tà môn.

Nếu quan tài treo kia là của nhân vật chính, thì cũng không giống, làm gì có quan tài nào treo lơ lửng?

Chẳng lẽ là một loại nghi thức truyền giáo nào đó?” Đi quanh quan tài mấy vòng, Diệp Thu lại thò đầu ra nhìn quan tài treo bên ngoài, không hiểu dụng ý là gì.

Chẳng lẽ những quan tài này đều là đồ bồi táng?

Diệp Thu nhìn quan tài, thực sự không thể hiểu nổi.

Nhưng điều anh quan tâm bây giờ, không phải là câu chuyện đằng sau cỗ quan tài.

“Đừng nghiên cứu nữa, lão đại, bây giờ chúng ta xem bên trong có bảo bối gì không là được rồi?” Bàn Tử làm lệch bầu không khí, lập tức mấy người hừng hực khí thế làm việc.

Người nhảy lên quan tài, người nạy đinh.

Diệp Thu thì quan sát, dù sao anh cũng không hứng thú với những thứ bên trong quan tài.

“Cẩn thận chút, đừng trúng chiêu đấy.” Diệp Thu nhắc nhở.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Muộn Du Bình cùng dùng sức, cuối cùng cũng mở được nắp quan tài.

Nắp vừa mở ra, Bàn Tử ở bên cạnh “Hử” một tiếng.

Sau đó hỏi Hạo Thiên Chân bên cạnh: “, Đây là tiến hóa hay thoái hóa vậy?” Anh ta chỉ vào thi thể trong quan tài, đầu thi thể đó hơi to, tứ chi lại nhỏ như bị teo lại, trên người mặc trang phục của dân tộc thiểu số.

Hạo Thiên Chân nhìn một lúc cũng không nhận ra gì, cuối cùng nói: “Loại người này, có thể là một loại thai nhi dị dạng lớn lên.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng biến dị chủng tộc.” Nhìn thi thể trong quan tài, mấy người đều trầm ngâm.

Bàn Tử dùng xẻng lật lật thi thể đó, nửa ngày không thấy thứ gì đáng tiền, tức giận dậm chân một cái.

“Mẹ kiếp, quan tài gì mà keo kiệt thế?” Anh ta đẩy thi thể sang một bên, chỉ thấy quần áo trên đó lập tức rách một mảng lớn, lộ ra cổ và xương quai xanh.

Diệp Thu nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc, thi thể này có vấn đề.

Nghĩ vậy, anh lại trực tiếp tiến lên quan sát, cuối cùng trong lòng đã có đáp án.

“Người này không chết tự nhiên, có thể đã bị rút máu rồi mới cho vào quan tài.” Nói rồi, Diệp Thu chiếu thẳng đèn pin vào xương quai xanh của thi thể, chỉ thấy trên lớp da đen khô quắt, có một vết cắt

phẳng lỳ, sâu đến tận xương bên trong, thậm chí trên xương quai xanh cũng có thể thấy vết xước.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, nói: "Chắc là nô lệ tuẫn táng thôi, dù sao cũng không có đồ trang sức." Tiếp đó Bàn Tử lại không cam tâm nhìn thi thể một lần nữa, thi thể đó gần như đã thành xương trắng, lớp da khô quắt bọc bên ngoài xương, gần như có thể nhìn rõ hình dạng bộ xương.

Lục lọi một hồi, anh ta mới thò đầu ra: "Cuối cùng cũng để tôi tìm thấy chút gì rồi, đôi bông tai này." Bàn Tử đưa tay ra, để lộ hai thứ trên tay, ánh vàng lấp lánh, trông rất đẹp.

Diệp Thu nhìn kỹ.

"Thứ này sao giống Xà Mi Đồng Ngư thế?" Nhìn thấy rồi Diệp Thu kinh ngạc, hình dạng của nó quá giống Xà Mi Đồng Ngư, anh không thể không đến gần xem cho rõ.

Kết quả cầm lấy thứ trong tay Bàn Tử xem, thì ra là đồ làm bằng vàng lá, chỉ là hai miếng bông tai được đánh bóng tinh xảo.

So với đồng ngư, chất lượng kém xa.

"Chắc là một loại biểu tượng nào đó.

Chẳng lẽ ở đây cũng có đồng ngư?" Diệp Thu nghĩ.

Nếu ở đây cũng có đồng ngư, có thể sẽ biết thêm nhiều bí mật của Uông Tàng Hải.

Tuy người này đã chết, nhưng bí mật của ông ta rất đáng để tìm hiểu.

Sáu người lại đi kiểm tra các hang quan tài khác, phát hiện bên trong đều là thi thể có quy mô tương tự, không có cỗ nào có đồ quý giá.

Chỉ có Diệp Thu ở trong những hang quan tài này, đều phát hiện ra một ít xương trắng của chuột.

"Cũng không biết lũ chuột này từ đâu đến." Diệp Thu nhìn chằm chằm vào những bộ xương trắng đó, rồi lại nhìn sang phía đối diện.

Khoảng cách rất xa, đủ để tạo thành rào cản cho lũ chuột lớn.

Chương 263

Chuông trên cầu treo hẳn là có tác dụng với hệ thần kinh của động vật, thứ đó vừa vang lên, ngay cả thi miết cũng có thể khống chế, huống chi là lũ chuột này.

Bàn Tử không cam tâm lại xem xét mấy cỗ quan tài nữa, thực sự không còn sức lực, đành phải bỏ cuộc.

Mấy người lại quay trở về đường cũ, cỗ quan tài treo khổng lồ trên đầu cũng chỉ có thể đứng nhìn mà than thở.

"Cũng không biết ai ở trên đó, chôn cất không chạm trời không chạm đất, đúng là tạo nghiệt." Hạo Thiên Chân cuối cùng liếc nhìn cỗ quan tài lớn trên đầu, chuyên tâm leo dây.

Người đi trước là A Ninh, Lão Dương, sau đó là những người khỏe hơn.

Đang leo, Hạo Thiên Chân đột nhiên nghe thấy một tiếng cười lạnh.

Cả người anh ta lạnh toát.

"...Bàn Tử, là cậu à?" Phía sau Hạo Thiên Chân là Bàn Tử, phía trước là Diệp Thu, Diệp Thu không thể phát ra loại âm thanh này.

"Ai?

Không phải tôi?" Giọng nói có chút cà lơ phất phơ của Bàn Tử vang lên, Hạo Thiên Chân lại nghĩ chắc không phải Bàn Tử.

Tiếng cười lạnh vừa rồi, không phải loại âm thanh của Bàn Tử, mà trầm hơn một chút.

Đang lúc vừa suy nghĩ vừa cố gắng leo về phía trước, tiếng cười

lạnh khàn khàn trầm thấp đó lại vang lên.

Lần này Diệp Thu ở phía trước dường như cũng nghe thấy: "Ai đang cười lạnh ở phía sau vậy?" Giọng nói trong trẻo của Diệp Thu truyền đến, rõ ràng, tiếng cười khàn khàn vừa rồi không phải do anh phát ra.

Thực ra, hai tiếng vừa rồi Diệp Thu đều nghe thấy.

Chỉ là anh không để ý, dù sao Bàn Tử cũng hay lẩm bẩm, chuyện tự nói một mình cũng không phải ít.

Chỉ là tiếng cười lạnh vừa rồi vang lên rõ hơn, khiến anh nổi cả da gà.

"...Tôi không cười, hình như cũng không phải Bàn Tử." Hạo Thiên Chân theo sau từng bước leo, tay và chân đều đang dùng sức trên sợi dây, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

"Tôi nghĩ không ai lại đùa kiểu này đâu!

Bốn người chúng ta đều không phải loại người đó." Vừa dứt lời, tiếng cười lạnh đó dường như lại vang lên ở xa, lần này nghe không giống tiếng cười lạnh nữa, mà giống tiếng đá sỏi cọ vào đá, có chút chói tai.

"Có lẽ là chuột thôi." Diệp Thu nhìn lên trên, vừa rồi anh đã thấy xương trắng của chuột.

Ở đó thỉnh thoảng có những viên đá nhỏ rơi xuống, phải cố gắng tránh đi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không nói gì nữa, tiếp đó cũng không nghe thấy tiếng "cười lạnh" quỷ dị đó nữa, nhanh chóng đến được khoảng đất trống kia.

"Ôi trời!

Mệt chết Bàn gia!

Chuyến này Bàn gia tôi chẳng kiếm được gì, toàn nhặt được mấy món đồ vặt vãnh." Bàn Tử ngồi phịch xuống, bày từng món đồ nhỏ thu thập được ra đất.

Những thứ đó được anh ta dùng khăn tay bọc lại, trông có vẻ được bảo quản rất cẩn thận.

Bày ra một lúc, sắc mặt Bàn Tử đột nhiên thay đổi: "Thiếu mất mấy món!" Mọi người nhìn sang, những cặp vòng tay, bông tai được bày ra, gần như đều thiếu mất một chiếc.

"Chắc không phải cậu bỏ sót đấy chứ." Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nhìn, cằn nhằn.

Nghe vậy, Bàn Tử không vui: "Không thể nào, Bàn gia tôi không bao giờ phạm phải sai lầm nghiệp dư như vậy, nhìn xem, cặp bông tai tôi lấy đầu tiên, thiếu mất một chiếc rồi!" Nghe vậy, Diệp Thu cũng thấy hứng thú, tiến lên xem, cũng có chút kinh ngạc.

Đôi bông tai có hình dạng giống Xà Mi Đồng Ngư kia, là đôi mà Bàn Tử gói kỹ nhất, lúc đó dưới sự thúc giục của mọi người mới cẩn thận cất đi rồi theo kịp đội.

"Sao lại thiếu mất một chiếc nhỉ?" Diệp Thu suy nghĩ, đột nhiên nhớ lại chuyện lạ vừa xảy ra lúc leo dây.

Những tiếng cười lạnh đó.

Lẽ nào không phải do lũ chuột giở trò, mà thật sự có người thứ bảy ở đây?

Nhưng nói vậy cũng không thông, nếu thật sự có người thứ bảy, vậy tiếng "cười lạnh" đột nhiên xa dần lúc nãy là sao?

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có "ma" ư?

Suy nghĩ mãi không ra, lúc này Bàn Tử bắt đầu yêu cầu khám người, Hạo Thiên Chân bị sờ soạng khắp cả người mà cũng không tìm thấy thứ cần tìm.

"Không thể nào, không thể nào.

Cậu thật sự không lấy à?" Bàn Tử nheo đôi mắt nhỏ lại, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Hắn không dám khám người Muộn Du Bình, càng không dám khám Diệp Thu, A Ninh lại là phụ nữ của Diệp Thu nên hắn lại càng không dám động vào, thế là Bàn Tử quay sang nhìn Lão Dương đang đứng ngơ ngác một bên.

"Này, để Bàn gia tôi khám xem." Vẻ mặt Bàn Tử chẳng mấy tốt đẹp, hắn gọi Lão Dương đang có vẻ ngây ngẩn.

Mãi một lúc sau Lão Dương mới phản ứng lại.

"Khám?" "Khám người, đừng có lằng nhằng." "Ồ." Lão Dương ngơ ngác, ngoan ngoãn để Bàn Tử khám xét khắp người, nhưng cũng không có gì.

"Haiz!" Bàn Tử không cam tâm ngồi phịch xuống đất.

Những món đồ cổ loại này, nếu đi theo cặp thì giá trị sẽ tăng gấp bội, cho dù chỉ lấy được một vài món này mang ra ngoài bán cũng được mấy chục nghìn.

Nhưng bây giờ đã mất mấy cặp, chỉ còn lại những món lẻ, giá trị chỉ còn vài nghìn.

Chỉ là muốn ông ta nhả ra thông tin, thủ đoạn không thể quá mềm mỏng. (vẫn luôn) Ở ngay xung quanh tôi, chỉ là tôi không thấy được?" Lời này vừa nói ra, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, khí lạnh len lỏi.

“Không đâu.

Có người đi theo tôi cũng không thể ảnh hưởng đến tôi được.” Diệp Thu thản nhiên nói.

Dù sao anh cũng có hệ thống làm chậm thời gian, nếu có người theo dõi thì lẽ ra đã phát hiện từ lúc ở trong hố vạn người rồi.

Chứ không phải đợi đến tận bây giờ.

Mà nếu có kẻ theo dõi thật, thì kẻ đó cũng đã lạc trong mê cung bên dưới hố vạn người từ lâu.

Không có lũ chuột dẫn đường, việc bám theo nhanh chóng gần như là không thể.

Bàn Tử ngẩn người một lúc rồi lại nói: “Vậy nếu, thứ theo tôi không phải người thì sao?” Bàn Tử vừa dứt lời, mấy người đều cảm thấy có chút không thoải mái.

Hạo Thiên Chân nói: “Cậu béo mất có mấy món đồ thôi mà, làm gì mà cứ thần hồn nát thần tính thế.

Ái da!” Đang nói thì đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó vội quay đầu dùng đèn pin soi ra phía sau, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Ánh sáng đèn pin thực sự có hạn, Hạo Thiên Chân chỉ có thể soi sáng từng khoảng nhỏ, nhất thời kinh ngạc không yên.

Muộn Du Bình ngồi một bên, thấy Hạo Thiên Chân ôm đầu, liền hỏi: “Sao vậy?” “Vừa rồi có người... không... có thứ gì đó đánh vào đầu tôi.” Quay đầu lại, Hạo Thiên Chân bỏ tay đang ôm sau gáy xuống, trên tay có một chút vết máu.

“Mẹ kiếp!

Ai ra tay ác thế?” Bàn Tử vừa thấy máu, vốn đã đang bực bội vì

mất đồ, lúc này càng thêm cáu kỉnh.

"Đừng để Bàn gia đây tóm được!" Vừa nói, Bàn Tử vừa cầm đèn pin đứng dậy soi xét tứ phía, nhưng không thấy gì.

"Ái da!" Lúc này Lão Dương cũng kêu lên một tiếng đau đớn, Lão Dương và Hạo Thiên Chân đều ngồi quay lưng ra vách đá, Diệp Thu thấy vậy liền bảo hai người ngồi vào trong.

Lão Dương ôm vai, đau đến nhăn cả mặt, máu trên vai không ngừng rỉ ra.

"Lão Muộn, giúp hai người họ băng bó, tôi ra ngoài xem tình hình." Diệp Thu vỗ vai Muộn Du Bình, Muộn Du Bình gật đầu, sau đó giúp hai người xử lý vết thương.

Đứng ở nơi không xa miệng vực, Diệp Thu ngẩng đầu, bật tầm nhìn ban đêm lên mức mạnh nhất, đồng thời mở cả mắt hồng ngoại.

"Để tiểu gia xem xem, là yêu nghiệt phương nào." Trong tầm nhìn của Diệp Thu, bóng tối trong phạm vi năm mươi mét lập tức bị xua tan, tầm nhìn nhanh chóng được cải thiện.

Đồng thời, thính giác của Diệp Thu cũng được tăng cường.

Nhìn một lúc, Diệp Thu không thấy gì trong phạm vi đó, nhưng lại nghe thấy tiếng kêu chói tai bị khuếch đại của lũ chuột đang co rúm trong góc phía sau.

"Chít chít chít chít…" Bầy chuột dường như vô cùng hoảng sợ, nhưng nhìn qua thì không thấy có mối đe dọa nào, chỉ có thể thấy dưới mắt hồng ngoại, nhiệt độ cơ thể chúng rất cao.

Đó là đặc điểm của sự sợ hãi.

Nhưng chúng vẫn cứ chen chúc trong góc, hoảng loạn tột độ.

Giống như có một sức mạnh vô hình ở trước mặt chúng.

Chương 264

“Lẽ nào là thiên địch của chúng?” Diệp Thu thầm đoán.

Lần này, anh dứt khoát vào hệ thống, điều chỉnh thính giác lên cường độ lớn nhất hiện tại. [Keng!

Điều chỉnh thính giác thành công!

Có thể thu thập âm thanh trong bán kính một trăm mét!] Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm thấy thế giới của mình như được phóng đại, một “trường” vô hình bao trùm lấy phạm vi bán kính một trăm mét với anh làm trung tâm.

“Cô cô cô cô.” Cái “tiếng cười lạnh” khàn khàn đó lại xuất hiện!

“Cô cô cô cô!” Chính là loại âm thanh vừa nghe thấy!

Diệp Thu phấn khích, ngẩng đầu lên, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, trong bóng tối, vượt quá phạm vi bán kính năm mươi mét nên không nhìn thấy.

Nhưng có thể nghe được!

“Hệ thống, tôi muốn dùng Hoàng kim thập miểu, một lần.” [Keng!

Đã nhận yêu cầu của ký chủ!

Bắt đầu Hoàng kim thập miểu!

Xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng.] [3] [2] [1] Đếm ngược kết thúc, với Diệp Thu làm trung tâm, trong bán kính một nghìn mét, thế giới xung quanh đều trở nên chậm lại.

Phía sau, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vẫn đang tranh cãi, tay của Muộn Du Bình đang bôi thuốc cho Lão Dương thì dừng lại giữa không trung.

“Để tôi xem rốt cuộc là thứ gì!” Diệp Thu hạ thấp người, trực tiếp nhảy khỏi miệng vực!

Khi dây móc trong tay vung đến giữa không trung, nó lập tức bám chặt vào vách đá đối diện.

Mất một giây.

Diệp Thu đã lên cao hơn hai mươi mét.

Tiếp đó, anh lại nhảy lên bức tường đối diện, làm lại động tác tương tự.

Lặp lại như vậy năm lần, mất năm giây, anh đã ở trên độ cao một trăm mét, đứng trên một mỏm đá.

Nơi đó chi chít hàng ngàn tổ đá, bên trong có không ít cỏ khô và thức ăn.

Bị đứng hình, là từng con quạ ba mắt với ba con mắt đỏ như máu đang lượn lờ!

Còn lại ba giây.

Diệp Thu nhanh chóng giật mấy cái tổ chim ném ra ngoài, rồi lại đá mạnh vào mấy con quạ ba mắt đang lơ lửng giữa không trung.

Lại mất một giây để làm cho mấy cái tổ chim tan nát.

Được rồi, Hoàng kim thập miểu, kết thúc. [Keng!

Trở về thời gian bình thường!] Hệ thống vừa vang lên, những cái tổ chim bị Diệp Thu ném lên không trung liền rơi xuống với tốc độ chóng mặt.

Mấy con quạ ba mắt bị đá văng ra ngoài cũng ngơ ngác, suýt nữa thì không biết bay.

Trong chốc lát, bầy quạ hỗn loạn thành một đoàn, những tiếng

“cười lạnh” đáng sợ vang lên không ngớt.

Đồng thời, Diệp Thu phát hiện trong một cái tổ chim có rất nhiều đồ trang sức nhỏ, có nhiều món là đồ cổ, thậm chí có cả vài món đồ hiện đại.

Diệp Thu vơ một nắm, rồi lại dùng dây móc làm theo cách cũ, nhanh chóng quay về bệ đá, nơi mọi người đang ngây ra nhìn.

Lũ quạ ba mắt cũng điên cuồng đuổi theo, miệng phát ra những tiếng kêu inh ỏi.

Ngồi ở dưới, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy một loạt âm thanh này liền giật mình, đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy Diệp Thu như thiên thần hạ phàm, dẫn theo một bầy quạ đen kịt đáp xuống rìa bệ đá, đồng thời ném một túi đồ về phía Bàn Tử.

“Cầm lấy, mấy món đồ chơi nhỏ của cậu đấy!” Bàn Tử nhận lấy xem, lập tức hiểu ra tất cả là do lũ súc sinh này giở trò.

Nhất thời phẫn nộ, hắn giơ súng bắn vào bầy quạ.

Diệp Thu không dùng súng, mỗi tay cầm một cây gậy leo núi, đánh đâu trúng đó, lũ quạ ba mắt đều bị tốc độ ra tay cực nhanh của anh đánh cho rơi lả tả.

Mỗi gậy đều đánh chính xác vào đầu con quạ, mỗi lần đánh là một con rơi xuống.

Một lượng lớn quạ ba mắt vây quanh Diệp Thu như một cơn lốc đen, Bàn Tử bắn mãi không xuể, nhưng lại thấy Diệp Thu vui vẻ hớn hở ở giữa.

Không phải vì Diệp Thu thích đánh quạ, mà là... [Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính “Tốc độ”, xin hãy hấp thu!] [Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính “Thị giác”, xin hãy hấp thu!]

[Keng!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính "Nhanh nhẹn", xin hãy hấp thu!] Diệp Thu vừa đánh vừa hấp thu, quả thực không thể nào dễ dàng hơn, càng đánh càng hăng.

Bàn Tử bắn súng đến mỏi cả tay, Hạo Thiên Chân và Lão Dương càng khỏi phải nói, đặc biệt là thân hình gầy yếu của Lão Dương, sức giật của một khẩu súng lục cũng đủ làm ông ta run bần bật.

Người vẫn bình tĩnh bắn ở bên cạnh, ngoài Muộn Du Bình ra, còn có A Ninh.

Mỗi phát bắn chính xác của A Ninh đều bắn nát đầu một con quạ ba mắt, tốc độ ra súng cực kỳ trôi chảy và nhanh chóng, thay băng đạn cũng dứt khoát gọn gàng.

Những con quạ rơi trên bệ đá, phần lớn là do cô bắn hạ.

Bởi vì một phần lớn lũ quạ cũng cố gắng bay vào trong, nên cô đã trở thành một bức tường phòng ngự.

Bầy quạ tiếp tục tấn công thêm vài phút nữa, chẳng mấy chốc bầy quạ càng lúc càng thưa thớt.

Nhìn từ bên ngoài, Diệp Thu dường như đánh rất vui vẻ.

Dần dần, những con quạ còn lại rút lui, một nhóm nhỏ đậu trên quan tài treo, dùng ba con mắt đỏ như máu bị viêm nhìn chằm chằm sáu người bên dưới.

Số còn lại thì đứng thành hàng trên dây xích sắt của quan tài treo, có con đứng trên những tảng đá trên vách núi, giống như hàng trăm camera giám sát.

Không lâu sau, những con chim kỳ quái đó không dám đến gần nữa.

Diệp Thu uyển chuyển như thiên thần đứng trên một đống lông quạ, một tay cầm một xiên quạ khổng lồ đứng trước mặt mọi người, có những con quạ trên đó vẫn đang giãy giụa kịch liệt.

"Các vị, ăn quạ nướng không?" Diệp Thu nhếch miệng cười, nhìn về phía lũ chuột đang run rẩy trong góc, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Các vị, có ăn quạ nướng không?" Mỗi tay Diệp Thu cầm một cây gậy leo núi, trên đó xiên đầy quạ, nụ cười trên mặt rạng rỡ.

Vừa rồi lúc ở trong "tâm bão" quạ, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên như điên, vô số quả cầu thuộc tính từ trên trời rơi xuống như mưa, không cần phải nói là vui sướng đến mức nào.

Quan trọng nhất là, đang hấp thu thì hệ thống đột nhiên thông báo: [Keng!

Chúc mừng ký chủ một lần thu thập đủ 3000 điểm thuộc tính loại "Thị giác"!

Hiện thưởng thăng cấp gấp đôi!] [Chi tiết thăng cấp gấp đôi thuộc tính Thị giác: 1.

Tất cả thuộc tính thị giác tăng thêm 100 mét phạm vi khống chế!

Thị lực lại được nâng cấp ưu việt! 2.

Thưởng một lần dung hợp thăng cấp thuộc tính thị giác!

Lần này thưởng dung hợp "Không gian nhãn!"] [Không gian nhãn: Sinh ra từ sự dung hợp của điểm thuộc tính thị giác và thuộc tính không gian của hệ thống, không tiêu hao lẫn nhau, là thuộc tính độc lập.

Ký chủ có thể xem xét tất cả sự vật trong bán kính 500 mét, không cần tự mình di chuyển, chỉ cần phóng ra phạm vi bao phủ tại chỗ là có

thể xem xét tất cả sự vật trong phạm vi.] [Keng!

Thuộc tính loại nhìn xuyên thấu tăng vọt 1000 điểm, có thể bỏ qua mọi thuộc tính tự nhiên để nhìn xuyên thấu (trừ siêu nhiên, có thể không nhìn xuyên thấu được do nhiễu từ trường của con người).] [Lần dung hợp này không tiêu hao điểm số, không tiêu hao không gian.] Diệp Thu lúc đó vui mừng khôn xiết, Không gian nhãn tốt hơn nhiều so với dò xét không gian của hệ thống, thích hợp cho những người lười biếng như anh!

Khả năng nhìn xuyên thấu cũng tăng vọt, bất kỳ thuộc tính nào của mắt được nâng cấp thì các thuộc tính khác cũng có thể được nâng cấp nhẹ theo.

Nhưng tiếp theo đó, lũ quạ lại rơi ra một đống thuộc tính nữa, trong đó có "Nhanh nhẹn" và "Tốc độ"!

Điều khiến anh không ngờ tới là hai loại này có thể dung hợp thành kỹ năng! [Keng!

Kiểm tra thấy ký chủ một lần hấp thu điểm Tốc độ và Nhanh nhẹn đạt trên 4000, có thể tiến hành dung hợp điểm thuộc tính thành kỹ năng, có dung hợp không?] [Keng!

Chương 265

Lần dung hợp này không tiêu hao điểm kỹ năng, sau khi dung hợp điểm thuộc tính của ký chủ vẫn giữ nguyên.] "Dung hợp!

Dung hợp!" Diệp Thu vừa vui vẻ đánh quạ vừa nói.

Tốc độ của anh ngày càng nhanh hơn, từng lớp quạ bị đánh bay vào vực sâu phía sau một cách dễ dàng, tốc độ ra tay không thể nhìn rõ bằng mắt thường.

Hạo Thiên Chân thỉnh thoảng nhìn thấy tình hình bên trong bầy quạ từ bên ngoài thì kinh ngạc đến ngây người. [Keng!

Dung hợp thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng mới "Thân Khinh Như Yến"] [Giải thích kỹ năng Thân Khinh Như Yến: Bỏ qua các yếu tố môi trường địa lý, khi ký chủ sử dụng kỹ năng này, sẽ bỏ qua trọng lực Trái Đất, dòng nước, dòng không khí, và bất kỳ lực cản mềm có thể xuyên qua nào khác, hoàn thành một lần lao tới cực nhanh với tổng khoảng cách 100 mét, thời gian sử dụng 0.01 giây, thời gian hồi phục nửa giờ.] [Thân Khinh Như Yến: Kỹ năng loại tốc độ] [Cấp độ hiện tại: Trung cấp, nháy mắt 100] [Cấp độ tiếp theo: Cao cấp, lao tới cực nhanh, một lần sử dụng có thể hoàn thành liên tục năm lần nháy mắt 100, thời gian hồi phục rút ngắn năm phút] Diệp Thu nhận xong những thông tin này thì mừng như điên, nhìn lũ quạ bằng ánh mắt trìu mến, giống hệt một kẻ ham tiền nhìn thấy cả kho vàng.

Dưới sự áp chế tốc độ cực hạn của Diệp Thu, số lượng quạ giảm mạnh.

Diệp Thu có khối thời gian để xiên từng con quạ một.

Chúng biến thành những xiên quạ, đứng trước mặt đám người đang kinh ngạc.

Sinh mệnh lực của lũ quạ này cũng khá mạnh, dù bị xiên như vậy vẫn kêu khàn khàn.

Diệp Thu tiến lại gần bầy chuột, ném một xiên quạ vào giữa chúng, lũ chuột liều mạng chạy sang hai bên.

Trong chốc lát, tiếng kêu "chít chít" tràn ngập tai mọi người.

Một lúc sau, mới có vài con chuột dạn dĩ tiến lên thăm dò ngửi ngửi lũ quạ.

Nhưng điều khiến mấy người không ngờ tới là, lũ quạ ba mắt này dù bị xiên thủng ngực vẫn hung hãn như vậy.

Thấy chuột lại gần, nó cắn phập vào mũi con chuột, cắn đến máu tươi đầm đìa, tiếng kêu của con chuột kia chói tai vô cùng.

Con chuột đau đớn quằn quại, cái mông to không ngừng lăn lộn trên đất, cố gắng thoát khỏi mỏ của con quạ ba mắt.

Cuối cùng, con quạ ba mắt đó cắn đứt lìa cái mũi nhọn của con chuột, con chuột đó nhanh chóng lùi lại, đâm vào bầy chuột phía sau.

Nhưng có lẽ đó cũng là chút sức lực cuối cùng của con quạ ba mắt, nó nhanh chóng ngừng thở, cái mỏ đen tuyền buông cái mũi chuột đẫm máu ra.

Nhanh chóng lại có mấy con chuột dạn dĩ tiến lên, ngửi bên trái rồi lại ngửi bên phải.

Không lâu sau, phát hiện lũ quạ đã chết, bầy chuột liền điên cuồng lao vào, xiên "quạ" đó đã khởi đầu cho một bữa tiệc cuồng hoan của bầy chuột.

Xiên quạ nhanh chóng bị lũ chuột gặm đến không còn một mẩu,

ria mép của từng con chuột đều dính đầy máu, mắt chúng hau háu nhìn xiên quạ còn lại trong tay Diệp Thu.

Sáu người chứng kiến cảnh "ăn sống" đẫm máu, thấy lũ chuột lại nhìn chằm chằm, liền đồng loạt nhìn về phía Diệp Thu.

Diệp Thu nhún vai, hỏi: "Tôi thấy chúng nó ăn ngon lành quá, có muốn thử không?" Vừa nói, Diệp Thu vừa đưa xiên quạ tới.

Mấy người liếc nhìn lũ quạ, bộ lông đen tuyền bóng mượt rất đẹp, nhưng ba con mắt trên đầu lại vô cùng kinh tởm, giống như những mụn mủ.

"Không... không ăn." Bàn Tử là người đầu tiên lắc đầu, những người khác cũng gật đầu theo.

Diệp Thu nhìn họ với vẻ mặt khó hiểu, họ liền vội vàng lắc đầu lần nữa.

"Thôi được, tôi nhìn thứ này cũng chẳng có khẩu vị, cho lũ chuột này vậy, cũng coi như một đền một." Diệp Thu ném xiên quạ còn lại vào bầy chuột, thản nhiên nói.

"Một đền một?" Hạo Thiên Chân không hiểu.

"Đúng vậy." Diệp Thu gật đầu, rồi tiếp tục: "Lũ chuột này có lẽ thường xuyên bị loại quạ ba mắt này săn làm thức ăn, tôi vừa thấy trong tổ chim có xương chuột.

Cả trong cái động quan tài lúc nãy cũng có." "Nhưng bình thường lũ chuột căn bản không chống lại được những con quạ hung hãn này, lũ quạ này có thể là do người cổ đại huấn luyện, chuyên dùng để canh gác nơi này.

Lũ chuột này bị sinh vật xâm lấn, kết quả là số lượng của chúng giảm mạnh, tôi đoán số lượng ban đầu của chúng phải nhiều hơn nữa." Nghe đến đây, Hạo Thiên Chân hỏi: "Chúng là thiên địch của lũ

chim đó, vậy tại sao chúng lại dẫn chúng ta đến đây?" Nghe câu hỏi, Diệp Thu tiếp tục giải thích: "Tôi đoán một phần nguyên nhân là vì ngọn lửa lớn tôi vừa đốt, chúng buộc phải rời khỏi nơi đó.

Một phần nguyên nhân khác, có thể là chúng dẫn chúng ta đến, lợi dụng chúng ta để loại bỏ lũ quạ này, loại bỏ thiên địch của chúng." Nghe xong, Hạo Thiên Chân kinh ngạc: "Súc sinh mà cũng tinh quái đến thế sao?" Bàn Tử cũng bất đắc dĩ cười một tiếng: "Không ngờ chúng ta lại bị súc sinh lợi dụng!" "Cũng không hẳn." Diệp Thu nói.

Sau đó, ánh mắt anh thay đổi, quay đầu nhìn về phía đối diện.

Đừng quên, sau khi nâng cấp, bán kính phạm vi tất cả thuộc tính thị lực của anh đều là 1000 mét!

Diệp Thu bật chế độ nhìn xuyên thấu và tầm nhìn ban đêm, bức tường vạn quan tài đối diện lập tức trở nên trong suốt.

Không tốn quá nhiều thời gian của Diệp Thu.

Quả nhiên, trong phạm vi tầm mắt, anh đã thấy một thứ khác biệt.

Ở ngay đối diện cái quan tài treo đó, có một cái động quan tài đặc biệt, phía sau cái động đó, có một thạch thất.

Trong đó đang đặt một cỗ quan tài, xung quanh nó dường như quấn đầy dây xích sắt, trên đó có những chiếc chuông nhỏ li ti, giống như trên cây cầu treo.

Nhưng kỳ lạ là, cái quan tài treo đó Diệp Thu có thể nhìn rõ mồn một, nhưng cỗ quan tài trong thạch thất anh lại không nhìn thấu được.

Còn cái quan tài treo kia, bên trong cũng không có gì đặc biệt.

Nằm bên trong là một nô lệ, chỉ là một nô lệ cao cấp hơn, đồ trang sức và đồ tùy táng bên trong tương đối nhiều, Diệp Thu đoán, nô lệ này có lẽ bát tự tương đối hợp để giữ cửa, nên bị đặt ở nơi này để

trấn giữ lối vào.

Nhưng chuyện đồ tùy táng trong quan tài treo nhiều không thể để Bàn Tử biết, nếu để Bàn Tử biết không chừng hắn sẽ nghĩ cách đi lấy cái quan tài treo đó.

Không biết thì tốt hơn, đỡ lại xảy ra chuyện rắc rối.

Diệp Thu tắt chế độ nhìn xuyên thấu, quay đầu nói với mọi người: "Các vị, tiếp tục tiến lên." Những người khác ngơ ngác, không biết đường đi ở đâu.

Sau đó, trước ánh mắt của mọi người, Diệp Thu giơ tay chỉ thẳng về phía cái quan tài treo đó.

"Nhìn xem, cái động quan tài đối diện với quan tài treo đó, có phải lớn hơn một chút không?" Mấy người thuận theo nhìn sang, quả nhiên lớn hơn một chút, vừa rồi vì có quá nhiều động nên căn bản không chú ý.

"Xuất phát thôi, đi theo Diệp Thu sẽ không sai." Diệp Thu cười cười, ôm lấy A Ninh đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh, bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Lần này cũng làm theo cách cũ, Muộn Du Bình cũng phát huy thực lực, qua trước, bố trí dây thừng ở miệng động quan tài tương đối lớn, tạo thành một góc nghiêng, để mấy người bên dưới có thể đi thẳng đến lối vào.

Lần này mấy người cẩn thận hơn, đều dùng khóa móc, một đầu buộc vào eo, một đầu buộc vào dây thừng.

Như vậy lỡ không cẩn thận trượt tay, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thuận lợi, Diệp Thu và A Ninh, cùng với Muộn Du Bình đã đến được động quan tài ở lối vào.

Đứng ở miệng động quan tài nhìn ra ngoài, đối diện chính là một mặt của cái quan tài treo đó, trên đó khắc đầy văn tự, giống như một loại bùa chú nào đó.

Diệp Thu là người đầu tiên vào lối vào động quan tài, không ngoài dự đoán, bức tường đá ở đó bị bịt kín, không biết nên vào từ đâu.

Sau đó, Diệp Thu lại nhìn xuyên thấu, phát hiện cỗ quan tài quấn đầy dây xích sắt bên trong, trên dây xích quả nhiên cũng treo đầy những chiếc chuông nhỏ li ti, kiểu dáng tương tự như trên cầu treo, nhưng tinh xảo hơn.

Lúc này anh vẫn không thể nhìn xuyên thấu cỗ quan tài đó, cũng không biết nguyên nhân.

"Lẽ nào lão Tống tử trong quan tài này thành tinh rồi?" Diệp Thu nghĩ mãi không ra, nhưng chỉ cần tìm được lối vào, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Lúc này Bàn Tử đang ở lưng chừng, phải một lúc nữa mới đến.

Anh tìm một lúc nữa mà vẫn không tìm thấy lối vào.

Nhưng ở mép động quan tài, dưới chân mình, anh lại phát hiện một thứ khá thú vị.

Nơi đó có mấy vết khắc rất sâu, trông giống như dấu của móng vuốt năm ngón, không phải loại bốn ngón, ở mép còn có nhiều vết nước chưa khô, không biết là ai để lại.

"Chắc chắn là đám người trước đó." Diệp Thu thầm nghĩ.

Nếu chúng đã đến đây, vậy chắc chắn có cách đi vào, chỉ là phải tìm kiếm.

Vừa nói, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã đến, Diệp Thu và Muộn Du Bình lần lượt kéo họ lên.

Bàn Tử thở hổn hển, vừa vào động quan tài, phản ứng đầu tiên không phải là không có lối vào và cửa, mà là vẻ hoa lệ của cỗ quan tài trước mắt.

"Ối trời!

Vớ được bảo bối rồi, vớ được bảo bối rồi!

Lần này cuối cùng cũng có đồ rồi chứ!" Bàn Tử gần như mắt sáng rực lao tới.

Liếc nhìn cỗ quan tài đó, dưới cái nhìn xuyên thấu của Diệp Thu, bên trong quả thực đang nằm một nô lệ cao cấp, trên người có rất nhiều trang sức.

Trong đó cũng không thiếu những món có giá trị tương đối cao như hạt ngọc nhét miệng, trên tay cũng có vài chiếc nhẫn.

Vỏ ngoài quan tài sở dĩ hoa lệ là vì trên đó khắc đầy một loại phù văn nào đó, loại phù văn này quá cổ xưa, nhưng may mắn là có một số phù hợp với thông tin về văn tự cổ trong đầu Diệp Thu, nên có thể hiểu được một phần.

Phù văn trên đó đại khái nói rằng, cỗ quan tài này phải bảo vệ người trong cỗ quan tài chuông bên trong thạch thất.

Chương 266

Người trong cỗ quan tài bên ngoài này là người canh gác, phải giữ chặt cửa này, những phù văn này sẽ ban cho người bên trong quan tài sức mạnh, giúp người trong quan tài có thể chống lại các sinh vật bên ngoài.

Đọc lướt qua phù văn, hiểu được ý chính.

Ngẩng mắt thấy Bàn Tử định mở quan tài, Diệp Thu vội vàng giữ tay hắn lại, nói: "Mở từ từ thôi, tôi xem qua phù văn trên đó rồi, thi thể bên trong quan tài không chừng có cơ quan, cẩn thận một chút." Bàn Tử ngẩn ra, sau đó ngượng ngùng, vội vàng gật đầu đồng ý.

Anh lại nhìn cỗ quan tài, dưới cái nhìn xuyên thấu, thi thể bên trong dường như không bị thối rữa, cũng không biết có phải là do viên ngọc trong miệng không.

Suy nghĩ một lúc lâu, Diệp Thu đưa tay gõ gõ lên trên, dưới, trái, phải của quan tài, lúc này, "Thiên Môn Cơ Quan Thuật" trong đầu khởi động. [Keng!

"Thiên Môn Cơ Quan Thuật" khởi động, cơ quan hiện tại: Thiên Châm Độc Trận, một khi mở nắp quan tài, sẽ kéo động sợi tơ ở mép quan tài kích hoạt cơ quan, lúc này kim độc bên trong quan tài và mép quan tài sẽ bắn về phía người mở quan tài!] [Cách giải: Cách này không khó giải, chỉ cần dùng dao nhỏ rạch một vòng quanh nắp quan tài, cắt đứt sợi dây cơ quan là được.

Không loại trừ có dây kim loại, ký chủ hãy chú ý.] Diệp Thu vui mừng, vội gọi Hạo Thiên Chân lấy ra con dao nhỏ, thuận theo khe hở của quan tài cắt đi, quả nhiên cảm nhận được từng sợi tơ bị cắt đứt rung động.

Nhưng cũng cần chút sức lực, nắp quan tài không thể nhấc lên, lưỡi dao nhỏ phải đủ mỏng và đủ chắc, nếu không rất dễ bị gãy bên trong.

Không lâu sau, Diệp Thu đi hết một vòng, lại dùng tay chạm vào quan tài, hệ thống cũng không có phản ứng nữa.

"Được rồi, có thể mở quan tài." Diệp Thu vừa dứt lời, Bàn Tử đã đi đầu, xắn tay áo tiến lên.

Nắp quan tài bằng đá cứng rắn bị Bàn Tử đẩy ra bảy tám phần, sau đó Muộn Du Bình và Hạo Thiên Chân cũng giúp một tay, nhanh chóng nắp quan tài bị dời sang một bên.

Bàn Tử cầm đèn pin đồng soi vào trong quan tài, suýt nữa thì nước mắt lưng tròng, giọng run run nói: "Bàn gia tôi sáu người, đi suốt hai ngày trời, chưa ngủ một giấc.

Lửa cũng đốt rồi, nước cũng uống rồi, quái vật cũng giết không ít, bây giờ cuối cùng cũng thấy được minh khí!" Mấy người đều cảm thấy xúc động, nhìn những món trang sức của dân tộc thiểu số lấp lánh trong quan tài, ai nấy đều có chút nghẹn ngào.

Lúc này, Diệp Thu và Muộn Du Bình lại đang chăm chú nhìn thi thể trong quan tài, vẻ mặt đăm chiêu.

Thi thể đó ngàn năm không mục, da mặt ngoài việc có chút phù thũng ra, vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ của một thiếu nữ.

Rõ ràng là một thi thể, nhưng vẻ sinh động đó, lại như thể có thể bắt đầu hô hấp bất cứ lúc nào.

Bàn Tử mấy người đang hưng phấn, định vơ vét tài bảo trên người nữ thi, thì bị Diệp Thu giơ tay ngăn lại: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, thi thể ngàn năm không mục, không biết sẽ có chuyện gì kỳ quái." Vừa nói, Diệp Thu vừa đeo găng tay, nâng sau gáy nữ thi lên,

một tay bóp hai má nữ thi dùng sức, nữ thi từ từ mở miệng, trên lưỡi có một viên ngọc màu xanh biếc nhỏ hơn quả bóng bàn một vòng, trong bóng tối lấp lánh ánh sáng.

Bàn Tử nhìn đến hai mắt trợn tròn: "Mẹ ơi!

Châu phòng hủ!" Hạo Thiên Chân và Lão Dương cũng ghé sát vào xem, mấy người đều trầm trồ khen ngợi.

"Xem màu sắc này, thứ này quả thực là đồ cấp quốc bảo, chỉ có thể là loại dược liệu làm châu phòng hủ, lịch sử khó mà đoán được, thật không biết người xưa tìm đâu ra thứ này." Hạo Thiên Chân vừa quan sát vừa nói, vừa nói vừa đưa tay định chạm vào.

"Đừng chạm!" Diệp Thu một chưởng đánh văng tay Hạo Thiên Chân ra.

"Cậu cũng biết là hiếm có, thứ này đã có thể phòng hủ, nguyên tố trên đó tất định không tầm thường, tôi đoán chắc chắn có một loại từ trường nào đó mới có thể bảo đảm thi thể như mới, tuyệt đối không đơn giản là dược liệu.

Tùy tiện sờ, cẩn thận trúng độc." Vừa nói, Diệp Thu vừa cẩn thận đặt đầu nữ thi trở lại, lưỡi nữ thi thè ra dài, rũ xuống bên ngoài, vừa hay đỡ lấy viên ngọc.

Tiếp đó, Muộn Du Bình và Diệp Thu kiểm tra từ trên xuống dưới nữ thi một lượt, xác định không còn vấn đề gì, mới gật đầu cho mọi người lấy đồ trên người nó.

Lúc này, Diệp Thu lại thấy ánh mắt Muộn Du Bình lạnh đi, thuận theo nhìn sang chỉ thấy Hạo Thiên Chân đang đối diện với nữ thi, mắt của nữ thi không biết đã mở ra từ lúc nào, toàn là lòng đen, Hạo Thiên Chân đang nhìn chằm chằm vào nó, mắt thấy sắp cúi xuống!

Muộn Du Bình túm lấy Hạo Thiên Chân kéo về phía sau, Hạo

Thiên Chân mới lập tức tỉnh lại: “Hả?

Tống tử đâu?

Không phải lại đi đánh Tống tử sao?” Hạo Thiên Chân vẻ mặt như vừa tỉnh mộng.

Thấy tình hình này, Diệp Thu nhíu mày: “Vừa rồi bị nữ thi mê hoặc rồi.” Nói xong, Diệp Thu vỗ tay bảo mấy người đang bận vơ vét tài bảo dừng lại: “Chú ý, đừng nhìn vào mắt nữ thi, nếu không lát nữa sẽ có thêm người bị mê hoặc.” Mấy người liên tục gật đầu, lúc này sự chú ý của họ vào tài vật hoàn toàn lấn át nỗi sợ hãi, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào vàng bạc trên người nữ thi.

Bàn Tử đang cẩn thận lấy vòng tay của nữ thi, trên đó đeo mấy cái vòng ngọc, lúc này nữ thi lại có dị biến, nó bất ngờ túm lấy tay Bàn Tử, lực đạo cực lớn, bóp đến tay Bàn Tử biến dạng!

“Cô nương!

Tha cho tôi đi!

Tôi chỉ là một tên lâu la thôi, bà cũng chết lâu như vậy rồi những thứ này cũng không dùng được!

Không bằng để tôi dùng thay, giúp vong hồn của bà xem náo nhiệt trên đời! ...

Ái da...

ái da...” Bàn Tử gấp đến mức nói một tràng, tốc độ nói nhanh đến mức Diệp Thu suýt tưởng Bàn Tử lén luyện rap.

“Im đi, cô nương của cậu không nghe thấy cậu nói đâu!” Vừa nói, Diệp Thu vừa giơ dao lên, chém đứt lìa tay của nữ thi, cùng lúc đó nữ thi toàn thân run rẩy, rơi ra mấy quả cầu thuộc tính! [Keng!

Phát hiện "cổ thi ngàn năm" rơi ra thuộc tính bí mật!

Xin hãy hấp thu!] "Hấp thu." [Keng!

Hấp thu thành công!

Túi thuộc tính bí mật tăng thêm ba cái!

Có thể xem bất cứ lúc nào!] Lúc này Diệp Thu tạm thời không có thời gian để từ từ thưởng thức sự huyền diệu của bí mật, chỉ giơ tay lên chém một nhát, chặt đứt nốt cánh tay còn lại của nữ thi.

Nhưng Diệp Thu nghĩ kỹ lại, thi thể lại có thể rơi ra thuộc tính bí mật?

Lẽ nào cũng có liên quan đến Uông Tàng Hải?

Trước đây anh nhớ trong nguyên tác, cây thanh đồng dường như không có quan hệ mật thiết lắm với âm mưu của nhà họ Uông.

Bây giờ xem ra không phải như vậy.

Nữ thi đang run rẩy, không biết có phải là do vòng ngọc tuột khỏi tay không, vòng ngọc vì không còn bàn tay cố định, rơi lả tả xuống đáy quan tài.

Lúc này, cánh tay của nữ thi bắt đầu thối rữa với tốc độ nhanh hơn!

Nhưng nó chỉ lan đến khuỷu tay thì dừng lại.

Trong đầu Diệp Thu lóe lên một tia sáng, đột nhiên hiểu ra, không để ý đến sự run rẩy của nữ thi, đưa mắt ra hiệu cho Muộn Du Bình, bảo cậu ta trông chừng trước.

Anh đi đến chỗ chân nữ thi, nhìn kỹ, hai mắt cá chân của nó cũng đeo một chuỗi vòng ngọc tương tự!

"Đắc tội rồi." Diệp Thu nhìn nữ thi cười một tiếng, rút dao ra,

nhanh chóng chém đứt hai bàn chân, vòng ngọc vừa rơi xuống, quả nhiên một trận thi ban kèm theo màu đen thối rữa lan đến đùi, rồi lại dừng lại.

Anh tiến lên lật áo ngoài của nữ thi ra, phát hiện eo của nó cũng buộc một loại đồ bằng ngọc tương tự!

"Lẽ nào viên ngọc đó không phải để phòng hủ?" Diệp Thu tiến lên, tứ chi của nữ thi co giật, trông có vẻ sắp nhảy lên!

Anh nhanh chóng dùng tay đeo găng lấy viên ngọc trong miệng nữ thi ra, nữ thi không bị thối rữa!

Chỉ là viên ngọc vừa lấy ra, nữ thi lập tức dần dần ngừng run rẩy, động tác vốn trông như sắp nhảy một điệu vũ điện hông cũng hoàn toàn dừng lại.

"Lẽ nào là viên ngọc này..." Diệp Thu nheo mắt, mở mắt hồng ngoại ra xem, kinh hãi.

Viên ngọc dưới tầm nhìn của mắt hồng ngoại, đang phát ra ánh sáng đỏ!

"Vậy là viên ngọc này có nhiệt độ?" Diệp Thu thầm nghĩ, cất viên ngọc vào túi trước.

Mấy người bị nữ thi dọa cho kinh hãi bất định, lúc này đang nhìn chằm chằm nữ thi không dám nhúc nhích.

"Không cần đề phòng nữa, mấy người thu dọn mấy cái vòng đó đi, chuẩn bị đi nốt chặng cuối, ra ngoài phát tài thôi." Diệp Thu nói xong, mấy người mới từ từ hạ súng xuống, đi đến miệng quan tài xem.

Lòng đen trong mắt nữ thi đã rút đi, chỉ còn lại hai điểm đen nhỏ ở giữa con mắt đỏ ngầu, trông vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử lại rất dũng mãnh, xông lên lấy mấy cái vòng ngọc đó, nói:

“Xem ra mấy cái vòng ngọc này cũng có tác dụng phòng hủ!

Mấy thứ này giá trị rất cao, ở đây nhiều lắm, mấy người đừng có tranh với tôi đấy!” Lão Dương và Hạo Thiên Chân nhìn mà ngứa tay, cũng tiến lên lấy, A Ninh thấy mọi người đều đang lấy, có chút lo lắng kéo kéo tay áo Diệp Thu, Diệp Thu cười với A Ninh, đưa cho cô xem viên ngọc lớn đang phát ra ánh sáng yếu ớt mà anh vừa lấy được.

Muộn Du Bình dường như không có hứng thú với những thứ này, đứng một bên im lặng quan sát một lúc, đột nhiên sờ lên cổ nữ thi, gỡ ra một chiếc khóa trường mệnh bằng vàng bạc nạm ngọc được chế tác tinh xảo.

Khóa trường mệnh vừa được gỡ ra, đầu của nữ thi nhanh chóng thối rữa, chỉ còn lại một vũng nước đặc sệt chảy trên xương sọ.

Chỉ là sự chú ý của Diệp Thu đã bị chiếc khóa trường mệnh thu hút, không đi xem cảnh tượng kinh tởm đó.

Chiếc khóa trường mệnh đó vô cùng đẹp, lấy ngọc làm chủ thể, vòng quanh cổ được bọc một lớp vàng bạc dày khoảng một milimet, nền vàng hoa bạc, hoa văn tinh xảo phức tạp.

Xung quanh có rất nhiều mảnh trang trí nhỏ, đều được làm bằng vàng bạc, lúc cầm lên kêu leng keng, rất hay.

Chủ thể của khóa trường mệnh là một khối ngọc thượng hạng, giống như dương chi ngọc, giống với dược liệu làm vòng tay vòng chân, trên đó điêu khắc tinh tế, hoa văn nạm vàng bạc, thực sự hoa lệ vô song.

Diệp Thu nhìn động tác cẩn thận của Muộn Du Bình, thầm mắng: Tên nhóc này mắt tinh gớm, trách mình chỉ tập trung vào viên ngọc.

Chương 267

Đúng lúc Diệp Thu định lấy chiếc khóa trường mệnh từ tay Muộn Du Bình, thì Muộn Du Bình tự động bước tới, đưa chiếc khóa trường mệnh cho Diệp Thu: "Đại ca, xem cái này đi." Diệp Thu: ???

"Hử?

Đại ca?

Từ lúc nào thế?" Ý cậu ta là, muốn cho mình?

"Đợi đã, ý cậu là muốn cho tôi?" Diệp Thu nội tâm kinh ngạc nhưng vẫn nghiêm túc nhận lấy chiếc khóa trường mệnh.

Sau khi nhận, Muộn Du Bình chắp tay sau lưng đứng một bên, cũng không nói gì.

Diệp Thu cầm thứ đó lên cân nhắc, khá nặng, một bộ đồ cổ tinh xảo như vậy có thể nói là giá trị cực cao, ngọc trong đó vốn đã là thứ có giá trị cao, lại thêm cách chế tác và khảm nạm này, lại là đồ cổ, càng khó mà định giá.

Thưởng thức một lúc, Diệp Thu lấy ra túi niêm phong chuyên dụng đựng đồ trong ba lô, dùng một cái túi lớn cất cả bộ khóa vào, lại lót thêm mấy túi bông bên ngoài, mới cẩn thận cất vào ba lô.

Những người khác cũng đã thu dọn xong tài bảo của mình, Diệp Thu thấy trên người nữ thi bị vơ vét sạch sẽ, chỉ thiếu nước lột sạch quần áo, lúc này phát hiện thân thể nữ thi vẫn chưa thối rữa.

Diệp Thu cắn răng, âm thầm chắp tay với nữ thi, nói: "Cô nương, xin lỗi." Sau đó vén áo nữ tử lên, tháo chuỗi ngọc thạch trên eo xuống, thi thể đó mới hoàn toàn khô quắt lại, không còn hình dạng.

Thuận tay bỏ chiếc đai lưng ngọc thạch đó vào ba lô, "He he, lại

thu được một món bảo bối.” Diệp Thu đắc ý nghĩ.

Một bên, Hạo Thiên Chân nhìn một cô nương vốn lành lặn trở thành bộ dạng này, không khỏi có chút áy náy, nói: “Cô nương, an nghỉ đi, chúng tôi đi một chuyến, cô cũng mau đi đầu thai làm người tốt, đừng ở đây giữ cửa nữa.” Diệp Thu nghe Hạo Thiên Chân nói, cảm thấy trong đó có chút gì đó, bèn hỏi: “Giữ cửa?

Trong này có gì đặc biệt à?” Hạo Thiên Chân gật đầu, nói: “Văn tự trên quan tài thực ra được sắp xếp theo một cách kỳ lạ, nếu đọc theo cách thông thường từ trái sang phải, chỉ có thể biết được một số thông tin bề mặt.” Vừa nghe vậy, Diệp Thu đột nhiên cảm thấy trên người tên nhóc Hạo Thiên Chân này còn nhiều thứ để khai thác lắm, xem ra còn nhiều thứ có thể lấy được.

“Tiểu Thiên Chân xem ra cũng không ngây thơ nhỉ.

Bình thường chắc đọc không ít sách cổ.” Diệp Thu thầm tính toán, lại dò hỏi Hạo Thiên Chân: “Cậu xem, trên đó viết những gì?” Thấy Diệp Thu có hứng thú, Hạo Thiên Chân mở miệng nói: “Bề mặt trên đó viết rằng, nơi này cần một người canh giữ vân vân, thực tế cách sắp xếp rất đặc biệt, phải dùng một số kiến thức tạp nham.

Ví dụ như đọc chữ chú văn đầu tiên, phải bỏ qua ba chữ mới đọc tiếp, sau đó chữ thứ hai lại bỏ qua.

Cứ thế mà suy ra, theo công thức này có thể đọc được, thông tin thực sự của chuỗi phù văn này mới hiện ra, cô gái này, bị cưỡng chế giam cầm ở đây, dùng oán khí của cô ấy để trấn giữ.” Bàn Tử và Lão Dương đều nghe mà như vịt nghe sấm, đây thuộc phạm trù kiến thức chuyên môn, cần có sự tích lũy kiến thức nhất định mới có thể hiểu được.

Diệp Thu có kinh nghiệm hấp thu trước đó làm nền, tự nhiên nghe hiểu được, chỉ là anh cần thuộc tính, chỉ cần thuộc tính được hấp thu,

loại chú văn này có thể một thông tất cả. [Keng!

Phát hiện nhân vật "Hạo Thiên Chân" rơi ra kỹ năng giải pháp văn tự cổ, xin ký chủ mau chóng hấp thu!] "Hấp thu hấp thu!" [Keng!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ kỹ năng văn tự cổ tăng lên cao cấp nhị giai!] Diệp Thu vừa nghe vừa hấp thu, sau đó nhìn lại những chú văn này, phát hiện phần lớn đều có thể hiểu được!

Hơn nữa Hạo Thiên Chân cũng không lừa người, chữ trên đó dường như được sắp xếp có quy luật.

"Đợi đã, không phải... hình dạng của một con cá?" Diệp Thu nối những chữ quan trọng lại trong đầu, phát hiện một sự thật kinh người.

"Lẽ nào ở đây có thông tin liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư?" Đầu óc quay cuồng, Diệp Thu có chút vui mừng, lập tức cũng không còn hứng thú với nữ thi nữa, vội vàng gọi mọi người: "Được rồi, câu chuyện cũng nghe rồi, tài bảo cũng lấy rồi, bây giờ đến lúc làm chuyện chính." Mấy người cầm tài bảo trên tay, bây giờ đều có vẻ đầy tinh thần chiến đấu, sĩ khí nhất thời cũng dâng cao.

Bàn Tử nghiêm túc chào Diệp Thu một cái, nói: "Yes, Sir!" Sau đó sờ soạng khắp nơi xem xét, thử xem có thể tìm được lối vào không.

Mấy người lại sờ một lượt cũng không tìm thấy cửa vào, Diệp Thu cũng vậy, nơi này cũng không có cơ quan, đều đã để Muộn Du Bình sờ mấy lượt rồi, lúc tra xét, hệ thống cũng không có thông báo.

Lẽ nào chỉ có thể phá tường vào?

Nhưng đám người kia vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ chúng không vào được, đã quay về rồi?

Diệp Thu không hề tin vào tâm lý may rủi, anh muốn giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng.

Không nói nhiều, Diệp Thu quyết định phá thẳng bức tường để vào trong xem xét.

"Sức mạnh của mình có thể nhổ cả cây dương liễu.

Một đấm đánh sập một cánh cửa đá chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?" Nghĩ vậy, Diệp Thu quyết định bắt đầu thực hiện.

Cách làm này tuy có phần bạo lực, nhưng lại là phương pháp nhanh nhất.

Nếu không nhanh lên, đám người phía trước sẽ đi trước một bước, lấy hết đồ tốt và mọi thông tin mất!

Nghĩ đến đây, Diệp Thu cảm thấy không thể trì hoãn, anh giơ tay đặt lên bức tường che giấu cỗ quan tài chuông, âm thầm vận sức, thủ thế Vịnh Xuân Quyền rồi hét lớn một tiếng!

"Rắc rắc rắc!" Chỉ thấy lấy nắm đấm của Diệp Thu làm tâm điểm, những vết nứt giống như mạng nhện lan ra khắp bức tường, ngay sau đó Diệp Thu đưa tay bóp một mảnh đá nhỏ, dùng sức kéo mạnh ra, bức tường lập tức sụp đổ ầm ầm, để lộ ra cỗ quan tài phía sau.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương đều ngây người nhìn.

Bàn Tử vừa mới lôi gói thuốc nổ từ trong ba lô ra lại lẳng lặng nhét vào.

Lúc này, im lặng còn hơn vạn lời nói, mấy người họ lại càng thêm kính nể Diệp Thu, chỉ cảm thấy người này cao thâm khó dò, mà lại rất gần gũi.

Sáu người tiến vào mộ thất, chỉ thấy từ trên đỉnh buông xuống

mấy sợi xích sắt, trói chặt lấy cỗ quan tài, trên xích quả thực có rất nhiều chuông nhỏ.

Sau lần được Hạo Thiên Chân nhắc nhở trước đó, mọi người đều tránh né những chiếc chuông kia như tránh tà, cẩn thận đi qua trước cỗ quan tài.

Trên nắp quan tài đá có khắc vài con chim lạ ba mắt và một số sinh vật khó tả đang cuộn mình trên đó, trông sống động như thật.

Nhưng Diệp Thu quan sát một vòng, phát hiện quy cách của cỗ quan tài này cũng không phải hàng đầu, gian mộ thất cũng không quá cao cấp.

Trong mộ thất ngoài vô số chuông đồng trông có vẻ đáng tiền ra thì trống không, chẳng còn gì khác, chỉ có vài khối đá nằm rải rác trong góc, Diệp Thu cũng không nhìn kỹ.

Xem xét xong, Diệp Thu đoán người nằm bên trong có lẽ không phải nhân vật lớn gì, nhưng không biết bây giờ dùng Thấu thị có nhìn rõ được không.

"Kích hoạt Thấu thị." Diệp Thu ra lệnh trong ý thức, cảnh vật trước mắt lập tức trở nên trong suốt, nhưng thứ đầu tiên anh nhìn thấy không phải cỗ quan tài, mà là một thứ sau bức tường mộ thất khiến anh kinh ngạc.

"Chẳng lẽ là cây Thanh đồng thụ trong truyền thuyết??" Diệp Thu gần như ngây người, lúc đọc nguyên tác chỉ biết cây Thanh đồng thụ rất lớn, nhưng không ngờ nó lại lớn đến thế.

Bởi vì đã bật khoảng cách tối đa, hiện tại Thấu thị chỉ có thể nhìn xa khoảng một mét, nên cũng không rõ cây Thanh đồng thụ khổng lồ này rốt cuộc cao bao nhiêu, không thể nhìn thấy cả ngọn lẫn gốc.

Anh chỉ âm thầm kinh ngạc trước sự hùng vĩ của nó.

Cây Thanh đồng thụ quả nhiên giống như miêu tả trong nguyên tác, trên đó có từng nhánh đồng, chỉ là hình dáng khác xa với một "cây" thật sự, thứ này thực ra trông giống một cây chùy gai khổng lồ hơn, tổng thể bề ngang có thể rộng hơn mười mét.

Chẳng qua để tiện gọi, người ta gọi nó là cây thì thuận tiện hơn, chứ nếu gọi là "chùy gai bằng đồng", lúc bị người khác nghe thấy chắc sẽ cười chết mất.

Nhìn cây đồng khổng lồ, Diệp Thu đột nhiên nhớ lại một đoạn văn từng đọc: "Nếu bạn nhìn thấy một bức tường, nhìn lên, nhìn xuống, nhìn sang trái, sang phải đều không thấy điểm cuối, vĩnh viễn không thể chạm tới ranh giới, đó là gì?" Anh nhớ câu trả lời cho câu hỏi đó là cái chết.

Mặc dù cây Thanh đồng thụ trước mắt có thể dễ dàng nhìn thấy ranh giới trái phải, nhưng nó vẫn mang lại cho Diệp Thu một cú sốc không nhỏ.

Hoàn hồn lại, Diệp Thu mới nhìn sang cỗ quan tài, anh lại gần nhìn vào bên trong nắp quan tài thì phát hiện, từ phía trên nhìn xuống lại không thể nhìn xuyên qua được.

Không biết nguyên nhân là gì, Diệp Thu quyết định lát nữa sẽ thử nghiệm lại, xem thử bên trong rốt cuộc có gì kỳ quái mà ngay cả Thấu thị cũng không thể nhìn xuyên.

Nhưng thứ anh nhìn thấy tiếp theo còn khiến anh kinh ngạc hơn.

Bên trong cỗ quan tài đó, có một người sống đang nằm.

"Hả?" Diệp Thu khẽ cau mày.

Tại sao bên trong lại có một người sống sờ sờ?

Thông qua Thấu thị, anh thậm chí có thể thấy tim của người này đang đập rất yếu, dưới sự hỗ trợ của tầm nhìn hồng ngoại, anh còn có

thể thấy thân nhiệt của người này rất thấp.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang cẩn thận xem xét những hình thú khắc trên quan tài, Muộn Du Bình đứng sang một bên, A Ninh cầm súng cảnh giác xung quanh, chỉ phát hiện một cánh cửa thấp ở bên cạnh, bên trong là một lối đi.

Nhưng Diệp Thu lại muốn mở ra xem người bên trong.

Mặc dù Diệp Thu không phải người đa tình, nhưng khi cần ra tay tàn nhẫn cũng tuyệt đối không mềm lòng.

Nhưng nhìn một người sống sờ sờ bị chết ngạt như vậy, trong lòng anh không nỡ, huống hồ người này rất có thể là người của "nhóm đó".

Nếu cứu ra, không chừng có thể hỏi được vài điều.

Ví dụ như họ đã vào đây bằng cách nào.

Nghĩ vậy, Diệp Thu gọi Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, cùng Lão Dương và Muộn Du Bình lại, bảo họ cùng nhau mở quan tài.

Hạo Thiên Chân đột nhiên lộ vẻ khó xử: "Những chiếc chuông kia." Diệp Thu giật mình tỉnh ngộ, đúng rồi, quên mất mấy cái chuông này!

Xích sắt xung quanh đều xuyên qua quan tài, những chiếc chuông kia treo dày đặc trên đó, giống như những rào cản vô hình.

"Khoan, không đúng." Diệp Thu lẩm bẩm một mình.

Anh đi một vòng quanh cỗ quan tài.

Chương 268

Nếu chuông sẽ kêu, vậy người bên trong đã vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ người này đã sống mấy nghìn năm?

Nghĩ đến đây, Diệp Thu rùng mình một cái.

"Không, không đúng." Anh dường như đã đi vào lối mòn tư duy.

Tiền đề để tin rằng người này đã sống mấy nghìn năm là phải tin rằng những chiếc chuông này có hại, rằng bọn họ không thể mở ra.

Vậy nếu những chiếc chuông này vốn dĩ không kêu thì sao?

Nghĩ rồi anh nhẹ nhàng cầm một chiếc chuông lên xem, quả nhiên!

Bên trong đều đã bị nhét đầy nhựa thông!

Như vậy thì suy luận mới hợp logic.

Những chiếc chuông này đều không kêu, nên bên trong mới có một người sống.

Rất có thể người này đã bị đồng đội hãm hại hoặc bỏ rơi, việc khiến anh ta phản bội chắc sẽ không quá khó.

"Không sao đâu, mở quan tài đi, bên trong mấy cái chuông này đều nhét nhựa thông rồi, không kêu đâu." Diệp Thu vừa dứt lời, mấy người kia nửa tin nửa ngờ liếc nhìn những chiếc chuông, sau đó mới bắt đầu mở quan tài.

Những sợi xích sắt dường như đã bị ai đó chặt đứt từ trước, sau đó lại bị buộc lại một cách qua quýt, nên bây giờ tháo ra rất dễ dàng.

Những chiếc chuông nhỏ dày đặc giờ đây đã trở thành những kẻ câm điếc, lặng lẽ bị ném xuống cùng với xích sắt.

Nắp quan tài từ từ được dịch chuyển ra.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào, kinh ngạc kêu lên: "Ây da, là người hiện đại à?" Mấy người hợp sức mở hẳn nắp quan tài ra, phát hiện bên trong là một người đàn ông hơi thở yếu ớt, sắc mặt gần như tím tái, ngón tay cũng có triệu chứng tím bầm, nếu không mở nắp ra, có lẽ chỉ mười mấy phút nữa là anh ta sẽ chết hẳn.

Nhìn dáng vẻ của người này, tuổi tác chắc khoảng ngoài ba mươi gần bốn mươi, trông khá trẻ.

Sống mũi anh ta đeo một cặp kính tròn nhỏ, tóc buộc sau gáy, để một chòm râu dê.

Trên người mặc một chiếc áo có khuy Tàu, trông có chút tiên phong đạo cốt.

"Chẳng lẽ là Lương Sư Gia?" Đánh giá trang phục của người này, Diệp Thu phát hiện quần áo của anh ta không khác mấy so với Lương Sư Gia được miêu tả trong nguyên tác.

Chỉ là tuổi tác trông trẻ hơn nhiều, anh vốn nghĩ đó phải là một lão già bốn mươi mấy gần năm mươi, thậm chí già hơn nữa.

Hạo Thiên Chân và mấy người kia đều ngơ ngác nhìn người trong quan tài, tưởng anh ta đã chết rồi.

Hạo Thiên Chân vốn có chút tính cách "thánh mẫu", liền tiến lên vạch mí mắt người đó ra, vui mừng nói: "Đồng tử chưa giãn hoàn toàn, còn sống, còn sống, cho uống chút nước thử xem!" Nói rồi, Hạo Thiên Chân đút cho người đó vài ngụm nước, nhưng anh ta dường như không nuốt được, miệng vẫn ngậm chặt.

Bàn Tử đứng bên cạnh có vẻ sốt ruột, vội nói: "Thôi đi Hạo Thiên Chân, đừng đút nước nữa, vô dụng thôi.

Cứ để anh ta thở, thở một lúc là được.

Không được thì đó cũng là số của anh ta.” Hạo Thiên Chân lại không nghĩ vậy, hai tay anh ấn lên ngực người đó vài cái để trợ giúp hô hấp, trông có vẻ sắp làm hô hấp nhân tạo đến nơi.

Quan sát thêm một lúc, sắc mặt người đó dần từ tím tái chuyển sang hồng hào, từ từ cũng có chút huyết sắc.

“Khụ khụ khụ!

Khụ khụ!” Xem ra anh ta bị nước trong cổ họng làm sặc, ho không ngừng.

Có lẽ vì thiếu dưỡng khí quá lâu, ngay cả ho cũng rất tốn sức, sau khi ho mạnh được vài tiếng đầu, anh ta ho không nổi nữa, chỉ nhắm mắt nằm im.

Mấy người dùng đèn pin rọi nửa ngày, Bàn Tử cảm thấy mất kiên nhẫn, đi sang một bên nói: “Đi thôi, đi thôi, ở đây làm lỡ việc, tiếp theo còn phải đi tiếp, đừng vì một người không biết từ đâu ra mà lãng phí thời gian ở đây.” Nói rồi, hắn thò đầu vào trong cánh cửa thấp bên cạnh nhìn ngó.

Diệp Thu và Muộn Du Bình nhìn nhau, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân, Lão Dương và A Ninh.

Trừ Hạo Thiên Chân có chút do dự, những người còn lại dường như đều đồng ý với quan điểm của Bàn Tử.

“Được thôi, vậy chúng ta đi trước.” Diệp Thu lên tiếng, đồng thời lặng lẽ liếc nhìn người kia một cái, thầm nghĩ: “Lương Sư Gia phải không?

Chắc là nghe được lời của tôi rồi chứ.” Dứt lời, Diệp Thu giả vờ định dẫn cả đội rời đi, vừa bước vào cánh cửa thấp, từ trong quan tài truyền đến một giọng nói cực kỳ yếu ớt: “Mấy... mấy vị tiểu gia...

đừng đi.” Diệp Thu cười, nói: “Ồ, ai đang nói vậy?” “Người đó,

tỉnh rồi!" Hạo Thiên Chân hưng phấn quay đầu lại.

Diệp Thu khẽ cười, đây chính là hiệu quả anh muốn.

Mấy người lại vây quanh, chỉ thấy người đó hơi thở yếu ớt, bị đèn pin của Hạo Thiên Chân chiếu vào, khẽ nheo mắt lại.

Diệp Thu bước tới, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Nói đi, ông là ai?" Người đó nhất thời không đáp được, Hạo Thiên Chân gọi Bàn Tử cùng dìu người đó dậy, để anh ta ngồi tựa vào cho thuận khí.

Một lúc lâu sau, anh ta mới từ từ lên tiếng: "Tôi là Lương Sinh, mọi người đều gọi tôi là Lương Sư Gia." Quả nhiên là người của nhóm Lương Sư Gia!

Nhưng Lương Sư Gia trông khá trẻ, ít nhất là trẻ hơn so với tưởng tượng ban đầu, trông tuổi tác cũng tương đương anh.

Diệp Thu âm thầm kinh ngạc, sau đó tập trung tinh thần, bắt đầu hỏi ngược lại Lương Sư Gia.

"Tại sao ông lại ở đây?" Diệp Thu nheo mắt.

Anh biết, phần kịch tính nhất sắp đến rồi.

Lương Sư Gia biết mạng mình đang nằm trong tay Diệp Thu, cũng không dám trì hoãn, thở hổn hển một lúc nữa mới nói: "Tôi được một đội thợ trước đó mời làm sư gia, nhưng không thành công.

Bị bọn họ hãm hại rồi." "Nói tiếp đi.

Ai đã hãm hại ông." Diệp Thu nhìn chằm chằm vào mắt Lương Sư Gia, hỏi.

Lương Sư Gia thở dài một hơi, nói: "Bọn họ là một đám chỉ cần tiền không cần mạng, tôi được mời làm sư gia, trong đó có cả người nước ngoài.

Sau khi xuống mộ, tìm được thứ gì đó, họ định giết tôi ngay tại

đây.” Nói rồi, ông ta lại thở dài: “Ai!

Con người mà, hồ đồ một chút lại hay.” Diệp Thu cau mày, cảm thấy Lương Sư Gia nói nửa ngày vẫn chưa vào trọng điểm: “Các người vào đây làm gì, vào bằng cách nào?” “Tôi không biết quá sâu, chỉ biết người dẫn đầu họ Vương, dẫn theo một vài tâm phúc.

Tôi được con rể ông ta tìm đến làm sư gia, dọc đường nghe được rất ít, tôi nói ngắn gọn nhé.” “Bọn họ tập hợp người ngựa, chuẩn bị rất đầy đủ.

Dọc đường tôi cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể người ta hỏi gì tôi đáp nấy, không có cơ hội nói chuyện.

Tôi vào từ khe nứt khổng lồ ở Giáp Tử Đạo, nghe trong lời nói của họ, dường như muốn tìm thứ gì đó ở đây, cụ thể thì không nghe rõ, họ nói rất úp mở.” Nghe xong, trong đầu Diệp Thu đột nhiên hiện lên chữ “Uông” của Uông Tàng Hải.

Kẻ họ Vương này, liệu có phải là người của Uông gia không?

“Tiếp tục, miêu tả kỹ thứ họ muốn tìm.” Diệp Thu lạnh lùng nói.

“Thứ họ miêu tả... thực sự thần kỳ, có sức mạnh hồi thiên, có thể thông thiên độn địa, không gì không làm được.

Nhưng tôi nghĩ có lẽ chỉ có trong sách cổ thôi.

Trên đời này, làm gì có chuyện tốt như vậy.” Hạo Thiên Chân nghe một lúc, đột nhiên hỏi: “Rốt cuộc các người vào bằng cách nào?” Lương Sư Gia cười khổ một tiếng: “Chuyện dài lắm, để vào được đây, chúng tôi đã chết hai người.” Nghe câu này, Diệp Thu không khỏi nghĩ đến bộ xương trong hai bộ quần áo ở lối vào, cùng với những vệt nước và vết cào bên ngoài gian mộ thất này.

Vết cào có thể hiểu được, đó là dấu vết của móc câu, xem ra là do họ để lại không thể nghi ngờ.

Nhưng đi suốt một chặng đường, cái hố vạn người kia chắc cũng đã đi qua, nước trên người cũng đã khô gần hết, nếu leo lên đây không nên để lại nhiều vệt nước như vậy mới đúng.

"Chẳng lẽ uống nước làm đổ?" Ngay lập tức Diệp Thu lại phủ định suy nghĩ này.

Nguồn nước khi thám hiểm hang động dưới lòng đất là vô cùng quan trọng, đối với một đội ngũ chuyên nghiệp và kinh nghiệm dày dặn, làm đổ nước là một chuyện có khả năng xảy ra rất thấp.

Diệp Thu bước ra khỏi mộ thất, đến trước vũng nước kia.

Vì nhiệt độ trong hang động khá thấp, vệt nước bốc hơi rất chậm.

Anh ngồi xổm xuống, chấm một ít nước lên ngửi thử.

"Hả?" Có mùi lưu huỳnh.

Chẳng lẽ… Mắt Diệp Thu sáng lên, anh quay người trở lại mộ thất.

Lương Sư Gia đang ở bên trong bận rộn giải thích, Bàn Tử chĩa súng vào đầu Lương Sư Gia, nói: "Ngoan ngoãn cho Bàn gia, nói thật đi, không thì tao bắn một phát cho mày đi đời." Bàn Tử mặt mày hung tợn, trông rất ra dáng.

Lương Sư Gia thiếu chút nữa quỳ xuống dập đầu: "Mấy vị gia, tôi đâu cần phải lừa các vị, chỗ này vốn không có cửa, các vị không cho tôi nói, làm sao tôi chứng minh trong sạch đây?" "Bỏ súng xuống đi." Diệp Thu vỗ tay, hỏi: "Các người không phải leo lên từ vách đá bên dưới sao." Như tìm thấy cứu tinh, Lương Sư Gia vội vàng nói: "Đúng vậy, ôi chao, mệt chết tôi rồi, cuối cùng cũng có một vị đại gia hiểu chuyện.

Còn về cách tôi vào… chuyện đó tôi vừa định nói thì bị vị này chĩa súng vào đầu, này, nhìn cái hang chuột kia kìa." Nói rồi, Lương Sư

Gia chỉ về phía đống đá mà Diệp Thu đã thấy trước đó.

Tiến lên dọn đá ra xem, Diệp Thu phát hiện một cái đạo động, hỏi: "Đào lên từ đâu?" Lương Sư Gia tiếp lời: "Từ chỗ cỗ quan tài ở hai tầng dưới, bên trong có một cái hang chuột, lúc đó tôi nhìn bức tường đá, vốn định cho nổ, nhưng một người trong chúng tôi chui vào cái lỗ trong cỗ quan tài tầng dưới, phát hiện có thể đi lên từ đó." Nghe xong, Hạo Thiên Chân cũng qua xem, lập tức nói: "Đây không phải đạo động sao?

Hang chuột gì chứ?" Lương Sư Gia dở khóc dở cười: "Mấy vị gia ơi, các vị dọn đá ra xem kỹ đi chứ, vết tích đó còn mới, nếu thật sự là hang chuột, sao có thể mở to như vậy?

Chương 269

Vì nó quá nhỏ, tôi mới phải khoét rộng ra một chút." Tiếp theo, mấy người lại hỏi Lương Sư Gia thêm vài câu, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa mới thôi.

Bàn Tử và mấy người đi lâu như vậy cũng mệt lử, bèn ngồi xuống đất ăn lương khô.

Mấy người còn lại sau khi buông bỏ căng thẳng, lúc này mới cảm thấy đói, thế là cũng bắt đầu bổ sung thể lực.

Lương Sư Gia đứng bên cạnh nhìn mà mắt trợn tròn, Bàn Tử ăn chép miệng liên tục, người không biết còn tưởng ngon lắm, thực ra chỉ là đang ăn bánh quy nén.

Lương Sư Gia đứng bên cạnh nhìn thèm thuồng, thấy không ai để ý đến mình, bèn cẩn thận bò ra khỏi quan tài, đến trước mặt Diệp Thu, cúi đầu thật sâu.

"Vị tiểu gia này, tôi nguyện ý đưa ra lời khuyên trên đường đi.

Tuy tôi bị đội trước bỏ lại đây, nhưng tôi vẫn có tác dụng.

Tôi thấy đường đi vào trong chắc chắn không dễ đi." Vừa nói, đôi mắt ông ta lóe lên tia sáng giảo hoạt.

Diệp Thu đang gặm bánh quy nén, cố ý cụp mắt không nhìn ông ta, nghe xong mới ngẩng đầu lên nói: "Ồ?

Ông có đề nghị gì, nói xem?" Chưa đợi Lương Sư Gia mở lời, thấy gã này có ý muốn xin lương thực, Bàn Tử đã không vui.

Hắn nói: "Này!

Tôi nói ông này, văn vẻ chua loét, tôi với chả tôi, ông có biết trước

mặt ông là ai không?

Tân binh mới nổi chấn động giới đồ cổ, chuyên gia giám định ở Phan Gia Viên có biết không?" Đồng tử Lương Sư Gia co lại, Bàn Tử thấy có hiệu quả, càng hứng khởi giới thiệu: "Còn vị Ninh đây, biết không, tiểu thư của cửa hàng đó, một mạch đơn truyền!" Bàn Tử giơ cằm chỉ về phía A Ninh, rồi lại nói: "Thành gia của chúng ta và Ninh tiểu thư, là một đôi đấy!" Rồi đề tài lại chuyển sang Hạo Thiên Chân: "Vị này, lại càng ghê gớm hơn, Cẩu vương Trường Sa có biết không?

Biết chứ hả, vị tiểu gia này là cháu trai của ông ấy đấy!" "Còn vị tiểu ca ít nói kia nữa, bản lĩnh lớn nhưng ít lời, một khi ra tay là giải quyết được một vấn đề lớn của cách mạng, còn tôi thì…" "Mạc Kim Giáo Úy Bàn Tử tại hạ, giang hồ mệnh danh Bàn gia.

Mấy vị ở đây đều phải gọi một tiếng gia, ông dám múa rìu qua mắt thợ ở đây à?" Lương Sư Gia nhất thời bị chấn động, ánh mắt lóe lên vài cái, không biết đang suy tính điều gì.

Nhìn ánh mắt của Lương Sư Gia, Diệp Thu biết, trong lịch sử những người có thể trở thành sư gia đều là những kẻ thông minh tuyệt đỉnh.

Vị trước mắt này chắc cũng không kém, những thông tin có thể moi ra từ ông ta chắc chắn không ít.

Anh lại nhìn về chỗ vừa rồi, phát hiện dưới chân mình, dường như có mấy con Thạch Kiểm Hầu Tử đang bám ở dưới, không nhúc nhích, thần sắc ngây dại.

Lương Sư Gia suy nghĩ tại chỗ một lúc lâu, rồi cung kính đến bên cạnh Diệp Thu, ghé vào tai anh nói một câu.

Diệp Thu nghe xong, mắt sáng lên, đồng ý với yêu cầu đi theo của Lương Sư Gia.

Bàn Tử đứng bên cạnh ngơ ngác, nhưng vì Diệp Thu đã cho ở lại, hắn cũng không có ý kiến gì.

"Nếu Lương Sư Gia không lừa mình.

Vậy thì…" Diệp Thu nhìn cây Thanh đồng thụ phía sau bức tường, đăm chiêu.

Lương Sư Gia thấy Diệp Thu đồng ý cho mình ở lại đội, vui mừng ra mặt, lập tức cẩn thận nói: "Thành gia, Bàn gia, Tiểu Tam gia, Ninh tỷ tỷ, còn có vị kia." Diệp Thu nhìn, thấy ông ta chỉ Muộn Du Bình, bèn nói: "Họ Trương." "Ồ ồ ồ, Trương gia!

Còn vị kia?" "Lão Dương." Diệp Thu vừa ăn vừa giới thiệu giúp.

"Được được được, mấy vị gia.

Mọi người xem." Nói được nửa câu, ông ta nhìn tất cả mọi người có mặt, dường như không ai muốn để ý đến ông ta.

Lương Sư Gia đang lúng túng, Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: "Ông gọi tôi là Tiểu Tam gia?" Thấy cuối cùng cũng có người đáp lời, vẻ mặt ông ta như được đại xá, vội nói: "Này!

Tôi cũng đã ở Trường Sa một thời gian, Cẩu vương Trường Sa sao có thể không biết chứ.

Chú Ba của cậu, không phải là Ngô Tam Tỉnh lừng danh sao?" Hạo Thiên Chân nói: "Ông biết chú ba tôi à?" "Vậy gọi cậu là Tiểu Tam gia, cũng là tôn trọng cậu mà." Nói rồi, Lương Sư Gia cúi đầu thật sâu, Bàn Tử thấy điệu bộ của Lương Sư Gia lại thêm vào một câu: "Ông phải xem cho kỹ đấy, vị trước mắt không chỉ là Tiểu Tam gia, mà còn là ân nhân cứu mạng của ông, nếu không, tôi còn chẳng thèm liếc mắt nhìn ông đâu." Nghe xong, Lương Sư Gia lại cúi đầu một lần nữa, Hạo Thiên Chân vốn mềm lòng, làm sao chịu được người khác cúi đầu khom lưng trước mặt mình, liền đứng dậy, ngại

ngùng nói: “Đừng như vậy, ông có đói không, nếu muốn ăn tôi chia cho một ít, lát nữa còn đi tiếp.” Lương Sư Gia mở miệng gọi: “Ân nhân!” Nói rồi suýt nữa quỳ xuống, Hạo Thiên Chân vội vàng đỡ lấy, may mà Lương Sư Gia không quá nặng, Hạo Thiên Chân đã ngăn được hành động của ông ta.

Diệp Thu đứng bên cạnh quan sát, trong lòng chỉ suy tính và đề phòng Lương Sư Gia.

Anh nhớ trong nguyên tác, Lương Sư Gia cuối cùng đã phản bội Hạo Thiên Chân.

Diệp Thu đặc biệt nhớ bộ phim điện ảnh “Nhượng Tử Đạn Phi” mà anh đã xem trước khi xuyên không, bên trong có Thang sư gia.

Sư gia, với tư cách là một chức vị đặc trưng của Thiên triều, từ xưa đến nay không đổi, đặc điểm là khôn khéo, gian hoạt, không làm điều ác lớn, chỉ cầu sinh tồn.

Vị trước mắt này cũng không đơn giản như vậy.

Vừa rồi nếu không phải anh trách mắng, Lương Sư Gia chắc chắn sẽ không nói ra câu kia: “Thành gia, nhóm người phía trước muốn tìm Xà Mi Đồng Ngư, con đường họ đang đi bây giờ là sai, tôi biết sơ qua vị trí của Đồng ngư!” Hồi tưởng lại lời của sư gia, Diệp Thu đột nhiên nói: “Thú vị, thú vị.” Lương Sư Gia kia quá khéo léo, nghe thấy Diệp Thu lên tiếng, liền quay đầu hỏi: “Thành gia, có gì thú vị ạ?” Nhìn Lương Sư Gia trợn đôi mắt nhỏ đảo liên tục sau cặp kính tròn, Diệp Thu dùng Thấu thị có thể thấy, tim ông ta đập rất có quy luật.

“Ha!

Thấu thị dù có lợi hại đến đâu, cũng không thể nhìn thấu được lòng người hiểm ác.” Diệp Thu thầm nghĩ, rồi cũng cười với Lương Sư Gia nói: “Không có gì, không có gì, tiếp tục ăn đi, ăn xong chúng ta

lên đường.

Rượu ngon thịt ngon ra ngoài rồi hưởng thụ.” Thế là, trong đội lại có thêm một người.

Bảy người ăn xong dọn dẹp, tiến vào cánh cửa thấp, phát hiện bên trong không bằng phẳng như con đường đá trước đó, mà giống như một đạo động do thợ mỏ đào.

Dọc đường, Lương Sư Gia quả nhiên nhanh chóng phát huy tác dụng của mình, vừa đi vừa giải thích: “Trước đây tôi đã nghiên cứu về nơi này, từ các cuốn sách cổ lịch sử, tàn quyển tôi đều đã xem qua, phát hiện nơi này, những cỗ quan tài này, dường như có liên quan đến một người tên là Uông Tàng Hải.” Nghe thấy cái tên Uông Tàng Hải, cả Hạo Thiên Chân và Diệp Thu đều sững sờ.

Cái tên này trong lòng cả hai đều là một bí ẩn, nhưng Diệp Thu thì khác, anh biết nhiều hơn Hạo Thiên Chân rất nhiều.

Hạo Thiên Chân bây giờ hoàn toàn đang trong trạng thái mơ hồ.

“Uông Tàng Hải?

Nơi này cũng liên quan đến Uông Tàng Hải?” Sau đó Hạo Thiên Chân liếc nhìn Lão Dương, rồi đột nhiên như tự nói với mình: “Ở đây cũng có những chiếc chuông kia, bên trong rốt cuộc là gì.” Thấy mọi người có hứng thú, Lương Sư Gia bèn mở lời: “Uông Tàng Hải là một kỳ nhân.” Bảy người cúi người đi, nghe Lương Sư Gia kể chuyện bên cạnh cũng không thấy nhàm chán, đi đến một chỗ, cái hang đột nhiên rẽ ngoặt, thẳng hướng lên trên, bảy người chỉ có thể trèo lên.

Để đảm bảo an toàn, Diệp Thu để Muộn Du Bình đi đầu, còn anh đi sau cùng, để A Ninh ở ngay phía trước mình.

Không phải anh đẩy Muộn Du Bình ra, chủ yếu là không yên tâm

để A Ninh ở phía sau.

Anh không muốn bị một gã đàn ông nào đó "cắm sừng" đâu.

Mấy người trèo lên một lúc cuối cùng cũng thấy lối ra, Muộn Du Bình thân hình nhẹ nhàng, biến mất ở cửa hang.

Diệp Thu trong lòng chùng xuống: Muộn Du Bình thần xuất quỷ một, lần này không phải lại chơi trò mất tích chứ?

Đợi mấy người phía trước Diệp Thu thò đầu ra, sư gia đi ngay sau Muộn Du Bình lại kinh hãi kêu lên: "Cao quá!" Trước mặt là cây Thanh đồng thụ khổng lồ, nhưng muốn bám vào nhánh đồng đối diện, không có chút công phu thì không thể nào làm được.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể như Muộn Du Bình, dễ dàng bám vào cây Thanh đồng thụ đối diện.

Nhánh cây đồng cách cửa hang đến bảy tám mét, nhìn qua khiến người ta lạnh sống lưng.

Diệp Thu thấy đường đi bị cản trở, vội gọi Muộn Du Bình ở phía đối diện: "Muộn Du Bình, giúp Lương Sư Gia một tay." Muộn Du Bình mới ném dây thừng cho Lương Sư Gia, Lương Sư Gia run lẩy bẩy, Muộn Du Bình ném mấy lần ông ta mới bắt được.

Thấy lần cuối cùng cuối cùng cũng bắt được, Lương Sư Gia lại không kiểm soát được mà trượt xuống: "Cứu tôi!

Cứu tôi với!

Tôi biết nhiều thứ lắm!

Cứu tôi!" Nhưng ông ta cứ thế rơi thẳng xuống dưới, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt không quan tâm, sau đó cũng lần lượt qua vách đá, bám vào thân cây Thanh đồng thụ.

Trong chốc lát, mấy người đều bị sự hùng vĩ của cây Thanh đồng thụ làm cho chấn động.

Diệp Thu nhìn nơi Lương Sư Gia rơi xuống, ở đó có ánh lửa lóe lên.

"Chẳng lẽ những người kia vừa ở đó?" Chỉ thấy Lương Sư Gia rơi xuống, biến mất không tăm tích.

Ở hướng rơi xuống, có một đống lửa nhỏ đang cháy, xem ra là có người đã đốt sẵn ở đó.

"Chẳng lẽ là những người trước đó?" Diệp Thu âm thầm suy nghĩ, chuẩn bị dẫn người xuống xem.

Lương Sư Gia thực sự quá giảo hoạt, ai biết được lúc nãy ông ta có giở trò với sợi dây thừng hay không, lỡ như lại chạy mất thì sao?

Sự gian xảo của Lương Sư Gia, ngay cả Diệp Thu cũng không thể nắm bắt được một phần, huống hồ là Hạo Thiên Chân đang lo lắng cho ông ta ở bên cạnh.

"Sư Gia rơi xuống có bị sao không ạ?" Hạo Thiên Chân còn không màng thưởng thức sự hùng vĩ của cây Thanh đồng thụ, hai tay bám vào nhánh cây, đôi mắt lo lắng nhìn xuống.

Bàn Tử có mặt ở đó tinh ranh hơn một chút, "bốp" một tiếng vỗ vào Hạo Thiên Chân, nói: "Sư Gia cái gì mà Sư Gia?

Cậu ngớ ngẩn rồi à?

Từ đầu tôi đã thấy thằng cha này không phải dạng tốt lành gì, nếu hắn trung thành tận tâm, người phía trước có nỡ giết hắn không?

Lại còn chết kiểu này, uất ức biết bao nhiêu?

Chắc chắn có vấn đề." Bàn Tử phân tích một tràng, Hạo Thiên Chân nghe mà ngây người, quay đầu nhìn ngó cây thần đồng xung

quanh, sự chú ý mới dần dần bị chuyển đi.

Diệp Thu cũng quay đầu lại thưởng thức cây Thanh đồng thụ ở cự ly gần, nhánh đồng trên tay dường như là một thể với thân cây, nối liền một khối, không một kẽ hở.

Anh nhớ, trong nguyên tác cây Thanh đồng thụ thực ra được chế tạo theo từng đoạn, sau đó lắp ráp lại với nhau, cho nên khi nhìn thấy cây Thanh đồng thụ, dù bị sự hùng vĩ của nó làm kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức không hiểu được.

Chương 270

Diệp Thu dẫn cả đội từng bước đi xuống, chuẩn bị tiếp cận nguồn lửa để xem bên dưới có gì.

Trong quá trình đi xuống, anh phát hiện trên mỗi nhánh đồng đều có bốn rãnh thoát máu, nối các rãnh này lại vừa hay có thể tạo thành một chữ thập xuyên qua tiết diện ngang của nhánh đồng.

Điều này càng chứng thực mục đích tế tự của cây Thanh đồng thụ.

Những rãnh này là để thoát máu.

Có thể thấy khi tế tự lúc đó, cảnh tượng đã đẫm máu và thảm khốc đến mức nào.

Diệp Thu nhìn kỹ những hoa văn trên thân cây đồng, trên đó dường như khắc từng bức tranh tự sự tinh xảo, đều kể về cảnh đúc tạo cây Thanh đồng thụ.

Trong đó có một vài bức tranh miêu tả cảnh một loại sinh vật không rõ tên từ dưới lòng đất chui lên, bức tranh đó vẽ quá ẩn dụ, Diệp Thu nhất thời cũng không đoán ra được ý nghĩa.

"Chẳng lẽ là thứ ở sau cánh cổng đồng?" Diệp Thu có vài phần chắc chắn.

Nhưng khi dần tiếp cận đáy, Diệp Thu không còn lo lắng về cánh cổng đồng chưa từng thấy nữa.

Dù sao thì cánh cổng đồng sớm muộn cũng sẽ bị mở ra xem.

Đang suy nghĩ, Diệp Thu đã dẫn cả đội đến nơi có thể đặt chân ở phía dưới.

Ngọn lửa đang cháy trong bóng tối, Lương Sư Gia mắt lim dim nằm sang một bên, bất động.

Bàn Tử thấy Lương Sư Gia, không biết vì sao bỗng nổi giận, tiến lên túm lấy Lương Sư Gia, nói: "Thằng chó này, giả vờ à?

Tỉnh lại!" Sau một hồi lay lắc, Lương Sư Gia mở đôi mắt vốn đang lim dim ra, nhìn mọi người một lượt, vẻ mặt ngơ ngác, cũng không nói gì.

Bàn Tử thấy Lương Sư Gia như vậy, cười lạnh một tiếng, ném ông ta sang một bên.

Diệp Thu đi vòng quanh, không hề để ý đến tình trạng của Lương Sư Gia.

"Thu gia?

Lương Sư Gia phải xử lý thế nào?" Bàn Tử tiến lên hỏi.

Liếc nhìn Lương Sư Gia trên mặt đất, Diệp Thu nheo mắt nói: "Không sao, cứ để ông ta nằm một lúc, con người mà, ngã rồi thì phải nằm nghỉ chứ." Diệp Thu vừa nói xong, Bàn Tử lại tiến lên hỏi ngay: "Đúng rồi, lúc nãy ở trên đó tôi có chút không hiểu." "Nói đi." "Này, Lương Sư Gia kia leo lên từ vách đá bên dưới, là sao vậy?" Bàn Tử ghé sát lại hỏi gấp.

Diệp Thu đang nhìn đống lửa trên mặt đất, nghe xong liền sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

"Tôi đã phát hiện dấu vết hoạt động của họ ở lối vào bên ngoài, vệt nước để lại có mùi lưu huỳnh.

Tôi mạnh dạn đoán rằng, sau khi xuống thác nước đó, họ đã thuận theo dòng nước nóng của thác mà trôi đi, trực tiếp vòng qua cái tổ chuột ở hố vạn người, thậm chí trực tiếp tránh được sự giám sát của lũ quạ ba mắt, rồi leo lên từ vách đá.

Tôi đoán bên dưới thác nước đó nối với một con sông nước nóng, chảy một hồi lại chảy ra dưới vách đá bên ngoài kia." Lời vừa dứt, bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt: "Vị gia này… gia quả là cao minh, bên dưới vách đá đó quả thực nối với sông nước nóng của thác, mấy người chúng tôi thuận theo dòng nước đó, có thể nói là cửu tử nhất sinh, tất cả mọi người đều kinh hãi." Lương Sư Gia chưa dứt lời, Diệp Thu đã cười lạnh một tiếng: "Cửu tử nhất sinh?

Tất cả mọi người?

Ông chắc chắn tất cả người của ông đều đi theo dòng sông đó?" Diệp Thu hỏi ngược lại như vậy, vì từ sau khi xuống thác, trên con đường qua hố vạn người, có dấu vết của họ.

Điều đó có nghĩa là, người của họ chắc chắn đã bị chia thành hai nhóm ở chỗ thác nước, một nhóm là nhóm của Lương Sư Gia, bị nước thác cuốn đi.

Nhóm còn lại là đội đi theo con đường bình thường.

Diệp Thu tin rằng, trong tiểu đội đi theo con đường bình thường đó, chắc chắn có một người thực lực phi phàm đang kiểm soát toàn cục.

Không chừng thủ đoạn làm Lương Sư Gia chết ngạt cũng là do người này nghĩ ra.

"À… Chuyện đó… chuyện đó là tôi bị ngã nên hồ đồ rồi.

Ai, vừa bị ngạt vừa bị ngã, thần tiên cũng không chịu nổi đâu, xương cốt tôi muốn rã ra rồi." Nghe xong một loạt câu hỏi của Diệp Thu, Lương Sư Gia trả lời trớt quớt.

Diệp Thu chỉ im lặng quan sát Lương Sư Gia, thầm nghĩ: Cảnh rơi từ trên cao xuống vừa rồi, liệu có phải cũng là một trong những kế sách của Lương Sư Gia không?

Nhìn đống lửa kia, Lương Sư Gia nghỉ một lúc lâu mới đứng dậy, cúi đầu thật sâu với mọi người: "Thành gia, Bàn gia, các vị gia, và vị tiểu thư này." Lương Sư Gia vẻ mặt nịnh nọt nhìn về phía A Ninh, A Ninh mặt lạnh như băng.

Thấy A Ninh không thèm để ý, ông ta lại nhìn Diệp Thu, nói: "Các vị ân nhân, Lương mỗ tôi thực sự đã hết đường lui, nay xin đầu quân cho đội của Thành gia, mong các vị chiếu cố nhiều hơn.

Thông tin tôi có thể cung cấp cũng không ít, lợi ích cho các vị sẽ rất nhiều ~." "Lợi ích?" Bàn Tử cười lạnh một tiếng.

"Hay là ông đưa ra một cái đi, có lợi ích gì." Diệp Thu nghe lời Bàn Tử, vừa giơ tay định bảo Bàn Tử đừng nhiều lời, Bàn Tử đã ghé vào tai Diệp Thu nói: "Diệp Thu gia, đừng trách nhé, kinh nghiệm xã hội của ngài còn ít, đối phó với mấy tên cáo già này cứ để tôi!

Phải để hắn nhả ra chút dầu mỡ trước đã!" Nói xong, hắn nheo mắt cười với Diệp Thu.

Bàn Tử trong đội, thực ra là người lớn tuổi nhất, lớn hơn Diệp Thu đến bảy tám tuổi.

Nhưng cũng không biết tại sao một người lớn hơn bảy tám tuổi mà lại lắm lời như vậy.

Nhưng câu nói vừa rồi lại nhắc nhở Diệp Thu, phải luôn đề phòng Lương Sư Gia này.

Một người mà đội khác không dám dùng, đội của mình cũng không thể dễ dàng để hắn trà trộn vào nội bộ.

"Phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa." Tự nhắc nhở mình, Diệp Thu lại nói với Lương Sư Gia: "Đúng vậy, nói xem nào, có lợi ích gì." Bàn Tử lập tức tiếp lời, thúc giục: "Tốt nhất là nói ngay bây giờ đi, nắm chắc cơ hội, đừng có lề mề." Lúc này Diệp Thu nhìn thấy, Lương Sư

Gia đang ngồi trên đất đột nhiên ngẩng đầu lên, âm hiểm liếc Bàn Tử một cái, trong ánh mắt đó dường như có ngàn vạn sự độc ác, phảng phất muốn dùng ánh mắt để giết người, trong chốc lát Diệp Thu cảm thấy một trận ớn lạnh.

Cảm giác này thậm chí khiến Diệp Thu nhớ đến Cấm bà.

Anh vội lắc đầu, nhìn lại lần nữa, Lương Sư Gia lại trở về với vẻ mặt yếu ớt, trông như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

"Ai, vị Bàn gia này, tôi đương nhiên có hàng thật." Nói rồi, ông ta đưa tay chỉ về phía bóng tối trong không gian dưới cây Thanh đồng thụ, không biết có ý gì.

Chẳng lẽ, ở đó có Xà Mi Đồng Ngư?

Diệp Thu nhìn vào bóng tối, nhưng Lương Sư Gia chỉ xong lại không ngừng thở hổn hển, như sắp không xong rồi.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thấy vậy, lại định lên giúp, nhưng bị Bàn Tử kéo ra: "Tiểu Hạo Thiên Chân, làm gì vậy?

Yên tâm, không chết được đâu." Bàn Tử nhìn Lương Sư Gia cười lạnh, Lương Sư Gia dường như cũng không có biểu cảm gì, chỉ tựa vào cây Thanh đồng thụ rên rỉ yếu ớt.

"Bàn Tử, cậu nói vậy là không đúng rồi, người ta đã thành ra thế này, nên chăm sóc thì phải chăm sóc chứ." Nói rồi, Hạo Thiên Chân không màng Bàn Tử ngăn cản, tiến lên đút nước cho Lương Sư Gia uống, Bàn Tử tức đến mức quay đầu đi không thèm nhìn.

Diệp Thu nhìn về hướng Lương Sư Gia chỉ, ở đó chỉ có một đống đồ vật, dường như là đồ bồi táng.

"Sao ở đây lại có những đồ vật này, chẳng lẽ ở đây cũng có quan tài?" Nghĩ rồi, Diệp Thu ngẩng đầu nhìn lên trên, trên đỉnh cây Thanh đồng thụ có thể có một cỗ quan tài.

“Chẳng lẽ những thứ này là đồ bồi táng cho cỗ quan tài đó?” Nghĩ đến đây, Diệp Thu quay đầu nhìn Lương Sư Gia, Lương Sư Gia đang được Hạo Thiên Chân chăm sóc với vẻ mặt yếu ớt, thấy Diệp Thu nhìn, liền nở một nụ cười yếu ớt.

“Nói đi, thứ tốt của ông, cho một vị trí cụ thể.” Diệp Thu nheo mắt hỏi.

Bàn Tử đứng bên cạnh, thấy vậy, lập tức gạt tay Hạo Thiên Chân đang đút nước ra, túm lấy Lương Sư Gia như đại bàng vồ gà con: “Đúng, nói mau, nếu dám giở trò, tao bắn một phát cho mày đi đời.” “Này, Bàn Tử, đừng như vậy.

Lương Sư Gia của chúng ta, sẽ không lừa chúng ta đâu, Lương Sư Gia, đúng không?” Ánh mắt Diệp Thu lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Chiêu này gọi là mời rượu mời.

Nếu Lương Sư Gia không thành thật, vậy chỉ có thể để ông ta uống rượu phạt.

Nếu làm mất mặt Diệp Thu, không bước lên bậc thang mà Diệp Thu đã đưa.

Đến lúc đó Diệp Thu muốn xử tử ông ta tại chỗ, cũng sẽ không ai có ý kiến.

Nói rồi, Diệp Thu nhẹ nhàng gạt khẩu súng của Bàn Tử ra, Bàn Tử tán thưởng gật đầu, giơ ngón tay cái với Diệp Thu.

Một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác, chuyên diễn cho Lương Sư Gia xem, đã dành cho ông ta sự tôn trọng lớn nhất rồi.

Lương Sư Gia tuy tuyệt đối không phải là một đồng đội tốt, nhưng chắc chắn là một đối thủ đáng gờm.

Quả nhiên, Lương Sư Gia thấy hai người một tung một hứng, lập

tức đứng dậy cúi đầu, nói: “Hai vị, kẻ hèn này không lừa dối, bố cục ở đây thực sự kỳ quái, ngay cả tôi cũng không chắc có thể nhìn ra được một hai phần.

Tôi nghe nói có một phương pháp gọi là Văn Sơn Biện Long Chi Pháp.

Cần phải dựa trên phương pháp đó mới có thể nhìn ra được vài thứ.” Diệp Thu nghe vậy, cảm thấy có manh mối, liền khởi động Văn Sơn Biện Long Chi Pháp trong đầu.

Văn Sơn Biện Long Chi Pháp trong đầu lập tức được kích hoạt, một lượng lớn thông tin tràn vào não anh, Dạ thị cũng đồng thời được bật lên, thế giới xung quanh đột nhiên trở nên rõ ràng và trong suốt, không còn bất kỳ thứ gì có thể che giấu đối với anh.

Lúc này Diệp Thu đột nhiên phát hiện, nơi họ đang đứng, thực ra là một không gian hình tứ giác, cực kỳ rộng lớn.

Ở giữa có một cây cột thần bằng đồng xanh, lúc này Diệp Thu đã hiểu ra, nơi này chắc là chỗ để các nghệ nhân nghỉ ngơi, nhưng cũng không chắc chắn, ai mà biết được tổ tiên thời xa xưa đã dựng nên nơi này để làm gì chứ.

Lúc này, Diệp Thu lại quan sát những chiếc bình, hũ đặt ở rìa một lần nữa.

Anh phát hiện những thứ này đúng là đồ tùy táng, đều tuân theo chế độ đồ bồi táng.

Hầu hết chúng đều được đúc bằng đồng xanh, chỉ có một phần nhỏ là đồ gốm sứ, gốm thô, trông hoàn toàn không ăn nhập với những món đồ đồng tinh xảo.

Nhìn một hồi, Diệp Thu bỗng nhiên hiểu ra, đó là phương pháp Văn Sơn Biện Long của Lương sư gia.

Lúc này, Diệp Thu lại quay đầu nhìn Lương sư gia, lòng kính trọng lại tăng thêm ba phần.

Chương 271

Tuy Lương sư gia là một người vô cùng giảo hoạt, nhưng kiến thức tích lũy của ông ta chắc chắn không hề nông cạn.

Đối với phương pháp cổ xưa như Văn Sơn Biện Long Chi Pháp mà cũng biết sơ qua, nhìn ra được một vài manh mối, chứng tỏ người này tuyệt đối có kinh nghiệm phong phú, kiến thức sâu rộng.

Nghĩ vậy, Diệp Thu cảm thấy không chừng có thể vặt được chút lông dê từ Lương sư gia này, trong lòng anh bỗng có chút vui vẻ.

Lúc này Diệp Thu hoàn hồn, thấy Lương sư gia đang nhìn mình, không biết trong lòng đang nghĩ gì, một đôi mắt nhỏ gian xảo, đảo lia lịa, dường như đang ấp ủ kế hoạch gì đó.

Diệp Thu bèn hỏi: "Này, Sư gia, cái Văn Sơn Biện Long Chi Pháp mà ông nói, tôi chưa từng nghe qua, hay là ông nói cho tôi nghe một chút?" Diệp Thu thực ra biết rằng phương pháp này không phải người bình thường có thể có được và hiểu rõ.

Anh đang thăm dò Lương sư gia, xem rốt cuộc ông ta còn che giấu bao nhiêu.

Lương sư gia trông có vẻ ngơ ngác, vừa nghe Diệp Thu hỏi liền lập tức cười hì hì nói: "Ấy, Thành gia, những gì tôi biết cũng chỉ là một chút da lông thôi, nhưng vìThành gia đã dặn dò, vậy tại hạ xin múa rìu qua mắt thợ." Diệp Thu nhìn Lương sư gia, biết ông ta có ý muốn thể hiện thực lực trước mặt mọi người, muốn tạo dựng uy tín trong tổ chức này.

Diệp Thu cũng không làm khó Lương sư gia, anh biết bây giờ phải để người này thể hiện càng nhiều càng tốt, thì mới có thể khiến ông ta tiết lộ nhiều thông tin hơn.

Lương sư gia trầm ngâm một lúc lâu rồi mở lời: “Tôi cảm thấy ở nơi này, những chiếc bình, hũ này được sắp xếp theo một số quy luật của núi sông.

Cách sắp xếp của chúng trông có vẻ lộn xộn vô trật tự, nhưng thực ra những khoảng trống ở giữa, ông xem, thực chất đều là dòng sông cả.

Nếu xem những chiếc hũ gốm là bảo địa, còn những món đồ đồng là thảm thực vật ven bờ, nhìn như vậy sẽ thấy có chút manh mối.

Chỉ là tôi tài sơ học thiển, không nhìn ra được chỗ sâu xa trong đó, phải là đại sư mới có thể nhìn thấu được.” Lời của Lương sư gia vừa dứt, Diệp Thu tập trung nhìn kỹ, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: đúng là có manh mối như vậy.

Thế là anh nói với Lương sư gia: “Lương sư gia, những gì ngài nói quả thực có chút thú vị.

Tôi cũng từng đọc được những phương pháp này trong một số sách cổ, bây giờ tôi cũng có thể nhìn ra được một hai phần.

Xem ra Lương sư gia quả nhiên là thâm tàng bất lộ.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lương sư gia cũng hơi thay đổi, nhưng ông ta vẫn cười tít mắt: “Đâu dám, đâu dám, trước mặt Thành gia, chút tài mọn này của tôi chẳng phải là trò vặt vãnh sao, những thứ thật sự lợi hại phải để ngài thể hiện, tôi không dám xen vào.” Diệp Thu đã thăm dò thành công.

Lương sư gia nói ra lời này, Diệp Thu không chỉ biết ông ta tâm cơ sâu sắc, mà còn biết lời nói của ông ta đang ngầm biểu thị: bảo bối tìm được ở đây, toàn bộ đều chia cho ngài, tôi không dám tranh giành những của cải này.

Diệp Thu khẽ nheo mắt, trong lòng đã có quyết định.

Lương sư gia không hề đơn giản, chỉ là đám người lúc trước hoặc là xem thường ông ta, hoặc là sợ hãi, nên mới để ông ta chết ngạt ở đó.

Nhìn lại những chiếc bình, hũ trước mắt, một người tài năng như Lương sư gia có lẽ đã sớm nhìn ra trong chiếc bình nào có đồ tốt, chỉ là không nói ra.

Ông ta giữ lại thông tin này để làm con bài mặc cả, một mình ông ta không thể ra khỏi lăng mộ này, bắt buộc phải nhờ người đưa ra ngoài.

Mà người có thể đưa ông ta ra ngoài, hiện tại chỉ có Diệp Thu.

Nghĩ như vậy, Diệp Thu cũng đã hiểu rõ.

Người biết quá nhiều cũng không tốt.

Câu nói này là câu đầu tiên Lương sư gia nói sau khi ra khỏi quan tài.

Lúc này, Diệp Thu lại nhìn về phía những chiếc bình, hũ ở rìa, trong lòng đã có tính toán.

Anh biết chiếc hũ nào có thứ mình cần tìm.

Diệp Thu lại nhìn những chiếc bình, hũ một lần nữa, dựa theo Văn Sơn Biện Long Chi Pháp, lập tức tìm ra chiếc đặc biệt nhất.

Đó là chiếc độc nhất vô nhị.

Trong số những chiếc bình, hũ này, người bố trí năm đó chắc chắn đã dùng thuật che mắt để sắp đặt thêm vài chiếc hũ đại diện cho cái gọi là "bảo nhãn", để người khác mở những nơi trông giống bảo nhãn đó, rồi trúng bẫy.

Trong những chiếc hũ trông có vẻ là bảo nhãn kia, không chừng có chứa nguy hiểm.

Cho nên, khi tìm ra chiếc thứ ba làm bảo nhãn, anh lập tức hiểu ra, thứ mình cần tìm không phải là những chiếc hũ đại diện cho bảo nhãn.

Anh cũng đã thử dùng trực tiếp Thấu Thị, nhưng phát hiện không được, những chiếc hũ ở đây xuất hiện hiện tượng giống như trận chuông gió.

Sau này, nhất định phải nghiên cứu kỹ nguyên nhân.

Thứ anh cần tìm bây giờ là một chiếc hũ độc nhất vô nhị.

Bất kể là đồ đồng hay gốm thô.

Sau một hồi tìm kiếm, Diệp Thu đã xác định được một chiếc hũ.

Anh bước tới, không chút do dự cầm lấy nó, mở Dạ Thị và Thấu Thị, nhìn vào bên trong.

Anh phát hiện bên trong chứa một khối nước đen kịt, cũng không chắc chắn đó là nước, có thể là bảo vật được phong ấn bằng nước.

Điều kỳ lạ nhất là không thể nhìn xuyên qua thứ nước đó.

Thứ nước đó tuyệt đối không thể chạm vào.

Sau khi quyết định, Diệp Thu dứt khoát ném "bốp" một tiếng chiếc hũ xuống đất, nước đen trong hũ chảy ra, khiến mặt đất phát ra tiếng "xèo xèo", bốc lên khói trắng.

"Quả nhiên!" Diệp Thu thầm nghĩ.

"Nước trong hũ có vấn đề." Nếu vừa rồi anh liều lĩnh thò tay vào, không chừng bàn tay rút ra chỉ còn là một khúc xương trắng.

Độ ăn mòn của thứ này không biết mạnh đến đâu, khả năng phòng ngự của anh chưa chắc đã chống đỡ được.

Mọi người chỉ thấy thứ nước đen đó "ùng ục" chảy trên đất, ăn

mòn trực tiếp mặt đất thành một cái hố nhỏ sâu vài milimet.

Rìa nơi nước đen chảy qua bị ăn mòn một cách gọn gàng, cả nhóm đều âm thầm kinh ngạc, độ mạnh của thứ này sao lại cao đến thế!

Diệp Thu cũng đang cảm thán, không biết người xưa đã làm thế nào để đựng nó trong hũ gốm.

Bây giờ xem ra, trên thành trong của chiếc hũ gốm đó, chắc chắn đã được bôi một thứ gì đó chuyên dùng để chống lại loại vật chất này, nếu không hũ gốm đã sớm mục nát rồi.

Mấy người đều đang chờ động tác của Diệp Thu, Diệp Thu cũng đang đợi cho thứ nước đen đó từ từ mất tác dụng.

Cuối cùng, thứ nước đen trên đất cũng không còn bốc khói nữa, dần dần, tiếng "xèo xèo" chói tai trên mặt đất cũng từ từ lặng xuống.

Diệp Thu đeo găng tay bước tới, vì đang mở Dạ Nhãn, nên anh có thể nhìn thấy rõ có một vật gì đó trong cái hố nhỏ đen kịt mà người thường không thấy được.

Chỉ nhìn một cái, anh đã kinh ngạc đến ngẩn người, bên dưới quả nhiên có một con Xà Mi Đồng Ngư!

Con Xà Mi Đồng Ngư đó dường như cũng không bị ảnh hưởng bởi nước đen, kiểu dáng vô cùng đẹp đẽ, vô cùng hoàn chỉnh.

Toàn bộ không hề bị tổn hại, trông như mới tinh.

"Không biết trên đó có bôi chất chống ăn mòn không, hay bản thân nó đã chống ăn mòn." Diệp Thu thầm nghĩ.

Chỉ thấy con Xà Mi Đồng Ngư nằm giữa làn nước đen, trong bóng tối có thể phát ra chút ánh sáng yếu ớt.

Lớp vảy tinh xảo dưới Dạ Nhãn của Diệp Thu hiện ra sống động như thật, thể hiện một công nghệ chế tác chất lượng cao độc nhất vô

nhị, trông vô cùng đẹp mắt.

“Chậc chậc.” Diệp Thu kinh ngạc thốt lên.

“Đẹp thật!” Diệp Thu vừa vui mừng, vừa đưa bàn tay đeo găng xuống, nhặt con Xà Mi Đồng Ngư lên.

Con này trông sáng bóng hơn con trước, không biết có phải do thứ nước đen kia không.

Con cá nhỏ này khá nặng, cầm trên tay có cảm giác trĩu nặng, anh thầm nghĩ: hàng thật, chất lượng quá tốt.

Bàn Tử đứng bên cạnh thấy vậy cũng rất vui mừng: “Ối chà, Thành gia lại lấy được một con cá đồng nữa rồi, đội của chúng ta đúng là một đường thẳng tiến!” Hạo Thiên Chân nhìn con cá đồng trên tay Diệp Thu cũng sáng mắt lên, nhưng cậu ta vẫn an phận, chỉ từ từ đi tới, nhìn theo Diệp Thu một cái, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lúc này, Diệp Thu cầm con cá đồng nhìn Lương sư gia một cái, lại phát hiện Lương sư gia đã tự động quay mặt đi chỗ khác.

Trong lòng anh âm thầm ghim Lương sư gia một chút, chuẩn bị sau này sẽ tìm hiểu rõ hơn.

Đối với người như Lương sư gia, Diệp Thu không thể không đề phòng.

Lúc này, con Xà Mi Đồng Ngư trên tay Diệp Thu bỗng hơi nóng lên, trước mắt anh đột nhiên hiện ra mấy quả cầu thuộc tính màu vàng kim. 【Đinh!

Phát hiện Xà Mi Đồng Ngư rơi ra “thuộc tính bí mật” của Uông Tàng Hải, mời túc chủ nhanh chóng hấp thu!】 Lúc này trong đầu Diệp Thu vang lên âm thanh thông báo vui tai của hệ thống.

Diệp Thu dừng lại một chút rồi lập tức ra lệnh: “Hấp thu ngay!”

【Đinh!

Hấp thu thành công, chúc mừng túc chủ thành công nhận được thuộc tính "Tàng Hải Chi Bí", trong đó bao gồm 9 gói giải mã, có thể mở ra xem bất cứ lúc nào.

Bên trong gói bí mật chứa đựng thông tin.

Chúc túc chủ sử dụng vui vẻ!】 Sau một loạt thao tác, Diệp Thu lại nhận được một đợt thuộc tính bí mật.

Anh vào trong đầu kiểm tra một lượt, phát hiện những thứ chứa trong gói thuộc tính bí mật quả thực sâu không lường được.

"He he.

Chương 272

Không tệ, không tệ.” Diệp Thu đóng hệ thống, ý thức trở lại thực tại.

Cũng không biết chặng đường tiếp theo sẽ nhận được thuộc tính gì, Diệp Thu càng lúc càng mong đợi.

Mấy người lại nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, Lương sư gia cũng dần được mọi người chấp nhận hơn một chút.

Ít nhất, không còn bị bài xích như trước nữa.

Nhưng trong đội có hai người khôn lỏi là Diệp Thu và Bàn Tử.

Hai người này đề phòng Lương sư gia sâu sắc nhất.

Nếu những người khác bị mưu kế của Lương sư gia mê hoặc, thì họ phải đứng vững.

Những người còn nghi ngờ Lương sư gia còn có Muộn Du Bình và A Ninh.

Người ngây thơ nhất là Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân trước giờ vẫn là người đối xử tốt nhất với Lương sư gia, Diệp Thu nhìn dáng vẻ thiện lương của cậu ta, có mấy lần suýt nữa nghi ngờ Hạo Thiên Chân không phải là người tốt.

Nhìn dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, Diệp Thu không khỏi thầm nghĩ: Hạo Thiên Chân quả là ngây thơ trong sáng.

Mấy người nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy bên dưới không còn gì đáng xem nữa, chuẩn bị leo lên cây đồng xanh tiếp tục thăm dò.

Diệp Thu lại dùng hệ thống xem xét những thứ xung quanh mấy lần, phát hiện cũng có vài món đồ tốt trong mấy chiếc hũ gốm.

Anh chia những thứ đó cho mọi người, rồi cả nhóm xuất phát.

Thứ Diệp Thu quan tâm, chỉ có Xà Mi Đồng Ngư.

Vì anh biết giá trị của nó, giá trị của thông tin thực ra lớn hơn rất nhiều so với của cải.

Trên vảy của mỗi con Xà Mi Đồng Ngư đều khắc những bí mật kinh thiên động địa mà không ai biết.

Điều cần làm là thu thập tất cả Xà Mi Đồng Ngư, sau đó dùng phương pháp đặc biệt để chiếu những chữ trên vảy ra, như vậy có thể có được thông tin gốc.

Sau khi leo lên được một lúc, Diệp Thu cảm thấy không ổn, lại sắp xếp Bàn Tử quay lại trông chừng Lương sư gia.

Bởi vì không chừng Lương sư gia lại giở trò mất tích.

Lỡ như Lương sư gia hội hợp với đám người lúc trước, tiết lộ rằng họ có Xà Mi Đồng Ngư trong tay, không chừng sẽ bị đám người đó theo dõi, thậm chí là bị giết.

Mặc dù Diệp Thu cũng không sợ những người đó.

Chỉ là, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nghĩ vậy, Diệp Thu dẫn cả nhóm nhanh chóng đi lên, chuẩn bị xem tình hình bên trên.

Nhưng leo chưa được bao lâu, Diệp Thu đột nhiên cảm thấy, nơi này dường như luôn có người theo sau.

Diệp Thu quay đầu lại nhìn.

"Ủa?

Phía sau chỉ có mấy người đó thôi mà, cảm giác này chẳng lẽ là ảo giác của mình sao?" Diệp Thu thầm nghĩ.

“Có lẽ vào mộ cổ quá lâu, quá dễ sinh nghi rồi.” Ở gần cây đồng xanh, ngay cả Diệp Thu cũng không nhận ra, thần kinh căng thẳng của anh đang bị một loại ảnh hưởng nào đó.

Anh chỉ nghĩ đến việc có thể lấy được gì trên đỉnh cây đồng xanh, mà quên mất rằng nơi này có một loại sinh vật thần kỳ, gọi là Thạch Kiểm Hầu Tử, và con Ly Cổ quỷ dị khó lường.

Không quá để tâm đến cảm giác kỳ quái này, Diệp Thu dẫn cả nhóm tiếp tục đi lên.

Mấy người leo lên được khoảng vài chục mét, những cành đồng mà họ dùng để leo bỗng trở nên dày đặc và kỳ lạ.

“Chậc, cũng không biết cách sắp xếp này có ý nghĩa gì.” Diệp Thu vừa lẩm bẩm vừa leo lên, bỗng cảm thấy đội của mình hình như thiếu thiếu cái gì đó.

“Rốt cuộc là thiếu cái gì nhỉ?” Diệp Thu suy nghĩ kỹ lại.

“À, đúng rồi, hình như là tiếng càm ràm của Bàn Tử.” Mỗi lần trên đường không có gì để nói, Bàn Tử đều sẽ mở miệng càm ràm trước, sao lúc này Bàn Tử lại không càm ràm nữa?

Anh quay đầu hỏi Hạo Thiên Chân phía sau: “Tiểu Ngô, cậu có nghe thấy tiếng của Bàn Tử không?” Hạo Thiên Chân trả lời: “Không có, từ nãy đến giờ đều không nghe thấy.

Từ lúc bắt đầu leo lên, anh ấy hình như vừa trông chừng Lương sư gia ở dưới, vừa leo.” Lúc này Hạo Thiên Chân quay đầu lại, đột nhiên kinh hãi hét lên một tiếng.

“A, Bàn Tử biến mất rồi, Lương sư gia cũng biến mất rồi!

Chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân mặt mày kinh hãi quay đầu nhìn Diệp Thu.

Diệp Thu thầm nghĩ: “Mẹ tôi cũng không biết nữa, cậu hỏi tôi tôi hỏi ai?

Mắt tôi đâu có mọc trên trán Bàn Tử đâu mà biết cậu ta đi đâu rồi.” Nhưng Diệp Thu cũng không nỡ nói như vậy với Hạo Thiên Chân, nhìn vẻ mặt ngây thơ trong sáng của cậu ta, Diệp Thu đành phải nuốt lại lời nói cay nghiệt.

“Không biết, có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bây giờ cả đội dừng leo, xem phía sau rốt cuộc có thứ gì.” Lúc này, người đầu tiên Diệp Thu nghi ngờ là Lương sư gia, anh thầm nghĩ: Lương sư gia à, Lương sư gia.

Rốt cuộc ông đang giở trò gì vậy?

Nếu ông động đến một sợi tóc của Bàn Tử nhà tôi, tôi nhất định sẽ lấy đầu ông.

Diệp Thu nghĩ, sắc mặt trở nên hung dữ.

Chỉ là Diệp Thu không biết, lần này anh đã đoán sai.

Kẻ khiến Bàn Tử biến mất không phải là Lương sư gia, mà là một loại sinh vật kỳ quái còn sót lại sau thời kỳ thống trị đen tối của nhân loại.

Diệp Thu quay đầu, nhìn xuống dưới, đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Rõ ràng anh đang mở Dạ Thị, nhưng lại không nhìn thấy tình hình bên dưới.

“Ấy, không đúng!

Dạ Thị của mình không phải có phạm vi 150 mét sao?

Sao lại không nhìn thấy bên dưới nhỉ?” Từ lúc nãy đến giờ họ leo lên cũng chỉ mới vài chục mét.

Lúc này, Diệp Thu đột nhiên ý thức được, có khả năng năng lực cụ tượng hóa của ai đó đang có tác dụng.

Bên dưới có lẽ đã thật sự biến thành một vực sâu không đáy.

Diệp Thu, Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình, Bàn Tử đều mới vào đây không lâu.

Trừ Lương sư gia và Lão Dương đã biến mất, chẳng lẽ ở đây, còn có người thứ tám biết cụ tượng hóa sao?

Nghĩ vậy, Diệp Thu toàn thân lạnh toát.

Chẳng lẽ ở đây còn có người thứ tám theo sau sao?

Diệp Thu vừa nghĩ, toàn thân lạnh toát, liền không nghĩ tiếp nữa.

Lúc này ngay cả Diệp Thu cũng không phát hiện, trạng thái tinh thần của anh dường như đã bị một loại ảnh hưởng kỳ lạ nào đó.

Khi đang suy nghĩ, Diệp Thu đột nhiên mơ hồ cảm thấy người thứ tám đó thực sự tồn tại.

Lúc này anh cũng tạm thời không ý thức được, thực ra mình đã bị năng lực cụ tượng hóa của cây đồng xanh ảnh hưởng.

Muộn Du Bình ở một bên vẫn bình tĩnh leo, Diệp Thu không biết rằng, thực ra Muộn Du Bình có thể khống chế loại năng lực này.

Sau này Diệp Thu mới biết Muộn Du Bình thật sự đã sống mấy nghìn năm.

Cậu ta tồn tại như một linh vật thần thú trong Trương gia, cho nên mới có thể đi lại tự do.

Cái gọi là báo cáo với người bề trên của Trương gia, cũng chỉ là tiện miệng chào hỏi một tiếng, hoàn toàn xuất phát từ lễ phép.

Cũng là sau này, Diệp Thu mới biết Trương Khởi Linh lúc đó chỉ

là lời quản chuyện của Trương gia, nếu không, thực ra thế lực trong tay Trương Khởi Linh lớn hơn nhiều so với Diệp Thu tưởng tượng.

Nhưng Diệp Thu trước mắt đang bận suy nghĩ xem người thứ tám có thể tồn tại kia sẽ trốn ở đâu.

Anh không còn tâm trí để suy nghĩ tại sao Muộn Du Bình lại có thể bình tĩnh như vậy ở đây.

Những người khác cũng biểu hiện rõ sự nóng nảy.

"Không leo nữa, Bàn Tử chưa về sao?" Lúc này Hạo Thiên Chân bắt đầu bực bội, cảm xúc viết hết lên mặt, điều này rất hiếm thấy.

"Hạo Thiên Chân, bình tĩnh." Diệp Thu lập tức khuyên.

"Cậu có phát hiện không, nơi này có gì đó kỳ quái, dường như khiến con người trở nên bực bội." Nói xong, Diệp Thu lại nhìn quanh, phát hiện quả thực là như vậy.

Chương 273

A Ninh đang không ngừng nhìn ngang ngó dọc, trên mặt hiện rõ vẻ không kiên nhẫn, Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Trừ Muộn Du Bình và Lão Dương trông vẫn như cũ, ngay cả Diệp Thu cũng có chút bị ảnh hưởng.

Cứ ở lại đây cũng không ổn, Diệp Thu quyết định phải nhanh chóng tìm Bàn Tử và Lão Dương.

Vì vừa rồi bực bội, Diệp Thu suýt nữa quên mất mình có Thấu Thị và Dạ Nhãn.

Anh lập tức mở hai siêu năng lực, trong nháy mắt, môi trường xung quanh trở nên trong suốt.

Lúc này anh nhìn thấy ở phía đối diện của cột đồng, Bàn Tử và Lương sư gia đang bám ở đó, không nhúc nhích.

Hai người ngây ngốc ngẩng đầu, không biết đang nhìn cái gì.

Lúc này, nhìn theo ánh mắt của Lương sư gia và Bàn Tử, mới phát hiện trên đỉnh đầu họ đang bám một đám "người" dày đặc.

"Khốn kiếp, sao lại có nhiều người như vậy?" Nội tâm Diệp Thu phát hoảng, lúc này nhìn kỹ lại, cảm thấy đó hẳn là Thạch Kiểm Hầu Tử.

Ở chỗ miệng của mặt sau chiếc mặt nạ đá có một cái bướu lớn, xung quanh đó mọc ra những thứ dài ngoằng như chân nhện, trông như sắp bổ nhào vào mặt Bàn Tử!

Vừa rồi mở Dạ Nhãn chỉ lướt qua, sự chú ý đã bị mặt đất biến mất thu hút, không để ý đến những thứ ở góc khuất.

Bây giờ nhìn kỹ mới cảm thấy, những con khỉ quỷ dị đang bám ở dưới kia khiến người ta lạnh sống lưng.

Diệp Thu lập tức lên tiếng: "Tìm thấy Bàn Tử và Lương sư gia rồi, họ ở phía đối diện, chỉ là có thể gặp chút phiền phức." Trong khoảnh khắc, tất cả đều im lặng, dưới sự dẫn dắt của Diệp Thu, họ từ từ tiếp cận Bàn Tử và Lương sư gia.

Lúc này tuyệt đối không được lên tiếng, một khi lên tiếng chắc chắn sẽ kinh động đến bầy sinh vật kỳ quái đó, nếu bị chúng tấn công, sẽ rất phiền phức.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài, khi họ đang cẩn thận leo về phía Lương sư gia và Bàn Tử, đám sinh vật kỳ lạ đó đột nhiên đồng loạt cử động.

Những chiếc mặt nạ đá dày đặc va vào nhau, phát ra âm thanh giòn giã.

Mọi người đều căng cứng cả người.

Diệp Thu lúc này ngẩng đầu, chỉ thấy Bàn Tử và Lương sư gia, cũng như phía trên họ, không biết từ lúc nào, đã bám đầy những sinh vật mặt đá dày đặc.

Nhìn kỹ lại, phía sau chúng có đuôi!

"Quả nhiên là Thạch Kiểm Hầu Tử!" Diệp Thu kinh ngạc nói.

Anh vốn tưởng sẽ từ từ gặp, không ngờ lại gặp nhanh như vậy.

Mấy nghìn khuôn mặt cứ ngây ngốc, dày đặc từ trên xuống dưới, đờ đẫn nhìn chằm chằm họ, không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng đó, vô cùng rợn tóc gáy.

Điều không ngoài dự đoán, Lão Dương đáng thương bắt đầu suy sụp.

Hai tay đang bám vào cành đồng buông lỏng, không cẩn thận trượt xuống, miệng phát ra một tiếng hét nhỏ.

Mặc dù sau đó đã nín lại, nhưng đã thu hút sự chú ý của bầy Thạch Kiểm Hầu Tử xung quanh.

Trong nháy mắt, bầy Thạch Kiểm Hầu bắt đầu cử động.

Tiếng những chiếc mặt nạ đá dày đặc va chạm vào nhau, vang lên giòn giã trong không gian cột đồng trống rỗng.

Mặc dù nếu là lúc bình thường, âm thanh này khá hay, nhưng lúc này nghe chỉ cảm thấy tim đập chân run.

Đội quân dày đặc từ bốn phía bao vây lại, mọi người lập tức rút súng ra ứng chiến.

Tiếng đạn vang lên dữ dội trong không gian cột đồng, va chạm kịch liệt vào những cành đồng xung quanh, tóe ra những tia lửa lóe sáng.

Đạn có hiệu quả, mấy phát đã phá vỡ mặt nạ của một đám lớn Thạch Kiểm Hầu Tử.

Những con Thạch Kiểm Hầu Tử bị vỡ mặt nạ liền kêu lên quang quác rồi hoảng loạn bỏ chạy.

Những con Thạch Kiểm Hầu Tử còn mặt nạ vẫn tiếp tục nhảy xuống, phát động một đợt tấn công nữa về phía họ.

Diệp Thu vừa tấn công, vừa sung sướng hấp thu thuộc tính. 【Đinh!

Phát hiện thuộc tính Trường Sinh!

Mời túc chủ nhanh chóng hấp thu!】 Nghe thấy âm thanh thông báo, Diệp Thu vui mừng khôn xiết, vội vàng xác nhận hấp thu. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công hấp thu "thuộc tính Trường Sinh", nhận thêm 80 năm tuổi thọ!!】 Lần này Diệp Thu càng thêm hăng hái, khẩu súng tiểu liên trong tay vang lên "đát đát đát", mặt nạ của từng con khỉ bị bắn vỡ.

Đồng thời bị phá vỡ, cũng là nỗi sợ hãi vừa bao trùm trong lòng mọi người.

Tiếng súng kết thúc, Thạch Kiểm Hầu Tử bị tiêu diệt quá nửa, Diệp Thu phát hiện Thạch Kiểm Hầu Tử không dám lại gần, anh đoán có lẽ huyết mạch của mình đã trấn áp được con Ly Cổ bên trong mặt nạ.

Lập tức, Diệp Thu hào phóng rạch một nhát dao trên lòng bàn tay, bôi cho mỗi người một ít siêu cấp huyết dịch, dù sao chỉ cần một ý niệm, vết thương sẽ lập tức hồi phục.

Có bảo huyết, mọi người đều đi nhanh hơn.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân nhận được máu, mặt mày đều lộ vẻ vui mừng cuồng nhiệt.

Trên đường đi, hai tên ngốc này thỉnh thoảng lại đưa tay ra dọa những con Thạch Kiểm Hầu Tử, vì có bảo huyết của Diệp Thu, những con khỉ đó căn bản không dám lại gần.

Chỉ là lần này Bàn Tử có lẽ đã gặp xui.

Chỉ thấy Bàn Tử cười hì hì ha ha, đưa tay về phía một thứ đang đeo mặt nạ.

Bàn Tử không để ý xem thứ đó là người hay khỉ, chỉ đơn thuần cảm thấy vui.

Vì vậy, tay anh ta vừa chạm vào thứ mà anh ta tưởng là Thạch Kiểm Hầu Tử, mới phát hiện đó là một cái xác chết.

Nhưng lúc này đã muộn, chỉ thấy con Ly Cổ trên mặt thi thể đột nhiên lật lại, bay về phía mặt Bàn Tử.

"A!

Cái quái gì vậy!" Câu nói đó nghe như một đứa trẻ ngây thơ đang làm nũng, nhưng giọng điệu ngây thơ đó, kết hợp với gương mặt khô héo sắp thành xương khô của Lão Dương, lại trông có vẻ kỳ dị, không hợp lẽ thường chút nào. (sắp sửa lao vào mặt Bàn Tử!) Chỉ thấy con Ly Cổ kinh khủng đó bay thẳng vào mặt Bàn Tử, Bàn Tử hét lớn, hai tay cố gắng gỡ chiếc mặt nạ Ly Cổ, cố gắng bóc cái mặt cứng ngắc đó ra khỏi đầu mình.

Nhưng thứ đó lại như mọc dính vào mặt anh ta, không thể gỡ ra được.

Dường như chỉ cần hơi dùng sức một chút, giây tiếp theo, cả cái đầu của Bàn Tử sẽ rơi xuống.

Diệp Thu ở phía sau kinh hãi, lập tức giơ súng, một phát bắn tỉa chính xác "bằng!" một tiếng, chiếc mặt nạ Ly Cổ đó lập tức vỡ thành mảnh vụn.

Bàn Tử hồn bay phách lạc bám vào cành đồng, thở hổn hển, ngơ ngác nhìn về phía Diệp Thu.

"Mẹ nó tà môn quá, thứ quái gì vậy?

Chết tiệt lại bám vào mặt lão tử, mẹ kiếp!

Ba hồn bảy phách của lão tử bị dọa cho suýt nữa chỉ còn một hồn một phách." Bàn Tử lại thở hổn hển một lúc, cảm xúc mới dần ổn định lại.

Lúc này mấy người tiếp tục tiến lên, lại phát hiện càng leo lên cao, những hang động nhỏ xung quanh càng nhiều.

Trong những hang động nhỏ đó, đặt càng nhiều mặt nạ Ly Cổ, cũng như những thi thể bị mặt nạ Ly Cổ ký sinh.

Lương sư gia ở phía sau vội vàng theo kịp, đẩy gọng kính trên sống mũi, cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Nhìn những thi thể đã khô quắt này, ông ta không khỏi lên tiếng: "Những thi thể này xem ra đã trải qua thời gian dài, không còn tươi mới như những cái trước đó.

Nhìn trên mặt nạ, có vài vết nứt." Nói rồi, Lương sư gia định đưa tay ra chạm vào, không ngờ bị Diệp Thu vung tay ngăn lại động tác: "Đừng tùy tiện chạm vào loại mặt nạ này, một khi cảm ứng được nhiệt độ cơ thể người, hoặc mùi người, nó sẽ bám vào ký sinh." Lương sư gia hơi trầm ngâm, nói: "Vậy ý của Thu gia là, những con Ly Cổ này, thực ra tương tự như một dạng sinh tồn ký sinh trùng?" Nghe xong, Diệp Thu không có biểu hiện gì, tiếp tục dẫn những người phía sau leo lên.

Cả nhóm bảy người, leo đến thở hổn hển.

Cây đồng xanh dù sao cũng thẳng đứng, tạo với mặt đất một góc 90 độ, đối với người bình thường, leo rất tốn sức.

Diệp Thu thì không có cảm giác gì, leo cả một đoạn đường chỉ cảm thấy như vừa khởi động một chút.

Người mệt nhất là Lão Dương.

Lão Dương bị tụt lại phía sau cùng, leo tốn sức nhất.

Nhưng, lúc này Diệp Thu lại cảm thấy người an toàn nhất chính là Lão Dương.

Bởi vì khi anh ngẩng đầu lên, phát hiện trên vách đá bao quanh cột đồng, không biết từ lúc nào, đã bám đầy mặt nạ Ly Cổ.

“Chẳng lẽ những con Ly Cổ này bò ra từ những hang động nhỏ xung quanh sao?

Chương 274

Chúng đã sớm rình rập ở đây rồi sao?

Những thứ này cũng là rào cản mà tổ tiên dùng để ngăn chặn đạo mộ tặc lấy trộm bảo vật sao?" Diệp Thu vừa nghĩ, vừa chuẩn bị phản công.

Lúc này Diệp Thu phát hiện, những con Ly Cổ đó giống như con vừa tấn công Bàn Tử, không hề bám vào bất cứ thứ gì.

Chúng đã động đậy!

"Hỏng rồi!" Diệp Thu khẽ kêu lên.

"Ly Cổ thuần chủng.

Loại này không cần biết là cái gì, đều sẽ bò lên ký sinh, không chỉ đơn giản là tấn công nữa!" Sau một hồi phân tích, Diệp Thu đột nhiên phát hiện cũng không có gì đáng lo.

Bởi vì đối với anh, việc tiêu diệt những thứ nhỏ bé này dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần không bị những con Ly Cổ này bám vào người, anh có thể dễ dàng đối phó.

Diệp Thu đột nhiên nghĩ, những thứ quái dị này có thể khống chế hành vi của con người, thậm chí khống chế hành vi của động vật.

"Xem ra, chỉ cần là động vật có hệ thần kinh đều có thể bị khống chế.

He he!" Trong đầu Diệp Thu lóe lên một ý nghĩ, cơ thể vô thức giơ súng lên, vài phát bắn tỉa chính xác, những con Ly Cổ lần lượt bị xuyên thủng, vỡ tan mấy cái, rơi xuống vực sâu bên dưới.

Lúc này hệ thống vang lên âm thanh thông báo: 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ!

Thành công bắn hạ "Ly Cổ"!

Rơi ra thuộc tính "Tinh Thần Khống Chế", mời túc chủ nhanh chóng hấp thu!】 Diệp Thu lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng xác nhận hấp thu.

Mấy người phía sau thấy Diệp Thu bắt đầu tấn công, cũng lần lượt lấy vũ khí ra, đối mặt với đội quân Ly Cổ đông như biển, bắt đầu xả đạn điên cuồng.

Từng viên đạn xé toang không khí, lao thẳng vào bầy Ly Cổ, gây ra từng đợt xáo động.

Vì có đạn, bầy Ly Cổ xuất hiện sự di chuyển quy mô lớn, nhìn từ xa, giống như những con sóng dâng lên trên mặt biển vỏ sò trắng xóa.

Cảnh tượng lật nhào đó thực sự quỷ dị lại kỳ lạ, mang theo một vẻ đẹp khó tả.

Trên đỉnh cây đồng xanh, có vài tia sáng xanh lam mờ ảo chiếu xuống, những nguồn sáng đó không rõ ràng, nhưng chiếu lên bầy Ly Cổ, vừa đủ để giúp mấy người họ nhìn rõ bộ mặt của chúng.

Bầy Ly Cổ dưới nguồn sáng mờ ảo, mang lại cho người ta một cảm giác vừa cổ xưa vừa thần bí, vừa xa xôi vừa quỷ dị.

Diệp Thu không nghĩ nhiều, hai chân đứng trên cành đồng, khả năng giữ thăng bằng hoàn hảo cho phép anh cầm súng bằng hai tay, bắn vào bầy Ly Cổ một cách vui vẻ.

Rất nhanh, từng mảng lớn Ly Cổ rơi xuống, phát ra từng đợt tiếng vang trong vực sâu.

Diệp Thu men theo âm thanh nhìn xuống dưới chân, khu vực dưới

cây đồng xanh, nơi họ vừa đứng, đã biến mất không còn tăm tích, như thể chưa từng tồn tại.

Nhìn vực sâu, anh không khỏi thầm nghĩ: vực sâu vừa rồi, là do ai tạo ra nhỉ?

Vừa nghĩ, Diệp Thu vừa nhanh chóng ngẩng đầu, tiếp tục tấn công những chiếc mặt nạ quỷ dị đang tràn ngập trước mặt.

Từng chiếc mặt nạ bị bắn tan tành, con Ly Cổ ký sinh sau mặt nạ đá cũng lộ ra bản thể yếu ớt.

Bản thể của những con Ly Cổ này vẫn là một tai họa, vừa lộ ra bộ mặt thật, cũng bị Muộn Du Bình, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lão Dương đang chuẩn bị sẵn sàng phía sau, lần lượt bắn hạ.

Diệp Thu quay đầu lại ra hiệu một cử chỉ cổ vũ với đồng đội, mấy người kia cũng đáp lại Diệp Thu bằng một ánh mắt đáng tin cậy.

Trong những lần mạo hiểm hết lần này đến lần khác, tiểu đội thám hiểm do Diệp Thu, A Ninh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Muộn Du Bình tạo thành đã hình thành một mối liên kết không thể cắt đứt.

Điểm này ngay cả Diệp Thu cũng không nhận ra rõ ràng.

Anh chỉ cảm thấy, có đồng đội bên cạnh là một cảm giác an toàn.

Tiếng súng vang lên khắp nơi, trong khoảnh khắc, tiếng đạn xé gió và tiếng hét thảm thiết của bản thể Ly Cổ bị bắn trúng hòa vào nhau, tạo thành một bản giao hưởng quỷ dị khó tả.

Lúc này, thuộc tính Tinh Thần Khống Chế của Diệp Thu đã hấp thu gần xong.

Anh phát hiện trong đầu đột nhiên có thêm rất nhiều liên kết siêu cường.

Những liên kết này từng đợt như dòng điện chạy qua lại giữa các

nơ-ron thần kinh của anh.

Giữa các nơ-ron trong đại não, liên kết ngày càng mạnh mẽ, tất cả ký ức hóa thành dòng điện sinh học, nhanh chóng nhảy nhót giữa các nơ-ron.

Trong nháy mắt, anh thậm chí cảm thấy mình đã trở thành một siêu máy tính, chỉ cần lướt mắt qua, chỉ cần lướt mắt qua bầy Ly Cổ trước mặt, là có thể biết rõ số lượng trong một đơn vị diện tích.

Thời gian tính toán thậm chí chưa đến một giây.

Diệp Thu vừa hấp thu, vừa chịu đựng sự va đập của dòng điện sinh học mãnh liệt trong não.

"A!!!" Sự va đập này quá mãnh liệt, tấn công thẳng vào nơ-ron thần kinh của Diệp Thu!

Cơn đau đó còn đau hơn tổn thương thể xác hàng nghìn hàng vạn lần.

Trong khoảnh khắc, khoái cảm, đau đớn, vui sướng, hạnh phúc, bi thương, mất mát, hưng phấn, kích động, v.v., hàng chục loại cảm xúc cùng lúc ùa đến.

Diệp Thu lúc này đầu đau như búa bổ, nhưng khẩu súng trong tay vẫn được nắm chặt.

"Mình sẽ không, mình sẽ không biến thành thằng ngốc chứ!" Diệp Thu chịu đựng cơn đau kịch liệt.

Lúc này Diệp Thu không biết rằng, một năng lực dị thường mạnh mẽ đang từ từ hình thành trong cơ thể anh.

Khoái cảm, đau đớn, vui sướng, hạnh phúc, bi thương, mất mát, hưng phấn, kích động.

Những cảm xúc phức tạp này xen lẫn vào nhau, Diệp Thu toàn

thân không nhịn được co giật.

Nếu là người bình thường, bây giờ đã sớm thành một tên ngốc, nhưng thể chất của Diệp Thu không phải tầm thường.

Huyết mạch của anh đã cứng rắn giúp anh chịu đựng được sự va đập mãnh liệt.

Một lượng lớn Thanh Long Chi Huyết, theo nhịp đập mạnh mẽ của trái tim - cái máy bơm siêu cường, được nhanh chóng vận chuyển lên đại não, giúp Diệp Thu hoàn thành lần hấp thu tiến hóa siêu năng lực này.

Lúc này anh cũng không biết, tóc trên đầu đã dựng đứng cả lên, giống như bị điện cao thế giật.

Thậm chí nếu nhìn kỹ xung quanh cơ thể anh, còn có thể thấy những hồ quang điện cực nhỏ đang nổ "tách tách".

Người phía sau nhìn thấy, đều tưởng Diệp Thu bị trúng tà.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân là người đầu tiên hét lên: "Thu gia!" "Anh không sao chứ?

Bị sao vậy?

Để tôi lên cứu." Hét lớn xong, Bàn Tử nhanh nhẹn leo lên, vỗ vào đầu Diệp Thu một cái, phát hiện mắt Diệp Thu đang trợn tròn như hai cái chuông đồng nhìn anh ta, đôi mắt đảo lia lịa, vẫn còn tỉnh táo.

Bàn Tử thở phào một hơi, rồi mắng: "Cậu nhóc có sao không, làm cái gì vậy?

Tóc dựng hết cả lên?

Mắt trợn tròn như chuông đồng, diễn vai cảnh sát trưởng Mèo Đen à?

Tôi còn tưởng cậu bị gì rồi chứ." Dù sao, Bàn Tử tuổi tác cũng lớn

hơn anh, ngược lại giống một người anh cả thực sự, luôn quan tâm đến mọi người trong đội.

Nhìn khuôn mặt to tròn của Bàn Tử, Diệp Thu cười "he he": "Tôi không sao, Bàn Tử!" A Ninh ở phía dưới đã vượt qua Hạo Thiên Chân leo lên.

Thấy Diệp Thu không sao, A Ninh thở phào nhẹ nhõm.

"Không sao là tốt rồi." Nói xong câu đó, A Ninh quay người lên đạn cho khẩu súng tiểu liên trong tay, từng viên đạn từ nòng súng trong cánh tay thon dài của cô bắn ra, những con Ly Cổ phía trên lần lượt rơi xuống.

Diệp Thu nhìn, đột nhiên phát hiện, kỹ năng bắn súng của A Ninh lại tốt đến vậy.

Ban đầu anh đã bỏ qua, hoàn toàn là vì lúc đó không đủ chuyên nghiệp.

Bây giờ xem ra, tài bắn súng của A Ninh thực ra còn giỏi hơn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân nhiều.

Thậm chí ngang ngửa với Muộn Du Bình.

Chỉ thấy A Ninh leo lên một cành đồng cao hơn Diệp Thu một chút, thân hình thon dài áp sát vào cột đồng.

Một khẩu súng tiểu liên trong tay cô được sử dụng đến mức xuất thần nhập hóa.

Trong khoảnh khắc, Diệp Thu nhìn có chút ngẩn ngơ.

Đột nhiên, Diệp Thu cảm giác, sóng não của mình dường như đã kết nối với sóng não của A Ninh!

Anh thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng sự phẫn nộ của A Ninh trong đầu.

Chương 275

Đó là sự phẫn nộ vì Diệp Thu!

A Ninh tưởng rằng, những con Ly Cổ đó đã làm hại Diệp Thu, cho nên đang trả thù chúng.

"Chẳng lẽ đây là hiệu quả của thuộc tính Tinh Thần Khống Chế?" Diệp Thu âm thầm kinh ngạc, nhưng anh cảm thấy, thuộc tính này không đơn giản như vậy.

Cơn đau vừa rồi anh phải chịu đựng, khiến anh băn khoăn: năng lực của mình có khi nào cũng sẽ mang lại loại đau đớn này cho người khác không?

Nghĩ đến đây, anh kích hoạt thuộc tính Tinh Thần Khống Chế trong đầu. 【Đinh!

Kích hoạt thuộc tính Tinh Thần Khống Chế!

Cường độ hiện tại là cao cấp tam giai, có thể tùy ý điều chỉnh theo ý muốn của túc chủ.】 【Chú ý!

Thuộc tính Tinh Thần Khống Chế thuộc về việc sử dụng tần số sóng điện để khống chế đại não của người khác, tạo ra liên kết với đại não.

Nếu cường độ quá cao, sẽ khiến đối phương trực tiếp biến thành kẻ ngốc, hoặc trực tiếp gây tử vong.】 Hệ thống trong đầu đã cho Diệp Thu thông tin chính xác, Diệp Thu biết nên sử dụng như thế nào.

"…Xem ra thuộc tính Tinh Thần Khống Chế này cũng không quá khó mà!" Nghĩ vậy, Diệp Thu sung sướng phát động thuộc tính Tinh Thần Khống Chế của mình, nhưng, anh đã đánh giá thấp sức mạnh của thuộc tính này. 【Đinh!

Sử dụng cường độ Tinh Thần Khống Chế cao cấp nhất giai, hiện đã khởi động, mời túc chủ chú ý điều khiển, chú ý khống chế mục tiêu.】【Mời chọn phạm vi khống chế: bán kính 1 mét - 100 mét】

"Bán kính ba mươi mét đi." Diệp Thu ra lệnh trong ý thức.

Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm giác, sóng điện trong đầu vừa mới lắng xuống lại bắt đầu xao động.

Chỉ là lần này không đi kèm với đau đớn, mà là sức mạnh sóng điện tinh thần thuần túy.

Anh mang theo cường độ Tinh Thần Khống Chế cao cấp nhất giai tấn công về phía bầy Ly Cổ, bao trùm không gian 30 mét phía trên.

Nhưng do khống chế không ổn định, Diệp Thu cảm giác năng lượng tinh thần của mình trong nháy mắt đã giải phóng ra ngoài 30 mét, dường như có thể đạt đến hơn 50, 60 mét.

Lập tức, một mảng lớn Ly Cổ như thác đổ, la hét thảm thiết rơi xuống.

Cảnh tượng kinh khủng đến mức mấy người đang nổ súng cũng ngẩn ra, không biết rốt cuộc có chuyện gì.

Người bối rối nhất là Diệp Thu.

Thực ra mục đích của anh chỉ là để bầy Ly Cổ tách ra một con đường, chứ không phải sát thương trên diện rộng.

Chết tiệt, đây là năng lượng cấp một cao cấp, quá mạnh, có thể dễ dàng tiêu diệt cả đàn ly cổ.

Nhưng đám ly cổ vừa giết là kẻ địch phi nhân loại.

Nếu lỡ dùng năng lượng này lên người, chẳng phải sẽ vô tình giết hại người vô tội sao?

Nghĩ vậy, Diệp Thu vội vàng điều chỉnh năng lượng của mình

xuống mức sơ cấp cấp một.

Lúc này, anh có thể cảm nhận được cường độ năng lượng tinh thần đã yếu đi, trở nên ôn hòa hơn, từ từ bao trùm phạm vi bán kính 30 mét mà anh muốn.

Diệp Thu cũng cảm nhận được rằng trong phạm vi 30 mét, anh có thể phân bổ năng lượng tinh thần một cách chính xác lên người được chỉ định.

Nhưng không thể nào lấy đồng đội ra làm thí nghiệm được.

May mắn là, rất nhanh sau đó, phía trên lại có một lượng lớn ly cổ bò xuống làm vật thí nghiệm.

Mặc dù Diệp Thu mừng vì lại có nhiều chuột bạch tự dâng tới cửa, nhưng vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Nghĩ vậy, Diệp Thu liền bao trùm sức mạnh tinh thần của mình trong phạm vi bán kính 30 mét lấy anh làm trung tâm.

Anh thử dồn toàn bộ sức mạnh tinh thần lên những con ly cổ trong phạm vi này, sau đó hạ lệnh cho chúng.

"Tránh ra!" Diệp Thu nghiêm túc hạ lệnh trong ý thức.

Trong biển ý thức, tinh thần thể của anh thậm chí có thể thấy rõ ràng, trên hư không, anh đang kết nối với tinh thần thể của rất nhiều con ly cổ.

Anh có thể dễ dàng điều khiển những thứ này, thậm chí bắt chúng làm bất cứ hành động nào anh muốn.

Diệp Thu vừa hạ lệnh "tránh ra", đám ly cổ trước mặt liền răm rắp tránh sang hai bên, tạo ra một lối đi cực rộng.

Thậm chí có một vài con ly cổ dưới sự điều khiển của Diệp Thu đã trực tiếp lùi về những cái lỗ nhỏ trên vách tường, nằm im bất

động.

Lúc này, Diệp Thu cảm giác mình như trở thành Đạt Ma có thể tách biển ra, sở hữu sức mạnh thông thiên.

Thực tế cũng đúng như vậy, toàn bộ sức mạnh của Diệp Thu lúc này có thể nói là thông thiên độn địa.

Mấy người phía sau đều nhìn đến ngây người, sắc mặt Lương sư gia cũng có vẻ không ổn, đôi mắt ti hí của lão ta lóe sáng trong bóng tối, không biết đang nghĩ gì.

Vì những con ly cổ này trông rất đáng sợ, Diệp Thu dứt khoát ra lệnh cho chúng bò thẳng xuống vách đá, đừng để anh nhìn thấy nữa.

Đám ly cổ quả nhiên men theo vách tường đi xuống, đi thẳng ra ngoài phạm vi 30 mét của Diệp Thu mới dừng lại.

Trong bóng tối dưới vách đá, từng gương mặt người trắng bệch với biểu cảm đờ đẫn đang nhìn chằm chằm lên trên.

Vì những thứ này trông khá ghê rợn, Diệp Thu nói: "Đừng nhìn nữa, tập trung leo lên đi, Thu gia mở đường cho." Lòng của mấy người lập tức lại ổn định hơn vài phần.

Hơn nữa trước đó mấy người đã bôi máu Thanh Long của Diệp Thu, bây giờ dù Diệp Thu không điều khiển, đám ly cổ kia cũng không dám tùy tiện tấn công họ.

Lại leo lên trên khoảng hơn 100 mét nữa, những gương mặt người bằng đá trắng bệch đó cuối cùng cũng không xuất hiện nữa.

Lúc này, Hạo Thiên Chân, Lão Dương và Lương sư gia gần như đã kiệt sức, toàn thân đẫm mồ hôi như tắm, thở không ra hơi.

Bàn Tử thì khá hơn, chỉ đổ mồ hôi chứ không thở dốc.

A Ninh ở bên cạnh Diệp Thu, vẫn thân nhẹ như én.

Có lẽ việc leo trèo này đối với A Ninh chỉ đơn giản như những bài huấn luyện leo vách đá ngày trước, nên lúc này cô cũng rất ung dung.

Diệp Thu thì càng không cần phải nói, không hề thở dốc chút nào, thậm chí có leo thêm một hai trăm mét nữa cũng không thành vấn đề.

Thấy Hạo Thiên Chân và Lão Dương sắp thở không nổi, anh bèn dẫn mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Muộn Du Bình leo đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Thu, động tác vô cùng gọn gàng, tiện tay kéo cả Hạo Thiên Chân lên, ngồi trên một nhánh cây thanh đồng nghỉ ngơi.

Hạo Thiên Chân vừa thở hổn hển vừa nhìn lên trên, phàn nàn: "Phải dài đến mức nào nữa đây, thứ này không lẽ thông tới trời luôn à." Hạo Thiên Chân còn chưa nói xong đã bị Lão Dương ngồi bên cạnh bịt miệng lại.

"Lão Ngô, đừng nói bậy, cũng đừng nhìn lung tung." Chưa đợi Lão Dương buông tay khỏi miệng Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân đột nhiên nhìn chằm chằm vào một chỗ, bất động.

"Lão Dương, tôi… thấy… cậu." Không biết tại sao, Hạo Thiên Chân nhấn rất mạnh chữ "cậu".

Hạo Thiên Chân vốn đang mặt mày hồng hào, lúc này cả gương mặt đã không còn một giọt máu.

Lão Dương cười nói: "Tôi không ở đây sao?" "Tôi… thấy rất nhiều cậu." Vừa nói, tay Hạo Thiên Chân vừa chỉ vào một cái hang trên vách đá đối diện, ở miệng hang đó, dưới mấy tảng đá lớn, có đến bảy tám "Lão Dương" đã chết bị đè chồng chất lên nhau.

Trong lòng Diệp Thu "lộp bộp" một tiếng.

Toi rồi, Lão Dương hoàn toàn bại lộ rồi.

Nhưng Diệp Thu nhìn những Lão Dương bị đè dưới tảng đá kia, trong lòng kinh hãi.

"Chẳng lẽ năng lực vật chất hóa của Lão Dương đã mạnh đến thế rồi sao?" Nghĩ vậy, Diệp Thu chuyển ánh mắt sang Lão Dương.

Lúc này, Lão Dương đang nhìn chằm chằm vào những "Lão Dương" dưới tảng đá ở miệng hang đối diện, ánh mắt vô cùng kỳ dị.

Lão không nhìn Hạo Thiên Chân, cúi đầu, "khà khà khà" cười mấy tiếng.

Sau đó nói: "Vô Tà, Vô Tà!

Cậu phải tin tôi, tôi mới là Lão Dương!

Mấy tên kia đều là hàng nhái thôi." Giọng của Lão Dương đầy vẻ giễu cợt.

Diệp Thu nói: "Ông hiểu rõ rồi." Những người khác chứng kiến cảnh này cũng đều kinh hãi trong lòng.

Họ không biết cây thanh đồng có năng lực vật chất hóa, lúc này nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng và khó tin như vậy cũng nhất thời không nói nên lời.

Lập tức, nhiệt độ cơ thể của mọi người vốn tăng lên do leo trèo, dưới nỗi sợ hãi kỳ quái không thể tả, lại bắt đầu giảm mạnh.

Không khí nhất thời lạnh như băng, xung quanh yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe thấy tiếng đập cánh của con ngài.

Mọi người đều đang chờ lời giải thích của Lão Dương, nhưng Lão Dương chỉ vịn vào nhánh cây thanh đồng từ từ đứng dậy, dùng biểu cảm quái dị đó nhìn lướt qua mọi người.

"Hạo Thiên Chân, tôi khá thích cậu đấy, cảm ơn lần này đã giúp tôi, mang đến nhiều đại ca lợi hại như vậy.

Cũng cảm ơn các vị đã giúp đỡ suốt chặng đường.

Chương 276

Tôi đến đây, chặng đường cũng đã đi hết rồi.

Lão Dương tôi đi trước một bước đây.” Nói xong, cơ thể của Lão Dương đột nhiên biến đổi kỳ dị, ngay trước mặt mọi người, Lão Dương bỗng nhiên như một quả bóng bay bắt đầu xì hơi, cơ thể ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một thứ gầy gò như khỉ, chỉ có cái đầu là giữ lại hình dáng con người.

Cảnh tượng trước mắt quá siêu nhiên, mọi người trong phút chốc đều kinh hãi, nhìn sự biến đổi khó tin này, tim gần như ngừng đập.

Diệp Thu tuy đã chứng kiến nhiều thứ kỳ quái, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Lão Dương vừa định xoay người đi về phía trước, Hạo Thiên Chân đột nhiên gọi lại, nói: “Lão Dương, nói cho tôi biết, cái nào mới là thật.” Lão Dương vốn định bay đi, động tác đột nhiên dừng lại một chút.

Lão nói: “Ai là thật, ai là giả, có quan trọng không?” Hạo Thiên Chân không nói gì.

Lão Dương lại tiếp tục hỏi: “Trong khoảng thời gian tôi và cậu ở bên nhau, tôi có hại cậu không?” Hạo Thiên Chân không nói gì.

Đột nhiên, từ trong mắt Hạo Thiên Chân, lăn ra mấy giọt nước mắt to như hạt đậu, nóng hổi.

Cậu ta hét lớn: “Tại sao các người đều lừa tôi?

Tại sao các người đều lừa tôi?

Tại sao?” Cuối cùng, Hạo Thiên Chân không thể nói được lời nào khác, chỉ biết lặp lại một cách máy móc câu hỏi tại sao.

Nước mắt nóng hổi từ mắt cậu ta tuôn ra ào ào.

Toàn trường im phăng phắc.

Lão Dương đứng trên mấy nhánh cây thanh đồng phía trên cũng không đi, chỉ lẳng lặng nhìn Hạo Thiên Chân đang khóc một lúc, rồi quay đầu biến mất trong những nhánh cây thanh đồng rậm rạp phía trên.

Nhìn Lão Dương rời đi, Hạo Thiên Chân hung hăng lau đi vệt nước mắt trên mặt, không nói gì nữa, cũng không lên tiếng nữa.

Diệp Thu cũng không ra tay ngăn cản Lão Dương.

Anh biết, số mệnh của "Lão Dương" này cũng giống như Lão Dương thật, đều chết trong hang động sâu thẳm.

"Trang Chu mộng bướm." Một giấc mộng tỉnh lại, không biết mình là bướm hay bướm là mình.

Lão Dương rốt cuộc có phải là "Lão Dương" hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Trong phạm vi dạ thị của Diệp Thu, anh thấy Lão Dương nhẹ nhàng nhảy về phía trước, dần dần biến mất trong những nhánh cây thanh đồng rậm rạp.

Cùng lúc đó, anh nhìn thấy ở phía xa trên cao, mấy bóng đen né Lão Dương, ẩn mình trong vách tường, một lúc lâu sau mới ló đầu ra.

"Nhanh lên, trốn đi!" Diệp Thu vươn cánh tay dài, cứng rắn ấn Lương sư gia đang thò người ra ngoài nhánh cây thanh đồng về lại.

Phía trên có người.

Xem ra, Diệp Thu sắp phải đối đầu trực diện với "một nhóm người khác".

Hạo Thiên Chân hai tay nắm chặt nhánh cây thanh đồng, ngây

ngốc nhìn nơi Lão Dương rời đi, ánh mắt đờ đẫn, không nhúc nhích.

“Hạo Thiên Chân, cậu cũng đừng buồn nữa.

Thằng nhóc đó trông cũng không giống con người!

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng con đường tiếp theo vẫn phải tiếp tục đi.” Bàn Tử nói với giọng điệu sâu sắc, vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hơi hoàn hồn một chút, vẻ mặt lại thêm vài phần cô đơn khó hiểu.

Diệp Thu liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái, nói: “Đừng nghĩ nữa, đồng đội của cậu còn có tôi đây.” Nói xong, Diệp Thu lập tức ngẩng đầu nhìn mấy bóng người phía trên, quyết định lên đó xem xét một phen.

“Hệ thống, khởi động kỹ năng Thân Khinh Như Yến.” 【Đinh!

Đã nhận yêu cầu của ký chủ, đang chuẩn bị cho ký chủ.

Chuẩn bị hoàn tất, khởi động!】 Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm thấy trọng lượng cơ thể nhẹ đi rất nhiều, cơ bắp trên đùi bộc phát ra sức mạnh khó tin.

Uỳnh!

Âm thanh không khí bị xé toạc vang lên quanh người, Diệp Thu trong nháy mắt bay khỏi vị trí ban đầu 50 mét, bám lấy một nhánh của cây thần thanh đồng, sau đó ẩn mình đi.

Chỉ thấy ở nơi cách đó khoảng hơn 100 mét, có mấy bóng người đeo mặt nạ ly cổ đang máy móc đào rễ cây trên vách đá.

“Xem cách ăn mặc đều là người hiện đại, chẳng lẽ là người của nhóm trước?” Diệp Thu thầm nghĩ.

“Kệ đi, khống chế trước rồi nói, tinh thần khống chế, khởi động

sơ cấp cấp hai.” 【Đinh!

Khởi động tinh thần khống chế sơ cấp cấp hai.】 Sóng não của Diệp Thu lập tức bao trùm mấy bóng người phía trên, dưới mệnh lệnh của Diệp Thu, những bóng người đó ngừng động tác, đồng loạt quay đầu dùng những gương mặt người bằng đá trắng bệch nhìn chằm chằm Diệp Thu.

“Các người là ai?” Diệp Thu lạnh lùng hỏi, nhưng những người đeo mặt nạ đá không hề nhúc nhích.

Hử?

Chẳng lẽ cấp độ dùng quá thấp?

“Trung cấp cấp một.” 【Đinh!

Khởi động tinh thần khống chế trung cấp cấp một.】 Diệp Thu hỏi lại câu cũ, mấy người kia lúc này mới có động tác, đồng thanh mở miệng nói: “Chúng tôi… là thổ phu tử do Vương lão bản dẫn đến.

Phải tìm… tìm bảo bối.

Tìm được bảo bối chúng tôi sẽ chạy.” Diệp Thu đầy vạch đen trên đầu, nói không rõ ràng, có lẽ là do tác dụng của việc đeo mặt nạ ly cổ.

Diệp Thu vừa định hỏi tiếp, mặt nạ trên mặt những người đó đồng loạt vỡ nát, lộ ra diện mạo thật sự.

Nhìn kỹ, Diệp Thu kinh hãi.

Trên mặt những người đó đều đầy tơ máu, trông xanh xanh tím tím, mắt đỏ ngầu, miệng há to, đang cười một cách quỷ dị với Diệp Thu.

Diệp Thu tưởng rằng sức mạnh tinh thần khống chế của mình quá mạnh, bèn thu lại sự khống chế, nhưng những người đó không thay đổi.

“Xem ra không phải do tinh thần khống chế.” Thấy vậy, Diệp Thu dứt khoát hỏi thẳng: “Vương lão bản mà các người nói là ai?

Có phải người của Uông gia không?” Mấy người kia vừa nghe ba chữ “người của Uông gia”, đột nhiên múa may tay chân: “Người Uông gia, người Uông gia, người Uông gia tất thắng.” Cũng không biết mấy người này trúng tà gì mà cứ lặp đi lặp lại câu nói đó.

Diệp Thu lại khởi động tinh thần khống chế, họ mới dừng lại.

Lúc này, Diệp Thu phát hiện trong không gian tinh thần, ý thức của mấy người này dường như đều bị đánh một dấu ấn, trong không gian tinh thần hiện ra là một điểm sáng nhỏ.

Diệp Thu kinh ngạc: Chẳng lẽ người Uông gia cũng có người biết kỹ năng tinh thần khống chế?

Âm thầm kinh ngạc, cách nhìn của Diệp Thu về người Uông gia lại có sự thay đổi.

Người Uông gia trong truyền thuyết, thực lực có lẽ cực kỳ đáng sợ.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, trong phạm vi anh có thể khống chế, bây giờ anh không thể sử dụng sức mạnh tinh thần khống chế cao cấp.

Đợi anh lợi dụng không gian hệ thống hoàn thành huấn luyện tinh thần khống chế, chắc chắn có thể thực hiện đột phá khác thường.

Lúc đó chỉ cần hấp thu thêm một chút thuộc tính khác, muốn đánh mấy tên người Uông gia chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng người Uông gia có thể để lại dấu ấn tinh thần trong ý thức của những người này, sự khống chế đối với sức mạnh tinh thần hẳn là cao hơn Diệp Thu rất nhiều, nếu không thì… Diệp Thu khống chế nâng tinh thần khống chế lên trung cấp cấp hai.

Điểm sáng nhỏ kia bị Diệp Thu phá vỡ trong nháy mắt.

Diệp Thu cười khẩy, xem ra người Uông gia cũng chẳng ra sao, chỉ một cấp độ khống chế trung cấp cấp hai đã có thể phá vỡ dấu ấn họ để lại.

Không biết đợi anh hoàn thành huấn luyện khống chế sức mạnh tinh thần cao cấp, có thể đạt được hiệu quả thế nào.

Sắc mặt của mấy người trước mắt cũng dần dần khôi phục như thường, vẻ mặt ngơ ngác nhìn đối phương, cũng nhìn Diệp Thu.

Diệp Thu hỏi lại lần nữa, lúc này mới hỏi ra được thông tin.

Do đối thoại rườm rà, Diệp Thu tổng kết lại mấy điểm chính: Một, đúng là người do người Uông gia mang đến.

Hai, thứ họ muốn tìm thực ra không phải là Xà Mi Đồng Ngư.

Xà Mi Đồng Ngư chỉ là một trong những mục tiêu, thứ họ muốn là năng lực vật chất hóa của cây thần thanh đồng.

Ba, mấy người này chỉ biết một ít bề ngoài, mục đích thật sự của người Uông gia dường như còn ẩn giấu sâu hơn.

Bốn, người Uông gia hiện đang ở trên đỉnh cây thanh đồng.

Dưới sự khống chế của Diệp Thu, mấy người này đã nói hết những gì có thể nói.

Thu lại tinh thần khống chế, mấy người đều ngơ ngác nhìn Diệp Thu, dường như không biết chuyện gì vừa xảy ra.

“Anh là ai?

Chương 277

Sao lại ở đây?" Trong đó, một người trông giống như kẻ cầm đầu của nhóm này cảnh giác hỏi Diệp Thu.

"Chuyện đó không cần cậu quản, tốt nhất đừng đối đầu với tôi, nếu không hậu quả sẽ rất thảm." Diệp Thu lạnh nhạt nói.

Mấy người nhìn nhau, đồng loạt giơ vũ khí trong tay chĩa vào Diệp Thu, hỏi: "Thằng nhóc, mày ở đâu ra?

Kiêu ngạo thế, không hỏi xem người dẫn đầu của bọn tao là ai à." "Người dẫn đầu không phải họ Uông sao?

Không phải muốn tìm bảo bối à?

Theo tôi được biết, kế hoạch của các cậu là tìm bảo bối rồi chạy trốn, có muốn tôi giúp chuyển lời cho lão đại của các cậu không?" Lời vừa dứt, tai của mấy người đó đã bị mấy viên sỏi nhỏ do Diệp Thu ném ra làm rách.

Vết thương của mỗi người đều giống hệt nhau, mấy người bị dọa đến mức đứng ngây tại chỗ không dám động đậy, thở mạnh cũng không dám.

Không dám hỏi thêm nữa, chỉ có thể nhìn Diệp Thu rời đi như vậy.

Xoay người trở về đội, Diệp Thu giải thích tình hình cho đồng đội, rồi dẫn Bàn Tử tiếp tục tiến lên.

Đến nơi mấy người kia vừa đứng, đã không thấy bóng dáng họ đâu nữa.

Tiếp tục đi lên, lại leo thêm một lúc, thấy trên cây thần thanh đồng có một cây đa khổng lồ, dường như bám rễ vào vách đá xung quanh mà mọc, thân cây ở trên đỉnh cây thần thanh đồng, bộ rễ khổng lồ

quấn chặt lấy thân chính của cây thần.

Lúc này mới phát hiện, ánh sáng xanh lam nhàn nhạt chiếu sáng ly cổ lúc trước là do một loại côn trùng bay nhỏ phát sáng giữa tán cây phát ra.

Một lượng lớn côn trùng nhỏ bay lượn xung quanh tán cây trông rất đẹp.

Cảnh sắc thì đẹp thật, nhưng không có tâm trạng thưởng thức.

Nếu lời của mấy người kia là thật, vậy thì tiếp theo sẽ phải đối đầu với người Uông gia.

Diệp Thu thầm nghĩ.

Mấy người cẩn thận leo lên đỉnh cây thần thanh đồng, trong bộ rễ chằng chịt, phát hiện một lối vào, lối vào mở thẳng trên thân cây đa khổng lồ.

Tuy nhiên, nhìn thân cây đa không dày lắm, không gian bên trong chắc cũng không lớn lắm.

Chỉ nhìn từ lối vào, bên trong tối đen không thấy rõ, mấy người bật đèn pin và đèn đội đầu, khom lưng cúi người chui vào.

"Cẩn thận mai phục, tôi vừa thấy có người ở trên đó." Diệp Thu nhắc nhở.

Tiến vào thân cây, Diệp Thu kinh ngạc phát hiện không gian bên trong thực ra lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, bên trong thân cây có nhiều lối đi theo các hướng khác nhau.

Diệp Thu lập tức nghĩ, cây đại thụ này bám rễ vào vách đá xung quanh.

Chẳng lẽ những cái rễ này cũng rỗng ruột?

Lúc này, trong thân cây yên tĩnh, Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

“Ối chà, ở đây cũng có quan tài à, chẳng lẽ đây là…?

Quan tài của chủ mộ trông cũng hoa lệ phết.” Bàn Tử vừa định đưa tay sờ vào quan tài, đồng tử Diệp Thu co rút lại, vội vàng ngăn cản: “Bàn Tử, cẩn thận!” Chỉ là lời còn chưa dứt, nắp quan tài đã bị đá bay từ bên trong, một “Bàn Tử” ôm súng tiểu liên xuất hiện trước mặt Bàn Tử.

Mấy người thấy cảnh này, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Sao lại có hai Bàn Tử?

Hạo Thiên Chân thấy cảnh này, khóe miệng giật giật.

Xem ra có lẽ giống như bảy tám Lão Dương bị đè chết vừa rồi.

Bàn Tử thật thì mồ hôi đầy đầu, híp mắt hỏi: “Mày là ai?” “Tao mới hỏi mày là ai đấy?

Mẹ kiếp, đừng có học theo tao.” Bàn Tử thật vừa dứt lời, “Bàn Tử” đứng trong quan tài đã chửi lại, giọng điệu y hệt Bàn Tử, hoàn toàn không nghe ra sự khác biệt.

“Đồ giả mạo!” Bàn Tử đứng bên ngoài giơ súng, bắt đầu bắn về phía Bàn Tử trong quan tài, tiếng đạn lên nòng vang lên, tức thì phá vỡ sự yên tĩnh trong thân cây.

Nhưng không ngờ, “Bàn Tử” trong quan tài cũng thân thủ nhanh nhẹn, tư thế linh hoạt.

Mặc dù toàn thân toàn thịt, nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn nhảy ra khỏi quan tài, lăn một vòng trên đất né được đòn tấn công của Bàn Tử.

Mọi người đều không phân biệt được ai là Bàn Tử thật, ai là Bàn Tử giả, chỉ có thể dựa vào vị trí đứng lúc nãy để phán đoán.

Bàn Tử nằm trên đất cũng giơ súng lên, bắn thẳng vào đầu Bàn

Tử thật.

Diệp Thu vội vàng phát động kỹ năng "Thân Khinh Như Yến" đâm vào Bàn Tử thật, lại giúp Bàn Tử thoát chết một lần nữa.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ gì vậy?

Đừng có học theo tao!" Né được đòn tấn công, Bàn Tử ngẩng đầu chửi.

Nhưng Bàn Tử giả đối diện lại cười hề hề lặp lại lời của cậu ta: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ gì vậy?

Đừng có học theo tao!" Bàn Tử giả này tuy giống Bàn Tử thật, nhưng thủ đoạn lại độc ác hơn nhiều, lại giơ súng bắn quét về phía mọi người, nhưng lại bị Diệp Thu vung tay, một viên sỏi nhỏ bay ra, găm thẳng vào đầu gối của Bàn Tử giả.

Bàn Tử giả đau đớn, ngã lăn ra đất, ôm đầu gối la hét.

Thực ra Diệp Thu vốn định giết thẳng, nhưng dáng vẻ y hệt Bàn Tử, Diệp Thu không nỡ xuống tay ác.

Chỉ đành khống chế hành động của nó trước.

Đúng lúc này, những phiên bản y hệt A Ninh, Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình và Lương sư gia đều từ những cái hang trên vách trong thân cây bước ra, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Những "người giả" này trên mặt đều mang một nụ cười quái dị, nhìn chằm chằm vào chính chủ trước mặt.

Một loạt tiếng súng lên nòng vang lên, mấy kẻ giả mạo đứng xung quanh không nói một lời, trực tiếp nổ súng, tiếng súng dày đặc "đát đát đát" vang vọng trong thân cây, tràn ngập không khí quỷ dị và chết chóc.

Diệp Thu ra lệnh một tiếng, dẫn mọi người trốn sau quan tài, may

mà cỗ quan tài này khá cao lớn, bên ngoài còn có một lớp quách đá lớn hơn, đủ cho mấy người trốn sau làm vật che chắn.

"Làm sao bây giờ?

Cảnh tượng này quỷ dị quá, làm tôi cứ nghĩ mình mới là đồ giả." Bàn Tử đưa tay sờ sờ cái đầu đinh, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi.

"Chẳng lẽ nơi này chuyên sản xuất bản sao của người khác?" Hạo Thiên Chân càng thở không ra hơi, không phải vì mệt, mà là do tinh thần quá căng thẳng.

Diệp Thu trầm ngâm một lúc, tiếng đạn bên ngoài vẫn vang lên.

Anh nói: "Đối đầu trực diện thôi, sợ gì, chúng là giả, chúng ta mới là thật." Nói xong, Diệp Thu thản nhiên lấy súng từ trong ba lô ra, nạp đầy băng đạn cho mọi người, sau đó thò đầu ra bắn tỉa mấy phát chính xác, mấy kẻ giả mạo kia hoàn toàn không kịp phản ứng, ngã xuống theo tiếng súng.

Thân cây lại trở về yên tĩnh.

Mọi người vốn tưởng đã kết thúc, nhưng không biết từ đâu lại xuất hiện thêm mấy người, đều là những người họ chưa từng thấy.

Trang bị trên người vô cùng tinh nhuệ, trong đó có một người thân hình mập mạp, hơi gầy hơn Bàn Tử một chút, nhưng toàn thân phúc hậu.

"Mẹ kiếp, có xong chưa vậy?" Thấy tình cảnh này, Bàn Tử chau mày, vẻ mặt đầy hung tợn, tiếng đạn lên nòng răng rắc vang lên.

"Lại thêm một đứa nữa à?

Hôm nay Bàn gia đây xử hết cả lũ chúng mày!" Bàn Tử vừa định thò đầu ra, đã bị Diệp Thu ấn xuống: "Bàn Tử, nhìn kỹ đi, đó không phải là đồ giả của cậu, là một nhóm người khác." Bàn Tử nghe vậy

cẩn thận thò đầu ra nhìn một cái, phát hiện quả đúng như vậy.

Nhóm người vừa xuất hiện này, toàn bộ đều mặc đồ đen, giống như đặc nhiệm, trang bị trên người đều rất chuyên nghiệp.

Trong đó có mấy người che mặt, người có thân hình gần giống Bàn Tử, dáng người trông rắn chắc hơn nhiều, thậm chí còn đeo kính.

Mặc dù cách một lớp mặt nạ, nhưng có thể thấy người này không phải là bản sao của Bàn Tử.

"Uông lão bản đây mà." Diệp Thu từ từ đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm vào gã mập kia.

Gã mập mặc đồ đen híp mắt lại, khẩu súng trong tay đã lên nòng từ lâu, "bằng" một tiếng, một viên đạn bay về phía Diệp Thu.

Nhưng Diệp Thu là ai?

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, Diệp Thu đã sử dụng Mười giây hoàng kim.

Nhưng anh không dùng hết mười giây, chỉ dùng một giây, Diệp Thu đã bắt được viên đạn, thời gian xung quanh lại trở lại bình thường.

Trong mắt người khác, điều này không thể tưởng tượng nổi, nhưng Diệp Thu đã bắt được viên đạn, và lại trả viên đạn về nguyên vẹn.

Chỉ thấy Diệp Thu hai ngón tay kẹp viên đạn, cổ tay khẽ rung, viên đạn nhanh chóng bay ra.

Tốc độ bắn ra không hề kém hơn so với lúc bắn ra từ họng súng, viên đạn găm vào vách cây bên cạnh tai gã mập mặc đồ đen, vẫn còn đang bốc khói.

"Ồ, xin hỏi các hạ là ai?" Gã mập mặc đồ đen này cũng là một

nhân vật, thấy Diệp Thu ra tay phi phàm như vậy, biểu cảm lại không có chút gợn sóng nào.

Gã mập mặc đồ đen thu súng lại, híp mắt, tháo mặt nạ xuống.

Chỉ thấy gã mập này lại trông rất tuấn tú.

Chương 278

Mặc dù có vài phần mập mạp của Bàn Tử, nhưng gương mặt lại mày thanh mắt sáng, trắng trẻo sạch sẽ, không có cảm giác bóng nhờn.

Cộng thêm việc đeo kính, càng tăng thêm vài phần khí chất thư sinh.

Chỉ là mắt của gã mập mặc đồ đen này là mắt phượng, khóe mắt xếch lên, luôn khiến người ta cảm thấy có vài phần tà khí.

"Không dám, tại hạ là Diệp Thu." Diệp Thu miệng nói khiêm tốn, nhưng vẫn cười nhạt nhìn gã mập mặc đồ đen này.

Gã mập mặc đồ đen thấy Diệp Thu khí độ bất phàm, đứng giữa một đám người mặc đồ đen giơ súng, trấn tĩnh tự nhiên, khí vũ hiên ngang.

Lại có một khí chất như ngọc thụ lâm phong, công tử phong lưu, nụ cười nơi khóe miệng lại mang vài phần bất cần đời, phảng phất như đang chế giễu thế nhân.

Thấy cảnh này, trong mắt gã mập mặc đồ đen sự coi trọng đối với Diệp Thu lại tăng thêm vài phần.

"Tôi là Vương lão bản.

Các hạ cũng đến đây làm ăn nhỉ!

Chúng ta đừng can thiệp lẫn nhau, mỗi người một ngả đi." Nói rồi, Vương lão bản kia buông súng, ra hiệu cho thuộc hạ mặc đồ đen lui xuống.

Diệp Thu chỉ cười nhìn.

Khi Vương lão bản kia quay người, khóe mắt lộ ra một tia sáng,

nhưng vừa quay người lại bắn một loạt đạn về phía Diệp Thu.

Tổng cộng bảy tám người mặc đồ đen nổ súng về phía Diệp Thu, Mười giây hoàng kim của Diệp Thu vừa dùng hết một giây, bây giờ lại khởi động lần nữa.

Mất bốn giây, Diệp Thu đã gạt hết những viên đạn bắn về phía mình.

Trong khoảnh khắc đó, không ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe tiếng súng vang, đạn rơi, Diệp Thu ung dung đáp xuống vị trí cũ.

Động tác vừa rồi, mấy người chỉ nhìn thấy tàn ảnh.

"Vương lão bản" đối diện cũng là một nhân vật, thấy cảnh này mà chỉ nhíu mày, sau đó vung tay, ra lệnh cho những người mặc đồ đen phía sau đi bao vây Hạo Thiên Chân và A Ninh đang ở sau quan tài đá.

Diệp Thu thấy vậy cũng nhanh chóng ra lệnh: "Anh em, giơ súng." Trong khoảnh khắc, từng viên đạn lại bắn ra những tia lửa trong bóng tối, đáng mừng là, tài bắn súng của Bàn Tử, A Ninh, Muộn Du Bình đều vượt xa mấy tên mặc đồ đen.

Hạo Thiên Chân và Lương sư gia ở bên cạnh hỗ trợ, cũng có chút tác dụng.

Một đám người hỗn chiến trong thân cây, Bàn Tử và những người khác đã tắt đèn đội đầu, để tránh bị coi là bia sống.

Trong chốc lát, tiếng súng vang lên khắp nơi, mùi khói thuốc súng nồng nặc bùng nổ trong thân cây.

Vương lão bản họ "Vương" kia đang đối đầu trực diện với Diệp Thu.

Một lúc sau, hắn ta lại không cầm súng, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Thu.

Trong nháy mắt, Diệp Thu cảm nhận được một sự dao động của sức mạnh tinh thần, anh ý thức được, đó là kẻ đã để lại dấu ấn trong đầu mấy người kia!

Người Uông gia!

"Người Uông gia nhỉ." Diệp Thu mặc dù bị trường tinh thần của gã mập mặc đồ đen đối diện bao trùm, nhưng không hề cảm thấy chút khó chịu nào, vẫn bình tĩnh hỏi.

"Thì sao?" Gã mập mặc đồ đen kia nhíu mày, dường như lại tăng cường sự khống chế sức mạnh tinh thần.

Nhưng đối với Diệp Thu, cảm giác đó giống như gãi ngứa, chỉ khiến trong đầu anh lóe lên một chút tia điện nhỏ, hoàn toàn không có ảnh hưởng thực chất.

"Các người đến đây, có mục đích gì?" Diệp Thu nói xong, trong đầu lập tức phóng ra trường tinh thần khống chế trung cấp cấp ba, Vương lão bản kia hai mắt trợn trừng, rõ ràng đã phải chịu áp chế cực lớn.

Toàn thân run rẩy, trán vã mồ hôi như hạt đậu, Diệp Thu thầm tán thưởng, người trước mắt quả thực là một nhân tài.

Người bình thường dưới sự khống chế trung cấp cấp ba, bảo đi ăn cứt cũng sẽ lao vào ăn ngay, Vương lão bản này lại có thể chống cự.

Chỉ đáng tiếc, sức mạnh tinh thần khống chế giai đoạn cao cấp hiện tại, Diệp Thu không thể hoàn toàn nắm giữ.

Sợ một cái không cẩn thận sẽ giết chết người Uông gia chứa vô số bí mật trong đầu này, như vậy mục đích hỏi vấn đề sẽ không đạt được.

"Mục đích của các người là gì?

Kế hoạch đằng sau, nói hết ra.” Diệp Thu tăng cường khống chế trường tinh thần, Vương lão bản kia ôm đầu quỳ thẳng xuống, trán nổi gân xanh, hai con mắt lồi ra.

Hắn cắn răng, cứng rắn rút ra một con dao từ chân, mắt thấy sắp cắt cổ, Diệp Thu vội vàng khống chế tay hắn, nhưng gã mập kia lại có sức mạnh như vậy, có thể chống lại sự khống chế của Diệp Thu.

Mắt thấy con dao từng chút từng chút cắt vào cổ Vương lão bản, Diệp Thu đành phải nói: “Tôi không ép buộc anh, nhưng cũng không cần thiết phải tự sát.” Nói rồi, Diệp Thu hạ sức mạnh khống chế trung cấp cấp ba xuống trung cấp cấp hai, gân xanh trên trán gã mập sắp nổ tung mới không còn nổi lên nữa, cũng từ từ có thể thở được.

Chỉ là hành động của hắn vẫn bị Diệp Thu kiềm chế phần nào, Diệp Thu sợ hắn kích động tự sát tại chỗ, người trước mắt này chắc chắn cũng là cốt cán của Uông gia, nếu có thể bắt được, những thứ hỏi ra được chắc chắn không ít.

“Khà khà khà khà khà.” Vương lão bản kia cúi đầu, phun ra một ngụm máu tươi trên đất, cũng không biết có phải do sức mạnh tinh thần khống chế quá mạnh, mà hắn lại chống cự quá quyết liệt, làm tổn thương nội tạng.

Vương lão bản kia ngẩng đầu nhìn Diệp Thu, nói: “Đã nghe đại danh của Diệp Thu tiểu ca từ lâu, là người giám định bảo vật ở Phan Gia Viên nhỉ?

Nghe nói danh tiếng lừng lẫy, còn thu phục được A Ninh và những người khác.

Lần này đến đây, cậu muốn gì?

Nếu muốn sức mạnh, vậy có thể thử xem rồi.” Diệp Thu nhíu mày, xem ra Vương lão bản này đã biết bí mật của mình rồi.

Phía sau Diệp Thu, A Ninh, Muộn Du Bình và Bàn Tử đã giải quyết xong mấy tên mặc đồ đen, đang dẫn Hạo Thiên Chân và Lương sư gia đi lên, bây giờ trong đám người mặc đồ đen, chỉ còn lại một mình Vương lão bản.

Vương lão bản ngẩng đầu, thấy Lương sư gia đứng trong đội của Diệp Thu, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Lương sư gia, vẫn khỏe chứ." Lương sư gia kia cũng không hổ là sư gia, ánh mắt lạnh lùng trong nháy mắt trở nên công lợi và nịnh bợ, nói: "Uông lão bản, ngài cũng vẫn khỏe chứ." Nói rồi, chắp tay về phía Vương lão bản đang quỳ trên đất.

Diệp Thu đang định mở miệng, chỉ thấy từ cái hang cây phía sau Vương lão bản kia truyền ra mấy tia sáng.

Cùng với đó, là một giọng nói trong trẻo: "A Thúc!

Cháu tìm được phương pháp rồi, mau vào xem!" Vương lão bản đang quỳ trên đất sắc mặt biến đổi, vùng vẫy đứng dậy, vội vàng lắc đầu xua tay về phía ánh sáng phía sau.

Ánh sáng phía sau dường như thấy được động tác của Vương lão bản, tức thì biến mất trong bóng tối.

Ánh mắt Muộn Du Bình khẽ động, nhanh chóng lao lên đuổi theo, Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo sau.

A Ninh tiến lên bắt lấy Vương lão bản đang định đứng dậy, ép hắn ta xuống đất, Vương lão bản kia cười thảm một trận, nhìn A Ninh, rồi lại nhìn Diệp Thu.

Sau đó nói: "Cậu và người Trương gia có duyên phận khá sâu, nhưng bí mật của chúng tôi, cậu sẽ không bao giờ biết được đâu." Nói xong, Vương lão bản kia phun ra một ngụm máu già, chết tại chỗ.

A Ninh vội tiến lên đá đá thi thể, nhưng dường như phát hiện có gì

đó không ổn.

A Ninh cúi xuống sờ, lại phát hiện cảm giác như sờ vào đá.

Diệp Thu thấy vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, toi rồi.

Anh vội vàng nâng thuộc tính tinh thần khống chế lên trung cấp cấp ba, trong nháy mắt, thi thể trước mắt biến thành một tảng đá.

Hóa ra khi sử dụng khống chế trung cấp cấp hai, lão bản kia đã vô tình phản khống chế Diệp Thu, nhưng có lẽ do năng lực của Vương lão bản không đủ, chỉ có thể thay đổi cảnh tượng trước mắt Diệp Thu và A Ninh một chút xíu.

Thế là hắn dứt khoát thay đổi luôn.

Nhưng một chút đó cũng không kịp, Diệp Thu nhìn quanh bốn phía, đã không biết Vương lão bản kia đã trốn đi đâu.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình và Bàn Tử vừa đuổi theo ánh sáng kia cẩn thận thò đầu ra từ trong hang, Bàn Tử vẫy tay với Diệp Thu nói: "Mau đến xem cái này." Chẳng lẽ có manh mối?

Bắt được người kia rồi?

Diệp Thu tuy nghi ngờ, nhưng anh hiểu Muộn Du Bình và Bàn Tử, trước giờ khá đáng tin cậy.

Mặc dù nếu chỉ có một mình Bàn Tử thì không đáng tin lắm, nhưng bên cạnh bây giờ lại có Muộn Du Bình, vậy thì tin tức này chín phần mười là đáng nghe.

Diệp Thu vội vàng dẫn người đi vào.

Vừa vào đã phát hiện, bên trong là một không gian hình tròn cực kỳ rộng lớn.

Bốn hướng đông nam tây bắc đều có một cây cột thanh đồng cực lớn, tuy không to bằng cây thanh đồng bên ngoài, nhưng cột thanh

đồng ba người ôm cũng vô cùng hùng vĩ.

Dưới tầm nhìn ban đêm của Diệp Thu, cảnh tượng bên trong hiện ra không sót thứ gì.

Sau khi vào, nơi lối vào phía sau là một cột trụ hình trụ khổng lồ, đứng ở chính giữa không gian này.

Xung quanh bày đầy tượng người bằng thanh đồng, trong đó cũng có một số tượng bằng đá, hình tượng đều rất sống động, mang một cảm giác nghệ thuật thô sơ nào đó.

Tượng người xung quanh, ba lớp trong ba lớp ngoài, đặt dày đặc rất nhiều, hai lớp tượng người phía sau đều đứng, mấy lớp tượng người phía trước đều quỳ.

Cũng không biết ý đồ của người xưa.

Cột trụ khổng lồ ở giữa hẳn là rỗng, vị trí rỗng là nơi cây thần thanh đồng xuyên qua.

Ở vành ngoài cột trụ, đều được đúc một lớp thanh đồng, trên đó có đồ đằng chim thú, hình tượng nô lệ, đều sống động như thật.

Lớp thanh đồng bao bọc cột đá này, dường như được đúc liền một khối.

Chương 279

Diệp Thu thầm cảm thán trí tuệ của người xưa, cũng như sự tàn nhẫn của họ, để đúc nên một nơi thần tích như vậy, phải tốn bao nhiêu sức lao động?

Tình cảnh lúc đó, chắc chắn vô cùng thảm khốc.

Cẩn thận đi một lúc, Muộn Du Bình đột nhiên làm một thủ thế im lặng, kéo mọi người trốn sau một cây cột thanh đồng.

"Tôi và Bàn Tử vừa rồi vào giả vờ không tìm thấy gì, đoán chừng đợi thêm một lát nữa, họ sẽ ra làm việc." Muộn Du Bình nói với Diệp Thu.

Diệp Thu gật đầu, mấy người lẳng lặng nhìn về phía trước.

Một lúc lâu không thấy ai ra, Diệp Thu có chút sốt ruột.

Đúng lúc này, Bàn Tử chọc chọc vào vai Diệp Thu, chỉ về một hướng.

Chỉ thấy phía xa sau những tượng người bằng thanh đồng có ba người chui ra, người đi đầu là một thanh niên mày râu tuấn tú, trông chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, giữa hai hàng lông mày có một khí phái thanh tú thần tuấn.

Chỉ thấy thiếu niên đi đầu cẩn thận, từ trong lòng lấy ra một cái túi vải nhỏ, mở ra xem, lại là một con Xà Mi Đồng Ngư.

Diệp Thu kinh ngạc.

Xà Mi Đồng Ngư!

Lại có một con!

Lại có một con Xà Mi Đồng Ngư!

“Xem ra Xà Mi Đồng Ngư không đơn giản như mình nghĩ, chắc chắn còn có những con cá đồng khác, chỉ không biết tổng cộng có bao nhiêu con.” Diệp Thu nhìn con cá trong tay thiếu niên, dạ thị và siêu cấp thị lực đồng thời phát huy tác dụng, có thể nhìn rõ mồn một những đường vân trên thân cá.

“Đích thực là Xà Mi Đồng Ngư không sai.” Nhìn những đường vân phức tạp kia, và những vảy cá tinh xảo, anh biết, con Xà Mi Đồng Ngư này và mấy con trên tay anh cùng một nguồn gốc.

Hiện tại, Diệp Thu đang cầm hai con Xà Mi Đồng Ngư.

Một con vừa phát hiện, một con để ở nhà, hai con còn lại ở trên tay Hạo Thiên Chân, nhưng ở trên tay Hạo Thiên Chân cũng coi như ở trên tay anh.

Bây giờ, Diệp Thu tổng cộng có bốn con.

Diệp Thu định thần, nhìn thiếu niên phía trước, đang lấy con Xà Mi Đồng Ngư trong tay ra, so sánh trên bức tường thanh đồng trước mặt.

Một lúc sau, thiếu niên đó từ trong lòng lấy ra một cây bút laser nhỏ chiếu vào vảy cá, hai người bên cạnh lấy ra một tấm gương đặt trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên điều chỉnh góc độ, ánh sáng bút laser một lúc sau, phản xạ trên vảy cá.

Có lẽ là khúc xạ, cũng không chắc.

Diệp Thu nhìn động tác của cậu ta, thầm tán thưởng trí tuệ của người xưa.

Anh không hiểu người xưa đã dùng nguyên lý gì để tạo ra cảnh tượng thần kỳ như vậy, chỉ thấy ánh sáng phản xạ từ cá đồng, tạo thành nhiều chùm tia sáng cực mảnh chiếu lên gương.

Trên gương hiện ra từng hàng chữ nhỏ li ti.

Có lẽ do kích thước của tấm gương có hạn, thiếu niên lùi ra xa, những chữ đó vượt ra ngoài mép gương, không thấy rõ toàn bộ, nên thiếu niên chỉ có thể để những dòng chữ đó lần lượt hiện lên trên tấm gương chỉ to bằng cái chậu rửa mặt.

Diệp Thu vốn đang quan sát, lúc này Muộn Du Bình đột nhiên bay lên, tiến tới khống chế thiếu niên kia.

Tay thiếu niên run lên, con cá đồng rơi xuống đất lăn đi xa.

"…Mấy người không đi?" Thiếu niên bị Muộn Du Bình ấn cứng xuống đất.

Hắn đột nhiên cười mấy tiếng, lại không hề tức giận.

Nhìn dáng vẻ mày râu tuấn tú, cũng có vài phần ưa nhìn.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Diệp Thu mấy người, thấy thế cục đã vỡ, đồng loạt bước ra vây lấy ba người kia.

"Các người đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Giọng nói lạnh lùng của Diệp Thu vang lên, thiếu niên bị ấn dưới đất ngẩng đầu nhìn anh.

"Diệp Thu?

Hân hạnh được gặp.

Tiểu ca quả nhiên khí vũ bất phàm." Cậu thiếu niên nhìn Diệp Thu, cười cong cả mày mắt.

Diệp Thu nhíu mày, nói với cậu thiếu niên: "Cũng là người của nhà Uông à?

Lão chủ họ Uông vừa rồi không phải là chú của cậu đấy chứ?" "Ha ha ha, ừ, thì sao nào?

Muốn giết tôi à?" Cậu thiếu niên cười càng tươi hơn.

Hai người mặc đồ đen phía sau dường như muốn tiến lên giải cứu, nhưng bị thiếu niên ra hiệu bằng ánh mắt ngăn lại.

"Biết bí mật của tôi à?

Tôi chẳng có bí mật gì cả, tôi đến đây tìm đồ thôi.

Trộm mộ mà, có thể vì cái gì chứ?

Đều vì tiền tài thôi." Muộn Du Bình siết chặt chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên, da cậu ta trắng hơn tuyết, dường như còn trắng hơn A Ninh vài phần.

Mắt sáng răng trắng, giữa hai hàng lông mày là sự kết hợp giữa nét thanh tú và anh khí, lại có một vẻ đẹp khác lạ.

Diệp Thu nhìn mà ngẩn ra, rồi lập tức nhíu mày: "Cậu nhóc, đừng giở trò với tôi.

Nói mau, nhà các người hành động bí mật sau lưng cũng không phải ngày một ngày hai.

Đang mưu tính chuyện gì?

Tốt nhất là mau nói ra." "He he he." Cậu thiếu niên lại bật ra một tràng cười trong như chuông bạc, còn hay hơn cả tiếng cười của con gái.

"Diệp Thu à, Diệp Thu.

Cậu không biết đâu, bí mật mà người nhà Trương canh giữ còn thú vị hơn bí mật của nhà Uông chúng tôi nhiều lắm." Nói rồi, ánh mắt cậu thiếu niên chuyển sang nhìn Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình nhíu mày, lực trên tay tăng thêm, khiến cậu thiếu niên đau đớn kêu lên một tiếng.

“Diệp Thu, hôm nay dù cậu có giết tôi ở đây, cũng sẽ không biết được rốt cuộc nhà Uông có bí mật gì.

Con cá đồng kia, cậu muốn không?

Cứ lấy đi!

Đối với tôi nó vô dụng rồi.” Nghe vậy, đồng tử Diệp Thu co lại, dường như nhận ra điều gì đó.

Mặc dù cậu thiếu niên vừa rồi không hề dùng bất kỳ thiết bị liên lạc nào, nhưng Diệp Thu mơ hồ nghi ngờ rằng cậu ta cũng đã bị lão chủ họ Uông gieo “lạc ấn”.

Rất có thể việc gieo “tinh thần lạc ấn” có thể truyền tin tức ở khoảng cách xa.

“Lão chủ họ Uông cũng đã gieo 'tinh thần lạc ấn' lên người cậu à?” Diệp Thu cau mày hỏi.

“He he he.

Diệp Thu, cậu nên đi tìm hiểu thêm thông tin đi.

Chuyện trên đời này phức tạp lắm, cậu là người có năng lực, tin rằng sau này nhất định sẽ tìm được thứ mình muốn.” Cậu thiếu niên vừa dứt lời, liền dùng một kình lực khéo léo, thoát khỏi sự kìm kẹp của Muộn Du Bình, thân hình nhẹ bẫng, ung dung đáp xuống bên cạnh Diệp Thu.

“Đừng tin người nhà Trương.” Cậu thiếu niên nói với âm lượng cực thấp bên tai Diệp Thu, rồi lập tức lách người bỏ chạy.

Diệp Thu ngay tức khắc phóng ra trường khống chế tinh thần cao cấp bậc một, năng lượng cường đại tức thì ập về phía cậu thiếu niên.

Thân ảnh đang bay giữa không trung của cậu ta lập tức rơi xuống.

Khoảnh khắc ấy Diệp Thu cảm giác, cậu thiếu niên giống như

một con bướm bị bắn rơi, có chút không nỡ lòng.

“Khụ khụ khụ.” Cậu thiếu niên ho khan, khóe miệng rỉ ra vài tia máu.

Tóc đen da trắng, trên người mặc một chiếc áo lụa trắng có khuy cài, vài giọt máu tươi rơi xuống, tựa như một đóa hồng đỏ nở rộ trên áo.

“Không hổ là Diệp Thu tiểu ca danh chấn Phan Gia Viên, tay không bắt được A Ninh.

Danh bất hư truyền.” Cậu thiếu niên lau vết máu ở khóe miệng, đứng dậy đi về phía Diệp Thu: “Diệp Thu ca, cho tôi một cái chết thật sảng khoái đi.

Đừng hành hạ tôi, những gì tôi biết cũng không nhiều.

Nhưng tôi cũng không thể nói ra được.” Nói rồi, cậu thiếu niên hiên ngang đứng trước mặt Diệp Thu, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Diệp Thu nghiến răng, nói với cậu thiếu niên: “Thật sự không nói?” “Tôi không có gì để nói cả.” Thấy Diệp Thu sững sờ tại chỗ, cậu thiếu niên phá lên cười ha hả, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại tiếng vọng: “Diệp Thu tiểu ca, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Tặng cậu một món đồ, coi như là quà gặp mặt.” Trong lúc Diệp Thu còn đang ngẩn người, một vật gì đó không biết từ đâu bay tới.

Chương 280

Diệp Thu giơ tay bắt lấy, xòe lòng bàn tay ra xem, đó là một hạt châu bằng đồng xanh, hoa văn trên đó vô cùng tinh xảo, nhìn chất liệu có vẻ như được làm từ cây đồng xanh.

Nếu hạt châu này thật sự làm từ chất liệu của cây đồng xanh, vậy xem ra bọn họ cũng không phải lần đầu đến đây.

Nhìn hạt châu này, Diệp Thu thầm nghĩ.

Ngoài hạt châu ra, trên đó còn treo một tấm thẻ gỗ nhỏ tinh xảo, trên thẻ khắc ba chữ "Uông Thư Vân".

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Thu tiến lên nhặt con Xà Mi Đồng Ngư rơi trên đất bỏ vào túi.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh ta lóe lên, trường tinh thần lập tức khuếch trương ra toàn bộ không gian hình tròn.

Anh đã phát hiện ra hai tên thuộc hạ mặc đồ đen đang bỏ trốn.

Xem ra hai tên này không có kỹ năng đặc biệt như cậu thiếu niên kia, chỉ có thể lén lút tìm cách trốn khỏi cửa động.

Diệp Thu sa sầm mặt bắt hai tên mặc đồ đen lại, ném xuống đất, nói: "Hai người biết gì thì mau nói ra, đừng ép tôi phải dùng vũ lực." Diệp Thu vừa nói xong, A Ninh và Muộn Du Bình mỗi người giữ chặt một tên.

Hai tên thuộc hạ nhìn nhau, rồi nhìn Diệp Thu, nói: "Chúng tôi thật sự cũng không biết, chúng tôi cũng chỉ biết một chút chuyện ngoài lề thôi." Nghe vậy, Diệp Thu nheo mắt lại, mặt không biểu cảm.

"Nói." Hai tên mặc đồ đen lại nhìn nhau, dường như đã hạ quyết tâm.

“Thật ra chúng tôi đến đây là để tìm Xà Mi Đồng Ngư, đồng thời mang một ít dược liệu từ cây đồng thần về.” “Đồng thời?” Diệp Thu nheo mắt, quả nhiên không chỉ đến đây một lần.

“Đúng vậy, chúng tôi đã đến đây một lần trước đó.

Nhưng lần trước là vô tình đi vào, chúng tôi cũng không biết vốn dĩ có một nơi như thế này, chỉ biết bên trong chắc chắn có đại mộ, tìm được một ít thông tin rồi, nhưng không vào sâu hơn.” Nghe xong, Diệp Thu trầm ngâm, sau đó hỏi: “Nếu đã từng đến rồi, vậy tại sao còn phải mời Lương sư gia?” Hai tên thuộc hạ sợ sệt ngẩng đầu liếc nhìn Lương sư gia, rồi lại cúi đầu xuống nói: “Lần trước chúng tôi vô tình đi vào, căn bản không biết lộ trình chính xác.

Lần trước chúng tôi cũng không vào sâu, không đi lên nữa từ dưới gốc cây đồng.” Diệp Thu ngẩng đầu, nhìn Muộn Du Bình.

“Mục đích thật sự của các ngươi lần này rốt cuộc là gì?” “Tôi nghe nói, hình như là muốn tìm Xà Mi Đồng Ngư, Xà Mi Đồng Ngư tổng cộng có chín con.” Xà Mi Đồng Ngư, có chín con!!

“Nói tiếp đi.” Diệp Thu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“Tôi chỉ biết có vậy thôi, hình như là muốn tìm Cửu Long Mê Tàng.

Những chuyện khác thật sự không có.

Lần trước chúng tôi đã mang đi mấy cây cột đồng, cậu nhóc vừa chạy thoát ấy.

Trên người cậu ta thực ra có mang theo mấy cây gậy như vậy, sau khi về sẽ dùng một cây gậy đó, luyện thành một hạt châu nhỏ giống như cái ngài đang cầm trên tay.” Hai tên mặc đồ đen nhìn Diệp Thu với ánh mắt tha thiết.

Diệp Thu giơ tay lên, nhìn hạt châu nhỏ trong tay mình.

Hạt châu này nhìn không còn ra màu xanh đồng nữa, chỉ có trong bóng tối mới ẩn hiện một luồng sáng xanh, vô cùng đẹp mắt.

Nó được mài giũa rất tinh xảo, hoa văn trên đó cũng dường như được làm giả cổ.

Xem ra hạt châu nhỏ này khá có giá trị, kỹ thuật của đám người nhà Uông này cũng không tệ.

Nói đến đây, Diệp Thu định hỏi thêm, thì thấy hai người trước mặt đột nhiên co giật.

"Chết rồi!" Diệp Thu vội vàng kích hoạt khống chế tinh thần, nhưng khi anh tiến vào thế giới tinh thần của hai người thì đã quá muộn.

Mặc dù Diệp Thu đã rất nhanh, nhưng tinh thần lạc ấn trong đầu hai tên thuộc hạ đã bắt đầu vỡ nát, thậm chí cả mạng lưới thần kinh và năng lượng xung quanh lạc ấn cũng lần lượt tan vỡ.

"Hết cứu rồi." Nhìn hai người vừa co giật vừa run rẩy trước mặt, Diệp Thu khẽ nhíu mày.

Rất nhanh, mắt họ lồi ra, gân xanh nổi khắp người, ngay sau đó thất khiếu chảy máu, chết ngay trước mặt mọi người.

Cả nhóm vừa rời đi, trong đầu Diệp Thu lại vang lên âm thanh thông báo. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ phát hiện kỹ năng phân nhánh của thuộc tính khống chế tinh thần - "Tinh thần lạc ấn", mời hấp thu ngay!

Kỹ năng này thuộc loại hiếm! 】 Diệp Thu khẽ động ý niệm, lập tức xác nhận hấp thu. 【Đinh!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng Tinh thần lạc ấn!

Đồng thời nâng cao năng lực khống chế tinh thần của ký chủ, hiện tại ký chủ có thể sử dụng khống chế tinh thần giai đoạn cao cấp một cách thuần thục. 】 Diệp Thu vui mừng, thế này thì tốt quá, không cần phải luyện tập nữa!

Anh lại quay đầu nhìn hai tên thuộc hạ đã chết tại chỗ, không khỏi nói: xem ra tinh thần lạc ấn này thật sự có thể khống chế sinh tử của người khác.

Nếu không phải sức mạnh khống chế tinh thần của lão chủ họ Uông kia còn kém xa đẳng cấp của Diệp Thu, không chừng người vừa quỳ trên đất không phải là lão ta, mà là Diệp Thu.

"Hai vị huynh đệ, yên nghỉ nhé.

Cũng không phải là anh đây hung tàn đâu.

Các người số không tốt thôi." Nói rồi, Bàn Tử cố gắng cúi người một cái.

Diệp Thu nhìn bộ dạng của Bàn Tử, không nhịn được vỗ một phát vào đầu hắn.

"Hung tàn cái gì mà hung tàn, hai người này không phải tôi giết, là người khác giết.

Chủ của hai người họ đoán là họ sẽ nói lung tung, nên đã điều khiển từ xa để giết họ rồi." Bàn Tử nghe xong ngơ ngác, nhìn Diệp Thu rồi lại nhìn thi thể trên đất, nói: "Tôi còn tưởng là đại ca ngài thi triển thần thông gì, tự dưng hai người này chết ngay tại chỗ." "Vớ vẩn, hai người họ không phải tôi giết.

Tôi lại không phải là kẻ cuồng sát hung ác cực độ, rảnh rỗi không có việc gì làm đi giết người làm xúc xích à?

Nếu tôi thích giết người như vậy, Lương sư gia đã sớm bị tôi thịt rồi, tôi cứu ông ta làm gì?" Nói rồi, Diệp Thu và Bàn Tử đều liếc nhìn

Lương sư gia.

Lương sư gia bị hai người nhìn, cả người lạnh toát, đứng tại chỗ không dám hó hé, chỉ biết cười trừ.

"Vậy tại sao hai người họ lại đột nhiên chết thế?

Điều khiển từ xa lại là cái quái gì vậy?" Diệp Thu mất kiên nhẫn xua tay, cảm thấy Bàn Tử nói nhảm quá nhiều: "Chuyện này có nói với cậu thì cậu cũng không hiểu đâu.

Tóm lại là, người khác đã cài một thứ gần giống như bom hẹn giờ vào đầu hai người họ, chỉ cần người ta muốn họ chết, họ phải chết.

Đạo lý đơn giản vậy thôi." Cả nhóm nghe xong, gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu đại khái ý của Diệp Thu.

Trong nhất thời, mấy người đứng tại chỗ, không biết nên làm gì tiếp theo.

"Đứng ngây ra đó làm gì?

Tìm bảo bối đi chứ.

Sao thế, vừa mới rảnh tay một chút, cả người đã khó chịu rồi à?

Không thấy xung quanh toàn là bảo bối sao?" Giọng của Bàn Tử vang lên, mấy người mới bừng tỉnh.

Đúng rồi, họ xuống đây trộm mộ mà.

Vốn dĩ chuyến đi này do Lão Dương dẫn đường, nhưng bây giờ Lão Dương cũng đã biến mất, không biết đã đi đâu.

Giờ lại gặp phải một đám người như vậy, đã đánh nhau xong, Lão Dương cũng đi mất rồi.

Chẳng lẽ lại tay không trở về.

Đã đến đây rồi, ít nhất cũng phải đào được vài món bảo bối vui vẻ

rồi mới ra ngoài chứ.

Suy nghĩ của mấy người đột nhiên thống nhất, lần lượt đi về phía những bức tượng người đang quỳ.

Vừa đi được vài bước, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng "két két" từ phía không xa.

"Có tiếng động." Mấy người nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy đến bên cạnh cây đồng thần.

Gần đó nhất, một bóng người đang điên cuồng cưa một nhánh cây đồng.

"Trời đất, đó không phải là Lão Dương sao?" Đúng vậy.

Mọi người nhìn kỹ lại: đó chẳng phải là Lão Dương sao?

Chỉ thấy thân hình gầy gò của Lão Dương đang bám trên nhánh cây đồng, tay cầm một chiếc cưa điện đang điên cuồng cưa nhánh cây.

"Cưa điện??

Cưa điện ở đâu ra vậy?" Bàn Tử ngơ ngác.

Chương 281

Những người khác cũng đầy nghi hoặc về nơi này.

Đầu tiên là bảy, tám Lão Dương, sau đó lại xuất hiện một Bàn Tử giả, tiếp theo là bản sao của tất cả mọi người đều xuất hiện.

Bây giờ nhìn thấy chiếc cưa điện trong tay Lão Dương, họ cũng không quá kinh ngạc nữa, chỉ thấy kỳ lạ, thứ này rốt cuộc từ đâu ra?

"Lão Dương, ông đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân tiến lên hỏi.

Nhưng Lão Dương hoàn toàn không để ý đến Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đứng đó tự nói một mình, trông như một thằng ngốc.

Lão Dương thì giống như một cỗ máy cưa cây vô cảm trong vũ trụ.

"Đi thôi, đừng quan tâm đến ông ta nữa." Mấy người vừa định kéo Hạo Thiên Chân đi, không ngờ Hạo Thiên Chân lại liều mạng nhảy lên nhánh cây đồng đối diện, lao thẳng về phía Lão Dương.

Bàn Tử hét lên một tiếng "chết tiệt", vội vàng đuổi theo.

Hoàn toàn là một hành động trong lúc cấp bách, không ngờ Bàn Tử cũng giống như một con chim, nhẹ nhàng nhảy qua.

Phải biết rằng, đó là khoảng cách hai, ba mét!

Trước đây đều cần phải dùng dây thừng!

Lương sư gia ở phía sau nhìn mà trợn mắt há mồm, cũng cẩn thận thử một lần.

"Ái chà, bỏ mẹ rồi!" Lương sư gia trượt chân, thẳng tắp rơi xuống vực.

Nếu không phải Diệp Thu nhanh tay lẹ mắt tóm lại, Lương sư gia đã rơi xuống thành một đống thịt nát.

"Cảm ơn đại ca, tái tạo sinh mệnh tôi lần thứ hai!

Amen!" Lương sư gia vội vàng cầu nguyện.

Diệp Thu đảo mắt: thằng cha này lại còn theo đạo Cơ đốc à!

"Cầu nguyện Diệp Thu cứu cậu thì hơn." Không nói thêm nữa, Diệp Thu quay đầu lại thì thấy Hạo Thiên Chân giống như người nhện đang bò giữa các nhánh cây đồng!

Lão Dương đang cưa cây cuối cùng cũng cưa đứt một nhánh, thấy Hạo Thiên Chân nhanh chóng đuổi đến, liền trốn đi như một con thạch sùng!

"Mẹ kiếp, đang chơi Liên Minh Báo Thù phiên bản giả à?" Thân hình Bàn Tử không linh hoạt bằng.

Nhưng điều kỳ diệu là, cơ thể hắn biến thành thứ gì đó mềm mại như rắn, luồn lách giữa các nhánh cây đồng!

"Ê ê ê, mẹ kiếp, tôi không phải đang mơ đấy chứ, cơ thể tôi làm sao thế này??" Cơ thể Bàn Tử hoàn toàn giống như một con rắn, uốn lượn giữa các nhánh cây đồng, trông vô cùng quỷ dị.

Chẳng lẽ chức năng cụ tượng hóa ở đây cuối cùng cũng có tác dụng lên người hắn?

"Không đúng.

Năng lực của cây đồng này, xem ra mạnh hơn tôi tưởng rất nhiều!" Mắt Diệp Thu sáng lên, anh cũng bay người qua.

Đương nhiên đối với anh, khoảng cách như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

"Hạo Thiên Chân, đừng đuổi nữa!" Diệp Thu hét lớn, nhưng Hạo Thiên Chân dường như không nghe thấy gì.

Hạo Thiên Chân dùng cả tay và chân linh hoạt di chuyển giữa các nhánh cây đồng.

Lão Dương dường như thực sự biến thành một con thạch sùng, nhảy nhót trên thân cây, tốc độ nhanh đến mức người thường khó có thể tưởng tượng.

Nhưng những điều này đối với Diệp Thu đều dễ như trở bàn tay, không cần dùng đến năng lực của cây đồng, anh cũng có thể làm được.

"Đứng lại cho tôi." Diệp Thu khống chế năng lượng tinh thần của mình, phát hiện ra tay của mình thật sự có thể dài ra!

"Oa ha ha ha!

Xem tôi đây, Súng Lục Cao Su!" Diệp Thu cười lớn, tay anh đột ngột dài ra hơn chục mét, "bốp" một tiếng tóm được cả Lão Dương và Hạo Thiên Chân.

Hai chân còn lại trở nên mềm oặt, quấn thẳng vào nhánh cây đồng!

"Mẹ kiếp, lão đại, anh cũng biến dị rồi, nơi này tà môn quá!

Nhưng mà, cũng khá vui ha ha ha!" Bàn Tử bây giờ đã hoàn toàn biến thành một con rắn béo, quần áo trên người cũng đã sớm rơi xuống vực.

Lúc này, hắn đang ung dung tự tại, với hình dạng một con rắn béo quấn quanh cây đồng, nhưng đầu vẫn là đầu của hắn.

Cái đầu của Bàn Tử phối hợp với thân rắn màu da thịt, cảnh tượng vô cùng quái dị.

Diệp Thu vội quay đầu đi không nhìn Bàn Tử nữa, bộ dạng của hắn bây giờ thật sự quá ghê tởm.

Trong tay anh, một bên là Hạo Thiên Chân, một bên là Lão Dương,

anh mang hai người đang không ngừng giãy giụa trở lại thân cây.

Diệp Thu vốn tưởng mọi chuyện đã xong, không ngờ Lão Dương trong tay anh "bụp" một tiếng biến thành một con bạch tuộc khổng lồ!

Vô số xúc tu bùng phát từ trong tay Diệp Thu, quấn lấy cánh tay mềm oặt của anh, còn mang theo cả nước!

Con bạch tuộc "xì" một tiếng trượt khỏi sự kìm kẹp của Diệp Thu, men theo nhánh cây đồng bò xuống dưới.

"Hừ!

Yêu quái, chạy đi đâu?" Bàn Tử đang ung dung quấn trên cây đồng, bỗng trở nên năng động.

Cái đầu to béo của hắn trong nháy mắt biến thành một cái miệng cá sấu, "cạp" một tiếng cắn chặt vào cái xúc tu to như thùng nước của con bạch tuộc!

Con bạch tuộc đau đớn, không biết bao nhiêu cái xúc tu có giác mút bên dưới đồng thời quằn quại trong đau đớn, không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra tiếng kêu "chít chít".

"Bạch tuộc cũng biết kêu à?" Diệp Thu xem mà thấy thú vị, thấy bọn họ đánh nhau hăng say, thậm chí còn có chút muốn kéo ghế ra ngồi, cầm đĩa hạt dưa cắn.

Thậm chí pha thêm một ấm trà nữa thì càng hoàn hảo, rồi gọi A Ninh đến ngồi trên đùi mình.

Nghĩ đến đây, trong tay Diệp Thu thật sự xuất hiện một ấm trà, một đĩa hạt dưa.

Phía sau cũng xuất hiện một chiếc ghế gỗ lê kiểu cũ, trên chiếc bàn bên cạnh đặt mấy cái đĩa nhỏ.

Trà trong tay còn nóng hổi, đĩa hạt dưa kia càng giống như vừa

mới rang xong, còn hơi nóng!

"Mẹ kiếp, năng lực cụ tượng hóa bá đạo thế này sao?!" Nghĩ vậy, Diệp Thu dứt khoát đặt hạt dưa xuống, tự rót cho mình một tách trà nóng.

Do thuộc tính khống chế tinh thần đã lên cao cấp, bây giờ việc kiểm soát cụ tượng hóa vô cùng đơn giản, hoàn toàn không cần phải lo lắng về vấn đề kiểm soát tiềm thức.

Nghĩ vậy, anh thậm chí còn cụ tượng hóa ra một đĩa bánh ngọt, dựng hai cái đèn điện ở bên cạnh.

Mặc dù đèn không có dây điện, nhưng vẫn có thể phát sáng!

Mặc dù có chút đi ngược lại lẽ thường, nhưng thật sự quá đỉnh!

Cụ tượng hóa!

Diệp Thu nâng tách trà do mình cụ tượng hóa ra uống một ngụm, chỉ cảm thấy miệng lưỡi thơm ngát, hương vị dường như quen thuộc.

Ngửi lại, là trà Long Tỉnh thượng hạng!

Chẳng phải là loại lần trước uống ở chỗ Hoắc Tú Tú sao!

Cửa hàng cũ ghi nhớ, không ngờ bây giờ chỉ cần nghĩ là có thể biến ra.

A Ninh cũng bước tới, cười tươi như hoa, trên người mặc một bộ sườn xám lụa trắng tuyệt đẹp.

Chẳng phải là bộ đồ mà Diệp Thu vừa nghĩ đến sao?

Diệp Thu vui mừng, ôm A Ninh vào lòng.

Năng lực cụ tượng hóa này quá đỉnh, thế này chẳng phải là muốn gì có nấy sao?

Tiếp đó, Diệp Thu dần dần phát hiện ra một bug của năng lực cụ

tượng hóa này.

Do thuộc tính khống chế tinh thần của Diệp Thu đã ở mức cao cấp, cộng thêm nguyên nhân huyết mạch, năng lực cảm tri của anh vượt xa người thường.

Lúc này, anh có thể cảm nhận rõ ràng, giữa bàn ghế biến ra tồn tại một loại năng lượng.

Loại năng lượng này dường như bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của cây đồng thần, bị ràng buộc.

Nhìn lại con quái đầu cá sấu Bàn Tử và con quái bạch tuộc Lão Dương đang quấn lấy nhau bên dưới, anh đã phát hiện ra bí mật của cây đồng!【Đinh!

Kích hoạt tầm nhìn ban đêm!

Chương 282

】【Đinh!

Kích hoạt tầm nhìn hồng ngoại! 】【Đinh!

Kích hoạt nhìn xuyên thấu! 】【Đinh!

Kích hoạt con mắt giám sát! 】【Đinh!

Siêu cấp thị giác gia tăng! 】Diệp Thu đồng thời mở ra bốn loại thuộc tính mắt.

Bốn loại thuộc tính mắt cùng lúc mở ra, thế giới này trong mắt anh hiện ra không sót một thứ gì!

Trong tầm nhìn của Diệp Thu, trên người con quái bạch tuộc Lão Dương và con quái đầu cá sấu Bàn Tử, đều ẩn hiện một loại năng lượng màu vàng, đang trói buộc một số hạt không thuộc về cơ thể chúng.

Tiếp đó, Diệp Thu thử cụ tượng hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao lúc này trong mắt anh, là do từng hạt màu vàng không ngừng tụ tập trên tay anh, sau đó trực tiếp hình thành trên tay anh một thanh Hắc Kim Cổ Đao sao chép y như thật!

Nhưng những hạt màu vàng này dường như cần một lực kiểm soát rất mạnh mới không bị tiêu tán.

Bởi vì trong mắt Diệp Thu, bộ dạng thật sự của Bàn Tử và Lão Dương hiện ra không sót một thứ gì.

Bộ dạng tuy có thay đổi, nhưng những phần không thuộc về họ, hoặc những phần biến hình, đều do những hạt nhỏ màu vàng đó tụ

hợp thành.

Chỉ là xung quanh cơ thể họ, những hạt nhỏ đó cũng đang không ngừng trôi đi.

“Bàn Tử, tập trung tinh thần!” Diệp Thu nhắc nhở.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao trên tay anh vô cùng chắc chắn, tất cả các hạt màu vàng liên kết chặt chẽ với nhau.

Nhân cơ hội này, Diệp Thu quyết định tiến lên thử tính năng của con dao.

Anh không đóng các thuộc tính mắt, lao thẳng xuống phía con “bạch tuộc” Lão Dương ngày càng to lớn bên dưới.

Diệp Thu giơ tay, vung dao!

Thủ pháp cực nhanh lướt qua.

Trong tầm nhìn của Diệp Thu, những hạt nhỏ màu vàng dày đặc tạo thành thanh Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém đứt con bạch tuộc khổng lồ do Lão Dương biến thành!

“Quả nhiên!

Thứ này được cấu thành từ các hạt cơ bản!” Nói cách khác, những thứ mà Diệp Thu cụ tượng hóa ra tốt hơn những thứ mà người bình thường cụ tượng hóa ra!

Có sự khác biệt về mặt căn nguyên!

Những thứ Diệp Thu cụ tượng hóa ra, dù chỉ là một mảnh giấy, cũng có thể dễ dàng cắt đứt những thứ do người bình thường cụ tượng hóa.

Một người bình thường cụ tượng hóa ra một quả bom nguyên tử, có lẽ cũng không địch lại được một mảnh giấy nhỏ mà Diệp Thu cụ tượng hóa ra.

Con bạch tuộc bị chém ngang lưng, các hạt màu vàng trên người nó trong mắt Diệp Thu ào ào tiêu tán, biến mất không còn tăm hơi.

Trong mắt Bàn Tử, con bạch tuộc đó bị chém ngang lưng, cái đầu bạch tuộc khổng lồ bay ra dường như đã chết và biến mất.

Bàn Tử nói: "Chết tiệt, mẹ nó Diệp Thu tiểu ca, anh có phải người không vậy?

Quái vật cũng giết được?

Con bạch tuộc này, tôi với nó đánh nhau lâu như vậy mà không sao, anh lên một dao đã kết liễu nó rồi.

Đúng là...

Không hổ là vương giả!" Trước mắt, con bạch tuộc khổng lồ chỉ còn lại vài cái chân.

Có một cái đang bị Bàn Tử quấn lấy, chân thân của Lão Dương đang ở trong mấy cái chân đó.

Chỉ thấy ông ta từ từ chui ra từ một nửa cái chân bạch tuộc đang quấn trên nhánh cây đồng, toàn thân nhớp nháp.

"Tại sao nhất định phải đối đầu với tôi?

Tôi chỉ muốn lấy lại một năng lực thôi mà." Lão Dương nói với giọng âm u.

Chỉ là Bàn Tử rõ ràng yếu thế hơn một chút, quả cầu lửa đó đẩy cột nước bay lên trên, sắp sửa đến trước mặt mọi người!

Không phải tôi muốn tìm ông gây sự, mà là ông tìm Hạo Thiên Chân gây sự, tôi chỉ đang giúp đỡ bạn của mình thôi." Nói rồi mấy người ngẩng đầu lên, phát hiện Hạo Thiên Chân không biết đã đi đâu mất rồi.

Diệp Thu phóng ra trường tinh thần, cảm ứng được Hạo Thiên

Chân đang ở phía dưới.

Nhìn kỹ lại, nơi đó chẳng phải là nơi có bảy, tám Lão Dương sao?

"Bàn Tử, đừng quan tâm Lão Dương nữa, đi tìm Hạo Thiên Chân trước đã!" Diệp Thu lạnh lùng liếc nhìn Lão Dương, chuẩn bị quay người rời đi.

Chỉ là không ngờ, Lão Dương nổi điên!

Toàn thân đột nhiên bắt đầu biến hình dữ dội, sau một tràng âm thanh ma sát kim loại, Lão Dương trước mặt họ, cứng rắn biến thành một người máy bằng đồng khổng lồ!

"Gàoooo!" Người máy bằng đồng cao tới bốn, năm mét đó phát ra một tiếng gầm rú như tiếng máy móc ma sát, tấn công Diệp Thu và Bàn Tử!

Nắm đấm bằng đồng to bằng cái chậu rửa mặt, đấm về phía Diệp Thu, tạo ra một luồng gió mạnh xung quanh.

Bàn Tử thấy vậy, la lớn một tiếng: "Trả ông nội lại cho ta!

Ta là Hỏa Oa đây!!" Diệp Thu vốn đang tập trung cao độ, nghe thấy tiếng la của Bàn Tử suýt nữa thì hộc máu.

"Cái thằng mập chết tiệt này, có thể biến thành thứ gì bình thường một chút không??

Biến thành Hồ Lô Oa cũng được đi, nhưng cái khẩu hiệu này là sao?

Này, cậu muốn nhận tôi làm ông nội ngay tại chỗ à?" Diệp Thu nhanh chóng né đòn tấn công của Lão Dương, nắm đấm bằng đồng đập vào vách cây đồng thần, phát ra một tiếng nổ lớn.

Âm thanh đó giống như tiếng chuông cổ vang lên, từ trên truyền xuống dưới, trong vực sâu không đáy phía dưới, vọng lại từng hồi.

Diệp Thu vung Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía người khổng lồ bằng đồng.

Người khổng lồ bằng đồng lùi lại, trọng tâm không vững, trượt xuống một đoạn khá xa!

"Grào grào grào!" Người khổng lồ bằng đồng đó có thể mở miệng, hai hốc mắt và trong miệng đều phun ra lửa.

Các linh kiện bằng đồng tạo thành khuôn mặt làm ra biểu cảm nhe nanh múa vuốt, trông giống như vừa bò ra từ địa ngục.

"Ta là Hỏa Oa, ta phun lửa đây!" Bàn Tử hét lớn, trong miệng cũng có thể phun ra vài tia lửa nhỏ!

Quần áo trên người cũng biến thành kiểu của Hồ Lô Oa, chỉ là Bàn Tử mặc vào, trông có chút chướng mắt.

"Cậu muốn biến thì không thể biến thành thứ khác được à?

Biến thành Hỏa Oa!

Bộ quần áo Hồ Lô Oa mặc trên người cậu, đã biến vị rồi." Bàn Tử cười ha hả nói: "Vậy tôi biến thành Thủy Oa nhé!" "Cậu nhóc này rốt cuộc có chấp niệm gì với Hồ Lô Oa vậy?

Vấn đề không phải là cậu biến thành Hồ Lô Oa, mà là bộ quần áo đó cậu mặc.

Cứ có cảm giác biến vị thế nào ấy!" Nhìn lần cuối những ngấn mỡ bị bộ quần áo bó chặt trên người Bàn Tử, Diệp Thu cảm thấy không thể nhìn nổi nữa.

Vừa mới phàn nàn xong, người khổng lồ bằng đồng bên dưới loảng xoảng bò lên, mở miệng phun ra một bức tường lửa lớn!

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy Bàn Tử chắn trước mặt Diệp Thu, cũng mở miệng phun

ra lửa!

Hai luồng lửa đối đầu với nhau, một làn sóng nhiệt dữ dội bùng phát trong không trung.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu vang lên bài hát chủ đề của Cảnh sát trưởng Mèo Đen.

Diệp Thu ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con mèo đen khổng lồ từ trên bò xuống, trên vai vác một cái loa lớn, bài hát chủ đề của Cảnh sát trưởng Mèo Đen chính là phát ra từ đó.

“A ha ha.

Cảnh sát trưởng Mèo Đen!” Diệp Thu và Bàn Tử nhìn kỹ, con mèo đó đang mặc đồng phục cảnh sát!

Chương 283

"Giơ tay lên, các người đã bị bắt." Con mèo kêu một tiếng, sau đó mở miệng nói tiếng người.

Diệp Thu và Bàn Tử ngơ ngác: "Mẹ nó, đây không phải là giọng của Muộn Du Bình sao??" "Ha ha ha!" Bàn Tử cười phá lên.

"Lão Muộn, hóa ra ông muốn làm Cảnh sát trưởng Mèo Đen à!" Bàn Tử vừa dứt lời, con mèo đen khổng lồ do Muộn Du Bình biến thành nghiêm túc trả lời: "Đúng vậy." Diệp Thu dở khóc dở cười, mấy người này sau khi phát hiện ra năng lực cụ tượng hóa của cây đồng thần, đã bắt đầu chơi ngay tại chỗ!

Sao trước đây không phát hiện ra đồng đội của mình lại ngốc nghếch như vậy nhỉ?

Trong lúc đang cười, người khổng lồ bằng đồng do Lão Dương biến thành mở miệng phun ra một quả cầu lửa khổng lồ, tấn công mọi người!

"Xem Thủy Oa của ta lợi hại đây!" Giọng nói thô kệch của Bàn Tử hét ra câu thoại này thật sự có chút không hợp, nhưng, có vẻ như hắn đã nắm được kỹ xảo cụ tượng hóa!

Chỉ thấy một cột nước thô, từ miệng hắn phun ra từ nhỏ đến to, tấn công thẳng vào quả cầu lửa đang bay tới!

Thân hình bốc lửa của A Ninh cộng thêm bộ trang phục của Ashe, trông vô cùng có cảm giác, quả thực y như bước ra từ trong game. (sắp sửa) Diệp Thu lại chẳng hoảng, ngược lại không hề hoảng hốt, dù sao quả cầu lửa đó trong mắt anh cũng chỉ là một đám hạt màu vàng ngưng tụ không ổn định, chỉ cần dùng ngón tay búng nhẹ, những thứ đó sẽ tan thành mây khói.

“A!

Cảnh sát trưởng Mèo Đen, ông nội!

Tôi chống không nổi nữa rồi!” Bàn Tử giả vờ la hét.

Thực tế Bàn Tử cảm thấy, chỉ cần có Diệp Thu ở đây, căn bản sẽ không có nguy hiểm.

Diệp Thu nhìn bộ dạng của Bàn Tử, tức đến mức đảo mắt, vừa định ra tay, thì đột nhiên một luồng khí lạnh ập đến.

Quay đầu lại nhìn, A Ninh đã biến thành Xạ Thủ Băng Giá Ashe!

“Thế gian vạn vật, đều phụ thuộc vào một mũi tên này.” A Ninh mở miệng, giọng nói xa xăm từ trên truyền xuống.

Lão Dương bị Bàn Tử áp giải nhìn thấy cảnh này, cười một cách âm u: “Thấy chưa?

“Vút!” A Ninh giơ cung, giương hết cỡ rồi bắn, một mũi tên băng khổng lồ từ trên mang theo khí lạnh ập xuống, quả cầu lửa tức khắc vỡ tan.

Mũi tên băng tiếp tục lao về phía trước, bắn thẳng vào người khổng lồ bằng đồng, người khổng lồ bằng đồng bị mũi tên băng đẩy lùi một đoạn dài trên vách đá, phát ra từng hồi tiếng kêu bi thảm trong vực sâu.

“Bảo bối, cosplay đẹp lắm!” Diệp Thu nhìn thấy bộ dạng này của A Ninh, tự nhiên mắt đầy kinh ngạc, ôm A Ninh vào lòng, một bên quan sát tình hình.

“Gàoooo.” Bên dưới, nơi người khổng lồ bằng đồng do Lão Dương biến thành biến mất, truyền đến một tiếng gầm rú, sau đó trở nên tĩnh lặng.

“Giết chết rồi à?” Bàn Tử quay đầu nhìn mấy người phía sau.

Bịch.

Bịch.

Xa xa, truyền đến một số chấn động nhẹ.

Bịch! .Bịch! .

Chấn động dường như ngày càng gần, mấy người nhìn xuống vực sâu bên dưới, nơi đó tối đen như mực cũng không nhìn rõ.

Trên vách đá trước mặt họ xuất hiện vài vết nứt!

"Lão Dương.

Rốt cuộc, ông muốn làm gì?" Diệp Thu nheo mắt nhìn xuống dưới.

Bên dưới truyền đến từng trận chấn động, cùng với chấn động còn có một số âm thanh không thể tả.

"Thằng cháu Lão Dương rốt cuộc đang làm gì vậy?" Bàn Tử nói, rồi hét lên một câu: "Biến cho ta một cái thiên lý nhãn, để ta xem chuyện gì xảy ra!" Chỉ là câu hét này nửa ngày không có động tĩnh ~.

Diệp Thu nhìn những hạt màu vàng kia, mặc dù đang tụ tập về phía mắt của Bàn Tử, chỉ là do tác dụng của hạt không phải là lên ngũ quan, nên mong muốn có thiên lý nhãn của Bàn Tử - đã thất bại.

"Hả, sao mất linh rồi?" Bàn Tử nói.

Diệp Thu lại nhanh chóng nhìn xuống, nhưng phát hiện Lão Dương mãi không lộ diện, bèn chuẩn bị đưa Bàn Tử đi tìm Hạo Thiên Chân.

Mấy "người" men theo cột đồng bò xuống, Bàn Tử vẫn mặc bộ quần áo Hồ Lô Oa, Muộn Du Bình là một con mèo đen khổng lồ, A Ninh thì trong bộ dạng của Xạ Thủ Băng Giá.

Bảy, tám Lão Dương bị đè chết ở cửa động, Diệp Thu vội vàng thò đầu vào khe hở nhìn vào.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân đang ngây ngốc quỳ trên đất, tay cầm một cuốn sổ tay, trước mặt là một thi thể khô héo gần như mất nước không rõ danh tính.

"Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân xuất phát rồi, nhanh lên." Diệp Thu thò tay vào khe hở, vẫy tay với Hạo Thiên Chân, nhưng Hạo Thiên Chân chỉ máy móc quay đầu lại, nhìn Diệp Thu một cái, rồi không có động tác lớn nào khác.

Thật sự hết cách, Diệp Thu đành phải một quyền đập nát tảng đá lớn ở cửa, sau đó cùng mấy người vào trong dìu Hạo Thiên Chân ra.

"Là thật hay là giả?" Hạo Thiên Chân lúc này gần như hồn bay phách lạc nói ra một câu, ánh mắt mông lung nhìn mấy người đã biến thành hình dạng kỳ quái.

"Thằng nhóc thối, lão tử Bàn gia đây đương nhiên là thật, sao, thay bộ đồ khác là không nhận ra rồi à?" Nói rồi, Bàn Tử còn cố ý sửa lại cái bầu trên đầu.

"Yên tâm, thật không thể giả, giả không thể thật." Giọng của Muộn Du Bình cũng vang lên, bây giờ anh là một con mèo đen khổng lồ, mặc đồng phục cảnh sát, đầu đội mũ cảnh sát.

Hạo Thiên Chân dường như càng thêm mơ hồ, mặc cho mấy người dìu đi.

Vốn dĩ cả nhóm chuẩn bị xuất phát lần nữa, nhưng Diệp Thu đột nhiên phát hiện ra điều gì đó không đúng.

Diệp Thu nhìn kỹ, phát hiện trên người "Hạo Thiên Chân" này đều chi chít những hạt màu vàng li ti.

Thậm chí anh còn phát hiện ra khuôn mặt của "Hạo Thiên Chân"

này, hoàn toàn do những hạt nhỏ màu vàng tạo thành.

Không ổn rồi.

Là Lão Dương biến thành!

"Lão Dương?

Hạo Thiên Chân đâu." Diệp Thu buông "Hạo Thiên Chân" trong tay ra, lạnh lùng nói.

"Thế này mà cũng nhận ra được à?

Lợi hại, lợi hại.

Cao thủ à!

Hì hì hì." "Hạo Thiên Chân" bị buông ra, ngũ quan và chiều cao đều thay đổi nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã biến thành bộ dạng của Lão Dương.

Lúc này Diệp Thu phát hiện, mắt của mình có thể nhìn thấy trên người Lão Dương giả này, giữa các mạch máu cũng phân bố một số điểm sáng nhỏ.

Còn trên người những người thật sự bên cạnh mình căn bản không có những điểm sáng màu vàng này.

"Hóa ra người do cây đồng cụ tượng hóa ra, khác biệt với người thật là ở đây." Diệp Thu âm thầm ghi nhớ đặc điểm này.

"Không dám nhận.

Tôi hỏi Hạo Thiên Chân đi đâu rồi?" Cười lạnh một tiếng, Diệp Thu nheo mắt nhìn Lão Dương.

"Làm sao tôi biết cậu ta đi đâu?" Nói rồi, Lão Dương cười khà khà.

Nhìn bộ dạng này của Lão Dương, Diệp Thu lập tức mở rộng

không gian tinh thần, nhưng không cảm ứng được sự tồn tại của Hạo Thiên Chân.

Phạm vi cảm ứng của anh vượt quá bán kính 500 mét, nếu Hạo Thiên Chân không ở đây, vậy chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Thằng nhóc Hạo Thiên Chân đó chưa bao giờ bị tụt lại phía sau.

"Tốt nhất là mau giao Hạo Thiên Chân ra đây." Diệp Thu tiến lên túm cổ áo Lão Dương, giọng điệu không thân thiện.

Nhưng Lão Dương đó lại tỏ ra "làm gì được tôi nào", khiến người ta hận đến nghiến răng.

Ngay cả Bàn Tử cũng không nhịn được nữa: "Thằng nhóc này mày ra oai với ai đấy?" Nói rồi một quyền vung tới.

Lão Dương giả đó bị đánh đến hộc máu, cười nói: "Thấy cái động sau lưng ta không?

Nhìn mấy lão Dương đó đi, không gian bên trong thực ra lớn lắm đấy.

Các người có thể vào tham quan, không chừng Hạo Thiên Chân bây giờ đang phát điên ở trong đó, ha ha ha ha." Mấy người áp giải Lão Dương giả, vòng qua đống thi thể "Lão Dương" dưới chân, đi vào trong.

Càng đi vào sâu, nơi đó càng rộng, đi khoảng năm, sáu phút, phát hiện ra bên trong cái hang nhỏ bên ngoài, có một hang động cực kỳ rộng rãi.

Diệp Thu tắt các chức năng kỳ lạ của mắt, chỉ để lại tầm nhìn ban đêm và nhìn xuyên thấu, nhìn kỹ, trong lòng kinh hãi.

Chương 284

Hóa ra nơi này chính là tổ của Ly Cổ, trên vách tường xung quanh hang động đều treo chi chít những chiếc mặt nạ đá màu trắng bệch đó, giống như mấy ngàn khuôn mặt người đang im lặng nhìn chằm chằm họ.

Lại cúi đầu nhìn, càng khiến người ta kinh hãi hơn.

Chỉ thấy trên mặt đất của hang động, không chỉ có mặt nạ Ly Cổ, mà còn có vô số thi thể "Lão Dương" giống hệt nhau, từng cái một nằm trong hang, có cái thậm chí còn bị Ly Cổ bám vào.

Chỉ là bây giờ tất cả đều không động đậy được nữa, đều đã chết rồi.

Cảnh tượng này, một đống người giống hệt nhau chết với các tư thế khác nhau, khung cảnh âm u, kinh khủng tột độ.

"Hì hì." Chỉ thấy một cảnh, quả thực là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh! (u ám) Nơi "tôi" được sinh ra." Diệp Thu không để ý đến Lão Dương, tức khắc phóng ra trường tinh thần.

Rất nhanh đã phát hiện ra sự tồn tại của Hạo Thiên Chân. 【Đinh!

Kích hoạt con mắt dò xét!

Phạm vi bao phủ: bán kính 200 mét! 】 Dưới sự quét của con mắt dò xét, anh nhanh chóng phát hiện ra vị trí của Hạo Thiên Chân.

Diệp Thu thấy Hạo Thiên Chân tay cầm một cuốn sổ tay, đang thất hồn lạc phách đi xuyên qua vô số thi thể của Lão Dương, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Không biết là đang tìm Lão Dương thật, hay là đang tìm kiếm trái tim lạc lối của mình.

“.Hạo Thiên Chân, nên tiếp tục xuất phát rồi.” Diệp Thu bay người qua, cực nhanh mang Hạo Thiên Chân trở về, Hạo Thiên Chân vẫn còn vẻ mặt mông lung.

Nhìn thấy “Lão Dương” bị Bàn Tử áp giải, đồng tử Hạo Thiên Chân co lại, hỏi: “Ông là ai?” “Ta là Lão Dương đây, Hạo Thiên Chân, không nhớ ta à?” Lão Dương ngẩng đầu cười hì hì.

Hạo Thiên Chân quay đầu đi, lại bắt đầu tự nói một mình: “Không phải Lão Dương, Lão Dương chỉ có một.” “Không, Lão Dương có hàng ngàn hàng vạn.” Nói xong, Lão Dương bị Bàn Tử áp giải đột nhiên toàn thân cơ bắp căng cứng, trước mặt mọi người vật hóa ra một Lão Dương khác.

“Thấy chưa Hạo Thiên Chân, muốn bao nhiêu Lão Dương cũng được, muốn một hay hai, muốn mấy chục cũng được, chỉ cần chúng ta ở đây.” Lão Dương cười một cách âm hiểm, Hạo Thiên Chân đứng đờ ra, nhìn Lão Dương bị áp giải, rồi lại nhìn Lão Dương vừa được vật hóa ra.

Hắn vô thức định kéo Lão Dương đang bị Bàn Tử áp giải, nhưng bị Diệp Thu nhẹ nhàng kéo ra.

“Hạo Thiên Chân, bình tĩnh lại đi.” Diệp Thu vỗ vai Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân mới đỡ hơn một chút.

Lão Dương nhìn Hạo Thiên Chân, đột nhiên có chút điên cuồng.

“Hạo Thiên Chân, thằng nhóc nhà cậu căn bản không hiểu.

Mẹ tôi, lần trước, cái lần đi trộm mộ với người anh em họ ở Sơn Tây, lúc tôi về, bà ấy chết rồi.

Cậu biết không?

Lúc tôi về bà ấy đang ngồi trên máy may, một bên mặt úp trên máy may.

Lúc tôi đến kéo bà ấy, nửa bên mặt của bà ấy bị kéo tuột xuống.

Tôi nhìn mặt bà ấy, một nửa còn nguyên, một nửa đã thối rữa.

Thằng nhóc nhà cậu, gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Tôi chỉ có một người mẹ như vậy, lại chết ở nhà." Hắn nghiến răng ken két.

"Cậu căn bản không thể hiểu được cảm giác của tôi!" Lão Dương hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Chẳng phải mày là hàng giả sao?

Mẹ của người khác, không phải của mày." Nói rồi, Bàn Tử vỗ một phát vào đầu Lão Dương giả.

"Khà khà.

Tôi là Lão Dương, Lão Dương là tôi.

Khi tôi mới sinh ra, ký ức của tôi và Lão Dương không có gì khác biệt.

Nguyện vọng của tôi chỉ là… lấy thêm chút năng lực để cứu mẹ tôi mà thôi." Lão Dương ném cho Bàn Tử một cái nhìn âm u tà khí.

Trong lúc nói chuyện, xung quanh bất chợt đã đứng đầy vô số "Lão Dương", đang âm u nhìn chằm chằm vào đám người Diệp Thu.

"Tao lại không cản mày đi, tự mày đâm đầu vào họng súng thôi." Bàn Tử thấy cảnh này thì mặt mày tái mét, ghì chặt Lão Dương.

"Thứ tai họa như mày, không giết đi, làm sao tao có thể yên tâm sống quãng đời còn lại với mẹ tao chứ?" Dứt lời, Lão Dương đang bị Bàn Tử đè dưới đất bỗng đỏ bừng mặt, gân xanh trên trán nổi lên, trông vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, mấy Lão Dương kia bỗng nhiên biến đổi, hình dạng

méo mó, biến thành mấy chục người khổng lồ bằng đồng xanh.

"Gầm!!" Bên trong những gã khổng lồ đồng xanh dường như đang cháy bừng bừng ngọn lửa, từ hốc mắt và miệng chúng đều lóe ra ánh lửa.

Rầm rầm.

Rầm rầm.

Mặt đất rung chuyển, những gã khổng lồ bằng đồng đang tiến lại gần!

Dưới chân chúng, những "Lão Dương" đã chết bị giẫm nát bét.

Cảnh tượng vừa quỷ dị vừa đẫm máu, giống như những gì chỉ có trong game hay phim ảnh, nhưng giờ đây lại hiện ra sờ sờ trước mắt mọi người.

Bên cạnh, Muộn Du Bình biến thành con mèo lớn chuẩn bị ra tay, Bàn Tử cũng vừa định phun lửa lần nữa, A Ninh đã giương sẵn cây cung Mãn Nguyệt.

"Xong rồi thì đưa cho tôi, đánh nhanh thắng nhanh." Diệp Thu lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, anh lại mở toàn bộ kỹ năng thuộc tính thị giác. 【Đing!

Đã mở toàn bộ thuộc tính thị giác cho ký chủ!

Có thêm cường hóa thuộc tính tinh thần!

Khống chế ổn định hơn!】 Lúc này trong mắt anh, những gã khổng lồ bằng đồng kia chỉ là những đám hạt vàng không ổn định.

Anh lại Cụ Tượng Hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao, chất liệu của thanh đao vô cùng đặc, dù trong mắt Diệp Thu có thể nhìn xuyên qua các hạt vật chất, nó vẫn hiện ra hình dạng của một thanh đao hoàn

chỉnh.

Hoàn mỹ, sắc bén, nhiếp hồn đoạt phách.

"Vút!!" Hắc Kim Cổ Đao rời tay, vẽ ra một đường gió rít chói tai trong không khí, chém vòng quanh mấy chục gã khổng lồ đồng xanh đang định bao vây. …Góc độ hoàn hảo và đao pháp chuẩn xác, có thể nói là thần sầu quỷ khốc.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bùm! … Tiếng nổ vang lên liên tiếp, không khí tràn ngập mùi khó ngửi, những gã khổng lồ đồng xanh nổ tung tan biến, chỉ để lại trong mũi mọi người mùi cháy khét.

Vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mấy người suýt nữa tưởng rằng những gã khổng lồ đồng xanh chưa từng tồn tại.

Vừa rồi trước mắt còn lửa cháy ngùn ngụt, bây giờ chỉ còn lại làn khói nhẹ tại chỗ, từ từ bay tan.

Trong tầm nhìn của Diệp Thu, những hạt kia đã nổ tung, chỉ còn lại vài hạt lấm tấm đang lơ lửng.

"Chắc là tàn dư mùi hương của những hạt đó." Diệp Thu nhìn những hạt vàng nhỏ đang trôi nổi trong "bóng tối", chúng có dạng sương mù, trông hơi giống dải ngân hà.

Cùng lúc đó, anh cũng phát hiện một lượng lớn quả cầu thuộc tính. 【Đing!

Phát hiện lượng lớn thuộc tính vĩnh cửu năng lực Cụ Tượng Hóa!

Mời hấp thu ngay!】 【Đing!

Hấp thu thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính Cụ Tượng Hóa vĩnh cửu trung cấp nhị giai!】 Thuộc tính Cụ Tượng Hóa!

Còn là vĩnh cửu!

Ban đầu Diệp Thu cứ ngỡ sẽ không nhặt được loại thuộc tính này, dù sao cây đồng xanh cũng là vật chết.

Chương 285

Không ngờ, bây giờ nó lại thật sự xuất hiện!

Sau khi hấp thu thuộc tính, Diệp Thu cảm thấy năng lượng tinh thần của mình càng thêm mạnh mẽ, một luồng sức mạnh ấm áp, trầm ổn đang ngự trị trong đầu, sẵn sàng chờ được điều động.

Lúc này, thấy những gã khổng lồ đồng xanh bị đánh tan, Lão Dương mặt trắng bệch, vẻ mặt bại trận, không còn vẻ hung hăng như lúc nãy.

Hắn giờ đây hơi thở yếu ớt, cười thảm mấy tiếng rồi nói: "Thả tôi đi, tôi muốn về cứu mẹ tôi." "Mẹ mày không…" Bàn Tử vừa mở miệng đã bị Diệp Thu ngăn lại.

"Đi đi, có thể.

Nhưng đừng quay lại gây rối cho tôi, nếu không hậu quả tự gánh." Diệp Thu ra hiệu bằng mắt cho Bàn Tử thả hắn ra, Lão Dương kia đứng dậy, thoáng cái đã chạy mất tăm.

Lúc ra đến cửa động, chỉ thấy Lão Dương cưa mấy cành đồng xanh rồi cầm lấy chạy đi.

Hạo Thiên Chân ngây ngốc nhìn nơi Lão Dương biến mất.

Vừa rồi Lão Dương cũng biến mất ở vị trí này, nói lời từ biệt, bây giờ cũng vậy.

"Cố nhân tây từ Hoàng Hạc lâu, yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu." Không đầu không cuối, Hạo Thiên Chân bỗng ngâm một câu thơ.

Trên tay cậu cầm cuốn nhật ký của Lão Dương, trông đã rách nát.

Trên bìa, bắt chước nét chữ của ông nội Hạo Thiên Chân, nguệch ngoạc viết bốn chữ lớn: Nhật ký XX.

Nhìn thấy mấy chữ đó, Hạo Thiên Chân không nhịn được cười, nụ cười xen lẫn nước mắt.

Cậu cất cuốn nhật ký đi, nhìn lên phía trên.

Ở đó, có những bí mật đang chờ được khám phá.

Diệp Thu thấy Hạo Thiên Chân đã nguôi ngoai phần nào, vỗ vai cậu nói: "Đến lúc tiếp tục lên đường rồi." Mấy người thu dọn xong, Muộn Du Bình biến lại thành người, Bàn Tử cũng trở về hình dạng ban đầu, chỉ có quần áo là biến mất, Diệp Thu giúp Bàn Tử Cụ Tượng Hóa ra một bộ.

A Ninh cũng trở lại như cũ, luôn đứng bên cạnh Diệp Thu.

Thân hình nhẹ bẫng, họ lần lượt trèo lên cây thần đồng xanh, tiếp tục hành trình.

Xuân sinh hà xứ ám chu du, hải giác thiên nhai biến thủy hưu.

Bước chân của đám người Diệp Thu không dừng lại, con đường phía trước còn dài.

Mấy người lại vào trong thân cây vừa rồi, nơi đó đang nằm mấy tên áo đen đã bị xử lý.

Diệp Thu tiến lên gỡ mặt nạ, phát hiện mấy tên này chính là những kẻ họ gặp trên đường và hỏi chuyện lúc nãy.

Bàn Tử lại đi lật cái quan tài của tên Bàn Tử giả, phát hiện bên trong ngoài một đống xương vụn thì chẳng còn gì, không khỏi chán nản: "Đồ trong quan tài chắc chắn đã bị bọn chó chết đó lấy đi hết rồi!

Haiz." "Đừng nản lòng, chúng ta vào trong xem lại lần nữa." Diệp Thu dẫn đầu, đi vào căn phòng đá hình tròn vừa bắt Uông Thư Vân,

những bức tượng người bên trong vẫn ngoan ngoãn quỳ ở đó.

Lương sư gia lúc nãy không xuống đang quan sát những bức tượng đó.

"Này, mấy cái tượng này có đáng tiền không?" Thấy Lương sư gia đang nghiên cứu, Bàn Tử cũng tiến lên sờ bên trái, ngó bên phải.

"Đương nhiên là đáng tiền, chỉ là kích thước này, e là không mang đi được." Diệp Thu vừa xem vừa nói.

Về giá trị, những bức tượng này chắc chắn đáng tiền, lấy một cái ra ngoài bán ít nhất cũng được mấy chục vạn, có khi cả trăm vạn, chỉ cần nhờ chú Ba của Hạo Thiên Chân lăng xê một chút, mượn quan hệ của Trương gia, bán được tám mươi đến một trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Chỉ là những thứ này quá cồng kềnh, mang đi không tiện, khó che mắt người khác.

"Mấy cái tượng này, cứ để chúng yên lặng canh giữ nơi này đi." Nói xong, Diệp Thu đứng thẳng người dậy.

Lúc này, khóe mắt Diệp Thu liếc qua, phát hiện những bức tượng này có chút không ổn.

"Nhìn xem, mấy cái tượng này, không thấy có chút kỳ lạ sao?" Diệp Thu vừa nhắc, mấy người liền ghé đầu lại xem bức tượng trước mặt anh.

"Không phải, bảo mọi người xem nhiều cái, cứ nhìn chằm chằm cái trước mặt tôi làm gì." Mấy người nghe theo chỉ huy, nhìn quanh một vòng.

Lương sư gia im lặng đã lâu bên cạnh lên tiếng: "Tiểu ca, có phải ý cậu là, mặt của những bức tượng này, đều đang nhìn xuống dưới đất không?" Diệp Thu gật đầu.

“Dáng vẻ của những bức tượng này cũng không lạ, dù sao chúng đều đang quỳ, phải tỏ ra khiêm tốn.” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Xem ra Hạo Thiên Chân đã thoát khỏi chuyện của Lão Dương, bây giờ có thể bình tĩnh phân tích, cũng là chuyện tốt.

Nhưng Hạo Thiên Chân nói rồi lại ngập ngừng.

“Hít.” Cậu hít một hơi khí lạnh, đột nhiên nhìn quanh một vòng.

“Bức tượng đứng sau lưng mình cũng đang cúi đầu…” Mấy người nhìn quanh, phát hiện đúng là như vậy.

Tất cả các bức tượng, dù đứng, quỳ hay ngồi, đầu đều hướng về một phía.

Lúc đầu mọi người đều cho rằng thứ tự của những bức tượng này có thể đã bị xáo trộn, bây giờ xem ra, những thứ này căn bản được sắp xếp có trật tự!

Diệp Thu nhìn theo “ánh mắt” của những bức tượng, phát hiện nơi chúng đang nhìn, hẳn là tầng tiếp theo.

Chẳng lẽ bên dưới còn có tầng hầm sao?

Rõ ràng, những người khác cũng đã phát hiện ra điều này, nhất thời không ai nói gì.

Nếu thật sự có tầng dưới, vậy chắc chắn có cơ quan, mà đã có cơ quan, vậy thì… “Đứng ngây ra đó làm gì, tìm cơ quan đi chứ, hắc hắc hắc, Bàn gia tôi trước giờ không bao giờ về tay không, đừng quên thân phận thật sự của chúng ta.” Nói rồi, Bàn Tử hứng khởi lôi dụng cụ ra, chỉ tiếc là Bàn Tử không có chức năng tìm cơ quan, chỉ đành nháy mắt ra hiệu cho Diệp Thu và Hạo Thiên Chân, còn có Muộn Du Bình tiến lên.

“Cố lên mà tìm, Bàn gia tôi đi làm chút gì ăn cho mọi người!” Diệp

Thu thấy Bàn Tử tích cực như vậy, liền dẫn mấy người đi dò xét xung quanh.

Diệp Thu nhìn vào mắt của những bức tượng này, chúng đều rất "chăm chú" nhìn chằm chằm vào một mảng sàn nhà.

Nhưng rõ ràng, trên mảng sàn đó ngoài sỏi đá, bụi bặm và xác côn trùng nhỏ, không còn thứ gì khác. 【Đing!

Thiên Môn Cơ Quan Thuật khởi động!

Kèm theo cường hóa thuộc tính tinh thần!】 Diệp Thu vui mừng, cảm giác rõ ràng, phạm vi bao trùm và kiểm tra của mình đã lớn hơn. 【Đing!

Cơ quan này rất đơn giản, chỉ cần đi vòng quanh cột đồng, tìm chín khối đồng hình con cá rồi ấn xuống là có thể mở lối vào.】 "Ra là cơ quan đơn giản như vậy!" Diệp Thu hài lòng rút lui ý thức, quyết định quan sát một lượt trước đã.

Dù sao cũng đã biết cách giải cơ quan rồi, nơi này ở đây, hòa thượng chạy được chứ chùa thì không.

Nhưng, vì hệ thống đã nói là cơ quan hình "cá", càng chứng tỏ nơi này và âm mưu của Uông gia có quan hệ mật thiết.

Năm đó Uông Tàng Hải bày ra một thế cục lớn như vậy, hẳn là để hậu duệ của Uông gia có thể tìm thấy những bí mật được cất giấu này, sau đó thực thi kế hoạch.

Chỉ là hiện tại, Diệp Thu chỉ biết một kế hoạch gọi là "Cửu Long Mê Tàng", và biết có tổng cộng chín con Xà Mi Đồng Ngư.

Những thông tin khác, cần phải tiếp tục đào sâu.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu cảm thấy càng cần phải điều tra kỹ nơi này, biết đâu lại tìm được thông tin liên quan. 【Đing!

Mở toàn bộ thuộc tính thị giác!

Có thêm cường hóa thuộc tính tinh thần!】 Lúc này lại mở hết thuộc tính thị giác, cả căn phòng đá hình tròn hiện ra trước mắt, không sót một chi tiết nào.

Nhìn xuống dưới, mặt đất dưới chân trở nên trong suốt.

"Quả nhiên!" Diệp Thu nhìn thấy, dưới chân không chỉ có một tầng không gian, mà bên dưới tầng không gian đó, thậm chí còn có mấy tầng nữa.

Những thứ trong không gian bên dưới đều bị nhìn xuyên thấu thành những hình khối bán trong suốt, hỗn hợp có chút lộn xộn vô trật tự.

Diệp Thu điều chỉnh khoảng cách nhìn xuyên thấu, xem từng tầng một, phát hiện tầng ngay bên dưới, không được ngăn nắp như tầng này, có rất nhiều đồ vật lộn xộn, trong đó có một số bình bình lọ lọ.

Trông giống như những lọ thảo dược.

Có cảm giác hơi quen thuộc.

Nhưng Diệp Thu đều không nghiên cứu kỹ những thứ này, dù sao lát nữa cũng phải xuống xem cho rõ.

Không gian bên dưới tuy lộn xộn, nhưng có thể khẳng định, những thứ trong các phòng đá này, nhất định có chỗ đáng xem.

Ở tầng dưới cùng, có thứ gì đó đang lờ mờ phát sáng, cũng không biết nguyên nhân là gì.

Nếu bên dưới có Dạ Minh Châu, dựa vào độ sáng này, vậy thì phát tài to rồi.

Diệp Thu vừa xem vừa suy ngẫm.

Bên cạnh, Bàn Tử đổ mấy bình nước cuối cùng vào nồi đun sôi,

lại lôi từ trong ba lô bên cạnh ra một con cá triết la.

Chương 286

Sau một hồi thao tác, cả không gian thơm nức, mấy người mới nhận ra mình đã đói.

Trong lúc ăn, mấy người thảo luận về sự kỳ quái ở đây, cuối cùng mọi người tổng kết được mấy điểm nghi vấn: Một, nơi này có thể biến những thứ trong tưởng tượng thành thật, chỉ không biết có thể duy trì được lâu không.

Hai, mấy bản sao lúc nãy gặp phải là chuyện gì?

Ba, tại sao trong cái động kia lại có nhiều "Lão Dương" như vậy?

Mấy người vừa ăn vừa thảo luận, chẳng còn để ý hình tượng, canh nóng vào bụng, cảm giác căng thẳng lúc nãy của mấy người đều tan biến.

Mọi người đều thả lỏng.

Diệp Thu thì không đói, nhưng cá triết la hương vị tươi ngon, anh cũng ăn khá nhiều.

Nghe xong những vấn đề mọi người tổng kết, anh lên tiếng: "Những thứ biến ra ở đây đều có thể dùng, có thể ăn, còn về thời hạn, đương nhiên là có." "Loại năng lực này sẽ biến mất khi rời xa cây đồng xanh, chất lượng của những thứ được Cụ Tượng Hóa cũng sẽ giảm xuống, cho nên Lão Dương mới quay lại đây, mang đi một phần cành đồng xanh, để duy trì loại năng lực đó." "Còn về bản sao, tôi đoán là do lão Uông bỏ trốn kia giở trò, chỉ có hắn mới có sức mạnh khống chế mạnh như vậy ở đây, có thể sao chép ra những bản sao chuẩn xác đến thế." Sau một hồi giải thích, mọi người đều tin phục.

Còn một vấn đề nữa, vấn đề vô số Lão Dương.

Mấy người nghĩ lại đều rùng mình.

"Vậy những Lão Dương lúc nãy chúng ta thấy là chuyện gì?" Bàn Tử húp một ngụm canh cá lớn rồi hỏi.

Diệp Thu trầm ngâm một lúc rồi nói: "Những Lão Dương đó, tôi đoán là khi Lão Dương thật không may rơi vào tổ cổ quái kia, gặp phải nguy hiểm, trong lúc hoảng loạn đã Cụ Tượng Hóa ra.

Ý thức sinh tồn cuối cùng đã kế thừa lên người những Lão Dương được Cụ Tượng Hóa, những Lão Dương đó thực ra cũng khó thoát khỏi sự ràng buộc của tổ cổ, đành phải Cụ Tượng Hóa thêm một số nữa, để kéo chân đám cổ trùng." Nghe vậy, mọi người chợt hiểu ra, gật đầu lia lịa.

Hiện tại, cũng không tìm được lời giải thích nào tốt hơn của Diệp Thu.

Sự thật ở đây từ mấy năm trước, cùng với Lão Dương thật bị chôn vùi trong đá, không ai có thể biết được.

Ăn no uống đủ, Diệp Thu nói chuyện cơ quan, mọi người thống nhất hành động, nhanh chóng tìm được cơ quan.

Cùng với những con cá cơ quan được ấn xuống, trên mặt đất gần cột đồng, ở bốn hướng đều mở ra một lỗ vuông chỉ đủ một người chui qua, dẫn xuống tầng dưới.

Mấy người cố định dây thừng trên mặt đất, theo dây thừng tuột xuống, dễ dàng đến tầng tiếp theo.

Tầng này quả nhiên giống như Diệp Thu đã thấy, trên mặt đất rải rác rất nhiều thực vật khô quắt, giẫm lên lại không giòn mà có phần dai dai.

"Ối!

Sao ở đây lại có thứ này!" Hạo Thiên Chân đang dò xét bên cạnh bỗng kinh ngạc kêu lên.

Diệp Thu nghe thấy, thứ gì?

Sao lại có?

Sao có thể.

Diệp Thu qua xem, thì ra là mấy cái vỏ bao cao su.

Trong lòng anh kinh hãi.

Chẳng lẽ người của Uông gia chưa đi hết?

Ngay sau đó lại nghĩ, thấy không đúng.

Nếu người của Uông gia chưa đi hết, thì lúc anh phóng thích sức mạnh tinh thần bắt hai tên áo đen kia, người ở đây đã bị phát hiện rồi.

Anh đi một vòng nữa, phát hiện một ít tro tàn ở đây, nhưng càng nhìn, Diệp Thu càng cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc, như thể vừa mới đến.

Những người khác dường như cũng có cảm giác tương tự, nhất thời vẻ mặt mọi người đều trở nên kỳ quái.

"…Cậu có cảm thấy nơi này rất là… rất là…" Giọng Bàn Tử căng thẳng đến biến đổi, đối với người thần kinh thô như Bàn Tử, dùng ma dọa hổ cũng chưa chắc sợ, nhưng gặp phải chuyện không thể giải thích bằng logic, phần lớn sẽ bị dọa đến mức mất não ngay lập tức.

"Phát hiện ra rồi." Diệp Thu bình tĩnh nói.

Hạo Thiên Chân run rẩy cầm đèn pin đi một vòng nữa, quay lại nói: "Có thấy mấy cái lọ kia không?" Bàn Tử căng thẳng gật đầu, Lương sư gia đứng bên cạnh, mồ hôi như mưa: "…Nơi này không phải là đáy cây đồng xanh mà chúng ta đã ở sao?" Trong lòng mấy người đều không muốn tin vào đáp án đó, bị Lương sư gia nói thẳng

ra, nỗi sợ hãi to lớn ập đến.

Diệp Thu cũng không hiểu nổi.

Nhìn vào đống tro tàn đã tắt, vị trí đó, giống hệt đống lửa nhìn từ quan tài của Lương sư gia xuống, những cái lọ xung quanh cũng vậy, vị trí y hệt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đang đứng trước một cái hố nhỏ đen sì, bên cạnh cái hố có mấy mảnh sành vỡ.

Mấy người nhìn qua, nơi đó không phải là chỗ Diệp Thu đập vỡ cái lọ để lấy Xà Mi Đồng Ngư sao?

Lương sư gia và Muộn Du Bình tỏ ra trấn tĩnh hơn, Bàn Tử thì không bình tĩnh nổi: "Sao chúng ta lại quay về nơi này?" Diệp Thu kiểm tra lại một lần, cũng phát hiện ra hiện tượng thần kỳ này, nơi này chính là cái bệ đá lúc nãy, nơi họ lấy được con Xà Mi Đồng Ngư đầu tiên.

"Đừng hoảng, đừng hoảng, có Thu gia ở đây, hoảng cái gì?" Lúc này, Diệp Thu cũng phát hiện ra điểm bất thường của những cái lọ này.

Anh không thể nhìn xuyên thấu hoàn toàn chúng.

Giống như không thể nhìn xuyên thấu cái quan tài chứa Lương sư gia, chỉ có thể nhìn từ miệng lọ, mới thấy được đồ vật bên trong.

"Trước tiên xem có ra ngoài được không, không ra được mới là lúc nên sợ hãi." Diệp Thu vung tay, dẫn Bàn Tử và Muộn Du Bình trèo lên lối ra lúc nãy, phát hiện vẫn là những bức tượng người đó, không có gì thay đổi, mới trèo xuống.

Nghe thấy lối ra vẫn còn, không có chuyện quái dị gì xảy ra, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người được một phen hú vía, tuy vẫn không thể giải thích được cảnh tượng trước mắt, nhưng Diệp Thu định sẽ dò xét ba tầng bên dưới xong mới tính chuyện rời đi.

"Có lẽ là một loại không gian gập nào đó." Diệp Thu thầm nghĩ.

Nhưng không phải là không có khả năng, trên Trái Đất cũng có những nơi kỳ lạ, ví dụ như Bermuda, hay Tam giác Quỷ.

Ở một nơi phản khoa học như cây đồng xanh này, có một số hiện tượng "linh dị", thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Tiếp theo, Diệp Thu sử dụng Thiên Môn Cơ Quan Thuật, làm theo cách cũ, dẫn mấy người xuống thêm hai tầng nữa, mới phát hiện ra một số thứ thần bí.

Dựa theo những gì Diệp Thu nhìn xuyên thấu, bây giờ họ đã đến tầng thứ hai từ dưới lên, tầng cuối cùng là tầng mà Diệp Thu thấy phát sáng lúc trước.

Đợi đi hết tầng cuối cùng, là đến lúc về nhà rồi.

"Cũng không biết đi lên nữa trên cột đồng, có thể đục một lối ra ngoài không." Diệp Thu nghĩ, lát nữa lên trên sẽ nhìn xuyên thấu khoảng cách từ đây đến mặt đất trước, rồi mới tính chuyện thoát ra.

Căn phòng này khác với mấy căn phòng trước đó, toàn bộ đều được đúc bằng đồng xanh, lúc mới xuống cứ ngỡ đã vào bên trong cơ thể động vật nào đó.

Đồng xanh đúc bao phủ toàn bộ không gian, những hoa văn phức tạp trên đó khiến người ta hoa mắt, trong đó không thiếu văn mây, văn thực vật, còn có một số chim thú.

Nhưng nổi bật nhất, là hoa văn rắn trên đó.

Hoa văn rắn gần như bao phủ mọi ngóc ngách trên vách đồng, trên

vách đồng trung tâm, miêu tả một đàn rắn nhỏ đang giao phối với một con rắn khổng lồ, trông vô cùng chấn động.

"Xem ra đây mới là ghi chép bích họa thật sự của Xà quốc." Diệp Thu nhìn những bức bích họa này, suy nghĩ một hồi.

Trong hệ thống phòng ngự của Tây Vương Mẫu quốc, rắn là chủ lực.

Bây giờ thấy những hình ảnh này ở đây, có thể khẳng định nơi này và Tây Vương Mẫu quốc chắc chắn có mối liên hệ mật thiết.

"Chẳng lẽ bên Tây Vương Mẫu quốc kia cũng có Xà Mi Đồng Ngư?

Nhưng ở đây liệu có Xà Mi Đồng Ngư không?" Vừa nghĩ, Diệp Thu lập tức mở Thăm Dò Nhãn.

Trong khoảnh khắc, anh có thể cảm nhận được mọi ngóc ngách, mọi chi tiết ở đây.

Nhưng sau một hồi dò xét, không phát hiện thêm con Xà Mi Đồng Ngư nào.

Thu hoạch duy nhất là, trong cả căn phòng bích họa bằng đồng, phát hiện ra một thông tin nhỏ.

Những hoa văn rắn này trông có vẻ lộn xộn, nhưng thực tế đầu rắn của chúng, luôn hướng về một phía.

Điểm cuối của những bức bích họa này, đều chỉ về một nơi.

"A!

Có rắn!!" Một tiếng hét kinh hãi cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Thu, anh vội vàng quay đầu, thấy những hoa văn rắn trên vách đồng đang động đậy!

Diệp Thu nhìn kỹ lại, mới đột nhiên phát hiện những thứ gọi là

“hoa văn rắn”, thực ra là rắn thật!!

Chỉ là màu sắc của chúng y hệt màu đồng xanh, những con rắn này đều đang nghỉ ngơi trong những rãnh hoa văn rắn trên vách đồng!

Ngay cả Diệp Thu cũng bị lừa.

Tiếng hét kinh hãi đã đánh động toàn bộ rắn trong phòng đồng, từng đàn rắn lớn nhanh chóng trườn về phía mấy người.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang cố gắng chống lại mấy con rắn lao tới, Lương sư gia thì miệng phát ra tiếng kêu như vịt bị bóp cổ, vung mấy con rắn đập bôm bốp vào tường.

“Ha ha ha, Lương sư gia, không ngờ người trông yếu đuối như vậy, lại có thể dùng rắn độc như tiên nữ múa lụa a?” Bàn Tử vừa dẫm rắn vừa trêu chọc Lương sư gia, hoàn toàn không để ý mấy con rắn đang há miệng nhắm vào mình.

Chương 287

“Sau… sau lưng!” “Hả?

Đừng có đánh lạc hướng tao, chậm một bước là Bàn gia đây phải làm mồi cho rắn đấy!” Bàn Tử không hiểu gì, đang bận đuổi lũ rắn dưới chân.

Diệp Thu và Muộn Du Bình liếc nhau, lần lượt bắt đầu vận dụng nội lực vận chuyển huyết mạch!

“Huyết mạch Thanh Long!” “Huyết mạch Kỳ Lân!” Hai huyết mạch đỉnh cấp được kích hoạt trong nháy mắt, trấn áp tà vật, xua đuổi độc trùng!

Một luồng áp chế huyết mạch được phóng ra, tất cả rắn đều tứ tán bỏ chạy, co cụm lại thành một đống rắn lớn ở góc tường.

Hai con rắn vừa định tấn công Bàn Tử, cũng lập tức bị dọa cho mềm nhũn, Lương sư gia thay Bàn Tử toát mồ hôi hột.

Bàn Tử quay đầu lại, nhìn sau lưng, thấy cũng không có gì, nói: “Thằng nhóc lừa tao à?

Có cái gì đâu!” Vừa nói xong, Bàn Tử đang cười ha hả định tiến lên khen ngợi Diệp Thu và Muộn Du Bình một phen, thì có một con rắn, từ trong đũng quần Bàn Tử chui ra, vọt lên!

Nó và Bàn Tử nhìn nhau một cái rồi mới bỏ đi.

Bàn Tử bị dọa cho hết hồn, chửi ầm lên: “Tao chửi tổ tông nhà mày, mẹ nó, thèm thân thể Bàn gia đây cũng không phải thèm kiểu này chứ.

Xem tao diệt cả nhà mày!” Nói rồi, Bàn Tử định giơ súng lên bắn chết đống rắn trong góc, nhưng bị Diệp Thu gọi lại: “Bàn Tử, đừng

manh động, xem cái này đi.” Bàn Tử quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Thu đang bò trên đất, nhìn vào một cái lỗ nhỏ xíu.

“Không muốn Dạ Minh Châu à?” Diệp Thu quay đầu cười.

“Cái gì, muốn!

Đâu đâu?

Cho tao xem!” Bàn Tử vừa nghe, vui mừng chạy tới, Diệp Thu toát mồ hôi hột, thầm nghĩ nếu để Bàn Tử diệt hết đám rắn kịch độc kia, không biết sẽ kích hoạt cơ quan gì.

Tuy Diệp Thu không sợ, nhưng ở đây có mấy người phàm mà!

Bàn Tử chạy tới, Diệp Thu nhường cái lỗ nhỏ cho cậu ta xem, Bàn Tử vừa nhìn, kích động đến nói năng lộn xộn: “Mẹ kiếp!

Bàn gia sắp phát tài rồi!” Nói rồi, Bàn Tử quay đầu nhìn Diệp Thu: “Nhanh lên, phải xuống dưới, Thu gia, nửa đời sau của tôi trông cậy vào cậu!” Diệp Thu dở khóc dở cười, gạt tay Bàn Tử ra, nói: “Ở đây không có cơ quan để xuống dưới, cửa vào của chúng ta cũng đóng rồi.” Nghe xong, Bàn Tử cả người sững sờ, vội vàng chạy đi xem cửa vào, quả nhiên đóng kín mít, lập tức đập đùi: “Mẹ nó, dứt khoát cho nổ tung đi!” Ở một bên đang quan sát, Hạo Thiên Chân nghe lời Bàn Tử nói liền trợn trắng mắt, nói: “Bàn Tử à Bàn Tử, chỉ số IQ của cậu càng ngày càng không bằng ngày xưa rồi, nhìn xem, đây là môi trường khép kín, nếu cho nổ, chẳng phải chúng ta cũng bị nổ theo sao?

Cậu tưởng là rang bắp rang bơ à?

Bùm một tiếng là mấy anh em chúng ta phình ra bay đi hết.

Chậc chậc.” Nói xong, Hạo Thiên Chân lại đi mấy vòng, cũng không tìm ra cách nào hay để ra ngoài, đành đứng trước tường đồng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Được rồi, nghe tôi đây, lùi lại một chút.

Lão Muộn, chúng ta cùng nhau phá cái này ra.” Diệp Thu khởi động gân cốt, Muộn Du Bình ở bên cạnh âm thầm vận sức.

Căn phòng đồng này tuy bốn vách đều được đúc bằng đồng xanh, nhưng cũng không phải đúc nguyên khối.

Đồng xanh xung quanh, thực ra đều là từng khối từng khối được đúc sẵn, sau đó khảm vào nhau một cách hoàn hảo.

Cho nên chỉ cần tìm được những khe hở này, sau đó cạy ra, là có thể xuống dưới phát tài rồi.

Đối với người bình thường, đến bước này, gần như là chắc chắn phải chết, nhưng có Diệp Thu và Muộn Du Bình ở đây, cửa ải này dễ dàng vô cùng.

Diệp Thu và Muộn Du Bình nhắm vào một tấm sàn đồng, hai người đấm mạnh, đánh vào mép khe hở của tấm sàn đồng, khe hở đó lập tức lõm vào, mép cũng lộ ra.

Cứ thế, liên tục đấm mười mấy cú, cho đến khi cả tấm sàn đồng lộ ra mép hoàn chỉnh.

Tiếp đó Diệp Thu cả bàn tay tạo thành hình móng vuốt đại bàng, tất cả sức mạnh tập trung lại, chỉ nghe một tiếng kim loại bị phá vỡ trầm đục, Diệp Thu đã cắm cả hai tay vào tấm đồng.

Bên kia, Muộn Du Bình tuy có vẻ hơi tốn sức, nhưng cũng theo kịp tiết tấu của Diệp Thu.

Chỉ nghe một tiếng rầm vang lên, hai người đã nhấc cả một tấm đồng khổng lồ rộng hơn mười mét vuông lên, Diệp Thu hai chân trụ vững, hai tay hất sang một bên, nhấc bổng tấm đồng khổng lồ sang một bên.

Diệp Thu vừa nhấc lên, phảng phất như vén đi đám mây đen che khuất bầu trời.

Trong nháy mắt, ánh sáng phía dưới xuyên lên, chỉ thấy ánh sáng tựa như ánh trăng từ khe hở đó lọt ra, chiếu rọi cả căn phòng đồng.

"Trời ạ, đẹp quá." A Ninh tiến lên, đứng bên cạnh Diệp Thu.

Diệp Thu cũng nhìn xuống dưới, hai mắt phảng phất như lạc vào vũ trụ ngân hà.

Mặt đất phía dưới như bị lõm vào, không biết dùng dược liệu gì trải thành một nền đen tuyền mô phỏng bầu trời đêm, từng viên Dạ Minh Châu lớn nhỏ điểm xuyết trên đó.

Những viên châu nhỏ hơn thì dày đặc, sắp xếp thành hình dải ngân hà, trên đó thậm chí còn có lụa bạc điểm xuyết, dường như muốn mô phỏng sự lộng lẫy đa sắc của bầu trời sao.

Nhìn kỹ, thậm chí có thể nhận ra mấy chòm sao.

Viên Dạ Minh Châu lớn nhất, to bằng quả bóng rổ, tựa như mặt trăng trên trời.

Diệp Thu nhớ, viên Dạ Minh Châu lớn nhất thế giới nặng tới sáu tấn, viên trước mắt tuy không nặng sáu tấn, nhưng ánh sáng của nó lại càng rực rỡ hơn, rõ ràng là hàng thượng phẩm.

Trong ánh sáng trắng ngà, sắc xanh biếc thấu lam còn đẹp hơn cả ánh trăng, thậm chí còn hơn thế nữa.

Mấy người đứng bên cạnh đều nhìn ngây người, Bàn Tử thì phản ứng nhanh, chỉ thưởng thức một lúc, lập tức lôi từ trong ba lô ra một cái túi lớn, ra vẻ muốn xuống dưới vơ vét đồ.

Diệp Thu một tay tóm lấy cậu ta, nói: "Khoan đã, bên trong là môi trường kín, nhìn những tấm lụa bạc dùng để điểm xuyết kìa, ngàn

năm không mục, trong mật thất này chắc chắn chứa đầy khí hiếm." Mấy người nghe xong, thò đầu ngửi thử, quả nhiên ngửi thấy một mùi vị khác thường, liền vội vàng lùi lại, chờ những khí đó tan đi.

Một lúc lâu sau, Diệp Thu dẫn đầu, một tay ôm A Ninh, dùng dây leo núi trượt xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nền đen.

Diệp Thu phát hiện, nền đen này, thực ra được làm từ lụa và lông chim.

Lông chim là loại lông tơ mịn nhất ở gốc, nhìn ra xa, nơi này rộng bằng nửa sân bóng đá, có thể thấy năm xưa để làm tấm màn đen khổng lồ này đã tốn bao nhiêu công sức.

Nếu mặt đất họ đang đứng tượng trưng cho trời, vậy thì thật sự đã sử dụng thuyết trời tròn đất vuông của cổ đại.

Nhìn cảnh sắc động lòng người như vậy, Diệp Thu không nhịn được hôn sâu A Ninh.

A Ninh e thẹn nép vào lòng Diệp Thu, trong mắt đều là vẻ động tình.

"Hay lắm, hay lắm, tài tử giai nhân, đứng giữa ngân hà.

Chẳng biết trăng trên trời, đêm nay vì ai mà hái?" Lương sư gia từ trên rơi xuống, thấy cảnh của Diệp Thu và A Ninh, không nhịn được lảo đảo đứng vỗ tay, ngay cả cặp kính lệch cũng không thèm sửa.

Những người khác cũng vỗ tay theo, Diệp Thu ôm chặt A Ninh, khoảnh khắc này lại như vĩnh hằng.

Rất lâu sau này nhìn lại, Diệp Thu vẫn cảm thấy đây là cảnh sắc hiếm có trên đời.

Phảng phất như mỹ nhân trong lòng, vũ trụ dưới chân.

Mọi người đều vui đến ngây ngất, một căn phòng như thế này có

lẽ là độc nhất vô nhị trên thế giới.

Bàn Tử lăn lê bò trườn đến bên cạnh viên Dạ Minh Châu lớn nhất, cố gắng đẩy nó, nhưng nhiều lần thất bại, đành phải đi nhặt mấy viên nhỏ bỏ vào túi.

Những người khác cũng nhặt một ít bỏ vào túi.

Diệp Thu nhìn cảnh sắc, trong lòng lại không có quá nhiều gợn sóng.

Anh cúi người nhặt một viên châu nhỏ bằng ngón tay cái, đặt vào lòng bàn tay A Ninh, hôn lên trán cô.

Lúc này không lời nói nào có thể diễn tả được, A Ninh chỉ cảm thấy viên châu Diệp Thu tặng, quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Tình ý trong lòng A Ninh dâng trào, cô lặng lẽ cất viên bảo thạch Diệp Thu tặng vào sát người, trong lòng thầm coi nó như vật định tình.

Không lâu sau, mấy người chạy loanh quanh mệt lả, trong cả "vũ trụ" này, không chỉ có Dạ Minh Châu, mà còn có các loại đá quý khác, quả thực là một phòng sưu tập đá quý khổng lồ.

Lúc này Bàn Tử lại không cam tâm, nghiên cứu trái phải viên Dạ Minh Châu lớn nhất, nhưng không tìm ra cách nào.

Bàn Tử tức đến nỗi ngồi phịch lên viên châu, nói: "Haiz!

Không được thì thôi, xem ra Bàn gia tôi không có cái mệnh này." Bàn Tử vừa ngồi xuống, cả "vũ trụ" khẽ rung động.

"Cái… tiếng gì vậy?" Khóe miệng Bàn Tử giật giật.

Tiếp đó, mấy người chỉ cảm thấy, căn "vũ trụ" này đang từ từ xoay tròn, và chìm xuống, cho đến khi một bên của nó lộ ra một cái lỗ đen ngòm.

Mấy viên Dạ Minh Châu bên cạnh, không biết có phải do người thiết kế cố ý hay không, lăn lông lốc ra khỏi cái lỗ.

Bàn Tử kinh hãi, lao tới bắt lấy, nhưng lại đấm phải một thứ gì đó.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu sau lưng, một con mắt vàng khổng lồ có đồng tử dọc, đang từ từ mở ra trước mặt.

Bàn Tử đang định tóm lấy hai viên Dạ Minh Châu, lại đấm phải lớp da cứng rắn.

"Cái quái gì vậy." Vừa ngước mắt, Bàn Tử đã thấy một con mắt to như đèn pha.

"Đó… chẳng lẽ là Cửu Chúc Âm?!" Diệp Thu vui mừng, trong mắt anh, hung thú càng hung mãnh, càng là kho báu!!

Chương 288

Con đồng tử khổng lồ đó lặng lẽ nhìn vào trong phòng, Bàn Tử ngây người, đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Con ngươi dọc đứng giữa nhãn cầu trong suốt, trong mống mắt màu vàng kim, phảng phất như có ngọn lửa hừng hực đang cháy.

"Xì xì xì." Một tràng tiếng rắn lè lưỡi vang lên, lúc này Bàn Tử mới kinh hãi, quay đầu bỏ chạy: "Trời ạ… Bàn gia ta nửa đời người chưa nghe tiếng lè lưỡi nào to như vậy.

Chắc là dùng loa phóng thanh phải không!" "Bàn Tử!!" Thấy Bàn Tử định chạy, Diệp Thu đưa tay tóm lấy tay cậu ta.

Rầm.

Một tiếng rung động cực lớn.

Rầm.

Lại một tiếng nữa!

Bàn Tử đang chạy giữa đường bị chấn ngã sõng soài, ngã sấp mặt.

Những người khác cũng loạng choạng, ngã nhào trên sàn nhà của căn phòng đá quý này.

"A Ninh, ôm chặt tôi!" Diệp Thu một tay ôm lấy A Ninh, A Ninh cũng đáp lời ôm chặt Diệp Thu, sau đó Diệp Thu gọi những người khác bò xuống, chờ thời cơ.

Con rắn khổng lồ dường như đang tìm góc độ, chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo, tiếng xì xì trong miệng không ngừng vang vọng.

Lại một tiếng nổ lớn, những vết nứt lớn bắt đầu lan rộng, tấm thảm nhung đen xinh đẹp dưới chân bị xé toạc ra từng đường!

“Nhận lấy!

Hắc Kim Cổ Đao, mỗi người một thanh!

Ai có súng, giương lên cho tôi!!” Diệp Thu nhanh chóng Cụ Tượng Hóa ra mấy thanh Hắc Kim Cổ Đao, ném cho mỗi người một thanh, những thanh đao này có thể sánh với thần khí, chém sắt như bùn.

“Rắc rắc rắc!” Một tràng tiếng đá vỡ chói tai vang lên, một lượng lớn đá quý theo sự sụp đổ của phòng đá rơi xuống, Bàn Tử nhìn mà tim gan phèo phổi như xoắn lại một chỗ: “Ối trời ơi!!

Quá lãng phí!

Đúng là phung phí của trời!” “Đúng là phung phí của trời!” Bàn Tử đang đau thương gào thét, không ngờ Lương sư gia cũng đỏ mặt hét theo một câu.

Diệp Thu liếc nhìn hai người, cười cười: “Xem ra trong đội chúng ta lại có thêm một tên mê tiền.” Dứt lời, vết nứt dưới chân rắc một tiếng lớn ra, trong nháy mắt bao trùm cả phòng đá.

“Cẩn thận!

Mọi người tản ra!” Giây tiếp theo căn phòng đá quý hoàn toàn vỡ nát, nhìn những viên đá quý dưới chân sắp trở về với vòng tay của tự nhiên.【Đing!

Nhận được yêu cầu của ký chủ!

Đang mở ra Mười Giây Vàng!】 Ào ào ào.

Rắc.

Trong khoảnh khắc, những tiếng đá lớn vỡ nát, tiếng rắn rít, đều dừng lại.

Diệp Thu nhếch mép cười, đồng thời mở cả Thăm Dò Nhãn, Dạ

Thị, và Xuyên Thấu!

"Tổ tông ơi, con xin lỗi!

Đá quý về tay con rồi!" Chính là chờ khoảnh khắc này!

Ban đầu khi thấy con ngươi khổng lồ, anh đã định giết rắn trước rồi ra ngoài.

Nhưng khi con rắn bắt đầu đâm vào vách đá, anh đoán mức độ va chạm này, chắc chắn sẽ làm tất cả đá quý rơi ra!

Bây giờ chính là lúc ngồi thu lợi! 【Gia trì tốc độ đỉnh cấp!】 【Gia trì sức mạnh!】 【Gia trì huyết mạch Thanh Long!!】 Vù vù vù!

Trong căn phòng đá tĩnh lặng, một bóng hình nhanh vô cùng lướt qua!

Diệp Thu đã đổi lộ trình đường thẳng của kỹ năng "Thân Khinh Như Yến" thành đường cong!

Diệp Thu làm lại sáu lần, chỉ dùng sáu giây, đã thu hết toàn bộ đá quý trong phòng, không thiếu một viên, bỏ vào một cái ba lô khổng lồ.

Diệp Thu thu một lần, quả thực là thu cả "dải ngân hà"!

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả viên đá quý khổng lồ như quả bóng rổ!

"Hắc hắc!

Lão tổ tông, bảo bối cứ để con cháu đời sau hưởng thụ đi!" Diệp Thu nhét viên Dạ Minh Châu siêu lớn vào túi, trong khoảnh khắc phảng phất như thần trộm hái trăng, ánh sáng rực rỡ của mặt trăng, đều bị Diệp Thu thu vào túi. 【Đing!

Hết thời gian!】 Trong nháy mắt, vạn vật đang đứng yên trong không khí phảng phất như sống lại.

Thân hình đang lơ lửng của Bàn Tử ngã mạnh xuống, Lương sư gia bị va đầu, Hạo Thiên Chân trẹo chân, Muộn Du Bình thì luôn sẵn sàng ứng chiến.

Đợi Bàn Tử ngẩng đầu, đá quý trong phòng đá đã biến mất sạch.

"…Mẹ kiếp!

Nguyên một đống, biến mất rồi, mẹ kiếp… Đá đâu?

Đá đâu?" Rầm rầm rầm!

Xì xì!

Con rắn khổng lồ đó đã ép đầu mình vào khe nứt, từ phía dưới thò đầu rắn ra!

Một cái miệng rắn khổng lồ đột ngột mở ra, đủ để nuốt chửng hơn mười Bàn Tử một lúc, có vẻ như vào miệng rắn chơi drift cũng không thành vấn đề.

Rầm!

Đầu rắn đột ngột tấn công về phía trước, mấy người ngã lăn ra đất, miệng rắn vồ hụt, cắn mạnh vào vách đá đối diện, làm vỡ mấy tảng đá.

"Mẹ kiếp, sức mạnh thật là lớn!

Nếu không phải Bàn gia ta phản ứng nhanh, vừa rồi cú đó, tiện cho con rắn này rồi!

Mẹ nó." Bàn Tử mồm mép tép nhảy, lúc nguy cấp cũng không quên cà khịa.

Diệp Thu kéo A Ninh chạy thoát, hét lớn: "Bàn Tử!

Muộn Du Bình, còn cả hai người nữa!

Cùng nhau giết con rắn này, ra ngoài phát tài nào!" Lời này vừa nói

ra, mấy người tinh thần phấn chấn vô cùng, lần lượt nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nhắm vào thân rắn đen sì trước mặt mà chém tới!

Hắc Kim Cổ Đao quả thực rất lợi hại, một nhát chém xuống, va chạm với vảy rắn tóe ra tia lửa, nhưng cũng lún vào vảy rắn ba bốn tấc.

"Xì xì xì!" Con rắn bị đau, đau đến mức lắc đầu trong khe nứt, cả khe nứt kêu răng rắc, bị chấn động đến bụi đá bay mù mịt, khe đá bị nứt ra thêm bảy tám phân.

"Bàn Tử!

Không muốn phát tài sao?

Nói cho cậu biết, con này gọi là Cửu Chúc Âm!

Lấy được mấy miếng vảy và thịt của nó, là phát tài rồi!" Diệp Thu thấy Bàn Tử có vẻ đang buồn rầu vì đá quý, vừa mở miệng, Bàn Tử nghe xong lập tức vui ra mặt.

"Được được được!

Hay quá!" Nói xong, Bàn Tử vừa định vung đao lần nữa trong cơn chấn động, thì căn phòng đá hoàn toàn sụp đổ.

Những tảng đá khổng lồ rơi xuống, mấy người liều mạng chạy về phía lối ra, phát hiện "lối ra" ở bên cạnh cây thần đồng xanh.

Xì xì xì!

Thân rắn bò lên từ dưới cây thanh đồng, chen chúc về phía cái hang vừa bị tông ra, nó vừa quay đầu thì phát hiện mấy sinh vật bé nhỏ đang bỏ chạy, liền há cái miệng toang hoác ra đớp!

"Muộn Du Bình!

Dẫn họ tránh ra!

Dẫn theo Lương sư gia và Hạo Thiên Chân!

Tôi dẫn A Ninh và Bàn Tử!" Diệp Thu vừa chạy như bay về phía lối ra vừa hét lên, Muộn Du Bình nghe thấy, làm một động tác tay "OK" với Diệp Thu, sau đó một tay xách Hạo Thiên Chân, một tay xách Lương sư gia, dẫn hai người nhanh chóng bay lên cây thanh đồng.

Chương 289

Lúc này Diệp Thu một tay ôm A Ninh, một tay kéo Bàn Tử, tốc độ cũng không hề thua kém Muộn Du Bình.

"May là tốc độ của con rắn này tạm thời bị hạn chế, không theo kịp, nếu không mấy tên lính mới trong đây không biết đã chết bao nhiêu lần rồi." Diệp Thu ôm A Ninh, nhưng con đại xà phía sau chẳng quan tâm lính mới hay không, chỉ cần vào trong lãnh địa của nó thì đều là bữa ăn trên đĩa!

"Xì xì!" Cửu Chúc Âm lấy lại sức, ưỡn thân mình lên tấn công lần nữa, nhắm thẳng vào hướng mấy người đang bỏ chạy!

"Nhanh!

Xem bên trên có lối ra không!" Diệp Thu dẫn người né đòn tấn công của con đại xà, luồn vào một khe hở bên cạnh, Muộn Du Bình cũng thuận lợi thoát ra, đứng chờ ở một bên.

"Được." Muộn Du Bình gật đầu, cùng Diệp Thu thuận theo cây thần thanh đồng trèo lên, Cửu Chúc Âm ở dưới sắp chui ra khỏi hang và đã phát hiện ra họ.

"Trời đất quỷ thần ơi, Nam mô A Di Đà Phật, Phật tổ phù hộ!" Bàn Tử vừa nhìn xuống dưới, suýt nữa thì ngất đi, nhưng thấy Diệp Thu đang dẫn mình chạy trối chết, lòng hắn tức thì an tâm lại: "Thu gia!

Vất vả cho anh rồi!" Lúc này, Diệp Thu đang phát huy toàn bộ sức mạnh, đối với anh, dẫn theo hai người chẳng khác gì dẫn theo hai con mèo, vô cùng nhẹ nhàng.

Muộn Du Bình và Diệp Thu men theo cây thần thanh đồng trèo lên

một đoạn, con cự xà bên dưới trừng trừng hai con mắt to lớn vàng óng nhìn một lúc, rồi ẩn mình vào trong bóng tối.

“He he!

He he he!

Hai vị cao thủ đỉnh thật, đến cả mãnh thú cổ đại cũng phải sợ.

Nhìn kìa, nó không dám tới, trốn mất rồi ha ha!” Bàn Tử vui vẻ chỉ xuống dưới, Diệp Thu bay lên không liếc mắt nhìn xuống, kinh ngạc nói: “Không phải trốn, nó đang tụ lực tấn công!

Bám chắc vào!” Vừa dứt lời, Diệp Thu tăng tốc, Bàn Tử chỉ hận không thể dán cả người lên lưng Diệp Thu, A Ninh ôm phía trước Diệp Thu, Vương Bàn ôm phía sau Diệp Thu, cả người Diệp Thu trông như một cái bánh hamburger.

Ầm ầm!

Quả nhiên không lâu sau, Cửu Chúc Âm ở bên dưới cứng rắn chen qua khe hở giữa cây thần thanh đồng và vách đá mà lao lên, cái miệng toang hoác sắp ngoạm tới Diệp Thu.

“A Ninh, Bàn Tử, chuẩn bị xong chưa?

Đã ngồi tàu lượn siêu tốc bao giờ chưa?” “Cái gì cơ?” “Hả?” Miệng rắn đã tới gần Diệp Thu, tiếng hét của Bàn Tử chẳng khác gì cái loa phát thanh, A Ninh nhắm chặt hai mắt, vùi đầu vào ngực Diệp Thu.

Ngay lúc đó, Diệp Thu dùng sức đá một cú, trực tiếp đá cho miệng con rắn há to hơn. 【Ting!

Phát hiện Cửu Chúc Âm đánh rơi 100 năm thuộc tính trường sinh!

Xin hãy hấp thụ ngay!】【Ting!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công!

Tuổi thọ tăng thêm 100 năm.】 “He he!

Xem ra cũng vặt được lông của con rắn lớn này!” Diệp Thu phấn khích cúi đầu nhìn đôi mắt như hai cái đèn lồng của Cửu Chúc Âm, tâm trạng cực tốt, nhìn nó cũng thấy thuận mắt hơn nhiều.

Nhanh chóng né người lên cây thanh đồng, vài bước bay lên đuổi kịp Muộn Du Bình.

Con đại xà ở dưới gầm rống định trườn lên, nhưng vì khe hở ở giữa quá hẹp, nó chỉ có thể chậm rãi chen lên từng chút một.

“Thế nào, lão Muộn, bên trên có thể đục được hang không?” Thấy Muộn Du Bình bay lên vách đá, Diệp Thu vội hỏi.

Muộn Du Bình lắc đầu, Diệp Thu nhíu mày, cũng nhảy lên vách đá sờ thử một cái.

Kỹ năng sóng siêu âm hấp thu được từ con giáp sắt và đám dơi trước đây tức thì phát huy tác dụng.

Chức năng đo lường của sóng siêu âm cho Diệp Thu biết, khoảng cách từ đây đến mặt đất ít nhất cũng phải ba bốn trăm mét.

Tình hình hiện tại mà muốn đục hang thì...

“Xì xì xì.” Cửu Chúc Âm bên dưới thè chiếc lưỡi rắn khổng lồ, một cái lưỡi to bằng cả một người, liên tục vươn về phía họ.

Bàn Tử sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, mặc cho con cự xà dùng lưỡi liếm láp cặp mông đầy đặn của mình.

“Được không...

Thu gia??

Tôi có thể đổi vị trí được không?

Con rắn... con rắn đang sàm sỡ tôi!” Bàn Tử gần như sắp khóc, hai

tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc của Diệp Thu, không dám buông ra.

"Đừng la nữa, từ đây đến mặt đất chỉ có ba bốn trăm mét, Thu gia đục một cái hang đưa cậu ra ngoài trước." "Hả?

Ba bốn trăm mét?

Thế thì phải đến bao giờ trời." Bàn Tử sợ ngây người, Diệp Thu thì rút thanh Hắc Kim Cổ Đao từ bên hông ra, từng nhát từng nhát đục vào vách tường, vô cùng ổn định.

"Xì xì xì." Con rắn kia xem ra cũng rất có linh tính, thấy Diệp Thu và Muộn Du Bình chẳng thèm để ý đến mình, nó như bị chọc giận, vô cùng khiêu khích mà dùng sức lao lên!

"Được được được...

Thu gia!

Nó tới rồi!

Tới rồi!" Bàn Tử nhắm nghiền hai mắt, quyết định phó mặc cho số phận.

Chỉ thấy Diệp Thu nhẹ nhàng bước sang bên cạnh, vô cùng khéo léo né được đòn tấn công của Cửu Chúc Âm.

Một tảng đá lớn bị Cửu Chúc Âm húc văng xuống, cây thần thanh đồng lại chẳng hề hấn gì, ngoài việc cành cây cong đi một chút, căn bản không có vấn đề gì.

Nhưng đợt tấn công tiếp theo sắp đến, con cự xà thấy không đánh trúng, liền nổi giận trong không gian chật hẹp, nó điên cuồng quẫn quại thân mình, cứng rắn đẩy những tảng đá xung quanh ra rộng hơn.

Diệp Thu thấy tình hình này liền hét lớn: "Lão Muộn!

Xuống dưới!

Còn nhớ con thác nước nóng kia không!" Muộn Du Bình nghe xong, tỏ ý còn nhớ, sau đó lập tức cùng Diệp Thu né người, nhảy thẳng xuống vực sâu không đáy bên dưới, con rắn kia khó mà xoay người, lại bị giữ chân thêm một lúc.

"A..." Trong quá trình rơi tự do cực nhanh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Lương sư gia đảm nhiệm vai trò la hét.

"Bùm!

Bùm!" Hai tiếng động lớn vang lên kèm theo những tia nước bắn tung tóe, Diệp Thu và Muộn Du Bình từ từ đứng dậy khỏi mặt nước.

Hơi nóng bốc lên cùng mùi lưu huỳnh đã gợi lại ký ức quen thuộc của mọi người.

"...Dòng sông ngầm dưới con thác ban nãy?!

Không ngờ lại thông đến đây!" Bàn Tử vốn đang ôm chặt Diệp Thu, cảm nhận được hoàn cảnh thay đổi, vui mừng buông tay ra.

Hắn vừa định quan sát xung quanh thì đập mũi vào một bức tường đen.

"Cái quái gì vậy." Bàn Tử ôm mũi, đưa tay sờ một cái, sắc mặt biến đổi mấy lần.

"Thu gia...

Thu gia ơi...

Nhìn xem... thân rắn...

đây là ổ rắn à??" Nói xong, Bàn Tử định quay người ôm Diệp Thu, liền bị Diệp Thu đẩy ra: "Hoảng cái gì?

Đi trước đi.

Lão Muộn, chăm sóc mấy người họ, đợi tôi ở phía trước." Muộn

Du Bình vẫn gật đầu như mọi khi, xách Bàn Tử đi theo dòng nước.

“Em muốn ở cùng anh.” A Ninh không đi theo Muộn Du Bình, kiên định đứng bên cạnh Diệp Thu, ánh mắt quật cường.

Diệp Thu vốn định khuyên A Ninh đến nơi an toàn, nhưng nghĩ lại, vợ mình không chăm sóc thì không được, liền nói: “Được, vậy A Ninh ở lại, những người khác theo Lão Muộn đi, tôi bọc hậu, lát nữa sẽ hội hợp.” Con cự xà sẽ không buông tha họ.

“Làm phiền cậu rồi.” Muộn Du Bình gật đầu, quay người dẫn mấy người kia biến mất.

“Ôm chặt anh vào, A Ninh.” Ôm chặt A Ninh trong lòng, Diệp Thu bật Dạ Nhãn và Thấu Thị, cảnh vật xung quanh hiện ra rõ ràng không chút che giấu.

Mặc dù cô cũng có thể nhìn thấy.

Nhìn xuống dọc theo cổ A Ninh là làn da mịn màng như sứ trắng.

Chương 290

"Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh." Diệp Thu ổn định tâm thần, chọn chế độ thấu thị hoàn toàn.

Như vậy A Ninh trong mắt Diệp Thu biến thành một tổ hợp cơ bắp và xương cốt, lực sát thương đã giảm đi.

Lúc này, Cửu Chúc Âm trên đầu dường như ngày càng gần, Diệp Thu thậm chí có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của nó.

"Ầm ầm!" Không ngoài dự đoán!

Chẳng mấy chốc Cửu Chúc Âm đã trượt nhanh từ trên xuống, một cái đầu khổng lồ điên cuồng ngọ nguậy muốn chui ra khỏi khe hở.

Lúc này, khóe mắt Diệp Thu quét qua thân thể đang cuộn tròn của con cự xà, dùng thấu thị nhìn kỹ, thân rắn đang bảo vệ một thứ gì đó!

"Ồ.

Lão yêu rắn này có bảo bối, đừng trách tôi không khách khí!" Diệp Thu rút Hắc Kim Cổ Đao ra chém một nhát, lưỡi đao sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao va chạm với lớp vảy rắn cứng như áo giáp của Cửu Chúc Âm, tia lửa dữ dội bắn ra trong nháy mắt, Hắc Kim Cổ Đao nhẹ nhàng ngập vào dưới lớp vảy của Cửu Chúc Âm! 【Ting!

Phát hiện mãnh thú cổ đại "Cửu Chúc Âm" đánh rơi lượng lớn "thuộc tính trường sinh", "thuộc tính dạ thị", "thuộc tính sức mạnh"!

Xin ký chủ hãy hấp thụ ngay nhé!】 Lúc này trong mắt Diệp Thu, những thuộc tính kia cứ như pháo hoa phun ra từ vết thương, Diệp Thu vui đến nỗi suýt nữa thì xoay vòng tại chỗ.

"Hấp thụ!!" 【Ting!

Chúc mừng ký chủ hấp thụ thành công!

Thuộc tính trường sinh tăng lên 1467.1538.】 Bây giờ những thuộc tính đó vừa rơi ra, Diệp Thu vừa hấp thụ, tạm thời không thể nhìn thấy số liệu cuối cùng.

Nhưng, chỉ nhìn vào số liệu giữa chừng thôi đã thấy quá vô lý rồi!

"Vãi!

Tôi có thể sống lâu đến vậy à." Diệp Thu liếc nhìn A Ninh đang ngoan ngoãn nép trong lòng, thầm nghĩ nếu có thể chia cho cô một ít thì tốt rồi.

Diệp Thu chưa kịp hành động tiếp theo, Cửu Chúc Âm khổng lồ lại há miệng lao tới, mùi tanh hôi nồng nặc ập thẳng vào Diệp Thu và A Ninh.

Bằng một cú né người linh hoạt, Diệp Thu nhảy vào bên trong thân thể đang cuộn tròn của Cửu Chúc Âm.

Thực ra đây là một hành động khá nguy hiểm, bây giờ, chỉ cần Cửu Chúc Âm siết chặt thân mình, Diệp Thu và A Ninh sẽ trở thành tương thịt uyên ương.

Nhưng, do Cửu Chúc Âm quá khổng lồ, Diệp Thu lẩn vào trong những vòng rắn cuộn tròn, nhất thời nó không thể phát hiện ra!

"Để tôi xem ngươi bảo vệ bảo bối gì nào." Tiến vào xem, thân thể khổng lồ của Cửu Chúc Âm đang cuộn quanh một cái hộp vuông vức, cỡ bằng quả bóng rổ, trông không có gì đặc biệt.

Nhưng điểm đặc biệt nhất là, Diệp Thu hoàn toàn không thể thấu thị nó.

"Lạ thật, mình không thể thấu thị được, tốt lắm, giờ nó là của mình rồi!" Diệp Thu vừa đưa tay chạm vào cái hộp, tiếng ồn ào xung

quanh do Cửu Chúc Âm không ngừng quẫn quại đột nhiên im bặt.

"Hừm...

Chẳng lẽ con rắn có thể cảm ứng được thứ này?

Không lẽ là bảo vật gia truyền đấy chứ." Trong chốc lát, hang động yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy, động tác dừng lại của Diệp Thu và đôi mắt khổng lồ của Cửu Chúc Âm đang lơ lửng giữa không trung, tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Ầm ầm!

Xì xì xì...

Ngay sau đó, con rắn như phát điên, đột nhiên quẫn quại trong không gian vốn không lớn, tư thế lắc đầu điên cuồng của nó có thể so sánh với các tuyển thủ breaking trong nước.

Chỉ thiếu chút nữa là Diệp Thu phải phối nhạc cho nó nhảy rồi.

Diệp Thu một tay chộp lấy chiếc hộp thần bí bỏ vào ba lô, lúc này mới phát hiện ba lô đã đầy không thể chứa thêm được nữa.

Đành phải cụ tượng hóa ra một cái ba lô khác, cất hộp vào rồi buộc thẳng lên vai.

Con rắn vừa bị chém, bây giờ vừa đau vừa giận, một cái đầu khổng lồ há miệng rít lên, đột ngột lao tới!

"Xì xì xì!" Ầm ầm!

Cửu Chúc Âm khổng lồ đâm đầu vào vách đá, nhát chém vừa rồi của Diệp Thu trực tiếp làm lộ cả xương, từ bên trong lớp vảy dày đặc rỉ ra một chất dịch màu đen bán trong suốt.

"Chết tiệt, máu Cửu Chúc Âm chẳng lẽ thật sự có thể đốt cháy?" Nhân lúc Cửu Chúc Âm đang xoay người, Diệp Thu lại cụ tượng hóa ra một cái lon sắt, lén lút múc một lon máu Cửu Chúc Âm rồi ném vào

ba lô.

Lúc này Cửu Chúc Âm vô cùng phẫn nộ, một cú đâm tới không chỉ hụt mà còn suýt tự làm mình bị rối!

Nó quay đầu lại thấy tên nhóc Diệp Thu đang lượn lờ!

Cơn giận càng bốc lên đầu, nó lại há miệng lao tới cắn Diệp Thu.

"Thu gia ta không chơi với ngươi nữa!" Nói xong, Diệp Thu định bỏ chạy, nào ngờ con rắn cũng có linh tính, ngay lúc Diệp Thu nhảy lên, Cửu Chúc Âm đã vòng xuống phía dưới!

"Chết tiệt!

Yêu quái!" Ánh mắt Diệp Thu đanh lại, thấy con rắn lại lao tới, vốn định đá bay nó đi, nào ngờ con rắn lại thè lưỡi, quấn lấy chiếc hộp đen vừa đeo trên vai anh.

Thấy chiếc hộp sắp rơi vào miệng rắn, Diệp Thu trong lòng quyết đoán, ấn đầu A Ninh vào ngực mình, theo quỹ đạo của chiếc hộp đen, nhảy thẳng vào miệng rắn!

Mùi tanh hôi nồng nặc bao trùm, nhưng Diệp Thu không hề sợ hãi, anh mò mẫm một lúc rồi thu lại chiếc ba lô, buộc chặt nó lại.

Bụng rắn không ngừng co bóp, Diệp Thu vốn định trực tiếp trèo ra khỏi miệng rắn.

Nhưng bụng rắn co bóp quá chặt, nếu cố trèo ra, anh ra được thì A Ninh có thể sẽ bị nghẹt thở.

"Rắn ơi rắn à... xin lỗi nhé!" Diệp Thu lại cụ tượng hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao nữa, mỗi tay một thanh, song đao vừa ra tay, đã rạch hai đường thẳng tắp trên bụng rắn, tạo thành một vết cắt hình chữ thập.

Một dòng chất lỏng màu đen bán trong suốt từ bên trong bụng rắn

trào ra, mùi không khó ngửi!

Nhưng lúc này Diệp Thu không có thời gian nghiên cứu, anh túm lấy vết cắt hình chữ thập rồi xé mạnh một cái, trèo ra ngoài, con rắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất. 【Ting!

Phát hiện Cửu Chúc Âm đánh rơi "thuộc tính trường sinh", phát hiện Cửu Chúc Âm đánh rơi "thuộc tính sức mạnh".】 "Hấp thụ, hấp thụ!

Hấp thụ toàn bộ!" 【Ting!

Chúc mừng ký chủ thuộc tính trường sinh tăng lên 3218 năm!

Thuộc tính sức mạnh tăng 117890 điểm!

Thuộc tính sức mạnh trực tiếp thăng cấp lên Thối Luyện Cảnh!】 Trong phút chốc, Diệp Thu cảm giác như thể vạn vật trên thế gian đều nằm trong lòng bàn tay, cảm giác sức mạnh bùng nổ tràn ngập khắp mọi ngóc ngách cơ thể!

Con Cửu Chúc Âm dùng hết sức cắn tới, Diệp Thu chỉ cần hơi dùng sức đấm một quyền, đầu rắn đã bị đánh bay một cách nhẹ nhàng, ầm một tiếng va vào đỉnh vách đá, tạo ra một cái hố lớn.

"Xì xì... xì..." Cửu Chúc Âm trực tiếp ngơ ngác.

Mặc dù Diệp Thu vừa trèo ra từ bụng nó, nhưng đối với nó, vết cắt đó cùng lắm chỉ như một lỗ đạn mà thôi.

Nhưng cú đấm vừa rồi của Diệp Thu có thể trực tiếp đánh cho nó ngơ ngác.

"Ha ha ha ha, đi thôi!

Thu gia ta không chơi nữa!" Diệp Thu nhảy lên, nhân lúc Cửu Chúc Âm còn đang ngơ ngác, lao về phía cửa hang mà Muộn Du Bình vừa đi.

Diệp Thu men theo dòng nước chạy rất nhanh, dù giữa đường gặp phải một số nơi chật hẹp, khó đi.

Nhưng tất cả đều bị Diệp Thu giải quyết bằng một cú đấm, vô cùng tiện lợi.

Chạy được một lúc, anh nhìn thấy mấy bóng người phía trước đang lê bước khó nhọc trong nước.

"Bàn Tử!

Hạo Thiên Chân!

Lão Muộn!" Diệp Thu hét lên, nhưng chỉ có một người quay đầu, nhìn kỹ lại, chính là Muộn Du Bình.

Đến gần mới phát hiện, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Lương sư gia ba người đều đã bất tỉnh, hiện giờ sống chết không rõ.

Theo lời Muộn Du Bình, vì tiếng động lớn vừa rồi đã gây ra một trận chấn động dữ dội, họ đều bị những tảng đá rơi xuống đập cho ngất đi.

Diệp Thu ngại ngùng nhận lấy Hạo Thiên Chân, cùng Muộn Du Bình lại đi về phía trước, quanh co khúc khuỷu không biết bao lâu.

Trong khoảng thời gian này khá phiền phức, cho dù tốc độ và sức mạnh của Diệp Thu có mạnh đến đâu, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 291

Chủ yếu là, nếu cứng rắn làm sập núi, phá hủy long mạch, nghe nói sẽ ảnh hưởng đến đại phong thủy của quốc gia.

Diệp Thu và Muộn Du Bình ngày đêm lội trong dòng sông ngầm tăm tối suốt hai ngày, cuối cùng mới nhìn thấy một cửa hang cực nhỏ, bên ngoài có chút ánh sáng xanh, trông như một khu rừng.

"Lão Muộn, nhanh lên, phía trước là lối ra rồi." Diệp Thu tuy mặt không đỏ, thở không gấp, nhưng hai ngày đi bộ dưới lòng đất khiến anh khô khan như sáng thứ hai đầu tuần.

Bây giờ trong đầu Diệp Thu chỉ toàn là ý nghĩ ra ngoài sẽ được vui chơi thỏa thích, điện thoại, máy tính, quán cà phê, giường lớn, người đẹp, ôm A Ninh.

Cuối cùng, cảnh tượng trước mắt Muộn Du Bình và Diệp Thu bỗng trở nên quang đãng, một màu xanh ngát tràn ngập tầm mắt, vài đóa hoa nhỏ mọc bên cạnh, bươm bướm bay lượn trong không trung.

Bên cạnh, cửa hang nhỏ mà họ vừa ra, trông không giống như đầu nguồn của một con suối nhỏ.

Ai có thể ngờ rằng cuối con đường này lại là một bí mật cổ xưa.

Diệp Thu đang cúi đầu chỉnh lại quần áo cho A Ninh đang bất tỉnh, trên bãi cỏ xanh trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi giày da sáng bóng.

"Diệp lão bản, tôi đến để tiếp ứng." Diệp Thu ngẩng đầu, chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi tóc rẽ ba bảy, đeo kính, đang cười vô cùng rạng rỡ, đưa tay về phía anh.

"Tiếp ứng tôi?" "Vâng, Diệp lão bản, tôi là Trương Nhược Linh

của Trương gia, gia tộc cử tôi đến để hỗ trợ ngài.” Nói xong, ánh mắt của người đàn ông trông có vẻ thư sinh trước mặt đột nhiên thay đổi, màu sắc trong con ngươi biến thành màu đỏ như máu, giống như một viên đá quý phát sáng. 【Ting!

Phát hiện nhân vật Trương Nhược Linh trước mắt đánh rơi kỹ năng hiếm “Huyễn Thị”, xin hãy hấp thụ ngay nhé!】 Diệp Thu trong lòng vui như mở hội, chỉ cảm thấy người trước mắt này quả thực là đang mang đến một gói quà lớn!

Cũng vào lúc đó, Diệp Thu mới phát hiện xung quanh đã biến thành một địa ngục dung nham, từng con chó ba đầu lao về phía anh cắn xé. 【Ting!

Hấp thụ thành công!

Phát hiện ký chủ đang ở trong môi trường huyễn thị, tự động khởi động chương trình phá giải!】 Xoạt xoạt, cảnh tượng địa ngục xung quanh Diệp Thu vỡ tan tành, ngẩng mắt lên lần nữa, anh nhìn thấy đôi mắt màu hồng ngọc của Trương Nhược Linh trước mặt, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bắt gặp ánh mắt của Diệp Thu, Trương Nhược Linh sợ hãi lùi lại hai ba bước.

Nhìn Diệp Thu một lúc lâu, anh ta mới đẩy gọng kính nói: “Diệp tiên sinh, vừa rồi thất lễ rồi.” Nhìn bộ dạng này, Diệp Thu cảm thấy buồn cười.

Nhưng Diệp Thu không nhỏ nhen như vậy, không thèm tính toán.

Anh nói: “Không phải cậu đến tiếp ứng tôi sao?

Xe của tôi đâu?” “Diệp tiên sinh, mời đi lối này.” Diệp Thu đi theo, lại quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình.

Một tiếng gầm rú của máy bay trực thăng khổng lồ bao trùm cả

bãi cỏ, Diệp Thu lúc này mới phát hiện cây cối ở không xa đã bị chặt đi quá nửa, có lẽ người của Trương gia đã chuẩn bị sẵn ở đây từ lâu.

Lúc này Muộn Du Bình đeo kính râm, vẫy tay chào anh, phía sau lại xuất hiện một người đeo kính đen cười hì hì, kích động vẫy tay về phía Diệp Thu.

"Chẳng lẽ đó là Hắc Hạt Tử?" "Diệp tiên sinh, mời đi lối này." Liếc nhìn một cái, Diệp Thu mang theo A Ninh đang bất tỉnh lên máy bay trực thăng.

Trở về Trương gia, đã khoảng tám chín ngày.

Diệp Thu đang nằm trên chiếc giường lớn ngủ say sưa, ngoài cửa sổ nắng chiếu rực rỡ.

A Ninh gõ cửa phòng Diệp Thu.

"Ai vậy." "Là em, A Ninh." Diệp Thu giật mình bật dậy.

A Ninh tỉnh rồi?

Anh cứ tưởng A Ninh sẽ không bao giờ tỉnh lại, xem ra tinh thần lạc ấn đã có hiệu quả!

Sau khi ra khỏi Tần Lĩnh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Lương sư gia, A Ninh đều bị chấn động não ở các mức độ khác nhau, lại thêm các yếu tố như hàm lượng oxy dưới lòng đất thấp, bác sĩ của Trương gia nói, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi.

Lúc đó tình hình khẩn cấp, Diệp Thu nhân lúc đêm tối đã gieo tinh thần lạc ấn cho mấy người đang hôn mê, cố gắng đánh thức họ thông qua kết nối này.

Mỗi ngày, Diệp Thu đều dùng tinh thần lạc ấn để thông kinh mạch não bộ cho mấy người họ, kích thích não bộ, tránh các hiện tượng như chết não xuất hiện.

Không ngờ một phen loay hoay, lại thật sự thành công!!

"Tốt quá rồi!" Diệp Thu tiến lên, ôm chầm lấy A Ninh trước mặt.

Chỉ cảm thấy lúc này, cô thật sống động, thật quyến rũ.

"Những người khác thì sao?" Hôn sâu A Ninh, Diệp Thu hỏi.

"Những người khác hình như vẫn đang ngủ." "Tôi đi xem sao." Mặc xong quần áo, Diệp Thu vội vã chạy đến phòng bệnh VIP mà Trương gia đặc biệt bố trí, bên trong đang có mấy người anh em tốt nằm đó.

Muộn Du Bình đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, Hắc Nhãn Kính đang đút cháo cho Hạo Thiên Chân.

"Hạo Thiên Chân, tỉnh rồi à?" Diệp Thu gọi một tiếng, Hạo Thiên Chân cháo cũng không thèm uống, kích động nhảy xuống giường: "Thu gia?

Tôi tỉnh rồi, hai ngày nay tôi toàn mơ!" Nghe xong Diệp Thu thầm phỉ nhổ: "Không mơ sao được?

Ngày nào tôi cũng giúp cậu thông kinh mạch mà." Trong mấy giờ tiếp theo, những người khác cũng dần tỉnh lại, đội của Diệp Thu lại hoạt động trở lại.

Những ngày sau đó, người của Trương gia đều tìm anh nói chuyện.

Chủ đề không ngoài việc mời anh gia nhập Trương gia vân vân, Diệp Thu đều lịch sự từ chối.

Sau khi ra ngoài, Diệp Thu cũng mở chiếc hộp đen được Cửu Chúc Âm bảo vệ ra.

Mở ra xem, bên trong có một cuốn cổ tịch và một viên bảo châu màu đen tròn trịa, to bằng quả trứng gà, không biết dùng để làm gì.

Nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra giá trị của nó.

Sau khi ra khỏi cây thanh đồng, năng lực cụ tượng hóa đã yếu đi rất nhiều.

Thậm chí muốn cụ tượng hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao lần nữa, cũng phải hao phí tinh thần lực rất lớn.

Khi rảnh rỗi không có việc gì làm, anh mở chiếc hộp đen ra.

"Chết tiệt! ...Sức mạnh này?" Viên châu to bằng quả trứng gà vừa được cầm trong tay, cảm giác có thể làm được mọi thứ như khi ở gần cây thanh đồng lại quay trở lại.

Sau nhiều lần thử nghiệm, anh biết viên châu này có thể hỗ trợ cụ tượng hóa một trăm mét khối vật chất mỗi ngày, và những vật chất này sẽ biến mất sau một hai tháng.

Cuốn sách trong hộp kể về lịch sử và mục đích của cây thanh đồng, cũng có những bí mật mà anh không biết.

Trong lúc rảnh rỗi luyện tập cụ tượng hóa, Diệp Thu tranh thủ đọc hết cuốn cổ tịch.

Bây giờ, đối với anh, cuốn sách này đã vô dụng.

"Hay là tặng cho Trương Nhật Sơn?" Diệp Thu nảy ra ý, liền làm ngay.

Sau khi tìm Trương Nhật Sơn, Diệp Thu được tiếp đãi vô cùng nhiệt tình, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thu chủ động, Trương Nhật Sơn kích động không thôi.

Đối với Trương Nhật Sơn, nếu không phải do tay nghề nấu nướng không tốt, ông ta chỉ hận không thể tự mình xuống bếp, rửa tay nấu canh cho Diệp Thu.

"Diệp Thu à, đừng khách sáo, nhà ăn của mình cả, nguyên liệu đều

không tồi, muốn ăn gì cứ tự nhiên.” Trương Nhật Sơn vẻ mặt nhiệt tình, Diệp Thu nhìn mà bất giác nhớ đến dì của mình ở kiếp trước. 【Ting!

Phát hiện “Đầu bếp Michelin của Trương gia” đánh rơi kỹ năng nấu nướng!】【Ting!

Hấp thụ thành công!

Kỹ năng nấu nướng đạt cấp cao!】 Diệp Thu vừa hấp thụ vừa nghĩ.

Tiếp theo nên làm gì đây.

“...Ha ha ha ha!

Không có gì, không có gì, Diệp Thu ca có kiến giải sâu sắc về ẩm thực như vậy, Đại Hậu, cậu thấy thế nào?” “Vâng vâng, Thu gia quả thực rất giỏi, tôi đây đã 19 tuổi mà sắp trở thành fan của anh rồi, không ngờ trong đời lại có thể gặp được một tri âm như vậy.” Nói xong, bếp trưởng của Trương gia, Tôn Đại Hậu, nâng ly rượu kính Diệp Thu một ly vang đỏ hảo hạng.

“Ha ha ha... cũng không cần phải thế.” Diệp Thu vừa cười ha hả vừa nâng ly, Tôn Đại Hậu vội vàng đè ly của Diệp Thu xuống, nói: “Thu gia, tùy ý thôi, ly này là tôi với tư cách là fan của anh uống, lần sau nếu có duyên gặp lại, tôi có một quán rượu lớn, tôi, Tôn Đại Hậu, miễn phí bao trọn gói!

Không uống thứ khác, chỉ chơi rượu trắng!” Nói xong, người đầu bếp tên Tôn Đại Hậu này nháy mắt với anh.

Diệp Thu cười cười nhấp một ngụm, trong lòng thầm nghĩ: Kỹ năng nấu nướng của tôi là hấp thụ từ ông đó.

Không giống tri âm sao được.

Tiếp theo Trương Nhật Sơn lại gắp thức ăn, lại hỏi han ân cần, Diệp Thu chỉ cảm thấy ngay cả mẹ mình ở kiếp trước cũng chưa tốt với mình như vậy, trong phút chốc có một cảm giác kỳ lạ.

"Trương lão bản, dừng lại đã, tôi, Diệp Thu, cũng chưa làm gì cho Trương gia, ngài không cần phải thế đâu ~" Với một nụ cười có phần gượng gạo, Diệp Thu ngăn Trương Nhật Sơn dùng một đôi đũa lớn gắp miếng bít tết sườn tây, trong lòng thầm nghĩ bít tết mà gắp như thế này - lần đầu tiên thấy.

Chương 292

Đó là sườn tây đấy, nghe nói là vận chuyển tươi từ Nhật Bản về ngay trong đêm.

Bị Trương Nhật Sơn dùng một đôi đũa lớn gắp ra từ chiếc chảo đáy bằng mà đầu bếp đang rán.

Nhìn nụ cười gượng gạo của Diệp Thu, Trương Nhật Sơn dường như cũng cảm thấy cách làm của mình có phần không ổn.

"Nhanh, nhanh, rán thêm mấy phần chín nữa, Diệp Thu ca của chúng ta khẩu vị Thiên Triều chính hiệu, không ăn đồ tái." Khóe miệng Diệp Thu giật giật, cũng quá nhiệt tình rồi, Trương Nhật Sơn dường như đã hiểu lầm nguyên nhân của sự gượng gạo.

"Thôi, nhanh gọn lẹ, đi thẳng vào vấn đề." Ngay sau đó, Diệp Thu lấy ra cuốn cổ tịch bằng da dày gần bằng một ngón tay, đẩy đến trước mặt Trương Nhật Sơn.

"Trương lão bản, thực ra tôi đến để tặng ngài một ít đồ, chuyến đi lần này nếu không có Muộn Du Bình nhà các ngài...

Trương Linh giúp đỡ, thực sự tôi không thể thuận lợi như vậy." Trương Nhật Sơn vừa nhìn thấy cuốn cổ tịch, đôi mắt liền sáng rực lên.

Diệp Thu thầm cười, biết rằng mối liên hệ giữa mình và Trương gia lần này lại sâu thêm một chút.

Trước đây hoàn toàn bị động, bây giờ đã phản khách vi chủ.

Món nợ ân tình này, Trương Nhật Sơn bắt buộc phải nhận.

Trương Nhật Sơn không có khả năng từ chối, Diệp Thu cũng không sợ ông ta nhận rồi sau này không trả ơn, dù sao thứ này đối với

anh cũng vô dụng rồi.

Quả nhiên, sau khi tùy ý lật xem cuốn cổ tịch, Trương Nhật Sơn thu lại thái độ nhiệt tình ban đầu, ngược lại có chút nghiêm túc và tôn kính, ông ta cẩn thận cất cuốn sách đi.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn, sau một hồi trao đổi, Trương Nhật Sơn không còn coi Diệp Thu như một "hậu bối" đơn thuần nữa, mà xem anh như một người ngang hàng.

Bước đầu tiên trong việc thiết lập quan hệ giữa Diệp Thu và Trương gia, đến đây đã hoàn thành.

Trở về nơi ở tại Trương gia, Diệp Thu gọi mấy người bạn nhỏ lại, thương lượng một hồi, quyết định rời khỏi Trương gia trước, đi chơi cho đã.

Lương sư gia vì trước đây từng ở trong đội của người nhà họ Uông, chuyện này không giấu được người Trương gia, người Trương gia đã giữ Lương sư gia lại, cuối cùng không thoát khỏi móng vuốt của gia tộc.

Nhưng trước khi đi, Diệp Thu đã đặc biệt dặn dò Lương sư gia, bảo anh ta yên tâm.

Nếu có chuyện gì, anh ta sẽ nói giúp, dù sao Lương sư gia cũng là do anh cứu, có chuyện gì anh sẽ cứu.

Lương sư gia lộ ra một nụ cười vui mừng gượng gạo, không nói gì, chỉ vẫy tay từ biệt.

Sau khi ra khỏi địa phận của Trương gia, Diệp Thu và Muộn Du Bình mấy người lại quay về Hàng Thành, ở trong biệt thự lớn của Hạo Thiên Chân chơi bời mấy ngày.

Trong thời gian này Diệp Thu tranh thủ thời gian, dẫn A Ninh đi mua một căn biệt thự của riêng mình, cũng coi như có một bất động

sản để đó, hiện tại đang trong giai đoạn trang trí.

Nhân lúc đồ vật trong tay còn nóng hổi, cả nhóm người đem những thứ mang về tự mình bán đi, giữ lại hai món làm đồ sưu tầm, cũng kiếm được một khoản tiền không nhỏ.

Ngoài Bàn Tử trở về Kinh Thành lo việc, những người khác đều ở lại Hàng Thành, cùng Hạo Thiên Chân ung dung tự tại.

Những thứ Diệp Thu mang về quá nhiều.

Khóa trường mệnh, châu trong miệng, đai lưng ngọc, một túi lớn các loại đá quý dạ minh châu.

Trong đó có một viên dạ minh châu to bằng quả bóng rổ.

Cái thứ to như vậy mà cầm trong tay, nếu không bán được, thật có chút khó chịu.

Nhưng, giá trị của thứ này không thể đong đếm, Diệp Thu tạm thời không chuẩn bị bán.

Ở trong phòng nhìn một lúc, suy nghĩ nửa ngày, Diệp Thu quyết định tạm thời gác chuyện này lại.

Nói xong, Diệp Thu cất viên châu lớn đi.

Nhìn lại những vật phẩm bày trên bàn, Diệp Thu giật giật khóe miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm: Một trăm cái mạng của mình cũng không đủ để bị kết án.

Viên châu thần bí trong miệng nữ thi, đai lưng ngọc chống mục, khóa trường mệnh chống mục, còn có hai hòm châu báu lớn mà Diệp Thu dùng hai thùng chứa lớn tạm thời đựng.

Những thứ này nên tìm ai bán thì tốt hơn nhỉ?

Diệp Thu suy nghĩ, quyết định đi gặp cô nhóc Hoắc Tú Tú, cũng lâu rồi chưa đến Kinh Thành.

Lựa chọn một hồi, Diệp Thu quyết định lấy khóa trường mệnh đi dỗ dành cô bé nhà họ Hoắc kia.

"Lão Ngô, có đi Kinh Thành không?" Diệp Thu đi xuống lầu, nhìn Hạo Thiên Chân đang ngồi trước máy tính nghiên cứu.

"Hả?

Đi Kinh Thành làm gì?" Hạo Thiên Chân cầm kính lúp, dường như đang xem con cá đồng mắt rắn.

"Đi rồi sẽ biết." Nói xong, Diệp Thu giật lấy hai con cá đồng trong tay Hạo Thiên Chân, nói: "Đừng nghiên cứu nữa, có Thu gia ở đây, sợ có gì không biết sao?" Thấy cá đồng bị giật đi, Hạo Thiên Chân nhìn theo một cách đáng thương, trong mắt đầy vẻ mờ mịt.

Diệp Thu biết, Hạo Thiên Chân bây giờ đối với tất cả những chuyện liên quan đến kinh nghiệm, đều là một khoảng trống.

Những thứ cậu ta nắm được, chỉ là một giọt nước trong biển cả.

Thậm chí cho đến bây giờ, Hạo Thiên Chân cũng không thể liên kết những chuyện này với Lão Cửu Môn đằng sau.

Điểm này, Diệp Thu có chút thương hại Hạo Thiên Chân.

Với tư cách là người ngoài cuộc, anh tưởng rằng người biết tất cả bí mật có thể dễ dàng nói cho Hạo Thiên Chân những chuyện này.

Bây giờ anh cũng là nửa người trong cuộc, đối mặt với Hạo Thiên Chân, lại không thể nói ra.

"Những chuyện cậu nên biết, từ từ rồi sẽ biết thôi." Diệp Thu vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Những ngày tiếp theo, Diệp Thu để Hạo Thiên Chân dẫn đi làm quen với giới trong nghề.

Vài tuần sau, những người trong nghề ở khu vực Hàng Thành đều

biết đến sự tồn tại của Diệp Thu, sau này có lẽ Diệp Thu chỉ cần ghé thăm là sẽ có người thông báo và chăm sóc.

Hạo Thiên Chân cũng là một người không thích gây chuyện, chỉ là tên này thỉnh thoảng lại nổi hứng khiến người ta không hiểu nổi, ví dụ như gần đây lại bắt đầu tìm kiếm tin tức khắp nơi, muốn tìm chú Ba.

Để chuyển hướng sự chú ý của cậu ta, Diệp Thu đành phải nói rõ mục đích chuyến đi Kinh Thành, và tiết lộ một số thông tin mà anh biết.

"Chết tiệt, Thu gia, anh biết mà không nói sớm!

Hại tôi tìm tin tức khắp nơi!" Trên máy bay đi Kinh Thành, mấy người họ đã bao trọn khoang hạng nhất, Diệp Thu đã đề cập một chút về mối liên hệ đằng sau những chuyện này với Hạo Thiên Chân.

Không nói thì thôi, vừa nói Hạo Thiên Chân đã như một con ruồi vo ve quanh Diệp Thu, Diệp Thu phiền không chịu nổi, dứt khoát ôm A Ninh vào lòng, tỏ ý muốn ngủ, Hạo Thiên Chân mới thôi.

Muộn Du Bình thì thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, dường như những tranh chấp này đều không liên quan đến cậu.

Sau khi máy bay hạ cánh, việc đầu tiên Diệp Thu làm là đi tìm Hoắc Tú Tú.

Nhưng giữa đường lại xảy ra một sự cố nhỏ, khiến họ lại bị chậm trễ.

"He he... he, mấy vị đại ca, chờ chút." Trước mặt Diệp Thu, xuất hiện một gã đeo kính đen.

"Đội của các vị, tôi cũng muốn tham gia, he he... he." Gã kính đen cười hì hì, trông không giống người đứng đắn.

Diệp Thu thầm nghĩ không lẽ đây là Hắc Nhãn Kính, nhưng nếu đúng là hắn, trông có vẻ đầu óc có chút vấn đề.

"Xin lỗi, tôi đang vội." Diệp Thu lạnh lùng nói, cũng không thèm để ý đến gã kính đen, dẫn A Ninh, Muộn Du Bình và Hạo Thiên Chân định đi tiếp, nhưng lại bị gã kính đen chặn lại.

Gã kính đen đẩy gọng kính, cười ngượng ngùng, một tay nắm lấy tay Hạo Thiên Chân định chạy, Diệp Thu mắt nhanh tay lẹ, vội giữ lấy tay còn lại của Hạo Thiên Chân.

Hai người mỗi người kéo một bên Hạo Thiên Chân, ở sảnh chờ sân bay khiến người qua đường ai nấy đều ngoái lại nhìn.

Diệp Thu thầm chửi, nhìn cảnh này không biết còn tưởng hai lão gay đang tranh giành một người đàn ông.

"Được rồi, đừng giở trò với tôi nữa.

Muốn kéo tiểu tam gia của tôi đi đâu thì nói thẳng ra." Nói xong, Diệp Thu kéo Hạo Thiên Chân lại, có chút phong thái của tổng tài bá đạo.

Mấy cô gái nhỏ không biết chuyện bên cạnh nhìn mà cười khúc khích.

"He he..." Gã kính đen đứng tại chỗ, gãi đầu.

"Cũng không đi đâu cả, chỉ đi xuống một cái đấu thôi." Mấy người nghe xong nhìn nhau ngơ ngác.

Đối với loại chuyện không đâu vào đâu này, đối phương lại còn úp úp mở mở, Diệp Thu chưa bao giờ nể mặt, anh kéo Hạo Thiên Chân đi về phía trước.

Cuối cùng, gã kính đen không còn cố chấp nữa, nói ra một chút sự thật, chú Ba gặp rắc rối rồi, Hạo Thiên Chân phải đi.

Hạo Thiên Chân vừa nghe, vẻ mặt phức tạp, có vẻ vừa muốn đi lại vừa không muốn đi.

Nhưng Diệp Thu lập tức biết chuyện gì đang xảy ra, anh biết, lão già Ngô Tam Tỉnh đó lại bắt đầu hành động rồi.

Chương 293

“Vậy đi.

Cậu cứ theo tôi trước đã, tôi thấy cũng không gấp, đợi tôi làm xong việc của mình rồi sẽ đi.” Diệp Thu dứt khoát nói.

Hắc Nhãn Kính lộ vẻ khó xử, gọi một cuộc điện thoại, rồi quay đầu lại nói được.

Hạo Thiên Chân cuối cùng, thấy điện thoại vẫn còn đang kết nối, giật lấy chiếc điện thoại nắp gập kiểu cũ của Hắc Nhãn Kính, hét vào đầu bên kia: “Chú Ba?

Có phải chú Ba không?” Đầu dây bên kia không có tiếng, nhanh chóng cúp máy.

Để lại Hạo Thiên Chân một mình ngơ ngác tại chỗ.

Diệp Thu thấy buồn cười, gọi mấy người đi tìm chỗ ở ở Kinh Thành trước, dù sao bị Hắc Nhãn Kính làm phiền như vậy, tiếp theo lại phải hỏi han chuyện, gần như có thể khẳng định là có liên quan đến chuyện địa cung.

Tìm một khách sạn năm sao, Diệp Thu dứt khoát đặt hai phòng.

Một phòng cho đàn ông ngủ, một phòng cho anh và A Ninh ngủ, như vậy cũng tiện cho mọi người thảo luận thông tin.

Gã Hắc Nhãn Kính kia suốt cả quá trình đều cười hì hì, thật giống như một kẻ ngốc, Diệp Thu thậm chí có lúc còn cho rằng người này có vấn đề về thần kinh.

Vào buổi tối, mọi người tụ tập trong một phòng để thảo luận.

“...Lần này chú Ba gấp như vậy?

Tại sao?" Hạo Thiên Chân nghe một đoạn dài Hắc Nhãn Kính nói, trong lòng càng thêm bối rối.

Diệp Thu bên cạnh ôm A Ninh, lơ đãng lắng nghe, thỉnh thoảng mới vểnh tai lên phát biểu ý kiến.

Đối với Diệp Thu và Muộn Du Bình, những thông tin này đều không có gì mới.

Nhưng lượng thông tin này đối với Hạo Thiên Chân lại quá lớn, gần như khiến cậu ta chết lặng.

Hắc Nhãn Kính nở nụ cười ngốc nghếch đặc trưng, nói: "...Bởi vì đội của Cừu Đức Khảo cũng đã tham gia vào đó rồi." Cừu Đức Khảo!

Nghe thấy ba chữ này, không khí trong phòng tức thì trở nên kỳ quái.

Trên người Muộn Du Bình, Hạo Thiên Chân, Diệp Thu và A Ninh bốn người đều tỏa ra một luồng khí tức không mấy thiện cảm.

"Sao... sao vậy?" Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng có một chút thay đổi.

"Không có gì." Không biết có phải sắc mặt Diệp Thu có chút âm trầm hay không, đã dọa Hắc Nhãn Kính, Hắc Nhãn Kính tiếp theo không còn vẻ mặt cười cợt nữa, mà nghiêm túc kể ra những thông tin mình biết.

Nguyên lai, chú Ba sau khi ra khỏi Tây Sa, nhận được thông tin liền lập tức bắt đầu nghiên cứu phương pháp tiến vào địa cung, nhưng không biết tại sao, lại bị một nhóm người tìm thấy, đó là đội của Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo đã uy hiếp Ngô Tam Tỉnh, yêu cầu ông ta giúp đỡ phá giải con đường vào địa cung.

Mấy người đều không hiểu hành động của Cừu Đức Khảo, rõ ràng hắn có trang bị tinh nhuệ như vậy, tại sao lại phải tìm một người đã nhiều năm không liên lạc?

Diệp Thu suy nghĩ một lúc lâu, suy đoán: "Cừu Đức Khảo đã mất A Ninh, người thân tín đắc lực nhiều năm cũng bị tôi xử lý rồi.

Có lẽ bây giờ hắn đang gấp đến mức nhảy tường, không còn cách nào khác, mới tìm đến đối tác Thiên Triều từng hợp tác là Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng Cừu Đức Khảo không tin tưởng Ngô Tam Tỉnh, nên mới phải dùng phương pháp uy hiếp để khống chế." Mấy người đều đồng ý.

"Vậy chú Ba của tôi..." Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

"Đừng vội, Cừu Đức Khảo không nỡ giết chú Ba đâu, chú Ba của cậu cáo già như vậy, cũng sẽ không để hắn động vào.

Nếu thật sự động đến chú Ba, tôi đoán Cừu Đức Khảo có chết cũng đừng hòng cạy miệng chú Ba của cậu." Một phen nói chuyện, Hạo Thiên Chân an tâm hơn rất nhiều.

"Theo thông tin hiện tại, Ngô Tam Tỉnh không thể hành động thiếu suy nghĩ, cho nên, ông ta đã tìm Hắc Nhãn Kính, tìm cậu." Diệp Thu nhìn về phía Hạo Thiên Chân, lại nói: "Cũng là tìm tôi." "Đúng vậy." Hắc Nhãn Kính gật đầu.

Tôi phải tìm một người có thể vào địa cung trước mặt Cừu Đức Khảo.

Người mà tam gia chọn đầu tiên là Hạo Thiên Chân." Hạo Thiên Chân vẫn còn mơ màng, vì cảm thấy mình không có đủ kinh nghiệm và sức lực để một mình xuống mộ.

"Tôi đoán cậu ta sẽ ở cùng với Thu gia, nên đã thực hiện kế hoạch

B, kéo cậu xuống nước.” Nghe Hắc Nhãn Kính úp mở, Diệp Thu hơi bực mình, thúc giục: “Cậu tưởng đang kể chuyện à?

Đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi.” “Người nhà họ Uông dường như cũng sẽ đi.” Nói rồi, Hắc Nhãn Kính nhếch miệng cười, lại trở về vẻ mặt ngốc nghếch, đưa mắt nhìn mọi người.

Thực ra, sau những lời này, mỗi người có mặt đều đã có lý do riêng để đi.

Hạo Thiên Chân vì tam thúc; Diệp Thu có thể đi tìm kiếm bí mật và thuộc tính, còn có thể đối đầu trực diện với Cừu Đức Khảo và nhà họ Uông; A Ninh cũng phải đối đầu trực diện với Cừu Đức Khảo; Muộn Du Bình đi để chặn trước nhà họ Uông.

Đội ngũ này lại một lần nữa bị gắn kết chặt chẽ với nhau một cách vô hình.

“Thế nào?

Đi hay không?” Hắc Nhãn Kính nhìn sự thay đổi của mọi người, nở một nụ cười ngô nghê.

Diệp Thu không trả lời, chỉ vươn vai một cái.

“Tiến độ của Cừu Đức Khảo thế nào rồi?” “Hầu như không nhúc nhích, tam thúc đang cầm chân hắn.” Diệp Thu gật đầu.

Bây giờ, không biết bên nhà họ Uông thế nào.

Dường như nhìn ra sự lo lắng của Diệp Thu, Hắc Nhãn Kính nói: “Đừng vội, bên nhà họ Uông có tai mắt của tôi, có vẻ như chưa có hành động gì.

Xem ra, hình như họ thiếu chút thông tin.” Hắc Nhãn Kính cười ngây ngô.

Lúc này, Diệp Thu mới kinh ngạc nhận ra, nụ cười ngốc nghếch

của Hắc Nhãn Kính chỉ là một thói quen và vỏ bọc.

Người này cũng không đơn giản.

Không biết nhà họ Uông đang tìm gì?

“Có manh mối nào không?

Hắc Nhãn Kính?” Diệp Thu buột miệng hỏi một cách tự nhiên.

“Đương nhiên là có, hì hì.

Theo tôi biết, cũng đã đến kinh thành rồi!” Người nhà họ Uông cũng ở đây?

Diệp Thu thầm suy tính.

Xem ra chuyến đi kinh thành này, mình đã đi đúng một cách tình cờ.

Diệp Thu phỏng đoán, mình đã đi đúng hướng.

Hiện tại Cừu Đức Khảo tạm thời bị Ngô Tam Tỉnh cầm chân, nhà họ Uông dường như thiếu chút manh mối.

Mình cũng cần manh mối.

Xem ra đội của Diệp Thu có thể đi trước một bước rồi.

Diệp Thu trở về phòng, A Ninh đi tắm trước.

Anh lại suy ngẫm về năm con Xà Mi Đồng Ngư, phát hiện dùng đèn soi cũng không soi ra được hiệu quả như của cậu thiếu niên kia.

“Thật là phiền phức!” Đang lúc hơi bực bội, anh đột nhiên phát hiện trong túi quần có vật gì đó cứng cứng.

Lúc ra ngoài, anh đã nhét viên ngọc trai đen to bằng quả trứng gà vào túi để đảm bảo có thể sử dụng năng lực Cụ Tượng Hóa.

Tiền mặt và thẻ ngân hàng quan trọng đều ở trong túi xách.

Nhưng dường như có thứ khác cũng được mang theo.

Anh liền lấy ra xem.

“Hử?

Cái gì đây.” Đó là thứ mà cậu thiếu niên trong cây thanh đồng đã để lại cho anh, trên tấm gỗ nhỏ có khắc ba chữ Uông Thư Vân.

“Cũng không biết người đó có phải tên là Uông Thư Vân không.” Suy nghĩ một lúc, anh quyết định đợi tin tức từ phía Hắc Hạt Tử.

Bây giờ cách duy nhất là lần theo con đường của nhà họ Uông để tìm manh mối trước một bước.

Anh vào hệ thống xem mấy gói thuộc tính bí mật của Uông Tàng Hải, phát hiện bên trong tuy ẩn chứa vô số bí mật, nhưng không có manh mối nào về cách vào địa cung.

Điều duy nhất biết được là địa cung ở Thiên Sơn, nhưng phạm vi của Thiên Sơn lớn đến mức nào?

Thay vì đi vào lung tung rồi bị lạc, chẳng thà ở nguyên tại chỗ nghiên cứu còn hơn.

Suy nghĩ một lúc, A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng trong phòng tắm.

Chương 294

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Thu có một loại cảm ứng nguy hiểm, lập tức cũng chẳng để ý gì khác, xông thẳng vào phòng tắm, phát hiện A Ninh đang quấn khăn tắm, cổ tay không ngừng run rẩy.

Diệp Thu nhíu mày, tiến lên xem xét.

Trên cổ tay phải run rẩy của A Ninh đang đeo một đồng Tần Bán Lưỡng, rõ ràng đã đeo một thời gian dài, bị mài đến sáng bóng.

"Không sao đâu.

Bệnh cũ của em thôi, cổ tay hay bị đau, bác sĩ nói là gai xương." A Ninh cười xin lỗi, xoay xoay cổ tay phải, rõ ràng đã quen rồi.

Nhưng sâu trong ý thức của Diệp Thu, anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Hử?" Trong nháy mắt, huyết mạch của anh bùng cháy, đồng thời gia trì thêm con mắt thăm dò.

Con mắt thăm dò lập tức bao phủ một phạm vi rất lớn, lúc này Diệp Thu mới phát hiện, kể từ khi hấp thu thuộc tính đỉnh cấp của Cửu Chúc Âm, các thuộc tính khác của anh cũng theo đó mà được nâng cao.

Phạm vi hơn một nghìn mét xung quanh đều không thể thoát khỏi pháp nhãn của anh.

Mỹ nhân ở ngay trước mắt, Diệp Thu thăm dò một lượt thì thấy không có vấn đề gì, lơ đãng nói: "Vòng tay có vấn đề." Rồi anh tự mình tháo nó ra.

Lúc này A Ninh cũng có chút không tự nhiên.

“Bên trong có thiết bị theo dõi.” Diệp Thu híp mắt, hai ngón tay bóp một tiếng ‘rắc’, bóp nát đồng Tần Bán Lưỡng, bên trong lộ ra kết cấu điện tử cực kỳ tinh vi.

“Chắc là do Cừu Đức Khảo lén làm.” … Một giấc tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Nhìn vết đỏ trên ga giường, Diệp Thu ngẩng mắt cười cong cả mi: “Bảo bối, tối qua… anh bị em làm cho đau đấy.” A Ninh vừa mơ màng vừa xấu hổ đấm vào ngực Diệp Thu, cả người mềm nhũn dựa vào người anh, khiến Diệp Thu lại khí huyết dâng trào.

“Mèo con tham ăn.” Cúi đầu nhìn xuống, A Ninh bé nhỏ cuộn tròn trong lòng ngực anh, lại ngủ thiếp đi.

Diệp Thu yêu chiều vuốt mái tóc dài của A Ninh: “Bảo bối, ngủ thêm chút nữa đi, anh đi làm việc, tối sẽ về.” Hôn A Ninh đang ngủ mê mệt, Diệp Thu mặc quần áo rồi rời đi.

Sau khi tụ tập với Hắc Hạt Tử, Diệp Thu dẫn mấy người đi tìm Hoắc Tú Tú trước, rồi một bên đợi tin tức từ phía Hắc Hạt Tử.

Đến trước cửa tiệm nhà họ Hoắc, lại phát hiện cửa đóng chặt.

Hạo Thiên Chân dùng sức đẩy mấy cái, không đẩy ra được, nói: “Chặt quá.” Câu nói này đặt trong hoàn cảnh khác thì không sao, nhưng trong đầu Diệp Thu lại bất giác nghĩ đến A Ninh.

“Ai vậy?” Bên trong cửa vang lên một giọng nói trong trẻo, vừa mở ra, chính là đôi mắt to linh động của Hoắc Tú Tú.

“Ôi, anh Diệp Thu, mau vào đi, lâu rồi không gặp, khách quý.” Hoắc Tú Tú nghiêng người, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng khí chất trên người lại khiến người ta khâm phục.

Chín chắn, thông minh, lịch sự, có chừng mực.

Đó là Hoắc Tú Tú mới mười tám tuổi.

Mấy người vào trong hàn huyên một hồi, khi Diệp Thu lấy ra chiếc khóa trường mệnh kia, không chỉ Hoắc Tú Tú, mà những người đi cùng Diệp Thu cũng đều sững sờ.

"Oa, Thu gia!

Bảo bối này không lẽ là từ trên người nữ thi kia hả?" Mắt Hạo Thiên Chân sáng lên, đưa tay lên sờ một cái, chỉ tiếc là cách một lớp túi niêm phong.

Nhìn chiếc khóa trường mệnh, Hoắc Tú Tú quả nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy, chỉ là cô bé cũng rất bình tĩnh, nhanh chóng che giấu đi thần sắc này.

"Thu gia, món đồ này, tôi không dễ định giá rồi.

Gần đây trên thị trường, dường như có một bộ vòng ngọc, màu ngọc và cái này đặc biệt giống nhau." Diệp Thu và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra.

Trong mắt cả hai đều hiện lên một thông tin: Bàn Tử!

Gã đó có nhiều vòng ngọc nhất, Hạo Thiên Chân cũng đã nhờ Bàn Tử bán hộ.

Diệp Thu nói: "Vậy không dễ định giá sao?" "Cũng không phải là không dễ định giá… Gần đây Tân Nguyệt Phạn Điếm chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá, tôi đoán nếu món đồ này được đưa vào, có thể kiếm được nhiều tiền hơn cho Thu gia." Nói xong, khóe miệng Hoắc Tú Tú lộ ra một nụ cười khó nhận ra, trông vô cùng ranh mãnh, hệt như một con cáo nhỏ.

Diệp Thu nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú, nói: "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm đó…" Chưa nói xong, Hoắc Tú Tú đã cướp lời: "Tôi có cách đưa đồ vào, chỉ là… lúc đó tiền chia năm năm." Đôi mắt cô bé

long lanh, lấp lánh ánh sáng.

Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại, lặng lẽ nói gì đó với Diệp Thu.

Mắt Diệp Thu sáng lên.

Xem ra, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này, không đi không được.

Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại, ghé vào tai Diệp Thu: "Manh mối về người nhà họ Uông bị đứt rồi, hiện tại chỉ biết họ sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Nghe xong, Diệp Thu nhìn Hoắc Tú Tú, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Được thôi, nể tình em gọi anh một tiếng anh trai, em gái à, món đồ này anh đồng ý chơi theo cách của em." Diệp Thu vốn định trực tiếp để Hoắc Tú Tú dẫn mình vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy như vậy không ổn lắm.

Phụ nữ nhà họ Hoắc đều thông minh lanh lợi, nếu để Hoắc Tú Tú nắm được món nợ ân tình này, không chừng lần sau sẽ đòi hỏi cái gì.

Diệp Thu không làm ăn thua lỗ.

Vì vậy anh nói thêm một câu: "Nếu em gái có chỗ, anh trai đây thuận nước đẩy thuyền, nhưng em phải giúp anh một việc nhỏ." Hoắc Tú Tú cười, gật đầu đồng ý.

Một cái gật đầu này không hề đơn giản, việc Hoắc Tú Tú gật đầu trong tình huống giao thiệp không sâu với Diệp Thu cũng cần có sự quyết đoán và thực lực.

Đồng thời cũng đại diện cho sự tin tưởng.

"Xem cái này, có thể giúp anh làm thành một chuỗi hạt, đeo trên tay được không." Diệp Thu từ trong túi lấy ra viên ngọc bích đen to bằng quả trứng gà, màu sắc đẹp không chê vào đâu được, người sành

sỏi liếc qua là biết hàng quý.

Sự ảo diệu trong đó, chỉ có Diệp Thu mới hiểu.

Đây chính là thần khí Cụ Tượng Hóa!

Hoắc Tú Tú nhìn ngây người, ánh mắt không thể đoán được nhìn Diệp Thu: "Thu gia có nhiều đồ tốt thật đấy." Nhận lấy viên ngọc, cô không khỏi thấy ghen tị.

Nhà họ Hoắc trước nay không thiếu đồ tốt, cũng không thiếu khách hàng tốt.

Nhưng hiếm có khách hàng nào lần nào cũng mang ra những món đồ chói mắt như vậy.

Lần đầu tiên của Diệp Thu đã danh chấn Phan Gia Viên.

Hoắc Tú Tú cũng có chút ghen tị.

Nhưng bản lĩnh của Diệp Thu cũng đồng thời khiến cô vô cùng kính sợ, một gia tộc trộm mộ, truyền thừa mấy trăm năm cũng chỉ có được vài món tuyệt phẩm.

Bây giờ Diệp Thu vừa ra tay đã là món đồ cỡ này, không thể không khiến người ta bội phục.

Hoắc Tú Tú nhanh chóng cho thợ giỏi nhất của gia đình cắt và chế tác ngay tại chỗ, viên ngọc to bằng quả trứng gà được cắt thành một chuỗi hạt hoàn mỹ không sai một ly, phần vật liệu thừa, được Diệp Thu chọn một miếng vàng một miếng bạc, khảm vào, làm thành hạt nhỏ ở đuôi.

Để đảm bảo nó không dễ bị tuột, Diệp Thu cân nhắc đến tình huống có thể xảy ra khi đánh nhau, nên nút cài trên cổ tay được làm thành nút thắt sống, sợi chỉ vàng nhỏ quấn quanh cổ tay mấy vòng, đeo lên tay toát ra vẻ quý phái.

“Thu gia có gu thẩm mỹ tốt thật.” Toàn bộ quá trình chế tác đều do Diệp Thu giám sát, đợi đến khi điêu khắc tỉ mỉ xong, mặt trời đã lặn về phía tây.

Hạo Thiên Chân và Hắc Nhãn Kính đi dạo bên ngoài đã ăn hai bát thạch lạnh quay về, lúc này đang ợ hơi.

Diệp Thu hài lòng khoe chuỗi vòng tay của mình, mấy người đều giơ ngón tay cái tán thưởng.

Vì đang ở kinh thành, mấy người bất giác bị cái chất tản mạn của dân địa phương ảnh hưởng, trời cũng dần tối, mấy người đàn ông bàn nhau đi tắm hơi, bàn bạc chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Họ mua mấy chiếc áo sơ mi hoa hòe mặc vào, đi dép lê, cũng có vài phần phong vị nhàn tản của người kinh thành.

Đi về phía trước, mấy người đến một trung tâm tắm hơi nào đó, nhà tắm công cộng kiểu phương Bắc đã trở thành một loại văn hóa, họ chuẩn bị vào trong tận hưởng một phen.

Khi đi qua bãi đỗ xe, Hắc Nhãn Kính không biết bị làm sao, con dao quân đội Thụy Sĩ giắt trong túi quần sau không gập lại, mũi dao cứ thế rạch thẳng một đường trên chiếc BMW màu đỏ, phát ra tiếng kêu chói tai.

Hạo Thiên Chân, người khá rành về xe, quay đầu lại, sắc mặt biến đổi.

“Hắc Hạt Tử, xem cậu làm chuyện tốt gì này?” Hắc Hạt Tử cười ngây ngô, gãi đầu nhìn chiếc BMW, rồi lại nhìn Hạo Thiên Chân.

Cùng lúc đó, đèn xe nháy mấy cái, một chủ xe tròn vo chạy ra, cả người dán mắt vào vết xước, tại chỗ khoa trương mà ngồi thụp xuống.

“Mẹ nó chứ, thằng cháu nào làm vậy?” Chủ xe đó có mái tóc xoăn

bóng mượt, người béo phì, nhưng trông rất khỏe mạnh.

“Mẹ kiếp.

Thấy không?” Gương mặt béo quay lại, cùng Diệp Thu, Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình mắt to trừng mắt nhỏ.

“Bàn Tử!” “Thu gia!

Tiểu Thiên Chân!

Lão Muộn Tử!

Còn đây là ai?” Người quen gặp mặt, không khí tức khắc trở nên náo nhiệt.

Nhìn thấy Hắc Nhãn Kính đang cười ngô nghê ở bên cạnh, Bàn Tử hỏi.

“Cái này… chuyện dài lắm, cứ gọi là Hắc Nhãn Kính đi.

Chương 295

Cậu dạo này sống tốt nhỉ, BMW cũng lái rồi?

Ha ha ha.” Mấy người vừa nói chuyện vừa đi vào nhà tắm hơi.

Nhà tắm hơi kiểu phương Bắc có quy mô rất lớn, môi trường vô cùng thoải mái.

Sáu người bao một bồn tắm lớn, vừa ngâm mình vừa nói chuyện.

Sau một hồi nói nhảm vì lâu ngày không gặp, không khí lại từ náo nhiệt ban nãy trở nên vô cùng quen thuộc.

“Hả?

Thằng nhóc này làm à?

Bồi thường tiền đi.” Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng, trực tiếp nói với Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính này rất kỳ quái, xuống nước cũng không cởi kính, nghe nói mắt cậu ta có bệnh, không chịu được ánh sáng, nên mới phải đeo.

Điều thú vị nhất là, hình xăm của Diệp Thu và Muộn Du Bình đều sẽ hiện lên khi nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Bây giờ hai người, một người mặt đen như thần, không nói một lời; một người là hổ mặt cười, lời hay ý đẹp tuôn trào, khiến người qua đường liên tục liếc nhìn, tưởng là đại thiếu gia băng đảng nào đó dẫn theo đàn em đi tắm hơi.

Muộn Du Bình mặt không cảm xúc, lặng lẽ ngâm mình, thỉnh thoảng tham gia vào cuộc thảo luận.

Khi Bàn Tử nghe nói đến địa cung, vẻ mặt hưng phấn không thể

che giấu được: “Hả?

Thu gia muốn đi à?

Cho tôi đi với!” Bàn Tử nháy mắt với Diệp Thu, Diệp Thu trong lòng cười thầm một trận, thực ra sớm đã đồng ý với gã này rồi.

Với tình giao hảo này, có gì mà phải cầu xin?

“Đi chứ, cùng đi.

Nhưng mà, tôi lại có chuyện muốn hỏi cậu.” “Được, hỏi thẳng đi, đừng bày vẽ nữa.” “Cậu biết Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ?

Có giấy thông hành vào đó không?” Bàn Tử sững người.

“Cái đó thì đơn giản, tôi có thể đưa các cậu vào.

Nhưng, chẳng lẽ các cậu muốn đi đấu giá đồ?” Diệp Thu gật đầu.

“Vậy thì hơi khó rồi, nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn vào đấu giá đồ, phải quen biết với ông chủ hậu trường, mối quan hệ cũng phải rộng.

Tóm lại, phải có chút gia thế.” Bàn Tử nhíu mày, mặt lộ vẻ khó khăn.

Bàn Tử ở kinh thành cũng có chút danh tiếng, nhưng nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong gia tộc không có mấy người làm quan, thật sự không vào được.

Nghe xong, Diệp Thu nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, rõ ràng Hắc Nhãn Kính ở nơi này không có thế lực hậu thuẫn ở mức độ đó.

Anh nhìn Hạo Thiên Chân, thế lực gia đình cậu ta ở những nơi như Trường Sa, Hàng Thành.

Muộn Du Bình, tuy là người nhà họ Trương, nhưng gã này căn bản không tham gia vào giới này.

Bây giờ có mời Trương Nhật Sơn, ông chủ hậu trường của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chưa chắc đã nể mặt.

Lẽ nào thật sự phải nợ Hoắc Tú Tú một ân tình như vậy sao?

"Rung rung." Điện thoại của Diệp Thu rung lên, anh lấy điện thoại trong giỏ đồ bên cạnh ra xem, thì ra là A Ninh.

Bàn Tử nhìn thấy cười ha hả: "Hì hì!

Nhanh thế đã bị kiểm tra rồi!" Không để ý đến Bàn Tử, Diệp Thu nói rõ tình hình với A Ninh.

"Vào Tân Nguyệt Phạn Điếm à?

Em có thể giúp mà." A Ninh ở đầu dây bên kia vừa sấy tóc vừa nói.

"Cửa hàng của chú em ở kinh thành, ở Đông Tam Hoàn còn có một căn tứ hợp viện nữa.

Lúc ông ấy đi mua biệt thự lớn, em đã đi theo rồi, chú em rất quen với Tân Nguyệt Phạn Điếm." Diệp Thu nghe xong vỗ đầu.

Đúng rồi, quên mất, mình có bảo bối lớn là A Ninh!

Đúng vậy!

Quên mất mình còn có A Ninh!

Diệp Thu nghe thấy có hy vọng, lập tức cúp điện thoại bàn bạc.

Bàn Tử trên đường nghe nói ở khách sạn, cũng không về nhà nữa, quyết định ở cùng họ, chuẩn bị cho những việc tiếp theo.

"Alô?

Chú ạ.

Vâng!

Cháu là Diệp Thu." A Ninh giúp Diệp Thu gọi điện thoại, đầu dây

bên kia lập tức cho biết không có vấn đề gì, nhưng cũng nói rằng, yêu cầu ngày mai được gặp mặt anh và A Ninh.

"Vậy đi, Diệp Thu.

Chiều mai năm giờ ở Tam Lý Truân XXX đợi chú, dẫn cả bạn của cháu đi nữa.

Chú cũng muốn gặp họ, chúng ta cùng ăn một bữa cơm." Chú của A Ninh, Trương Du, là một người rất ôn hòa, cho Diệp Thu cảm giác rất tốt, Diệp Thu bất giác có thêm vài phần cảm giác thân thiết với người này.

"Vâng, cháu biết rồi chú." Cúp điện thoại, mang theo tâm trạng kích động, lại một đêm mây mưa triền miên, Diệp Thu hận không thể nếm thử A Ninh hết lần này đến lần khác.

Mọi việc đều thuận lợi, Diệp Thu không khỏi có một cảm giác vô cùng mãn nguyện, cảm thấy những lần xuống mộ trước đây đều xứng đáng.

"Cố lên!

Diệp Thu." Nhìn A Ninh mệt mỏi ngủ say bên cạnh, Diệp Thu mãn nguyện ôm cô vào giấc ngủ.

"Này, Thu gia, tôi đã nghe ngóng rồi, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm phải ngày kia mới bắt đầu, chúng ta vào được, thì người nhà họ Uông chắc chắn cũng không ở đó.

Hay là…" Chơi với Bàn Tử lâu, Diệp Thu biết gã này sắp nói gì, liền nói ngay: "Lại rủ tôi đi săn đồ cổ chứ gì?" Bàn Tử cười hì hì, Diệp Thu lúc đó cũng đang rảnh rỗi, mấy người đàn ông xuất hiện tại Phan Gia Viên.

Hạo Thiên Chân đi cùng Muộn Du Bình, Bàn Tử đi theo Diệp Thu suốt, Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh có chút lúng túng, bèn đi theo Diệp

Thu giả làm đàn em của anh.

Lần trước Diệp Thu và Bàn Tử làm mưa làm gió ở Phan Gia Viên đã là chuyện của nửa năm trước, người ở đây chắc cũng sắp quên rồi.

Cho nên sự xuất hiện của họ tạm thời không gây ra sóng gió gì.

Trang phục lần này của Diệp Thu cũng không khác gì công tử Bắc Kinh, anh đeo một cặp kính râm nhỏ, mặc áo sơ mi hoa, tay đeo chuỗi hạt, tay cầm quạt xếp, chỉ thiếu một cái lồng chim nữa là ra dáng.

"Thu gia!

Nhìn cái kia xem thế nào?" Bàn Tử cười hì hì ghé lại.

Diệp Thu nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, là một bức tượng Quan Âm, toàn thân bẩn thỉu, dường như là ngọc thạch mà lại dường như không phải.

"Đồ giả, hàng nhái." Một câu nói dập tắt ý định của Bàn Tử, đi dạo nửa vòng, không có gì lọt vào mắt anh.

Dù sao sau mấy lần tranh đấu, đồ tốt anh thấy cũng là hàng hiếm có trên đời, phần lớn đồ trên thị trường này không lọt vào mắt anh được.

Mấy thanh niên mặc áo sơ mi hoa đi đi lại lại trong chợ đồ cổ, khiến một số người phải liếc nhìn.

Đang đi, một ông lão đang hút tẩu thuốc lọt vào mắt Diệp Thu.

Trước sạp hàng của ông lão, có hai ba người đang xem bát, vừa xem vừa bàn tán, thỉnh thoảng liếc nhìn ông lão.

Ông lão vắt chân chữ ngũ ngồi một bên, cũng không giới thiệu, hai mắt phiêu diêu vô định, như thể thần du ngoài cõi.

"Này, Thu gia, để ý rồi à?" Bàn Tử đang nhìn đông ngó tây, thấy ánh mắt Diệp Thu dừng lại, liền ghé vào hỏi.

“Đi gặp ông lão đó xem sao.” Cái đầu tiên Diệp Thu để ý là tẩu thuốc trong tay ông lão, cái thứ hai là chiếc nhẫn ngọc trên tay ông.

Màu sắc vô cùng đẹp. 【Thuật giám bảo khởi động!

Tẩu thuốc này là vật riêng của hoàng đế XXXX, có thể thấy trên đó có dấu ấn chuyên dụng, cực kỳ hiếm thấy, có không ít hàng nhái, đây là hàng thật.

Nhẫn ngọc đi đôi với nó, có thể thu thập toàn bộ, tổng giá trị thấp nhất là tám chữ số.】 Mí mắt Diệp Thu giật giật.

Thật sự tìm được đồ tốt rồi!

Chương 296

Chỉ là ông lão này, e là khó đối phó.

“Lão gia tử, bày hàng ạ?” Bàn Tử tiến lên đưa cho ông lão một điếu thuốc.

Ánh mắt phiêu diêu của ông lão khẽ động, liếc Bàn Tử một cái, nhận lấy điếu thuốc.

“Ừ.” Trả lời qua loa xong, ông lão lại trở về với ánh mắt phiêu diêu.

Diệp Thu nhìn hành động đó, cảm giác như đang nhìn thấy Muộn Du Bình lúc về già, kiệm lời đến đáng thương.

“Lão gia tử, tẩu thuốc không tồi, lấy ở đâu vậy?” Diệp Thu ngồi xổm xuống, mấy người đang xem bát có lẽ thấy đám người theo sau Diệp Thu có vẻ đông, liền lần lượt tránh ra.

Thấy ông lão không nói, Diệp Thu biết, có lẽ phải chi một ít tiền rồi.

“Lão gia tử, tẩu thuốc và nhẫn, tôi thấy đều là đồ tốt.

Xem này, tôi ra một giá, bán không?” Diệp Thu trực tiếp mở miệng, báo một cái giá sáu chữ số.

Mắt ông lão đột nhiên mở to, Diệp Thu thầm nghĩ có hy vọng rồi.

Xem phản ứng này, ông lão không biết giá trị thực sự của nó, tiếp theo chỉ cần dỗ ngon dỗ ngọt với ông lão, giả vờ chi đậm, là có thể lấy được!

Quả nhiên, tiếp theo thuận lợi một cách bất ngờ, Diệp Thu bỏ ra hai mươi vạn để lấy được hai món đồ dính đầy mùi thuốc lá của ông

lão.

“Này, Thu gia, không nhìn nhầm chứ!”.

Bàn Tử ghé mặt lại, nhìn tẩu thuốc và nhẫn dính đầy cặn thuốc.

“Tôi có bao giờ nhìn nhầm chưa?

Nhìn xem, vân này?

Đừng nhìn nhầm, đúng rồi, ở đây.” Bàn Tử xem xong, há hốc miệng nửa ngày không nói nên lời, chỉ chậm rãi giơ ngón tay cái với Diệp Thu: “Ngầu!” “Chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân không hiểu chuyện gì cũng ghé lại.

“Xem đi?” Bàn Tử cầm lấy món đồ trong tay Diệp Thu.

Rõ ràng, mắt của Hạo Thiên Chân tốt hơn Bàn Tử, chỉ liếc một cái, Hạo Thiên Chân đã kinh ngạc kêu lên: “Mẹ kiếp, đồ riêng của hoàng đế XX!

Nếu là thật, thứ Thu gia đang cầm trên tay bây giờ là cả một căn tứ hợp viện đấy!

Thời đó cũng là thứ có giá trị cực cao.

Nhưng, không phải hàng nhái chứ.” Hạo Thiên Chân lại nghi ngờ nhìn thêm vài lần.

“Hàng nhái?

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi để phán đoán, không phải hàng nhái.” Bàn Tử đắc ý dương dương, dáng vẻ như thể chính mình giám định vậy.

Chuyến đi tiếp theo, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng dựa vào chút kinh nghiệm của mình kiếm được một khoản nhỏ, cộng thêm có Diệp Thu chỉ điểm, càng vui như nở hoa.

Nhưng… cây to đón gió.

Giữa đường có người nhận ra Diệp Thu, khiến người qua đường và chủ quán đều liếc nhìn, tin tức nhanh chóng truyền đi, cả Phan Gia Viên đều biết Diệp Thu đã trở lại!

Tin tức truyền đi quá nhanh!

Ngay sau đó các chủ sạp ở Phan Gia Viên dường như đều nhận được tin.

Họ đều đề phòng Diệp Thu.

Trên đường có thêm rất nhiều người theo dõi, chuyên nhìn những nơi Diệp Thu đi qua.

"Trời ạ, Thu gia, cậu thành minh tinh rồi.

Đi đâu cũng như có paparazzi theo vậy." Bàn Tử và những người khác dở khóc dở cười, trên đường có quá nhiều người theo sau.

Cái thế này, quả thực có thể sánh với việc một ngôi sao lớn ra ngoài.

Trên đường có mấy ông chủ chặn đường Diệp Thu, nhất quyết mời anh ăn cơm, Diệp Thu từ chối mãi, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải báo tên chú của A Ninh ra, người đó mới thôi.

"Đây, danh thiếp của tôi.

Sau này ở Bắc Kinh, ăn ở của cậu tôi bao hết, căn hộ cho thuê ngắn hạn cao cấp tôi đều có thể lo!

Thu gia muốn ở một căn tứ hợp viện, chúng tôi cũng có thể lo ngay lập tức, biệt thự riêng càng không cần nói, đều là loại tốt nhất." Ông chủ đó cung kính đưa một tấm danh thiếp, Diệp Thu đành phải nhận.

Diệp Thu nghĩ lại, quen biết thêm một người cũng không có hại.

Trong thế giới mà quan hệ có thể là thực lực cứng này, những lợi ích mà thực lực của Diệp Thu mang lại, không có lý do gì để không nhận.

"Hì hì.

Cứ giữ trước, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến." Diệp Thu cất danh thiếp, bây giờ trời đã về chiều, đã đến lúc đi Tam Lý Truân gặp chú của A Ninh, Trương Du.

Bàn Tử trên đường đi cứ cười ha hả, trêu chọc: "Nếu là tôi, bây giờ là bước ra mắt phụ huynh, chú ấy đang muốn xem xét cậu đấy!" Bị Bàn Tử nói vậy, Diệp Thu thật sự có chút hồi hộp.

Ở thế giới này, đã lâu rồi anh không cảm nhận được cảm giác hồi hộp khi đối mặt với trưởng bối.

Đó là một loại kết nối tình cảm, không liên quan đến thực lực.

"Rung rung." Điện thoại rung lên, Diệp Thu nhận nghe: "Diệp Thu à, đến chưa?

Cháu và bạn cháu đợi một lát, chú xuống đón ngay." Cảm giác thân thiết đó lại trỗi dậy.

Lần này Diệp Thu phải đối mặt, sẽ là một trong những khoảnh khắc quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

"Không đùa được đâu, nơi này ngầu thật." Bàn Tử vừa vào cửa đã khen không ngớt, vốn dĩ mấy người bị nhân viên bảo vệ chặn lại, sau khi chú của A Ninh nói một tiếng, mới được vào.

"Diệp Thu, đi nào, lên lầu." Chú của A Ninh vô cùng nhiệt tình, đích thân xuống lầu đón.

Nhân viên bảo vệ đó nghe thấy tên Diệp Thu thì sững người, nhanh chóng gửi một tin nhắn ngắn.

Chẳng mấy chốc trước mặt Diệp Thu xuất hiện một ông chủ mặt đầy ý cười: "Ngài là Diệp Thu?

Ngưỡng mộ đã lâu!

Nhãn lực của anh Diệp Thu không đùa được đâu, không biết có thể nể mặt dùng một bữa cơm không?" Diệp Thu cười nói: "Thôi, hôm nay tôi có hẹn với chú, để hôm khác đi." Ông chủ đó vội đưa danh thiếp, tỏ ý không làm phiền nữa.

Ngồi xuống bàn, Diệp Thu phát hiện A Ninh cũng ở đó, hôm nay cô mặc rất trang trọng, vô cùng đoan trang ưu nhã, có phong thái của tiểu thư khuê các.

Trong lúc nói chuyện, các món ăn bắt đầu được dọn lên, món nào cũng có hình thức vô cùng đẹp mắt, sắc hương vị đều đủ cả.

Mấy người Bàn Tử cũng không làm Diệp Thu mất mặt, ai nấy đều tỏ ra kiềm chế và lịch sự, Diệp Thu thầm nghĩ: "Đúng là anh em tốt!" Cuối cùng, chủ đề cũng nói đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Thu thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Diệp Thu à, muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm thì đơn giản thôi, chú sẽ giúp, nhưng… về phía A Ninh, cháu định thế nào." Trương Du cười nói.

Diệp Thu thở ra một hơi dài: "Chú, cháu đương nhiên chuẩn bị chịu trách nhiệm rồi." Lời này vừa nói ra, Trương Du đột nhiên cười ha hả: "Thằng nhóc, thẳng thắn đấy, chú cũng không làm khó cháu.

Chủ yếu là, chú cũng thấy cháu tốt, A Ninh tuổi cũng không còn nhỏ, sắp hai mươi bảy hai mươi tám rồi." "Cháu… cháu… Chú, cháu có chút đồ muốn tặng chú." Nói rồi, Diệp Thu từ trong lòng lấy ra hai món tuyệt phẩm mua ban ngày đặt trước mặt Trương Du.

A Ninh vốn đang nín cười, nhìn thấy món đồ đó cũng kinh ngạc.

“Diệp Thu, anh tìm đâu ra vậy, quý thế này.” A Ninh đang bận kinh ngạc, Trương Du híp mắt nhìn một lúc, nội tâm chấn động vô cùng.

Thằng nhóc này!

Tìm đâu ra món đồ hiếm có này?!

Món đồ này có rất nhiều người đang chờ để thu mua đấy!

Nhãn lực như vậy, thiên phú kinh người đến mức nào!

Trương Du kinh ngạc đến nỗi suýt nhảy khỏi ghế.

Nhưng không thể mất mặt trước mặt tiểu bối, ông ho khan hai tiếng, thu lại ánh mắt đang trợn tròn, ổn định lại tâm thần.

Ông quyết định ngay lập tức, nhất định phải lôi kéo Diệp Thu.

Người này tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu lớn.

Nhìn lại Diệp Thu, trong mắt ông không chỉ có sự quan tâm đối với hậu bối, mà còn có thêm sự tán thưởng, bội phục và nhiều loại tình cảm khác.

“Khụ khụ.

Cái đó… Diệp Thu à, chú không thể nhận được, cháu cầm về đợi cưới A Ninh rồi dùng.

Chương 297

Thực ra chú nhắc nhở cháu, A Ninh có một người theo đuổi ở kinh thành, hai ngày nữa sẽ xuất hiện, là một công tử bột.

Cháu phải dẹp được nhuệ khí của hắn.” Mắt Diệp Thu sáng lên.

Chú Trương Du này là muốn giúp mình dương danh lập vạn đây mà.

Diệp Thu chờ Trương Du nói tiếp.

“Khụ khụ, công tử đó tên gì thì tôi không nói, nhưng… hai ngày nữa hắn cũng sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mục đích theo đuổi A Ninh không đơn thuần, là muốn liên hôn với nhà tôi.

Chắc là nhắm vào dì và tôi sau lưng A Ninh.

Nhưng, tôi không quan tâm đến số tiền đó, không có nó, trái đất vẫn quay.” Nói xong, Trương Du ngả người ra sau.

“Tôi không ưa thằng nhóc đó, thế này đi, Diệp Thu, cháu có muốn chơi với nó một phen không?

Tiền, chú giúp cháu lo, cháu muốn đấu giá cái gì, chúng ta chống đỡ được.” Diệp Thu và Bàn Tử ở bên cạnh nhìn nhau một cái.

Chơi chứ!

Sao lại không chơi.

Cơ hội thể hiện trước mặt tất cả quyền quý và vả mặt người khác như thế này, không phải lúc nào cũng có!

Hai ngày sau.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Vâng, mời các vị vào trong.” Bố cục của Tân Nguyệt Phạn Điếm vô cùng hoành tráng, dù là ở thời hiện đại hay cổ đại đều toát lên vẻ quý phái, không hề tầm thường.

Sân khấu kịch kiểu cũ được dựng cao thấp rõ ràng.

Khán giả ngồi ở vị trí thấp nhất, tuy là khán giả, nhưng thân phận của họ cũng đều là những nhân vật có tiếng ở kinh thành.

Tầng một là ghế ngồi tao nhã, hai cây cột hai tấm bình phong điêu khắc rỗng, tạo thành một gian riêng, một bàn vuông, bốn người ngồi, luôn có người phục vụ trà và các loại đồ ăn nhẹ.

Tầng hai là phòng riêng, tổng cộng chỉ có mười mấy phòng, người có thể ngồi ở đó đều là danh gia vọng tộc ở kinh thành.

“Thu gia của tôi ơi, người ở đây ai nấy đều có thân phận, chúng ta phải giữ vững phong thái nhé!” Bàn Tử mặc một bộ vest, trông ra dáng ra hình.

Diệp Thu thì không hề nao núng, so với những người khác vào trong, anh lại càng giống một công tử bột kinh thành hơn.

Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính, Hạo Thiên Chân cũng đều mặc vest, thắt nơ ngay ngắn.

Diệp Thu thấy vướng víu, không đeo cà vạt, cởi hai cúc áo ngực, áo khoác ngoài đưa cho Hạo Thiên Chân cầm.

Tay áo xắn lên mấy phần, chuỗi ngọc bích đen trên cổ tay đẹp mắt càng tăng thêm vài phần phóng khoáng.

Quạt xếp mở ra, kính râm đeo vào, Diệp Thu nghiễm nhiên là một vị quý công tử lịch lãm.

“Vị thiếu gia này, xin cho xem thẻ bài của ngài.” Người tiếp đón ở cửa mặc một chiếc áo mã quái, tuổi khoảng năm sáu mươi, nhưng

phong thái tự tại, cung kính nhưng tuyệt không xu nịnh.

Từ đó có thể thấy thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm không tầm thường.

Một người tiếp đón cũng có phong thái như vậy, thế lực đằng sau chắc chắn không hề đơn giản.

Diệp Thu lịch sự đưa thẻ vào cửa, là loại độc quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trên đó điêu khắc tinh xảo, mỗi tấm thẻ cũng là một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt.

"Vâng, mời thiếu gia vào trong." Nhìn tấm thẻ, người tiếp đón khẽ gật đầu, làm một động tác "mời".

Vừa vào trong, Bàn Tử lại ghé lại: "Thu gia, xem kìa, đó không phải tình địch sao?" Diệp Thu ngẩng mắt nhìn, vị trí trên lầu hai đã có người ngồi, trong đó gian bên trái có một gã mặt hoa da phấn, đang ôm mỗi bên một cô gái.

Chính là người mà chú của A Ninh, Trương Du, đã nói đến hôm trước.

"Không gọi là tình địch, không xứng." Diệp Thu thản nhiên dời mắt đi, rõ ràng trong mắt anh người này không đáng để nhìn nhiều.

Một câu nói ra, Bàn Tử bật cười, dáng vẻ hiên ngang của Diệp Thu khiến mấy cô gái mặc xường xám vừa vào cũng phải liếc nhìn.

"Vậy gọi là gì?

Nghe xem nào." "Đó gọi là bia đỡ đạn." Diệp Thu thản nhiên nói.

Công tử bột trên lầu sắp phải nhận lễ rửa tội của Diệp Thu dường như cảm giác được gì đó, nhìn xuống dưới, sắc mặt biến đổi, đẩy hai cô gái bên cạnh ra, chỉnh lại quần áo.

"Gã đó đang chỉnh quần áo?

Không lẽ quen biết chúng ta à.” Bàn Tử nói.

“Chắc không phải vì tôi đâu.” Diệp Thu quay đầu nhìn, thì ra là A Ninh đã đến!

Chẳng trách gã đó đẩy mấy cô gái bên cạnh ra, thì ra là giả vờ trong sáng trước mặt A Ninh.

A Ninh khoác tay chú Trương Du, mặc một chiếc váy dài bó sát hở vai màu đỏ rượu vang, mái tóc dài rõ ràng đã được chăm sóc cẩn thận.

Mắt sáng răng trắng, mày ngài liếc mắt đưa tình, người không biết còn tưởng ngôi sao nào đó đang đi thảm đỏ.

“Hi ~” Nhìn thấy Diệp Thu, A Ninh tinh nghịch cười một tiếng, vẻ đáng yêu khiến một đám đàn ông phải liếc nhìn.

Gã đàn ông trên lầu thấy A Ninh chào người khác, sắc mặt hơi thay đổi.

“A, đồ ranh con.” Diệp Thu chỉnh lại quần áo, khóe mắt liếc gã trên lầu, không để lại dấu vết mà cười nhẹ.

Để ngươi xem A Ninh là cô gái của ai!

“Bảo bối, lại đây.” Diệp Thu cũng cười với A Ninh, một nụ cười khiến bao nhiêu cô gái bên cạnh lại phải nhìn.

Nói rồi, Diệp Thu tiến lên hôn A Ninh một cái.

Tư nghi chủ trì ở dưới rất có đầu óc, thấy cảnh này liền cầm micro nói: “Chúc mừng công tử ôm được mỹ nhân về, cùng Ninh tiểu thư song hỷ lâm môn!” (tiên đồng ngọc nữ) Hành động này khiến công tử bột trên lầu hai đột nhiên đứng dậy, sắc mặt âm tình bất định.

Bàn Tử ở bên cạnh cười đến không thẳng lưng được: “Ha ha ha ha.

Nhìn công tử trên lầu hai kìa, mặt xanh lè rồi, lát nữa vở kịch của

hai người hay lắm đây!" Diệp Thu không hề để ý, lại ôm A Ninh, mặt của công tử kia càng xanh hơn.

"Ha ha ha ha.

Diệp Thu của tôi ơi, đừng nữa, lát nữa ghen quá sợ gã đó một bụng nước chua nhấn chìm cả Tân Nguyệt Phạn Điếm mất." Bàn Tử cười đến hụt hơi, Hạo Thiên Chân thì không có biểu cảm gì, đứng sau lưng Diệp Thu như vệ sĩ trung thành, rất có khí thế.

Nhưng… Diệp Thu không phải chuyên đi gây sự với phú nhị đại.

Gã phú nhị đại đó, không đủ tư cách.

"Người nhà họ Uông ở đâu." Diệp Thu nhìn quanh một vòng, trong số mấy người vừa vào, anh đã phát hiện ra một người.

Người đó chính là cậu thiếu niên Uông Thư Vân đã gặp trong thần thụ thanh đồng!

Diệp Thu thản nhiên dẫn Bàn Tử và mấy người lên lầu hai, tự nhiên, cũng có một phòng riêng.

Một nhóm thanh niên chậm rãi đi lên lầu hai, những người xung quanh đang bận rộn đi lại cũng không khỏi liếc nhìn: Lại là tài năng mới nổi của nhà nào đây?

Nhất thời thu hút một loạt ánh mắt soi mói.

Chỉ là ở nơi thế này, tố chất của mọi người đều rất cao, đều chỉ liếc một cái rồi không nhìn nữa.

Dù vậy, Diệp Thu vẫn cảm thấy mình đang bị chú ý.

Bởi vì khuôn mặt của Diệp Thu quá xa lạ, các gia tộc danh tiếng trên lầu hai đang trò chuyện cũng dành thời gian nhìn về phía Diệp Thu.

"…Ai, người sợ nổi danh heo sợ mập." Diệp Thu trong lòng thầm

than thở.

Phòng riêng của họ ở vị trí tốt nhất chính giữa, tên là "Tương Tiến Tửu".

Trên biển hiệu phòng, ba chữ lớn "Tương Tiến Tửu" mạnh mẽ, đầy khí thế.

Người phục vụ bên cạnh nói nhanh nhưng có trật tự giới thiệu xong nguồn gốc tên, rồi mời mấy vị Diệp Thu vào trong phòng, động tác gọn gàng dứt khoát.

Trang trí bên trong có phong vị cổ điển, điêu khắc kiểu Âu lại phối với cột gỗ kiểu Trung, nếu không tận mắt chứng kiến thật không thể tưởng tượng được văn hóa Trung Tây có thể kết hợp khéo léo và hoàn hảo đến vậy.

Diệp Thu đứng bên lan can, nhìn xuống dưới, tầm nhìn rất tốt.

Từ đây, gần như có thể bao quát toàn bộ động tĩnh của hội trường, trên sân khấu phía dưới, có nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang bố trí các thiết bị cho buổi đấu giá.

Mấy chiếc đèn lồng trên đầu tinh xảo cổ kính, không biết là đồ cổ đào được ở đâu, trông cũng có giá trị không nhỏ.

Từ vị trí của Diệp Thu nhìn sang, trong phòng bên cạnh, A Ninh và chú của cô đã ngồi vào chỗ, bây giờ A Ninh đang mỉm cười với Diệp Thu.

"Thu gia, nhìn gì thế?

Chương 298

Ha ha, thằng nhóc bia đỡ đạn của cậu ở bên cạnh mặt tức xanh lè rồi.” Bàn Tử ghé lại gần.

“Hả?

Đó không phải trọng điểm của tôi.

Nhìn đằng kia.” Diệp Thu chỉ, Bàn Tử nhìn theo.

“Mẹ kiếp!

Đó không phải là tiểu sinh mặt búng ra sữa trong cây thanh đồng sao?

Hắn cũng đến rồi.” “Người nhà họ Uông, lần này không biết có mục đích gì, nhưng tôi đoán manh mối về địa cung mà chúng ta cần tìm nằm ở đây.” Nhìn về phía đó, Diệp Thu nhướng mày.

Bởi vì Uông Thư Vân cũng đã nhìn sang, đang mỉm cười với Diệp Thu.

Uông Thư Vân mặc áo trắng, da dẻ cực tốt, nếu không nhìn kỹ thật sẽ tưởng là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

Bên cạnh có một cô gái đi cùng, dáng người cao ráo, mày liễu mắt phượng, có nét đặc trưng của phương Đông, lúc này đang ghé tai nói gì đó với Uông Thư Vân.

Không lâu sau, nhân viên nghiêm túc bận rộn trong quán mang đến mấy cuốn sách, trên đó trưng bày những món đồ sẽ được đấu giá lần này.

Diệp Thu lật xem vài trang, bất giác mỉm cười.

Trong đó có chiếc khóa trường mệnh bằng ngọc trạc mà Bàn Tử

đưa cho Hoắc Tú Tú mang đi đấu giá, là vật phẩm áp chót thứ hai.

Diệp Thu lật đến trang cuối cùng, mí mắt giật giật.

"Lỗ Hoàng Bạch!" Anh biết đây là thứ người của nhà họ Uông muốn.

Bí mật của địa cung, thậm chí là của toàn bộ Cửu Long Mật Tàng, gần như đều liên quan đến Lỗ Hoàng Bạch.

Dù chỉ là một mảnh vỡ, nhưng cũng đủ để lấy được thông tin rồi.

Hôm nay phải lấy được nó!

Diệp Thu thầm siết chặt nắm đấm.

Đúng lúc này, bên tai Diệp Thu đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo: "Thu gia, anh Thiên Chân, hai người đến thật rồi!" Là Hoắc Tú Tú!

Cũng đến rồi.

Diệp Thu ngước mắt lên, nói: "À, Tú Tú em gái giúp tôi làm việc, tất nhiên tôi phải đến ủng hộ rồi." Sau vài câu khách sáo, Diệp Thu chú ý đến bà lão mà Hoắc Tú Tú đang vịn tay.

Da của bà lão cực kỳ trắng, không thua kém gì Hoắc Tú Tú, có thể thấy khi còn trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nhân nổi danh khắp nơi.

"Hoắc Tiên Cô." Diệp Thu thầm nghĩ.

Bà lão gật đầu với Diệp Thu, rồi cùng Hoắc Tú Tú đi vào một phòng bao khác ngồi xuống.

"Mời các vị." Vị công tử nhà giàu ở phòng đối diện liếc nhìn Diệp Thu một cách khiêu khích, Diệp Thu đáp lại bằng một nụ cười tao nhã.

Nữ tư nghi ở dưới ra hiệu có thể bắt đầu ra giá, phía dưới vang

lên một tràng tiếng chuông lắc.

Diệp Thu để ý, lúc này Uông Thư Vân, vị công tử đối diện và cả Hoắc Tú Tú đều không có động tĩnh gì.

"Chẳng lẽ tất cả đều nhắm vào Lỗ Hoàng Bạch sao?" Thầm suy tính, Diệp Thu đang cân nhắc có nên lấy vài viên châu báu trong nhà ra bán đổi lấy tiền, để tránh lúc tranh giành Lỗ Hoàng Bạch cạnh tranh quá khốc liệt.

Chẳng mấy chốc đã đấu giá đến chiếc khóa trường mệnh kia.

Diệp Thu liếc nhìn vị công tử đối diện, phát hiện hắn đã bắt đầu có động tác.

Uông Thư Vân vẫn ung dung như cũ, đang giũa móng tay.

Không suy nghĩ nhiều, Diệp Thu đổi chỗ ngồi, ngồi sang bên phải.

Đây là vị trí Chưởng đăng.

Người hầu ở ngoài nhìn thấy hành động của Diệp Thu thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức đi thông báo.

Ngay sau đó, một người hầu trên sân khấu phía dưới đã thắp cho Diệp Thu một ngọn đèn xanh lớn bằng quả dưa hấu, người hầu bên cạnh giúp Diệp Thu treo nó lên cạnh phòng bao.

Trong phút chốc, cả hội trường im phăng phắc.

Ngay sau đó, cả sảnh bùng nổ một tràng pháo tay kịch liệt.

Diệp Thu cười tủm tỉm đứng dậy gật đầu chào mọi người bên dưới, tiện thể ném một cái nháy mắt về phía phòng bao của A Ninh.

"Trận thế gì thế?" Bàn Tử ở bên cạnh không hiểu.

"Gọi là Điểm Thiên Đăng, nhìn cho kỹ vào, Thu gia nhà chúng ta sắp chơi lớn rồi đây." Hạo Thiên Chân cười nói.

Vị công tử đối diện thấy Diệp Thu ra oai như vậy, tức thì nghẹn lời, cũng thắp lên một ngọn đèn, rõ ràng là muốn so kè với Diệp Thu.

"Thu gia, tôi có cần tăng giá không?" Bàn Tử tiến lên hỏi.

"Không cần, cứ chờ xem, đừng vội, kịch hay còn ở phía sau." Diệp Thu mỉm cười đầy ẩn ý.

Sau một hồi tăng giá, vị công tử đối diện đắc ý vênh váo, Diệp Thu đột nhiên lắc chuông, tăng giá.

Cả hội trường lại được một phen xôn xao, một số bậc quyền quý bình thường vốn rất mực thước thậm chí còn huýt sáo.

Vị công tử đối diện rõ ràng bị kích động, giơ tay lắc chuông liên tiếp hai lần.

"Thu gia, có tăng nữa không?" Bàn Tử xem đến toát cả mồ hôi hột.

"Không tăng, giờ cứ xem phản ứng của hắn đã." Diệp Thu ung dung nhìn sang đối diện, cười như không cười.

Chiếc khóa trường mệnh phía dưới là do chính tay anh đưa ra, giờ mua lại chẳng phải là thằng ngốc sao!

Cho nên, Diệp Thu chỉ muốn chơi khăm gã công tử kia một vố.

Diệp Thu không sợ quyền uy, muốn đấu với anh, văn đấu võ đấu anh đều chơi được.

Quả nhiên, vị công tử kia im bặt, phía dưới cũng không có ai tăng giá nữa.

Cô gái chủ trì buổi đấu giá tuyên bố: "Tốt lắm!

Khóa trường mệnh khảm vàng đế bạc đã được bán với giá 98 triệu!" "Rào rào!" Phía dưới vang lên một tràng pháo tay, mọi người đều vội vàng đứng dậy tung hô vị công tử kia, nhưng sắc mặt hắn ta lại trắng bệch, ngồi bất động trên ghế.

Thực ra những người có thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm đa số đều có mắt nhìn, ai ở đây cũng biết món đồ này được bán với giá đó là quá cao.

Mọi người vỗ tay, thực chất trong lòng đều ngầm hiểu là đang chế giễu.

Thêm nữa, danh tiếng của vị công tử này ở kinh thành cũng không tốt cho lắm, nhìn thấy hắn bị thiệt, không biết bao nhiêu người cảm thấy hả hê!

Ngay cả cô gái chủ trì buổi đấu giá cũng liếc nhìn phòng bao của Diệp Thu, mỉm cười nhẹ nhàng.

A Ninh ở phòng bao bên cạnh không nhịn được bật cười "phụt" một tiếng, gửi cho Diệp Thu một tin nhắn: "Đúng là đồ xấu xa." Phía sau còn kèm theo một trái tim nhỏ.

"Ha ha ha ha.

Ôi trời ơi, cười chết mất, thằng công tử kia chắc đang tính xem làm sao xoay sở được số tiền dư ra kia đây." Bàn Tử cười đến nghiêng ngả, khiến bàn bên cạnh phải ngoái lại nhìn liên tục.

"Thu gia, chiêu này cao tay thật." Nói rồi, Bàn Tử giơ ngón cái với Diệp Thu.

Lúc này Hoắc Tú Tú che miệng, cười chạy tới: "Thu gia, anh cũng quá... quá đáng rồi.

Ha ha ha." Diệp Thu mỉm cười: "Được rồi, chúng ta chia năm năm nhé." Chẳng mấy chốc, đã đến vật phẩm cuối cùng, Lỗ Hoàng Bạch.

"Đây mới là màn chính." Diệp Thu nheo mắt, vẫn ngồi ở vị trí chưởng đăng, người hầu bên cạnh vội vàng châm thêm dầu vào đèn cho anh, trong nháy mắt đám người bên dưới lại một trận xì xào bàn tán.

Nhưng chỉ trong chốc lát, một bên khác cũng sáng lên một ngọn thiên đăng.

Diệp Thu ngước mắt nhìn: "Quả nhiên là Uông Thư Vân." Suy nghĩ một lát, Diệp Thu gọi Bàn Tử mấy người: "Bàn Tử, Lão Muộn, Hạo Thiên Chân.

Cả Hắc Nhãn Kính nữa, tôi ở đây đấu giá, mấy cậu đi chuẩn bị đồ nghề xuống mộ trước đi.

Lần này có thể xác định là phải đến Thiên Sơn, đợi tôi lấy được thông tin chính xác chúng ta sẽ xuất phát ngay lập tức." Nói xong, Diệp Thu đưa cho Muộn Du Bình một tờ giấy đã viết sẵn, trên đó liệt kê đủ loại công cụ.

"Cứ theo danh sách này mà chuẩn bị, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào." Trong mắt mấy người đều lộ ra một tia hưng phấn.

"Rõ!

Lão đại!" Hạo Thiên Chân và mấy người nhanh chóng rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 299

Bây giờ, chỉ còn lại một mình Diệp Thu đơn đấu với Uông Thư Vân.

Diệp Thu quyết định, phải dùng dao sắc chém đay rối.

Nếu còn chậm trễ, e rằng Tam Thúc sẽ phải chịu khổ trong tay Cừu Đức Khảo.

"Chốt giá!

Chúc mừng Thành công tử đã giành được Lỗ Hoàng Bạch với giá 180 triệu!" Phía dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Diệp Thu đứng dậy cảm ơn, còn sắc mặt của Uông Thư Vân ở đối diện thì không được tốt cho lắm.

Uông Thư Vân gấp cuốn sổ đấu giá lại, nói với cô gái mắt phượng bên cạnh: "Ỷ Lan, đi liên lạc với người trong nhà, chuẩn bị cướp trắng!" Sau đó, ánh mắt cô ta lại rơi vào người Diệp Thu.

"Diệp Thu, cậu đủ tàn nhẫn đấy." 180 triệu!

Chỉ để đấu giá một mảnh Lỗ Hoàng Bạch!

"Quả là hào phóng." Diệp Thu ở phía đối diện, bước vào phòng bao của A Ninh, trước mặt tất cả mọi người ở kinh thành, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều ngầm hiểu mà nở một nụ cười quỷ dị.

Các bậc quyền quý ở dưới cũng đồng loạt đứng dậy vỗ tay.

Một người có thể Điểm Thiên Đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chi ra 180 triệu, khí phách và tài lực như vậy tuyệt đối đáng để kết giao!

Chỉ vì một buổi đấu giá, danh tiếng của Diệp Thu vang dội khắp giới quan lại quyền quý ở Tứ Cửu thành!

Các tiểu thư danh giá ở dưới, vốn đã thầm có tình ý với Diệp Thu, thấy anh và A Ninh ôm nhau, đều tức tối âm thầm.

Sau khi lấy được Lỗ Hoàng Bạch, Diệp Thu quẹt thẻ thẳng tay, bây giờ trong thẻ chỉ còn lại tám con số.

Nhưng chút tiền này chẳng là gì.

Anh còn cả một rương lớn đầy châu báu!

Tùy tiện lấy ra một viên cũng đủ ăn cả đời.

Sau khi mang đồ ra ngoài, Diệp Thu nhanh chóng nhận được tin nhắn của Bàn Tử: "Đồ đạc đã chuẩn bị xong, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào, địa điểm tại khách sạn, đến nhanh." Nhưng lúc này, Uông Thư Vân đã dẫn người bám theo.

"Anh Diệp Thu, vẫn khỏe chứ." Uông Thư Vân cười, cô gái mắt phượng bên cạnh eo khẽ uốn éo, nhanh chóng xoay người tấn công về phía Diệp Thu!

"Cô nhóc, muốn đấu với anh đây thì còn non lắm." Diệp Thu nhanh chóng né người, trong mắt anh, tốc độ của cô gái này còn không bằng một con bướm đang múa.

"A!" Cô gái kia kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bị Diệp Thu kẹp chặt, những con dao găm trên tay rơi lả tả, không thể cử động được nữa.

"Uông Thư Vân?

Cậu muốn thứ này sao?" Diệp Thu hươ hươ chiếc túi niêm phong đựng Lỗ Hoàng Bạch trong tay.

Uông Thư Vân kia đột nhiên biến mất tại chỗ, Diệp Thu còn chưa

kịp nhìn rõ động tác, giây tiếp theo đã xuất hiện sau lưng anh.

"Tôi muốn thứ này." Nói rồi, cô ta đưa tay ra định lấy Lỗ Hoàng Bạch, nhưng Diệp Thu là người thế nào chứ, anh chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên đã giữ chặt cổ tay của thiếu niên kia.

Sắc mặt thiếu niên thay đổi, vội vàng giãy ra, nhưng lại bị Diệp Thu tiện tay ném văng ra ngoài.

"Còn non lắm, về luyện thêm đi." Nhưng Uông Thư Vân kia không chịu bỏ cuộc, giơ tay ném ra một vật nhỏ, Diệp Thu dùng hai ngón tay kẹp lấy, nhìn kỹ thì phát hiện đó là một chiếc bút laze vô cùng tinh xảo.

"Hửm?

Bút laze.

Chẳng lẽ..." Anh liếc nhìn Uông Thư Vân đang ho sù sụ trên mặt đất, khóe miệng Uông Thư Vân nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Uông Thư Vân ho hai tiếng trên mặt đất, nói: "Cứ chờ đấy, người của nhà họ Uông sắp đến rồi." Nói xong, cô ta khẽ nhảy lên, đoạt lại cô gái mắt phượng từ tay Diệp Thu rồi lập tức rời đi.

Siêu thính lực của Diệp Thu ngay lập tức phát huy tác dụng, quả nhiên nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân ở gần đó!

"Ông đây không có thời gian chơi với các người đâu." Vài lần lướt người, Diệp Thu đã biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, một đám người áo đen xuất hiện ở vị trí đó, ngơ ngác nhìn nhau.

"Đi đâu rồi?!" Người cầm đầu tức giận.

"Tìm cho tao!" Một tiếng ra lệnh, đám người áo đen tản ra.

Lúc này, Diệp Thu đang ở trong khách sạn mặc trang bị, Bàn Tử

đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát!

A Ninh cũng đang đợi ở bên cạnh!

Anh cầm Lỗ Hoàng Bạch trong tay khẽ lắc một cái, quả nhiên rơi ra rất nhiều thuộc tính bí mật. 【Đinh!

Lỗ Hoàng Bạch rơi ra thuộc tính bí mật!】 【Hấp thu thành công!

Có thể tra cứu bất cứ lúc nào!】 Một lượng lớn thông tin tức thời tràn vào đầu Diệp Thu, thậm chí không cần lý giải, mấy tuyến đường trong địa cung đã hiện ra trong đầu anh!

Cùng lúc đó, những thuộc tính bí mật trước đây không hiểu được cũng kết nối với những mảnh vỡ này, hình thành nhiều thông tin hơn!

"...Thì ra phải đi như vậy!" Trong đầu Diệp Thu hiện ra bốn năm tuyến đường khả thi.

Anh lại khởi động kỹ năng cổ văn tự, xem xét Lỗ Hoàng Bạch từ trước ra sau một lượt, sau đó cất đi.

"Bàn Tử, Lão Muộn, Hạo Thiên Chân, Hắc Nhãn Kính.

Cả A Ninh nữa, mọi người chuẩn bị xong hết chưa?" Diệp Thu nghiêm mặt nói.

Mấy người nhanh chóng kiểm tra lại ba lô của mình, đáp: "Chuẩn bị xong rồi!" "Vậy thì xuất phát cùng tôi." Ra khỏi cửa, trăng đã lên cao, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, mấy người đội sao lên đường!

"Bàn Tử, vé máy bay từ kinh thành đi Tập Lâm đặt xong chưa?" "Xong rồi, một tiếng nữa bay." Sáu người tự mình đeo đồ, những vật dụng kia nhờ quan hệ đã thành công đưa lên máy bay ký gửi.

Họ lại đáp máy bay đi Tập Lâm ngay trong đêm, chuyển xe hơn mười mấy tiếng đồng hồ, giữa đường đều nghỉ ngơi trên xe.

Cuối cùng, cũng đến được chân núi Thiên Sơn.

Chuyến đi Thiên Sơn, bắt đầu!

Chân núi Thiên Sơn.

Ba giờ chiều.

Diệp Thu dẫn mấy người hỏi một vài câu với người dẫn đường địa phương, biết được Cừu Đức Khảo đã lên núi trước rồi.

"Hắc Nhãn Kính, bên đó có tin tức gì của Tam Thúc không." Diệp Thu hỏi.

"Có, nhưng là những con số được gửi ngắt quãng, không có thông tin gì khác." "Những con số?" Diệp Thu và những người khác đều ngơ ngác, cầm lấy chiếc Nokia kiểu cũ trên tay Hắc Nhãn Kính, Diệp Thu nhìn những con số được gửi vào những thời điểm khác nhau.

Sáng chín giờ mười hai phút: 14 Sáng mười giờ năm mươi phút: 10 Trưa một giờ hai phút: 8 Chiều hai giờ ba mươi: 6 Tổng cộng bốn tin nhắn, chỉ có bốn con số.

Diệp Thu suy nghĩ một lúc mà không có manh mối, bèn hỏi Hạo Thiên Chân: "Cậu có biết ý nghĩa mà Tam Thúc gửi không?" Cầm lấy điện thoại, Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tôi cũng không biết." Mặc dù mấy người đều hoang mang, nhưng vì thời gian cấp bách, họ tiếp tục lên núi.

Do trong đầu Diệp Thu có bản đồ đại khái, nên căn bản không cần nghiên cứu tuyến đường nữa, bây giờ cả đội cứ đi theo Diệp Thu thẳng lên núi, không chút do dự.

Phong cảnh đoạn đường đầu rất đẹp, đây cũng là lần đầu Diệp Thu đến Thiên Sơn, nhìn cảnh vật ven đường cũng không khỏi tán thưởng.

Phía trước và sau có một vài đoàn du lịch nhỏ, tuyến đường ban đầu cũng giống như họ, nên họ đành phải ngụy trang thành một đoàn du lịch để tránh gây sự chú ý không cần thiết.

“Bên này là XX, do khí hậu tốt nên chất lượng nước cũng rất trong, quanh năm ở khu vực có độ cao lớn.” A Ninh vừa giải thích, vừa đi song song với Diệp Thu.

Rõ ràng, lần này cô cũng đã chuẩn bị rất kỹ, mái tóc dài xinh đẹp được tết thành bím tóc, trông rất sảng khoái, dáng vẻ môi hồng răng trắng vô cùng đáng yêu.

Đi lên khoảng hai tiếng đồng hồ, đã là năm giờ chiều.

Do tốc độ của họ nhanh hơn các đoàn du lịch khác, nên bây giờ đã đến lưng chừng núi, phía trước chỉ còn một đoàn du lịch đang đi.

“Hắc Hạt Tử, có tin tức của Tam Thúc chưa?” Diệp Thu vừa đi vừa hỏi.

“Có, vừa mới gửi, cũng là một con số, lần này là 4.

Nhưng phía sau có thêm một chữ cái T.” “Chữ cái T?” Diệp Thu hỏi.

“Đúng vậy, chữ T viết hoa.

Không biết có ý nghĩa gì.” Hắc Hạt Tử cất điện thoại đi, tiếp tục đi theo bước chân của Diệp Thu.

Lúc này, giọng của Bàn Tử vang lên: “Tam gia cũng thật là, bày trò gì không biết, không thể gửi tin nhắn trực tiếp được sao?” Bàn Tử vừa nói vừa cắn một miếng thịt bò khô.

Hạo Thiên Chân đi theo sau thở hổn hển, đáp lại: “Tôi đoán là Tam Thúc không thể sử dụng điện thoại lâu dưới mí mắt của bọn chúng, nên mới gửi nhanh như vậy.

Chương 300

Tôi thậm chí còn đoán, việc có điện thoại này cũng là giấu người của Cừu Đức Khảo.” Mọi người đều đồng tình, Diệp Thu nhanh chóng vận động não bộ.

Khi ánh nắng chiếu xiên, nhiệt độ xung quanh dần giảm xuống, cảnh tuyết đẹp đẽ của Thiên Sơn dần bị bao phủ bởi màu tối, mấy người đều khoác áo bông vào, hơi thở ra từ miệng đều hóa thành sương.

“Đầu tiên, loại trừ khả năng Tam Thúc bấm nhầm phím điện thoại.” Diệp Thu thầm nghĩ.

Ánh mắt anh nhìn về phía trước, trên mặt đất không có dấu chân.

Phía trước tuyết trắng mênh mông, hoàng hôn dần chuyển sang màu cam, ánh sáng mỏng manh như khoác lên ngọn núi tuyết một tấm lụa mỏng tuyệt đẹp.

Diệp Thu nheo mắt nhìn đồng hồ, bây giờ là 17:23.

Ngô Tam Tỉnh tuy có chút thô lỗ, nhưng những lúc cần tỉ mỉ thì tuyệt đối sẽ không sai sót.

Giống như việc giấu Hạo Thiên Chân chuyện gia tộc lâu như vậy, diễn xuất cấp độ ảnh đế cũng không hề có sơ hở.

Vậy thì tin nhắn lần này cũng chắc chắn không thể sai được.

“Liệu có phải là vĩ độ không?” Không thể nào.

Diệp Thu lập tức phủ định suy nghĩ của mình, nếu là vĩ độ sao lại biến đổi lớn như vậy?

Anh tự giễu lắc đầu, tiếp tục đi.

“Chẳng lẽ là nhiệt độ?” Anh vừa nghĩ đến đây, Hắc Hạt Tử đã lên tiếng.

“Diệp Thu, Tam Thúc lại gửi tin nhắn, lần này nội dung là 3T, phía sau cũng có chữ T viết hoa.” Nghe xong, Diệp Thu nhìn đồng hồ của mình, trên đó có hiển thị nhiệt độ, nhiệt độ hiện tại nơi anh đang đứng là 5 độ C.

Từ chân núi đi lên, cộng với thời gian trôi qua, nhiệt độ đã giảm hơn mười độ.

Thông thường, độ cao càng lớn, nhiệt độ càng thấp.

Đáp án cho hiện tượng này thực ra rất đơn giản.

Bởi vì độ cao càng lớn, không khí càng loãng, dẫn đến khả năng lưu trữ nhiệt của nó cũng kém hơn, cuối cùng dẫn đến nhiệt độ cũng thấp hơn.

“Chẳng lẽ Tam Thúc đang gửi nhiệt độ?

Để biểu thị độ cao?” Diệp Thu vừa nghĩ vừa dẫn mọi người đi lên, nhiệt độ lại giảm xuống.

Lúc này, Diệp Thu quay đầu nói với Hạo Thiên Chân: “Hạo Thiên Chân, cậu tra xem có thể tìm ra nhiệt độ của các khoảng thời gian mà Tam Thúc gửi tin nhắn không, rồi xem có thể tính ra độ cao gần đúng không.” Hạo Thiên Chân mắt sáng lên: “Được!” Sau đó anh ta lập tức dừng lại trên đường bắt đầu tính toán, lần này anh ta thậm chí còn mang theo cả máy tính xách tay.

Mấy người nhân lúc Hạo Thiên Chân đang tính toán liền bổ sung năng lượng tại chỗ.

“Xong rồi, nếu không xét đến thời gian, dựa vào hai biến số là áp suất không khí và độ cao để tính toán, có thể biết được cứ lên cao một trăm mét, nhiệt độ ở đây sẽ giảm xuống.

Sau đó tôi tính ra, trong khoảng thời gian đó, nơi có nhiệt độ 3 độ C đang ở phía trên chúng ta khoảng năm mươi mét." Hạo Thiên Chân gập máy tính lại, Diệp Thu sờ cằm suy nghĩ một lúc, nói: "Vậy theo cách nói của cậu, tức là, khoảng cách từ lần trước Tam Thúc gửi tin nhắn và tin nhắn vừa rồi, về cơ bản là không di chuyển?" "Đúng vậy." Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Tôi biết rồi, chữ T phía sau con số là tín hiệu dừng đội hình nghỉ ngơi!

Chúng ta cách Tam Thúc chắc không xa nữa." Diệp Thu đứng dậy, lúc này Hắc Hạt Tử lại nhận được tin nhắn của Tam Thúc.

"Lại có tin nhắn rồi, lần này là 2.7, phía sau không có chữ cái." Hắc Hạt Tử vội nói.

"Họ lại bắt đầu di chuyển rồi!" Diệp Thu cau mày.

Ý thức khẽ động, anh mở Tham Tra Nhãn ra, trong nháy mắt, ý thức mạnh mẽ của Diệp Thu bao trùm một khu vực có bán kính 1000 mét.

"Hắc hắc.

Tìm thấy rồi!" Trong ý thức của Diệp Thu, mọi động tĩnh trong phạm vi ngàn mét vuông đều không thể thoát khỏi sự dò xét, từng khung cảnh một hiện lên trong đầu, anh lập tức tìm thấy vị trí của đội ngũ Cừu Đức Khảo!

Nhanh chóng thu lại ý thức bao trùm của Tham Tra Nhãn, trong nháy mắt tất cả thông tin đều được thu hồi.

Đầu Diệp Thu hơi đau.

"Xem ra năng lực này không thể lạm dụng." Anh cau mày.

Tuy nhiên, đội ngũ của Cừu Đức Khảo đang ở không xa!

Chỉ là tuyến đường của họ là một con đường khác, xuất phát sớm hơn khoảng một ngày.

Nhưng có lẽ vì có Ngô Tam Tỉnh gây nhiễu, thông tin họ nhận được không chỉ có sai lệch mà bây giờ còn đi đường vòng!

"Nhanh lên, chúng ta bây giờ phải đi xuống, qua con mương kia, Tam Thúc đang ở trên ngọn đồi nhỏ đối diện!" Diệp Thu dẫn đội chuyển hướng đi nhanh hơn, Bàn Tử ở phía sau đột nhiên nói: "Họ đều ở phía trước chúng ta rồi, làm sao chúng ta đuổi kịp được?" "Đội của Cừu Đức Khảo không biết chúng ta đã có hành động.

Máy theo dõi trên người A Ninh đã bị tôi phá hủy rồi, họ không thể biết được chúng ta có bám theo hay không.

Bây giờ chúng ta đi đường thẳng, đuổi lên phía trước, có thể chặn được họ." Diệp Thu không quay đầu lại, bây giờ đối mặt với họ là một con dốc tuyết vô cùng hiểm trở, anh ôm lấy A Ninh rồi trực tiếp nhảy xuống.

Nhìn bóng dáng Diệp Thu trượt xuống, Bàn Tử và những người khác méo xệch miệng, châm chọc: "Thu gia nhà chúng ta thể chất tốt thật, tôi thì không có gan chơi như vậy đâu." Nói rồi, mấy người bắt đầu móc móng leo núi vào đá.

Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình nhìn nhau một cái, cũng trực tiếp nhảy xuống.

Chỉ còn lại Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, hai người bình thường, muốn khóc không ra nước mắt.

"Mấy vị đại lão, cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi chứ!" Hai người gào thét trong lòng.

Tuy nhiên, phía trước là nơi Tam Thúc đang ở, họ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa, bèn móc chặt dây thừng rồi nhảy

xuống!

Đến đáy mương ngẩng đầu lên, hoàng hôn đã chuyển thành màu đỏ như máu, phảng phất như đang đốt lên một ngọn lửa rực cháy trên núi tuyết, vô cùng hùng vĩ!

"Tiếp tục xuất phát!" Diệp Thu vẫy tay, dùng cuốc chim đào một cái, trực tiếp bắt đầu leo lên.

"Nhanh lên, tăng tốc!" Diệp Thu dẫn đầu, nhanh chóng leo lên con dốc tuyết vô cùng hiểm trở, Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Diệp Thu, những người còn lại có phần vất vả hơn.

Bàn Tử cắn răng thở hổn hển, khó khăn lắm mới leo lên được một con đường nhỏ bằng phẳng, trực tiếp mệt đến mức ngồi bệt xuống.

"Không được rồi, Bàn gia tôi phải nghỉ một lát, không thì lát nữa gặp chuyện không trụ nổi đâu." Nói rồi, Bàn Tử uống một ngụm nước.

Diệp Thu quan sát xung quanh, trời đã tối sầm lại, đội của Cừu Đức Khảo chắc chắn không thể tiếp tục đi đường.

Theo thông tin do Tam Thúc và Hắc Hạt Tử cung cấp, Cừu Đức Khảo lần này dường như cũng ở trong đội.

Mặc dù không biết Cừu Đức Khảo có tham gia vào hành động dưới địa cung không, nhưng điều này cũng cho anh một gợi ý.

Cừu Đức Khảo đã lớn tuổi, cho dù thể chất có tốt đến đâu cũng không chịu nổi giày vò, vậy thì đội của lão ta chắc chắn không thể chịu đựng được việc đi đường trong thời gian dài.

Nghỉ ngơi là điều không thể thiếu.

Như vậy, Diệp Thu có thể dẫn đội của mình trực tiếp bao vây họ.

“Hạt Tử, có tin tức của Tam Thúc không?” Diệp Thu hỏi.

“Tạm thời không có.” Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại.

“Đi thôi, tiếp tục lên đường.” Diệp Thu vẫy tay, ra hiệu cho mấy người đã nghỉ ngơi gần xong đứng dậy.

Vừa đi, Diệp Thu vừa phóng ra ý thức của Tham Tra Nhãn, bao trùm một phạm vi nhỏ hơn để xem xét.

Không có bất kỳ ai.

Chỉ thấy ở không xa có một số dấu chân và vết tích dừng lại.

“Mở rộng phạm vi, tăng lên bán kính 1000m.” Diệp Thu ý thức khẽ động, trường năng lượng ý thức ngay lập tức bao trùm không gian bán kính 1000m, không gian này được ý thức của Diệp Thu nhanh chóng quét qua, không bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

“Hửm?” Không thấy đội của Cừu Đức Khảo.

Đang lúc này, Hắc Hạt Tử đưa điện thoại tới nói: “Diệp Thu, có tin nhắn, lần này Ngô Tam Tỉnh gửi là 2T.” Diệp Thu gật đầu, nói: “Nếu như suy đoán trước đó không sai, thì bây giờ là 2 độ C, có nghĩa là dừng hành tiến.” Nhưng nếu bây giờ họ đã dừng lại mà lại không nằm trong phạm vi dò xét của Diệp Thu, vậy thì đội của Diệp Thu chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

“Còn sức đi không?” Diệp Thu quay đầu hỏi.

Mấy người gật đầu, trừ Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử, bây giờ họ đều đã mặc những bộ đồ bông dã ngoại dày cộp, cả cái đầu đều bị bao bọc kín mít.

Diệp Thu không nhịn được cười, những người này thật đáng yêu, chỉ là năng lực so sánh có hơi yếu một chút.

“Đi thôi.” Diệp Thu dẫn đội tiếp tục đi, Hắc Hạt Tử dường như

lại nhận được tin nhắn.

“Diệp Thu, lại có tin nhắn rồi, lần này liên tục hai tin, lần lượt là 2.5, 3.2.” Hắc Hạt Tử tiến lên báo cáo.

“Hửm?

Tại sao nhiệt độ lại tăng lên?

Rốt cuộc là ở đâu?” Diệp Thu không khỏi ngạc nhiên. 【Đinh!

Chương 301

Khởi động chế độ không gian hệ thống, ký chủ hiện có thể tùy ý tra xét phạm vi đã nâng cấp, bán kính 2000m, thời gian thực sẽ bị làm chậm 1000 lần.】 Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh Diệp Thu trở nên chậm lại.

Sự "chậm" này gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bàn Tử đang vốc tuyết trên mặt đất, không biết có định ăn một miếng không, bây giờ biểu cảm đông cứng trên mặt, những hạt tuyết lơ lửng trong không trung bất động.

Những người khác cũng như ngừng lại.

"Được rồi, hành động." Diệp Thu bay người đi, trong môi trường bị làm chậm, anh nhẹ như một con bướm, tốc độ cực nhanh dò xét khắp nơi, mặc dù không phát hiện đội của Cừu Đức Khảo, nhưng lại phát hiện ra một số manh mối.

Trên ngọn đồi nhỏ nơi A Ninh dừng lại, trên con đường phía sau mà họ không đi, có lưu lại vết tích dừng chân của đội Cừu Đức Khảo.

Diệp Thu nhìn những đống tro than còn sót lại, có một số rác đã được gói kỹ đặt sang một bên.

Khi lại gần quan sát nơi họ nghỉ ngơi, có một số vết hằn do người ngồi, đều bị lõm xuống.

Nhưng Diệp Thu phát hiện ra một vết lõm khác thường trong số đó, vết lõm này dường như đã bị ai đó cố ý dùng tuyết lấp đi, lẫn trong những vết lõm lộn xộn.

Nếu là vết tích do người ngồi nghỉ, vậy người để lại thứ này đang che giấu cái gì?

Diệp Thu bất giác đưa tay ra gạt tuyết, nhưng lại phát hiện mình đang dùng chế độ tra xét, không thể can thiệp vào hiện thực, nên tay anh xuyên qua lớp tuyết.

"Nhìn xuyên thấu." Diệp Thu khởi động khả năng nhìn xuyên thấu, phải mất ba bốn phút, Diệp Thu mới khống chế được việc chỉ nhìn xuyên thấu vật chất trong phạm vi vài ly mét, lúc này mới nhìn rõ tình hình dưới lớp tuyết của vết lõm kia.

Chỉ thấy dưới khả năng nhìn xuyên thấu, trên tảng đá bị tuyết che phủ, có khắc một hình chữ nhật xiêu vẹo, trên đó vẽ một chữ "X".

"Aha.

Chắc chắn là ký hiệu do Tam Thúc để lại." Nhìn những vết khắc nguệch ngoạc và lớp tuyết che đậy qua loa, có thể cảm nhận được tình hình lúc đó khẩn trương và vội vã đến mức nào.

"Có ý gì đây?" Diệp Thu lại nhìn kỹ, phát hiện ở một cạnh ngắn của hình chữ nhật, có một vạch thẳng nhỏ.

"Hắc hắc!

Chẳng phải là điện thoại sao?

Dấu X này có ý gì.

Chẳng lẽ…" Không ổn rồi!

Diệp Thu nảy sinh dự cảm không lành.

Ký hiệu này vô cùng đơn giản và rõ ràng, rõ ràng là điện thoại của Tam Thúc đã xảy ra vấn đề ở nơi này.

Nhưng chắc chắn không thể bị rơi hay hỏng, vì khi đó, họ vẫn tiếp tục nhận được tin nhắn.

Tiếp đó Diệp Thu lại đi một vòng, phát hiện một khe rãnh gần đó, vô cùng hẹp, có thể gọi là một vết nứt.

Một số dấu chân hướng vào bên trong.

Khi Diệp Thu bay xuống xem xét, phát hiện nhiệt độ bên trong đang dần tăng lên.

Nhưng đi xuống nữa thì đã vượt quá phạm vi anh có thể xem xét.

Ranh giới bán kính 1000m.

Lúc này anh liếc nhìn đồng hồ nhiệt kế trên tay, thời gian trên đó đã bị kẹt lại, nhưng nhiệt kế vẫn hoạt động bình thường.

Nhiệt độ hiện tại là 3.68 độ C.

Trên vách đá có một số thực vật mọc trên đó, trông như đang phát sáng.

Diệp Thu vừa định lại gần xem, "tinh thần lạc ấn" trong đầu đột nhiên truyền đến một cảm giác không tốt.

"Tình hình gì vậy?" Anh mới rời đi hai mươi mấy phút, nhưng đối với thời gian của Bàn Tử, mới chỉ trôi qua khoảng một giây.

"Chết tiệt, mình vừa rời đi là mấy đứa bảo bối này sắp gặp chuyện rồi." Diệp Thu toát mồ hôi hột, không kịp nghĩ nhiều, quay lại chỗ vết tích trên tuyết xem xét tình hình một lần nữa, phát hiện ngoài ký hiệu kỳ lạ kia ra không có thông tin gì khác.

Anh bèn lập tức quay trở lại vị trí của Bàn Tử.

Tốc độ của Diệp Thu rất nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện.

Chỉ thấy Bàn Tử đang ngẩng đầu, trên mặt đang nở một biểu cảm hơi kinh ngạc.

A Ninh nhìn về hướng anh rời đi, vẻ mặt kinh ngạc.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử thì vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Hạo Thiên Chân thì vẻ mặt đầy dấu hỏi nhìn vào nơi anh biến

mất.

“Mẹ kiếp, thì ra mấy người phát hiện mình biến mất, ha ha ha, mình còn tưởng đã xảy ra chuyện gì.” “Hệ thống, hủy bỏ thời gian hệ thống.” 【Nhận được yêu cầu của ký chủ, hủy bỏ sự bao trùm của thời gian hệ thống.】 “Rào rào rào”, thời gian xung quanh lại trôi nhanh, động tác của mấy người trở nên trôi chảy, tuyết trên tay Bàn Tử rơi xuống, miệng há thành hình chữ “O”.

A Ninh giật mình, phát hiện Diệp Thu lại lập tức xuất hiện, vẻ mặt ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân thì đang dụi mắt, không ngừng lắc đầu để xác nhận mình không nhìn lầm.

Bình tĩnh nhất là Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình, hai người dựa vào tảng đá, không có biểu cảm gì.

Hạo Thiên Chân không thể tin nổi nhìn Diệp Thu, nói: “…Thu gia.

Anh vừa mới biến mất rồi lại… lại xuất hiện.” “Tôi cũng thấy, tôi còn tưởng mình bị ảo giác, Hạo Thiên Chân, cậu có phát hiện không, Thu gia đã dịch chuyển tức thời một chút.” Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi chỉ vào dấu chân trên mặt đất.

Diệp Thu cười ha hả: “Ha ha ha.

Đừng đoán nữa, chỉ là tôi thôi.

Tôi có kỹ năng dịch chuyển tức thời, đừng kinh ngạc, tôi đi phân tích lộ trình của Cừu Đức Khảo thôi.” Lúc này điện thoại của Hắc Hạt Tử lại vang lên.

“…Lại có tin nhắn, lần này là số. 3 độ C.” Hắc Hạt Tử đọc.

Diệp Thu sửng sốt, nói: “Đợi đã, cậu đọc lại lần nữa?” “3 độ C.” Diệp Thu tiến lên xem tin nhắn, chỉ thấy nội dung tin nhắn là: 3℃.

Phía sau có thêm một ký hiệu "℃".

Rõ ràng, kết hợp với ký hiệu vừa thấy, điện thoại của Tam Thúc bây giờ tuyệt đối đã bị người khác khống chế.

"Cừu Đức Khảo, con cáo già này, định chơi tôi à." Diệp Thu nheo mắt.

"Chuyện gì vậy." Hạo Thiên Chân cũng ghé lại.

Tiến lên cầm điện thoại xem, sắc mặt anh ta cũng trở nên kỳ quái.

"Có thêm ký hiệu độ C, đây không phải phong cách của Tam Thúc, ông ấy không thể nào tạm thời thay đổi ký hiệu thông tin được.

Làm như vậy sẽ gây khó khăn cho đồng đội, Tam Thúc không phải là người hay thay đổi bất chợt." Nói rồi, Hạo Thiên Chân liếc nhìn Bàn Tử.

Diệp Thu gật đầu, nói: "Bây giờ chúng ta không thể tin vào tin nhắn trên điện thoại nữa, có thể điện thoại của Tam Thúc đã bị người của Cừu Đức Khảo tịch thu, hiện tại chúng đang gửi thông tin giả cho chúng ta.

Tiếc là, bọn chúng quá không cẩn thận." Diệp Thu nhếch mép cười.

"Tiếp tục xuất phát, men theo con đường này đi tiếp." Diệp Thu chỉ tay về phía trước.

"Tôi đi trước xem xét, mọi người chú ý an toàn.

Lão Muộn, Hạt Tử, ở đây giao cho hai người." Nói xong, Diệp Thu bay người về phía trước mấy lần, nhanh chóng bỏ xa một đoạn.

Bàn Tử ở lại vỗ tay: "Thân thủ này mà không đi đóng phim hành động thì thật là đáng tiếc." "Thân Khinh Như Yến!" 【Kỹ năng Thân Khinh Như Yến được kích hoạt, do hấp thu lượng lớn thuộc tính của

Cửu Chúc Âm, một cự thú viễn cổ, kỹ năng Thân Khinh Như Yến hiện được nâng cấp liên đới, một lần có thể di chuyển xa nhất 500m, mất 50 giây, thời gian hồi chiêu 0.1 giây.】 "Vèo!" Diệp Thu dùng Tham Tra Nhãn chọn một vị trí, trực tiếp xuất hiện ở nơi khác.

Sau vài lần dịch chuyển tức thời liên tục, Diệp Thu cuối cùng cũng tìm thấy đội của Cừu Đức Khảo.

Anh lẳng lặng ẩn nấp sang một bên, phát hiện Ngô Tam Tỉnh ở không xa đang đứng cạnh hai người cầm súng, đang cau mày phân tích gì đó, và tranh cãi với một người nước ngoài trẻ tuổi.

"Siêu cấp thính lực!" 【Khởi động Siêu cấp thính lực, do hấp thu lượng lớn thuộc tính của Cửu Chúc Âm, một cự thú viễn cổ, Siêu cấp thính lực hiện được nâng cấp liên đới, phạm vi bao trùm 1000m.】 Trong phút chốc, một lượng lớn âm thanh đổ về phía Diệp Thu, anh vội vàng dùng thuộc tính khống chế tinh thần siêu cường để kiểm soát tinh thần lực, nhưng có rất nhiều âm thanh hỗn loạn lẫn vào trong tiếng nói.

Tiếng gió, tiếng xào xạc nhỏ, tiếng bước chân của đội ngũ phía trước.

"Chậc~!" Diệp Thu nghe một lúc thấy hơi phiền, lấy ra chuỗi hạt ngọc đen trong túi quần đeo vào thử xem có thể trấn tĩnh được không, nhưng lại vô tình lấy ra hai thứ.

Một chuỗi hạt, và viên châu đồng nhỏ mà Uông Thư Vân đã ném cho anh trong Thần Thụ Thanh Đồng.

Khi chạm vào viên châu đồng nhỏ, Diệp Thu cảm thấy một sự yên bình kỳ diệu!

Trong nháy mắt, anh cảm thấy có thể tự do kiểm soát tinh thần lực, nhanh chóng, từ trong những âm thanh hỗn loạn lọc ra được tiếng

tranh cãi của Tam Thúc và người thanh niên da trắng.

"…Ông hoàn toàn không hiểu, theo tôi thấy ông chỉ là một gã lừa đảo giang hồ của Thiên triều.

Chương 302

Who cares about you.” Giọng của người thanh niên da trắng, tiếng Thiên triều của hắn có một vẻ ngượng ngùng kỳ quặc.

“…Lý luận của tôi tuyệt đối không có vấn đề, anh có hiểu phong thủy của Thiên triều không?

Đó là tinh hoa của tổ tiên chúng tôi, là văn hóa truyền thừa của dân tộc.” Giọng của Tam Thúc kích động như một bình luận viên thể thao thập niên 80 thế kỷ 20, chỉ muốn phun nước bọt bay đầy trời.

Trông Tam Thúc lúc đó mặt đỏ tía tai.

Nhưng Diệp Thu nhanh chóng cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngô Tam Tỉnh.

Đó là loại người sẽ vì “văn hóa dân tộc” mà cãi nhau với người khác sao?

Diệp Thu nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Tam Thúc, luôn cảm thấy có chút giả tạo.

Loại người này trước nay chỉ biết kiếm tiền, có lợi thì sẽ lao vào, ranh giới quốc gia trước mặt Ngô Tam Tỉnh, khi ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân, tuyệt đối sẽ nghiêng về lợi ích cá nhân.

Mặc dù không đến mức bán nước, nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng tuyệt đối không phải là người sẽ vì “văn hóa dân tộc” mà cãi nhau đến mặt đỏ tía tai.

Vậy thì, tại sao lúc này lại bảo vệ quốc gia rồi?

“Không… không đúng.” Tam Thúc đang câu giờ!

Đang chuyển dời sự chú ý!

Diệp Thu lại nhìn kỹ dáng vẻ của Ngô Tam Tỉnh, thị lực của anh bây giờ có thể tự do điều chỉnh, muốn nhìn rõ động tác của Ngô Tam Tỉnh vô cùng dễ dàng.

Ngô Tam Tỉnh cố gắng chứng minh bản lĩnh của mình, thậm chí còn lôi ra một cuốn sách từ trong đũng quần ném xuống đất, đứng tại chỗ với vẻ mặt phẫn nộ, khiến người đi sau bị cản trở.

"Đây là bút ký trộm mộ gia truyền của nhà tôi, văn hóa của chúng tôi không thể không tin." Ông quay đầu đi, định rời khỏi đội ngũ, nhưng lại bị giữ lại.

Lúc này Diệp Thu phát hiện, trong đội của Cừu Đức Khảo, có một ông lão gầy gò tinh anh, bề ngoài trông đã lớn tuổi, nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như một loài chim ưng nào đó.

Ông lão đó gọi Ngô Tam Tỉnh lại: "Ngô Tam Tỉnh, tỉnh táo lại đi, đây là địa bàn của người khác, đừng giở trò vặt." "Trần Bì A Tứ, tôi đã bị uy hiếp đến đây, không cẩn thận là mất mạng, ông lại không tin vào lộ trình của tôi, bây giờ tôi mất mạng cho ông xem!" Nói xong, Ngô Tam Tỉnh hung hăng nhổ một bãi nước bọt, không nói gì nữa.

Lúc này, một chàng trai châu Á trẻ tuổi khỏe mạnh cõng một ông lão xuất hiện, đó là một ông lão người nước ngoài.

Sau khi xuống đất, ông lão đó lại nói: "Tam Tỉnh.

Chúng ta đã hợp tác nhiều năm trước, lần này mời ông đến như vậy, là tôi không lễ phép, nhưng ông phải biết, tôi tuyệt đối có thể tin tưởng ông.

Lần sau chuyện như thế này, đừng để xảy ra nữa." Diệp Thu nhìn, cảm thấy ông lão ngoại quốc kia chắc là Cừu Đức Khảo.

Sau khi Cừu Đức Khảo nói xong, ông ta nhận một chiếc điện thoại kiểu cũ từ tay một người bên cạnh, tiện tay ném xuống vách núi.

Đó chắc là chiếc điện thoại bị tịch thu của Ngô Tam Tỉnh.

Diệp Thu thầm nghĩ.

Ngô Tam Tỉnh dường như đã bị thuyết phục, trông rất buồn bã nhưng lại đầy tin tưởng gật đầu, tỏ ý có thể đảm nhận nhiệm vụ.

Đội ngũ lại bắt đầu tiến lên.

Diệp Thu xem đến kinh tâm động phách, khi hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy tố chất tâm lý của Ngô Tam Tỉnh thật sự tốt, tốt đến mức có thể làm đặc vụ, làm gián điệp.

Có thể khẳng định, Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không bị phản bội.

Mặc dù bây giờ Diệp Thu có thể lập tức xông lên, bắt gọn đội của Cừu Đức Khảo, nhưng làm vậy chỉ kéo theo nhiều mối quan hệ khác.

Cho nên, Cừu Đức Khảo chỉ có thể chết trong mộ.

Thấy Tam Thúc không có việc gì, Diệp Thu lập tức lặng lẽ rời đi.

Khi quay lại đội, phát hiện mấy người đã di chuyển được một đoạn khá xa.

Bây giờ khoảng cách đến đội của Cừu Đức Khảo chỉ còn hơn một nghìn mét.

"…Lão đại, có phát hiện gì không?" Bàn Tử thấy Diệp Thu vừa đáp xuống, vội vàng sáp lại gần.

Bây giờ mặt không đỏ, thở không hổn hển, xem ra đã hồi phục lại sau cuộc sống ăn chơi ở thành phố.

"Tam Thúc ở phía trước, đi cùng còn có Trần Bì A Tứ, đang trà trộn trong đội của Cừu Đức Khảo, không có nguy hiểm." Diệp Thu nói.

Lúc này sắc mặt Hắc Nhãn Kính có chút không đúng.

“Anh đi từ đâu về vậy?” Hắc Nhãn Kính hỏi.

“Từ bên kia về.” Diệp Thu quay tay chỉ.

Hắc Nhãn Kính rõ ràng méo xệch miệng, nói: “Ở đó có biên phòng đấy.

Anh đi nộp mạng à??” Diệp Thu nghe xong, nói: “Người dẫn đội là Ngô Tam Tỉnh.” Người thanh niên da trắng kia tức giận đến mức như muốn giết người, ánh mắt độc ác chiếu thẳng về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh, quả nhiên gừng càng già càng cay!

Diệp Thu dẫn theo Bàn Tử và mọi người vội vã tiến lên, tăng nhanh tốc độ, cuối cùng gần như chạy lon ton về phía trước.

“Dừng lại!” Diệp Thu đưa tay ra, ra hiệu cho mọi người dừng lại.

“Bây giờ có thể dùng ống nhòm để xem tình hình rồi.” Mấy người dùng ống nhòm tìm kiếm một lúc, quả nhiên thấy một nhóm người nhỏ đang dừng lại ở phía xa, dường như đã bị chặn lại.

Người thường không thể nhìn rõ, nhưng siêu thị lực của Diệp Thu đã giúp anh nắm bắt tình hình tại hiện trường.

Ở phía xa, đội của chú Ba đã dừng lại, trong đội ngũ đã xảy ra tranh chấp.

“Cái quái gì vậy?

Cái tháp canh kia?

Ông đưa tôi đến gần chỗ này làm gì?

Ông có biết nếu tôi tiến thêm một nghìn mét nữa sẽ bị bắn quét ngay lập tức không?” một người da trắng mặt đỏ tía tai gầm lên, rõ ràng vô cùng tức giận.

Diệp Thu thấy, trong đội, Ngô Tam Tỉnh dường như cũng rất phẫn nộ.

"Con đường nhanh nhất của tôi phải đi vòng qua đây, không tin thì cứ đi hỏi ông chủ của các người." Nói xong, Ngô Tam Tỉnh ném thẳng tấm bản đồ trong tay xuống đất rồi đi sang một bên.

Diệp Thu phát hiện, con đường hầm dài này có hình dạng tổng thể giống chữ "Phong", cuối các nhánh rẽ hai bên dường như đều có một cái hố Lúc này trăng sao đã treo trên bầu trời, may mà đêm quang đãng, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm không quá lớn.

Cừu Đức Khảo đứng khoanh tay sau lưng, đối mặt với Ngô Tam Tỉnh.

"Ngô Tam Tỉnh, ông biết tôi đã trả giá bao nhiêu cho dự án này.

Mặc dù tôi biết lộ trình của ông là đúng, nhưng trên đường đi dường như ông luôn cố ý kéo dài thời gian của tôi." Cừu Đức Khảo chậm rãi nói.

Diệp Thu vừa thấy tình hình, trong lòng thầm kêu không ổn.

Anh vẫy tay gọi mọi người lại, nói: "Cừu Đức Khảo dường như đã mất kiên nhẫn, có thể sắp lật mặt rồi.

Bây giờ chú Ba đang gặp nguy hiểm, tôi phải ra tay thôi.

Nhanh chóng tiến lên." Trong nháy mắt, không khí trong đội trở nên căng thẳng.

Thực ra khoảng cách đến đội của Cừu Đức Khảo cũng chỉ hơn hai nghìn mét, chỉ cần tốc độ đủ nhanh là có thể đuổi kịp.

Cùng lúc đó, Diệp Thu vẫn đang giám sát tình hình bên kia.

"Muốn sao đây?" Ngô Tam Tỉnh mặt không đổi sắc nhìn về phía xa, vẻ mặt căng thẳng.

Cừu Đức Khảo đứng bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, cùng ông ta nhìn về phương xa.

"Thời gian của tôi, dọc đường…" Cừu Đức Khảo chưa nói hết, Diệp Thu đã thấy rõ tay của lão ở sau lưng làm một động tác, một người bên cạnh lập tức giơ súng lên.

Thôi rồi!

Diệp Thu thầm kêu một tiếng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Diệp Thu liên tiếp sử dụng kỹ năng "Thân Khinh Như Yến" bộc phát trong nháy mắt, chưa đầy một giây đã lóe mình vào trong đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Cũng gần như cùng lúc, người cầm súng sau lưng Ngô Tam Tỉnh đã bóp cò. *Pằng.* Một tiếng súng trầm đục vang lên.

Diệp Thu vừa hay xuất hiện trên đường đạn, vững vàng tóm gọn viên đạn.

Sau đó, Diệp Thu đứng sau lưng Ngô Tam Tỉnh, cũng uy hiếp Cừu Đức Khảo.

Chương 303

Chỉ thấy sắc mặt Ngô Tam Tỉnh u ám, một con dao găm kề ngang cổ Cừu Đức Khảo, cứ thế rạch ra một vệt máu.

Máu tươi theo cổ Cừu Đức Khảo nhỏ xuống nền tuyết, ánh lên vài điểm màu sẫm.

"Qua cầu rút ván à?

Cừu Đức Khảo, ông cũng ra dáng người làm chuyện lớn đấy." Diệp Thu xoay người, trước vẻ mặt kinh hoàng của Cừu Đức Khảo, ném viên đạn đã bị bóp méo xuống nền tuyết.

Xung quanh, đội của Cừu Đức Khảo không dám nhúc nhích.

Mặc dù tất cả đều được trang bị súng đạn thật, nhưng những người được huấn luyện nghiêm ngặt ngày thường này đều đang run rẩy bắp chân.

Dù sao thì, tận mắt chứng kiến một người đột nhiên xuất hiện và bắt được viên đạn, loại hiện tượng gần như siêu nhiên này không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được.

Một binh sĩ trẻ dường như quá sợ hãi, tay cầm không vững, súng rơi nặng nề xuống đất.

Diệp Thu quay đầu lại, người lính kia sợ đến mức lùi lại mấy bước, suýt nữa rơi xuống vách đá.

"Đừng sợ, chỉ cần các người không đối đầu với tôi, tôi sẽ không làm gì các người.

Tôi, Diệp Thu, thiện ác phân minh, chưa bao giờ bừa bãi làm hại người vô tội." Diệp Thu xua tay, ra hiệu cho những người xung quanh hạ súng xuống, nhưng rõ ràng những người này không nể mặt, Diệp

Thu đành thôi.

Bên cạnh, Trần Bì A Tứ rõ ràng là người từng trải, nhìn thấy cảnh này vẫn không hề biến sắc.

Diệp Thu tiến lên, lúc này Cừu Đức Khảo mặt như màu đất, trong mắt viết đầy tuyệt vọng.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt, sắc mặt u ám, con dao găm trong tay dùng sức, cứ thế cắt đứt cổ họng của Cừu Đức Khảo.

Lượng lớn máu tươi phun ra, vương vãi trên mặt đất, làm tan chảy một mảng băng giá lớn, bốc lên hơi nóng.

Nhưng rất nhanh, những làn hơi nóng đó cũng bị cái lạnh trên núi cao che lấp.

Thi thể của Cừu Đức Khảo nằm trên mặt đất, nhanh chóng ngừng co giật.

Nhìn thấy cảnh này, những người đi theo Cừu Đức Khảo bên cạnh không còn người lãnh đạo, có người hạ súng hoảng loạn bỏ chạy về phía sau, có mấy người sợ hãi rơi xuống vách đá.

Còn lại mấy người ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, rõ ràng chưa từng thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy.

Diệp Thu tuy tay cũng không sạch sẽ, nhưng chưa bao giờ giết người một cách sống sượng như thế này, nhìn cảnh tượng như vậy không khỏi cảm thấy dạ dày cuộn trào.

“Diệp Thu.” “Đại ca.” Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình là hai người đầu tiên đuổi kịp, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Diệp Thu.

Mấy người phía sau cũng nhanh chóng theo kịp, A Ninh đứng bên cạnh Diệp Thu, nhìn thấy thi thể của Cừu Đức Khảo, trên mặt không chút gợn sóng.

“Thiên đạo hữu luân hồi.” A Ninh nhàn nhạt nói.

Cuối cùng liếc nhìn thi thể của Cừu Đức Khảo một cái rồi dời mắt đi.

Hạo Thiên Chân thở hổn hển tiến lên, ánh mắt dán chặt vào những vết máu trên người Ngô Tam Tỉnh, gần như không thể rời mắt.

Nhìn thấy Hạo Thiên Chân, trên mặt Ngô Tam Tỉnh thoáng qua một tia do dự.

Ông ta dường như muốn giấu con dao đi trước mặt Hạo Thiên Chân, nhưng không kịp.

Ngay sau đó, Ngô Tam Tỉnh dường như đã hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: “Tiểu Tà, con đường này một khi đã bước lên, không có cách nào quay đầu lại, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Nói rồi, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp dùng vạt áo lau sạch vết máu sắp đông lại trên lưỡi dao.

Con dao găm sắc bén đó, dưới ánh trăng trong trẻo và màu tuyết lam nhạt, lại phát ra ánh sáng lạnh lẽo, dường như việc giết người vừa rồi hoàn toàn không liên quan đến nó.

Hạo Thiên Chân dần dần thở đều lại, ngây người nhìn Cừu Đức Khảo đã chết, nhất thời không trả lời.

Thực ra, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thu thấy một người sống sờ sờ ngã xuống trước mặt mình, tâm trạng của Hạo Thiên Chân, Diệp Thu ít nhiều có thể hiểu được một chút.

Cảnh tượng trước mắt có thể thấy rõ sự khác biệt to lớn giữa sự sống và cái chết.

Cừu Đức Khảo đã chết nằm bất động, trong mắt không còn có thể lóe lên ánh sáng tinh ranh, xảo quyệt nữa, mọi sự hung ác, gian trá lúc còn sống đều tan thành mây khói trong khoảnh khắc này.

Nằm trên mặt đất, ông ta trông giống như một ông lão bình thường.

Người không biết chuyện nhìn thấy, có lẽ sẽ tưởng rằng một ông lão ngoại quốc giàu có, hiền từ nào đó bị sát hại.

Một lúc lâu sau, Hạo Thiên Chân mới lên tiếng: "Cháu muốn đi tiếp." Hầu hết mọi người đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, Diệp Thu cũng vậy.

Anh có một chút tư tâm, bởi vì nếu Hạo Thiên Chân từ bỏ, thì anh phải đưa cậu ta xuống núi.

Làm như vậy có thể khiến nhà họ Uông đi trước một bước, bởi vì người nhà họ Uông sẽ sớm tra ra hành tung của họ, với năng lực của chúng, việc tìm một con đường vào Thiên Sơn chắc không phải là chuyện khó.

Vì vậy bây giờ, họ phải tiếp tục tiến lên.

Hạo Thiên Chân vừa đồng ý, mọi người lại bắt đầu chỉnh đốn lại trang bị.

Mấy người còn lại của Cừu Đức Khảo ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết phải làm sao.

Diệp Thu hỏi họ có biết đường xuống núi không, họ cũng liên tục lắc đầu.

"Đúng là một vấn đề nan giải." Diệp Thu "chậc" một tiếng.

"Thế này đi, các người có thể đi theo đội của tôi tiếp tục tiến lên.

Nhưng phải chú ý an toàn cá nhân, đội ngũ quá đông người, tôi không thể chăm sóc được cho từng người." Nghe lời của Diệp Thu, mấy người đó gật đầu như giã tỏi.

Rõ ràng, vừa nhìn thấy bản lĩnh dùng một tay bóp nát viên đạn của

Diệp Thu, mấy binh sĩ trẻ này đều có vài phần sùng bái anh như thần thánh.

Đội ngũ tăng thêm rất nhiều người, người còn lại của Cừu Đức Khảo có tám người, cộng thêm chàng trai châu Á vác trên lưng nữa là chín người.

Thêm cả Trần Bì A Tứ và vệ sĩ bên cạnh, bây giờ đội ngũ đã có hơn hai mươi người.

Chỉnh đốn lại đội ngũ, Diệp Thu nhìn những binh sĩ của Cừu Đức Khảo trước mặt, chỉ cảm thấy có chút nặng nề.

Bàn Tử lại ra dáng một tên quân phiệt, đi đi lại lại trước mặt những binh sĩ trẻ này, chín chàng trai trẻ trang bị vũ trang đầy đủ cũng đều đứng nghiêm chỉnh.

"Khụ khụ, mấy cậu, đã vào đội của Thu gia tôi thì phải tuân thủ quy củ, biết chưa?" "Biết!" Những chàng trai này rõ ràng đã được huấn luyện chính quy, tuổi tác cũng khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, trong mắt có ánh sáng của sự khao khát đối với những điều chưa biết và sức mạnh.

Diệp Thu bất đắc dĩ nhún vai.

Đội ngũ này, định mệnh sẽ ngày càng lớn mạnh.

"Thu gia, bước tiếp theo đi đâu?" Bàn Tử sau khi ra oai trước mặt đám thanh niên, lại lon ton chạy đến hỏi.

"Đi đâu à?

Đi lối kia." Diệp Thu chỉ tay, Bàn Tử nhìn thấy một con đường mòn nhỏ men theo vách đá, thẳng đến nơi sâu thẳm của dãy núi tuyết trắng dài xa xăm.

Thời gian là 9 giờ tối.

Địa điểm là một nơi nào đó trên Thiên Sơn.

Diệp Thu bám vào tảng băng đã bị đông cứng trên bề mặt, cẩn thận bước ra bước cuối cùng, cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất rộng rãi, vững chắc.

Tuyết tích tụ nhiều năm phủ lên trên, bước lên không mềm xốp như vậy, mà giống như bước lên miếng bọt biển đã cứng lại.

Diệp Thu kéo A Ninh lên một cái, ngay sau đó, Hạo Thiên Chân cũng lên "bờ", Bàn Tử cũng run rẩy nhảy lên.

Trần Bì A Tứ trên lưng Hòa Thượng Hoa cũng thuận lợi qua được.

Cuối cùng là chín người còn lại của đội Cửu Đức Khảo, mấy chàng trai trẻ đi đứng run rẩy, không dám nhìn lại phía sau một lần.

Phía sau là vực sâu vạn trượng, gió lạnh lướt qua vách đá, phát ra từng trận tiếng rít nhỏ.

"A!" Một chàng trai trẻ trượt chân.

"Cẩn thận!" Muộn Du Bình ở giữa, một tay nắm lấy chàng trai trẻ suýt rơi xuống.

Vào lúc chín giờ rưỡi tối, toàn bộ đội ngũ đã đến được một mặt phẳng tương đối an toàn.

Sau một hồi hạ trại, mọi người đều đã dựng xong lều.

Chín người lính trẻ đang được Bàn Tử "tẩy lễ quân phiệt", Bàn Tử đắc ý vênh váo huấn thị mấy chàng trai trẻ, ra dáng ra phết.

Trên vách đá Thiên Sơn, ánh trăng trong trẻo hơn so với trên mặt đất bình thường, màu sắc của ánh sáng trong suốt màu xanh nhạt, các vì sao sáng và rõ, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.

A Ninh dựa vào vai Diệp Thu, từ từ ngủ thiếp đi.

Hôn A Ninh một cái, đắp chăn cho cô ấy xong, Diệp Thu ra khỏi lều, lấy ra Xà Mi Đồng Ngư, đột nhiên nhớ đến cây bút laser mà Uông Thư Vân đã ném cho anh trong con hẻm nhỏ mấy ngày trước.

Bây giờ cây bút nhỏ đó đang nằm yên trong túi.

"Uông Thư Vân đó, rốt cuộc muốn làm gì?" Diệp Thu hiện tại vẫn chưa hiểu ý đồ của Uông Thư Vân, nhưng không nghi ngờ gì nữa, bây giờ cây bút laser này đã có tác dụng.

Chương 304

Lấy bút laser ra bật công tắc, chất liệu của cây bút này rất có cảm giác, cầm trong tay nặng trịch.

Vừa mở ra, một chùm sáng nhỏ và sáng đã bắn ra.

Diệp Thu chiếu tia sáng lên Xà Mi Đồng Ngư, điều chỉnh vài lần góc độ, cuối cùng, một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Ánh sáng chiếu lên vảy của Xà Mi Đồng Ngư, phản xạ ra từ những chiếc vảy chi chít, Diệp Thu vội vàng chiếu những tia sáng này lên một bức tường băng tương đối bằng phẳng, nội dung bên trong hiện ra đầy đủ.

Bên cạnh, Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc vô cùng, vội vàng đi tới xem.

Nhưng vì văn tự trên đó dường như là một loại văn tự Khiết Đan cổ nào đó, người không nghiên cứu chuyên sâu căn bản không hiểu được, đành thôi.

Ngược lại, Diệp Thu xem say sưa, Muộn Du Bình đi tới nhìn cũng có vẻ suy tư.

"Thế kỷ XX.

Năm XXX.

Mang theo bản đồ bí mật đến.

Dưới nước sâu ba mươi thước có dị động.

Bố trí hoàn tất.

Mật tàng Cửu Long phần ba đã hoàn công." Diệp Thu vừa xem vừa lẩm nhẩm, nội tâm cũng vô cùng chấn động.

Trên đó dường như ghi lại lộ trình và quá trình bố trí của lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, bao gồm cả tuyến đường cụ thể và phương pháp chính xác để vào trong đó.

Phương pháp vào trước đây thực sự quá thô bạo, đồng thời có thể biết được rằng, lăng mộ khổng lồ chìm dưới đáy biển Tây Sa đó, họ đi chưa đến một phần mười.

Đang suy nghĩ, Diệp Thu đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, mùi hương này nằm giữa mùi thức ăn và mùi hoa, có chút giống mùi bánh mì, nhưng lại không phải là mùi bánh mì.

"Ai đang xịt nước hoa vậy?" Diệp Thu quay đầu lại, phát hiện mấy người đang nấu ăn, cả đám đều đói meo, đang ngấu nghiến ăn món sền sệt không rõ tên trong nồi.

"Hóa ra là đồ ăn à." Diệp Thu nghĩ.

"Xem ra mình đã quá nhạy cảm rồi." Mấy lần xuống mộ đã khiến anh có một loại phòng bị và giác quan thứ sáu đối với những thứ không rõ tên.

Đang chuẩn bị tiếp tục phân tích Xà Mi Đồng Ngư, Diệp Thu cảm thấy mùi đó càng lúc càng nồng nặc.

"Thứ gì mà thơm thế?" Diệp Thu vừa quay người định đi xem rốt cuộc là cái gì, thì lại thấy trong bức tường băng đang chiếu văn tự Xà Mi Đồng Ngư xuất hiện một bóng đen.

"Mẹ kiếp?" Dám dọa tôi à?

Để tôi xem mi là quái thai gì!

Diệp Thu nhanh chóng vận hành huyết mạch toàn thân, nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt tăng cao, tay anh đặt lên bề mặt băng, bề mặt băng từ từ xuất hiện những vết nứt nhỏ. *Rắc!

Rắc!* Để không phá hủy toàn bộ tảng băng lớn, Diệp Thu chỉ có thể hành động chậm rãi.

Nhưng ngay khi cảm thấy sắp tóm được bóng đen bên trong lớp băng, bóng đen đó đã biến mất.

Mùi hương nồng nặc kỳ lạ đó cũng theo đó biến mất.

"Rốt cuộc là quỷ gì?" Diệp Thu không tin vào tà ma, không bỏ cuộc, tiếp tục làm tan chảy một cái lỗ trên bề mặt băng dày, phát hiện bên trong dường như có một con đường đã bị thứ gì đó làm tan chảy, nơi đó đã biến thành một lối đi, sâu hun hút không biết dẫn đến đâu.

Diệp Thu quan sát tình hình của cái lỗ này, một bên tiếp tục làm tan chảy lớp băng bên ngoài, định vào trong thăm dò tình hình.

Đúng lúc đó, một bàn tay đen thùi lùi nắm lấy cổ tay anh.

Bàn tay đó thon dài, ướt sũng, đặt trên cánh tay Diệp Thu, một ít chất lỏng không rõ tên chảy xuống.

Cùng lúc đó, Diệp Thu lại ngửi thấy mùi hương kỳ lạ kia, lúc này nồng nặc lạ thường!

"Tốt lắm!

Hóa ra là một tên rùa rụt cổ giở trò!" Diệp Thu phản tay nắm lại, thứ đó đau đớn hét lên một tiếng chói tai, tuột khỏi lòng bàn tay Diệp Thu và trốn mất.

Lúc này Diệp Thu cũng chẳng quan tâm ba bảy hai mươi mốt, một cước đá vỡ lớp băng cản đường lao vào trong lỗ, mông lung cũng không biết đã chạy bao lâu, giữa đường có rất nhiều ngã rẽ, thứ đó cứ thế chạy mất tăm.

Diệp Thu bật chế độ nhìn xuyên thấu, phát hiện bên trong tảng băng khổng lồ này, ở cuối những ngã rẽ đó, chi chít cuộn tròn những

thứ giống như vừa rồi.

Lúc này mùi hương càng nồng nặc hơn, đậm đặc đến cực điểm, nhưng lại lạ lùng không gây khó chịu.

Ngay cả thể chất như Diệp Thu cũng bị ảnh hưởng vài phần.

Từng đợt cảm giác cực kỳ thoải mái từ đại não của Diệp Thu truyền khắp toàn thân, có một khoảnh khắc Diệp Thu suýt nữa tưởng mình đã đắc đạo thành tiên.

Anh vội vàng đốt cháy huyết mạch lần nữa, huyết mạch Thanh Long từ đan điền gào thét bùng cháy, máu nóng hổi lan khắp toàn thân, trong nháy mắt xua tan tất cả ảo giác do khí thể đó mang lại.

Lúc này Diệp Thu phát hiện, trên người mình bò đầy những sinh vật đen kịt đó, hình thể rất nhỏ, trên người mọc một lớp lông dày đặc và ướt sũng, mùi hương nồng nặc xộc vào mũi Diệp Thu.

Mấy con vật nhỏ trong đó từ từ mở miệng nhỏ, lộ ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt màu đỏ máu trong miệng.

Sắp cắn vào động mạch chủ của Diệp Thu!

"Hét!" Diệp Thu toàn thân chấn động, những con vật nhỏ đó hét lên chói tai, vừa lăn vừa bò chạy trốn trở lại vào những cái lỗ hình tổ ong xung quanh, biến mất không dấu vết.

Thở phào một cái, Diệp Thu tiếp tục duy trì trạng thái đốt cháy huyết mạch để giữ tỉnh táo.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Bây giờ trên người Diệp Thu ướt sũng, một mùi hương nồng nặc bao quanh, anh véo một túm lông còn sót lại trên người, nhìn kỹ, giống như lông mèo dài, nhưng lại không phải.

Nhìn lại thời gian, Diệp Thu phát hiện mình đã chạy ra ngoài hơn hai tiếng đồng hồ!

Những ảo giác vừa rồi đã khiến anh quên mất thời gian!

"Thôi rồi!" Diệp Thu vội vàng quay đầu chạy lại, vì đang bật chế độ nhìn xuyên thấu, nên anh chạy thẳng một mạch không rẽ về lại doanh trại ban đầu.

Nhưng không có một ai ở đó.

Chỉ còn lại cái nồi đang sôi sùng sục, đống lửa trại đang cháy mang lại vài phần sinh khí.

"Shit!" Đứng tại chỗ, Diệp Thu không nhịn được buột miệng chửi thề bằng tiếng Anh.

A Ninh cũng đã biến mất.

"Nhìn xuyên thấu!

Dò xét!

Cảm ứng siêu thanh!" Các thuộc tính gần như được bật hết, phạm vi hơn một nghìn mét, thậm chí ba nghìn mét, nhưng Diệp Thu không cảm nhận được dấu vết của bất kỳ đồng đội nào.

Trong nháy mắt, một trận lo lắng dâng lên trong lòng.

Lúc này, Diệp Thu hy vọng Bàn Tử có thể ở bên cạnh nói vài câu đùa vô vị, hoặc là nhìn thấy khuôn mặt vĩnh viễn không gợn sóng của Muộn Du Bình, nếu có thể thì trêu chọc Hạo Thiên Chân một chút.

Còn có nụ cười xinh đẹp của A Ninh.

Nhưng bây giờ đột nhiên tất cả đã biến mất.

Không có một chút biện pháp nào, siêu năng lực cũng không cảm ứng được.

Nơi cảm ứng được chỉ toàn là băng tuyết lạnh lẽo, trống rỗng và tịch liêu.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.

Diệp Thu, mày ngay cả thời gian cũng có thể làm chậm lại, hoảng cái gì?” Diệp Thu ép mình bình tĩnh lại, mặc dù đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử, nhưng trái tim anh vẫn chảy dòng máu nóng.

Anh cũng có thất tình lục dục.

Quan sát kỹ lại doanh trại một lần, dưới chế độ nhìn xuyên thấu cuối cùng cũng phát hiện ra một điểm không ổn.

Một vũng chất lỏng dính nhớp chìm vào một lớp băng dày, đang từ từ đóng băng.

Đó là manh mối!

Ở đó!

Diệp Thu ổn định tâm trí.

Bây giờ việc cấp bách nhất là tìm lại mọi người!

Anh vừa nghĩ, vừa tiến lại gần khối băng đó.

Mặc dù Diệp Thu đã ở thế giới này gần một năm, nhưng đây là lần đầu tiên hành động một mình.

Chương 305

"Hử?" Cúi đầu nhìn, phát hiện vũng chất lỏng dính nhớp dưới chân chìm vào bức tường băng kín mít trước mắt.

"Nhìn xuyên thấu, hồng ngoại, nhìn đêm." Diệp Thu dứt khoát bật cùng lúc ba loại thuộc tính thị giác, một cái liếc mắt đã nhìn ra vấn đề ở đâu.

"Lũ súc sinh này còn biết che giấu dấu vết!" Hóa ra, sau bức tường băng có dấu vết chất lỏng, có một lối đi do sinh vật lông đen đó làm tan chảy.

Bức tường băng trước mắt có khả năng là do những thứ đó sau khi đắc thủ đã tạo ra để che giấu dấu vết.

Chỉ là súc sinh vẫn là súc sinh, che giấu quá vụng về.

Không nói nhiều, Diệp Thu dùng tay làm dao, trong tình trạng nhìn xuyên thấu, vòng quanh lối đi bên trong vẽ một vòng tròn, tiếp theo dùng sức đẩy một cái, một lối vào đường băng xuất hiện.

Cúi đầu nhìn, trên mặt băng lồi lõm không bằng phẳng, quả nhiên có một lượng lớn chất lỏng dính nhớp, một số đã bắt đầu đóng băng.

Để tiết kiệm năng lượng, Diệp Thu chỉ bật chế độ nhìn xuyên thấu, huyết mạch Thanh Long toàn thân tiếp tục "duy trì" vận hành nhanh chóng trong huyết quản, để đảm bảo những mùi hương kỳ lạ đó không thể mê hoặc anh.

Anh cố gắng cảm ứng ấn ký tinh thần đã từng gieo cho Bàn Tử, nhưng chỉ có một luồng dao động rất yếu ớt truyền đến.

"Cố gắng lên.

Tôi đến cứu các cậu đây!" Để có thể chạy nhanh trên bề mặt băng

trơn trượt, Diệp Thu dứt khoát Cụ Tượng Hóa một đôi giày có gai sắt dưới đế, tăng thêm rất nhiều lực ma sát.

Dựa theo dấu vết dưới chân, mở mắt dò xét, trong nháy mắt tình hình của toàn bộ tảng băng khổng lồ đều được thu vào trong đầu anh.

Dấu vết trơn trượt dưới chân kéo dài về phía trước, ở cuối những cái lỗ kỳ lạ xung quanh, những sinh vật đó đã biến mất.

"Thôi rồi, chẳng lẽ chúng đã dốc toàn bộ lực lượng ra ngoài!" Diệp Thu tăng tốc, bề mặt băng trơn trượt rất khó di chuyển, tốc độ của anh so với bình thường ít nhất đã giảm đi hai mươi phần trăm.

Sau đó anh dứt khoát Cụ Tượng Hóa một đôi giày trượt băng, trong những cái lỗ dài dằng dặc và phức tạp, anh lướt đi cực nhanh. *Vù vù vù*, một trận gió lạnh thổi qua, tầm mắt Diệp Thu trở nên thoáng đãng, anh bay ra khỏi cái lỗ hẹp.

Sự bao la của trời đất ập vào mặt Diệp Thu, gió lạnh buốt luồn qua tóc anh, trong một khoảnh khắc thời gian dường như chậm lại.

Trong mắt nhìn xuyên thấu của Diệp Thu, bên trong con dốc tuyết dưới thân, dường như đang âm thầm thai nghén một bào thai khổng lồ.

Một đường viền màu đen hình hài nhi khổng lồ hiện ra không sót một chi tiết nào dưới tầm nhìn xuyên thấu của Diệp Thu, ở độ cao mấy chục mét, trông vô cùng chấn động.

"Chẳng lẽ là Côn Luân Thai?" Dưới ánh trăng, Diệp Thu biến thành một chấm nhỏ, trong trời đất bao la giống như một sát thủ đi đêm, từ giữa không trung vẽ ra một đường parabol hoàn hảo, đáp xuống con dốc khổng lồ.

Trước mắt Diệp Thu, một vùng tuyết nguyên rộng lớn và đường chân trời tạo thành một góc 45 độ, giống như vạt váy cô dâu, lấy vầng

trăng bạc làm mắt, lấy ngọn núi nhọn làm eo, mang lại cho mặt đất một vẻ đẹp vừa hư ảo vừa bí ẩn.

Ánh trăng trong trẻo như nước, chảy từ trên trời xuống.

Lúc này Diệp Thu không có tâm trạng thưởng thức, trong mắt anh, cánh đồng băng xinh đẹp này giờ đây tràn ngập sát khí. *Két*, tốc độ của Diệp Thu bị lớp tuyết dày cản lại, tuyết gần ngập đến vai đã chặn đường đi của anh.

Anh dứt khoát dừng lại, trực tiếp lội đi trong đó.

Bên cạnh anh có mấy rãnh do vật gì đó kéo lê tạo ra, trên mặt tuyết hiện ra những hình thù ngoằn ngoèo, ngang dọc xen kẽ.

Diệp Thu nhảy mấy cái đến điểm giao nhau của những rãnh đó, phát hiện một cái lỗ băng vừa đủ cho hai người đi qua.

Từ trên nhìn xuống, có thể thấy lớp băng này dày đến đáng sợ, phải hơn mười mét, gần bằng ba bốn tầng lầu.

Và nhìn vào những dấu vết xung quanh, cái lỗ băng này không phải được hình thành trong một sớm một chiều.

Kiệt tác ngàn năm của thiên nhiên, nhưng lúc này Diệp Thu không có thời gian để thưởng thức.

Anh nhảy một cái, chìm vào trong lỗ, biến mất trên con dốc tuyết nguyên khổng lồ.

Bên trong lỗ, mùi hương nồng nặc lan tỏa, không biết có phải là do những sinh vật lông dài đó hoạt động trong này quanh năm suốt tháng hay không.

Diệp Thu nhảy xuống mấy giây thì toàn thân hẫng đi một cái, rơi vào bóng tối trống rỗng, dưới chế độ nhìn đêm, anh có thể thấy rõ một mảng ngói xanh tường đỏ dưới chân.

“Cụ Tượng Hóa khinh khí cầu siêu lớn!” *Bụp* một tiếng, trong tay Diệp Thu có thêm một sợi dây thừng, trên đỉnh đầu xuất hiện một quả khinh khí cầu to bằng chiếc xe van, giúp Diệp Thu giảm xóc tốt hơn.

Anh nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói, cuối cùng cũng phát hiện ra nhiều manh mối hơn.

Thả sợi dây thừng trong tay ra, nhìn theo dấu vết ướt sũng dưới chân, dấu vết đó kéo dài xuống dưới.

Khi anh nhìn vào cái đỉnh khổng lồ dưới mái hiên, có thứ gì đó đã di chuyển.

Đó là một đôi chân!

Đôi chân của một người đang nằm, đã biến mất khỏi điểm mù thị giác!

“Còn non lắm!” Diệp Thu bật chế độ nhìn xuyên thấu, toàn bộ cung điện dưới chân hiện ra không sót một chi tiết nào, nhưng dường như bên trong có những hành lang dài hơn, được xây dựng trong thân núi phía sau cung điện.

“Ặc!” Hai mắt Diệp Thu truyền đến một cơn đau, nhìn lại thời gian, hôm nay anh đã sử dụng mắt gần ba tiếng đồng hồ.

Nhưng bây giờ sắp tìm được họ rồi, không thể từ bỏ!

Diệp Thu nhảy xuống, phía trước là một cánh cửa cổ bằng gỗ thật cao ba bốn mét, bên cạnh có hai cây cột muối khổng lồ làm nổi bật khí thế của cung điện này.

Cửa lúc này đang khép hờ, Diệp Thu cũng không rảnh để nghiên cứu kỹ, phi thân trực tiếp đá tung cánh cửa.

Hiện ra trước mắt Diệp Thu là một hành lang dài dường như

không có điểm cuối, xung quanh hành lang đều là những bức bích họa bảy màu phức tạp.

Đột nhiên, ở ngã tư phía trước lóe lên một bóng đen thấp lùn, tốc độ rất nhanh, Diệp Thu nhấc chân đuổi theo, tốc độ của bóng đen đó cũng không hề thua kém!

"Thân Khinh Như Yến!" Diệp Thu trong nháy mắt liên tiếp bộc phát hai lần kỹ năng, siêu thị lực và phản ứng nhanh nhạy phối hợp tác dụng, Diệp Thu một tay tóm lấy bóng đen nhỏ bé đó.

Một mùi hương kỳ lạ lan tỏa ra.

"Quả nhiên là súc sinh!" Thứ đó bị Diệp Thu tóm lấy, cơ thể nhỏ bé lại có sức mạnh vô cùng, giãy giụa khiến Diệp Thu cũng có chút không giữ được.

"Chẳng trách họ không chống cự được!" Thấy thứ đó sắp cắn vào tay mình, Diệp Thu dùng sức, định trực tiếp giết chết con súc sinh này.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ nó có thể đưa mình đến chỗ mọi người, nên tạm thời bỏ qua.

Quay đầu lại, Diệp Thu phát hiện, thứ đó vừa rồi đang kéo một người.

Người này là một thành viên trong đội của Cừu Đức Khảo, trang bị đầy đủ, bây giờ dường như không có tri giác, hai mắt trợn trắng, trên người tỏa ra một mùi hương.

Cúi xuống thăm dò hơi thở của người đó, phát hiện vẫn còn sống, chỉ dường như đã chìm vào trong sự mê hoặc của mùi hương đó.

Diệp Thu ném con súc sinh nhỏ lên người anh ta, con súc sinh nhỏ nhe răng về phía Diệp Thu để uy hiếp, sau đó kéo người đó chạy đi.

Nhanh chóng theo sau mấy bước, phát hiện mùi hương càng lúc

càng nồng nặc.

“Sắp đến ổ của lũ quái vật này rồi.” Anh thầm nghĩ.

Diệp Thu vốn nghĩ rằng khi đối mặt với chúng, sẽ có chút cảm giác căng thẳng.

Nhưng lúc này anh lại càng lúc càng bình tĩnh.

Bất kể kết quả sắp phải đối mặt là gì, anh đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì anh không cảm nhận được dao động tinh thần của mấy người bạn tốt.

Hung nhiều cát ít.

Trong tay Diệp Thu Cụ Tượng Hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao, được nắm chắc trong tay.

Siết chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, Diệp Thu lại lóe mình mấy cái theo sau con quái vật nhỏ đen kịt đó.

Nhanh tay lẹ mắt, Diệp Thu nhoài người về phía trước, một tay tóm lấy người đang bị kéo, người đó một bên trợn trắng mắt một bên cười, cũng không biết đã nhìn thấy gì trong ảo giác.

Nhưng chưa đầy một giây sau Diệp Thu đã biết, người đó bắt đầu cởi thắt lưng.

“Nhóc con, muốn phát tình thì đợi ra ngoài rồi hẵng làm!” *Choang* một tiếng, Diệp Thu dùng chuôi đao gõ vào vai và đầu người đó, nhưng người này đã cởi xong quần, lúc này đang tự xử.

Diệp Thu nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy cả mắt mình có thể sắp nổi lẹo.

Người đó tuy đã dừng động tác, nhưng khóe miệng lại chảy nước dãi cười ngây ngô, Diệp Thu đành phải tạm thời đặt anh ta sang một

bên, một mình đi vào bóng tối phía trước.

Anh thử bật chế độ nhìn đêm, nhưng mắt lại đau nhói.

"Cứ thế này chẳng lẽ sẽ giống như Tả Luân Nhãn dùng nhiều sẽ chảy máu à." Nghĩ vậy, Diệp Thu dứt khoát nhắm mắt lại, bật siêu thính giác và định vị siêu thanh.

Trong nháy mắt, toàn bộ hầm mộ đen kịt đều hiện ra trong đầu Diệp Thu dưới dạng âm thanh.

Mặc dù không nhìn thấy hình dạng của những sinh vật đó.

Nhưng Diệp Thu có thể khẳng định, số lượng của những thứ này vô cùng lớn!

Chương 306

Và dường như chúng đang từ dưới lòng đất tràn lên với số lượng lớn!

Dưới hầm mộ dường như có một gian thạch thất khổng lồ, không biết có phải là nơi nuôi dưỡng những sinh vật này không.

Diệp Thu vừa nghĩ, vừa khẽ động ý niệm, tay trái lại Cụ Tượng Hóa ra một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Tiếp theo, trước khi những sinh vật đó tấn công, anh bịt mắt lại.

"Chỉ có thực sự cắt đứt thị giác, mới có thể làm được tâm không vướng bận, lắng nghe gió ngâm." Diệp Thu thầm nhủ với bản thân.

Tiếng cào, tiếng thở, tiếng dao động chi chít.

Có.

Mùi hương ngày càng gần!

Chân Diệp Thu đột nhiên hẫng đi, trong gang tấc anh dùng Hắc Kim Cổ Đao cắm vào đất, thân người lộn một vòng trở lại mặt đất.

Lúc này từng đợt mùi hương nồng nặc đến khó chịu xộc vào mũi, đồng thời mang theo một lượng nhiệt lớn, người không biết chuyện có thể sẽ tưởng mình đã vào phòng xông hơi có hương liệu.

"Xem ra những sinh vật này dùng nhiệt độ cơ thể siêu cao để làm tan chảy lớp băng và di chuyển trong đó.

Đồng thời có thể khống chế sự bay hơi của mùi hương!" Đúng lúc này, trong cái hố trước mặt Diệp Thu, những con quái vật lông đen ướt sũng xuất hiện với số lượng lớn!

Diệp Thu hai đao trong tay, nghe tiếng phân biệt vị trí, bay tới một

con giết một con, bay tới hai con giết một đôi.

Trong chốc lát, những con vật nhỏ đó chỉ lo phát ra những tiếng kêu chít chít, điên cuồng lao lên cố gắng xé xác Diệp Thu.

Nhưng Diệp Thu còn nhanh hơn.

Hắc Kim Cổ Đao vung lên hạ xuống, tốc độ của song đao cực nhanh, không một con nhóc con nào có thể đến gần Diệp Thu. 【Hệ thống phát hiện sinh vật cổ đại không rõ tên, rơi ra thuộc tính thể năng "Kiểm soát nhiệt độ cơ thể" và "Tiết ra độc tố thần kinh"!

Xin hãy nhanh chóng hấp thu!】 Một loạt quả cầu ánh sáng lại được hấp thu hết, Diệp Thu có thể cảm nhận được sự thay đổi vi diệu lại xảy ra trong cơ thể mình, cơ thể anh cũng đang tỏa ra mùi hương thoang thoảng đó.

Diệp Thu đột nhiên nảy ra một ý: "Không biết hấp thu thêm thuộc tính này, có thể phối hợp sử dụng với huyết mạch Thanh Long của mình không!" Nghĩ vậy, Diệp Thu lại giơ tay giải quyết mấy con khỉ lông đen ẩm ướt (tên Diệp Thu tạm đặt) không biết sống chết muốn lao lên cắn, lại hấp thu thêm một đợt thuộc tính.

Cùng với việc những sinh vật này không ngừng chạy "bộp bộp" xung quanh, Diệp Thu quả thực ngồi mát ăn bát vàng.

Sau khi hấp thu một lượng lớn thuộc tính, thuộc tính tiết ra độc tố thần kinh đã đạt đến cấp cao.

Diệp Thu vận khí từ đan điền, máu toàn thân vận chuyển nhanh chóng, cảm nhận mỗi một tế bào đều đã có sự khác biệt.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên nhanh chóng, toàn thân hơi đổ mồ hôi.

Cùng lúc đó, anh tỏa ra một mùi hương hoàn toàn khác với mùi của đám Hắc mao thấp hầu kia.

Đây là độc tố thần kinh đặc trưng của một loại quái vật!

Diệp Thu ngửi cổ tay mình, mùi hương này quả thực khác với mùi của Hắc mao thấp hầu.

Mùi của Hắc mao thấp hầu vừa thơm vừa có cảm giác thối rữa, nồng nặc đến mức yêu dị.

Còn mùi hương này tuy cũng thơm nhưng ngửi rất dễ chịu, thậm chí có vài phần quyến rũ mê hoặc lòng người.

Nhưng dù mùi hương dễ chịu, nó lại cực kỳ chí mạng.

Dần dần, mùi hương của Diệp Thu gần như tràn ngập cả thạch thất.

Đám Hắc mao thấp hầu hành động chậm lại, từng con một ngã lăn ra đất, toàn thân mềm nhũn.

Lúc này nhìn lại đám động vật nhỏ này, trông chúng không còn kỳ quái nữa, thậm chí có vài phần ngốc nghếch đáng yêu.

Diệp Thu hưng phấn siết chặt nắm đấm, có lẽ vì đã hấp thụ thuộc tính, năng lượng của anh lại hồi phục!

"Nhìn xuyên!

Dò xét!

Hồng ngoại bật hết!" Diệp Thu dứt khoát bắt đầu sử dụng năng lực quá tải một lần nữa.

Trong nháy mắt, cả gian mộ thất hiện ra không sót một chi tiết nào trong mắt anh.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật cả mình.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho hai người đang mơ màng đó, Diệp Thu nhanh chóng chạy đến các đường hầm khác, phát hiện cách bố trí

của những nhánh hầm này giống hệt nhau.

Bên trong không biết đang nuôi thứ gì!

Nhưng sau một hồi tìm kiếm, Diệp Thu không thấy đồng đội của mình đâu cả.

Anh cúi đầu nhìn cái hố sâu dưới chân, dùng thuật nhìn xuyên thấu có thể thấy dưới đáy dường như có một thứ gì đó, co lại thành một khối khổng lồ.

Anh còn phát hiện, bên dưới dường như có một không gian được xây dựng riêng, Diệp Thu đoán có thể là dùng để chứa những sinh vật kia.

"Khối đó rốt cuộc là gì." Diệp Thu chỉ do dự một giây rồi nhảy thẳng xuống hố sâu.

Một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra, "khối" bên dưới Diệp Thu dường như cảm nhận được anh đang rơi xuống cực nhanh, nó liền duỗi thẳng thân mình ra, nhanh chóng né sang một bên rồi lại cuộn tròn lại ở phía khác, biến thành một "khối" như cũ.

Diệp Thu mắt tinh, vào khoảnh khắc thứ đó duỗi ra, anh thấy sinh vật đó dường như đang quấn lấy hai người.

Trong lòng anh lập tức nguội lạnh đi bảy, tám phần.

"Súc sinh, nạp mạng!" Ánh mắt anh lóe lên tia sáng, cơn giận dữ tột độ bùng phát từ lồng ngực Diệp Thu.

Hai tay rút đao, chân dồn sức lao hết tốc lực về phía con vật trông như côn trùng kia, vung đao chém mạnh.

Con trùng đó vô cùng khổng lồ, thân hình dẹt, chân mọc ở hai bên vừa nhỏ vừa dài, có đến hàng trăm hàng nghìn cái, mỗi cái chân đều to bằng nửa người.

Thể hình tuy không bằng Cửu Chúc Âm, nhưng cũng không phải dạng vừa.

Dù vậy, nó cũng không thể chịu nổi một đòn toàn lực của Diệp Thu, cả thân con trùng gần như bị chém thành hai đoạn.

Con trùng đau đớn, hoa văn trên lưng phát sáng một cách kỳ dị, những đốm trên người vốn trông rất xấu xí giờ đây lại phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lam.

"Kít kít kít… Rè rè rè…" Con trùng đó vặn mình lao tới cắn xé Diệp Thu, nhưng không may, đầu của nó đã bị Diệp Thu chém đứt.

Con trùng ngã xuống đất co giật, thân mình buông lỏng ra, bên trong quả nhiên đang quấn lấy hai người.

Nhưng đó không phải là A Ninh, hay Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Muộn Du Bình mà Diệp Thu tìm kiếm.

Hai người này thuộc đội của Cừu Đức Khảo, một người hơi thở yếu ớt như sợi tơ, người còn lại toàn thân dính đầy chất nhầy, trên cổ họng có một vết cắn rõ ràng, đã chết rồi.

Lòng Diệp Thu lại nguội lạnh thêm vài phần, đồng thời căm hận những sinh vật này.

Chẳng lẽ Bàn Tử và A Ninh cũng sẽ như vậy sao?!

Sẽ như vậy sao?

Anh không dám nghĩ tiếp.

Con đường phía trước, vẫn phải tiếp tục đi.

Lúc Diệp Thu chém đứt con trùng, nó cũng rơi ra một lượng lớn thuộc tính. 【Phát hiện thuộc tính "Sức mạnh"!

Mời hấp thụ!

Phát hiện thuộc tính “Trường sinh”!

Mời hấp thụ!】 “Hấp thụ.” So với thuộc tính rơi ra từ Cửu Chúc Âm trước đó, thuộc tính của con trùng này chỉ như muối bỏ bể.

Nhưng có còn hơn không, Diệp Thu thu nhận tất cả, rồi mang theo người còn chút hơi thở kia bay lên, trở lại mặt đất.

Đám Hắc mao thấp hầu vẫn đang nằm mê man trên mặt đất.

Diệp Thu lúc này mới kinh ngạc nhận ra, độc tố từ mùi hương mà mình tiết ra lại lợi hại đến vậy.

Anh lặng lẽ áp chế vận hành huyết mạch, khiến cơ thể không còn tỏa ra mùi hương nồng đậm như vậy nữa, quanh thân chỉ còn một lớp hương thơm nhàn nhạt thoang thoảng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng, Diệp Thu nhìn lướt qua năm người còn sống.

Đương nhiên, trong quá trình đó anh cũng hấp thụ được một lượng lớn thuộc tính.

Diệp Thu hiện tại không chỉ là một tấm khiên thịt di động, mà còn có thể gây sát thương lan, tự mang thuộc tính phát nhiệt, một siêu nhân toàn năng tốc độ cao.

Chương 307

Nhưng Bàn Tử vẫn bặt vô âm tín.

“Mấy thằng nhóc chết tiệt này, không lẽ bị trùng vương nhìn trúng lớp thịt ngon trên người rồi chứ!” Huy đao giải quyết thêm một con trùng khổng lồ nữa, bên trong lộ ra bốn người, một người không biết bị trói từ đâu, thân thể gần như đã bị ăn mòn hết. 【Phát hiện thuộc tính “.Sức mạnh”.】 “Hấp thụ.” Diệp Thu quan sát, có một người da dẻ đã bắt đầu thối rữa, tuy còn chút hơi thở nhưng ý thức đã hoàn toàn tan rã, không cứu được nữa.

Ước chừng vài phút nữa, người này có thể thoát khỏi đau khổ, về với thế giới cực lạc.

Vừa hấp thụ vừa quan sát, hai người còn lại trông khá mới, vẫn còn sinh khí.

Nhìn kỹ lại, là Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng.

Anh đưa hai người lên, tuy đã cứu được không ít người, nhưng đồng đội của mình vẫn chưa thấy đâu, hy vọng trong lòng anh cứ thế chìm dần từng chút một.

Dấu ấn tinh thần trong đầu Diệp Thu không còn một chút dao động nào nữa, ngay cả của A Ninh cũng vậy.

“Không thể nào, không thể nào.” Diệp Thu vội vàng lắc đầu.

Bây giờ anh cần một tia hy vọng, cần phải tìm thấy họ.

Ít nhất sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hơn nữa Diệp Thu biết, loại dấu ấn tinh thần này cần được củng cố cách một khoảng thời gian, mà anh vẫn chưa làm vậy.

Biết đâu trong khoảng thời gian này, tác dụng của dấu ấn tinh thần đã dần biến mất rồi thì sao?

Vừa nghĩ, anh vừa xách Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng lên.

Lúc này, mắt anh truyền đến một trận đau nhói.

Anh nhìn đồng hồ, để tìm kiếm tung tích đồng đội, anh đã sử dụng mắt quá tải suốt hai tiếng đồng hồ.

Thở ra một hơi, tầm nhìn xuyên thấu trước mắt Diệp Thu từ từ biến mất, trong mắt xuất hiện một vài tia máu đỏ.

Diệp Thu lúc này, toàn thân trên dưới dính đầy dịch thơm của Hắc mao thấp hầu, còn có một ít dịch huỳnh quang do con trùng lớn để lại.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho những người được cứu, Diệp Thu thống nhất Cụ Tượng Hóa ra bình nước muối sinh lý và bình đường glucose, cho họ nằm nghỉ ngơi hồi phục.

Diệp Thu quay người, lẩm bẩm một câu: "Phật tổ phù hộ." Anh, người chưa bao giờ tin vào thần phật, phi thân lao về phía trước bằng vài cú nhảy.

Cảm ứng được bật ở mức mạnh nhất, tầm nhìn cũng được bật ở mức cao nhất.

Còn lại ba con trùng.

Hai con ở trong phòng bên, và một con ở cuối con đường hầm thẳng tắp.

Trong cảm ứng của Diệp Thu, con trùng đó có kích thước cực kỳ khổng lồ.

Anh thầm tính toán: "Bắt giặc phải bắt vua trước." Sau vài cú lướt, Diệp Thu vừa định tiếp cận bóng tối phía trước, bên phải đột nhiên lóe lên một bóng đen khổng lồ, phát ra những điểm sáng huỳnh

quang trong bóng tối.

"Rè rè!" Một con trùng rõ ràng lớn hơn những con trước đó xuất hiện từ bên cạnh!

Hoa văn trên người nó dường như cũng có chút khác biệt!

Cùng lúc đó, một con trùng khổng lồ khác cũng bò ra từ phòng bên trái, hoa văn của con này lại phát ra ánh sáng màu vàng!

"Rè rè rè!" Hai con trùng đồng thời vươn người lên, nửa thân trên gần như chạm đến nóc mộ thất, tấn công Diệp Thu từ hai phía.

Hai thanh Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Thu vẫn sắc bén như cũ, hai tay anh rung lên, chất nhầy dính trên Hắc Kim Cổ Đao đều rơi xuống, lưỡi đao như thể chưa từng dính thứ gì.

Giơ tay lên, Diệp Thu một đao chém đứt bảy tám cái chân của một con trùng.

Con trùng đau đớn, vặn vẹo thân mình trên không.

Lúc này Diệp Thu chợt nhớ ra, loại trùng này hình như gọi là Vạn túc trùng.

Nhưng lúc này, trong đầu Diệp Thu chỉ muốn lôi cả tổ tông mười tám đời nhà nó ra chém một lượt, ai mà quan tâm nó tên gì.

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, tốc độ vận hành huyết mạch toàn thân Diệp Thu lại tăng thêm một bậc.

Mùi hương kỳ lạ tỏa ra từ người anh lại một lần nữa lan tỏa, nhưng hai con trùng chỉ sợ hãi trong giây lát, sau đó lại càng điên cuồng tấn công Diệp Thu hơn.

"Kít kít kít!" Miệng con trùng phát ra tiếng kêu chói tai, vươn người tấn công Diệp Thu.

Diệp Thu linh hoạt né được, cả đầu con trùng kia đâm sầm vào

bức tường sau lưng anh.

Chớp lấy thời cơ, Diệp Thu một cước đá văng con trùng còn lại đang định tấn công, vung song đao lên không trung, dồn toàn lực chém xuống, con trùng đó bị chém thành hai vết rách lớn.

Dịch cơ thể đặc sệt của con trùng bắn ra, đủ các màu đỏ, lam, vàng, lục, trong đó còn có một ít mô mềm, trông như thể một cửa hàng thuốc nhuộm bị đổ lên người Diệp Thu. 【Phát hiện thuộc tính "Sức mạnh", phát hiện thuộc tính "Trường sinh"!

Phát hiện thuộc tính "Tốc độ".】 Lúc này Diệp Thu cũng chẳng bận tâm đến sự ghê tởm, lại hấp thụ thêm một đợt thuộc tính, thể năng đã hồi phục được hơn một nửa.

Lúc này, con trùng bị Diệp Thu đá cho thất điên bát đảo ở phía sau, đầu đã nát bét, dường như vô cùng tức giận, lại lao về phía Diệp Thu!

Diệp Thu thuận thế rút song đao ra, hai chân đạp lên thân con Vạn túc trùng trước mặt, chân sau bộc phát lực cực lớn, eo mượn lực của chân đột ngột xoay mạnh, song đao trực tiếp tặng cho con trùng tự động đến nộp mạng kia hai nhát chí mạng.

Con trùng đó vừa bị đá vừa bị chém, lúc này kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất co giật.

Diệp Thu đến gần xem xét, trên thân hai con trùng có rất nhiều vết thương kỳ lạ, trông rất mới, hẳn là mới bị gây ra không lâu.

Mắt anh sáng lên, nhanh chân bước vào phòng bên kiểm tra, lần lượt phát hiện ra Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính đang hôn mê trong hai phòng bên, còn có cả Tam Thúc.

Cả ba người đều bị thương nặng, trên bụng Muộn Du Bình có một vết rách lớn, vai Hắc Nhãn Kính có một lỗ máu xuyên thẳng qua người.

Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh cũng bị thương không nhẹ, gốc đùi bị rạch một đường lớn, máu chảy không ngừng.

Thấy vậy, Diệp Thu dùng Cụ Tượng Hóa tạo ra vật dụng y tế, giúp họ băng bó vết thương, sau đó lại tốn thêm chút niệm lực, Cụ Tượng Hóa ra một phòng bệnh có thể chứa mười người.

Ý thức thể của Diệp Thu ướm thử cây thương bạc, một loại vũ khí lạnh kiểu chiến trường cổ đại, chuyên dùng để xung kích trận địa địch.

Lúc này, mắt Diệp Thu cũng đã đỡ hơn một chút.

Dạ thị, nhìn xuyên thấu cùng bật lên.

Cảnh tượng ở phía đối diện hiện ra không sót một chi tiết nào.

Diệp Thu thấy A Ninh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử bị mấy con Hắc mao thấp hầu kéo đi, đặt lên một bệ đá ở cuối đường hầm phía trước.

Thấy cảnh này, Diệp Thu mang theo phạm vi "hương khí" của mình nhanh chóng tiếp cận, đám sinh vật nhỏ kia lần lượt ngã lăn ra.

Anh thầm tính toán, phạm vi của loại "độc khí" này có bán kính khoảng mười mét, đường kính khoảng hai mươi mét.

Dường như anh có thể tự do thu nhỏ hoặc mở rộng phạm vi.

Nghĩ vậy, khi tiếp cận A Ninh, Diệp Thu khống chế mùi hương độc tỏa ra, cuối cùng cô đặc khí độc xung quanh A Ninh thành một viên tinh hoa, lơ lửng yên tĩnh trong tay anh.

Không nghi ngờ gì nữa, một giọt này tuyệt đối là kịch độc.

Anh cúi xuống nhìn khuôn mặt A Ninh, lúc này A Ninh trông thật bình tĩnh, trên ngũ quan hoàn hảo không hề có một chút đau đớn nào.

Diệp Thu cố gắng dùng dấu ấn tinh thần để đánh thức cô, nhưng vô ích.

Cảm giác này giống như quên mang chìa khóa, quên mang thẻ cửa, điện thoại, ví tiền, bị lạc bên ngoài mà không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận.

Diệp Thu thử vài lần, A Ninh vẫn vẻ mặt bình tĩnh, sóng não vốn rất hưng phấn khi thấy Diệp Thu ngày thường, bây giờ anh không cảm ứng được chút nào.

"Bàn Tử!

Thằng Béo chết tiệt!" Diệp Thu chạy đến bên cạnh Bàn Tử, tát mạnh cho cậu ta một cái.

Nếu là bình thường, Bàn Tử chắc chắn sẽ tức giận nhảy lên lý sự.

Nhưng bây giờ Bàn Tử chỉ nằm yên lặng, không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Hạo Thiên Chân?

Thiên Chân Vô Tà?" Anh lại lay Hạo Thiên Chân, nhưng cũng không có phản ứng gì.

Diệp Thu ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên Chân.

"Sao lại thế này." Cú sốc quá lớn khiến Diệp Thu hoàn toàn không biết phải làm gì, ngơ ngác ngồi trên mặt đất.

"Giá như mình mạnh hơn một chút thì tốt rồi." Diệp Thu đăm đăm nhìn vào cánh tay thiếu rèn luyện của Hạo Thiên Chân.

Đúng lúc này, anh thấy cánh tay của Hạo Thiên Chân đang trở nên săn chắc với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 308

Rõ ràng, lớp mỡ trên cánh tay Hạo Thiên Chân đang biến mất, thay vào đó là những đường cơ bắp đẹp mắt.

"Chuyện gì vậy!

Chẳng lẽ năng lực Cụ Tượng Hóa có thể cải tạo cơ thể người?!" Diệp Thu mừng rỡ đặt tay lên mạch của Hạo Thiên Chân, lần này anh đã kiên nhẫn hơn một chút.

Anh kinh ngạc phát hiện, mạch của Hạo Thiên Chân đang đập rất chậm, không thể tin nổi, cứ ba mươi giây mới đập một lần.

Rất chậm.

Cực kỳ chậm.

Cứ như đã chết thật rồi vậy.

Anh lại đi kiểm tra A Ninh và Bàn Tử, mạch của họ cũng chậm vô cùng.

Diệp Thu nén cơn đau ở mắt, bật nhìn xuyên thấu và hồng ngoại, thấy nhiệt độ cơ thể của ba người thấp đến đáng sợ, nhưng vẫn còn nhiệt độ.

"Còn sống!" Một niềm vui sướng tột độ dâng lên trong lòng Diệp Thu.

"Hóa ra vừa rồi mình đã quá vội vàng kết luận!" Bây giờ bình tĩnh lại, anh mới phát hiện vừa rồi thấy họ không động đậy nên đã hoảng loạn, dẫn đến phán đoán sai lầm.

Bây giờ vui mừng rồi, Diệp Thu dần bình tĩnh lại, phát hiện cái bệ đá này có chút khác thường.

Cảm giác này giống như ý thức của mình đang tiến vào không gian của người khác.

Diệp Thu ngưng tụ tinh thần lực, một lần nữa cố gắng tiến vào ý thức của Hạo Thiên Chân, A Ninh và Bàn Tử, nhưng đều bị "chặn" lại.

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Diệp Thu lại cẩn thận thử dò xét "xung quanh ý thức", phát hiện dường như có một rào cản ở bên ngoài.

Anh vừa định tiếp tục dò xét thì cảm giác có thứ gì đó đang động đậy sau lưng.

Quay đầu lại, anh thấy một con Vạn túc trùng to bằng lòng bàn tay, trên người phát ra ánh sáng ngũ sắc, hai chiếc râu dài đang hướng về phía anh, trên người còn có những sợi tơ mỏng.

Động tác của con trùng trông như đang thăm dò.

Cùng lúc đó, Diệp Thu cảm nhận được một luồng dao động tinh thần vô cùng yếu ớt, nhìn theo những sợi tơ mỏng trên con du diên đó, anh phát hiện những sợi tơ đó dường như đang kết nối với Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh.

"Mẹ kiếp, diễn trò gì đây?

Bàn Tơ Động à?" Cuối cùng cũng thấy được thủ phạm, Diệp Thu lập tức phấn chấn hẳn lên.

Trong đầu anh vang lên tiếng ong ong, anh nhìn chằm chằm vào con trùng trước mặt, cả người gần như biến thành một từ trường khổng lồ, một cú chấn động, tất cả kết nối giữa con trùng và Bàn Tử đều bị cắt đứt.

Cùng lúc đó, nhịp tim của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh tăng

nhanh, nhiệt độ cơ thể dần hồi phục.

Diệp Thu đã tìm lại được đội của mình!

Ba người thở hổn hển, bò dậy từ mặt đất.

Bàn Tử chửi thề một tràng: "Mẹ nó chứ, cái lũ sâu bọ chết tiệt!

Đầu lão tử sắp nổ tung rồi!

Ơ?

Thu gia!

Anh đến rồi!" Nhìn thấy Diệp Thu, Bàn Tử suýt nữa đã nhảy lên ôm chầm lấy anh, nhưng bị Diệp Thu cười né đi.

A Ninh bò dậy nhìn Diệp Thu, vẻ mặt như vừa thoát chết trở về.

Lúc này Diệp Thu cũng cảm thấy như thể đã qua mấy thế kỷ mới được gặp lại nhau.

Cặp tình nhân tiến lên ôm nhau, con du diên phía sau đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị, xung quanh bỗng trở nên thơm nồng nặc.

"Ối dồi ôi.

Lại cái mùi này.

Con trùng chết tiệt này cũng không ăn nổi cẩu lương à?

Nhưng mà cái mùi này… Bàn gia tôi ngửi đủ rồi đấy!" Vừa nói, Bàn Tử vừa che mặt, tay thò ra sau túi lấy súng, toàn bộ động tác vô cùng liền mạch.

"Pằng!" một tiếng, viên đạn của Bàn Tử rời nòng, nhắm thẳng vào con du diên nhỏ bé kia!

"Rè rè rè." Con du diên lại kêu lên một tiếng quái dị, đột nhiên từ bức tường phía sau bò ra một lượng lớn du diên giống hệt, trên người chúng đều là những ánh huỳnh quang ngũ sắc dày đặc, nhìn qua vô

cùng đẹp mắt.

Nhưng Diệp Thu biết, đó là tín hiệu nguy hiểm của tự nhiên.

Thông thường sinh vật càng sặc sỡ, độc tính càng mạnh.

Cùng lúc đó, theo mùi hương còn có đám Hắc mao thấp hầu kia, những thứ đó dường như cảm nhận được khí thế của Diệp Thu, chỉ vây quanh mà không dám lại gần.

Mùi hương này quá nồng, Bàn Tử lại bắt đầu chóng mặt!

Diệp Thu thấy vậy, vội vàng phóng thích "độc khí", đám Hắc mao thấp hầu xung quanh ngất đi, nhưng Bàn Tử cũng ngã xuống!

Nhưng đám du diên nhỏ bé kia lại không con nào bị sao cả!

Số lượng của chúng thậm chí còn đang tăng lên!

Nhưng không sao, bây giờ Bàn Tử đã tỉnh lại thì dễ xử lý hơn rồi.

Lúc này Diệp Thu tràn đầy tự tin.

Anh một lần nữa thiết lập kết nối tinh thần với Bàn Tử và những người khác, đảm bảo chức năng cơ thể của họ hoạt động bình thường.

Đám du diên dày đặc trước mắt ngày càng nhiều, Diệp Thu bây giờ có thể khẳng định, những con du diên này có khả năng kháng tinh thần và khống chế tinh thần nhất định.

Và còn kháng độc.

Nhưng, Diệp Thu cũng có chiêu cuối.

Loại du diên nhỏ này, chẳng lẽ không sợ lửa sao?

"Cụ Tượng Hóa, biển lửa!" Hô lạp lạp, dưới niệm lực của Diệp Thu, một mảng lớn lửa xuất hiện ở mọi ngóc ngách mà đám du diên đang bò, ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Đám du diên cố gắng chạy trốn, Diệp Thu dứt khoát Cụ Tượng Hóa ra một hàng rào sắt, trực tiếp vây lấy đám du diên mà thiêu.

Bàn Tử và hai người kia được Diệp Thu đưa vào phòng y tế Cụ Tượng Hóa ra từ trước, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

"Cậu… cậu trai trẻ." Diệp Thu đang chau mày thì sau lưng vang lên một giọng nói yếu ớt.

Anh quay đầu lại, phát hiện đó là chàng trai trẻ người Ô Châu mà Cừu Đức Khảo đã mang theo trước đó.

"Những con du diên đó… chỗ phát sáng sau lưng chúng, thiêu ra, có thể làm thuốc giải cho loại độc khí đó." Diệp Thu ngẩn người, nhìn qua cửa sổ về phía cuối đường hầm, nơi đám du diên đang bị thiêu cháy kêu lách tách.

"Chẳng trách chúng không sợ độc khí của mình, cũng không sợ độc khí của Hắc mao thấp hầu!

Hóa ra thứ này là độc vương à!" Diệp Thu nhìn những con du diên bị thiêu, lúc này chúng giống như một nồi thuộc tính đang nhảy loạn xạ.

"Hấp thụ thuộc tính!" Diệp Thu tiến lên vài bước, đám du diên trước mặt đã bị thiêu cháy khét, đồng thời cũng rơi ra một đống lớn quả cầu ánh sáng màu xanh lục.

Theo kinh nghiệm trước đây, những quả cầu ánh sáng có màu thường là mạnh nhất! 【Hấp thụ thành công!

Chúc mừng ký chủ nhận được thuộc tính hoàn toàn mới!

Vừa có thể giải độc vừa có thể chế độc!】 Quả cầu thuộc tính ào ạt tràn vào, Diệp Thu cảm thấy các tế bào trong cơ thể lại một lần nữa được cải tạo.

Bây giờ, tế bào của anh có thể sản xuất hàng trăm loại độc tố hoặc dược phẩm!

Nói cách khác, Diệp Thu bây giờ đã biến thành một cỗ máy chế dược di động!

Đám du diên trước mắt bị thiêu rụi từng con một, thuộc tính bị Diệp Thu hấp thụ hàng loạt, thuộc tính mới nhanh chóng đạt đến cấp cao.

Bây giờ không cần bắt du diên, anh cũng có thể cứu người rồi!

Diệp Thu vội vàng quay lại phòng bệnh Cụ Tượng Hóa, huyết mạch Thanh Long và thuộc tính dịch độc mới tăng thêm cùng lúc vận hành!

Huyết mạch Thanh Long mang theo huyết dịch siêu cấp truyền năng lượng cho toàn thân, các tế bào đang không ngừng sản xuất thuốc giải độc theo lệnh của Diệp Thu.

Không bao lâu sau, toàn thân Diệp Thu tiết ra một lớp dịch thể màu xanh băng mỏng.

Chương 309

Diệp Thu thu thập lại những dịch thể này và thấy chúng không được tinh khiết lắm.

"Thôi được, làm lại!" Diệp Thu thấy Bàn Tử tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, quyết định tinh luyện thuốc giải đến mức tinh khiết nhất rồi mới cho họ sử dụng.

Anh Cụ Tượng Hóa một chiếc giường trống, nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi xếp bằng.

"Hệ thống, tiến vào không gian hệ thống, tôi muốn tinh luyện những thuộc tính này!" 【Đã nhận yêu cầu của ký chủ, đang khởi động không gian hệ thống!】 【Khởi động thành công, mời ký chủ yên tâm sử dụng!】 Lúc này, ý thức của Diệp Thu tiến vào không gian hệ thống.

Tu luyện và phân tích trong không gian hệ thống khác với hiện thực.

Một nghìn phút trong không gian hệ thống chỉ bằng một phút bên ngoài!

Bây giờ Diệp Thu yên tâm rèn luyện các tế bào trong cơ thể mình trong không gian hệ thống!

Anh vận hành huyết mạch Thanh Long trong cơ thể, một lần rồi lại một lần nữa lưu chuyển nhanh chóng qua từng mạch máu, thành mạch máu mạnh mẽ của Diệp Thu được mở rộng hết lần này đến lần khác, trở nên mạnh mẽ hơn!

"Ư…" Cơn đau toàn thân vô cùng dữ dội, bởi vì thời gian của cơ thể trong hiện thực vẫn bình thường, nên dưới tình huống tỷ lệ thời

gian là thời gian hệ thống : thời gian hiện thực = 1000:1, cơn đau của Diệp Thu bị tăng lên 1000 lần tác động lên thể xác anh! 【Phát hiện cảm giác đau của ký chủ đạt cấp 7!

Có muốn dừng vận hành huyết mạch không?】 Ngay lúc Diệp Thu đau đến mức chết đi sống lại, giọng nói nhắc nhở ôn hòa của hệ thống vang lên.

"Không… không dừng!

Tiếp tục… tăng cường độ!

Tôi chịu được!" Diệp Thu nghiến răng ken két.

Anh không từ bỏ là vì, cơn co thắt tử cung khi phụ nữ sinh con cũng ở mức độ đau đớn này.

Phụ nữ sinh con có thể chết, nhưng anh thì không.

"Nếu đến chút đau đớn này mà tôi còn không chịu nổi.

Thì tôi có xứng làm đàn ông không?!

Phụ nữ còn làm được, tại sao tôi lại không!

A a a a!" Cảm giác đau đớn lan ra mọi ngóc ngách cơ thể, như thể có một ngọn lửa trại đang bùng cháy dữ dội trên từng tấc da thịt!

Nhưng đau mãi đau mãi, Diệp Thu lại cảm thấy có chút khoái cảm trong cơn đau.

"Ưm ưm…" Ý thức của Diệp Thu gần như bị đan xen giữa cảm giác đau đớn và khoái cảm.

Không biết đã qua bao lâu, cảm giác trên người Diệp Thu dần biến mất, anh tăng dần cường độ lên từng bậc trong vô thức.

Bây giờ, toàn bộ cơ thể anh gần như đã được làm mới và tiến hóa hoàn toàn một lần, cơ thể lại hoàn toàn mới! 【Chúc mừng ký chủ!

Một lần hoàn thành hoàn hảo năm cấp độ cải tạo chức năng cơ thể!】【Bây giờ cơ thể ký chủ đã được nâng cấp hoàn toàn mới, có thể chịu đựng nhiều thuộc tính hơn!

Và thêm kỹ năng phái sinh loại tinh thần mới: Ý niệm khống vật!

Phạm vi bán kính hai mươi mét!】"A a a~" Diệp Thu phát ra một tiếng rên rỉ vô cùng thoải mái.

Anh thoát khỏi ý thức, cơ thể truyền đến một cảm giác đau mỏi xa lạ, mỗi khớp xương cử động đều rất gượng gạo, như thể không phải của mình.

"Hừm." Diệp Thu dùng sức vặn cổ, nhảy xuống giường hoạt động một lúc.

Sau vài phút, Diệp Thu phát hiện cơ thể hiện tại càng thêm nhẹ nhàng và nhanh nhẹn!

Khi nhảy lên gần như không cảm thấy trọng lượng!

Chỉ cần dùng năm phần sức lực, anh đã có thể dễ dàng đi nhanh như bay ở nhiều nơi.

Cảm giác này như thể trọng lực của trái đất không thể giữ được anh.

"Sản xuất thuốc giải!" Diệp Thu ý niệm vừa động, các tế bào được cải tạo toàn thân bắt đầu sản xuất thuốc giải.

Bây giờ Diệp Thu có thể khống chế chính xác vị trí sản xuất thuốc giải, vì vậy anh chỉ sản xuất vài giọt dịch thể màu xanh lam trong suốt ở lòng bàn tay.

Anh điều khiển giọt dịch, để chúng bay vào miệng của tất cả mọi người trong phòng bệnh.

Chưa đầy một phút, những người đang hôn mê đều tỉnh lại!

“Mẹ kiếp… kiếp… tôi vừa mới đang vui vẻ chơi đùa với cô em gái của tôi.

Cô em gái của tôi đâu?

Cô em gái đâu?” Bàn Tử vừa tỉnh lại đã lau nước dãi trên mặt, ánh mắt mờ mịt nhìn Diệp Thu.

Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ cũng từ từ tỉnh lại, ngơ ngác nhìn phòng bệnh xung quanh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cả đội lại nghỉ ngơi thêm vài tiếng, trong khoảng thời gian này, Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ đều đã biết về công năng đặc dị của Diệp Thu, sau khi xem Diệp Thu biểu diễn xong, vẻ mặt họ đều không thể tin nổi.

Rõ ràng quan niệm cũ kỹ của họ đã bị một cú sốc lớn.

Trong thời gian đó, Diệp Thu đã đặt kết nối tinh thần cho Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và cả Muộn Du Bình, trong nháy mắt cảm giác ấm áp trong đầu Diệp Thu lại quay trở lại.

“Hê!

Thật thần kỳ!

Cái này có đáng tin không, thế lúc Bàn gia tôi hẹn hò với em gái, chẳng phải anh đều xem được hết à.” Bàn Tử sờ đầu suy nghĩ, bị Diệp Thu vỗ nhẹ một cái, nói: “Tôi không nhàm chán đến mức đi xem người khác đâu.

Tôi làm vậy là để phòng ngừa gặp nguy hiểm.” Mấy người nghe xong đều lẳng lặng gật đầu.

Nếu không có Diệp Thu, lần này họ chết chắc rồi.

Hắc Hạt Tử và Muộn Du Bình đều đã chuẩn bị xong, Tam Thúc và Trần Bì A Tứ trong phòng bệnh cũng đã hồi phục gần hết.

Diệp Thu vừa định gọi mọi người tiếp tục khám phá, thì thấy Trần Bì A Tứ đứng tại chỗ không nói gì.

Diệp Thu nhíu mày: "Sao vậy?

Nếu muốn hành động một mình, tôi sẽ không cản." Trần Bì A Tứ nhìn Diệp Thu một cái, im lặng không nói, ánh mắt có chút âm hiểm.

Thấy vẻ mặt đó, Diệp Thu càng không muốn để ý.

Thấy tình hình này, Hoa Hòa Thượng bên cạnh vội vàng giảng hòa, nói: "Là thế này, Diệp Thu tiểu ca.

Trang bị của chúng tôi đều ở trên đó, cần phải đi lấy." "Đúng đúng, Thu gia, trang bị của tôi cũng có một ít ở trên đó, phải đi lấy về." Bàn Tử cũng đột nhiên hùa theo.

Năng lực Cụ Tượng Hóa cũng không phải vô hạn, Diệp Thu liền gật đầu đồng ý.

Trần Bì A Tứ đi trước, Hoa Hòa Thượng theo sau, trông có vẻ rất vội vàng.

"Vội vàng làm gì vậy?

Có đồ gì quan trọng à?" Bàn Tử ghé lại hỏi, Hoa Hòa Thượng đang cảnh giác nhìn xung quanh.

"Có, lão đại của tôi có một cái la bàn, là của tổ tiên truyền lại, xem phong thủy cực chuẩn.

Ông ấy chưa bao giờ rời thân, chỉ là lần này chuyện xảy ra đột ngột, mới để lại thôi." Vừa nói, Hoa Hòa Thượng vừa cẩn thận liếc nhìn Trần Bì A Tứ, dường như rất sợ hãi.

Mấy người đến cửa cung điện, đều há hốc miệng.

Bàn Tử nhìn cái hang động khổng lồ, miệng há to đến mức sắp trật khớp, điều chủ yếu khiến cậu ta kinh ngạc là "Thu gia, lối vào ở

đâu vậy?

Tôi… tôi nhìn nửa ngày mà không thấy lối vào!" Mấy người vừa thoát chết trở về đều ngơ ngác, lần lượt thò đầu nhìn xuống vách núi phía dưới, vực sâu trống rỗng không thấy gì cả, chỉ cảm thấy sâu thẳm và lạnh lẽo.

"Hắt xì!" A Ninh thể chất yếu hơn, lúc này vừa ra ngoài đã bị gió lạnh thổi cho nổi da gà.

"Vậy chúng ta ra ngoài thế nào đây?

Cũng không biết vào bằng cách nào nữa." Cô vừa quấn chặt quần áo vừa nói.

Lúc này mắt Diệp Thu sáng lên, trong lòng nghĩ cơ hội đến rồi.

"A Ninh, anh đưa em ra ngoài." Diệp Thu vòng tay ôm lấy vòng eo thon của A Ninh, đưa cô ấy nhảy vài cái xuống theo vách băng gần như thẳng đứng, tìm lại cửa hang lúc trước.

Mấy người ở dưới nhìn đến ngây người, Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng đều lộ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là ba thành viên còn lại của đội Cừu Đức Khảo, nhìn theo hướng Diệp Thu biến mất như nhìn thấy thần tiên.

"Giờ làm sao đây?" Bàn Tử ngơ ngác quay đầu, vừa định hỏi Muộn Du Bình sau lưng thì chỉ thấy một bóng ảnh lướt qua.

Lúc này Muộn Du Bình, gần như đi cùng lúc với Hắc Hạt Tử!

Chương 310

Anh cũng nhảy vài cái đã đến cửa hang phía trên, thuận lợi thoát ra!

Cao thủ đều đi cả rồi.

Bây giờ chỉ còn lại mấy tay mơ nhìn nhau.

"Giờ làm sao đây, lại không có dây thừng.

Chẳng lẽ đợi họ mang đồ xuống à?" Hạo Thiên Chân cũng mặt mày đen sì nhìn về hướng Diệp Thu biến mất, vô cùng cạn lời.

Trần Bì A Tứ, lúc này trong mắt âm u, cũng không biết đang nghĩ gì… "Oa!

Sức mạnh của em… sức mạnh của em mạnh lên rồi!" A Ninh kinh ngạc, không thể tin được nhìn vào cái hố lớn trước mặt, như thể vừa rồi mình đấm xuyên qua chỗ đó chỉ là ảo giác.

Nhìn động tác của A Ninh, Diệp Thu có điều suy nghĩ.

Việc đầu tiên sau khi đưa A Ninh lên, đương nhiên là hôn một cái.

Diệp Thu lợi dụng dấu ấn tinh thần và thuộc tính Cụ Tượng Hóa, giúp A Ninh cường hóa thể chất.

"Hệ thống, loại cường hóa này là vĩnh viễn sao?" Ý niệm vừa động, anh lập tức hỏi hệ thống. 【Đã nhận câu hỏi của ký chủ, đang giải quyết vấn đề của ký chủ.】 【Chỉ cần kết hợp với thuộc tính khống chế tinh thần, có thể trở thành vĩnh viễn.

Sức mạnh và thể chất của mỗi người, cũng như một lượng nhỏ dị năng, đều có thể thay đổi theo ý của ký chủ.】 "Ồ, vậy cũng có nghĩa là, tôi muốn ai mạnh lên cũng được, và nếu tôi không vừa mắt ai, cũng

có thể rút năng lực của người đó đi sao?" 【Đúng vậy, ký chủ đại nhân.】 Tuyệt vời!

Diệp Thu vỗ tay, lập tức gọi A Ninh lại.

"A Ninh, đến đây." "Ừm?

Đến đây." Cô nhảy chân sáo chạy lại, như một con thỏ trắng đáng yêu.

Diệp Thu xoa đầu cô, ý niệm vừa động, bắt đầu giúp A Ninh cường hóa cơ thể.

Trước tiên là độ mạnh của cơ bắp!

Tiếp theo là xương cốt, phòng ngự, thậm chí còn thêm vài phần sức mạnh!

A Ninh hiện tại gần như tương đương với 1/4 Diệp Thu, chỉ riêng các thuộc tính cơ bản như sức mạnh và tốc độ, gần như giống hệt Diệp Thu!

Bây giờ Diệp Thu không cần quá lo lắng cho A Ninh nữa, A Ninh cũng có thể theo kịp rồi!

"Vậy thì nếu đã như vậy." Diệp Thu suy nghĩ một chút, bảo A Ninh và Muộn Du Bình đợi ở đây, nhưng A Ninh không chịu, nhất quyết muốn đi theo Diệp Thu.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của A Ninh, Diệp Thu mềm lòng, đồng ý.

Anh định ôm A Ninh xuống, nhưng bị A Ninh gỡ ra.

"Được rồi, đừng coi thường em nhé!

Anh truyền sức mạnh cho em em đều biết cả!" A Ninh còn cười một cách duyên dáng.

“Ơ… được rồi??” Trán Diệp Thu đổ vài giọt mồ hôi.

Giây tiếp theo, A Ninh trực tiếp nhảy xuống từ cửa hang băng trước mặt, Diệp Thu thót tim, vội vàng theo sau.

Nhìn xuống, anh thấy thân hình A Ninh uyển chuyển như rắn nước, eo nhẹ nhàng uốn lượn, vài cái đã đáp xuống bệ đá phía dưới.

Thị lực siêu cấp của Diệp Thu nhìn rõ bóng dáng A Ninh.

“Chị gái đặc nhiệm… eo… à.” Nhìn động tác của A Ninh, Diệp Thu có chút phân tâm, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Đợi Diệp Thu xuống đến cửa cung điện, Bàn Tử đã vẻ mặt kinh hãi nhìn A Ninh, đang chất vấn A Ninh là ai.

Vừa thấy Diệp Thu, Bàn Tử vội vàng nói: “Thu gia, người phụ nữ này không đơn giản!

Không chừng là ai đó co xương biến thành, quá lợi hại rồi.

Anh không biết đâu, vừa rồi tôi tận mắt thấy cô ta nhảy xuống.

Tuyệt đối không phải vợ anh đâu!” Vừa nói, Bàn Tử vừa thần bí ghé vào tai Diệp Thu: “Giọng nói cũng giống hệt A Ninh, Thu gia, phải cẩn thận!” Diệp Thu nghe Bàn Tử “nhắc nhở”, bật cười thành tiếng.

Anh vốn định công bố chuyện mình có thể dẫn dắt mọi người trở nên mạnh mẽ, nhưng bây giờ có Trần Bì A Tứ ở đây, nên không nói thẳng.

Đợi sau khi tiễn Trần Bì A Tứ và Hoa Hòa Thượng đi, anh mới công bố tin tức này với “người nhà”.

Bàn Tử và mấy người nghe xong đều mắt tròn mắt dẹt, rõ ràng không thể chờ đợi được để nhận sự “rửa tội” của Diệp Thu.

“Thu gia!

Cho tôi một suất nữa!" Bàn Tử vỗ ngực, kích động không thôi… "Ha ha!

Trời ơi, sức mạnh này thật thần kỳ.

Tôi có thể lộn ngược ra sau rồi ha ha ha!" Hạo Thiên Chân là người cuối cùng nhận "rửa tội" của Diệp Thu, bây giờ đang kích động thử một vài động tác khó.

"Tôi bây giờ là siêu nhân!" Hạo Thiên Chân có chút trẻ trâu vung nắm đấm định đập xuống đất, bị Diệp Thu vội vàng kéo lại.

"Đại huynh đệ, đừng quá kích động, dùng sức mạnh không tốt, lát nữa nơi này sẽ sụp đổ đấy.

Tiết kiệm chút sức lực đi, nếu ai gây họa, tôi sẽ thu hồi sức mạnh." Diệp Thu nói.

Bao gồm cả ba thành viên còn sót lại của đội Cừu Đức Khảo đứng bên cạnh, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đều nghiêm túc trả lời "Rõ".

Đương nhiên, Ngô Tam Tỉnh cũng được Diệp Thu sắp xếp sức mạnh.

Chỉ là Ngô Tam Tỉnh có chút ngơ ngác, bây giờ đang nhìn hai tay mình, dường như đang thử nghiệm.

Tiếp theo, Diệp Thu thấy Ngô Tam Tỉnh đi đến trước cái đỉnh lớn ở cửa, cả lòng bàn tay ấn vào đỉnh một cái, cái đỉnh liền nứt ra thành mấy mảnh theo một đường nứt nào đó.

"Khống chế sức mạnh thật tinh chuẩn!" Diệp Thu thầm kinh ngạc.

Khả năng khống chế của Ngô Tam Tỉnh thực sự vượt xa Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử sau khi nhận cải tạo sức mạnh, hoàn toàn là kiểu sức mạnh vũ phu, sức mạnh của Hạo Thiên Chân thuộc loại linh hoạt.

A Ninh, thuộc kiểu trí tuệ, sau khi nhận được sức mạnh đã vận dụng nó một cách linh hoạt trên cơ sở cơ thể của mình.

Nhưng, Ngô Tam Tỉnh là người có ngộ tính cao nhất.

Tuy tuổi tác đã cao, nhưng có thể thấy, người đàn ông mưu sâu kế hiểm năm xưa, đến bây giờ, phong độ cũng không giảm sút.

Diệp Thu thầm đoán, sự khống chế chính xác đối với sức mạnh bắt nguồn từ tư duy chặt chẽ.

Cũng nhận được sức mạnh của Diệp Thu, còn có ba tiểu đệ vô cùng sùng bái anh.

Thực ra ban đầu Diệp Thu đã từ chối, định đưa ba người này ra ngoài trước, dù sao họ cũng là người của Cừu Đức Khảo.

Nhưng ba tiểu đệ này lại muốn cùng sinh tử tiến lui với Diệp Thu, ánh mắt họ gần như sắp tóe ra sao.

Diệp Thu lúc đó đã nghĩ, cảm thấy ba người này có thể bồi dưỡng được.

Thế là… "Oa ha ha ha!

Lão đại!

Nhìn em này, em có thể làm tắc kè hoa rồi!!" Tiểu binh số một kích động bò lên tường, cây cột nhà bị cậu ta cào ra mấy vết móng tay.

"Xì, tôi còn có thể làm người nhện nữa này!" Tiểu binh số hai lườm một cái, móc câu trong tay nhanh chóng phóng ra, cả người bám trên vách đá, bò được một đoạn không ngắn.

Tiểu binh số ba vẫn im lặng, lúc này đi đến cửa cung điện, một chưởng đánh nát cánh cửa lớn.

Diệp Thu đầy đầu mồ hôi.

Nhưng, lúc này anh lại rất vui mừng.

Tư chất của ba người này, không hề thua kém Bàn Tử.

Sau khi được truyền sức mạnh, biểu hiện của ba người cũng vô cùng kinh ngạc.

“Xem ra có thể sống sót dưới sự tấn công của du diên, không phải là ngẫu nhiên.” Diệp Thu sờ cằm, cảm thấy để họ tham gia cũng là một lựa chọn không tồi.

Có lẽ đưa về có thể trở thành thuộc hạ của mình!

Như vậy mình cũng có đội ngũ riêng, các thành viên cốt cán đang dần tăng cường thực lực.

“Đừng chơi nữa!

Chương 311

Đừng quên chúng ta đến đây để làm gì!" Lúc này, Diệp Thu thực sự không thể nhìn nổi đám trẻ con đang quậy phá này nữa, bèn quát lên một tiếng.

Mấy người này cũng rất ngoan ngoãn, nghe Diệp Thu gọi đều lần lượt đứng ngay ngắn bên cạnh Bàn Tử, ba tiểu binh ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

A Ninh đứng bên cạnh Diệp Thu, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của họ nhíu mày: "Các cậu phải hiểu rõ, chúng ta vẫn là một đội ngũ, nhưng đội ngũ này khác với của Cừu Đức Khảo.

Đội ngũ của chúng ta phải liên kết chặt chẽ, lúc cần tuân thủ quy củ thì tuyệt đối không được cười đùa." Nói xong, A Ninh nghiêm mặt đứng trước mặt họ, ra dáng một nữ giáo đầu.

Ba tiểu binh kia dường như cũng bị dọa sợ, lần lượt trả lời: "Vâng!

Chị dâu!" Lời này vừa ra, A Ninh lại không nhịn được cười, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn Tử thấy mấy thanh niên kia bị dọa cho ngớ người, lại tiến lên giảng hòa.

"Đừng đứng ngây ra đó, nói tên các cậu đi, sau này tôi cũng dễ gọi." Dứt lời, mấy người trẻ tuổi đều cúi đầu, một lúc sau mới có người lên tiếng.

"Báo cáo trưởng quan, tôi không có tên, chỉ có số hiệu.

Số hiệu của tôi là: 94663." Diệp Thu nghe số hiệu thì sững sờ, quay sang nhìn A Ninh.

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Thu, A Ninh cũng ngẩng đầu nhìn lại, nở một nụ cười khổ.

"Là đội của Cừu Đức Khảo.

Thân tín dưới trướng ông ta đều được cấp số hiệu, phần lớn đều là cô nhi.

Để quản lý những đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi theo kiểu quân đội, ông ta đều gọi bằng số hiệu." Nghe vậy, Diệp Thu không khỏi thương cảm cho những ngày tháng bọn trẻ phải sống cùng Cừu Đức Khảo.

Cuộc sống đó hẳn phải tăm tối đến mức nào?

Tuổi thơ của chúng hẳn phải vô vị và khắc nghiệt ra sao?

Nhưng giờ Cừu Đức Khảo, lão ma đầu đó đã chết rồi, đi theo mình, ít nhất cũng tự do hơn đi theo lão ta.

Nghĩ vậy, Diệp Thu lên tiếng: "Không có tên, vậy bình thường các cậu gọi nhau thế nào?" Câu hỏi vừa dứt, mấy đứa trẻ liền hào hứng nói: "Gọi tôi là Tiểu Lục!" "Tôi tôi, đại ca, gọi tôi là A Phát!" "Tôi tên Lăng." Nghe xong, Diệp Thu khen: "Tên hay đấy." "Hóa ra toàn là số à?" Bàn Tử đứng bên cạnh cười cười, liếc mắt nhìn Diệp Thu rồi lại nhìn ba người trẻ tuổi.

Ba chàng trai trẻ nghe Diệp Thu khen một câu thì vui mừng khôn xiết.

Chỉ có điều, cả ba đều có hơi nói nhiều, một khi đã bắt chuyện là nói không dứt, cứ như mấy trăm năm chưa được nói chuyện vậy.

Ngay cả người ít nói nhất trong đó cũng cùng hai người kia trò chuyện rôm rả.

Cứ thế, đội của Diệp Thu lại mạnh lên không ít.

Trên sườn núi, Trần Bì A Tứ hoàn toàn không biết sự thay đổi trong đội của Diệp Thu, lão vẫn đang tìm kiếm trang bị của mình.

"Tứ A Công!

La bàn của ngài đây." Hoa hòa thượng tìm thấy một cái la bàn, đưa cho Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ nhướng mí mắt nhìn một cái, trong mắt lóe lên tinh quang, vội vàng cầm lấy từ tay Hoa hòa thượng.

"Tìm được rồi~." Nhìn bộ dạng của Trần Bì A Tứ, Hoa hòa thượng không nhịn được hỏi: "Tứ A Công, chúng ta có tiếp tục không?

Đội của Ngô Tam Tỉnh có vẻ rất mạnh." Nghe lời của Hoa hòa thượng, trong mắt Trần Bì A Tứ lộ ra vài phần ý vị khó hiểu.

Một lúc sau, lão mới nói: "Cứ đi theo, nghe lệnh hành sự.

Lúc cần ra tay thì đừng do dự." "Vâng!

Tứ A Công." ...

"Chúng ta thật sự phải quay lại đó sao?" Tiểu Lục miệng ngậm bánh quy nén, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Thu.

"Nói nhảm, không đi theo Thu gia thì đi đâu." A Phát lườm Tiểu Lục một cái, tự mình uống chút nước.

Lăng ngồi xếp bằng bên cạnh, không xen vào.

Nhìn ba bảo bối sống đột nhiên xuất hiện này, Diệp Thu lắc đầu cười, thầm nghĩ: Có họ không khí cũng náo nhiệt hơn nhiều, đỡ cho mỗi ngày chỉ có một mình Bàn Tử độc thoại.

"Đương nhiên rồi.

Chúng ta đã đi đến tận đây, một chân đã bước vào cửa lớn rồi.

Sao có thể lùi lại được?" Diệp Thu vỗ tay, ra hiệu đừng ồn ào nữa.

Đội ngũ hiện tại đã có tới mười ba người, Bàn Tử vừa đếm vừa nói: "Đội chúng ta cũng hùng hậu ra phết nhỉ!

Xem kìa, tổng cộng có mười ba người đấy!~" Bàn Tử vui vẻ điểm danh, mấy người lại nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Đợi mọi người được gọi dậy, chân trời đã hơi hửng sáng một vệt trắng bạc.

Vì số người đông nên họ đành phải đi qua cái hang do đám Hắc mao thấp hầu đào ra một lần nữa.

Trên đường lại gặp mấy con khỉ loại đó, nhưng đều bị Diệp Thu dọa chạy mất dép.

Đợi khi ra khỏi cửa hang, đứng trên con dốc tuyết khổng lồ và hiểm trở kia, ánh sáng nơi chân trời bắt đầu lan tỏa khắp bầu trời.

Ánh sáng màu cam lan ra, màu cam nhàn nhạt rải trên tuyết.

Nhìn ra xa, tuyết trắng bao la giữa trời đất tràn ngập cả tầm mắt.

Diệp Thu và đồng đội nhảy mấy bước phi xuống, lúc đáp đất, dưới chân đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn kéo dài, nghe như tiếng rên rỉ của một cỗ máy khổng lồ nào đó.

"Tiếng gì vậy?" Tiểu Lục đứng bên cạnh giật mình, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, một lúc sau không nhịn được liếc nhìn Diệp Thu.

Ngay sau đó, lại một tiếng kêu bi thương xa xăm vang lên, âm thanh kéo dài, nghe như một loài cự thú cổ đại nào đó đang kêu gọi.

Theo tiếng động, lớp tuyết dày hơn một người trên con dốc khổng lồ nơi họ đang đứng bị chấn động và lần lượt trượt xuống.

Sau đó, một mảng dốc tuyết rộng bằng hai ba sân bóng đá xảy ra một trận lở tuyết quy mô nhỏ.

Sau một trận ầm ầm ngày càng lớn rồi lại dần nhỏ đi, tuyết trên dốc đã biến mất, toàn bộ số tuyết đó đều trượt xuống vách đá, để lộ ra một mặt băng phẳng lì.

"Đẹp thật." Bộ ba Tiểu Lục gần như đồng thanh thốt lên cảm thán, nhất thời mọi người đều sững sờ ở cửa hang.

Lúc này, Bàn Tử lắm lời cũng yên lặng thưởng thức mỹ cảnh trước mắt.

Nhưng Diệp Thu cảm thấy, Bàn Tử lúc này có tâm trạng ngắm cảnh là vì bên dưới không có đống vàng bạc châu báu nào.

Nếu bên dưới có đồ, không chừng Bàn Tử đã sớm nhảy xuống vơ vét rồi.

Trước mắt mọi người, đường nét của Côn Luân Thai hiện ra, bóng đen khổng lồ đổ xuống mặt băng, thể hiện một vẻ đẹp thần bí cổ xưa nào đó.

Giây phút này, mọi người đều quên mất nguyên nhân lớp tuyết biến mất và tiếng động lớn kinh người kia.

"...Đi nhanh thôi." Diệp Thu nói.

Mọi người lần lượt hoàn hồn, nhảy ra khỏi động băng, đáp xuống lớp băng dày.

Giây phút này, Diệp Thu có chút cảm ơn đám Hắc mao thấp hầu đó, nếu không, trong thời gian ngắn cũng không thể nào tạo ra một cái hang trên lớp băng dày thế này được.

Nếu để Diệp Thu làm, e là mấy quyền đã đập tan nát rồi.

Nhưng làm vậy thì chẳng có ý nghĩa gì.

Cả nhóm lại đi đến trước cổng cung điện, lần này tốc độ nhanh hơn nhiều.

Đoàn người tiến về phía trước, lúc này Diệp Thu mới có thời gian chậm rãi ngắm nhìn toàn cảnh bên trong cung điện.

Bích họa trên tường màu sắc tươi đẹp, vẫn giữ được vẻ lộng lẫy không biết từ bao nhiêu năm trước.

Vừa đi, mọi người vừa tấm tắc khen ngợi, nhưng càng đi, họ càng phát hiện có điều gì đó không ổn.

Đặc biệt là Bàn Tử, vốn là người hào hứng nhất khi xuống đấu, vì dù sao cũng có tiền.

Nhưng lúc này, mặt hắn đã đen sì.

"Cái nơi hoành tráng thế này mà chẳng có món đồ nào à?" Bàn Tử miệng lẩm bẩm chửi bới, đi loanh quanh khắp nơi, nhưng không hề phát hiện có món minh khí nào có giá trị.

Hai bên dũng đạo ngoài những chiếc đèn lồng ra thì chẳng có gì khác.

"Haizz!

Thời vận không tốt, thời vận không tốt!" Tai Diệp Thu nghe Bàn Tử cằn nhằn, dùng Thấu thị nhãn quan sát khắp nơi.

Cũng không có thu hoạch gì.

Chương 312

Các gian phòng hai bên dũng đạo đều là nơi Diệp Thu vừa mới tiêu diệt đám du diên khổng lồ, bây giờ đám du diên đó đã chết hẳn.

"A Thành, tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn." A Ninh ở bên cạnh Diệp Thu, siết chặt cánh tay anh.

"Đừng sợ." Xoa đầu A Ninh, Diệp Thu vẫn quan sát xung quanh.

Lúc này không có nguy hiểm nào đáng chú ý.

Nhưng đôi khi lo lắng điều gì thì điều đó lại đến, không biết từ đâu lại vang lên tiếng động lớn xa xăm kia, âm thanh nghe không chói tai.

Diệp Thu đoán có thể là do khoảng cách quá xa so với nơi phát ra âm thanh, nên nghe mới không chói tai, nếu đứng ngay tại đó thì khác.

"Đại ca.

Tiếng đó, nghe ghê người quá!" Tiểu Lục trong bộ ba nói với Diệp Thu.

Không chỉ ghê người, những người được huấn luyện tinh nhuệ, thân thủ giỏi giang cũng không thể không bị dọa bởi chuyện này.

Đi một lúc, Diệp Thu cuối cùng cũng phát hiện ra điều không ổn.

"Các cậu có phát hiện không.

Con dũng đạo này hình như đi mãi không hết?" Hạo Thiên Chân nói trước Diệp Thu, nghe vậy Diệp Thu liền im lặng.

Đúng vậy, con dũng đạo này tuy dài, nhưng không có nghĩa là vô tận.

Chỉ là thời gian họ đi đã quá lâu rồi.

Một con dũng đạo thẳng tắp mà đi mất hơn nửa tiếng đồng hồ!

“Bàn gia tôi thật sự chịu thua.

Đi dạo phố với phụ nữ cũng không mệt thế này.” Bàn Tử sờ đầu, nhìn quanh quất nhưng không phát hiện ra gì.

Bầu không khí trong đội lại trở nên căng thẳng.

“Hay là tôi chạy thử xem sao?” A Ninh nhỏ giọng đề nghị, Diệp Thu xua tay, nói: “Cứ quan sát đã, có cần chạy hay không đợi có kết luận rồi chạy cũng không muộn.” Lúc này Diệp Thu ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối trên bức bích họa.

Vừa rồi chỉ nhìn lướt qua như cưỡi ngựa xem hoa, nhìn hai lần rồi không xem lại nữa.

Giờ nhìn kỹ, những hoa văn vốn không liên tục giờ lại nối liền với nhau.

“Thật giống một cuộn phim lặp lại vô tận.” Diệp Thu lẩm bẩm.

Lúc này, không biết từ đâu lại vang lên tiếng kêu dài, vang vọng và hùng vĩ đó.

Bầu không khí quỷ dị cộng với những âm thanh thỉnh thoảng vang lên khiến cả đoàn người bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Tứ A Công, ngài đi được không?” Hoa hòa thượng cõng Trần Bì A Tứ rất tận tâm, suốt đường đi đều cõng gia chủ của mình.

“Đi.

Tiếp tục đi.” Trần Bì A Tứ đã gần chín mươi tuổi, lúc này không hề tỏ ra sợ hãi.

Mặc dù đang ở trên lưng Hoa hòa thượng, nhưng Diệp Thu cũng biết, đối với một ông lão hơn 90 tuổi, bất kỳ sự xóc nảy nào bây giờ cũng có thể gây tử vong.

Trần Bì A Tứ ở tuổi này mà còn chống chọi được đến bây giờ đã là một kỳ tích.

Nhưng Diệp Thu không hề đến gần đại điện phía trước.

Chuyện gì thế này?

"Không thể nào." Bàn Tử giơ tay, rọi đèn pin khắp nơi.

"Chúng ta vừa thoát một kiếp, lại gặp một nạn nữa sao?" Đèn pin trong tay hắn chiếu loạn xạ.

Diệp Thu bị chiếu vào mắt mấy lần, bực bội nói: "Tên Bàn Tử chết bầm, cậu tưởng đang đi vũ trường à?

Đèn cứ chiếu loạn xạ, hay là bật nhạc disco rồi nhảy tại chỗ luôn đi.

Không chừng lát nữa có Tống tử nương nương để ý đến cậu đấy." Bị nói như vậy, Bàn Tử cũng ngoan ngoãn hơn vài phần, nói: "Bàn gia tôi tuy có hơi sợ Tống tử, nhưng giỡn thì giỡn, đừng có lấy Tống tử nương nương ra đùa, lát nữa lại thật sự chạy ra thì mệt đấy." Mọi người nghe câu nói đùa không đứng đắn này đều bật cười, không khí lập tức thoải mái hơn nhiều.

Thực ra Diệp Thu có thể cảm nhận được, suốt chặng đường này, mọi người đều đã trải qua rất nhiều chuyện mà người bình thường cho là không thể tưởng tượng nổi, những lúc thế này ngược lại lại bình tĩnh hơn.

Dù sao thì, chuyện bất thường ắt có quỷ, mọi việc chỉ cần tóm được ảo thuật gia đằng sau hiện tượng là có thể phá giải được mê cục.

Mấy người lại đi một lúc, Bàn Tử lại không vội, thậm chí còn đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ, bên cạnh bộ ba lần đầu trải qua những chuyện quỷ dị này thì không được bình tĩnh như vậy.

Thấy Bàn Tử dứt khoát ngồi xuống tại chỗ, thậm chí còn bắt đầu nấu đồ, Diệp Thu liền biến ra một con cá lớn từ hư không, khiến ba binh sĩ trẻ tuổi mắt tròn mắt dẹt.

Trần Bì A Tứ và Ngô Tam Tỉnh hiển nhiên cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

Hoa hòa thượng thấy Diệp Thu biến ra cá và gia vị tươi sống từ hư không thì quỳ ngay tại chỗ hô lớn thần tích, Muộn Du Bình kéo lại mới không để hắn dập đầu.

"Haizz!

Các người không hiểu rồi, đây là tuyệt kỹ của Thu gia nhà tôi, hồi tôi ở Tần Lĩnh ấy... anh ấy hô phong hoán vũ, muốn gì có nấy.

Nhưng thể chất của Thu gia chắc là trâu hơn tôi, xem kìa, bây giờ vẫn có thể làm được." Bàn Tử đang thao thao bất tuyệt, bên cạnh Diệp Thu đã ba chân bốn cẳng bắt đầu xử lý, kỹ năng nấu nướng trong đầu lập tức phát huy tác dụng, dù sao thiếu hương liệu gì cũng có thể Cụ Tượng Hóa ra được.

Hai giờ sau, Diệp Thu Cụ Tượng Hóa ra hai cái bàn và một ít ghế trong mộ thất vốn không có gì.

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính làm người phục vụ, Bàn Tử phụ giúp Diệp Thu, Hạo Thiên Chân trải khăn bàn.

Hai bàn lớn người ngồi trong mộ đạo, ăn một bữa thịnh soạn thơm phức.

Nội tâm Trần Bì A Tứ lúc này chấn động tột độ, chỉ cảm thấy Diệp Thu thực sự là người kỳ lạ trong những người kỳ lạ, vốn tưởng cả đời này đã thấy đủ nhiều, nhưng người trước mắt này...

"Vị tiểu ca này, xin nhận của lão phu một lạy!" Trần Bì A Tứ đang ăn, đột nhiên đặt bát đũa xuống, muốn lạy Diệp Thu.

“Đừng đừng đừng.

Chúng ta cứ ăn cơm trước đã, ăn xong rồi tiếp tục nghiên cứu đường ra.” Diệp Thu thầm nghĩ tôi không nhận nổi đại lễ này đâu, sợ tổn thọ mất.

Thế là vội vàng đỡ Trần Bì A Tứ.

Lúc này, Trần Bì A Tứ ngồi lại xuống ghế, trong lòng muôn vàn cảm khái, vừa ăn vừa nước mắt lưng tròng.

Cùng lúc đó, bộ ba sau khi thưởng thức xong một bát canh cá cũng nước mắt lưng tròng, chạy đến trước mặt Diệp Thu, đồng loạt cúi gập chín mươi độ: “Đại ca!

Xin nhận của tiểu đệ một lạy!” “Không cần.

Thật sự không cần.

Đừng như vậy.” Diệp Thu vừa cười ha hả vừa đỡ mấy người dậy, thầm nghĩ đợi ra ngoài rồi hãy bày vẽ.

Đỡ ba tiểu đệ đang kích động dậy, Diệp Thu bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Rõ ràng, trong khoảng thời gian này, môi trường không có bất kỳ thay đổi nào.

Không có thứ gì quỷ dị xuất hiện, không có bất kỳ sự vật nào thay đổi.

“Mọi người đợi tôi ở đây, Lão Muộn, Nhãn Kính, đội giao cho hai người chỉ huy, Tam thúc, chú ý an toàn.” Diệp Thu dặn dò xong, một cái lóe thân đã biến mất trong bóng tối phía trước.

“Rốt cuộc nguyên nhân là gì.” Diệp Thu vừa suy nghĩ, vừa mở hết các thuộc tính thị giác, nhưng chỉ thấy những lớp tường lặp lại vô hạn.

Không có một lối ra nào khác.

Cánh tay dồn lực, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, tung một đòn toàn lực xuống mặt đất.

"Thế này thì được rồi chứ?" Mặt đất vỡ tan tành, rơi xuống bóng tối bên dưới.

Diệp Thu thầm nghĩ: Bên dưới vừa rồi không phải không có không gian sao?

Nghĩ vậy, Diệp Thu nhảy xuống. *Bộp*.

Diệp Thu đáp đất phát ra một tiếng động nhẹ.

Nhưng suýt chút nữa không đứng vững, vì dưới chân có một cái hố, trong hố tối đen.

"Hít!" Diệp Thu toàn thân lạnh toát.

Đây không phải là cái hố mình vừa đấm ra sao?!

Chương 313

Sao lại xuất hiện nữa?

Lẽ nào phía trên có một không gian y hệt?

Diệp Thu đột ngột ngẩng đầu, nhưng phía trên tối om chẳng có gì.

Quay đầu nhìn lại, đồng đội ở xa vẫn đang chờ lệnh tại chỗ.

"Không đúng, chuyện bất thường ắt có quỷ.

Nếu con mộ đạo này ở trong một không gian lặp lại vô hạn, vậy thì..." Diệp Thu trong lòng đã có một ý tưởng, nếu con mộ đạo này bị rơi vào một loại không gian kỳ lạ nào đó, vậy thì chỉ cần đi về phía trước vài trăm mét nữa, chắc chắn sẽ thấy đồng đội ở phía trước, chứ không phải phía sau.

Nói là làm, Diệp Thu lùi lại dồn sức, kỹ năng Thân Khinh Như Yến được kích hoạt, sau ba lần liên tiếp, anh xuất hiện sau hai cái bàn vừa Cụ Tượng Hóa ra.

Đồng đội của anh đều quay lưng về phía anh, nhìn vào bóng tối phía trước, dường như đang chờ tin tức của Diệp Thu từ hướng đó.

Diệp Thu đi mấy bước, tiếng giày trên mặt đất tạo ra âm thanh.

Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình quay đầu lại, sững sờ một lúc mới phản ứng.

"Thu gia." "Thu gia." Mọi người lần lượt đứng dậy.

Có thể thấy trong thời gian chờ đợi họ chắc chắn cũng vô cùng sốt ruột.

Diệp Thu lại không hoảng, dù sao cũng có năng lực Cụ Tượng Hóa, mỗi ngày đều có một trăm mét khối thể tích Cụ Tượng Hóa, chết

đói thì tuyệt đối không thể.

Chỉ là cứ "ru rú" trong con mộ đạo này mãi chắc chắn không phải là một chuyện vui vẻ.

"Bàn Tử, ăn xong chưa?" Mặc dù bày bàn trong mộ đạo tối om có chút không hợp, nhưng với tình hình hiện tại, không làm vậy thì cũng như ngồi lê la vỉa hè.

Diệp Thu ngồi xuống, suy nghĩ về khả năng thoát ra.

Lúc này tư duy của anh phân tán, ngồi trên chiếc ghế Cụ Tượng Hóa ra, mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh mộ đạo, những hoa văn cổ xưa trên đó bao trùm toàn bộ tầm nhìn.

"Ăn cơm trong hoàn cảnh thế này, cũng là nơi đẳng cấp triệu đô rồi." Nghĩ vậy, Diệp Thu nhắm mắt lại, cố gắng tìm kiếm chút thông tin hữu ích trong đầu.

Bí mật của Uông Tàng Hải?

Tạm thời vô dụng, đó là để sau này dùng giải quyết các cơ quan do Uông Tàng Hải bố trí.

Trong đầu Diệp Thu hiện lên màu vàng, ý thức thể của Bàn Tử hiện lên thành từng cụm vàng nhỏ, một sợi chỉ vàng mỏng manh như có như không nối liền mọi người với Diệp Thu.

Toàn bộ không gian ý thức, trong đầu Diệp Thu hiện lên dưới dạng màu vàng.

"Hả?

Khoan đã." Diệp Thu mở mắt ra, nhìn xung quanh, mộ đạo và dáng vẻ trước đó không có gì khác.

Lại nhắm mắt lại, trong không gian ý thức của anh một mảng màu vàng, nhưng khác với nhiều lần quan sát trước đó, bây giờ các hạt

vàng trong không gian ý thức đều được sắp xếp thành hình dạng của mộ đạo.

Lúc này, Diệp Thu đột nhiên ý thức được.

"Có thứ gì đó đang khống chế tinh thần của mình!" Diệp Thu vội vàng ổn định tâm thần, nhắm mắt lại chậm rãi kiểm tra con mộ đạo này.

Toàn bộ con mộ đạo trong ý thức tinh thần của anh đều hiện lên màu vàng.

Các hạt vàng tạo thành mộ đạo, hoa văn bích họa.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, thứ anh nhìn thấy trước mắt là con mộ đạo "thực sự", ngay cả cảm giác chạm vào cũng chân thật như vậy.

"Có kẻ đang chơi trò Ma Trận với mình đây." Diệp Thu cười lạnh một tiếng.

Những người khác bên cạnh nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

"Thu gia, anh phát hiện ra gì rồi à?

Có cần tôi giúp không?" Bàn Tử ở cùng Diệp Thu nhiều, vừa nhìn là cảm nhận được.

"Không sao, không cần." Diệp Thu xua tay, nhắm mắt đứng dậy.

Môi trường xung quanh trong mắt anh đều do các hạt vàng tạo thành, Bàn Tử hiện lên dưới dạng một cụm ý thức, trôi nổi trong không gian tinh thần này.

Diệp Thu biết, nếu không phải có một sức mạnh nào đó cố ý làm vậy, thì cảnh mộ đạo tinh thần có thể nhìn thấy trong đầu tuyệt đối không thể tự nhiên hình thành được.

Chắc chắn có thứ gì đó đang giở trò!

Diệp Thu tập trung tinh thần, nhắm mắt lại, dứt khoát đi từng bước trong tầm nhìn tinh thần.

Bàn Tử thấy Diệp Thu nhắm mắt đi, nhất thời không biết anh đang làm gì, mọi người vội vàng né ra.

Nhưng Diệp Thu đều tránh họ một cách chính xác không sai sót, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều tỏ vẻ kinh ngạc.

"...Thu gia nhà chúng ta bây giờ đi đường ngay cả mắt cũng không cần mở sao??" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Thu đang nhắm mắt đi, Hạo Thiên Chân cũng có vài phần kinh ngạc.

Lúc này Diệp Thu đang kiểm tra từng tấc của toàn bộ mộ đạo.

"Chắc chắn có chỗ không giống, chắc chắn có." Diệp Thu dùng toàn lực phóng thích ý thức của mình, gần như đã kiểm tra mọi ngóc ngách của mộ đạo.

Cuối cùng khi tiến đến một nơi nào đó, Diệp Thu nhìn thấy một tia dao động trong không gian ý thức.

Trước mắt anh, khi bước chân ngày càng gần, anh nhìn thấy một bức tường lấp lánh ánh vàng!

Diệp Thu đột ngột mở mắt ra, trước mắt lại là một mảng tối đen, phía trước dường như là mộ đạo vô tận.

Lại nhắm mắt lại, dùng không gian tinh thần để quan sát, trước mặt anh là một mảng ánh vàng lấp lánh.

"Lẽ nào đây là nơi không gian bị gấp khúc?" Diệp Thu nhắm mắt, đưa tay trái về phía mảng ánh vàng đó.

Bây giờ anh cũng thấy lạ, rõ ràng lúc mới xuyên không, anh sợ hãi mọi thứ, đối với cái gì cũng có cảm giác e dè, làm bất cứ việc gì cũng không dám tiến lên.

Bây giờ đã rèn luyện thành một người dám đưa tay về phía những sự vật chưa biết.

"Có lẽ tính kiên cường của con người trưởng thành qua từng lần rèn luyện." Diệp Thu nghĩ vậy, tay anh đã chạm vào bức tường vàng đó.

Ngay khoảnh khắc tay anh đưa vào, Diệp Thu cảm nhận được không gian ý thức của mình rõ ràng đã xảy ra một sự dao động nào đó.

Mở mắt ra, chỉ thấy tay mình vẫn đưa vào một khoảng không hư vô tối tăm, không hề có thay đổi.

Diệp Thu bước tới, đi vào bức tường vô hình nhưng lại tồn tại thực sự đó.

"Được rồi.

Nếu suy luận của mình là chính xác.

Vậy thì đoạn mộ đạo này đã bị giở trò.

Bây giờ, mình chỉ cần dùng tinh thần lực đánh xuyên qua thứ này là được." Trong bóng tối, anh nhắm mắt lại, mọi thứ trước mắt lại lấp lánh ánh vàng, xoay người đối mặt với bức tường vàng đó, tập trung gần như toàn bộ sức mạnh ý thức, hình thành một cây thương bạc ngưng tụ từ tinh thần lực.

"U u chi chi chi..." một tiếng kêu quái dị chói tai vô cùng, Diệp Thu càng dùng sức, tiếng kêu đó càng thê thảm.

"Hây!" Anh tập trung tinh thần, cây thương bạc trong đại dương ý thức tạo ra một gợn sóng, Bàn Tử ở xa lập tức cảm thấy choáng váng.

Một đòn tấn công bằng tinh thần lực thuần túy!

Chỉ là trong thế giới tinh thần, cây thương bạc giống như một chiếc lông vũ, bất kỳ đòn tấn công nào cũng không có âm thanh.

Nhưng, nó lại có sức sát thương cực mạnh đối với bất kỳ sinh mệnh nào có ý thức.

Trong tầm nhìn của Diệp Thu, cây thương bạc đâm vào bức tường vàng đó, giống như đâm vào một tấm màng cao su, bức tường vàng đó lõm sâu xuống.

"Tốt!

Có hi vọng!" Diệp Thu vô cùng phấn khích, tiếp tục tăng cường khống chế tinh thần lực, cây thương bạc tiếp tục tấn công bức tường vàng, nhưng bức tường vàng đó dường như không thể xuyên thủng.

"A a a a a!" Anh gầm nhẹ, bảy khiếu gần như rỉ máu, tinh thần lực đã đạt đến sự khống chế mạnh nhất!

Bức tường đó cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt!

Diệp Thu tiếp tục tấn công, cùng lúc đó, bên tai anh vang lên một tiếng thét chói tai.

Lúc này, Diệp Thu chỉ thấy trong các gian phòng bên cạnh nơi đã tiêu diệt mấy con du diên lớn, đang tuôn ra lượng lớn du diên nhỏ chi chít!

Lúc này, não lực của Diệp Thu gần như cạn kiệt, anh mở mắt ra, phát hiện dưới tầm nhìn ban đêm, hoa văn của mộ đạo đã thay đổi!

Hoa văn của mộ đạo cuối cùng cũng không còn là nơi đã nhìn thấy hàng ngàn lần, bây giờ những hoa văn đó đang thực sự lấp lánh, vặn vẹo trước mắt anh.

"Chỉ còn một chút nữa, một chút nữa thôi!" Diệp Thu cắn răng, đầu đau như búa bổ, nhưng anh biết, chỉ còn một chút nữa thôi!

Chương 314

"Ư a!" Diệp Thu cắn răng, bộc phát một tiếng gầm, tinh thần lực cuối cùng cũng tụ tập đủ mạnh để đột phá bức tường vàng khó nhằn đó.

Cùng lúc đó, tiếng thét kia càng thê lương hơn vang lên xung quanh Diệp Thu!

Diệp Thu có chút mất ý thức, nhưng cảm giác có một đôi tay vững vàng đỡ lấy mình, đồng thời mơ hồ nghe thấy tiếng của Bàn Tử.

"Mẹ kiếp!

Thứ quỷ quái, còn kêu nữa Bàn gia tao lột da mày ra!" Trong tầm nhìn mơ hồ, Diệp Thu thấy Bàn Tử đang xách một thứ kỳ quái, móng vuốt của thứ đó không ngừng vươn về phía anh, dường như muốn tấn công, nhưng bị Bàn Tử tát hết cái này đến cái khác, hoàn toàn không có cơ hội chạm vào Diệp Thu.

Diệp Thu cảm thấy buồn ngủ, tinh thần lực hao hụt nghiêm trọng khiến anh gần như không thể chống đỡ cho hành trình tiếp theo, Hắc Hạt Tử phía sau ôm chặt lấy Diệp Thu, không để anh trượt xuống.

"Mệt rồi.

Mình ngủ một giấc đã." Diệp Thu nghĩ vậy. 【Đinh!

Hệ thống thông báo quan trọng!

Hiện ký chủ đã thành công đột phá khống chế không gian và khống chế tinh thần của "Vạn năm thi thai", ký chủ nhận được thuộc tính phong phú!】【Đinh!

Kỹ năng Chế tạo Không gian Tinh thần!

Vui lòng hấp thu nhanh chóng!】【Đinh!

Huyễn thuật cao cấp!

Vui lòng hấp thu nhanh chóng!】【Đinh!

Xoắn Vặn Thời Không!

Vui lòng hấp thu nhanh chóng!】Diệp Thu vốn định ngủ thiếp đi giật mình một cái, vội vàng dùng chút sức lực cuối cùng hấp thu tất cả các thuộc tính kỹ năng mới.

Trong nháy mắt, một luồng khí ấm tràn ngập đại não anh, tinh thần lực đang nhanh chóng phục hồi!

Diệp Thu, lại mạnh lên và thăng cấp!

"Hô hô." Diệp Thu thở dốc, từ từ đứng dậy, tinh thần lực của anh tràn trề vô cùng.

Hiện tại, anh thậm chí đã hoàn toàn đột phá một cảnh giới nào đó, tinh thần lực trong toàn bộ đại não anh đang sản sinh với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không lo vấn đề tiêu hao!

Hắc Hạt Tử vẫn đỡ vai Diệp Thu, qua cặp kính đen kịt không nhìn thấy biểu cảm, nhưng anh ta mở miệng hỏi Diệp Thu một câu: "Không sao chứ?" Diệp Thu xua tay, cười với Hắc Hạt Tử ra hiệu mình ổn.

Nếu có sao, bây giờ Diệp Thu mới là có sao, trạng thái thực sự quá tốt rồi.

Tinh thần lực dồi dào dâng trào trong đại não, gần như sắp biến thành màu bạch kim.

"Tinh thần lực màu trắng là màu thuần khiết nhất, bây giờ tinh thần lực cơ bản của mình đã là màu bạch kim, vậy chẳng phải..." Diệp Thu vừa nghĩ, vừa lặng lẽ động ý niệm, trong ý thức hạ lệnh cho

A Ninh "vào lòng tôi".

A Ninh đang lo lắng nhìn Diệp Thu đột nhiên giật mình, cả người mềm nhũn ngã vào lồng ngực Diệp Thu, mắt quyến rũ như tơ, thậm chí còn long lanh nhìn Diệp Thu: "Ca ca.

Người ta nóng quá.

Nóng quá." Diệp Thu thầm kêu không ổn, vội vàng giải trừ khống chế tinh thần lực, A Ninh mới khôi phục bình thường.

Mấy người đàn ông bên cạnh đều rất tự giác quay mặt đi, dù sao cũng là người phụ nữ của đại ca, ai dám tùy tiện nhìn!

Diệp Thu ôm A Ninh, quay lưng đi.

"Sức mạnh này cũng quá mạnh!

Có thể khiến tiềm thức của mình vô tình áp đặt vào suy nghĩ của người khác!" Đè nén tà hỏa trong lồng ngực, A Ninh mơ màng ngẩng đầu, chỉ thấy Diệp Thu ở ngay trước mắt đang nhắm mắt cau mày.

"A Thành.

Thu gia.

Tôi, tôi nhớ vừa rồi tôi và anh..." A Ninh mơ màng quay đầu nhìn xung quanh, rõ ràng bị dọa một phen, Diệp Thu nhìn bộ dạng của A Ninh, xem ra vừa rồi lực hơi mạnh quá.

Tư duy của anh áp đặt lên cô, gần như đã đồng hóa cô thực sự.

"Ninh Ninh, không sao đâu.

Vừa rồi thuộc tính tinh thần lực của tôi phục hồi nhanh chóng, tôi phản ứng đầu tiên, cho nên..." Diệp Thu chưa nói xong, A Ninh đột nhiên chu môi nhỏ, dùng nắm đấm nhỏ không ngừng đấm vào ngực Diệp Thu, cười mắng: "Đồ xấu!

Lấy em làm thí nghiệm!

Xem về em xử anh thế nào!" Nhìn bộ dạng của A Ninh, nội tâm Diệp Thu dâng trào sóng lớn: Không cần em xử.

Anh bây giờ đã phạm tội rồi.

Diệp Thu và A Ninh đùa giỡn một lúc, những người khác cũng rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, vẫn luôn quay lưng lại.

Đồng thời Diệp Thu cũng cẩn thận nghiền ngẫm năng lực của mình, hiện tại tinh thần lực có thể khống chế chính xác phạm vi chắc chắn không chỉ năm sáu người.

Thậm chí còn mơ hồ cảm giác được, năng lực này có thể tiến hành khống chế diện rộng.

Như vậy nếu tiếp theo gặp phải lượng lớn quái vật tấn công, Diệp Thu cũng có thể chống đỡ!

Nghĩ vậy, Diệp Thu nắm chặt nắm đấm, nhất thời không biết vì sao, một cảm giác số mệnh ùa vào lòng anh.

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Giống như cảm giác dù trải qua bất cứ chuyện gì, những điều này dường như đều là số mệnh đã định, đã được sắp đặt sẵn.

"Suy nghĩ vớ vẩn." Diệp Thu lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ kỳ quái đó.

Đây là thế giới mà kẻ mạnh làm vua, số mệnh hay không số mệnh, chắc cũng không có thật đâu.

Bỏ qua những suy nghĩ chợt nảy ra, Diệp Thu quay lại đội ngũ sắp xếp tình hình.

Bây giờ cần tiếp tục dẫn dắt đội ngũ tiến lên.

Vô hình trung, ngay cả Diệp Thu cũng không ý thức được, khí chất lãnh đạo của anh lúc này đã được thể hiện ra.

Dưới sự tham gia của anh, một số thứ trong thời không nguyên bản cũng đang lặng lẽ thay đổi. ...

"Diệp Thu gia.

Theo kiến giải của lão phu, nơi này là chủ mộ.

Chỉ là..." Giọng của Trần Bì A Tứ rất trầm ổn, nhưng không khó để phát hiện ở tuổi cao như vậy, xuống đấu lần này thực sự có chút lực bất tòng tâm.

"Chỉ là sao, ông cứ nói." Diệp Thu không nhìn Trần Bì A Tứ, khoát tay nói.

Trần Bì A Tứ khẽ gật đầu, có lẽ rất nể phục bản lĩnh của Diệp Thu, lúc này đối với Diệp Thu rất cung kính.

"Chỉ là không biết các vị có phát hiện không, ở đây không có bất kỳ một món đồ bồi táng nào." Lời này của Trần Bì vừa nói ra, mọi người mới giật mình nhận ra đúng là như vậy.

Những người có kinh nghiệm ở đây hiển nhiên đều đã nghĩ đến một tầng này, Bàn Tử là nhanh nhất, nói: "Mẹ kiếp, có thể như vậy sao?

Lẽ nào đây là một nơi giả?

Ban đầu tôi cũng phát hiện ra rồi.

Nhưng quy cách ở đây thực sự quá chính quy, tôi căn bản không dám tin đây là giả." Nói xong, Bàn Tử lại nhổ một bãi nước bọt xuống đất, nói: "Tổ cha nó, đừng có đi nhầm đường đấy nhé." Diệp Thu không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn nơi mình đang ở.

Đây là nơi vừa mới đốt chết một đống du diên.

Lúc này, những con du diên bị đốt chết trên tường và trên đất đang tỏa ra mùi protein cháy khét trong không khí.

Mùi này hơi giống mùi tóc cháy, nhưng so với mùi tóc cháy thì khó ngửi hơn nhiều.

Dưới Thấu thị của Diệp Thu, anh có thể nhìn thấy phía sau bức tường có một con rùa đá khổng lồ, sau con rùa có một cỗ quan tài.

Hai bên mộ thất đều có một con mương, bên trong chứa nước.

Nhưng điều khiến Diệp Thu kinh ngạc là, trong cỗ quan tài đó không có thi thể.

Mộ thất này, là một mộ thất giả!

Sau khi phát hiện ra điều này, Diệp Thu cũng không hoảng hốt lắm.

Có chút bất đắc dĩ, cảm thấy nếu Uông Tàng Hải mấy nghìn năm trước mà biết có một người như Diệp Thu, liệu có khóc lóc vứt bỏ bản vẽ về nhà trồng rau không.

Chương 315

Diệp Thu nhớ rõ lộ trình của mình, ở đây có thể đi thông.

Điều kiện tiên quyết là phải dời con Từ quy đó đi, sau đó mở quan tài trong mộ thất ra.

Nguyên nhân làm vậy là vì Diệp Thu dùng Thấu thị đã nhìn thấy dưỡng thi địa bên dưới mộ thất.

Lộ trình của anh, bắt buộc phải đi qua dưỡng thi địa bí mật bên dưới mộ thất.

Diệp Thu có thể thấy, thi thể ở đó mỗi cỗ đều được sắp xếp ngay ngắn, hẳn là di tích cổ do tiên dân thời cổ đại để lại khi băng táng.

Tất cả đều hiện ra dưới Thấu thị của Diệp Thu, sau khi nhìn rõ toàn bộ bố cục, Diệp Thu dẫn theo những người phía sau, đấm mấy quyền vào nơi đám du diên trước đó bò ra.

Rất nhanh, Diệp Thu đã phá vỡ những tảng đá niêm phong hai cánh cửa bên.

"Quả nhiên!

Lão phu không nhìn nhầm." Sau khi đi vào, Trần Bì A Tứ tinh thần phấn chấn, từ trong lòng lấy ra la bàn.

Hướng kim la bàn chỉ, dường như càng khiến Trần Bì A Tứ kích động.

Ông ta mở miệng hô lớn: "Lão thiên gia, cuối cùng cũng để ta lúc còn sống được thấy bảo huyệt như vậy!

Cũng mãn nguyện rồi!" Diệp Thu ngượng ngùng nhìn hành động của Trần Bì, lại không nỡ vạch trần, đành phải tiến lên ném cái Thiết

thi hoàn lên con Từ quy.

Thiết thi hoàn đương nhiên bị Từ quy hút chặt lấy, Trần Bì thấy cảnh này lập tức ngây người.

Từ quy đặt ở đây, đại biểu cho phán đoán của Trần Bì đã sai!

Nơi này, gian mộ thất này, thậm chí toàn bộ thần tích Côn Luân Thai này, có khả năng là một cái bẫy do Uông Tàng Hải bày ra!

Trần Bì A Tứ nhìn chằm chằm vào cây kim la bàn đang ổn định chỉ vào con Từ quy, nhất thời sắc mặt ngây dại.

Diệp Thu nhìn khuôn mặt già nua của Trần Bì A Tứ, có chút không nỡ lòng.

Đối với một người cả đời trộm mộ, khó khăn lắm mới gặp được một nơi phong thủy bảo địa, phong thủy cực tốt, có hoàng đế hiển quý được chôn cất ở đây, vậy thì chắc chắn phải đến xem một lần cho không phụ kỳ tích nhân gian.

Chỉ là lúc này, tay lão luyện như Trần Bì A Tứ cũng bị Uông Tàng Hải mấy nghìn năm trước trêu đùa.

Diệp Thu tiến lên cung kính nói: "Tứ A Công, ngài đừng như vậy, nơi này tuy không phải là bảo huyệt cực phẩm mà ngài thấy, nhưng phong thủy, cũng là nơi tốt." Dừng một chút, Diệp Thu liếc nhìn xuống dưới quan tài.

Thấu thị có thể nhìn thấy, bên dưới gian mộ thất này, trong khu mộ băng táng quần thi đó, có mấy thứ không tầm thường.

Đồng thời, anh cũng cảm nhận được một loại dao động tinh thần, giống hệt thứ vừa tạo ra không gian tuần hoàn lúc nãy.

Diệp Thu lập tức gọi Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính và mấy tay giỏi khác, giúp đỡ mở quan tài, bắt đầu đào bới trên phiến đá cứng

rắn.

Lúc này Trần Bì A Tứ dường như vô cùng chán nản, mắt nhìn con Từ quy lớn đã gặp phải, dường như có vạn phần phẫn hận.

Giây tiếp theo, Trần Bì lấy ra dầu hỏa từ trong trang bị, bảo Hoa hòa thượng đổ dầu lên con Từ quy, sau đó châm lửa đốt nó.

Diệp Thu đang nâng phiến đá khổng lồ đã đục lỗ ra, để mở đường cho mấy người phía sau.

Khóe mắt lại liếc thấy ánh lửa, trong lòng kinh ngạc, vội vàng quay đầu nói: "Đừng đốt!

Bên trong có Trùng hương ngọc!" Cùng lúc đó kinh ngạc, còn có Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử.

Họ dùng biểu cảm vừa bất đắc dĩ vừa ngạc nhiên, nhìn Trần Bì A Tứ đốt con Từ quy đó, cũng không nói gì.

Diệp Thu vừa nói ra, mấy người có kinh nghiệm đều ngây người.

Trùng hương ngọc chuyên dùng để dẫn dụ một số loại côn trùng, thường được dùng nhiều ở Miêu Cương.

Chỉ là không biết từ khi nào, loại cổ trùng dùng để dẫn dụ côn trùng này đã được cải tiến thành Trùng hương ngọc.

Diệp Thu biết sự lợi hại trong đó, vội vàng hô: "Mọi người mau đi, không thì lát nữa đại quân du diên sẽ đến!" Lời vừa dứt, mấy người đang chờ lệnh lần lượt nhảy xuống cái hố do Diệp Thu tạo ra.

Trần Bì A Tứ còn đang không hiểu chuyện gì, Hoa hòa thượng vội vàng kéo Trần Bì A Tứ nhảy xuống hang động do Diệp Thu tạo ra.

Nhưng con Từ quy chỉ mới cháy được một lúc, lượng lớn hương vị bắt đầu lan ra.

Mùi hương này rất giống mùi của Hắc mao thấp hầu, nhưng so

với những con quái vật đó, mùi này nồng nặc hơn nhiều!

Diệp Thu vội vàng thò đầu xuống từ miệng hố dưới chân, hét với mấy người đã xuống: "Cố gắng che miệng mũi lại!

Bây giờ mùi đã lan ra rồi, ngửi nữa là phiền phức đấy!" Nghe tiếng, mọi người vội vàng bắt đầu che miệng mũi, Bàn Tử vẫn đứng ở nơi gần miệng hố của Diệp Thu nhất, chờ đợi tiếp ứng cho anh.

Diệp Thu và Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử ba người nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía phiến đá khổng lồ đó, đều có cùng một ý nghĩ.

Đồng thời Diệp Thu có thể cảm ứng được, từ bốn phương tám hướng đều có lượng lớn sinh vật đang bò về phía này!

"Thấu thị!" Diệp Thu ý niệm vừa động, phạm vi Thấu thị điều chỉnh đến mức tối đa.

A Ninh quát khẽ một tiếng, giúp Hạo Thiên Chân đỡ bên đó, nhưng rõ ràng sức lực của A Ninh và Hạo Thiên Chân cộng lại cũng không bằng đám côn trùng phía trên. (trào ra) Đám du diên này như một dòng sông dài, cuồn cuộn!

"Mẹ kiếp!" Diệp Thu chửi một tiếng.

"Thật không biết Uông Tàng Hải tên biến thái chết tiệt này, ở đâu ra nhiều quái vật thế!" Chửi xong định thử thuộc tính tinh thần lực vừa thăng cấp, lại bị Muộn Du Bình đẩy một cái.

"Đi!" Muộn Du Bình lên tiếng, đẩy Diệp Thu và Hắc Hạt Tử xuống trước.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Thu có thể cảm giác được, đây gần như là hành động theo tiềm thức của Muộn Du Bình.

Hay nói cách khác, từ "bảo vệ người khác" dường như đã trở thành một loại tiềm thức trong lòng Muộn Du Bình mạnh mẽ.

“Nhóc con, không biết ở đây ai là đại ca à?” Diệp Thu trở tay một cái, tóm lấy thân hình định một mình chống cự của Muộn Du Bình xuống, sau đó tiện tay đậy phiến đá lại, đậy lên miệng hố.

“Kít kít kít!” Cái đậy này quả thật ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Thu chỉ cần chậm một giây, con triều trùng đó sẽ như nước tràn xuống, lúc đó Diệp Thu có dùng tinh thần chấn nhiếp ngay lập tức, cũng có thể sẽ chết mấy người.

“Thu gia, không sao chứ?” Bàn Tử quan tâm hỏi.

Diệp Thu quay đầu nhìn, lúc này Bàn Tử đang dựa vào một cỗ xác khô, bên cạnh là Hạo Thiên Chân đang căng thẳng, Hạo Thiên Chân dường như rất kiêng kỵ xác khô, lúc này đang run rẩy co rúm trong khe hở giữa các xác khô.

“Tôi không sao.” Diệp Thu xua tay.

Nơi họ đang ở là một vách đá băng táng, được khai thác nhân tạo từ trên xuống dưới thành những bậc thang đá.

Chỉ là dấu vết rất cổ xưa, hàng vạn xác khô ngồi ở đây, dường như cũng đã ngủ yên hơn ngàn năm.

Bên dưới vách đá hình bậc thang này, lại là vực sâu tối om, trên đỉnh đầu, là cung điện họ vừa đi qua.

“He he, Thu gia, nhìn kìa.

Bên kia có một vách núi băng táng, thật kỳ diệu, nếu chúng ta xử lý được chỗ băng táng đó, tôi dám chắc đây là một cái bẫy lồng trong bẫy.” Bàn Tử cười hì hì, phiến đá trên đầu dường như có chút không ổn định, Bàn Tử vội vàng lên đỡ.

Muộn Du Bình và Hắc Hạt Tử thấy vậy cũng tiến lên dùng sức.

Diệp Thu gật đầu với Bàn Tử, nhìn qua tình hình của những

người khác.

Quay đầu lại, anh phát hiện Hoa Hòa Thượng dường như đang lo lắng ôm Tứ a công, ra sức bấm huyệt nhân trung.

Mấy cỗ thi thể khô bên cạnh đều bị gạt sang một bên, chừa ra một khoảng đất trống, ba thanh niên trẻ tuổi đứng cạnh không biết phải làm sao.

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?" Diệp Thu thầm nghĩ, đoạn, anh bất giác ghé lại xem tình hình.

"Tứ a công sao rồi?" Vừa nói, anh vừa ghé mắt nhìn, phát hiện sắc mặt Trần Bì A Tứ tái mét, thân nhiệt dường như rất thấp.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ tái xanh, toàn thân lạnh ngắt.

Mấy người vây quanh đều thầm nghĩ lão già này sắp đến ngày tận số, e rằng không qua nổi đêm nay.

Diệp Thu tiến lên kiểm tra hơi thở của Trần Bì A Tứ, phát hiện gần như không còn động tĩnh gì nữa.

"Hồng ngoại!

Thấu thị!

Dò xét!" Toàn bộ thuộc tính thị giác được kích hoạt, Diệp Thu lập tức nhìn thấy trái tim của Trần Bì A Tứ dường như đã co rút lại và bất động.

"Chẳng lẽ là nhồi máu cơ tim?" Nghĩ vậy, Diệp Thu dứt khoát nhắm mắt lại, dù sao thì thấu thị cũng có thể nhìn xuyên qua mí mắt.

Nhắm mắt chủ yếu là để tạo một ám thị tâm lý, như vậy có thể vừa dùng thấu thị, vừa phân một chút sự chú ý sang năng lực tinh thần.

Anh thử kết nối một chút với khối tinh thần của Trần Bì A Tứ,

đồng thời dùng thấu thị phân tâm chú ý đến trái tim của ông ta.

Khối tinh thần của Trần Bì A Tứ vô cùng yếu ớt, bây giờ chỉ còn lại một mảng nhỏ những hạt vàng li ti bay lượn trong đầu Diệp Thu.

Chương 316

Diệp Thu nhanh chóng bắt lấy những hạt đó, ép buộc tinh thần đang phân tán khắp nơi tập trung lại một chỗ.

Rất nhanh, cơ mặt của Trần Bì A Tứ co giật!

"Tứ a công!" Hoa Hòa Thượng kích động hét lên, nhưng vẻ mặt đau đớn của Trần Bì A Tứ gần như nhăn lại thành một đóa hoa cúc đang nở rộ.

Diệp Thu trầm giọng nói: "Đừng động đậy." Ngay sau đó, tay trái Diệp Thu ấn vào vị trí trái tim của Trần Bì A Tứ, bắt đầu tích tụ lực.

Trong mắt Diệp Thu, trái tim của Trần Bì A Tứ lúc này gần như càng co càng chặt, nếu phát hiện muộn thêm vài phút, lão già này chắc chắn sẽ chết tại đây.

"Thu gia." "Suỵt." Diệp Thu ra hiệu cho Hoa Hòa Thượng bình tĩnh, một tay ấn lên tim lão già, từ từ phát lực, đồng thời tập trung sức mạnh huyết mạch, cảm ứng một cách tinh vi quanh người ông ta.

"Như vậy, chắc là từ từ giúp ông ấy thông huyết quản là được rồi." Theo lực phát ra tinh tế của Diệp Thu, mạch máu đã lão hóa và cơ tim gần như ngừng đập của Trần Bì A Tứ đang dần dần hoạt động trở lại.

Ngay lúc Diệp Thu đang tĩnh tâm, không biết phiến đá sau lưng đang bị một đàn côn trùng lớn tấn công, Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử, Bàn Tử ba người đang làm nhiệm vụ trấn giữ.

"Mẹ kiếp!

Mấy thứ quỷ này đúng là tà ma thật!" Bàn Tử dùng một vai đỡ phiến đá phía trên, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng ra sức giúp.

“Xong rồi, tôi cảm thấy đám côn trùng này sắp đột phá được rồi!

Mẹ kiếp!

Bây giờ cảm giác như sắp bị cưỡng hiếp vậy!” Hạo Thiên Chân vừa đỡ vừa nói.

“Ráng đỡ thêm chút nữa, chờ Thu gia.

Mọi người đã giúp tôi nhiều lần như vậy rồi!” Bàn Tử vừa nói vừa dùng sức đỡ một góc phiến đá.

Bây giờ Muộn Du Bình, Hắc Hạt Tử, Hạo Thiên Chân mỗi người đỡ một góc, nhưng bên Hạo Thiên Chân rõ ràng có chút đuối sức, trông cậu ta đã dùng hết sức bình sinh rồi.

“Tôi cũng tới!” Lão già mặt nhăn nhó nín đến đỏ bừng, vài giây sau hai mắt trợn tròn, thở hổn hển từng ngụm lớn, như thể hít thêm vài ngụm không khí là có thể sống lâu trăm tuổi.

“Ráng chống đỡ cho Thu gia thêm một lát nữa!!” Gân xanh trên đầu Bàn Tử nổi lên, khẩu hiệu vừa hô ra, mọi người đồng loạt dùng sức, phiến đá đó bị giữ vững được vài giây.

Lúc này, Diệp Thu đã đả thông gần như toàn bộ huyết mạch của lão già Trần Bì!

“Hà!” Khẽ quát một tiếng, Diệp Thu ra tay cực nhanh, điểm vào mấy huyệt vị của lão già Trần Bì.

Diệp Thu sắp xếp cho A Ninh xong, giao cho vị thần mặt đen Muộn Du Bình trông chừng A Ninh, quyết định đi vào khe nứt phía trước để thám hiểm.

“Diệp Thu ca!

Cậu đã cứu tôi.” “Đừng nói vậy, Tứ gia, ngài đừng nói thế.

Dù sao ngài cũng là người xếp thứ tư trong Cửu Môn, hậu bối

không dám nhận.” Diệp Thu cúi đầu tỏ vẻ kính trọng, trong mắt Trần Bì A Tứ thoáng chốc trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bao nhiêu ánh mắt phức tạp lướt qua, rồi ông ta vỗ vỗ vai Diệp Thu.

“Chàng trai trẻ, có tiền đồ.” Trần Bì A Tứ vừa dứt lời, bên Bàn Tử đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn!

Trong tiếng nổ, mấy người đang chống đỡ phiến đá đều bị đánh rơi xuống vách núi.

“A!” Hạo Thiên Chân lúc rơi xuống đã tóm được một cỗ thi thể khô, cỗ thi thể đó dường như dính chặt vào tảng đá, Hạo Thiên Chân nhờ đó mà thoát nạn.

“...Bàn Tử!

Lão Muộn!” Kêu lên một tiếng, Diệp Thu ngay lập tức kích hoạt Hoàng Kim Thập Miểu! 【Đinh!

Hoàng Kim Thập Miểu đã được khởi động cho ký chủ!

Ký chủ có mười giây làm chậm thời gian thực tế 1000 lần, trong mười giây này hệ thống sẽ ngừng đếm thời gian.】 “Được rồi, biết rồi!” Diệp Thu lao tới, trong nháy mắt mọi vật xung quanh gần như đứng yên.

Đàn du diên phun ra từ cửa động, Bàn Tử đang rơi tự do, Muộn Du Bình đang bám vào vách đá, Hắc Hạt Tử đang bay giữa không trung, tất cả đều dừng lại.

Ngô Tam Tỉnh ném móc câu ra, thân hình lơ lửng, ba thanh niên trẻ tuổi khác mặt mày kinh hoàng thất sắc.

Tất nhiên, người đầu tiên Diệp Thu cứu là A Ninh!

“Thân Khinh Như Yến!” Một lần phát động tiến được mấy trăm mét, Diệp Thu hoàn thành những động tác không thể tưởng tượng nổi

trong vòng chưa đầy một giây.

Trước là A Ninh, sau đó là những người khác, tất cả đều được Diệp Thu đưa đến khu vực an toàn trong vòng hai giây.

"Cuối cùng!" Diệp Thu quay đầu, với tốc độ cực nhanh dùng phiến đá đè lại lượng lớn du diên tràn ra, đồng thời anh còn dùng mấy tảng đá khác chặn các khe hở. 【Đinh!

Mười giây kết thúc!

Trở về thời gian bình thường!】 Thế giới tĩnh lặng trong nháy mắt lại trở nên náo nhiệt!

"Mẹ kiếp!

Vừa rồi Thu gia??

Tốc độ nhanh quá!

Đây là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm tốc độ và sự cuồng nhiệt của Thu gia!" Bàn Tử phát hiện mình đã được cứu, ngay lập tức kích động nắm lấy cánh tay Diệp Thu.

Diệp Thu trợn mắt nói: "Tên béo chết tiệt, chú ý con đường tiếp theo đi!" Vừa nói xong, Diệp Thu kéo dây thừng trên eo mọi người, cúi đầu xuống.

Hóa ra trong mười giây đó, Diệp Thu đã dùng tốc độ cực nhanh buộc xong dây leo núi cho họ!

"Tôi đếm một hai ba!

Nhảy!" Cả nhóm người dưới sự chỉ huy của Diệp Thu đều nhắm mắt lại, nhảy xuống vực sâu vạn trượng bên dưới!

Cùng lúc đó, việc Diệp Thu đang làm là.

"Cầu điều khiển tinh thần!" Ý niệm của Diệp Thu vừa động, trong

khoảnh khắc nhảy xuống vách núi, sức mạnh tinh thần cường đại của anh đã càn quét bầy du diên phía trên, một đợt du diên lớn bị tiêu diệt ngay lập tức! … 【Đinh!

Phát hiện một lượng lớn thuộc tính điều khiển tinh thần!

Xin hãy hấp thụ nhanh chóng!】 "Hấp thụ!" Diệp Thu không chút do dự.

Ban đầu anh có chút kỳ lạ, tại sao loại du diên này lại rơi ra thuộc tính điều khiển tinh thần, nhưng khi dùng siêu thị lực nhìn kỹ, anh đã phát hiện ra manh mối.

"Mẹ kiếp, những con này toàn bộ đều là giống điều khiển Bàn Tử!" Diệp Thu kinh ngạc, đám du diên này chính là vũ khí có sức sát thương cực lớn!

Nếu thả những thứ này ra ngoài, gần như có thể sánh ngang với vũ khí sinh hóa.

"Chẳng trách những con du diên khổng lồ kia không chịu nổi đòn, hóa ra chúng chỉ là lính gác!

Chủ nhân thực sự là ấu trùng của những thứ này!" Đang nghĩ ngợi, Diệp Thu đã hấp thụ xong một đợt thuộc tính điều khiển tinh thần, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên! 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thành công đột phá thuộc tính điều khiển tinh thần lên cấp cao, đạt đến cảnh giới Thối Luyện!

Thuộc tính tiến hóa thành kỹ năng!】 【Kỹ năng: Điều khiển và tấn công tinh thần phạm vi, bán kính 300 mét!】 【Kỹ năng thưởng tiến hóa: Ý niệm khống vật, bán kính 300 mét!】 "Vãi!

Có cả phần thưởng!" Diệp Thu đang kinh ngạc thì dây leo núi đã đến điểm cuối.

“Ái da!

Khụ khụ khụ!

Thắt chết tôi rồi!” Cái bụng phệ của Bàn Tử bị siết chặt, đang bị treo lơ lửng giữa không trung ho không ngừng.

“Thu gia, tiếp theo đi đâu?” Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa hỏi.

“Tôi cũng không thấy đường.” Diệp Thu không trả lời Bàn Tử.

Trong tầm nhìn thấu thị của anh, con đường tiếp theo nằm trong bóng tối ngay trước mặt.

“Thu gia, tiếp theo đi thế nào??” Bụng to của Bàn Tử bị siết chặt, trông như một con lợn béo đang chờ bị làm thịt.

“Đợi tôi một phút.” Diệp Thu nói với mọi người.

Hai chân đạp mạnh ra sau, cả người nhẹ nhàng nhảy về phía trước, giống như một con chim nhỏ vô cùng nhẹ nhàng bay về phía vách đá đối diện.

Vết nứt khổng lồ của ngọn núi này ở phía dưới khá hẹp, hai bờ chỉ cách nhau vài chục mét, Diệp Thu dễ dàng đu sang bờ đối diện.

Quay đầu cắt đứt sợi dây, một tay vịn vào vách đá, mắt mở thấu thị tối đa.

Chương 317

Dưới góc nhìn thấu thị, tình hình bên trong ngọn núi hiện ra rõ mồn một.

Phía sau bức tường đá tưởng chừng không thể phá vỡ trước mắt, có một khe nứt bên trong lòng núi, và nhìn dấu vết thì dường như được xây dựng nhân tạo.

Trong đó, cách Diệp Thu khoảng hơn một nghìn mét không xa, có một hang động suối nước nóng, trong hang có một con suối nước nóng, diện tích hang khoảng hơn một trăm mét vuông, miệng suối khá lớn, đủ cho cả đội nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Diệp Thu lại cúi đầu, nhìn theo khe nứt đó về phía dưới, phát hiện có một lối vào nhỏ thông thẳng đến hang động suối nước nóng, lối vào đó giống như một cái đạo động.

Đó chính là lối vào cần dùng.

“Bàn Tử!

Thử xem có đu qua được không!” Diệp Thu hét lớn.

Tiếp theo là những lần thử nghiệm vô cùng phức tạp, nhưng may mắn là Diệp Thu đã sớm tăng cường sức mạnh cho tất cả mọi người, nên việc thực hiện những động tác này đều rất dễ dàng.

Cả đội bò về phía trước dọc theo lối vào nhỏ hẹp, trong lúc đó mấy thanh niên trẻ tuổi sợ chết khiếp, vì bên trong hang động có một mùi hương thoang thoảng của hắc mao thấp hầu.

Nhưng Diệp Thu đã tỏa ra mùi của thuộc tính giải độc, nơi đây nhanh chóng biến thành một môi trường thơm tho không độc hại.

“Ai...

Aiya!

Mệt chết Bàn gia rồi!

Thứ này khó bò quá, người đào đạo động lúc đầu, đào kiểu quái gì vậy.

Bàn gia tôi suýt nữa bị ép ra nước tại chỗ." Cuối cùng cũng đến được hang động suối nước nóng, Bàn Tử nằm liệt ra ngủ.

Mọi người như được đại xá, đồng loạt tháo trang bị, người rửa mặt, người ngâm chân, "tổ hợp ba người" thì Tiểu Lục nhóm lửa nấu mì gói.

"Dù sao cũng phải nghỉ một lát." Hạo Thiên Chân ngồi phịch xuống đất, lưng tựa lưng với Muộn Du Bình không chút biểu cảm, cả người cũng mệt lử.

Nhưng, suốt chặng đường này, thể lực của cậu ta đã thay đổi rất nhiều.

So với lúc vừa cùng Diệp Thu xuống mộ, bây giờ có thể bò xa như vậy, có thể treo mình trên vách núi, sự tiến bộ này không phải dạng vừa.

Động tác của ba người trôi chảy như mây bay nước chảy, liền một mạch, Diệp Thu nhìn mà có chút ngây người.

"Mình nhớ... chỗ này hình như có gì đó mờ ám." Diệp Thu đứng trước khe nứt nhìn một lúc, phía trước là một mảng tối đen như mực, anh bật chế độ nhìn đêm, phát hiện cách đó không xa có một bức tường đá.

"Thấu thị." 【Đinh!

Kích hoạt thấu thị.】 Diệp Thu càng đi càng xa, tiến vào khe nứt hẹp và tối đen, bây giờ gần như không còn nghe thấy tiếng của Bàn

Tử nữa.

Dưới tác dụng của thấu thị và nhìn đêm, khe nứt tối tăm hiện lên một màu xanh lam lạnh lẽo.

"Tại sao ở đây lại có một bức tường đá nhỉ?" Dưới góc nhìn thấu thị, phía sau bức tường đá rõ ràng là phía bên kia của khe nứt, nơi đó tuy quanh co khúc khuỷu, nhưng cũng có thể thông qua.

Nhưng Diệp Thu nhanh chóng giải được bí ẩn.

Khi anh còn đang nhìn xung quanh, anh phát hiện bức tường đá này có một cơ quan.

Mặc dù không biết người xưa vì lý do gì mà lại tốn nhiều thời gian để thiết lập cơ quan này, nhưng rõ ràng người đó rất coi trọng thứ bên trong.

Quan trọng nhất là, cơ quan này có thể sử dụng lặp đi lặp lại.

Điều này có nghĩa là người xưa không có ý định phong tỏa con đường, mà dùng nó như một cánh cửa, để có thể vào lần thứ hai, nhưng lại phải ngăn người khác vào.

"Thú vị.

Chẳng lẽ người thiết kế cơ quan này, là công tượng năm đó ở đây sao?

Chuẩn bị vào lại đạo mộ à?" Diệp Thu vừa nghĩ, vừa tìm kiếm trong đầu các dạng cơ quan bằng Nhâm Môn Cơ Quan Thuật.

Cơ quan này không phức tạp, dễ dàng dùng thấu thị tìm ra cách giải.

Diệp Thu dồn lực vào đầu ngón chân, nhẹ nhàng đá vào vách đá bên trái, sau đó với thân hình nhanh nhẹn lại leo lên trên khe nứt, ấn vào một nút cơ quan khác.

Cánh cửa đá vang lên tiếng mở, bên trong gió lạnh thổi ra từng trận, mang theo không khí có lẽ đã hàng trăm năm không ai ngửi thấy.

"Cuối cùng, cũng sắp vào phần chính rồi." Diệp Thu quay về hang động suối nước nóng, lúc này mọi người gần như đã nghỉ ngơi xong, anh dẫn cả đội xuất phát lần nữa.

Tốc độ hành quân lần này rất nhanh, trên đường không có trở ngại nào, chỉ là thỉnh thoảng sẽ thấy một vài ký hiệu kỳ lạ.

Diệp Thu khi nhìn thấy những ký hiệu đó có một cảm giác rất kỳ quái, cảm giác như đã từng thấy loại ký hiệu này trước đây.

Nhưng lại không nói ra được.

Vừa đi vừa nghĩ.

Ký hiệu thứ hai anh thấy là một hình giống mặt trời bị che đi một phần.

Nhìn mãi có chút dự cảm không lành.

"Chẳng lẽ là dự báo thời tiết?" Một thứ hiện đại như vậy xuất hiện ở đây, có hợp lý không?

Về lý thuyết thì dĩ nhiên hợp lý, dù sao cũng có thể có người đã đến đây trước đó.

Nhưng nhìn dấu vết của ký hiệu, lại rất cũ kỹ, giống như đã được khắc từ mấy trăm năm trước, nếu không phải Diệp Thu mắt tinh, thì căn bản không nhìn ra được thứ này.

"Thôi kệ, không để ý đến những thứ đó nữa." Diệp Thu xua tay, tự mình xua đi những suy nghĩ phiền nhiễu.

Nhưng cảm giác quen thuộc với những hình vẽ đó vẫn không tan biến, Diệp Thu không để tâm, dẫn đội tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy hình vẽ thứ tư.

Hình vẽ này cũng đã cũ, nhưng rất rõ ràng, là một mũi tên, chỉ lên phía trên.

Diệp Thu nhìn mũi tên đó, một trận sởn gai ốc.

Vì nó được vẽ giống hệt cách vẽ mũi tên quen thuộc của anh!

Người khác vẽ mũi tên có thể là một dấu ngoặc nhọn hướng lên, rồi bên dưới một đường thẳng.

Anh vẽ mũi tên là một hình tam giác, cộng với một đường thẳng.

Anh từng bị bố mẹ trước khi xuyên không mắng vì vẽ một cái mũi tên mà rắc rối như vậy.

Nhưng anh vẫn giữ thói quen đó.

Ký hiệu trước mắt, cũng giống hệt như vậy!

Đầu óc Diệp Thu có chút hỗn loạn, nhưng anh mơ hồ cảm thấy những ký hiệu này sẽ không hại mình.

Anh lại nghĩ đến những ký hiệu đã thấy trước đó.

Vậy chúng có ý nghĩa gì?

Diệp Thu không nghĩ sâu hơn nữa, dù sao thời gian là quan trọng nhất.

"Bây giờ chúng ta phải đi lên trên." Anh quay đầu hét lớn với những người phía sau.

Khi nhìn thấy ký hiệu mũi tên vô cùng đặc biệt đó, anh đã nhìn lên trên một cái.

Phía trên quả nhiên có đường, có thể đi thẳng lên.

Chỉ là leo lên có thể hơi khó khăn, vì "con đường" chỉ là những cái hố nhỏ, rõ ràng được đào ra để đặt chân và tay.

Nhưng cả đội cũng không sợ, Hoa Hòa Thượng cõng Trần Bì A

Tứ, leo lên suốt một quãng đường cũng không thở dốc.

Trần Bì sau khi được Diệp Thu chữa trị, sắc mặt rõ ràng tốt hơn nhiều, trông còn có tinh thần hơn lúc mới gặp.

Diệp Thu trong lòng có chút bận tâm về những ký hiệu vừa thấy.

Bởi vì, ký hiệu mặt trời nhỏ đó anh đã từng khắc.

Hồi nhỏ, khi vẽ những ký hiệu mặt trời đó, anh chỉ vẽ sáu "tia sáng" xung quanh vòng tròn, những ký hiệu khắc ở đây cũng có sáu tia.

"Không thể nào.

Chẳng lẽ có chuyện như vậy sao?

Chẳng lẽ mình đã xuyên không từ mấy trăm năm hay mấy nghìn năm trước??" Diệp Thu đang suy nghĩ, phía sau truyền đến một giọng nói.

Chương 318

“A a a, cái gì thế?!” Giọng nói không quen thuộc lắm, chắc là một trong ba thanh niên trẻ.

Diệp Thu cúi đầu hỏi: “Sao vậy?” Phía sau anh là A Ninh, sau A Ninh là Lão Muộn, sau đó là ba chàng trai kia.

Tiểu Lục trong số họ đang kinh hãi giũ thứ gì đó trên tay, siêu thị lực của Diệp Thu liếc mắt đã thấy đó là một bàn tay.

Một bàn tay của thi thể khô.

Nhưng bàn tay đó không phải nắm lấy tay cậu ta, mà chỉ móc vào quần áo của cậu ta.

Diệp Thu vỗ trán: “Tâm lý của giới trẻ bây giờ không ổn chút nào.” Rồi anh hét lớn: “Đừng hoảng!

Chỉ là tay của thi thể khô thôi, từ từ gỡ ra là được!” Giọng nói của anh truyền xuống, người thanh niên đó mới bình tĩnh được vài giây, từ từ gỡ bàn tay khô quắt đang móc vào quần áo xuống.

Diệp Thu đang chuẩn bị tiếp tục leo, trước mắt lại hiện ra một ký hiệu.

Cảm giác kỳ lạ trong lòng lại dâng lên.

“Ký hiệu này...” Ký hiệu này là một đám mây do trẻ con vẽ, nét vẽ đơn giản, là loại mà ai cũng biết vẽ.

Nhưng Diệp Thu nhìn đám mây này, luôn cảm thấy có chút dự cảm không lành.

Anh nghĩ đến những ký hiệu đã thấy ở dưới, mấy thứ giống như dự báo thời tiết.

“Quái lạ, chẳng lẽ người này ghi lại trời quang mây tạnh?” Diệp Thu đang suy nghĩ lung tung, phía sau A Ninh nhẹ nhàng kéo vạt áo anh.

“Được rồi, được rồi, đi ngay đây.” Anh đang chuẩn bị tiếp tục, vạt áo bị A Ninh nắm chặt.

“...” Diệp Thu nghiêng đầu nhìn tình hình bên dưới, khóe mắt liếc ra sau lưng.

Dường như có thứ gì đó.

Lập tức, mồ hôi lạnh túa ra trên người Diệp Thu.

Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác sợ hãi trước những điều chưa biết này.

Rốt cuộc là cái gì...?

Diệp Thu thực ra là một người khá sợ chết, cũng là một người bình thường.

Anh vận chuyển toàn bộ huyết mạch trong cơ thể, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào, rồi mới từ từ quay đầu lại.

Ngay đối diện, một hộp sọ của một cỗ thi thể khô cực kỳ cổ quái đang trừng trừng nhìn anh, từ hốc mắt khổng lồ bò ra mấy con du diên nhỏ.

“Đi chết đi!” Diệp Thu tung một quyền đấm xuyên qua hộp sọ đó, may mắn là nó không sống, nếu nó còn sống, ở nơi chật hẹp này rất khó xử lý.

“Mẹ kiếp.

Ghê tởm quá.” Bên trong hộp sọ vỡ nát, có vô số thứ giống như trứng côn trùng đã khô!

Anh nhanh chóng quay đầu nhìn nơi khác, phát hiện không chỉ có

một cỗ thi thể khô như vậy bị xích sắt treo ở đây, điều kỳ quái nhất là, chúng đều có mười hai tay, mười hai chân.

Nếu không phải Diệp Thu quan sát kỹ những bộ xương này, anh suýt nữa đã tưởng mình lạc vào động Bàn Tơ rồi.

"Thu gia, có chuyện gì không.

Mẹ kiếp, thứ quỷ gì đây, nhện thành tinh à?" Giọng Bàn Tử từ dưới truyền lên, rõ ràng cậu ta cũng đã phát hiện.

Nhưng những thứ này tuy đáng sợ, nhưng hiện tại cũng chỉ là vật chết không thể gây ra mối đe dọa nào.

"Tiếp tục tiến lên." Bây giờ, Diệp Thu đại khái đã hiểu được ý nghĩa của các ký hiệu.

Có khả năng chúng là ký hiệu báo hiệu nguy hiểm.

Mặt trời biểu thị không có nguy hiểm, dần dần nhiều mây biểu thị bắt đầu cảm thấy không ổn, một mảng mây cần phải cảnh giác.

Hiểu theo cách này, Diệp Thu cảm thấy có thể thông suốt.

Bởi vì còn có ký hiệu gió thổi sấm sét nữa.

Có lẽ đó là mức độ nguy hiểm cao hơn.

Càng leo càng lạnh, vốn dĩ vì địa nhiệt, nhiệt độ nơi này có chút cao, nhưng càng leo càng cảm thấy lạnh.

Suốt đường đi không nói gì, toàn tốc tiến lên, giữa đường gần như không nghỉ ngơi hay dừng lại, lại leo thêm ba tiếng đồng hồ nữa, mới cảm nhận được từng trận gió lạnh buốt thổi tới.

"… Tình hình gì đây?

Tôi leo lâu như vậy, lại ra ngoài rồi à?" Bàn Tử vừa leo lên đã nằm dài ra, nhưng đối với cậu ta, chút này không là gì cả.

Sau khi nhận được sức mạnh của Diệp Thu, leo trèo thế này chỉ là chuyện nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ như chạy một quãng đường dài mà thôi.

Diệp Thu không trả lời, dùng chế độ nhìn đêm quan sát xung quanh, phát hiện nơi họ ra là một bãi đá lộn xộn, chỉ là hình dạng của những tảng đá rất kỳ quái, giống như đã bị tan chảy.

Nơi nghỉ ngơi cũng không bằng phẳng, khắp nơi đều là hố to hố nhỏ, gió lạnh buốt thổi qua, ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy một khoảng trời đêm được bao quanh bởi vách núi.

"Hóa ra chúng ta lại mất cả ngày trời." Diệp Thu lắc đầu.

May mà mình lấy được bí mật trước, nếu không để người nhà họ Uông nhanh chân hơn, bây giờ có khóc cũng không biết tìm đâu.

Nếu muộn hơn, có khi muốn đuổi theo cũng không biết tìm chỗ nào.

Khi Diệp Thu quay người ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy một sườn dốc khổng lồ.

Phía sau sườn dốc đó, Diệp Thu dùng thấu thị nhìn ra một khu rừng, sau lưng nó dường như có mấy tòa đình đài lầu các, vô cùng hùng vĩ.

"Đến nơi rồi!" Mắt Diệp Thu sáng lên.

Bây giờ chỉ cần tiếp tục leo lên sườn dốc, không đến nửa tiếng, là có thể lên đến đỉnh!

"Chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe ở đây một lát, sắp đến đích rồi!" Sau khi thông báo tin này, Diệp Thu đi dạo xung quanh, mắt tinh lại phát hiện ra một vài ký hiệu lẻ tẻ.

Một nhóm ký hiệu nhỏ rất đặc biệt, đều có hình dạng giống nhau,

nhưng niên đại dường như có xa có gần.

Đều là những mặt trời nhỏ có sáu tia sáng xung quanh, tổng cộng ba cái, xếp từ trái sang phải, vết tích bên trái nhất là cũ nhất.

Diệp Thu ngồi xổm xuống, quan sát những ký hiệu này.

Nhất thời cũng không nói nên lời, nhưng luôn có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Đang suy nghĩ, sau lưng có người vỗ vai anh.

"Ăn gì không." Muộn Du Bình đưa một cái bánh mì, Diệp Thu nhìn gương mặt tĩnh lặng như giếng cổ của cậu ta, cảm giác quen thuộc mãnh liệt hơn xuất hiện.

Anh ngẩn người, không nhận bánh mì, Muộn Du Bình nhìn ánh mắt của Diệp Thu dường như có ý vị khác.

"Tsk.

Phiền thật." Diệp Thu lắc lắc đầu, quay đầu gọi Muộn Du Bình.

"Lão Muộn, chúng ta đã từng đến đây chưa?" Lời vừa nói ra, Muộn Du Bình quay đầu lại, hiếm thấy nở một nụ cười với anh.

Diệp Thu nhìn đến ngây người, nói thật, Muộn Du Bình thuộc loại có ngoại hình vô cùng tuấn tú ưa nhìn, nếu Muộn Du Bình đội tóc giả đóng giả con gái cũng sẽ rất xinh đẹp.

Nụ cười này, khiến cảm giác quen thuộc của Diệp Thu tan biến.

"… Có lẽ vậy.

Nhưng đây nên là lần cuối cùng rồi." Muộn Du Bình cười nói, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

"Lần cuối cùng?" Diệp Thu ngơ ngác.

Anh nhìn con đường phía trên, nơi đó một khoảng trời sao nhỏ lấp

lánh ánh sáng.

“Đi thôi, đi thôi!” Anh hô một tiếng, đội ngũ đã nghỉ ngơi xong lại bắt đầu hành quân.

“Ê, Thu gia, vừa rồi tôi thấy mấy con quái vật đó, rốt cuộc có phải là người không?

Trông ghê quá đi mất, trời ạ.” Bàn Tử vừa leo vừa hỏi.

“Tôi không chắc, nhưng có thể khẳng định kết cấu của chúng giống hệt người.

Tôi nghi ngờ đó là thứ Uông Tàng Hải làm ra để phòng bị.

Nhưng cũng không nhất định, địa cung này là mộ của Uông Tàng Hải, không cần thiết phải làm một lối đi.” Nói xong, Diệp Thu dừng lại một chút.

Anh nhìn lên trên, còn khoảng trăm mét nữa là có thể lên đến lối ra.

Chương 319

Mắt thấu thị và nhìn đêm giúp anh nhìn rõ cung điện sau vách đá, đó quả thực là một địa cung, và vô cùng nguy nga, hùng vĩ.

Nhìn bố cục của địa cung, nó nằm trong một miệng núi lửa đã tắt, cũng thật bá đạo.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu tiếp tục nói.

"Tôi đoán trong thời kỳ xây dựng địa cung, một số công tượng chủ lực ở đây, đã làm ra những thứ đó, mục đích cụ thể, tôi đoán là để ăn những con du diên kia." "Hả?

Có du diên?" Diệp Thu vừa nói xong, Bàn Tử đã hét lớn.

"Bây giờ không có nữa, nhưng cậu có thể nhìn những vết tích trên đá này, có thể thấy, từng có một lượng lớn du diên sinh sống ở đây." Anh chỉ vào một vài cái bọc nhỏ li ti trên sườn dốc, Bàn Tử nhìn một cái, lập tức gãi gãi da đầu.

"Da đầu tê dại!" Những thứ Diệp Thu chỉ, là từng bọc trứng côn trùng nhỏ, chỉ là những thứ này đều đã khô quắt, không còn bất kỳ mối đe dọa nào.

Ở những nơi đáng sợ hơn phía sau, thậm chí còn có thi thể du diên đã khô quắt.

Gió càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng lạnh, khi lên đến đỉnh, gió thổi ào ào khiến họ gần như đứng không vững.

"Gió lớn quá!" Bàn Tử phàn nàn, Hạo Thiên Chân vốn im lặng cũng thở hổn hển leo lên, những người khác sau khi lên đến nơi đều cố gắng ngồi xổm xuống, để không bị vô tình thổi bay đi.

"Khụ khụ khụ!" "Khụ khụ!" Một mảng sương mù lớn bốc lên

trước mặt, nhiều người bị sương mù sặc mấy ngụm lớn, không thể không ho khan.

Trước mắt Diệp Thu, sương mù cũng ào ạt ập tới, nhưng không ảnh hưởng đến anh.

Mặc dù trong đêm tối, loại sương mù này càng che khuất tầm nhìn của con người, nếu là người thường, có lẽ đã không qua nổi mấy ải trước đó rồi.

Sương mù mãi không tan, Diệp Thu quan sát tình hình bên dưới, chế độ nhìn đêm lúc này phát huy đến cực hạn.

Anh nhìn thấy tình hình bên dưới trước tiên ngẩn người, sau đó tâm trạng cũng có chút kích động.

"Đúng là tài năng đoạt thiên công." Bên dưới là một miệng núi lửa khổng lồ, nơi họ đang đứng sở dĩ có sương mù, là vì cách đó hơn một trăm mét có một dòng suối bỏ hoang, hơi nóng từ đó bốc lên nghi ngút.

Lại nhìn tổng thể cung điện bên dưới, đúng là nguy nga tráng lệ.

Bố cục có thể sánh ngang với cả một hoàng thành, các loại đình đài lầu các, đều có đủ cả, xung quanh đều có hoa cỏ cây cối, vô cùng đẹp đẽ.

Chỉ là những "hoa cỏ cây cối" này, bây giờ đều đã mục nát, biến thành từng đám vật thể đen kịt, trở thành vết nhơ của tòa lăng mộ có quy cách sánh ngang hoàng lăng này.

Diệp Thu nhìn tòa lăng mộ xa hoa mang cảm giác cũ kỹ và tang thương khổng lồ này, không khỏi cảm thán một phen.

Nhưng anh không quên nhiệm vụ lần này.

Đang chuẩn bị đi, anh thấy Trần Bì A Tứ từ từ đi về phía mình, trong lúc đó mấy lần suýt bị gió thổi ngã đứng không vững.

“Tứ a công, ngài…” Diệp Thu đi tới đỡ một tay.

Trần Bì A Tứ tỏ ý không cần, xua tay với anh.

“Tiểu Diệp, nhìn xem, cậu có thấy được bố cục của lăng mộ không?” Nghe vậy, Diệp Thu trong lòng kinh ngạc: Tứ a công biết mình có mắt nhìn đêm sao?

Nhưng Trần Bì A Tứ không đợi Diệp Thu trả lời, tiếp tục: “Nơi này, chỗ chúng ta vừa lên, không phải là nơi phong tồn lăng mộ.

Muốn vào một cách chính quy, phải tìm phiến đá phong ấn.

Nhưng, Tiểu Diệp, cậu chọn con đường này lại là ngẫu nhiên mà đúng.” Nghe lời ông ta, Diệp Thu biết lão già này có bản lĩnh, cũng không phản bác, chờ ông ta nói tiếp.

“Chỗ chúng ta vừa nãy, tôi vừa nhìn, đã biết là nơi các công tượng đào ra để trốn thoát.

Nhưng ngoài cái này ra, có một nơi quan trọng cậu không biết.” Trần Bì A Tứ nói đến đây, cố ý úp mở, Diệp Thu không nói gì, nín thở chờ con cáo già này nhả ra thứ gì đó.

“He he, cậu nhóc, cũng kiên nhẫn đấy.

Tôi nói cho cậu biết, chỗ chúng ta vừa lên, nên là do hậu duệ của một người tên là Thiết Diện Sinh bố trí.

Hậu duệ của Thiết Diện Sinh, đời đời đều là cao thủ về phương diện kiến trúc.

Con đường chúng ta sắp đi xuống, ở bên kia…” Trần Bì A Tứ chỉ một cái, Diệp Thu nhìn sang, nhưng không có tâm tư tiếp tục phân tích.

Vì sự chú ý của anh đều bị cái tên Thiết Diện Sinh trong lời của Trần Bì thu hút.

Trong bí mật của Uông Tàng Hải không có bất kỳ thông tin nào về người này.

Nhưng theo một số thông tin rời rạc có được từ Lỗ Vương Cung, Thiết Diện Sinh thực sự tồn tại, cỗ huyết thi bị Muộn Du Bình giết chết, dường như chính là tổ tiên của nhà họ Trương, Thiết Diện Sinh.

Nếu suy luận theo cách này, vậy thì hậu duệ của Thiết Diện Sinh, dường như đã tham gia vào một loạt công trình xây dựng của Uông Tàng Hải?

"Hít…" Diệp Thu hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì bố cục của nhà họ Trương, so với Uông Tàng Hải thậm chí không hề thua kém, thậm chí còn quỷ quyệt và đa biến hơn.

Xem ra trong đó còn ẩn chứa nhiều bí mật không ai biết.

Diệp Thu ổn định tâm thần, lập tức dẫn người từ bên đó đi xuống.

Đồng thời, anh cũng cung kính châm cho Trần Bì A Tứ một điếu thuốc.

Diệp Thu trong lòng mưu tính, thực ra là muốn lôi kéo con cáo già này, dù sao số lượng người dưới trướng của Trần Bì A Tứ cũng rất đông.

Hai năm nay nghe nói việc kinh doanh của Ngô Tam Tỉnh, khi đang dần tham gia vào các hoạt động đạo mộ quy mô lớn phía sau, có chút lỏng lẻo.

Nếu có thể vào lúc này kết giao tốt với ông ta, vậy sau này chắc chắn sẽ là một khối tài sản khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu dẫn mọi người, bố trí xong dây leo núi rồi nhảy xuống từ miệng núi lửa.

Phía dưới, càng nhiều bí mật đang chờ đợi họ khám phá.

Suốt đường đi xuống, sương mù dày đặc bên cạnh không hề ảnh hưởng, Diệp Thu cảm thấy hướng Trần Bì A Tứ chỉ quả thực vô cùng chính xác.

Sau khi tích lũy lượng lớn kinh nghiệm, thứ có được gần như là trực giác, gần như không cần suy nghĩ.

Giống như một số thiên tài toán học, suy ra kết quả của một bài toán phức tạp, căn bản không cần quá trình chứng minh, có thể trực tiếp viết ra đáp án.

Diệp Thu liếc nhìn Trần Bì đang được buộc trên lưng Hoa Hòa Thượng, lúc này dường như đang giả vờ ngủ gật, mắt lim dim, trông bộ dạng đó như thể bất cứ lúc nào cũng có thể về với tây thiên.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu không tiếp tục đi xuống nữa, còn có rất nhiều đường phải đi.

"Aiya!" Mấy thanh niên bên cạnh rơi xuống, phát ra một tiếng kêu.

Dưới chân Diệp Thu đều là một lớp chất mục thực vật rất mềm, tuy mùi không dễ chịu, nhưng ngã xuống cũng không đến nỗi đau.

Diệp Thu quay đầu lại, lại thấy A Phát trong "tổ hợp ba người", đang ôm một cái bình vàng xem xét.

Ngay sau đó lại vang lên mấy tiếng kinh hô, Bàn Tử lúc này từ bên cạnh chạy tới, hai tay cầm mấy món châu báu nói với Diệp Thu: "Phát tài rồi, phát tài rồi, Thu gia, lần này lại phát tài nữa rồi!" Diệp Thu ngơ ngác, ở nơi này lại có thể nhặt được bảo vật?

Uông Tàng Hải đó có thuộc tính Tán Tài Đồng Tử à?

Không giống lắm.

Nghĩ vậy, Diệp Thu khởi động lại thuộc tính thị giác vừa mới hồi

phục, thuộc tính thị giác sau khi hấp thụ lượng lớn thuộc tính điều khiển tinh thần của du diên, đã trở nên lợi hại hơn, và hồi phục cũng nhanh hơn.

"Vãi." Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật mình.

Diệp Thu xem đi xem lại lớp chất mục thực vật này một lượt, phát hiện dưới chân họ, trong tầng sâu của lớp chất mục này, có một mảng lớn xương trắng của người đang nằm.

Bên cạnh những bộ xương trắng này, có rất nhiều bảo vật rơi vãi, xem ra đều là minh khí.

"Tùy tiện nhặt vài món thôi, e rằng ở đây có vấn đề." Diệp Thu nhíu mày.

Anh thấy những thứ ở đây, đều rơi vãi một cách rất phân tán, lớp chất mục thực vật sâu là do cây cối mục nát xung quanh tạo thành.

Từng một thời sinh cơ bừng bừng, nay hóa thành một vùng tro tàn chết chóc.

"Xem ra những người này đều là công tượng." Anh nhìn thấy xung quanh thi thể có một số công cụ rơi vãi, những công cụ đó đều rất tinh xảo, xem ra là thứ tùy thân sử dụng.

Tình trạng của những bộ xương trắng này đều rất quỷ dị, đều xếp chồng lên nhau dưới lớp chất mục thực vật, thi thể đều đầu và thân tách rời, tay chân cũng vứt lung tung.

"Chẳng lẽ đây là nơi năm đó giết công tượng để bịt miệng?

Nhưng tại sao lại có bảo vật?" Diệp Thu nhìn những người xung quanh, đều đang đào lớp chất mục thực vật này, moi những bảo vật bên dưới ra, thỉnh thoảng đào phải một vài khúc xương, nhưng đối với những người thường xuyên xuống mộ mà nói, đây là chuyện nhỏ.

“Không ổn.” Dưới góc nhìn thấu thị của Diệp Thu, những bộ xương này được nhìn rõ mồn một.

Trên mỗi bộ xương, dường như đều có những vết xước để lại sau những tổn thương lớn.

Có cả vết cắn.

Phải có lực cắn lớn đến mức nào mới làm được điều đó?

Chương 320

Diệp Thu dần dần hiểu ra.

Có khả năng những người này là công tượng, sau khi hoàn thành việc xây dựng lăng mộ, ý kiến của họ đã đạt được sự nhất trí, muốn mang theo bảo vật trốn ra ngoài.

Nhưng khi sắp thành công, những công tượng này đã bị một thế lực nào đó tàn sát toàn bộ.

Nghĩ đến đây, Diệp Thu đột nhiên hiểu ra bảy tám phần.

Kẻ giết những công tượng này chỉ có thể là thế lực của Uông Tàng Hải, nhưng thế lực mà Uông Tàng Hải tin tưởng nhất lúc đó chắc chắn chỉ có thể là… Những thi thể mười hai tay trên tường kia, chắc chắn là một loại quái vật do Uông Tàng Hải sản xuất hàng loạt, dĩ nhiên, cũng không loại trừ khả năng kẻ chủ mưu lớn đằng sau là Vạn Nô Vương.

Có khả năng là do những thứ đó làm, chỉ là có thể những công tượng này căn bản không rõ số lượng quái vật mà Uông Tàng Hải thực sự nuôi dưỡng, mới dẫn đến bị Uông Tàng Hải ngầm hại.

Nhưng, làm thế nào những thi thể mười hai tay này lại bị phát hiện?

Nếu quái vật mười hai tay lúc đó đã giết những công tượng này, vậy sau khi giết xong chúng đã đi đâu?

Sau một hồi phân tích, Diệp Thu đã có một hướng suy nghĩ đại khái.

Chỉ có vấn đề cuối cùng là khá mơ hồ, thế lực đã giết những công tượng này, hiện tại còn tồn tại không.

“Thu gia!

Cái này cho anh!” Tiểu Lục đột nhiên tiến lên, đeo cho Diệp Thu một chuỗi trân châu.

“Thu gia, cái này cũng cho anh, không phải là đồ chạy trốn chứ?

Em tìm được nhiều lắm.” A Phát và Lăng tiến lên đưa đồ cho Diệp Thu, Diệp Thu cười cười nhận lấy.

Bàn Tử đang nỗ lực tìm kiếm bảo vật có giá trị, thấy cảnh này, ha ha cười lớn mấy tiếng: “Ha ha ha, Thu gia không thèm nhìn những thứ này đâu, đồ Thu gia chơi, một món cũng cả chục triệu, mấy thứ của mấy cậu, được chục nghìn đã là không tồi rồi!” Một câu nói khiến ba thanh niên trẻ khá xấu hổ, Diệp Thu đang gọi mấy người tùy tiện nhặt vài món rồi đi, thì giác quan thứ sáu nhạy bén của anh cảm nhận được có gì đó không ổn.

“Chậc.” Anh kích hoạt thấu thị, lại nhìn một lần nữa, phát hiện bên dưới có một số xương trắng, xung quanh cũng không còn thứ gì có giá trị hay thông tin gì nữa.

Dưới góc nhìn thấu thị, anh nhìn thấy Bàn Tử đều là xương và các mô cơ bán trong suốt.

Còn có A Ninh… Nếu điều chỉnh mức độ thấu thị thêm chút nữa, có thể trực tiếp nhìn thấy A Ninh bên cạnh, lúc này A Ninh đang trông chừng những người khác, không cho họ chạy xa.

“Hả?

Đợi đã.” Diệp Thu kéo lại những suy nghĩ đang dần trôi đi.

Vì trong tầm nhìn thấu thị, anh đã phát hiện ra một số thứ không thể tưởng tượng nổi.

Dưới chân anh, trong số các thi thể, có mấy bộ không hoàn toàn là

xương, xung quanh có một số tổ chức bán trong suốt màu xanh lam.

Nhìn kỹ thì… một bên có sáu cánh tay.

“Tsk, hỏng rồi.” Diệp Thu ngẩng đầu lên, thấy ba thanh niên trẻ đang hứng chí đào một chỗ chất mục thực vật, nơi đó có một bộ thi thể một bên sáu tay!

“Đó là thi thể mười hai tay!” Diệp Thu kinh hãi kêu lên, cùng lúc đó thi thể mười hai tay đột nhiên từ trong chất mục thực vật chui ra, mười hai tay mười hai chân, trông thật giống như nhện thành tinh.

Anh định phát động kỹ năng giúp ba người kia, lại thấy ba thanh niên một người tấn công hạ bàn, một người tấn công thượng lộ, còn có một người rút đao chém ngang hông.

Động tác của ba người trôi chảy như mây bay nước chảy, liền một mạch, Diệp Thu nhìn mà có chút ngây người.

“Lão đại!

Không sao chứ!” Lăng quan tâm chạy tới nhìn Diệp Thu.

“Đồ ngốc, Thu gia sao có thể có chuyện được, tôi còn không có chuyện gì mà!” Tiểu Lục vỗ nhẹ vào đầu.

Diệp Thu sững sờ một lúc rồi mới nói: "Không tệ, không tệ.

Chú ý an toàn, xem ra Diệp Thu tôi không cứu nhầm người." Ba người trẻ nghe vậy thì mừng rỡ trong lòng.

Lúc này những người khác cũng đã lần lượt đào ra thi thể mười hai tay, nhưng đều được Diệp Thu hỗ trợ giải quyết dễ dàng.

Diệp Thu hiện tại không còn là Diệp Thu dưới đáy biển nữa, đối phó với loại tinh túy nhện mười hai tay này, một ổ cũng có thể diệt một ổ. "Được rồi, cầm đồ rồi đi nhanh lên, đừng chậm trễ nữa." Diệp Thu ra hiệu, tuy có vài người lưu luyến không nỡ, nhưng cũng đều

tuân lệnh tiếp tục tiến lên.

Kiến trúc của địa cung vô cùng tráng lệ, nếu không biết trước đây là một ngôi mộ, đi một hồi sẽ có ảo giác như đang tham quan danh lam cổ tích. "Ù ù ù..." Cả nhóm đang hăng hái chạy vào trong cung điện thì trên đường đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Diệp Thu bảo cả đội dừng lại, lắng nghe kỹ. "Ù ù ù..." Lòng cậu kinh ngạc. "Chẳng phải là thứ âm thanh kỳ quái nghe thấy trên băng lúc trước, làm tuyết lở xuống sao? !!". "Ù ù ù..." "Chẳng phải là thứ âm thanh kỳ quái nghe thấy trên băng lúc trước, làm tuyết lở xuống sao? !!" "Âm thanh, lần này thật sự rất gần." Tiểu Lục nghe mà ngẩn người, món minh khí trong tay suýt nữa thì không giữ nổi ~. "Đừng hoảng." Diệp Thu giơ tay ra hiệu mọi người bình tĩnh.

Cậu lắng nghe kỹ âm thanh, từng đợt từng đợt, dường như mang theo một chút cảm giác chấn động.

Thi thể mười hai tay đã bị giải quyết xong, nhưng những tiếng động lớn liên hồi lại một lần nữa khiến mọi người căng thẳng.

Diệp Thu nghe một lúc, nhất thời không đoán ra được nguyên do, quyết định không để ý đến âm thanh này nữa.

Dù sao thì binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Gặp nguy hiểm đã có Diệp Thu ca ca đây hiên ngang tiến lên. "Đi thôi, theo đội ngũ cách mạng nào.

Ha ha." Cậu vẫy tay, thu hút lại sự chú ý của đám người đang đứng ngây ra, uy tín trong đội lại tăng thêm một bậc, ngay cả mấy người mới gia nhập cũng tin tưởng Diệp Thu vô cùng.

Họ nhanh chóng tiến theo con đường phía trước cung điện.

Dọc đường có những thứ thực vật mục nát nằm trên mặt đất, có chút trơn trượt, trong kẽ đá mọc lên rất nhiều cỏ dại.

Đến cửa cung điện, sự chấn động đó dần nhỏ lại, lòng mọi người cũng dần thả lỏng.

Cung điện chạm trổ rường cột, mái cong vút, khí phách của văn hóa Hán được thể hiện một cách sống động, công phu thiết kế của Uông Tàng Hải quả thực không tầm thường.

Cụm kiến trúc đồ sộ này đã trải qua hàng ngàn năm ăn mòn của không khí, giờ đây trông loang lổ, màu sắc ban đầu không còn nữa. "Thu gia, Uông Tàng Hải rốt cuộc muốn gì mà xây một cung điện lớn như vậy, đúng là lao dân thương tài, định làm hoàng đế à?" Bàn Tử tiến lên, tay cầm một chiếc đèn pin ánh sáng mạnh, rọi kỹ vào cửa. "Kỹ thuật của Uông Tàng Hải đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, cả đời làm việc cho hoàng đế, lúc sống không được hưởng thụ, chết rồi đương nhiên phải hưởng thụ.

Chẳng phải là được Vạn Nô Vương bắt đến đây xây lăng mộ sao." Diệp Thu nói xong, đưa tay thử đẩy cửa lớn của cung điện, nó dễ dàng mở ra, bên trong không hề có cơ quan nào.

Bước vào trong điện, không khí vô cùng lạnh lẽo.

Những tấm màn vốn treo trên xà nhà giờ đã mục nát, rũ xuống, trông thật hoang tàn đổ nát.

Nhưng từ số lượng lớn các bức vẽ trang trí và kết cấu cung điện có thể thấy, cảnh tượng khi nó vừa hoàn công chắc chắn vô cùng lộng lẫy và hoa lệ. "Ai." Diệp Thu thở dài một hơi. "Thật đáng tiếc không thể chiêm ngưỡng tận mắt tinh hoa của nhà thiết kế đại tài dân tộc An Lạc.

Bây giờ tôi sẽ thu gom những thứ có thể mang ra ngoài, để con cháu Rồng được mở mang tầm mắt, cũng là để truyền bá văn hóa, để những thứ tốt đẹp này bị chôn vùi ở đây thì thật quá đáng tiếc." Cậu để mọi người tự đi tìm xem có bảo vật nào có thể mang ra ngoài

không, còn đặc biệt dùng Cụ Tượng Hóa tạo ra một số túi niêm phong và bông gòn để bảo vệ đồ vật, tránh làm hỏng kết tinh trí tuệ của tổ tiên.

Đi một vòng nữa, Diệp Thu không ngừng thán phục trong lòng.

Về mặt giám định, Diệp Thu đã vượt xa Ngô Tam Tỉnh mấy bậc.

Vì vậy lúc này Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ có lẽ cũng chỉ nhìn ra được bề ngoài, còn giá trị nghệ thuật và giá trị tham khảo bên trong thì không hiểu được sự ảo diệu của nó.

Diệp Thu đi sang bên cạnh, phát hiện trên đó có một số bức bích họa.

Những bức bích họa này cảm giác không có tính tự sự, xem cứ rời rạc thế nào.

Ví dụ như, trên bích họa vẽ một cảnh đế vương xuất hành, rõ ràng biểu cảm của nô lệ trên đó rất kinh hãi, nhưng trong tranh lại không xuất hiện nguyên nhân của sự kinh hãi đó.

Hơn nữa, trên một bức tranh đầy sức tưởng tượng, lại luôn có một vài yếu tố tả thực xuất hiện. "Hệ thống, mở bí mật của Uông Tàng Hải." 【Đinh!

Đang mở bí mật của Uông Tàng Hải cho ký chủ.】 Hiện tại Diệp Thu có bảy tám gói thuộc tính bí mật, cậu lần lượt đối chiếu thông tin bên trong, cuối cùng phát hiện ra bí mật trên bích họa.

Chương 321

"Thì ra là vậy!" Diệp Thu kinh ngạc, sau đó lập tức lấy máy ảnh trong ba lô ra, chụp lại bức bích họa bên này, rồi lại nhanh chóng sang bên kia để chụp.

Cậu liên tục so sánh hai bức bích họa, cuối cùng cũng phát hiện ra sự ảo diệu bên trong. "...Mẹ kiếp, Uông Tàng Hải, tâm cơ thật sâu!" Lời này vừa thốt ra, những người xung quanh đang cẩn thận lật tìm đồ vật đều không nhịn được mà vây lại.

Bàn Tử hỏi: "Sao thế, Uông Tàng Hải lại đặt cơ quan à?" Diệp Thu hưng phấn không ngừng so sánh hai tấm ảnh bích họa, lắc đầu rồi nói: "Không.

Khi Uông Tàng Hải giúp Vạn Nô Vương xây cung điện này, bản phác thảo bích họa hai bên chỉ do ông ta và một họa sĩ hoàn thành, thông tin trên hai bức bích họa có thể khớp với nhau." Tiếp đó, Diệp Thu cho mọi người xem hai tấm ảnh trong máy ảnh. "Hai tấm ảnh này, xem chung có thể lộn xộn, nhưng chỉ cần nắm được thông tin mấu chốt bên trong là có thể phát hiện ra một câu chuyện, cần phải đối chiếu những chỗ vẽ tả thực với nhau." Mọi người thay phiên nhau xem máy ảnh, ba người trẻ tuổi căn bản không hiểu gì, ngược lại Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ xem thì có chút phản ứng. "Năm đó Uông Tàng Hải bị Vạn Nô Vương bắt xây cung điện, và cung điện này không hoàn toàn được xây dựng với mục đích làm lăng mộ.

Có khả năng là để canh giữ một bí mật khổng lồ bên dưới cung điện này." Diệp Thu chưa nói xong, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã lần lượt "A" lên một tiếng. "Bên dưới có thứ gì đó à?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc, rồi lấy máy ảnh từ tay Ngô Tam Tỉnh, xem đi xem lại.

"Đúng vậy." Diệp Thu gật đầu. "Thứ ở bên dưới không biết là người hay quỷ, tóm lại là một loài vật vô cùng khủng bố và quỷ dị, dường như bò lên từ vực sâu bên trong một cánh cửa khổng lồ, trông có vẻ có sức sát thương cực lớn." Nghe xong lời của Diệp Thu, Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì dường như chợt hiểu ra, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng bừng tỉnh, nhìn bức tranh trong máy ảnh không còn như lạc vào sương mù nữa. "Nhưng mà..." Giọng Diệp Thu thay đổi. "Nhìn kỹ xem, xung quanh cung điện trên bích họa, không phải có một thứ gì đó sao?" Được Diệp Thu nhắc nhở, mấy người lại giật lấy máy ảnh từ tay Hạo Thiên Chân để thay phiên nhau xem.

Tiểu Lục xem một hồi, dường như không hiểu, nói: "Tôi thấy có một dải gì đó, chỉ là váy của mấy vị tiên nữ thôi mà." "He he, vậy là nhìn nhầm rồi, đối chiếu mà xem, chồng hai bức ảnh lên, nhìn cùng một vị trí." Bàn Tử chỉ vào máy ảnh.

Xem xong, Tiểu Lục hít một hơi khí lạnh: "Một con trùng khổng lồ!" "Đúng vậy." Diệp Thu gật đầu. "Có lẽ, âm thanh mà chúng ta vừa nghe chính là tiếng của con trùng khổng lồ ngàn năm đó." Lời này vừa thốt ra, mấy thanh niên đang ôm minh khí mặt mày tái mét.

Diệp Thu vừa dứt lời, bên ngoài dường như vang lên tiếng động đáp lại lời cậu, trong chốc lát đã ầm ầm. "Ầm ầm." Sàn nhà rung nhẹ.

Ngay cả Bàn Tử cũng giật mình. "Ối!

Con quái vật đó không phải sắp chạy ra đấy chứ?" Bàn Tử một tay cầm súng, một tay cầm dao, định ra ngoài xem tình hình.

Ba thanh niên cũng lật đật chạy theo Bàn Tử ra xem.

Diệp Thu thầm nghĩ Bàn Tử cũng có chút năng lực lãnh đạo, có thể bồi dưỡng thêm.

Bàn Tử ra ngoài một lúc mà không có động tĩnh gì.

Diệp Thu thầm nghĩ không lẽ nào, tên này ra ngoài bị dọa ngốc rồi à?

Đợi đến khi cậu dẫn người ra xem, cũng bị dọa cho sững sờ.

Chỉ thấy trên vách núi lửa rộng lớn, đối diện với cửa cung điện, một cái đầu rết khổng lồ đang thò ra ngoài dò xét, tiếng kêu trong miệng vô cùng đáng sợ, nghe giống hệt tiếng kêu của quái thú trong phim Ultraman. "Trời... trời đất quỷ thần ơi, cũng to quá rồi đấy!" Bàn Tử nhìn mà ngây người ra, ba thanh niên đi theo sau, nào đã thấy cảnh tượng lớn như vậy bao giờ, nhất thời đứng tại chỗ ngây như phỗng, không dám nhúc nhích.

Những người ra sau cũng nhìn thấy mà toàn thân run rẩy, lần lượt rút súng sau lưng ra, sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào.

Nhưng con trùng lớn đó mãi không thấy có động tĩnh gì, chỉ đứng tại chỗ không ngừng vặn vẹo và phát ra tiếng kêu, dường như có thứ gì đó níu kéo nó lại. "Xì xì xì!" Cái đầu trùng khổng lồ vặn vẹo trên vách đá, trông vô cùng có tác động thị giác, tất cả mọi người đều lùi lại mấy bước.

Diệp Thu thì không sợ, cậu nhảy mấy bước đã đến gần con trùng khổng lồ.

Dù sao thì kích thước của nó cũng chỉ tương đương Cửu Chúc Âm, có lẽ không lợi hại bằng Cửu Chúc Âm.

Lại gần xem, con trùng đó quả thực bị mấy sợi xích sắt xuyên qua, ghim vào vách đá, chính vì vậy mới không thể ra ngoài được. "Thôi, tha cho một mạng." Diệp Thu thấy nó không có uy hiếp gì, đang chuẩn bị rời đi.

Thì lại phát hiện trên vách đá không xa trước mặt, xuất hiện một ký hiệu quen thuộc. "Lại là cái mặt trời nhỏ đó!" Không cần tiến lên,

siêu thị lực của Diệp Thu có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Lẽ nào người khắc ký hiệu này cũng đã phát hiện ra con trùng không có uy hiếp sao?

Rõ ràng là, người khắc ký hiệu này thực ra không phải để thu hút sự chú ý của ai, mục đích của họ tất nhiên một nửa là ghi lại, một nửa là nhắc nhở.

Cũng có nghĩa là, người này biết sẽ có hậu nhân, cũng sẽ đến đây? "Thôi, không nghĩ nữa." Diệp Thu lắc đầu, cậu không phải loại người gặp vấn đề nhỏ là phải day dứt nửa ngày.

Giống như hồi đi thi, câu nào tạm thời chưa làm được thì để cuối cùng làm sau.

Không để ý nhiều nữa, Diệp Thu vội vàng quay lại đội.

Thấy trong tay mọi người đều cầm không ít đồ, Diệp Thu quyết định dẫn cả nhóm đi xem cánh cửa đồng khổng lồ xuất hiện trên bích họa. "Lấy cũng không ít rồi, nhớ cất đồ cho kỹ.

Cánh cửa đồng mà tôi vừa giải mã được, chắc không ai là không muốn đi xem chứ?" Cậu nhìn mọi người, hiển nhiên, trong mắt ai nấy đều viết đầy vô số chữ "Đi".

Diệp Thu khẽ cười. "Được, vậy cầm đồ cho chắc, theo tôi được biết, bên dưới có một gian phòng chứa bảo vật, lát nữa đừng có không nỡ vứt bỏ đấy." Lời này vừa thốt ra, mấy người trẻ tuổi kích động vô cùng, vẻ mặt chỉ hận không thể xuất phát ngay lập tức, nhưng vì tố chất nghề nghiệp mà gắng gượng kìm nén, trong mắt ánh lên sự hưng phấn.

Mọi người nghe xong cũng lần lượt sắp xếp đồ đạc, Diệp Thu nhân cơ hội xem bản đồ.

Đối với cánh cửa đồng khổng lồ thần bí đó, sự tò mò của Diệp

Thu vượt xa sự tò mò đối với lăng mộ cổ.

Rốt cuộc thì thứ bên trong đó đáng để tìm hiểu.

Thứ bên trong cánh cửa khiến người nhà họ Trương nguyện ý từ bỏ thể chất trường thọ để hưởng lạc, vào đó canh giữ ngàn năm, thứ bên trong đó chắc chắn không thể xem thường. "Kiểm tra thông tin lộ tuyến." 【Đinh!

Đang kiểm tra lộ tuyến, địa cung.】 【Bản đồ địa cung, đang mở, có một phần bị thiếu.】 Diệp Thu vào không gian hệ thống để xem, phát hiện bên dưới cung điện phía trên dường như có hai tầng cung điện, nhưng thông tin bản đồ bên dưới bị thiếu một ít, không biết trong hai tầng dưới có thứ gì.

Nhưng đối với Diệp Thu, điều đó không ảnh hưởng gì, tiếp theo chỉ cần tìm cách đi xuống là được.

Xem thông tin trên bản đồ, xung quanh cung điện này có một con sông hộ thành.

Nơi họ vừa đi xuống vì có một lượng lớn cây cối mục nát đổ xuống nên đã lấp đầy một phần con mương.

Ngay bên dưới con trùng lớn đó là cây cầu đá bắc qua sông hộ thành, hai bên là con mương của sông hộ thành.

Muốn xuống tầng dưới, mấu chốt nằm ở con mương đó. "Đi thôi, xuất phát." Thấy mọi người đều đã thu dọn đồ đạc gần xong, Diệp Thu dẫn theo một đoàn người hùng dũng xuất phát.

Cậu không đi con đường đối diện với con trùng mà chọn một hướng khác, vòng đến bên cạnh sông hộ thành.

Con sông hộ thành vốn nên có nước giờ đã khô cạn, lòng mương rộng gần mười mét, đủ cho một chiếc xe tải chạy bên trong. "Ta nói Vạn Nô Vương này cũng thật biết chơi.

Xây mộ trong miệng núi lửa, lại còn làm cả sông hộ thành.

Tâm tư cũng sắp đuổi kịp lão Tần năm đó rồi." Bàn Tử vừa leo xuống vừa nói.

Hạo Thiên Chân tiếp lời: "Tôi vừa xem những bức bích họa đó, cảm giác Vạn Nô Vương này trông trẻo sạch sẽ, nếu so với lão Tần thì bá khí chắc chắn không bằng.

Nhưng mọi người có phát hiện không, trên bích họa ngoài hình tượng của Uông Tàng Hải, những người khác đều trẻo sạch sẽ, không có một người già nào cả." Diệp Thu "Ừm" một tiếng trong bóng tối, tỏ vẻ đồng ý. "Tôi đoán người Đông Hạ có thể có thuộc tính bất lão, chết đi cũng giữ nguyên dáng vẻ thanh xuân đó." Lời này vừa thốt ra, trong lòng mọi người đều có những suy tính riêng, đặc biệt là Trần Bì A Tứ vẫn luôn im lặng, lúc này mí mắt giật một cái, lắng nghe vô cùng tập trung.

Con mương sâu khoảng hơn hai mươi mét, mọi người vừa leo xuống vừa phàn nàn Vạn Nô Vương xây một cái mộ cũng phải tốn công tốn sức như vậy.

Diệp Thu buông tay, dùng một lực khéo léo gỡ móc câu đang móc ở trên ra, chân đạp vào vách đá phía trước, cả người thực hiện một cú lộn người về phía sau rồi đáp xuống đất.

Tiếp đó, cậu đỡ lấy A Ninh đang nhảy xuống, rồi dò xét xung quanh đáy mương.

Bốn mặt vách đá của con mương này đều được xây rất bằng phẳng, tuy không thể so với bê tông hiện đại, nhưng giữa các viên gạch đều được trát bằng đất sét trắng chống thấm, độ kín chắc hẳn phải rất tốt.

Lúc này, Diệp Thu lại phát hiện thêm vài ký hiệu mới cũ khác

nhau.